

Xuyên Việt Chi Quy Đồ

Contents

Xuyên Việt Chi Quy Đồ	3
1. Chương 1: Số Mệnh	4
2. Chương 2: Đây Là Đầu?	9
3. Chương 3: Rời Phủ	14
4. Chương 4: Thượng Tinh Lâu	20
5. Chương 5: Âm Mưu Của Phượng Thần Anh	26
6. Chương 6: Đường Ra ...?	30
7. Chương 7: Khiêu Khích	35
8. Chương 8: Đối Đầu	41
9. Chương 9: Cái Gọi Là ‘trạng Sư’	46
10. Chương 10: Ảo Ảnh	51
11. Chương 11: Dụ Hoặc	56
12. Chương 12: Tịch Đây Là Hà Tịch...	61
13. Chương 13: Bằng Hữu	67
14. Chương 14: Xung Đột	72
15. Chương 15: Vô Lương Tâm	78
16. Chương 16: Mệnh Tần	85
17. Chương 17: Hãm Hại	90
18. Chương 18: Lễ Vu Lan	95
19. Chương 19: Làn Đầu Giết Người	101
20. Chương 20: Huyết Sắc...	107
21. Chương 21: Giải Cứu...	110
22. Chương 22: Run Rẩy...	116
23. Chương 23: Sợ Hãi...	122
24. Chương 24: Nói...	126
25. Chương 25: Không Thể Không Chế...	131
26. Chương 26: Quan Hệ Tứ Giác	136
27. Chương 27: Thất Tình?!	140
28. Chương 28: Bảo Kiếm Sau Lưng	145
29. Chương 29: Gợn Sóng...	152
30. Chương 30: Không Thể Thoát Được	156
31. Chương 31: Rối Rắm?	160
32. Chương 32: Ngày Mồng Tám Tháng Chạp	165
33. Chương 33: Tâm Rối Loạn	170
34. Chương 34: Mưu Đồ Riêng	174
35. Chương 35: Hôn Trong Tuyết	179
36. Chương 36: Ước Định	184
37. Chương 37: Tận Tình	188
38. Chương 38: Nhập Cuộc	196
39. Chương 39: Đại Hôn	200
40. Chương 40: Mai Phục	207
41. Chương 41: Huyết Dạ (đêm Máu)	213

42. Chương 42: Thật Giả	219
43. Chương 43: (???)	224
44. Chương 44: Loạn...	228
45. Chương 45	232
46. Chương 46: Dụ Hoặc	236
47. Chương 47: Sương Mù	239
48. Chương 48: Tiêu Tương Cư	244
49. Chương 49: Không Cần Sao?	251
50. Chương 50: Câu Hôn	255
51. Chương 51: Dọn Dẹp	260
52. Chương 52: Nguy Cơ Tứ Phía	265
53. Chương 53: Điều Tự Mưu Đồ	268
54. Chương 54: Mặt Nạ Bí Mật...	274
55. Chương 55: Âm Mưu	281
56. Chương 56: Âm Sát...	285
57. Chương 57: Huyết Lệ Hứa Hẹn...	290
58. Chương 58: Ánh Sáng Biến Mất	295
59. Chương 59: Tình Thâm	300
60. Chương 60: Thần Bí Nhân	306
61. Chương 61: Thế Cục Thay Đổi	312
62. Chương 62	317
63. Chương 63: Mưa Gió Kéo Đến	323
64. Chương 64: Chịu Thảm Vãn	328
65. Chương 65: Quân Át Chủ Bài???	334
66. Chương 66: Tình Yêu Không Sai	343
67. Chương 67: Đáp Án	349
68. Chương 68: Ngờ Vực Vô Căn Cứ	354
69. Chương 69: Tình Ý	359
70. Chương 70: Tuyên Ngôn Của Tần Nghị	364
71. Chương 71: Đệ Thất Thập Nhất Chương	370
72. Chương 72: Nhu Tình	374
73. Chương 73: Mật Ngọt	380
74. Chương 74: Mật Tím	386
75. Chương 75: Đập Vỡ	390
76. Chương 76: Ý Đồ	396
77. Chương 77: Quý Khóc	401
78. Chương 78: Thương Tổn	407
79. Chương 79: Tuyệt Vọng	413
80. Chương 80: Nhốt	418
81. Chương 81	423
82. Chương 82: Tự Thương Hại	429
83. Chương 83	434
84. Chương 84	440
85. Chương 85	444
86. Chương 86	449
87. Chương 87	454
88. Chương 88	459
89. Chương 89	463
90. Chương 90	468
91. Chương 91	473
92. Chương 92	476
93. Chương 93	482
94. Chương 94	486
95. Chương 95	491

96. Chương 96	496
97. Chương 97	501
98. Chương 98	503
99. Chương 99	507
100. Chương 100	511
101. Chương 101: Phiên Ngoại Thân Cận Hội Tết Nguyên Tiêu	515
102. Chương 102	520
103. Chương 103	526
104. Chương 104	532
105. Chương 105	538
106. Chương 106	544
107. Chương 107	549
108. Chương 108	554
109. Chương 109	559
110. Chương 110	563
111. Chương 111	569
112. Chương 112	573
113. Chương 113	579
114. Chương 114	585
115. Chương 115	590
116. Chương 116	596
117. Chương 117	603
118. Chương 118	608
119. Chương 119	613
120. Chương 120: Chính Văn Kết Thúc	619
121. Chương 121: Phiên Ngoại 1	625
122. Chương 122: Phiên Ngoại 2	628
123. Chương 123: Phiên Ngoại 3	632
124. Chương 124: Phiên Ngoại 4	635
125. Chương 125: Phiên Ngoại 5	637

Xuyên Việt Chi Quy Đồ

Giới thiệu

Thể loại: Xuyên việt, cổ trang, giang hồ, mỹ công anh tuấn thụ, cường cường, có ngược, 1×1, HE Pa

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xuyen-viet-chi-quy-do>

1. Chương 1: Số Mệnh

Tuyệt Điều Môn – Gay bar lớn nổi danh nhất thành phố, Đường Phi miệng ngậm một điếu thuốc, tay phải gắp gao ôm lấy phần mông của một mỹ thiếu niên dáng người thon dài, một thiếu niên vừa qua khỏi tuổi mười sáu. Hắn tuy rằng phong lưu, nhưng tuyệt đối sẽ không làm những chuyện vi phạm pháp luật, bình thường hắn đều là dừng ngay trước điểm giới hạn của luật pháp.

Đường Phi lấy tay cầm điếu thuốc, sau đó quay đầu tà mị cười, đem khói thuốc toàn bộ phun vào trên mặt mỹ thiếu niên.

“Đáng ghét!” Mỹ thiếu niên cười duyên, vuốt bờ ngực cường tráng của Đường Phi, trong lòng âm thầm vui vẻ, xúc cảm thực không tồi. Nam nhân này diện mạo tuyệt đối anh tuấn, vóc người lại đẹp, đêm nay có thể tận hưởng!

“Ầm ầm” Phía chân trời đỏ sậm truyền đến một trận sấm rền, nguyên bản cơn mưa đang rất nhỏ thoáng chốc lại biến thành mưa lớn. Đường Phi nhíu mày, cái thời tiết quý gì, tháng sáu tuy nói là mùa của bão, nhưng cũng không cần mỗi ngày đều mưa đi? Bất quá nghĩ đến tư vị tiêu hồn trong tay, Đường Phi thu hồi bất mãn trong lòng, ôm mỹ thiếu niên lên xe, hướng đến khách sạn gần nhất.

Rạng sáng sáu giờ, mưa to đã biến thành bão táp, Đường Phi từ khách sạn đi ra, tính về nhà đổi một bộ quần áo khác rồi đến văn phòng. Quy định ở công ty hắn, cho dù là từ tổng giám đốc cho tới lao công, cũng phải đúng giờ đi làm.

Thật sự đúng là một cực phẩm yêu nghiệt! Đường Phi hồi tưởng lại hương vị đêm qua, liếm liếm khóe môi, hắn ở trong cái vòng luẩn quẩn này chơi bởi mười năm, chưa từng gặp được cực phẩm quá mê người như vậy. Bất quá cho dù thực vừa lòng với thân thể đối phương, Đường Phi cũng không đáp ứng yêu cầu liên lạc lại của hắn. Hắn thích ngoạn, nhưng chưa bao giờ tìm phiền toái cho chính mình. Một đêm trôi qua, liền đường ai nấy đi, đây là nguyên tắc hắn luôn luôn tuân theo.

Đường Phi, hai mươi bảy tuổi, có học vấn cùng thu nhập cao, là luật sư đứng đầu của sở Luật Chính, là siêu cấp đại luật sư số một số hai của thành phố này. Bộ dạng anh tuấn cương nghị, thân hình cao lớn cường tráng, có xe thể thao, có căn nhà lớn, vô luận là chuyện gì cũng đều là tiêu điểm của mọi người, chính là mẫu người chồng lý tưởng của mọi nữ nhân. Bất quá từ thời điểm đi làm được hai năm, liền có thói quen tiêu tiền như nước, mặc dù cái này cũng không tổn hại đến thu nhập của hắn, nhiều nhất chỉ là thu được tiếng thở dài của vô số nữ nhân.

Người tìm đến hắn lên tòa án cơ bản đều phải xếp hàng lấy số. Đường Phi một khi đã tiếp nhận án tử nhất định sẽ không thua, cho nên những người tìm đến hắn cũng không phải đều là thiện nam tín nữ. Đường Phi không quan tâm bất luận nhân phẩm người đó tốt hay xấu, chỉ nhìn tiền, chỉ cần đối phương đưa ra mức giá khiến hắn hài lòng, cho dù là kẻ giết người, hắn cũng sẽ giúp người đó thắng kiện. Năng lực của hắn, đám đại gia đều phải tranh nhau tìm đến hắn giúp đỡ, nhưng thanh danh của hắn, so với nước cống còn thối hơn. Mượn lời của Trần Thần, trợ thủ của Đường Phi mà nói, Đường Phi chính là giúp cho bọn tham quan ô lại, những phần tử phạm tội tai to mặt lớn, là đao phủ giết hại người dân vô tội trong xã hội.

Nghe lời bình như thế, Đường Phi chỉ lạnh lùng cười nhạt, sau đó tiếp tục dùng kỹ năng chuyên nghiệp của chính mình đi kiếm tiền.

Đường Phi vừa đổi xong quần áo, Trần Thần liền gọi điện thoại đến đây.

“Lập tức sẽ đến.” Đường Phi tiếp điện thoại lạnh giọng nói.

“..... Người tối hôm qua lại đi hại đời các mỹ thiếu niên? Ta đã gọi rất nhiều cuộc điện thoại cho người.” Thanh âm Trần Thần có chút buồn. Đường Phi dừng một chút, nghĩ nghĩ rồi nói: “Người làm sao vậy?”

“Không có gì, hôm nay ta muốn ăn bữa sáng của McDonald, người đi mua cho ta đi.” Trần Thần có chút làm nũng nói.

Đường Phi khẽ nhíu mày, mắt nhìn đồng hồ: “Không thành vấn đề, nhớ rõ đem tư liệu của án kiện hôm nay chuẩn bị tốt, trở về ta muốn xem.”

“Ta nói, người có thể hay không đừng tiếp án kiện này?!” Thanh âm Trần Thần đột nhiên cất cao: “Người biết rõ Lưu Phi Trư này là dạng người nào, đã làm những chuyện gì, tại sao người còn muốn giúp hắn? Chỉ bởi vì hắn đưa cho người mức giá trên trời?!”

Kể gọi là Lưu Phi Trư, là một nhà giàu mới nổi trong thành phố, tháng trước hắn bị một bảo mẫu mười tám tuổi trong nhà kiện lên tòa án vì tội cưỡng gian. Tiểu bảo mẫu này năm mười sáu tuổi bắt đầu làm bảo mẫu cho Lưu gia, trong vòng hai năm, nàng bị Lưu Phi Trư xâm phạm mười bảy lần, bị bắt buộc phá thai bốn lần, cuối cùng tiểu bảo mẫu rốt cục không chịu được cuộc sống không còn thiên lý như vậy, lựa chọn dùng luật pháp làm vũ khí bảo hộ chính mình. Lưu Phi Trư lần này nhất định có thể ngồi vững chắc trong tù, nhưng điều kiện tiên quyết là Đường Phi không được nhận án kiện này.

“Khi nào thì đến phiên người tới quản ta?” Đường Phi âm thanh lạnh lùng nói: “Ta bắt quá chỉ thượng người hai lần mà thôi, người cho rằng người là ai?”

Điện thoại bên kia là một trận trầm mặc, sau đó mới nghe được Trần Thần thấp giọng nói: “Thực xin lỗi, là ta nhiều chuyện, ta quả thật không có tư cách quản chuyện của người. Bất quá, coi như chúng ta đã làm bằng hữu nhiều năm như vậy, ta khuyên người một câu, đừng làm nhiều chuyện nham hiểm, cẩn thận báo ứng.”

Đường Phi nhìn đã muốn cắt đứt điện thoại, giương lên một nụ cười lạnh, báo ứng? Hắn chưa bao giờ tin tưởng báo ứng, nếu thật sự có báo ứng, như vậy những người đó đã sớm chết.

Thời điểm tới gần cửa hàng McDonald, Đường Phi do dự một chút, vẫn là mạo hiểm mưa to gió lớn đi mua bữa sáng cho Trần Thần. Hắn cùng Trần Thần là bạn từ thời đại học, Trần Thần là người đầu tiên không oán không hối hận, chờ đợi ở bên cạnh hắn lâu như vậy, vô luận bản thân thương tổn hắn như thế nào, hắn vẫn không rời đi mình, bởi vì Trần Thần yêu hắn, hắn đã sớm biết. Cũng bởi vì như vậy, cho nên hắn mới cố gắng tránh thương tổn Trần Thần? Đường Phi đối với Trần Thần rốt cuộc là cảm giác gì, chính hắn cũng không thể nói rõ, có điều hắn dám khẳng định là, Trần Thần người tới quan trọng duy nhất trên thế giới này với hắn.

Trời cứ như là bị nứt ra một lỗ hổng lớn, nước theo đó ào ào đổ xuống, thế mưa cùng với sức gió lại càng ngày càng mãnh liệt. Đường Phi đem bữa sáng nóng hầm hập bảo vệ vào trong ngực, vừa đi được hai bước, cây dù trong tay đã bị một trận gió mạnh thổi lộn ngược, thậm chí ngay cả tấm bảng hiệu McDona cũng đều bị thổi lung lay, vang lên vài tiếng “kéo kẹt kéo kẹt” như sắp đổ.

“Shit!” Đường Phi thấp giọng mắng, vì muốn bữa sáng không bị mưa xối ướt, hắn đành phải khom thắt lưng tận lực che chở, gió lớn đến nỗi ngay cả hắn cao 1m8 cũng muốn đứng không vững. Gió thật dữ dội! Đường Phi lui về lại cửa hàng McDonald phía sau, muốn chỉnh lại cây dù rồi chạy về trên xe, trong dạng thời tiết này mà che dù thì càng khó di chuyển. Vừa mới thu hồi dù, chợt nghe chung quanh không hẹn mà cùng vang lên tiếng kinh hô, Đường Phi theo bản năng ngẩng đầu lên, nhìn thấy biển hiệu chữ M to lớn của McDonald đang rơi xuống, tốc độ nhanh đến muốn né cũng không còn kịp!

“Làm nhiều chuyện nham hiểm, cẩn thận báo ứng.” Lời nói của Trần Thần giống như đang vang vọng bên tai.

Đường Phi té trên mặt đất, khối sắt nặng nề kia còn đè trên người hắn. Từng dòng chất lỏng ấm nóng từ trong thân thể chảy ra, không biết là máu của hắn hay là từ ly cà phê ra. Đường Phi cư nhiên nở nụ cười, hắn nhớ tới thời đại học, Trần Thần kể cho hắn một chuyện cười, nói rằng có năm người đang đi trên đường, một tấm biển hiệu từ trên cao rơi xuống, vì cái gì chỉ chết có ba người? Đường Phi không trả lời được, Trần Thần cười lớn nói là bởi vì tấm biển hiệu kia chính là biển hiệu của McDona, là một chữ M rất lớn. Còn nhớ rõ khi đó hắn đã cười không ít, không thể tưởng được khi chuyện này thật sự xảy ra, hắn vẫn còn muốn cười.

“Trần Thần.....” Đường Phi nỉ non gọi tên của Trần Thần, lo lắng hắn không có ăn bữa sáng sẽ tái phát bệnh bao tử, lo lắng hắn không có chính mình bên cạnh sẽ bị người ta khi dễ, lo lắng hắn sau này không còn có người đưa hắn về nhà..... Ý thức dần dần mơ hồ, Đường Phi bỗng nhiên phát hiện, nguyên lai người mà bản thân vương bạn nhất chính là Trần Thần, có lẽ chính mình, cũng có thích hắn đi.....

Phượng Thần Anh đang ngồi một bên ăn cháo tổ yến, cháo tổ yến này hẳn vẫn thường ăn, bất quá chén cháo lần này là đặc biệt không giống bình thường. Phượng Thần Anh vụng trộm liếc mắt nhìn Tần Nhan đang tào nhả ngồi ăn cháo, trong lòng mừng rỡ không ngừng, khó có được Ngũ hoàng tử Hoàng Diệp đồng ý đến địa phương nhỏ này của hắn tự mình xuống bếp, hẳn thật đúng là nên ăn nhiều thêm hai chén. Tần Nhan văn thao võ lược không gì không giỏi, nhưng cái chân chính làm cho Phượng Thần Anh thần phục, chính là trù nghệ của hắn không ai sánh kịp. Phượng Thần Anh vẫn thường hay cảm thán, đó là nếu lấy hai miếng lá cây đưa cho Tần Nhan, nói không chừng hắn cũng có thể làm ra một món ngon mỹ vị!

“Tiểu Nhan Nhan ~ không bằng giữa trưa ở lại chỗ dùng cơm đi? Nga đúng rồi, người khẳng định là không thích tay nghề đầu bếp của nhà ta, vì suy nghĩ cho người, ta liền đem phòng bếp giao cho người, cơm trưa cũng giao cho người đi làm!” Trên gương mặt trắng nõn tuấn dật của Phượng Thần Anh lộ vẻ cười gian phá hư mỹ cảm, nói giống như là rất khó xử.

“Phụ hoàng gọi ta vào cung bồi hấn dùng ngọc thiện, hôm nay ta không bồi người được.” Tần Nhan buông thìa trong tay, quay đầu nở một nụ cười bình đạm nói với Phượng Thần Anh. Trên gương mặt tuấn tú lộ vẻ cười ôn nhu, còn hàm chứa chút ý tứ xin lỗi thản nhiên. Tần Nhan là Ngũ hoàng tử của Hoàng Diệp, là người lấy đức độ lễ nghi làm tác phong, trạch tâm nhân hậu, yêu dân như con, văn thao võ lược, ở trong Hoàng Diệp không có người sánh bằng. Mười một tuổi được phong vương, mười bảy tuổi năm ấy đã được thiên hạ thần dân tôn xưng là “Hiền vương”. Chỉ tiếc Tần Nhan là chỉ là con của thứ phi, bằng không lấy thanh danh cùng sủng ái của Hoàng Thượng đối với hắn, vị trí thái tử Hoàng Diệp như thế nào cũng sẽ không tới phiên của Nhị hoàng tử Tần Nghi.

Tần Nghi chỉ là hảo mệnh, mẫu thân của hắn chính là đương kim hoàng hậu Thích Thị, tuy rằng hắn không phải là Đại hoàng tử, nhưng dựa vào khi vừa ra sinh ra tài trí hơn người, cùng với huyết thống cao quý, thuận lợi trở thành người thừa kế ngôi vị hoàng đế, nói trắng ra là hắn mệnh tốt!

“Mỗi ngày người đều phải tiến cung bồi hấn dùng ngọc thiện, không thấy phiền sao?” Phượng Thần Anh một tay chống cằm không chút để ý nói, tay kia thì cầm lấy thìa chơi đùa cháo trong bát.

“Thần Anh!” Tần Nhan nghiêm mặt, thấp giọng cảnh cáo, nhưng khi nhìn đến khuôn mặt tươi cười không kèm chế được của Phượng Thần Anh cũng chỉ bất đắc dĩ thở dài, nói: “Ta biết người suy nghĩ cái gì, nhưng là bây giờ còn chưa tới thời điểm, trước khi thăm dò được thực lực cụ thể của Nhị hoàng huynh, chúng ta chỉ có thể án binh bất động.” Tần Nghi tuy rằng từ nhỏ đến lớn đều trưng ra bộ mặt bất cần đời, nhưng bộ mặt thật sự của hắn chưa từng có người thấy qua, ngoại trừ chính hắn.

“Ai ~” Phượng Thần Anh thở dài, sau đó vươn tay nheo nheo hai má phẩn nộn của Tần Nhan, nói: “Vì cái gì ta đối với người một chút biện pháp cũng đều không có? Thôi được, người nói cái gì thì chính là cái đó, dù sao cũng nhịn nhiều năm như vậy, cũng không thể vì nhất thời mà làm bại lộ.”

Tần Nhan mặt đỏ lên, nhưng không có đẩy tay của Phượng Thần Anh đang ở trên mặt hắn tàn sát bừa bãi, chỉ là thấp giọng nói: “Nói bậy bạ gì đó.....”

Phượng Thần Anh nhẹ nhàng cười, trong mắt cũng mang theo ôn nhu, như vậy mới là thời điểm tối chân tâm của hắn, cũng chỉ có ở trước mặt Tần Nhan, hắn mới có thể lộ ra chân tâm.

“Lão gia!” Tiểu tử Mặc Trúc ở bên người Phượng Thần Anh bỗng nhiên không đầu không đuôi tiến vào, trên mặt hiện ra lo lắng thất thố, vừa muốn nói gì lại nhìn đến Tần Nhan bên này, vội vàng dừng cước bộ quỳ xuống, lúng ta lúng túng nói: “Nô tài tham kiến Vương gia!”

“Đứng lên đi.” Phượng Thần Anh thu hồi tay, thay Tần Nhan trả lời. Mặc Trúc đứng lên, liền lạnh lùng hỏi: “Có chuyện gì?”

Mặc Trúc gian nan nuốt nước miếng một cái, vụng trộm liếc mắt nhìn Tần Nhan, ấp a ấp úng nói: “Cái này, cái này, ách, chính là.....”

“Thời điểm không còn sớm, ta cũng nên tiến cung.” Trong khi Mặc Trúc đang ấp a ấp úng không biết nên nói như thế nào, Tần Nhan bỗng nhiên đứng lên. Mặc Trúc nhanh chóng cảm kích nhìn qua, Vương gia quả nhiên là Hiền vương a!

Phượng Thần Anh cũng đứng dậy, nhìn lướt qua Mặc Trúc, sau đó dặt tay của Tần Nhan nói: “Ta đưa người

xuất môn.” Sau đó cũng không quản Tần Nhan có đáp ứng hay không, nắm tay hắn bước đi, Mặc Trúc chỉ có thể đứng ở tại chỗ chờ. Qua một hồi lâu, có một gia đình đến thông truyền, chủ tử bảo hắn đi đến thư phòng. Mặc Trúc chỉ có thể cảm thán chính mình mệnh khổ, sau đó cũng dời cước bộ đến thư phòng.

“Nếu người lần sau còn dám ở trước mặt Tần Nhan nói chuyện ập a ập ứng, ta sẽ suy xét đưa người trở về.” Phượng Thần Anh mặt mang tiểu ý, nhưng ánh mắt lại lạnh như băng: “Ở trước mặt Tần Nhan, ta không có bí mật.”

Mặc Trúc bị dọa đến tay chân đều run lên, đưa hắn trở về? Về đó hắn còn mạng sao? “Lão gia, chuyện này, chuyện này thật sự không thể nói ở trước mặt Vương gia, hơn nữa còn là vạn vạn lần không thể a!” Mặc Trúc nhanh chóng quỳ xuống trước mặt Phượng Thần Anh giải thích.

Phượng Thần Anh nhú mày, sau đó thanh âm lạnh lùng nói: “Nói đi.”

“Lão gia, người ở Đông viện vừa nháo loạn! Lại còn giết chết một người!” Thanh âm Mặc Trúc có chút kích động, người ở Đông viện tuy rằng xưa nay đều minh tranh ám đấu phân cao thấp, nhưng làm hại đến mạng người là trước nay chưa từng có!

Cái gọi là Đông viện, chính là chỗ Phượng Thần Anh thu dưỡng nam sủng. Đông viện chia ra năm tiểu viện độc lập, hàng năm đều có người đến cũng có người đi, vĩnh viễn không có thời điểm bỏ trống. Tương tự, còn có một cái gọi là Nam viện, cùng với Đông viện đều giống nhau, bất quá người ở bên đó đều là cơ thiếp thời. Địa phương như vậy, hàng năm đều trình diễn tiết mục lục đục với nhau, tranh thủ tình cảm, đoạt quyền lợi, người được sủng ái tự nhiên có thể ở lại lâu dài một chút, không được sủng chỉ có thể bị đuổi ra khỏi phủ để chomỹ nhân mới thay thế.

“Sao lại như vậy?” Phượng Thần Anh trong mắt hiện lên một tia âm ngoan, dám ở địa phương của hắn làm hại đến mạng người!

“Chính là vị Phương công tử kia, lão gia mấy ngày trước nạp hắn, nhưng là hắn vẫn luôn đòi sống đòi chết, thậm chí tuyên bố muốn..... muốn.....” Mặc Trúc giương mắt quan sát sắc mặt Phượng Thần Anh một chút, âm trầm đến khiến người khác run rẩy. Mặc Trúc sợ tới mức nói không ra lời, thầm nghĩ bọn công tử ở Đông viện chết chắc rồi!

“Muốn giết ta?” Phượng Thần Anh gờ gờ lên khóe miệng, Phương công tử? Chính là cái tên Phương Lâm kia đi, là kẻ sau khi bị hắn cưỡng bức liền luôn đòi đánh đòi giết.

“Không, không sai! Chính là bởi vì hắn công khai mắng chửi ngài, cho nên bốn vị công tử còn lại liền thừa dịp đêm qua lão gia ra ngoài chưa về, muốn ra tay trừng trị hắn một phen. Nhưng ai ngờ, sáng sớm hôm nay thị nhân hầu hạ Phương công tử khóc lóc tìm đến nô tài, nói chủ tử của hắn không xong, nô tài mới biết được đã xảy ra chuyện lớn như vậy. Vừa rồi ở phòng ăn bởi vì có Vương gia, nô tài không dám đem chuyện bức bối và mất mặt như vậy nói ra, chỉ sợ Vương gia hiểu lầm ngài.” Mặc Trúc thật cẩn thận nhìn mắt Phượng Thần Anh, vị Phương công tử này mới đến chưa được nửa tháng liền bị giết chết, vì cái gì lão gia lại còn cười?

Phương Lâm..... Phượng Thần Anh nhớ tới thời điểm lần đầu tiên nhìn thấy hắn, đó là bị vẻ tươi cười vô ưu vô lự sáng lạn như ánh mặt trời trên mặt hắn hấp dẫn, sau đó sử một ít thủ đoạn đem hắn nạp vào phủ.

“Đi tìm Cốc Dương đến xem, nếu như cứu không được hắn, tìm một miếng đất có phong thủy tốt đem đi chôn. Về phần những người khác ở Đông viện...” Phượng Thần Anh hé miệng cười, hơi có chút ngầy thơ nói: “Bọn họ đều là tuyệt sắc cả, nếu đem bán đi làm tiểu quan, còn có thể kiếm thêm được một chút tiền!”

“Dạ, lão gia!” Mặc Trúc âm thầm lau một phen mồ hôi lạnh, bốn vị công tử không biết trời cao đất rộng kai cuối cùng cũng bảo vệ được mạng nhỏ, tuy rằng bị bán tới loại địa phương này, nhưng so với chết thảm vẫn tốt hơn. Còn có Phương Lâm công tử kia, đã có Cốc Dương đại phu, xem như chắc chắn thu về được một cái mạng nhỏ, chỉ hy vọng hắn về sau ở trong phủ, có thể nói năng cẩn thận hơn là được rồi! Bất quá, bảo hắn đi thu dọn đám mỹ nam nhồi nhét ở Đông viện kia, Mặc Trúc thật khó không ra nước mắt.

Đường Phi mở mắt ra, chỉ cảm thấy một trận đau đầu muốn nứt, miệng lưỡi khô ráp, ý thức cũng không quá thanh tỉnh, có một loại cảm giác giống như say xe. Đường Phi nghĩ, hẳn là di chứng chấn động của não.

Hắn không có chết. Đường Phi dắt khoe miệng cười tự giễu, quả nhiên trên thế giới này không có báo ứng. Bị một tấm biển lớn như vậy nện xuống đầu, hẳn cư nhiên còn có thể sống? ! Trong phòng thực u ám, Đường Phi đầu vẫn còn hơi choáng váng, chỉ có thể mơ mơ màng màng nhìn thấy một chút ánh sáng mờ nhạt. Chẳng lẽ là sức ảnh hưởng mãnh liệt của cơn bão làm cho bệnh viện cúp điện?

“Trần Thần.....” Tiếng nói khàn khàn đáng sợ của chính mình làm cho Đường Phi suýt nhảy dựng, híp mắt hướng chung quanh nhìn nhìn một chút, không thấy thân ảnh của Trần Thần. Kỳ quái, tổng cảm thấy hình như có chỗ nào không đúng. Trần Thần đi nơi nào? Trước kia chỉ cần hắn có chút không thoải mái, Trần Thần liền nhất định bồi ở bên người hắn, chiếu cố hắn, thẳng đến khi hắn khỏi hẳn mới thôi.

Đường Phi muốn khởi động thân thể xuống giường, nhưng là trước mắt bỗng nhiên hoa lên lại ngã xuống trên giường. Cầm lấy cột giường nhắm mắt nghỉ ngơi một hồi, thẳng đến khi cảm giác cơn chóng mặt mãnh liệt qua đi, Đường Phi mới chậm rãi mở to mắt.

Lúc này, hắn rốt cục đã biết chỗ nào không đúng. Giường bệnh viện lý ra không nên cột giường? Hơn nữa còn làm bằng gỗ! Còn có, nơi này căn bản không có hương vị thuốc khử trùng đặc trưng của bệnh viện, ngược lại có một mùi thơm ngát rất dễ chịu, làm cho đầu của hắn đang đau đến muốn nổ tung dễ chịu lại một chút. Ánh mắt đã dần bắt đầu thích ứng độ sáng của nơi này, Đường Phi rốt cục thấy rõ ràng chỗ hắn đang ở: sa trường, bình phong, đồ sứ, tranh thủy mặc, nệm, đồ dùng bằng gỗ. Nơi này hết thảy đều là phong cách cổ điển, cùng với xã hội hiện đại không hợp nhau!

Đường Phi tay chân đều đang run rẩy, chẳng lẽ hắn hiện tại đang ở địa phủ? Nơi này là quỷ cảnh? Hắn sợ hãi, hắn hoảng sợ, nhưng cũng là sức mạnh của sự sợ hãi làm cho hắn khởi động thân thể bần rần đau đớn của chính mình, đi từng bước một rời khỏi địa phương quỷ quái này!

Đường Phi thất tha thất thểu ra khỏi gian phòng, sau đó mờ mịt nhìn bốn phía, đình viện cổ xưa, lầu gác bốn phía tối đen, chỉ treo mấy cái đèn lồng lớn màu đỏ, ánh sáng màu vàng cam làm cho Đường Phi nhớ tới trước kia xem phim Thiên Nữ U Hồn. Đường Phi gương mặt trắng bệch, chỉ có dựa vào tường mới không làm cho chính mình ngã xuống, hắn đến tột cùng là ở nơi nào? Nơi này là chỗ nào? Trần Thần đâu? Nhà của hắn đâu? Đường Phi dọc theo vách tường ở hành lang gấp khúc sờ soạng, hắn phải đi, hắn phải rời khỏi nơi này, hắn còn cảm giác được đau, nhất định là bị quỷ sa trường làm hắn đã chết mới câu hồn về địa phủ. Hắn có thể trở về, nhất định có thể trở về!

“Công tử!” Phía sau Đường Phi truyền đến một tiếng hét kinh hãi, còn mang theo thanh âm khóc nức nở la lên. Nhưng là lúc này Đường Phi cái gì cũng đều không nghe thấy, hắn chỉ thầm nghĩ muốn tìm được đường đi ra ngoài.

Cảm giác chóng mặt thoáng chốc lại ập đến, Đường Phi dùng lực cắn nát đầu lưỡi chính mình làm cho bản thân thanh tỉnh một chút, nhưng là trước mắt lại bỗng nhiên xuất hiện một bóng người cao lớn, thậm chí so với Đường Phi một trăm tám mươi cm còn muốn cao hơn một chút. Người nọ gương mặt trắng bệch, đôi môi đỏ tươi, cả khuôn mặt xinh đẹp đến không giống người, đây là Diêm La địa phủ sao? Đường Phi mơ mơ màng màng nghĩ. Cho dù là Ngọc Hoàng đại đế, cũng đừng mong lưu lại mạng của hắn! Đường Phi dùng hết khí lực toàn thân bổ nhào vào trên người tên “Diêm La” kia, ngoan độc nói: “Ta mặc kệ người là ai! Mau chóng thả ta ra!” Nói xong thân mình liền mềm nhũn, trước mắt tối đen mất đi ý thức.

Phượng Thần Anh ôm ngang lấy Phương Lâm vừa ngất xỉu, nói cái gì – thả người? Hừ, cả chuyện ấy cũng dám yêu cầu hắn, vị đại thiếu gia sống an nhàn sung sướng ở tiêu cực này thật đúng là không phải ngốc bình thường! Vừa định đem người đưa cho tiểu thị nhân Ưu nhi ánh mắt hồng hồng còn đang khóc kia, nhưng nhìn đến hắn cơ thể thấp bé như vậy liền đánh mất chủ ý này, Phương Lâm đáng người cao lớn mà đưa cho Ưu nhi xinh xắn lạnh lợi ôm vào quả thực chính là mộng tưởng! Phượng Thần Anh bèn xoay người, dễ dàng đem Phương Lâm ôm vào trong phòng.

“Hắn như thế nào lại chạy ra, người nơi này làm nô tài cũng không xem trọng chủ tử của mình!” Phượng Thần Anh tức giận nói, hắn đêm nay tâm huyết dâng trào, muốn nhìn một chút cái nam sủng Phương Lâm bị người bức tử kia, ai biết người này đến gần hắn liền trưng ra bộ mặt hung thần ác sát, lại còn bảo thả hắn ra. Thật là, thật muốn nhìn khuôn mặt tươi cười sáng lạn giống như thái dương trước kia một chút!

“Dạ, là lỗi của nô tài! Nô tài không nên bỏ đi, mới làm hại chủ tử.....” Ưu nhi lại hiện ra một bộ dáng sắp khóc. Ngày hôm qua đám công tử trong viện tới nơi này nháo, bởi vì công tử võ công cũng không tốt, thiếu

chút nữa là mất mạng, đều là vì che chở cho hần, công tử mới..... Nghĩ đến đây Ưu nhi lại muốn khóc.

“Được rồi, nhìn phát phiền, người hảo hảo ở lại nơi này hầu hạ công tử, có cần cái gì thì nói với tổng quản, hần sẽ an bài cho người.” Phương Thần Anh lại nhìn nhìn Phương Lâm kia, khuôn mặt anh tuấn trắng bệch suy yếu, chán ghét nhú nhú mày, sau đó quay đầu bước đi. Hần luôn luôn không thích nam sủng dương khí quá nặng, hơn nữa lấy tuổi của nam sủng mà nói Phương Lâm cũng đã là quá già, hần năm nay đã muốn hai mươi. Nếu không phải Phương Lâm cả ngày đều không thuận theo tâm ý hần, luôn cùng hần đối nghịch, hần đã sớm đem nam nhân không hề mỹ cảm này thả ra. Có điều, cũng chính là điểm này của Phương Lâm đã tác động đến dự vọng chinh phục của bản thân.

“Cung tiễn lão gia.” Ưu nhi quỳ xuống tiễn bước Phương Thần Anh, mới dám đứng lên đi mức nước cho Phương Lâm rửa mặt.

“Trần Thần.....” Đường Phi còn đang mê mẩn nỉ non gọi tên của Trần Thần, lông mày nhíu chặt.

Đang giúp Đường Phi lau mặt, Ưu nhi không có nghe rõ ràng, chỉ là thương hại nhìn Phương Lâm đang suy yếu, trong lòng âm thầm vì hần cầu nguyện, hy vọng lão gia có thể mở lòng từ bi thả vị công tử tâm địa thiện lương này.

Ngoài phòng sắc trời càng thêm đen, càng tôn thêm vẻ đẹp của mặt trăng và tinh tú. Mà Đường Phi, cũng theo đó bước vào một số mệnh không rõ tương lai.

2. Chương 2: Đây Là Đây?

Đường Phi mờ mịt mở mắt, chung quanh đều là màu trắng chói mắt, tường màu trắng, giường màu trắng, còn có một bác sĩ mặc áo Blouse trắng.

Nguyên lai, khi này đều là nằm mơ..... May mắn chỉ là nằm mơ, may mắn hần còn có cơ hội gặp lại Trần Thần.

Đúng rồi, Trần Thần đâu? Hần như thế nào không ở đây?

Đường Phi gian nan cử động đầu, ở bốn phía phòng bệnh nhìn quanh, rốt cục thấy được Trần Thần vẻ mặt tái nhợt đứng ở góc, Đường Phi mới cảm thấy an tâm.

“Trần Thần.....” Đường Phi đè nặng cổ họng kêu lên, nhưng Trần Thần lại không cử động, giống như không có nghe thấy, vẫn là vẻ mặt tái nhợt nhìn hần, ánh mắt đỏ bừng.

Trần Thần làm sao vậy? Đường Phi nghi hoặc, chẳng lẽ là chăm sóc hần nên mệt mỏi? Đường Phi giương lên khóe miệng, nhin không được lộ ra một tươi cười ấm áp, chỉ có Trần Thần, vĩnh viễn cũng đều không oán không hối hận ở bên hần, chiếu cố hần.

“Trần Thần, lại đây.....” Đường Phi khàn khàn nói, ta có lời muốn nói với người, tuy rằng thời điểm hiện tại không thích hợp, nhưng vẫn muốn nói với người.....

Nhưng Trần Thần vẫn là đứng ở cái góc kia không nhúc nhích, không, hần đang run rẩy, ánh mắt tràn đầy thống khổ cùng tuyệt vọng.

“Trần Thần.....” Đường Phi tâm cảm thấy đau không rõ nguyên do, là ai? Là ai làm cho người khổ sở như vậy?

Trần Thần trong mắt đỏ bừng chảy xuống một giọt nước mắt, sau đó lại càng nhiều, chảy liên tục không ngừng.

“Trần Thần.....” Đường Phi đau lòng, muốn nâng tay lên giúp hần lau đi nước mắt trên mặt, hần chưa từng thấy qua Trần Thần khóc, đến tột cùng là ai khi dễ hần?!

Trần Thần cứ như sụp đổ, ngã ngồi xuống trên mặt đất, thống khổ nước mắt, hai cặp mắt đầm lệ kia vẫn đang nhìn Đường Phi.

“Trần Thần..... Đừng khóc.....” Đường Phi gian nan đứng dậy, bác sĩ cùng y tá bên cạnh đang nói cái gì đó, hẳn một chút cũng đều nghe không rõ ràng, hẳn chỉ muốn cố gắng hướng Trần Thần đi đến.

“Trần Thần, ta thích người, đừng khóc.....” Đường Phi rốt cục đem câu nói trong lòng nói ra, sau đó thất tha thất thểu đi về phía Trần Thần.

“Đường Phi !” Trần Thần bỗng nhiên nhìn hẳn, bị thương hét to, thanh âm tuyệt vọng.

Đường Phi chấn động, quay đầu nhìn về phía giường bệnh

“Trần Thần !” Đường Phi đột nhiên mở bừng mắt, ngồi ở trên giường hít từng ngụm từng ngụm không khí, mồ hôi lạnh thấm ướt xiêm y của hẳn.

“Công tử !” Ưu nhi lo lắng vội tới trước giường nhìn Đường Phi.

Đường Phi đột nhiên chấn động, công tử? Vừa rồi cái kia mới là mộng sao? Đường Phi quay đầu nhìn về phía Ưu nhi, vẻ mặt không dám tin cùng hoảng sợ, rốt cuộc, đã xảy ra chuyện gì?

“Tĩnh?”

Thanh âm làm cho người ta không thoải mái, trêu tức, lãnh khốc, lại không mang theo một chút cảm tình nào.

Đường Phi theo hướng âm thanh nhìn lại, một người nam nhân, đang ngồi ở bên một cái bàn tròn giữa phòng, ánh sáng vàng cam mờ nhạt chiếu vào gương mặt trắng bệch tuần mỷ, hẳn đang uống trà, khóe miệng còn mang theo một tia cười như không cười, dẫn ra đôi môi mỏng màu đỏ tương, nếu không nhìn thấy bờ ngực còn đang phập phồng, Đường Phi nhất định nghĩ bản thân đã nhìn thấy quỷ.

Ưu nhi nhìn xem công tử nhà mình, lại nhìn qua chủ nhân của phủ này, âm thầm kinh hãi. Lão gia ở trong này hơn nửa canh giờ, mà công tử cũng trong nửa canh giờ bị sốt ăn nói mê sảng, gọi tên của một nam nhân khác, càng nghiêm trọng hơn là, công tử còn nói thích hẳn.

Đường Phi cứ như vậy im lặng nhìn Phương Thần Anh, trong mắt có rõ ràng đề phòng, trực giác nói cho hẳn biết nam nhân này rất nguy hiểm.

“Ồ Quý Môn Quàng một vòng, lá gan người so với trước kia còn lớn hơn nữa!” Phương Thần Anh tựa tiểu phi tiểu cùng Đường Phi đối diện, trước kia Phương Lâm chưa bao giờ dám nhìn thẳng hẳn như vậy, tuy rằng cả ngày đều nói muốn giết hẳn, nhưng tuyệt đối không dám như vậy nhìn hẳn, bởi vì tâm của Phương Lâm đã sớm sinh ra sợ hãi đối với hẳn. Nhưng còn Phương Lâm hiện tại này, tuy rằng thực suy yếu, nhưng lại nhìn không ra một tia sợ hãi nào trong mắt hẳn.

Đường Phi luôn luôn là một nam nhân cường đại, vô luận là bình thường hay là ở trên giường, hẳn đều có thói quen chủ đạo, càng không có chỗ nào sợ hãi. Tuy rằng hẳn hoàn toàn không rõ ràng lắm tình trạng hiện tại của mình, cũng không giải thích được hết thấy hiện tượng quái dị phát sinh trước mắt, nhưng khí thế của hẳn vẫn không giảm bớt nửa phần. Cảnh giác trước cái nhìn mang ý nghĩa xâm chiếm của nam nhân kia, Đường Phi giương lên một nụ cười lạnh: “Lá gan của ta cho tới bây giờ cũng chưa hề nhỏ.” Vừa nói ra, Đường Phi liền ngẩn người, thanh âm này như thế nào lại xa lạ như vậy? Tựa như không giống như thanh âm của chính mình!

“Công tử!” Ưu nhi vốn là đang sợ Phương Thần Anh tới mức mất đi nửa cái mạng, lời này của Đường Phi vừa ra thiếu chút nữa lại dọa luôn nửa cái mạng còn lại của hẳn! Công tử làm sao dám cùng lão gia nói chuyện như vậy! Bất quá Ưu nhi là một người hầu trung thành, chủ tử gặp nạn hẳn đương nhiên phải gánh. Ưu nhi mặt hướng về Phương Thần Anh quỳ xuống, run giọng nói: “Cầu lão gia tha cho công tử, công tử bị trọng thương chưa lành, lại còn là bị chấn thương đầu óc, hơn nữa sốt lâu như vậy nên mới có thể ăn nói hồ đồ, hẳn không phải cố ý! Cầu lão gia tha mạng!”

Đường Phi cau mày nhìn Ưu nhi quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, tâm cảm thấy vô cùng chán ghét, điều này làm cho hẳn nhớ tới trước đây, cũng có một thân ảnh nhỏ gầy khóc quỳ trên mặt đất, cầu xin những người đó tha cho hẳn. Đường Phi một trận buồn nôn, hẳn muốn nói ra!

Đường Phi vừa định đưa tay đem Ưu nhi kéo lại, Phương Thần Anh bỗng nhiên đứng lên hướng hần đi tới. Đường Phi chau mày toàn thân đề phòng, trong lòng tính toán tình trạng thân thể hiện tại, có thể nắm chắc được mấy phần đánh thắng hần.

Phương Thần Anh đương nhiên cảm giác được đề phòng cùng sát khí ẩn ẩn toát ra của hần, bất quá cái này đối với hần mà nói căn bản không đáng nhắc tới, hần cho tới bây giờ cũng không đem mấy công phu mèo què của Phương Lâm để vào mắt.

Phương Thần Anh đi từng bước một tới gần Đường Phi, thân thể Ưu nhi đã đều run rẩy không ngừng, âm thầm vận khởi chân khí trong cơ thể, nếu Phương Thần Anh muốn giết Phương Lâm, hần cũng chỉ có thể hy sinh tính mạng để cứu giúp!

Ngay tại thời điểm Đường Phi cùng Ưu nhi đều nghĩ đến Phương Thần Anh muốn động thủ, hần lại cách chiếc giường còn có năm bước thì ngừng lại, khẽ cười nói: “Hảo hảo nghỉ ngơi.” Sau đó đi thẳng ra cửa.

Đường Phi lòng tràn đầy nghi hoặc nhìn Phương Thần Anh, trong lòng thầm nghĩ tên này sẽ không phải bị bệnh thần kinh chứ? Ưu nhi lại nhẹ nhàng thở ra, mạng nhỏ đã được bảo toàn.

Phương Thần Anh bỗng nhiên dừng lại ở trước cửa, sau đó quay đầu hai mắt âm trầm mỉm cười đối Ưu nhi nói: “Không có lần sau.”

Ưu nhi chấn động, mềm nhũn ngã ngồi trên mặt đất, thanh âm run run nói: “Nô tài đã rõ.....” Chủ nhân biết, hần vừa rồi đã vận chân khí.

Đường Phi nhanh chóng đến đỡ Ưu nhi dậy, thời điểm ngẩng đầu lại phát hiện Phương Thần Anh đã ly khai. Lờ hần nói vừa rồi, là có ý tứ gì?

Ưu nhi thở phì phò cả người xụi lơ, qua một hồi lâu mới từ trong cổ áp lực vô hình của Phương Thần Anh tỉnh táo lại, bất giác Phương Lâm đang nhìn hần, lập tức nói: “Công tử, Ưu nhi đi nấu chút nước ấm cho ngài tắm rửa?” Phương Lâm nhiệt bị sốt cao lại ra rất nhiều mồ hôi, Ưu nhi đều ở một bên giúp hần lau.

Đường Phi tuy rằng cảm thấy toàn thân dính mồ hôi nhớp nháp, rất muốn sáng khoái tắm rửa một phen, nhưng hiện tại tình huống tối quan trọng trước mắt chính là làm rõ ràng hần rốt cuộc đang ở nơi nào!

“Đợi đã” Đường Phi gọi Ưu nhi lại, hắng giọng hỏi: “Ta rốt cuộc ở nơi nào? Vừa rồi người kia là ai, còn người là ai? Lại vì cái gì gọi ta là ‘Công tử’?” Coi như hần được người khác cứu, tình huống cũng không thể là như vậy, không thể mặc cổ trang trên người!

“Công tử?!” Ưu nhi thét một tiếng kinh hãi, chân mềm nhũn lại ngã xuống đất, đôi môi run run nói: “Công tử ngài đừng dọa ta, ngài như thế nào lại không biết lão gia, không biết Ưu nhi? Ngài nhất định là bị sốt đến hồ đồ, để Ưu nhi thỉnh đại phu cho ngài, lập tức đi thỉnh đại phu cho ngài!” Nói xong liền chạy.

Đường Phi một phen giữ chặt hần, sắc mặt càng ngày càng khó coi, hần có một loại dự cảm thật không tốt.

“Ta thật sự không biết các người.” Đường Phi trầm giọng nói, thanh âm vẫn xa lạnh như cũ, đầu của hần lại bắt đầu đau.

“Công tử, công tử, công tử.....” Ưu nhi rơi lệ đầy mặt nỉ non gọi, bỗng nhiên quỳ xuống trước mặt Đường Phi, thống khổ nói: “Công tử! Là Ưu nhi hại ngài, nếu như không phải vì cứu Ưu nhi, công tử sẽ không bị thương như vậy, lại càng không vì vậy mà mất trí nhớ, công tử, Ưu nhi xin lỗi người!”

Mất trí nhớ? ! Hài tử này đến tột cùng là đang nói cái gì? Vì cứu hần? Đường Phi trong lòng càng ngày càng nhiều nghi vấn, cũng càng ngày càng lo lắng, kích động hỏi: “Dem tất cả nói lại cho rõ ràng, nơi này đến tột cùng là nơi nào? Người là ai, nam nhân kia là ai? Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?”

“Công tử ngài đừng kích động!” Ưu nhi tiến lên đỡ lấy Đường Phi, khẽ cầm môi lau khô nước mắt mới nói: “Công tử bị thương, đều do Ưu nhi.....”

Đường Phi ở trong này không gọi Đường Phi, gọi là Phương Lâm, là một đại thiếu gia của một tiêu cục nhỏ. Bởi vì bị chủ nhân nơi này nhìn trúng, cho nên bị nạp vào trong phủ, địa phương này gọi là Phương Tê Các, chủ nhân chính là nam nhân vừa rồi – Phương Thần Anh. Nhưng là Phương Lâm mới vào phủ không đến nửa tháng, bởi vì công khai bất mãn đối với Phương Thần Anh, mà bị đám nam quân của hần liên thủ giảo

huấn một trận, bị gậy mộc đập vào trên đầu, tuy đầu không bị nứt, nhưng thiếu chút nữa cũng đã giết chết hẳn. Sau đó Phương Lâm vẫn hôn mê bất tỉnh, thẳng đến hôm nay mới hoàn toàn thanh tỉnh.

Đường Phi lẳng lặng nghe xong, qua hồi lâu mới nói: “Đi giúp ta nấu chút nước ấm đi, ta muốn tắm rửa.”

Ưu nhi lo lắng nhìn Phương Lâm liếc mắt một cái, xác định hẳn không có dị trạng gì mới đứng dậy đi đun nước.

Đường Phi hạ mắt nhìn hai tay chính mình, trông thực xa lạ, tái nhợt không chút huyết sắc, ngón tay thon dài, lòng bàn tay mỏng manh. Đây không phải là tay hắn, tay hắn không có khả năng xinh đẹp như vậy. Trần Thần trước kia còn cười nhạo tay của hắn giống như bàn tay thường xuyên làm việc nhà nông, thô ráp, nâu nhạt, cùng với bề ngoài anh tuấn của hắn nửa điểm cũng không phù hợp. Hẳn vẫn còn chưa biết nơi này là chỗ nào, Ưu nhi lý giải sai ý tứ của hắn. Bất quá cái này đã không còn trọng yếu, dù sao Đường Phi cũng đã có được đáp án hắn muốn. Nguyên lai nơi này không phải là cái thế giới kia, hẳn đã đi tới một không gian chưa biết, hẳn đã về thời cổ đại. Thậm chí, hẳn còn không phải là bản thân hắn.

Đường Phi nhớ tới giấc mộng vừa rồi, hẳn rõ ràng nhìn thấy chính mình đang nằm ở trên giường, không còn sự sống. Hẳn, đã chết đi? Cho nên trong mộng, Trần Thần mới có thể thống khổ như vậy, tuyệt vọng như vậy. Hẳn rốt cuộc vẫn là chưa thể chính miệng nói với Trần Thần câu nói kia

Ưu nhi đã đem nước ấm chuẩn bị kỹ lưỡng, đổ đầy dục dũng, vừa định hầu hạ Phương Lâm tắm rửa, Phương Lâm đã nói: “Ta tự mình làm là được, ngươi, ra ngoài trước đi.....”

Ưu nhi sửng sốt, nhìn gương mặt mỗi một của Phương Lâm một hồi lâu mới nói: “Dạ, công tử. Nếu như ngài có cái gì phân phó, Ưu nhi ở ngay tại bên ngoài.” Sau đó đối với Phương Lâm cúi chào một cái, lẳng lẽ lui ra ngoài.

Đường Phi bám lấy cột giường đứng lên, nhắm mắt lại đợi một hồi lâu, cảm thấy cơn chóng mặt không còn mãnh liệt như trước, mới chậm rãi đi đến phía sau tấm bình phong. Thời điểm muốn cởi quần áo, Đường Phi lại nhìn quần áo trên người một hồi, mới tìm được cách cởi ra.

Đường Phi nhìn hình ảnh phản chiếu chính mình trong nước, mái tóc đen dài óng ả. Gương mặt không còn giống như chính mình lúc trước, anh tuấn tà khí, hiện tại lại trần ngập cảm giác dụ hoặc. Khuôn mặt này tái nhợt gầy yếu, mày kiếm mất sáng, vẻ mặt còn có chút tính khí trẻ con. Đường Phi cười khổ, quả nhiên không phải chính mình, bất luận là tuổi hay chiều cao so với trước kia cũng không sai biệt lắm, chỉ là hình thể so với trước đây gầy yếu hơn nhiều, cao cao gầy gầy thoát nhìn giống một cây gậy trúc.

Ngâm mình trong dục dũng khoảng mười phút, cơn đau trong đầu Đường Phi rốt cục cũng giảm bớt, “Ưu nhi” kia rất cẩn thận, trong nước còn bỏ thêm ít hương liệu định thần. Phương thức ngâm mình như vậy hẳn trước kia cũng đã thử qua, cùng với Trần Thần ở trong một phòng tắm hơi lớn, mỗi người một cái dục dũng, ở trong cùng một gian phòng lớn tiếng cười nói, cất cao giọng hát.

Trần Thần..... Đường Phi đầu óc dần dần thanh tỉnh lại, hơi nước nóng bốc lên làm cho hắn hiểu rõ tình cảnh hiện tại của bản thân. Thân thể này không phải của mình, nhưng ý thức vẫn là của hắn. Đường Phi khẽ chấn động, hẳn chưa bao giờ tin vào quỷ thần, hẳn chỉ luôn luôn tin tưởng chính mình. Nhưng hiện tại hết thấy sự kiện quỷ dị đã phát sinh đã làm cho hắn phải suy nghĩ đến chủ nghĩa duy tâm mà người khác hay nói: linh hồn của con người?! Đường Phi ánh mắt ngập tràn kinh hãi, nói như vậy hẳn có khả năng không có chết! Nếu linh hồn của hắn tách ra nhập vào thân thể này, như vậy phải chăng linh hồn của thân thể này cũng có khả năng nhập vào thân thể của hắn? Khả năng này xem ra cũng rất lớn, Đường Phi đang hưng phấn run rẩy, nếu thật là nói như vậy, hẳn còn có khả năng trở về! Hẳn có thể trở về!

Đường Phi cúi đầu vào trong nước, làm cho chính mình tỉnh táo lại, khoảng ba mươi giây sau, Đường Phi mới từ trong nước chui lên, thở phò phò nhớ lại ngày gặp chuyện không may đó, đến tột cùng là có sự kiện gì đặc biệt mới dẫn đến kết quả như vậy.

Ngày đó có bão, gió rất lớn thổi không ngừng, bầu trời cứ giống như nứt ra một lỗ hổng làm cho nước cứ ào ào đổ xuống. Trừ bỏ chuyện này, hôm đó cũng không có hiện tượng kỳ lạ gì nảy sinh, ngay cả sấm chớp cũng không có. Thuyết tương đối của Einstein nói rằng khi có một tốc độ tương đương hoặc lớn hơn vận tốc ánh sáng thì sẽ có thể tiến vào một không gian bốn chiều rất huyền diệu, cũng tức là một thế giới song song khác. Nhưng là, lúc ấy có cái gì tốc độ tương đương mới làm cho không gian bốn chiều xuất hiện? Rõ

ràng không có, hẳn thật ra đã chết rất nhanh. Cho nên khả năng này tính là nhỏ nhất, bởi vì đi vào thế giới này không phải là thân thể hần, mà là ý thức, tức linh hồn của hần.

Nếu như tình huống không phải xuất phát từ bên kia, có thể hay không là từ bên này?

Đường Phi từ dục dũng đi ra, tùy ý cầm lấy một tấm vải khô trùm lên mái tóc đang ướt, nhìn nhìn mấy dụng cụ đặt ở bên cạnh dục dũng, lại cầm lấy một tấm vải khô cùng loại lau khô thân thể, sau đó tìm một tấm nhìn giống như khăn tắm cột vào quanh hông, hoàn toàn không nhìn tới một kiện nội y màu trắng mà Ưu nhi đã chuẩn bị tốt cho hần.

“Ưu nhi phải không? Mời vào.” Đường Phi lau tóc, dựa vào ánh sáng mờ nhạt từ đèn cầy đánh giá bài trí trong phòng này, cách trang trí đều rất đơn giản, đặc biệt là bốn phía đều tràn ngập hương vị hoa cỏ, phía đông nam căn phòng còn đặt một cái bồn lớn nuôi hai con cá chép. Nguyên lai chủ nhân căn phòng này là một người rất sinh động, Đường Phi kết luận.

“Công tử, ta vào đây.” Ưu nhi đẩy cửa tiến vào, liền nhìn thấy nửa thân trần của Đường Phi, mái tóc ướt đầm vẫn còn nhỏ nước, từ thắt lưng trở xuống chỉ quấn một tấm vải thô. Ưu nhi mặt đỏ tim đập cúi đầu xuống, cuống quýt nói: “Công tử sao không đem quần áo mặc vào, cẩn thận cảm lạnh.”

Đường Phi sững sốt, mắt nhìn rõ ràng Ưu nhi không được tự nhiên, nhún nhún vai đi đến sau bình phong cầm lấy quần áo mặc vào, nhú mày nhìn kiện nội y thật dài, mặt trên còn quấn một sợi dây lưng phiền phức một hồi lâu, mới khoác lên trên người tùy ý thắt đại một cái nút, sau đó dùng tấm vải lau khô tóc mới bước ra.

Ưu nhi ngẩng đầu nhìn lên, nhin không được khoe miệng khe khẽ, công tử như thế nào cả quần áo cũng không biết mặc? Vừa định tiến lên, nụ cười của Ưu nhi dần đông cứng, công tử biến thành như vậy, không phải do hần làm hại sao? Cúi đầu chịu đựng ưu thương, Ưu nhi chậm rãi bước qua, giúp Đường Phi sửa sang lại toàn bộ quần áo trên người.

Đường Phi có chút ngượng ngùng, thân thể cứng nhắc lúng ta lúng túng nói: “Cám ơn.....”

“Công tử, ngài nói lời cảm tạ với Ưu nhi không phải muốn giết chết nô tài sao? Đây đều là chuyện thuộc về bốn phận, ngài là chủ tử, hầu hạ chủ tử là việc Ưu nhi phải làm.” Ưu nhi cẩn thận sửa sang cho tốt quần áo Đường Phi nói.

“Ách..... A.....” Đường Phi xấu hổ quay đầu nhìn cửa sổ, cái này muốn hần như thế nào giải thích?

“Xong rồi, công tử còn có cái gì phân phó sao?” Ưu nhi lui về phía sau một bước, cung kính hỏi.

“Àn..... Ta, ngày đó gặp chuyện không may, nơi này có chuyện gì khác thường phát sinh không?” Đường Phi thực tùy ý hỏi.

“Chuyện khác thường?” Ưu nhi nghi hoặc khó hiểu nhìn Đường Phi.

“Chính là thời tiết có cái gì dị thường, hoặc là đã xảy ra việc gì kỳ quái.” Đường Phi giải thích.

“Thời tiết? Ngày đó thời tiết tốt lắm, cũng không có phát sinh việc gì kỳ quái, chỉ là ngoài chợ có một lương du điểm (cửa hàng dầu hỏa) bị cháy, khiến ba người chết!”

“..... Như vậy à.....” Đường Phi có chút thất vọng, xem ra ngày mà Phương Lâm gặp chuyện không may cũng không có phát sinh dị tượng gì. Kia, vấn đề đến tột cùng là ở nơi nào? Nếu như không tìm ra được, hần căn bản không thể quay về! Nghĩ đến đây Đường Phi có chút khó thở, không biết Trần Thần thế nào.

“Công tử, ngài làm sao vậy? Có phải hay không không thoải mái? Ta đi thỉnh đại phu!” Ưu nhi thấy bộ dáng Đường Phi buồn bực không vui nghĩ đến hần không thoải mái, vừa định ra ngoài đã bị Đường Phi gọi lại.

“Không có việc gì, chính là có chút mệt mỏi, ta đi nghỉ ngơi một lát là tốt rồi.” Đường Phi mỗi mệt hướng phòng ngủ đi đến.

“Nếu vậy Ưu nhi hầu hạ công tử ngủ.” Ưu nhi vội vàng đi theo nói.

“Không cần, người đi ngủ đi.” Đường Phi hướng hắc phát tay, hắc đối với loại thái độ phân biệt tôn ti cấp bậc của phong kiến thực phản cảm.

“Cái này.....” Ưu nhi khó xử đứng tại chỗ.

“Đúng rồi, về chuyện ta cái gì cũng không nhớ rõ, trăm ngàn lần không cần nói với bất luận kẻ nào, ta không muốn phiền toái.” Đường Phi bỗng nhiên xoay người nói, hắc là thật sự không muốn rước phiền toái, chỉ cần hắc lộ ra một chút sơ hở, muốn trở về sẽ càng khó khăn!

“Dạ, Ưu nhi nhớ kỹ.” Ưu nhi nghĩ đến Phương Lâm sợ lại bị người khác đến gây phiền phức liền đáp ứng.

Đường Phi đuổi Ưu nhi đi rồi, nằm ở trên giường nhưng không có một chút buồn ngủ. Ở trong này người hắc có thể dựa vào chỉ có Ưu nhi, đáng tiếc hắc chỉ là một người hầu, căn bản không có biện pháp giúp hắc. Nếu muốn trở về, hắc phải tìm một người có quyền thế trợ giúp, chỉ có người như vậy mới có thể giúp hắc tại cái quốc gia không biết tên này, tìm kiếm manh mối về linh hồn chuyển đổi. Trước kia nếu có người đối hắc nói về chuyện linh hồn hoán đổi, hắc nhất định sẽ cười lạnh bảo kẻ kia trở về học lại trung học. Nhưng là hiện tại, hắc lại hối hận năm đó như thế nào không đi đọc một ít mấy quyển sách về quỷ thần. Trần Thầnnghược lại rất thích đọc mấy cái này, chỉ là..... hiện tại hắc không có ở bên cạnh.

Đúng rồi, Trần Thần trước kia nói qua với hắc, nếu có chuyện linh hồn hoán đổi, sẽ đi thỉnh một cao nhân Đạo gia pháp lực cao cường đem linh hồn dẫn ngược trở lại. Như vậy, hắc có phải hay không có thể tìm mấy cao nhân Đạo gia thử một lần?

Nếu thế, việc đầu tiên hắc cần phải làm, chính là thoát khỏi nơi này. Phương Lâm là một nam quân của Phương Thần Anh, Đường Phi về mặt lộ về chán ghét, nói cách khác phó thân thể này..... Đường Phi quyết định vô luận như thế nào đều phải chạy đi tìm một cao nhân đem hắc đưa về hiện tại! Bất quá hiện nay điều trọng yếu hơn là, trước khi Phương Thần Anh lại một lần nữa đụng chạm vào cái thân thể hắc đang chiếm hữu, nhất định phải chạy ra khỏi cái địa phương quỷ quái này!

3. Chương 3: Rời Phủ

Đây là ngày thứ tám Đường Phi đi vào thế giới không biết này, thời gian qua ngoại trừ dưỡng thương, thì chính là vui chơi giải trí đi ngủ. Người kêu Phương Thần Anh kia thể nhưng thật ra không có trở lại, cổ lẽ hắc đã quên.

Đường Phi ngồi ở dưới giàn hoa tử đằng, cúi đầu trầm tư. Nơi này so với tưởng tượng của hắc còn phức tạp hơn nhiều, thủ vệ canh gác cũng thực nghiêm ngặt. Đặc biệt là thân phận giống như Phương Lâm vậy, nhiều nhất chỉ có thể hoạt động ở cái gọi là Đông viện. Nếu muốn đi ra ngoài, Ưu nhi sẽ chặn lại, thủ vệ bên ngoài cũng sẽ lại đây cảnh cáo. Ưu nhi nói nam quân thân phận đặc thù, không được đặc biệt cho phép sẽ không thể tùy ý đi lại trong phủ, nếu như muốn ra ngoài, phải có lệnh bài của Phương Thần Anh.

Muốn rời đi nơi này chỉ sợ là vô cùng khó khăn, trước không cần nói đến chuyện lấy được cái gì gọi là lệnh bài kia, cho dù chỉ tìm hiểu xem các ngõ ngách hay phạm vi rộng lớn của phủ này cũng đã thực gian nan. Xem ra người kêu Phương Thần Anh thực không đơn giản. Cả người trong phủ của chính mình cũng canh phòng nghiêm ngặt như thế, chẳng lẽ là đặc tội người nào? Hay là nói, hắc có bí mật không thể cho người khác biết?

“Nam công tử, ban thưởng Trụ Liên viện, người hầu hai người! Phi công tử, ban thưởng Trụ Liễu viện, người hầu hai người! Tương công tử, ban thưởng Trụ Lâm viện, người hầu hai người!” Nam âm hùng hậu trầm thấp chậm rãi vang lên ở toàn bộ Đông viện, Đường Phi đang chìm trong suy nghĩ thoáng sửng sốt, hắc nhận ra thanh âm này, đó là Thiết tổng quản trong phủ, hôm trước hắc từng tới nơi này đưa đồ này nọ.

Đường Phi tâm tư vừa động, nhìn nhìn Ưu nhi còn đang trong phòng bếp bận rộn, sau đó đi ra sân.

Ngoài hoa viên ở Đông viện, đều đang đứng ba thiếu niên phong tư cùng khí chất đều không giống nhau, điểm duy nhất giống nhau là bọn họ đều rất được mắt, đều là mỹ thiếu niên.

Đường Phi nhíu mày, thiếu chút nữa nhin không được huyết sáo một cái, thực không tồi, mỹ thiếu niên thanh tú đứng chính giữa kia chính là hình mẫu mà hắn thích nhất.

“Tạ lão gia ban thưởng!” Ba người đồng thời cúi người cảm tạ.

Chẳng lẽ Phương Thần Anh này là vương công hậu duệ quý tộc? Đường Phi thầm đoán, nhìn hắn pho trương như vậy cũng rất có thể a.

“Các vị công tử, sắc trời không còn sớm, thỉnh về trong viện chuẩn bị, đêm nay lão gia muốn thiết yến để các vị công tử tẩy trần.” Tổng quản cung kính cúi đầu, ngôn ngữ cũng không nặng không nhẹ.

“Làm phiền tổng quản.” Ba vị công tử lại cúi chào, bọn họ trong lòng biết cái gọi là “Tiệc tẩy trần” chính là làm cho lão gia chọn lựa một người xuất sắc nhất để đêm nay thị tẩm, vì vậy bọn họ ở mặt ngoài đều tỏ vẻ dịu ngoan vô hại, kì thực trong lòng đều âm thầm tính toán làm sao mới có thể vượt trội hơn những người khác! Chủ nhân Phương Tê Cản này tuy rằng thân phận thần bí, tại triều đình cũng không có chức tước, nhưng việc hắn cùng đương triều Ngũ hoàng tử giao hảo đó là chuyện thế nhân đều biết. Huống hồ nghe đồn trong Hoàng Diệp, có hơn một nửa số tiền trang, tửu lầu, lương du điểm, đều là thuộc sở hữu của quý nhân thần bí này. Chỉ cần có thể được hắn ân sủng, liền có ý nghĩa được hưởng vô số vinh hoa phú quý, đồng thời cũng có thể giúp cho người trong nhà kiếm được một chức quan.

Thiết tổng quản gật gật đầu, xoay người rời đi, vô tình nhìn thấy Đường Phi đang ôm cánh tay, vẻ mặt lười nhác nhìn về phía bọn họ bên này, hơn nữa, trên mặt giống như đang viết mấy chữ “Ta thực cảm thấy hứng thú”.

Thiết tổng quản sửng sốt, sau đó hướng Đường Phi gật gật đầu, dẫn hạ nhân ly khai.

Đường Phi ánh mắt híp lại, Thiết tổng quản trước khi rời đi chính là nhìn thấy ánh mắt kia..... xem ra hắn ở trong này thật sự không thể tồn tại lâu.

Ba nam quân mới tới kia đều tự đánh giá một hồi, sau đó phân phó người hầu thu gom hành lý về viện. Ở trong viện cách vách Đường Phi, Tương công tử kỳ quái nhìn Đường Phi liếc mắt một cái, sau đó thu lại tâm tình trở về viện của mình. Xem ra hắn còn không biết thân phận hiện tại của Đường Phi cùng bọn họ giống nhau, đều là nam quân. Bởi vì Phương Lâm tuy rằng trọng thương nằm thật lâu, nhưng hắn khung xương to, cho dù hiện nay gầy chỉ còn da bọc xương, cũng so với đám nam quân nhu nhược giống như nữ tử kia cao lớn cường tráng hơn một chút, hơn nữa hắn bề ngoài anh tuấn dương cương, căn bản không có người nghĩ đến phương diện hắn chỉ là nam quân, Phương Thần Anh có tiếng là yêu thích mỹ nhân nhu nhược! Bọn họ nhiều lắm chỉ nghĩ đến Đường Phi là người quét dọn trong hộ viện.

Đường Phi cười nhạo một tiếng, tâm tư của bọn họ hắn còn không biết, trước kia hắn chính là sống trong cái vòng luẩn quẩn như vậy. Bất quá bình thường, nam sinh có tướng mạo giống nữ nhân như bọn họ vậy đều là không có thị trường, phải giống như Đường Phi, dáng người hảo anh tuấn, dương cương tràn ngập, khí khái nam tử mới là được hoan nghênh. Bởi vì bọn họ thích chính là nam nhân, nam nhân đường đường chính chính, tìm một nam nhân giống như nữ nhân so với trực tiếp đi tìm nữ nhân thì còn cái gì khác biệt?

Đường Phi xoay người, lại quay một vòng nhìn chính mình, đúng vậy, hắn bộ dạng một chút cũng không giống nam quân! Ngược lại..... gương mặt nhìn qua, vừa vặn giống như đám thị vệ ở cửa Đông viện. Khóe miệng khẽ nhếch, xem ra lão thiên gia vẫn là giúp hắn.

“Ưu nhi, các người nơi này, có đạo quán gì nổi danh hoặc là thiền tự có tiếng không?” Đường Phi vừa ăn vừa làm bộ như không chút để ý hỏi.

“Công tử hỏi cái này làm gì?” Ưu nhi giúp Đường Phi múc một bát canh, công tử vì cái gì lại nói “các người nơi này”?

“Ách, chính là tò mò hỏi một chút, như thế nào, người không biết?” Đường Phi gương mặt nhìn Ưu nhi.

“Đương nhiên không phải!” Ưu nhi nhanh chóng nói, đêm nay công tử của tam viện được lão gia thỉnh đi mời dạ yến, thậm chí ngay cả vài vị phu nhân ở Nam viện cũng được mời đi, để lại một mình công tử cô đơn.

Ưu nhi nghĩ đến Đường Phi nhàm chán nên mới hỏi như vậy, trong lòng một bên vì hấn thở dài, một bên hỏi đáp: “Bên ngoài ngoại ô chừng mười dặm có một Linh Âm sơn, trên đó có một Phổ Đà tự, nghe nói nơi đó Bồ Tát thực linh nghiệm cho nên hương khói luôn nghi ngút, thậm chí ngay cả các tín đồ nước láng giềng đều tới nơi này viếng phật dâng hương! Còn về đạo quán, chính là ở ngay tại vùng ngoại ô hoàng thành, bất quá nơi đó không cho phép người ngoài tiến vào, bởi vì đó là chỗ tu luyện của quốc sư nước ta. Nghe nói trong đó chỉ có ba vị đạo trưởng, một người trong bọn họ chính là quốc sư! Ưu nhi còn nghe nói quốc sư đã là bán thần tiên (một nửa là thần tiên), đã sống hơn một trăm hơn tuổi, nhưng vẫn có thể duy trì bộ dạng hồi hai mươi tuổi! Là thật hay là giả Ưu nhi cũng không biết, chỉ biết Hoàng Thượng thực tín nhiệm hấn, quốc dân cũng thực tôn sùng hấn.”

“Như vậy a.....” Đường Phi có chút đắm chiêu uống một ngụm canh, lại hỏi: “Như vậy Phổ Đà tự kia cách nơi này có xa lắm không? Còn đạo quán?”

“Phổ Đà tự cách nơi này rất xa, chính là ngồi xe ngựa cũng phải cả buổi mới đến, còn đạo quán thì có vẻ gần, phủ đệ của chúng ta cách hoàng thành không xa, đi đại khái nửa canh giờ là tới.” Ưu nhi nói xong, sau đó nghi hoặc nhìn Đường Phi, hỏi: “Công tử, ngài có phải hay không, có chuyện gì gạt Ưu nhi?”

“Àn?” Đường Phi sững sốt, lập tức cười nói: “Không có gì, ta chỉ nghĩ về sau nếu có cơ hội ra ngoài có thể đi nhìn một cái, cầu thần phật phù hộ, đừng xảy ra những chuyện không hay ho như vừa rồi.”

Ưu nhi vừa nghe, nhanh chóng nói: “Công tử ngài đừng nghĩ như vậy, kỳ thật lão gia vẫn luôn quan tâm công tử, tựa như ngày đó công tử bị thương, lão gia cố ý để cho Cốc Dương đại phu giúp ngài trị liệu, còn đem bốn vị công tử thương tổn ngài bán vào tiểu quan Quán nữ!”

Đường Phi chau mày, đem người bán?! Mặc kệ, dù sao hấn cũng phải rời khỏi nơi này, không cần xen vào chuyện của người khác nhiều như vậy.

Sắc trời càng ngày càng tối, Đường Phi phỏng chừng hơn chín giờ không sai biệt lắm, cảm thấy không có chuyện gì làm không bằng lên giường đi ngủ. Vừa nằm xuống một hồi, chợt nghe ngoài viện âm ỹ không thôi. Đường Phi đứng dậy ra ngoài, liền nhìn thấy Ưu nhi mới từ bên ngoài đi vào, vẻ mặt vui sướng khi thấy người gặp họa.

“Xảy ra chuyện gì?” Đường Phi hỏi.

“Công tử, xem ra lão thiên gia là chiếu cố ngài, đêm nay lão gia một người cũng không chọn, bọn công tử mới tới này mặt là hắc khí!” Ưu nhi vẻ mặt mỉm cười.

“Làm sao vậy?” Phượng Thần Anh bị bắt lực? Đường Phi một câu sau đó cũng không nói ra, hấn không muốn lại gây thêm phiền toái ở thời điểm này.

“Là như vậy,” Ưu nhi thanh âm bỗng nhỏ đi: “Nghe nói Hiền vương đã xảy ra chuyện, vô cớ từ trên ngựa té xuống, lão gia liền khẩn trương, mang theo tổng quản cùng một nửa thị vệ trong phủ đi Vương phủ!”

Kháo! Đường Phi sững sốt, không thể tưởng tượng được cơ hội lại tới nhanh như vậy! “Kia, hiện tại trong phủ thế nào?” Cái Hiền vương gì đó, Đường Phi một chút cũng không biết, hơn nữa cũng không muốn biết, hấn chỉ quan tâm kế hoạch của hấn có thể thành công hay không!

“Khá lộn xộn, tổng quản cũng đi rồi, còn mang theo một nửa thị vệ, phó tổng quản đang điều động nhân thủ mới.” Ưu nhi nhỏ giọng nói.

“Nga..... Chúng ta đừng quan tâm đến việc này, tránh gây thêm phiền phức, mau trở về phòng đi ngủ đi.” Đường Phi bỗng nhiên vẻ mặt phiền chán lôi kéo Ưu nhi về phòng.

“Ưu nhi hiểu, sẽ không trước mặt người ngoài nói nhiều.” Ưu nhi cùng Đường Phi trở về phòng: “Công tử ngài ngủ trước đi, Ưu nhi hầu hạ ngài.”

“Không cần, ngươi cũng nhanh đi ngủ đi, chuyện bên ngoài chúng ta sẽ giả bộ như không biết.” Đường Phi vỗ vỗ vai Ưu nhi, ngữ khí mang theo không ít ôn nhu.

“Dạ, công tử.” Ưu nhi giả hoạt cười, lui ra ngoài.

Đường Phi dập tắt ngọn nến, sờ soạn đem áo khoác tùy ý mặc vào, sau đó từ một ngăn tủ nhỏ xuất ra một túi tiền, bạc này là Phương Lâm Lưu lại, hiện tại vừa lúc mượn dùng một chút.

Đợi ánh nến trong phòng Ưu nghi tắt đi, Đường Phi lập tức thật cẩn thận mở cửa phòng, rón ra rón rén đi ra sân.

Tận lực hòa mình vào trong bóng đêm, lợi dụng hoa cỏ để che dấu, Đường Phi thuận lợi đi tới cửa Đông viện, cẩn thận quan sát một hồi, đêm nay không ai canh gác! Xem ra Phương Thần Anh kia thật sự mang đi rất nhiều người.

Thuận buồm xuôi gió, Đường Phi đi ra khỏi Đông viện, thời điểm vừa tới gần một tòa sơn giả, phía trước đã đến đây một đội thị vệ tuần tra ban đêm. Hắn nguyên bản muốn bắt chước giống thích khách trong mấy bộ phim cổ trang từng xem trước kia, thừa dịp một đội thị vệ vừa đi ngang qua, xuất thủ nhanh như điện đánh ngất một người, sau đó kéo tới một chỗ tối, thay đổi quần áo của hắn cùng chính mình, rồi tái trà trộn vào đám thị vệ chạy ra khỏi nơi này.

Nhưng sự thật chứng minh, phim truyền hình đặc biệt là phim cổ trang bình thường đều là gạt người!! Nếu Đường Phi thật sự học theo cách ngu ngốc này, chỉ sợ còn chưa xuất thủ đã bị người phát hiện sau đó trời gô áp giải tới đại lao! Loại chuyện này tuy nghe rất đơn giản nhưng không khả thi, trừ phi dám thị vệ phía trước vừa điếc vừa mù, căn bản không có chuyện ở phía sau bọn họ đánh ngất một người, sau đó tái trà trộn vào mà không ai biết! Đường Phi lắc mình trốn vào tòa sơn giả, chờ bọn hắn đi xa sau đó mới bước ra, tiếp tục trong bóng đêm nghiêng răng nghiêng lợi sờ soạn đường đi.

Một giờ sau, Đường Phi vẫn còn đang đảo quanh cái viện giống như mê cung này. Nếu không mau một chút, để Phương Thần Anh kia trở lại hắn sẽ không thoát ra được!

Bỗng nhiên phía trước có một chút ánh sáng chiếu tới, Đường Phi nghĩ đến lại là bọn thị vệ tuần tra ban đêm, liền mau chóng trốn vào phía sau một cây cột lớn.

Tiếng bước chân rất nhẹ, hơn nữa không giống như là thị vệ. Đường Phi âm thầm quay đầu nhìn lại, là một tiểu cô nương mười lăm mười sáu tuổi, tay run run cầm theo một cái lồng đèn đi đến.

Xem ra nàng rất sợ đi đường ban đêm, Đường Phi trầm tư một hồi, sau đó thừa dịp nữ hài kia đi qua, liền từ phía sau một phen bắt lấy cổ của nàng, trầm giọng nói: “Không muốn chết thì đừng lên tiếng!” Đối phó thị vệ có thể không khả thi, nhưng nếu đối phó với một tiểu cô nương đi một mình thì lại khác! Bất quá Đường Phi sẽ không thật sự giết nàng, hắn chỉ muốn hù dọa của nàng.

Nữ hài đem tiếng thét chói tai vừa đến bên miệng nuốt trở về, sau đó toàn thân run run hai mắt rưng rưng, bị Đường Phi che miệng kéo đến một chỗ tối hơn.

Ngay tại thời điểm nàng nghĩ đến trình tiết chính mình khó giữ được(=)), liền chết cũng phải bảo vệ trình tiết bản thân, thì bỗng nhiên nghe được người nọ nói: “Nói, như thế mới có thể rời đi nơi này!”

Cáp? Nữ hài sửng sốt, bởi vì miệng bị ngăn chặn, nàng đành phải mở trừng hai mắt. Đường Phi suy nghĩ một chút, ở bên tai nàng thấp giọng nói: “Nếu ngươi dám kêu, ta sẽ cho ngươi chết nhanh hơn!”

Nữ hài gật gật đầu, Đường Phi chậm rãi buông tay đang ôm miệng của nàng ra. Nữ hài hít sâu hai cái, một hồi lâu mới run run thanh âm nói: “Ồ đây, ngay tại phía saungười.....”

Cái gì? Đường Phi sửng sốt, đưa bàn tay hung tợn để sẵn ở cổ của nàng nói: “Đừng giở thủ đoạn với ta, nói mau!”

“Là, là sự thật, nơi này là chỗ bọn hạ nhân chúng ta bình thường đều ra vào, phía sau người có một cái cửa nhỏ, từ nơi này ra ngoài, hướng theo cái ngõ nhỏ phía trước kia, ra khỏi chính là ngã tư đường” Nữ hài hiển nhiên bị dọa không nhẹ, vội vàng trả lời thẳng thắn. Cửa nhỏ này bình thường vào đêm sẽ khóa lại, hôm nay trùng hợp đến phiên nàng đi khóa cửa, ai biết liền gặp chuyện như vậy, nàng suýt nữa đã bị dọa ngất đi!

Đường Phi nhú nhú mày, tay vẫn đặt ở cổ nữ hài chậm rãi xoay người, trong bóng đêm, mơ hồ nhìn đến trên bức tường màu xanh có một cánh cửa gỗ.

“Xin lỗi!”

Nữ hài còn chưa có phản ứng, cổ liền đau xót, trượt chân mềm nhũn, trước khi lâm vào hôn mê, mơ hồ nhìn thấy người kia, hình như là Đông viện Phương Lâm công tử.....

Đường Phi đánh hôn mê nữ hài, sau đó đem nàng để đặt ở trong bụi cỏ, nhìn nhìn bụi cỏ một mảnh tối đen, lại đem người ôm đến trên hành lang gấp khúc phía trước, như vậy sẽ không sợ nàng bị rắn cắn.

Đường Phi chạm đến cánh cửa thấy có gắn một thiết liên to bằng ngón tay, trong lòng khẽ động, sẽ không bị khóa chứ? Vừa cẩn thận sờ sờ, phát hiện không có khóa liền nhẹ nhàng thở ra, nhanh chóng mở cửa!

Ở ngõ nhỏ đi khoảng mười phút, Đường Phi rốt cục thấy được ngã tư đường nữ hài kia nói.

Ngẩng đầu nhìn ánh trăng trên bầu trời, Đường Phi đoán hiện tại đại khái là hơn mười một giờ. Người đi trên ngã tư đường không nhiều lắm, đám thương nhân chợ đêm cũng bắt đầu thu thập đồ đạc này nọ về nhà, còn có vài gian tửu điếm đã bắt đầu đóng cửa.

Đường Phi có chút mờ mịt nhìn ngã tư đường rộng lớn, rốt cục đã thoát ra, nhưng là, sau đó đi đâu? Nên làm cái gì bây giờ? Tại đây không quen biết ai, còn làm một thế giới xa lạ, hắn ngay cả chính mình đang ở triều đại nào cũng không rõ, huống chi là muốn tìm được quốc sư giúp hắn trở về. Trước kia còn có Trần Thần ở bên người hắn, nhưng hiện tại, thật sự chỉ còn lại có một thân một mình. Đây là lần đầu tiên từ lúc hắn thoát ly cái gọi là “nhà” kia cho tới nay, mới cảm thấy sợ hãi cùng vô thố, bất lực như vậy.

Người đi đường trên đường trở về nhà đi ngang qua Đường Phi đều tò mò nhìn xung quanh hắn liếc mắt một cái, thầm nghĩ hắn là thiếu gia nhà ai từ mấy kỹ viện mới ra đến đây, xem một thân quần áo không chỉnh tề cùng vẻ mặt thất thần!

Chú ý tới ánh mắt khác thường của người đi đường, Đường Phi chậm rãi thu hồi nội tâm mờ mịt cùng vô thố, buộc chính mình phải bình tĩnh lại. Hiện tại quan trọng nhất là tìm một chỗ để đặt chân, nghỉ ngơi đủ sau đó mới tìm đường đi đến đạo quán. Nếu đạo quán không được, hắn còn muốn đi Phổ Đà tự kia một chuyến. Nếu còn không được..... Đường Phi hắn cũng không tin tại cái thế giới khác này, còn tìm không ra một pháp sư!

Ở trên đường đi hơn nửa ngày, Đường Phi mới tìm được một tửu điếm, một gian phòng bình thường, hai mươi văn tiền. Không có biện pháp, hắn quá ít tiền, muốn đổi phòng tốt hơn cũng không thể.

Đường Phi nhìn vào khách phòng, so với WC trong nhà hắn còn muốn nhỏ hơn một chút, chỉ bày biện một cái bàn cùng băng ghế bằng gỗ, phía trên đặt một ấm trà thô cùng một vài cái chén. Trên chiếc giường bằng gỗ cứng có phủ tấm chăn mỏng, khắp nơi trên tấm chăn đều là chắp vá, bên trong nói không chừng còn có mấy sinh vật không biết.

Điểm tiểu nhị đánh ngáp một cái, đưa Đường Phi vào phòng, sau liền đóng cửa rồi đi, cả nước trà cũng không đổi cho hắn.

Bất quá Đường Phi một chút cũng không để ý, con người chính là như vậy, vô luận là cổ nhân trăm ngàn năm trước hay là hiện đại nhân trăm ngàn năm sau. Huống hồ địa phương như vậy, hắn cũng không phải chưa từng ở qua, hoàn cảnh tệ hơn nữa hắn cũng từng sống qua rồi, thậm chí ở thời điểm đói khát nhất còn phải đi lục thùng rác! Những chuyện này ngay cả chính Trần Thần hắn cũng không có nói qua, hắn không cần bất luận kẻ nào thương hại. Cái hắn cần là người khác cực kỳ hâm mộ cùng ghen tị, hắn thích ở nơi cao cao tại thượng, nhận ngưỡng mộ cùng sùng bái của người khác.

Nhưng hiện nay, hắn lại hối hận không có đem sự tình trước kia nói cho Trần Thần, đổi mặt hoàn cảnh như vậy, hắn bỗng nhiên rất muốn trút bầu tâm sự, đáng tiếc đối tượng để dốc bầu tâm sự đã không còn ở bên người.

Đường Phi mỗi một ngã vào trên giường, lẩm bẩm nói: “Trần Thần, chờ sau khi ta trở về, liền đem tất cả mọi chuyện nói cho người.....”

Mãi đến gần rạng sáng, Đường Phi mới dần dần khép lại ánh mắt.

Phương Tê Các.

Vừa mới từ Hiền vương phủ trở về, Phượng Thần Anh còn uống một ngụm trà bình định khẩu khí, Thiết tổng quản đã dẫn theo phó tổng quản vội vàng báo lại, có người theo trong phủ chạy thoát ra ngoài! Đêm nay Xuân nhi đang đi trực khóa cửa sau, đã bị người đánh hôn mê, người kia chính là từ nơi đó chạy đi!

Phượng Thần Anh ánh mắt trầm xuống, híp khoe miệng cười, lạnh lùng nói: “Đem Xuân nhi kia dẫn tới.”

“Dạ!” Phó tổng quản run run nhanh chóng đi truyền, biểu tình vừa rồi của lão gia thật sự là hù chết hẳn!

Thiết tổng quản đêm nay cùng Phượng Thần Anh ở Vương phủ bận rộn hơn nửa đêm, xác định Hiền vương không có việc gì mới vội vàng chạy trở về, ai biết một hồi đã xảy ra chuyện lớn như vậy!

“Nô tỳ tham kiến lão gia.” Xuân nhi bị Đường Phi đánh hôn mê, đang khóc sụt sùi bị phó tổng quản đưa tới, sợ đến mức cả người run run quỳ gối úp sấp trước mặt Phượng Thần Anh, chuyện này phát sinh trong ca trực của nàng, họa lần này nàng không tránh khỏi!

“Đừng khóc, làm cho ta phiền chết.” Phượng Thần Anh khoe miệng mang theo tươi cười nói một câu, ngữ khí lại cực kỳ không kiên nhẫn. Đường nhiên, người trong lòng hẳn bị thương, lại lấy lý do “cẩn thận tai mắt người khác” đem hắn đuổi trở về, làm sao không tức giận! Chờ đó, nếu bị hắn điều tra ra ai dám ở chỗ của hắn động tay động chân, hẳn sẽ làm người kia chết không toàn thây!

“Dạ, dạ!” Xuân nhi sợ tới mức toàn thân run lên, nhanh chóng ngậm miệng.

“Nói đi, người chạy đi là ai.” Phượng Thần Anh nhấp một ngụm trà không chút để ý hỏi.

“Bẩm lão gia, nô tỳ lúc ấy bị người nọ một chưởng đánh vào sau cổ, mơ mơ màng màng cũng không nhìn thấy rõ.....” Xuân nhi vùng trộm giương mắt nhìn thoáng qua Phượng Thần Anh, thấy hắn đang cười tủm tỉm nhìn mình! Sợ tới mức mau chóng cúi đầu nói: “Nô tỳ, nhìn rất giống người ở Đông viện, Phương Lâm công tử.....”

Phương Lâm?! Thiết tổng quản cùng phó tổng quản nhất tề nhìn về phía Xuân nhi, ánh mắt tràn ngập vẻ không dám tin. Phương Lâm là có tiếng hiếu tử, lúc trước chính là bởi vì tiêu cực bọn họ đánh mất một chuyến hàng phi thường trân quý của Phượng Tê Các, Phương Lâm vì bảo toàn gia tộc mới không thể không ủy khuất đi theo Phượng Thần Anh. Tuy rằng sau khi vào đây, cả ngày đều đòi đánh đòi giết, nhưng vẫn chưa từng có ý niệm muốn chạy trốn trong đầu. Nhưng là, Phương Lâm này hôm nay như thế nào lớn gan như vậy chạy thoát ra ngoài?!

“Phương Lâm?” Phượng Thần Anh bỗng dừng nhớ tới buổi tối kia, Phương Lâm ánh mắt tràn ngập đề phòng cùng sát khí, chậm rãi nói: “Đem Ưu nhi gọi tới.”

Ưu nhi rất nhanh bị đưa đến, so với việc Xuân nhi toàn thân đều run rẩy, Ưu nhi vẫn bình tĩnh hơn một chút.

Ưu nhi hạ thấp lưng quỳ xuống, trấn định nói: “Lão gia.”

“Ưu nhi, người theo ta đã bao nhiêu năm?” Phượng Thần Anh không hỏi hắn về chuyện Phương Lâm trốn đi, lại hỏi một vấn đề không chút liên quan.

“Khởi bẩm lão gia, mười năm.” Ưu nhi kính cẩn đáp lời, trong lòng lại lo lắng không yên, lão gia hỏi như vậy là.....

“Nguyên lai đã mười năm a.....” Phượng Thần Anh vẻ mặt cảm thán nói, bỗng nhiên sắc mặt bỗng dưng biến đổi, trầm giọng nói: “Người chỉ theo Phương Lâm nửa tháng, lại cam nguyện vì hắn chịu chết, lần này còn giúp hắn trốn đi, hẳn rốt cuộc có mị lực gì?”

Cáp! Thiết tổng quản cùng phó tổng quản lại cả kinh, Ưu nhi cùng Phương Lâm, có gian tình?! Đây chính là tối kỵ trong phủ!

Ưu nhi cắn môi, trong mắt tràn đầy thống khổ, thấp giọng nói: “Lão gia, ngài có thể oan uổng Ưu nhi, nhưng thỉnh tin tưởng công tử là trong sạch. Công tử, là người tốt, nếu không phải vì cứu nô tài, một hạ nhân tiện như vậy, công tử cũng sẽ không thụ thương nặng như thế, thiếu chút nữa đi đời nhà ma. Bây giờ, còn bị mất trí nhớ.....”

“Mất trí nhớ?!” Phương Thần Anh nhíu mày, nhìn nhìn Thiết tổng quản cùng phó tổng quản, nói: “Các người lui xuống trước đi, chuyện đêm nay ta không muốn nghe đến bất cứ người nào trong các người bàn tán.”

“Dạ, lão gia!” Hai vị tổng quản mang theo Xuân nhi đang mềm nhũn lui xuống.

“Người tiếp tục nói.” Đợi bọn họ lui xuống, Phương Thần Anh mới cho Ưu nhi tiếp tục nói.

“Lão gia, công tử cái gì cũng nhớ không được, công tử sợ chuyện của mình sẽ gây phiền toái, mới không cho Ưu nhi nói ra. Công tử sau khi tỉnh lại, thậm chí ngay cả quần áo cũng không biết tự mặc, hai ngày trước Ưu nhi còn vừa mới dạy cho công tử nhận thức các loại tiền.” Ưu nhi nói tới đây có chút ghen ngào, hốc mắt ảm ứ.

“Cho nên người liền nảy sinh thương hại, giúp hắn trốn đi? Người không sợ hắn nói dối lừa người?” Phương Thần Anh không dễ gì tin tưởng, mất trí nhớ còn có thể nảy ra ý tưởng trốn đi, ai tin được!

“Không phải như thế! Ưu nhi quan sát thật lâu, công tử đối nơi này hết thấy đều thực xa lạ, thậm chí ngay cả viết như thế nào cũng đã quên, có rất nhiều chi tiết nhỏ không thể giả bộ được. Hơn nữa Ưu nhi căn bản là không biết công tử đã chạy trốn, đêm nay trong phủ xảy ra chuyện, công tử sợ bị phiền toái nên đi ngủ rất sớm, một chút khác thường đều không có.....” Ưu nhi trong lòng tuy rằng hướng về Phương Lâm, nhưng cũng chỉ có thể nói ra chi tiết mọi chuyện, ở trước mặt lão gia, hết thấy nói dối đều là vô ích.

“Hắn hôm nay thật sự một chút dị trạng đều không có?” Phương Thần Anh hỏi, Phương Lâm a Phương Lâm, ta thật sự là xem nhẹ người, chỉ cần nhìn hắn biết cách lợi dụng lòng người như thế, chứng minh hắn không đơn giản, chịu một chút tổn thương liền đổi lấy tâm của người khác. Xem ra, thân phận Phương Lâm này, không phải tiêu cục đại thiếu gia đơn giản như vậy!

“Cái này.....” Ưu nhi cẩn thận suy nghĩ một hồi, nói: “Công tử hỏi qua trong đô thành có thiên tự hoặc là đạo quán gì hay không, nói là tương lai nếu có cơ hội, có thể ra ngoài thăm viếng, phù hộ bản thân..... Không cần gặp lại những chuyện không hay hơn vậy.”

Phương Thần Anh khẽ nhíu mày, không hay ho?

“Lão gia, ta nghĩ công tử hẳn ra phủ, khả năng là thật sự muốn đi thiên tự thăm viếng, mấy ngày trước tới nay, công tử xác định đúng là không thoải mái..... Nếu như quả thật hắn muốn trốn đi, như thế nào cả quần áo cũng đều không thu dọn, cảnh huống thứ quý giá đều không có mang, thấy thế nào cũng không giống như bỏ trốn a!” Ưu nhi một lòng biện hộ cho Phương Lâm, chỉ hy vọng hắn đúng như mình suy nghĩ, chỉ là muốn đi bái phật mà thôi!

Qua thật lâu sau, Phương Thần Anh mới trầm giọng nói: “Chuyện này không cần lộ ra, ta sẽ phái người đi tìm hắn.”

Ưu nhi há miệng thở dốc, còn muốn nói cái gì, nhưng là nhìn đến Phương Thần Anh cười lạnh, mới không cam lòng nuốt xuống: “Dạ, lão gia.” Hy vọng công tử, có thể tránh được một kiếp này.....

Phương Lâm sao? Phương Thần Anh lạnh lùng cười, muốn cựa xem hắn chính là muốn vì bản thân cầu phúc, hay thật ra là tai mắt của người khác!

4. Chương 4: Thượng Tinh Lâu

Đường Phi vừa trốn thoát được vài người khả nghi, phía trước lại tới tiếp hai quan sai, hắn cúi đầu nhìn nhìn quần áo chính mình đang loạn thất bát tao, lập tức trốn vào trong ngõ nhỏ bên cạnh. Bộ dáng hiện tại này của hắn, nhất định rất giống phạm nhân vừa trốn ngục.

Sáng nay Đường Phi vừa rời giường, còn chưa kịp xuất môn gọi tiểu nhị giúp hẩn mang chút nước đến rửa mặt, chợt nghe phía dưới lầu truyền đến một giọng nam rất nặng. Đường Phi từ trước tới nay đã dưỡng thành thói quen cảnh giác, làm cho hẩn giống như có một cái tâm nhãn đề phòng trước mọi nguy hiểm. Xuyên qua lan can ở lầu hai, vụng trộm nhìn xuống phía dưới lầu, có hai người mặc quần áo màu nâu đỏ đang cầm một bức họa hồi lâu bản có hay không gặp qua người trong tranh, Đường Phi nhận ra được quần áo bọn họ, chính là cách ăn mặc của đám hộ vệ Phượng Tê Các. Những người này nhất định là tới bắt hẩn!

Đường Phi lập tức trở về phòng đóng chặt cửa lại, sau đó mở ra cánh cửa sổ nhìn xuống xem, không cao lắm, hẩn là trên dưới ba thước. Vì đảm bảo an toàn, Đường Phi vẫn là đem chân bông cùng với thảm cột lại thả xuống dưới, sau đó đu người nhảy xuống. Chỗ mà Đường Phi rơi xuống chính là cửa sau của khách điểm, đang đặt vài thùng nước rửa chén, còn có một người đang đổ nước bồn ngừng động tác trên tay, ngay ngốc nhìn hẩn.

Đường Phi bối rối nhìn hẩn một cái, sau đó rất nhanh ly khai nơi này. Đây đúng là thời điểm chật vật nhất của đời hẩn đi? Cho dù là trước kia trốn khỏi những kẻ thua kiện phun nước miếng cùng với ném trứng gà thối vào hẩn, cũng không có chật vật như vậy.

Đường Phi không dám đi ra ngoài đại lộ, chỉ có thể ở những ngõ nhỏ hẻo lánh mà luồn lách qua. Ngắc đầu nhìn xem thái dương đang gay gắt, hẩn là đã hơn mười hai giờ trưa? Đường Phi mặc kệ mặt đất bẩn hay không bẩn, vẫn là đặt mông ngồi xuống, tựa đầu vào tường kịch liệt thở dốc. Hẩn hiện tại khát nước đến cực điểm, bụng cũng bắt đầu kêu lên, đầu cũng ầm ầm đau, hình như là hiện tượng bị cảm nắng. Không thể dễ như vậy, nếu cứ tiếp tục còn chưa tìm được đạo quán thì hẩn cũng đã ngã xuống rồi bị Phượng Thần Anh kéo trở về.

“Kèo kẹt” một tiếng, cửa một tiểu viện đối diện bỗng nhiên mở ra, Đường Phi liếc nhìn qua.

“Nha!” Người vừa đi ra thét một tiếng kinh hãi, thiếu chút nữa đánh rơi chiếc rổ trong tay xuống mặt đất. Nguyên lai là một tiểu phụ nhân, vóc dáng thon nhỏ, khuôn mặt thanh tú, vẻ mặt sợ hãi nhìn Đường Phi đang ngồi đối diện nhà nàng.

“Xin hỏi..... Khụ khụ,” Đã đi suốt một buổi sáng, Đường Phi miệng lưỡi khô ráp, thanh âm có chút khàn khàn, ho hai tiếng mới nói: “Có thể cho ta một chén nước không? Ta có thể cho người bạc.”

“Nước, nước?” Tiểu phụ nhân định thần lại, trong mắt còn mang theo một chút sợ hãi, nhưng cũng không còn cảnh giác giống như vừa rồi. Nàng mang theo tò mò cùng tham cứu đánh giá Đường Phi, người này vừa bẩn vừa hoảng hốt sẽ có bạc sao?

“Nước, nếu được có thể lấy cho ta chút thức ăn, ta sẽ cho người ngân lượng.” Đường Phi lạnh lùng nhìn nàng, sau đó từ túi tiền trong lòng lấy ra một ít bạc vụn. Hẩn không dám đem toàn bộ tiền trong túi mang ra, hẩn hiện tại thực suy yếu, nếu nữ nhân này thấy tiền nổi máu tham, sẽ mang đến phiền toái cho hẩn.

Phụ nhân kia vừa thấy bạc vụn lập tức liền vui vẻ ra mặt, không ngừng gật đầu nói: “Người ở chỗ này chờ, ta lập tức lấy cho người.” Sau đó vội vàng chạy trở về.

Chỉ chốc lát, nàng lại mang theo chiếc rổ vừa rồi đi ra, trong rổ có chứa một chén nước trong, còn có hai cái bánh bao lớn.

Đường Phi biết mấy thứ này chỉ đáng giá hai đồng tiền, nhưng vẫn đưa bạc vụn cho nàng. Hẩn hiện tại đang rất cần năng lượng, mà vàng bạc châu báu thì không thể ăn.

Uống xong bát nước, Đường Phi như hổ đói ăn luôn hai cái bánh bao, phụ nhân kia xem đến trợn mắt há hốc mồm, nhưng vẫn là tốt tâm nhắc nhở hẩn cẩn thận mắc nghẹn.

Đợi ăn xong này nọ, Đường Phi rốt cục bổ sung được chút thể lực, thân thể cũng tốt hơn một chút, sau đó mới hỏi tới phụ nhân đang thu thập mọi thứ.

“Xin hỏi, từ nơi này phải đi như thế nào mới đến được đạo quán mà quốc sư đang tu luyện kia?”

“Quốc sư đạo quán?” Phụ nhân cầm chén bát cất vào rổ, nghĩ nghĩ rồi nói: “Là Thượng Tinh Lâu đi? Nơi này là hướng đi ra ngoài thành, người đi sai đường rồi, phải đi đến dưới chân hoàng thành, dọc theo tường

thành quẹo sang bên phải, đi đại khái chừng sáu mươi dặm, có thể nhìn thấy. Đó là một tòa tháp cao năm tầng, rất dễ dàng thấy được.”

Nguyên lai đi lầm đường, nói như vậy hẳn phải quay trở về. “Cám ơn.” Đường Phi nói tiếng cảm tạ, cảm thấy nghỉ ngơi cũng đã đủ, liền dọc đứng lên xoay người đi trở lại.

“Thật sự là người kỳ quái.” Phụ nhân kia nhìn theo Đường Phirời đi, người này tuy quần áo bẩn loạn, nhưng có thể nhìn ra là vải vóc thượng hạng, tuy rằng vẻ mặt lạnh như băng, nhưng cách nói năng cũng nho nhã lễ độ, tính dường vô cùng tốt, không giống như là người dân dã. Chẳng lẽ là một thiếu gia đang lưu lạc?

Càng đi đến gần hoàng thành, các con hẻm nhỏ ngày càng thưa thớt, hai bên tất cả đều là hoa cỏ rậm rạp, cái này không giống như ngoại thành có các tiểu viện tử cổ xưa cùng các ngõ nhỏ uốn lượn. Điều này khiến cho việc tìm kiếm của Đường Phi càng khó khăn hơn, hiện tại sắc trời còn sớm, hẳn cứ như vậy ra ngoài thực dễ dàng bại lộ, hẳn không thể mạo hiểm. Nghĩ một lát, Đường Phi vẫn là quyết định đợi sau khi trời tối mới đi. Ở một con hẻm nhỏ không có người qua lại, hẳn ngồi xuống nhắm mắt dưỡng thần, nhưng là vừa nhắm mắt lại không bao lâu, nguyên bản ánh mặt trời còn đang chiếu khắp vạn dặm, trời không có một áng mây, bỗng nhiên mây đen ừn ừ kéo tới, bắt đầu từ một tiếng sét đánh liền “ào ào” đổ mưa. Thật sự đúng là thời tiết tháng sáu giống như biểu tình của hài tử – thay đổi thực mau!

Đường Phi khước miệng nổi lên một nụ cười khổ, một thân đều ướt đẫm. Nơi này tất cả đều là đất đá khô cằn, trời vừa mưa đến mặt đất liền biến thành bùn nhão, Đường Phi không chỉ toàn thân đều ướt đẫm, trên quần áo còn bị dính bùn đất vàng khè, dơ bẩn không chịu nổi. Nhưng cho dù như vậy, Đường Phi cũng vẫn ngồi dưới đất, không phải hẳn không muốn đứng lên, mà là không có khí lực. Từ đêm qua đến bây giờ, hẳn chỉ ăn có hai cái bánh bao, uống một chén nước, là nam nhân đều chịu không nổi. Qua hồi lâu, thể mưa mới dần dần ngưng lại, sắc trời cũng bắt đầu tối đi.

Mở to mắt, nước mưa lạnh như băng từ trên gương mặt tái nhợt của hắn chảy xuống. Đứng dậy, Đường Phi bám theo bờ tường chậm rãi đi về phía trước.

Chợ đêm nơi này so với ban ngày càng náo nhiệt hơn. Đèn đuốc sáng trưng, người đi đường nối gót nhau, các gian hàng cùng tiểu quán khắp nơi, trong các tửu điểm tiếng người ồn ào trò chuyện. Đường Phi dùng tri thức lịch sử không nhiều lắm của bản thân phán đoán (đã biết không nhiều mà còn thích đoán), nơi này có lẽ là triều Tống, bởi vì theo lịch sử ghi lại, chỉ có triều Tống mới có lối sống về đêm phần hoa như vậy, ngay cả thời Đường thái bình thịnh thế so ra đều kém nó.

Linh hồn hẳn cư nhiên bị đổi đến triều Tống!

Bởi vì nơi này so với ban ngày còn náo nhiệt hơn, Đường Phi lần này không muốn tiếp tục trốn tránh, chỉ có thể kiên trì mặc một thân quần áo bùn đất đi trên đường, bất quá hẳn tận lực né những người đi đường.

Đường Phi kỳ thật lo lắng rất nhiều, hẳn một thân ăn mặc như vậy, người khác xem cũng không liếc mắt tới hẳn một cái. Thật ra, vô luận là triều đại gì, mặc kệ có bao nhiêu phần vinh, bao nhiêu giàu có, nhất định vẫn tồn tại một quần thể đặc thù, chính là khất cái. Cách ăn mặc giống như Đường Phi cho dù là tại đô thành vẫn không hề thiếu, người dân sống ở đây sớm đã nhìn quen nhưng không thể trách, làm sao đi chú ý Đường Phi?

Cho nên một đường này, hẳn cực kỳ thuận lợi. Tuy rằng đối với nơi này, một chút cũng không quen thuộc, bất quá Đường Phi dựa vào khả năng quan sát hơn người tìm được đường đi tới Thượng Tinh Lâu, chỉ cần hướng những địa phương nhiều chu môn đại viện đi đến, nhất định có thể tìm được chỗ hoàng thành.

Đáng tiếc, Đường Phi vẫn là đánh giá cao năng lực của mình, nơi này địa hình phức tạp, vận mệnh của hắn lại không tốt, cho nên hẳn lại lạc đường.

So sánh với địa phương gần chợ, vị trí hiện tại của Đường Phi an tĩnh hơn rất nhiều, đồng thời cũng u ám hơn nhiều, người đi đường lại càng hiếm thấy. Cái này giống như mấy khu dân cư cao cấp, hoàn cảnh môi trường cùng cách âm đều rất tốt.

Đang lúc Đường Phi đang lo lắng quan sát xung quanh, thì có một người mang theo một chiếc đèn lồng đỏ thắm, khước miệng giắt theo một nụ cười, đang vội vàng đi tới. Xem ra là muốn vào chợ xem náo nhiệt.

Đường Phi tránh ở chỗ tối, một đôi mắt nguyên bản luôn tràn đầy chính khí, lúc này lại phát ra vẻ âm lãnh, nhìn chằm chằm người đi đường kia.

Đợi cho người nọ vừa đi qua, Đường Phi dùng tốc độ nhanh nhất lên đến phía sau người nọ, một phen chế trụ cổ hắn, đem người kéo đến một chỗ âm u, thanh âm ngoan độc nói: “Không muốn chết thì đừng lên tiếng!” Đây là lần thứ hai hắn làm chuyện như vậy, đã dần quen thuộc. Huống hồ người này là một nam nhân, hắn không có nhiều cố kỵ, sức mạnh trên tay lớn hơn lần trước vài phần.

“Tráng sĩ! Chuyện gì cũng từ từ nói!” Người này rõ ràng là rất sợ chết, nhưng theo bản năng vẫn kêu lên cầu xin tha thứ.

“Câm miệng!” Đường Phi hung hăng quát khê.

“Ngô!” Người này liền nâng hai tay che miệng mình lại.

“Có thể dẫn ta đi Thượng Tinh Lâu hay không? Được thì gật đầu, nếu không thì lắc.” Đường Phi cúi đầu, ghé vào lỗ tai hắn nhỏ giọng nói.

Trong mắt người nọ hiện lên một tia tinh quang, lập tức mau mau gật đầu.

“Tốt lắm, hiện tại ngươi lập tức dẫn đường! Nếu ngươi dám giở trò, ta lập tức vụn gãy cổ của ngươi!” Đường Phi âm ngoan uy hiếp, còn cố ý ở trên cổ hắn dùng sức bóp một chút.

Người nọ sợ tới mức gật đầu liên tục, tỏ vẻ hắn đã biết.

Đường Phi người này tuy rằng âm ngoan, làm việc cũng chỉ xem tiền càng không có đạo đức nghề nghiệp, nhưng nếu muốn hắn thật sự làm ra một ít chuyện thương tổn mạng người, hắn thật đúng là không làm được. Không phải chỉ là vì hắn còn một chút lương tâm, mà nguyên nhân lớn nhất chính là, hắn sợ máu. Thấy máu liền lập tức ngất xỉu. Cho nên hắn chỉ biết hù dọa người khác, nếu người này thật sự không biết đường, hắn cũng sẽ thả y, bất quá trước đó cũng phải đánh ngất hắn.

Ở trên đường hắc ám quẹo bảy tám chỗ đi hồi lâu, Đường Phi chợt nghe “con tin” trong tay dùng thanh âm nhỏ như tiếng muỗi kêu nói: “Nơi này chính là Thượng Tinh Lâu.”

Đường Phi vẫn đem tinh lực đề phòng ở trên người này nên không chú ý đường đi, nhưng hắn cũng thực khẳng định không có đi qua tường thành của hoàng thành!

“Dám gạt ta, ngươi còn muốn giữ mạng nữa hay thôi!” Đường Phi hung hăng nói.

“Là thật, thật sự! Ngươi ngẩng đầu nhìn lên, chính là tòa tháp năm tầng!” Thanh âm người nọ có chút áp lực, nhưng hoàn toàn không nghe ra sợ hãi ở hắn.

Đường Phi ngẩng đầu liền thấy, quả nhiên toà tháp cao năm tầng mà phụ nhân kia miêu tả, phía trong phát ra ánh sáng màu cam mờ nhạt, có vẻ trang nghiêm bảo tượng. Ngay tại thời điểm hắn đang thất thần, dưới chân Đường Phi liền đau xót, tay vô ý thức liền buông ra, cứ như vậy “con tin” vừa mới buông lỏng đã không còn thấy thân ảnh.

“Hừ!” Đường Phi chà chà bàn chân bị đập, sau đó theo thềm đá thật dài hướng Thượng Tinh Lâu đi đến. Hắn muốn thừa dịp người nọ trước khi báo quan làm cho quốc sư kia đem hắn đưa về hiện đại!

Đường Phi đi đến trước cửa, ngẩng đầu liền nhìn thấy một tảng đá lớn, có khắc ba chữ “Thượng Tinh Lâu.” Nhìn vào trong khai môn, có rất nhiều ánh nến lóe ra, Đường Phi nhấc chân đi vào. Trong căn phòng rộng lớn đang đặt tam tấm bồ đoàn, phía trước bồ đoàn chính là một cái bàn thờ, mặt trên còn trưng đầy cống phẩm, trước bàn thờ còn có ba bức tượng tiên nhân Đạo gia bằng vàng, Đường Phi chưa từng có tín ngưỡng, cho nên một cái cũng không nhận thức. Bất quá nơi này chung quanh đều tản ra mùi đàn hương dễ ngửi, làm cho thần kinh Đường Phi vẫn luôn buộc chặt thoáng thả lỏng một chút.

Đường Phi bước ra phía sau thần đàn này, mặt sau cái gì cũng đều không có, chỉ có một cầu thang gỗ thật dài hướng lên lầu hai. Đường Phi đang sốt ruột muốn trở lại, liền không chút suy nghĩ bước đi lên, cho dù mặt trên là đầm rồng hang cọp, hắn cũng muốn xông vào, chỉ cần có một tia cơ hội trở về, hắn cũng sẽ không bỏ qua!

Lầu hai so với lầu một càng trống trải, chính giữa có một Thanh Đồng đỉnhcực lớn, trên thân đỉnh điêu khắc rất nhiều văn tựĐường Phi xem không hiểu, có người, có vật cùng thần thú, Đường Phi tất cả đều không biết. Ba cái tay cầm ở xung quanh đỉnh bị một sợi thiết liên(dây xích sắt)thô dài quấn lấy, thiết liên kéo dài đến trên tường, rồi bị treo cao cố định lên thân tường. Phía trên Thanh Đồng đỉnh tỏa ra chút sương khói, Đường Phi có chút tò mò, chẳng lẽ đây chính là lò luyện đan trong truyền thuyết?

Đang lúc Đường Phi vẻ mặt tò mò quan sát hơi nước trên Thanh Đồng đỉnh, phía sau truyền đến một giọng nam âmtrong sáng.

“Người là ai? Đến chỗ bổn tọa tu luyện có chuyện gì?”

Đường Phi bỗng đứng xoay người, nhìn thấy mộtnam tửgầy yếu, diện mạo tuấn tú nhã nhặn, so với Đường Phi thấp hơn nửa cái đầu, dáng người hiền hậu, vẻ mặt đang mỉm cười nhìn hắn, có thể là nam tử kia mang một khí chấtđặc biệt an tường, Đường Phi mới không cảm giác thấy ác ý của đối phương.

“Ta..... Xin hỏi, người là quốc sư sao?” Đường Phi mang theo đề phòng, âm thầm quan sát đối phương, tổng cảm thấy ngườinày, có một loại cảm giác rất kỳ quái, nhưng lại không thể nói được kỳ quái ở chỗ nào.

“Không sai, bổn tọa chính là Hoàng Diệp quốc sư, pháp danh Thiên Tinh.” Thiên Tinh quốc sư vẫn như cũ mang theo nụ cười điềm đạm, một thân khí chấtxuất trần, đạo bào màu xám rộng thùng thình mặc ở trên người hắn cho người ta một loại cảm giác tiên khí vây quanh.

Đường Phi rốt cục nhẹ nhàng thở ra, mới lộ ra tươi cười đầu tiên từ khi bước vào nơi này.

“Quốc sư, tìm được người thật sự là quá tốt! Ta muốn mời người hỗ trợ!” Đường Phi vội vàng đi về phía Thiên Tinh, khi cách hắn còn năm bước bỗng nhiên dừng lại cước bộ, nụ cười trên mặt cũng cứng đờ, biểu tình quái dị: “Người.....”

“Làm sao vậy? Thí chủ có chuyện gì đừng ngại nói thẳng, bổn tọa nếu có thể giúp,nhất định sẽ dốc sức giúp người.” Thiên Tinh tuy rằng mặt mang theo nghi hoặc, nhưng vẫn như trước mang theo nụ cười nhàn nhạt.

“Người không phải quốc sư, người rốt cuộc là ai!” Đường Phi chợt lui về phía sau, vẻ mặt âm lãnh nhìn Thiên Tinh.

Thiên Tinh sững sốt, sau đó vô tội nói: “Bổn tọa là quốc sư a.....”

“Không cần nói dối, trên cổngươi, vẫn còn dấu tay của ta!” Đường Phi lạnh lùng cười, trên cổ Thiên Tinh, rõ ràng xuất hiện vài cái dấu taysung đỏ, hẳn chính là kẻ vừa rồi bị Đường Phi bắt làm con tin! Cổ hắn còn mang theo ứ thương do bị Đường Phi bóp, khó trách hắn cảm thấy ngườinày rất kỳ quái !

“.....” Thiên Tinh bất đắc dĩ nhìn Đường Phi liếc mắt một cái, sau đó cười khổ nói: “Thật sự là không cần thận để người phát hiện? Có điều –” Thiên Tinh mặt đột nhiên biến đổi, lại biến thành bộ dạng cợt nhả, khí chất xuất trần vừa rồi không còn sót lại chút gì: “Ta thật sự là quốc sư! Ta chưa bao giờ gạt người!” Hẳn là ngườitu đạo, không thể nói dối, sẽ phạm cấm kỵ!

“Người thật là quốc sư?” Đường Phi trên mặt còn mang theo hoài nghi.

“Tuyệt đối không mạo nhận, nếu không phải ta, như thế nào có thể quen thuộc đường tới nơi này mà không cần đi qua hoàng thành ?” Thiên Tinh khẽ phất tay.

“Nếu vậy vừa rồi ngươi tại sao không nói!” Đường Phi vẫn là không tin, ngườinày thoát nhìn rất khả nghi!

“Thôi đi, người lúc ấy nói muốn giữ mạngthì đừng lên tiếng, chỉ cho ta gạt đầu lắc đầu, ta nói như thế nào? Hơn nữa, người căn bản không có hỏi ta” Thiên Tinh bất đắc dĩ bĩu môi.

Hình như, cũng đúng..... Đường Phi vẫn là không hoàn toàn tin tưởng, bất quá trước khi hắn đưa nghi vấn kế tiếp, Thiên Tinh đã xoa xoa thất lưng reo lên: “Bỏ đi! Lão tử mặc kệ người tin hay không tin! Người đã không tin, ta liền lên lầu đi ngủ còn tốt hơn! Dù sao nơi này không có người nào có thể giúp người, tin hay không thì tùy!” Nói xong quay đầu bước đi.

“Đợi đã!” Đường Phi gọi hănlại, Thiên Tinh còn đang đưa lưng về phía hắn,giương lên khoe miệng lộ ra một nụ cười gian.

“Ta tin người.....” Đường Phi cũng là không có biện pháp, nhìn dáng vẻ của hắn có lẽ cũng hiểu chút đạo thuật.

Thiên Tinh thu hồi vẻ mặt cười gian, xoay người nói: “Đúng vậy, ta chưa bao giờ gạt người, người phải tin tưởng ta, có chuyện gì cứ việc nói!”

“Ách, người, đạo thuật lợi hại không?” Đường Phi chần chờ hỏi.

“Ân?” Cái này là cái vấn đề gì? “Đương nhiên lợi hại a! Bồn tọa thể nhưng chính là quốc sư tu vi tối cao!” Thiên Tinh chống thất lưng, vẻ mặt bất mãn, dám nghi ngờ năng lực của hắn! “Hừ, người xem đây!” Nói xong, Thiên Tinh dùng hai tay ở trên không vẽ một đạo phù, sau đó chỉ vào một con hạc giấy, liền từ dưới lầu lầu đảo bay lên, cuối cùng đứng ở trên bờ vai của hắn. Thiên Tinh liền cao ngạo nói: “Nhìn thấy không, ta ngay cả thức thần cũng có thể triệu hồi!”

Đường Phi đã xem đến ngây người, hắn, hắn thật sự có pháp thuật!

“Mời người giúp ta! Ta muốn trở về!” Đường Phi chạy đến trước mặt Thiên Tinh, cầm lấy bờ vai của hắn kích động nói.

“Chờ một chút, trở về? Trở về cái gì?” Thiên Tinh đánh gãy kích động của Đường Phi.

“Trở lại thế giới của ta! Ta không phải người ở nơi này!” Đường Phi tiếp tục kích động nói, sau đó trong lúc Thiên Tinh đang nghi hoặc, đem tất cả những chuyện mình đã gặp được, nửa điểm cũng không quên đều nói ra. Nếu là trước đây, Đường Phi tuyệt đối không phạm sai lầm như vậy, ít nhất phải chờ tới khi hoàn toàn tiêu trừ được hoài nghi trong lòng, mới có thể đem chân tướng nói ra. Nhưng là hiện tại Đường Phi quá mức bất an cùng nôn nóng, nhìn đến Thiên Tinh thật sự lợi hại như thế, tựa như bắt được thảo dược cứu mạng, chết cũng không buông tay.

“Cho nên, ta nghĩ muốn mượn năng lực của người, giúp ta đem hồn phách dẫn hồi về lại thế giới của ta, cùng với chủ nhân nguyên bản của khối thân thể này đổi trở về!”

Đường Phi sau khi nói xong, đến phiên Thiên Tinh trợn mắt há hốc mồm.

“Người, người nói đều là thật sự? Nửa điểm giả dối cũng không có?” Thiên Tinh ngờ ngác nhìn mặt Đường Phi hỏi.

“Tuyệt vô hư ngôn!” Đường Phi vẻ mặt nghiêm túc.

Thiên Tinh sững sốt một hồi, nhớ tới mười ngày trước, hắn phát hiện Tinh Tú đồ đã xảy ra biến hóa rất nhỏ, đơn giản chỉ cho là trên trời xảy ra hiện tượng khác thường, cho nên cũng không có lưu ý nhiều hơn. Nhưng hiện tại nhớ đến..... Thiên Tinh lập tức bấm độn tính một hồi, biến sắc, lập tức kích động hỏi: “Ngày sinh tháng đẻ của người!”

Ngày sinh tháng đẻ? Đường Phi nhìn rõ ràng Thiên Tinh đang thực hưng phấn kích động, hắn biết năm tháng chính mình sinh ra, nhưng lại không rõ lịch biểu tính toán thời gian của nơi này, cho nên hắn cũng không biết: “Ách, Chúc Long, vừa tròn hai mươi bảy tuổi.....”

Thiên Tinh ngẩng đầu nhìn hắn liếc mắt một cái, nhớ tới hắn không phải người nơi này cũng không trách hắn, lại hỏi: “Còn của thân thể này?”

“..... Không biết.....” Đường Phi vẻ mặt ảo não, sớm biết vậy liền hỏi một chút Ưu nhi!

Thiên Tinh sờ sờ khóe miệng, bất đắc dĩ thở dài nói: “Thôi được, không vội, dù sao chuyện này cũng không thể giải quyết một sớm một chiều, còn phải chuẩn bị rất nhiều thứ. Về phần cuộc đời lai lịch của thân thể này.....” Thiên Tinh nhìn Đường Phi liếc mắt một cái, sau đó xoay người hướng phía dưới lầu kêu lên: “Đều nghe rõ rồi chứ, còn chưa lên!”

Đường Phi nghe nói chuyện không thể giải quyết ngay lập tức cũng không có thất vọng, hắn sớm biết rằng sẽ không đơn giản như vậy, đến thời điểm Thiên Tinh gọi người, hắn còn tưởng rằng là đang gọi đệ tử gì của y, bởi vì trong truyền thuyết nơi này hình như có tới ba đạo sĩ.

Nhưng nhìn đám người vừa lên, Đường Phi liền mở to hai mắt nhìn, vẻ mặt không dám tin. Nếu trong đầu hắn chỉ có một ý niệm, thì chính là –phải trốn!

5. Chương 5: Âm Mưu Của Phượng Thần Anh

Phượng Thần Anh phe phẩy một cây chiết phiến, phía trên đề bốn chữ “Ngô Tẩn Phong Lưu”(ta không phong lưu =.), khoe miệng mỉm cười từng bước một chậm rãi đi lên, phong lưu tiêu sái, bừa bãi tùy ý.

Nhưng Đường Phi nhìn đến chỉ cảm thấy kiêu ngạo cùng xác láo, đặc biệt là nụ cười của hắn! Cái này làm cho Đường Phi không tự giác mà liên tưởng đến mấy loài bò sát không xương sống, nhớp nháp, âm ngoan, ghê tởm!

“Người quả nhiên là gạt ta!” Đường Phi vẻ mặt vẻ giận dữ nhìn về phía Thiên Tinh, nguyên lai hắn là người của Phượng Thần Anh! Cứ tưởng hắn chạy thoát lâu như vậy, còn làm cho một thân chật vật, kết quả lại là cá chậu chim lồng của người khác!

“Oan uổng a!” Thiên Tinh giơ cao hai tay, hai mắt mở to chớp chớp vài cái, vẻ mặt vô tội: “Ta không biết người hắn muốn tìm là người, ách, cũng không đúng, là thời điểm ta mang người tới nơi này cũng chưa biết người hắn muốn tìm là người, ta cũng chỉ vừa mới biết được!”

“Hừ!” Đường Phi cười lạnh nhìn hắn, lại nhìn xem Phượng Thần Anh, đương nhiên không tin lời nói của Thiên Tinh.

“Uy, ta nói, người có thể hay không giúp ta giải thích cho hắn một chút?” Thiên Tinh chỉ chỉ vào ngực Phượng Thần Anh: “Nói cho hắn, ta thật sự là vừa mới ở dưới lầu gặp được người, người mới bảo ta đi lên thử hắn, nói đi!”

“Được rồi, hắn nói đều là thật sự.” Phượng Thần Anh “phạch” một tiếng thu hồi chiết phiến, gõ gõ vào trán mỉm cười đối Đường Phi nói: “Ta là đoán người trước sẽ tới nơi này, sau đó mới đến Phổ Đà tự. Xem, làm cho ta đoán đúng rồi, ta quả nhiên ở trong này đợi được người. Ta vốn nghĩ đến người là gian tế người khác phái đến, lại không thể tưởng được thân phận của người càng làm cho người khác giật mình.” Phượng Thần Anh nghe được thân phận của Đường Phi quả thật chấn động, nhưng sau khi kinh ngạc qua đi, hắn lại nảy ra một cái chủ ý.

“Đúng vậy đúng vậy! Thời điểm vừa rồi ta nhìn thấy người bỗng nhiên xuất hiện ở trong này còn dọa ta nhảy dựng lên, ta nhớ rõ ràng số nợ cờ bạc lần trước thiếu của người đã trả lại đầy đủ!” Thiên Tinh nghiêm túc gật gù đầu nói.(pó tay em quốc sư này)

Đường Phi cắn chặt hàm răng, nắm chặt hai tay, chắc là Ưu nhi đã đem tất cả mọi chuyện của hắn trong mấy ngày nay đều nói cho Phượng Thần Anh. Đường Phi gắt gao nhìn chăm chăm Phượng Thần Anh, cả quốc sư cũng có giao tình không nhỏ với hắn, nếu hắn thật sự muốn rời đi nơi này trở về, xem ra nhất định phải có hắn hỗ trợ.

“Người, Phượng Thần Anh?” Đường Phi nhìn Phượng Thần Anh hỏi, hắn đã chậm rãi tỉnh táo lại.

“Ta, Phượng Thần Anh!” Phượng Thần Anh mỉm cười dùng chiết phiến điểm điểm lên ngực mình trả lời, ánh mắt lại từng chút từng chút quét khắp nơi trên người của Đường Phi, tựa như đục xà núp trong chỗ tối nhìn con mồi của mình, làm cho Đường Phi nhin không được rùng mình một cái.

“Người cái gì cũng đều đã nghe được, như vậy người cũng nên biết ta không phải chủ nhân thân thể này, về chuyện tại sao lại như vậy, nguyên nhân là cái gì ta cũng không rõ ràng lắm.” Đường Phi nhìn Phượng Thần Anh trầm giọng nói, cho dù trong lòng có trăm ngàn cái không muốn, hắn cũng sẽ không đi tránh né ánh mắt Phượng Thần Anh, hắn chán ghét ở thế bị động. Cho nên, nếu người muốn chủ nhân chân chính của khối thân thể này trở về, chúng ta có thể đàm phán nói chuyện, xem thử nên hợp tác như thế nào.”

“Hợp tác?” Phượng Thần Anh chẹn mi, khoe miệng mỉm cười nhìn Đường Phi đang lộ vẻ chán ghét: “Đó là một chủ ý không tồi.” Phượng Thần Anh đem ánh mắt thu hồi, quay đầu nhìn Thiên Tinh: “Người cảm

thấy thế nào?”

Thiên Tinh nhếch miệng cười, cất cao giọng nói: “Không thành vấn đề, tất cả để ta lo liệu! Có điều...” Ngưng một lát, Thiên Tinh trông mắt ở trên người Phượng Thần Anh đảo qua một vòng, lại chuyển đến trên người Đường Phi: “Ta dù sao cũng đường đường là đại quốc sư Hoàng Diệp, vấn đề thù lao thì hi hi hi, chúng ta hảo hảo đàm phán một chút!”

Thù lao? Đường Phi sững sốt, là muốn tiền đi? “Bao nhiêu?” Đường Phi theo bản năng liền hỏi ra.

“Hai ngàn lượng bạc, thiếu một phần cũng không đáp ứng!” Thiên Tinh ngửa đầu, vươn hai ngón tay để ở trước mắt Đường Phi.

Hai, hai ngàn lượng bạc?! Đường Phi dùng mấy ngày nay cùng Ưu nhi học một chút về tiền tệ ở thế giới này, hai ngàn lượng bạc tương đương với một trăm ba mươi mấy vạn nhân dân tệ a!!![Tác giả: ta dùng giá trị tiền tệ của triều Minh.] Cho dù là ở thế kỷ hai mươi mốt, cái gọi là “Phong thủy đại sư”, hay “Cao cấp đạo trưởng”, cũng không có khả năng lấy một cái giá như vậy!

“Ta thấy ngươi đi cướp ngân hàng còn nhanh hơn!” Đường Phi giương lên khóe miệng cười lạnh, kỳ thật trong lòng hắn càng nguyện ý hướng Thiên Tinh hô to một tiếng: pháp sư chết tiệt đi lừa tiền người khác! Bất quá xem xét công phu hàm dưỡng cùng tố chất của chính mình, hắn buộc bản thân đem một câu này nuốt xuống.

“Cái gì là cướp ngân hàng?” Thiên Tinh dẫn động hỏi một câu, sau đó lắc lắc đầu nói: “Ta mặc kệ ngươi cướp ngân hàng cái gì gì đó, nếu không phải xem ta cùng Phượng Thần Anh quen biết đã lâu, thù lao không phải chỉ có giá này đâu. Tóm lại một câu: Chịu thì làm, không chịu thì thôi! Dù sao với ta mà nói cũng không phải tổn thất nghiêm trọng.”

“Ngươi!” Đường Phi chán nản, nếu không nhờ hắn giúp, hắn liền không thể trở về, nhưng nếu để cho hắn giúp, hắn làm sao mới có tiền! Sau khi đi vào nơi này, Đường Phi khắp nơi đều bị người khác quản chế cùng với gặp phải vô số trắc trở, trước nay hắn vốn không biết cái gì kêu là “bất lực”, hiện tại hắn đúng là chân chính cảm nhận được loại cảm giác này!

“Hai ngàn lượng?” Phượng Thần Anh gõ gõ cây quạt, chỉ vào Đường Phi cười nói: “Dù sao thân thể này là thuộc về ta, nói cho đúng thì ta cũng phải bỏ ra một nửa số tiền.” Nói xong liền từ trong lòng lấy ra một xấp ngân phiếu nói: “Đây là một ngàn lượng ngân phiếu, ngươi cầm lấy.”

“Ừ, không sai không sai, vẫn là Thần Anh thượng hảo phóng.” Thiên Tinh cười hi hi nhìn thoáng qua một ẩn trên ngân phiếu, là thật, sau đó mỉm cười hài lòng thu vào trong ngực mình.

Phượng Thần Anh quay đầu nhìn Đường Phi, có chút áy náy nói: “Tuy rằng ta còn có thể cho ngươi mượn tiền, nhưng chỉ sợ sau khi vay, ngươi không thể trả lại sẽ làm cho ta lỗ vốn a.” Nếu Đường Phi mượn tiền của Phượng Thần Anh, sau đó trở về đến hiện đại, tiền này phải tìm ai đòi?

Đường Phi nghiêng răng nghiêng lợi, nếu là ở thế kỷ hai mươi mốt, mấy chục vạn đã là cái giá gì?! Khóe miệng lại vẫn đang mang theo cười lạnh, nói: “Ta Đường Phi chưa bao giờ hướng người khác vay tiền, người có thể để giành xài đi.” Cho dù thời điểm hắn tối khó khăn không đủ tiền trả tiền thuê nhà, cũng tuyệt đối không cùng bất luận kẻ nào vay tiền, bao gồm cả Trần Thần. Cho nên lúc này đây, hắn cũng sẽ không đối bất luận kẻ nào cúi đầu!

Phượng Thần Anh ánh mắt tối sầm lại, Đường Phi này, quả nhiên không giống người thường.

Thiên Tinh nghe câu như thế, lập tức ngẩng đầu nhìn Đường Phi, thu hồi tươi cười vừa rồi của một con buôn, thay đổi một sắc mặt chanh chua nói: “Cái gì? Không có tiền sẽ không thương lượng. Cho dù ta thu tiền của Thần Anh, nhưng tiền của ngươi không đưa ra, bốn tọa cũng sẽ không giúp ngươi làm gì cả.”

Hừ, nguyên lai thế giới này cũng là “no money no talk”, Đường Phi giận cực phản cười, âm thanh lạnh lùng nói: “Một ngàn lượng ta sẽ cho ngươi, bất quá ngươi tốt nhất cam đoan chính mình có thể thành công đem ta đưa trở về, nếu không, ngươi xuống Địa Ngục mà làm quốc sư của người đi!” Trong thoáng chốc này, trong mắt Đường Phi thật sự mang theo sát khí.

Thiên Tinh rút đầu, nhích lại gần bên người Phương Thần Anh nói: “Đây là nhất định, thực lực của ta, người không phải mới vừa xem rất rõ ràng sao! Ta đường đường là Hoàng Diệp quốc sư, cam đoan sẽ vạn vô nhất thất (tuyệt đối không có sai sót)!” Nói xong trong lòng lại phỉ báng, đều do Phương Thần Anh, hại hắn ở trước mặt Đường Phi lại biến thành một con buôn tiểu nhân, hắn khổ tâm tính toán suốt mười năm, mới tạo ra được một hình tượng thể ngoại tiên nhân, hôm nay lại hoàn toàn sụp đổ! Phương Thần Anh triển khai mặt quạt che ở trước mặt, che dấu nụ cười trộm của mình.

Kỳ thật, Đường Phi nói Thiên Tinh là pháp sư lừa gạt, cũng có phần chuẩn xác. Thật ra Thiên Tinh người này, căn bản pháp lực cái gì cũng đều không có, hắn nhiều lắm chỉ là một pháp sư biết chút ít Âm Dương Ngũ Hành, hiểu một chút Chu Dịch Bát Quái, nghiên cứu một phần Thiên Văn Thuật Số. Có điều người này tính toán mệnh số cùng vận số cực kì chuẩn xác, thời điểm hắn còn chưa lên làm quốc sư, ở một đạo quán nhỏ cũ nát, giúp người khác đoán mệnh còn chưa từng tính sai một quẻ. Đợi hắn lên làm quốc sư thì lại càng không được phép tính nhầm, bởi vì hắn chính là trợ giúp cho hoàng đế, chỉ cần sai sót nhỏ sẽ lập tức mất đầu.

Nếu các người hỏi vì cái gì vừa rồi hắn có thể chỉ một ngón tay điều khiển hạc giấy? Phi! Đó chẳng phải pháp lực gì, bất quá là hắn trước đó để Phương Thần Anh ở dưới lầu trốn tránh nghe lén, sau đó truyền xuống ám hiệu, Phương Thần Anh mới dùng nội lực sâu không lường của hắn, vận dụng kỹ xảo cách không đả huyết, đưa hạc giấy kiabay đến trên vai Thiên Tinh, một pháp thuật nhỏ hắn cũng không làm được, càng đừng nói đến chuyện giúp Đường Phi dẫn hồn trở lại thế giới của mình! Phương Thần Anh chỉ là muốn biết Phương Lâm đến tột cùng có phải gian tế của địch quân phái tới hay không, mới cùng Thiên Tinh diễn một màn như vậy, ai ngờ lại biết được chân tướng bất khả tư nghị (không thể tưởng tượng) như thế. Cho nên Phương Thần Anh mới quyết định lưu lại Đường Phi, không phải Phương Lâm, mà là Đường Phi. Thiên Tinh có mấy cân mấy lượng, hắn còn không rõ ràng sao, cho nên thời điểm Thiên Tinh mở miệng đòi tiền, hắn đã biết Thiên Tinh sẽ không đem chân tướng nói ra cho Đường Phi, vì vậy hắn mới có thể trả thù lao thống khoái như vậy.

Ở thế kỷ hai mươi mốt, cho tới bây giờ chỉ có hắn tính kế người khác, không có chuyện người khác có thể tính kế Đường Phi, lần này lại triệt để hoàn toàn bị một pháp sư lừa đảo đùa giỡn trong tay. Bất quá chuyện này cũng không thể trách hắn, mặc cho ai ở một cái thế giới xa lạ tính lại, đối mặt với hết thảy người cùng sự vật không biết trước mặt, đều sẽ mất đi bình tĩnh cùng khôn khéo, chỉ muốn bắt lấy một chút cơ hội có thể trở lại thế giới chính mình, xem nó giống như được thảo cứu mạng, chết cũng không buông tay, làm sao còn có thể xem xét cái gì âm mưu tính kế? Cho nên, hắn cứ như vậy mà đi từng bước một tiến vào trong cái bẫy Phương Thần Anh đặt sẵn cho hắn.

“Đường Phi?” Phương Thần Anh trong lúc Đường Phi còn đang thất thần liền tiến đến bên người hắn, nói: “Sắc trời không còn sớm, chúng ta trở về đi.” Biểu tình tự nhiên, ngữ khí ôn nhu.

Đường Phi hồi thần lại một chút, ấn tượng ngoại hình của Phương Thần Anh đối với hắn chính là xinh đẹp giống quý, khí chất không phải âm nhu mà là âm ngoan, làm cho hắn vừa thấy liền không có nửa điểm hảo cảm. Nhưng là hắn không thể tưởng được Phương Thần Anh lại còn cao như vậy, thân thể Đường Phi hiện tại cao khoảng một thước bát, nhưng Phương Thần Anh so với hắn còn cao hơn phân nửa cái đầu, dáng người bị quần áo rộng thùng thình che trụ nên nhìn không ra hình thể, bất quá Đường Phi dám khẳng định tuyệt đối không gầy nhọc, không như một cây gậy trúc!

“Trở về?” Đường Phi mang theo cười lạnh, cánh tay giao nhau ôm ở trước ngực, không có ngẩng đầu nhìn Phương Thần Anh, mà là khóe mắt hơi hơi hướng lên trên hắn, khẩu khí ngạo mạn cùng cường thế nói: “Người đã quên, ta là Đường Phi, người không lệnh được ta.”

“Ta biết.” Phương Thần Anh “phạch” một tiếng mở ra chiết phiến khẽ lay động, không thèm để ý tới thái độ Đường Phi, mặt mang vẻ hiền lành mỉm cười nói: “Nhưng là khối thân thể này vẫn thuộc về ta, trước khi Lâm nhi trở về, ta đều có quyền lợi yêu cầu người bảo vệ tốt khối thân thể này.” Phương Thần Anh quét qua Đường Phi liếc mắt một cái, quần áo hỗn độn dơ bẩn, vạt áo còn nhỏ nước, nguyên bản mái tóc dài đen bóng, giờ phút này rối rắm thành rơm khô, phía trên còn mấy vết bẩn, so với khát cái ven đường không có gì khác nhau.

Đường Phi hơi hơi rõ ràng, nhưng không có né tránh ánh mắt trêu tức của Phương Thần Anh, hắn chưa bao giờ đối bất luận kẻ nào tỏ ra yếu thế.

“Trước khi người có thể kiếm được một ngàn lượng, người sẽ ngụ ở chỗ của Lâm nhi, người có thể bạc đãi chính người, nhưng người không có quyền bạc đãi khối thân thể này, hấn không thuộc về người.” Phương Thần Anh tươi cười càng sâu, nhưng lại làm cho Đường Phi càng thêm không thoải mái. Hấn không muốn đi cùng Phương Thần Anh, nhưng cũng không có biện pháp, khối thân thể này xác thực không thuộc về hấn.

“Ta có thể đi theo người.” Đường Phi trầm giọng nói: “Bất quá người cũng phải nhớ kỹ, hiện tại có thể chủ đạo khối thân thể này, chỉ có ta. Người nếu muốn đối Phương Lâm làm cái gì, đợi Phương Lâm trở về, sau đó người muốn yêu thế nào cũng được, nhưng trước lúc đó, người không có quyền lợi chạm vào ta, càng không có quyền lợi ra lệnh cho ta.”

Phương Thần Anh sửng sốt, sau đó lật mặt quạt cười nói: “Ta hiểu được.” Đường Phi nhú mày, cặp mắt âm lãnh giống như rắn của Phương Thần Anh kia nói cho hấn, cái hiểu của hấn cùng với mình không giống nhau.

“Được rồi được rồi, các người đàm phán xong chưa?” Thiên Tinh hôm nay buôn bán kiếm được một mớ, tâm trạng phi thường tốt, đi tới đánh gãy đối thoại của bọn họ, sau đó chỉ vào Đường Phi nói: “Người khi nào đưa được một ngàn lượng cho ta thì khi đó ta sẽ giúp người, không có kỳ hạn.” Quay đầu chỉ vào Phương Thần Anh lại nói: “Đem ngày sinh tháng đẻ của Phương Lâm kia cho ta, tốt nhất cũng đem ngày sinh tháng đẻ của vị này tính ra cho ta, đến lúc đó sẽ hữu dụng.” Thiên Tinh căn bản không có pháp thuật, hấn muốn ngày sinh tháng đẻ của Đường Phi cùng Phương Lâm, bất quá chỉ là nghĩ muốn tính toán xem vì sai lầm ra sao, lại đem số mệnh hai người thay đổi cho nhau, hấn thuần túy chỉ là tò mò. Đến lúc đó nếu Đường Phi thật sự kiếm được một ngàn lượng bạc lại đây tìm hấn, hấn sẽ làm đại vài thứ, rồi lừa hấn nói đã thất bại, dù sao có Phương Thần Anh ở đây, Đường Phi cũng không có khả năng thật sự giết hấn.

Phương Thần Anh cùng Đường Phi ra khỏi “Thượng Tinh Lâu”, phía dưới cầu thang đá thật dài đã có một chiếc xe ngựa đang đợi sẵn. Đường Phi xem ra chiếc xe ngựa kia, là đang đợi Phương Thần Anh.

Xe ngựa từ từ di chuyển, bên trong xe hai người trầm mặc không nói chuyện. Đường Phi hai tay gắt gao giao nhau ở trước ngực, thẳng lưng ngồi ở trên xe ngựa, sắc mặt xanh trắng. Từng ngòi qua rất nhiều phương tiện giao thông khác nhau, đều là mặt không đổi sắc, Đường Phi hôm nay mới biết được, nguyên lai chính mình đối với xe ngựa thực không phù hợp.

Phương Thần Anh thường thức quạt giấy, ngồi ở bên người Đường Phi, vẻ mặt tựa tiểu phi tiểu nhĩ nhìn sắc mặt khó coi của Đường Phi không nhúc nhích. Nguyên lai, còn có người sợ ngồi xe ngựa, thật đúng là mở rộng tầm nhìn! Hấn phía trước cùng với Thiên Tinh diễn màn kịch kia chỉ để thử thân phận thật sự của Phương Lâm, nhưng sau khi biết được chân tướng vẫn tiếp tục giấu diếm, cũng là bởi vì hấn đối với Đường Phi sinh ra hứng thú vô cùng lớn. Hấn chính là người như vậy, khi nhìn thấy sự vật mới mẻ sẽ dùng hết mọi biện pháp, thậm chí không từ thủ đoạn để có được. Tựa như lúc trước hấn bị tươi cười đơn thuần như ánh mặt trời kia của Phương Lâm hấp dẫn, sau khi đùa giỡn đã tay thi giống như những người khác, đem hấn nạp vào trong phủ, hấn chỉ là muốn nhìn một chút người như vậy bị hủy sẽ như thế nào mà thôi.

Bây giờ còn cùng là một cái thân thể, lại thay đổi một cái linh hồn khác, cả khí chất lẫn tính cách tất cả đều hoàn toàn thay đổi. Đường Phi không phải Phương Lâm, đơn thuần dễ hiểu, là một tiểu thiếu gia thích sinh hoạt dưới ánh mặt trời ấm áp. Nhưng Đường Phi thì lạc khác, Phương Thần Anh một chút cũng không hiểu biết hấn, có điều trong mắt Đường Phi có một tia hy vọng mãnh liệt, làm cho nội tâm hấn rục rịch, nếu, hy vọng của hấn bị y tự tay đánh vỡ, đó sẽ là một loại cảm giác tuyệt vời cỡ nào. Còn có, hấn trong lúc vô tình luôn tản mát ra khí chất cường thế cùng tự phụ, cái loại cao ngạo không coi ai ra gì này, đều là thứ Phương Thần Anh muốn hủy diệt. Nếu người như vậy yêu thương hấn, hoàn toàn thân phục ở dưới thân hấn, sau đó hung hăng đánh nát hy vọng của hấn, như vậy, Phương Thần Anh khoe miệng giờ lên một độ cong tàn khốc, ánh mắt âm ngoan, loại cảm giác này nhất định, rất tốt.

Lúc này Đường Phi lại đang chiến đấu cùng với chiếc xe ngựa xóc nảy, hoàn toàn không có chú ý tới ánh mắt Phương Thần Anh nhìn hấn, có bao nhiêu khủng bố. Nếu Đường Phi có thể tách ra được một tia tinh lực, liếc mắt xem Phương Thần Anh một cái, như vậy hấn nhất định lựa chọn đi đánh xe cũng sẽ không muốn ngồi cùng loại biến thái này, đáng tiếc, có một số loại vận mệnh, luôn thực tàn khốc.

Tựa như Đường Phi trước khi chết, Trần Thản nói với hấn: “Cẩn thận báo ứng”, đối với tất cả mọi chuyện

phát sinh hiện tại, Đường Phi đều nhớ tới những lời này của Trần Thần, có lẽ hẳn thật sự đã làm rất nhiều chuyện nham hiểm, mới có thể lọt vào báo ứng như vậy. Chỉ là hẳn hiện tại một lòng thâm nghĩ trở lại thế giới hiện đại, rồi đi địa phương quý quái này, mới có thể hy vọng nhiều như thế.

Xe ngựa càng đi càng xa, sau cơn mưa, ánh trăng có vẻ đặc biệt mờ lung, tựa như vận mệnh không thấy rõ của Đường Phi giống nhau.

6. Chương 6: Đường Ra ...?

Đường Phi là bị Phượng Thần Anh ôm trở về Đông viện. Không có biện pháp, Đường Phi ngồi xe ngựa một chút liền không hề để ý hình tượng, ngồi xổm bên cạnh bánh xe ỏi đến thiên hôn địa ám, sau đó đầu văng mắt hoa đứng không vững, thiếu chút nữa liền ngã đập đầu vào đồng môn mưa kia. Hoàn hảo có Phượng Thần Anh ở một bên ôm lấy hẳn đồng thời cũng cứu hẳn. Thân thể vốn còn chưa khỏi hẳn, lại phải trải qua đói khát cùng ánh trời nóng bức, cuối cùng bị cơn mưa to kia xối ướt một trận, cho dù mình làm bằng sắt cũng chịu không nổi, huống chi là Đường Phi vừa trải qua một trận trọng thương. Được Phượng Thần Anh đỡ lại, thuận thể gục vào trong lòng hẳn, làm cho Phượng Thần Anh đỏ khốc đỏ cười, người này cũng thật biết tìm địa phương a, hai lần đều ngã vào trong lòng hẳn!

Cũng không biết Phượng Thần Anh xuất phát từ tâm lý gì, dù sao hẳn cũng không muốn có người khác thay mình ôm Đường Phi trở về.

Hành động này của Phượng Thần Anh đã thành công dẫn tới một đám mỹ nữ mỹ nam trong Đông viện cùng Nam viện một phen oanh động, còn có vài ánh mắt ghen tị. Đây là Phượng Thần Anh cố ý, Đường Phi tưởng có thể dễ dàng ở tại cái địa phương như vậy kiếm tiền trở về? Không có khả năng, Phượng Thần Anh tận dụng hết khả năng tạo cho hẳn một ít phiền toái không cần thiết. Tỷ như, trong hậu viện thường xuyên tranh giành tình nhân, hiện tại hẳn ôm y trở về, tuyệt đối sẽ mang đến cho Đường Phi vô số phiền toái không ngừng. Phượng Thần Anh khéo miệng khe khẽ, không biết sau này Đường Phi biết dụng ý của hẳn sẽ như thế nào, nhất định là tức giận không nhẹ.

Đáng tiếc, Phượng Thần Anh đã đoán sai, nếu như Đường Phi tỉnh, nhất định sẽ cười nhạo hẳn thực nhảm chán, sau đó lưu cho hẳn một cái ánh mắt miệt thị, rồi tiếp tục làm những việc cần làm. Nơi này đều là tiểu hài tử mười bảy, mười tám tuổi, Đường Phi đã sống gần ba mươi năm dĩ nhiên không để vào mắt, bao gồm cả Phượng Thần Anh, một tiểu tử hai mươi tuổi cũng chỉ vừa mới xuất đầu.

Vừa bước vào sân trong viện của Phương Lâm, Đường Phi liền tỉnh lại.

“Thả ta xuống dưới.” Đường Phi thanh âm lạnh lùng nói.

Phượng Thần Anh cúi đầu hướng hẳn cười, sau liền buông tay. Đường Phi cả người như nhũn ra, thời điểm chân rơi xuống đất thiếu chút nữa đã ngã sấp xuống, may mắn lấy chí hẳn quá cứng rắn, lực cường chống đỡ mới đứng vững, trong khi Phượng Thần Anh đang cười nhạo hẳn, Ưu nhi phía trước đã chạy lại đây, thật cẩn thận giúp đỡ hẳn từng bước một đi vào trong phòng.

Phượng Thần Anh vào phòng, ngồi trên bàn tròn ở gian ngoài, cấp chính mình một tách trà, phân phó nói: “Ưu nhi, đi thỉnh Cốc Dương, nơi này có ta là được.”

Ưu nhi vừa giúp đỡ Đường Phi ngồi ở trên nhuyễn tháp buông trong, chợt nghe Phượng Thần Anh phân phó. Ưu nhi lo lắng nhìn xem Đường Phi, lại khó xử nhìn về phía Phượng Thần Anh, Phương Lâm công tử cũng chỉ có một mình hẳn là hạ nhân, hẳn đi rồi, ai sẽ hầu hạ công tử?

“Ta sẽ trông chừng hẳn, người nếu không đi thỉnh đại phu, công tử của người có thể chống đỡ qua đêm nay hay không cũng không biết.” Phượng Thần Anh uống ngụm trà, lạnh lùng nói.

“Dạ, lão gia!” Ưu nhi không dám tái ngộ nghịch với Phượng Thần Anh, cúi đầu nhanh chóng chạy tới thỉnh đại phu. Thời điểm ra khỏi viện môn, còn nhìn vài vị công tử tiểu tư xung quanh vội vã nhìn về trong viện của bọn họ, thấy Ưu nhi chạy ra, liền lập tức quay trở về.

Ưu nhi một bên bước nhanh đi thỉnh Cốc Dương đại phu, một bên ở trong lòng hừ lạnh, lão gia mấy ngày nay nếu không phải vì chuyện của Hiền vương, vì tìm công tử, căn bản không rảnh đi để ý tới bọn công tử vừa mới tiến phủ này, xem ra là không chịu nổi tích mịch nên muốn tìm hiểu tin tức của lão gia. Mấy ngày nay hắn đã lưu tâm, không thể để cho bọn họ lại khi dễ công tử!

Đường Phi đã sớm cả người ướt đẫm, cảm giác vừa bẩn vừa dính dính làm cho hắn ghê tởm không thôi. Hắn hiện tại thậm chí tắm rửa một cái, đổi một thân quần áo sạch sẽ, sau đó thư thái đi ngủ một giấc, rồi bắt đầu nghĩ biện pháp kiếm tiền.

Ở trên nhuyễn tháp nghỉ ngơi một hồi lâu, đầu không choáng váng như vừa rồi, khí lực trên người cũng bắt đầu trở lại, Đường Phi không nhìn đến Phượng Thần Anh đã nói sẽ “xem trọng” hắn kia, tự mình thất tha thất thểu đi tới mặt sau bình phong, hắn chưa bao giờ trông cậy vào cái tên Phượng Thần Anh một thân tà khí đó sẽ giúp hắn một phen.

May mắn, đục dũng đã đổ đầy nước, cũng rất sạch sẽ. Tuy rằng không phải nước ấm, nhưng hiện tại đang làm mùa hè thời tiết nóng bức, tắm nước lạnh cũng không có gì không ổn. Hai ba động tác liền xả hết mấy nút thắt trường rã, Đường Phi cởi quần áo liền tiến vào đục dũng, hít sâu một cái rồi đem toàn bộ đầu nhúng vào trong đục dũng, mái tóc đen dài nổi lên trên mặt nước. Đợi tóc hoàn toàn ướt, Đường Phi mới đi lên lấy một ít dầu bồ kết trên chiếc kỷ trà bên cạnh để gội đầu, dùng loại thực vật này gội đầu so với dầu gội đầu của hiện đại hiệu quả giống nhau, lại không mang theo bong bóng, chỉ là sử dụng rất phiền toái, lúc trước Ưu nhi dạy hắn thật lâu, hắn mới hiểu dùng như thế nào.

Mặt sau bình phong truyền đến từng trận tiếng nước, Phượng Thần Anh hí hóp mắt đánh giá thân ảnh phía sau bình phong, hắn đang gội đầu à? Nhớ tới không lâu trước đây, hắn từng hôn qua mái tóc đen óng mượt kia, cộng thêm thân thể trưởng thành rắn chắc, tùy ý va chạm, Phượng Thần Anh bụng bỗng nhiên một trận nóng lên. Tuy rằng thân thể Phương Lâm không bằng thân thể đấm nữ tử công tử xinh đẹp, nhưng cũng có một phen tư vị. Phượng Thần Anh giương lên khóe miệng tà tà cười, nếu Đường Phi này cam tâm tình nguyện nằm ở dưới thân hắn.....

Ở trong nước ngâm một trận, tinh thần Đường Phi tốt hơn rất nhiều. Rốt cuộc rửa xong một đầu tóc dài phiền toái, Đường Phi chà xát thân thể, nghĩ ngày mai có thể hay không tìm một thợ cắt tóc giúp hắn cắt ngắn lại đầu tóc, nhưng bỗng nhiên nhớ tới khối thân thể này không phải của hắn, không lâu sau này còn phải trả lại cho người khác, Đường Phi liền đánh mất ý niệm trong đầu, chỉ là nhẩn nà một thời gian mà thôi.

“Rầm” một tiếng, Phượng Thần Anh nhìn đến thân ảnh thon dài kia đứng lên, hắn tẩy xong rồi à? Miệng lưỡi khô nóng, hắn còn không có phát hiện chính mình đã uống hết một ấm trà.

Ưu nhi lại không có chuẩn bị cho hắn quần áo sạch sẽ, Đường Phi đành phải giống lần trước, dùng “khăn tắm” vậy quanh ở bên hông, cầm một khối vải bố sạch sẽ lau tóc bước ra.

Thời điểm Đường Phi nhìn đến Phượng Thần Anh cứ nhiên vẫn còn ở đây thì ngẩn người, sau đó lễ phép hướng hắn gật gật đầu, nơi này là địa phương của người khác, hắn làm khách phải có tự giác.

Phượng Thần Anh ánh mắt tối sầm lại, đôi môi khê mím, ánh mắt đánh giá Đường Phi, mười ngón tay thon dài trắng nõn lướt qua mái tóc đen, khuôn mặt anh khí tuấn tú mang theo một chút biếng nhác cùng mỗi một, còn có một loại khí chất lạnh khốc. Bởi vì lúc trước bị trọng thương, thân thể Phương Lâm nguyên bản rắn chắc lại hao gầy đi không ít, nhưng cũng chưa cảm thấy gầy yếu quá mức, da thịt lộ ra vẻ tái nhợt bệnh trạng, cứ nhiên làm cho hắn có một loại xúc động muốn chạm vào.

“Xem đủ chưa!” Đường Phi dừng lại động tác lau tóc của mình, lạnh lùng nhìn hắn, khóe miệng còn mang theo một tia châm chọc.

Phượng Thần Anh ngẩn ra, mới phát hiện chính mình cứ nhiên có chút trầm mê thân thể Đường Phi, rõ ràng thời điểm còn là Phương Lâm, hắn đều không có loại cảm giác này.

“Ta lặp lại lần nữa, ta là Đường Phi.” Đường Phi thanh âm lạnh lùng nói.

“A, nhưng khối thân thể này không phải của người.” Phương Thần Anh chẳng những không có lảng tránh, ngược lại càng thêm tùy tiện đánh giá Đường Phi, hẳn bỗng nhiên rất muốn nhìn xem bộ dáng tức giận của Đường Phi.

Đường Phi lông mày khẽ nhíu, khóe miệng tạo thành một đường cong mỉa mai – đây là động tác chủ bài của hắn, cho dù đã thay đổi một gương mặt khác, nhưng vẫn rất thích hợp. Đường Phi trầm giọng nói: “Phải không ?” Thân thủ xả một phát, tấm vải vây quanh ở bên hông liền rơi xuống đất: “Thỉnh chậm rãi thưởng thức, khi nào xem đủ người có thể tự mình rời đi, không cần chào hỏi ta.”

Phương Thần Anh lại ngẩn ra, sau đó khóe miệng chậm rãi gợn lên: “Ha ha ha ha ha ha!” Phương Thần Anh chống cằm nhìn Đường Phi cười to: “Đường Phi a Đường Phi, người quả nhiên là một diệu nhân, thực không giống với người thường.” Một trận tiếng cười qua đi, Phương Thần Anh nghiêng đầu nói: “Ta đã bị người hấp dẫn, làm sao bây giờ?”

“Hừ,” Đường Phi lạnh giọng cười nói: “Người có thể gọi người hầu pha một ấm trà lạnh cho người hạ hỏa.” Đường Phi cũng không phải không để ý toàn thân trần trụi đứng ở trước mặt một người hoàn toàn không quen biết, thậm chí còn có điểm xa lạ, hẳn cũng không phải là kẻ thích khoe thân thể! Hắn chỉ là không thích bị người khác nắm trong tay áp chế, nếu hiện tại hắn có một chút do dự cùng không được tự nhiên, liền đại biểu cho việc hắn thất bại trước khí thế của Phương Thần Anh, mà hắn chán ghét nhất chính là thua!

Phương Thần Anh cười, đang muốn nói cái gì, ngoài cửa liền truyền đến thanh âm của Ưu nhi.

Ưu nhi vội vã chạy vào: “Lão gia, Cốc Dương đại phu đã tới, công tử hắn.....” Câu nói kế tiếp Ưu nhi đều đã quên, bởi vì hắn đã bị – ách, cảnh sắc trước mắt làm cho sợ ngây người.....

“Ưu nhi, người đi chậm lại một chút! Thật là, Phương đại gia ta van cầu người, không cần mỗi lần đều ở thời điểm ta đang cao hứng lại đem ta gọi đến, vừa rồi một ván cờ kia ta thiếu chút nữa liền..... thắng.....” Cốc Dương đang bất mãn trong nháy mắt đều tiêu thất, ánh mắt thẳng tắp nhìn “phong cảnh” tuyệt vời kia. “Huýt~” Cốc Dương huýt sáo một cái: “Nếu có phúc lợi như vậy, ta sau này có thể sẽ không cần nhàn nữa!”

“Cút ra ngoài!”

Câu rống giận này không phải của Đường Phi, Ưu nhi cùng Cốc Dương bị người ném ra ngoài cửa, mà phiến cửa gỗ kia đã lập tức bị đóng chặt kín. Ưu nhi vẻ mặt đỏ bừng quỳ gối ở cửa, lo sợ không yên nói: “Lão gia, là Ưu nhi lỗ mãng! Thỉnh lão gia trách phạt!”

Cốc Dương xoa xoa cái mũi bị ngã đau, thầm nghĩ Phương Thần Anh này khi nào thì để ý thân thể một tiểu nam sủng bị ngoại nhân nhìn thấy như vậy? Lúc trước không phải còn bán vài người vào thanh lâu sao?!

Đường Phi kỳ thật cũng muốn chửi “Mẹ nó”, nhưng là còn không kịp mở miệng đã bị Phương Thần Anh giành trước, sau đó trước mắt bỗng hoa lên, đầu bị tròng vào một kiện áo khoác rộng thùng thình, là Phương Thần Anh.

Phương Thần Anh đã đứng ở trước mặt Đường Phi, ánh mắt đông lạnh, điềm nhiên nói: “Người tốt nhất nhớ kỹ, chủ nhân khối thân thể này là ta, nếu người còn dám trước mặt người bên ngoài tùy ý lơ đãng thân thể, cẩn thận người khác sẽ cho người chết không rõ lý do!”

“Hừ!” Đường Phi không ủy khuất nhìn Phương Thần Anh cười lạnh, kích động như vậy ?

Phương Thần Anh lạnh lùng nhìn Đường Phi liếc mắt một cái, xoay người rời đi, đẩy cửa ra ngoài, Ưu nhi đang quỳ gối trước cửa, Phương Thần Anh không chút suy nghĩ liền một cước đạp lên, lãnh đạm nói: “Làm tốt bốn phận nô tài của người!”

Ưu nhi cố nén huyết khí cuộn cuộn trong người, hoảng sợ nói: “Lão gia giáo huấn phải, nô tài về sau sẽ không tái phạm!”

Phương Thần Anh lại ngẩng đầu nhìn hướng Cốc Dương, Cốc Dương đang ôm hòm thuốc của mình nói: “Ta cái gì cũng chưa thấy !”

“Lần sau không được viện đến lý lẽ này nữa!” Phượng Thần Anh nói xong liền rời khỏi sân, Cốc Dương thực xác định chính mình đã cảm nhận được vẻ ảo não của hắn. Bất quá hắn ảo não cái gì, Cốc Dương lại không rõ ràng.

“Ưu nhi, người không sao chứ?” Tùy tiện chụp vào một bộ quần áo, Đường Phi vừa đi ra liền thấy Ưu nhi ới ra huyết. Chau mày, thầm mắng Phượng Thần Anh là thứ động vật máu lạnh! Đường Phi một chút cũng không để ý có người bởi vì hành vi của hắn mà bị thương tổn hay thậm chí đánh mất tánh mạng, hắn từ trước đã làm những chuyện hơn như vậy. Chỉ cần không trình diện trước mặt hắn, chỉ cần những người đó không trực tiếp chết ở trước mặt hắn, hắn hoàn toàn sẽ không để ý, tiếp tục thư thái sống qua ngày. Nhưng Phượng Thần Anh lại không giống vậy, hắn dám đánh cược Phượng Thần Anh nhất định sẽ ở trước mặt mình giết chết những người đó. Hắn còn chưa làm được việc nhìn một người đang sống như vậy bị giết chết trước mặt mình mà thờ ơ.

“Ừ, tiểu Ưu nhi!” Cốc Dương nhanh chóng đến dìu hắn, bắt mạch cho hắn, một cước này khá nặng, xem ra phải nghỉ ngơi ba đến năm ngày. Cốc Dương giương mắt quan sát một chút Đường Phi, thân thể ngũ quan quá mức cường tráng, dáng người cao lớn, không thấy một tia mị khí cùng mảnh mai mà nam sủng nên có. Đây, thực không phù hợp khẩu vị của Phượng Thần Anh a..... Phượng Thần Anh vì sao phải khẫn trương vì hắn như vậy? !

Ly khai Đông viện, Phượng Thần Anh chau mày, hắn đang làm cái gì, vì cái gì nhìn đến Ưu nhi mê luyện nhìn Đường Phi, còn có Cốc Dương kia bày ra một bộ dáng mê đắm liền nảy ra một cỗ tức giận vô danh ở trong lòng, thật khó chịu, không chút nghĩ ngợi liền đem hai người kia đã đánh ra ngoài. Đường Phi kia cư nhiên một chút cũng không thêm để ý bộ dáng! Xem ra cũng chỉ là một kẻ không biết liêm sỉ! Nghĩ đến đây, Phượng Thần Anh cười lạnh, cổ khó chịu vô danh trong lòng kia nhất thời biến mất vô tung vô ảnh, nếu Đường Phi là người như vậy muốn dẫn hắn mắc câu sẽ càng dễ dàng hơn, đợi đem hắn giáo huấn, yêu thương chính mình đến không thể ly khai, sau đó liền đem hắn đưa đến tiểu quan quán, làm cho hắn nếm thử một lần tư vị “ngàn người cười, vạn kẻ dè”!

Đường Phi nằm ở trên ghế trong viện, xuyên qua khe hở của giàn hoa trông nhìn đến ánh dương quang trên trời, nhíu mi suy nghĩ sâu xa.

Tuy nói Thiên Tinh có thể đưa hắn trở về, nhưng tiền lại là vấn đề khó có thể giải quyết. Thời điểm hắn ở thế kỷ hai mươi mốt là một gã luật sư, nhưng là ở tại cái địa phương này? Hắn có khả năng làm cái gì? Lại làm nghề trước đây sao?

Đường Phi tuy rằng đối lịch sử không rành, nhưng cũng biết lịch sử năm ngàn năm của Trung Quốc căn bản là không có quốc gia kêu là “Hoàng Diệp” này, cho nên cũng không biết thời đại này có hay không cái nghề “Trạng Sư” này. Thời cổ đại, luật sư gọi là Trạng Sư, hơn nữa Trạng Sư phải là người có công danh mới có tư cách giúp người khác tranh kiện. Xem như thời đại này có nghề Trạng Sư, hắn cũng không có công danh, muốn đi ứng khảo một cái công danh lại càng không thể, hắn không đợi được lâu như vậy.

Nên như thế nào trong thời gian ngắn nhất, có thể kiếm đến một ngàn lượng, chính là vấn đề lớn nhất mà Đường Phi hiện tại gặp phải.

Đang lúc Đường Phi suy xét có nên hay không đi cướp tiền trang ở đây, Ưu nhi đã đi tới nói khẽ với hắn: “Công tử, lão gia đến đây, ở trên hành lang gấp khúc nhìn ngài đã hồi lâu.....” Ưu nhi vẻ mặt khó xử, Phượng Thần Anh đã đến đây được gần nửa canh giờ, Đường Phi vẫn đang ngắm người, căn bản không có chú ý tới Phượng Thần Anh bên này, nhưng lại nhìn hắn thật lâu. Phượng Thần Anh không có ý để Ưu nhi đi gọi Đường Phi, Ưu nhi lại lo lắng Đường Phi chậm trễ đón tiếp Phượng Thần Anh sẽ bị trách phạt mới lớn gan đi nhắc nhở Đường Phi.

Đường Phi sững sốt, hắn còn chưa quen bị người xưng hô “Công tử”, giương mắt nhìn lên, Phượng Thần Anh đang dựa vào cột đối hắn cười, vẻ mặt không có hảo ý. Mày khẽ nhếch, Đường Phi cũng đáp lễ hắn một nụ cười miệt thị.

Ưu nhi trong lòng “lộp bộp” một tiếng, công tử sao dám đối lão gia vô lễ như thế? ! Vừa định bảo hắn xin lỗi Phượng Thần Anh, Phượng Thần Anh đã hướng bọn họ đi tới. Ưu nhi nhanh chóng cúi đầu, thối lui sang một bên.

Đường Phi vẫn nằm ở trên ghế, không trốn tránh tầm mắt hắn, liền như vậy nhìn chăm chăm vào hắn.

“Người vẫn đối ta vô lễ như thế?” Phượng Thần Anh đã đến trước mặt hắn, trầm giọng nói với Đường Phi. Tầm mắt lại nhìn về vạt áo đang hé mở của hắn, ánh mắt nhấp nháy không ngừng. Đường Phi vẫn chưa học được cách cột lại vạt áo, lại không muốn để cho Ưu nhi giúp hắn, nên mỗi lần mặc vào mấy thứ Hán phục rườm rà này đều là tùy tiện buộc đại. Nhưng mặc như vậy, ở trên người Đường Phi chẳng những không có nửa phần thô tục cùng vô lễ, ngược lại có chứa vài phần biêng nhác không kèm chế được cùng với tiêu sái tùy ý, khí chất này đều là Phương Lâm trước kia không có.

Đường Phi ánh mắt tối sầm lại, gọi lên khoe miệng nói: “Người không phải cũng đối với ta vô lễ?”

“Hừ hừ” Phượng Thần Anh nhẹ giọng hừ cười: “Ta đều đã quên, người không phải là hắn. Hắn chưa bao giờ dám nói với ta như vậy.”

“Thôi đi, người không phải đã quên, người là cố ý, nói dối như vậy cũng chỉ có người tài giỏi như người mới nói được.” Đường Phi nhún nhún vai, tỏ vẻ đối trá của hắn thực nhằm chán.

Phượng Thần Anh bất đắc dĩ nhíu mày, nói: “Được rồi, ta thừa nhận. Bất quá, người thật đúng là thẳng thắn không lưu tình a.”

“Cám ơn khích lệ.” Đường Phi theo dõi hắn: “Đây là ưu điểm lớn nhất của bản nhân.”

“Ha haaa.” Phượng Thần Anh cúi đầu ở trên vai Đường Phi cười khê, trên người hắn có một loại hương vị thực tươi mát, không giống mùi hương trên người đám nam quân cùng thị cơ, cũng người đến đâu đâu: “Người thật đúng là, mặt dày a.”

Đường Phi bởi vì Phượng Thần Anh bỗng nhiên hành động thân mật nhíu nhíu mày, nhưng không có né tránh, cười khẩy nói: “Không bằng người.”

Phượng Thần Anh vừa lòng cảm giác được bởi vì chính mình bỗng nhiên thân cận, mà Đường Phi trong nháy mắt có chút cứng ngắc, ngẩng đầu lên khẽ vuốt mái tóc dài êm ả của hắn, không tiếp tục cùng hắn đối chọi gay gắt, nói sang chuyện khác: “Ta đoán, người vừa rồi là vì một ngàn lượng kia mà phiền não.”

“Đúng thì thế nào.” Đường Phi bỗng nhiên đẩy hắn ra, từ trên ghế nằm đứng lên đi ra ngoài, hắn không có thói quen bị người khác sờ sảng, tuy rằng khối thân thể này không phải của hắn, nhưng không có nghĩa là người này có thể đối hắn xằng bậy.

Phượng Thần Anh dừng ở bóng dáng Đường Phi, nói: “Cần ta hỗ trợ không?”

“Cám ơn, nếu thời điểm cần, ta tuyệt đối không khách khí.” Đường Phi lập tức đi vào buồng trong.

Ưu nhi ở một bên nghe mà kinh hãi đảm chiến, công tử cư nhiên dám cùng lão gia nói chuyện như vậy! Giống như từ khi công tử bị thương mất trí nhớ, so với trước kia đều không giống, phải nói công tử giống như hoàn toàn biến thành người khác! Tuy rằng lúc trước thời điểm công tử đối với lão gia bất mãn cũng sẽ đòi đánh đòi giết, nhưng chưa bao giờ dám明目张胆 đối với lão gia vô lễ như vậy, thậm chí là, không tốt.

“Ưu nhi.” Phượng Thần Anh tầm mắt vẫn còn dừng lại ở trên người Đường Phi, nói với Ưu nhi: “Nhớ kỹ lời ta nói ngày hôm qua.”

“Nô tài hiểu rõ!” Ưu nhi rung mình một cái, run giọng trả lời. Phượng Thần Anh cho hắn một cái mệnh lệnh, hết thấy mọi chuyện Phương Lâm làm đều hướng Phượng Thần Anh hồi báo, không thể có nửa điểm quên.

“Phượng Thần Anh.” Vốn Đường Phi vào phòng bỗng nhiên lại đi ra: “Các người nơi này có ‘Trạng Sư’ sao?”

Phượng Thần Anh cũng không để ý, nhìn Đường Phi một hồi, cười nói: “Như thế nào, người gặp phải kiện cáo? Muốn hay không ta giúp người?”

Nói như vậy chính là có rồi. Đường Phi “Àn” một tiếng, sau đó lại trở về phòng. Lần này hắn không có trở ra.

“Xem chừng hần, nếu để cho ta biết người có một chút giấu diếm chuyện của hần” Phương Thần Anh đem tầm mắt thu hồi về, trên mặt đã không còn vẻ trêu tức như vừa rồi, vẻ mặt hàn sương, xoay người rời đi sâu: “Người tự biết hậu quả.”

“Nô tài biết.” Ưu nhi quỳ xuống, thẳng đến khi Phương Thần Anh ly khai sân, mới thả lỏng người ngã ngồi trên mặt đất.

“Ưu nhi!” Đường Phi ở trong phòng hô một tiếng, Ưu nhi nhanh chóng đứng lên một bên đáp lại, một bên vào nhà.

“Công tử!” Ưu nhi vào phòng, lại thấy Đường Phi đang tìm kiếm gì đó: “Công tử ngài muốn tìm cái gì? Ưu nhi giúp ngài tìm.”

“Vì cái gì nơi này không có sách pháp luật..... Ách, hình luật thư?” Đường Phi nhíu mày, thời cổ đại hình như là nói vậy đi?

“Hình luật? Công tử là muốn tìm Hoàng Diệpluật sao?” Ưu nhi nhìn mấy bộ sách bị Đường Phi lục tung lên hỏi.

“Àn, xem như đi.....” Đường Phi nhớ tới trước kia học pháp chế sử, pháp luật cổ đại là dân sự hay hình sự vốn chẳng phân biệt được .

“Có, nhưng là trọn bản Hoàng Diệp luật chỉ có chỗ lão gia mới có.” Ưu nhi nghi hoặc nhìn Đường Phi liếc mắt một cái, hỏi: “Công tử muốn sách đó làm cái gì?” Chẳng lẽ công tử thật sự gặp phải án kiện?

“Nga.....” Đường Phi không thể không thở dài, vẫn là phải tìm hần! “Không có việc gì, người đi làm việc đi.”

“..... Dạ.” Ưu nhi vụng trộm nhìn Đường Phi liếc mắt một cái, sau đó lui xuống.

Đường Phi kỳ thật vẫn là muốn làm công việc trước đây của mình, bởi vì trừ bỏ lợi dụng pháp luật kiếm tiền, hần cơ hồ cái gì cũng không biết. Nhưng luật sư ở cổ đại phải có công danh, ít nhất phải có thân phận tú tài. Nên làm cái gì bây giờ? Chẳng lẽ thật sự phải tìm Phương Thần Anh hỗ trợ ?

Đường Phi chau mày, đi vào nơi này gần một tháng, hần lần đầu tiên lâm vào buồn rầu như vậy.....

7. Chương 7: Khiêu Khích

Hoàng Diệp, Phương Hoa Lâu.

Phương Hoa Lâu là trà quán lớn nhất Hoàng Diệp, bên trong từ tiểu tư cho tới lão bản, tất cả đều là nữ tử không có ngoại lệ, hơn nữa còn là tuyệt sắc nữ tử. Phương Hoa Lâu trước kia không gọi là Phương Hoa Lâu, nó chỉ kêu là trà quán, là hoàng đế đương nhiệm của Hoàng Diệp khi tuổi còn trẻ đã vô tình đi vào nơi này, nhắm nháp mỹ thực cùng trà bánh, hương vị tuy không thể nói là thiên hạ đệ nhất, nhưng vẫn xếp trên đệ nhị đệ tam. Đợi chính mắt gặp qua lão bản nương của trà lâu, liền đề bút ba chữ “Phương Hoa Lâu”, ý nghĩa tuyệt đại phương hoa.

Trà lâu này kiến tạo tinh mỹ, ba tầng nhà lâu còn có hai đặc điểm lớn nhất, chính là không bán rượu, không bán tiếng cười (ý nói nữ nhân hầu rượu). Mặc dù nơi này có rượu thuần hương nhất Hoàng Diệp, có nữ nhân xinh đẹp nhất, nhưng tuyệt đối không bán. Ai dám phá hỏng quy củ nơi này, cho dù người là Thiên Vương lão tử hay là người buôn bán nhỏ, trong vòng ba ngày tất có người đến lấy tính mệnh người. Phương Hoa Lâu đã tồn tại hơn mười năm, những kẻ có lá gan tìm đến phá đám quy củ cũng không phải không có, chỉ là ba ngày sau mọi người tìm được chỉ có thể là thi thể của hần. Từ sau đó, rốt cuộc không còn người nào dám đến Phương Hoa Lâu khiêu khích, mọi người đều nói, lão bản nương của Phương Hoa Lâu nhìn như đoá hoa phù dung yếu đuối kiều diễm, nhưng kỳ thật phía sau nàng còn có một người thể lực thần bí rất lớn.

Cũng bởi vì điều này, khiến cho nơi đây vốn chỉ là trà lâu phổ thông bình thường lại tăng thêm vài phần sắc thái thần bí.

Hôm nay, một vò rượu tốt nhất của Phương Hoa Lâu – Hoàn Lương Mộng, đang bị lão bản nương Phương Hoa Lâu – Yến Tự, tự mình đưa lên nhả gian trên lầu ba, vẩy tử y dài chạm đất, thắt lưng nhu nhược kiêu mị, trên mặt của nàng còn mang theo mỉm cười kinh diễm tối động lòng người.

“Lão gia.” Yến Tự đưa ra một bàn tay trắng như châu ngọc gõ cửa.

“Tiến vào.” Phòng trong truyền đến một giọng nam trầm thấp.

Yến Tự đẩy cửa vào, sau khi đóng cửa lại liền đối với một nam tử trước mặt hơi hơi cúi người, nói: “Nô tỳ than kiến Hiền vương.”

“Yến lão bản không cần đa lễ.” Tần Nhan điềm đạm cười, ngồi bên cạnh hắn chính là Phương Thần Anh.

Đại lão bản đứng phía sau Phương Hoa Lâu, chính là Phương Thần Anh !

Yến Tự hé miệng cười, cũng không nhìn nhỏ, lắc lắc eo nhỏ đi thông thả đến trước bàn, đối với Phương Thần Anh nói: “Lão gia, ngài nếu tiếp tục đến đây thêm mấy lần, toàn bộ rượu ngon của Phương Hoa Lâu đều bị ngài uống hết, đây là một bình Hoàn Lương Mộng cuối cùng.”

Phương Thần Anh bắt tay vào thưởng thức chén rượu vừa được rót, đôi mắt tà mị đối Yến Tự cười nói: “Ta biết ‘Hoàn Lương Mộng’ của Yến lão bản ngàn vàng khó cầu, bất quá nghe nói, tháng sau sẽ có mười bình ‘Hoàn Lương Mộng’ sẽ ra đời, một bình này, cần gì phải tính toán với ta?”

“Ha ha a,” Yến Tự cười duyên: “Lại là người nào nhiều lời ở bên tai lão gia mật báo, nô tỳ nơi này có thứ gì tốt cũng đều bị lão gia biết cả!”

Tần Nhan lắc đầu bật cười, đối với Phương Thần Anh nói: “Nơi này mặc dù xem như là tài sản của người, nhưng tốt xấu gì cũng nên chừa cho người khác một chút thứ tốt a.”

“Nhan nhi người không biết, Yến đại lão bản này, những chuyện khác đều không nói, chính là khả năng vơ vét của cái của nàng mới là lợi hại nhất, ta ở đây lấy bao nhiêu, nàng liền có thể ở chỗ vài vị trưởng lão lấy càng nhiều hơn trở về!” Phương Thần Anh đối Tần Nhan nói, trên mặt cư nhiên còn lộ ra vẻ mặt ủy khuất.

Tần Nhan buồn cười vỗ vỗ chân hắn, nói: Lớn như vậy còn muốn theo ta làm nũng.”

Phương Thần Anh mặt mày bất chính, tới gần bên tai Tần Nhan nói: “Ta cho dù là bảy tám mươi tuổi, cũng vẫn muốn theo người làm nũng.”

Tần Nhan mặt bỗng dưng đỏ lên, cúi đầu oán trách một câu: “Hồ nháo.”

Yến Tự đem hết thấy xem vào trong mắt, buông bàn tay đang rót rượu, cắn môi cười nói: “Nô tỳ sẽ không quấy rầy hai vị đại gia.”

Phương Thần Anh quét nàng liếc mắt một cái, Yến Tự cười duyên lui xuống.

“Thần Anh, về sau nếu có ngoại nhân, người đừng..... Ân!” Phương Thần Anh đẩy một ly “Hoàn Lương Mộng” vào miệng Tần Nhan, chặn lại lời hắn muốn nói.

Tần Nhan chỉ cần uống rượu, cho dù không có say, trên mặt cũng sẽ xuất hiện một mảnh ửng hồng mê người. Phương Thần Anh nâng cốc uống một ngụm, ghé vào bên môi Tần Nhan nói giọng khàn khàn: “Đừng cái gì? Ân?”

“Người..... A.....” Tần Nhan uống rượu sắc mặt ngày càng đỏ, bởi vì tay của Phương Thần Anh đang ở thắt lưng hắn cảm của hắn vuốt ve: “Thần Anh..... Đừng náo loạn.....”

Phương Thần Anh ánh mắt tối sầm lại, thu hồi cánh tay đang ôm hắn, thanh âm buồn rầu ở bên cổ hắn nói: “Ta là nháo nghiêm túc, người không rõ ràng sao?”

Tần Nhan chấn động: “Ta.....”

“Hừ hừ hừ,” Cảm giác được Tần Nhan không được tự nhiên, Phượng Thần Anh khẽ cười nói: “Đùa người thôi.” Buông ra Tần Nhan, Phượng Thần Anh cầm lấy “Hoàn Lương Mộng” tự rót tự uống, nhìn Tần Nhan mỉm cười.

Phượng Thần Anh ánh mắt quá mức ôn nhu sủng nịch, làm cho Tần Nhan có chút không được tự nhiên, đồng thời cũng có chút tự đắc, chỉ có hần, mới có tư cách được Phượng Thần Anh độc sủng(hừ =))), cho dù hần chưa từng đáp ứng qua Phượng Thần Anh cái gì. Bỗng nhiên nghĩ tới mấy ngày trước nghe được lời đồn, Tần Nhan chấn động, không đúng, cũng không chỉ có hần.....

“Thần Anh, trong phủ của ngươi, có phải hay không mới tới một nam sủng?” Tần Nhan suy nghĩ một chút về lời đồn, chần chờ hỏi.

“Mới tới có ba người, Nhan nhila chỉ người nào?” Phượng Thần Anh nói xong, vừa lòng nhìn đến một chút đau đớn trong mắt Tần Nhan.

“Chính là cái người từ trong phủ chạy trốn, nghe nói người chẳng những tự mình đi tìm hần, còn đem hần bế trở về.....” Tần Nhan xoay người, không muốn làm cho Phượng Thần Anh nhìn thấy ghen tị trong mắt mình, tuy rằng hần cùng Phượng Thần Anh thân mật ở chung mười mấy năm, chuyện ái muội nhất cũng chỉ có ômnhau.....

Đường Phi? Phượng Thần Anh bỗng nhiên nở nụ cười, thực vui vẻ, mang theo một phần trêu tức: “Nguyên lai người nói là hần à! Ha ha ha ha, đó là một điệu nhân, ta gần đây sẽ không nhầm chán, Nhan nhi người không cần ăn giấm chua, chờ hần phục tùng ta, tự nhiên sẽ đem hần vứt bỏ.” Nhớ tới mấy ngày trước đây, Ưu nhi đối hần nói Đường Phi muốn bản đầy đủ Hoàng Diệp luật, hần không nói gì thêm bảo Ưu nhi đem đi đưa cho Đường Phi, chỉ là không biết Đường Phi muốn Hoàng Diệp luật làm cái gì. Mấy ngày nay vì không muốn để cho Đường Phi được rảnh rỗi, cho nên ngày đó hần cố ý làm một số sự tình, cũng đủ làm cho Đường Phi bận rộn một trận, nói không chừng còn có thể sinh khí. Phượng Thần Anh khoe miệng vẽ một đường cong cực kỳ ác liệt, có trò hay nhìn.

Tần Nhan sững sốt, hần nhớ tới ác tính của Phượng Thần Anh, thích đem hết thảy những thứ đẹp dễ sủng lên tới trời, sau đó đem đối phương hung hăng ném xuống đất, rồi nhìn đối phương thống khổ giãy dụa hướng hần cầu cứu, lúc đó hần sẽ thờ ơ thậm chí mang theo mỉm cười tàn khốc, nhìn đối phương thẳng đến cuối cùng người đó mất đi quang hoa cùng mỹ lệ, chỉ lại tuyệt vọng. Đây là trò chơi yêu thích nhất của Phượng Thần Anh suốt mười mấy năm qua, số người bị hần hủy diệt tính đến nay hai tay của Tần Nhan cũng đếm không hết. Có lẽ hần rõ ràng hiểu biết tâm ý của Phượng Thần Anh đối với hần, nhưng là mười mấy năm qua cũng không đáp lại y bất luận cái gì, hần sợ hãi bản thân cũng sẽ có kết cục như vậy. Lấy năng lực cùng thế lực của Phượng Thần Anh, hần có thể rất dễ dàng cũng bị hủy diệt, cho dù Phượng Thần Anh từng nói qua, vĩnh viễn cũng sẽ không đối hần như vậy.

“Người ngoại thì cứ ngoại, cẩn thận đối phương có ý đồ khác, tuy rằng kế hoạch chúng ta còn chưa có bắt đầu, nhưng hiện tại chính là thời điểm phi thường nhạy cảm, nếu người xuất hiện nhược điểm, phần thắng của chúng ta sẽ nhỏ đi.” Tần Nhan cũng cấp chính mình rót một chén rượu, sau đó đối với Phượng Thần Anh nâng chén.

Phượng Thần Anh mỉm cười cùng hần chạm cốc, trầm giọng nói: “Sẽ không, ta, Phượng Thần Anh, cả đời này cũng sẽ không có khả năng có nhược điểm.”

Lúc này, Phượng Tê Các, trong tiểu viện tử của Phương Lâm, Đường Phi đang ngồi ở trên giường đọc một bản thật dày Hoàng Diệp luật, hần thường thích ở trên giường đọc sách, đây là thói quen của hần. Triều đại này tuy rằng chưa từng nghe nói qua, nhưng giao tiếp vẫn dùng tiếng phổ thông, thời cổ đại gọi chung là tiếng quan thoại. Dùng chữ cũng là chữ Hán, bất quá tất cả đều là dạng phồn thể, Đường Phi xem đến đâu đâu.

Chỉ mới đọc được khoảng hai mươi trang đệ nhất bộ Hoàng Diệp luật, hơn nữa nơi này đều dùng ngọn nến thấp sáng, ánh vàng cam mờ nhạt làm cho Đường Phi xem đến choáng đầu hoa mắt. Tất cả sách đều là dạng phồn thể còn không nói, lại còn là thể văn ngôn, làm cho Đường Phi sống gần ba mươi năm đều là xem giản thể bạch thoại văn, khổ không nói nổi. Tuy rằng thời đại học có chọn học một năm văn học, nhưng hần cơ hồ trốn hơn phân nửa, hiện tại nhớ tới đến, Đường Phi thể nhưng có chút hối hận, nếu lúc trước thành thành thật thật lên lớp học nhiều một chút, hôm nay sẽ không vất vả như vậy .

Bất quá pháp luật cổ đại cũng là dùng lễ nhập pháp, lễ pháp kết hợp. Lấy lễ làm chủ đạo, lấy pháp làm thước đo; Lấy lễ làm tiêu chuẩn, lấy pháp làm nội dung; Lấy lễ đãi nhân tâm, lấy pháp phân thiện ác; Lấy lễ tôn vinh hòa bình thịnh vượng, lấy pháp duy trì trật tự an ninh; Lấy lễ đưa vào pháp để đạo đức hóa, khuyên kẻ ác hướng thiện; Lấy pháp giúp cho lễ để pháp luật hóa, trừng trị kẻ bất nhân. Điểm này Đường Phi vẫn là biết, dù sao năm đó “Trung Quốc pháp chế sử” là một môn bắt buộc, hẳn học cũng không tệ lắm. Về phần là “trọng hình khinh lễ”(hình là chính, lễ là phụ)hay là “lễ trọng tiểu hình”(hình là phụ, lễ là chính), vậy thì phải xem tâm tình hoàng đế quốc gia này.

Xem nửa hiểu nửa không, Đường Phi đem sách đẩy ra, sau nằm ở trên giường nhắm mắt dưỡng thần. Nếu cứ như vậy, hẳn ngày tháng năm nào mới kiếm đủ một ngàn lượng cấp pháp sư đưa hẳn trở về đây..... Hy vọng cái gì kêu Phương Lâm kia, có thể hảo hảo chiêu cố thân thể hẳn.

Ngày hôm qua hẳn mới biết được, Phương Lâm này nguyên lai đã khảo qua công danh, đã là một tú tài. Ngày hôm qua hẳn hỏi Ưu nhi, Hoàng Diệp nơi này có thể mua một cái công danh hay không, tiền mua công danh coi như mượn trước của Phương Thần Anh, chờ hẳn tiếp được vài án kiện liền đem tiền trả lại hẳn. Ai ngờ Ưu nhi cứ nhiên hỏi lại, hẳn vốn chính là tú tài có công danh trong người, vì cái gì còn muốn mua, hẳn mới biết được Phương Lâm cũng không phải chỉ là một đại thiếu gia tiêu cực, hẳn vẫn là có chút danh tiếng tài tử. Chỉ là, lấy thân phận bối cảnh Phương Lâm, hẳn thật đúng là đoán không ra.

“Công tử,” Ưu nhi bưng cơm chiều tiến vào, thấy Đường Phi ngã vào trên giường không khỏi bật cười, nói: “Công tử, mệt mỗi sao, cơm chiều đã làm tốt, ăn no lại đọc.”

“Àn.....” Đường Phi thanh âm miễn cưỡng, từ từ nhắm hai mắt ngồi dậy, quần áo bị hẳn buộc lung tung theo động tác hẳn từ bả vai trượt xuống dưới, lộ ra một bên xương quai xanh tinh xảo.

Ưu nhi mặt đỏ lên, nhanh chóng cúi đầu. Tuy nói một đoạn thời gian này, lão gia rất ít lui tới đây, cơ hồ đều là hướng về vài tiểu công tử mới tới Đông viện kia, nghe nói trong đó có một người tên là Tương công tử đặc biệt được sủng. Nhưng là “Phương Lâm công tử” cho dù thật sự thất sủng, chỉ cần hẳn một ngày vẫn còn là công tử của Đông viện, bản thân tuyệt đối không thể có tâm tư khác. Huống hồ, lão gia đối với “Phương Lâm công tử” giống như thực đặc biệt, nếu không cũng sẽ không bảo mình chú ý nhất cử nhất động của công tử, mỗi ngày hội báo.

Đường Phi tùy tiện sửa sang lại một chút quần áo, rồi mang vào nhuyển hài dưới giường đi đến ngoại thất, ngồi ở trên ghế bắt đầu ăn cơm, Ưu nhi ở một bên hầu hạ. Thời điểm vừa mới bắt đầu, hẳn từng gọi Ưu nhi ngồi xuống cùng nhau ăn, dù sao muốn Ưu nhi đứng nhìn hẳn ăn cơm thực rất vô nhân đạo, nhưng là hẳn vừa mới nói xong, Ưu nhi liền quỳ trên mặt đất giáo huấn cho hẳn một đồng lớn quy củ chủ tớ, hẳn mới nhớ đến chính mình đang ở xã hội cổ đại phong kiến, phân chia cấp bậc nghiêm trọng. Tự đó về sau hẳn liền bắt buộc chính mình phải nương theo quy củ nơi này, chẳng qua tại thời điểm những người gọi là “hạ nhân” quỳ trước hẳn, hẳn hơi hơi di chuyển vị trí, tận lực làm cho những người đó đừng quỳ trước mặt hẳn, hẳn còn muốn trở lại tương lai, không muốn ở nơi này giảm thọ.

“Sao lại thế này! Một cái sân lớn như vậy, ngay cả một hạ nhân thông truyền cũng không có sao?!”

Đang lúc Đường Phi uống canh, ngoài cửa truyền đến một âm thanh trong trẻo, mang theo cố ý tức giận cùng khinh thường.

Đường Phi buông bát, nhíu mày nhìn Ưu nhi, đây là có chuyện gì?

Ưu nhi nhanh chóng nói: “Ưu nhi ra ngoài nhìn xem.”

“Đợi đã,” Đường Phi giữ chặt Ưu nhi: “Ta với ngươi cùng đi.” Ở chỗ của người khác dùng ngữ khí như vậy nói chuyện, rõ ràng chính là muốn gây phiền toái, Ưu nhi nhỏ như vậy chỉ e không đủ nhét kẻ răng cho bọn họ!

Đường Phi cùng Ưu nhi một trước một sau đi ra cửa phòng, trong viện treo đầy đèn lồng đỏ thắm đang đứng một đám người hung hăng hổ hổ, cầm đầu là ba thiếu niên bộ dạng mắt ngọc mày ngài, xinh đẹp như từ trong tranh bước ra. Đường Phi nhíu mày, hẳn nhận ra ba người đó, chính là ba nam sủng Phương Thần Anh mới nạp, đứng phía sau bọn họ hẳn là đám hạ nhân đi?

“Có gì phải làm sao?” Đường Phi không chút để ý, dựa vào cây cột ở hành lang gấp khúc hỏi, Ưu nhi vốn

định che ở phía trước hần, lại bị hần ngăn lại. Đối phó những người như thế, không dùng chút thủ đoạn là không được.

“Hừ! Lá gan thật lớn, thấy Tương quân đứng đầu Đông viện còn không quỳ xuống!” Một thiếu niên bộ dáng tôi tớ nhảy ra đối Đường Phi gầm lên.

Đứng đầu Đông viện? Đường Phi khó hiểu nhìn về phía Ưu nhi, Ưu nhi khuôn mặt nhỏ nhắn có chút trắng bệch. Ở bên tai Đường Phi thấp giọng nói: “Công tử, Đông Nam nhị viện đều có một cái vị trí thủ tịch, có thể chương quản viện của mình, Đông viện ta đứng đầu xưng là ‘Quân’, còn lại xưng là ‘Công tử’. Tương công tử kia không biết khi nào thì được phong làm ‘Quân’, Ưu nhi căn bản không thu được tin tức từ tổng quản bên kia đưa đến!”

Đường Phi nhíu mày, Phương Thần Anh kìa có thật là hoàng thân quốc thích? Còn có thể cấp tình phu, tình phụ trong nhà phong hào?

“Nhĩ hảo.” Đường Phi biết lý lẽ, nâng tay cùng “Tương quân” kia bày ra vẻ tiếp đón. Hần đối vị “Tương quân” này rất ấn tượng, bởi vì diện mạo “Tương quân” đúng khẩu vị của hần.

“Ngươi!” Tên tôi tớ nhảy ra kia mặt tức giận đỏ bừng: “Ngươi dám đối Tương quân vô lễ như thế!”

Đường Phi không kiên nhẫn bĩu môi, hần đã ôn tồn chào hỏi còn không được?

“Như vậy, xin hỏi, muốn ta làm như thế nào mới gọi là hữu lễ? Có phải giống như ngươi vậy, phận nô tài đối với chủ tử như ta, hô to gọi nhỏ một chút quy củ lễ phép đều không có mới gọi là hữu lễ?” Đường Phi khinh thường giương lên khoe miệng hỏi, Ưu nhi giáo huấn cho hần chút quan niệm chủ tớ rốt cục cũng phát huy công dụng.

“Ngươi! Ngươi!” Tôi tớ kia tức giận thoáng chốc nói không ra lời, nhưng chủ tử của hần lại không có nửa điểm ý tứ muốn tới giúp hần, chỉ là mắt lạnh nhìn Đường Phi.

“Ngươi cái gì, mẹ ngươi……. à nương ngươi, không có dạy khi nói chuyện dùng tay chỉ vào người khác là thực không lễ phép sao?” Đường Phi mặt không chút thay đổi nhìn bọn họ, thanh âm lạnh như băng không có nửa điểm lo lắng: “A, ta thiếu chút nữa đã quên, ngươi là nô tài trong phủ, xem ra là có nương sinh, không có nương dạy.”

Ưu nhi kinh ngạc nhìn Đường Phi, công tử từ khi nào thì nói chuyện đả kích như vậy?!

Tôi tớ kia như bị Đường Phi nói trúng chỗ đau, vẻ mặt trắng bệch, suýt nữa liền khóc!

“Làm càn!” Tương quân này giờ vẫn mắt lạnh trầm mặc rốt cục đã lên tiếng, Đường Phi còn tưởng rằng hần rốt cục nổi bão, ai biết Tương quân cư nhiên phản thủ ném tôi tớ kia một cái tát, thanh âm lạnh lùng nói: “Đừng quên chính mình là thân phận gì, ngươi chỉ là một cái nô tài, dám đối với chủ tử hô to gọi nhỏ.”

Một cái tát kia đem mọi người ở đây đánh tỉnh, tôi tớ kia “bùm” một tiếng quỳ gối trước mặt Tương quân, sau đó khóc cầu xin tha thứ.

Đường Phi chán ghét nhíu mày, hần chán ghét nhất chính là nhìn đến cảnh tượng như vậy, cho nên hần chưa bao giờ xem phim cổ trang, đây là vũ nhục nhân cách người khác, hần không thể tiếp nhận!

Tương quân giáo huấn xong tôi tớ kia, sau đó xoay người đối với Đường Phi nói: “Ngươi là Phương Lâm?”

Đường Phi không có gật đầu, chỉ là lạnh lùng nhìn hần. Hảo cảm của Đường Phi đối với diện mạo của hần nay chỉ còn lại con số âm.

Tương quân cũng không giận, nghiêng đầu đối Đường Phi cười, nói: “Ta hôm nay vừa được lão gia phong làm đứng đầu Đông viện, công tử các viện khác đều đến thỉnh an, nhưng là trái chờ phải đợi vẫn đợi không được ‘Phương Lâm’ công tử giá lâm, không có biện pháp ta chỉ có thể tự mình đến đây.”

“Thỉnh Tương quân thứ tội,” Ưu nhi nhanh chóng đứng ra quỳ gối trước mặt Tương quân: “Thực ra là vì Ưu nhi không có thu được tin tức tổng quản truyền đến, đây là lỗi của Ưu nhi, thỉnh Tương quân tha thứ cho công tử.”

Đường Phi vài bước tiến lên, một phen kéo Ưu nhi lại: “Công tử?” Ưu nhi kinh ngạc nhìn Đường Phi. Đường Phi đem Ưu nhi kéo đến phía sau chính mình, trong lòng thầm mắng Ưu nhi thân không có mấy lượng thịt, lại học người ta bảo vệ chủ tử. Hắn lại không biết hành động “bảo hộ” này, triệt để hoàn toàn đoạt lấy tâm của Ưu nhi. Cũng nhờ có Ưu nhi, Đường Phi sau này mới có thể một lần tìm được đường sống trong chỗ chết, tuy nhiên đây là chuyện sau này, tạm thời không đề cập tới.

Ưu nhi nhìn bóng dáng cao lớn của Đường Phi, nhớ tới lần trước, cũng là hắn vì cứu chính mình mà đỡ một gậy. Bỗng dưng, nước mắt liền như vậy rơi xuống, Ưu nhi che miệng lại ngăn không cho chính mình khóc thành tiếng, công tử là người thứ nhất chân tâm bảo hộ hắn. Ưu nhi biết chính mình rất cuộc không thể không chế cảm tình của mình, hắn nhất định, muốn phản bội lão gia.

“Người đã đến đây, cũng xem qua ta, xin hỏi người có thể đi chưa? Ta bụng còn đang đói.” Đường Phi sắc mặt không tốt nhìn hắn, ở thế giới của hắn, việc tranh giành tình nhân cũng không hiếm thấy, nhưng là không biết xấu hổ giống như bọn họ vậy thật đúng là chưa thấy qua! Thật sự là không hiểu những người này, chỉ là một cái danh hào đứng đầu đám nam sủng cũng có thể cảm thấy kiêu ngạo như vậy? Hắn rốt cuộc còn tôn nghiêm nên có của một nam nhân hay không? !

Tương quân giận cực phản cười, đi đến trước mặt Đường Phi dừng lại, ngẩng đầu khiêu khích nhìn Đường Phi, nói: “Người bị thương vừa khỏi, cho nên đối với việc người vô lễ lần này, ta sẽ không so đo. Bất quá —” Tương quân ngừng một chút, hơi hơi nghiêng người nói với Đường Phi: “Lần sau ta sẽ không khinh địch như vậy mà buông tha người.”

Đường Phi châm biếm xoay người nói: “Tạm biệt không tiễn.” Bỗng nhiên lại dừng cước bộ, xoay người đối diện nói: “Lần sau đến nhớ rõ đừng chọn thời điểm ta đang ăn cơm, sẽ ảnh hưởng khẩu vị của ta.” Nói xong lại lôi kéo Ưu nhi vào phòng.

Tương quân mang theo một nụ cười hàm xúc không rõ ý tứ, nhìn Đường Phi nắm tay Ưu nhi, sau đó mang theo người của mình rời đi.

Đường Phi ngồi trở lại trên bàn cơm, tiếp tục ăn cơm.

“Công tử,” Ưu nhi giữ chặt tay Đường Phi, phát hiện chính mình thất thố, liền đỏ mặt lùi lại, nhỏ giọng nói: “Đồ ăn đều lạnh, Ưu nhi làm cái mới cho công tử.”

“Không cần, ta không để ý.” Đường Phi không bận tâm nhún nhún vai, sau đó cầm lấy chén tiếp tục ăn. Hắn thật sự là không kiêng ăn, trước kia Trần Thần từng đối hắn nói qua, trên đời này dễ nuôi nhất chính là hắn, một chén nước sôi chan canh cũng đã thỏa mãn ý. Khi đó Đường Phi chỉ là cười, không nói lời nào, Trần Thần không biết, bởi vì cuộc sống trước đây của hắn, làm cho hắn luyện thành một cái vị giác ngu ngốc, thức ăn khó ăn cỡ nào, hắn đều có thể mặt không đổi sắc ăn xong. Với hắn mà nói, cái gì có thể nhét đầy bụng, thì chính là hương vị ngon nhất thế giới. Cho nên cuộc đời này của Đường Phi chán ghét nhất một loại người, chính là những kẻ lãng phí thực phẩm.

Ưu nhi cảm động nhìn Phương Lâm, hắn muốn săn sóc Phương Lâm. Trước đây, bởi vì Phương Lâm cũng là một đệ tử nhà giàu, đối với việc ăn mặc chi phí đều thực chú ý, những thứ cơm lạnh đồ ăn lạnh như thế này, hắn tuyệt đối không ăn. Nhưng hôm nay Phương Lâm lại nói hắn không để ý, Ưu nhi đương nhiên nghĩ Phương Lâm sợ hắn vất vả săn sóc mình. Thời điểm Phương Lâm vừa mới tới đây, Ưu nhi bị phân phối đến bên người hắn, vốn những người thân phận giống như hắn, Phương Thần Anh chỉ phân phó những hạ nhân trong Phương Tê Các đến hầu hạ, nhưng Phương Lâm khác với các công tử bình thường, hắn biết võ, cho nên cần Ưu nhi đồng dạng biết võ như vậy tới hầu hạ, ít nhất ở thời điểm hắn gây chuyện có thể không chế được hắn. Lúc ấy Ưu nhi trong lòng ủy khuất, nhưng là hiện tại, hắn cảm thấy chính mình may mắn có thể gặp được Phương Lâm.

8. Chương 8: Đối Đầu

Đường Phi ngáp một cái, sau đó thả cuốn Hoàng Diệp luật trong tay ra, nếu cứ tiếp tục đọc như vậy, đợi khối thân thể này chui xuống lỗ còn chưa kiếm được một đồng bạc! Đường Phi nghĩ, vẫn là trước hết tạo một tiếng vang cho bản thân, đến lúc tiếp án tử thì sẽ phân tích cụ thể vấn đề, rồi mới trực tiếp đọc những luật pháp hữu dụng có liên quan là được. Thời điểm trước kia Đường Phi đi thi chính là vậy, đợi lão sư khoanh vùng phạm vi phải nhớ, sau đó học thuộc lòng, vẫn có thể lấy được học bổng mỗi năm.

Muốn tạo tiếng vang cho mình, nhất định phải tìm một người có lực ảnh hưởng ở nơi này. Lúc trước kia khi hần vừa lên làm luật sư, cũng là dựa vào một luật sư rất có danh tiếng từ trước hỗ trợ, mới có thể ở trong khoảng thời gian ngắn, trở thành một đại luật sư mọi người đều biết.

Ở nơi này, hần chỉ nhận thức một người có năng lực như vậy, chính là Phương Thần Anh. Đường Phi suy nghĩ một hồi, quyết định đi tìm Phương Thần Anh, khối thân thể này là Phương Lâm, Phương Thần Anh nếu muốn hần sớm trở về một chút hần là sẽ không cự tuyệt mới đúng, dù sao chỉ là tìm hần trợ giúp một chút cũng không phải muốn hần đưa tiền.

Ở đại môn Đông viện, Đường Phi theo thường lệ bị thị vệ canh giữ ở ngoài viện ngăn cản. Ưu nhi đứng ở bên người bọn họ can thiệp, vẻ mặt có chút không kiên nhẫn.

“Phương Lâm công tử.” Đang lúc Đường Phi muốn bất chấp tất cả, trực tiếp xông ra, phía sau liền truyền đến thanh âm trong trẻo của Tương quân.

Đường Phi đầu tiên là sửng sốt một chút, đợi phản ứng lại mới biết đây là gọi hần, sau đó mới xoay người lại. Tương quân dẫn thêm hai vị công tử khác hướng hần đi tới.

“Như thế nào?” Đường Phi nhú mày hỏi, chuyện này cũng thuộc phạm vi quản hạt của người đứng đầu Đông viện?

“Phương Lâm công tử, người thật sự thực không hiểu quy củ.” Tương quân mặt mang theo mỉm cười, trong mắt lại là lạnh như băng không chút cảm tình: “Ta hần là nên hảo hảo giáo huấn người một chút?”

“Tương quân sớm nên giáo huấn hần, bất quá chỉ là một công tử thất sủng, cũng dám kiêu ngạo như thế!” Phi công tử trong số đó mang theo ghen ghét tươi cười nói, Nam công tử lại không có nói chuyện, bất quá vẻ mặt cũng là biểu tình đợi xem kịch vui.

“Ai,” Đường Phi thở dài, ôm cánh tay bắt đắc dĩ nói: “Nếu các người thật sự thực nhàm chán, ta đề nghị các người đi dệt vải thêu hoa, cố gắng để thể cho Phương đại gia của các người tâm hoa đại nộ, trực tiếp cười các người, rồi trở thành chủ nhân của phủ này?”

Ý tứ hàm xúc châm chọc trong lời nói ngay cả vài cái thị vệ đều nghe ra, ghen cười khiến cho mặt một trận đỏ hồng.

“Người thật cho rằng ta không dám giáo huấn người sao?!” Tương quân trên mặt tiểu ý đã biến mất vô tung vô ảnh, ngoan thanh nói: “Người tới, đem hần bắt lại!”

Hạ nhâncùng thị vệ Đông viện lập tức vây quanh lại đây, thị vệ bên ngoài Đông viện thì sửng sốt, như thế nào liền biến thành như vậy?

“Ai dám!” Thân phận của Ưu nhi, ở một năm trong này mọi người đều rõ ràng, hần cùng Thiết tổng quản đều là người Phương Thần Anh mang đến, cho nên cho dù đều là hạ nhân, bọn họ cũng không dám thật sự cùng Ưu nhi đối nghịch, lần trước những công tử đối nghịch với Ưu nhi đều bị Phương Thần Anh bán vào tiểu quan quán.

“Người là một tiểu tiểu nô tài, cũng dám ngăn đón bản công tử?!” Tương quân vừa mới đến nửa tháng, bị Phương Thần Anh sủng lên trời, hần căn bản là không biết thân phận Ưu nhi.

“Người xem ta có dám hay không.” Ưu nhi che ở trước mặt Đường Phi, sát khí ẩn hiện. Đường Phi kinh ngạc nhìn phía Ưu nhi, bình thường Ưu nhinhàn tĩnh yếu đuối, hôm nay giống như biến thành người khác, khí chất cùng trước kia hoàn toàn bất đồng, Đường Phi theo bản năng cảm giác được hiện tại Ưu nhi có chút nguy hiểm, nguyên lai Ưu nhi này cũng không đơn giản.

“Các người còn không bắt bọn họ cho ta!” Tương quân từ khi vào phủ tới nay, vốn không có ai dám đối hấn bất kính như vậy, rống giận gọi hạ nhân cùng thủ vệ đi bắt Đường Phi cùng Ưu nhi.

“Ở đây có chuyện gì?” Đang lúc những người đó muốn động thủ, một nam tử cao lớn tuấn mỹ chậm rì rì tiêu sái tiến vào Đông viện, mọi người toàn bộ cả kinh, thoáng chốc trong viện mọi người đều quỳ xuống, trừ bỏ Đường Phi.

Phượng Thần Anh chậm rãi tiến vào, nhìn Đường Phi to gan lớn mật, toàn bộ người trong viện chỉ có hần không quỳ xuống, lại còn thực nhàn nhã tựa vào trên tường, tựa tiểu phi tiểu nhìn hần. Ưu nhi cấp Đường Phi vài cái ánh mắt hần đều không phát hiện. Tương quân cùng hai công tử kia lại mang theo biểu tình vui sướng khi thấy người gặp họa, hy vọng Phượng Thần Anh có thể giết đứt giết chết Đường Phi!

Nhưng khiến mọi người ngoài dự kiến là, Phượng Thần Anh chẳng những không giận, còn đi đến bên người Đường Phi, để sát vào bên tai hần hỏi: “Ta bắt quá chỉ một ngày không có tới Đông viện, nơi này liền trở nên náo nhiệt như vậy?”

Đường Phi vẻ mặt chán ghét tránh đi Phượng Thần Anh, nhú mày nói: “Không có biện pháp, ai bảo muốn gặp người còn khó hơn là diện thánh.” Hần cũng không sợ Phượng Thần Anh, Phượng Thần Anh tuyệt đối sẽ không giết hần, hần hiện tại chết, Phượng Lâm chân chính sẽ không thể trở về!

Phượng Thần Anh thấy Đường Phi tránh đi hần, liền nổi tâm tư trêu chọc, cố ý tiến lên một bước, cơ hồ dán vào thân thể hần hỏi: “Nga? Người muốn gặp ta?”

“Sách!” Đường Phi bị buộc bức lui đến trên tường, đành phải giơ khuỷu tay ngăn cách Phượng Thần Anh nói: “Phải.” Trong lòng thì phỉ báng: Phượng Thần Anh này cao lớn như vậy để làm gì, thậm chí ngay cả hần vóc dáng một thước tám cũng cảm thấy cảm giác bị áp bách!

“Nhưng là,” Phượng Thần Anh tiếp tục tới gần, ghé vào lỗ tai hần thấp giọng nói: “Người như thế nào có thể bắt nạt Tương quân ta vừa lập? Nghe nói hần ngày hôm qua còn đến bái phỏng người?”

“Hừ,” Đường Phi cười lạnh: “Mấy thủ đoạn nhỏ của người thu lại đi là vừa, đừng cho là ta không biết, người cố ý kêu tổng quản dùng thông tri Ưu nhi, người chính là muốn giúp ta tìm thêm một chút phiền toái không phải sao? Nhưng thực xin lỗi, ta rất bận rộn, thật không thể phối hợp diễn trò với người được.”

Phượng Thần Anh cười nhẹ, nói: “Thật là, còn nói người bề bộn nhiều việc, người hiện tại không phải gây phiền toái cho ta sao? Trước mặt nhiều người như vậy không nể chút mặt mũi cho Tương quân, còn đối ta vô lễ như thế.”

“Bởi vì người thật sự là quá mức vô tích sự, ta mới tìm cho người chút chuyện để làm, để người hảo hảo đi dỗ dành đám tân sủng của người, loại chuyện tình phong hoa tuyết nguyệt này tối thích hợp với người.” Đường Phi nâng đuôi lông mày, lạnh lạnh nhìn Phượng Thần Anh.

“Người thật đúng là.....” Phượng Thần Anh vẻ mặt bất đắc dĩ: “Ta nói một câu người liền đỉnh một câu, nhiều người như vậy cũng không chừa chút mặt mũi cho ta.”

“Người cho rằng âm lượng hiện tại của chúng ta có thể làm cho những người đó nghe thấy?” Đường Phi cười nhạo, bọn họ hiện tại phương thức nói chuyện đều ái muội đến cực điểm, không làm cho người ta hiểu sai mới là lạ! “Còn có, ta thói quen nói chuyện đều là nhất ngôn cửu đỉnh!” Hần là làm luật sư, tài ăn nói tuyệt đối sẽ không thua bất luận kẻ nào!

Phượng Thần Anh sững sốt, qua một hồi lâu mới hiểu được chữ ‘đỉnh’ của hần! “Ha ha ha ha,” Phượng Thần Anh ngã vào trên vai Đường Phi cười to, khiến cho mọi người trong viện đều kinh ngạc mở to hai mắt mà nhìn, trong mắt Ưu nhi lại toát ra thống khổ.

Đường Phi âm thầm xem thường, cố nén một loại dự cảm muốn đẩy hần ra.

“Người không phải nói muốn tìm ta sao? Đến viện của người đi?” Phượng Thần Anh cười đủ, cũng lập tức chuyển đề tài, nâng tay khoi mào mái tóc đen mềm mại của Đường Phi, ngả ngón nói.

Đường Phi không thể nhịn được nữa, một phen chụp lại tay hần, lạnh lạnh nói: “Ta thích đi tới viện của người.” Tóm lại hôm nay hần nhất định phải ra được Đông viện này!

“Hào!” Phương Thần Anh không gây khó dễ cho hắn, hơn nữa thực sắc khoái đáp ứng, trong khi Đường Phi đang trở mặt, Phương Thần Anh một phen ôm chầm lấy thắt lưng Đường Phi, bước chân như gió ra khỏi Đông viện.

Ưu nghi nhanh chóng đứng lên đuổi theo, nhìn hành động thân mật của Phương Thần Anh cùng Phương Lâm trong lòng đau đớn.

“Này, lão gia y, y cư nhiên.....” Phi công tử kinh ngạc nói không ra lời, trong mắt tràn đầy ghen tị cùng phần hận nhìn Đường Phi bị Phương Thần Anh ôm rời đi, Đường Phi kiêu ngạo như vậy, lão gia chẳng những không trách tội ngược lại còn có vẻ mặt cao hứng ? !

Nam công tử đứng lên, sửa sang lại quần áo, không nói một câu liền trở về viện của chính mình, ai cũng nhìn không ra tâm tư của hắn.

Tương quân trên mặt mặc dù có sắc ghen tị, nhưng cặp lạnh như băng kia đã có một tia hưng phấn hiện lên, xem ra Phương Lâm đối với Phương Thần Anh mà nói quả nhiên là đặc biệt!

Vừa ly khai Đông viện, Đường Phi liền bỏ tay Phương Thần Anh ra, cười khẩy nói: “Không cần ta lại nhắc nhở người ta là ai đi?”

Phương Thần Anh mỉm cười, hướng về phía Ưu nghi phát phát tay, Ưu nghi chân chờ một chút, vẫn là nghe mệnh rời đi.

Đợi Ưu nghi đi khỏi, Phương Thần Anh mới nói: “Ta đương nhiên biết.” Nói xong hắn thay đổi một biểu tình buồn rầu nói: “Nhưng là ta cảm thấy ta hiện tại thích người, làm sao bây giờ? Không bằng –” Phương Thần Anh mê đắm đánh giá Đường Phi một trận mới nói: “Người lưu lại đi, ta cam đoan người sau khi lên giường của ta không bao giờ muốn xuống dưới nữa.”

Đường Phi nhìn tiểu ý trên tức trong mắt Phương Thần Anh, mặt mày khế nhếch, khóe miệng tạo thành một đường cong mỉa mai hoặc nói: “Thật sự là tiếc nuối a, ta đối với người một chút hảo cảm đều không có. Bất quá –” Đường Phi ở trên người Phương Thần Anh quét một vòng, cái loại ánh mắt này Phương Thần Anh rất quen thuộc, hắn cũng thường thường nhìn con mồi của mình như vậy: “Dáng người của người cũng hoàn toàn không tệ, gương mặt xinh đẹp giống nữ nhân, ta cũng không ngại áp người một lần.”

Nguyên bản vẻ mặt còn tươi cười, Phương Thần Anh ánh mắt bỗng nhiên lạnh đi, tiếp theo nháy mắt liền vọt đến trước người Đường Phi, tay trái đã kháp trên cổ của hắn, trên mặt mang theo tươi cười thị huyết, thanh âm thâm trầm đáng sợ: “Người thật sự cho rằng ta không dám giết người? Chưa từng có người dám can đảm ở trước mặt ta làm càn như thế!” Đường Phi không biết chính mình đụng đến vảy ngược của Phương Thần Anh, Phương Thần Anh đời này hận nhất chính là khuôn mặt này của chính mình, cùng người kia giống nhau như đúc!

Đường Phi khuôn mặt tuấn tú bởi vì hít thở không thông mà nghẹn đỏ bừng, thống khổ không thể hô hấp làm cho hắn hơi hơi xem thường, lại cắn răng tuyệt không chịu thua, lại càng không phát ra một tiếng rên rỉ thống khổ.

Phương Thần Anh lạnh lùng nhìn chằm chằm Đường Phi đã muốn nghẹn đến phát tím, rốt cục chậm rãi buông tay ra. Phương Thần Anh nhẹ nhàng xoa xoa cổ họng khan một trận, cơ hồ đem cả phổi cũng ho ra, trong mắt tất cả đều là lệ.

“Ta còn tưởng người có bao nhiêu năng lực.” Phương Thần Anh lãnh miết nhìn Đường Phi thống khổ ho khan.

“Khụ khụ khụ, khụ khụ,” Đường Phi thống khổ ho, khóe miệng lại gợn lên một chấm biếm, mắt hơi hơi mang theo một tầng hơi nước nhìn Phương Thần Anh, thanh âm khàn khàn nói: “Nếu người bị kháp cổ như vậy còn có thể mặt không đổi sắc, ta nhất định sẽ bội phục người, bởi vì người căn bản không còn là người.”

Phương Thần Anh sắc mặt trầm xuống, không phải bởi vì lời nói không biết sống chết của Đường Phi, mà là cái dạng này của hắn, trên mặt mang theo ửng hồng diễm lệ, khóe miệng là khinh thường châm chọc, trong mắt mang lệ quang không chút nào nhu nhược, ngược lại mang theo khí thế nhiếp người, bộ dạng vừa yếu ớt lại vừa cường hãn, cư nhiên làm cho hắn nổi lên dục vọng, loại dục vọng muốn hung hăng giữ lấy người này.

“Người không phải có chuyện muốn tìm ta sao, đi theo ta.” Phương Thần Anh bình phục lại dục hỏa mãnh liệt đến chính hắn cũng không thể hiểu nổi trong lòng, lạnh lùng đối Đường Phi nói xong, lập tức xoay người.

Đường Phi hung hăng nhìn hắn một cái, không cam lòng đi theo. Hiện tại là chính mình có việc cầu người, vẫn không nên tái chọc giận đối phương sẽ tốt hơn. Đường Phi thầm mắng chính mình thiếu kiên nhẫn, bị Phương Thần Anh hơi chút kích thích liền nhịn không được phản kích.

Đây là lần thứ hai Đường Phi rời đi Đông viện, tại thời điểm buổi tối chạy trốn kia, hắn chỉ biết phủ đệ này có bao nhiêu lớn, lớn giống như mê cung. Ngày đó đi ra là buổi tối, hắn căn bản không có thời gian cũng không có tâm tư đi quan sát cấu tạo này nọ của phủ đệ.

Đi theo phía sau Phương Thần Anh qua chín cây cầu, mười tám đình viện, Đường Phi đối với “Phương Tế Các” này, ấn tượng duy nhất chính là trắng lệt, quả thực đúng là “Nhà cao cấp năm sao” thời cổ đại. Nhìn đến những rường cột chạm trổ phiến phức tạp tinh tế này, Đường Phi không thể không cảm thán cổ nhân tay nghề thật sự là quỷ phủ thần công, đồng thời cũng cảm thán Phương Thần Anh kia thật sự rất có tiền.

Phương Thần Anh đi tới một hồi mới phát hiện hơi thở phía sau cách chính mình càng ngày càng xa, nghi hoặc xoay người nhìn lại, chỉ một thoáng không biết là buồn cười hay là tức giận. Đường Phi cứ nhiên còn đang đứng tại đình viện mới đi qua, về mặt tò mò nhìn đến một con khổng tước trắng được nuôi!

“Nguyên lai đây chính là khổng tước trắng trong truyền thuyết, thật xinh đẹp.” Đường Phi ôm cánh tay, về mặt hiếu kỳ nhìn khổng tước thuần trắng trước mắt kia, không biết nó xòe đuôi ra sẽ là bộ dáng gì. Thời điểm trước kia khi Trần Thần đi du lịch, thực hưng phấn nói cho hắn đã nhìn thấy một con khổng tước thuần sắc trắng, còn đem con khổng tước kia khoa trương đến trên trời dưới đất có một không hai, vì thế hắn đã đi thăm dò một chút loại khổng tước này. Bởi vì không có nhan sắc màu mè để hấp dẫn các con khổng tước khác phái, cho nên khổng tước thuần trắng đã dần lâm vào tuyệt chủng, có lẽ con người nhìn loài chim này rất được, nhưng đồng loại của nó lại là không hề có lực hấp dẫn.

Đang lúc Đường Phi tùy tay hái một đóa hoa đỏ thắm, ở trước mặt khổng tước trắng lúc ẩn lúc hiện dụ dỗ nó xòe đuôi, chợt nghe đến phía sau một tiếng vang bén nhọn. Không đợi Đường Phi xoay người nhìn xem, khổng tước trắng trước mắt “phạch” một tiếng liền xòe đuôi. Đường Phi hô hấp cứng lại, một dải lông trắng toát hiện ra trước ra trước mắt, từng cọng lông thuần sắc trắng phản chiếu ánh mặt trời trở nên trong suốt, thần thánh mà chói mắt.

Thật sự, rất được.....

“Nguyên lai người thích những thứ này?” Phương Thần Anh không biết khi nào chạy tới phía sau Đường Phi, mang theo tiểu ý. Vừa rồi khổng tước kai bỗng nhiên xòe đuôi là hắn sử một ít thủ đoạn.

Trong đầu bỗng dưng hiện lên biểu tình kích động của Trần Thần khi nhắc tới khổng tước trắng kia, Đường Phi bình đạm cười: “Không, không phải ta.....”

Phương Thần Anh sững sốt, hắn vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy Đường Phi cười như vậy, không có trào phúng nhưng ngày thường cùng khinh miệt, chỉ là một cái mỉm cười thần nhiên, thật giống như đang tưởng niệm người nào đó..... Phương Thần Anh bỗng nhiên rất muốn hủy diệt tươi cười như vậy của Đường Phi, nếu trên khuôn mặt này chỉ tồn tại thống khổ cùng tuyệt vọng, thật là chuyện đẹp để cơ nào.

Có thể là cảm nhận được không khí có chút quỷ dị, Đường Phi thu hồi nụ cười trên mặt, thần nhiên nói: “Địa phương của ngươi còn xa không?” Bọn họ đều đã đi hơn mười phút.

“Rất nhanh, qua đây đình viện là tới.” Phương Thần Anh xoay người, Đường Phi đuổi theo.

Từ chỗ của Phương Thần Anh trở lại Đông viện, đã qua thời gian cơm trưa. Đường Phi vừa đi vừa sờ sờ bụng, không biết Ưu nhi hôm nay làm đồ ăn gì.

“Ba ba ba” Một trận tiếng vang, Đường Phi ngẩng đầu nhìn trời, một con bồ câu màu xám trắng mới từ đỉnh đầu hắn bay qua. Đông viện còn có người dưỡng bồ câu? Cảm giác được một đạo tầm mắt lạnh lệt, Đường Phi đem ánh mắt quay lại, Tương quân kia đang lạnh lùng theo dõi hắn, trong mắt tràn đầy ghen ghét.

“Hừ!” Đường Phi ném cho hắn một cái tươi cười miệt thị, không chút nào để ý đi trở về viện của mình.

“Công tử, người đã trở lại!” Nguyên bản Ưu nhi đang ngồi ở hành lang gấp khúc ngăn người, vừa nghe đến tiếng bước chân Đường Phi, cao hứng nhảy dựng lên chạy đến bên người Đường Phi.

“Ách,” Đường Phi khó hiểu nhìn Ưu nhi liếc mắt một cái, có gì mà cao hứng như vậy? “Ta đói bụng, người hôm nay làm cái gì?”

Ưu nhi trong mắt xẹt qua một tia kinh hãi, cố gắng không chế kích động trong lòng, nói: “Có, Ưu nhi làm cho công tử cá chép hấp, thịt bò, bắp cải nướng, còn có bát canh nhân sâm nấu với xương gà..... Công tử cố ngài làm sao vậy?!” Ưu nhi thanh âm hưng phấn bỗng nhiên tăng cao biến thành hoảng sợ, vì cái gì công tử bị thương?!

“Không có gì, vất vả người rồi.” Đường Phi vỗ vỗ vai Ưu nhi, không tính nói cho Ưu nhi biết chuyện Phượng Thần Anh thiếu chút nữa giết hấn, trực tiếp đi rửa tay chuẩn bị ăn cơm.

Ưu nhi lo lắng nhìn bóng dáng Đường Phi, nhẹ giọng nói: “Không vất vả.....” Hấn nghĩ đến, công tử đi theo lão gia đến Diên Phi viện [chỗ ở của Phượng Thần Anh] sẽ không trở về nơi này dùng cơm, tuy rằng là nghĩ như vậy, nhưng hấn vẫn làm ba món đồ ăn một món canh, trong lòng vẫn là chờ đợi công tử có thể trở về. Cho nên cứ như vậy ngơ ngác ngồi ở trong viện chờ đợi, chẳng đến khi thời gian cơm trưa đều trôi qua, công tử vẫn chưa trở về, ngay tại thời điểm hấn đang thất vọng, thì người vẫn đang trông ngóng kia đã trở lại. Nhưng là, trên cổ hấn lại mang theo ứ thương xanh tím, chẳng lẽ là lão gia thương tổn công tử?! Ưu nhi không dám suy nghĩ tiếp, áp chế lo lắng trong lòng, chạy đi chuẩn bị đồ ăn cho Đường Phi.

“Ưu nhi, người có thể tùy tiện đi lại trong phủ sao?” Đường Phi ăn thịt bò tùy ý hỏi.

Ưu nhi sững sốt, đáp: “Có thể, Ưu nhi cùng hạ nhân ở Đông viện bất đồng, có thể không chịu quy củ quản thúc của Đông viện.”

Chuyện này nằm ngoài dự kiến của Đường Phi, bất quá nhớ tới sáng nay Ưu nhi tràn ngập tính nguy hiểm, Đường Phi cũng không quá kinh ngạc, hấn sớm đoán được thân phận Ưu nhi không đơn giản.

“Nếu như ra phủ?” Đường Phi tiếp tục hỏi.

Ưu nhi ánh mắt lóe lóe, vẫn là không muốn lừa Đường Phi, thành thành thật thật hồi đáp: “Có thể.....”

“Nga ? Để thuận tiện hơn, để ta tìm Phượng Thần Anh ban cho người một tấm giấy thông hành.” Đường Phi gấp một miếng cá chép, vừa ăn vừa nói: “Người ngày mai đi theo ta ra phủ đi.”

“Cái gì?!” Ưu nhi vẻ mặt kinh ngạc: “Nhưng công tử, ngài không thể tùy ý ra phủ.....” Ưu nhi nói chưa nói hết, Đường Phi liền đánh gãy lời hấn: “Hiện tại có thể tùy tiện đi rồi, Phượng Thần Anh cho ta một tấm lệnh bài, về sau có thể ra ngoài thông hành không bị ngăn trở.”

Ưu nhi trong đầu một chút cũng không thể tưởng tượng, công tử có thể ra phủ? Lão gia đến tột cùng là nghĩ như thế nào? Vì cái gì cho công tử lệnh bài? Chẳng lẽ nói, lão gia đối với công tử, thật sự..... Ưu nhi cắn môi dưới, sắc mặt tái nhợt, hấn biết Phượng Thần Anh đến tột cùng là người thế nào, cũng biết người bị Phượng Thần Anh coi trọng sẽ có dạng hậu quả gì, nếu công tử hấn.....

“Ưu nhi? Ưu nhi!” Đường Phi thanh âm bỗng tăng lên, Ưu nhi trong lòng đang tràn đầy lo sợ, kích động nói: “Công tử? Làm sao vậy?”

“Không có gì, ta ăn no, những cái còn lại trăm ngàn lần dừng đồ, lưu lại buổi tối ăn.” Đường Phi dặn dò Ưu nhi, hấn không quen nhìn người khác lãng phí thực phẩm, cứ nhìn thời điểm bình thường phương diện làm người xử thế của hấn, tuyệt đối không nhìn ra điểm này.

“Dạ.....” Ưu nhi thấp giọng đáp ứng, hầu hạ Đường Phi nhiều ngày như vậy, hấn đã hiểu biết thói quen Đường Phi.

Đợi Ưu nhi đem đồ này nộp đều thu thập hảo, Đường Phi mới lấy ra lệnh bài trong lòng, đây là một huy chương đồng rất nhỏ, lớn cỡ lòng bàn tay hấn, ngay trên mặt phải điêu khắc một chữ “Thần” rộng bay phượng múa, mặt trái là con dục hỏa phượng hoàng. Kỳ thật Đường Phi cũng không nghĩ đến Phượng Thần Anh kia lại sáng khoái như vậy đáp ứng chuyện của hấn, hấn nghĩ Phượng Thần Anh trước sau cũng sẽ làm khó làm dễ hấn một chút. Thời điểm khi hấn nói ra kế hoạch của chính mình, Phượng Thần Anh trừ bỏ kỳ

quái hần cứ nhiên quen thuộc luật pháp thì cái gì cũng không có hỏi, trực tiếp đưa lệnh bài này cho hần, cũng đáp ứng sẽ giúp hần ở các phủ thượng quan viên đề cập một chút đến hần.

Chỉ là..... Đường Phi vuốt ve lệnh bài trong tay, Phượng Thần Anh bỗng nhiên biến tốt như vậy, có phải hay không có ý đồ gì? Cùng Phượng Thần Anh ở chung cũng có một đoạn thời gian, đối với người như Phượng Thần Anh, Đường Phi trong lòng khó tránh khỏi tồn tại hoài nghi.

“Công tử, Ưu nhi châm trà cho ngài.” Ưu nhi đang cầm khay tiến vào, thấy lệnh bài trong tay Đường Phi ánh mắt chợt lóe, lệnh bài này không phải.....

“Ưu nhi,” Đường Phi chính mình chén trà hỏi: “Người đọc qua sách chưa? Có thể viết chữ không?”

“A ?” Ưu nhi sửng sốt: “Đọc qua vài năm, nói tới thư pháp, tự nhiên là không thể so với công tử ngài, chỉ có thể là đọc được thôi.”

“Như vậy là được!” Đường Phi uống một hớp trà lớn, không biết vì cái gì trước kia chỉ uống nước sôi, hần đi vào nơi này cứ nhiên sẽ thích loại nước trà hương cam này, Ưu nhi nói đây là một loại trà kêu bằng “Tuyệt nha”. Đường Phi mỉm cười đối Ưu nhi nói: “Về sau người liền thay ta viết trạng từ.”

“Trạng từ?!” Ưu nhi vẻ mặt kinh ngạc: “Công tử người muốn lên công đường sao?” Hần chỉ là một hạ nhân, không có tư cách viết trạng từ?

“Không phải, ý tứ của ta là – ta đọc, người viết.” Đường Phi đưa tách trà lên mũi ngửi ngửi, nói: “Ta muốn làm Trạng Sư, giúp người khác lên công đường.”

“Cái gì?!” Lần này Ưu nhi không phải kinh ngạc mà là sợ hãi, xem bộ dáng Đường Phi tựa hồ không phải nói giỡn, Ưu nhi bỗng nhiên “Bùm” một tiếng, quỳ gối trước mặt Đường Phi, thất thanh nói: “Công tử thỉnh cân nhắc! Đây chính là một trong ba nghề hạ đẳng a!”

Đường Phi một miệng nước trà thiếu chút nữa phun ra, ba nghề hạ đẳng?!

Ưu nhi ngẩng đầu, ánh mắt bi thiết nhìn Đường Phi. Đường Phi có chút không hiểu, mở trừng hai mắt, sắp thanh hỏi: “Có ý tứ gì?”

9. Chương 9: Cái Gọi Là ‘trạng Sư’

Đường Phi ở thế kỷ hai mươi mốt là một đại luật sư thanh danh hiển hách, địa vị của luật sư ở xã hội hiện đại tự nhiên rất cao, cũng được rất nhiều người tôn trọng, đồng thời cũng là nghề nghiệp lý tưởng rất nhiều người đều hướng tới. Cho dù Đường Phi là loại chỉ nhìn tiền, không nhìn án kiện hay đạo đức xã hội, nhưng cũng là đối tượng được rất nhiều người tìm tới, cho nên Đường Phi đương nhiên cho rằng, ở cổ đại, địa vị Trạng Sư cũng ngang hàng với luật sư hiện đại.

Nhưng thật ra sự thật là, ở cổ đại, cái gọi là Trạng Sư không có tính hợp pháp của thủ tục tố tụng pháp lý, hay nói cách khác ở trong hệ thống tư pháp cổ đại loại nghề nghiệp này hoàn toàn không được thừa nhận. Hơn nữa tại Trung Quốc, truyền thống văn hóa pháp luật đối với sự tồn tại của Trạng Sư bản chính là hỗn loạn và gây rối cho xã hội. Loại nghề nghiệp này, trong quan điểm chính trị hay pháp luật cổ xưa, nói chung đều không có hình tượng “tốt”. Tuy nói rằng người viết trạng từ đều phải có công danh, nhưng thực chất đi làm Trạng Sư đều là những người hỗn tạp, thất bại ở trường thi cùng quan trường, vì bất đắc dĩ mưu sinh nên mới phải đi làm nghề như vậy.

Kỳ thật Đường Phi ở thời điểm học đại học, có một môn chính là chuyên môn giảng về lịch sử phát triển và hình thành của nghề “Luật sư”, cũng có nhắc đến vị trí của Trạng Sư trong con mắt của chính trị gia và bình dân bá tánh tại Trung Quốc cổ đại. Ví dụ nổi tiếng nhất chính là thời Xuân Thu Chiến quốc, chính trị gia Đặng Tích của Trịnh quốc, hần được giới luật sư công nhận Trạng Sư thủy tổ của Trung Quốc cổ đại. Lại nói Đặng Tích này am hiểu tố tụng, khả năng biện luận không người có thể địch lại, sách sử ghi lại người

này “Thích nói về những thuyết kỳ lạ, và hay chơi đùa với chữ”, rất hay chủ trương “[nói có sách, mách có chứng], mặt nào cũng đúng”. Đáng tiếc, Đặng Tích bị chính trị gia Tứ Chuyên coi là nhiễu loạn dân tâm mà giết chết. Thậm chí ngay cả khi kiện tụng học phát triển, cùng với địa vị Trạng Sư đạt tới đỉnh cao nhất của xã hội phong kiến vào thời Tống, cũng có hiện tượng “Nha môn trước khi kết án, cơ hồ đều có Trạng Sư đứng ra biện hộ” xuất hiện. Có thể thấy được nghề Trạng Sư này ở cổ đại, chính là tràn ngập tính nguy hiểm và rủi ro.

Trích dẫn một vị học giả thời hiện đại mà nói: “Trạng Sư ở trong xã hội truyền thống, xưa nay phải chịu người khác sỉ vả, hình tượng của bọn họ chính là tham lam, lãnh khốc, giả hoạt, gian trá, tối giỏi về việc xếp đặt điều khiển, chi phối thị phi, đổi trắng thay đen, vụng chèo khéo chống, ngư ông đắc lợi.” (mấy đoạn này tác giả toàn chơi lịch sử Trung Quốc, làm khổ editor quá mức T.T)

Chỉ tiếc, những khóa học tư liệu lịch sử hữu dụng như vậy, Đường Phi năm đó không chọn học, cho nên những miêu tả khái quát kia hẳn thậm chí còn chưa hề nghe nói qua.

Vì vậy, Đường Phi vốn không rõ chân tướng mới có thể đối với phản ứng của Ưu nhi cảm thấy kỳ quái, mà Ưu nhi cũng vì quyết định của Đường Phi mới có thể phản đối như vậy.

Đường Phi lẳng lặng nghe Ưu nhi nói xong địa vị cùng tính chất của Trạng Sư ở nơi này, sắc mặt cũng trầm xuống, khó trách Phượng Thần Anh kia bỗng nhiên tốt bụng như vậy, nguyên lai là hắc cốt ý! Hẳn rõ ràng biết Trạng Sư không có thanh danh gì hay cùng cũng không có địa vị, còn như vậy hỗ trợ hẳn!

“Công tử, Ưu nhi cầu ngài, mau mau đánh mất ý niệm hoang đường này trong đầu đi! Chưa nói ngài xuất thân thế gia công tử, chính là lão gia bên kia, cũng sẽ không đáp ứng!” Ưu nhi vẻ mặt sầu khổ, hẳn không hiểu công tử như thế nào lại nghĩ đến những chuyện như vậy? Công tử xưa nay rất đơn thuần, làm như thế nào có thể làm Trạng Sư? Bất quá, sau khi công tử bị thương mất trí nhớ, quả thực cả người dường như thay đổi hẳn..... Hẳn đương nhiên không biết hiện tại Phượng Lâm chính là Đường Phi, hơn nữa còn rất thiếu tiền.

“Hừ,” Đường Phi cười lạnh một tiếng: “Ai nói Phượng Thần Anh sẽ không đáp ứng, hẳn còn hứa giúp ta đi đàm sinh ý nữa!” Đường Phi nghĩ không ra ý đồ Phượng Thần Anh khi làm như vậy, hẳn hẳn phải là rất muốn Phượng Lâm chân chính trở về mới đúng chứ, nếu không như vậy thì một đêm kia cũng sẽ không sảng khoái cấp cho Thiên Tinh một ngàn lượng. Nhưng là nếu hẳn khi làm Trạng Sư vạn nhất thật sự gây ra rắc rối gì, Phượng Lâm cũng sẽ không có kết cục tốt. Phượng Thần Anh đến tốt cùng suy nghĩ là cái gì?

“Như thế nào có thể? Lão gia hẳn, hẳn sẽ không.....” Ưu nhi vẻ mặt suy sụp, hẳn cũng không biết Phượng Thần Anh đến tốt cùng muốn đối với Đường Phi làm cái gì, Phượng Thần Anh đối Đường Phi thực dụng tưng, thậm chí ngay cả vô lễ cùng ngạo mạn của hẳn đều có thể làm như không thấy. Nhưng là, vì cái gì muốn hẳn theo đuổi vị trí Trạng Sư?

“Được rồi, cứ quyết định như vậy, dù sao có chuyện gì thì cũng đã có Phượng Thần Anh lo liệu, không tới phiên ta quan tâm.” Đường Phi không để ý tới Ưu nhi lo lắng, đứng dậy đi lấy Hoàng Diệp luật. Nếu hẳn đoán không ra âm mưu của Phượng Thần Anh, như vậy thì cứ tiếp tục kế hoạch của bản thân, dù sao thì thuyền đến đâu cầu tất sẽ thẳng, chuyện gì cũng có cách giải quyết.

Ngày thứ hai, Đường Phi thức dậy sớm, dẫn Ưu nhi ở trong đám người Đông viện đang chú mục quan sát, tiêu sái rời đi. Hôm nay hẳn ăn mặc vô cùng chỉnh tề, tóc cũng không giống như ngày xưa tùy ý cột, mà là được buộc lại gọn gàng. Bởi vì muốn ra ngoài, hẳn không cự tuyệt Ưu nhi giúp hẳn đem quần áo cùng đầu tóc xử lý tốt.

Thời điểm đi qua một đạo hành lang gấp khúc, Đường Phi cùng Ưu nhi gặp tổng quản Thiết Hoán. Đường Phi đối Thiết Hoán hơi hơi gật đầu, sau đó mặt không đổi sắc tiếp tục đi về phía trước. Ưu nhi không có biện pháp đành phải vội vã chào Thiết tổng quản một tiếng liền đuổi theo sau.

Thiết Hoán vẫn nhìn chăm chú vào Phượng Lâm, thẳng đến khi thân ảnh hẳn biến mất ở chỗ quẹo mới xoay người rời đi. Phượng Lâm này từ sau một lần biến cố kia, cả người liền thay đổi, đặc biệt là khí chất cùng tươi cười. Phượng Lâm trước kia vô luận đối với Phượng Thần Anh có bao nhiêu bất mãn, cũng đều là trực tiếp biểu hiện ra ngoài, hẳn căn bản không biết che giấu, đơn thuần thực dễ dàng bị nhìn thấu. Nhưng là, Phượng Lâm sau khi bị thương, Thiết Hoán nhưu nhưu mảy, trong mắt hẳn có một loại gì đó làm người

khác xem không hiểu, hai mắt trong suốt trước đây nay lại trở nên sâu thẳm khó hiểu, hơn nữa bên khóe miệng thường xuyên lộ vẻ giống như cười lạnh, lại ăn nói bén nhọn bất hảo, gờ tay nhắc chân đều tràn đầy tự tin, khí thế bức người. Bất quá hẳn tin tưởng Phương Thần Anh đều có an bài, lão gia sẽ không để cho một người đầy răng nanh và móng vuốt ở trong phủ.

Ra khỏi Phương Tế Các, Đường Phi theo bản năng hít sâu một hơi, không khí tự do thật là tươi mát! Từ sau đêm đó, hẳn đã bị nhốt ở trong cái phủ đệ hoa lệ này hơn nửa tháng, hiện tại rốt cục cũng có thể đi ra!

Đường Phi bảo Ưu nhi dẫn đường, lần duy nhất hẳn tiếp xúc với xã hội nơi này chính là lần chạy trốn kia, tâm tình lúc đó hăm hực kích động, ngay cả ngã tư đường cũng chưa nhìn rõ ràng.

Ưu nhi một bên giới thiệu cho Đường Phi đô thành của Hoàng Diệp quốc – Miên Cẩm, phần phía trước tiếp giáp với nơi bọn họ cư ngụ chính là khu dân cư an tĩnh nghiêm túc, phần phía sau là ngã tư đường phồn hoa lần lượt có các cửa hàng náo nhiệt cùng với các quán ăn, tửu điểm.

Ở dọc theo đường đi có các gian hàng bán điểm tâm nhỏ, Đường Phi cấp chính mình cùng Ưu nhi mỗi người mua một phần bột đậu bánh dày, tổng cộng dùng hết hai tiền đồng. Tiền này là của Phương Lâm lưu lại, Đường Phi xuất môn cầm theo hai lượng bạc cùng ít tiền lẻ, có thể hao hao tiêu dùng vài ngày.

Đường Phi ở thời điểm hiện đại rất ít đi dạo phố, chỉ là ngẫu nhiên muốn mua quần áo mới kêu Trần Thàn cùng đi tới những cửa hàng đồ hiệu, như hiện nay ở tại đoạn đường phồn hoa cổ kính này, Đường Phi lại nổi lên ý niệm muốn đi dạo trong đầu. Tuy rằng hẳn hôm nay đi ra vốn là nghĩ muốn làm quen một chút với hoàn cảnh Hoàng Diệp quốc, chuẩn bị tốt cho sinh ý sau này.

Đường Phi một đường tò mò nhìn xung quanh, mỗi khi cảm thấy hứng thú gì đó cũng sẽ dừng lại cẩn thận xem xét một phen, nhưng trừ bỏ ăn uống, hẳn cơ hồ cũng không mua bất luận cái gì. (anh là rất hợp tính với Thủy Thủy =)))

Đi tới một lát, một mùi thơm ngọt ngào dễ chịu hấp dẫn Đường Phi, giương mắt nhìn lên, một người bán hàng rong khoảng hai mươi tuổi ngồi ở trên bậc thềm phía trước một tiểu quán dừa nghịch cái gì đó, tất cả đều là dùng một cái hộp nhỏ để chứa. Đường Phi tò mò tiêu sái đi qua, Ưu nhi ở phía sau đi theo, sắc mặt có chút khác thường.

“Xin hỏi, đây là cái gì?” Đường Phi hơi hơi hạ thấp lưng, nhìn những từ hạp hoặc hộp gỗ tinh xảo này, bên trong hộp tản ra một mùi hương ngọt mê người, giống như kết hợp hương vị của nhiều loại hoa.

Ưu nhi sững sờ, nguyên lai công tử thật sự không biết mấy thứ này a.....

“Ha ha,” Người bán hàng rong kia sang sảng cười, đánh giá Đường Phi nói: “Tiểu nhân xem vị công tử này khí vũ hiên ngang, quần áo hoa lệ, nhất định là đại phú gia công tử đi? Đã đến tuổi như vậy chẳng lẽ còn chưa có thể thiếp thông phòng? Cả những thứ tốt này cũng không nhận ra được!”

Ưu nhi sắc mặt trầm xuống, muốn tiến lên quát lớn, Đường Phi lại ngăn cản, cười nói: “Ta thật vẫn chưa có, thứ này đến tốt cùng là cái gì? Hộp đựng trông rất tinh xảo.”

Người bán hàng rong kia sững sờ, lập tức cười nói: “Tiểu nhân xem công tử cũng khoảng hai mươi đi? Sao cả những đồ khuê phòng này cũng không ra nhận được? Đây là son bột nước, là đồ dùng này nọ của nữ tử!”

Son bột nước?! Đường Phi lấy tay cầm lấy một từ hạp nhỏ hình trứng mở ra, một trận hương khí xông lên mũi, bên trong là son màu phấn hồng. Nguyên lai là đồ trang điểm cổ đại! Đường Phi bật cười lắc đầu, hẳn nghe hương vị còn tưởng rằng là nguyên liệu trà lài người hiện đại dùng để uống!

Ưu nhi nhin không được che miệng cười trộm, công tử thật đúng là đơn thuần, cả mấy thứ này cũng không nhận ra được.

“Công tử, thế nào? Đồ ta bán đều là tốt nhất, hơn nữa một hộp chỉ cần mười hai văn tiền! Thậm chí ngay cả phi tần, nương nương trong cung đều sai người đến chỗ tiểu nhân mua một chút trở về! Công tử cho dù không có thể thiếp, cũng có thể cấp cho nữ quyến trong nhà mua một ít, cam đoan các nàng sẽ thích!” Người bán hàng rong xoa xoa tay, cực lực đẩy mạnh tiêu thụ.

Đường Phi khóe miệng khẽ nhếch, vừa định lắc đầu liền thấy Ưu nhi ở một bên đang cười trộm, Đường Phi giật mình, Ưu nhi này rõ ràng biết mấy thứ này là cái gì cũng không nhắc nhở hẳn! Độ cong ở khóe miệng

đột nhiên tăng lên, Đường Phi liền kêu Ưu nhi: “Ưu nhi, người mau lại đây.”

Ưu nhi đang cười trộm bỗng hoảng sợ, nhanh chóng đứng ở trước mặt Đường Phi.

Đường Phi hơi hơi cúi đầu nói với hắn: “Không cho phép nhúc nhích.” Ưu nhi thân thể lập tức cứng nhắc, kỳ thật cho dù Đường Phi không nói, hắn cũng không dám động, bởi vì hơi thở của y thật sự là quá thân cận với hắn!

Đường Phi khước miệng xẹt qua một nụ cười ác, vươn ngón trỏ ở trên hộp son phấn lau một phen, sau đó toàn bộ đều thoa lên trên đôi môi tái nhợt của Ưu nhi.

Ngay khi đầu ngón tay ấm áp kia chạm vào môi Ưu nhi, toàn bộ đầu như “oanh” một tiếng, mặt đỏ tai hồng tim đập gia tốc, cả người nóng đến nỗi đều muốn bóc ra hơi nước!

“Không sai không sai, phấn điểm môi anh đào, đúng là hảo tư sắc. Ha ha ha ha!”

Đường Phi cười lớn nói vài câu cổ văng vẳng ra cái gì, rồi đem son đưa cho Ưu nhi, sau đó trả tiền.

Người bán hàng rong tiếp nhận tiền, vẻ mặt giống như ngậy ngốc, thẳng đến khi Đường Phi cùng Ưu nhi đi xa, mới hồi phục tinh thần lại.

“Hắc, ta nói, đến tuổi này còn không có cưới vợ, nguyên lai là có sở thích như vậy!” Người bán hàng rong thu hồi tiền, ngữ khí khinh thường nói.

Ưu nhi sắc mặt vẫn hiện ra vẻ đỏ ửng không bình thường, Đường Phi tưởng thời tiết quá nóng, tùy tiện tìm một nhà nhìn giống như tửu lâu liền mang theo Ưu nhi đi vào, như là hoàn toàn không biết bởi vì chính mình mới là nguyên nhân nhiễu loạn tâm trong lòng của tiểu thiếu niên kia.

“Ưu nhi, ngồi xuống đi. Hiện tại là ở bên ngoài, không cần nhiều quy củ.” Đường Phi bảo Ưu nhi ngồi xuống, sau đó nhìn sắc trời bên ngoài, không thể tưởng được mùa hè cổ đại cũng nóng như vậy, hắn nghĩ đến chỉ có hiệu ứng nhà kính nghiêm trọng thời hiện đại mới có thời tiết cực nóng như thế chứ.

Ưu nhi đỏ mặt nhìn lên Đường Phi, tầng son màu hồng nhạt trên môi kia vẫn còn chưa lau, khi nhìn đến Đường Phi bởi vì quá nóng mà kéo cổ áo xuống, lộ ra xương quai xanh trắng nõn lại càng cúi thấp đầu, tim đập nhanh đến cơ hồ muốn theo cổ họng nhảy ra ngoài!

“Nhiệm vụ đại gia là lần đầu tiên đến đây đi? Xin hỏi muốn ăn cái gì? Có muốn hay không ném thử một chút chiêu bài đồ ăn của tửu lâu chúng tôi?” Lúc này tiểu nhị chạy tới, ngữ khí cung kính, vẻ mặt tươi cười muốn đẩy mạnh tiêu thụ vài món thức ăn danh tiếng của tửu lâu.

Đường Phi nghe được mấy món bào ngư chả phượng gì đó, cảm thấy ngày hôm nay thời tiết nóng như vậy còn muốn ăn mấy thứ dầu mỡ?

“Không cần, mang vài đĩa rau trộn khai vị là tốt rồi, cùng một ấm trà Tuyết Nha.” Đường Phi đánh gãy tiểu nhị đang thao thao bất tuyệt mấy món đồ ăn.

Nguyên bản nghe được Đường Phi nói chỉ cần vài đĩa rau trộn, tiểu nhị trong lòng đã bắt đầu phỉ báng, nhưng sau khi nghe được hai chữ “Tuyết Nha”, khinh thường trên mặt lại lập tức biến thành cung kính tươi cười, cúi đầu khom lưng nói: “Vị đại gia này, thật sự là ngưỡng ngùng, trong điểm chúng ta, không có Tuyết Nha.....” Đây chính là cống phẩm đại nội, tiểu địa phương của bọn họ như thế nào khả năng có! Tiểu nhị nghĩ đến Đường Phi là công tử hoàng tộc đi ra phố phường du ngoạn, những món bào ngư vi cá đã ăn phát ngán, cho nên mới muốn thay đổi khẩu vị, âm thầm cảm thấy may mắn vừa rồi cũng chưa có nói điều gì bất kính.

“Được rồi, mang một bình trà thượng đẳng, rau trộn làm tốt một chút, đi xuống đi.” Ưu nhi tuy rằng trong lòng đang rối bời, nhưng cũng chú ý tới biến hóa trên mặt tiểu nhị, tự nhiên biết trong lòng hắn nghĩ cái gì, không muốn làm cho Đường Phi mất hứng liền nhanh chóng đuổi hắn đi.

“Dạ dạ dạ, tiểu nhân lập tức giúp ngài chuẩn bị!” Tiểu nhị lại cúi đầu khom lưng chạy.

“Ta không phải nói nhầm cái gì rồi chứ?” Đường Phi nhìn Ưu nhi ở đối diện hỏi, hắn là người tâm tư tỉ mỉ, biến hóa của tiểu nhị kia, hắn cũng đã nhìn thấy.

“Không phải, chỉ là loại địa phương nhỏ này của bọn hần, không cung ứng được Tuyết Nha mà thôi, công tử không cần để ý quá mức.” Ưu nhi nhanh chóng nói.

“Nga.” Đường Phi không thèm để ý gật gật đầu, lại tiếp tục hướng chung quanh nhìn nhìn. Bởi vì còn chưa tới thời gian cơm trưa, cho nên khách của tửu lâu cũng không đông cho lắm, đợi một bàn đồ ăn của Đường Phi được dọn lên, người liền dần dần tăng thêm, nửa giờ sau đã không còn chỗ ngồi.

“Sớm biết vậy hần là tìm một nhà gian, công tử tại dạng địa phương ồn ào này có phải sẽ không quen?” Ưu nhi có chút lo lắng nhìn Đường Phi nói.

“Không có gì, não nhiệt cũng không tồi.” Đường Phi nhìn xung quanh, cảm giác có điểm giống nhà hàng điểm tâm sáng Quảng Đông, đều là não nhiệt như vậy.

“Ai, người có nghe nói chưa, Lưu, Chương hai nhà lại nháo loạn!” Mấy người ở bàn phía sau bọn Đường Phi bỗng nhiên nói.

“Cái này có gì phải ngạc nhiên? Bọn họ hàng năm thời điểm sửa chữa phần mộ tổ tiên đều phải nháo vài lần, ai mà chẳng biết!” Một người tiếp tục câu chuyện.

“Lần này không giống! Nghe nói đều nháo đến công đường rồi, xem ra hai nhà bọn họ là quyết tâm muốn giành được khối phong thủy bảo địa (miếng đất phong thủy tốt) kia!” Tên còn lại nói.

“Lợi hại như vậy? Có kết quả chưa?” Một người lại hỏi.

“Hình như vẫn chưa, nghe nói phủ doãn chúng ta đang vì chuyện này mà rất đau đầu!”

“Ta xem chuyện này rất khó giải quyết, dù sao cũng đã qua nhiều năm!”

“Không đến mức đó đi?”

“Trời mới biết bọn họ đã tranh nhau bao nhiêu năm a!”

Đường Phi bị lời của những người đó hấp dẫn lực chú ý, tranh cãi quyền sở hữu bất động sản? Xem ra vụ làm ăn đầu tiên đã rơi xuống, cũng không biết hai nhà kia có phải thuộc dạng có tiền hay không, nếu hần tiếp án tử này liệu có thể kiếm được bao nhiêu.

Đường Phi mày nhíu lại không nói lời nào, hai mắt thâm trầm, khuôn mặt tuấn tú hiện vẻ nghiêm túc, toàn bộ tâm tư hần đều đặt ở trên chuyện này. Ưu nhi lại xem đến ngây ngốc, công tử nghiêm túc lên, thật đúng là, rất có mị lực.....

Mãi cho đến khi trời dần tối, Đường Phi cùng Ưu nhi ở bên ngoài ném qua cơm chiều mới trở về Phượng Tê Các.

Đường Phi tắm rửa xong đi ra, cư nhiên phát hiện Ưu nhi không có ở đây, bình thường hần đều đến trong phòng hần đốt chút thảo dược trừ muỗi. Đường Phi cũng không thèm để ý, nhún nhún vai, có thể là có chuyện bận rộn đi, sau đó cầm một cái quạt lớn, ôm Hoàng Diệp luật đến ngồi ở trên ghế nằm, một bên vừa quạt một bên ở dưới đèn lồng đọc sách. Hần muốn thuận lợi nhận được án tử về quyền tranh chấp bất động sản kia!

Ưu nhi quỳ gối trước mặt Phượng Thần Anh, tuy rằng ở ngoại thất có một tấm màn che phía trước, nhưng Ưu nhi vẫn là cúi đầu không dám nhìn hần, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, hai tay run rẩy.

“Nghe nói, hôm nay ngươi cùng – hần đi ra ngoài?” Phượng Thần Anh tà mị nằm ở trên nhuyễn tháp rộng thùng thình, ánh mắt lạnh như băng nhìn Ưu nhi, hai tay lại vuốt ve Tương quân trong lòng, Tương quân ở trong lòng hần nũng nịu thở gấp. Từ “hần” trong miệng Phượng Thần Anh, tự nhiên chính là Đường Phi.

“Dạ, lão gia.” Ưu nhi thấp giọng đáp.

“Đã làm gì?” Phượng Thần Anh cười khê ở trên khóa hồng anh trước ngực Tương quân hung hăng nhéo một phen, vừa lòng nghe được tiếng rên rỉ thống khổ của hần.

“Khởi bẩm lão gia, công tử mang theo nô tài ở chợ đi dạo một ngày, ăn chút đồ vặt dân gian.” Ưu nhi mồ hôi lạnh theo trán chảy xuống, hần theo bản năng muốn che giấu sự kiện son môi cùng Đường Phi ở trên phố.

“Nga? Phải không?” Phượng Thần Anh có mỹ nhân trong ngực, nhưng hơi thở không thấy loạn chút nào, trong mắt lại là một mảnh thanh minh lãnh khốc, mà Tương quân trong lòng hai mắt đã nổi lên dục sắc, sớm động tình ở trên người Phượng Thần Anh không ngừng cọ xát.

“Dạ.....” Ưu nhi thanh âm không tự giác mà phát run, lão gia sẽ không biết đi, nhất định sẽ không!

“Phần điểm môi anh đào, ta hôm nay mới phát hiện, Ưu nhi người tư sắc cũng không kém.” Thanh âm Phượng Thần Anh từ sau ba tầng màn che truyền đến, mang theo trêu tức.

Ưu nhi chấn động, lão gia, thật sự biết! Sắc mặt Ưu nhi đã muốn tái nhợt, mồ hôi lạnh đã hoàn toàn thấm ướt sau cổ, hắn không biết lão gia sẽ xử phạt hắn như thế nào, nhưng hắn biết thủ đoạn lão gia luôn luôn tàn khốc, đặc biệt đối với những kẻ phản bội.

“Ha ha a,” Phượng Thần Anh cười khê: “Ta chỉ là đùa giỡn, trở về đi, nói cho hắn ngày mai ta cùng với hắn ra phủ.”

Ưu nhi lại là chấn động, thanh âm run run nói: “Dạ, lão gia.”

Ưu nhi gian nan bước chân ra cửa, trong nháy mắt cửa đóng lại, hắn nghe được tiếng kêu dâm dăng của Tương quân kia. Cố gắng chống đỡ thân mình ly khai Diên Phi viện, Ưu nhi mới đặt mông ngồi ở dưới đất, từng ngệm từng ngệm thở phì phò, vừa rồi, thời điểm lão gia nói chỉ là đùa giỡn, hắn rõ ràng cảm giác được sát khí.

Ưu nhi ôm chân cuộn lại thành một khối, ẩn trong bóng tối. Hắn không dám phản bội Phượng Thần Anh, nhưng càng làm không được chuyện không thích Đường Phi.

“Công tử.....!”

10. Chương 10: Ảo Ảnh

Đường Phi cảm thấy khó thở, muốn giãy dụa lại không động đậy được thân thể, tựa như có cái gì đặt ở trên người hắn, làm cho hắn không thể cử động. Cố gắng mở to mắt nhìn lại, trong lòng rung mình, thật sự có người ở trên người hắn! Thân ảnh cao lớn, cảm giác bị áp bách mãnh liệt, Đường Phi thấy càng ngày càng khó chịu, sẽ chết sao.....

“Người..... là..... ai.....” Đường Phi dùng hết khí lực cuối cùng hỏi bóng đen ở trên người hắn.

Bóng dáng nghe được những lời này, rốt cục ngẩng đầu lên, lộ ra một khuôn mặt tươi cười giống quý, Đường Phi rốt cục thấy rõ ràng gương mặt kia là ai! Khuôn mặt tươi cười đó gắt gao theo dõi hắn, âm trầm đáng sợ nói: “Ta là ác mộng của người!”

Phượng Thần Anh ! ! !

“A !” Đường Phi quát to một tiếng ngồi dậy, từng ngệm từng ngệm thở phì phò.

“Công tử ?” Ưu nhi ở ngoài phòng nghe được động tĩnh, nhanh chóng tiến vào, lo lắng hỏi: “Công tử ngài làm sao vậy? Lại gặp ác mộng sao?”

Đường Phi một phen lau mồ hôi lạnh trên mặt, quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, trời đã muốn bắt đầu sáng. Hắn từ khi đi vào nơi này, cơ hồ ngày ngày đều gặp ác mộng, trong mộng tất cả đều là cảnh tượng Trần Thần bị thương nhìn hắn chết đi hoặc là hắn nhìn thấy chính mình máu tươi rơi xuống, thân thể đã bắt đầu hư thối, nhưng hôm nay, tại sao lại mơ thấy loại này? Chỉ một thoáng, ấn tượng của Đường Phi đối với Phượng Thần Anh lại ác liệt hơn một chút.

“Công tử, Ưu nhi hầu hạ ngài mặc quần áo? Đợi rửa mặt xong là có thể dùng điểm tâm.” Ưu nhi đang cầm quần áo của Đường Phi nói.

“Khoan đã, ta nghĩ muốn rửa mặt trước.” Đường Phi nhắm mắt lại nói, vẻ mặt mỗi mệ.

“Dạ.” Ưu nhi xem ra Đường Phi không có tinh thần, nhanh chóng đem dụng cụ rửa mặt lấy lại đây, sau đó đi chuẩn bị điểm tâm.

Đường Phi dùng nước muối đánh răng sau đó súc miệng, nhìn hình ảnh phản chiếu của chính mình trong bồn rửa mặt, gương mặt xa lạ kia đã bắt đầu chậm rãi quen thuộc, ngược lại bộ dạng chính mình trước đây lại có chút mơ hồ, có đôi khi hẳn thậm chí cảm thấy hiện tại mới chính là bộ dáng nguyên bản của bản thân.

Lắc đầu, lấy tay nhiều loạn nước trong bồn, Đường Phi bỗng nhiên đem đầu cúi xuống, đem khuôn mặt kia vùi thật sâu vào trong nước.

“Đợi thêm nửa khắc sẽ ngạt chết, người không muốn sống nữa.” Một bàn tay ấm áp nhẹ nhàng đặt trên vai, thanh âm trầm trầm quen thuộc.

Ta là ác mộng của người!

Giác mộng tối hôm qua lại hiện lên trong đầu, Đường Phi mạnh mẽ ngăn đầu, làm cho bọt nước văng khắp nơi vào trên mặt người kia.

Phượng Thần Anh buồn bực dùng tay áo lau nước trên mặt, vui cười nói: “Gặp quỷ?”

Không sai! Đường Phi ánh mắt không tốt nhìn Phượng Thần Anh, người chính là con quỷ kia! Còn có, hẳn tiến vào như thế nào lại không nghe thấy tiếng bước chân? Thật đúng là giống như hồn ma bắt tẩn? !

“Người như thế nào ở trong này?” Đường Phi lấy khăn ở một bên lau khô mặt, vốn đã là áo lót rời rạc, bởi vì Đường Phi không thắt nút mà có vẻ lại càng rộng thùng thình, lộ ra hơn phân nửa bờ ngực trắng nõn rần rần. Huống chi vừa rồi Đường Phi đem toàn bộ mặt vùi vào trong nước, những bọt nước chưa kịp lau khô theo cổ chảy xuống, nội y màu trắng ẩm ướt dính sát vào thân thể hần, có vẻ dụ hoặc mà khiêu gợi.

“Ta ngày hôm qua không phải lệnh Ưu nhi nói cho người sao? Hôm nay ta và người đi ra ngoài.” Phượng Thần Anh nhìn chằm chằm thân thể Đường Phi, bỗng nhiên cảm thấy miệng mình có chút khô.

Đúng rồi, Ưu nhi tối hôm qua nói qua với hần, bắt quá hần đã quên. Chẳng lẽ là bởi vì Phượng Thần Anh nói cùng với hần ra ngoài, cho nên mới gặp ác mộng? Đường Phi liếc hần, ánh mắt Phượng Thần Anh sắc thái rất rõ ràng, cho dù hần muốn làm bộ như không biết tâm tư xấu xa của hần cũng đều không được. Đường Phi xoay người cầm lấy quần áo, chuẩn bị đến mặt sau bình phong đổi.

“Người học được cách mặc quần áo?” Phượng Thần Anh cười hước hước, đối Đường Phi nói: “Hôm nay người phải ra ngoài, vẫn là để cho người khác giúp người mặc có vẻ tốt hơn.”

Đường Phi suy nghĩ một trận, xoay người định kêu Ưu nhi, Phượng Thần Anh lại ngăn cản hần, nghiêng người ghé vào lỗ tai hần nhẹ giọng nói: “Người cho rằng Ưu nhi dám ở trước mặt ta giúp người cởi áo tháo thắt lưng sao?”

“Người!” Đường Phi vừa muốn phát hỏa, nhìn đến gương mặt tươi cười của Phượng Thần Anh, bỗng nhiên lại sửa lại chủ ý, học theo Phượng Thần Anh cười nói: “Vậy đành làm phiền người.” Nói xong liền giải khai kiện áo lót ném đến một bên.

Phượng Thần Anh sững sốt, hoàn toàn không thể tưởng được Đường Phi lại sáng khoá như vậy. Bất quá, Phượng Thần Anh là người rất nhạy bén, đợi sững sốt qua đi, liền dùng một tươi cười ôn nhu nhất cầm lấy quần áo Đường Phi.

Đường Phi phối hợp mở ra hai tay, trên mặt không chút biểu tình.

Phượng Thần Anh cầm lấy một kiện quần áo bằng lụa trắng, nhiễu đến phía sau Đường Phi, ngón tay giống như có chút vô tình lướt qua thân thể trần trụi của hần, cơ thể tiến lại gần sát bên người hần giúp hần mặc áo, môi ghé vào lỗ tai y như gần như xa nói: “Đây là áo đơn, là mặc ở tận cùng bên trong. Vạt áo đơn có vẻ rườm rà, nếu chẳng không tốt sẽ rất dễ dàng lỏng ra, cho nên chúng ta nơi này có một cách thắt kêu là ‘Khóa khâu’, buộc rất dễ, cũng thực dễ dàng cởi bỏ.” Dem áo đơn buộc chặt vừa phải, tôn lên dáng người hoàn mỹ của Đường Phi, Phượng Thần Anh lại lợi dụng việc mặc quần áo này, đem người ôm vào trong lòng tùy ý đùa bỡn.

Đường Phi thân mình cứng nhắc, sắc mặt âm tình bất định, nếu không phải tu dưỡng nhiều năm như vậy, hẳn đã sớm chửi mẹ nó, có người giúp người khác mặc quần áo như vậy sao? ! Đây rõ ràng là ăn đậu hũ!

Phượng Thần Anh giúp Đường Phi mặc áo đơn xong, khoe miệng tiểu ý càng sâu, hơi thở cũng nóng rực hơn nhiều. Đường Phi cảm giác được, lại cố nén dục vọng muốn né ra, nếu hẳn ở phía sau đẩy ra Phượng Thần Anh, liền đại biểu cho việc hấn sợ y, đây là chuyện hấn không thể dễ dàng tha thứ, hấn chán ghét thất bại! Cho nên Đường Phi chỉ có thể làm bộ như không có việc gì để cho Phượng Thần Anh tiếp tục.

“Đây là trung y, vật áo tuy rằng so với áo đơn giản dị hơn một chút, nhưng lại phải thắt đai lưng, đai lưng nếu thắt không tốt, cả thân quần áo sẽ có vẻ rời rạc, liền mất đi vẻ trang trọng, ở trong mắt người khác đây chính là biểu hiện phóng dăng.” Phượng Thần Anh đem một kiện áo màu thủy lam (xanh nước biển), cổ tay áo thêu hoa văn giúp Đường Phi mặc vào, sau đó buộc một đai lưng màu trắng có đính một viên tinh thạch màu lam.

Phượng Thần Anh tay trụ ở sườn thắt lưng Đường Phi, nhìn bóng dáng hai người giống như đang ôm nhau phản chiếu trong tấm gương đồng, nói giọng khàn khàn: “Bộ quần áo này thực hợp với ngươi, bốn chữ “phong thần tuần lãng” này, rất thích hợp miêu tả ngươi.”

Đường Phi giương mắt nhìn Phượng Thần Anh trong gương, tươi cười tà mị, trong mắt mang theo sắc dục nồng đậm.

“Cám ơn khách lệ,” Đường Phi kéo tay Phượng Thần Anh ra, lập tức cầm lấy kiện quần áo cuối cùng, lạnh lùng nói: “Cái này kêu là ngoại bào, không có vật áo cũng không dùng đai lưng, trực tiếp mặc vào là tốt rồi, sẽ không cần làm phiền ngươi.” Đường Phi đem kiện áo khoác bằng lụa thêu hoa văn màu bạc trực tiếp mặc vào, sau đó cũng không quay đầu lại, tiêu sái ra khỏi phòng ngủ.

Phượng Thần Anh ôm song chưởng, cắn môi điềm điềm cười, nếu hấn không nhìn lầm, hai vành tai Đường Phi đã đỏ lên, hơn nữa ngày càng hồng.

Phượng Thần Anh tự mình mang theo Đường Phi ra ngoài, tự nhiên ở Đông viện gây nên một trận gợn sóng, thậm chí ngay cả thị cơ ở Nam viện đều chấn động. Phượng Thần Anh quay đầu đối Đường Phi cười, cười đến sáng lạn vô tội. Đường Phi tức giận nhìn Phượng Thần Anh liếc mắt một cái, tên này là có ý tìm phiền toái cho hấn!

Không có ngồi xe ngựa hay cỗ kiệu, Đường Phi toàn bộ hành trình đều là đi bộ, Phượng Thần Anh cứ nhiên không có ý kiến, cùng Đường Phi sánh vai mà chậm rãi vừa đi vừa nói. Bất quá, đều là tự Phượng Thần Anh cao hứng hàn huyên, Đường Phi đều lười cùng hấn nói chuyện. Tiểu tư Mặc Trúc ở bên người nhìn Phượng Thần Anh vẻ mặt ngạc nhiên, lão gia đối với Phương Lâm công tử này thật sự là không giống bình thường a!

Bỗng nhiên, Phượng Thần Anh lôi kéo Đường Phi dừng lại ở một tiểu quán, vẻ mặt ngây thơ hỏi [Đường Phi: Vẻ mặt thật đúng là ngây thơ a!]: “Đó là cái gì?”

Đường Phi bị tươi cười quái dị của hấn làm hoảng sợ, quay đầu nhìn lại, không khỏi bật cười, cái này không phải ngày hôm qua hấn vừa mới hỏi qua đó sao? Hấn cũng không có nhìn đến Ưu nhi vẫn tùy thị ở phía sau hấn chấn động mạnh mẽ, sắc mặt trắng bệch. Mặc Trúc kỳ quái nhìn hấn một cái, nhưng không có nói chuyện, ngược lại kỳ quái lão gia như thế nào lại không biết sơn bột nước, vài ngày trước không phải còn sai người mua một chút đưa đến Nam viện sao?

“Son, ngươi cứ nhiên cũng không biết?” Đường Phi nhíu mày nhìn Phượng Thần Anh, cười nhạo nói.

“Không thấy qua, nếu không chúng ta đi nhìn xem?” Phượng Thần Anh vẻ mặt tò mò nói.

Đường Phi hoài nghi nhìn hấn một hồi, phát hiện hấn thật sự không giống như đang nói dối, mới dẫn hấn đến người bán hàng rong kia coi thử.

“A, vị công tử này, ngài lại tới nữa? Hôm nay lại muốn mua cái gì?” Người bán hàng rong cố ý lại như vô tình quét qua Phượng Thần Anh liếc mắt một cái, thâm nghĩ công tử này thật lợi hại a, một ngày đổi một người! Bất quá bộ dáng vị này hôm nay so với vị ngày hôm qua xinh đẹp hơn rất nhiều, nhưng là nhìn dáng người cao lớn của hấn cùng ẩn tàng một chút sát khí, người bán hàng rong trong lòng thâm nghĩ, vị công tử này có thể áp trụ hấn hay sao?

“Không phải ta, là hần, hần cũng chưa thấy qua son bột nước.” Đường Phi mặt không chút thay đổi, vươn ngón tay cái chỉ vào Phượng Thần Anh đứng bên người hần nói.

“Đây là cái gì?” Phượng Thần Anh trên mặt lộ vẻ mỉm cười, cầm lấy một hộp gỗ nhỏ bằng gỗ đàn hương nghiên cứu.

Người bán hàng rong kia bị tươi cười của Phượng Thần Anh làm tim đập nhanh vài cái, cúi đầu khom lưng nói: “Vị đại gia này, ngài thực sự rất có mắt nhìn, đây chính là phấn má tốt nhất nơi này của tiểu nhân, thoa ở trên mặt sẽ lộ vẻ trắng trắng hồng hồng phấn nộn, tặng cho người trong lòng là thích hợp nhất!”

Phượng Thần Anh ánh mắt chợt lóe, cười không có hảo ý nhìn Đường Phi.

Đường Phi trừng hần, cười lạnh nói: “Người dám nói tặng cho ta thử một lần xem?”

“Tặng cho người!” Phượng Thần Anh cười lớn nhét vào trong tay Đường Phi, sau đó phân phó Mặc Trúc trả tiền.

Đường Phi vừa định đưa tay ném trả lại người bán hàng rong, liền nhìn đến Mặc Trúc ném một thỏi bạc cho hần, nói: “Không cần thối lại.”

Đường Phi đột ngột thu tay trở về, bại gia tử này, một hộp đồ trang điểm nhỏ như vậy cứ nhiên cấp người ta năm lượng bạc! Đây là vài ngàn đồng tiền a!

Phượng Thần Anh ghen cười, tiến đến trước mặt Đường Phi nói: “Như thế nào, không trả lại?”

Hai mắt trắng dã liếc hần, Đường Phi thu hồi son, không để ý tiếp tục đi về phía trước, Phượng Thần Anh cười lớn đuổi theo, khiến người đi đường đều chú ý.

Ưu nhi cùng Mặc Trúc đi theo phía sau bọn họ, một người sắc mặt tái nhợt, ánh mắt đau khổ, bởi vì Phượng Thần Anh cùng Đường Phi thân mật quá mức. Một người muốn cười nhưng không cười được, sắc mặt cổ quái, bởi vì lần đầu tiên nhìn thấy Phượng Thần Anh trêu cợt người khác, lại còn là một cái nam sủng.

Đi vào tửu lâu ngày hôm qua, Đường Phi vô luận là bộ dáng trước đây hay hiện tại đều phi thường xuất sắc, cho nên khi hần đi vào, tiểu nhị ngày hôm qua tiếp đón hần liền nhanh chóng chạy tới, nhiệt tình chiêu đãi bọn họ.

Bởi vì lần này có Phượng Thần Anh, Đường Phi cũng không tiện tự mình chủ trương bảo Ưu nhi ngồi xuống, dù sao Phượng Thần Anh mới là chủ nhân chân chính của Ưu nhi.

“Đều ngồi xuống đi, ở bên ngoài không cần câu nệ như vậy.” May mắn Phượng Thần Anh coi như là người không phân biệt đối xử hạ nhân, điểm ấy làm cho Đường Phi có chút giật mình. Phượng Thần Anh cũng đã nhìn ra tâm tư Đường Phi, lại điềm đạm cười không nói gì thêm.

Lần này thời gian đến không còn sớm, đại sảnh tửu lâu chỉ còn lại có hai ba bàn là trống. Hơn nữa từ thời điểm Đường Phi cùng Phượng Thần Anh tiến vào tửu lâu, liền hấp dẫn ánh mắt vô số thực khách, thực khách ngồi ở lầu hai thậm chí thiếu chút nữa nhô đầu ra nhìn bọn họ. Hai vị công tử tới đây, một người anh tuấn một người xinh đẹp.

“Lão gia, không bằng đổi một chỗ khác đi, người ở đây lắm miệng tạp nham, nô tài sợ bọn họ nhiễu đến hưng trí của ngài.” Mặc Trúc nói khẽ với Phượng Thần Anh.

Phượng Thần Anh quay đầu nhìn về phía Đường Phi, Đường Phi chính là đang bắt tay thưởng thức chén trà làm bộ không biết, liền bình đạm cười nói: “Vô phương, cứ ở lại đây.”

Mặc Trúc sững sốt, nhìn thoáng qua Đường Phi, sau liền không còn nhắc lại. Hần biết Phượng Thần Anh vì cái gì đối với Đường Phi dung túng cùng sủng ái, hần cũng từng nhìn thấy chuyện đồng dạng ở những người trước đây.

Bệnh cũ của lão gia sợ là lại tái phát, Mặc Trúc thở dài một tiếng không thể nghe thấy, chỉ hy vọng lần này sẽ không giống trước kia, đem người chính đến điên điên khùng khùng, si ngốc ngây ngô, thậm chí ngốc đến nỗi dùng cách tự sát đến uy hiếp lão gia, hy vọng có thể vãn hồi vô tận sủng ái. Chỉ tiếc, lão gia vốn là người không có tâm, làm sao có thể yêu? Những người đó cho tới bây giờ cũng đều xem không hiểu, chỉ có thể như vậy rơi vào kết cục thảm. Mặc Trúc đối với chuyện của Phương Lâm công tử cũng biết chút

ít, tính cách khó có thể phục tùng của hắn chỉ sợ là đã khơi dậy dự vọng chinh phục của lão gia, hy vọng vị Phương Lâm công tử không biết trời cao đất rộng này, kết cục không cần quá thâm.

Bởi vì nơi này có hơn hai người, Đường Phi nhắm tính tiền trong túi, sau đó kêu nhiều hơn hai món ăn mặn, rồi ngồi ở một bên uống trà một bên vãn tai nghe đủ chuyện bát quái, chuyện của Lưu, Chương hai nhà.

“Uy, nghe nói chưa? Người Lưu gia thỉnh Trạng Sư viết tụng từ, sáng nay đã giao lên cho nha môn rồi!” Cách đó không xa, một bàn hán tử lớn giọng nói, xong lại tự cho là mình đang “nói lạng lẽ”.

“Thật sao? Còn Chương gia đâu? Có thỉnh Trạng Sư không?” Hán tử đi cùng cũng dùng âm lượng đồng dạng hỏi.

“Không có đâu!” Một người ở khác bàn nghe được bọn họ đang luận chuyện này, cũng kiềm chế không được nhảy vào: “Nghe nói Lưu gia thỉnh chính là người được xưng thiên hạ đệ nhất lão trạng sư Lý Lương, hắn viết tụng từ chưa từng có người có thể phủ định, lần này khẳng định là Lưu gia thắng!”

“Bất quá ta nghe nói Chương gia lần này dùng năm mươi lượng bạc, muốn tuyển Trạng Sư có năng lực giúp hắn viết tụng từ, nhưng cho tới hôm nay vẫn chưa có người nào dám tới cửa xin “giết giặc” đâu, xem ra Chương gia thật sự không thắng được.” Lại một người nói chen vào.

“Chính là, nếu thua trên công đường chẳng những phải bồi thường ngân lượng gấp hai lần, còn phải bị đánh năm mươi bản tử của quan phủ, ai dám đi nhận a! Người có thể thắng tên Lý Lương kia cho đến bây giờ còn chưa sinh ra đâu!”

“Chương gia lần này là gặp đại hạn, thua khối phong thủy bảo địa kia còn không nói, cả phần mộ tổ tiên cũng phải bị đào lên đổi sang chỗ khác.”

Thời điểm Đường Phi nghe đến đó, khóe môi khẽ nhếch. Từ khi hắn hai mươi bốn tuổi chính thức lấy được tư cách luật sư đến bây giờ, năm năm có đến ba mươi mấy án kiện, vô luận là dân sự hay là hình sự đều không có thua qua một lần, như hắn vậy cũng chưa dám xưng đệ nhất cả nước, Lý Lương này khẩu khí cũng thật lớn!

“Như thế nào, có hứng thú?” Phương Thần Anh nhìn đến Đường Phi cười tràn đầy tự tin, mang theo ba phần khinh thường bảy phần ngạo mạn, giống như hoàn toàn không đem cái gọi là Lý Lương kia để vào trong mắt.

“Ta chỉ đối với năm mươi lượng bạc kia có hứng thú.” Đường Phi uống một ngụm trà, lạnh lạnh nói.

“Nếu khối đất vốn đúng là thuộc về Lưu gia, ngươi còn có thể lấy về cho người Chương gia sao?” Phương Thần Anh ngữ khí mang theo mỉm cười hỏi.

“Ta, Đường Phi lên tòa án, không nhìn việc không nhìn người, chỉ nhìn tiền. Chỉ cần mức giá khiến ta hài lòng, cho dù là bại hoại tội ác tày trời, ta cũng đều hỗ trợ.” Đường Phi đối với Phương Thần Anh cười, ngạo mạn mà tàn khốc.

Phương Thần Anh trầm mặc không lên tiếng, nhìn Mặc Trúc cùng Ưu nhi liếc mắt một cái, hai người bọn họ cúi thấp đầu, bày một bộ dáng mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, như là một chút đều không nghe được bộ dáng của Phương Lâm tự xưng là “Đường Phi”.

Phương Thần Anh để sát vào bên tai Đường Phi thấp giọng cười nói: “Đường Phi a Đường Phi, ngươi quả nhiên không giống người thường.”

“Cám ơn khách lệ, nhưng ta sẽ không bởi vì thứ đạo đức giả này nịnh hót lại người.” Đường Phi tay chống đỡ vai hắn, thanh âm lạnh lùng nói, cũng không có lắng tránh Phương Thần Anh bỗng nhiên thân mật, hắn đã bắt đầu quen dần! Hơn nữa hắn phát hiện mỗi lần như vậy đều thực bị động, tựa như bị Phương Thần Anh dắt mũi đi. Dù sao đều là nam nhân, dù sao cũng đều thích nam nhân, Phương Thần Anh có thể ăn đậu hủ hắn, vì cái gì hắn không có thể ăn đậu hủ Phương Thần Anh? !

“Người thật sự là ...nếu có một ngày lời nói của người không còn đâm người khác thương tích đầy mình như vậy nữa, ta nghĩ ta sẽ thật cao hứng.” Phương Thần Anh ánh mắt mang theo sùng nịnh, bắt đầu đi nhìn Đường Phi.

“Thực xin lỗi, ta nói chuyện chính là gai góc đầy mình như vậy, thật ngượng ngùng a.” Đường Phi bả đầu xoay sang một bên, lườm nhìn Phượng Thần Anh diễn trò.

“Phượng Lâm công tử! Thỉnh ngài chú ý thái độ chính mình! Người cho là người là thân phận gì!” Mặc Trúc chưa từng gặp qua người dám đối với Phượng Thần Anh bừa bãi vô lễ như vậy, cho dù biết rõ hắn là con mồi của Phượng Thần Anh, Mặc Trúc vẫn là nhịn không được nhảy ra hộ chủ.

“Vậy người lại dùng cái thân phận gì đến quất lớn ta?” Đường Phi nghiêng đầu đối Mặc Trúc cười, mang theo ác ý trêu đùa.

Mặc Trúc mặt đỏ lên, lắp ba lắp bắp nói không ra lời: “Người, người, người.....”

“Được rồi.” Phượng Thần Anh nhẹ giọng đánh gãy, nhìn Mặc Trúc ánh mắt có chút lãnh: “Mặc Trúc, chú ý thân phận chính người.” Sau đó quay đầu nhìn về phía Đường Phi, trong mắt lại khôi phục sung nịch vừa rồi, nói: “Đừng cùng một hài tử so đo.”

Mặc Trúc ánh mắt đỏ lên, cắn răng nói: “Dạ, nô tài có lỗi.”

Đường Phi mày khẽ động, vừa muốn nói gì lại nhìn thấy một thân ảnh màu xanh thoảng qua trước mắt.

Sườn mặt quen thuộc, mỉm cười quen thuộc, bóng dáng quen thuộc.

Đường Phi mạnh mẽ đứng lên, cái chén trên bàn “xoảng” một tiếng vang lên. Đường Phi vẻ mặt không dám tin cùng kinh hãi, trong khi Phượng Thần Anh còn chưa phục hồi tinh thần lại, hắn đã bỏ chạy ra ngoài.

Trần Thần!

Đường Phi đuổi theo ra ngã tư đường, lo lắng ở trong đám người rộn ràng nhốn nháo tìm kiếm thân ảnh vừa rồi.

Ở nơi nào! Đường Phi trong lòng một trận kinh hãi, đang muốn tiếp tục đuổi theo, lại bị người một phen kéo lại.

“Người đang làm cái gì?” Phượng Thần Anh đuổi tới, một phen giữ chặt Đường Phi, biểu tình vừa rồi trên mặt Đường Phi hắn chưa từng gặp qua, chính là mừng như điên. Hắn đến tột cùng thấy được ai? Là thanh y nam tử kia sao?

“Người buông, ta muốn tìm.....” Đường Phi tránh khỏi tay của Phượng Thần Anh, quay đầu tìm kiếm, thân ảnh màu xanh kia đã biến mất vô tung vô ảnh.

Vui sướng trên mặt chậm rãi tan đi, Đường Phi ngơ ngác đứng ở trên đường, nhìn theo phương hướng kia. Thật lâu sau, mới quay đầu đối với Phượng Thần Anh cô đơn cười: “Trở về đi, ta chỉ là, nhìn lầm người.....”

Trần Thần như thế nào có khả năng sẽ xuất hiện ở đây? Người kia tóc rất dài, cảm giác vóc dáng so với Trần Thần thon nhỏ hơn một chút, là hắn quá tưởng niệm Trần Thần, cho nên mới nhận sai người đi.....

Phượng Thần Anh nhìn theo phương hướng thanh y nam nhân biến mất, ánh mắt lạnh lùng, sau đó xoay người kéo tay Đường Phi ôn nhu nói: “Trở về ăn cơm, cơm nước xong, ta cùng người đi Chương phủ.”

“Àn.” Đường Phi có chút rầu rĩ rút tay mình về, trở lại tửu lâu, bỏ lỡ đánh mắt Phượng Thần Anh càng ngày càng tàn khốc lạnh liệt.

Lời tác giả: cuối cùng sắp tới đây, một nhân vật trọng yếu sẽ xuất hiện.

11. Chương 11: Dụ Hoặc

Từ sau ngày đó gặp được thanh y nhân, Đường Phi cũng không có ra khỏi Chương Tê Các.

Ngày ấy sau cơm trưa, Đường Phi cùng Phượng Thần Anh liền lập tức đi vào Chương gia, thuyết minh ý đồ đến xong liền trực tiếp gặp được chủ nhân Chương gia, một lão nhân gần sáu mươi hoa giáp. Vị lão nhân này nghe bọn họ nói ý đồ đến đây, liền dùng ánh mắt thực không tin nhiệm đánh giá người tự xưng là trạng sư Đường Phi, dù sao lấy Phương Lâm niên kỷ chỉ khoảng hai mươi tuổi thực là rất khó làm cho người ta tin tưởng hẳn tình thông luật pháp. Đường Phi nhẹ nhàng cười, chỉ nói một câu: Trừ bỏ ta, không ai có thể giúp được người. Khẩu khí của hắn cuồng vọng tự tin như thế, mới làm cho vị lão nhân anh minh một đời này đối với hắn có vài phần kính trọng, sau đó mới đem ân oán khế đất của Chương lưu hai nhà chậm rãi nói ra.

Hai nhà này nguyên bản là quan hệ thông gia, thê tử của Lưu lão thái gia vốn là Chương thị, là thân sinh muội muội của Chương lão thái gia, lấy bối phận mà nói người Chương gia phải gọi thái nữ nãi nãi của Lưu gia một tiếng cô nãi nãi. Lưu lão thái gia cùng Chương thị phu thê tình thâm, cả đời hắn chỉ cưới một nữ nhân như vậy, Chương thị cũng không chịu thua kém, sinh cho hắn bốn trai một gái. Thời hai vị lão nhân còn sống, bởi vì Chương gia buôn bán thất bại, Lưu gia vì giúp Chương gia vượt qua cửa ải khó khăn đã tặng ngàn lượng hoàng kim, Chương gia thì cầm cố một khối phong thủy bảo địa cho Lưu gia, còn viết chứng từ có dấu vân tay xác nhận.

Khối đất này chính là ở gần phần mộ tổ tiên của hai nhà, bao gồm tổ phần Chương gia phạm vi mười dặm xung quanh. Khi đó bởi vì quan hệ của hai bên, khối đất này thuộc sở hữu của nhà nào vẫn không ai để ý, thẳng đến khi hai vị lão nhân qua đời vào bốn mươi năm trước, hai nhà bắt đầu vì tranh quyền sở hữu khối đất này mà nảy sinh ma sát, thẳng đến bốn mươi năm trôi qua, mâu thuẫn hai nhà bởi vì khối phong thủy bảo địa này mà càng ngày càng sâu, thậm chí đến mức hai bên đã là thủy hỏa bất dung. Mà Lưu gia vì khối đất kia, đã tiên hạ thủ vi cường mời thiên hạ đệ nhất Trạng Sư Lý Lương viết đơn kiện dâng lên nha môn.

Mất thấy khối đất của Chương gia sắp phải chấp tay nhường cho người khác, cộng với việc ảnh hưởng đến cả phần mộ tổ tiên nhà mình, Chương gia lão gia tử mới không thể không chân chính cùng Lưu gia đối đầu trực diện, cũng mời Trạng Sư viết đơn kiện. Chỉ tiếc Lý Lương danh khí quá lớn, cư nhiên không có một Trạng Sư nào dám tiếp. Hơn nữa Lý Lương dựa vào một phần chứng từ kia, Chương gia đã xem như không còn hi vọng. Đường Phi là người đầu tiên đã đến đây từ lúc đưa thông báo kiện trạng sư. Đường Phi hỏi rõ năm đó chứng từ kia có phải có bản sao lại hay không, sau khi nhận được câu trả lời xác nhận, Đường Phi bảo Chương gia đưa bản sao cho mình, rồi lưu lại một câu “Hai ngày sau tất có kết quả, chuẩn bị tốt bạc.” sau liền cùng Phượng Thần Anh rời khỏi.

Lúc này Đường Phi cầm trong tay một quyển [Hoàng Diệp luật], giống như thực nghiêm túc nhìn một chương luật pháp trong đó. Chỉ là Ưu nghi biết trót rõ ràng, Đường Phi chỉ nhìn một tờ duy nhất đã hơn một canh giờ.

Ai, từ hôm trước công tử từ tửu lâu đi ra, vẫn là bộ dáng không yên lòng này. Ưu nghi khuôn mặt u sầu nhìn Đường Phi, buồn rầu không biết nên làm cái gì bây giờ, hôm nay đã đến thời hạn hai ngày, nhưng công tử một chút ý tứ muốn viết đều không có, cái này phải làm sao đây? Tiếp đơn kiện mà lại không thực hiện được, sẽ bị phạt trọng! Công tử là tiêu cực đại thiếu gia, muốn có tiền tại sao không hỏi người trong nhà? Thậm chí mở miệng cùng lão gia cũng không chịu! Lại cố tình muốn đi làm Trạng Sư cái gì đó! Ưu nghi nhìn Đường Phi lại thở dài, hẳn thật sự không biết công tử suy nghĩ cái gì.

Đang lúc Ưu nghi buồn rầu, Phượng Thần Anh đến đây.

Ưu nghi đang tính hành lễ, Phượng Thần Anh dùng chiết phiến điểm lên môi, ý bảo hắn chớ có lên tiếng. Ưu nghi nhanh chóng đứng sang một bên.

Đường Phi ngồi ở trên giường, quần áo cũng như mọi lần tới lui tán loạn, gối đầu dựng thẳng lên kê ở sau lưng, nhìn sách – ngẩn người.

Phượng Thần Anh phe phẩy cầm phiến, bộ dáng phóng đảng một bước nhoáng lên hướng Đường Phi đi đến. Phượng Thần Anh mắt phiếm đào hoa, khoe miệng hàm xuân, loan hạ thất lưng, môi mở ra một chút để sát vào bên má tái nhợt của Đường Phi.

“Ân!” Phượng Thần Anh kia không biết có bao nhiêu cả nam lẫn nữ, ngày ngày đêm đêm đều muốn được môi hắn hôn lên, nay lại lãng phí ở trên bản [Hoàng Diệp luật] thật dày này. Phượng Thần Anh xoa xoa môi, bất đắc dĩ cười nói: “Người thật đúng là không hiểu phong tình.”

“Sai,” Đường Phi bình tĩnh thu hồi [Hoàng Diệp luật], tiếp tục mở ra đọc tiếp, thản nhiên nói: “Phong tình của ta chưa bao giờ dâng cho lưu manh.”

Phượng Thần Anh khẽ nhíu mày, ngữ khí có chút nguy hiểm: “Lưu manh? Ta?”

Đường Phi giương mắt nhìn về phía Phượng Thần Anh, thực khẳng định trả lời: “Phải, là người!”

Một tiếng kinh hô, Đường Phi đã bị Phượng Thần Anh áp đảo trên giường.

“Lá gan của người thật sự rất lớn.” Phượng Thần Anh ở trên người Đường Phi, cúi đầu nhìn ánh mắt hẩn, lộ ra vẻ tà mị, thanh âm từ tính trầm thấp khàn khàn nói: “Bất quá, ta thực thích.”

Đường Phi lạnh lùng nhìn Phượng Thần Anh liếc mắt một cái, sau đó giương lên khóe miệng, dùng sức một cái liền xoay người đem Phượng Thần Anh đặt ở dưới thân, một tay giữ sườn mặt hẩn, một tay xoa ngực hẩn, ngón tay thon dài nhẹ nhàng đi xuống, hơi thở ấm áp phun ở bên tai Phượng Thần Anh, tràn ngập nguy hiểm dụ hoặc: “Ta không chỉ lá gan rất lớn, có một chỗ còn lớn hơn nữa, người có muốn thử một lần?”

Phượng Thần Anh khẽ híp hai mắt, bên trong hiện lên một tia hàn quang, lại nhưng cười không nói. Đường Phi tiểu ý càng sâu, đang lúc hẩn nghĩ chính mình đã hoàn toàn thắng cuộc, Phượng Thần Anh bỗng nhiên vươn một bàn tay, ôm lấy đầu của hẩn hung hăng đè xuống môi chính mình, tay kia thì gắt gao chế trụ thất lưng tinh tế, dùng lưỡi cố tách đôi môi hẩn ra liền bắt đầu liếm hôn.

Đường Phi ngẩn người, sau khi phát hiện Phượng Thần Anh đang làm cái gì liền bắt đầu giãy dụa. Bất đắc dĩ đã bị Phượng Thần Anh chiếm tiên cơ, Đường Phi vốn một bàn tay đang đặt ngay trên người Phượng Thần Anh, lúc này bị hẩn ôm chặt xuống lại bị kẹp không thể động đậy, muốn kéo về cũng không thu lại được. Tay kia thì muốn khởi động thân thể chính mình tránh đi cái hôn kia, chỉ tiếc người của Phượng Thần Anh khí lực lớn đến không thể ngờ, hẩn căn bản không thể tránh đi. Không có biện pháp, chỉ còn có thể liều mạng đá động hai chân, muốn đá vắng Phượng Thần Anh. Ai ngờ hẩn vừa động, hai chân Phượng Thần Anh liền khê gang ra, quán lấy hai chân hẩn trực tiếp kẹp chặt, Đường Phi lại không thể động đậy.

Đường Phi rõ ràng đang ở trên người Phượng Thần Anh, nhưng lại biến thành bị động.

“Ấn !” Đường Phi thét lớn một tiếng, Phượng Thần Anh ở trên môi hẩn hung hăng cắn một ngụm, theo bản năng đau đớn liền mở miệng, trong nháy mắt này Phượng Thần Anh liền thừa dịp tiến vào. Đường Phi hơi thở bất ổn, tránh né đầu lưỡi linh hoạt của Phượng Thần Anh, nhưng hẩn càng muốn trốn, Phượng Thần Anh lại càng truy đuổi, sinh khí khiến vẻ mặt hẩn đỏ bừng, hai mắt mang theo tức giận nhìn chằm chằm Phượng Thần Anh, Phượng Thần Anh trong mắt lại mang theo tươi cười, hôn càng hăng say, độ mạnh yếu của bàn tay quả thực đã muốn bẻ gãy thất lưng hẩn.

Nếu không phải hiện tại giết Phượng Thần Anh sẽ làm hại hẩn không thể quay về, thậm chí còn bị người này giết chết, hẩn tuyệt đối sẽ không chút do dự cắn đứt đầu lưỡi hẩn! Đường Phi sắp hít thở không thông liền thay đổi khẩu khí, cũng nhân cơ hội tốt này, Phượng Thần Anh liền dễ dàng quán lấy đầu lưỡi hẩn, sau đó kéo vào trong miệng chính mình, hai lưỡi giao triền, tham lam liếm mát.

Đến hiện tại, Đường Phi lui cũng không thể lui.....

Ngay tại thời điểm Đường Phi nghĩ sẽ bị Phượng Thần Anh hôn đến thở không được mà chết, Phượng Thần Anh rốt cục lòng dạ từ bi buông hẩn ra.

Đôi môi tách ra, bởi vì vừa rồi kích hôn mà kéo theo một sợi chỉ bạc lấp lánh thủy quang, khiêu gợi, mà lại phiền tình.

Đường Phi không tình nguyện mà ngã vào trước ngực Phượng Thần Anh kịch liệt thở dốc, đôi môi mỏng mảnh bị hôn đến sưng đỏ không chịu nổi, nguyên bản quần áo vốn đã rời rạc, lại bởi vì vừa rồi giãy dụa nên đã tuột xuống lộ ra hơn phân nửa bả vai mịn màng, hai mắt ửng đỏ mang theo phần hận cùng không cam lòng, còn có một tia – dục vọng không thể phát hiện.

“Hừ hừ hừ.” Phượng Thần Anh thấp giọng cười, cảm giác được Đường Phi trước ngực hẩn khê chấn động. Cúi đầu hôn lên bả vai trần trụi của Đường Phi, Phượng Thần Anh hai tay không an phận ở hẩn trên người sờ soạng, dùng thanh âm dụ hoặc nói: “Có muốn thử một lần, xem của ta có bao nhiêu lớn?”

Đường Phi cả người đang dánở trong lòngPhượng Thần Anh, hạ thân hai bên nghiêm ti mật phùng kề sát, hẳn tự nhiên cảm giác được dục vọng Phượng Thần Anh đã muốn thức tỉnh.

“Hừ,” Đường Phi hơi thở phì phò, cũng không để ý tới Phượng Thần Anh động tay động chân, cười lạnh nói: “Người chẳng lẽ không thấy ta không có cảm giác?” Đường Phi cũng mộtnam nhân, đã cảm dục gần hai tháng, thân thể không có khả năng không muốn, huống chi lại bị cao thủ như Phượng Thần Anh khiêu khích? Chỉ là khả năng tự chủ của hắn luôn luôn rất mạnh, cho dù thân thể đã bắt đầu nóng lên, hắn vẫn có thể không chế được dục vọng của mình.

Phượng Thần Anh trong mắt có chút nhụt chí, hẳn đương nhiên cảm giác được, “hảo huynh đệ” của Đường Phi đối với hắn thật sự một chút phản ứng đều không có!

“Chẳng lẽ mị lực của ta thật sự kém như vậy?” Phượng Thần Anh không phục hỏi Đường Phi, động tác trong tay cũng ngừng lại, tối hôm qua hai nam quân kia bị hắn làm đến muốn chết đi sống lại, miệng lại vẫn còn hô muốn!

“Không phải, chuyện này không liên quan đến mị lực.” Đường Phi khí lực từng chút trở về một chút, thừa dịp Phượng Thần Anh dừng tay, chuyển thân mình nằm ở một bên, tiếp tục nói: “Nó giống như, người đối với một món đồ ăn người chưa bao giờ cảm thấy hứng thú, thì cho dù là thịt rồng người tuyệt đối cũng không dậy nổi khẩu vị, trừ phi người thật sự rất đói bụng,rất rất đói bụng hơn nữa chỉ còn một lựa chọn duy nhất, bụng đói ăn quăng mới không thể không chọn nó. Ta còn chưa tới trình độ này.”

“Người đem ta trở thành một mâm đồ ăn?!” Phượng Thần Anh giận cực phản cười, nhìn Đường Phi bày ra một bộ dáng “người dám nói phải ta liền bóp chết người”.

“Ách, không phải!” Đường Phi nhanh chóng phủ nhận, hẳn còn không muốn chết ở nơi này, “Ta chỉ là làm cái ví dụ, đây chỉ là so sánh, người sao lại nhỏ nhen như vậy.”

Một câu, đã phá hỏng bất mẫncủa Phượng Thần Anh, nếu hắn còn tiếp tục so đo như vậy chứng minh hẳn chính là kẻ nhỏ mọn, bất kể thế nào cũng vẫn là mình chịu thiệt.

“Người quả nhiên là một Trạng Sư.” Phượng Thần Anh bất đắc dĩ nói: “Miệng lưỡi sắc bén.”

“Quá khen quá khen.” Đường Phi da mặt dày, luôn luôn đem tổn hại trở thành tán thưởng.

Phượng Thần Anh vô lực tranh cãi, đời này của hắn lần đầu tiên đối một người cảm thấy bất đắc dĩ như vậy. Nếu không phải muốn cho Đường Phi cam tâm tình nguyện thần phục dưới thân mình, hẳn tuyệt đối sẽ làm cho hắn chết rất khó xem!

“Được rồi, đứng lên, giúp ta viết vài thứ.” Đường Phi nghỉ ngơi đủ liền ngồi dậy, vỗ vỗ Phượng Thần Anh còn đang nằm. Tuy rằng vừa mới bị hắn cưỡng hôn, bất quá đều là nam nhân, cơ thểcũng chẳng thiếu đi một khối thịt, hơn nữa đối phương kỹ thuật cao siêu, hẳn sẽ không thật sự đi so đo.

Phượng Thần Anh nhúu mày, ngồi dậy, vẻ mặt cười gian trá: “Giúp người viết tụng từ? Có thể, bất quá thù lao người cũng phải chia cho ta một phần.”

Đường Phi nghiêng mắt nhìn hắn, sửa sang lại quần áo, thực sảng khoái đáp ứng: “Không thành vấn đề!”

Tụng từ này là Đường Phi đọc ra, Phượng Thần Anh viết thay.

Sau nửa canh giờ, Phượng Thần Anh cầm trong tay tụng từ chỉ có hai trang, đối với Đường Phi quả thực nhìn với cặp mắt khác xưa. Hẳn nguyên bản nghĩ đến Đường Phi hai ngày nay vì thanh y nam nhân kia mất hồn mất vía, căn bản sẽ không nhớ tới chuyện này, càng không thắng được Lý Lương. Hắn đều đã chuẩn bị sẵn sàng để xem kịch hay, ai biết kết quả thật đúng là ra ngoài dự kiến của hắn!

“Người nói người ở ngàn năm sau làm Trạng Sư, quả nhiên không giả.” Phượng Thần Anh nhìn Đường Phi nói, chỉ dựa vào phân tụng từ ngắn ngủn này, nhất định có thể đả bại Lý Lương, tuy rằng nghe nói tụng từ của tên kia dài đến một quyển giấy.

“Là luật sư, cùng vớitrạng sư nơi này của các người, tính chất cùng địa vị hoàn toàn bất đồng, chỗ chúng ta luật sư đều là tinh anh, cũng chính là trụ cột quốc gia theo lời nói của các người.” Đường Phi lấy tụng từ trong tay Phượng Thần Anh nhìn nhìn, một chữcũng không sai!

“Ta trước đây quả thật là nhìn nhầm.” Phượng Thần Anh tựa tiểu phi tiểu nói.

“Được rồi, sắc trời không còn sớm, là thời điểm chúng ta đem tụng từ giao cho Chương lão gia.” Đường Phi không muốn tái cùng hần tranh cãi, đem tụng từ sửa sang lại đầu có.

“Đừng quên thù lao của ta.” Phượng Thần Anh cười nói.

“Người yên tâm, tuyệt đối không thiếu người!” Đường Phi nắm tay Phượng Thần Anh định xuất môn.

Phượng Thần Anh lại kéo hần lại, nhìn cách ăn mặc của Đường Phi hành vi phóng đảng như vậy, làm sao có thể ra ngoài. Chỉ cười mà không nói, giúp hần đem quần áo chỉnh lại.

Đường Phi sưng sốt, lập tức liền thả lỏng để cho Phượng Thần Anh giúp hần, dù sao cũng không phải lần đầu tiên!

Quần áo mặc xong, hai người liền ra cửa.

Từ khi Phượng Thần Anh đi vào phòng Đường Phi, Ưu nhi luôn luôn thủ ở ngoài cửa, thấy Đường Phi cùng Phượng Thần Anh đi ra liền cúi chào.

“Ưu nhi, đi thôi.” Đường Phi thói quen đem Ưu nhi mang theo trên người, hoàn toàn đem hần trở thành trợ lý của mình.

“Dạ, công tử.” Ưu nhi cúi đầu thấy không rõ biểu tình, Phượng Thần Anh giương lên khóe miệng mỉm cười, hần chú ý tới Ưu nhi sắc mặt trắng bệch, nói vậy chuyện tình ở trên giường vừa rồi hần đều thấy được.

Tụng từ trước giờ Thân đã đưa đến Chương gia. Ngày thứ hai, tụng từ của Chương giavừa trình lên, nhiều lần, cảTrạng Sứ trên công đường cũng không thể cãi lại, phủ doãn liền đưa ra phán quyết: khối đấtthuộc về sở hữu của Chương gia, nhưng phải trả lại ngàn lượng vàng năm đó đã mượn của Lưu gia! Phán quyết hôm đó vừa ra, Chương gia liền đem ngân lượng đã sớm chuẩn bị tốt trả lại, sau đó phi thường cao hứng, ở trước cửa phủ đốt pháo ăn mừng, trong nhà cũng mở yến hội tiếp đãi. Từ khi án kiện này chấm dứt, toàn bộ Miên Cẩm thành đều đối với việc nàybàn tán say sưa, một người trẻ tuổi chỉ mới hai mươi, đã toàn thắng cái gọi là “Thiên hạ đệ nhất” lão trạng sưLý Lương kia, làm cho lão nhânkieu ngạo nửa đời đó phải chịu năm mươi bản tử cùng bồi thường một số tiền lớn chưa nói, còn khiến thanh danh của lão lúc tuổi già đều mất hết.

Trong những ngày này, cái tênPhượng Lâmchưa từng nghe thấy, thanh danh lại bắt đầu lan truyền khắp nơi.

Kỳ thật án tử này rất đơn giản, Đường Phi nhìn chứng từ ký kết khối đất của Chương Lưu hai nhà năm đó, phát hiện Chương gia không có ghi rõ là đã bán hay cầm cố. Dựa theo [Hoàng Diệp luật · hộ luật · Điền trạch] quy định vềviệc cầm cố ruộng đất “Nếu như trên khế ước không ghi rõ đã bán hoặc không định ra thời hạn hết hiệu lực cầm cố, thì có thể lấy lại; Nếu người bán không có khả năng mua lại, người sở hữu cầm cố có thể đưa ra mức giá để bán lại cho người khác, lập khế ước mua bán; Nếu người bán có thể mua lại, đồng thời đưa ra giấy chứng nhận sở hữu tài sản, thì người sở hữu cầm cố phải bán trả lại theo giá gốc.” Nói cách khác, cầm cố có thể không ước định kỳ hạn lấy lại, chỉ cho đến khi người bán tuyên bố vô lực mua lại, mà nguyện ý bán đi, thì người khác mới có quyền sở hữu. Y theo quy định này, ngườiChương gia khai ra bằng chứng sở hữu khối đất, dựa theo Hoàng Diệp luật tự động quy kết vào “chưa ước định thời hạn cầm cố”, chỉ cần Chương gia có thể trả lại giá gốc một ngàn lượng hoàng kim năm đó, quyền sở hữu khối đất này nhất định phải trả về choChương gia. Lấy tiền tài quyền thếChương gia hiện tại, một ngàn lượng hoàng kim vẫn có thể lấy ra. Như vậy đương nhiên, khối đất liền thuộc vềngườiChương gia. Án tử này cũng liền như vậy đã xong, một chút cũng không phức tạp.(zzz, mở luật phía trên hại editor như ta bao nhiêu khổ sở, không đảm bảo đúng 100% bản gốc nhé :)))

Đường Phi chỉ dùng hai canh giờ liền đem quy tắc điều lệ về sở hữu ruộng đất của Hoàng Diệp hiểu hết, sau đó trực tiếp chọn những cái hữu dụng viết ra, chỉ cần hai trang giấy Tuyên Thànhbình thường là xong. Cho dù Lý Lươngkia có viết thêm hai cuốn vô nghĩa, không có pháp lý chống đỡ, chỉ dựa vào võ mồm biện luận, căn bản không thắng được .

Đêm đó, cầm năm mươi lượng bạc, Đường Phi vui vẻ rạo rức nhìn năm khối ngân quang u ám, hần rốt cục bước được bước đầu tiên trở về thời hiện đại!

“Đường Phi,” Phượng Thần Anh mang theo tươi cười không có hảo ý, tiến đến bên người Đường Phi, ánh mắt theo dõi độ cong khóe miệng của hắn, trầm giọng nói: “Thù lao của ta đâu?”

“Nga” Đường Phi từ trong lòng lấy ra hai mươi đồng tiền đưa cho Phượng Thần Anh, tươi cười sáng lạn: “Ta có hỏi qua, viết thư giùm chỉ cần năm văn tiền, tiền này cho người tiêu vặt.” Một câu kia, Phượng Thần Anh lại nghe ra hương vị “Là bốn đại gia tâm tình tốt, thưởng cho người”.

Phượng Thần Anh cầm lấy mấy đồng tiền dở khóc dở cười, hắn chưa cùng Đường Phi nói rõ muốn bao nhiêu, hắn hoàn toàn là nhất thời muốn trêu đùa. Nhưng là, hắn thật sự không thể tưởng tượng được Đường Phi lại keo kiệt như vậy! Năm văn tiền? Đủ cho hắn mua một cái bánh bao tổ yến sao?!(bánh bao tổ yến @@)

Lời tác giả: Chương này hai người rốt cục có một chút tiến triển ~ Chương tiếp theo một diễn viên nam tới trọng yếu sẽ xuất hiện ~ các tình yêu kính thỉnh chờ đợi!

12. Chương 12: Tịch Đây Là Hà Tịch...

Từ sau khi giúp Chương Lưu hai nhà phân quyền sở hữu, danh tiếng của Đường Phi ở Hoàng Diệp quốc dần dần lan truyền ra. Nhưng muốn tìm đến hắn lại không phải dễ dàng như vậy, phải đến Phúc Lâm tửu lâu [chính là cái tửu lâu Đường Phi lần đầu tiên đến], tìm được một cái lão nhân lưng còng mặc hắc y [là một lão nhân tạp dịch ở Phượng Tê Các], sau đó để cho hắn truyền lời, nếu đưa ra mức giá phù hợp tâm ý hắn, vậy thì hắn sẽ tự mình tìm tới cửa viết tụng từ cho người.

Đường Phi giúp người lên công đường mức giá tối thiểu là – mười lượng bạc, thấp hơn mười lượng bạc một mực không tiếp.

Tuy rằng quy củ của Đường Phi có chút cổ quái, cũng rất ngạo mạn, giá thậm chí cao thái quá, nhưng người tìm đến hắn vẫn không hề thiếu, ai kêu hắn đánh trận đầu đã liên thắng “Thiên hạ đệ nhất Trạng Sư” Lý Lương!

Đương nhiên, những người tìm đến Đường Phi, bình thường đều là vài phú quý nhân rảnh rỗi ở đô thành, nhân cư vị bất thiện, cho nên đôi khi dẫn tới phiền toái, chọc tới không người kiện lên quan phủ. Mà bọn họ có phiền toái, liền đại biểu cho Đường Phi sinh ý tìm tới cửa.

Ngắn ngủi trong vòng mười ngày, Đường Phi liên tiếp bảy án kiện, hơn nữa mỗi lần đều tất thắng, kiếm thêm một trăm hai mươi lượng. Cộng thêm một lần của Chương gia kia, Đường Phi đã kiếm được một trăm bảy mươi lượng.

Cứ tiếp tục như vậy, có lẽ khoảng hai tháng là có thể trở về. Đường Phi nhìn một đồng bạc nén trước mặt, cõi lòng tràn đầy hy vọng.

“Lão gia!” Ưu nhi đang luôn đứng nhìn Đường Phi, cảm giác được hơi thở của Phượng Thần Anh liền nhanh chóng thu liễm tâm thần, thời điểm hắn bước vào cửa liền quỳ xuống vãn an.

“Đứng lên đi.” Phượng Thần Anh vung tay lên, Ưu nhi thức thời đứng dậy lui ra.

Tuy rằng không cam lòng, nhưng Ưu nhi không có dám lờ lại Phượng Thần Anh, lại càng không dám ở trước mặt hắn để lộ ra một chút tâm tư của mình đối với Đường Phi. Từ sau sự kiện sơn môi lần trước, Ưu nhi biết Phượng Thần Anh đã đối với hắn động sát ý. Không phải bởi vì hắn đối với Đường Phi động tình, mà là hắn đối với Phượng Thần Anh nổi lên tâm ý lừa gạt. Lừa gạt chủ nhân, thường thường là bắt đầu cho việc phản bội.

Phượng Thần Anh đi đến phía sau Đường Phi, một tay hoàn trụ thắt lưng hắn, dán vào vành tai nhẹ giọng nói: “Vừa buôn bán đã lời nhiều ngàn lượng như vậy, ta lúc trước thật đúng là xem nhẹ người.”

Đường Phi nhẹ nhàng tránh ra, thoát ly ôm ấp của hắn, sau đó đi đến bên cạnh bàn tròn ngồi xuống, cũng tùy ý đem bạc thu lại.

“Đây mà cũng gọi là nhiều? Ta trước kia giúp một phú bà đánh đơn ly hôn lên tòa án cũng có thể kiếm luôn một ngàn lượng, tốc độ hiện tại đã là rất chậm.” Đường Phi rót một ly trà, mục đích muốn tự uống, không có nửa điểm ý tứ muốn rót cho Phượng Thần Anh một ly.

Phượng Thần Anh nghe không hiểu lời Đường Phi nói, cũng không hứng thú hỏi. Đi thẳng đến bên người Đường Phi ngồi xuống, tự mình động thủ rót một ly trà, uống một ngụm sau đó nhíu mày: “Đây là nước? Hay là nước lạnh!”

Đường Phi mặt trắng dã liếc Phượng Thần Anh một cái, vẻ mặt ghét bỏ, lạnh lùng nói: “Ta chưa từng nói qua đây là trà, càng không nghĩ qua muốn mời người uống. Người chưa xin phép đã tự uống, ta còn chưa nói người da mặt dày, người ngược lại còn ghét bỏ nó?” Nói xong liền đoạt lấy cái chén của Phượng Thần Anh, tính đem nước đổ lại.

“Uy !” Phượng Thần Anh nhanh chóng đoạt lấy, bất mãn nói: “Ta cũng chưa nói không uống.”

“Hừ” Đường Phi phất tay nói: “Hoàng đế cũng chưa khó hầu hạ như người!”

Phượng Thần Anh nghe được hắn nói những lời này, tiến đến bên người hắn vẻ mặt bốn cột hỏi: “Người như thế nào biết? Người từng ‘hầu hạ’ qua hoàng đế?”

Đường Phi dùng lực nhấn nài siêu cường, mới nhìn xuống không đem tách nước kia hất vào mặt hắn, cắn răng phun ra một chữ: “Cút!”

Phượng Thần Anh đối với thái độ của Đường Phi không giận mà cười, ngã vào trên người hắn cười nói: “Ha ha ha ha, đường đường là một đại Trạng Sư cư nhiên cũng có thời điểm nói không lại, là ta quá lợi hại hay là người chỉ có hư danh?”

Đường Phi không nhịn nổi nữa, tách nước trong tay hất ra ngoài.

“Ha ha ha ha, thẹn quá thành giận!” Phượng Thần Anh thân thủ nhanh nhẹn, chén nước kia hoàn toàn cố gắng cho sàn, sau khi tránh xong còn không quên giễu cợt Đường Phi: “Ta còn nghĩ người thật sự lì lợm chứ!” Trước kia hắn đã làm rất nhiều chuyện ý đồ chọc giận Đường Phi, đáng tiếc, Đường Phi người này thật sự là quá khó đối phó, những sự tình Phượng Thần Anh đã làm đều giống như một quyền đánh vào tấm chắn bông, với hắn mà nói hoàn toàn không có chút tác dụng. Hiện tại Đường Phi cư nhiên bị hắn chọc giận đến xù lông, Phượng Thần Anh đương nhiên có cảm giác rất thành tựu !

Đường Phi khóe mắt khẽ nhăn, thầm mắng: quỷ ngậy thơ! Vung tay áo, mặt không chút thay đổi tiêu sái vào phòng ngủ.

“Đường Phi,” Phượng Thần Anh vẫn còn cười, hướng về phía sau lưng Đường Phi nói: “Ngày mai người còn có đi Âu Dương phủ hay không? Hắn thế nhưng ra giá một trăm lượng bạc mời người.”

Đường Phi thoáng dừng lại, Âu Dương phủ sao?.....“Đi.”

Phượng Thần Anh ánh mắt tối sầm, khóe miệng còn mang theo tiểu ý, bất quá không còn thuần túy như vừa rồi, ngữ khí mang theo trào phúng nói: “Người vì tiền thật đúng là hạng người nào cũng đều giúp.”

Âu Dương phủ Âu Dương Hoài, đệ nhất phú nhân của Hoàng Diệp. Trưởng tử của hắn Âu Dương Hoa Vinh cường bạo dân nữ, bọn họ quen dùng thủ pháp chính là dùng tiền chặn miệng gia đình người kia, nhưng nàng nọ đều rất cứng đầu, đem năm trăm lượng ngân phiếu đưa trở về, sau đó đem Âu Dương Hoa Vinh cáo trạng lên nha môn.

Đường Phi nghe vậy quay đầu, khóe miệng mang theo châm biếm, nói: “Ta, Đường Phi, làm việc chỉ luôn luôn nhìn tiền, người hắn đã sớm biết?” Hắn trừ bỏ án kiện của Chương gia, còn lại những vụ án khác đâu phải đều là thiện nam tín nữ? Mới đây còn có một người chuyên sưu tầm đồ cổ nhờ có Đường Phi hỗ trợ, cường đoạt một miếng bảo ngọc lưu truyền từng đời của một vị lão nhân đã ngoại bát tuần (80 tuổi), cuối cùng lão nhân đó bị chọc tức giận mà chết, chuyện này Phượng Thần Anh hẳn là biết đến. Bản tính hắn như thế nào, Đường Phi nghĩ Phượng Thần Anh phải có chút hiểu biết.

Phượng Thần Anh khẽ nhủ mảy, nói: “Ta tưởng đến người sẽ không đi giúp Âu Dương gia. Dù sao nữ tử bị cường bạo kia chỉ mới mười sáu tuổi, đang yên lành lại bị người khác hủy hoại.”

Đường Phi xoay người, liếc mắt một cái nhìn Phượng Thần Anh thật sâu, lạnh lùng nói: “Cùng ta có quan hệ gì đâu?” Hắn vốn không thuộc về thế giới này, người này này gặp bất công cùng cực khổ như thế nào cùng hắn có quan hệ gì? Nữ nhân kia có lẽ thực đáng thương, Đường Phi cũng sẽ dùng chút lương tâm còn sót lại mà đồng tình thổn thức một hai câu, nhưng cũng chỉ là đồng tình mà thôi, sau đó hắn vẫn sẽ vì một trăm lượng bạc kia mà hủy diệt cả đời của nàng. Kẻ mạnh thắng kẻ yếu, cách sinh tồn cơ bản nhất của thế giới này. Hắn chỉ cần kiếm đủ bạc, làm cho pháp sư kia đem hắn đưa về thế giới của chính mình, vậy là đã đủ.

Phượng Thần Anh ánh mắt chợt lạnh, tiểu ý bên khóe miệng biến thành khinh thường, nói: “Đúng vậy, cùng người không quan hệ.” Nói xong, liền không hề liếc mắt xem Đường Phi một cái, lập tức rời đi. Chỉ là hắn nghĩ đến trong lòng Đường Phi còn có thể tồn tại một chút thiện tâm, nhưng xem ra là đã đánh giá cao hắn. Vốn trải qua mấy ngày ở chung, Phượng Thần Anh còn có điểm thương thức tính cách Đường Phi, nghĩ trong tương lai có nên hay không chừa cho hắn một con đường sống. Đáng tiếc, người như vậy, căn bản không đáng để hắn thủ hạ lưu tình !

Từ Âu Dương phủ đi ra, Đường Phi vẫn không yên lòng, Ưu nhi gắt gao đi theo phía sau hắn, mắt tràn đầy lo lắng cùng khó hiểu. Hôm nay Phượng Thần Anh không đi cùng Đường Phi đến. Cho nên Đường Phi cùng Âu Dương Hoài nói chuyện, Ưu nhi không có nghe thấy, bọn họ vào thư phòng, hắn không thể theo vào.

Ưu nhi không rõ Phượng Lâm vì cái gì muốn giúp bọn cầm thú như vậy, chẳng lẽ thật là vì tiền? Hắn cho tới bây giờ cũng không tin tưởng, Phượng Lâm cư nhiên lại là một kẻ vì tiền có thể không để ý đến luân lý đạo đức làm người, Phượng Lâm nhất định là có nỗi khổ gì mới không thể không làm như vậy.

Lại đi vào Phúc Lâm tửu lâu, Đường Phi thực thích nơi này, bởi vì địa phương xa long hỗn tạp, có thể nghe được rất nhiều tin tức hữu dụng. Đường Phi xem như là khách quen ở đây, mỗi lần tới, tiểu nhị đều dẫn hắn tới vị trí ngồi gần lan can, vị trí này thực tiện lợi cho hắn quan sát mọi người, đồng thời cũng có thể ẩn nấp bản thân rất tốt.

Đường Phi ngồi xuống, không ngoài dự kiến nghe được án tử lần này của Âu Dương phủ. Thuận tay tiếp nhận chén trà Ưu nhi rót cho hắn, Đường Phi căng tai lắng nghe.

“Ta xem a, lần này Âu Dương lão gia khó bảo đảm được nhi tử của hắn!”

“Nói như thế nào? Người nói mau nghe một chút!”

“Hắc, phủ doãn đại nhân nơi này hai ngày trước đã cáo lão hồi hương, người mới tới kia nghe nói thực tuổi trẻ, mới hai mươi lăm, là quan tiền nhiệm tiến cử, hơn nữa vị đại nhân mới tới này có tiếng là thiết diện vô tư, nghe nói ba năm trước đây, vụ án giết người của Cận tướng quân kia, cũng là kinh qua tay hắn thẩm tra, mặc kệ người là quân công hiển hách, hay là tướng môn thế gia, lệnh hành quyết xử trăm vẫn lập tức ban ra, không một chút do dự!”

“Chẳng lẽ hắn chính là vị phủ doãn Thiên phủ Nguyễn Chiêu Thiên?!”

“Chính là hắn! Nghe nói bình sinh hận nhất hắn chính là bọn giết người cướp của, hãm hại dân nữ, Âu Dương đại công tử kia, xem ra là dữ nhiều lành ít!”

“Nhưng không phải nói Phương đại trạng sư đã tiếp nhận ủy thác của Âu Dương gia rồi sao?”

“Trạng Sư? Hừ, vô dụng, không chừng đến lúc đó Nguyễn đại nhân kia cả hắn cũng tổng giam!”

Đường Phi nhìn những lá trà trôi nổi bên trong chén, mắt không gợn sóng.

“Công tử.....” Ưu nhi lo lắng kêu lên.

Đường Phi đối hắn mỉm cười, an ủi nói: “Không có việc gì, ta chưa bao giờ thất bại.”

“Ba vị khách quan, bên trong thỉnh!” Tiểu nhị tiếp khách ở cửa cao giọng kêu lên, cúi đầu khom lưng dẫn ba vị công tử đi vào.

Đường Phi lơ đãng ngẩng đầu nhìn lại, cả người liền chấn động, hắn là.....

Ưu nhi nhận thấy được Đường Phi khác thường, cũng quay đầu nhìn xem. Ba nam tử đi vào kia, kẻ cầm đầu dáng người cao gầy, bộ dạng tú nhả, trên mặt mang theo mỉm cười thân thiết, cảm y hoa phục nhả nhận không lờ lợt mà cũng không tầm thường, một cảm phiền khảm bạc trong tay, gờ tay nhắc chân đều tràn ngập khí quý tộc, từ trên xuống dưới đều là bộ dáng công tử thế gia! Bên phải hấn là một vị thiếu niên khoảng mười bốn tuổi xinh đẹp như tiên đồng, vóc dáng thon nhỏ thoát nhìn có chút gầy yếu, nhưng biểu tình trên mặt lại vô cùng lạnh lùng, giống như xem mọi người đều là kẻ thù giết cha mình, hơn nữa hấn mặc một thân huyền y cùng với một thanh trường kiếm trong tay, cả người toát ra khí chất lạnh liệt, vô tình làm cho người ta nảy sinh một ít sợ hãi. Người bên trái mặc một thân nho bào lục sắc, một bộ dáng văn nhã thư sinh trói gà không chặt, màu da có chút tái nhợt bệnh trạng, trên mặt tươi cười nhẹ nhàng, lại mang theo một chút lạnh lùng xa cách, làm cho những người muốn thân cận hấn đều không dám lại gần.

Không thể nghi ngờ, chỉ cần nhìn mặt ngoài, ba nam nhân này đều là thực xuất sắc. Nhưng Ưu nhi không rõ vì cái gì bộ dáng Đường Phi lại giống như nhìn thấy quý, chẳng lẽ công tử nhận thức bọn họ?

“Thần.....” Đường Phi nỉ non một tiếng, sau đó trong khi Ưu nhi còn đang kinh ngạc liền đứng lên, nhắm vào phía sau thanh sam nam tử kia gắt gao ôm lấy hấn. Không chỉ là Ưu nhi, toàn bộ từ lâu mọi người đều lặng im, giống như những bức tường đá chầm chầm nhìn hai người bọn họ.

Thanh sam nam tử lẳng lẳng đứng tại chỗ, vẻ mặt kinh ngạc, đây là, chuyện gì vậy?

Thiếu niên giống như tiên đồng cùng đồng hành với hấn kia, ánh mắt lạnh lùng, trường kiếm trong tay đã muốn ra khỏi vỏ.

“Đợi đã,” Nam tử hoa phục kia vươn chiết phiền chặn lại tay cầm kiếm của hấn, thản nhiên nói: “Chờ xem tình hình.”

Thanh sam nam tử chau mày, trong lòng sát ý ẩn hiện. Mặc cho ai bị một nam nhân xa lạ ôm vào trong ngực cũng đều muốn giết người?! Đang lúc hấn muốn đem nam nhân còn đang ôm hấn đẩy ra ngoài, lại nghe hấn nói một câu: “Ta, thích người.....”

Thanh âm bi thiết, thậm chí là ai oán, mang theo thật sâu thống khổ cùng áy náy. Cái duy nhất không có, lại chính là cái cần có nhất khi tỏ tình – yêu thương.

“Vị công tử này,” Thanh sam nam tử buông ý định đẩy hấn ra, chầm chầm nói: “Ta nghĩ người nhận sai người.” Không phải nhận sai người còn có thể là cái gì? Hấn căn bản không có gặp qua nam nhân ôm hấn nói thích hấn này, trừ bỏ nhận sai người, hấn thật sự không nghĩ ra được còn có thể là nguyên nhân gì.

Không phải thanh âm mà bản thân quen thuộc! Đường Phi chấn động, thanh âm Trần Thần là ôn nhu, có thể làm ấm lòng người. Nhưng thanh âm nam nhân lại rất lạnh lùng xa cách, cùng Trần Thần không giống nhau.

Đường Phi chậm rãi buông tay ra, ánh mắt mê ly dần dần tỉnh táo, nơi này không phải là thế kỷ hai mươi mốt, Trần Thần sẽ không xuất hiện ở đây. Người này, không phải Trần Thần.

“Thực xin lỗi.....” Đường Phi nhìn thanh sam nam tử trước mắt, một đầu tóc dài được buộc lại, chiều cao cùng khuôn mặt đều tương tự Trần Thần. Nhưng thanh âm thì không giống, còn có, bên phải mí mắt Trần Thần có một nốt ruồi, nhưng người này không có.

Hai người bọn họ bộ dạng rất giống nhau, nhưng hấn, không phải là Trần Thần.....

Đường Phi có chút lảo đảo lui về phía sau một bước, Ưu nhi lập tức tiến lên đỡ hấn, lo lắng kêu: “Công tử! Ngài làm sao vậy? Không cần dọa Ưu nhi!” Trong lòng kinh nghi bất định: Công tử như thế nào lại đi ôm một nam nhân xa lạ?!

“Vị công tử này?” Thanh sam nam tử tiến lên một bước, thân thiết nhìn Đường Phi nói: “Người có khỏe không?”

Đường Phi ngẩng đầu nhìn hấn, sắc mặt tái nhợt, lúc này hấn đã hoàn toàn thanh tỉnh.

“Thật có lỗi, dọa đến người.” Đường Phi nhìn hấn nói: “Ta chỉ là, nhận sai người.....”

“Không quan hệ,” Thanh sam nam tử cười nói: “Ta biết người không phải cố ý.”

“Vị công tử đây,” Lúc này, vị cảm y công tử kia đánh gãy hai người bọn họ: “Hẹn trước cũng không bằng hữu duyên, không bằng chúng ta tìm một nhà gian ngồi xuống tán gẫu, như thế nào?”

Đường Phi lúc này mới phát hiện ra mọi người trong tửu lâu đang nhìn bọn họ xem kịch vui, cũng không để ý tới Ưu nhi đang ám chỉ cho hắn phải rời đi, nói: “Cung kính không bằng tuân mệnh.” Hắn tới nơi này cũng có đã hơn hai tháng, ngôn ngữ vẫn là học không ít.

Đoàn người được tiểu nhị dẫn tới một nhà gian trên lầu.

Đội tất cả ngồi xuống, cảm y công tử nhìn thoáng qua tầm mắt của Đường Phi vẫn đang dừng lại ở trên người nào đó, ho nhẹ một tiếng nói: “Tại hạ Liễu Nghị, không biết vị công tử này cao tính đại danh?”

Đường Phi ngẩn ra, hiểu được chính mình đã thất lễ, xấu hổ thu hồi tầm mắt, tự giới thiệu: “Tại hạ là Đường Phi, vừa rồi, là tiểu đệ thất lễ.” Ưu nhi sững sốt, nghĩ nghĩ một chút liền hiểu được, công tử đại khái là sợ người khác biết được thân phận chân thật của hắn, mới đưa ra một cái tên giả.

“Đường công tử không cần tự trách.” Liễu Nghị cười nhẹ, mắt nhìn Hà Tịch nói: “Hà Tịch cũng không có ý tứ trách người phải không?”

Hà Tịch? Đường Phi nhìn về phía Hà Tịch, Hà Tịch nhìn thẳng hắn, cười nói: “Tại hạ Hà Tịch, vị này là Thuần Vu Quyết.”

Thuần Vu Quyết nghe được Hà Tịch tự chủ trương giới thiệu hắn, hừ lạnh một tiếng quay đầu nhìn ngoài cửa sổ.

“Thất lễ, tiểu đệ này của ta tính tình không tốt lắm, bất quá tâm địa của hắn so với bất cứ ai khác đều thiện lương hơn.” Liễu Nghị mỉm cười vươn cảm phiền, nhẹ nhàng gõ lên đầu Thuần Vu Quyết, ngữ khí đều tràn đầy sủng ái.

“Sách!” Thuần Vu Quyết gương mặt lạnh lùng tránh đi Liễu Nghị, trong mắt tràn đầy lửa giận.

“Ha ha, người thật sự là không đáng yêu.” Liễu Nghị mỉm môi cười khê, lại hướng Thuần Vu Quyết nháy mắt một cái.

Đường Phi không khỏi bật cười, tuổi còn nhỏ đã có một bộ mặt băng sơn, lớn lên sẽ còn như thế nào?

“Đường huynh,” Hà Tịch ở một bên bỗng nhiên mở miệng: “Thứ tiểu đệ đường đột hỏi một câu, người có phải đang tìm người?”

Ưu nhi ngồi ở bên người Đường Phi cảnh giác nhìn Hà Tịch liếc mắt một cái, Hà Tịch làm bộ như không biết.

Đường Phi sững sốt, nói: “Sao lại nói vậy?”

Hà Tịch lại cười khê, nói: “Bởi vì vừa rồi Đường huynh nghĩ lầm ta là người người muốn tìm, cho nên ta nghĩ Đường huynh có phải hay không đang tìm người?”

Đường Phi liếc mắt nhìn Hà Tịch một cái thật sâu, càng xác định Trần Thầncùng hắn một chút cũng không giống nhau, Trần Thần khí chất ôn nhu, là ánh mặt trời ấm áp. Mà Hà Tịch, làm cho người ta cảm giác rất thanh lãnh, thậm chí ngay cả tươi cười cũng vẫn khiến cho người khác có cảm giác xa cách ngàn dặm.

“Phải, ta là đang tìm người.....” Đường Phi thản nhiên nói, người hắn muốn tìm ở trăm ngàn năm sau, cho nên hắn mới liều lĩnh bất chấp mọi thứ trở về tìm hắn.

“Nga ? Người Đường huynh muốn tìm có lẽ tại hạ có thể giúp được người, ta lớn lên ở Miên Cẩm, quen biết rộng rãi, tìm một người với ta mà nói không phải việc khó.” Liễu Nghị nghe được Đường Phi muốn tìm người, liền nhiệt tình mở miệng nói giúp hắn.

“Cám ơn hảo ý Liễu huynh, bất quá,” Đường Phi hạ ánh mắt, nhẹ giọng nói: “Là ta đem hắn đánh mất, ta sẽ tự mình trở về tìm.....”

Hà Tịch sững sốt, nhìn Đường Phi nhất thời không nói chuyện. Người kêu “Thần” kia đến tột cùng là ai?

Đường Phi cự tuyệt Liễu Nghị xong, tịch gian cũng yên tĩnh đi nhiều, chỉ là ngẫu nhiên Liễu Nghị lại true gheo tiểu tử mặt than Thuần Vu Quyết kia, mà Thuần Vu Quyết từ đầu đến cuối chỉ kiên trì đáp lại hần một bộ mặt băng sơn.

Cáo biệt bọn người Hà Tịch, Đường Phi dẫn Ưu nhi trở về Phượng Tê Các, sau đó đem chính mình nhốt ở trong phòng không còn bước ra. Hà Tịch xuất hiện, đối với hần là đả kích rất lớn, hần vẫn khắc chế chính mình không cần nhìn mặt Hà Tịch. Nhưng càng là như vậy, Đường Phi càng thống khổ, tưởng niệm đối với Trần Thần lại càng mạnh liệt.

Trong đầu lại hiện ra khuôn mặt Hà Tịch kia, cùng với Trần Thần trong trí nhớ dần dần chồng chéo lên nhau, giống, lại như không giống. Đường Phi đem thống khổ của mình toàn bộ giấu vào trong giấc ngủ, đây là phương thức tự ngã bảo hộ của hần, tựa hồ như vậy sẽ có thể trốn tránh hết thảy mọi sự thật không muốn đối mặt, để có cảm giác như khi tỉnh lại tất cả mọi chuyện đều chưa thay đổi, cái gì mà linh hồn xuất khiếu, chỉ là một giấc mộng hoang đường vô căn cứ với hần mà thôi.

Ưu nhi quỳ gối trước mặt Phượng Thần Anh, đem chuyện đã xảy ra hôm nay không có nửa điểm lừa gạt, báo cáo cho hần.

“Hà Tịch?” Phượng Thần Anh lạnh lùng nhớ kỹ tên này, trong mắt tràn đầy nghiến ngấm, Đường Phi nhận thức hần, “Người xác định kẻ kêu Liễu Nghị kia, chính là Tần Nghị? Thái tử Hoàng Diệp?”

“Dạ, nô tài xác định, nô tài ba năm trước đây ở thời điểm thái tử tế thiên, có nhìn qua hần một cái, tuyệt đối không sai. Chỉ là Thuần Vu Quyết kia, nô tài không biết chi tiết về hần.” Ưu nhi cung kính nói.

“Không còn chuyện của người, nhớ kỹ canh chừng hần. Đi xuống đi.” Phượng Thần Anh phất tay phái Ưu nhi rời đi.

“Dạ, nô tài cáo lui.” Ưu nhi đứng dậy, rút lui ra cửa.

Nguyên lai ngày đó người khiến Đường Phi thất hồn lạc phách là Hà Tịch, đệ nhất mưu sĩ bên người Tần Nghị. Về phần Thuần Vu Quyết kia, hần là tiểu miêu mà Tần Nghị ở hai năm trước kia nhặt mang về? Thân sinh đệ đệ của Lang Hiên thái tử phi! Phượng Thần Anh giương lên một tươi cười lãnh khốc, trò chơi này rất thú vị.

Hoàng Diệp, thái tử phủ.

“Hà Tịch, người xác định Đường Phi kia là Phượng Lâm, nam sủng của Phượng Thần Anh Phượng Tê Các?” Tần Nghị thấp giọng hỏi.

“Không sai, thuộc hạ cùng Chương gia có chút giao tình, khi bọn họ vướng án kiện kia hy vọng thuộc hạ có thể giúp họ nghĩ chút biện pháp. Thời điểm Đường Phi đến Chương phủ, thuộc hạ liền tránh ở chỗ tối, tận mắt thấy hần đi cùng Phượng Thần Anh, khi đó hần nói chính mình là Phượng Lâm.” Hà Tịch nhíu mày lại chậm rãi nói.

“Nhưng Đường Phi này bộ dạng anh vĩ dương cương, thấy thế nào cũng không giống như là đám nam sủng mảnh mai như nữ tử, huống hồ Phượng Thần Anh kia có tiếng thích mỹ nhân, có thể hay không hần cố ý diễn kịch để ngoại nhan xem? Dù sao Đường Phi hiện tại cũng là trạng sư danh tiếng rất lớn.” Tần Nghị nói, diện mạo cùng dáng người Đường Phi thật sự rất khó làm cho người ta nghĩ đến phương diện nam sủng kia.

“Cho nên chúng ta cũng chỉ có thể án binh bất động, nhìn xem Đường Phi kia tiếp cận chúng ta đến tột cùng có mục đích gì.” Hà Tịch nói, không biết vì sao hần bỗng nhiên nhớ tới Đường Phi ôm hần, nói một câu “Ta thích người” kia, còn có chuyện hần muốn tìm người, chẳng lẽ đều là diễn trò lừa bọn họ? Nhưng là, Hà Tịch có chút không tin tưởng, dù sao Đường Phi làm cho người ta có cảm giác thực chân thành, ít nhất, đối với hần là thực chân thành, cái này có khả năng là giả sao?

13. Chương 13: Bằng Hữu

Âu Dương phủ.

Âu Dương Hoài đem tư liệu đã phái người dò thám sưu tập được đều giao vào tay Đường Phi, tuy rằng mọi việc đều theo lời Đường Phi đi làm, nhưng hiện tại hẳn thật có điểm không rõ, Đường Phi muốn gia thế bối cảnh nữ tử kia làm cái gì?

Đường Phi nhìn nhìn tư liệu trong tay, sau đó đối Âu Dương Hoài chấp tay, thản nhiên nói: “Âu Dương lão gia xin yên tâm, ngày lệnh công tử hội thẩm là ngày hẳn ra tù.”

Âu Dương Hoài chấn động, Đường Phi trên mặt tuy rằng không có biểu tình gì, nhưng trong giọng nói lại tràn ngập tự tin, bộ dáng như là tuyệt đối không thua. Nhi tử của hắn phạm, chung quy là tội lớn, nếu nói không lo lắng chính là giả, nhưng Âu Dương Hoài hiện tại có thể làm được chính là toàn tâm toàn ý tin cậy Đường Phi.

“Lão phu ở đây đa tạ tiên sinh trước! Nếu khuyến tử lần này có thể bình yên vô sự, lão phu nhất định sẽ đưa hậu lễ đáp tạ đại ân đại đức tiên sinh!” Âu Dương Hoài đối với Đường Phi vái chào thật sâu.

Đường Phi nhú mày nâng Âu Dương Hoạidậy, nói: “Âu Dương lão gia không cần như thế, tại hạ thu tiền của người, tự nhiên sẽ làm tốt bổn phận của mình.”

Nghe được lời này, gần mấy ngày nay nhận hết đủ loại tình cảm ấm lạnh của nhiều người, Âu Dương Hoạivẫn là cảm động vái chào. Đường Phi thấy thế trong lòng hoảng hốt, nhanh chóng cáo từ ly khai Âu Dương phủ, hẳn thật sự là không chịu nổi một lão nhân sáu mươi tuổi đối hắn thi hành đại lễ như vậy!

Ra khỏi Âu Dương phủ, Đường Phi lật lật tư liệu điều tra trong tay. Lần này hẳn đi ra ngoài không có mang theo Ưu nhi, không thể rõ vingroup nhân gì, hẳn chỉ là hôm nay muốn đi một mình. Dem Ưu nhi theo, khó bảo đảm hẳn sẽ không đối Phượng Thần Anh nói những cái không nên nói. Ưu nhi mỗi ngày buổi tối đều phải rời đi Đông viện trước sau một canh giờ, có lẽ phải đi hội báo cùng Phượng Thần Anh hành tung một ngày của hắn đi? Hẳn không phải ngốc tử, đương nhiên biết Ưu nhi là do Phượng Thần Anh phái tới giám thị hắn. Cũng có lẽ, là trong lòng ẩn ẩn chút chờ mong, muốn gặp được Hà Tịch kia, mới không đem theo Ưu nhi.....

Xem ra là lão thiên gia đối với Đường Phi gần đây thật sự rất chiều cố, cho nên nghe được điểm chờ mong trong lòng hắn. Đường Phi vừa đi đến chợ, Hà Tịch một thân thanh y từ phía trước liền đi tới, hơn nữa hẳn cũng giống như Đường Phi, lẻ loi một mình.

Hà Tịch cũng thấy được Đường Phi, cho nên hẳn dừng cước bộ, đứng trước mặt Đường Phi mỉm cười, nói: “Đường huynh, thật trùng hợp.”

Đường Phi lẳng lẳng nhìn Hà Tịch, sau đó cũng cười, nói: “Thật sự là trùng hợp.”

Hai người ngẫu nhiên gặp nhau liền như vậy mà nhìn đối phương cười, sau đó ăn ý sóng vai đồng hành.

“Người, nguyên bản muốn đi đâu?” Đường Phi đánh vỡ trầm mặc của hai người, thấp giọng hỏi. Hà Tịch vừa nãy đang đi hướng ngược với hắn, cho nên không có khả năng cùng hắn chung đường.

”Cũng không có chỗ nào muốn đi, ta gần đây trong phủ cảm thấy có chút buồn, muốn ra ngoài hít thở không khí, ai biết liền gặp được Đường huynh. Còn huynh, muốn đi đâu?” Hà Tịch cúi đầu nói, trên mặt lộ vẻ lạnh lùng, điềm đạm cười.

“Ta.....” Đường Phi sững sốt, đúng vậy, hẳn vốn muốn đi tìm người hỏi chút sự việc, nhưng lại gặp Hà Tịch.....

Hà Tịch ngẩng đầu nhìn về mặt Đường Phi, lại nhìn lướt qua xấp giấy hắn cầm trên tay, nhân tiện nói: “Đường huynh nếu có việc gấp, cứ đi làm trước đi.”

Không muốn cùng Hà Tịch chia tay như vậy, Đường Phi vội nói: “Ta cũng không có chỗ nào muốn đi, tùy tiện dạo chơi.”

Hà Tịch kinh ngạc nhìn Đường Phi liếc mắt một cái, cũng không nói gì nữa, tiếp tục cùng Đường Phi ở trên đường cái vô mục đích bước đi.

Tuy rằng một đường không nói chuyện, Đường Phi cũng rất thích cảm giác như vậy, trước kia thời điểm Trần Thầncùng hần ở một chỗ cũng sẽ giống như hiện tại vậy, an tĩnh thuận theo, sẽ không huyền não hoạt bát như bình thường. Mỗi lần như vậy. Đường Phi đều đã sinh ra một loại ảo giác, Trần Thần có thể ở bên hần đến đầu bạc răng long.

“Người trước kia cũng như vậy.....” Bất tri bất giác, Đường Phi đem lời trong lòng nói ra. Sau khi nói xong mới phát hiện đối phương là Hà Tịch không phải hần Trần Thần, vội vàng quay đầu nhìn về phía Hà Tịch, Hà Tịch tựa tiểu phi tiểu nhìn hần.

“Ách,” Đường Phi thoáng chốc có chút quẩn bách, ngượng ngùng nói: “Thực xin lỗi, ta không phải nói người, ta là nói.....”

“Ta biết, là người bộ dáng rất giống ta?” Hà Tịch nghiêng đầu đối Đường Phi cười, một nụ cười khả ái nói không nên lời.

Đường Phi lại là sửng sốt, trong lòng ầm ập, lộ ra một tươi cười ầm ập hiếm thấy: “Phải.....”

Bị tươi cười này của Đường Phi lung lay, Hà Tịch ngẩn ra, có chút không được tự nhiên, diêm đạm cười nói: “Đáng tiếc, ta không phải hần.....”

“Đúng vậy.....” Đường Phi có chút cô đơn nói: “Bất quá, ta sẽ không sẽ đem người trở thành hần, Hà Tịch là Hà Tịch, hần là hần.”

Hà Tịch quay đầu nhìn Đường Phi, Đường Phi trong mắt tinh lườm, mang theo thật sâu tiểu ý nhìn hần, chậm rãi nói: “Từ hôm nay trở đi, người là bằng hữu của ta.”

Bởi vì là bằng hữu, cho nên hần sẽ không đem hai người nhằm lẫn, cũng sẽ không có tình cảm lẫn lộn.

Đường Phi, người này làm việc tuy không có đạo đức phẩm đức tối thiểu, nhưng cũng sẽ không ti bỉ đến mức lấy người khác làm thể thân, để an ủi việc thiếu thốn tình cảm trong lòng chính mình.

Hà Tịch thật sâu nhìn Đường Phi, hai tròng mắt sâu thẳm nổi lên gợn sóng thần nhiên, sau đó cười nói: “Ta, Hà Tịch, từ hôm nay trở đi, sẽ trở thành bằng hữu của người.”

“Như vậy, nếu chúng ta đã là bằng hữu, nếu có cần cái gì, cứ việc tới tìm ta hỗ trợ.” Hà Tịch đối Đường Phi nói.

Đường Phi nhìn nhìn giấy trong tay, sau đó khước miệng cười tà, nói: “Mang ta đi tìm một người đi, ta không biết đường.” Khuyết điểm của việc không mang theo Ưu nhi xuất môn chính là, nhân sinh không quen biết, hần rất khó tìm được địa phương muốn đi. Bất quá, hiện tại có Hà Tịch bằng hữu này, hần sẽ không buồn.

Cùng Hà Tịch đi qua ngã tư đường náo nhiệt, cửa hàng hai bên cùng chào bán cái gì đó rực rỡ muôn màu, nếu là bình thường Đường Phi còn có thể tò mò dừng lại xem, nhưng hiện tại muốn đuổi kịp bộ pháp di chuyển rất nhanh của Hà Tịch kia đã rất khó, làm sao còn có thời gian hết nhìn đông tới nhìn tây? Hơn nữa ngại mắt, Đường Phi không thể kêu Hà Tịch đi chậm lại một chút, chỉ có thể kiên trì đuổi theo cước bộ Hà Tịch.

Đi đại khái nửa giờ, Hà Tịch rốt cục ngừng lại, sau đó xoay người đối Đường Phi vẫn đang gất gao đi theo hần nói: “Đến rồi, chính là nơi này, lương du điểm Hứa Kí.”

Bởi vì vừa rồi đi nhanh, Đường Phi xoa xoa mồ hôi trên mặt, hơi thở hổn hển, nhìn đến Hà Tịch trên mặt không có chút ửng hồng cũng không có một giọt mồ hôi, âm thầm nghĩ nguyên lai Hà Tịch này thoát nhìn gầy teo nhỏ xíu, nhưng cũng không phải là người đơn giản! Xem ra cũng là võ lâm cao thủ trong truyền thuyết đi?

“Nga, cảm ơn.” Đường Phi có chút lúng túng nói, sau đó vuốt vuốt mũi dẫn đầu đi vào.

Hà Tịch lén lút lộ ra một tươi cười tinh nghịch, cũng đi theo vào. Hần vừa rồi là cố ý làm như vậy, chính là muốn thử một lần tiêu cục đại thiếu gia này có bao nhiêu năng lực, nhưng ai biết hần một chút nội lực đều không có, đi nhiều đường thế này ngay cả thở cũng không ra hơi, xem ra hần là luyện công phung phí gia. Bất quá, bộ dáng kinh ngạc của hần, rất khả ái!

Cửa hàng có một vị tiên sinh tuổi còn trẻ đang ngồi, lưỡi biếng ngả vào trên mặt bàn: “cách cách cách” dùng bàn tính tính toán sổ sách.

“Nhĩ hảo.” Đường Phi lễ phép tiến lên chào hân.

Vị tiên sinh ở phòng thu chi nghe được có khách nhân tới cửa, cũng không chút nhiệt tình, thậm chí động cũng có động, giống như người chết hỏi: “Khách quan muốn mua cái gì? Người chờ một chút đi, nhân viên cửa hàng đi đưa hàng tới con phố cách vách rồi.” Nghe hân nói như vậy, rõ ràng là sẽ không ra tiếp đón khách nhân tới cửa.

Hà Tịch kỳ quái nhìn hân liếc mắt một cái, làm như vậy sao có sinh ý? Đây rõ ràng là đuổi khách nhân a !

Nhưng thật ra Đường Phi không thèm để ý, cười cười, không chút để ý nói: “Tuy rằng vị hôn thê trong nhà gặp tai họa, Hứa chương quỳ cũng không tất yếu ở chỗ này giống như người chết chứ? Có sinh ý tìm tới cửa cư nhiên không thèm tiếp?”

Vị tiên sinh ở phòng thu chi kia nghe được Đường Phi nói những lời này, toàn thân chấn động mạnh, sau đó đứng dậy hung hăng nhìn chằm chằm Đường Phi: “Người nói cái gì ? !”

“Ta nói cái gì, chương quỳ không phải tối rõ ràng sao?” Đường Phi bên miệng lộ vẻ châm biếm, tươi cười ảm áp vừa rồi hân đối với Hà Tịch chỉ là phù dung sớm nở tối tàn mà thôi. Hà Tịch nhìn Đường Phi như vậy, trầm mặc không lên tiếng, chỉ là trong mắt có chút ý tứ hàm xúc không rõ.

“Người đến tột cùng là loại người nào! Vì cái gì biết chuyện này!” Hứa chương quỳ chỉ vào Đường Phi trầm giọng quát, hân cùng nữ nhi Viên gia hôn sự vừa mới định chưa đến nửa tháng, hơn nữa còn là bí mật định ra, trừ bỏ hai bên, người ngoài căn bản là không ai biết đến. Sau khi xảy ra chuyện, vì sợ gièm pha, hai nhà bọn họ lại càng không dám nói ra! Nhà trai là sợ người khác gièm pha thê tử còn chưa thú đã bị cấm sùng, tuy rằng cái sùng này là bị người cường gian đeo vào! Nhà gái là sợ vì những chuyện bê bối này khiến nhà trai ghét bỏ mà từ hôn, cho nên cũng khúm núm không dám đề cập tới.

“Ta là ai người không cần phải biết, người chỉ cần quản tốt vị hôn thê của người là được.” Đường Phi trong mắt mang theo trào phúng nhìn Hứa chương quỳ, Hứa chương quỳ tức giận toàn thân phát run, rõ ràng là đang muốn chê cười hân!

“Nga, ta đã quên, vị hôn thê các hạ đã bị người khác xỏ xuyên qua, xem ra người là đã chọn phải một người đàn bà dâm dăng” Đường Phi trong lời nói đã không phải châm chọc mà là cay nghiệt! Hà Tịch lại lấp bắp kinh hãi, ấn tượng của hân đối với Đường Phi không tồi, Đường Phi có thể nói ra những lời như vậy thật đúng là việc hân không ngờ tới.

“Người nói hưu nói vượn!” Hứa chương quỳ đã hoàn toàn bị Đường Phi làm mất đi lý trí, nhảy ra chỉ vào Đường Phi mắng to: “Mẹ người mới là bị người khác xỏ qua! Mẹ nó, ta đã sớm thượng qua nàng! Chọn người đàn bà dâm dăng là Âu Dương Hoa Vinh mới đúng !”

Đường Phi đối với Hứa chương quỳ bỗng nhiên tuôn ra ô ngôn uế ngữ không để ý, cũng chỉ chú trọng đến khí chất cùng công phu hàm dưỡng của chính mình. Chuyện mắng chửi người khác này hân không phải chưa làm qua, ngược lại còn là thường xuyên làm. Bất quá, hân mắng chửi người đều không mang theo từ ngữ thô tục, hơn nữa cử chỉ tao nhã giống như đang tham gia công tác hội nghị, phương thức như vậy mới có thể khiến đối thủ tức đến phát điên, nhờ vậy hân mới bình tĩnh nắm chắc thắng lợi. Giống như Hứa chương quỳ hiện tại, như một người đàn bà chanh chua chửi đồng, thật sự là mất thân phận, hân, Đường Phi chưa bao giờ làm.

Bất quá, tin tức trọng yếu đã có trong tay, tiếp tục cùng nam nhân bỗng nhiên nổi điên này dây dưa nữa cũng không thỏa đáng.

Cho nên Đường Phi lạnh lùng đối với Hứa chương quỳ đang chửi mắng nói: “Đã quấy rầy, cáo từ.” Sau đó lôi kéo Hà Tịch ly khai lương du điểm.

Đợi khi rời khỏi, đã đi ra thật xa, Hà Tịch mới nhịn không được lên tiếng nói với Đường Phi: “Người, thật sự kêu là Đường Phi?”

Đường Phi chống lại ánh mắt tham cứu của Hà Tịch, sau đó giương lên một nụ cười tự giấu cười, hỏi lại: “Người nghĩ rằng ta là ai?”

Hà Tịch ngẩn ra, thu liễm tươi cười trên mặt, trong mắt dẫn theo một chút phần nộ, trầm giọng nói: “Người vừa rồi nói, chúng ta là bằng hữu, nguyên lai chỉ là ta đơn phương tình nguyện sao?”

Đường Phi cũng thu liễm tươi cười, bất quá hấn lại là vẻ mặt nghiêm túc, nghiêm túc đến không thể nghiêm túc hơn: “Nếu ta không xem người là bằng hữu, sẽ không nói với người ta gọi là Đường Phi.” Mà là – Phương Lâm.

Hà Tịch lại ngẩn ra, hấn nhìn ra Đường Phi không phải là nói giỡn lại càng không phải muốn cãi lại, hấn là nghiêm túc. Nói như vậy, tin tình báo của hấn đã sai? Đường Phi mới là tên thật, Phương Lâm mới là giả?

“Thực xin lỗi, ta không nên hoài nghi người.” Hà Tịch gục đầu xuống, lông mày khẽ nhặn lại che đi ánh mắt, nhưng lại không lẩn át được áy náy cùng tự trách trong mắt hấn.

Đường Phi tâm bỗng nhiên mềm nhũn, không tự giác vươn tay kéo giãn lông mày hấn ra, nhẹ giọng nói: “Người không cần giải thích, thân phận của ta vốn rất khả nghi” Đường Phi tâm tư kín đáo, cái tên Phương Lâm Hà Tịch không có khả năng chưa từng nghe qua, có lẽ hấn còn xem qua thân thế lai lịch của mình cũng không chừng. Hôm nay Hà Tịch xuất hiện đều rất trùng hợp, hấn lại vừa vặn không mang theo bất luận kẻ nào liền gặp mình, không thể không làm cho người ta hoài nghi cái này căn bản không phải trùng hợp mà là, cố ý. Về phần vì cái gì muốn “ngẫu nhiên” gặp hấn, Đường Phi không muốn biết, dù sao hấn ở thế giới này cũng không lâu, vô luận nơi này phát sinh chuyện tình gì đều cùng hấn không quan hệ.

Hà Tịch mặt đỏ lên không hiểu nguyên nhân, xoay đầu đi, lớn như vậy, chưa từng có người nào đối với hấn vô cùng thân thiết như thế.....

Nhìn ra Hà Tịch không được tự nhiên, Đường Phi thu hồi tay, thái dương đã gần xuống núi, ánh hoàng hôn đem toàn bộ Miên Cẩm thành bao phủ vào một mảnh sắc vàng cam, làm cho người ta trong lòng ấm áp. Đường Phi đối hấn cười nhẹ, nói: “Người giúp ta dẫn đường, vì tạ ơn người, ta mời người đi ăn cơm.”

Bàn tay ôn nhu trên trán bỗng nhiên biến mất, Hà Tịch cảm giác trong lòng có chút mất mát, nhẹ nhàng cười nói: “Vây làm phiền Đường huynh tốn kém.”

Trở lại Phương Tê Các, mặt trăng đã lên cao. Đường Phi không khỏi cảm khái thời gian trôi qua quá mau, bất quá, Đường Phi tìm lòng không được mỉm cười, có thể bởi vì đối tượng là Hà Tịch đi? Nhìn hấn một bộ dáng lạnh lùng xa cách, nhưng lại giống Trần Thần hay nói nhiều, làm cho Đường Phi không tự kìm hãm được muốn cùng hấn tán gẫu lâu hơn một chút.

Một đường trở về Đông viện, trên mặt Đường Phi đều mang theo chút mỉm cười như có như không, khác với vẻ châm biếm cùng trào phúng thường thấy, đó là một nụ cười thanh nhiên dễ làm cho người ta tâm động.

Cho nên, Phương Thần Anh ở viện của Đường Phi đợi hấn gần một canh giờ, khi giương mắt nhìn lên liền thấy nụ cười như vậy trên mặt Đường Phi.

Tâm thần vừa động, Phương Thần Anh lập tức giận tái mặt, thấp giọng nói: “Đã trễ thế này, người đi đâu.”

Đường Phi sững sốt, ngẩng đầu lên thấy Phương Thần Anh đang ở trên ghế nằm mà bình thường hấn vẫn hay ngồi hóng mát, vẻ mặt khó chịu nhìn hấn, trong mắt âm lãnh giống như một khối băng. Đường Phi rung mình một cái, trong lòng nghi hoặc, hấn như thế nào lại đến nơi này?

Rất nhanh thu hồi tâm thần, Đường Phi chậm rãi đi tới, nhìn thoáng qua Ưu Nhi đang cúi đầu không dám nhìn hấn, không chút để ý nói với Phương Thần Anh: “Ta đi đâu khi nào thì cần thông báo với người?” Nói xong, liền xoay người trở về phòng.

Phương Thần Anh mạnh mẽ đứng dậy bắt lấy tay Đường Phi, đem hấn ôm vào trong lòng, mắt tràn đầy sát khí nhìn chằm chằm Đường Phi to gan lớn mật kia.

Ưu Nhi nhanh chóng quỳ xuống, hoảng sợ nói: “Thỉnh lão gia tha công tử một mạng!”

Đường Phi tay phải bị người khác bắt chéo ở sau lưng, bên hông bị Phương Thần Anh gắt gao giam cầm, chỉ còn tay trái ở trước ngực hấn ngăn cản, đẩy ra một chút khoảng cách.

Đường Phi ngã đầu ra sau tận lực rồi đi Phượng Thần Anh, ngoan thanh nói: “Người lại phát thần kinh gì? Có bệnh thì kêu đại phu đến cấp cho người chút được, đừng ở trước mặt ta nổi điên!”

“Hừ!” Phượng Thần Anh giận cực phản cười, xoay người chế trụ tay của Đường Phi hận không thể đem nó xả xuống, đôi môi bám vào bên tai Đường Phi nói: “Người đừng có quên, chủ nhân khối thân thể này, là thuộc về ta.”

Đường Phi cắn môi căm giận nhìn Phượng Thần Anh liếc mắt một cái, thấp giọng nói: “Người cũng đừng quên, hiện tại là ta chi phối khối thân thể này, ta tuyệt đối không thuộc về người, người cũng đừng vọng tưởng có thể mệnh lệnh được ta!”

“Muốn hay không thử một lần?” Phượng Thần Anh hung hăng đem Đường Phi kéo vào trong lòng, cắn môi hất thấp giọng nói: “Xem ta có thể chi phối người hay không?!”

“Người dám!” Đường Phi hiện tại bắt đầu có chút hoảng, hất chọc giận Phượng Thần Anh, nếu đối phương thật muốn dùng sức mạnh, hắt đúng là không nắm chắc có thể lật đổ hắn. Lấy thân thủ của mình, có thể đối phó được một võ lâm cao thủ sao?!

“Người xem ta có dám hay không?” Phượng Thần Anh như là muốn xác minh năng lực chính mình, ở trên vành tai Đường Phi vô cùng kêu gọi liếm một chút.

Đường Phi giật mình một cái, toàn thân da gà đều nổi lên! Trước kia hắn thích dùng chiêu này nhất để tán tỉnh nhóm mỹ nam, nhưng không có nghĩa là hắn thích bị nam nhân khác dùng chiêu tán tỉnh hắn!

“Lão gia, nô tài cầu ngài buông tha công tử đi!” Ưu nhi tuy rằng không nghe thấy bọn họ đang nói cái gì, nhưng Phượng Thần Anh cùng Đường Phi sắc mặt cũng không tốt, hơn nữa Phượng Thần Anh lại có một bộ dáng muốn đem Đường Phi nuốt vào trong bụng làm cho hắn kinh hãi. Cũng bất chấp mạng nhỏ của mình, vẫn là cứu công tử quan trọng hơn!

Phượng Thần Anh đây mới phát hiện Ưu nhi vẫn còn bên cạnh, liền giương lên khóe miệng tà mị cười, nói: “Người hảo hảo quỳ gối nơi này cho ta, hảo hảo nghe một chút công tử nhà người làm sao ở dưới thân ta kêu lên cầu xin tha thứ!”

Đường Phi trong lòng rung mình, vừa mới bắt đầu giấy dựa đã bị Phượng Thần Anh ôm kéo vào trong phòng.

“Phượng Thần Anh ta cảnh cáo người, nếu người dám xằng bậy ta sẽ cho người chết không được tử tế!” Đường Phi tay phải bị bẻ ra sau, khiến cơ thể đau quằn quại, chỉ có thể để mặc Phượng Thần Anh kéo dài tới phòng ngủ, một bên nói những lời uy hiếp vô dụng.

“Trước khi người làm cho ta chết không được tử tế, ta sẽ cho người dục tiên dục tử!” Phượng Thần Anh trên mặt mang theo tươi cười tà ác, một phen kéo dây cột tóc của Đường Phi, tóc đen mềm mại bốn phía bay lên. Phượng Thần Anh đem Đường Phi đặt ở trên giường, chóp mũi ở trên mái tóc đen của hắn lưu luyến lướt đi, tóc Đường Phi phát ra mùi hương nhẹ nhàng khoan khoái, làm cho hắn trong nháy mắt tâm huyền thần mê.

“Phượng Thần Anh! Người buông tay!” Đường Phi giấy dựa vắn vẹo thân thể, thấp giọng quát: “Người xem rõ ràng, ta không phải Phương Lâm! Người không có quyền lợi đối với ta như vậy!”

“Hừ hừ,” Phượng Thần Anh quay đầu liếm hôn vành tai Đường Phi, khẽ cười nói: “Chỉ cần người một ngày còn ở lại địa phương này, ta vẫn còn có quyền lợi đối với người làm bất cứ chuyện gì. Đường Phi, cho tới nay chỉ có mình người không rõ ràng tình trạng của mình.”

Đường Phi chấn động, hắn đã quên, nơi này không phải thế giới của hắn..... Nơi này là xã hội phân chia cấp bậc phong kiến cổ xưa, hắn vẫn nghĩ đến chỉ cần Phượng Thần Anh biết thân phận chân thật của hắn, nên cho một tôn trọng ngang nhau giống như thế kỷ hai mươi mốt vậy. Nguyên lai không phải, nơi này quyền lực là tối thượng, còn hắn lại không đủ khả năng!

Cảm giác được Đường Phi bỗng nhiên buông tha giấy dựa, nhận mệnh nằm ở dưới thân hắn, Phượng Thần Anh cười lạnh, xem ra rốt cục cũng hiểu được thân phận chính mình!

Buông lỏng việc kiềm chế tay Đường Phi, Phượng Thần Anh mang theo thắng lợi mỉm cười, cởi bỏ quần áo Đường Phi, từng kiện từng kiện rơi xuống, làm càn hôn lên từng tắc từng tắc trên mặt trên môi trên người Đường Phi, tay kia thì ở trên da thịt trần trụi bóng loáng của hắn tùy ý xoa nắn chơi đùa.

Đường Phi vô lực nhắm mắt lại, cứ như vậy đi.....

Ưu nghi quỳ gối ngoài phòng thấp giọng nức nở, hắn chỉ có thể tuyệt vọng nhìn bức tường thật dày kia, hắn cứu không được công tử.....

14. Chương 14: Xung Đột

Phượng Thần Anh ở trên mi mắt Đường Phi hạ xuống một cái hôn, sau đó dọc theo mí mắt một đường đi xuống. Đường Phi vẫn nằm không nhúc nhích, tùy ý động tác của Phượng Thần Anh ở trên người hắn.

“Xem ra ngươi thật sự là biết điều hơn,” Phượng Thần Anh nắm lấy cằm Đường Phi cười lạnh nói: “Ta đây sẽ không khách khí hưởng dụng” Dứt lời, Phượng Thần Anh cường ngạnh hôn trụ môi Đường Phi, dẫn theo chút ác ý bạo ngược cắn rách môi dưới của hắn, thẳng đến khi truyền đến vị máu tươi mới buông ra, sau đó lại tiếp tục xâm nhập công phá “thành trì”. Lúc này hắn đã hoàn toàn buông tha kiềm chế với Đường Phi, chỉ là đem cơ thể cường tráng áp ở trên người hắn.

Đường Phi phút chốc mở to mắt – đợi chính là giờ khắc này! Đường Phi mạnh mẽ cong đầu gối hung hăng đâm vào bụng Phượng Thần Anh!

“A!” Phượng Thần Anh thét lớn một tiếng, bụng mềm mại bỗng truyền đến đau nhức làm cho hắn không tự giác buông hai tay ra ôm lấy bụng, hắn còn chưa kịp phản ứng, Đường Phi đã nhanh tay rút ngân châm trên đầu hắn đặt vào yết hầu, mạnh mẽ lật người áp phía trên y.

“Ngươi nghĩ rằng ta thật sự dễ người khác khi dễ như vậy?” Đường Phi khinh miệt giương lên khóe miệng, trong mắt lạnh như băng: “Dám khi dễ Đường Phita, xưa nay đều không có kết cục tốt.”

Bởi vì bụng đau đớn vẫn còn chưa dứt, Phượng Thần Anh nhíu mày chịu đựng cảm giác buồn nôn đang dâng lên, lạnh lùng quét qua ngân châm sắc nhọn Đường Phi đang để ở yết hầu hắn, thanh âm lạnh lùng nói: “Đường Phi, ngươi dám.” Hắn thật không ngờ, Đường Phi cứ nhiên lại làm bộ thuận theo, ở thời điểm hắn thả lỏng cảnh giác lại cho hắn một đòn chí mạng, nếu người bình thường nhận lấy một đòn này, nhất định trong nháy mắt mất đi sức chiến đấu!

“Ngươi xem ta có dám hay không?” Đường Phi đem mũi nhọn ngân châm trên yết hầu Phượng Thần Anh dè dặt hơn, tận lực bỏ qua một điểm máu nhỏ rỉ ra khiến bản thân bắt đầu chóng mặt (hy vọng các bạn còn nhớ Phi Phi sợ máu), hung hăng nhìn chăm chăm Phượng Thần Anh nói: “Hôm nay không phải ngươi chết thì chính là ta chết!”

“Hừ,” Phượng Thần Anh không chút nào để ý lạnh lùng cười, trong giọng nói mang theo sát ý: “Giết ta, ngươi cho là còn có thể rời đi nơi này?”

“Ta có người đi theo lót đường, cũng rất đáng giá!” Đường Phi tàn nhẫn cười, dẫn ra một đôi môi vừa bị hôn cắn đến sưng đỏ, còn mang theo vài điểm máu tươi, cứ nhiên tạo ra loại hương vị tuyệt diệu. Vài sợi tóc khẽ phát phới trước mặt Phượng Thần Anh, một loại mùi thơm ngát mê người lúc có lúc không xâm nhập chóp mũi, trên choker tâm lý hắn lại ngứa ngáy.

Phượng Thần Anh có chút ảo não, chính mình ở loại thời điểm này còn có thời gian suy nghĩ miên man, Đường Phi hiện tại là thật muốn giết hắn, hắn cứ nhiên còn đối với người ta cảm thấy “tính thú” như vậy!

“Nguyên lai ngươi muốn cùng ta tự sát à!” Phượng Thần Anh thu hồi lãnh thâm cùng sát ý vừa rồi, thay đổi một bộ biểu tình bình tĩnh đại ngộ nói: “Ngươi thích ta hắn là nên sớm nói một chút, chúng ta đi tìm một địa phương phong cảnh như tranh cùng chết, không phải sẽ đẹp hơn sao?”

Đường Phi ánh mắt lạnh lùng nhìn sắc mặt thay đổi của Phượng Thần Anh, không mang theo một tia cảm tình nói: “Người yên tâm, ta hiện tại cũng có thể cho người chết rất mỹ cảm, dùng ngân châm này thử phá rách động mạch của người xem như thế nào? Hình ảnh máu tươi phun bắn lên nhất định sẽ rất đẹp.”

“Khụ khụ,” Phượng Thần Anh nghiêm trang nói: “Điều này sao có thể? Ta tuyệt đối không cho phép máu tươi dơ bẩn làm ô nhiễm sự xinh đẹp của người, cho nên, chúng ta vẫn là nên đổi một kiểu chết khác đi!”

Thái dương Đường Phi gân xanh nổi lên, kẻ này đã chết đã đến nơi còn có thể nói đùa, chẳng lẽ hắn nghĩ ta thật không dám giết người sao?

Ngân châm trong tay khẽ kéo một đường, lần này trên cổ Phượng Thần Anh sẽ không còn là một cái chấm đỏ, mà là một đạo tơ máu uốn lượn theo cổ nhỏ xuống vải lụa mỏng trên giường.

Tận lực làm cho lực chú ý của chính mình đặt ở trên đỉnh đầu Phượng Thần Anh, ổn định thanh âm nói: “Ta thích nhan sắc đỏ thắm, dùng máu của người là thích hợp nhất!”

“Phải không?” Phượng Thần Anh nở nụ cười khó hiểu, thanh âm có vẻ tâm trầm vô cùng: “Nếu người đã nói thích, như vậy tùy tiện đi.....”

Đường Phi còn chưa phản ứng xem lời Phượng Thần Anh nói là ý tứ gì, đối phương bỗng nhiên đưa cổ hướng tới cây ngân châm kia!

“Người điên rồi!” Đường Phi quát to một tiếng quát đi ngân châm trong tay, đáng tiếc đã muộn một chút, cổ Phượng Thần Anh đã hoàn toàn bị rách một đường, máu tươi nhanh chóng chảy ra.

Đường Phi thất tha thất thểu đứng dậy thối lui về phía sau, đầu vầng mắt hoa nhìn Phượng Thần Anh trên người đầy máu đang đứng lên, nhe răng cười đi từng bước một tới hắn.

Cảm giác chóng mặt mãnh liệt truyền đến, chớp mũi là mùi máu tươi quen thuộc truyền đến khiến người ta buồn nôn. Đường Phi theo bản năng muốn tránh xa màu đỏ tươi kia, bộ dáng Phượng Thần Anh ở trước mắt hắn đã dần mờ hồ, chỉ còn lại một màu hồng chói mắt.

Phượng Thần Anh cười lạnh nhìn Đường Phi trước bộ phù phiếm, lá gan nhỏ như vậy còn muốn giết người? Chỉ sợ là cả một con gà cũng giết không được! Hắn chính là cực Đường Phi không dám giết hắn, cực Đường Phi không đủ ngoan!

Đi từng bước một tới gần Đường Phi sắc mặt đang càng ngày càng tái nhợt, vừa muốn nói gì đó, đã thấy người trước mắt bỗng nhiên ngã xuống!

Phượng Thần Anh sửng sốt, theo bản năng nâng tay tiếp được Đường Phi, cúi đầu liền thấy, hắn cư nhiên đã bất tỉnh!!

Ưu nhi ở ngay thời điểm Đường Phi hét lớn, cũng bắt chắp mạng nhỏ của mình, kinh hoàng vọt vào, tình huống trước mắt thiếu chút nữa lại dọa hắn ngất xỉu!

Cái này, đây là cái tình huống gì?! Phượng Thần Anh bị thương một thân đều là máu, còn Đường Phi thì ngất xỉu đi không biết sống chết!

“Còn thất thần làm gì! Đi gọi Cốc Dương!” Phượng Thần Anh nhìn cũng không nhìn Ưu nhi, trầm giọng quát.

“Dạ, dạ!” Ưu nhi quả thực chính là té chạy đi.

Đường Phi này, hắn đã thương người, như thế nào lại tự mình ngất xỉu?! Phượng Thần Anh có chút buồn bực, điểm huyết cầm máu cho chính mình, sau đó một phen ôm lấy Đường Phi đem đến trên giường.

Đứng ở trước gương đồng xem xét thương thế bản thân, miệng vết thương không sâu, chẳng qua chạm đến mạch máu mới chảy nhiều máu như vậy. Phượng Thần Anh chán ghét nhìn một chút, sau đó cởi áo khoác tùy ý ném trên mặt đất.

Cốc Dương rất nhanh đã tới, Ưu nhi đang thất kinh đi theo ở phía sau.

“Ta nói Phượng đại các chủ! Ngài có thể giúp đỡ buông tha tiểu nhân không! Mỗi lần gọi ta tới nếu không phải thời điểm ta đang cao hứng, thì chính là ta đang hưởng ôn nhu hương, người.....” Nguyên bản Cốc

Dương còn đang lải nhải thăm oán, thì nhìn đến Phượng Thần Anhmột thân đều là máu, thanh âm bỗng cất cao: “Người như thế nào vậy?” Dựa vào một thân thần công của Phượng Thần Anh, cư nhiên còn có người có thể dả thương hắn?!

“Câm miệng!” Phượng Thần Anh mặt bình tĩnh quát khê. Cốc Dương lập tức ngừng lên tiếng, vẻ mặt nghiêm túc đi qua xem vết thương cho hắn.

“Nhìn hắn trước xem tại sao lại như vậy.” Phượng Thần Anh ngón tay chỉ vào Đường Phi đang nằm ở trên giường hôn mê bất tỉnh.

Cốc Dương quay đầu, trên thân thể Đường Phi phủ kín hôn ngân, thậm chí ngay cả đôi môi mỏng manh lúc này đều sưng đỏ không chịu nổi. Bộ dáng này cho dù là ngọc tử đều có thể nhìn ra vừa mới bị người chà đạp, Cốc Dương nhíu mày, chẳng lẽ là hắn dả thương Phượng Thần Anh ?

Cốc Dương vượt cảm nhìn chăm chăm thân thể Đường Phi: rắn chắc trắng nõn, vân da cân xứng, mê đắm nói: “Các chủ, còn phải xem sao? Nhất định là người cần rõ thái quá, mỹ nhân chịu không nổi nên mới ngắt đi thôi!” Chắc chắn, thân thểPhượng Lâmnày thật đúng là rất mê người!

“Bộp” một tiếng, đầu Cốc Dương bị người đánh nghiêng sang một bên, sắc mặt Phượng Thần Anh quả thực so với mực còn đen hơn, hắn đã quên che kín lại thân thể Đường Phi!

Cốc Dương vuốt má bị đánh đau, vẻ mặt cầu xin nói với Phượng Thần Anh: “Cái này không liên quan tới ta a.....” Rõ ràng là chính người không cần thận!

“Quần hảo ánh mắt của người! Cái gì nên nhìn, cái gì không nên nhìn không cần chủ tử như ta đến dạy người!” Phượng Thần Anh tiến lên lấy tấm chăn phủ lên trên ngườiĐường Phi, lạnh lùng nói với Cốc Dương.

“..... Dạ.” Cốc Dương khóc không ra nước mắt, lại lấy danh hào chủ tử ra áp người!

“Khụ khụ,” Cốc Dương sửa sang lại một chút suy nghĩ, tiến lên nói: “Cái kia, thuộc hạ có hay không giúp công tử xem mạch tượng?”

Phượng Thần Anh không có trả lời, chỉ là nghiêm mặt đem cánh tay nhỏ bé của Đường Phi từ trong chăn kéo ra. Cốc Dương nhanh chóng đi qua bắt mạch, thật lâu sau, Cốc Dương vẻ mặt nghi hoặc mới nói với Phượng Thần Anh: “Này, cái này không giống như miệt mài quá độ mà ngắt xỉu a.....”

“Vô nghĩa!” Phượng Thần Anh gầm lên một tiếng: “Hắn là bỗng nhiên ngắt xỉu, ta căn bản không có chạm qua hắn !”

“Bỗng nhiên liền..... A, hắn tỉnh!” Cốc Dương chỉ vào Đường Phi nói, Phượng Thần Anh lập tức quay qua.

Đường Phi vừa mới mở to mắt, liền nhìn đến máu trên cổ của Phượng Thần Anh, trước mặt lại hoa lên, tiếp tục hôn mê bất tỉnh.

“.....” Phượng Thần Anh sắc mặt thay đổi liên tục, Đường Phi vừa nhìn thấy hắn liền ngắt xỉu là ý tứ gì?! Hắn thật khủng bố như vậy?!

“Phốc ~” Cốc Dương không sợ chết nở nụ cười ra tiếng, Phượng Thần Anh lập tức vẻ mặt sát khí nhìn Cốc Dương.

Cốc Dương nhanh chóng giơ lên hai tay nói: “Thuộc hạ không phải đang cười ngài! Là vị ‘Phượng Lâm’ công tử này,hắn, nguyên lai là sợ máu!”

“Cái gì?” Phượng Thần Anh vẻ mặt chờ đợi lắng nghe, lạnh lùng nhìn Cốc Dương hỏi.

Cốc Dương cũng không dám chần chờ, nhanh chóng giải thích: “Chính là có một sốngười nhìn đến máu sẽ té xỉu, nghiêm trọng hơn chính là nhìn thấy một chút đã sợ tới mức hôn mê đi, đây là một loại bệnh, không có cách nào điều trị!” Hắn hành y nhiều năm, xem qua không ít bệnh nhân như vậy, tuy rằng không biết vinyên nhân gì, nhưng một chút cũng không ngạc nhiên!

Phượng Thần Anh cái này thật sự là không biết là nên giận hay nên cười, rốt cuộc là thế nào, cái người nói thích màu sắc đỏ thắm, muốn giết hắn lột đường, cư nhiên là loại thấy máu liền xỉu?!

“Cái kia, lão gia, ta cảm thấy vị công tử này thật ra không nghiêm trọng, chỉ là đừng cho hắn thấy máu là tốt rồi. Nhưng còn vết thương của ngài.....” Cốc Dương nhìn chăm chăm miệng vết thương nhỏ trên cổ Phượng Thần Anh, nếu không thoa được chỉ sợ sẽ lại bắt đầu đổ máu !

Phượng Thần Anh cúi đầu nhìn một thân hỗn độn của chính mình, lại bật cười, hần cứ nhiên bị một tiểu nam sủng không có võ công, thấy máu liền xỉu, chỉ biết nói miệng, đã thương thành như vậy?

“Thôi thôi,” Phượng Thần Anh bất đắc dĩ phát tay: “Đến ta chỗ đi, mắt công tử này tỉnh lại thấy ta lại ngất xỉu.”

“Dạ.” Cốc Dương cung kính nói, sau đó vụng trộm liếc nhìn Đường Phi đang hôn mê, đây rõ ràng là loại hình lão gia chán ghét nhất, như thế nào để bụng như vậy a?

“Đem phòng ốc rửa sạch sẽ, đừng cho hắn nhìn thấy máu hoặc là ngửi được mùi máu tươi.” Phượng Thần Anh nói với Ưu nhi.

“Dạ, lão gia.” Ưu nhi lập tức quỳ xuống đáp.

“Chiếu cố tốt hắn.” Phượng Thần Anh quay đầu nhìn Đường Phi liếc mắt một cái, mới dẫn Cốc Dương rời đi.

Đợi Phượng Thần Anh vừa đi, Ưu nhi nhanh chóng đứng lên đi về phía Đường Phi, đánh bạo mở chăn bông phủ trên người ra, nhìn thấy khắp nơi đều là hôn ngất đồ tươi chói mắt, rốt cục nhịn không được khóc ra.

“Công tử, thực xin lỗi, là Ưu nhi vô dụng, cứu không được người.....” Ưu nhi cầm tay Đường Phi thấp giọng khóc, sau đó nhìn đến máu trên giường, Ưu nhi cắn răng chịu đựng thống khổ trong lòng đem những thứ dính máu đều ném đi sạch sẽ, sau đó bắt đầu cọ rửa sàn.

Đợi Đường Phi tỉnh lại, đã là giữa trưa ngày hôm sau.

Lắc lắc đầu, Đường Phi chống thân mình đứng lên đi ra ngoài. Trên người hắn đã thay đổi một kiện áo lót sạch sẽ, phòng ốc cũng đã được lau dọn chỉnh tề, thậm chí ngay cả ra giường cũng thay đổi hoàn toàn mới, không khí trong phòng cũng tự nhiên thanh tỉnh không có một chút huyết khí. Ưu nhi tay chân luôn luôn sạch sẽ lạnh lợi.

“Công tử! Ngài tỉnh?!” Ưu nhi trên tay bưng một ít đồ ăn, thấy Đường Phi tỉnh liền cao hứng vội vàng chạy tới.

“Àn.” Đường Phi nhẹ nhàng gật gật đầu, Phượng Thần Anh cứ nhiên không có thừa dịp hắn hôn mê giết hắn, thật đúng là kỳ tích, hắn còn tưởng rằng chính mình chết chắc rồi chứ.

Ngửi được mùi đồ ăn trên tay Ưu nhi, Đường Phi có chút ngượng ngùng nói: “Ta đói bụng.....”

“Nha, là nô tài hồ đồ!” Ưu nhi nhanh chóng đem đồ ăn đưa tới trong phòng, sau đó lưu loát giúp Đường Phi chuẩn bị đồ rửa mặt, một bên hầu hạ hắn một bên nói: “Đợi công tử rửa mặt xong là có thể ăn cơm, bởi vì công tử thân mình không tốt lắm, Ưu nhi nấu cho ngài chút cháo tổ yến, còn có một ít điểm tâm khai vị.”

“Cám ơn người.” Đường Phi tự đáy lòng đối Ưu nhi nói cảm tạ, hắn biết Ưu nhi đối với hắn rất tốt, chỉ là mệnh lệnh của chủ nhân khiến cho hắn không thể không làm một ít chuyện tình trái lương tâm.

“Công tử.....” Ưu nhi đỏ hốc mắt, cố gắng lộ ra một cái tươi cười, làm bộ vui vẻ nói: “Công tử rửa mặt xong thì trước hết dùng cơm đi, đồ đặc này nọ để Ưu nhi tới thu thập là được rồi.”

Đường Phi gật gật đầu, cũng không nói gì nữa bước lại bàn ăn cơm. Tất cả đều là thức ăn nhẹ ngon miệng, thực hợp khẩu vị hiện tại của Đường Phi.

Vừa mới buông chén đũa, chợt nghe ngoài cửa có người kêu lên: “Các chủ đến!”

Đường Phi sửng sốt, Các chủ? Là ai vậy? Ưu nhi xanh mặt, nhanh chóng nâng Đường Phi dậy nói: “Công tử, là lão gia đến đây, chúng ta phải đi ra ngoài nghênh đón!”

Phượng Thần Anh?! Đường Phi đầu óc tràn ngập dấu chấm hỏi, hắn như thế nào lại đối xứng hô? Kỳ thật, bởi vì bình thường bọn hạ nhân nơi này đều trực tiếp tôn xưng Phượng Thần Anh là “lão gia”, rất ít khi gọi

hắn là Các chủ, chỉ có những trường hợp chính thức mới có thể xưng là “Các chủ”. Đường Phi đi vào nơi này cho đến nay, thật đúng là lần đầu tiên nghe được danh hiệu “Các chủ” này của Phượng Thần Anh.

Rút bàn tay lại, Đường Phi một lần nữa ngồi xuống cầm lấy chiếc dưa gấp một chút măng tươi, bỏ vào trong miệng chậm rãi ăn.

“Công tử ? !” Ưu nhi kinh ngạc nhìn Đường Phi: “Lão gia đến đây, chúng ta”

“Hừ,” Đường Phi cười lạnh một tiếng, nói: “Hắn có tay có chân cũng biết đường đi, cần gì chúng ta phải đi tiếp?”

“Này.....” Ưu nhi ứa ra mồ hôi lạnh, Đường Phi không đi ra nhưng hắn phải ra ngoài! Ít nhất còn có thể giúp Đường Phi nói một chút lời hay trước? Nhìn nhìn Đường Phi đang thờ ơ, Ưu nhi cắn môi chạy ra ngoài.

“Nô tài tham kiến Các chủ !” Ưu nhi quỳ gối trước mặt Phượng Thần Anh cung kính nói.

“Chủ tử của người đâu ?” Trên cổ còn quấn một vòng băng vải màu trắng, Phượng Thần Anh nghe vậy nhún mày, hắn đã đến đây một hồi lâu, Đường Phi cư nhiên một chút động tĩnh đều không có ? !

“Công tử hắn, hắn.....” Ưu nhi không dám ngắt đầu nhìn Phượng Thần Anh, ấp úng không biết nên trả lời như thế nào.

“Hừ !” Phượng Thần Anh hừ lạnh một tiếng, lướt qua Ưu nhi lập tức hướng trong phòng đi vào.

Mặc Trúc ý bảo Ưu nhi đứng lên đi theo, Ưu nhi gật gật đầu theo vào. Mặc Trúc cũng bảo vài tên người hầu đứng đợi trong sân, sau đó cũng đi vào.

Biết Phượng Thần Anh vào đến, Đường Phi khóe mắt cũng không nâng một chút, thưởng thức hương vị đồ ăn, hoàn toàn xem người đến là vô hình.

Phượng Thần Anh cũng không nói gì, trực tiếp ngồi ở đối diện Đường Phi, mắt nhìn vài đĩa rau trộn trên bàn, nói: “Lấy cho ta một đôi dưa đến.”

“Lão gia ?” Mặc Trúc trong nháy mắt đại ra, không rõ ý tứ Phượng Thần Anh.

“Nghe không hiểu lời ta nói?” Phượng Thần Anh không hài lòng nói.

“Lão gia, thỉnh dùng.” Ưu nhi sớm đã chuẩn bị tốt một bộ chén dưa mới, chỉnh tề bày đặt ở trước mặt Phượng Thần Anh.

Phượng Thần Anh nhìn nhìn mấy miếng măng còn lại, mỉm cười gấp lấy một miếng để vào trong miệng, học theo bộ dáng Đường Phi chậm rãi nhai, Phượng Thần Anh vẫn là cười nói: “Tư vị không tồi.”

Đường Phi đem chiếc dưa đặt lại, quay đầu nói với Ưu nhi: “Ưu nhi, đem mọi thứ thu hồi đi, ta hiện tại đã ngán.”

“Làm càn!” Mặc Trúc mặt mang sát khí trừng mắt nhìn Đường Phi, cả giận nói: “Phượng Lâm công tử, người nhiều lần lặp đi lặp lại vô lễ với Các chủ như thế, người thật cho rằng ta không dám giết người?” Đem qua Các chủ mang theo thương tích từ Đông viện về Diên Phi viện, tuy rằng cái gì cũng đều không nói nhưng Mặc Trúc cũng đoán được bảy tám phần, nhất định là nam sủng to gan lớn mật này làm bị thương Các chủ !

Đường Phi lạnh lùng nhìn thiếu niên mười sáu tuổi trước mắt này, giương lên một nụ cười châm biếm, khinh miệt nói: “Đồ trẻ con.”

“Người !” Đoàn kiếm trong tay Mặc Trúc đã ra khỏi vỏ, thẳng tắp hướng đến Đường Phi. Ưu nhi cả kinh, thân hình chợt lóe liền đẩy Đường Phi ra, che ở trước mặt hắn, tay không cùng Mặc Trúc giao chiến.

Đường Phi sắc mặt tối đen xem hai thiếu niên kia đánh nhau, tâm tình không tốt tới cực điểm. Quay đầu trừng mắt nhìn Phượng Thần Anh nói: “Người còn không mau gọi bọn hắn dừng tay ? !” Hắn tới nơi này chẳng lẽ muốn xem đánh nhau ? !

Phượng Thần Anh ngạc nhiên nhìn Đường Phi, cười nói: “Ta còn nghĩ đến người không nhìn thấy ta chứ? Nguyên lai không phải a!”

Đường Phi thật sự hối hận tối hôm qua như thế nào lại không giết chết xú tiểu tử đáng giận này!

Phượng Thần Anh thấy Đường Phi thật sự muốn phát hỏa, cũng sợ hai người kia lại làm ra điểm huyết tinh gì đó khiến hắn ngắt đi, mới dùng khí thế ngắt trời nói với Ưu nhi cùng Mặc Trúc: “Đều dừng tay.”

Phượng Thần Anh vừa dứt lời, Mặc Trúc cùng Ưu nhi đều nhất tề ngừng tay, trở lại bên người chủ nhân.

“Công tử, người không sao chứ?” Ưu nhi khẩn trương nhìn Đường Phi, Đường Phi thái dương co rút, trầm giọng nói: “Ta không phải nữ nhân, không mảnh mai như vậy!”

“Là Ưu nhi hồ đồ!” Ưu nhi sợ tới mức cúi đầu, hắn chưa từng có ý khinh công tử là nữ nhân !

“Bỏ đi.....” Đường Phi bất đắc dĩ nói, sau đó quay đầu nhìn chằm chằm Phượng Thần Anh: “Người lại muốn ngao cái gì?”

Phượng Thần Anh hé miệng cười, sau đó làm ra một bộ dáng chân thành nói: “Ta là cố ý đến giải thích chuyện tình ngày hôm qua, là ta quá xúc động, thực xin lỗi.”

Mặc Trúc cùng Ưu nhi đồng thời chấn động, vẻ mặt bất khả tư nghị, lão gia hướng công tử giải thích? Không đúng không đúng, hắn chưa từng trước mặt bất kỳ ai nhận bản thân mình sai lầm, lão gia trên trời dưới đất, duy ngã độc tôn cư nhiên lại hướng người khác giải thích?!

Đường Phi nhíu mày, thanh âm lạnh lùng nói: “Không cần.”

“Ừ,” Phượng Thần Anh có chút ủy khuất, méo máo nói: “Ta lớn như vậy nhưng là lần đầu tiên đối người khác nói thực xin lỗi, nể mặt mũi ta nói một câu ‘Ta tha thứ cho người’ thế nào?”

Nhìn đến Phượng Thần Anh kia vốn tuyệt sắc âm ngoan, nay lại vẻ mặt ủy khuất nhìn chính mình, Đường Phi thật đúng là có điểm chịu không nổi, hắn nhớ rõ ràng tối hôm qua Phượng Thần Anh không có bị thương đến đâu, như thế nào hôm nay lại trở nên không bình thường ?

Thấy Đường Phi vẫn là bộ dáng bất vi sở động, Phượng Thần Anh càng thêm ủy khuất nói: “Tuy rằng ta tối hôm qua hơi quá phận một chút, nhưng người sau đó cũng đã báo thù, chúng ta huê nhau lần này, thế nào?”

Đường Phi chau mày nhìn Phượng Thần Anh, Phượng Thần Anh vẻ mặt mong chờ nhìn hắn. Ưu nhi cùng Mặc Trúc đã sớm sợ tới mức vẫn cúi đầu không dám nâng, lão gia hôm nay thật sự là thần thái quý dị, cùng với việc sủng ái đám công tử thị cơ trước đây hoàn toàn không giống!

“Thôi được.....” Đường Phi thật sự có chút bất đắc dĩ, hắn tốt xấu gì cũng hơn Phượng Thần Anh vài tuổi, một đại thúc gần ba mươi lại đi so đo cùng một ma đầu tiểu tử hai mươi tuổi mới ra đời, cũng quá mất phong độ; “Ta tha thứ người.....”

“Thật sự ?” Phượng Thần Anh vẻ mặt vui sướng nhìn Đường Phi, vừa muốn nói cái gì, ngoài cửa liền vang lên thanh âm quần gia Thiết Hoán: “Khởi bẩm Các chủ, Hiền vương đã đến, đang ở đại sảnh chờ.”

“Tiểu Nhan?” Phượng Thần Anh nghi hoặc, hắn như thế nào đến đây? Chẳng lẽ là có chuyện gì; “Ta đêm nay lại đến tìm người.” Phượng Thần Anh xin lỗi hướng Đường Phi cười cười, sau đó có chút vội vàng rời đi.

Đợi mấy người liên can của Phượng Thần Anh đi hết, Đường Phi mới nhẹ nhàng thở ra, Phượng Thần Anh này, rốt cuộc tới làm gì? Chẳng lẽ chỉ vì nói xin lỗi ? Tối hôm qua quan hệ của bọn họ căng thẳng như vậy, hắn nghĩ đến Phượng Thần Anh hôm nay nhất định sẽ tìm hắn tính sổ chứ.

Đường Phi ngưng mắt trầm tư, Phượng Thần Anh sẽ không có âm mưu gì nữa đi?

15. Chương 15: Vô Lương Tâm ...

Phượng Thần Anh vừa vào đại sảnh, chân còn chưa đứng vững Tần Nhan liền vội vàng hướng hắn đánh tới, Phượng Thần Anh bị đẩy lui về phía sau vài bước mới chế trụ lại thất lưng hắn. Hạ nhân hầu hạ trong phòng đều thức thời lui ra ngoài, chỉ còn lại hai người bọn họ.

“Người hôm nay như thế nào đột ngột lỗ mãng như vậy?” Phượng Thần Anh ngữ khí mang theo sùng nịch, mắt mang tiểu ý, ôm Tần Nhan nói.

“Người thật sự bị thương?!” Tần Nhan không để ý tới lời Phượng Thần Anh, thật cẩn thận nghiêng đầu của hắn, vừa đau lòng vừa lo lắng nhìn miếng băng vải quấn trên cổ, hắn sáng nay mới thu được tin tức, không chút chần chừ liền phóng ngựa tới Phượng Tê Các. Nghĩ đến người thương tổn Phượng Thần Anh, Tần Nhan bỗng nhiên thay đổi một bộ dáng ngoan lệ nói: “Là ai đã thương người, bổn vương muốn tru di cửu tộc hắn!”

Phượng Thần Anh sửng sốt, nhìn khuôn mặt kia luôn thanh lệ ôn nhu, lúc này bởi vì hắn lại bày ra bộ dáng khấn trương, đau lòng lại phần nộ, trong lòng liền âm ập, đem hắn toàn bộ ôm vào trong lòng mình nói: “Đúng vậy, thật sự là quá lớn mật, ta thật đau muốn chết.....”

“Đau?” Tần Nhan một trận khấn trương, một bên muốn tránh thoát ôm ấp của hắn, một bên xem xét rồi nói: “Ta gọi ngự y đến xem cho người.....”

“Có điều, vốn dĩ là rất đau, bởi vì người đến xem ta, hơn nữa lại có một bộ dáng lo lắng sắp khóc, cho nên ta bỗng nhiên đã hết đau” Phượng Thần Anh ôm chặt hắn, nhẹ giọng ghé vào lỗ tai hắn nói.

Tần Nhan nghe ra ý tứ trêu đùa, nhưng không có sinh khí, ngược lại thở dài nhẹ nhõm một hơi. Phượng Thần Anh còn có thể cà lơ phất phơ như vậy mà trêu chọc hắn, có nghĩa là vết thương của hắn không có gì trở ngại.

“Không có việc gì là tốt rồi.” Tần Nhan vỗ nhẹ nhẹ vào lưng hắn, cảm giác căng thẳng trong lòng liền tan không ít: “Lần sau xảy ra chuyện gì nhớ rõ phải báo cho ta biết trước tiên, làm ta còn tưởng, người bên kia rốt cục đã tìm tới người”

“Ta chỉ là không muốn người lo lắng cho ta.” Phượng Thần Anh biết hắn bị dọa, ôm hắn nhẹ giọng trấn an: “Năm xưa từ nơi đó đi ra, hắn cũng có biết đến, nếu muốn mang ta trở về cũng không cần đợi nhiều năm như vậy mới tìm đến.”

Tần Nhan tránh khỏi ôm ấp của hắn, ngẩng đầu nhìn dung nhan đã khiến mình mê luyến mười năm, thở dài nói: “Đúng vậy.....”

Phượng Thần Anh trong mắt hiện lên một tia gọn sóng, chậm rãi cúi đầu, kề sát vào đôi môi phần hồng đã mong nhớ ngày đêm từ lâu.....

Tần Nhan sắc mặt dần dần mê ly, ngay tại thời điểm môi Phượng Thần Anh sắp đụng chạm đến môi của bản thân, trong lòng bỗng rung mình, ánh mắt liền thanh tỉnh lại, sau đó mạnh mẽ đem Phượng Thần Anh ở trước mắt đẩy ra.

“Khụ khụ!” Tần Nhan xoay người làm bộ dáng ho khan che dấu xấu hổ của chính mình, hai má đã hiện lên một tầng đỏ ửng. Hắn thiếu chút nữa liền..... may mắn, thanh tỉnh kịp thời, bằng không quan hệ hai người bọn họ sẽ không còn khả năng duy trì nguyên trạng. Hắn còn chưa chuẩn bị đem tâm giao cho Phượng Thần Anh.

“A.” Phượng Thần Anh nhẹ giọng cười, trên mặt nửa điểm cũng không thấy tức giận khi bị người cự tuyệt. Trong đầu không hiểu nguyên nhân lại hiện ra khuôn mặt tuần tú luôn luôn mang theo châm biếm của Đường Phi, nếu vừa rồi đối ngược lại là Đường Phi, nhất định sẽ hung hăng cho hắn một quyền trước, sau đó lại dùng những ngôn ngữ tồi tệ, tồi ác độc để công kích hắn, tóm lại, tuyệt đối sẽ không xuất hiện bộ dạng thẹn thùng xấu hổ hay là biểu hiện yếu thế.

“Ách,” Tần Nhan hơi xin lỗi nhìn Phượng Thần Anh liếc mắt một cái, tự cho rằng tươi cười của hắn chính là đang đối với chính mình khoan dung cùng ẩn nhẫn, trong lòng đau xót, nhanh chóng nói sang chuyện khác: “Cái kia, thương thế của người, đến tột cùng là do ai đã thương? Thích khách kia có bắt được không?”

“Thích khách?” Phương Thần Anh nghi hoặc nhìn về phía Tần Nhan, cảm thấy hiểu rõ, nguyên lai Tần Nhan không biết hắn là bị ai đã thương, hắn lại còn tưởng rằng Tần Nhan an bài thám tử ở bên người mình, đem hết mọi chuyện đều báo lại với hắn chứ. Nở một nụ cười nhạt, Phương Thần Anh có chút buồn bã nói: “Ha ha, không phải thích khách.....”

“Không phải thích khách?” Tần Nhan nhíu mày, theo bản năng hỏi: “Là ai?”

“Chỉ là một.....” Phương Thần Anh vừa định nói là một con mèo hoang không chịu phục tùng, nhưng nghĩ lại cảm thấy Đường Phi cũng không giống như một con mèo hoang nhỏ, mà là một loại động vật gặp được chuyện nguy hiểm liền dựng thẳng lông toàn thân lên, dễ dàng đâm người khác bị thương – “Con nhím.”

“Con nhím?!” Tần Nhan cả kinh kêu lên: “Con nhím như thế nào.....” Như thế nào không có lý do lại bỗng nhiên nuôi một con nhím?

“Ha ha, nói đến cũng là tại ta, nhìn thấy nó một bộ dáng dịu ngoan khả ái, nên nghĩ đến đem về dưỡng làm súng vật, ai biết trên người nó lại cứng rắn sắc bén như vậy, mới đụng vào một chút đã khiến nó dựng lông.” Phương Thần Anh cười giải thích, hắn nói cũng không sai, Phương Lâm diện ngoại anh tuấn dương cương, một bộ dáng ôn nhu vô hại, nhưng bên trong lại là tên Đường Phi kia, chỉ chạm vào một cái, lông sắc nhọn toàn thân đều dựng lên, làm cho hắn không thể phá được, rất buồn rầu!

“Nếu dưỡng không quen thì đừng có dưỡng, để cho hạ nhân bắt nó giết đi.” Tần Nhan nhún vai, hắn chán ghét nhất chính là mấy động vật nhỏ toàn thân đều là lông, xấu còn không nói lại còn khó dưỡng, nhưng trọng yếu hơn là nó làm Phương Thần Anh bị thương!

“Không thể giết được” Phương Thần Anh điềm đạm cười lắc đầu, trong mắt không ngừng nhấp nháy tính kế, ngữ khí nhẹ nhàng nhưng lại mang theo hết sức tàn khốc: “Nếu nó đã thương ta, ta tự nhiên không thể để cho nó chết thống khoái như vậy được. Ta muốn nói, cam tâm tình nguyện tự tay giúp ta nhổ ra cây kim nhọn này, sống vì ta, chết vì ta. Sau đó, ta sẽ cho nó một đao vào trong lòng, để nó ở trong tuyệt vọng cùng thống khổ mà chết đi.....”

Tần Nhan bỗng nhiên toàn thân phát lạnh, hắn đã hiểu cái gọi là “con nhím” kia, không phải động vật, mà là người. Mang theo một chút sợ hãi nhìn Phương Thần Anh, lo lắng khẩn trương lúc trước đã hoàn toàn biến mất, trong lòng chỉ tràn đầy may mắn – may mắn, hắn còn chưa đem tâm giao ra.....

Đường Phi bị Phương Thần Anh hình dung thành một con nhím, lúc này đang ở trong thư phòng cố gắng luyện tập viết bằng bút lông..... Thư phòng ở ngay tại căn phòng lớn mà Đường Phi vẫn ở, bên trong cùng chính là phòng ngủ, ở giữa là phòng khách, thư phòng cùng phòng khách tương liên, dùng hai bức sa liềm tinh mỹ ngăn cách nhau.

Đường Phi gơ bút lông dính đầy mực nước, nhìn hai chữ phồn thể “Đường Phi” trước mắt, chau mày. Chữ thực xấu, làm cho hắn có một loại xúc động muốn hung hăng xé nhỏ rồi ném vào bồn cầu hủy thi diệt tích.

Thật lâu sau, một giọt mực nước nhỏ xuống tấm giấy Tuyên Thành trắng như tuyết, tạo thành một vòng nhỏ màu đen. Đường Phi quyết đoán cầm tờ giấy lên vo tròn thành cục, ném ra ngoài cửa sổ. Đây là thói quen xấu gần đây hắn mới dưỡng thành, trước kia hắn tuyệt đối sẽ không ném rác bừa bãi, chỉ là sau khi đi vào cổ đại mới phát hiện nơi này không có thùng rác. Hắn hỏi qua Ưu nhi, rác rưởi thì phải làm sao, Ưu nhi thực tự nhiên trả lời – ném. Cho nên nhập gia tùy tục, Đường Phi cũng thực tự nhiên ném đi. Dù sao Ưu nhi mỗi ngày đều quét rác, rác rưởi này hắn dĩ nhiên sẽ xử lý.

Ai! Đường Phi đứng dậy, vẻ mặt trầm trọng khó chịu nhìn ngoài cửa sổ, xem ra hắn chỉ thích hợp với bút máy, không thích hợp xài bút lông. Văn hóa thư pháp Trung Quốc thật sự là bác đại tinh thâm, một người sinh hoạt ở thế kỷ hai mươi mốt như hắn rất khó viết được. Không sai, đây không phải lỗi của hắn, chỉ là thư pháp thật sự quá khó khăn.

“Công tử,” Ưu nhi bưng một chén nước trà mới châm tiến vào, thấy Đường Phi đứng ở trước cửa sổ ngăn người, trên bàn vẫn còn giấy và bút mực, liền nói: “Công tử là muốn viết tụng từ sao? Nếu vậy nhanh lên, hiện tại đã là giờ Dần, trước giờ Mão còn phải đem tụng từ đưa đến Âu Dương phủ.”

Đường Phi quay đầu lại, nhìn Ưu nhi một hồi lâu, bỗng nhiên gờ lên một nụ cười tà ác: “Ta như thế nào đã quên người.” Tụng từ trước đây vẫn đều là Phương Thần Anh viết giùm, lại quên mất Ưu nhi nguyên lai

mới là trợ lý tốt nhất! Còn hai hán ngồi một ngày luyện bút lông muốn tự mình ra trận, chuyện này vốn không cần ép buộc chính mình!

Ưu nhi bị tươi cười hiểm thấy của Đường Phi làm hai mắt có chút hoảng hốt, gương mặt cũng dần đỏ hồng. Ưu nhi nhanh chóng cúi đầu, thì thầm nói: “Công tử có sự tình gì muốn phân phó Ưu nhi sao?” Trong trí nhớ, công tử chưa bao giờ cười như vậy, trước kia đều là tươi cười ảm áp như ánh mặt trời, nhưng hôm nay lại có chút tà khí, cứ nhiên làm cho tim hán đập thành thịch thịch!

“Ưu nhi lại đây, ta đọc ngươi viết.” Đường Phi vươn ngón trỏ, ngoắc Ưu nhi một cái.

“Dạ.....” Ưu nhi hai mắt có chút sương mù, hướng Đường Phi đi đến, chờ hán phục hồi tinh thần lại thì đã chấp bút trong tay, ngồi ở trước bàn.

Đường Phi đứng ở bên cạnh Ưu nhi, hơi hơi cúi người ghé vào lỗ tai hán nói: “Khải bẩm phủ doãn đại nhân, về án kiện Âu Dương gia Âu Dương Hoa Vinh cưỡng bạo dân nữ, thảo dân nghĩ đến, đó chỉ là vu cáo.....”

Hơi thở ảm áp phun ở bên tai, Ưu nhi tâm thần bắt đầu hoảng hốt, hai má nổi lên vẻ ửng hồng thản nhiên, bút trong tay đã hoàn toàn là Đường Phi nói một câu, hán viết một câu, căn bản là không còn biết nội dung trong đó là cái gì. Dội thanh âm Đường Phi ngừng lại, hơi thở ảm áp kia cũng biến mất không thấy, Ưu nhi mới phục hồi được thần trí, nhận thấy chính mình thất thố, Ưu nhi tâm hoảng ý loạn, ngẩng đầu nhìn về phía Đường Phi.

Đường Phi vẻ mặt lạnh lùng nhìn chằm chằm về hướng đại môn ở bên ngoài kia, trong mắt hàm chứa một chút tức giận, vừa rồi có người rình coi bọn họ!

“Công tử?” Ưu nhi theo tầm mắt Đường Phi nhìn qua, cái gì cũng không có: “Công tử làm sao vậy?”

“Không có gì.” Đường Phi đem tầm mắt thu hồi, nói với Ưu nhi: “Vậy là được rồi, ngươi theo ta đến Âu Dương phủ đi.”

Ưu nhi nhanh chóng cúi đầu, làm bộ sửa sang lại tưng từ nói: “Dạ, công tử.”

Đường Phi nhìn gương mặt ửng hồng của Ưu nhi, bỗng nhiên có một loại dự cảm bất hảo, Ưu nhi sẽ không là..... cái này phiền toái lớn, hán cũng không muốn ở đây lại chọc phải mệnh đào hoa. Nhất thời có chút ảo não, hán hán là mỗi thời mỗi khắc phải chú ý ngôn hành chính mình, không thể đem bộ dáng trêu ghẹo mỉa mai trước kia đối đãi với Ưu nhi, khiến cho hán hiểu lầm.

“Giúp ta.....” Vừa định nói giúp hán sửa sang lại quần áo đầu tóc một trận, lại nhớ tới không thể tiếp tục cùng Ưu nhi nhóm ngọn lửa ái muội, lập tức nói: “Dem mấy thứ này thu thập một chút, ta đi đổi một bộ quần áo.” Nói xong không đợi Ưu nhi trả lời, liền ra khỏi thư phòng hướng phòng ngủ đối diện đi đến.

“Nhưng công tử.....” Ưu nhi kinh ngạc nhìn bóng dáng Đường Phi, thanh âm càng ngày càng nhỏ: “Ngài không biết mặc quần áo a.....”

Đường Phi xét thấy hôm nay là chính mình phải tự mặc, cho nên hán chọn một bộ quần áo đơn giản không quá phiền hà, thắt lưng bằng lụa tùy tiện vào qua thắt lưng buộc một cái nút. Tóc lại càng tùy ý, cầm dây cột tóc hướng phía sau đầu cột lại, để một chút tóc thoải mái phủ xuống trước trán (a.k.a mái ngố), che khuất một nửa khuôn mặt chính mình.

Đường Phi liền như vậy mà tùy tiện mặc vào, khoác lên trên dáng người cao gầy của hán, đem một thân quần áo vốn chẳng ra gì nhưng lại toát ra vẻ phóng đảng tiêu sái, lại còn có chút phong lưu không kèm chế được, khiến trên đường cái có không ít cả nam lẫn nữ xuân tâm nhộn nhạo, hướng hán mạnh mẽ phao mị nhãn. Đường Phi giống như không nhìn thấy gì, tiếp tục hướng Âu Dương quý phủ mà đi.

Ưu nhi trong lòng vừa chua xót lại ngọt ngào, chua là công tử nhà hán cứ nhiên chọc người nhiều như vậy nhìn ngó, ngọt là công tử quả nhiên anh tuấn tiêu sái phong lưu mê người, mà hán tam sinh hữu hạnh lắm mới có thể đi theo bên người công tử.

Đi vào Âu Dương phủ, Đường Phi đem tưng từ trực tiếp giao vào tay Âu Dương Hoài. Âu Dương Hoài mở ra tinh tế nhìn nửa ngày, mới vẻ mặt khiếp sợ nhìn Đường Phi.

Đường Phi không thèm để ý, đối hân cười, nói: “Âu Dương lão gia có biện pháp làm cho Đường mỗ tiến vào đại lao gặp lệnh công tử một lát hay không? Ngày mai thẳng đường có một số việc muốn thỉnh lệnh công tử phối hợp một chút.”

Âu Dương Hoài thu liễm tâm thần, trầm giọng nói với Đường Phi: “Có thể, hết thấy lao lý lão phu sáng sớm đã chuẩn bị tốt, Đường tiên sinh nếu muốn đi gặp khuyển tử, lão phu có thể lập tức mang người đi.” Âu Dương gia tài hùng thế đại, ngay khi Âu Dương Hoa Vinh gặp chuyện không may bị bắt, hân liền lập tức vận dụng hết thấy quan hệ nhân lực tài lực, giúp cho nhi tử bảo bối ở trong lao tù không chịu một chút đau khổ, thậm chí còn được hưởng đãi ngộ tốt.

“Vậy làm phiền Âu Dương lão gia.” Đường Phi không kiêu ngạo không siểm nịnh, đối Âu Dương Hoài gật đầu.

Âu Dương Hoài không tự kìm hãm được liếc nhìn Đường Phi một cái, nhìn người không thể nhìn bề ngoài, một khuôn mặt anh tuấn dương cương, dáng người gầy gò cao ngất, nam tử như vậy thường thường sẽ cho người ta có một loại cảm giác chính khí anh vĩ. Nhưng mà, nam tử trước mắt này, ánh mắt lại hơi âm ngoan vô tình, đôi môi mỏng nhợt nhạt lúc nào cũng lộ vẻ giống như châm chọc, làm cho người ta có một loại khó chịu không muốn tiếp xúc. Hoàn toàn không có cảm giác chính nghĩa, ngược lại cảm thấy hân một thân tà khí..... Nghĩ đến tưng tử mà hân viết kia, Âu Dương Hoài không khỏi chán ghét nhú mày, người này thật sự là tổn hại âm đức! Khó trách trên phố đều nói, Đường Phi này chính là một kẻ tiện vô sỉ, vô lương tâm vì bạc không từ thủ đoạn!

Thôi thôi, dù sao chỉ cần Đường Phi có thủ đoạn cùng năng lực đem nhi tử chính mình cứu ra là tốt rồi, những chuyện còn lại thì cứ mặc kệ.

Nhìn ra khinh thường cùng chán ghét trong mắt Âu Dương Hoài, Đường Phi cũng chỉ lạnh lùng cười, con người chính là như vậy, một bên phê phán xã hội bất công cùng tàn khốc giả tạo, sau đó đem hết thấy tội lỗi đều đổ lên người bọn họ, một bên yên tâm thoải mái hưởng thụ lợi ích do thứ bất công cùng tàn khốc này mang đến, còn muốn làm ra vẻ một bộ dáng đạo mạo, điển hình là dạng kỹ nữ còn muốn lập đền thờ!

Sáng sớm hôm sau, suốt đường đi Đường Phi đều ngồi ở trong xe ngựa xa hoa của Phượng Thần Anh đến trước nha môn Miên Cẩm. Đường nhiên, Phượng Thần Anh cũng đi cùng. Tối hôm qua khi Đường Phi trở lại Đông viện lại nhìn thấy Phượng Thần Anh đang đợi hân, đối với cách ăn mặc của Đường Phi, Phượng Thần Anh nhưng thật ra không nói gì thêm, chỉ là bộ dáng mê đắm của hân làm cho Đường Phi rất muốn một quyền đem hân đánh tới Narnia (Biên niên sử Narnia, có 3 phần, chắc ai cũng biết, ai không biết thì Google nhé)! Hân huyền vài câu đau khổ vô thưởng vô phạt, Phượng Thần Anh lại mang theo người của mình bỏ đi, khiến cho Đường Phi mặc danh kỳ diệu cả một buổi tối, hân còn tưởng rằng Phượng Thần Anh tà tâm chưa dứt còn muốn đến một lần nữa! Ai biết ngày hôm sau, Phượng Thần Anh mang theo một bộ quần áo phi thường chói mắt đến, dùng vân cẩm chế thành, lấy màu xanh đậm làm chủ đạo, ngoại bào lấy lông đuôi khổng tước thuần sắc trắng thêu vào, xung quanh còn có đủ mọi màu sắc của bách điệp và trăm hoa. Phượng Thần Anh tự mình giúp Đường Phi mặc quần áo buộc lại đầu tóc, nếu không phải hân nói quần áo không chỉnh tề tiến vào nha môn sẽ bị đánh hai mươi đại bản, Đường Phi đã sớm đem này một thân cẩm y hoa lệ phiên phức này đem đốt!

Tức giận trợn trắng mắt liếc một cái về mặt tiểu ý Phượng Thần Anh, Đường Phi lựa chọn nhắm mắt dưỡng thần, hân sòng xe ngựa! Hân thật sự không hiểu, mấy buổi tối hôm trước, Phượng Thần Anh còn bởi vì nổi lên hành vi cầm thú mà thiếu chút nữa bị hân giết chết, vì cái gì một chút sinh khí cũng không có, thậm chí còn hưởng hân giải thích, sau đó chính là cầm một bộ này nọ đến lấy lòng hân. Nếu như hân là muốn dùng một phương pháp khác trả thù hân, như vậy Đường Phi nghĩ, hân thực đã làm được, bởi vì một thân quần áo này thật sự làm cho hân xấu hổ vô cùng!

Phượng Thần Anh cầm chiết phiến trong tay để ở trên môi, che lại tươi cười nhin không được của mình, không thể tưởng tượng một thân quần áo hoa lệ đẹp mắt mặc ở trên người Đường Phi hiệu quả tốt như vậy, không uống công hân hao phí nhiều nhân lực và tinh lực như vậy, trong vòng một ngày gấp gáp chế tạo ra.

Không ngoài Phượng Thần Anh sở liệu, Đường Phi vừa xuất hiện liền trở thành tiêu điểm của mọi người, chỉ cần hân bước đến đâu đều tạo ra một trận kinh diễm tán thưởng cùng thấp giọng thảo luận. Dương quang chính ngọ chiếu vào trên người Đường Phi, lông đuôi khổng tước trắng được thêu phía sau lập tức ánh

lên ngân quang lóng lánh, làm chói mắt không ít người!

Đường Phi thái dương gân xanh đã đều nổi lên, chịu đựng xúc động muốn một cước đá vào vẻ mặt cười gian của Phương Thần Anh, sắc mặt âm u đi vào nha môn.

Âu Dương Hoài cũng cực kỳ hoảng sợ, đây là Phương Lâm? Một thân quần áo này của hắn cho dù là ngàn lượng hoàng kim cũng mua không được đi? Hắn như vậy cũng kêu là thiếu tiền?!

Tân nhiệm phủ doãn đại nhân Nguyễn Chiêu Thiên ngồi ở chỗ cao trên công đường cũng là một bộ dáng kinh diễm, bất quá hẳn so với nhiều người khác, rất nhanh phục hồi lại tinh thần, mạnh mẽ với một chút kinh đường mộc, trầm giọng quát: “Dưới công đường không thể ồn ào!”

Dân chúng đến vậy xem xử án lần này hết thấy đều ngậm miệng, chỉ là ánh mắt vẫn còn dính ở trên người Đường Phi, có nhiều người hâm mộ lại trừng ánh mắt nhìn long không tước trắng chói mắt kia, tổng cộng đã dùng bao nhiêu kim ti ngân tuyến thêu lên.

Phương Thần Anh đứng ở bên ngoài, thị vệ từ Phương Tê Các mang đến đứng thành một vòng xung quanh, đem những hạng bình dân đẩy xuống mặt sau. Những người đó lòng cho dù không cam lòng, cũng không dám tiến lên đem vị trí cướp trở về, người đánh thắng được đám người vừa thấy cũng biết là cao thủ thị vệ sao?!

Đường Phi có công danh trong người cho nên không cần quỳ, Âu Dương Hoài là danh môn vọng tộc lại càng thêm không cần quỳ.

Phạm nhân Âu Dương Hoa Vinh cùng nữ tử bị hại Viên Xuân Hoa đều bị đưa lên, Viên Xuân Hoa dung nhan thanh tú, than thở khóc lóc lên án tội ác của Âu Dương Hoa Vinh. Dân chúng dưới công đường lại một trận ồn ào nghị luận, mắng to Âu Dương Hoa Vinh không phải là người.

“Yên lặng yên lặng!” Nguyễn Chiêu Thiên đem kinh đường mộc gõ “bộp bộp” vài tiếng, thẳng đến khi dưới công đường an tĩnh, mới vỗ mạnh kinh đường mộc thêm một cái, hướng người đang quỳ gỏi quát: “Phạm nhân dưới công đường có nhận tội!”

Âu Dương Hoa Vinh cả kinh, vụng trộm nhìn thoáng qua Đường Phi đứng ở bên người hắn, bình ổn tâm thần nói: “Hồi bẩm đại nhân, thảo dân không nhận tội! Thảo dân là oan uổng!”

“Xôn xao” một trận, nhóm dân chúng vây xem lại bắt đầu lớn tiếng nghị luận, chửi bậy.

Nguyễn Chiêu Thiên rõ ràng cũng sửng sốt, lập tức gầm lên: “Trên công đường không cho phép cho người hồ ngôn loạn ngữ! Đã có chứng cứ vô cùng xác thực còn muốn chối tội? Người tới, đánh hắn hai mươi đại bản!”

“Đại, đại nhân!” Hai gã quan sai cầm đầu đứng ở hai bên công đường cầm đại bản được sơn đỏ một đầu bước ra khỏi hàng.

“Đại nhân chậm đã.” Đường Phi lúc này liền đứng dậy, đối Nguyễn Chiêu Thiên hơi hơi chấp tay, thản nhiên nói: “Âu Dương công tử quả thật là oan uổng, thảo dân nhớ rõ, trong tụng từ truyền lên đại nhân có ghi ra.”

Nguyễn Chiêu Thiên sắc mặt có chút xấu hổ, hắn không xem qua tụng từ kia, hắn cho rằng tụng từ chỉ là thứ những kẻ gọi là Trạng Sư vì giúp phạm nhân thoát tội mà bịa đặt ra, một chút cũng không đáng giá cho hắn lãng phí thời gian đi xem! “Khụ khụ,” Nguyễn Chiêu Thiên dùng ho khan che dấu xấu hổ của mình, nói: “Trên tụng từ viết bất quá chỉ là lời một phía, bản quan cho rằng không thể tin!”

“Nga?” Đường Phi nghiêng đầu nhìn nhìn Nguyễn Chiêu Thiên, nói: “Nếu vậy, đại nhân làm sao cho rằng vị cô nương thật sự bị cưỡng bạo, mà không phải Âu Dương công tử cùng vị cô nương này – hai bên tình nguyện?”

“Cái gì?!” Nguyễn Chiêu Thiên kêu một tiếng sợ hãi, phát giác chính mình thất thố, sau đó nhanh chóng nói: “Phương Lâm lớn mật, trên công đường không cho phép người ăn nói bừa bãi, hủy danh dự người khác?!”

Viên Xuân Hoạ lại sợ tới mức kêu khóc liên tục: “Đại nhân oan uổng! Dân nữ, dân nữ là oan uổng! Rõ ràng là tên cầm thú này, hắn.....” Rốt cuộc nói không được, ngã vào một bên khóc đến thổ không nổi.

Dân chúng lại bởi vì tin tức kinh bạo này mà muốn nổ tung, Nguyễn Chiêu Thiên gõ vài tiếng kinh đường mộc cũng không có thể làm cho bọn họ calm.

“Đại nhân,” Đường Phi mỉm cười: “Thảo dân cũng không phải ăn nói bừa bãi, đây là có chứng cứ rõ ràng, Âu Dương công tử, mời người đem tình huống ngày đó một lần nói ra.”

Nguyễn Chiêu Thiên trợn mắt nhìn Âu Dương Hoa Vinh, quát: “Không được phép có nửa điểm hư ngôn!”

“Dạ, đại nhân!” Âu Dương Hoa Vinh đối với Nguyễn Chiêu Thiên cúi đầu, liền đem bộ lí do thoái thác tới hôm qua Đường Phi dạy hấn kể lại.

Nói rằng nhà Viên Xuân Hoa là làm đậu hủ, nàng lại rất có tư sắc, nên trên phố nổi danh là Tây Thi đậu hủ. Một ngày, Âu Dương Hoa Vinh đứng mộ đã lâu, tự mình đi vào sạp đậu hủ của Viên gia mua đậu hủ, hai người mắt đi mày lại rất vui vẻ! Trùng hợp lúc này đậu hủ trên sạp sắp bán hết, phụ mẫu Viên gia bảo Xuân Hoa về nhà lấy thêm một ít lại đây, Viên Xuân Hoa liền để cho Âu Dương Hoa Vinh đi theo giúp nàng về nhà lấy. Ai ngờ vừa đến Viên gia, Viên Xuân Hoa đã bắt đầu cởi quần áo câu dẫn hấn, nói nàng muốn làm thiếu nữ nãi nãi Âu Dương gia, Âu Dương Hoa Vinh là thanh niên chính trực, căn bản gặp phải dụ hoặc không ngừng như vậy, liền hồ đồ cùng nàng lăn lộn lên giường, sau mới phát hiện Viên Xuân Hoa này căn bản không phải là lần đầu tiên! Âu Dương Hoa Vinh hối hận không thôi, phụ thân trong nhà căn bản sẽ không đáp ứng hấn thú một nữ tử như vậy. Vốn tưởng rằng đây chỉ là một xuân trôi qua liền thôi, không ngờ mấy ngày sau người Viên gia tố cáo hấn lên quan phủ, còn đem chuyện hai người tình nguyện lúc trước nói thành cường bạo!

Âu Dương Hoa Vinh nói xong, nâng tay xoa xoa mồ hôi lạnh trên đầu. Bởi vì hấn trong lòng rõ ràng, chuyện xảy ra sau khi đến Viên gia đều là giả, lúc ấy quả thật là hấn đã cưỡng bạo Viên Xuân Hoa. Về phần nàng còn thủ cung sa hay không, hấn thật đúng là không rõ ràng lắm, bởi vì lúc ấy quá mức bối rối, xong việc liền bỏ chạy căn bản là không hề chú ý!

Lúc này trên công đường đã lặng ngắt như tờ, thậm chí ngay cả Nguyễn Chiêu Thiên cũng là một bộ dáng khiếp sợ.

Phượng Thần Anh gắt gao nhìn chằm chằm Đường Phi, khóe miệng mang theo nụ cười khinh miệt, Đường Phi, đây là kế hoạch của người?

Bỗng nhiên, một tiếng rên rỉ đánh vỡ công đường yên tĩnh. Viên Xuân Hoa khóc kêu lên: “Đại nhân oan uổng! Hấn nói dối! Hấn nói dối! Đại nhân phải làm chủ cho dân nữ!”

“Âu Dương Hoa Vinh lớn mật! Người chẳng những không nhận tội, cư nhiên còn dám oan uổng ngược lại người khác! Xem ra không dùng đến đại hình người sẽ không chịu nhận, người đâu, chuẩn bị dùng hình!” Nguyễn Chiêu Thiên vẻ mặt giận dữ, đem hình trách lệnh bài muốn ném xuống đất.

“Đại nhân chậm đã!” Lại là Đường Phi đứng dậy ngăn cản.

“Phượng Lâm, lá gan thật lớn! Người ba lần bốn lượt nhiễu loạn công đường, thật ngỗ bần quan không dám động đến người?!” Nguyễn Chiêu Thiên vỗ kinh đường mộc, căm tức nói với Đường Phi.

“Đại nhân, ngài hiểu lầm rồi. Thảo dân chỉ là muốn bẩm báo đại nhân, thảo dân có một nhân chứng, hấn có thể chứng minh Viên Xuân Hoa ngày đó có còn thủ cung sa hay không, nếu Viên Xuân Hoa vẫn còn là thân trong trắng, vậy đại biểu cho Âu Dương công tử đã nói dối, nếu không phải.....” Đường Phi nhìn lướt qua Viên Xuân Hoa, nhìn thấy Viên Xuân Hoa thân mình run lên, liền vừa lòng cười nói: “Một nữ tử không tuân thủ lễ đạo, lời của nàng có bao nhiêu phần có thể tin, thảo dân cho rằng đại nhân tự nhiên sáng tỏ.”

Nguyễn Chiêu Thiên trầm tư một lát, sư gia ngồi ở một bên thấy thế, liền đứng dậy đến bên tai hấn nhỏ giọng nói câu gì đó. Nguyễn Chiêu Thiên mới nói: “Người người nói chính xác là ai?”

“Là chương quỳ lương du điểm Hứa Ký, Hứa Hâm.” Đường Phi khóe môi khẽ nhếch, Viên Xuân Hoa thân mình lại run đến lợi hại, cả khóc cũng đã quên!

“Truyền, Hứa Hâm!” Nguyễn Chiêu Thiên ra lệnh.

Mệnh lệnh vừa đưa ra, một khắc sau Hứa Hâm đã quỳ gối trước công đường.

“Thảo dân khấu kiến đại nhân.” Hứa Hâm lần đầu tiên nhập công đường, toàn thân đều ứa ra mồ hôi lạnh.

“Phương Lâm, người nói Hứa Hâm có thể chứng minh Âu Dương Hoa Vinh trong sạch, hiện tại người đã đến, người có cái gì muốn nói?” Nguyễn Chiêu Thiên lạnh lùng nói với Đường Phi.

“Dạ, đại nhân.” Đường Phi đối với Nguyễn Chiêu Thiên chấp tay, quay đầu nói với Hứa Hâm: “Hứa chương quỳ, còn nhận ra tại hạ?”

Hứa Hâm thật cẩn thận ngẩng đầu, nhìn đến Đường Phi một thân hoa phục hai mắt mê muội, một hồi lâu mới nhận ra hẳn chính là người hôm đó đến phá đám mình!

“Là người?!” Hứa Hâm kinh ngạc kêu lên: “Người như thế nào.....” Người này có thể ở trên công đường cũng không quỳ xuống, chẳng lẽ là Trang Sư? Nhưng là, có Trang Sư như vậy sao?

Đường Phi vụng trộm ở trong lòng ân cần hỏi thăm tổ tông mười tám đời của Phương Thần Anh, tươi cười trên mặt cũng không giảm đi: “Người còn nhớ rõ, ngày đó người đã nói gì với ta?”

“Nhớ rõ, nhớ rõ.” Hứa Hâm liếc mắt một cái Viên Xuân Hoa đang quỳ gối bên cạnh hắn. Từ khi hắn lên công đường đến nay, sắc mặt Viên Xuân Hoa càng ngày càng khó xem.

“Như vậy, người cùng vị Viên Xuân Hoa cô nương này là hôn phu thể?” Đường Phi lời vừa ra khỏi miệng, mọi người trên công đường lại một trận chấn kinh, chuyện ngày càng kịch tính, Viên Xuân Hoa này như thế nào cũng không nói qua chính mình có vị hôn phu a?

“Phải, phải.....” Hứa Hâm sắc mặt khó coi tới cực điểm, nhưng vẫn trả lời: “Chúng ta ở tháng trước vừa mới đính thân, còn chưa kịp thông tri thì.....” Xảy ra việc này!

Nghe được Hứa Hâm chính miệng thừa nhận, dân chúng nghe thẩm bắt đầu nghị luận bàn tán.

“Lão thiên gia của ta, nếu vậy hẳn không phải kiếm nhầm một người đàn bà dâm dăng?!”

“Hắc hắc, bị cấm sừng trên đầu, uất ức!”

“Không phải nói nữ tử kia không còn trong trắng đó thôi? Ai vợ phải người đàn bà dâm dăng còn chưa biết đâu!”

“Như vậy chuyện song phương tình nguyện thật đúng là có khả năng a?”

“Ai biết được.”

Hứa Hâm đem này những lời bình luận khó nghe này, một chữ cũng không rơi ra đều lọt vào tai, càng nghe hắn lại càng phần nộ, ở trên đường đến đây cũng gặp rất nhiều người thảo luận án tử này, cùng chuyện gian tình đương nhiên cũng có nghe nói. Lửa giận trong lòng rất cuộc áp chế không được, Hứa Hâm ngu xuẩn này không biết vì tôn nghiêm của nam nhân mà đã trực tiếp phản tử hình vị hôn thê của hắn. Hứa Hâm mặc kệ thân phận trên công đường, nhảy dựng lên đối dân chúng mắng to: “Mẹ nó, các người nói ai xuyên phá nàng! Thời điểm nàng mười lăm tuổi, ta liền thượng qua nàng! Ta mới nam nhân đầu tiên của nàng, nếu không như vậy ta mới không thêm cùng loại nữ nhân dương hoa thủy tính này đính hôn! Vừa mới đính hôn, xoay người một cái liền cùng nam nhân khác thông đồng! Ta muốn từ hôn!”

Viên Xuân Hoan háy mắt tuyệt vọng, héo rũ trên mặt đất không dám tin nhìn vị hôn phu cả đời mình yêu nhất, hắn cư nhiên nói như vậy..... Không sai, là nàng không biết tự ái, đem hết thân của mình giao cho nam nhân này, nhưng kết quả cưới cùng, nàng nhận được cũng chỉ là thương tổn, thương tổn khắc cốt ghi tâm!

“Hứa Hâm lớn mật, trên công đường ai cho phép ngươi ồn ào nói bậy! Người tới, đánh hai mươi đại bản cho bản quan!” Nguyễn Chiêu Thiên mệnh lệnh một chút, một tả một hữu đi ra hai gã quan sai, áp Hứa Hâm xuống đất mà bắt đầu hung hăng đánh.

Hứa Hâm kêu cha gọi mẹ: “Đại nhân tha mạng! Đại nhân tha mạng!”

Hai mươi bản tử đánh xong, Hứa Hâm gãy yếu đã sớm hôn mê.

“Viên Xuân Hoa, chuyện tới nay người còn cái gì để nói?” Nguyễn Chiêu Thiên nhìn Viên Xuân Hoa ánh mắt trống rỗng.

“Đại nhân, dân nữ không còn lời nào để nói.....” Viên Xuân Hoa nói như vậy, đó là thừa nhận hết thấy lời nói của Âu Dương Hoa Vinh cùng Hứa Hâm.

Chỉ một thoáng, nhóm dân chúng từ chửi rủa Âu Dương Hoa Vinh liền chuyển thành đối Viên Xuân Hoa phỉ nhổ cùng khinh thường.

Nguyễn Chiêu Thiên chau mày, cái này muốn hấn như thế nào phán quyết? Phạm nhân trở thành người bị hại, nguyên cáo biến thành bị cáo? Căn cứ [Hoàng Diệp luật], tội vu cáo người khác phải đánh năm mươi đại bản, ngồi hai tháng trong nhà lao .

“Khởi bẩm đại nhân.” Lúc này, lại là Đường Phi lên tiếng.

“Nói !” Nguyễn Chiêu Thiên trong lòng phiền muộn, càng nhìn Đường Phi trong lòng càng cảm thấy chán ghét, ngữ khí cùng thái độ tự nhiên kém hơn rất nhiều.

Đường Phi không thèm để ý nói: “Đại nhân, ý tứ của Âu Dương lão gia cùng Âu Dương công chính là, sẽ không cáo tội Viên Xuân Hoa vu khống hãm hại.”

Nguyễn Chiêu Thiên sửng sốt, không cáo?

“Căn cứ luật pháp Hoàng Diệp, không cáo án thì cần không để ý tới, Âu Dương gia hy vọng chuyện này có thể cứ như vậy chấm dứt, không cần tái phát sinh thêm sự tình.” Đường Phi giương mắt nhìn Nguyễn Chiêu Thiên, tươi cười không giảm.

Cuối cùng, Hứa Hâm bị nâng về nhà, Âu Dương Hoa Vinh vô tội phóng thích, bởi vì Âu Dương gia không truy cứu, nên Viên Xuân Hoa cũng bình an vô sự về nhà, chỉ là về sau sinh hoạt của nàng như thế nào, Đường Phi một chút hứng thú muốn biết cũng đều không có, dù sao hấn vĩnh viễn cũng không muốn tái kiến ba người này.

Ra khỏi cửa công đường, thanh âm ồn ào thảo luận vẫn còn vang ở bên tai, Đường Phi ngẩng đầu, Phương Thần Anh đang đứng ở trước xe ngựa, về mặt tựa tiểu phi tiểu nhìn hấn. Phái sau xe ngựa, một thân ảnh màu xanh không xa lạ càng lúc càng xa.

Hơi hơi nghiêng đầu, Đường Phi khéo miệng vẽ một đường cong tự giễu, trong mắt lại không chút gợn sóng.

Lời tác giả: luật trong truyện hầu hết đều sửa lại từ luật của Đại Minh. Với lại thỉnh mọi người không cần chán ghét Tiểu Phi Phi a, hấn đây là thân bất do kỷ, thân bất do kỷ a! Thỉnh tha thứ cho hấn đi.

16. Chương 16: Mệnh Tẫn

Thượng Tinh Lâu, là khối kiến trúc cao nhất Hoàng Diệp, đồng thời cũng là kiến trúc thần bí nhất. Tòa tháp cao năm tầng này là căn cứ theo Âm Dương Ngũ Hành bài bố, từ thấp đến cao theo thứ tự lần lượt: kim mộc thủy hỏa thổ, mỗi một tầng đều có ý nghĩa cùng thuộc tính bất đồng.

Nghe nói ngôi nhà hình tháp tinh mỹ đó, thậm chí ngay cả đương kim thánh thượng cũng chỉ được bước đến tầng thứ ba. Bởi vì quốc sư đương triều Thiên Tinh nói rằng, từ tầng thứ tư đã thuộc về Thiên Cơ, mặc dù là chân long thiên tử nếu đi lên cũng sẽ phạm vào tội nhìn trộm Thiên Cơ, sẽ bị giảm thọ. Mà chân chính bước lên được tới tầng thứ năm, đương kim thiên hạ chỉ có năm người, trong đó một người đương nhiên là Thiên Tinh quốc sư, còn ba người khác là quốc sư tiền nhiệm, bất quá bọn họ hiện tại đã cưỡi hạc về trời. Một người còn lại, không có ai biết hấn là thần thánh phương nào. Nghe nói hai mươi ba năm trước, trong một đêm giông tố, có một người thần bí mặc một thân hắc y đi đến Thượng Tinh Lâu, bắt lấy quốc sư đời thứ ba làm con tin, cưỡi rắn buộc hấn đưa lên tầng thứ năm, nhìn trộm Thiên Cơ, chiếm được thứ muốn có, sau tựa như quỷ mị biến mất trước mắt lão quốc sư. Thẳng đến năm năm trước, lão quốc sư tiền du, cũng thủy chung không đem thân phận người nọ nói ra, thậm chí cả người kế nhiệm cũng không có nhắc tới.

Cho tới bây giờ Thiên Tinh quốc sư đã thế chỗ, thân phận người thần bí năm đó vẫn còn bị thế nhân bàn tán say sưa.

Thượng Tinh Lâu, trong tầng tháp thứ năm.

Một la bàn bằng đá được chạm khắc rất lớn bị đặt ở vị trí trung tâm, nguyên bản vốn là hoàn hảo không tổn hao gì, thế nhưng đã bị mở ra vô số lỗ nhỏ. Ánh sáng từ thiên thượng tinh nguyệt phóng thẳng xuống dưới, hiện ra hình ảnh Nhị Thập Bát Tú đồ (28 tinh tú)! Chăm chú nhìn, mỗi một vị trí tinh tượng đều được bao trùm bởi một mảnh thủy tinh mài trong suốt tinh tế, ánh sáng chiết xạ xuống móng lung như sa mỏng(vải tuyền, hay được dùng làm áo cưới, khăn voan), thần bí mà thánh khiết.

Thiên Tinh đứng ở trước la bàn, một tay bấm độn nhẩm tính, một tay chuyển động la bàn, sao Thiên Trì ở trung ương từ trên đỉnh của Tinh Tú đồ biến hóa chuyển động, không bao lâu sau, nội bàn cũng dần dần xoay theo, hình ảnh tinh tú thay đổi liên tục. Thiên Tinh trên trán ướt mồ hôi, bộ dáng càng ngày càng gấp, bấm độn ngón tay nhanh đến làm cho người ta hoa cả mắt. Thẳng đến khi ngoại bàn bắt đầu vận chuyển, cùng với nội bàn ma hợp, hai bánh đĩa cùng sao Thiên Trì bay lộn, cùng sao Thiên can tương giao thổ hợp. Thiên Tinh nhanh tay lẹ mắt, hết thấy biến hóa trên la bàn đều chăm chú ghi nhớ vào đầu, cuối cùng “cách” một tiếng, la bàn đình chỉ chuyển động. Thiên Tinh cả người mềm nhũn, hai bàn tay xanh xao đặt bên cạnh la bàn, mồ hôi lạnh tuôn ra, thở hồng hộc.

“Ai Tinh Vận Quế, quẻ thứ nhất – quẻ Suy, là triệu chứng xấu. Chấn tam, hung hào....” Thiên Tinh nhìn phân bố của la bàn thì trào tự nhẩm, vẻ mặt bất khả tư nghị: “Phương Lâm mệnh số đã sớm tẫn.....” Đây là nói, Phương Lâm không có khả năng như lời Đường Phi nghĩ, tiến nhập vào thân thể Đường Phi. Nhưng có điều hồn phách Đường Phi lại ở trong cơ thể Phương Lâm, như vậy kết quả xấu nhất chính là Đường Phi ở thế giới kia đã thành người chết đem đi hạ táng, đã qua gần ba tháng, thân thể sớm mục rữa, cho dù Đường Phi thật sự có thể tìm được cao nhân giúp hắn, cũng không có khả năng trở về cơ thể của mình.

Sinh thần của Đường Phi, Thiên Tinh căn bản không có cách nào biết được, bởi vì hắn là người đến từ tương lai, không thể dùng ngày tháng trăm ngàn năm trước so sánh. Cho nên, cũng không thể biết được mệnh số Đường Phi đến tột cùng là như thế nào. Thiên Tinh chỉ có thể đem ngày sinh tháng đẻ của Phương Lâm tính toán, nhìn ra dương thọ của Phương Lâm chỉ gần hai mươi năm. Hắn bắt đầu nghĩ đã tính nhầm rồi, nhưng sau tính thêm mấy lần nữa, kết quả vẫn là giống nhau. Trừ bỏ những chuyện hắn đã trải qua trong hai mươi năm sống, căn bản không còn tìm thấy vận mệnh Phương Lâm. Càng lý kỳ hơn là, mệnh số Phương Lâm tuy đã sớm tẫn, nhưng sao chiếu mệnh của hắn cư nhiên không bị diệt! Tuy rằng khá ảm đạm cơ hồ không nhìn thấy, nhưng có thể xác định nó thật sự chưa biến mất!

Đến tột cùng là vì cái gì? Một người đã hết dương thọ, sao chiếu mệnh tương ứng của hắn hẳn là mất theo mới đúng chứ.

Chẳng lẽ là bởi vì Đường Phi?! Thiên Tinh kinh nghi, nhưng hồn phách một người cùng dương thọ của thân thể có khả năng khác nhau sao?

Xem ra công lực mình còn chưa đủ thâm hậu a..... Thiên Tinh cười khổ, xem ra chỉ có thể đợi “người kia” trở lại. “Hắn” hẳn là có thể tìm được nguyên nhân đi? Tránh bởi vì nhìn trộm Thiên Cơ mà thân thể bị phản phệ, Thiên Tinh thất tha thất thểu xuống lầu tìm bồ câu báo tin cho Phương Thần Anh. Vì một ngàn lượng bạc, hắn lại bị giảm một ngày dương thọ a! Thật không đáng giá! Một bên đem thư cuộn thành hình dạng thật nhỏ, một bên cột vào trên đuôi bồ câu đưa tin, nghĩ đến mệnh của mình, Thiên Tinh quyết định muốn cho Phương Thần Anh lấy thêm năm ngàn lượng để bồi thường!

Phương Tê Các, Diên Phi viện.

Phương Thần Anh bắt lấy bồ câu đưa tin vừa bay vào, lấy thư tính xong trực tiếp bóp chết nó, sau đó tùy ý để tại trên mặt đất. Mặc Trúc thấy nhưng không thể trách, lão gia đã có thói quen thu được bồ câu đưa tin sẽ lập tức bóp chết, hơn nữa chưa bao giờ hồi âm lại! Tiến đến nhặt lên bồ câu trên mặt đất, vuốt hai mắt đã trợn trắng của nó, Mặc Trúc cao hứng nghĩ: đêm nay lại có thể ăn bồ câu nướng! (pó tay em)

Tinh tế xem xong mật thư trong tay, Phương Thần Anh khước miệng gọi lên một cười không rõ hàm xúc, lòng bàn tay khép lại, thư tín nháy mắt trở thành bột phấn.

“Người tới, đến Đông viện.” Phương Thần Anh vung tay áo, không đợi những người khác đuổi kịp đã phóng ra ngoài trước. Mặc Trúc gắt gao theo sau cảm giác rất rõ ràng, cảm xúc của chủ tử nhà mình bỗng nhiên biến thành hưng phấn thường. Nói vậy, lại là bởi vì Phương Lâm ở Đông viện kia đi? Lão gia lần đầu tiên gặp được người khó giải quyết như vậy, cho nên mới đặc biệt cảm thấy hứng thú, nếu thật là thế, kết cục của Phương Lâm công tử nhất định so với những người trước kia sẽ càng thâm thúy hơn? Hy vọng lão gia có thể thủ hạ lưu tình a!

Đông viện, Tổ Tâm viện.

Đường Phi đang đếm tiền, một đồng bạc nén được đặt chỉnh tề trong một hộp gấm, một thỏi một thỏi sổ đi qua, tổng cộng hai trăm ba mươi hai lượng. Bên cạnh hộp gấm còn làm thêm một ngăn gỗ nhỏ, bên trong chứa một khối phỉ thúy trang sức, là lễ vật Âu Dương phủ tặng thêm cho hắn. Phỉ thúy to chừng một bàn tay, bề mặt trơn tru non mịn, màu sắc trong suốt, minh bạch rõ ràng, cầm trên tay cảm giác ôn nhuận thanh lương, vừa thấy đã biết không phải vật thường.

Với tay lấy qua miếng phỉ thúy xanh lục, bỗng nhiên nghĩ đến thân ảnh gầy yếu luôn thích mặc thanh y kia, cùng hắn thực xứng, nếu như đưa cho hắn..... Đường Phi lắc đầu, như thế nào lại tự dưng nghĩ tới hắn? Hắn, không phải Trần Thần! Huống chi, ngày đó hắn có đến nghe hội thẩm, nói vậy đã thấy rõ ràng chân diện mục của mình, có lẽ sẽ không còn muốn nhìn thấy ta nữa? Thấy những chuyện hèn hạ không chịu nổi này, hắn càng không thể tiếp thu.

“Đây chính là thứ tốt a.” Thanh âm mang theo trệch từ phía sau vang lên.

Đường Phi sửng sốt, một ánh chớp nhoáng lên, phỉ thúy trong tay đã không cánh mà bay. Bình tĩnh xoay người, khuôn mặt tươi cười dị thường đã xuất hiện ở trước mắt mình, đang hứng thú dạt dào đánh giá khối phỉ thúy kia.

“Nếu lần sau đến, người có thể hô lên một tiếng, ta nghĩ ta sẽ không cảm thấy kinh hãi như vậy.” Đường Phi nghiêm mặt lạnh lùng nói: “Người là quỷ sao? Mỗi lần đi đường đều không phát ra tiếng động!”

“A,” Phương Thần Anh đem phỉ thúy để ở trên môi cười khê: “Người đã nhìn thấu thân phận của ta, nếu vậy ta không cần tiếp tục gạt người, kỳ thật –” Thanh âm bỗng trở nên âm trầm, trên mặt tươi cười quỷ dị: “Ta chính là Bạch vô thường mà Diêm vương gia cố ý phái tới nơi này, đợi linh hồn vô chủ của người đi nhầm tới đây sẽ thu trở về, người lần này chạy không thoát.”

“Bộp” một tiếng, Đường Phi trực tiếp nhấc cuốn [Hoàng Diệp luật] ở một bên đánh tới. Phương Thần Anh trốn không kịp, cái trán hiện lên một tầng ửng hồng.

“Người thật đúng là không biết nương tay a?” Phương Thần Anh vẻ mặt đau khổ lẫn đáng thương, lấy tay xoa xoa chỗ bị đánh: “Vết thương trên cổ ta còn chưa lành đâu.....”

Đường Phi sửng sốt, nhìn về phía cổ Phương Thần Anh, băng gạc mỏng manh vẫn còn quấn một vòng, hơn nữa biểu tình của hắn không giống như giả vờ đáng thương, quả thật hình như là, bản thân có điểm quá phạm. Trên mặt không tự giác dần theo nhu ý, Đường Phi chậm rãi đi tới Phương Thần Anh, vươn tay xoa xoa trên trán hắn, nhẹ giọng nói: “Có đau hay không?”

“Ách, ách..... Không, cũng không đau cho lắm.....” Cái này đến phiên Phương Thần Anh choáng váng, Đường Phi lần đầu tiên đối với hắn – ôn nhu?! Hắn quả thực chính là thụ sủng nhược kinh a! Trên mặt mang theo nháy nhót vui mừng, vừa định nói “Người vừa chạm vào thì đã tốt rồi”, Đường Phi nguyên bản vừa rồi vẻ mặt nhu tình bỗng nhiên giương lên một nụ cười tà ác, tay còn đang nhẹ nhàng xoa xoa chỗ bị đánh bỗng gia tăng lực đạo, hung hăng nhấn một cái!

“Nếu chưa đau vậy thì làm cho đau đón thêm mãnh liệt một chút đi!” Đường Phi cười lạnh dùng móng tay bấm chặt một phát, đầu hồng lập tức biến thành ửng ngấn sưng đỏ. Nếu đã lỡ làm chuyện quá phạm vậy thì càng phải quá phạm hơn nữa, đây là tác phong làm việc nhất quán của hắn!

“A!” Phương Thần Anh kêu thảm thiết một tiếng, sợ tới mức Mặc Trúc, Ưu nhi cùng thị vệ hầu ở bên ngoài đồng loạt tiến vào, trừ bỏ Ưu nhi, mọi người còn lại đều đem Phương Thần Anh vây vào chính giữa để bảo vệ, rút đao rút kiếm nhìn Đường Phi, bộ như gặp phải đại địch, hắn thế nhưng có thể đã thương được cả Các chủ, võ công nhất định sâu không lường được!(=))

Đường Phi khước miệng trờurút, gân xanh trên trán nổi lên, ra vào trong nhà của mình còn phải mang theo bảo vệ?!

“Đều cút ra ngoài cho ta!” Ở thời điểm bọn họ tiến vào, Phượng Thần Anh liền buông bộ mặt đáng thương trên choker, khoanh tay ngồi nhìn, sát khí đằng đằng, sắc mặt trầm đến độ như muốn nhấn mình xuống nước!

Đám thị vệ đều bị biểu tình nổi giận của Phượng Thần Anh làm sợ tới mức sững sờ, căn bản không thể phản ứng. Vẫn là Mặc Trúc thông minh, xem tình thế không đúng liền nhanh chóng nói với bọn họ: “Đều lui ra ngoài, lui ra ngoài!” Sau đó dẫn đầu bước đi. Đám thị vệ lúc này mới hồi phục tinh thần lại, cả đám theo đuôi chạy ra ngoài. Ưu nghi lo lắng nhìn Đường Phi liếc mắt một cái, Đường Phi hướng hất gật gật đầu, mới yên tâm lui ra.

Đường Phi nhú mày, nói với Phượng Thần Anh: “Sợ chết như vậy?”

“Là Thiết Hoán cương quyết muốn bọn họ đi theo ta!” Phượng Thần Anh nghiêng răng nghiêng lợi: “Đều là người làm hại!” Từ khi hấn bị Đường Phi đả thương, Thiết Hoán liền phân phối năm tên thị vệ ưu tú nhất theo bên người bảo hộ hấn, muốn cự tuyệt cũng không được. Thiết Hoán từ nhỏ cùng hấn lớn lên, lớn hơn hấn ba tuổi, tuy rằng là quan hệ chủ tớ nhưng ở chung càng giống như huynh đệ dân chúng bình thường, khi không có người, Phượng Thần Anh từ nhỏ đã kêu hấn một tiếng “đại ca”, lời hấn nói vẫn là phải nghe theo một chút.

“Xuy!” Đường Phi cười nhạo một tiếng, mắt tràn đầy khinh bỉ: “Còn muốn đổ thừa người khác? Muốn trách chỉ có thể trách chính người tinh trùng thượng nã, thiếu chút nữa hại chết bản thân.”

“Chẳng lẽ ngươi không nghe nói qua một câu sao?” Phượng Thần Anh nghe được hấn cười nhạo, một chút sinh khí cũng không có, ngược lại vẻ mặt cười ái muội, từ trên xuống dưới nhìn dáng người cao gầy của Đường Phi, nói: “Mẫu đơn hoa hạ tử, tổ quỷ dã phong lưu(chết dưới hoa mẫu đơn, làm quỷ cũng phong lưu)! Huống chi ngươi còn là một đóa mẫu đơn tỏa ra trí mạng dụ hoặc?”

Da mặt dày như Đường Phi, nghe câu đùa giỡn khiêu khích như thế cũng không khống chế được nét mặt từng chút đỏ lên, nhưng không muốn thua khí thế liền cường ngạnh nói: “Người từng thấy qua đóa mẫu đơn cường tráng như vậy?”

Phượng Thần Anh cứng lại: “Phi” một tiếng bật cười, tay cầm phỉ thúy vuốt vuốt cằm của mình, ánh mắt ở Trên người Đường Phi dạo qua một vòng lại một vòng, mới nói: “Phải phải phải, quả thật là không giống, người cùng cây bạch dương ở trong khu rừng ngoại thành không sai biệt lắm!”

Đường Phi mặt tối sầm, trong lòng thầm mắng: mẹ nó, người mới không phải là người! Nhưng ngôn ngữ thô tục như vậy, đối với người tu dưỡng tốt như Đường Phi đương nhiên sẽ không nói, cho nên hấn trực tiếp xem nhẹ trên ghẹo của Phượng Thần Anh, đi qua chỉ vào phỉ thúy của mình, nhú mày hỏi: “Người thích?”

Phượng Thần Anh ôm lấy phỉ thúy vào lòng, híp lại ánh mắt nhìn chằm chằm Đường Phi, hé miệng cười nói: “Thích.”

Nghe câu trả lời, Đường Phi vươn tay ra kéo, miếng phỉ thúy lại trở về trong tay chính mình, mặt không chút thay đổi nói: “Nhưng ta không thích tặng cho người.” Dứt lời liền bỏ nó vào trong lòng mình. “Nói đi, người tới đây đến tốt cùng là có chuyện gì.” Từ sau án tử của Âu Dương gia lần trước, Phượng Thần Anh đối với hấn rất là xa cách, cũng không một lần tới viện của hấn, hấn còn tưởng rằng đối phương rốt cục biết hấn có bao nhiêu âm hiểm nên đã buông tha. Đám công tử ở Đông viện đều âm thầm cao hứng, nghĩ đến hấn rốt cục đã thất sủng, hấn âm thầm cầu nguyện, ước gì về sau không cần nhìn thấy Phượng Thần Anh. Ai biết, chưa đến ba ngày hấn lại tìm tới cửa!

Nhìn Đường Phi đem phỉ thúy thu vào trong lòng, ánh sáng nhạt trong mắt chợt lóe qua, Phượng Thần Anh hơi hơi cúi đầu ghé vào bên tai hấn nói: “Ta đến, là vì ta nhớ người.”

Đường Phi cau mày né tránh, lạnh lạnh nói: “Làm phiền Phượng đại các chủ có hảo ý, Đường mỗ vẫn tốt lắm, người có thể trở về, đi thông thả không tiền.”

“Uy,” Phượng Thần Anh làm bộ đáng gờm khuất, đi qua nói: “Ta là nói thật, người không tin ta?”

Đường Phi xoay người, nhìn chăm chăm vào cặp phượng mâu của Phượng Thần Anh, thật lâu sau, mới phun ra một câu: “Người đáng tin tưởng sao?”

Phượng Thần Anh sững mắt hơi đỏ, còn chưa nói tiếp chợt nghe Đường Phi ngắt lời: “Mặc kệ người xuất phát từ mục đích gì, buông tha trò chơi này đi, hai kẻ không có tâm sẽ không chơi được trò chơi tranh giành chân tâm này. Hơn nữa, ta cũng không tính phụng bồi.” Dứt lời, liền muốn xoay người rời đi.

“Đường Phi.” Phượng Thần Anh cánh tay duỗi ra đem hắn kéo vào trong lòng mình, cúi đầu nghiêm túc nhìn ánh mắt hắn, tươi cười trên mặt đã sớm không còn, thay thế vào là nghiêm túc cùng chân thành tha thiết. Thanh âm trầm thấp từ mũi mà hữu lực: “Đường Phi, ta là nghiêm túc, ta nói rồi ta thích người, không phải Phượng Lâm, là Đường Phi. Từ sau khi biết thân phận chân thật của người, ta đã muốn lưu lại người, chỉ có người.”

Đường Phi sững sốt, muốn từ trong mắt Phượng Thần Anh tìm ra một chút hư tình giả ý, đáng tiếc, trừ bỏ nghiêm túc, hắn cái gì cũng nhìn không thấy.

“Ai !” Đường Phi giãy ra khỏi ôm ấp của Phượng Thần Anh, một bên xoay người tiến đến phòng ngủ vừa nói: “Nếu người ở thế giới của ta là một diễn viên, chỉ bằng một hành động này, tượng vàng giả Oscar người hẳn có thể cầm đến vài bức.” Nói như vậy, để cho thấy Đường Phi tới bây giờ cũng chưa từng tin hắn, vô luận hắn đóng kịch giỏi đến thế nào cũng vậy!

Tuy rằng không rõ ý nghĩa trong lời nói của Đường Phi, nhưng Phượng Thần Anh cũng biết Đường Phi không tin hắn. Dừng ở trên bóng dáng Đường Phi, hiện ra một tia kiên quyết: “Ta sẽ chứng minh cho người xem, chân tâm của ta!” Đường Phi khựng lại một chút, vẫn lắc lắc đầu bỏ đi.

Khóe miệng chậm rãi dần ra một độ cong lạnh lùng, Phượng Thần Anh nhìn thân ảnh Đường Phi, mắt phượng dần dần đóng băng. Đường Phi a Đường Phi, người cho là có thể bay ra khỏi lòng bàn tay của ta sao? Quyền chủ đạo của trò chơi này chưa bao giờ ở trên tay người, cho dù người không muốn đếm xỉa đến cũng không có khả năng, người đã sớm bị vây vào đó!

Không sai, Phượng Thần Anh chính là giả bộ, từ ngày hôm đó Đường Phi làm bị thương hắn, trò chơi này liền chân chính bắt đầu. Một lãng tử chuyên tâm hoa văn liễu, muốn làm bộ ra một cái chân tâm chân tình có gì khó khăn? Tin tức Thiên Tinh đưa tới chứng minh Phượng Lâm đã chết, linh hồn hắn không có khả năng ở trên người Đường Phi. Nói cách khác Đường Phi thân thể đã mất, vĩnh viễn chỉ có thể đứng ở nơi này, hắn trở về không được! Hắn muốn từng bước một, xâm nhập tâm của Đường Phi, làm cho hắn cam tâm tình nguyện yêu thương hắn, lên giường hắn, cam nguyện hạ hạ dưới thân hắn!

Đông viện, Liễu viện.

Một thân ảnh màu đen rất nhanh tiến vào trong phòng ngủ của Phi công tử Ngũ Phi, tốc độ cực nhanh, hạ nhân hầu hạ bên ngoài đều không có phát hiện.

“Công tử, mật tín của chủ nhân.” Hắc y nhân quỳ gối trước mặt Ngũ Phi, hai tay đang cầm mật tín.

“Ân.” Ngũ Phỉ ngồi ở trên giường lấy qua thư tín, trước mặt hắc y nhân mở ra. Xem xong nội dung trong thư, cay nghiệt cười nói: “Chủ nhân rốt cuộc đợi không kịp sao?”

“Phải, ý tứ của chủ nhân là, hy vọng công tử mau chóng động thủ.” Hắc y nhân cung kính đáp.

“Trở về nói cho chủ nhân, chuyện này không phải dễ dàng như vậy, cho ta thời gian nửa tháng, ta nhất định sẽ đem người giao vào tay chủ nhân! Ta đã sớm xem nam nhân kiêu ngạo không vừa mắt” Ngũ Phỉ mỉa mai hoặc cười, nhìn hắc y nhân hai tròng mắt lộ vẻ khiêu khích.

“Dạ, thuộc hạ nhất định trở về bẩm báo chủ nhân !” Hắc y nhân đang quỳ phía dưới ngẩng đầu lên, lộ ra khuôn mặt tươi cười âm ngoan, tiến lên hôn trụ đôi môi đỏ mọng của Ngũ Phỉ, thân thủ cởi ra sa y mỏng manh của hắn: “Hiện tại, trước hết để cho thuộc hạ hầu hạ công tử đi.....”

Một lát sau, trong phòng ngủ truyền đến vài tiếng rên rỉ âm thầm.

17. Chương 17: Hãm Hại

Giống như muốn xác minh “chân tâm” ngày ấy Phương Thần Anh nói có bao nhiêu là thật, mấy ngày qua, món ngon vật lạ, vàng bạc châu báu, gấm vóc lụa là, sơn hào hải vị, cuộn cuộn không ngừng đưa đến chỗ Đường Phi, một đám lại một đám thị nữ, thị vệ, đầu bếp không ngừng chạy qua chạy lại bày ra bộ dáng “luôn luôn muốn tìm thứ thích hợp nhất cho công tử”. Phương Thần Anh cơ hồ mỗi ngày đều phải đến viện của Đường Phi lưu lại ít nhất hai canh giờ, một ngày ba bữa luôn luôn dùng cơm cùng Đường Phi, mặc quần áo, cách ăn mặc, chải đầu, cũng không mượn tay người khác, tự mình làm, cả ngày hồi han ân cần, chiếu cố chu đáo, sủng ái có thừa. Càng khiến cho Đường Phi cảm thấy bất khả tư nghị là, Phương Thần Anh cư nhiên không còn có đổi hẳn động tay động chân, một bộ dáng quân tử chân chính theo khuôn phép lấy lễ đối đãi.

Chính là hành vi vô thượng sủng ái này của Phương Thần Anh, làm cho Đường Phi cảm thấy gần đây những ngày tốt đẹp trước kia đã kết thúc. Luôn luôn còn có người tìm tới cửa gây phiền toái, làm hại hẳn muốn nghĩ ra biện pháp đối phó cũng không kịp! Đông viện thì cũng xem như, dù sao ngày ngày nhìn thấy Phương Thần Anh đến viện của hắn, trong lòng bất bình là chuyện đương nhiên. Nhưng vì cái gì đám nữ nhân ở Nam viện kia cũng muốn đến giúp vui! Cái này cơ, cái kia thiệp, luân phiên đến viện của hắn mỗi ngày, mình tranh ám đấu cái gì đều có! Đường Phi hận đến nghiến răng, đối với một đám nữ nhân mãnh mai lại mãnh liệt, cần bản không thể xuống tay! Đánh cũng đánh không được, mắng cũng không thêm mắng, một ngụm nghẹn khuất lúc nào cũng vướng ở ngực, nuốt không trôi, phun không ra, rất buồn bực! Cho nên, mỗi lần nhìn đến tên đầu sỏ Phương Thần Anh này, nửa điểm hoà nhã cũng không thể cho hắn.

Vừa mới bắt đầu vẫn còn hoàn hảo, Đường Phi khi đó cũng không tỏ vẻ khinh bỉ như thế, nhưng không lâu sau đó, Phương Thần Anh mỗi lần đến đều nhìn thấy Đường Phi mặt còn đen hơn đáy nồi, chỉ cần hắn vừa mở miệng nói chuyện một câu đã bị Đường Phi dùng mười câu cãi trở về, khiến hắn cứng họng, hại hắn cũng không thể không buồn bực theo.

Hôm nay lại mang tới một đồng lớn này nọ, người tặng lễ mới vừa rời đi, Ưu nhi liền vội vàng vàng chạy vào thông báo: Dong phu nhân của Nam viện tới chơi. Đường Phi thái dương gân xanh nổi lên, hôm qua mới tiến bước một kẻ hôm nay lại tới một người!

Nghiến răng nghiến lợi nói với Ưu nhi bảo cái phu nhân gì đó, hắn bị bệnh không thể tiếp khách, nhưng ai biết Đường Phi còn chưa nói xong, Dong phu nhân kia đã đem một đám người tiền hô hậu ủng đi vào.

Đường Phi đứng ở trong viện, khuôn mặt lạnh băng đánh giá Dong phu nhân kia, ung dung, quý diễm như hoa mẫu đơn. Đường Phi trong lòng cười lạnh một tiếng, Phương Thần Anh này tam cung lục viện người người đều là tuyệt sắc a! Một cái lại một cái xinh đẹp!

Dong phu nhân vào viện của Đường Phi, liền giống như không nhìn thấy hắn, được tỳ nữ nâng vào ngồi trên ghế đá trong sân, sau đó rút ra hương khăn, xoa xoa hai má mới quét Đường Phi liếc mắt một cái: “Người chính là Phương Lâm?” Dong phu nhân sắc mặt kiêu căng như thường lệ, trong lòng lại cười lạnh liên tục: cao lớn thô kệch, so với thị vệ trong viện nàng còn lớn hơn nữa, quần áo không chỉnh tề, tóc tai bù xù, lão gia đến tột cùng nhìn trúng hắn cái gì?!

Đường Phi ôm lấy khóe môi, hướng nàng tà khí cười, ngữ khí ngả ngớn: “Như thế nào, mỹ nữ cảm thấy tịch mịch nên tới nơi này tìm an ủi?”

“Người!” Dong phu nhân chưa từng nghe qua lời hạ lưu như vậy, xấu hổ về mặt đỏ bừng. Vừa định mắng to Đường Phi vô sỉ, nhưng trông mắt lưu chuyển, nghĩ tới kế hoạch giáo huấn người này của nàng. Phương Lâm ngôn hành phóng đảng, dựa vào một phen đùa giỡn của hắn đối với nàng vừa rồi, hừ, kế hoạch của nàng nhất định vạn vô nhất thất (không có kẻ hở)!

“Hừ,” Dong phu nhân nhàn nhàn khẩu khí, sau đó nói với những hạ nhân đi theo: “Các người đều rangeloại viện thủ đi, ta có lời muốn nói một mình với Phương Lâm công tử.”

Vài tên người hầu của Dong phu nhân nhanh chóng lui xuống. Ưu nhi lại đứng yên không nhúc nhích.

Dong phu nhân biết Ưu nhi không phải nhân vật dễ chọc, liền dùng ngữ khí mềm nhẹ nói với Ưu nhi: “Ưu nhi, ngươi cũng đi xuống đi, ta muốn cùng chủ tử nhà ngươi tán gẫu vài câu.”

Ưu nhi không để ý tới Dong phu nhân, chỉ là nhìn về phía Đường Phi. Đường Phi hướng Ưu nhi gật gật đầu, ước chừng nữ nhân này cũng không dám làm ra chuyện gì.

Đội Ưu nhi đi ra ngoài, Dong phu nhân mới cười duyên đứng dậy đi đến bên người Đường Phi, cố ý làm ra một ít khiêu khích hành động nói: “Phượng Lâm công tử quả nhiên giống như lời đồn, tuấn lãng như vậy.”

Đường Phi nhú mày, nữ nhân này vừa rồi rõ ràng là vẽ mặt biểu tình chán ghét nhìn hắn, như thế nào lập tức thay đổi một bộ dạng khác?

Dong phu nhân thấy Đường Phi không có trả lời, chỉ là si ngốc nhìn mình, có lẽ bởi vì hắn đã bị mình mê hoặc, trong lòng khinh thường cười lạnh, lại nhích lại gần Đường Phi, nâng đầu làm ra vẻ hờn dỗi: “Phượng Lâm công tử tại sao không nói lời nào? Lại thẹn thùng như vậy?”

Hương khí nồng đậm mạnh mẽ xông vào mũi Đường Phi, Đường Phi thực không để ý mặt mũi hất xivài cái, sau đó sờ sờ mũi nói với Dong phu nhân: “Thật có lỗi, thất lễ.”

Dong phu nhân chán ghét dùng khăn tay che mặt lại, sau đó làm ra bộ mặt quan tâm nói: “Phượng Lâm công tử sợ là cảm lạnh đi? Không bằng để cho thiếp thân giúp công tử ấm áp?” Dứt lời vẽ mặt mỉa mai hoặc dằn tại trên người Đường Phi, đôi môi đỏ tươi hơi mở ra.

Đường Phi là một người đồng tính luyến ái, cong đến không thể cong hơn (đây là nguyên văn nhé), nếu có một nam nhân tràn ngập mỹ lực giờ phút này đối hắn yêu thương nhưng nhớ, hắn khẳng định sẽ không chút do dự đem người áp đảo, ăn cho no. Đáng tiếc, hiện tại đối hắn yêu thương nhưng nhớ lại là một nữ nhân, hơn nữa là một nữ nhân yêu diễm, thân thể mềm dẻo giống như không có xương sống chính là loại hình phụ nữ hắn bình thường chán ghét nhất. Nhất thời Đường Phi cảm giác trên người giống như bị một con rết trăm chân bò qua, ghê tởm muốn phun! Cố nén xúc động muốn tặng cho một cái tát đem người ném xuống đất, Đường Phi xoay quatumuốn đẩy nàngrà, ai biết hai tay vừa đụng tới cánh tay của nàng, một giây trước vẫn còn hành vi câu dẫn, Dong phu nhân bỗng nhiên lên tiếng kêu to: “Cứu mạng! Người tới a!”

Đường Phi bị nàng kêu giật mình, phục hồi tinh thần lại mới nhìn thấy Dong phu nhân đã xé mở quần áo chính mình, lộ ra một áo yếm đỏ au, cả đầu tóc cũng đều rối loạn. Lúc này mọi người nghe được Dong phu nhân kêu to vội tiến vào, cả đám công tử ở trong viện cũng bị tiếng kêu thê lương dọa chạy ra, đồng loạt đứng ở trong viện của Đường Phi xem náo nhiệt.

Dong phu nhân vừa nhìn thấy có người tiến vào liền mạnh mẽ đẩy ra Đường Phi, sau đó ngã ngổ trên mặt đất khóc lớn, khiến phần trang điểm trên mặt đều lem luốc!

Đường Phi trợn mắt há hốc mồm nhìn Dong phu nhân vẽ mặt như vừa chịu vũ nhục cực đại, khóc đến chết đi sống lại, đây là cái loại hãm hại trong truyền thuyết?! Hắn, Đường Phi cũng có một ngày bị người hãm hại?!

Vài thị nữ đã vội vàng chạy tới, nâng dậy Dong phu nhân đang khóc đến lê hoa đái vũ, có người lanh lợi tìm đến một kiện áo choàng khoác ở trên người Dong phu nhân.

“Phượng Lâm!” Tương quân đứng đầu Đông viện mang theo thị vệ vây quanh Đường Phi: “Ngươi thân là công tử Đông viện lại dám đối Các chủ bất trung, muốn chạm vào nữ nhân của Các chủ, làm ra những việc cầm thú cũng không bằng như thế! Người đâu, đem hắn bắt lại!”

“Dạ!” Hơn mười thị vệ đồng loạt tiến lên.

“Ai dám!” Ưu nhi che ở trước mặt Đường Phi, trong tay cầm một trường tiên (roi dài), vẽ mặt sát khí nhìn bọn họ.

“Còn chờ cái gì, lên!” Tương quân đã sớm xem hạ nhân kiêu ngạo này không vừa mắt, vừa vắn có thể tại đây thu nhập cả hân và Phượng Lâm!

Bọn thị vệ hai mặt nhìn nhau, bọn họ biết thân phận Ưu nhi không thể so với hạ nhân tầm thường trong phủ, đều cố kỵ không dám xuống tay.

Đường Phi có chút kinh ngạc nhìn Ưu nhi, nguyên lai vũ khí của hắn là trường tiên a!

“Ta nói Tổ Tâm viện như thế nào lại náo nhiệt như vậy, nguyên lai lại là người, tiểu tử thích gây chuyện kia.”
Phượng Thần Anh về mặt thần nhiên bước vào sân, cũng không liếc mắt nhìn mọi người một cái, chỉ nhìn chằm chằm Đường Phi, về mặt sùng nịch cùng bất đắc dĩ.

Không nhìn Phượng Thần Anh, Đường Phi tránh đi ánh mắt hắn, khóe miệng khẽ run lên, thật là đến đúng thời điểm a, mỗi lần có người tìm hắn phiền toái, Phượng Thần Anh đều có thể ở thời khắc mấu chốt chạy đến, không thể không làm cho Đường Phi hoài nghi, hắn không phải là đã sớm tránh ở chỗ tối xem kịch vui, đợi thời cơ mới chạy ra chứ!

“Lão gia!”

“Khấu kiến Các chủ!”

Thoáng chốc, người trong viện nhất tề quỳ xuống, vị Dong phu nhân kia một bên khóc lóc, một bên quỳ đến bên chân Phượng Thần Anh, ngẩng lên gương mặt lê hoa đái vũ, về mặt khuất nhục xấu hổ lên án: “Lão gia, người phải làm chủ cho thần thiếp! Phượng Lâm hân, hân!” Dong phu nhân nói không nổi nữa, cầm lấy góc áo Phượng Thần Anh khóc không thành tiếng.

Phượng Thần Anh không dấu vết kéo góc áo của mình ra, ngẩng đầu nhìn Đường Phi.

Đường Phi tà tà hướng mắt nhìn qua, khóe miệng mang theo một tia cười lạnh.

“Nếu lần sau, còn để cho ta thấy người đối với hắn như vậy, người liền tự mình cắt khỏi Phượng Tê Các.”
Phượng Thần Anh lạnh lùng liếc Tương quân một cái, Tương quân sợ tới mức nhanh chóng cúi đầu nói “dạ dạ”, mồ hôi lạnh thấm ướt quần áo.

“Trừ bỏ Mặc Trúc cùng Ưu nhi, những người còn lại nên làm cái gì thì đi làm đi.” Phượng Thần Anh thanh âm không lớn, nhưng lại làm cho mỗi người đều nghe được rành mạch.

Rất nhanh, Tổ Tâm viện liền còn lại Phượng Thần Anh, Đường Phi, Dong phu nhân cùng với Mặc Trúc và Ưu nhi bị lưu lại.

Phượng Thần Anh đối Đường Phi cười, sau đó cúi đầu nhìn nữ nhân khóc lóc đòi sống đòi chết, thấp giọng hỏi: “Hắn, bính người?”

“Dạ phải!” Dong phu nhân bị thống gật đầu nói: “Lão gia phải làm chủ cho thần thiếp!”

“Phải không?” Phượng Thần Anh gợi lên khóe miệng nhìn nữ nhân kia, Dong phu nhân trong lòng rung mình, chẳng lẽ lão gia không tin nàng?

“Lão gia, đây là thiên chân vạn xác! Nơi này mọi người đều có thể làm chứng!” Dong phu nhân vội vàng nhìn Phượng Thần Anh nói.

“Hắn trước mặt nhiều người như vậy có thể đối người gây rối?” Phượng Thần Anh tựa tiểu phi tiểu hỏi.

“Không, không phải!” Dong phu nhân trong mắt xẹt qua một tia bối rối: “Là thiếp thân hô lên, sau đó bọn họ mới vào.”

“Nga?” Phượng Thần Anh khóe miệng vẫn cười, thanh âm lại càng ngày càng lạnh: “Nói như vậy, chuyện này có thể là thật sự, nhưng cũng có khả năng – là người nói dối, oan uổng hắn.”

“Thần thiếp không có! Lão gia, thỉnh tin tưởng thần thiếp là trong sạch! Là hắn! Là Phượng Lâm có ý đồ gây rối!” Dong phu nhân đã mất đi vẻ khuất nhục vừa rồi, ngữ khí vội vàng hy vọng Phượng Thần Anh có thể tin tưởng lời của mình.

Phượng Thần Anh lại ngẩng đầu nhìn hướng Đường Phi, Đường Phi mặt không chút thay đổi, nhìn nữ nhân đang diễn trò, sau đó trên tức nói: “Ta nếu có đói bụng ăn quà, cũng sẽ không xuống tay với một lão bà, ta lên không nổi a!”

Dong phu nhân tức giận sắc mặt trắng bệch, vừa định lên tiếng mắng Đường Phi, lại ngại Phượng Thần Anh nên không dám mở miệng, chỉ có thể cắn giận nhìn hắn.

“Thì ra là vậy.” Phượng Thần Anh gật đầu đồng ý, Dong phu nhân một búng máu thiếu chút nữa phun ra!

“Nếu nói là Ưu nhi hoặc là đám công tử ở Đông viện này, ta còn tin tưởng vài phần.” Phượng Thần Anh nói: “Nhưng nếu là nữ nhân, thật đúng là không có khả năng, người tính toán nhầm rồi.” Đường Phi chỉ thích nam nhân, hẳn đã sớm biết.

Nghe được Phượng Thần Anh nói những lời này, Ưu nhi trong lòng cả kinh, cúi đầu không dám nhìn Đường Phi.

“Lão gia, lão gia! Là thật! Cầu ngài tin tưởng thiếp thân!” Dong phu nhân vẫn còn muốn giãy dụa.

“Người tới.” Phượng Thần Anh nói, ngoài cửa lập tức tiến vào hai thị vệ.

“Các chủ !”

“Đem nàng dẫn đi, giao cho Thiết Hoán, hẳn biết nên làm như thế nào.” Phượng Thần Anh tùy ý phát tay nói.

“Lão gia tha mạng! Thần thiếp không dám nữa! Thần thiếp biết sai rồi! Không dám nữa! Cầu lão gia tha cho thần thiếp đi!” Dong phu nhân một bên giãy dụa, một bên hướng về Phượng Thần Anh, nàng biết phạm là đám công tử thị cơ phạm vào đại tội, bình thường đều bị bán đến kỹ viện, ngàn người cười, vạn kẻ dè dặt đời không thể trở mình!

Trong đó một thị vệ có vẻ thông minh, trước khi Phượng Thần Anh sinh khí liền đánh hôn mê nàng, sau đó đem người mang đi.

Một trò khôi hài, cứ như vậy bình ổn. Đường Phi muốn cười, càng muốn tìm một cây gậy bóng chày bằng thép ở trên đầu Phượng Thần Anh đập một phát! Nếu không phải do hắn, bản thân cũng không cần cùng những người đó ngày ngày trình diễn tiết mục tranh giành tình nhân! Liếc Phượng Thần Anh một cái, Đường Phi xoay người vào phòng, lười xã giao với hắn!

Phượng Thần Anh không thêm để ý cười, mệnh lệnh Ưu nhi cùng Mặc Trúc chờ ở bên ngoài, sau đó đi theo Đường Phi vào phòng.

Đường Phi ngồi xuống bên bàn tròn ở ngoại thất, cấp mình một ly trà sau đó một hơi uống cạn, hắn cần phải làm dịu cơn tức!

Phượng Thần Anh nhanh chóng ngồi ở bên người Đường Phi, nhìn Đường Phi uống một hơi cạn tách trà, sau lập tức rót tiếp cho hắn một ly, vẻ mặt lấy lòng nhìn hắn.

Đường Phi nhìn chằm chằm Phượng Thần Anh, sau đó cứng rắn nói: “Đem mấy thứ loạn thất bát tao gì đó người đưa tới cho ta thu hồi về đi! Về sau đừng khiến nơi này của ta càng thêm ngọt ngào!” Lần trước bộ quần áo hoa lệ Phượng Thần Anh cố ý chế tạo cho hắn đã sớm bị hắn cuốn lại hết dưới đáy hòm, nhưng hiện tại đồ đưa tới ngày càng nhiều làm cho hắn không thể không lên tiếng? !

Phượng Thần Anh sững sốt, hỏi: “Những thứ này nọ ta đưa tới đây người cũng không thích?”

“Hừ !” Đường Phi cười lạnh một tiếng thay câu trả lời, hắn đâu chỉ là không thích, hận không thể đem bọn nó quăng hết vào hồ nước kia! Vàng bạc châu báu, lụa là gấm vóc? Coi hắn là cái gì? Nữ nhân?!

Qua một hồi lâu, Phượng Thần Anh mới nhìn chằm chằm Đường Phi cho tới bây giờ cũng không cho hắn một chút hoà nhã, ủy khuất nói: “Đường Phi, người nói ta đến tốt cùng phải làm như thế nào người mới có thể vừa lòng? Có phải hay không muốn ta đem mặt trăng cùng tinh tú trên trời hái xuống cho người, người mới có thể đối ta cười một cái?”

Đường Phi cười lạnh một tiếng, nói: “Phượng đại gia, ngài đối với tiểu nhân đã đầy đủ ân sủng, còn muốn ngài đem ánh trăng sao hái xuống, chỉ sợ tiểu nhân còn chưa kịp kiểm đủ một ngàn lượng trở về thì hồn đã về thiên cổ!” Sự việc nháo loạn vừa rồi, hắn cam đoan hiện tại đám nam sủng thị cơ này đều ước gì có thể độc chết hắn!

“Như thế nào được? Có ta ở đây bọn họ tuyệt đối không dám! Vẫn là nói vài thứ tạ tặng cho người, người cũng không thích? Nếu vậy ta có thể đưa thứ tốt hơn đến!” Phượng Thần Anh bộ dáng khó hiểu nhìn Đường Phi nói.

“Hừ !” Đường Phi lại là lạnh lùng cười, quay đầu xem cửa sổ: “Ngài thật đúng là hào phóng, Phương đại tài chủ không sợ tiểu nhân cầm vàng bạc châu báu của người làm thù lao cho Thiên Tinh? Phải biết rằng vài thứ kia, giá trị không chỉ trăm vạn lượng a!”

“Nga?” Phương Thần Anh nghe được Đường Phi nói những lời này mím môi cười, hỏi: “Vậy người lại vì sao không làm như vậy? Còn muốn nói cho ta biết?” Không đợi Đường Phi trả lời Phương Thần Anh lại nói tiếp: “Chẳng lẽ, người rốt cục phát hiện chính mình luyện tiếu ta?” Hắn biết tính tình của Đường Phi, tự tôn tự phụ kiêu ngạo tới cực điểm, như thế nào muốn dùng đến tiền nam nhân khác đưa cho hắn?!

Đường Phi quay đầu, nhìn Phương Thần Anh một hồi lâu mới trầm trọng nói: “Trước khi gặp người, ta vẫn nghĩ da mặt mình đã dày đến tiền vô cổ nhân, hậu vô lai giả, nhưng sau khi gặp người, ta mới phát hiện hóa ra thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân, những lời này quả thực chính là rất thích hợp với người!”

“Ha ha a,” Phương Thần Anh triển khai cảm sam trong tay, che miệng cười, nói: “Quá khen quá khen.”

Đường Phi cứng lại, thật lâu cũng nói không ra lời. Một lúc rất rất lâu sau, Đường Phi mới nói: “Người ngay không làm việc mờ ám, người nói, mấy ngày nay đối ta tốt như vậy, đến tột cùng là có mục đích gì? Theo lý thuyết người cái gì cũng đều có, còn muốn thứ gì trên người của ta?”

Lần này ngược lại là Phương Thần Anh đông cứng, mục đích? Nhân tình vô tội chớp chớp nhìn Đường Phi, Phương Thần Anh ngữ khí có chút bất đắc dĩ: “Mục đích của ta là cái gì người còn không nhìn ra sao? Ta muốn cái gì trên người người, người còn không biết sao? Người toàn thân cao thấp chỉ có mấy trăm lượng bạc, ngay cả cây quạt trên tay ta còn không mua nổi, người nói ta là muốn cái gì?”

Đường Phi vẻ mặt suy nghĩ sâu xa, nhớ tới mấy ngày qua cả nam lẫn nữ như muốn đập nát cửa phòng của hắn, còn có vị Dong phu nhân hôm nay, liền bình tĩnh đại ngộ, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn về phía Phương Thần Anh: “Người thật sự là đủ nhàm chán, rất thích xem mấy tiết mục khuê phòng đấu đá, tranh thủ đoạt tình cảm sao? Thực xin lỗi, Đường mỗ rất bận rộn, thỉnh ngài tìm người rảnh rỗi khác cùng chơi với ngài đi!” Từ ngày thân phận chân thật của hắn bị Phương Thần Anh biết, hắn không nghĩ sẽ ở trong tòa thâm phủ nguy ngả tráng lệ này gây thù chuốc oán!

Phương Thần Anh tức giận muốn hung hăng đánh Đường Phi một trận, tuy rằng hắn mình thương mục đảm, giống trống khua chiêng sùng Đường Phi như vậy, trong đó cũng có một mục đích là muốn nhìn một chút, Đường Phi có thể cùng những người đó đấu đá hay không, dù sao ở Phương Tê Các càng ngày càng nhàm chán, ngẫu nhiên tìm chút việc vui cũng không tới. Nhưng dù sao mục đích lớn nhất của hắn là muốn làm cho Đường Phi động tâm với hắn, nhưng ai biết hắn bỏ ra nhiều tâm tư như vậy, người ở căn bản là không bày tỏ chút thái độ nào! Mạnh mẽ áp chế lửa giận trong người, Phương Thần Anh thu lại một khuôn mặt tươi cười nói: “Chẳng lẽ nhiều ngày như thế, người thật sự một chút cũng đều nhìn không ra ta đây là muốn lấy lòng người? Người thật sự không biết cái ta muốn, chính là tâm của người?”

Đường Phi chấn động, mắt tràn đầy kinh ngạc, Phương Thần Anh theo đuổi hắn?! Nguyên lai Phương Thần Anh làm nhiều chuyện như vậy là đang theo đuổi hắn?! Đường Phi đứng lên, sau đó điều chỉnh tư thái toàn thân cao thấp nhìn Phương Thần Anh nói: “Phương Thần Anh, ta mặc kệ người trước kia đối với những người khác như thế nào, nhưng ta xin khuyên người một câu: Thấy rõ đối tượng hãy đến. Ta là Đường Phi, không phải Phương Lâm, lại càng không phải đồng công tử thị cơ mà người đang dưỡng. Ta nhìn thấy người càng nhìn càng không chịu nổi, không cần tiếp tục lãng phí tâm tư.”

Phương Thần Anh ánh mắt híp lại, lẳng lặng nghe Đường Phi nói xong, khóe môi nhất câu, cũng đứng dậy cùng Đường Phi đối diện, gần từng chữ một nói: “Người nhất định sẽ yêu thương ta.” Ngữ khí tự tin, vẻ mặt kiêu ngạo, hắn, Phương Thần Anh muốn tâm của một người, chưa từng không chiếm được!

Đường Phi không bận tâm nhún nhún vai, sau đó vỗ vỗ mặt Phương Thần Anh nói: “Nghỉ ngơi một chút đi, tiểu đệ đệ. Ta không có khả năng cảm thấy hứng thú với người.” Đường Phi tuy rằng dùng thân thể hai mươi tuổi, nhưng trên thực tế đã gần ba mươi niên kỷ, đã sớm trải qua nhiều năm tình trường, dần dần hình thành hương vị thành thực. Muốn hắn đối với tiểu tử mới hai mươi tuổi vừa biết mùi đời Phương Thần Anh này động tâm? Thật sự rất khó, so với lên trời còn khó hơn.

Phương Thần Anh trong mắt ánh sáng lạnh chợt lóe, thân thủ đem Đường Phi đẩy xuống, trong nháy mắt

liền đem hán đặt ở dưới thân mình, ầm tách trên bàn “loảng xoảng” rơi xuống đất, tiếng vỡ vụn chói tai vang lên làm cho Ưu nhi cùng Mặc Trúc đang ở ngoài cửa sổ, vừa định tiến vào nhìn xem, chợt nghe Phương Thần Anh trầm giọng nói: “Ai cũng không được phép đi vào!” Hai người hai mặt nhìn nhau, cũng không có lá gan cãi lệnh hán.

Phương Thần Anh một tay chế trụ thắt lưng Đường Phi, một tay nắm cầm hán, cúi người ghé vào lỗ tai hán nhẹ giọng nói: “Người đến tột cùng muốn ta làm như thế nào mới bằng lòng tin tưởng ta một lần?”

Đường Phi giật giật cánh tay, phát hiện rút không ra, hán mới lạnh lùng nói: “Đây chính là cách mà người muốn người khác tin tưởng người?”

“Đường Phi.” Phương Thần Anh ôm thắt lưng siết chặt, thanh âm như nỉ non nhưng lại dẫn theo chút sâu khỗ bất đắc dĩ, Đường Phi chấn động; “Đường Phi, ta..... ta là lần đầu tiên đối với một người để bụng như vậy, cho dù mỗi lần tới chỗ này đều bị người chọc giận, ta đã thề lần sau tuyệt đối sẽ không đến nữa, nhưng đợi đến lần tiếp theo lại không nhịn được niệm tưởng trong lòng, tiếp tục tìm một cái cớ đến chịu đựng châm chọc của người. Mỗi ngày đều muốn tạo niềm vui cho người, đưa tới này nọ người không thích, lần sau sẽ đưa thứ tốt hơn! Người có biết, con người của ta luôn luôn cuồng vọng tự đại, nghĩ hết biện pháp lấy lòng một người như vậy, thật đúng là lần đầu tiên, ta biết người ghét bỏ loại phương thức ngu ngốc này, nhưng trừ bỏ nó, ta thật sự không biết nên làm thế nào mới khiến người vui vẻ..... Đường Phi, ta thật sự là thích người, ta không cầu cái gì, chỉ cầu người có thể cho ta một cơ hội, để cho ta có thể yêu người.....”

Đường Phi trong đầu có chút mơ hồ, trong trí nhớ, có một nam tử thanh tú cũng từng dùng ngữ khí cầu xin như vậy nói thích hán, cầu hán cấp một cơ hội có thể đi vào tâm của hán. Lúc ấy bản thân còn chưa minh bạch đáp án trong lòng, ngày hôm sau lại bởi vì uống rượu liên hồ đồ cùng hán lên giường, đối mặt với vui mừng của người nọ, hán vẫn không cho ý một đáp án. Hán còn nhớ rõ người nọ thoáng chốc ánh mắt liền ảm đạm xuống, còn có khóe miệng làm ra một tươi cười giả bộ như không bận tâm.

Hán nọ ý một đáp án, Trần Thần.....

“Hảo.....” Không xong! Đường Phi trả lời xong mới phát hiện đại sự không ổn, người này không phải Trần Thần, là Phương Thần Anh!

“Người nói hảo?” Phương Thần Anh nghe được đáp án của Đường Phi, liền vui mừng giống như hải tử, dùng đầu ở trên cổ hán dụi dụi, cao hứng nói: “Nếu vậy về sau không được trốn ta, không được cản ta lại, càng không được vô duyên vô cớ tức giận với ta!”

Đường Phi để mặc Phương Thần Anh ôm hán mừng như điên, nhưng sắc mặt giống như vừa nuốt phải một con ruồi, khó coi tới cực điểm, hán có thể hay không đem chữ “Hảo” vừa rồi thu hồi lại? Hán không phải là nói với Phương Thần Anh a!

18. Chương 18: Lễ Vu Lan

Nửa đêm an tĩnh, dưới ánh trăng sáng, chỉ có tiếng côn trùng rúc rích.

Đường Phi nằm ở trên ghế dưới giàn hoa tử đằng, nhìn ánh trăng tròn trên trời đêm mà ngẩn người. Một mái tóc dài mềm mại đen như mực phủ xuống mặt sau lưng ghế dựa, để mặc những làn gió mát thổi khô tóc. Ưu nhi đứng ở phía sau hán, hai mắt dừng ở trên bóng dáng hán, mang theo mê luyến thật sâu, cùng một loại ưu tư thần nhiên.

Ngoài viện truyền đến vài tiếng bước chân nhẹ nhàng, Ưu nhi rùng mình, nhanh chóng ổn định tâm thần cúi đầu, không dám tiếp tục liếc mắt nhìn Đường Phi.

Phương Thần Anh đi chậm rãi thông thả đến phía sau Đường Phi, theo ánh mắt hán nhìn về phía ánh trăng vàng chiếu sáng trên trời, thật sáng, thật tròn.

“Ngày mai chính là mười lăm đi?” Phượng Thần Anh thản nhiên nói. Cúi đầu nâng tay thường thức mái tóc đem mượt của hắn, để sát vào chóp mũi hít mấy hơi, một mùi thơm ngát thấm vào tâm làm cho bản thân có chút trầm mê, Phượng Thần Anh thoải mái thở dài.

“Hình như là phải, ánh trăng đều tròn như vậy.” Đường Phi không để ý đến động tác của Phượng Thần Anh, ánh mắt vẫn nhìn chăm chú vào bầu trời đêm.

Phượng Thần Anh cười cười, cầm lấy chiếc lược bằng ngà voi để ở một bên, bắt đầu giúp Đường Phi chải tóc, động tác chăm chú mà ôn nhu. Tự sau ngày Đường Phi nói “Hảo”, hắn đã bắt đầu danh chính ngôn thuận ở Tổ Tâm viện tiến dần từng bước. Vàng bạc châu báu, gấm vóc lụa là Đường Phi không thích, hắn liền không đưa tới nữa. Đường Phi thích đọc sách, hắn liền thu tập một đống lớn nào là danh gia điển tịch, dân gian tiểu thuyết, thần thoại truyện ký, mang qua cho hắn. Đường Phi không thích tranh cãi âm ỉ, chỉ thích im lặng, hắn liền cho mang một mớ trà thượng phẩm đến viện của hắn, một người đọc sách, một người phẩm trà, cứ như vậy ngồi một buổi chiều. Tuy rằng Đường Phi phản ứng lãnh đạm, nhưng hắn vẫn đang thể hiện bản thân chính là một hảo tình nhân biết săn sóc và trách nhiệm, nhìn ôn nhu trong mắt hắn có thể khiến người khác mềm ra như nước.

“Không bằng ngày mai, chúng ta ra ngoài dạo chơi đi.” Đường Phi bỗng nhiên nói, hắn nghe thấy được trong phủ nồng đậm mùi đàn hương. Hương vị như vậy, hắn rất quen thuộc, nhớ rõ mười một tuổi năm ấy, thời điểm người mà hắn gọi là “phụ thân” chết, loại hương vị này quấn quanh hắn ước chừng bảy ngày.

Phượng Thần Anh ánh mắt lung linh, khóe miệng khẽ cong, nói: “Hảo.”

Mười lăm tháng bảy, lễ Vu Lan. (rằm tháng bảy âm lịch ấy)

Đường cái bình thường đều phồn hoa náo nhiệt hôm nay lại không giống như mọi ngày, cơ hồ từng nhà đều ở trước cửa đều đặt một cái bồn vu lan cùng lư hương, sau đó thắp nến, đem giấy tiền vàng bạc đốt xuống âm phủ để tế những thân nhân đã qua đời. Hoạt động tế tự như vậy đều duy trì trong toàn bộ tháng bảy, tháng này là tháng quỷ môn quan mở cửa, bách quỷ hoành hành, thậm chí ngay cả địa hạ Diêm La cũng không thể quản được. Ở thời điểm đó, các nhà các hộ đều cực lực tránh xuất môn, việc đi lên núi lại càng bị cấm, thế hệ trước nói rằng, loại địa phương này dễ dàng bị quỷ bắt đi làm thể thân.

Đường Phi đối với ngày hội truyền thống của Trung Quốc vẫn có chút hiểu biết, bất quá ở thế kỷ hai mươi mốt, lễ hội này chỉ diễn ra vào hai ngày mười bốn hoặc mười lăm tháng bảy.

Cùng Phượng Thần Anh ở trên đường cái Miên Cẩm thành, nơi nơi đều là tro tàn bay trong không trung, trong chóp mũi tất cả đều là mùi hương nén, Đường Phi nhịn không được hắt xì mất cái. Phượng Thần Anh ở một bên xem chỉ cười cười, lấy từ trong lòng ra một cái khăn tay đưa cho Đường Phi, nói: “Không quen hương vị như vậy? Các người bên kia không có tế tự sao?”

Đường Phi tiếp nhận khăn xoa xoa cái mũi: “Có, bất quá không kéo dài như thế, bình thường không phải vào mười bốn thì chính là mười lăm, đốt xong giấy tiền thì xem như đã xong.”

“Đối với tổ tông đại bất kính như thế? Không sợ gặp báo ứng?” Phượng Thần Anh nhún mày nói.

“Chuyện bất kính hơn nữa cũng đều đã làm, cho nên quốc gia chúng ta thường xuyên gặp phải báo ứng, thiên tai nhân họa đặc biệt nhiều.” Đường Phi ăn ngay nói thật, ở thời điểm biến động quốc gia trong một thập kỷ kia, cho dù là miếu Ngọc Hoàng đại đế bọn họ cũng đều dám phá, vì cái gọi là “cách mạng” mà những chuyện phụ tử tương tàn thường xuyên trình diễn, bất quá chỉ đốt một ngày giấy tiền thì đã tính là gì?

“Người.....” Phượng Thần Anh còn chưa nói xong, chợt nghe Đường Phi kêu một tiếng sợ hãi.

“Hà Tịch?” Đường Phi lập tức đi qua, Phượng Thần Anh sắc mặt khẽ biến, cũng đi theo tới.

Hà Tịch không chỉ đi một mình, còn có Liễu Nghị cùng Thuần Vu Quyết ngày đó đã gặp qua. Chỉ là tiểu quỷ kêu Thuần Vu Quyết kia, hốc mắt phỉm hồng, một bộ dáng vừa mới khóc xong, chắc là vừa mới bái tế thân nhân?

“Đường Phi ? Người như thế nào.....” Hà Tịch chú ý tới Phượng Thần Anh ở phía sau Đường Phi, nghi hoặc một chút mới nói: “Người cũng đi ra bái tế người thân?”

“Không phải, chỉ là nghĩ ra ngoài đi dạo một chút.” Đường Phi chú ý tới vạt áo ba người bọn họ đều dính chút cỏ dại, hẳn là mới từ ngoại ô trở về.

“Đường Phi, bọn họ là bằng hữu của ngươi?” Phượng Thần Anh tiến lên một bước, tay rất tự nhiên khoát lên eo của Đường Phi hỏi. Hắn đã sớm từ chỗ Ưu nhi biết chuyện Đường Phi gặp qua những người này, cho nên tuyệt không kỳ quái.

Đường Phi nhú nhú mày, cẩn thận tiến lên một bước né tránh tay hắn, sau đó đối Hà Tịch nói: “Phải rồi, đây là bằng hữu của ta, Phượng Thần Anh.” Quay đầu lại nói với Phượng Thần Anh: “Bọn họ là bằng hữu ta nhận thức trước đó không lâu, vị này là Hà Tịch, vị này là Liễu Nghị, đây là Thuần Vu Quyết.” Kỳ thật đối với Liễu Nghị cùng Thuần Vu Quyết, hắn một chút cũng không rõ ràng, chỉ là nhân tiện giới thiệu lẫn nhau mà thôi.

Phượng Thần Anh gọi lên khoe môi, Hà Tịch?

“Hạnh ngộ hạnh ngộ.” Phượng Thần Anh chấp tay chào hỏi. Hà Tịch cùng Liễu Nghị cũng trả lễ cho hắn, chỉ duy có Thuần Vu Quyết là thờ ơ, vẻ mặt hồ hững nhìn về phía trước.

“Thật có lỗi, đệ đệ của ta tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện.” Liễu Nghị lập tức đi ra hoà giải. Thuần Vu Quyết hung hăng trừng mắt nhìn một cái, giống như đang nói “Ai là đệ đệ ngươi!”

Phượng Thần Anh bất động thanh sắc ở trên gương mặt tinh xảo của Thuần Vu Quyết quét một vòng, hẳn vốn yêu thích mỹ nhân, cho nên liền tha thứ hắn vô lễ, nói: “Không sao.”

“Chúng ta đang định đến một Tao Nhã lâu dùng cơm trưa, hẹn trước không bằng ngẫu ngộ, Đường huynh cùng Phượng huynh liệu có nề mặt đi cùng?” Liễu Nghị mời nói.

Hà Tịch dùng ánh mắt mong chờ nhìn Đường Phi, Đường Phi lập tức nói: “Vây cung kính không bằng tuân mệnh.”

Phượng Thần Anh ánh mắt chợt lóe, sau đó quay đầu sừng nịch nhìn Đường Phi nói: “Ngươi nói cái gì thì chính là cái đó, dù ngươi đi đâu ta cũng đều đi theo.”

Đường Phi mặt trắng dã liếc hắn, thật sự là không thấy qua kẻ nào thích diễn trò như vậy!

Đường Phi là lần đầu tiên đến Tao Nhã lâu, thoát nhìn tửu lâu này rất to lớn trang nhã, hẳn sợ chi phí rất cao bản thân sẽ không trả nổi. Tiền của hắn đều dùng làm lộ phí trở về, làm cái gì đều phải tính toán.

Mãi cho đến khi gọi xong đồ ăn, Đường Phi mới biết được hôm nay chính sinh nhật Hà Tịch.

“Hôm nay là sinh thần của ngươi?!” Đường Phi kinh ngạc nhìn Hà Tịch, hẳn cái gì cũng chưa kịp chuẩn bị.

“Bất quá chỉ là một cái sinh thần mà thôi, hưởng hồ cũng là một ngày như mọi ngày, không cần để ý nhiều.” Hà Tịch nhìn ra ý nghĩ của Đường Phi, thản nhiên giải thích. Hắn không muốn Đường Phi nghĩ là hắn cố ý che dấu sinh thần, chỉ vì ngày sinh của hắn lại nhằm lễ Vu Lan, vốn là điềm xấu, hưởng chi còn là ngày bách quỷ hoành hành, có thể tránh được thì cứ tránh.

Đường Phi nhú nhú mày, hắn trước kia nghe nói qua người có bát tự sinh vào ngày lễ Vu Lan, chính là mệnh Thiên Sát Cô Tinh, khắc cha khắc mẹ khắc gia tộc. Nhưng Đường Phi chưa bao giờ tin tưởng những chuyện này, cho dù rất nhiều chuyện kỳ đã xảy ra trên người mình, hắn cũng vẫn không tin chỉ một cái ngày sinh lại có thể quyết định được sinh tử người khác.

“Thật có lỗi, hôm nay sinh thần của ngươi, ta lại cái gì cũng đều không chuẩn bị.” Đường Phi mang theo xin lỗi nhìn Hà Tịch, Hà Tịch mỉm cười, nói: “Có lòng là tốt rồi, không cần câu nệ hình thức.”

“Đúng vậy, mọi người đều nói không quan hệ, Đường Phi ngươi không cần để ý!” Phượng Thần Anh bị bỏ mặc ở một bên, có chút giậm chân nói, cứ nhiên trước mặt hắn quan tâm một nam nhân khác như vậy?!

“Đúng vậy, Đường huynh không cần quá khách khí, chúng ta và Hà Tịch cùng đi ăn một bữa cơm rau dưa là đủ, tâm ý quan trọng hơn hình thức.” Tần Nghị phe phẩy cây quạt nói, sau đó quay đầu hỏi Thuần Vu Quyết: “Tiểu Quyết, ngươi xem ta nói đúng không?”

“Hừ!” Thuần Vu Quyết hừ lạnh một tiếng, quay đầu tránh đi hắn, biểu tình trên mặt không chút biến hóa.

Đúng lúc này thì một thị nữ mang đồ ăn đến, đánh vỡ kinh ngạc xấu hổ của Tần Nghị.

Đường Phi nhìn Hà Tịch ngồi ở đối diện, lại nhìn lướt qua thức ăn phong phú trên mặt bàn. Như thế nào không có trứng gà? Linh quang chợt lóe, Đường Phi có chút hưng phấn đứng lên, hẳn đã biết tặng cái gì cho Hà Tịch!

“Cô nương, xin hỏi phòng bếp nơi này của các người, có thể cho tại hạ mượn dùng một chút không?” Đường Phi xoay người nói với thị nữ đang đứng ở một bên: “Ta có thể trả bạc cho các người.”

Tiểu thị nữ kia ngẩng đầu, thấy rõ dung mạo Đường Phi gương mặt tròn nhỏ nhắn không khỏi ửng hồng, tiểu cô nương mười sáu mười bảy, luôn đối với những nam tử vĩ ngạn, cao lớn anh tuấn, tràn ngập dương cương có hảo cảm. Ngập ngừng nói: “Khả, có thể, thỉnh công tử, mời đi theo ta.”

Đường Phi có chút buồn cười, làm cho hắn nhớ tới trước kia thời điểm học đại học cũng là như vậy, Trần Thàn cùng hắn đi dạo phố, 95% tiểu nữ sinh đều đã chủ động đi tới xin số điện thoại của hắn, khi đó Trần Thàn còn thường xuyên ghen tị hắn cao lớn hơn người thường, cảm thán ông trời cho hắn một gương mặt đào hoa.

“Làm phiền cô nương.” Đường Phi đối tiểu thị nữ nói, sau đó quay đầu nói với Hà Tịch: “Lễ vật cho người.” Nói xong, liền lưu lại đám người ở trong phòng, đi theo tiểu thị nữ ly khai.

Phượng Thần Anh có chút nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Đường Phi đi xa, sau đó bất động thanh sắc nhìn Hà Tịch liếc mắt một cái. Hà Tịch nhận thấy ánh mắt Phượng Thần Anh có chút địch ý, sau đó đối hắn lạnh nhạt cười.

Phượng Thần Anh khước miệng trừu rút, lập tức quay đầu nói với Tần Nghị: “Phượng mỗ thật đúng là không biết đương triều thái tử cư nhiên sửa thành họ Liễu, như thế nào, làm thái tử đã lâu nên muốn đổi một thân phận khác?” Lời này khó có thể nói trước mặt Đường Phi, nhưng Đường Phi vừa đi Phượng Thần Anh liền vạch trần thân phận Tần Nghị.

“Ha ha a, Phượng các chủ nói đùa, cũng giống như tiểu nam sủng kia của người thôi, hành tẩu giang hồ sao có thể không chuẩn bị vài cái tên giả để thỉnh thoảng dùng tới?” Tần Nghị khép cây quạt lại, vẻ mặt hiền lành nói với Phượng Thần Anh. Hắn sớm biết Phượng Thần Anh đã nhìn ra thân phận chân thật của hắn, chỉ là ngại Đường Phi nên mới không thể không giả ngu.

“Nga ? Tiểu nam sủng này của ta nhưng thật ra đầu óc rất đơn giản, lời hắn nói là thật là giả, dựa vào sự khôn khéo của thái tử soa lại không nhìn ra? Chắc là phượng mỗ gần đây sủng hắn thái quá, rêu rao đến mức rước lấy một ít dò xét không cần thiết của người khác a?” Phượng Thần Anh mắt phượng khẽ híp lại, phe phẩy cây quạt nói.

“Phượng các chủ lo lắng quá nhiều, thái tử cùng tại hạ và Đường huynh nhận thức, thật sự chỉ là ngẫu nhiên mà thôi, Các chủ thần thông quảng đại như vậy, không có khả năng không biết đi?” Hà Tịch bưng lên tách trà trong tay nhấp một ngụm, gương mặt nhìn Phượng Thần Anh.

“Ha ha a, quả nhiên là đệ nhất mưu sĩ của đương triều thái tử, tài ăn nói không tồi.” Phượng Thần Anh lạnh lùng nhìn Hà Tịch, trên mặt nhìn không ra cảm xúc.

“Huống hồ, lấy dáng người cùng phong thái của Đường huynh, cũng không giống nam sủng, lúc trước thời điểm chúng ta kết giao căn bản cũng không biết thân phận của Đường huynh. Cho dù là hiện tại, chúng ta cũng nhìn không ra hắn cùng Phượng các chủ, lại có quan hệ như vậy.” Hà Tịch cười nhẹ, trong giọng nói có chút khiêu khích. Đường Phi đối với Phượng Thần Anh lãnh đạm, cho dù là người mù cũng có thể nhìn ra!

Tần Nghị sững sốt, có chút đâm chiêu nhìn về phía Hà Tịch, cảm tình của hắn thông thường sẽ không lộ ra ngoài, lại càng không chủ động khiêu khích đối thủ, cư nhiên lại nói ra những lời như vậy?

Phượng Thần Anh cứng họng, nửa ngày không nói ra lời. Ngay tại thời điểm không khí dần dần đông lạnh, Đường Phi đi mượn phòng bếp người khác rốt cục đã trở lại.

Đường Phi cầm một cái khay trên tay, trên khay đặt một cái đĩa mỏng manh, trên cái đĩa chính là hai quả trứng gà luộc.

Lòng đỏ vàng óng ánh vẫn chưa hoàn toàn nấu chín, nằm ở trên lòng trắng hơi hơi lay động.

Đường Phi đem cái đĩa bày ra trước mặt Hà Tịch, chỉ bỏ thêm một ít gia vị muối, trứng gà lại tản ra hương khím người, chính giữa vàng óng ánh làm cho người ta vừa thấy liền có cảm giác thèm ăn. (trứng luộc lòng đào á)

“Cái này, ách, là ta làm, trứng gà luộc chưa chín tới, xem như hướng người chúc thọ đi.....” Đường Phi có chút ngượng ngùng hiềm thấy, ánh mắt lóe ra không dám nhìn Hà Tịch.

Hà Tịch kinh ngạc nhìn Đường Phi, nguyên lai Đường Phi còn có thể nấu ăn? Hơn nữa xem qua hình thức cũng không tệ, thật sự là nhìn người không thể nhìn tướng mạo!

Phượng Thần Anh càng kinh ngạc nhìn Đường Phi, chuyện Đường Phi biết nấu ăn hẳn cứ nhiên không biết?! Hơn nữa trù nghệ dừng như cũng không tồi! Bất quá kinh ngạc qua đi, một cỗ lửa giận vô danh liền tràn tới, Đường Phi cứ nhiên trước mặt hắn nấu ăn để lấy lòng một nam nhân khác! Chỉ là Phượng Thần Anh rất giỏi che dấu cảm xúc của mình, thậm chí ánh mắt nhìn Đường Phi còn dẫn theo một tia sùng nịch tán thưởng, nhẹ giọng nói: “Người biết nấu ăn?”

Đường Phi nhìn về phía Phượng Thần Anh, bị ánh mắt sùng nịch của hắn làm sững sốt, sau đó gật gật đầu xem như trả lời với hắn.

“Thật là nhìn không ra, Đường huynh còn có chiêu này, tiểu đệ cam bái hạ phong!” Tần Nghị hâm mộ nhìn Hà Tịch, hai quả trứng gà xinh đẹp kia, vừa thấy liền biết ăn rất ngon, Hà Tịch thật sự là hảo phúc khí a! Sau đó quay đầu nhìn lại Thuần Vu Quyết đang ngồi bên cạnh chính mình, vị kia từ đầu tới đuôi đều đem người khác không đưa vào mắt, tự ngồi chăm chú gấp thức ăn mỹ vị trên bàn, không thể không thở dài, hắn như thế nào lại để tiểu hôn đản này lọt vào tầm chú? Nếu không phải mình nắm quyền lực trong tay, có thể giúp hắn thay ca ba báo thù, chỉ sợ hắn liếc mắt nhìn mình một cái cũng không thèm? Tần Nghị lại ai oán thở dài.

Ánh mắt Hà Tịch ở trên hai người bọn họ dao động một chút, sau đó điềm đạm cười cầm lấy muỗng ở một bên múc một chút lòng đỏ trứng để vào trong miệng chậm rãi nhắm nháp. Hương vị mềm mại mang theo một chút ngọt, lại hoàn toàn không có mùi tanh thường thấy của trứng gà, khẩu vị rất mới mẻ, nhưng lại vô cùng tốt.

Hà Tịch ngẩng đầu nhìn Đường Phi ở một bên đang có chút khẩn trương nhìn hắn, sau đó sáng sủa cười, nói: “Ăn ngon lắm.”

Đường Phi cũng giương lên một nụ cười điềm đạm, nói: “Người thích là tốt rồi.”

Trứng gà luộc chưa chín tới, là thức ăn duy nhất Đường Phi biết làm, cũng là thức ăn mà Trần Thần thích ăn nhất. Nhìn Hà Tịch tinh tế nhắm nháp trứng gà, Đường Phi vẫn không thể tránh khỏi đem tình cảm với Trần Thần đại nhập đến bên trong Hà Tịch. Hai người giống nhau như thế, nếu như muốn thờ ơ, thật sự là không thể làm được?

Trong khi ăn, Phượng Thần Anh biểu hiện ra cẩn thận cùng săn sóc đối với Đường Phi, cũng biểu hiện ra sự hào phóng đối với “tình địch” Hà Tịch. Chẳng những không chút nào oán giận đối với việc Đường Phi nấu ăn cho người khác, mà còn đem Đường Phi hầu hạ thư thư phục phục. Đường Phi muốn ăn cá, hắn liền đem cá gỡ hết xương đưa đến trong bát. Đường Phi muốn ăn canh, hắn liền đem canh múc vào trong bát đợi cho độ ấm vừa phải, mới đưa cho hắn uống. Chuyện này làm Đường Phi xấu hổ vô cùng, nhưng đương sự lại bày ra một bộ dáng không có phát hiện, đối với hắn càng lúc càng ân cần.

Săn sóc còn có chút cẩn thận, đây là cảm giác của Đường Phi. Cho nên một hồi về đến Phượng Tê Các, Đường Phi liền nhện không được lời kéo Phượng Thần Anh hỏi: “Người hôm nay làm sao vậy?”

Phượng Thần Anh sững sốt, lập tức có chút cô đơn cười cười nói: “Không có gì, người hôm nay cũng mệt mỏi đi? Sớm nghỉ ngơi một chút, đêm nay ta sẽ không quấy rầy người.”

Đường Phi vẻ mặt khó hiểu, đây là Phượng Thần Anh?!

“Phượng Thần Anh,” Đường Phi nhìn hắn cười lạnh: “Người có cái gì bất mãn cứ việc nói thẳng, bày ra bộ dáng này cho ai xem?”

Phượng Thần Anh chấn động, mạnh mẽ xoay người bắt lấy cánh tay Đường Phi, thấp giọng quát: “Ta giả vờ giả vịt?! Đúng vậy, ta là giả vờ giả vịt, nhìn người mình thích đối tốt với người khác liền để bụng như vậy, đối với người khác có thể cười sáng lạn lại không chịu bỏ thí một cái mỉm cười cho ta! Ta thì chỉ có thể làm bộ như không thêm để ý tới, còn phải cười vui vẻ lấy lòng người! Làm cái gì cũng đều thật cẩn thận, sợ chọc giận người sinh khí! Sợ người thật vất vả mới cho ta cơ hội mà talai đánh mất! Ta, Phượng Thần Anh sống hai mươi ba năm có khi nào phải chịu uất ức như vậy?! Nếu không phải bởi vì thật sự thích người, ta mới không ngại bị coi thường mà ba ba chạy đến trước mặt người, chọc cho người ghét bỏ!”

Đường Phi ngẩn ra, nhìn ánh mắt Phượng Thần Anh hơi hơi đỏ lên, nhưng lại nhất thời nói không ra lời!

Phượng Thần Anh cũng cảm giác được chính mình thất thố, nhanh chóng thu liễm tâm thần, buông Đường Phi ra vội vàng nói một câu: “Thật có lỗi, người sớm một chút nghỉ ngơi đi.” Sau đó không quay đầu lại bước đi.

Đường Phi sững sờ ở tại chỗ, chẳng lẽ, hẳn thật sự hơi quá đáng? Hẳn đối với Hà Tịch là một loại tình cảm không thể nói rõ ràng minh bạch, hẳn biết nguyên nhân phần lớn là bởi vì Trần Thần. Nhưng là, vì cái gì vừa rồi nhìn đến ánh mắt bi thương của Phượng Thần Anh, hẳn bỗng nhiên có một chút áy náy? Có lẽ, hẳn thật sự đối với hắn quá mức lạnh nhạt đi.....

Sáng sớm ngày hôm sau, Phượng Thần Anh giống như thường lệ đứng giờ xuất hiện ở tiểu viện của Đường Phi. Nhìn Đường Phi ánh mắt trước sau như một lộ vẻ thâm tình, ngẫu nhiên cũng sẽ nói một hai câu dí dỏm khiến Đường Phi vui vẻ, giống như việc tối hôm qua bỗng nhiên thất thố chưa từng phát sinh.

Đường Phi có chút mất tự nhiên nhìn mắt Phượng Thần Anh, nhưng không giống như trước đối hắn xa cách, còn tiếp đón hắn cùng nhau ăn điểm tâm.

Phượng Thần Anh nhìn cái đĩa đựng hai quả trứng gà luộc chưa chín tới, sau đó giương mắt nhìn về phía Đường Phi. Đường Phi xoay qua né tránh tầm mắt hắn, có chút không được tự nhiên nói: “Ta thấy hôm nay đưa tới vài quả trứng gà mới nên mới làm”

Phượng Thần Anh cười không đáp lời, cầm lấy thìa nhỏ bên cạnh một ngụm đưa vào miệng.

Phượng Thần Anh dùng ánh mắt tinh lược nhìn Đường Phi, miệng còn ngậm cái thìa nhỏ, khóe môi vẽ ra một tươi cười kinh hỉ. Vừa đưa vào miệng, liền có một hương vị ngọt ngào, không có bất luận mùi tanh gì, đây là trứng gà luộc ngon nhất mà hắn từng nếm qua!

Khó có được nhìn thấy Phượng Thần Anh bày ra một bộ mặt trẻ con như vậy, Đường Phi không khỏi bật cười, hỏi: “Ăn ngon sao?”

Phượng Thần Anh mạnh mẽ gật đầu, sau đó hai ba miếng liền đem trứng gà còn lại toàn bộ đưa vào bụng, ăn xong còn chưa hết liếm liếm miệng, cuối cùng còn chắc chắn lưỡi.

Đường Phi tươi cười trên mặt so với vừa rồi còn sáng lạn hơn, trong ánh mắt vắng lặng lộ ra một ít độ ấm. Hẳn chưa bao giờ biết Phượng Thần Anh khi ăn thứ mình thích, lại giống như – tiểu cầu!

Phượng Thần Anh ăn xong trứng gà mới nhắc đầu, đã bị tươi cười của Đường Phi hút hồn, tâm, trong nháy mắt có chút rối loạn.

Ban đêm, trăng sáng sao thưa, khắp nơi yên tĩnh chỉ có tiếng côn trùng kêu rả rích cùng với tiếng lá cây bị gió thổi kêu “sàn sạt”.

Đột nhiên, một đạo bóng đen nhanh chóng phi vào Liểu viện của Ngũ Phi.

Ngũ Phi chỉ mặc một kiện sa y mỏng manh căn bản không có tác dụng che chở thân thể, lưới biếng nằm trên nhuyễn塌. Hắc y nhân trước mắt chính là đang làm càn đánh giá thân thể tuyết trắng mê người của hắn.

“Ngày mai Phương Lâm lên công đường, nhất định sẽ ra khỏi phủ. Phượng Thần Anh muốn cùng Hiền vương đến Phổ Đà tự dâng hương, ngày mai chính là thời cơ tốt nhất để người xuống tay. Về phần Ưu nhi kia, ta sẽ nghĩ biện pháp làm cho hắn ở lại trong phủ không ra được, nhớ kỹ, trăm ngàn lần đừng thất thủ. Bằng không, chủ tử trách tội xuống, ta cũng không bảo vệ được người.” Ngũ Phi nhắm mắt lại miễn cưỡng nói.

Hắc y nhân mạnh mẽ tiến lên ôm lấy Ngũ Phi, một bên vùi vào hôn môi hắn, một bên thở hổn hển nói: “Ta nhất định sẽ không cho ngươi thất vọng”

Diên Phi viện.

Thiết Hoán nhìn Phương Thần Anh, chờ hắn ra lệnh.

“Đừng đi quấy nhiễu bọn họ, để mọi việc diễn ra bình thường. Có người muốn đùa giỡn xiếc khi cấp bốn tọa một trận vui vẻ, bốn tọa chẳng lẽ không hãnh diện sao?” Phương Thần Anh tay đang cầm một cuốn tiểu thuyết trung hương đã chỉ quá, một bên vừa đọc vừa nói.

“Dạ.” Thiết Hoán nghĩ nghĩ, lại hỏi: “Kia, có cần phái người âm thầm bảo hộ Phương Lâm công tử không?” Tuy rằng bọn họ đã sớm hạ quyết tâm lợi dụng Phương Lâm đem người đứng phía sau Ngũ Phi kéo ra, nhưng dù sao cũng không biết thế lực sau lưng Ngũ Phi là thế nào, nếu Phương Lâm thật sự xảy ra chuyện sẽ thực phiền toái.

Phương Thần Anh ánh mắt chợt lóe, nhớ tới tươi cười sáng nay, nói: “Không cần, bốn tọa cũng muốn nhìn xem thử hắn rốt cuộc có bao nhiêu năng lực.” Chỉ là hắn không thể tưởng được buổi tối ngày đó lộ ra chút yếu đuối lại có thể đổi lấy quan tâm của Đường Phi, đối với hắn càng ngày càng có hứng thú. Nếu, Đường Phi lâm vào nguy hiểm như vậy, có thể tự dựa vào bản thân an toàn trở ra không? Phương Thần Anh gương lên một nụ cười ác liệt, hắn thật sự rất muốn nhìn thử xem!

Lời tác giả: Chương tiếp theo có ngược, thỉnh chờ vị chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ ~.~

Editor: Ngược cũng thường thôi, không cần lo lắng quá, ngược chân chính còn lâu mới lên sàn diễn mà =))

19. Chương 19: Lần Đầu Giết Người

Hôm nay Đường Phi có một án kiện lớn, nếu thắng lần này hắn có thể được đến một trăm lượng tiền thù lao. Nếu tính thêm một trăm lượng này, tiểu kim khố của Đường Phi đã có gần năm trăm lượng.

Cách ngày trở về, không còn xa đâu..... Nghĩ đến đây, Đường Phi nhin không được nở nụ cười, nếu sau khi trở về, hắn sẽ đem những kỳ ngộ của mình nói cho Trần Thần, hắn nhất định sẽ phát điên mất đi? Hắn thích nhất chính là những chuyện tình cổ quái ngạc nhiên giống như vậy, hy vọng hắn không nên ép mình viết tự truyện là tốt rồi!

“Đường Phi?”

Đường Phi sững sốt, xoay người sang chỗ khác, Hà Tịch vẻ mặt mỉm cười đang đứng ở phía sau hắn cách đó không xa.

Đường Phi chậm rãi đi về hướng Hà Tịch, mỉm cười nói: “Thật trùng hợp.”

“Đúng vậy, thật trùng hợp, đi uống một chén được không?” Hà Tịch điềm đạm cười.

Cái gọi là uống một chén của Hà Tịch, chính là ở Tao Nhã lâu uống trà. Bởi vì hôm nay không có Phương Thần Anh đi theo, Đường Phi đối mặt Hà Tịch liền tự nhiên hơn rất nhiều, cũng tự do rất nhiều.

“Ngươi thực thích nơi này?” Đường Phi hỏi Hà Tịch, lần trước sinh thần của hắn cũng là ở trong này.

“Đúng vậy, nơi này thực không tệ, đặc biệt có trà cùng mỹ nhân.” Hà Tịch giúp Đường Phi châm một ly trà hỏi: “Ngươi đi đâu? Lại có sinh ý tìm tới cửa?”

Đường Phi sững sốt, gương mặt nhìn lên, nhận thấy trong mắt Hà Tịch chỉ có bốn cột, không có khinh thường cùng chán ghét, trên mặt còn mang theo một tia cười khẽ.

“Đúng vậy, lần này có một trăm lượng.” Đường Phi thản nhiên nói, y biết lần trước án tử của Âu Dương gia hẳn có đi nghe. Bản thân còn tưởng rằng Hà Tịch bởi vì vậy mà chán ghét mình.

Như là nhìn ra tâm sự Đường Phi, Hà Tịch cười nhẹ, nói: “Mỗi người một chí, Hà mỗ tuy rằng không biết Đường huynh vì sao phải lựa chọn con đường này, nhưng nếu người cho rằng đúng đắn, như vậy người làm bằng hữu như ta nhất định sẽ không hỏi nhiều, chỉ cần giúp đỡ và phân ưu với người là đủ rồi.”

Đường Phi chấn động, hẳn tin tưởng lời nói của Hà Tịch, những câu nói đều xuất phát từ chân tâm, cho nên mới có thể ở trước mặt hắn không tự giác mà bày ra một bộ mặt tối ôn nhu đi? Hà Tịch luôn luôn có một loại ma lực làm cho người ta tin tưởng cùng ý lại.

Hà Tịch cười, giơ lên chén trà trong tay nói với Đường Phi: “Đường huynh, về sau nếu muốn gặp Hà mỗ, thì cứ đến nơi này, bất cứ lúc nào ta cũng đều có mặt.”

Đường Phi hơi hơi giương lên khóe miệng, cũng giơ lên cái chén cùng Hà Tịch cùng một cái, nói: “Hảo.” Hẳn thích bằng hữu như Hà Tịch vậy, thông minh an tĩnh, hiểu được cách tôn trọng người khác, sẽ không xem xét bí mật của người.

Trò chuyện với nhau thật vui vẻ, hai người không chú ý tới, cách đó không xa có một bàn khách nhân, đang lạnh lùng nhìn chằm chằm bọn họ.

Lúc chia tay, Đường Phi vẫn đem miếng phỉ thúy ra, nói với Hà Tịch: “Thời điểm lần trước sinh thần của người, ta không có chuẩn bị lễ vật, cái này tặng cho người.”

Hà Tịch nhìn khối phỉ thúy trong suốt thông thấu liếc mắt một cái, nhưng không có đưa tay tiếp nhận: “Trứng gà ngày ấy không tính sao?”

“Không tính.” Đường Phi nhẹ nhàng lắc đầu.

“Vật quý trọng như vậy đưa cho ta, không phải là đáng tiếc sao?” Hà Tịch biết Đường Phi cần tiền, phỉ thúy này nhất định giá trị vài trăm lượng bạc, có thể nào hào phóng như vậy đưa cho hắn không?

“Mấy thứ quý trọng này nọ, đối với ta mà nói một chút đều không dùng được,” Đường Phi kéo tay Hà Tịch đem phỉ thúy đặt ở trong tay hắn: “Không bằng đưa cho người thích hợp.”

Người thích hợp sao..... Hà Tịch cười, không hề từ chối nhận lấy phỉ thúy: “Cám ơn.”

Đường Phi nhẹ nhàng lắc đầu.

“Kia, lần tới gặp.”

“Àn, lần tới gặp.”

Thân ảnh Đường Phi vừa đi vào một ngõ nhỏ tối đen, đã ngửi thấy một trận hương thơm nồng đậm, sau đó ý nghĩ dần mờ nhạt, mất đi tri giác.

Hà Tịch nắm miếng phỉ thúy, lộ ra một nụ cười yếu ớt, sau đó xoay người trở lại con đường vừa rồi. Không bằng ngày mai thỉnh Đường Phi đi ăn cơm đi, có thể xem như đáp lễ. Mới đi chừng vài bước, Hà Tịch đã nghe được trong không khí phảng phất một mùi hương rất nhạt còn sót lại, nếu không cẩn thận thì căn bản sẽ không thể phát hiện. Trên ngã tư đường yên tĩnh vô thanh, ngẫu nhiên truyền đến tiếng phu canh cầm canh gõ mõ, duy độc không còn tiếng bước chân vững vàng quen thuộc kia nữa. Hà Tịch chau mày, tay nắm phỉ thúy thủ dần dần buộc chặt.

Đường Phi ở một địa phương xa lạ tỉnh lại. Đầu có chút mơ hồ, trong phòng ánh sáng hôn ám, Đường Phi trong lúc nhất thời vẫn chưa thích ứng được, nên không thể thấy rõ chính mình đang ở chỗ nào. Vừa giật giật hai tay, chợt nghe thanh âm cương thiết va chạm “leng keng”. Đường Phi nháy mắt tỉnh táo lại, nhìn xem hay tay trái phải, hẳn bị thiết liên khóa ở trên tường. Dần dần thích ứng hôn ám nơi này, Đường Phi nương theo ánh nến duy nhất trên vách đá đánh giá hoàn cảnh xung quanh, tứ phía đều là tường, phía trước hẳn chính là một cánh cửa sắt rất nặng, hai bên còn bày đủ loại hình cụ, sàn lạnh lẽo truyền đến từng trận hàn khí ẩm thấp cùng mùi hôi thối thản nhiên, nơi này giống như hình phòng dành cho phạm nhân.

Hắn bị bắt cóc. Đây là khả năng duy nhất Đường Phi có thể nghĩ đến. Nhưng hắn một không có tiền hai không có quyền, bắt hắn để làm gì? Chẳng lẽ là bởi vì trên công đường làm nhiều chuyện đắc tội người khác,

cho nên bắt hắn để báo thù? Đang lúc hắn không hiểu ra sao, phiến cửa sắt rất nặng kia đã bị người mở ra, ánh sáng chói mắt từ ngoài tiến vào làm cho Đường Phi theo phản xạ nhắm mắt lại.

“Hừ hừ.” Người tới cười lạnh một tiếng, Đường Phi nghe ra được hắn hô hấp rất nặng. Cố gắng mở mắt ra nhìn lại, một tráng hán nặng ít nhất hai trăm cân đang cầm trong tay một cây roi nhỏ dài, về mặt bạo ngược nhìn Đường Phi.

Đường Phi bỗng nhiên có một dự cảm không tốt. Quả nhiên, ngay sau khi cửa sắt “cạch” một tiếng đóng lại, tráng hán kia bắt đầu hung hăng lấy roi quất một cái lên trên người Đường Phi. Hắn còn chưa kịp phát ra tiếng kêu đau, một roi thứ hai đã liền hạ xuống, tiếp sau đó là roi thứ ba, thứ tư...

Trong hình thức nháy mắt tràn ngập mùi máu tươi, còn có thanh âm kêu rên kèm nén, cùng với tiếng la hưng phấn của kẻ bạo ngược kia.

Hoàng Diệp, thái tử phủ.

Tần Nghị chấp tay sau lưng ở thư phòng đi qua đi lại, Hà Tịch về mặt bình tĩnh nhìn hắn. Hắn đem tin tức Đường Phi bị người bắt đi nói cho Tần Nghị, lúc này hắn đang đợi mệnh lệnh của y, là cứu, hay là khoan tay đứng nhìn? Không hiểu vì sao, Hà Tịch có chút nóng lòng, miêng phải thút thút được hắn cất trong lòng ở vị trí phía trên trái tim, một cảm giác nóng rực cơ hồ muốn làm bỏng hắn.

Thật lâu sau, Tần Nghị mới dừng cước bộ, sau đó quay đầu về mặt suy nghĩ sâu xa nhìn Hà Tịch. Hà Tịch bị hắn xem đến sững sốt, cảm thấy giống như đã bị xem thấu cái gì đó, mới tránh đi ánh mắt Tần Nghị. Tần Nghị nở một nụ cười không rõ, sau đó quay đầu hỏi tiểu tử mặt than Thuần Vu Quyết vẫn ngồi ở bên cạnh cùng mình chơi cờ: “Tiểu Quyết, ngươi nói là cứu, hay là không cứu?”

“Hỏi ta làm chi? Ngươi là thái tử, muốn làm cái gì thì làm cái đó.” Thuần Vu Quyết hạ xuống một quân cờ, lời tuy là nói với Tần Nghị, nhưng lại ngẩng đầu nhìn Hà Tịch liếc mắt một cái.

“A ~” Tần Nghị buồn rầu gãi gãi đầu, sau đó chuyển hướng Hà Tịch nói: “Vậy còn ngươi, đệ nhất mưu sĩ của ta, ngươi cảm thấy thế nào? Cứu hay không cứu?”

“Ách,” Hà Tịch lại sững sốt, nghĩ nghĩ sau đó nói: “Thuộc hạ cảm thấy, hắn là nên cứu. Phương Lâm là công tử Phương Thần Anh hiện tại sủng ái nhất, nếu chúng ta đem người cứu trở về đưa lại cho hắn, như vậy Phương Tê Các liền thiếu thái tử phủ một nhân tình, đối với nhóm chúng ta mà nói là trăm lợi mà không có hại.....”

“Nga ~” Tần Nghị vuốt cằm nhìn chằm chằm Hà Tịch, sau đó về mặt cười giả dối nói: “Như vậy tiết mục anh hùng cứu mỹ nhân này, bổn vương liền giao cho ngươi, ngươi cần phải đem người đầy đủ không sót một cứu trở về a!”

Hà Tịch mặt đỏ lên, quần bách cúi đầu đáp: “Thỉnh thái tử yên tâm, thuộc hạ nhất định làm hết khả năng!” Kỳ thật trong lòng hắn rất rõ ràng, cái gọi là “ích lợi” chỉ là một cái cớ, cái cớ để cứu lấy Đường Phi, hắn.....

Phương Tê Các.

Đường Phi một đêm chưa về, Ưu nhi đang rất lo lắng. Vốn đêm qua Đường Phi chưa đúng hạn trở về, Ưu nhi đã bắt đầu lo lắng, lại đợi gần một canh giờ vẫn là không thấy bóng dáng hắn, Ưu nhi mơ hồ cảm giác được khả năng đã xảy ra chuyện. Lập tức phải đi bẩm báo Phương Thần Anh, nhưng ai biết Phương Thần Anh cũng là một đêm chưa về! Ở thời điểm Ưu nhi đang gấp đến xoay vòng vòng, Phương Thần Anh rốt cục đã trở lại! Nhanh chóng đem sự tình nói cho Phương Thần Anh, Phương Thần Anh cái gì cũng không nói liền đem hắn đuổi về! Ưu nhi vừa tức vừa vội, cắn răng một cái, thay đổi một thân trang phục ra khỏi phủ. Phương Thần Anh không đem chuyện này đặt ở trong lòng, để mặc hắn tự mình đi tìm!

Phương Thần Anh trong thư phòng, một nam tử mặc trang phục màu đen từ chỗ tối lách mình bước ra, bóng tối cơ hồ che khuất toàn bộ khuôn mặt hắn. Nếu người nhìn kỹ hắn một chút, khẳng định sẽ bị dọa một cú sốc thật lớn, nghĩ đến bản thân đã nhìn thấy quỷ! Nam nhân này không có mắt! Mà không, phải nói là trừ bỏ một đôi mắt đen thẳm, trên mặt hắn hoàn toàn không có ngũ quan! Một gương mặt chỉ có một cặp mắt!

“Thuộc hạ tham kiến Các chủ!” Hắc y nam tử quỳ một gối xuống trước mặt Phương Thần Anh, hắn không có miệng nhưng lại có thể nói chuyện, bất quá chỉ cần cẩn thận quan sát liền có thể nhìn ra bụng hắn khê

nhúc nhích, hắc dĩ nhiên là dùng phúc ngữ!(thuật nói tiếng bụng)

“Biết ai làm không?” Phượng Thần Anh trên mặt mang theo âm trầm tươi cười, ngữ khí lạnh như băng. Đường Phi đã bị bắt, người ở phía sau Ngũ Phi cũng sẽ rất nhanh lộ diện.

“Có, thuộc hạ thời điểm phát hiện không thấy công tử liền bắt đầu tìm kiếm, người kia dùng mê hương Trầm Mộng vốn đã biến mất của Ngộ quốc. Thuộc hạ bám theo mùi hương còn sót lại, nhưng cổ hương khí này lại biến mất ở Lộc Nhi hạng.” Hắc y nam tử đáp.

“Lộc Nhi hạng?” Phượng Thần Anh trầm tư một hồi, Lộc Nhi hạng ở ngay bên ngoài hoàng thành, chỉ có hai tòa phủ đệ, một tòa là Hiền vương phủ của Tần Nhan, một tòa là Thừa vương phủ của Đại hoàng tử Tần Phiền.

“Dạ, cho nên thuộc hạ đoán, công tử hẳn là ở trong Thừa vương phủ.” Hắc y nam tử nói, Hiền vương cùng Phượng Thần Anh quan hệ không tầm thường, hẳn không có khả năng bắt người của Phượng Thần Anh. Vậy chỉ còn có Thừa vương Tần Phiền, hẳn từng nhiều lần mượn sức của Phượng Thần Anh, đưa ra rất nhiều điều kiện hậu đãi, thậm chí đồng ý sau khi việc thành sẽ cùng hắn chung hưởng giang sơn, nhưng đều bị Phượng Thần Anh từ chối. Cho nên mới làm ra kế sách là đem tâm sủng nổi bật nhất gần đây của Phượng Thần Anh là Phương Lâm bắt tới, uy hiếp hắn đi vào khuôn khổ. Bất quá, đáng tiếc Thừa vương quá ngây thơ rồi, hẳn căn bản không biết Phượng Thần Anh là một người thế nào.

“Các chủ, thuộc hạ Thiết Hoán, có chuyện quan trọng bẩm báo.” Ngoài cửa truyền đến tiếng nói trầm thấp của Thiết Hoán.

Hắc y nhân đối với Phượng Thần Anh cúi đầu, lại ẩn thân vào chỗ tối.

“Vào đi.” Phượng Thần Anh cao giọng đáp.

Thiết Hoán đẩy cửa mà vào, sau đó cầm thư tín trong tay cấp cho Phượng Thần Anh. Phượng Thần Anh nhíu mày, nhanh như vậy đã thiếu kiên nhẫn đưa tin tới cửa?

Phượng Thần Anh mở thư trong tay, trong phong thư rút ra một miếng vải dính máu, đó là thuộc về quần áo của Đường Phi. Phượng Thần Anh ánh mắt u ám, sau đó quét mắt nhìn nội dung trên thư tín.

[Không muốn tiểu tình nhân của người gặp chuyện không may, tối nay giờ Dậu, gặp ở Tao Nhã lâu.]

“Hừ!” Phượng Thần Anh đem thư ném qua, ý bảo Thiết Hoán xem một cái. Thiết Hoán cầm lấy thư tín, coi xong mới hỏi: “Ý tứ Các chủ là?”

“Người nói xem! Bốn tọa cũng không rảnh đi quan tâm những kẻ này, nếu bất cứ ai cũng đều giống như Tần Phiền, đem từng người trong Đông Nam hai viện của ta bắt một lần, bốn tọa không phải bận rộn đến chết?” Phượng Thần Anh khéo môi dẫn ra một độ cong lạnh lùng.

“Phương Lâm công tử bị bắt phải làm cái gì bây giờ? Cần phái người đi nghĩ cách cứu viện không?” Thiết Hoán nhìn Phượng Thần Anh hỏi.

“Bị bắt là ai cùng bốn tọa có quan hệ gì đâu? Người làm tốt chuyện của người là đủ, không cần vì một quân cờ mà hao tổn thực lực của bốn tọa.” Phượng Thần Anh tàn nhẫn cười. Người bị bắt là Đường Phi thì thế nào? Hắc y nam tử đối với hắn ôn nhu săn sóc cẩn thận, có thể dùng vẻ mặt nhu tình nói với hắn những lời tốt êm tai, cũng chỉ là thủ đoạn muốn đem Đường Phi thu vào trong túi mà thôi. Đường Phi với hắn mà nói, bất quá chỉ là một trò chơi mới mẻ thú vị trong lúc hắn đang nhàn chán, giá trị duy nhất chính là giúp Tần Nhan trên con đường thành đế vương dọn sạch chướng ngại, sau đó quân cờ có thể tùy thời tùy chỗ vứt bỏ, lại tưởng có thể lấy người của hắn đến uy hiếp hắn quả thực chính là ngu như heo, không có đầu óc!

“Dạ.” Thiết Hoán cung kính vái chào Phượng Thần Anh, sau đó lui ra ngoài, mặt không chút thay đổi. Phượng Thần Anh là dạng tính tình gì, từ nhỏ cùng hắn lớn lên, Thiết Hoán tối rõ ràng. Vô tâm vô tình, lãnh huyết tàn nhẫn.

Thiết Hoán vừa đi, hắc y nhân lại lắc mình đi ra.

“Có thể cứu thì cứu, cứu không được thì bỏ đi. Không tất yếu vì một nam sủng đem bản thân người khác vào.”
Phượng Thần Anh lạnh nhạt nói, mắt không gợn sóng.

Hắc y nhân trong lòng căng thẳng, trầm giọng nói: “Thuộc hạ tuân mệnh!” Thân hình chợt lóe, biến mất ở trong thư phòng.

Phượng Thần Anh nhìn theo phương hướng hắc y nhân biến mất lạnh lùng cười, sau đó cầm lấy tấm vải dính máu kia đặt ở trên chóp mũi, tựa hồ thực hưởng thụ mùi huyết tinh trên đó.

Trong hình thất dày đặc, Đường Phi cúi đầu hơi thở hỗn hển, trên mặt mang theo vài vết roi màu đỏ tươi, một thân bị thương lộ ra vết máu loang lổ, quần áo đã bị những nhát roi không chút lưu tình kia xé rách nát. Đường Phi luôn luôn sợ máu, nhưng là hiện tại hắn muốn ngắt xỉu cũng không được, trên người xương cốt đau đớn làm cho thần trí hắn vẫn duy trì trạng thái tối thanh tỉnh. Hắn chỉ có thể ở một bên chán ghét tránh đi thân người đầy vết máu của mình, một bên ức chế dục vọng muốn nôn mửa của bản thân. Tối hôm qua tráng hán kia ước chừng đã dùng hình với hắn khoảng hai canh giờ, thẳng đến khi đánh mệt mỏi, Đường Phi đau đến không thể phát ra bất luận thanh âm nào mới ngừng tay. Hắn trước khi đi ánh mắt nhìn Đường Phi bạo ngược mà hưng phấn, Đường Phi biết hôm nay hắn nhất định sẽ lại đến.

Toàn thân không có một chỗ da thịt nào còn hoàn hảo, cũng không có một chỗ là không đau, bất quá cũng những đau đớn này làm cho Đường Phi có thể thanh tỉnh mà tự hỏi. Người đem hắn nhốt đến đây tựa hồ không phải vì tiền, càng giống như là trả thù, tráng hán tra tấn hắn một buổi tối chính là căn cứ xác minh tốt nhất. Chẳng lẽ thật là do hắn lúc trước lên công đường đắc tội người khác cho nên bị báo thù? Nhưng thủ đoạn trả thù như vậy tựa hồ quá biến thái đi? Hắn bị người nhốt ở loại địa phương này, không biết Phượng Thần Anh đã biết hay chưa, bất quá khả năng hắn sẽ đến cứu mình sẽ không lớn. Tuy rằng Phượng Thần Anh nói thích hắn, nhưng Đường Phi cho tới bây giờ vốn chưa từng tin tưởng qua hắn, cặp ánh mắt nhìn như rất nặng tình kia cho tới bây giờ cũng không có một chút độ ấm. Chân chính thích một người không phải như thế, ánh mắt thích, chính là từ đáy mắt lộ ra vẻ thật sâu nhu tình cùng ấm áp, còn có một tia mê luyến không thể không chiêm mà thoát ra. Từng có một người, dùng ánh mắt như vậy nhìn hắn gần mười năm, chỉ là bị hắn cố ý xem nhẹ.

Một chút cũng không trông cậy vào Phượng Thần Anh, Ưu nghi xem ra còn có khả năng tới cứu mình hơn, có điều hắn chỉ là một tiểu người hầu, có năng lực lớn như vậy sao? Coi bộ, trước khi đánh mất cái mạng nhỏ này của bản thân, phải nghĩ cách tự cứu lấy mình.....

“Cạch cạch” một tiếng, cửa sắt lại mở ra, rồi sau đó lại bị đóng lại. Vẫn là tráng hán tối hôm qua, vẫn cầm trong tay cây roi tối hôm qua, vẻ mặt hưng phấn hướng Đường Phi đi đến. Hắn ở trong Thừa vương phủ có tiếng là biến thái, thích dùng phương pháp tối tàn nhẫn ngược đãi phạm nhân, trong Thừa vương phủ rất nhiều phạm nhân đều bị hành hạ đến chết ở trong tay hắn. Đường Phi từ thời điểm bị đưa vào hình thất, Thừa vương Tần Phiền liền mệnh lệnh cho hắn hảo hảo “chiêu đãi” y, chỉ cần nhớ lưu lại một hơi thở cho y, hắn muốn ngoạn như thế nào thì cứ ngoạn như thế đó.

“Chát!” Tráng hán đem roi nhúng nước muối ở trong tay hung hăng quất qua.

“Hừ!” Đường Phi suýt thét lớn một tiếng, cắn răng ngậm chặt miệng không muốn kêu lên. Tối hôm qua thụ hình suốt hai giờ, hắn cũng như vậy không có kêu to quá một tiếng, thậm chí ngẩng đầu lên lạnh lùng nhìn chằm chằm kẻ bạo ngược kia.

Hơn mười roi qua đi, miệng vết thương của Đường Phi còn chưa bắt đầu kết vảy lại tiếp tục chảy máu tươi ròng ròng, mùi máu tươi dày đặc tràn ngập xoang mũi, Đường Phi gục đầu xuống một trận nôn khan. Hắn đã một ngày một đêm không ăn gì cả, cũng không uống qua một ngụm nước, căn bản phun không ra cái gì. Không hiểu vì sao, kí ức tuổi thơ hắn vẫn nghĩ đã quên mất đi nay lại hiện lên rõ ràng ở trong đầu.

[“Tiểu tạp chủng! Cầu ta đi! Cầu ta ta liền cho ngươi uống chén nước này!” Một nữ nhân trong mắt lạnh băng cay nghiệt, tươi cười dữ tợn dùng đôi giày cao gót khoảng mười tấc dẫm nát mu bàn tay non nớt của hắn, máu tươi chảy ròng ròng.

Đường Phi chỉ có bảy tuổi ngẩng đầu lạnh lùng nhìn nữ nhân mà hắn xưng hô là “ma ma” kia, sau đó hồ hững nói: “Van cầu người, ma ma.”

Nữ nhân đem một ly nước đổ xuống đĩa thức ăn dành cho chó, mắng nói: “Ta không phải mẹ của ngươi! Loại con hoang không biết xấu hổ như ngươi còn muốn gọi mẹ! Muốn uống nước phải không?! Liếm sạch sẽ cho ta! Liếm sạch sẽ!”

Tiểu Đường Phi nghe lời cúi đầu liếm nước trong đĩa thức ăn cho chó, sau đó chịu đựng nữ nhân đã gần như phát điên dùng thất lưng hung hăng quật xuống lưng hắn. Nam nhân mà hắn xưng là “Ba ba” kia, về mặt bình tĩnh ôm hai tiểu nhi tử ở trong phòng khách xem phim hoạt hình. Tiểu Đường Phi nhìn nước trong đĩa đã dần dần biến thành màu đỏ, hắn biết là máu từ trong lỗ mũi chảy ra đã nhỏ vào trong nước, nhưng nữ nhân đó vẫn đang gặm rú bắt hắn uống cho hết. Tiểu Đường Phi cứ như vậy giống như uống hết một đĩa máu của chính mình, cuối cùng hôn mê vào bóng đêm. Sau khi tỉnh lại ở trong bệnh viện, cuối cùng thì bị đưa vào cô nhi viện. Hắn đã mất đi cái gọi là “nhà”, một cái “nhà” đã ngược đãi hắn năm năm, lại chiếm được tự do chân chính, chỉ là chứng sợ máu kia, vĩnh viễn cũng không khỏi được.]

Hồi ức trở về rất rõ ràng, Đường Phi ánh mắt nhìn kẻ bạo ngược kia lại càng lạnh, không chút cảm tình, lạnh như băng thấm vào tận xương tủy.

Tráng hán đối với ánh mắt Đường Phi bỗng nhiên rung mình một cái, động tác trong tay cũng ngừng lại. Phải, hắn sợ hãi. Hắn chưa từng gặp được người giống như Đường Phi vậy. Trước kia những kẻ rơi vào tay hắn cơ hồ đều là muốn sống không được, thống khổ kêu to, thậm chí không còn chút tôn nghiêm quỳ xuống cầu xin hắn, hèn mọn đến cả một con cẩu ven đường cũng không bằng! Nhưng nam nhân trước mắt này, đừng nói là cầu xin tha thứ, cho dù là một tiếng khóc kêu cũng không có, chỉ là dùng cặp con ngươi màu đen lãnh liệt theo dõi hắn, giống như một con báo đen trong đêm tối. Ánh mắt như vậy, lại khiến hắn không có lý do sinh ra một ít sợ hãi, nhưng lại càng nhiều hưng phấn! Tráng hán liếm liếm đôi môi khô khốc, nghe nói nam nhân này là nam sủng cho người khác, nếu đem người như vậy đặt ở dưới thân nghe hắn khóc lóc cầu xin tha thứ, thật là một chuyện tình tuyệt vời cỡ nào! Tráng hán nghĩ, hai mắt đục ngầu càng phát ra kích động, vật kia lại cứng rắn như thép!

Đường Phi lạnh lùng cười, hắn nhìn ra ý đồ của đối phương.

Tráng hán vứt bỏ trường tiên trong tay, liếm môi lấy ra chìa khóa bên hông, đem thiết liên đang khóa Đường Phi mở ra. Hai tay vừa được buông lỏng, Đường Phi liền suy yếu quỳ ngã xuống đất, làn da trên người không một chỗ hoàn hảo lại chảy ra máu đỏ sẫm, Đường Phi đau đến huyết Thái Dương liên tục co giật.

Tráng hán hừ cười đem Đường Phi áp đảo, vội vàng lột đi quần áo đã rách nát của y, những tơ máu ẩm áp trên vết thương chảy ra càng khơi dậy thú tính của hắn.

Đường Phi ánh mắt tối sầm lại, dùng hết sức lực đem trường tiên bị hắn ném ở bên cạnh chộp vào tay, sau đó thừa dịp tráng hán còn chưa có phát hiện liền nâng đầu gối hung hăng thúc vào trên bụng hắn.

Tráng hán đau hô một tiếng, quỳ rạp xuống đất thống khổ nôn ra, một kích này của Đường Phi đã dùng toàn bộ lực!

Đường Phi mặc kệ thân thể đau đớn, lắc mình một cái đi đến phía sau tráng hán, dùng hai tay kéo thẳng trường tiên ra, gắt gao quấn một vòng vào trên cổ hắn. Bị Đường Phi tặng cho một kích, tráng hán đau đớn mất đi sức lực không thể phản ứng, hắn thống khổ tuyệt vọng thè ra đầu lưỡi, ánh mắt trợn lên ngày càng lớn, cơ hồ muốn lộn ra khỏi hốc mắt, sắc mặt từ đỏ bừng dần biến thành màu tím gan, tứ chi vùng vẫy. Hắn muốn gọi cứu binh, nhưng đã không thể phát ra âm thanh. Đường Phi ánh mắt lạnh như băng nhìn về phía trước, khí lực trên tay càng lúc càng lớn, roi siết càng ngày càng chặt. Thẳng đến khi người nọ giãy dụa ít dần, hô hấp từ từ mỏng manh, đến cuối cùng hoàn toàn bất động, thân thể bắt đầu biến lạnh, Đường Phi mới buông lỏng tay ra.

Đường Phi quỳ trên mặt đất, trong tay còn gắt gao cầm cái roi kia, bởi vì dùng sức quá độ tay hắn cũng bị trầy đến xuất huyết. Lạnh lùng nhìn chằm chằm thân thể đã không còn hơi thở, Đường Phi cười, ánh mắt trống rỗng, nguyên lai giết người, chính là đơn giản như vậy..... Nhưng mà, Đường Phi cúi đầu nhìn vết máu loang lổ trên hai tay chính mình, vì cái gì run rẩy lợi hại như thế?

20. Chương 20: Huyết Sắc...

Phượng Hoa Lâu, Ngọc Lan nhã gian.

Tần Phiền sắc mặt âm trầm nhìn Thiết Hoán rời đi, chén rượu ở trong tay cơ hồ muốn bóp nát! Hắn không thể tưởng được Phượng Thần Anh cứ nhiên để cho một quân gia đến phó ước!

Thiết Hoán cùng hắn đàm phán chỉ trong một khắc ngắn ngủn, nói với hắn một câu: “Nếu Vương gia thích nam sủng này chỉ cần nói một tiếng là tốt rồi, không cần thiết giống trống khua chiêng lao công nhọc sức, Các chủ nhà chúng ta nói, nam sủng này cấp cho Vương gia, tùy ngài muốn ngoạn như thế nào cũng được.” Sau đó vậy vậy tay áo bước đi!

Phượng Lâmkia không phải là tân sủng gần nhất Phượng Thần Anh thích nhất sao?! Vì cái gì hắn không tự mình phó ước?! Quả nhiên là bản thân đã quá xem nhẹ lãnh tình của Phượng Thần Anh, Phượng Lâmkia với hắn chỉ là một quân cờ, muốn lợi dụng nó để dẫn dụ mình ra! Như vậy xem ra thân phận của Ngũ Phi, Phượng Thần Anh đã sớm biết được, chỉ là ngại kẻ làm chủ ở phía sau chưa hiện thân nên mới để mặc Ngũ Phi hành động. Phượng Thần Anh sẽ không bỏ qua Ngũ Phi, Tần Phiền trong mắt hiện lên một tia âm ngoan, hắn sẽ không để cho Tần Nhan cùng Phượng Thần Anh có cơ hội nắm được điểm yếu của hắn! Nếu lỡ như Ngũ Phi đem kế hoạch từ đầu tới cuối của hắn nói ra, không bằng tiên hạ thủ vi cường, chỉ có người chết mới không nói chuyện!

“Hắc Trùng, giết Ngũ Phi.” Tần Phiền âm trầm cười, đối với một hắc y nam tử phía sau hắn nói. Nam tử này chính là hắc y nhân từ trước đến nay âm thầm liên hệ với Ngũ Phi!

“Thuộc hạ tuân mệnh!” Hắc Trùng lĩnh mệnh mà đi.

Phượng Tê Các, Liễu viện.

Ngũ Phi thoải mái nằm ở trong dục dùng được trộn được liệu an thần, hơi nước trong không khí hàm chứa một chút hương khí thản nhiên.

Phượng Tê Các an tĩnh đến có chút dị thường, bất quá Ngũ Phi biết đó chỉ là mặt ngoài mà thôi. Phượng Thần Anh từ buổi sáng nhận được lá thư liền đi ra ngoài, đến bây giờ còn chưa có trở về. Xem ra Vương gia cùng Phượng Thần Anh đàm phán hẳn là rất thuận lợi. Ngũ Phi ác độc nghĩ, Phượng Lâmkia nói vậy kết cục sẽ thực thê thảm đi? Lọt vào trong tay của Thừa vương, không chết cũng phải mất một tầng da.

Ngũ Phi đang nhắm mắt nhập thần, một đạo thân ảnh màu đen im ắng xuất hiện ở sau lưng hắn. Cảm giác được khác thường, Ngũ Phi mở choàng mắt xoay người qua xem, sững sờ qua đi mới nhẹ nhàng thở ra, sau đó gọi lên một nụ cười quyến rũ nói với Hắc Trùng: “Như thế nào, việc đã thành? Vương gia bảo người đến báo hỉ?”

Hắc Trùng không trả lời, chỉ là lẳng lặng nhìn chằm chằm Ngũ Phi, gương mặt tinh xảo đến có chút yêu mị, bỗng nhiên trong lòng nghi hoặc, một người nam nhân, vì cái gì cũng có lực hấp dẫn giống như nữ tử?

“Người như thế nào im lặng?” Ngũ Phi chậm rãi đứng dậy, thân thể trắng nõn thon dài liền như vậy lơ lửng ở trước mặt Hắc Trùng, dòng nước theo thân thể trơn nhẵn của hắn chảy xuống, dâm dăng mà dụ hoặc. Hắc Trùng hô hấp bắt đầu trở nên dồn dập, Ngũ Phi mặt mày mỉm cười vươn hai tay ôm lấy cổ hắn, tới gần đến bên môi nói giọng khàn khàn: “Người muốn ta? Cho nên nhìn đến choáng váng?”

Hắc Trùng bỗng nhiên giương lên một nụ cười âm trầm, trong mắt là sát khí nhìn không ra bất luận tình cảm nào, làm cho nụ cười của hắn thoát nhìn càng thêm dữ tợn. Ngũ Phi trong lòng rung mình, còn chưa kịp trốn đã bị Hắc Trùng một tay nắm lấy cần cổ non mịn.

“Ân.....” Ngũ Phi hoảng sợ nhìn Hắc Trùng đang tươi cười dữ tợn, hai tay dùng sức gỡ tay hắn ra, nhưng đối phương khí lực rất lớn làm cho hắn căn bản không thể mở miệng cầu cứu, yết hầu chỉ có thể phát ra thanh âm “ư a”.

“Sự tình thất bại, Vương gia muốn người chết!” Hắc Trùng thị huyết tươi cười ở trước mắt Ngũ Phi, trên môi liền truyền đến độ âm quen thuộc, đó là nụ hôn của Hắc Trùng. Độ mạnh trên tay càng lúc càng lớn, Ngũ Phi hai mắt mất đi tiêu cự, giấy dựa dần dần yếu đi, thẳng đến khi mất hẳn hô hấp. Hắc chết ở trong nụ hôn của Hắc Trùng.

Không lâu sau đó, người hầu vào giúp Ngũ Phi pha thêm nước ấm, lại phát ra một tiếng kêu thảm thiết hoảng sợ. Thoảng chớp, Đông viện náo loạn thành một đoàn.

Ở trong hai viện khác, Nam công tử Nam Vũ cùng Tương quân Lam Tử Tương mắt lạnh nhìn thi thể Ngũ Phỉ bị vải trắng che đậy nâng ra khỏi Đông viện. Phó tổng quản Vương Phúc đối Đông viện giải thích là Ngũ Phi thân đang mang bệnh, thời điểm đang tắm bỗng nhiên chết bất đắc kỳ tử. Nhưng bọn họ lại tận mắt nhìn thấy trên cổ Ngũ Phỉ có năm dấu tay rất rõ ràng, hẳn là bị người ta siết gãy cổ mà chết.

Nam Vũ vừa mới chuẩn bị về tiểu viện của mình, liền thấy Lam Tử Tương đứng ở đối diện hắc cười lạnh. Nam Vũ chỉ nhìn một cái rồi trở vào sân, không để ý đến khiêu khích của hắn.

Hiền vương phủ.

Đại sảnh yến tiệc xa hoa lúc này đang trình diễn một màn ca vũ, tóc mây quanh quẩn, nhẹ nhàng không dứt. Ca múa phô trương như thế, nhưng ngồi phía trên lại chỉ có hai khách nhân.

Phượng Thần Anh tùy tiện ngồi ở một bên, tay phải cầm một chén rượu, tay trái phe phẩy cầm phiến, vẻ mặt thích thú biếng nhác nhìn không chuyển mắt tà áo đang tung bay nhẹ nhàng trên sân, một vũ nữ dung mạo diễm lệ. Tần Nhan đoan chính ngồi ở một bên thưởng thức một ngụm rượu, cúi hạ mí mắt nhìn Phượng Thần Anh, sau đó theo tầm mắt hắn nhìn qua.

Vũ nương múa dẫn đầu dung mạo diễm lệ, trên đầu trang sức lấp lánh, mặt hoa da phấn, một bộ quần áo sa mỏng màu lam, hai chân uyển chuyển tựa như đạp mây mà đi, hai cánh tay khuất trong tay áo khỏi vũ. Nàng kia hình thể thon dài, vòng eo mảnh mai, thướt tha kiều mị, một đôi mắt như nước mùa thu nhiếp hồn phách người khác.

Là loại hình mỹ nhân mà Phượng Thần Anh thích nhất.

Thấy ánh mắt Phượng Thần Anh vẫn truy đuổi thân ảnh nàng kia, Tần Nhan bỗng nhiên có chút ghen tị, một tiểu nhạc kị tiện, như thế nào xứng đáng để Phượng Thần Anh chăm chú nhìn!

“Thần Anh, người không đi phó ước thật sự không sao chứ?” Không muốn thấy Phượng Thần Anh mê muội vì người khác, Tần Nhan bỗng nhiên đánh vỡ trầm mặc của hai người.

“Thiết Hoán thủ đoạn người còn không rõ ràng? Chuyện này giao cho hắn không thể tốt hơn. Tần Phiền bắt quả chỉ là một kẻ có bộ óc heo, không thành được đại sự, hắn còn chưa đáng giá để ta tự thân xuất mã.” Phượng Thần Anh nhấp một ngụm rượu miễn cưỡng nói, ánh mắt vẫn dính trên người vũ nương kia.

Tần Nhan sừng sốt, sau đó nhú mày nói: “Người rõ ràng biết ta không phải nói đại ca.” Mà là – Phương Lâm. Tần Nhan cũng có an bài người của mình ở bên cạnh Phượng Thần Anh, Phượng Thần Anh mấy ngày nay đối với Phương Lâm như thế nào, hắn đều biết đến nhất thanh nhị sở. Phượng Thần Anh là một người không thể nắm trong tay, cho dù hắn đối với mình là thật tâm, y cũng không thể toàn tâm toàn ý tín nhiệm, y lo lắng sớm hay muộn cũng có một ngày Phượng Thần Anh sẽ phản bội mình. Cho nên mới xếp người của mình ở bên cạnh hắn, chỉ là muốn tùy thời tùy chỗ biết được mọi chuyện, vạn nhất tương lai hắn thật sự thay tâm, có thể tiên hạ thủ vi cường. Sinh ra ở trong gia đình đế vương, thậm chí ngay cả cốt nhục chí thân cũng không thể tin tưởng, huống chi là một bằng hữu ngoại giao?

Phượng Thần Anh rốt cục đem tầm mắt dính ở vũ nương thu hồi lại, mắt phượng khẽ híp tựa tiểu phi tiểu nhìn về phía Tần Nhan. Tần Nhan bị hắn xem đến cả kinh, nháy mắt có cảm giác bị hắn xem thấu tâm tư của mình.

Chỉ thấy Phượng Thần Anh cong lên khóe miệng, lắc chén rượu thuần hương êm dịu nói: “Như thế nào, lo lắng nam sủng kia?”

“Ách,” Tần Nhan tránh đi ánh mắt, mắt tự nhiên nói: “Không phải, ý tứ của ta, hắn tốt xấu gì cũng là người trong quý phủ, người đi phó ước cũng là chuyện nên làm.”

Phượng Thần Anh ánh mắt tối sầm lại, buông chén rượu nâng tay nắm cầm Tần Nhan, trầm giọng nói: “Hắn chỉ là một quân cờ trên tay ta, chỉ cần có thể giúp người đi lên để vị, chết một người thì có làm sao?”

Nói xong câu đó, Phượng Thần Anh lại tiếp tục quay đầu xem ca múa, hắn thế nhưng một chút cũng chưa đem sống chết của Phương Lâm để ở trong lòng!

Tần Nhan kinh ngạc nhìn Phượng Thần Anh, trong lòng vừa vui lại sợ. Cao hứng vì Phượng Thần Anh là thật tâm muốn tốt cho hắn, đối với ngoại nhân đều là gặp dịp thì chơi. Về phương diện khác lại đối với Phượng Thần Anh cảm thấy sợ hãi, người vô tình như thế, tương lai nếu phản bội mình, kết cục của hắn chỉ sợ so với Phương Lâm càng thâm hiểm!

Vũ khúc tuyệt đẹp trên sân đã chấm dứt, ngay sau đó lại vang lên một đoạn nhạc thanh khác, một đám vũ nương mới lên sân khấu, người múa dẫn đầu lần này so với khi nãy còn đẹp hơn rất nhiều!

Phượng Thần Anh khẽ đứng dựa theo âm nhạc, giống như tập trung hết tinh thần xem mỹ nhân ca múa. Mà trong cặp phượng mâu xinh đẹp kia lại lạnh băng, không có bóng dáng của bất luận kẻ nào có thể lọt vào.

Ngồi chồm hổm trên mặt đất hồi lâu, Đường Phi dần dần bình tĩnh trở lại, hai tay cũng không phát run như trước. Từ lúc hắn lợi dụng chức nghiệp của mình giúp một ít kẻ đáng chết vạ lằn làm nhiều việc xấu, đã có những người bị hại bởi vì thua trên tòa án, không chiếm được phán quyết công bằng mà tuyệt vọng dẫn đến tự sát, hoặc là tự hành hạ mình, nếu không thì là tinh thần bất ổn, nhưng khi đó, hắn vẫn an ủi chính mình rằng hai tay vẫn còn sạch sẽ, dù sao những người trực tiếp hãm hại bọn họ cũng không phải hắn. Hắn còn không có dọa lạc đến mức dính đầy huyết tinh, cho nên hết thấy việc hắn làm đều yên tâm thoải mái như vậy. Nhưng hiện tại, hắn rốt cục, cũng vẫn là trở thành một người trong số đó. Nguyên lai giết người, kỳ thật rất đơn giản.

“Hừ.” Đường Phi tự giễu nắm chặt hai tay một chút, chỉ nhìn lướt qua khối thi thể đã lạnh thấu, liền nhanh chóng ngẩng đầu lên không xem tiếp.

Đường Phi nhặt bộ quần áo đã rách nát lên, tùy ý che đậy thân thể đứng dậy, may mắn quần áo hư hao cũng chưa quá tệ, nếu không phải Đường Phi cảm thấy ghê tởm, hắn có lẽ cũng muốn lấy quần áo người chết mặc vào.

Tuy rằng vết máu loang lổ trên người làm cho Đường Phi hận không thể đem toàn bộ thân thể chính mình ném đi rất xa để không nhìn thấy, nhưng lại bởi vì cảm nhận được sâu sắc vô số vết thương bạo liệt làm cho thần kinh của hắn bị buộc chặt, vẫn duy trì trạng thái tối thanh tỉnh, muốn ngất cũng ngất không được. Cổ nén ghê tởm, ở trong đám hình cụ hai bên chọn một cây thiết bồng dài nhỏ, bộ phận phía cuối còn bị làm thành hình dạng sắc nhọn, đây là vũ khí Đường Phi thử qua thấy tiện tay nhất. Cầm lấy chìa khóa trong thi thể kia, Đường Phi đem cửa sắt mở ra một khe hở hẹp, vụng trộm quan sát tình huống bên ngoài. Có lẽ hình thất này khá bí mật, bên ngoài không ai canh gác. Trước dùng thiết bồng nhẹ nhàng đẩy cửa ra, xác định không có ai, sau Đường Phi mới đạp chân ra ngoài. Bên ngoài so với bên trong sáng sủa hơn, hai mặt đều là thạch bích thô ráp, trên thạch bích cách mỗi năm mươi thước có một ngọn đuốc, kéo dài theo thông đạo thẳng tắp, chỗ giam giữ Đường Phi chính là chỗ cuối cùng của con đường này. Gắt gao đem thiết bồng nắm chặt ở hai tay, mũi nhọn chìa ra ngoài, Đường Phi tận lực làm cho hô hấp của mình bình tĩnh trở lại, sau đó thật cẩn thận sờ soạn đi về phía trước. Đầu khác của con đường là một cái góc, cách góc chừng hai mươi thước chính là một cầu thang bằng đá. Chỗ này đã không còn ánh đuốc chiếu sáng, cầu thang một mảnh hắc ám nhìn không thấy chỗ kết thúc, Đường Phi khẩn trương đến tim cũng muốn nhảy ra ngoài. Nếu hắn vận khí tốt, như vậy dọc theo đường đi này sẽ không gặp bất cứ người nào, hắn có thể nghĩ biện pháp tìm chỗ thoát ra ngoài. Nếu hắn vận khí không tốt, Đường Phi lại nắm thật chặt thiết bồng trong tay, như vậy thì không thể trách hắn tâm ngoan thủ lạt! Hắn tuyệt đối không thể chết được, hắn muốn sống! Cho nên, Đường Phi chỉ có thể lựa chọn để cho người khác chết! Vì tự cứu mình, chỉ có thể giết chết đối phương. Kẻ mạnh thắng kẻ yếu, là nguyên tắc vĩnh hằng của thế giới này, bất luận là quá khứ hay là tương lai, cũng sẽ không thay đổi!

Tận lực làm giảm tiếng bước chân, Đường Phi chậm rãi theo cầu thang bước lên. Cuối cầu thang, là một cánh cửa sắt, cùng cửa sắt của gian hình phòng kia giống nhau như đúc. Phía trên có gắn một thiết khóa,

Đường Phi nhanh chóng lấy chìa khóa ra mở lần nữa, lại thật cẩn thận đẩy cửa, lại một thông đạo khác xuất hiện ở trước mắt, trên thạch bích hai bên cắm đầy ánh nến.

Thông đạo rất ngắn, chỉ đi khoảng mười bước đã đến cuối đường. Kỳ quái là lúc này không phải cửa sắt cũng không phải thạch bích, mà là một bức tường gỗ ! Sợ dẫn tới sự chú ý của người bên ngoài, Đường Phi không dám làm ra động tĩnh quá lớn, chỉ nhẹ nhàng đẩy thử bức tường – không chút động dấy. Bất quá chỗ này không còn lối rẽ, như vậy đã nói lên đây chính là cửa ra, nếu tránh hán kia có thể đi vào, nhất định phải có cơ quan mở cửa!

Đường Phi cẩn thận quan sát chung quanh tường gỗ, rốt cục thấy được trên thạch bích bên phải có một chỗ phình ra không được tự nhiên. Vừa định nâng tay đụng chạm, bỗng nhiên nhớ tới khả năng bên ngoài có người, nếu lúc này thật sự mở cơ quan, nhất định kinh động địch nhân, đến lúc đó hán là phải chết không thể nghi ngờ! Đường Phi thu hồi tay, sau đó áp lỗ tai trên tường gỗ ngưng thần yên lặng nghe động tĩnh bên ngoài. Qua năm phút đồng hồ, phát hiện không nghe được thanh âm có người hoạt động, Đường Phi mới chạm đến cơ quan.

Tường gỗ “cách cách” chậm rãi mở qua bên phải, Đường Phi nghiêng thân thể theo tường gỗ nhìn ra bên ngoài, đều là một mảnh tối đen, nguyên lai đã là buổi tối. Xác định không có ai, sau Đường Phi mới đi ra, dựa vào nguyệt quang từ cửa sổ chiếu vào thấy rõ ràng bài trí phòng trong, là một thư phòng vô cùng đơn giản, mà hán vừa rồi chính là từ mặt sau giá sách thoát ra.

Nguyên lai chỗ giam giữ hán là mật thất gian thư phòng này. Đường Phi còn tưởng rằng đó là hình phòng tư gia của đại quan quý nhân, đem hán nhốt tại để tiện tra tấn trả thù chứ!

Nơi đây không nên ở lâu, miệng vết thương toàn thân càng ngày càng đau, nhiệt độ cơ thể cũng càng ngày càng cao, đầu bắt đầu hỗn loạn. Đường Phi biết miệng vết thương của hán đã muốn bắt đầu nhiễm trùng, tiếp tục sợ rằng sẽ phát sinh thêm biến chứng. Hán muốn thừa dịp chính mình còn chút khí lực nhanh chóng thoát khỏi ma quái này!

Đáng tiếc, vận khí Đường Phi rất không tốt, vừa mới mở cửa thư phòng, đám thị vệ tuần tra ban đêm đến coi tình huống của mật thất, thuận tiện bảo tránh hán kia đừng đem người giết chết, vừa vặn đã trở lại!

“Người !” Thị vệ cùng Đường Phi đều sửng sốt.

Đường Phi đầu như “oanh” một tiếng, tại thời điểm thị vệ kia rút đao, theo bản năng đem thiết côn sắc nhọn vẫn nắm chặt trong tay hung hăng đâm vào bụng hán, đem người xuyên thẳng qua. Vài giọt máu đỏ tươi văng lên trên gương mặt tái nhợt không chút huyết sắc của Đường Phi.

“A !” Thủ vệ thê lương kêu thảm một tiếng rồi ngã xuống, Đường Phi đầu óc trống rỗng nhìn thị vệ cuộn mình lại thống khổ ôm lấy vết thương không ngừng run rẩy, máu tươi ở từ chỗ bị đâm của hán chảy tràn ra dưới thân.

Đường Phi cả người run run cúi đầu, nhìn màu đỏ tươi đầy trên tay, tầm mắt bắt đầu mơ hồ. Kí ức tuổi thơ lại rõ ràng hiện ra, một đĩa hồng thủy do nhiễm máu tươi của chính mình, bị người bắt liếm sạch sẽ giống như chó, hương vị tanh hôi ghê tởm, trong mắt tràn đầy màu đỏ tươi chói lọi..... Thân thể run run chậm rãi ngã xuống, phía sau hán, là tiếng mà đội hộ vệ đang đến.....

21. Chương 21: Giải Cứu...

Đường Phi chậm rãi ngã xuống, nghe được tiếng la hét của đội hộ vệ đang chạy lại đây. Hộ vệ đội trưởng Nghiêm Dũng nhìn vị huynh đệ nằm ở trên đất đã tắt thở, nhất thời đỏ mắt, rút ra đại đao bên hông hung hăng chém tới Đường Phi!

“Đình” một tiếng, đại đao nặng đến mười cân đã bị một trường kiếm mỏng manh ngăn cản.

Người tới mặc một thân hắc y, vóc dáng không cao, dáng người gầy yếu, sau khi cản lại đao đồng thời đem Đường Phi đã mất đi ý thức ôm lấy, nắm thắt lưng hắn liền dễ dàng đem người công ở trên lưng.

Nghiêm Dũng cả kinh, người tới võ công không kém, tuyệt đối là cao thủ! Giương mắt nhìn lên, trong lòng lại run sợ! Người nọ tóc dài rối tung che hơn phân nửa mặt của hắn, nhưng vẫn có thể thấy rất rõ ràng! Da mặt trơn nhẵn tựa như đậu hủ, chỉ có điều trên đó trừ bỏ một đôi ánh mắt đen thẳm, hoàn toàn không có ngũ quan nào!

Gặp quỷ! Đây là tiếng lòng của mọi người trong đội hộ vệ, giờ này khắc này thế nhưng không có một người dám tiến lên ngăn chặn hắn!

Vô Diện nhân (người không mặt) híp mắt đánh giá bọn họ một hồi, sau đó khởi thanh kiếm trong tay bước đi.

Nghiêm Dũng gian nan nuốt một ngụm nước miếng, mồ hôi lạnh từ trên trán chảy xuống.

Đội Vô Diện nhân công Đường Phi đã chạy ra xa mấy trượng, Nghiêm Dũng rốt cục mới hồi phục lại tinh thần, cố nén sợ hãi trong lòng nói: “Truy, truy! Giết bọn họ! Vương gia có lệnh giết bọn họ!”

Bị Nghiêm Dũng vừa quát, tất cả mọi người liền tỉnh táo lại, đồng loạt rút ra đại đao bên hông đuổi theo.

Vô Diện nhân công Đường Phi chạy trốn tới một cái sân trong vương phủ, thanh kiếm đặt ngang trước ngực từng bước lui về phía sau. Đội hộ vệ nhất tề xông lên, tuy rằng thích khách này thoát nhìn khủng bố, nhưng cũng không thể nào công trên lưng một đại nam nhân bị thương mà có thể đánh thắng một đội hai mươi người bọn họ!

Quả nhiên, Vô Diện nhân muốn một bên bảo hộ Đường Phi, một bên ngăn cản công kích cuộn cuộn không ngừng thực có chút lực bất tòng tâm. Nghiêm Dũng nhìn ra hắn đang băn khoăn, liền âm thầm hướng vài kẻ tâm phúc nháy mắt ra hiệu, ý bảo bọn họ lên ra phía sau Vô Diện nhân tập trung công kích Đường Phi. Vài tâm phúc kia đều hiểu ý, thừa dịp phía trước có mấy người che chắn cùng bóng đêm mờ ảo, lặng lẽ vòng qua sau lưng Vô Diện nhân. Trong đó có một người vừa giơ lên đao bổ về phía Đường Phi, Vô Diện nhân kia không hề báo trước quay ngược kiếm đâm vào ngực hắn, sau đó không hề do dự lại rút ra ngăn chặn công kích phía trước. Đám người đi đánh lên Đường Phi bị sự nhạy bén và tàn nhẫn của Vô Diện nhân làm khiếp sợ, không dám tái hành động thiếu suy nghĩ, chỉ đang âm thầm tìm cơ hội có thể đắc thủ.

Vô Diện nhân hai tròng mắt đen láy hiện lên nhiều tia hàn quang. Trừ bỏ một đội tuần tra hộ vệ này, những đội khác ở vương phủ cũng đang chạy tới, bằng vào sức một mình hắn, cho dù có bản lĩnh bằng trời cũng không thể ở trong mấy trăm người thị vệ an toàn trở ra. Nếu như buông tha cho Đường Phi..... Vô Diện nhân nhớ tới lời Phụng Thần Anh đã nói: không cần thiết vì một nam sủng mà đem chính mình thế vào. Nhưng mà, Vô Diện nhân rất rõ ràng, nếu Các chủ thật sự muốn buông tha cho Đường Phi, tuyệt đối sẽ không phải bản thân hắn đến giải cứu!

Vô Diện nhân công Đường Phi hướng về phía trước mở đường, trong mắt phóng ra vài tia âm lãnh, không thể có chuyện hắn cứu không được người! Hung hăng chặt đứt yết hầu người trước mặt, Vô Diện nhân thừa dịp những người đó còn đang kiêng kị chính mình nhanh chóng nhảy về phía sau đang còn trống, sau đó thu hồi kiếm lại vào trong vật áo, xuất ra một ống tre nhỏ dài, ngón tay đẩy một cái, nắp tre liền rút ra. Vô Diện nhân đem ống trúc nhỏ ném về hướng đám người đang truy đuổi tới – một đoàn côn trùng nhỏ vo ve như muỗi kêu bay về phía bọn họ.

Nhất thời, những kẻ bị côn trùng cắn kêu cha gọi mẹ ngã xuống đất, dùng tay hung hăng gãi những mụn nước nhỏ do bị cắn, giống như không biết đau đớn, đã gãi đến máu tươi chảy ròng ròng cũng không dừng tay. Mụn nước trên mặt những người đó vừa vỡ ra, đám côn trùng lại điên cuồng bay về phía bọn họ, Nghiêm Dũng né tránh kịp thời, đứng ở xa rùng mình – đây đều là đám côn trùng khát máu!

Trong nháy mắt, đại bộ phận người đều té trên mặt đất kêu thảm thiết liên tục, những kẻ còn lại cũng không dám tiến lên cứu viện đồng bọn mình, sợ một chút không cẩn thận liền chọc tới đám côn trùng khủng bố này, bản thân sẽ khó bảo toàn. Lại càng không dám tiến đến tước nã Vô Diện nhân, ai biết trên người hắn còn mấy thứ quỷ quái này nọ gì không?!

Vô Diện nhân lạnh lùng nhìn bọn họ liếc mắt một cái, xác định bọn chúng không dám tiến lên, đang định

thừa cơ hội này mang Đường Phi rời đi, chợt nghe bên kia truyền đến tiếng bước chân ồn ào cùng đao kiếm va chạm.

“Người tới! Bất thích khách! Có thích khách!” Người bên kia hô lớn, ý đồ gọi đám thị vệ bên này đi qua.

Nghiêm Dũng mang theo vài đứa thị vệ còn lại, mấy mắt nhìn nhau, như thế nào lại có thích khách?! Trước mắt bọn họ còn có một kẻ khó giải quyết còn chưa xong, làm sao có thể đi qua hỗ trợ!

Vô Diện nhân ánh mắt nghi hoặc, còn có kẻ khác cũng tới cứu người?!

Đúng lúc này, thích khách bên kia đã nhìn thấy Vô Diện nhân, liền hướng nơi này chạy lại.

Nghiêm Dũng âm thầm chửi má nó, như thế nào một đám đều bu lại chỗ của hắn? !

“Các huynh đệ mau chặn lại thích khách trước!” Nghiêm Dũng lập tức hạ lệnh, bên hắn đã tổn thất mười mấy vị huynh đệ, nếu hiện tại đi giúp một đội nhân mã khác, còn có thể lấy cớ là bọn họ vội bất thích khách mới làm cho Vô Diện nhân cứu người mang đi!

Mặt khác, hắc y thích khách che mặt ngay khi Nghiêm Dũng hạ lệnh cũng đã chạy tới bên này, hắc y nhân nhìn đến Vô Diện nhân cùng Đường Phi đang được công trên lưng liền rõ ràng sửng sốt, hiển nhiên hắn cũng không biết còn có người đến cứu Đường Phi !

Thích khách sửng sốt qua đi lập tức phục hồi tinh thần lại, nhìn lướt đám thị vệ đang kêu rên không dứt trên mặt đất, sau đó đối Vô Diện nhân nói: “Người dẫn hắn đi trước, ta chặn bọn họ.” Nói xong, liền huy động trường tiên trong tay, đánh úp về phía đám người Nghiêm Dũng!

Vô Diện nhân xoay người bước đi, công Đường Phi lướt qua tường cao, vận khinh công biến mất ở trong màn đêm của vương phủ.

Hắc y nhân vùng trường tiên, một người bị hắn đánh trúng liền ôm cổ đang đổ máu không ngừng, ngã xuống đất kêu rên, mùi máu tươi lan ra thu hút đám tiểu trùng kéo đến, bu vào trên cổ người nọ hút máu tươi.

Đám hộ vệ lúc trước bị hắn bỏ lại cũng đã đuổi tới, hắc y nhân không có ý ham chiến, quát roi qua quần lấy cổ Nghiêm Dũng, sau đó vận lực hung hăng đem người ném tới phía thị vệ, lưu loát thu hồi roi rồi dùng khinh công nhảy quakhỏi bức tường cao, cũng biến mất ở trong màn đêm.

Chạy một hơi ra khỏi Thừa vương phủ mấy chục dặm đường, hắc y nhân mới thở phò phò kéo khăn che mặt xuống, lộ ra khuôn mặt thanh tú của mình, rõ ràng chính là Ưu nhi đã một mình rời khỏi Phượng Tê Các!

Đêm nay có thích khách xông vào vương phủ, xem ra mấy ngày gần đây sẽ không thái bình. Ưu nhi lau mồ hôi trên đầu, trong lòng âm thầm đoán Vô Diện nhân kia đến tốt cùng là ai, hắn như thế nào lại tới Thừa vương phủ cứu người? Lúc ấy nhìn thấy công tử được cứu ra, nhất thời vui mừng để cho bọn họ đi trước, hiện tại mới đến hắn căn bản không biết đối phương là loại người nào! Là địch hay là bạn? Cứu đi công tử đến tốt cùng có mục đích gì? Chẳng lẽ là người Các chủ phái đi?! Không, không có khả năng, Các chủ tuy đối với công tử có hứng thú rất lớn, nhưng công tử đã không còn giá trị lợi dụng, lấy sự hiểu biết của Ưu nhi đối với hắn mà nói, căn bản không có khả năng vì cứu một quân cờ chết mà phải trả giá lớn như vậy, huống chi còn là phái ra một người võ công cao cường biết khổng chế trùng thuật! Hơn nữa, hắn từ thuở nhỏ đã đi theo bên cạnh Các chủ, những ám vệ của Các chủ hắn đều nhận thức, nhưng người này căn bản hắn chưa thấy qua!

Ưu nhi sắc mặt khó coi tới cực điểm, thật vất vả xông vào vương phủ, cứ nhiên trở mắt nhìn một người xa lạ đem công tử cứu đi!

Thái tử phủ.

Hà Tịch một thân y phục dạ hành sắc mặt xanh mét tiến vào thư phòng Tần Nghị, Tần Nghị chính là đang nghĩ biện pháp chọc Thuần Vu Quyết vui vẻ.

“Điện hạ.” Hà Tịch quỳ một gối xuống, đối Tần Nghị nói: “Có người đã cứu đi Đường Phi.”

Tần Nghị nhìn về phía Hà Tịch, kinh ngạc nói: “Có người đi cứu hắn? Là Phượng Thần Anh?” Người như vậy cứ nhiên còn có thể đi cứu một kẻ đã không còn giá trị lợi dụng?

“Không, thuộc hạ còn chưa có lên vào Thừa vương phủ đã nghe bên trong truyền đến âm thanh rối loạn, lên vào tìm hiểu mới phát hiện Đường Phi đã sớm được cứu đi, hơn nữa tới cứu người lại có tới hai người, một kẻ che mặt, một kẻ.....” Hà Tịch dừng một chút, ngẩng đầu nhìn Tần Nghị, sắc mặt có chút trắng bệch nói: “Một kẻ khác, trên mặt trừ bỏ đôi mắt, hoàn toàn không có ngũ quan!”

Nghe như thế, cho dù Thuần Vu Quyết luôn luôn vô biểu tình cũng hơi hơi biến sắc, người không có ngũ quan? Đây là quái vật hay là quỷ?

“Người tận mắt thấy?” Tần Nghị trầm giọng hỏi.

“Không, thời điểm thuộc hạ vừa vào vương phủ thì hai thích khách cũng đã cứu Đường Phi ra, cũng không có tận mắt thấy.” Hà Tịch đáp, ánh mắt lộ ra lo lắng thản nhiên.

“Chỉ một câu, yên lặng chờ xem biến động.” Tần Nghị thản nhiên nói. Hà Tịch sửng sốt, gật đầu cúi chào sau liền lui xuống, không thể tự tay cứu Đường Phi, hẳn quả thật là có chút tự trách. Tần Nghị cũng biết trong lòng Hà Tịch nghĩ cái gì, liền tùy ý hần yên lặng.

Trong lòng Tần Nghị đều có một phen suy tính. Hiện tại thế cục rối rắm, mỗi người đều xem long ý kia như hổ rình mồi. Kể hẳn phải gọi là Phương Lâm lại tự xưng là Đường Phi này thân phận khả nghi, nếu không cũng sẽ không có hai người khác nhau đi cứu hắn. Mục đích hẳn tiếp cận Hà Tịch cùng chính mình đến bây giờ còn chưa thể điều tra rõ, thám tử xếp vào bên cạnh Phương Thần Anh cũng tìm không thấy tin tức gì. Thừa vương ở phía sau muốn lợi dụng Đường Phi uy hiếp Phương Thần Anh cùng hắn hợp tác, xem ra là đã muốn động thủ trước. Phương Thần Anh thân phận thần bí, lại nắm trong tay hơn phân nửa tài phú Hoàng Diệp, được hắn hỗ trợ muốn đăng cơ xưng đế là chuyện dễ như trở bàn tay. Bất quá đại ca này của hắn cũng không đầu óc, Phương Thần Anh là loại người nào? Bản thân trước kia cũng từng nghĩ qua mượn sức Phương Thần Anh, nhưng trong mắt hắn chỉ nhìn thấy vị Ngũ đệ tốt “Hiền đức yêu dân” kia, những người khác với hắn mà nói chỉ là chướng ngại vật, hắn sẽ không chút do dự vì Tần Nhan dọn sạch mọi thứ cản trở. Đường Phi bất quá chỉ là con mồi mà Phương Thần Anh tung ra, để xem con cá ngu xuẩn nào sẽ cắn câu trước, đằng kéo lên khỏi mặt nước mà thôi. Nghĩ đến đại ca đã bị Phương Thần Anh cùng Ngũ đệ hoàn toàn theo dõi, trong trận chiến giành ngôi vị hoàng đế này, hắn khẳng định là kẻ hi sinh đầu tiên. Còn có Vô Diện nhân kia, hẳn rốt cuộc là người thế nào?

Tần Nghị có chút buồn rầu gãi gãi cằm, đến tột cùng là nên cứu hay là không cứu đây? Thôi thì trước hết hãy cứ sống chết mặc bay đi, đợi cho đại ca chống đỡ không nổi nữa, mới nhảy ra kéo hắn một phen, mặc kệ nói như thế nào bọn họ cũng đều là thân sinh huynh đệ, hắn thân làm thái tử, làm sao có thể trình diễn một tiết mục lãnh huyết cốt nhục tương tàn?

Thuần Vu Quyết ở một bên liếc trắng mắt, dù sao hắn biết Tần Nghị ngu ngốc này nhất định có thể thuận lợi đi lên vương vị, hẳn một chút cũng không lo lắng. Hắn hiện tại chấp niệm duy nhất trong lòng chính là báo thù! Chỉ cần đợi Tần Nghị lên vương vị, sau đó liền hợp binh lực của tỷ tỷ cùng tỷ phu, nhất định có thể huyết tẩy Quỷ Tà, thay ca ca báo thù!

Phương Tê Các, Diên Phi viện.

Phòng ngủ tràn ngập mùi máu tươi nồng đậm, Phương Thần Anh cầm một cái khăn dính đầy máu nhúng vào trong nước ấm, thoáng chốc nước trong suốt đã bị nhuộm thành màu đỏ hồng đậm. Mặc Trúc hầu ở một bên lập tức bưng chậu nước ô uế đưa cho thị nữ canh giữ ở ngoài cửa, sau đó tiếp nhận một bồn nước sạch cùng khăn lau khác đi vào. Đây đã là bồn thứ năm.

Phương Thần Anh mắt vô gợn sóng, mặt không chút thay đổi, động tác trên tay hết sức mềm nhẹ chà lau vết roi loang lổ trên người của Đường Phi, mỗi một vết roi đều xâm nhập da thịt, bởi vì chưa được thương được cho nên vẫn như cũ chảy ra tơ máu thản nhiên.

Một trăm mười tám roi, Đường Phi tổng cộng đã chịu một trăm mười tám roi, Phương Thần Anh tỉ mỉ đếm rành mạch. Từ Đường Phi được Vô Tướng cứu trở về tới hiện tại, là Phương Thần Anh tự mình giúp Đường Phi rửa sạch miệng vết thương, tuyệt đối không mượn tay người khác, thậm chí ngay cả Cốc Dương bị triệu đến suốt cả đêm đều ngồi ở gian ngoài, chỉ có Mặc Trúc có thể đứng cách giường chừng mười bước làm công tác thay nước.

Đường Phi bị bắt đi Phượng Thần Anh cũng đã biết đầu tiên, nhưng không có phái người lập tức đi cứu hắn, chỉ vì muốn bắt được Thừa vương ở phía sau Ngũ Phỉ đành lộ ra vẻ mặt người dạ thú! Vô Tướng nói thời điểm hắn tìm được Đường Phi, hắn đã trốn ra sẵn, hơn nữa đang ngất xỉu ở bên cạnh một khối thi thể. Lúc ấy còn có một hắc y nhân khác đi cứu Đường Phi, chẳng lẽ là kẻ đó đã mang Đường Phi ra? Nhưng vì sao đã đem người cứu ra lại không mang hắn theo?

Phượng Thần Anh giúp Đường Phi rửa sạch một đạo vết thương cuối cùng, liền phân phó Cốc Dương tiến vào.

Cốc Dương mang theo hòm thuốc vạn năm không thay đổi của chính mình, mơ mơ màng màng đi vào trong phòng, nửa đêm hắn đang ngủ say đã bị Mặc Trúc từ trên giường kéo xuống, trực tiếp lôi thẳng tới Diên Phi viện, ở bên ngoài đại sảnh đợi chừng một canh giờ, hắn không có ngủ gục đã là rất tốt!

Mở miệng ra mới ngáp được có một nửa, Cốc Dương liền ngậy đại, này, đây là..... Đảo mắt nhìn Phượng Thần Anh, vẻ mặt bất khả tư nghị: Nguyên lai Các chủ nhà bọn họ còn có loại ham mê đặc thù này a! Chắc chắn, Cốc Dương âm thầm chất lưỡi. Nhân châu chuyển động đem tầm mắt dừng ở trên người Đường Phi toàn thân đều là vết roi, xem, kịch liệt đến mức đem người biến thành nửa chết nửa sống a!

“Cốc Dương, nếu ánh mắt của ngươi còn dám loạn chuyển, ta cam đoan ngày mai ngươi không còn nhìn thấy mặt trời.” Phượng Thần Anh thanh âm âm lãnh bay vào lỗ tai Cốc Dương. Cốc Dương cả người giật mình một cái, dựng thẳng thắt lưng lớn tiếng đáp: “Dạ! Thuộc hạ tuân mệnh!”

“Còn có, đem những ý nghĩ loạn thất bát tao trong lòng ngươi toàn bộ thu hồi lại, hắn không phải do ta làm bị thương.” Phượng Thần Anh thanh âm lạnh lùng nói, bất quá, cũng là bởi vì hắn mà bị thương.

Cái gì?! Cốc Dương run lên, chẳng lẽ Phương Lâm này là bị những người khác..... Không dám tiếp tục suy đoán, lập tức mở ra hòm thuốc của mình, đem những thuốc trị thương cần dùng đều bày ra. Trước xem mạch cho Đường Phi, vừa cẩn thận kiểm tra miệng vết thương của hắn, có nhiều chỗ vết thương đã bắt đầu sinh mủ. Cốc Dương nhanh chóng viết một phương thuốc để cho Mặc Trúc đi nấu, sau đó xuất ra một bình Kim Sáng được thoa lên cho Đường Phi.

Ước chừng bận rộn suốt vài canh giờ, trời cũng đã bắt đầu sáng, cuối cùng mới đem một thân Đường Phi băng bó thỏa đáng. Mặc Trúc đem được đã được sắc tốt mang lại đây, muốn cấp Đường Phi uống nhưng lại khó khăn nhìn Phượng Thần Anh, nói: “Lão gia, thuốc này đang rất nóng, công tử còn chưa tỉnh, nên uống như thế nào?”

Phượng Thần Anh sững sốt, nhìn về phía Đường Phi tuy rằng đang hôn mê nhưng vẫn như cũ vì đau đớn mà nhíu mày, sau đó nói: “Đưa được cho ta.”

Mặc Trúc lập tức đưa qua. Phượng Thần Anh tiếp nhận chén thuốc, chính mình uống trước một ngụm, nhưng không có nuốt xuống đi mà ngâm trong miệng, nâng tay nắm cầm Đường Phi, hơi hơi mở miệng của hắn ra, sau đó cúi người miệng đối miệng cấp Đường Phi uống được.

Mặc Trúc liền bị dọa, nhanh chóng cúi đầu mặc niệm phi lễ vật thánh, phi lễ vật thị. Cốc Dương thật ra lại rất muốn thưởng thức hình ảnh khó có được này, nhưng suy xét đến việc sẽ bị đương sự bỏ thành hai nửa, hắn cũng đành lựa chọn làm bộ cái gì cũng đều không nhìn thấy, tự mình thu thập này nọ.

Vẫn là gian hình thất kia, mùi hôi thối gay mũi làm cho Đường Phi khó chịu cơ hồ hít thở không thông. Thiết liên trên tay không biết khi nào đã bị giải khai, ở trong hình thất hôn ám sờ soạn bước đi, Đường Phi bỗng nhiên bị một vật nặng làm vấp ngã, hùng hùng hổ hổ muốn đứng lên, lơ đãng liếc nhìn cái gì ở trên mặt đất, Đường Phi cả người chấn động, trong óc như có hình ảnh gì hiện lên, trắng hán kia chết không nhắm mắt, khuôn mặt hoảng sợ cùng vết roi trên cổ trong mắt thất hôn ám nhìn phi thường rõ ràng. Đường Phi run run cúi đầu xem hai tay của mình, hai tay rõ ràng cầm một cái trường tiên dính đầy huyết tinh! Đường Phi hoảng sợ vung tay đem roi ném lại phía sau, đầu óc hỗn độn chạy ra khỏi hình thất. Trong nháy mắt lại thay đổi một cảnh tượng khác, một thiếu niên trước sau chỉ mới hai mươi tuổi ở trước mặt hắn vẩn vơ, làm như gặp thống khổ thật lớn. Đường Phi như bị sét đánh, mang theo hoảng sợ cùng thật cẩn thận cúi đầu lại xem hai tay mình, trong tay nắm một thiết côn sắc nhọn tràn đầy máu tươi, phân nửa thiết côn đã xuyên qua thân thể thiếu niên kia, máu tươi từ miệng vết thương mạnh mẽ phun ra, bắn lên khuôn mặt Đường Phi.

Hắn, hắn giết người? Hắn, giết người ! Đường Phi rút thiết côn trong tay ra, thiếu niên đã chết chảy ra máu tươi ngày càng nhiều, nhiều đến, dần dần thấm ướt toàn bộ thân thể Đường Phi.....

“A !” Đường Phi mở choàng mắt quát to một tiếng, Ưu nhi ở một bên hầu hạ liền bị dọa đến chén thuốc trong tay thiếu chút nữa đánh rơi xuống đất.

“Công tử? Công tử, người tỉnh!” Ưu nhi vui mừng đến phát khóc, nhanh chóng buông chén thuốc muốn đỡ Đường Phi dậy, đột nhiên nhớ tới vết thương trên người hắn nên không dám tùy tiện chạm vào, chỉ có thể ở bên giường lo lắng kêu suốt “Công tử”. Hắn đêm hôm qua xông vào Thừa vương phủ, sau đó trở về Phương Tê Các, vừa mới vào phủ, Thiết Hoán liền tìm hắn nói Phương Lâm đã trở lại, lão gia bảo hắn đi Diên Phi viện hầu hạ, đợi hắn vui sướng chạy đến Diên Phi viện mới biết được, nguyên lai Phương Lâm thời điểm được cứu ra đã bị tra tấn đến không thành hình người!

Nghe được Đường Phi kêu to, Phương Thần Anh vốn đang nghỉ ngơi ở một bên lập tức đứng lên, có chút lo lắng đi tới bên giường, trên mặt trước sau như một, là thâm tình cùng ôn nhu giả dối, nhưng có điều, trong phương mâu luôn luôn lạnh như băng lại mang theo chút quan tâm cùng – áy náy mà cả bản thân cũng không nhận ra. Rất chân thật, quan tâm cùng áy náy không mang theo chút ngụ ý nào.

“Đường Phi? Đường Phi?” Phương Thần Anh cũng không quản Ưu nhi nghĩ thế nào trực tiếp kêu tên thật của Đường Phi, nhưng sau khi kêu hai tiếng rốt cục phát hiện có điểm không thích hợp. Đường Phi tuy rằng mở mắt thậm chí tròng trắng to, nhưng bên trong ánh mắt không có chút tiêu cự, trống rỗng, chỉ có thật sâu sợ hãi cùng thống khổ.

“Lão gia, công tử đây là làm sao vậy?” Ưu nhi cũng bị bộ dáng này của Đường Phi dọa đến không biết làm sao, về phần vừa rồi Phương Thần Anh vì cái gì kêu “Đường Phi” mà không phải Phương Lâm, một chút cũng đều không chú ý tới.

“Đi gọi Cốc Dương.” Phương Thần Anh trầm giọng nói. Ưu nhi lập tức ra ngoài. Phương Thần Anh nâng tay dò xét mạch đập của Đường Phi, đập loạn xạ giống như là chấn kinh quá độ. Đường Phi không có nội lực, ngay cả Phương Lâm chân chính cũng chỉ là luyện công phu ngoại gia, nếu hiện tại tùy tiện truyền chân khí cho Đường Phi để hắn tỉnh lại, có khả năng sẽ làm bị thương hắn.

Cốc Dương bị Ưu nhi một đường dùng khinh công túm lại đây, thời điểm đến Diên Phi viện thiếu chút nữa mất luôn nửa cái mạng già, còn chưa kịp ổn định hơi thở, đã bị hắn một cước đạp đến bên người Đường Phi bắt mạch cho hắn.

Cẩn thận xem mạch tượng của Đường Phi, Cốc Dương ngẩng đầu vẻ mặt thâm trầm nói với Phương Thần Anh: “Chịu kích thích, kinh hách quá độ, châm cứu một chút huyết đạo cho hắn là được rồi.” Dứt lời đầu ngón tay phải liền chuyển, trong tay hiện ra một ngân châm dài nhỏ phát ra ánh sáng lạnh, hướng huyết Nghênh Hương trên đầu nhẹ nhàng cắm một chút.

Đường Phi lông mày khẽ nhíu, ánh mắt trống rỗng dần dần bắt đầu xuất hiện tiêu cự, chậm rãi tỉnh táo lại.

“Đường Phi ?” Phương Thần Anh kéo Cốc Dương ra, hạ thấp môi ở bên tai Đường Phi nhẹ giọng kêu.

Đường Phi chân chính tỉnh lại mở tròng hai mắt, vẻ mặt nghi hoặc, đỉnh giường nào, như thế nào không giống chỗ mình bình thường vẫn ngủ?

Phương Thần Anh thấy Đường Phi không có phản ứng, lại ghé vào lỗ tai hắn nhẹ giọng nói: “Đường Phi?”

Bên tai truyền đến nhiệt khí cùng tiếng gọi thân thiết, Đường Phi mở mắt quay đầu, gương mặt xinh đẹp của Phương Thần Anh nhất thời phóng lớn ở trước mắt mình.

“Phương Thần Anh?” Đường Phi nghi hoặc hỏi, có chút thống khổ xoa xoa huyết Thái Dương trán đau, kí ức mấy ngày nay như thủy triều hiện lên, hắn bị người bắt cóc, sau đó bị ngược đãi, còn có hắn..... “Là người đã cứu ta?”

Phương Thần Anh nhẹ nhàng kéo tay Đường Phi xuống, đổi thành tự mình giúp hắn mềm nhẹ mát xa huyết vị, trầm giọng nói: “Phải.” Kỳ thật Phương Thần Anh biết nội tâm của mình, vẫn là hy vọng Đường Phi có thể bình yên vô sự trở về. Nếu, hắn thật sự muốn buông tha cho Đường Phi, sẽ tùy tiện phải đi một ám vệ đi cho có lệ. Tuyệt đối sẽ không phải Vô Tướng làm việc chưa bao giờ hối thất thủ, thân phận tuyệt đối

không thể bại lộ này đi cứu Đường Phi. Hiện tại sự tồn tại của Vô Tướngkhăng định đã bị một số người biết được, quân cờ hần dấu điểm hồi lâu rốt cục vẫn là bị sáng tỏ.....

Đường Phi nhắm mắt lại, tùy ý Phượng Thần Anh giúp hần mát xa, thanh âm mệt mỏi nói: “Xem như ta thiếu người một cái nhân tình, ân cứu mạng trước khi ta rời đi nhất định sẽ trả lại cho người.” Hần vẫn còn cho rằng, người bắt cóc hần, là đám người bị hại ở công đường.

Phượng Thần Anh cười, động tác trên tay không ngừng lại, nhẹ giọng đáp: “Tùy người.”

Cốc Dương cùng Ưu nhi liếc nhau, yên lặng lui ra ngoài.

Đường Phi vừa mới thanh tỉnh, trên người lại chịu nhiều vết thương như vậy, Phượng Thần Anh thủ pháp mát xa lại không tồi, rất nhanh, hần chìm vào giấc ngủ.

22. Chương 22: Run Rẩy...

Đường Phi bị cơn đau làm thức giấc. Vết thương toàn thân đều giống như có ngàn vạn con kiến cắn xé, vừa đau nhức lại vừa ngứa ngáy, hần không thể dùng tay để gãi mới thoải mái. Đường Phi khó chịu nhíu mày, hô hấp có chút trầm trọng, vừa định nâng tay cào một đường trên miệng vết thương, mới cảm giác được tay phải của mình đã bị người chặt chẽ giữ lấy, tay người nọ dày rộng, sạch sẽ, ấm áp. Nghiêng đầu nhìn lại, Đường Phi ngẩn ra, Phượng Thần Anh chính là đang ghé vào bên giường hần ngủ say, vẫn nhẹ nhàng nắm lấy tay chính mình, hai đáy mắt thâm quầng chứng tỏ chủ nhân của nó cực kỳ mệt mỏi.

Là hần, chiếu cố mình một đêm? Đường Phi có chút dăm chiêu nhìn gương mặt ngủ say của Phượng Thần Anh, dung nhan khi ngủ không hề phòng bị hoàn toàn không giống như bình thường, lộ chút tính trẻ con cùng-ôn nhu. Hần, Đường Phi nhíu mày biểu tình có chút cổ quái, hần..... nguyên lai hần đang ngủ, lại còn ngứa nhẹ nhẹ! Không biết vì cái gì, nhìn hơi thở Phượng Thần Anh thoát ra từ đôi môi mỏng gợi cảm hơi hé mở, Đường Phi thực lỗi thời muốn bật cười, hần còn tưởng rằng người giống như Phượng Thần Anh, cho dù đang ngủ cũng sẽ đối với bất luận kẻ nào đều phòng bị, nếu không nữa thì cũng là bộ dáng phong tình vạn chủng, mê chết một xe đầy mỹ thiếu niên thiếu nữ, như vậy mới phù hợp với tính cách âm tình bất định hỉ nộ vô thường của Phượng Thần Anh. Không nghĩ tới..... quả thật nhìn người không thể nhìn tướng mạo.

“Người nhìn mặt của ta nở nụ cười lâu như vậy, sẽ chọc người khác hiểu lầm kỳ thật người rất thích ta.” Phượng Thần Anh lúc này vẫn nhắm mắt lại ngáy ngủ, bỗng nhiên tỉnh, ánh mắt nhấp nhem cười dài nhìn Đường Phi.

Đường Phi buồn cười hỏi: “Ai sẽ hiểu lầm? Đại gia nào cũng đều biết ánh mắt của ta đặt trên đỉnh đầu.”

Phượng Thần Anh không thèm để ý lời bóng gió của Đường Phi, nắm thật chặt tay hần, vẫn là một bộ dáng chưa tỉnh ngủ, ngữ khí lại cực kỳ nghiêm túc nói: “Ta.”

Đường Phi sững sốt, tươi cười đông cứng ở trên mặt, có chút mất tự nhiên rút tay mình về, nhưng không có tránh đi ánh mắt hơi nhu tình của Phượng Thần Anh, mà là nhìn thẳng mắt hần nói: “Phượng Thần Anh, người đã cứu ta, ta thực cảm kích người, nhưng mà, ta không có khả năng đáp lại người bất luận cái gì. Những chuyện tình cảm loại này, thật sự không thể miễn cưỡng.....”

Phượng Thần Anh tươi cười cứng lại, thật lâu sau mới nhẹ nhàng vuốt ve vết roi trên mặt Đường Phi, nhẹ giọng nói: “Người nói đúng, loại chuyện cảm tình này thật sự miễn cưỡng không được. Ta không miễn cưỡng người đáp lại ta, cho nên người cũng không thể ép ta không thích người.....”

“Người.....” Đường Phi không biết nói gì, cuối cùng mới bất đắc dĩ: “Tùy người.....” Nói xong, liền không tự giác vươn một bàn tay đi gỡ chỗ ngứa nhất trên người.

“Đừng nhúc nhích.” Phượng Thần Anh xem thấu ý đồ, nhanh chóng đem tay hấn ngăn chặn, nói: “Miệng vết thương trên người người không thể gãi, chỉ vừa mới bắt đầu kết vảy. Cốc Dương nói trong khoảng thời gian này phải nhịn một chút.”

Đường Phi có chút khó chịu vặn vẹo thân mình, cau mày hỏi: “Nhịn kiểu gì? Ta hiện tại ước gì có thể lấy bàn chải đem chính mình chà một lần từ đầu tới đuôi mới thoải mái!”

“Không sao, Cốc Dương cho ta một lọ cao dán thanh mát, xoa vào sẽ dễ chịu.” Phượng Thần Anh từ một bên lấy qua một bình sứ ngọc quơ quơ ở trước mắt Đường Phi.

“Như thế nào không nói sớm?” Đường Phi liếc trắng mắt, khởi động cả người đau đớn, Phượng Thần Anh nhanh chóng nâng hấn dậy. Xem Đường Phi giờ tay lấy qua được bình cũng không có muốn ý tứ muốn hấn hỗ trợ, Phượng Thần Anh buồn cười hỏi: “Tay người dài tới đầu gối hay là không có xương? Miệng vết thương sau lưng người làm sao với tới?”

Đường Phi sững sốt, nhìn nhìn được bình trên tay, lại nhìn nhìn Phượng Thần Anh, sau đó đem bình ném cho hấn, không rên một tiếng mà bắt đầu cởi quần áo.

Phượng Thần Anh ngược lại bị hoảng sợ, lạnh lẽo như vậy?

“Không phải nói giúp ta sao? Phát gốc cái gì?” Đường Phi đã đem quần áo trên thân quần áo thoát ra, cau mày thúc giục.

“Ách, khụ khụ.....” Phượng Thần Anh có chút không được tự nhiên nhìn Đường Phi nói: “Ta còn nghĩ đến người làm gì cũng sẽ – nhần nhó một chút.....”

Đường Phi khẽ nhủ mày, gọi lên khoe miệng: “Xùy, ta cũng không phải nữ nhân! Huống chi lấy tình huống hiện tại của ta quả thật rất khó tự gánh vác, đã có người hầu miễn phí đưa tới cửa, ta cần gì phải cự tuyệt?”

Phượng Thần Anh không có cãi lại, chỉ là lắc đầu mỉm cười, mở ra được bình giúp Đường Phi thượng dược.

Dược vừa được vẽ loạn lên miệng vết thương, Đường Phi liền thoải mái thở dài, thuốc mỡ thanh lạnh còn có công hiệu giảm đau, lập tức làm cho đau đớn nóng bỏng trên người giảm bớt không ít.

“Đây là cái gì vậy? Hiệu quả thực không tồi.” Đường Phi nhắm mắt lại vẽ mặt hưởng thụ, còn không quên phân phó nói: “Động tác mau một chút, miệng vết thương trên người còn rất nhiều.....”

“Dạ, đại thiếu gia.....” Phượng Thần Anh ngữ khí bất đắc dĩ trả lời, ánh mắt ở các miệng vết thương trên người Đường Phi lưu luyến, động tác trên tay có gắng dùng lực nhẹ nhất.

“Người như thế nào tìm được ta?” Đường Phi đột nhiên hỏi: “Người có biết là ai bắt cóc ta không?”

“Toàn bộ Hoàng Diệp đều có người của ta, huống chi là Miên Cẩm thành? Muốn tìm được người dễ như trở bàn tay. Về phần ai bắt cóc người, người thật sự không biết sao?” Phượng Thần Anh ngữ khí bình thản, không có trả lời thẳng vấn đề của Đường Phi.

Đường Phi ngẩn ra, hấn đã quên Phượng Thần Anh ở nơi này thế lực rất lớn. “Ta nghĩ những người đó hấn là trước đó vài ngày giúp người lên công đường, không cần thận đắc tội đi, bọn họ không cần tiền, chỉ đem ta ngược đãi một ngày một đêm mà thôi, có lẽ chỉ muốn trả thù.....”

Nguyên bản nghe được Đường Phi đoán là chính mình đắc tội người khác mới gặp phải tai họa bất ngờ này, không hoài nghi đến hấn trong lòng mới nhẹ nhàng thở ra, nhưng khi nghe được sáu chữ “ngược đãi một ngày một đêm” này, Phượng Thần Anh ánh mắt bỗng biến lạnh, ngữ khí lại cực ôn nhu nói: “Người ta phải đi cứu người nói, thời điểm hấn đến người đã được phóng xuất, có phải hay không còn có kẻ khác cứu người?” Hấn biết đêm đó Ưu nhi cũng đi cứu Đường Phi, Ưu nhi sau khi trở về liền thành thành thật thật nói cho hấn, nhưng hấn lại bảo thời điểm đến Thừa vương phủ đã thấy Vô Tướng cứu Đường Phi ra, mà Vô Tướng lại nói thời điểm hấn tới, Đường Phi cũng đã được phóng xuất! Như vậy người chân chính đem Đường Phi mang ra đến tốt cùng là ai? Chẳng lẽ còn tiềm tàng thế lực người thứ ba?

Đường Phi mạnh mẽ chấn động, hai tay nắm thành nắm đấm run nhè nhẹ, cúi đầu tránh đi tầm mắt Phượng Thần Anh, trầm giọng nói: “Ta, không nhớ rõ”

Phượng Thần Anh ánh mắt tối sầm, lại mỉm cười nhẹ giọng: “Không quan hệ, không nhớ rõ cũng không cần nhớ, dù sao cũng không phải hồi ức tốt đẹp gì.....” Đường Phi nhất định biết người thứ ba là ai, nhưng hần giống như sợ hãi cái gì mới bảo trì im lặng, trước khi Vô Tướng tìm được hần, đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì?

“Lão gia, nô tài đưa thuốc cho công tử đến đây.” Ưu nhi đang cầm khay ở ngoài cửa nói.

“Tiến vào.” Phượng Thần Anh phân phó, sau đó buông được bình lấy tấm áo khoác phủ thêm cho Đường Phi,

Đường Phi quét hần liếc mắt một cái, vừa mới thượng được liền đem quần áo mặc vào không sợ dính thuốc?

Ưu nhi đẩy cửa tiến vào nhìn thấy Đường Phi đã tỉnh, vẻ mặt vui sướng cùng kích động, một bộ dáng cao hứng muốn khóc, lại ngại Phượng Thần Anh nên không dám tiến lên cùng hần khóc lóc kể một chút nỗi khổ tương tự mấy ngày qua đã lo lắng cho Đường Phi, chỉ có thể đi đến trước mặt Phượng Thần Anh, mắt tràn đầy nước mắt rưng rưng nhìn hần.

Đường Phi cảm nhận được tầm mắt nóng bỏng của Ưu nhi, biết hần thật sự lo lắng cho mình, liền ngừng đầu đối hần lộ ra một cái tươi cười trấn an.

Phượng Thần Anh mắt lạnh nhìn hai người mày qua mắt lại, nâng tay tiếp nhận chén thuốc nói: “Người có thể lui xuống.”

Ưu nhi tươi cười trên mặt cứng đờ, không quên nhìn Đường Phi liếc mắt một cái, thấp giọng đáp: “Dạ.” sau đó không tình nguyện lui ra bên ngoài.

“Uống được đi.” Phượng Thần Anh nhìn về phía Đường Phi, trên mặt cười rất ôn nhu, bưng chén thuốc tự mình uống.

“Được rồi, ta tự mình làm.” Đường Phi né tránh, không nhìn đến giả vờ mắt mát trên mặt Phượng Thần Anh, tiếp nhận chén thuốc.

“Xoảng” một tiếng, bát đánh rơi xuống đất, toàn bộ thuốc đều đổ ra.

Vươn tay phải còn kịch liệt run rẩy, cúi đầu nhìn tay trái cũng đồng dạng như vậy, Đường Phi không dám nhìn xem tay chính mình, lại nhìn chén thuốc rơi trên mặt đất, mạnh mẽ bình tĩnh thu tay trở về nhét vào trong chăn, trên mặt một trận xanh một trận trắng, bộ dáng cực kỳ khó coi!

Phượng Thần Anh cau mày nhìn về phía Đường Phi, động tác nhỏ của hần tự nhiên không thoát khỏi ánh mắt y, nhưng cũng không hiểu hần bị làm sao vậy.

Ưu nhi còn chưa đi tới cửa, nghe được động tĩnh lập tức chạy trở về, nhìn đến đồng hồ hỗn độn trên đất nhanh chóng tiến lên thu thập, một bên lo lắng hỏi: “Công tử, người thế nào? Có bị thương hay không?”

“Không có việc gì.....” Đường Phi cúi đầu đáp, hần không chế hai tay của mình, tay hần không nghe lệnh của bản thân mà lại run rẩy không ngừng: “Có thể là có điểm mệt mỏi.....”

Ưu nhi còn muốn nói cái gì, Phượng Thần Anh lại phát tay ngăn trở hần.

“Mệt mỏi thì liền nghỉ ngơi một chút, đợi được sắc xong ta sẽ lấy tới cho người.” Phượng Thần Anh giúp đỡ Đường Phi nằm xuống, giúp hần chỉnh hảo góc chăn, sau mới nhẹ tay nhẹ chân ra khỏi phòng ngủ, Ưu nhi theo sát ở phía sau hần.

Đợi Phượng Thần Anh cùng Ưu nhi rời đi, nguyên bản ánh mắt đã mệt mỏi nhắm lại, nay lại mở choàng ra, chậm rãi rút hai tay giấu ở trong chăn, cho dù là cố gắng khống chế, vẫn có rung động rất nhỏ.

Đường Phi thống khổ nhắm mắt lại, hai đấm nắm chặt, như thế nào lại..... như vậy?

Ngày hôm sau khi Đường Phi thanh tỉnh, hần liền quay trở về Tổ Tâm viện của mình, vẫn là Ưu nhi một mình hầu hạ. Phượng Thần Anh muốn phái cho hần hai nha đầu tay chân lanh lợi đi qua cho hần sai sử, nhưng lại bị cự tuyệt. Đường Phi nói hần chán ghét cảm giác bị nhiều người nhìn như vậy, chỉ cần một mình Ưu nhi chiếu cố là đủ rồi. Phượng Thần Anh cơ hồ mỗi ngày đều đi qua xem hần, giúp hần thượng dược, bồi hần tâm sự. Bởi vì Đường Phi không thể tắm rửa, cho nên thậm chí cả chuyện lau thân thể cũng đều

là Phượng Thần Anh tự mình làm. Ưu nhi thật ra lại rất an nhàn, suốt ngày trừ bỏ sắc thuốc thì chính là nấu cơm, những chuyện hầu hạ chiếu cố Đường Phi đều để cho Phượng Thần Anh đoạt lấy, khiến hắn buồn bực không thôi lại không dám biểu hiện ra ngoài. Ưu nhi kỳ thật cũng thấy không rõ Phượng Thần Anh đối với Đường Phi đến tột cùng là tâm tuyền, nói hắn không thích Đường Phi, nhưng hắn lại cẩn thận chiếu cố quan tâm cùng nhu tình trong mắt lại chân thành tha thiết; Nói hắn thích Đường Phi, nhưng lấy quan sát cùng hiểu biết của Ưu nhi theo hắn mười mấy năm qua, hắn càng bày ra bộ dáng thâm tình liên đại biểu hắn đối với người kia sẽ càng vô tình, giống như lần này Thừa vương bắt Đường Phi, hắn cứ nhiên một chút cũng không lo lắng, thậm chí chạy đến Hiền vương phủ uống rượu mua vui. Nhưng mà, nhưng mà vì cái gì hắn lại phải cao thủ thần bí không có mặt kia đi cứu Đường Phi? Ưu nhi trong lòng rối rắm, rốt cuộc có nên hay không nhắc nhở công tử phải cẩn thận Các chủ, hay là nói cho hắn biết kỳ thật bởi vì Các chủ nên hắn mới gặp phải tai họa bất ngờ này?

Tay Đường Phi nguyên lai lại run rẩy nghiêm trọng, có đôi khi cả chiếc đĩa cũng cầm không ổn, Phượng Thần Anh năm lần bảy lượt nói bóng nói gió hỏi hắn đến tột cùng làm sao vậy, đều bị hắn quanh co chối đi.

Xem Đường Phi khí sắc càng ngày càng nặng nề cùng vết roidây người, Phượng Thần Anh chưa từng có lương tâm bỗng nhiên trong nháy mắt giống như thức tỉnh, nếu không phải bởi vì hắn xem y như một quân cờ sứ, y hiện tại cũng sẽ không biến thành bộ dáng thâm trầm này. Không bằng.....

“Hôm nay thời tiết không tồi, dấu vết trên mặt ngươi cũng đã biến mất không sai biệt lắm, muốn hay không ra ngoài dạo một chút?” Phượng Thần Anh đi hướng về phía Đường Phi đang ngẩn người nhẹ giọng nói.

Đường Phi sững sờ, theo bản năng sờ sờ vài đạo vết roicơ hồ không thấy rõ trên mặt của mình, mới nhớ tới chính mình đã hơn nửa tháng không có ra khỏi Đông viện.

“Được rồi, đi chỗ nào?” Đường Phi đứng lên, tùy ý đem quần áo sửa sang lại.

Phượng Thần Anh cười, nâng tay giúp hắn mặc quần áo sau mới nói: “Đi một địa phương có thể đi tình dưỡng tính.”

Phượng Thần Anh nói địa phương đi tình dưỡng tính kia chính là Hoàng Diệp đệ nhất trà lâu – Tao Nhã lâu.

Hơn nữa ở trong này, Đường Phi đã thật lâu không gặp Hà Tịch.

Hà Tịch cũng là đồng dạng, nhìn đến Đường Phi tự nhiên là cao hứng, tiến lên thân thiết hỏi: “Đường huynh, hồi lâu không thấy, gần đây thế nào?” Từ ngày đó hắn tới muộn hơn hai hắc y nhân kia một bước, không có thể cứu thoát Đường Phi, hắn vẫn chưa thể gặp lại Đường Phi. Thám tử ở Phượng Tê Các tuy rằng hồi báo nói rằng Đường Phi đã trở về, nhưng tựa hồ thụ thương rất nặng, Hà Tịch lại không thể đến Phượng Tê Các xem hắn, thực là lo lắng hơn nửa tháng, hôm nay có thể tái kiến, tự nhiên là vui sướng kích động.

Cảm giác được Hà Tịch tình chân ý thiết, Đường Phi phiền muộn nhiều ngày cũng tiêu biến không ít, không tự giác nâng tay vuốt đôi mắt quen thuộc kia, nhẹ giọng nói: “Ta tốt lắm.....” Nhưng vừa mới đụng tới mí mắt Hà Tịch, liền bị người nào đó tay mát lạnh lẹ kéo lại, sau đó gắt gao bị vây ở trong tay hắn. Phượng Thần Anh nhíu mày đối Hà Tịch cười: “Hà huynh? Thật trùng hợp, hôm nay chỉ có một mình người?”

Hà Tịch xem nhẹ đi mắt mát trong lòng, không nhìn Phượng Thần Anh đối Đường Phi nói: “Ta đi một mình, Đường huynh có nề mặt bởi tiểu đệ phẩm trà nói chuyện phiếm không?”

Không đợi Đường Phi mở miệng, Phượng Thần Anh liền nhanh chóng nói: “Nếu Hà huynh không bận, như vậy ta cùng Đường Phi liền mời người cùng nhau đi.”

Đường Phi liếc Phượng Thần Anh một cái, nói với Hà Tịch: “Có thể chứ?”

Hà Tịch đối Đường Phi sáng lạn cười: “Đương nhiên có thể!”

Trong nhà gian, Đường Phi cùng Hà Tịch không coi ai ra gì hào hứng nói chuyện phiếm, đem Phượng Thần Anh ném ở một bên. Phượng Thần Anh không cam lòng ý đồ muốn chen vào, chỉ tiếc nói không được hai câu lại bị Hà Tịch thực xảo diệu đá ra. Phượng Thần Anh tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi!

“Các vị công tử, đã quấy rầy.” Đang lúc không khí nhả gian hừng hực khí thế, cửa đã bị mở ra.

Tiến vào là một vị phụ nhân phong tư trác trác, mỹ điểm phong hoa tuyệt đại, phía sau đi theo hai tiểu nha hoàn, trong tay cầm một đồng lớn này nọ.

“Yêu, Yến lão bản, ngọn gió nào đem ngài thổi tới đây?” Phương Thần Anh ngồi ở trên tháp lười biếng nói, trước mặt người bên ngoài, hai bọn họ thể hiện tình bằng hữu thân phận, không có người nào đoán được Phương Thần Anh mới là người lãnh đạo trực tiếp của Yến Tự. Chỉ là Yến Tự vì cái gì lại đến đây, Phương Thần Anh cũng không rõ ràng, lần trước sinh thần Hà Tịch, hắn cùng Đường Phi đến đây một lần, hơn nữa đương triều Thái Tử có mặt nàng cũng không hiện thân, hôm nay lại rảnh rỗi như vậy chạy tới nơi này giúp vui?

Đường Phi cùng Hà Tịch đều là sủng cốt, lão bản nương Phương Hoa Lâu? ! Còn rất trẻ, rất yêu mị đi?

“Ta nghe nói Phương gia đến đây, lần trước ngài đã tới ta không rảnh tiếp đón, lần này tuyệt đối không thể chậm trễ!” Yến Tự phong tình vạn chủng khẽ liếc mắt nhìn Phương Thần Anh, nàng chính là đến để xem náo nhiệt a! Vừa rồi ở dưới lầu nghe các cô nương này nói, Phương đại gia lại dẫn theo công tử tuấn lãng vô song lần trước đến, nàng tò mò muốn xem nam nhân có thể được Phương Thần Anh hai lần mang đến Phương Hoa Lâu đến tột cùng là bộ dáng gì, nàng vẫn nghĩ đến Các chủ chỉ biết mang mỗi Hiền vương đến nơi này thôi chứ!

Nay vừa thấy, quả thực, khó trách các cô nương vẫn nhớ thương vị Đường công tử này! Bất quá, Yến Tự chân thành ngồi ở giữa Đường Phi cùng Phương Thần Anh, tâm tư trăm chuyển ngàn hồi, diện mạo Đường công tử thật ra rất hợp mắt với các đại cô nương tiểu cô nương, thấy thế nào cũng không có khí chất của nam sủng, càng không loại hình mẫu có thể lọt được vào mắt Phương Thần Anh, hắn luôn luôn thiên vị những mỹ nhân nhu nhược mảnh mai, vô luận là nam hay nữ!

“Như thế nào, Yến lão bản chuẩn bị tự mình giúp chúng ta phao trà?” Phương Thần Anh tựa tiểu phi tiểu hỏi, hắn chỉ biết lão bà này tiến vào là muốn xem náo nhiệt!

Yến Tự che miệng cười, phát tay để cho hai tiểu nha hoàn phía sau nàng đem đồ này nọ đặt xuống, sau đó phân phó các nàng ra ngoài. Tiếp theo hơi hơi giương mắt, một bộ dáng xấu hổ bên lên nhìn về phía Đường Phi, nói: “Ta có vinh hạnh giúp vị công tử này phao một ấm trà không?”

Đường Phi sủng cốt, không rõ lão bản nương này như thế nào bỗng nhiên đối tốt với hắn, nàng rõ ràng thoát nhìn có vẻ giống như lão bằng hữu với Phương Thần Anh hơn a! Không được tự nhiên gật đầu, nói một câu: “Làm phiền Yến lão bản.”

Hà Tịch ý tứ hàm xúc không rõ nhìn Yến Tự liếc mắt một cái, điềm đạm cười không nói chuyện.

Lão bản nương Yến Tự tự mình chiêu đãi, trà tốt nhất, tiểu trà lô tinh hảo, từng món bài khai ở trên bàn trà trước mặt Đường Phi.

Xem Yến Tự pha trà, là một chuyện vui mắt rất đáng để thưởng thức.

Ngọc thủ xanh miết cầm một chiết phiến ở trên trà lô nhẹ nhàng quạt, lô hỏa vừa nóng liền đem muỗng trà đặt ở mặt trên. Đợi muỗng trà bốc ra hương khí đạt đủ tiêu chuẩn thuần thực, sau đó liền đổ một chút nước vào trong ấm trà, một lát sau lại đem một số lượng vừa phải lá trà để vào. Chờ lọc xong lần trà thứ nhất, sau mới rót tiếp vào một lần nước ấm, cuối cùng một ly nước lạnh từ trên ấm trà chậm rãi đổ xuống làm nguội trà lô, từ đợt nước thứ hai pha xong, mới xem như chân chính tỏa ra mùi thơm ngát. Trong lúc phao trà, một đôi ngọc thủ cầm lá trà xanh biếc cùng đồng trà cụ lần lượt thay đổi, quả thật là xem rất đã mắt.

Trong không khí quanh quẩn trà hương thanh nhã, làm cho phiền toái cùng bất an nhiều ngày trong lòng Đường Phi an tĩnh lại không ít.

“Nghe nói trà kỹ của Yến lão bản là đệ nhất Hoàng Diệp, quả nhiên hôm nay vừa thấy, quả nhiên danh bất hư truyền.” Hà Tịch thần nhiên cười nói, trong mắt tràn đầy tán thưởng đối với truyền kỳ nữ tử này.

“Hà công tử quá khen, danh hào đệ nhất Hoàng Diệp quá lớn, ta chỉ là một thiếu phụ, thật sự là không dám nhận.” Yến Tự khoe miệng mang theo tươi cười khiêm tốn, trong mắt không gợn sóng.

“Là Yến lão bản quá khiêm nhường.” Hà Tịch đánh giá nàng liếc mắt một cái, nhẹ giọng trả lời.

Yến Tự đối hần cười, liền bưng lên trà trân trong tay, đưa tới Đường Phi, mỉm cười nói: “Đây là Tuyết Nhadau xuân, thỉnh công tử thử một lần tay nghề của ta.”

Đường Phi sững sốt, thời điểm vừa rồi hần nghĩ được trà hương, chỉ biết đây là Tuyết Nha, nhưng Tuyết Nha không phải công phẩm đại nội sao? Tiểu trà lâu này như thế nào có khả năng sở hữu đồ quý như vậy? Huống chi hần là lần đầu tiên gặp được Yến lão bản, nàng như thế nào biết mình thích uống cái gì? Mang theo nghi vấn nhìn Phượng Thần Anh liếc mắt một cái, Phượng Thần Anh cười, nói: “Phượng Hoa Lâu từng hấp dẫn không ít hoàng tôn quý tộc lại đây, bao gồm cả Hoàng Thượng năm xưa vẫn còn là thái tử, có Tuyết Nha không có gì ngạc nhiên. Bất quá –” Phượng Thần Anh lắc lắc chiết phiến trong tay, ngữ khí có chút bất đắc dĩ: “Xem ra hôm nay Yến lão bản là quyết tâm muốn trấn lột ta một trận.”

“Phượng gia nói đùa,” Yến Tự che miệng cười nói: “Trà hôm nay là ta đưa cho Đường công tử thưởng thức, không lấy tiền.”

“Nga? Như thế nào, ta cùng vị Hà công tử không đáng để cho ngài chiêu đãi?” Phượng Thần Anh gọi lên khoe miệng cười nói. Hà Tịch cũng nhìn về phía Yến Tự, trong vẻ tươi cười mang theo một tia nghi hoặc.

Yến Tự cười nhìn xem người này, lại nhìn xem người kia, cuối cùng cười vang bám vào trên vai Đường Phi nói: “Ha ha ha ha, ta chính là xem Đường công tử thuận mắt, nam nhântuần lãng như vậy có người nào không thích? Huống chi ta cũng chỉ là nữ nhân bình thường phổ thông thôi, luôn muốn gả cho một vĩ ngạn nam tử, tử như – Đường công tử vậy.”

Đường Phi sắc mặt ửng đỏ, lớn như vậy, lần đầu tiên bị người đùa giỡn, lại còn là một “thực nữ” mỹ diệu nhiệt tình, thật đúng là làm cho người ta có chút – chịu không nổi!

Hà Tịch vẫn cười lạnh nhạt, chỉ là độ cong khoe miệng, không thể nhìn thấy, đã giảm xuống một chút. Phượng Thần Anh không hàm súc như vậy, cười hơi có chút nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Phải không? Chỉ tiếc Đường công tử sớm đã có hôn phối, Yến lão bản xem ra không có hy vọng.”

Hôn phối?! Ba người kinh ngạc nhìn Phượng Thần Anh.

Ta khi nào thì cùng người khác đính hôn?! Đường Phi nghiêm mặt lạnh lùng vô thanh chất vấn Phượng Thần Anh.

Đường Phi không phải..... như thế nào khả năng có hôn phối chứ? Hà Tịch có chút dăm chiêu nhìn Phượng Thần Anh cùng Đường Phi.

Ai nha nha, Các chủ ghen tị? Đúng là thiên cổ đệ nhất kỳ chuyện! Còn dám nói Đường Phi này bất quá chỉ là một quân cờ chứ! Lại khiến cho người phát hỏa! Yến Tự giả hoạt cười, thân thủ quần lấy cổ Đường Phi, thổ khí như lan, thanh âm kiều mỹ: “Nhưng mà, ta thật sự rất thích công tử, ta không ngại làm thiếp nga.....” Ánh mắt đã có ý vô tình nhìn Phượng Thần Anh, ý tứ khiêu khích không nói cũng hiểu.

Đường Phi mày khê giựt hai cái, không có phản ứng để mặc nàng ôm, bộ ngực mềm mại cao ngất không ngừng mà cánh tay hần cọ xát. Phượng Thần Anh xem đến trong mắt như bốc ra lửa! Đây là ý tứ gì?! Không phải nói đối với nữ nhân không có hứng thú, không có cảm giác sao? Như thế nào còn cho nàng làm thiếp nhanh như vậy?! Bình thường nếu đối là hần động tay động chân liền muốn đánh muốn giết, nếu không nữa thì liền châm chọc khiêu khích, nga, nhìn đến mỹ nữ lại động tâm luyến tiếc?!

Hà Tịch tươi cười suýt nữa không còn giữ được, ánh mắt cũng ảm đạm đi rất nhiều, Đường Phi là thích nữ nhân đi? Hần đã sớm nhìn ra, Đường Phi cùng Phượng Thần Anh không giống như loại quan hệ này, quả nhiên chỉ là thủ thuật che mắt sao?

Bất quá may mắn trước khi Phượng Thần Anh có hành động, Đường Phi rút cục tiên hạ thủ vi cường.

“Yến lão bản,” Đường Phi lễ phép vươn hai tay kéo Yến Tự ra, yên lặng nhìn hai tròng mắt dụ dỗ của nàng, nghiêm túc nói: “Về chuyện hôn phối này tại hạ phải làm sáng tỏ, đây chỉ là Phượng Thần Anh nói đùa.” Liếc mắt nhìn Phượng Thần Anh một cái sau đó tiếp tục nói: “Bất quá, cho dù tại hạ không có người trong lòng, cũng không có khả năng nhận hảo ý của Yến lão bản.” Yến Tự ngẩn ra, có chút không cam lòng cắn răng hỏi: “Vì cái gì? Công tử ghét bỏ ta xuất thân không tốt sao?”

“Đương nhiên không phải, Yến lão bản là nữ trung hào kiệt, cho dù là kẻ như Phượng Thần Anh ta cũng không để ý, như thế nào lại ghét bỏ xuất thân của người?” Đường Phi giải thích nói.

Yến Tự bị lời này của hắn chọc cười, quét mắt nhìn Phượng Thần Anh đang buồn bực, lại hỏi: “Nếu vậy, vì sao công tử không thể nhận ta?”

“Bởi vì.....” Đường Phi nhìn mắt Phượng Thần Anh, lại nhìn mắt Hà Tịch, sau đó giơ tay chỉ chỉ hai người bọn họ, vẻ mặt thản nhiên, ngữ khí bình thường nói: “Bởi vì ta trời sinh chỉ thích nam nhân, đối với nữ nhân ta không có cảm giác.”

Yến Tự trừng lớn hai mắt giật mình nhìn Đường Phi, Hà Tịch bộ dáng lạnh nhạt rốt cuộc duy trì không được, sắc mặt lúc trắng lúc đỏ. Chỉ có Phượng Thần Anh chớp mắt một cái tỏ vẻ ngạc nhiên sau đó gương lên khóe miệng, cười đến tà khí xông thiên.

23. Chương 23: Sợ Hãi...

Đường Phi gọi lên khóe miệng, tiếp tục nói: “Cho nên, cũng không phải Yến lão bản không tốt, chỉ là vấn đề nằm ở trên người ta.” Đường Phi chưa bao giờ có ý giấu diếm tính hướng của mình, trước kia cũng có không ít nữ nhân đối với hắn tỏ tình, hắn đều là trực tiếp báo cho đối phương biết sở thích bản thân, tuy rằng làm như vậy sẽ tổn thương đối phương, nhưng ít nhất so với lừa gạt các nàng vẫn tốt hơn. Ở trên vấn đề tình cảm, hắn chưa bao giờ làm một kẻ dối trá. Tuy rằng trên người y chảy dòng máu củanam nhânkia, nhưng tuyệt đối sẽ không trở thành người giống như hắn!

Yến Tự cố gắng gương lên khóe miệng, nhưng thất vọng trong mắt như thế nào cũng dấu không được, thanh âm có chút ai oán: “Không, là ta không có phúc khí.....”

Phượng Thần Anh không thể không khâm phục nàng, quả nhiên là từ trong gánh hát đi ra, đóng kịch cũng thật giống a!

Quả nhiên, Yến Tự lưu chuyển tròn mắt, giả bộ một bộ dạng ruột gan đứt thành từng khúc lại cố nén thống khổ, không cam lòng nói: “Nếu vậy, ta có thể biết người trong lòng công tử, là ai chẳng?” Dứt lời, còn vụng trộm nhìn sang Phượng Thần Anh. Phượng Thần Anh sắc mặt không thay đổi, ánh mắt thẳng ngoắc nhìn Đường Phi, không chút e dè.

Đường Phi nghe được Yến Tự hỏi vấn đề này, theo bản năng nhìn về phía Hà Tịch, trùng hợp Hà Tịch cũng đang nhìn hắn. Ánh mắt giao nhau trong nháy mắt, hai người đều chấn động, Hà Tịch giống như bị điện giật vẻ mặt ửng đỏ quay đầu đi tránh ánh mắt Đường Phi.

“Hắn.....” Không biết vì sao Đường Phi nhìn thấy Hà Tịch tránh đi ánh mắt hắn trong lòng có chút hơi hơi mất mát, có lẽ là vì, hắn cùngTrần Thànggiống nhau đi,“Hắn không có ở nơi này.” Đường Phi thẳng thắn nói, ngữ khí trịnh trọng, ánh mắt thanh minh: “Bất quá một ngày nào đó, ta sẽ một lần nữa tìm hắn về.”

“Nguyên lai là như vậy.....” Yến Tự dùng khăn tay lựa xoa xoa mặt, che dấu biểu tình của mình, ánh mắt lại rất nhanh hướng sắc mặt hai người khác đảo qua, khóe miệng khẽ nhếch không biết suy nghĩ cái gì.

Mất mát trong lòng chợt lóe qua, Hà Tịch thản nhiên gương lên khóe miệng, nói với Đường Phi: “Đường huynh si tìnhnhư thế, người nhất định sẽ tìm được hắn.” Người trong lòng Đường Phi, chẳng lẽ là nam tử kêu là “Thần” đi? Thần..... Thần ? ! Hà Tịch ngẩn ra, chẳng lẽ, là Phượng Thần Anh?! Không, không đúng, người gọi là “Thần” kia hắn không phải Phượng Thần Anh, Đường Phi từng nói qua hắn cùng “Thần” có vài phần tương tự. Nói cách khác, hắn có thể lợi dụng điểm này làm cho Đường Phi buông lỏng cảnh giác để càng dễ dàng tiếp cận Phượng Thần Anh? Trong nháy mắt, Hà Tịch có chút dao động, hắn, có thể lợi dụng Đường Phi sao?

Đường Phi nhìn về phía Hà Tịch, thản nhiên đáp: “Nhất định.”

Phượng Thần Anh “phạch” một tiếng cầm chiết phiến trong tay thu nạp, trên mặt vẫn lộ vẻ tươi cười, chỉ là ánh mắt lạnh đi rất nhiều. Bưng lên tách trà trong tay Đường Phi nhấp một ngụm, nhúu mày nói: “Yến lão bản trà nghệ sao lại lui nhiều bước như vậy? Thật sự là lãng phí loại trà thượng phẩm này.”

Yến Tự âm thầm cười trộm, nhanh chóng làm ra một bộ dáng kính sợ nói: “Phượng gia, đây là hiểu lầm ta, phẩm trà còn phải xem tâm tình của một người, nếu một người tâm tình tốt, cho dù uống loại trà tối hạ đẳng cũng nếm ra hương vị! Một người tâm tình nếu không tốt, cho dù là cam chi ngọc lộ cũng đều cảm thấy khó nuốt!” Sau khi nói xong bả vai vừa quay, đối Đường Phi nói: “Đường công tử, ngài nói, có phải không?”

“Yến lão bản!” Không đợi Đường Phi mở miệng, Phượng Thần Anh liền trầm giọng quát, tươi cười trên mặt có chút tối tăm: “Người đang vượt quyền.”

Yến Tự run lên, âm thầm thè lưỡi, chơi đùa hơi quá! Nàng đã quên Phượng Thần Anh mới là lão đại!

“Là ta lạm miệng.” Yến Tự cười trừ nói: “Còn thỉnh Phượng đại nhân đại vi đại lượng tha thứ cho ta.”

Hà Tịch trong lòng khê động, quan hệ của Phượng Thần Anh cùng Yến Tự, cũng không giống mặt ngoài thoát nhìn đơn giản như thế! Nếu có thể tìm hiểu Phượng Thần Anh cùng Phương Hoa Lâu có giao tình gì, đối với thái tử là trăm lợi mà không một hại!

“Người hôm nay làm sao vậy?” Đường Phi nhúu mày nhìn Phượng Thần Anh, mắt tràn đầy khó hiểu: “Hướng một nữ nhân phát hỏa cái gì?”

Phượng Thần Anh đậm mặc nhìn Đường Phi, bỗng nhiên cười lạnh một tiếng hỏi lại: “Người thật sự không biết?”

Đường Phi cũng giận tái mặt, lời này của hắn có ý tứ gì? Cho dù việc hắn thích mình không hoàn toàn là giả, thì ngày đó cũng đã nói đủ rõ ràng với hắn rồi? Nay còn dùng một bộ dạng chất vấn cho ai xem?!

Đang lúc Đường Phi cùng Phượng Thần Anh hai người không khí dần dần đông lạnh, cửa nhất thời bị gõ vang.

Yến Tự cùng Hà Tịch nhẹ nhàng thở ra, nếu hai người bọn họ thật sự nháo loạn thật đúng là không biết nên thu thập như thế nào.

“Tiến vào.” Yến Tự mỉm cười vuốt vuốt tóc nói.

Cửa “cọt kẹt” một tiếng mở ra, hai tiểu nha hoàn vừa rồi ra ngoài nay lại bưng khay tiến vào, trên mặt tất cả đều là chút điểm tâm tinh mỹ.

Đường Phi quay đầu đi chỗ khác không hề để ý Phượng Thần Anh, tâm tình lại phiền muộn. Hà Tịch thấy thế, mỉm cười tới gần bên tai hắn thấp giọng nói câu gì đó, Đường Phi điềm đạm cười hướng hắn lắc đầu, như là nói cho chính hắn mình không có việc gì.

Phượng Thần Anh nhìn thấy một màn này một cổ tức giận nổi lên, đáng tiếc hắn hoàn toàn không nhận thấy được bản thân đang ghen ghét dữ dội. Yến Tự ở một bên lại nhìn rất rõ ràng, ở mặt ngoài lúc hai cái nha hoàn bày biện điểm tâm, kì thực che miệng cười trộm suy nghĩ, không thể tưởng tượng được lão gia cũng có thời điểm kinh ngạc, xem ra Đường Phi chính là người mà Thiết Hoán nói đi? Lão gia thật sự chỉ là muốn chinh phục nam nhân này thôi sao? Thoạt nhìn cũng không giống như là xem hí kịch a, lại giống như đã nhập hí! Đừng để đến lúc mỹ nhân còn chưa tự nguyện yêu thương nhưng nhớ, chính mình đã tự đào hố chôn mình đi!

Đang lúc mấy người nhìn hai nha hoàn bày biện điểm tâm, tâm tư mỗi người đều suy nghĩ chuyện khác nhau, thì ngoài cửa bỗng nhiên truyền vào hai đạo thanh âm mơ hồ không rõ.

“Nghe nói, người đó giết người.....”

“Giết người..... Đáng chết.....”

Thanh âm dần dần đi xa rồi cuộc không nghe thấy, hẳn là khách nhân đi ngang qua nhã gian này.

Tuy rằng chỉ nghe được rõ ràng vài từ ngắn ngủn, lại đủ để gọi lên hồi ức đêm đó của Đường Phi, một hồi ức giống như ác mộng.

Trắng hán trên cổ là vết dây thâm tím, thiếu niên cả người đều là máu, còn có hai tay huyết tinh không sạch sẽ của chính mình. Đường Phi nhớ rất rõ ràng, hai người bọn họ chết không nhắm mắt, tựa như đối hắt lên án cùng oán hận, càng như là một loại ác độc nguyên rủa – người giết ta, người nhất định cũng không thể chết tử tế!

Tay lại kịch liệt run lên, Đường Phi sắc mặt trắng bệch ánh mắt mờ mịt mà thống khổ. Cho dù cố gắng không chế hai tay, chúng vẫn như cũ hơi rung động. Hắn biết, đây là di chứng giết người, hắn không có cách nào không chế!

Hà Tịch ánh mắt vẫn không rời đi Đường Phi, tự nhiên chú ý tới vẻ mặt của hắn biến hóa. Trong lòng nhảy dựng, Hà Tịch lo lắng nhìn Đường Phi nhẹ nhàng gọi: “Đường Phi? Người không sao chứ?”

Bên tai Đường Phi đang ong ong, nghe không rõ lắm Hà Tịch nói cái gì, mờ mịt ngẩng đầu nhìn qua, khuôn mặt quen thuộc của Trần Thần trong trí nhớ bắt đầu chòng chéo lên nhau.

“Người sẽ có báo ứng.” Trần Thanh âm lạnh lùng nói với hắn.

“Không, không phải.....” Đường Phi muốn giải thích, hắn không phải cố ý muốn giết người, hắn chỉ là muốn..... sống sót.....

“Cái gì? Đường Phi người nói cái gì?” Hà Tịch nghe không rõ lắm giọng khàn khàn của Đường Phi, có chút vội vàng hỏi.

Phượng Thần Anh lúc này vẫn quay đầu xem phong cảnh ngoài cửa sổ, nghe được Hà Tịch hỏi cũng quay đầu sang, bộ dáng Đường Phi thất hồn lạc phách làm cho hắn sửng sốt, vừa rồi còn hoàn hảo như thế nào liền biến thành như vậy? Giương mắt nhìn Hà Tịch, vô thanh địa chất hỏi: Người nói với hắn cái gì?!

Hà Tịch mặc kệ hắn, tiếp tục lo lắng gọi Đường Phi.

Yến Tự nhìn đến bộ dáng của Đường Phi, nhanh chóng bưng lên một chén trà đưa cho hắn, nói: “Công tử, ngài đây là làm sao vậy? Uống một ngụm trà lấy lại bình tĩnh đi!”

Bên tai vẫn là câu “báo ứng” lạnh như băng của Trần Thần, Đường Phi buộc bản thân tỉnh táo lại, giờ tay tiếp nhận tách trà Yến Tự đưa qua, đáng tiếc, tay run rẩy căn bản không thể cầm vững chén trà. Nước trong tách cũng bởi vì run run mà văng khắp nơi, tách cùng đĩa đụng va chạm vào nhau phát ra thanh âm “lách cách”.

Hà Tịch cả kinh, vừa định bắt lấy tay Đường Phi làm cho hắn tỉnh táo lại, một bàn tay khác trắng nõn thon dài so với hắn nhanh hơn một bước đã vẫy vẫy lấy tay Đường Phi.

“Bình tĩnh một chút.” Phượng Thần Anh gắt gao nắm chặt, sau đó lấy lại chén trà trong tay hắn. Hắn biết tật xấu này của Đường Phi, từ khi hắn được cứu trở về liền vẫn như vậy, nhưng hai ngày gần đây Đường Phi xem như có thể khống chế tốt lắm, như thế nào bỗng nhiên lại tái phát?! Xem bộ dáng Hà Tịch rõ ràng không phải hắn kích thích Đường Phi, vậy là ai? Đột nhiên nhớ tới vừa rồi có hai người đi qua trước cửa bọn họ, nói “Giết người” linh tinh gì đó, chẳng lẽ là bởi vì bọn họ?! Đường Phi rốt cuộc ở Thừa vương phủ đã xảy ra chuyện gì?!

Yến Tự nhanh chóng đứng dậy để cho Phượng Thần Anh ngồi vào bên cạnh Đường Phi, hầu ở một bên trầm mặc không lên tiếng. Hà Tịch nhìn bọn họ nắm chặt tay, ánh mắt âm đạm.

“Đường Phi? Người rốt cuộc làm sao vậy?” Hà Tịch đặt tay trên vai Đường Phi, trấn an hỏi. Hắn có thể cảm giác được Đường Phi đang phát run, tựa như sợ hãi điều gì.....

Hà Tịch vừa đụng tới, Đường Phi mạnh mẽ lui khai, cúi đầu không hề nhìn Hà Tịch. Hắn không muốn để cho Hà Tịch chạm vào hắn, trong cảm nhận của hắn, Hà Tịch giống như Trần Thần, là tốt đẹp, là sạch sẽ. Hắn có thể nào làm cho một thân huyết tinh của mình, làm dơ Hà Tịch?

Hà Tịch tay ngừng ở giữa không trung, có chút kinh ngạc, cũng có chút bị thương. Đường Phi, vì cái gì, muốn tránh hắn?

Phượng Thần Anh đem hết thủy thu vào đáy mắt, khước miệng câu ra một độ cong rất nhỏ, đứng dậy đem Đường Phi ôm lấy, tiến vào trong lòng mình, một tay nắm chặt tay hắn, một tay nhanh nhẹn vòng qua eo, bước đi cũng không quay đầu lại, nói: “Tiền ăn lần này nhớ kỹ, bảo người đến Phượng Tê Cáclấy.”

Yến Tự không cam lòng trừng mắt nhìn Phượng Thần Anh, tùy ý hắn mang theo Đường Phi rời đi. Sau đó quay đầu nhìn về phía Hà Tịch đang tỏ vẻ mất mát, cười duyên nói: “Xem ra chỉ còn ta cùng Hà công tử, không bằng để cho ta bồi công tử?”

Hà Tịch diễm đạm cười lắc đầu, đứng dậy nói: “Tạ hảo ý của Yến lão bản, tại hạ còn có chuyện quan trọng, trước hết cáo từ.” Nói xong liền xuất ra tiền túi, đối Yến Tự nói: “Tiền ăn lần này tính của ta đi.”

Yến Tự cầm lấy bạc, ở cửa sổ nhà gian lâu hai, về mặt khinh thường nhìn Hà Tịch rời đi, thật là, rõ ràng thích nữ nhân lại cùng một đại nam nhân dây dưa không rõ!

Phượng Thần Anh không mang Đường Phi quay về Phượng Tê Các, ngược lại mang hắn đi ra vùng ngoại ô. Đường Phi vẫn còn thất hồn lạc phách, cư nhiên không chú ý tới, tùy ý Phượng Thần Anh thân mật ôm hắn, ở phố lớn ngõ nhỏ rêu rao khắp nơi, đối với chỉ trở của người khác hoàn toàn không có cảm giác.

Từ phố xá thâm uất đi đến ngoại ô, ước chừng hết hai canh giờ! Thời điểm tới nơi, Đường Phi cuối cùng mới hoàn hồn lại, lúc này, trời đã tối, chân cũng đi đến chết lặng.

Đường Phi có chút đại ra đánh giá hoàn cảnh bốn phía, bụi cỏ tối đen, rừng cây rậm rạp, chim chóc bay lượn, còn có tiếng côn trùng kêu vang “tác tác tác tác”.

“Người, mang ta tới nơi này làm gì?”

“Rốt cục đã biết hỏi?” Phượng Thần Anh cúi đầu chạm vào trán Đường Phi cười khê: “Ta còn tính thừa dịp người chưa kịp hồi hồn, đem người bán vào nam phong quán kiếm chút tiền mua đồ ăn.”

Đường Phi không thích ứng việc vô cùng thân thiết như vậy, ngửa đầu nhẹ nhàng tránh ra, liền thoát ly ôm ấp của Phượng Thần Anh.

“Có ai lại mở thanh lâu ở loại địa phương này? Muốn ăn không khí mà sống qua ngày?” Đường Phi rốt cục bình tĩnh trở lại, ôm hai cánh tay dựa vào một thân cây cổ thụ hỏi. Hắn thật sự là mệt chết đi, hai bàn chân đều chết lặng.

Phượng Thần Anh cười, lôi kéo Đường Phi hướng bãi cỏ mềm mại xanh um thơm ngát bên cạnh nằm xuống, ngẩng đầu nhìn sao trời dày đặc trên bầu trời đêm, thật lâu không nói gì.

Đường Phi lại nhịn không được, đánh vỡ yên tĩnh của hai người, nhẹ giọng nói: “Người như thế nào cái gì cũng không hỏi?”

Phượng Thần Anh vươn tay phải sờ soạng đến tay trái Đường Phi, sau đó mười ngón đan nhau còn cảm thụ được ngón tay vẫn có chút run rẩy, thản nhiên nói: “Bởi vì ta biết.”

Đường Phi chấn động, cả giấy tay ra cũng đã quên, quay đầu nhìn về phía Phượng Thần Anh kinh ngạc hỏi: “Người biết?!”

“Phải,” Phượng Thần Anh nhìn ánh sao rậm rạp trên trời, ánh mắt có chút mê ly: “Bởi vì, ta cũng đã từng trải qua.”

Đường Phi không nói gì, chỉ là về mặt khiếp sợ nhìn Phượng Thần Anh. Ý tứ của hắn là.....

“Thời điểm lần đầu tiên giết người, ta chỉ mới tám tuổi.” Phượng Thần Anh gợi lên khước miệng, ngữ khí nhẹ nhàng băng quơ: “Người nhất định không biết, ta lần đầu tiên đã giết năm người, hơn nữa năm kẻ đó đều là liều mạng tuyệt vọng khát máu.” Kỳ thật năm kẻ kia, là “hắn” hao hết tâm tư tìm ra, sau đó bị “hắn” hạ được nhốt bọn họ vào trong một căn phòng nhỏ. Đêm đó, là một đêm tối khủng bố mà Phượng Thần Anh đã trải qua, hắn vẫn tránh ở trong chum nước che giấu hơi thở của chính mình, chờ đợi năm kẻ kia bị hạ xuống được mảnh liệt tàn sát làm nhục lẫn nhau, thẳng đến khi bọn họ chỉ còn một hơi thở, hắn mới từ chum nước đi ra, bình tĩnh lấy chủ thủ bên hông, một dao sạch sẽ lưu loát cắt đứt yết hầu bọn chúng. Ngày hôm sau, thời điểm “Hắn” đến quan sát chiến quả, Phượng Thần Anh cả người đều là huyết đã đem năm người nọ phanh thây, ngồi ở trong căn phòng huyết nhục mờ mờ, hơi thở xông thiên, hướng “Hắn” cười, về

mặt thiên chân rực rỡ. Bản thân đến bây giờ vẫn có thể nhớ rõ ràng kinh ngạc cùng sợ hãi trên mặt “người nọ”, cùng với việc về sau “hắn” trốn tránh mình như xà hạt. Không ai biết bản thân bởi vì chuyện này mà ước chừng nửa năm không cầm nổi bất luận vũ khí gì, bởi vì hai tay run rẩy, cùng nỗi sợ hãi sau khi giết người, cũng có loại hưng phấn không hiểu sau khi giết chóc. Thẳng đến lần thứ hai giết người, hắn không còn xuất hiện tình huống như vậy nữa. Đường Phi từ khi ở Thừa vương phủ trở về liền giống với hắn năm đó, cho nên hắn đoán – Đường Phi đã giết người. Chỉ là, chi tiết việc này hắn không cần phải nói cho Đường Phi nghe.

“Nếu bọn họ không chết, người chết chính là ta.” Phượng Thần Anh lạnh lùng nói: “Cho nên, vì ta có thể sống sót, bọn họ phải chết!”

“Đây là thế giới kẻ mạnh thắng kẻ yếu, người muốn nói kỳ thật chúng ta cũng không sai, đúng không?” Đường Phi thanh âm có chút mờ mịt, thật là như vậy sao? Nhưng mà, sau khi hai tay chính mình thật sự dính đầy huyết tinh, còn có thể còn lại cái gì? Hắn không biết khi Phượng Thần Anh tám tuổi là như thế nào giết chết năm người trưởng thành, nhưng hắn biết tựa như chính mình ngày đó giống nhau, bởi vì muốn sống, cho nên giết người liền biến thành một loại bản năng đơn giản nhất cũng nguy hiểm nhất.

“Đường Phi,” Phượng Thần Anh kéo bàn tay Đường Phi hướng tinh quang đầy trên bầu trời đêm, hai bàn tay thon dài sạch sẽ bị tinh quang chiếu rọi thành một tầng sáng mờ lung: “Người xem, cho dù chúng ta giết người, người khác cũng không nhìn ra hai tay chúng ta đã dính đầy huyết tinh dơ bẩn không chịu nổi, chúng nó vẫn giống nhau, sạch sẽ, tràn ngập năng lượng.....”

Đường Phi hai tay lần lượt thay đổi giờ lên, như là hiểu được lại giống như càng hồ đồ. Mỗi giật giật, vẫn là mở miệng nói: “Ngày đó, ta không nghĩ muốn giết người..... Ta cho tới bây giờ cũng không nghĩ sẽ giết người..... Ta càng cho rằng đời này của ta cũng không có khả năng cùng những kẻ giết người giống nhau.....”

Phượng Thần Anh quay đầu nhìn sườn mặt Đường Phi, ánh mắt so với tinh quang càng ôn nhu. Đường Phi cảm nhận được ánh mắt hắn, nhưng không quay đầu cùng hắn đối diện, chỉ là tự mình thuật lại chuyện đã xảy ra ngày đó.

“Đường Phi.....” Phượng Thần Anh nắm chặt tay hắn, thanh âm có chút khàn khàn: “Cho nên, hết thảy những chuyện này cũng không phải lỗi của người, là bọn hắn chết cũng chưa hết tội.”

Đường Phi chấn động, nhìn về phía Phượng Thần Anh, Phượng Thần Anh thuận thế đem hắn kéo đến trong lòng mình, nhẹ nhàng ôm lấy. Có lẽ ban đêm này quá tịch mịch, cũng có lẽ là lúc này Phượng Thần Anh quá ôn nhu, quá chân thành tha thiết nhìn không ra một tia giả dối, mấy ngày qua luôn luôn ở trong ác mộng cùng sợ hãi mà vượt qua, cho nên Đường Phi không cự tuyệt ấm áp của hắn.

“Cảm ơn người.....”

Một tiếng thở dài cùng lời cảm tạ biến mất ở trong gió đêm, Phượng Thần Anh hơi hơi gọi lên khóe môi.

24. Chương 24: Nói...

Đường Phi ngày đó yếu ớt, nhưng chỉ như phù dung sớm nở tối tàn. Ngày hôm sau mở to mắt, hắn đã không còn mê mang cùng thống khổ lúc trước, khôi phục sự sắc bén cùng miệng lưỡi khắc nghiệt vốn có, khóe miệng vẽ ra độ cong có chút nhạo báng.

Phượng Thần Anh một bên phải cố đại trên người, một bên sửa sang lại quần áo, âm thầm lắc đầu thở dài, sớm biết rằng Đường Phi sẽ khôi phục thần tốc như thế, hắn sẽ không nhanh như vậy an ủi để cho hắn thoát khỏi bóng ma tâm lý, ít nhất cũng phải đợi mười ngày nửa tháng đem ăn đủ đậu hủ rồi hãy nói sau !

“Người lại suy nghĩ loạn thất bát tao cái gì?” Đường Phi kéo thẳng ống tay áo, nghiêm mặt lạnh lùng hỏi, tới hôm qua đang ngủ trên cỏ, tay áo rộng thùng thình vẫn bị Phượng Thần Anh đè nặng, ngày hôm sau

liền nhăn nhúm lại thành một đám.

“Không có gì,” Phượng Thần Anh nhanh chóng lắc đầu: “Ta đang suy nghĩ sáng nay nên ăn cái gì, ta đói bụng!” Nói xong liền ưỡn mặt đến trước mặt Đường Phi, lấy lòng nói: “Đường Phi, ta muốn ăn loại trứng gà lặn trước, người làm cho ta được không?”

Đường Phi buông tha ống tay áo, chỉnh thể nào cũng không thẳng, tà mắt thấy Phượng Thần Anh đang cười rất sáng lạn, bỗng nhiên ôm cánh tay cười, sáng khoái đáp ứng: “Không thành vấn đề.”

Phượng Thần Anh ngược lại bị hấn làm hoảng sợ, tâm nhãn hoài nghi hỏi: “Người, sẽ không có điều kiện gì chứ?” Đường Phi cũng không phải là người dễ dụ!

“Hừ,” Đường Phi oai đầu hừ cười, trong mắt tràn đầy đắc ý cùng tính kế: “Đương nhiên, thiên hạ này không có bữa điểm tâm miễn phí.”

Phượng Thần Anh khước miệng giứt giứt hai cái, rất muốn có cốt khí nói “Gia không ăn!” Đáng tiếc, ngày hôm qua chỉ uống một ly trà, ngay cả cơm chiều cũng chưa ăn đã bỏ chạy tới vùng hoang vu dã ngoại này tâm sự cả đêm, hơn nữa con sâu tham trong bụng vẫn đối với món trứng gà Đường Phi làm ngày đó nhớ mãi không quên.

“Điều kiện không nên quá phận.....” Phượng Thần Anh không cam lòng nói, nếu không vì trứng gà của hấn, thậm chí ngay cả Tần Nhan cũng không làm được loại hương vị cùng cảm giác này, hấn mới sẽ không khuất phục đâu!

Đường Phi vươn ngón trỏ lắc lắc nói: “Tuyệt đối sẽ không.” Dứt lời liền đi tới trước mặt Phượng Thần Anh bảo hấn ngồi xổm xuống.

Phượng Thần Anh không hiểu chút nào, hỏi: “Muốn làm gì?”

“Gia ta ngày hôm qua cái gì cũng chưa ăn đã bị người kéo đến loại địa phương này nghe xong người nói một đêm vô nghĩa, còn bị muỗi đốt một đêm không thể ngủ hảo. Hiện tại vừa mệt vừa khát vừa đói, người cho rằng ta còn có thể dựa vào hai đùi mình đi hai canh giờ trở về sao?” Đường Phi vẽ mặt ngây ngô nhìn Phượng Thần Anh, hai canh giờ kia nhưng thật ra là bốn giờ lặn a! Phượng Thần Anh võ công cái thể thi triển một chút khinh công liền giống như Tôn Ngộ Không lộn một phát cách xa vạn dặm, nhưng Đường Phi hấn chỉ là phạm nhân, không có bản lĩnh lớn như vậy!

“Ý của người là,” Phượng Thần Anh không phải dám tin tưởng hỏi: “Muốn ta công người?”

“Đương nhiên.” Đường Phi đương nhiên nói, không công chẳng lẽ muốn bế a?! Nếu không, hấn thật sự vừa đói vừa mệt đi bốn canh giờ trở về căn bản là không có khả năng, hấn cũng không có khả năng đưa ra yêu cầu ái muội như vậy! Nhưng hiện tại không nói cũng đã nói, đâm lao đành phải theo lao, chỉ có thể tận lực biểu hiện ra vẻ thần nhiên.

Phượng Thần Anh sắc mặt âm tình bất định, hấn rất muốn đối Đường Phi nói: người có chịu đi hay không, không đi thì một mình ở tại chỗ này mát mẻ đi! Hấn lớn như vậy còn chưa từng công qua người khác đâu, thậm chí ngay cả Tần Nhan cũng không có tư cách này! Nhưng là, đối diện đôi mắt thâm quầng của Đường Phi, còn có trên mặt tái nhợt có vài điểm ửng đỏ do bị muỗi chích, trong lòng mặc danh kỳ diệu mà mềm nhũn, dưới chân không chịu nghe bản thân khổng chế, đi đến trước mặt hấn xoay người ngồi xổm xuống.

“Lên đi.” Phượng Thần Anh nghe được mình nói câu này, lời vừa ra khỏi miệng thiếu chút nữa muốn đem chính mình giết chết! Nhưng mà, không ngồi cũng đã ngồi rồi

Đường Phi câu thần cười, kỳ thật, Phượng Thần Anh người này, vẫn là không tệ.....

Đang lúc Phượng Thần Anh rối rắm, Đường Phi lại không có chút giây dựa nhảy đến trên lưng hấn. Đường Phi người này, chưa bao giờ ủy khuất chính mình, nếu người ta đã không có ý kiến, hấn cũng sẽ không nói thêm nữa.

Phượng Thần Anh hai tay cố định chân của Đường Phi đứng lên, giống như suy nghĩ đem người cân thử, nói: “U, còn có chút phân lượng a!”

Vô nghĩa ! Đường Phi tức giận liếc cái xem thường, hần cao hơn một trăm tám mươi cm, thể trọng tự nhiên sẽ không nhẹ, hần còn chưa ghét bỏ xương cốt cứng ngắc trên lưng của Phượng Thần Anh thì thôi!

“Hảo mã, chạy mau đi!” Đường Phi cố ý vuốt đầu Phượng Thần Anh kêu lên: “Giá! Chạy mau !” Dứt lời còn thúc thúc hai chân, tựa như đang cưỡi ngựa. Đây vẫn là lần đầu tiên, Đường Phi biểu hiện ra ngoài một bộ dáng bướng bỉnh như vậy.

Phượng Thần Anh sắc mặt trầm xuống, nhưng không có buông tay, ngược lại đem Đường Phi công càng nhanh, âm trầm cười nói: “Đường Phi, ngươi thử một lần cảm giác mạnh?”

“Ngươi muốn – a !” Đường Phi hai chữ “làm gì” còn chưa nói xong liền kêu một tiếng sợ hãi, Phượng Thần Anh đã công Đường Phi bay ra ngoài.

Trong chớp lát phóng tới phía trước một hồi lại rút lui, huyết khí dâng trào liền chạy vội tới giữa không trung xoay hai vòng, xoay xuống sau lại xoay lên, chạy qua lại trái phải!

Đường Phi cố nén dục vọng muốn hét chói tai, sắc mặt xanh trắng ôm chặt cổ Phượng Thần Anh, tuyệt kỹ khinh công của Phượng Thần Anh quả thực so với vòng xoay tốc độ còn kích thích hơn! Đường Phi rất muốn ói ra !

“Ngừng, dừng lại !” Đường Phi cố nén dục vọng nôn mửa, cắn răng nói.

“Ha ha ha ha !” Phượng Thần Anh ở trong gió kiêu ngạo cười to: “Vị khách quan này thật sự là xin lỗi a! Ta là một con hãn huyết bảo mã, trừ phi bản thân muốn ngừng, còn không thì tuyệt đối không dừng được!”

Phượng Thần Anh công Đường Phi ước chừng nhảy lên nhảy xuống thêm một khắc nữa mới dừng lại, Đường Phi mồ hôi lạnh đã chảy ròng ròng thấm ướt hai bên tóc mai.

“Thế nào? Cảm giác kích thích sao?” Phượng Thần Anh nhú mày cười gian hởi, tiểu tử, muốn chiếm tiện nghi gia, người đời tám trăm năm nữa đi!

“Nôn.....”

“A ! ! ! !”

Tiếng kêu hùng hậu mà lại thê lương, kinh động đến chim chóc trong rừng đều bay lên.

Tổ Tâm viện.

“Ưu nhi.” Đường Phi ở cửa viện, nhìn Đông viện đại viện này cất tiếng kêu Ưu nhi.

Ưu nhi đang ở trong sân quét dọn, nghe được Đường Phi kêu to lập tức buông đồ trong tay chạy tới.

“Công tử, làm sao vậy?” Ưu nhi đứng ở phía sau Đường Phi hỏi.

“Ngươi có cảm thấy hay không, Liễu viện mấy ngày nay giống như một chút động tĩnh cũng không có, an tĩnh đến có chút kỳ quái.” Đường Phi nhìn chằm chằm cửa bên Liễu viện, Phi công tử kia bình thường rất thích rêu rao, hai ba ngày lại chạy đến viện của hần khoe khoang Phượng Thần Anh lại tặng cái này cái nọ cho hần, mỗi lần như vậy trên mặt tươi cười, ánh mắt lại tràn ngập địch ý nồng đậm, khiến cho Đường Phi một lần lại một lần hoài nghi chính mình có phải hay không đã giết lão cha của hần hay là cưỡng đoạt nam nhân của hần. Lúc trước hần bị thương, tâm tình cũng không tốt nên không chú ý tới, nhưng mấy ngày nay hần mới phát hiện Ngũ Phích kia đã lâu không lộ diện !

Ưu nhi cả kinh, Ngũ Phích cả phủ đều nói, nhưng hần chết như thế nào, vì cái gì mà chết lại không ai biết. Thiết Hoán đối bọn họ giải thích là Ngũ Phi khi tắm rửa, bệnh không tiện nói ra bỗng nhiên phát tác, lúc ấy trong phòng không có người khiến hần cầu cứu không kịp nên mới chết yếu. Hạ nhân của Liễu viện phát hiện thi thể Ngũ Phi đầu tiên vào lúc ban đêm liền bị dọa điên, ngày hôm sau mặc danh kỳ diệu mà mất tích, rốt cuộc không thể tìm thấy nữa. Nhưng nguyên nhân chính là cái gì, e rằng chỉ có Các chủ cùng Thiết tổng quản mới rõ ràng. Ưu nhi tuy rằng với toàn bộ câu chuyện không quá hiểu biết, nhưng dựa trên các loại quan hệ tự nhiên cũng có thể đoán ra một ít, Ngũ Phi chết cùng với việc Đường Phi bị bắt có

quan hệ rất lớn, Thiết tổng quản cũng ám chỉ qua cho hần, bảo hần không cần ở trước mặt Đường Phi nói những chuyện không nên nói.

“Cái này, công tử từ khi trở về đều ở trong phòng tĩnh dưỡng, cho nên mới không biết đi ?” Ưu nhi châm chọc một chút nói, hần quyết định dùng cách nói đối ngoại của Thiết Hoán nói cho Đường Phi: “Phi công tử kia, đã chết.....”

“Chết?!” Đường Phi cả kinh nói: “Chuyện khi nào?” Chuyện lớn như vậy hần cư nhiên không biết? Hần được cứu trở về sau đó cơ hồ không ra khỏi viện của mình, đối với chuyện bên ngoài Tổ Tâm viện không chút nào hiểu biết, Ưu nhi cũng không phải loại người nói nhiều, Phượng Thần Anh lại càng không đối hần nói những việc này, nhưng dù sao ở trong cùng một đại viện vài tháng, người đã chết hần cư nhiên một chút cũng không biết !

“Ách, nghe nói chính là một ngày sau khi công tử bị bắt đi, thời điểm hần đang tắm bỗng nhiên chết bất đắc kỳ tử, Thiết tổng quản nói là bệnh không tiện nói ra bỗng nhiên phát tác, cầu cứu không kịp.” Ưu nhi cúi đầu thấp giọng nói, thời gian hần không thể giấu diếm, chuyện Ngũ Phi chết ngày đó mọi người đều biết.

Ngay ngày hôm sau khi hần bị bắt đi? Đường Phi trong lòng tràn đầy nghi hoặc, như thế nào trùng hợp như vậy?

“Ưu nhi, người có biết người bắt ta là ai không?” Đường Phi bỗng nhiên nhớ tới, nhiều ngày như vậy trôi qua, hần cư nhiên còn không biết là người nào đã bắt đi hần, hần đến tột cùng là đã đắc tội ai? Phượng Thần Anh đem hần cứu trở về cũng chưa từng nói qua cho hần. Chẳng lẽ cùng cái chết của Ngũ Phi, có liên quan sao?

Ưu nhi mắt vô gợn sóng, trấn tĩnh đáp: “Công tử, Ưu nhi không biết. Lúc ấy Ưu nhi không thấy công tử liền lập tức bẩm báo lão gia, qua một ngày công tử đã được cứu về rồi. Còn lại chuyện khác Ưu nhi cũng không rõ ràng, lão gia cũng không cho hỏi nhiều.”

Ưu nhi thật sự không biết sao? Đường Phi trong lòng có chút hoài nghi, trên mặt lại nói: “Nguyên lai là như vậy..... Không có việc gì, người đi làm việc đi.”

“Dạ, công tử.” Ưu nhi xoay người, khuôn mặt u sầu, đầy bụng ưu tư. Có một số việc, công tử không biết, có lẽ sẽ tốt hơn?

Đường Phi nói xong tầm mắt lại nhìn phía Liễu viện, lúc này Nam công tử Nam Vũ của Liên viện đối diện Liễu viện đang đi ra, vừa nhắc đầu bắt gặp tầm mắt Đường Phi.

Hai người ngẩn ra, Nam Vũ đối Đường Phi cười nhẹ, lập tức vào Liễu viện, phía sau hần còn mang theo một rổ nhỏ. Một lát sau, Liễu viện truyền đến một mùi đàn hương.

Nguyên lai là bái tế Ngũ Phi. Đường Phi giật mình, đại khái là Ngũ Phi cùng Nam Vũ bình thường ở chung cũng không có xung đột, cho nên đốt cho hần chút hương nén giấy tiền là đương nhiên.....

Chỉ là, có một mùi khác hần với hương vị hương nến bị trộn lẫn vào trong không khí, Đường Phi không có phát hiện, lại đứng ở viện cửa một hồi mới về sân của mình.

Cơm chiều qua đi, Đường Phi không kiên nhẫn kéo kéo cổ áo, như thế nào bỗng nhiên cảm thấy có chút nóng? Hôm nay đã là cuối thu gần đông, không có khả năng bỗng nhiên nóng như vậy a! Cả người phát nhiệt càng ngày càng nghiêm trọng, miệng lưỡi khô khốc uống liền hai chén nước lạnh cũng không hết.

Vuốt mồ hôi, Đường Phi một bên cởi quần áo một bên hướng dục dũng phía sau bình phong đi đến. Nước trong dục dũng là nước lạnh, nếu bình thường tẩy loại này tắm rửa nhất định sẽ cảm mạo, nhưng hiện tại Đường Phi cảm thấy chính mình nóng đến sắp nổ tung, cho nên nước này hần còn ngại chưa đủ lạnh!

Ngâm mình ở trong dục dũng, thân thể còn mang theo vết roi thán nhiên phỉếm hồng, Đường Phi thoải mái thở dài, sau đó cúi đầu nhìn hảo huynh đệ ở dưới khổ gian đã muốn thức tỉnh, hiểu được đã xảy ra chuyện gì. Xem ra hần bất tri bất giác bị người khác hạ được! Người kẻ đơn kia, Đường Phi đoán nhất định là Phượng Thần Anh e sợ hần tiêu dao quá mức! Hần khi nào thì ra tay bản thân cư nhiên lại không biết?! Chẳng lẽ là Ưu nhi nghe lệnh hạ được?

Hắn đi vào nơi này đã gần nửa năm, cho tới bây giờ cũng không tìm người giải quyết dự vọng của mình, cùng lúc là tìm không ra địa phương, cũng không thể đối người bên cạnh xuống tay trên chốc phiến toái, về phương diện khác vì kiếm tiền đã làm cho hắn mệt chết đi, chuyện tình phong hoa tuyết nguyệt này hắn căn bản không có thời gian nghĩ nhiều. Hiện tại nói, dự vọng tràn tới ào ạt, xem ra nhất thời sẽ không thể áp xuống.

Đường Phi biết Ưu nhi còn ở trong phòng bếp bận rộn, liền yên lòng, nghiêng răng nghiêng lợi mắng Phượng Thần Anh, một bên vươn tay an ủi hảo huynh đệ của mình.....

Qua một hồi lâu, Đường Phi mới hơi thở hổn hển thét lớn một tiếng, phóng ra. Trong nước đã không thể dùng tiếp, Đường Phi đứng dậy lau khô, thân thể còn có chút như nhũn ra, tùy ý đem áo lót khoác ở trên người, vừa định mặc vào tiết khô, cổ tạo nhiệt vừa mới áp chế xuống lại mạnh mẽ dâng lên, hảo huynh đệ ở phúc hạ tinh thần lại hưng phấn!

Không thể nào?! Đường Phi kinh nghi bất định nhìn hảo huynh đệ, Phượng Thần Anh hạo hạo loại được gì mãi không dứt?!

Lúc này, Ưu nhi đi đến, thấy sắc mặt Đường Phi biến thành màu đen, cúi đầu vội hỏi: “Công tử ngài làm sao vậy? Có phải hay không không thoải mái?”

“Không có gì, người đi làm việc đi.” Đường Phi cường lực áp chế dự hạo trong lòng, trầm giọng nói. May mắn áo lót rộng thùng thình che đầy nên nhìn không ra biến hóa nào, nếu không Đường Phi thật sự không biết nên như thế nào giải thích.

Ưu nhi nhìn thấy tóc Đường Phi ướt đầm vẫn còn nhỏ nước, vội vàng nói: “Công tử, người đã tắm rửa?! Nhưng nước trong dự dừng đã biến lạnh a! Nhanh, Ưu nhi giúp ngài lau khô tóc, nếu không sẽ cảm lạnh!” Dứt lời, Ưu nhi cầm một cái khăn sạch sẽ, tiến lên giúp Đường Phi lau tóc.

“Không cần !” Đường Phi không dám để cho Ưu nhi chạm vào mình, tình trạng bản thân hiện tại hắn rất rõ ràng, chỉ cần có một chút kích thích, nhất định sẽ hóa thân thành sắc lang đem Ưu nhi ra ăn sạch sẽ! Phượng Thần Anh có lẽ không làm gì hắn, nhưng Ưu nhi thì rất khó nói, khó bảo đảm Phượng Thần Anh dưới cơn tức giận sẽ giết Ưu nhi..... Đúng vậy ! Phượng Thần Anh như thế nào có khả năng hạ được hắn?! Toàn bộ viện cũng chỉ có hắn cùng Ưu nhi, nếu hắn trúng được không phải tạo cơ hội cho hắn cùng Ưu nhi sao? Có người muốn hãm hại hắn! Lấy tính cách thô bạo của Phượng Thần Anh, nói không chừng trong lúc tức giận sẽ giết hắn cùng Ưu nhi, bởi vì nam sủng của mình cùng nó tài tư thông..... Hạo cho chiêu nhất tiễn hạ song điêu!

Ưu nhi bị Đường Phi đẩy ra, trong mắt hiện lên một tia bị thương, nhớ tới lúc trước đều là Phượng Thần Anh giúp Đường Phi lau tóc, nguyên lai, là người khác, đều không được.....

“Ặn.....” Cả người huyết khí cuộn cuộn làm cho Đường Phi không khoẻ hừ nhẹ một tiếng, sắc mặt biến ra ửng hồng không bình thường, mồ hôi ồ ạt từ trên trán chảy xuống. Cước bộ phù phiếm đi về phía sau lão đảo vài bước.

“Công tử?!” Ưu nhi cũng không để ý nhiều, nhanh chóng tiến lên đỡ Đường Phi, vừa tiếp xúc với Đường Phi nhìn sắc mặt hắn, Ưu nhi lập tức liền hiểu được đã xảy ra chuyện gì, công tử bị kê đơn?!

Là ai?! Sát khí trong mắt ẩn hiện, Ưu nhi vừa phẫn nộ vừa tự trách, công tử cư nhiên ở trước mắt hắn bị người hạ được !

“Người, mau đi ra..... Ta không muốn thương tổn người.....” Chóp mũi truyền đến hương vị tươi mát của Ưu nhi, Đường Phi tuy rằng bảo hắn nhanh chóng rời đi, tay lại không thể tự chủ ôm chặt thắt lưng Ưu nhi, môi nóng rực ở trên trán hắn đảo qua.

Ưu nhi run lên, vẻ mặt đỏ bừng không dám nhúc nhích. Công tử..... Trong lòng rung động cùng yêu say đắm thật sâu rốt cuộc không thể khống chế, phản bội thì phản bội đi.....

“Công tử!” Ưu nhi cũng gắt gao ôm Đường Phi, đem mặt vùi vào bờ ngực dày rộng của hắn, thanh âm run run nói: “Công tử, để cho Ưu nhi giúp người, để cho Ưu nhi hầu hạ người!”

“Ân !” Đường Phi ôm chặt Ưu nhi, bị Ưu nhi chủ động cọ cọ như vậy, dục vọng rốt cuộc không thể khống chế, một phen ôm lấy Ưu nhi vội vàng hướng trên giường đi đến.....

P/s: Chương sau the first time =))

25. Chương 25: Không Thể Không Chế...

Ôm Ưu nhi té ngã ở trên giường, Đường Phi hô hấp dồn dập hôn lên cổ hân, thân thủ sờ soạng đến đai lưng, dùng một chút sức, đai lưng liền bị xả đứt.

Ưu nhi hai tay run run ôm chặt tấm lưng dày rộng của Đường Phi, trong miệng nỉ non: “Công tử..... Công tử..... Ưu nhi thật sự, rất yêu người..... Phương..... Lâm.....”

Phương Lâm ? ! Đường Phi như bị sét đánh mạnh mẽ chấn động, dừng lại mọi động tác. Cúi đầu, nhìn thấy Ưu nhi hai mắt si mê chăm chú nhìn hân, sắc mặt đỏ hồng.

Hân đang làm cái gì?! Dục vọng thân thể vẫn đang kêu gào muốn được giải phóng, Đường Phi hung hăng cắn một chút đầu lưỡi của mình, đau nhức kéo một tia thần trí của hân trở về.

“Công tử, để cho Ưu nhi giúp người.....” Ưu nhi nhận thấy được Đường Phi do dự, chủ động nâng tay cởi quần áo Đường Phi. Đường Phi vốn chỉ mặc một kiện áo lót trong thùng thình, qua loa buộc lại vạt áo, trải qua một phen động tình vừa rồi đã sấm tán loạn không chịu nổi.

Đường Phi một phen kiềm chế tay Ưu nhi đẩy ra, thất tha thất thểu đứng dậy lui về phía sau. Nếu hiện tại hân cùng Ưu nhi làm, sẽ trúng kế của địch nhân, tánh mạng Ưu nhi cũng có khả năng khó giữ được, hân không thể hại một hài tử còn chưa đủ mười tám tuổi!

“Công tử!” Ưu nhi cũng đứng dậy ngồi ở bên giường, trong mắt dẫn theo lệ quang: “Có phải hay không, Ưu nhi không được ?” Chậm rãi đứng dậy hướng Đường Phi đi đến: “Ưu nhi thích công tử, cho nên nguyện ý giúp công tử làm chuyện này, công tử, cầu người, đừng cự tuyệt Ưu nhi.....” Vươn tay, Ưu nhi buông lỏng vạt áo của mình, áo khoác vừa hạ xuống, lập tức gơ tay ôm lấy Đường Phi.

“Cút !” Đường Phi thấp giọng quát, hung hăng đẩy Ưu nhi ra, hân đã sắp duy trì không được! Nếu hân vẫn là Đường Phitruớc kia, hân sẽ không quản bất luận kẻ nào chết sống, chỉ cần có thể cứu được bản thân, nhưng hiện tại hân làm không được, hân không thể hại người nữa.....

Ưu nhi chấn động, nước mắt từ từ rơi xuống. Công tử.....

Đường Phi chạy ra khỏi phòng ngủ, hân không tin không giải quyết được được tính! Chạy vài vòng quanh Phòng Tê Các, như vậy nhất định có thể! Nếu vẫn không được, ngâm trong nước lạnh một đêm, hân cũng không tin không tiêu trừ được dục hỏa!

“Công tử..... Công tử !” Ưu nhi thấy Đường Phi xông ra ngoài, sợ hân phát sinh chuyện ngoài ý muốn nhanh chóng đuổi theo.

Đường Phi chạy đến trong sân, mông lung thấy một bóng người rất nhanh biến ra ngoài. Hừ, nguyên lai thật sự có người muốn hãm hại hân cùng Ưu nhi !

Kiên trì chạy ra khỏi Tổ Tâm viện, còn chưa tới đại môn Đông viện, vừa vận dụng phải một người đang bước lại đây!

Đường Phi cước bộ phù phiếm, ý nghĩ mơ hồ, bị người tới va chạm như vậy liền đứng không vững ngã về phía sau. Người tới cả kinh, vươn cánh tay ôm ngang thắt lưng Đường Phi, đem người kéo vào lòng.

“Người làm sao vậy? Lỡ mãng thất thất không giống người bình thường a.” Phương Thần Anh mắt mang tiếu ý trên chốc nói.

Đường Phi dựa ở trên vai hân, hơi thở nóng ẩm dồn dập phun vào lỗ tai hân, cả người đã nóng đến nói không ra lời .

Phượng Thần Anh rốt cục cảm giác được có chỗ không thích hợp, vội vàng kéo Đường Phi ra nhìn, quần áo không chỉnh tề, sắc mặt ửng hồng, cả kinh nói: “Người !”

Đường Phi nhìn đến Phượng Thần Anh dục hỏa cùng lửa giận đều dâng lên, nếu con phượng hoàng như người thích trêu hoa ghẹo nguyệt, ta cũng không bị ép đến nước này ! Lập tức khước miệng khe mở, hai mắt bị dục hỏa bức đỏ bừng nhưng lại lộ vẻ tà mị nói không nên lời, nếu người nọ muốn hãm hại hân cùng Ưu Nhi, vậy để cho hân thử một lần cái gì gọi là ăn trộm gà bắt thành còn mất luôn nắm gạo !

Ở Phượng Thần Anh trở mặt ngạc nhiên, Đường Phi mạnh mẽ vươn tay ôm lấy cổ Phượng Thần Anh hung hăng cắn lên môi hân!

Ưu Nhi đuổi theo đến nơi, giương mắt liền thấy được một tình hình như vậy – Đường Phi vội vàng đã gần như không khống chế được ôm lấy Phượng Thần Anh hôn sâu, cả người cơ hồ dán trên người hân. Phượng Thần Anh hai tay nhanh chóng ôm thắt lưng Đường Phi, dùng sức lớn đến cơ hồ muốn đem hân bẻ gãy.

Quả nhiên, không phải Các chủ, ai cũng đều không được..... Ưu Nhi trước mắt bị thương, đau lòng tột đỉnh.

Phượng Thần Anh gặm cắn môi Đường Phi, ôm hân hướng Tổ Tâm viện đi vào. Trong một chỗ tối của Đông viện vẫn có một đạo ánh mắt sắc bén thậm chí cay nghiệt nhìn theo bọn họ, bất quá Phượng Thần Anh một chút cũng không quan tâm, dù sao mặc kệ người kia là xuất phát từ nguyên nhân gì hạ được Đường Phi, cuối cùng người được lợi cũng là hân, Phượng Thần Anh !

Ưu Nhi đã sớm vô thanh vô tức ly khai Đông viện, Phượng Thần Anh cùng Đường Phi dây dưa vào phòng, cửa “Phanh” một tiếng đóng lại, tràn đầy xuân tình.

————— - Chỗ này không biết có H hay không, nhưng bản đọc của ta nó bị phân cách ở chỗ này —————

Ngoài cửa sổ dương quang dần tiến vào, chiếu rọi gương mặt ngủ say của Đường Phi.

Đường Phi nghiêng người ngủ ở phía ngoài giường, Phượng Thần Anh ở phía sau gắt gao ôm lấy hân, trên mặt ngủ say vẫn mang theo tiểu ý thỏa mãn. Có thể thấy được tối hôm qua Phượng đại các chủ là dễ chịu cỡ nào.

Bỗng nhiên, Đường Phi đầu ngón tay giật giật, ánh mắt đang nhắm chặt chậm rãi mở ra. Thứ đầu tiên đập vào chính là dương quang chói mắt, Đường Phi theo bản năng vươn tay che lại. Vừa mới động, Phượng Thần Anh vốn đang dính sát vào hân cũng bắt đầu tỉnh.

“Sớm như vậy đã thức? Không ngủ thêm một lát?” Phượng Thần Anh không mở mắt, cầm để trên bả vai Đường Phi miễn cưỡng nói.

Đường Phi từ từ nhắm hai mắt lại, chuyển thân đối mặt với Phượng Thần Anh, tránh đi ánh mặt trời: “Còn sớm sao? Lấy góc độ ánh nắng chiếu hiện tại mà nói, đã qua chính ngọ.”

“Chính ngọ?!” Phượng Thần Anh lông mi giật giật, nhưng vẫn không chịu mở mắt, hân hình như nhớ rõ, Tần Nhan hẹn hân đi Phương Hoa Lâu dùng cơm trưa a..... Ân..... Ân..... Phượng Thần Anh cố gắng suy xét một chút, vẫn là mặc kệ, không đi phò ước thì không đi phò ước, thật vất vả mới cùng con mỗi thân mật thêm một bước như vậy, hân cũng không muốn phá hủy tiến triển thật vất vả mới có được này. Dù sao hân là không phải chuyện gì trọng yếu, Tần Nhan nhất định sẽ thông cảm cho hân, phải không? Nghĩ như vậy, Phượng Thần Anh lại đem Đường Phi ôm chặt hơn một chút, mĩ mĩ ngáp một cái, tiếp tục ngủ!

Cuối thu thời tiết đã bắt đầu lạnh, cho dù có ánh mặt trời cũng sẽ không ấm hơn chút nào, ở trong ổ chăn nóng hừng hực còn có một lò sưởi hình người, Đường Phi cũng suy xét một chút, vẫn là, mặc kệ đi..... Dù sao đã qua thời điểm cơm trưa, hân cũng không đói bụng, vậy thì cứ tiếp tục ngủ, có chuyện gì đợi ngủ dậy rồi hãy nói!

Đường Phi đập Phượng Thần Anh một cước, ác thanh ác khí nói: “Cho ta nhích vào một chút! Không thấy ta sắp bị người lấn ra ngoài rồi sao?”

“Ừ.....” Phượng Thần Anh nhắm mắt lại, ôm Đường Phi lui vào phía trong.

Chỉ chốc lát sau, tiếng ngáy của hai người liền truyền ra.....

Người hỏi hai người vì sao mỗi một như thế, đương nhiên là tối hôm qua tình hình chiến đấu quá kịch liệt! Cái gì? Ai trên ai dưới à? Vì cái gì hai nhân vật chính vừa tỉnh lại, cách nói chuyện so với đối thoại của công thụ bình thường hoàn toàn không giống nhau? Như là “Cảm giác có khỏe không? Thắt lưng có đau hay không?” Hoặc là “Người thử xem có đau hay không? Là ai làm hại ta như thế này? !” Vì cái gì những câu linh tinh thường thấy đều không xuất hiện? Hơn nữa các đại gia ta vẫn nghĩ đến người bị ăn sạch sẽ không còn một miếng, tiểu Phi Phi cư nhiên còn có thể nhắc nổi chân đá Phượng Thần Anh ?

Ách..... Kỳ thật, tối hôm qua hai người ai cũng không phân thắng bại, tuy rằng hai bên đều ăn đậu hủ của nhau suốt một đêm, nhưng ai cũng không có chân chính chịu thiệt, ai thương ai hạ, ai công ai thụ vân vân cũng còn là một bí ẩn!

Cái gì cái gì? Nếu vậy, bọn họ vì cái gì lại một mỗ như thế, còn nói linh tinh cái gì mà tình hình chiến đấu quá kịch liệt? Vô nghĩa! Ai giằng co suốt một đêm mà lại không mệt mỗ?! Vật lộn nhau cũng cần có thể lực a! Cũng cần có cả tính kỹ thuật cùng tính dai dẳng a! Cho nên, hai người tuy có da thịt thân cận, nhưng thực tế lại không có tiến triển, cứ như vậy mà một quá nên lẫn ra ngủ.....

(Editor: Nói tóm lại, tối hôm qua anh Phượng cũng chưa xỏ mũi được gì tiểu Phi Phi :))

Phượng Hoa Lâu.

Tần Nhan lâu lâu lại ngẩng đầu nhìn về hướng cửa, chỉ cần ở gần đó có một chút tiếng vang liền kinh hãi ngẩng đầu, phát hiện chỉ là khách nhân lui tới sau lại có chút mất mát cúi đầu, cầm tách trà đã muốn lạnh thấu.

Nguyên lai, bất tri bất giác, hắn đã như vậy chờ mong Phượng Thần Anh sẽ được..... Tần Nhan cười khổ, hiện tại đã gần tới giờ Mùi, Phượng Thần Anh còn chưa tới, đây không phải rất rõ ràng rồi sao? Hắn sẽ không đến đây. Chỉ là, Phượng Thần Anh chưa từng thất hẹn với hắn, cho nên trong lòng vẫn là có chút hy vọng, hy vọng Phượng Thần Anh chỉ là ở trên đường có việc trì hoãn, ngay sau đó hắn sẽ thở hổn hển xuất hiện ở trước mặt mình.

“Cốc cốc.” Là thanh âm gõ cửa, Tần Nhan mạnh mẽ ngẩng đầu, kinh hãi nói: “Người đã đến rồi !”

Cửa “kéo kẹt” một tiếng mở ra, một bóng người mềm mại uyển chuyển xuất hiện trước mặt Tần Nhan.

Yến Tự cầm một tấm khăn tím che miệng cười nói: “Vương gia, hình như thời gian đã không còn sớm? Ngài vẫn còn chờ à?”

Tần Nhan tươi cười đông cứng trên mặt, có chút xấu hổ cúi đầu ho nhẹ một tiếng nói: “Khụ, nguyên lai là Yến lão bản.”

“Vương gia,” Yến Tự chân thành đi đến trước mặt Tần Nhan ngồi xuống, rót cho hắn một tách trà nóng, nói: “Ta là phụng mệnh lệnh của lão gia đến đây.”

Nghe vậy Tần Nhan lập tức ngẩng đầu nhìn về phía Yến Tự, trong mắt mang theo chút mong đợi.

“Lão gia nói, có giai nhân trong ngực, ước hẹn hôm nay, hắn sợ là không đến kịp rồi. Gửi lời đến vương gia, ngày khác sẽ tới cửa bồi tội.” Yến Tự chậm rãi giương mắt nhìn về phía Tần Nhan, tươi cười kiêu mỹ.

Tần Nhan chấn động, giai nhân trong ngực ? Là..... ai?

“Phải không?” Tần Nhan miễn cưỡng cười nói, thanh âm chua xót: “Nếu vậy, bốn vương đành đi trước, đa tạ Yến lão bản đã chiêu đãi.” Nói xong, đứng dậy đối nàng khẽ gật đầu liền rời khỏi.

“Vương gia xin dừng bước.” Yến Tự bỗng nhiên cất cao giọng nói, nhưng không có đứng dậy, đưa lưng về phía Tần Nhan đã chạy tới cửa.

Tần Nhan thân hình dừng lại, sắp thanh nói: “Yến lão bảncó gì chỉ giáo.”

“Vương gia, tâm ý lão gia đối với ngài như thế nào, ta nghĩ ngài hẳn rất rõ ràng.” Yến Tự khẽ xoay xoay tách trà trong tay, nhẹ giọng nhắc nhở. Tần Nhan chấn động, nhưng không có trả lời.

“Nhưng mà, Vương gia phải nhớ kỹ, lão gia là mộtnam nhân, hơn nữa còn là một – nam nhân rất cường đại. Trên tay hẳn có hết thảy tài phú cùng quyền lực mà mọi nam nhândều mong muốn có được, nếu đượcngười như vậy yêu thương, là một chuyện vô cùng vinh hạnh, nhưng cũng là một chuyện cực kỳ nguy hiểm.” Yến Tự dừng một chút, bỗng nhiên thở dài một hơi tiếp tục nói: “Tính cách lão gia, ta nghĩ Vương gia ngài hẳn là thực hiểu biết, tâm hẳn chưa bao giờ vì bất luận một người nào mà dừng lại, thậm chí ngay cả Vương gia, cũng không có khả năng trở thành ngoại lệ đó – nếu Vương gia còn không dám cấp cho lão gia một câu trả lời chân chính thuyết phục.... thìngười phải biết rằng, lão gia có thể mang người tới đây, cũng có thể mang người khác tới nơi này.”

Nói đến đó, Yến Tự không tiếp tục mở miệng, chỉ là tươi cười diễm lệ thưởng thức chén tràtrình xảo kia.

Tần Nhan run nhẹ, lời Yến Tự nói, hẳn biết rõ là ý tứgì. Cuối cùng gian nan nói câu “Cám ơn Yến lão bảndã nhắc nhở” liền bước đi.

Kỳ thật, hôm nay Tần Nhan hẹn Phượng Thần Anh đến Phương Hoa Lâu, là vì phụ hoàng hẳn,cũng chính là đương kim hoàng thượng, chỉ phúc vì hôn cho hẳn. Định đưa con gái độc nhất của Xa tướng quânChân Nhung – Chân Châu Nhi. Hàm nghĩa của việc Hoàng Thượng chỉ hôn, không nói cũng hiểu. Định Viễn đại tướng quân tay cầm ấn soáitam quân, trong tay còn có hồ phù của một nửa cấm vệ quân trong hoàng cung. Cưới Chân Châu Nhi, hẳn cơ hồ lập tức nắm giữ toàn bộ binh lựcHoàng Diệp. Hơn nữa còn được Phượng Thần Anh giúp sức, tương lai hẳn muốn đi lên để vị, là chuyện dễ như trở bàn tay.

Tần Nhan từ nhỏ, đã hướng tới hoàng quyeenchí cao vô thượng, chỉ tiếc hẳn là con của thứ phi, cho dù hẳn có năng lực lại thông minh, cho dù mẫu thân của hẳn đã từng thụ ân sủng cũng vậy, đương kim hoàng hậu chỉ cần nói một câu “Họa loạn cung đình, ban thưởng rượu độc”, liền có thể dễ dàng chấm dứt một đờinữ nhândáng thương kia. Từ sau khi mẫu thân chết, hẳn hiểu được cái gì gọi là giả ngốc để sinh tồn, cho nên hẳn thu liễm hết thảytham vọng của chính mình, dùng mặt nạ ôn nhu cùng lễ độ nguy trang bản thân. Tham vọng đã nuôi dưỡng suốt mười mấy năm, rốt cục một cơ hội tốt đã xảy ra trước mặthẳn, chẳng lẽ chỉ bởi vì Yến Tự nói mấy câu, liền khinh địch như vậy buông tha mọi thứ?

Gắt gao siết chặt hai đấm, trong mắtTần Nhan, không còn ảm áp cùngnhân áingày xưa, mà là tràn ngập dã tâm, khao khát dục vọng quyền lực chí cao vô thượng. Hẳn muốn ngôi vị hoàng đế này, cũng muốn đem Phượng Thần Anh khóa ở bên cạnh chính mình!

“A Cữu.” Ngồi bên trong xe ngựa, Tần Nhan trầm giọng nói.

“Có thuộc hạ !” Xa phu a Cữu thấp giọng đáp.

“Đi tìm kẻ đó, đem hết thảy chi tiết những chuyện mấy ngày qua của Phượng Thần Anh hồi báo cho bốn vương.”

“Thuộc hạ tuân mệnh!”

Đông viện, một con bồ câu bay vào một tiểu viện.

Một thiếu niên thanh lệ vươn tay, bồ câu nhu thuận đứng trên ngón tay của hẳn. Thiếu niên bắt lấy thư tín được buộc vào chân bồ câu, cánh tay khẽ run, làm cho bồ câu bay đi.

Mở ra thư tín nhìn nội dung phía trên, thiếu niên cườinhẹ, sau đó theo lấy ra một bình sứ nhỏ. Dem thư vút trên mặt đất, mở ra bình sứ đổ một giọt chất lỏng xuống.

“Xèo” một tiếng, lá thư thể nhưng đã ly kỳ biến mất!

Rốt cục vẫn là nhện không được a! Thiếu niên lắc lắc chất lỏngtrong bình, cười nghĩ. Tiểu tử ngốc trong viện cách vách kia, tối hôm qua ăn trộm gà bắt thành còn mất luôn nắm gạo, hiện tại nhất định đang tức giận nộ khí xung thiên đi? Thật sự là đồ con lừa! Phương Lâm kia, xem ra một chút cũng không đơn giản à!

Tổ Tâm viện.

“Ân ?” Đường Phi bỗng nhiên bừng tỉnh, mơ mơ màng màng mở to mắt, mờ mờ nhìn bốn phía, tối đen một mảnh, phía bên ngoài đã bắt đầu thấp thỏm. Vừa rồi, có phải hay không nghe được thanh âm gì kỳ quái? Hình như có cái gì mới bay đi..... Nhưng mà, ở đây trời lạnh thế này, không nên có chim chóc?

“Làm sao vậy?” Phượng Thần Anh nâng tay vuốt mặt Đường Phi, thực tự nhiên ở trên mặt hắn hôn một chút. Đường Phi muốn tránh, nếu không né tránh..... quá thân mật như vậy, không phải chuyện tốt.

“Không có việc gì, chỉ là đói nên tỉnh.” Đường Phi khởi động thân thể ngồi xuống, gãi gãi đầu tóc lộn xộn. Trời đã tối rồi a, thật sự ngủ đã lâu. Trong trí nhớ, hắn chỉ có một lần ngủ quá lâu như vậy, là thời điểm học năm thứ hai. Khi đó trời mới vừa vào đông, thời tiết thủ đô so với mọi năm lạnh hơn rất nhiều, đã bắt đầu có tuyết rơi. Khi đó, hắn cùng Trần Thần vốn người phương Nam rất sợ lạnh, ở trong ổ chăn ấm áp ngủ suốt một ngày một đêm, đợi đến khi thật sự đói chịu không nổi, hai người mới chơi đoán số, ai thua sẽ phải đi xuống dưới lầu mua mì nóng. Nhớ rõ khi đó là chính mình thua, nhưng hắn chơi xấu, kéo luôn cả Trần Thần từ trong ổ chăn đứng lên cùng nhau đi xuống lầu, ở trong căn tin trống rỗng mỗi người ăn hai bát mì lớn. Khi đó, hắn là rất hạnh phúc đi?

“Nghĩ cái gì? Cười đến vẻ mặt xuân tình nhộn nhạo?” Phượng Thần Anh cũng ngồi xuống, từ sau lưng ôm Đường Phi, còn hai thân thể ấm áp trần trụi gát gao dính chặt, Phượng Thần Anh thoải mái thở dài.

“Không có gì.” Đường Phi đẩy Phượng Thần Anhra, giơ tay lấy quần áo ở một bên mặc vào, nụ cười trên mặt cũng dần dần tan rã. Vừa cùng một người nam nhân lăn lộn trên sàng đan, hiện tại nghĩ đến Trần Thần, hắn có một loại mặc cảm tội lỗi.

Phượng Thần Anh ánh mắt tối sầm lại, hắn biết vừa rồi Đường Phi nhất định nghĩ tới một nam nhân khác, có lẽ chính là cái nam nhâncùng thời đại với Đường Phi. Khi một người vừa cùng người lăn lộn trên giường, sau khi tỉnh lại nghĩ đến một nam nhân khác mỉm cười, cho dù là ai cũng chịu không nổi. Bất quá hắn cố nén không phát tác, hắn thật vất vả mới cùng Đường Phi tiến đến một bước này, như vậy ngày thu lưới cũng không còn xa. Hắn tin tưởng, nhất định có thể làm cho Đường Phi yêu thương mình, cam tâm tình nguyện ở lại bên cạnh hắn!

Vươn tay, giúp Đường Phi mặc lại vạt áo rườm rà, một bên dùng nội lực lên tiếng gọi: “Ưu nhi, chuẩn bị cơm chiều.”

“Dạ.” Thanh âm Ưu nhi từ ngoài viện truyền đến.

“Đây chính là lần đầu tiên ta ngủ thành như vậy, suốt một ngày, thật sự bất khả tư nghị.” Phượng Thần Anh vừa chỉnh quần áo cho Đường Phi vừa nói: “Xem ra, miệt mài quá độ thật đúng là không phải chuyện gì tốt.”

“Hiện tại mới nói những lời này, người không biết đã quá muộn sao?” Đường Phi nhún mày nói.

“Nhưng mà, ngẫu nhiên miệt mài cũng không tệ a!” Phượng Thần Anh bỗng đứng tới gần bên môi Đường Phi, nói giọng khàn khàn: “Người không biết là hiện tại thể xác và tinh thần đều thư sướng sao ?”

Đường Phi cúi đầu nghĩ nghĩ, thực thành thật trả lời: “Cũng phải.”

“Bất quá đáng tiếc,” Phượng Thần Anh có chút tiếc nuối lắc đầu: “Người, khóa ‘Đường’ ngọt đến chết người không đến mạng này, ta vẫn chưa thể chân chính ăn vào miệng.”

Đường Phi khé miệng co rút, một cái tát phóng tới Phượng Thần Anh bị hắn né được, cả giận nói: “Cút!”

“Ha ha ha,” Phượng Thần Anh ngồi ở trên giường, nhìn Đường Phi đứng dậy đi rửa mặt chải đầu, cười nói: “Đường Phi, ta biết tối hôm qua là vì được tính, cho nên ta không có miễn cưỡng người. Bất quá, ta sẽ chờ người. Vẫn chờ người.”

Đường Phi dưới chân khẽ dừng lại, nhưng không có xoay người, tiếp tục vừa đi vừa nói: “Tùy người.” Hắn thật không ngờ sẽ cùng Phượng Thần Anh phát triển quan hệ đến mức như tối hôm qua vậy, kỳ thật đêm đó ở ngoại ô, hắn cảm thấy có thể cùng Phượng Thần Anh trở thành bằng hữu, nhưng không nghĩ qua sẽ biến thành như vậy. Bất quá, không có vấn đề gì, dù sao hắn cũng sắp phải đi rồi, có lẽ sẽ có chút phiền muộnthân nhiên, nhưng cũng không lưu luyến hết thảy ở đây. Dù gì nơi này, vốn không thuộc về hắn.

26. Chương 26: Quan Hệ Tứ Giác

Tự sau đêm Đường Phi không cẩn thận bị hạ được, Ưu nhi đối với toàn bộ ăn mặc chi phí của Đường Phi đều thật cẩn thận kiểm tra một lần rồi mới đưa cho hắn. Đêm đó qua đi, Ưu nhi liền trực tiếp bị Phượng Thần Anh gọi đến hỏi. Bảo hắn đem những chuyện Đường Phi ban ngày đã làm, những người và vật đã tiếp xúc, còn có đã ném qua cái gì toàn bộ liệt kê. Đường Phi một ngày ba bữa đều do Ưu nhi tự tay làm, thức ăn bị người hạ được khả năng rất nhỏ.

Bất quá, thời điểm Phượng Thần Anh nghe thế liền hừ lạnh một tiếng, ánh mắt âm ngoan, nói một câu “Khả năng này tuyệt đối không nhỏ, bởi vì người kẻ đơn không nhất định chính là người bên ngoài”, dọa Ưu nhi mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, đi đứng như nhũn ra, Phượng Thần Anh rất rõ ràng tình cảm của hắn với Đường Phi, lúc ấy hắn quả thật là, muốn thừa dịp Đường Phi bị hạ được làm chút việc không nên làm. Hắn đêm đó bộ dáng quần áo không chỉnh tề đuổi theo Đường Phi, tất cả đều bị Các chủ thấy được!

Ưu nhi cố nén sợ hãi không yên trong lòng, tiếp tục nói cho hết ngày đó Đường Phi đã làm cái gì. Kỳ thật Đường Phi cũng như bình thường, sau khi hắn bị thương cơ hồ trừ bỏ một lần Phượng Thần Anh dẫn hắn ra ngoài, cũng sẽ không rời đi Tổ Tâm viện nửa bước. Muốn nói ngày đó có việc kỳ quái, thì chính là Đường Phi đột nhiên nổi hứng hỏi đến Ngũ Phi, sau đó biết Ngũ Phi cư nhiên đã chết. Lại nói, chính là Nam Vũ công tử ở Liên viện cũng từng đi ra, đến Liễu viện đốt tiền vàng mã cùng hương nến cho Ngũ Phi, giữa lúc đó hắn cũng cùng Đường Phi đối mặt nhìn nhau.

Phượng Thần Anh vẻ mặt suy nghĩ sâu xa, Đường Phi từng nói chuyện này với hắn, bởi vì lúc ấy hắn cảm thấy hương nến mà Nam Vũ đốt, hương vị có chút kỳ quái, tuy rằng lúc ấy Đường Phi không quá mức để ý. Nhưng sau nhớ tới, mới cảm thấy không thích hợp. Liễu viện ở ngay phía trên Tổ Tâm viện, nói cách khác chỗ của Đường Phi là ở cuối chiều gió, hiện tại bắt đầu là mùa đông, gió thổi còn lớn hơn nữa. Cho nên lúc ấy cho dù Đường Phi ở trong phòng, cũng không tránh khỏi hương vị này. Nam Vũ kia, là cố ý? Đem xuân được hạ ở trong hương nến, để cho Đường Phi trúng chiêu. Bản thân mấy ngày gần đây vẫn chạy tới chỗ Đường Phi, người hạ được hắn là đoán chắc hắn sẽ ở một đoạn thời gian nhất định xuất hiện. Nếu Đường Phi ý chí bạc nhược một chút, thời điểm hắn đi vào chắc chắn sẽ nhìn thấy, Đường Phi cùng Ưu nhi đang làm chút chuyện cầu thả! Nói không chừng, bản thân trong cơn giận dữ, sẽ giết chết hai người bọn họ.

Thật sự là hảo mưu kế! Phượng Thần Anh cười lạnh, cả hắn cũng dám tính vào.

“Thiết Hoán.” Phượng Thần Anh lạnh lùng kêu Ưu nhi hầu ở một bên, gọi Thiết Hoán.

“Dạ, Các chủ.” Thiết Hoán đi ra đứng ở trước mặt Phượng Thần Anh cung kính nói.

“Đám công tử này một người so với một người càng có bản lĩnh hơn, ta muốn biết, những người này người là ở đâu tìm tới?” Phượng Thần Anh lãnh đạm nói, đầu tiên là một Ngũ Phi Thừa vương phủ, hiện tại lại chạy đến một Nam Vũ, không thể tưởng tượng được thiếu niên này bình thường tối an tĩnh tối ôn nhu, cư nhiên cũng là mật thám. Như vậy xem ra thân phận Lam Tử Tương còn lại, chỉ sợ cũng không đơn giản đi?

“Là thuộc hạ thất trách, tất cả bọn họ đều là đầu bài của Quỳnh Nguyệt lâu, trong đó Nam Vũ vẫn là một tiểu quan thanh khiết, ba người bọn họ thân phận khác nhau, Ngũ Phi là cô nhi, mười ba tuổi đã bị bán vào Quỳnh Nguyệt lâu. Lam Tử Tương thân phận không rõ, chỉ nghe tú bà nói hắn là một tháng trước từ chỗ buôn bán nô lệ mà mua về. Về phần Nam Vũ kia, nói hắn là một thiếu gia quý tộc đã xuống dốc, bởi vì sinh hoạt bức bách mà không thể không bán mình vào tiểu quan quán, chỉ là hắn bán nghệ không bán thân.” Thiết Hoán dừng một chút, suy nghĩ rồi mới tiếp tục nói: “Lúc trước có thể bởi vì hắn muốn từ nay về sau thoát ly loại địa phương dơ bẩn không chịu nổi này, cơm áo không cần lo, mới đáp ứng đến Phượng Tê Các.”

Phượng Thần Anh mặt mày buông xuống, không biết suy nghĩ cái gì. Thiết Hoán tự biết thất trách, bình tĩnh nhìn Phượng Thần Anh, chờ đợi xử phạt.

“Đi cẩn thận tra ra thân phận bọn họ, Ngũ Phithì không cần, dù sao cũng đã là người chết. Nhớ phải cẩn thận, không cần dả thảo kinh xà.” Phượng Thần Anh khé môi khẽ nhếch, lạnh nhạt nói: “Bổn tọa muốn nhìn xem, là người nào dám tính kế trên đầu Phượng Tê Các!”

Thiết Hoán sững sốt, lập tức hiểu được Phượng Thần Anh không định xử phạt hắn, lập tức nói: “Thuộc hạ tuân mệnh, nhất định không phụ Các chủ nhờ vả!”

“Ân, đi xuống đi.” Phượng Thần Anh nói xong, lại nhìn Ưu nhi, thanh âm lạnh lùng: “Người một lần lại một lần làm những việc không nên làm, người nói, ta nên như thế nào phạt người?”

“Nô tài biết sai!” Ưu nhi quỳ trên mặt đất nặng nề dập đầu, thanh âm sợ hãi.

“Người theo bổn tọa nhiều năm như vậy, hắn biết bổn tọa hận nhất, chính là kẻ phản bội.” Phượng Thần Anh chậm rãi cầm lấy tách trà trong tay, thản nhiên uống một ngụm, thanh âm vẫn không mang theo một chút độ ấm: “Đi, tự mình đến độc thất lấy một viên Thị Tâm đan, hảo hảo nhớ kỹ cái loại thống khổ này. Đây là cơ hội cuối cùng bổn tọa cho người, nếu dám tái phạm, cũng trách bổn tọa không niệm tình cảm lâu năm!”

Ưu nhi run lên, cả người đã bị mồ hôi lạnh thấm ướt, run run thanh âm nói: “Nô tài, đã biết.....”

“Đi xuống đi, cẩn thận chiếu cố tốt công tử nhà người.”

“Đạ.....”

Ngày đó lời Phượng Thần Anh nói với hắn còn rất rõ ràng, nhớ tới Phượng Thần Anh ánh mắt lãnh ngạo lệ, Ưu nhi không kìm hãm được rung mình một cái. Bỗng dưng, ngực giống như vạn con trùng cắn xé, thống khổ rên rỉ một tiếng ôm ngực té ngã. Độc, lại phát tác..... Hắn còn nhớ rõ, thời điểm đi đến độc thất lấy Thị Tâm đan, Cốc Dương là một bộ dáng vô cùng kinh ngạc, hắn nói không nghĩ đến Các chủ cư nhiên vì một tiểu nam sủng đối hắn hạ thủ nặng như vậy. Ưu nhi cười khổ, đúng vậy, hắn cũng không nghĩ đến. Thị Tâm đan được tính ước chừng có thể duy trì một tháng, mỗi lần có thể đau đến nửa canh giờ, thời gian độc phát cũng không nhất định. Hơn nữa, nó là một loại độc được không có giải được. Bất quá lấy ý nghĩa của nó mà nói, không thể xem như độc được trị mạng, tuy rằng không trị mạng, nhưng khi độc phát sẽ làm người cảm thấy giống như bị ngàn vạn con trùng gặm cắn, người bình thường lực nhẫn nại thấp đều không chịu nổi độc tính mãnh liệt này, lựa chọn một đao cấp bản thân một cái thống khoái. Phượng Thần Anh bình thường đều là thủ đoạn dùng để trừng phạt cấp dưới.

Xoa xoa ngực của mình, Ưu nhi rốt cục hiểu được những bằng hữu lúc trước cũng bị xử phạt như vậy, vì cái gì lại lựa chọn tự sát. Bởi vì, thật sự là, rất đau Hai mắt sớm bị nước mắt làm mờ hồ, Ưu nhi mờ mờ nhìn thấy Đường Phi hướng hắn đi tới, khuôn mặt tuấn tú tràn đầy lo lắng. Thời điểm khi hắn nghĩ đến mình đang nằm mơ, thân đã bị người nhẹ nhàng bế lên.

Bờ ngực rộng lớn, khuỷu tay hữu lực, nhiệt độ cơ thể chân thật. Là ôm ấp của công tử, hắn không có nằm mơ, giật mình một cái, Ưu nhi cảm thấy thống khổ của mình giảm bớt không ít. Trên mặt lộ ra một chút thản nhiên, hạnh phúc mỉm cười, Ưu nhi liền rơi vào hôn mê.

Đường Phi đem Ưu nhi ôm về một tiểu gian hắn vẫn thường trụ, cau mày giúp hắn lau nước mắt cùng mồ hôi trên mặt, khuôn mặt non nớt thanh tú đã tái nhợt như tờ giấy, rõ ràng rất thống khổ chau mày, khỏe miệng lại mang theo tiểu ý thản nhiên.

Ai..... Đường Phi bất đắc dĩ thở dài, từ ngày đó hoàn toàn biết được tâm ý của Ưu nhi, sau đó hắn liền cố tình trốn tránh hắn, cố ý đi xem nhẹ bị thương cùng mê luyến càng ngày càng mãnh liệt trong mắt Ưu nhi, rất nhiều chuyện có thể tự mình làm được, không cần phiền toái Ưu nhi, hắn không thể lại cho Ưu nhi một ít cảm giác hiểu lầm. Chỉ là, hôm nay nhìn hắn không thoải mái, vẫn là không có biện pháp mặc kệ. Nhìn đến Ưu nhi bởi vì hành động quan tâm của mình mà lộ ra vẻ mặt hạnh phúc, Đường Phi trong lòng chỉ có áy náy thản nhiên, vẫn lựa chọn làm bộ như không biết. Xin lỗi, Ưu nhi.....

“Đường Phi.” Phượng Thần Anh tới Tổ Tâm viện, trực tiếp vào phòng ngủ Đường Phi, nhưng không nhìn thấy người. Đi đâu vậy? Ưu nhi kia như thế nào cũng không ở đây?

“Đường Phi?” Phượng Thần Anh đi ra phòng ngủ lại lớn giọng hô một tiếng.

“Đừng gọi nữa, ta ở đây.” Đường Phi từ phòng Ưu nhi đi ra nói.

Phượng Thần Anh âm thầm nhíu mày, hẩn như thế nào từ phòng Ưu nhi đi ra ? Xem ra Ưu nhi thật đúng là đã sống quá tự do, cư nhiên còn dám đi câu dẫn Đường Phi !

“Người ở trong phòng Ưu nhi làm gì?” Phượng Thần Anh bất mãn nói.

Đường Phi liếc trắng mắt, nói: “Ưu nhi không thoải mái, vừa rồi té xỉu ta dìu hẩn trở về nghỉ ngơi.”

“Nga !” Phượng Thần Anh bừng tỉnh đại ngộ, đúng vậy, hẩn đã quên Ưu nhi ăn Thị Tâm đan, chắc là lúc độc phát bị Đường Phi gặp được.

“Nga cái gì nga, hẩn bị bệnh ta hôm nay cơm trưa phải ăn cái gì?” Đường Phi tức giận nói, hẩn không biết nấu cơm lại càng không biết dùng củi nhóm lửa! Mấy lần trước làm trứng gà đều là người khác giúp hẩn nhóm lửa!

Phượng Thần Anh vừa nghe hai chữ “Cơm trưa” lập tức hai mắt tỏa ánh sáng, cầm lấy tay Đường Phi hưng phấn nói: “Không quan hệ không quan hệ, người làm không phải được rồi sao? Ta muốn thử xem thủ nghệ của người!” Một cái trứng gà nhỏ hẩn cũng có thể làm ra mỹ vị như thế, huống chi là những món ăn khác! Phượng Thần Anh liếm liếm khóe miệng, tay nghề Đường Phi hẩn là sẽ không kém hơn so với Tần Nhan đi?

Đường Phi kéo kéo khóe miệng, thử xem thủ nghệ của hẩn? Tuy rằng rất muốn cự tuyệt, nhưng đối diện cặp mắt lóe sáng của Phượng Thần Anh giống như tiểu hài tử đang chờ được ăn kẹo, giật giật môi, vẫn là không nói gì thêm, nhận mệnh hướng phòng bếp đi đến. Chỉ là, Đường Phi hoài nghi, bản thân có thể làm được thứ gì ăn được sao? Ăn đi, Phượng Thần Anh có thể hay không, ngộ độc thức ăn a ?

Nửa giờ sau.....

Phượng Thần Anh giơ chiếc đĩa, nhìn xem thứ trước mặt mà theo Đường Phi nói là “ba món mặn một món canh” gì đó, sau đó ngẩng đầu chớp chớp mắt xem Đường Phi, sau đó lại cúi đầu xem “ba món mặn một món canh”, rồi lại ngẩng đầu nhìn Đường Phi..... Cứ thế tuần hoàn lặp lại nhiều lần, thẳng đến khi Đường Phi rốt cuộc không thể chịu đựng được, nâng tay nắm cầm Phượng Thần Anh để cho hẩn không tiếp tục ngẩng đầu cúi đầu, trầm giọng nói: “Có cái gì thì nói đi.”

“Ách.....” Phượng Thần Anh do dự một chút, vẫn là vươn chiếc đĩa đưa tới chiếc đĩa phía trước, chỉ vào một thứ đen tuyền hơn nữa tản ra mùi hôi của tiêu – này nọ hỏi: “Đây là món gì?” Tám loại đồ ăn chính quy tuy rằng hẩn còn chưa ăn đủ, nhưng hẩn có thể tổng nhận biết được?! Đây tuyệt đối không phải bất luận loại nào trong tám loại thực phẩm chính quy kia!

“.....” Đường Phi im lặng, nhìn “món” kia một hồi lâu mới nói: “Trước khi ta nấu nó, hẩn là một con cá rô.” Nhưng có điều hẩn để lửa quá dữ dội, mà dầu lại quá ít, cá kia – một lát liền biến thành than.....

Phượng Thần Anh tay cầm chiếc đĩa khê run lên, cá rô? ‘Kia, cái này, một đồng này là gì?’ Chiếc đĩa vừa chuyển, lại thay đổi một đĩa khác, cái này thật là có “đôi”! Nguyên liệu nấu ăn không biết tên làm thành một đồng vật thể không xác định, vừa vàng vừa đen, còn mang chút mùi khét quỵ dị!

“Đại khái, là..... thịt sườn đi?” Đường Phi cũng nhận thức một hồi lâu mới nói, hẩn vốn muốn làm một món sườn nướng, ai biết vẫn là lửa quá mãnh liệt nhưng dầu lại quá nhiều, nướng một lúc liền biến thành như vậy

Phượng Thần Anh tay mạnh mẽ run lên, xem một món đồ ăn cùng một món canh nhìn không ra nguyên liệu nấu ăn còn lại, rốt cục vẫn là không kiên trì để hỏi, tay mềm nhũn: “cạch” một tiếng, chiếc đĩa rớt xuống. Thanh âm run rẩy nói: “Nói, trứng gà lần trước đến tột cùng là ai làm?”

Đường Phi ngượng ngùng gãi gãi hai má, xấu hổ nói: “Cái kia cũng là ta làm.” Không đợi Phượng Thần Anh lên tiếng lại lập tức nói tiếp: “Ta chỉ biết làm một loại trứng gà đó thôi, những thứ khác ta cho tới bây giờ cũng chưa nói quabản thân biết làm! Là người tự mình mặc danh kỳ diệu hiểu lầm mà thôi.....”

Phượng Thần Anh khóe miệng co rút, hẩn quả thật chưa nói qua.....“Là sai lầm của ta.....”

Phượng Hoa Lâu.

“Sườn xào chua ngọt, thịt heo sốt chua ngọt, cá chép chua ngọt, sốt thịt bò lên men, hạt sen nhào đường ninh lửa nhỏ, củ sen nhào đường.....” Phượng Thần Anh bưng lên tách trà uống một ngụm, khẩu khí thở hổn hển, bỗng nhiên nhớ tới cái gì, còn nói: “Trước tiên đem một ít thạch đậu chấm đường lên khai vị, những món khác làm nhanh lên, ta đói bụng.”

Đường Phi nắm chặt hai đấm, xương cốt kêu “răng rắc”, dùng hết khí lực toàn thân mới có thể khống chế xúc động muốn một quyền đánh xỉu Phượng Thần Anh.

“Ừ, Phượng gia, ngài hôm nay là làm sao vậy? Như thế nào lại hăng hái muốn ăn ngọt như vậy?” Yến Tự che miệng, một đôi mắt tựa tiểu phi tiểu nhĩ nhìn Đường Phi.

“Hắc, gia ta chính là thích ăn ‘Đường’, có sao không?” Phượng Thần Anh ánh mắt ở trên người Đường Phi dạo qua một vòng, có chút giống như vô ý liếm liếm khóe môi nói.

“Có thể có thể, Phượng gia thích ăn cái gì liền ăn cái đó!” Yến Tự buồn cười nói: “Nếu vậy, muốn hay không cho ngài một tách trà mật ong pha đường? Sáng nay vừa đưa tới một mẻ mật ong rất mới!”

“Nga? Vậy cho hai tách!” Phượng Thần Anh bàn tay to vung lên, Yến Tự thản nhiên lui xuống.

Yến Tự vừa đi, Phượng Thần Anh bắt đầu không thành thật hướng bên người Đường Phi dựa sát, vai kề vai với Đường Phi, ghé vào lỗ tai hần nhẹ giọng nói: “Nếu ngày nào ta cũng có thể ăn ‘Đường’ thì tốt rồi.”

Đường Phi quay đầu, cùng đôi môi của Phượng Thần Anh gần đến không thể gần hơn, khóe môi khẽ nhếch, thanh âm trầm trầm: “Kỳ thật ta còn có thể nấu một món đặc biệt kêu là ‘Phượng hoàng om’, người muốn nếm thử hay không?”

Phượng Thần Anh cũng giương lên khóe miệng, nói giọng khàn khàn: “Món ăn này ta từng nếm qua, ta cảm thấy, nếu trộn thêm một chút hương vị mật đường, sẽ rất tuyệt vời.....” Nói xong liền đề tiện, dán sát trên môi Đường Phi.

Hơi thở quen thuộc truyền đến, Đường Phi ngẩn ra, hôn mê một chút mới phản ứng lại, vừa muốn nâng tay đẩy ra, nguyên bản cửa đang đóng bỗng nhiên bị mở ra.

“Phượng gia, có người quen tới chơi – a!” Yến Tự sắc mặt ứng đỏ dùng khăn tay che lại hai mắt, lại nhin không được vụng trộm lộ ra một chút khe hở nhìn xem.

Người quen – Tần Nhan cùng Hà Tịch, vẻ mặt trở mắt đứng ở phía sau Yến Tự.

Đường Phi mạnh mẽ đẩy ra Phượng Thần Anh, vội vàng đứng lên vẻ mặt vô thố nhìn Hà Tịch, lúng ta lúng túng nói: “Hà Tịch, không phải như thế.....”

Phượng Thần Anh phiêu mắt nhìn Đường Phi khàn khàn vô thố, miễn cưỡng chống cảm đối Tần Nhan nói: “Tiểu Nhan, như vậy trùng hợp cũng tới nơi này ăn cơm?” Quay đầu đi, hơi khiêu khích nhìn Hà Tịch nói: “Đã lâu không thấy Hà huynh, chủ tử nhà người vẫn mạnh khỏe?” Khóe mắt đảo qua, nhìn đến một mảnh xanh biếc quen thuộc, đó là phi thúy lần trước Đường Phi được tặng, hiện tại lại mang ở bên hông Hà Tịch.

“Phượng Các chủ.” Hà Tịch đối Phượng Thần Anh chấp tay, lập tức lại nhìn về phía Đường Phi, miễn cưỡng cười nói: “Là Hà mỗ thất lễ, chỉ là nghe Yến lão bản nói Đường huynh ở nơi này nên mới nghĩ đến lên tiếng kêu gọi. Lần trước Đường huynh đi vội vàng, tại hạ còn lo lắng thân thể của người. Bất quá hiện tại xem ra Đường huynh khí sắc không tồi, tại hạ an tâm. Như vậy, cáo từ trước.” Hà Tịch thấp người vái chào, xoay người rời đi.

Đường Phi cả kinh, một bên đuổi theo một bên kêu lên: “Hà Tịch!”

Tần Nhan nhìn Phượng Thần Anh, tình nhân đuổi theo nam nhân khác còn không truy sao? Thậm chí còn một bộ dáng cà lơ phất phơ. Hắn biết người này là tân sủng gần đây của Phượng Thần Anh, cũng là – con mồi mà Phượng Thần Anh nói với hắn. Nhưng, vì cái gì nhìn đến Phượng Thần Anh thân thiết với hắn, trong lòng lại khó chịu như vậy?

Yến Tự nhìn trong phòng chỉ còn lại hai người, thè lưỡi nhanh chóng nói: “Hai vị đại gia chờ, ta đi xem đồ ăn làm tốt chưa.” Sau đó lòng bàn chân lướt đi. Nàng là ở bên ngoài gặp được Tần Nhan cùng Hà Tịch, cho nên cố ý dẫn hai người bọn họ tiến vào “ôn chuyện”, thật ra nàng chỉ vì gần đây quá nhàm chán, nên muốn

nhìn một chút quan hệ tứ giác phức tạp ra sao. Nhưng ai biết, Các chủ nhà nàng cứ nhiên không có ý định biểu diễn phối hợp! Bối rối không biết nên như thế nào giải quyết, vẫn là thừa dịp Các chủ chưa phản ứng, nàng cố ý nhanh chóng chuồn trước!

“Người, không truy sao?” Tần Nhan hạ mắt hỏi, hần nhìn đến hầu kết Phượng Thần Anh có một hôn ngân màu đỏ nhạt, là nam tử mới vừa rồi đi? Cổ nam tử kia, cũng có một hôn ngân màu hồng. Bỗng nhiên có chút tức giận, chính mình vì cái gì muốn xem rõ ràng như vậy?! Vì cái gì muốn để ý?!

“Người đã ở trong này, ta vì cái gì phải truy?” Phượng Thần Anh chọn hai thạch đậu phủ đầy đường vừa ăn vừa nói, ân, thạch đậu này còn có mùi thơm!

Tần Nhan sững sốt, nhìn Phượng Thần Anh, há miệng thở dốc, vẫn là nói: “Ta biết người ở trong này, cho nên cố ý lại đây tìm người.”

“Có việc?” Phượng Thần Anh nhìn Tần Nhan liếc mắt một cái, sau đó hướng hần vẫy tay: “Lại đây ngồi xuống nói.”

“Không được.” Tần Nhan lại cúi đầu: “Ta chỉ là nghĩ nói cho người, ta muốn thành thân”

Phượng Thần Anh ngẩn ra, mạnh mẽ ngẩng đầu nhìn hướng Tần Nhan.

“Là phụ hoàng ban hôn, con gái một của Chân Nhung– Chân Châu Nhi.” Tần Nhan tay giấu ở ống tay áo đã gắt gao nắm chặt: “Ý nghĩa trong việc này, ta nghĩ, người so với ai khác đều hiểu rõ hơn.....” Cho nên, ta không thể mất đi cơ hội này !

“Phải không?” Phượng Thần Anh giương mắt cười, cười sáng lạn: “Chúc mừng người, nghe nói Chân đại tiểu thư xinh đẹp như hoa, là một mỹ nhânhiếm có, người cũng thật có phúc khí.”

“Cám ơn.....” Tần Nhan thần nhiên nói, trong mắt hiện lên một tia đau thươngkhông thể tiêu biến, quả nhiên, hần sẽ không để ý a..... Tuy rằng bản thân vô luận như thế nào cũng sẽ thú Chân Châu Nhi, nhưng là vẫn đang muốn nghe đến Phượng Thần Anh nói một câu “Đừng cùng nàng thành thân”.....

“Người muốn đại hôn, gần đây hần là bề bộn nhiều việc đi, ta sẽ không lưu người ở lại ăn cơm, ngày đó ta nhất định đưa tới cho người một phần đại lễ!” Phượng Thần Anh cười nói.

“Cám ơn.....” Lại là một câu cảm ơn, bởi vì Tần Nhan thật sự không biết nên nói cái gì, xoay người không cho Phượng Thần Anh nhìn đến hốc mắt đã muốn hồng của mình, nghĩ nghĩ vẫn là nói câu: “Nam nhân bên cạnh người kia không đơn giản, phải cẩn thận.....” Nói xong, cũng không quay đầu lại rời đi.

Phượng Thần Anh thần nhiên cười, thật lâu sau, mới nói: “Ta biết người ở bên ngoài, đi lấy một bình rượu đến, tốt nhất là Hoàn Lương Mộng. Hiền vương muốn thành hôn, đáng giá ăn mừng một chút.”

Yến Tự ở phía sau cửa khe khẽ thở dài, đáp: “Dạ, thuộc hạ đi lấy.....”

Thành thân sao? Phượng Thần Anh khước miệng mang cười, nhưng tiểu ý lại không xuất hiện, đáy mắt tràn đầy lãnh sương làm cho người ta sợ hãi.

27. Chương 27: Thất Tình?!

“Hà Tịch !” Đường Phi đuổi theo Hà Tịch, một phen giữ chặt cánh tay hần không cho hần tiếp tục bước đi.

Hà Tịch kinh ngạc nhìn Đường Phi, nói: “Đường huynh? Người như thế nào lại ra đây?”

“Ta.....” Đường Phi lòi kéo hần, lại không biết nên nói cái gì. Hần lấy thân phận gì mà đi theo Hà Tịch giải thích hần cùng Phượng Thần Anh không phải như vậy, hết thảy chuyện này đều chỉ là hiểu lầm? Hần ngay cả lý do bản thân vì cái gì lại đuổi theo ra cũng không biết!

Hà Tịch nhìn hẩn thật sâu, sau đó cười nhẹ, lật tay lôi kéo hẩn vào một quán trà bên đường.

Chọn một góc khuất ngồi xuống, Hà Tịch tùy tiện gọi hai chén nước trà cùng trà bánh, đợi tiểu nhị đi xuống, mới nhẹ giọng mở miệng nói: “Đường huynh, muốn cùng ta nói cái gì?”

“Ta, ta cùng Phượng Thần Anh, không phải giống như ngươi thấy.” Đường Phi nhìn Hà Tịch nói.

“Đường huynh là muốn theo ta giải thích?” Hà Tịch điềm đạm cười nhìn lại Đường Phi: “Vì sao phải cùng ta giải thích?”

Đường Phi sửng sốt: “Ta..... Ta chỉ là không muốn ngươi hiểu lầm.....”

“Đường huynh vì sao sợ ta hiểu lầm?” Hà Tịch cúi hạ mi mắt, thanh âm bình thản nghe không ra cảm xúc.

“Không biết.” Đường Phi thanh âm có chút trầm: “Nhìn thấy ngươi rời đi, không thể tự chủ đuổi theo ra tới đây.....”

Không biết sao, ‘Có phải hay không, bởi vì ta cùng hẩn bộ dạng giống nhau?’ Hà Tịch trong mắt hiện lên một tia cô đơn: “Cho nên trong nháy mắt kia, ngươi mới có thể không tự chủ được mà đuổi tới, bởi vì một khoảnh khắc ngươi đem ta trở thành hẩn.”

Đường Phi bỗng dưng nắm chặt hai đấm, thật lâu sau mới nói: “Cũng có thể..... Tuy rằng ta đã nói qua sẽ không đem ngươi trở thành hẩn, nhưng vẫn là không tự chủ được, tình cảm của ta đối với hẩn quá lớn. Ta thực có lỗi.....” Hẩn không muốn lừa gạt Hà Tịch, lại càng không muốn thương tổn hẩn.

“Ha ha,” Hà Tịch lắc đầu cười nhẹ, Đường Phi ngẩng đầu nhìn hẩn: “Đường Phi a Đường Phi, ngươi thậm chí ngay cả nói dối cũng không biết a. Hay là nói, ngươi khinh thường nói dối?”

Đường Phi sửng sốt, thành thật trả lời: “Ta thừa nhận bản thân là một kẻ tiểu nhân, cũng thực ti bỉ, thậm chí có thời điểm đã làm những chuyện thất đức. Nhưng ta chưa bao giờ đi lừa gạt tình cảm người khác, đây là nguyên tắc duy nhất ta giữ vững.” Cho nên từ trước tới nay rất nhiều cùng hẩn lên giường đều nói hẩn quá tuyệt tình, hai bên tình nguyện qua một đêm ôn tồn, sau đó có thể không chút nào lưu luyến rời đi, sau này tái kiến cũng như không quen biết.

Hà Tịch giật mình, không lừa gạt tình cảm người khác? Nhưng mà Đường Phi ngươi có biết, mọi người ở chung quanh ngươi, bao gồm cả ta đây, đều đang tính kế lợi dụng ngươi? Ngươi nói không muốn lừa gạt ta, mà ta lại tính lợi dụng ngươi! Bàn tay mạnh mẽ siết chặt, Hà Tịch vừa muốn ngẩng đầu nói cái gì, đã bị một dấu vết trên cổ Đường Phi hấp dẫn, cẩn thận nhìn lại, mặt bỗng dưng đỏ lên.

Đường Phi không tự giác theo Hà Tịch ánh mắt vượt cổ mình, mới nhớ tới đêm đó Phượng Thần Anh ở nơi này để lại một cái hôn ngân thật sâu. Phượng Thần Anh chết tiệt! Đường Phi nghiêng răng nghiêng lợi, hoàn toàn đã quên là hẩn lưu lại ấn ký trên cổ Phượng Thần Anh trước.

“Này..... cái này.....” Đường Phi hiếm có đỏ mặt, ấp úng không biết nên như thế nào giải thích, cuối cùng cắn răng một cái, vẫn là quyết định đem sự thật nói cho Hà Tịch: “Kỳ thật là có người muốn hãm hại ta nên hạ được, Phượng Thần Anh vừa đúng lúc tới tìm, cho nên chúng ta.....”

“Cái gì? Lại có người muốn đối với ngươi gây bất lợi?!” Đường Phi còn chưa nói xong, Hà Tịch liền đánh gãy hẩn, vẻ mặt lo lắng cùng kinh ngạc.

Lại? Đường Phi nghi hoặc nhìn Hà Tịch: “Ngươi chẳng lẽ biết cái gì đi? Ngươi không phải là biết ta lần trước bị người bắt cóc?” Thời điểm hẩn bị bắt cóc vừa vặn mới cùng Hà Tịch chia tay, hẩn là trên đường về Phượng Tê Các bị người trói đi, trừ phi Hà Tịch quay đầu tìm hẩn, nếu không tuyệt đối không biết hẩn xảy ra chuyện, hơn nữa sau khi trở về căn bản cũng không có đề cập qua với hẩn, hẩn như thế nào biết mình bị người khác bắt cóc?

Hà Tịch cả kinh, né tránh ánh mắt tham cứu của Đường Phi, nói: “Nghe được một ít lời đồn, nói là một vị công tử của Phượng Tê Các bị người bắt đi, sau lại nghe được vị công tử kia chính là ngươi.....”

Đường Phi tuy rằng vẫn cảm thấy có chút kỳ quái, nhưng cũng không tái truy vấn, liền nói: “Kỳ thật lần đó là do ta làm việc thất đức, thời điểm lên công đường đắc tội không ít người, mới gặp phải trả thù, vẫn

là Phượng Thần Anh đem ta cứu trở về. Mà lần này, rõ ràng là người trong Phượng Tê Các cố ý muốn hãm hại ta.”

Hà Tịch cả kinh, Đường Phi như thế nào nghĩ đến hắn bị người bắt cóc là vì do đắc tội người khác? Phượng Thần Anh đến tột cùng đã nói gì với hắn? Chuyện Thừa vương bắt cóc Đường Phi để áp chế Phượng Thần Anh, hắn tin tưởng mọi người trong cuộc đều rành mạch, nhưng người tột vô tội bị bắt vẫn như cũ chẳng hay biết gì! Mà người trong Phượng Tê Các hạ thủ đoạn với Đường Phi lại là mục đích gì? Người kia do bên nào phái đi? Hà Tịch cảm thấy bản thân rất đau đầu, mấy tin tức này đối với thái tử mà nói, hắn là tốt đi?

“Người về sau phải cẩn thận hơn, mọi người trong Phượng Tê Các không phải đều là tiểu bạch thỏ, có lần này, sẽ có lần tiếp theo!” Hà Tịch lo lắng nói.

“Ta sẽ không để cho bọn họ có lần tiếp theo.” Đường Phi mỉm cười trấn an Hà Tịch: “Ta rất nhanh sẽ có thể rời đi nơi này, đại khái, vĩnh viễn cũng sẽ không trở lại.”

“Rời đi?!” Hà Tịch thanh âm đột nhiên cất cao, bất khả tư nghị nhìn Đường Phi. Nhận thấy bản thân thất thố, Hà Tịch lập tức trấn định lại, nói: “Người là Phượng Thần Anh Hắn như thế nào có khả năng thả người đi? Thậm chí, còn là vĩnh viễn không trở lại?”

“Hắn biết ta muốn rời đi, cũng biết ta lập tức sẽ có thể ly khai.”

“.....” Hà Tịch nhìn Đường Phi, thật lâu không nói gì.

“Hà Tịch, ta vốn không thuộc về nơi này.” Đường Phi chậm rãi nói, lúc này, tiểu nhị đem trà cùng bánh bày lên. Đường Phi thuận thế cầm lấy cái chén, đối Hà Tịch giơ chén lên, nói: “Cho dù ly khai, ta cũng sẽ không quên người. Người là, bằng hữu đầu tiên của ta ở nơi này.”

Hà Tịch điềm đạm cười cùng Đường Phi chạm cốc, muốn hỏi gì đó nhưng thủy chung cũng không mở miệng. Hắn muốn hỏi, người muốn đi tìm nam tử kêu là “Thần” kia sao? Trong lòng có chút khổ sở, “Thần” ở trong lòng Đường Phi, cùng hắn bộ dạng rất giống, nhưng chung quy mình không phải hắn.....

“Khi nào thì rời đi?” Hà Tịch buông cái chén hỏi: “Ta nghĩ, ngày đó có thể tiễn người một đoạn.”

“Rất nhanh, chỉ cần nhận thêm năm, sáu án kiện nữa, ta có thể ly khai.” Đường Phi còn thiếu khoảng bốn trăm lượng, nếu lên công đường thêm mấy lần nữa, hắn liền đủ tiền giao cho quốc sư.

“Nguyên lai người liều mạng kiếm tiền là muốn rời đi?” Hà Tịch rốt cục hiểu được, vì cái gì hắn bị bêu danh ở lưng nhiều như vậy nhưng vẫn không để ý tiếp tục làm việc, nguyên lai là vì muốn rời đi nơi này..... Nếu Đường Phi có thể rời đi, nếu Phượng Thần Anh thật sự thả hắn rời đi, có phải hay không hắn có thể không bị cuốn vào bên trong trận phân tranh tàn khốc này? Hắn không muốn thương tổn Đường Phi, cũng không muốn để bất luận kẻ nào thương tổn Đường Phi !

“Người còn thiếu bao nhiêu bạc?” Hà Tịch hỏi có chút vội vàng.

Đường Phi ánh mắt lạnh lùng, ngữ khí có chút lãnh cứng nói: “Hà Tịch, ta hy vọng người biết được, ta muốn rời đi nơi này là dựa vào chính mình, ta sẽ không tiếp nhận bố thí của bất luận kẻ nào.”

Hà Tịch chấn động, vội vàng nói: “Đường Phi, người hiểu lầm! Ý tứ của ta là ta ở nơi này nhận thức rất nhiều người, thiếu gia nhà ta ở Miên Cẩm cũng có chút thế lực, có thể giúp người giới thiệu một số sinh ý.”

Đường Phi biết bản thân phản ứng quá mức, áy náy nói: “Thực xin lỗi, là ta quá nhạy cảm.”

“Người không có sai, cho nên không cần giải thích, là ta không nói rõ ràng.” Hà Tịch mỉm cười lắc đầu nói.

“Cám ơn người.” Đường Phi chân thành nói.

Hà Tịch cười, không có nói nữa.

Thời điểm Đường Phi trở lại Phượng Tê Các trời đã tối rồi, trong Tổ Tâm viện đèn lồng đều không thắp, tất cả đều là tối đen một mảnh.

Đường Phi nương theo tinh quang âm đạm trên trời sờ soạng đến phòng Ưu nhi, bình thường vừa tối Tổ Tâm viện đã đèn đuốc sáng trưng, đến bây giờ còn chưa đốt đèn, nguyên nhân chỉ có một, Ưu nhi còn bệnh. Nhưng mà tiến đến phòng Ưu nhi, lại không cảm nhận được bất luận hơi thở nào. Ưu nhi như thế nào không ở

đây? Đường Phi kỳ quái bước ra, thẳng hướng phòng của mình đi đến. Vừa mở cửa, một cánh tay từ chỗ tối vươn mạnh ra kéo lấy cánh tay Đường Phi – Đường Phi cả kinh, đang muốn phản kích đã bị đối phương gắt gao ôm vào trong ngực.

“Ta ở Phương Hoa Lâu đợi người thật lâu, vì cái gì vẫn không trở lại? Người không biết ta đang chờ người sao?” Hơi thở nóng rực phun ở bên tai Đường Phi, mang theo mùi rượu nồng đậm.

Nghe lời nói lên án mang theo hơi men, Đường Phi sửng sốt, dừng giây dựa. Là Phương Thần Anh? Đúng rồi, hắn đuổi theo Hà Tịch, bỏ lại Phương Thần Anh một mình ở Phương Hoa Lâu !

“Phương Thần Anh ?” Đường Phi nâng tay vỗ nhẹ nhẹ tấm lưng của hắn, kêu lên: “Người có khỏe không ?”

Phương Thần Anh gắt gao ôm Đường Phi, ở vành tai hắn lung tung hôn lên, nói nhỏ: “Ta chờ thật rất lâu, người vì cái gì không trở lại? Người thích Hà Tịch kia có phải hay không? Người cảm thấy hắn rất trọng yếu, cho nên đem ta bỏ lại Phương Hoa Lâu cũng không bận tâm phải không? Đường Phi, người có thể đối với hắn, thậm chí với Ưu nhi đều sẵn sàng như thế, vì cái gì lại duy nhất nhẫn tâm với ta?”

Đường Phi ánh mắt buồn bã, trong lòng trào ra một cổ áy náy, vỗ lưng hắn nhẹ giọng trấn an: “Phương Thần Anh, người say, ta gọi là người khác tới đưa người trở về.”

“Đường Phi!” Phương Thần Anh thấp giọng quát, thân thủ chế trụ mặt hắn, cúi đầu nhìn ánh mắt hắn: “Ta không có say, ta không có say..... Ta thích người.....” Nói xong liền vội vã hôn lên môi Đường Phi.

“Ấn !” Đường Phi quay đầu né tránh, giơ tay đẩy hắn ra, quát khê: “Phương Thần Anh!”

Phương Thần Anh uống rượu, cước bộ phù phiếm, không có phòng bị bị Đường Phi đẩy về sau vài bước.

Tác hôn bị cự tuyệt, Phương Thần Anh ngẩng đầu, ánh mắt âm ngoan, toàn thân tản ra lệ khí khiếp người.

Đường Phi ngẩng đầu xoa xoa khóe miệng, không chút yếu thế nhìn Phương Thần Anh, lạnh lùng nói: “Ta không biết cái ‘Tiểu Nhan’ kia đối với người nói cái gì, nhưng mời người đối với ta tôn trọng một chút, ta không phải vật thay thế cho hắn, lại càng không phải công cụ tiết dục của người!” Giữa trưa, người đi vào với cùng Hà Tịch, hắn là chính là người Ưu nhi đã nói qua với hắn, Hiền vương Tần Nhan, những chuyện đám hạ nhân Phương Tê Các thường hay bàn tán đều là về Tần Nhan, bản thân cũng biết hắn cùng Phương Thần Anh có quan hệ ái muội.

Phương Thần Anh có chút khó chịu bắt lấy vạt áo của mình, tiếng hít thở rất nặng ở trong phòng ngủ hắc ám có thể nghe rất rõ ràng.

“Ta thật sự ở Phương Hoa Lâu đợi người thật lâu, nghĩ đến người sẽ trở về tìm ta..... Ta còn nghĩ có thể để người cùng ta tút lúy một hồi.” Phương Thần Anh thanh âm rất thấp, nhưng đủ để cho Đường Phi nghe rành mạch: “Người biết không? Hắn hôm nay cứ nhiên theo ta nói hắn muốn thành hôn..... Hừ !” Phương Thần Anh cười lạnh một tiếng, mắt tràn đầy châm chọc.

Đường Phi chấn động, nguyên lai là như vậy..... “Ai !” Bất đắc dĩ thở dài, nói: “Người chờ ta một lát.” Nói xong liền ly khai phòng. Phương Thần Anh nhìn Đường Phi rời đi, chỉ chốc lát sau đã thấy hắn trở lại, cầm trong tay một vỏ rượu.

“Đây là rượu Ưu nhi ủ, nói là Quế Hoa Nhưỡng.” Đường Phi cầm rượu đi đến bên người Phương Thần Anh, sau đó nâng tay lôi kéo hắn đi đến phòng ngoài ngồi trên chiếu. Một chuông mở phong ấn của bình rượu, một trận hương ngọt ngào xông vào mũi, Đường Phi không khỏi tán thưởng: “Hảo tửu!” Nói xong liền nhắc bình rượu tới miệng mình uống một ngụm to, sau đó hào sảng đưa cho Phương Thần Anh, đối hắn nhủu mày nói: “Uống !”

Phương Thần Anh đã dần khôi phục bình tĩnh, cười nhẹ tiếp nhận vỏ rượu, học bộ dáng Đường Phi mạnh mẽ nốc một ngụm, sau đó cau mày ghét bỏ: “Quá ngọt, không có mùi rượu.”

“Người thôi đi.” Đường Phi tức giận đoạt lấy rượu, nói: “Có rượu uống đã tốt rồi, còn chọn này chọn nọ.”

“A !” Phương Thần Anh mặc danh kỳ diệu nở nụ cười, nhìn sườn mặt của Đường Phi đang uống rượu, nói: “Cho tới bây giờ cũng chưa từng có người cùng ta uống rượu như vậy, người vẫn là người đầu tiên.”

“Hừ,” Đường Phi khẽ cười một tiếng, nâng cốc đưa cho Phượng Thần Anh, nói: “Nếu không phải xem người thất tình buồn bã, ta mới không rảnh làm những chuyện dư thừa như thế.”

“Thất tình? Có ý tứ gì?” Phượng Thần Anh khó hiểu hỏi.

“Người người yêu muốn thành hôn, đối tượng thành thân lại không phải người.” Đường Phi đối Phượng Thần Anh chớp chớp mắt: “Nhạ, tình trạng giống người hiện tại, kêu là thất tình.”

“Người yêu?!” Phượng Thần Anh buồn cười, nốc liên tiếp vài hớp “rượu ngọt” bị hấn ghét bỏ, nói: “Không, ta không thích hấn. Ta tuy rằng không biết cái gì gọi là yêu, nhưng ta có thể khẳng định ta không thích hấn.” Sau khi hấn biết Tần Nhan muốn thành thân, trong lòng mặc dù có chút mất mát cùng khó chịu, nhưng cũng không có cảm giác quá lớn. Nhiều lắm, xem như có chút thích hấn đi? So sánh với việc hấn đòi Đường Phi suốt một buổi chiều cũng không bằng, khó chịu trong lòng còn lớn hơn việc Tần Nhan muốn thành thân!

Đường Phi vẽ mặt bày ra bộ dáng “không phải đâu, không phải đâu”, nói: “Vậy người còng giả bộ u buồn cái gì? !”

“Ta mới không có giả bộ!” Phượng Thần Anh lớn tiếng phản bác: “Đều bởi vì người đem ta một mình bỏ lại Phươg Hoa Lâu, tâm tình ta không tốt cho nên uống hết một bình ‘Hoàn Lương Mộng’ !”

“..... Người không phải thất tình ?” Đường Phi biểu tình có chút ngạc nhiên.

“Đương nhiên! Người từ khi trở về ta liền nói đều là vì người, do bản thân người không tin, ta còn có biện pháp gì ?” Phượng Thần Anh vẽ mặt vô tội nói, nói xong lại giơ lên bình rượu trong tay.

Đường Phi mạnh mẽ đoạt lấy, sau đó hướng miệng mình nốc, hừ, người cứ tiếp tục đùa giỡn đi!

“Ai ai !” Phượng Thần Anh thân thủ chém giết: “Chừa chút cho ta!”

“Cút!” Đường Phi một cước đạp qua, Phượng Thần Anh lập tức bật trở về. Bộ giỡn sao, một vò Quế Hoa Nhưỡng duy nhất đó. Rượu ngọt tuy rằng không dễ say, nhưng tác dụng chậm rãi, Đường Phi uống hơn phân nửa đã có chút mơ mơ hồ hồ, còn Phượng Thần Anh từ trước uống hết một bình “Hoàn Lương Mộng” đã sớm không chịu được, ôm Đường Phi nói chút mê sảng người khác nghe không hiểu.

“Uy.” Đường Phi đẩy đẩy Phượng Thần Anh đang gác trên vai hấn, Phượng Thần Anh mơ mơ màng màng nói hai câu, ôm Đường Phi cọ cọ, sau đó cúi đầu từng chút từng chút bắt đầu ngủ gà ngủ gật.

“Đừng ngủ ở chỗ này, sẽ cảm lạnh” Đường Phi vừa mới dứt lời, một giọt màu trắng lạnh như băng tích ở trên chóp mũi hấn, mờ mịt ngẩng đầu: “À? Đây là – tuyết rơi?” Vươn tay tiếp được những bông tuyết từ trên không lảo đảo rơi xuống, vừa đụng chạm vào lòng bàn tay liền hóa thành chất lỏng trong suốt lạnh như băng. Thở ra một ngụm nhiệt khí, Đường Phi lẩm bẩm nói: “Mùa đông thật sự đã tới a.....” Bông tuyết một đoá hai đoá từ từ bay xuống, sau đó bắt đầu trở nên dày đặc. Đường Phi đem Phượng Thần Anh đã muốn ngủ như chết nâng dậy, bởi vì bông tuyết lạnh như băng rơi ở trên cổ cùng trên mặt hấn, theo bản năng hướng nguồn nhiệt duy nhất tới gần, đem Đường Phi ôm càng chặt. Đường Phi tuy rằng cao, cũng vẫn là so với Phượng Thần Anh thấp hơn nửa cái đầu, bị hấn ôm như vậy cơ hồ rơi vào trong lòng hấn.

Đường Phi nghiêng rằng nghiêng lợi đỡ lấy Phượng Thần Anh, người này rốt cuộc là say hay không có say?! Ấn đầu hử cũng thật chuẩn a! Thật vất vả đem Phượng Thần Anh đưa tới bên cạnh giường, Đường Phi đã mệt đổ mồ hôi, người uống rượu quả nhiên thực trầm! Tùy tiện cởi áo khoác Phượng Thần Anh, Đường Phi đem hấn quăng lên giường, sau đó bản thân cũng cởi giày và áo leo lên, đem chăn bông che kín hai người.

Thái tử phủ, thư phòng.

Thuần Vu Quyết mặc áo hồ cừ thật dày, đứng ở phía trước cửa sổ nhìn bầu trời đêm đang rơi tuyết, bóng dáng gầy tiêu điều mà tịch mịch. Tần Nghị ngồi ở án thư ngay trước tách trà nóng, nhập thần nhìn theo bóng dáng Thuần Vu Quyết. Hôm nay, là sinh thần đại ca của Thuần Vu Quyết, đại ca hấn là nam hoàng hậu đầu tiên của Quỷ Tà quốc, nhưng vị Nam hậu truyền kỳ này, đã chết, chết năm năm. Hại chết hấn, nghe nói chính là vị hoàng đế Quỷ Tà yêu hấn nhất. Có lẽ Quỷ Tà hoàng đế là thật yêu hấn đi? Nếu không, suốt năm năm nay, hấn ngay cả một phi tử thậm chí thị cơ cũng đều không có.

Ai, đáng tiếc a! Quỷ Tà hoàng đế hại chết không phải chỉ là người hấn yêu nhất, mà còn là ca ca ái nhân của Tần Nghị. Thù này, hấn nhất định báo.

Đang lúc Tần Nghị nghĩ đến nhập thần, Hà Tịch cầm một cây dù màu xanh đập tuyết mà đến.

“Thuộc hạ tham kiến thái tử điện hạ.”

“Đứng lên đi, thời tiết như thế này, tại sao không mặc nhiều hơn một chút?” Tần Nghị trách cứ nhìn Hà Tịch nói.

“Thuộc hạ không biết lạnh.” Hà Tịch điềm đạm cười.

Thuần Vu Quyết xoay người, trên mặt mang lệ nhưng vẫn là một bộ dáng không chút thay đổi, đối Hà Tịch gật gật đầu, sau lại xoay người sang chỗ khác nhìn bông tuyết tiếp tục rơi lệ. Tần Nghị bắt đầu đi thở dài, đối Hà Tịch lắc đầu, ý bảo hấn không cần để ý tới Thuần Vu Quyết, chờ hấn khóc đủ là tốt rồi.

“Như thế nào? Khuya như vậy còn đến đây là có chuyện gì sao?” Tần Nghị hỏi.

“Dạ.” Hà Tịch nói, sau đó đem việc hôm nay Đường Phi nói với hấn báo cáo lại cho Tần Nghị.

Tần Nghị nghe xong, vẻ mặt ảo não nói: “Xem ra có không ít người cấp Phượng Thần Anh tặng ‘Thứ tốt’ a! Người nói, lúc trước chúng ta như thế nào lại không bồi dưỡng vài mỹ nam tử chứ? Nếu không hiện tại chúng ta cũng có thám tử ở trong Phượng Tê Các rồi!”

“Điện hạ, người nói, chúng ta có cần hay không điều tra về bọn họ?” Hà Tịch hỏi.

“Không cần,” Tần Nghị khoát tay nói: “Phượng Thần Anh là người thông minh như vậy chẳng lẽ không biết đi thăm dò sao? Chúng ta không cần tìm thêm phiền toái, xem kịch đã rất tự tại, việc gì phải trở thành người đi diễn kịch?”

Hà Tịch sửng sốt, hiểu rõ gật gật đầu. Nghĩ nghĩ còn nói: “Điện hạ, Đường Phi hấn.....”

Tần Nghị không chút để ý nhìn Hà Tịch liếc mắt một cái, cười hỏi: “Như thế nào, người muốn giúp hấn?”

“Ta.....” Hà Tịch khẽ ngừng lại: “Thuộc hạ nghe theo điện hạ phân phó.”

“Hà Tịch, ta biết người không muốn Đường Phi bị cuốn vào bên trong trận tranh đấu này. Bất quá nếu Phượng Thần Anh đã nói nguyện ý thả hấn đi, ta quản nhiều chuyện như vậy làm cái gì? Nếu người đã muốn giúp hấn thì cứ giúp đi, để cho hấn sớm một chút thoát ra cũng tốt.” Tần Nghị dừng một chút, đón lấy nói: “Yên tâm đi, qua vài ngày ta liền cấp Đường Phi đưa một án kiện trị giá năm trăm lượng!”

“Tạ điện hạ ân điển.” Hà Tịch cảm kích nói, Đường Phi, người có thể ly khai, có thể trở về, tìm hấn.....

28. Chương 28: Bảo Kiếm Sau Lưng

Đường Phi dựa ở cạnh cửa, khoát hai cánh tay ngẩng đầu nhìn trời. Bầu trời màu xám thăm thẳm rơi nhiều đạo tuyết, tuyết này rơi đã ba ngày, hết một trận lại tiếp theo trận, trên mặt đất tích thành một tầng thật dày. Trước kia hấn ở Bắc Kinh thời điểm đến trường, vào mùa đông cũng có thể nhìn thấy tuyết như vậy, Trần Thần thích nhất chính là lôi kéo hấn ở chỗ ít người trên đường mà đập tuyết, lưu lại một chuỗi dấu chân rõ ràng ở phía sau, hưng phấn mà nói: “Đường Phi người xem, ta từng đi qua nơi này, đây là căn cứ xác minh ta còn sống.” Lúc ấy hấn còn cười nhạo Trần Thần, nói hấn là thích làm ra vẻ thiếu niên lãng mạn, nhưng hiện tại, Đường Phi nhìn tuyết trắng, cũng có một loại xúc động đập lên, lưu lại dấu chân chính mình, chứng minh bản thân cho dù đang dùng thân thể người khác, hấn cũng vẫn còn sống.

Bất chấp tuyết rơi, cúi đầu đi từng bước một vào trong sân.

Một cái dấu chân, hai cái dấu chân, ba cái dấu chân..... Bất tri bất giác, Đường Phi đã bắt chước thói quen trước kia của Trần Thần, một lần lại một lần ở trong tiểu viện đi qua đi lại, cũng không cho phép một dấu chân nào lặp lại.

Ưu nhi đứng ở phía trước cửa sổ phòng mình, si ngốc nhìn nam nhân làm cho mình mê luyến, trong lòng ngũ vị tạp trần, càng nhiều là thống khổ vô lực vĩnh viễn không thể chạm đến hắn, thậm chí cả tư cách nói yêu hắn cũng không có.....

Năm mươi lăm cái, năm mươi sáu cái..... Trước mắt, bỗng dưng xuất hiện một đôi tú tường vân cảm hài thuần trắng sắc. Đường Phi ngẩng đầu, Phượng Thần Anh chính là đang cúi đầu về mặt mỉm cười nhìn hắn.

“Nguyên lai ngươi còn có tính trẻ con như vậy.” Phượng Thần Anh cởi xuống áo hồ cừu của mình khoác lên người Đường Phi, hắn chỉ mặc một kiện quần áo ngoại bào mùa đông đã đi ra đập tuyết. Nâng tay phải đi tuyết trắng tích trên đầu hắn, lại quét mắt nhìn một cái sân tràn ngập dấu chân, Phượng Thần Anh cười nói: “Ta còn nghĩ đến ngươi tuổi trẻ mà thành thạo là do trời sinh chứ!”

“Cái gì tuổi trẻ mà thành thạo?” Đường Phi liếc trắng mắt xoay người vào nhà: “Ta qua cửa ải cuối năm này đã là hai mươi rồi, tiểu đệ đệ.”

Phượng Thần Anh lập tức hạ mặt xuống, bắt mãi đuổi theo nói: “Ta nói rồi, không cho phép gọi ta là tiểu đệ đệ!”

“Thích !”

“Ừ,” Phượng Thần Anh tiến lên từ sau lưng chế trụ eo của Đường Phi, cúi đầu ghé vào lỗ tai hắn cọ cọ, nói: “Ngươi nói này qua khỏi cửa ải cuối năm này liền hai mươi tám, vậy sinh thần của ngươi là thời điểm gì? Ta nhớ rõ ngươi từng nói tuổi của ngươi là chúc long.”

Đường Phi sững sốt, sinh nhật? Trong trí nhớ, sinh nhật hài từ nhà người khác đều thật sự náo nhiệt, hài tử gia đình điều kiện tốt có thể có bánh kem rất lớn cùng với rất rất nhiều lễ vật, cho dù điều kiện thiếu thốn một chút cũng có thể ăn trứng lòng đào cùng mì trường thọ. Mới trước đây, tại cái gọi là “nhà” kia, chỉ cần thời điểm sinh nhật hai “đệ đệ” của hắn, hắn sẽ yên lặng tránh ở một góc, hâm mộ cùng ghen tị nhìn thân thích bằng hữu đến chúc phúc tặng lễ vật, sau đó nhìn bọn chúng mời tiểu bằng hữu đến “nhà” dự tiệc sinh nhật, yến tiệc như vậy, hắn chưa bao giờ có phần. Lại nói đến sau khi vào cô nhi viện, càng không có ai nhớ sinh nhật hắn. Khi học đại học, Trần Thần từng hỏi qua hắn mấy lần, đều bị hắn lấy cớ phiền toái cho qua. Cho nên, Đường Phi sống hai mươi tám năm, cả một lần sinh nhật cũng chưa có, thậm chí một cái trứng gà cũng không ném qua. Mà không, có lẽ thời điểm hắn vừa mới ra sinh, vị thân sinh mẫu thân chưa từng gặp mặt kia có lẽ cũng từng vì hắn chúc mừng đi?

“Không biết, ta là cô nhi.” Đường Phi kéo tay Phượng Thần Anh ra, lập tức đi đến trước chậu than ngồi xuống, vươn hai tay đã lạnh đến mất cảm giác ủ ấm. Tuy rằng Đường Phi có cha có mẹ, cũng không cảm thấy bản thân cùng cô nhi có gì khác nhau, huống chi, hắn thật sự là ở cô nhi viện lớn lên.

Ưu nhi lúc này bừng trà nóng vào, trùng hợp nghe được Đường Phi nói những lời này, bị dọa sững sốt, công tử như thế nào lại là cô nhi?!

Phượng Thần Anh con người lạnh như băng đảo qua Ưu nhi đang đứng sững sờ, Ưu nhi dọa một cái giật mình, nhanh chóng cúi đầu, đưa lên nước trà liền lui xuống. Hắn đi theo bên người Phượng Thần Anh nhiều năm như vậy, biết cái gì nên nghe, cái gì không nên nghe.

Phượng Thần Anh ngồi bên cạnh Đường Phi, học bộ dáng của hắn nâng tay sưởi ấm, ánh mắt dừng ở ngọn lửa trên chậu than, nhưng không có hỏi cái gì.

Trong phòng tĩnh dật chỉ nghe được tiếng hít thở rất nhỏ của hai người, cùng thanh âm chậu than thiêu đốt “lách tách”.

“Đường Phi, ngươi thật sự phải trở về sao? Trở về thế giới của ngươi.” Phượng Thần Anh bỗng nhiên đánh vỡ trầm mặc, nhẹ giọng nói: “Ngươi ở bên kia, có lẽ sống không khoái lạc đi?” Nếu không trong mắt của ngươi, sẽ không thường xuyên mang theo chán ghét.

Đường Phi ngẩn người, đúng vậy, hắn đúng là sống không khoái nhạc, hai mươi tám năm kí ức, trừ bỏ bốn năm đại học cùng Trần Thần có chút dương quang, còn lại đều là âm u. Nhưng mà.....“Thì đã sao? Nơi đó có một người đang đợi ta, ta biết hắn đang đợi ta, cho nên ta phải trở về tìm hắn.”

Giờ khắc này, Phương Thần Anh có loại xúc động muốn nói cho hắn biết, Phương Lâm đã sớm chết, không có khả năng tiến vào thân thể hắn, thân thể hắn khả năng đã sớm hư thối thành một đồng bạch cốt! Nhưng mà, cái hắn muốn, không phải là Đường Phi không thể không lưu lại, mà phải cam tâm tình nguyện vì hắn lưu lại!

“Đường Phi.” Phương Thần Anh bỗng nhiên cảm bàn tay đã ẩm áp khô ráo của Đường Phi, nghiêng đầu nhìn ánh mắt hắn. Có lẽ là vì ánh lửa, Đường Phi bỗng nhiên cảm thấy mắt Phương Thần Anh không chứa đựng mê hoặc âm lãnh cùng ngoan lệ, mà là ẩm áp cùng nhu tình.

“Đường Phi, người nói có người đang chờ người cho nên phải đi về tìm hắn. Nhưng người có biết hay không, nếu người đi rồi, nơi này cũng sẽ có người chờ đợi người?”

Đường Phi trong lòng chấn động, đối với gương mặt ưu thương của Phương Thần Anh, hắn thể nhưng nói không ra lời.....

Phương Hoa Lâu, Nhã Lan gian.

Đường Phi mặc một áo khoác màu đen thật dày, bưng một chén trà nóng ngẩn người.

“Nhưng người có biết hay không, nếu người đi rồi, nơi này cũng sẽ có người chờ đợi người?”

“Đường Phi?!” Hà Tịch ngồi ở bên phải hắn lo lắng kêu một tiếng.

Đường Phi cả kinh, mờ mịt quay đầu hỏi Hà Tịch: “Làm sao vậy?” Trong lòng lại âm thầm thoá mạ chính mình, như thế nào lại nghĩ tới câu nói kia của Phương Thần Anh?

Hà Tịch cười khổ lắc đầu, nói: “Điện hạ muốn cùng người nói chuyện.” Hắn hôm nay hẹn Đường Phi ra, sau liền đem thân phận chân thật của Tần Nghị nói cho hắn, kỳ quái là Đường Phi một chút nghi vấn cũng không có, nhiều nhất chỉ kinh ngạc một lát rồi lập tức khôi phục bộ dáng bình thường.

“Thật có lỗi.” Đường Phi ngẩng đầu đối Tần Nghị cười xin lỗi.

Tần Nghị phe phẩy cầm phiến, cười khê lắc lắc đầu nói: “Không có gì, bốn vương chỉ là muốn ủy thác Đường công tử giúp bốn vương làm một việc. Bởi vì bốn vương thân phận đặc thù, cho nên không tiện ra mặt, chuyện này là Hà Tịch hỗ trợ thay thế bốn vương.”

Đường Phi quay đầu nhìn Hà Tịch liếc mắt một cái, sau đó nói: “Không biết thái tử gặp phiền toái gì?”

“Kỳ thật cũng không phải đại sự.” Tần Nghị ngượng ngùng cười cười, sau đó vuốt đầu nhỏ của Thuần Vu Quyết đang ở một bên ăn mì, vẻ mặt sủng nịch nói: “Là bốn vương có một cây thượng cổ bảo kiếm, bị tiểu gia hỏa này đánh đổ thua cuộc, để cho tặc nhân cuỗ đi.”

“Thiết!” Thuần Vu Quyết hất đầu ra, mắt trắng dã nhìn Tần Nghị liếc một cái, cúi đầu tiếp tục ăn mì.

“Tuy nói không phải đại sự, nhưng kiếm này là tiên hoàng ngự ban cho bốn vương, chẳng may bị người khác biết được, hậu quả thiết tưởng không chịu nổi. Cho nên bốn vương muốn trước khi sự tình còn chưa đại nháo mời người hỗ trợ.”

“Nhưng mà,” Đường Phi khê nhíu mày: “Nếu chuyện này nháo đến công đường chẳng phải mọi người đều biết.”

“Cho nên, bốn vương muốn mượn tài năng của Đường huynh, thuyết phục người nọ đem bảo kiếm trả về, dùng một món khác đền thay thế, thậm chí có thể đến thái tử phủ tùy ý chọn một món bảo vật vô giá!” Tần Nghị nói: “Đương nhiên, tiền thù lao của Đường công tử tự nhiên cũng không thể thiếu, người xem, một ngàn lượng như thế nào?”

Một ngàn lượng?! Đường Phi thật sự là lắp bắp kinh hãi, chỉ vì một thanh kiếm hồng? Đó chính là cả trăm ngàn! Huống chi Tần Nghị không muốn lên công đường, chỉ cần đi hòa giải, phí luật sư năm mươi vạn có hay không quá khoa trương? Như vậy khiến người khác không thể không hoài nghi động cơ của đối phương.

Đường Phi dùng ánh mắt dò hỏi nhìn Hà Tịch, Hà Tịch ngẩng ra, vội vàng nhỏ giọng ở bên tai Đường Phi nói: “Kiếm này là do tiên hoàng ngự ban, ý nghĩa của nó lớn hơn giá trị, cho nên điện hạ mới không tiếc đại giới như thế. Nếu chuyện điện hạ đánh mất bảo kiếm tiên hoàng ban cho bị các Vương gia khác biết, nhất định sẽ tạo ra một hồi phong ba.”

Nguyên lai là vậy..... Đường Phi hiểu rõ, bảo kiếm tiên hoàng ngự ban tượng trưng cho quyền lực thái tử của Tần Nghị, cũng là một loại tượng trưng hoàng quyền, nếu như đánh mất, ngai vàng còn ngồi được hay không sẽ là một vấn đề.

“Thỉnh thái tử yên tâm, chuyện này Đường Phi nhất định sẽ làm tốt. Như vậy, có thể thỉnh Thuần Vu tiểu huynh đệ kể lại những chuyện đã trải qua được không?” Đường Phi bỏ qua do dự liền đáp ứng, một ngàn lượng sức dụ hoặc thật quá lớn, có được một ngàn lượng này, hẳn lập tức có thể đi tìm quốc sư giúp hắn rời đi thời cổ đại, trở lại thời hiện đại đi!

Thuần Vu Quyết đã ăn xong một chén hải sản, còn đang chuẩn bị ăn bát thịt bò thứ hai, ngẩng đầu nhìn nhìn Đường Phi, lại quay đầu nhìn nhìn Tần Nghị vẻ mặt cười hề tiện, hừ lạnh một tiếng, không để ý tới bọn họ. Sau đó tùy tay cầm lấy một lọ tương đổ vào trong bát, xong rồi nắm lên chiếc đũa tiếp tục ăn!

“Ai..... Đừng có ăn!” Tần Nghị vừa mới dứt lời, Thuần Vu Quyết mặt đã tràn đầy nước mắt, nuốt không được mà phun cũng không ra, mặt than nhất thời đỏ ửng!

“Kêu người đừng ăn! Không thấy cái người đổ là hạt tiêu sao!” Tần Nghị đau lòng rút chiếc đũa trong miệng Thuần Vu Quyết ra, hắn cho tới bây giờ cũng không thể dính một chút cay, lần này còn cắn luôn một ngụm hạt tiêu lớn, không cay chết mới là lạ!

“Ô.....” Thuần Vu Quyết bị cay, đôi môi đỏ bừng, bộ mặt than kiên trì vạn năm không thay đổi nay lại nước mắt mũi giàn giụa.

Nhìn đến tình cảnh này, Đường Phi không biết vì sao trong lòng có chút kính nể, phải có định lực tài năng như thế nào mới mặt không đổi sắc a! [?]

“Đừng chịu đựng, uống nước uống nước!” Tần Nghị nâng bàn tay chụp lên ót hắn, bưng lên một ly nước trà đã hơi lạnh hướng miệng hắn ư một ngụm.

“Hô cấp! Hô cấp!” Thuần Vu Quyết một bên kêu một bên uống trà.

“Ách,” Hà Tịch ửng đỏ, nghiêm mặt ngưỡng nhìn nói với Đường Phi: “Làm cho Đường huynh chê cười, không bằng chúng ta ra bên ngoài đàm luận?”

“Hảo.....”

Ở đại sảnh dưới lầu đặt một bàn, Hà Tịch cẩn thận đem chân tướng sự tình nói cho Đường Phi.

Mấy ngày hôm trước Phương Hoa Lâu đến đây một người ngoài, nhìn thấy Thuần Vu Quyết bộ dạng xinh đẹp liền tiến lên đùa giỡn vài câu, Thuần Vu Quyết vốn tính tình nóng nảy, liền rút trường kiếm sau lưng ra. Thanh trường kiếm kia chính là thượng cổ bảo kiếm thái tử điện hạ đưa cho!

Nghe đến đó Đường Phi sửng sốt, Tần Nghị đem bảo kiếm tiên hoàng ngự ban đưa cho Thuần Vu Quyết? Bất quá nhớ tới hai người bọn họ thường xuyên có chút động tác cái muội, liền hiểu, bọn họ hẳn là quan hệ yêu đương đi?

Ngoại nhân kia tuy rằng ngả ngớn, nhưng võ công cũng không thấp! Hẳn chẳng những coi trọng Thuần Vu Quyết, càng coi trọng bảo kiếm trong tay hắn. Liền dùng ngôn ngữ khiêu khích Thuần Vu Quyết cùng hắn luận võ, nếu Thuần Vu Quyết thua liền cầm bảo kiếm trong tay đưa cho hắn. Thuần Vu Quyết không nói hai lời liền vọt lên, kết quả cũng đoán được. Lúc ấy Tần Nghị cùng Hà Tịch đến chậm một bước, đã bị ngoại nhân đó cầm bảo kiếm chạy mất. Sau lại Tần Nghị cho mật thám đi thăm dò, tra được chỗ người kia, mới biết được hắn nguyên lai là danh môn ngoại tộc, thế gia công tử, hơn nữa hắn một mực chắc chắn là Thuần Vu Quyết đáp ứng cùng mình luận võ rồi bại bởi hắn, dám chơi dám chịu. Lúc ấy Tần Nghị sợ làm tình hình phiền phức sẽ gây đại nháo, cho nên miễn cưỡng trước hết rời đi. Hà Tịch đầu tiên nghĩ đến lên công đường, nhưng chân tướng của chuyện tình nhất định sẽ công khai thiên hạ. Vì vậy cần nhắc mãi bọn

họ mới quyết định tìm Đường Phi đến hỗ trợ, đem Hà Tịch giả làm chủ nhân chân chính của bảo kiếm kia, nếu không thể đồng ý liền trực tiếp lên công đường nói chuyện!

“Nhưng mà, cho dù người làm bộ là chủ nhân bảo kiếm, cũng có khả năng rất nhanh bị vạch trần a. Nếu bảo kiếm là do tiên hoàng ngự thưởng, người biết đến khẳng định không ít.” Đường Phi đưa ra nghi vấn.

“Không, người biết đến sự tồn tại của bảo kiếm trong thiên hạ sẽ không vượt qua hai mươi, hơn nữa kẻ biết bảo kiếm là được ngự ban thì lại càng ít.” Hà Tịch nói: “Cho nên cho dù ta nói bảo kiếm là của ta, công tử hoải nghi cũng tìm không ra sơ hở. Bất quá người biết đến vẫn là có, vì vậy trước khi bị vạch trần phải mau chóng giải quyết chuyện này.”

“Kỳ thật, các người phái một ít người võ công cao cường đi trộm về không phải được sao? Làm gì muốn tìm ta?” Đường Phi nhìn Hà Tịch nói.

Bởi vì ta muốn giúp người, nhưng lại không thể trực tiếp giúp, chỉ có thể dùng loại phương thức này. Hà Tịch trầm nghĩ, ngoài miệng lại nói: “Để người ta đi trộm về không phải trực tiếp nói cho bọn họ là chúng ta làm sao? Đến lúc đó cũng giống như lên công đường, lại còn đem thái tử liên lụy vào, sự tình sẽ càng phức tạp.” Lúc ấy hắn còn muốn để thái tử giúp Đường Phi kiếm nhiều sinh ý một chút, ai biết chưa qua vài ngày liền xảy ra chuyện như vậy. Có điều cũng tốt, một lần khiến cho Đường Phi kiếm đủ tiền.

“Yên tâm, ta biết nên làm như thế nào, người kia ở nơi nào? Sớm một chút mang ta đi tìm hắn, đem sự tình giải quyết miễn cho đêm dài lắm mộng.” Đường Phi kỳ thật còn có một tư tâm khác, chính là muốn bảo hộ Hà Tịch. Nếu Tần Nghị rơi đài, Hà Tịch kết cục sẽ như thế nào, Đường Phi dùng ngón chân cũng có thể dự đoán được!

“Không vội, hơn nữa hiện tại tiểu Quyết bộ đáng thế kia, cũng không thích hợp tới cửa tìm người a.” Hà Tịch nói. Đường Phi lại nghĩ đến bộ dáng Thuần Vu Quyết vừa rồi, nhin không được nở nụ cười, Hà Tịch hiển nhiên cũng nghĩ tới một màn đó, cũng lắc đầu nở nụ cười.

Đứng ở trên lầu ba, dựa vào lan can, Yến Tự một bên cắn hạt dưa, một bên chú ý Đường Phi cùng Hà Tịch, trong mắt lóe tinh quang, không biết đang tính kế gì.

Phượng Tê Các.

Vô Tướng quỳ một gối xuống trước mặt Phượng Thần Anh, đem chuyện Tần Nghị bị mất bảo kiếm tiên hoàng ngự ban, cùng việc Đường Phi tiếp nhận ủy thác của Tần Nghị, toàn bộ chi tiết bẩm báo cho hắn.

“Một ngàn lượng?” Phượng Thần Anh ánh mắt híp lại dừng ở Vô Tướng.

“Dạ.” Vô Tướng dùng cặp mắt duy nhất nhìn Phượng Thần Anh, phúc ngữ hồi đáp.

“Nếu Tần Nghị đã làm mất bảo kiếm, bốn tọa sẽ càng khiến cho nó hoàn toàn bị hủy đi!” Phượng Thần Anh dặt khéo miệng cười lạnh: “Cho thủ hạ tới chỗ người kia, đem bảo kiếm trộm ra. Tần Nghị càng không muốn làm cho chuyện này công khai, bốn tọa lại càng muốn giúp hắn tìm phiền toái!” Tần Nghị dám duỗi tay đến chuyện của hắn, thì không thể trách hắn đánh vỡ thế cân bằng hiện tại!

“Dạ!” Vô Tướng lĩnh mệnh bước ra.

Phượng Thần Anh ánh mắt đông lạnh, Đường Phi a Đường Phi, bốn tọa sao lại cho người thỏa nguyện nhanh như vậy?

Ngày hôm sau, Đường Phi ở Phương Hoa Lâu cùng Hà Tịch và Thuần Vu Quyết gặp mặt, trực tiếp đi đến biệt viện ở Miên Cẩm của vị thế gia công tử kia. Tần Nghị không tiện lộ diện, cho nên không theo tới, ở thái tử phủ đợi tin tức.

Trực tiếp gõ cửa nói ý đồ đến, hạ nhân liền dẫn bọn họ đến phòng tiếp khách, châm trà bảo bọn họ chờ.

Đợi một lúc lâu, chợt nghe đến ngoài cửa có một giọng nam trong sáng nói: “Ta còn tưởng là ai? Nguyên lai là tiểu mỹ nhân này!”

Ba người theo tiếng nhìn lại, Đường Phi lấp bắp kinh hãi, người này chính là nam tử khinh bạc cướp đi bảo kiếm, ăn chơi trác táng sao? Khí chất lại quá phú quý đi?!

Người tới dáng người cao lớn, khuôn mặt anh tuấn, một thân hoàng bào mùa đông càng tôn vinh khí chất quý tộc, giơ tay nhắc chân vừa tao nhã lại vừa thập phần khí thế, vừa thấy hần liền biết là kẻ có địa vị cao, quen ra lệnh người khác.

Khí chất người này, tuyệt nhiên không kém hơn thái tử Tần Nghị! Còn có khí thế của hần, thậm chí có thể so sánh với Phượng Thần Anh!

” Người chính là vị – công tử kia?” Đường Phi hỏi.

Phó công tử nhân tình sáng lên, ở trên người Đường Phidảo qua một vòng, nói: “Vị công tử này thật sự là trời sinh một thân phong lưu cốt cách! Bình thường hần là lừa không ít nữ nhân đang hoàng đi ?”

“Phó công tử, mời người nói chuyện tôn trọng!” Hà Tịch cau mày quát, hần vẫn không rõ ràng lắm Phó công tử này từ đâu mà đến, mặt thám thái tử phủ chỉ có thể tra được hần thuộc tầng lớp quý tộc ở phương Nam.

Đường Phi lôi kéo Hà Tịch, sau đó đối Phó công tử cười: “Người nhầm rồi, ta chưa bao giờ lừa gạt phụ nữ đang hoàng, ta chỉ tìm nam nhân.”

Phó công tử sững sốt, hiển nhiên không đoán được Đường Phi trả lời như vậy!

“Ha ha ha ha! Hảo, hảo! Vị công tử này thật sự rất thú vị! Nói đi, các người hôm nay đến có chuyện gì ?”

“Người ngay không làm việc mờ ám, chúng ta tới để lấy về bảo kiếm của Thuần Vu Quyết.”

Đường Phi nói trắng ra: “Huống hồ bảo kiếm vốn không phải của Thuần Vu công tử, mà là của vị Hà công tử này, bảo kiếm gia truyền.”

“Hừ,” Phó công tử cười lạnh một tiếng, nói: “Nguyên lai các người là muốn lấy lại bảo kiếm. Ta đã nói rồi, kiếm này thắng chính là thuộc về ta, muốn trở về? Nằm mơ đi !”

“Người nói kiếm này là do người thắng?”

“Không sai! Ban ngày thời điểm luận võ, Phương Hoa Lâu có rất nhiều người đều thấy, các người muốn chơi cũng không được! Cho dù các người muốn, hừ, chúng ta lên công đường gặp mặt!” Phó công tử khẩu khí cao ngạo nói.

“Hảo, nếu là như thế, vậy người có thể đem tình hình luận võ lúc ấy thuật lại một lần không?” Đường Phi hỏi.

“Có thể,” Phó công tử nghĩ nghĩ, liền nói: “Ta cùng với người luận võ, nếu người thua bảo kiếm liền thuộc về sở hữu của ta, nếu ta thua, khối bảo ngọc trên người liền cho người !”

“Là như vậy sao.....” Đường Phi lẩm bẩm, bỗng nhiên cười, nói: “Vậy còn vị Thuần Vu công tử này? Hần đã nói cái gì?”

“Ách.....” Phó công tử chau mày nghĩ nghĩ, mới nói: “Hần lúc ấy, chưa nói cái gì cả.....”

“Người xác định hần thật sự cái gì cũng chưa nói?”

“Đương nhiên xác định!”

“Nếu vậy thì đúng rồi, lúc ấy hần cái gì cũng chưa nói, như thế nào đáp ứng người tỷ thí? Cho nên cái gọi là luận võ, căn bản chỉ mình người đơn phương tình nguyện, còn thừa dịp người ta tuổi còn nhỏ đánh không lại, người liền đoạt lấy bảo kiếm bỏ chạy.” Đường Phi dặt khéo miệng khinh miệt cười: “Hảo cho một thể giả công tử, lại thích đi khi dễ một nam hài!”

“Người ! Người !” Phó công tử tức giận nói không được: “Hần lúc ấy cái gì cũng không có nói, nhưng mà hần đã rút kiếm ra! Cái này đại biểu cho việc ứng chiến! Hần đây là cam chịu, người có hiểu hay không ? !”

“Huýt, rút kiếm liền đại biểu cho việc ứng chiến? Không nói lời nào liền đại biểu cho cam chịu ?” Đường Phi cười lạnh: “Xin hỏi Phó công tử, nếu có một nam tử khinh bạc người, người sẽ như thế nào ?”

Phó công tử sững sốt, không rõ hần tại sao bỗng nhiên chuyển đề tài, theo bản năng hỏi đáp: “Đương nhiên là không nói hai lời, xông lên chém chết hần!”

“Nga, nếu vậy thì đúng rồi?” Đường Phi buông tay: “Lúc ấy Phó công tử đã khinh bạc Thuần Vu công tử đi? Người không cần chống chế, chuyện này rất nhiều người đều thấy được. Cho nên nói, lúc ấy hấn không nói hai lời rút kiếm không phải bởi vì khiêu khích của người mà ứng chiến, mà bởi vì người khinh bạc hấn, cho nên không nói hai lời rút kiếm muốn chém chết người! Nhưng người thì chẳng những khinh bạc một hài tử, còn đoạt đi bảo kiếm của người ta, sau còn giả mồm át lễ phải, khi dễ tiểu hài tử cái gì cũng không hiểu!” Đường Phi dặt khéo miệng, hơi hơi gục đầu xuống, nheo mắt, khéo mắt tạo thành một góc bốn mươi lăm độ, khinh bỉ nói: “Phó công tử, da mặt của người dày đến nỗi chỉ sợ cả chuôi thanh bảo kiếm này cũng nhét không vào đi thôi?”

“Người! Người!” Phó công tử ở mùa đông khắc nghiệt, khí bốc lên đỉnh đầu đều muốn biến thành hơi nước! Hấn sống hai mươi sáu năm, chưa từng có người dám đối hấn bất kính như thế! Không, phải nói là đại nghịch bất đạo! Phó công tử tay nắm bảo kiếm bởi vì phần nộ mà run run, nếu không bởi vì..... nếu không bởi vì..... Hấn nhất định sẽ đem Đường Phi này phanh thây vạn đoạn!

“Đi, đem bảo kiếm lấy về, sau này đừng cho người khác thêm phiền toái.” Đường Phi đẩy đẩy tiểu tử mặt than Thuần Vu Quyết vẫn đang trầm mặc. Thuần Vu Quyết nhìn Đường Phi liếc mắt một cái, trong mắt thế nhưng lại dẫn theo sùng kính!

Đi từng bước một đến trước mặt Phó công tử đã sắp nổi điên, Phó công tử hung hăng trừng mắt nhìn Thuần Vu Quyết một cái – xú tiểu tử người đừng đắc ý! Sau đó đem bảo kiếm trả về cho hấn.

Đưa lưng về phía Đường Phi cùng Hà Tịch, Thuần Vu Quyết bỗng nhiên đối Phó công tử khẽ nhếch miệng, lộ ra hàm răng trắng chỉnh tề, khẩu hình đối hấn nói: “Người xứng đáng!” Sau đó tiêu sái xoay người, lại khôi phục bộ mặt than trước sau như một, giống như nghịch ngợm đáng yêu vừa rồi của hấn chỉ là ảo ảnh mà thôi.

Phó công tử dùng lực nhấn nài lớn nhất mới không có trước mặt mọi người thu thập Thuần Vu Quyết, nghiêm mặt nói: “Các người đã lấy lại thanh kiếm, mau mau rút đi, đừng làm cho trẫm..... Ân khụ khụ,” Phó công tử mạnh mẽ dừng, thiếu chút nữa cắn trúng đầu lưỡi mình! “Bản công tử không muốn tái kiến các người!” Nói xong liền nổi giận dùng dùng xoay người ly khai phòng khách.

Đường Phi cùng Hà Tịch nhìn nhau cười, mang theo Thuần Vu Quyết ly khai.

Trong thư phòng.

Phó công tử – nga không, phải nói là hoàng đế Lang Hiên quốc Phó Tử Lưu, gắt gao bóp cổ Tần Nghị, quát: “Người xú tiểu tử này! Trẫm lớn như vậy chưa từng bị uất ức giống như hôm nay vậy! Đều là người làm hại! Trẫm kiếp trước ăn ở thất đức mới gặp phải một biểu đệ như người!”

“Biểu ca..... Dừng tay dừng tay!” Tần Nhan thống khổ giãy dụa: “Biểu tẩu, cứu, cứu mạng a.....”

Một nữ tử mặc một thân tử y chân thành đi tới, dung mạo của nàng chính là bốn chữ “quốc sắc thiên hương” cũng không đủ để hình dung được nửa phần, nếu nhìn kỹ chút nữa, sẽ thấy nàng cùng Thuần Vu Quyết có năm phần tương tự! Nhìn thấy hai người bọn họ như hài tử đùa giỡn, nữ tử liền nhẹ giọng cười nói: “Tử Lưu, đừng náo loạn.”

“Anh nhi!” Phó Tử Lưu vội vàng buông ra Tần Nghị, vẻ mặt ủy khuất đi về phía Thuần Vu Anh, khóc kể: “Người cũng không biết, hấn cùng Quyết nhi liên hợp lại khi dễ ta!”

“Tốt lắm.” Thuần Vu Anh vỗ vỗ Phó Tử Lưu an ủi lấy lệ, sau đó đối Tần Nghị nói: “Rất hiếm có biểu đệ chịu chiều cổ Quyết nhi, hấn còn nhỏ, còn thỉnh biểu đệ chiều cổ nhiều hơn.” Phó Tử Lưu cùng Thuần Vu Anh bí mật đến Hoàng Diệp chính là tới thăm Thuần Vu Quyết, ai biết vừa mới đến đã bị Tần Nghị nhờ diễn một tuồng kịch như vậy.

“Biểu tẩu khách khí, ta nhất định sẽ hảo hảo chiều cổ Quyết nhi.” Tần Nghị vỗ ngực cam đoan.

“Đúng rồi, lần này vì sao phải tìm Tử Lưu diễn màn kịch này? Không phải đã xảy ra chuyện gì chứ?” Thuần Vu Anh hỏi.

“Cũng không có gì, cùng lắm thì, chính là muốn giúp người trong lòng Hà Tịch, hấn là nam sủng của Phượng Thần Anh, cần bạc để rời đi Phượng Thần Anh.” Tần Nghị chỉnh quần áo bị Phó Tử Lưu lộn lộn nói.

“Chính là Đường Phi vừa rồi đi? Nghe nói hần rất được Phượng Thần Anh tín nhiệm, như thế nào, người không tính mượn sức hần? Nói không chừng Phượng Thần Anh sẽ bởi vì Đường Phi kia đứng về phía người.” Phó Tử Lưu trêu chọc nói, Đường Phi kia khuôn mặt anh tuấn dương cương, dáng người cao ngất, nhưng thật ra không có nửa phần khí chất nam sủng.

“Thôi đi, Phượng Thần Anh là loại người nào ta còn không rõ ràng sao? Cũng chỉ có đối với Ngũ đệ hần mới lộ ra nửa phần chân tâm. Đường Phi đó coi như cũng là một diệu nhân, còn là người trong lòng Hà Tịch, có thể cứu thì liền cứu.” Tần Nghi mồm kịch này cũng chỉ có Thuần Vu Quyết biết, không nói cho Hà Tịch, sợ hần miên man suy nghĩ, cảm thấy nợ mình một cái nhân tình.

“Còn có, người muốn xem hí bao lâu nữa? Nghe nói hảo đại ca Tần Phiền của người đã bắt đầu có động tĩnh.” Phó Tử Lưu nói.

“Còn không phải bởi vì Ngũ đệ đại hôn, cùng con gái một của Chân đại tướng quân làm đám hỏi, hừ hừ, hần sợ là đã nhịn không được đi?” Tần Nghi nhảm chán cầm một quân cờ đen trên bàn cờ đùa giỡn, phụ hoàng a phụ hoàng, người đến tốt cùng suy nghĩ cái gì? Chẳng lẽ thật sự muốn cho Ngũ đệ có chỗ dựa an toàn, sau đó thay thế chính mình làm thái tử sao? Tần Nghi mặt mày mỉm cười, nhưng không ai nhìn ra tâm tư của hần.

Phó Tử Lưu thở dài, ôm hoàng hậu của mình đến hậu viện ngắm mai vàng. Tối hôm qua có hắc y nhân đột kích, chính là muốn trộm đi bảo kiếm kia, bị người của hần hai ba chiêu liền giải quyết, thi thể ném đến con sông ngoài thành. Bất quá chuyện này hần không cần phải nói cho Tần Nghi, hần tin tưởng lấy sự thông minh của Tần Nghi, không có chuyện nhìn không ra bên người hần có quân cờ do người khác an bài. Dù sao biểu đệ hần có rất nhiều tâm kế, hần chưa bao giờ phải lo lắng, hơn nữa cho dù thật sự có chuyện, không phải đã có một cái Lang Hiên to như vậy hỗ trợ sao?

Phượng Tê Các.

Cầm mật báo trong tay, Phượng Thần Anh ánh mắt âm ngoan, tươi cười có chút dữ tợn. Hảo cho một Tần Nghi, hảo cho một Phó công tử!

29. Chương 29: Gợn Sóng...

Thượng Tinh Lâu.

Thiên Tinh cầm một phong thư viết dày đặc chữ, ngồi ở trên bờ đoàn buồn rầu. Phượng Thần Anh muốn hần chuẩn bị tốt, bởi vì Đường Phi đã kiểm đủ một ngàn lượng, mấy ngày tới nhất định sẽ tìm đến hần, muốn hần hết tay dựa theo kế hoạch làm việc! Cái gì kêu là theo kế hoạch làm việc á?! Phượng Thần Anh khi nào thì định cho hần một cái kế hoạch thiếu đạo đức như vậy?! Bảo hần ở trước mặt Đường Phi giả bộ làm một pháp sư hồ lộng một hồi, sau đó nói đã thất bại?! Thời điểm lần đó Phượng Thần Anh tìm đến hần lừa Đường Phi, chỉ nói muốn biết rõ ràng thân phận đối phương, còn có muốn đem người lưu lại, cũng không nói muốn hần giả thần giả quỷ! Hơn nữa, nếu như bị Đường Phi nhìn ra, hần kỳ thật căn bản không hiểu bất luận pháp thuật gì, còn có nếu chuyện Phương Lâm mệnh đã sớm tận, thân thể Đường Phi đã sớm thối rữa đều để cho Đường Phi biết được thì..... Thiên Tinh nhớ tới dáng vóc cao lớn cùng khẩu khí uy hiếp của Đường Phi lần đầu gặp hần, toàn thân đều run lên, đây không phải muốn mạng của hần sao, hần thể nhưng một chút võ công cũng không biết a ! ! !

Ô ô ô..... Thiên Tinh yên lặng chảy nước mắt, cầm thư trong tay vo thành một cục, sau đó để trên nền đỏ đốt sạch. Phượng Thần Anh thôi tha, nếu không phải gia còn nợ tiền người mới sẽ không theo người thông đồng làm bậy đâu! Ô ô ô ô, sư huynh, người đi du lịch đã nửa năm, như thế nào còn chưa trở về đi! Người nếu không về, gia nhất định sẽ chết a ! !

Phượng Tê Các, Tổ Tâm viện.

Trước mắt là một đámthỏi bạc lóe ra ánh sáng lạnh, còn có ngân phiếumột ngàn lượng, tổng cộng là một ngàn sáu trăm ba mươi lượng. Một ngàn lượng ngân phiếu là thù lao Tần Nghị cho hắn, tiền còn lại đều là lúc trước lên công đường kiếm được.

Đường Phi đem một ngàn lượng ngân phiếu xếp gọn thu vào trong lòng, xuất ra một cái rương nhỏ, đem từng thỏi bạc xếp chỉnh tề rồi lấy khăn phủ lên, cuối cùng đem rương nhỏ bỏ vào ngăn tủ bình thường đựng đồ lặt vặt, cái này coi như lưu lại cho Phượng Thần Anh làm phí ăn ở cùng đồ dùng đi.

Cửa phòng đóng chặt bỗng nhiên bị người mở ra, một trận hơi thở băng tuyết hỗn loạn tiến vào, Đường Phi như là không có cảm giác, tiếp tục làm chuyện của mình.

“Cạch” một tiếng, cửa bị đóng lại nhẹ nhàng. Phượng Thần Anh chậm rãi đi đến phía sauĐường Phi, vươn hai tay nhẹ nhàng ôm lấy thắt lưnghắn.

Phượng Thần Anh mới từ trong tuyết đi tới, cả người đều là lạnh như băng, Đường Phi không khỏi rùng mình một cái.

Đường Phi cau mày khai mở tay hắn ra, đi đến một bên nhuyển tháp, cầm lấy một kiện áo hồ cừu thật dày mấy hôm trước được đưa tới, ném qua cho hắn.

“Băng thiên tuyết địa cũng không biết mặc nhiều thêm quần áo.” Đường Phi mặt không chút thay đổi nói.

Phượng Thần Anh khước miệng mỉm cười, đem áo hồ cừu mang theo hương vị của Đường Phi khoác ở trên người, toàn thân nhất thời ấm áp không ít.

“Lại đây.” Đường Phi ngồi ở bên cạnh thán lônói với Phượng Thần Anh. Phượng Thần Anh nghe lời đi đến bên người hầnnhanh chóng ngồi xuống, sau đó một bên nâng tay sưởi ấm, một bên nhìn Đường Phi cười. Kỳ thật lấy võ công tu vi của hắn căn bản không sợ hàn khí, chỉ là không biết vì cái gì nghe được Đường Phi cố ý lạnh lùng quan tâm, trong lòng liền vui vẻ khó hiểu, cho nên hắn cũng không giải thích .

“Xem đủ chưa?” Đường Phi có chút phiền não nghiêng đầu nói với Phượng Thần Anh.

“Chưa đủ.” Phượng Thần Anh bỗng nhiên cúi đầu để sát vào bên môi Đường Phi nói, ánh mắt thâm tình: “Cả đời cũng xem không đủ.”

Đường Phi sửng sốt, đúng là... trẻ con? Không hề quay đầu xem ánh mắt mê hoặc của Phượng Thần Anh, Đường Phi trầm mặc không nói.

“Đường Phi,” Nhìn thấy Đường Phi trốn tránh, Phượng Thần Anh cúi đầu thấp hơn một chút, hơi thở ấm áp phun ở bên taiĐường Phi: “Người có thể lưu lại không? Ở lại bên cạnh ta.....”

Đường Phi như trước trầm mặc, ánh mắt nhìn chằm chằm cục than bị lửa thiêu đỏ bừng, trong mắt phản chiếu ngọn lửa.

Đường Phi giật giật môi, vẫn là nói: “Phượng Thần Anh, kỳ thật ngươi cũng là mộtnhững người không tệ. Ta thừa nhận ngươi rất có mị lực, đêm hôm đó trừ bỏ nguyên nhân bị dục vật kích thích, ta cũng thật là bị ngươi hấp dẫn.” Đường Phi dừng một chút, khước miệng cong một chút, trong mắt bởi vì có ngọn lửa màu đỏ nên mang theo chút ấm áp: “Nhưng mà, ta và ngươi không có khả năng ở cùng một chỗ, cả đời này của ta, cũng sẽ không, thuộc về ngươi.....”

Phượng Thần Anh nhắm mắt lại, dùng cái trán để ở sườn mặt Đường Phi, nhẹ giọng nói: “Vậy ngươi, khi nào thì đi?”

“Ngày mai.” Đường Phi thản nhiên nói, cảm nhận được Phượng Thần Anh cả người cứng đờ, trong lòng cũng có chút không dễ chịu. Chỉ là hiện tại nếu không dứt tình, sẽ còn dây dưa tới bao giờ. Dù sao kí ứcmấy ngày này, hắn vĩnh viễn cũng không thể gạt bỏ, cũng vô pháp quên được Phượng Thần Anh.....

“Phải không? Nguyên lai nhanh như vậy a.....” Phượng Thần Anh dất khước miệng nở một chút nụ cười, dừng ở đường cong cương nghịtrên sườn mặt Đường Phi: “Vốn đang nghĩ có thể cùng ngươi trải qua trọn một năm, hôn sự của Tần Nhan trùng vào tếtNguyên Tiêu, ta còn tính mang ngươi đi tới giúp vui.....”

Đường Phi lẳng lặng nghe, bất tri bất giác dẫn theo chút vẻ u sầu khi sắp ly biệt. Chuyện ngày mai hắn phải đi không có nói cho Hà Tịch, không phải không muốn nói mà là không thể nói cho hắn. Ngày mai

cùng Phương Lâm chân chính đổi trở lại, Hà Tịch có thể nhận thấy “Đường Phi” này cùng “Đường Phi” mà hắn đã quen biết khác nhau không? Hắn là sẽ nhận thấy đi..... Chỉ là nên giải thích như thế nào, lại không phải chuyện hắn phải quan tâm, hắn vốn không thuộc về nơi này.

“Đường Phi.....” Phương Thần Anh đem môi để ở vành tai hắn, vươn một bàn tay chế trụ mặt hắn, thanh âm u uất: “Đường Phi..... Ta là thật sự thích ngươi..... thật sự nhớ ngươi, lưu lại được không.....” Thanh âm rõ ràng như thế, đôi môi cực nóng như thế, ánh mắt thâm tình như thế, giờ này khắc này nói ra những lời như vậy, đến tột cùng là chân tình hay giả ý, chỉ sợ cả bản thân Phương Thần Anh cũng không rõ ràng lắm đi?

Như bị bùa chú mê hoặc, Đường Phi không tự chủ được nghiêng đầu theo động tác của Phương Thần Anh, mở miệng tiếp nhận nụ hôn của hắn. Đây không phải lần đầu bọn họ hôn môi, nhưng không giống những lần trước như dã thú cắn xé cường hôn, lần này hôn, chính là hết sức ôn nhu. Đôi môi như cánh hoa mềm mại, đầu lưỡi lưu luyến, ánh mắt phản chiếu như có thể đem bóng dáng lẫn nhau ghi khắc ở trong lòng.

Ngoài cửa, tuyết trắng rơi xuống càng nhiều, khiến bầu trời đêm mờ mịt một mảnh, nhìn không thấy rõ con đường phía trước.

Hiền vương phủ.

Tần Nhan cầm mật báo vừa đưa tới, sắc mặt âm trầm. Phương Thần Anh lại đi tới viện của Phương Lâm, tháng này đã qua một nửa, hắn chỉ có ba buổi tối không ở Tổ Tâm viện qua đêm. Từ sau khi Phương Thần Anh đối với Phương Lâm cảm thấy hứng thú, đám công tử Đông viện cùng thị cơ Nam viện cơ hồ trở thành vật bài trí! Hắn nguyên bản còn tưởng rằng lúc trước Phương Thần Anh đối Phương Lâm hứng thú sẽ không vượt qua một tháng, mà Phương Lâm kia cũng tuyệt đối không có khả năng trong vòng một tháng không động tâm với Phương Thần Anh, cho nên hắn vẫn thực yên tâm để cho Phương Thần Anh tùy ý ngoạn. Nhưng mà kết quả thì sao? Kết quả là hắn đã đoán sai! Đã qua đi ba tháng! Tâm tư Phương Thần Anh vẫn như cũ ở trên người Phương Lâm, mà Phương Lâm cũng không có đáp lại hắn bất luận cái gì!

Phương Lâm kia đến tột cùng là người do ai phái đi, thủ đoạn lại cao minh như thế! Lạt mềm buộc chặt sử đến xuất thần nhập hóa, đem Phương Thần Anh đùa giỡn xoay vòng vòng! Hắn vẫn nghĩ đến cho dù chính mình thành thân, Phương Thần Anh cũng vẫn như cũ không xa không rời bản thân mình, hắn biết rõ tâm ý của Phương Thần Anh đối với mình. Nhưng mà, Tần Nhan nắm chặt hai đấm, bởi vì Phương Lâm kia xuất hiện, tâm của Phương Thần Anh đã không còn ở trên người hắn, cho dù hắn sắp thành hôn cũng không để ý! Không thể để chuyện này tiếp tục như vậy, Phương Thần Anh là thuộc về hắn, ngôi vị hoàng đế cũng thuộc về hắn, hết thảy đều phải là của hắn, ai cũng không thể cướp đi! Một tháng sau hắn sẽ thành thân, hắn sẽ ở trong khoảng thời gian này, vặn vẹo tâm của Phương Thần Anh, sau đó..... Tần Nhan bỗng nhiên cười âm độc, sau đó hắn liền giúp Phương Thần Anh thực hiện nguyện vọng đi, y không phải muốn cho Phương Lâm yêu thương mình, rồi làm cho hắn tuyệt vọng chết đi sao? Vậy để bản thân mình giúp hắn thực hiện nguyện vọng này!

Thái tử phủ.

Tần Nghị giống như đùa giỡn chọc phá con mèo nhỏ Thuần Vu Quyết, Thuần Vu Quyết vẫn trương ra bộ mặt than như cũ, xoay người không có nửa điểm muốn để ý tới hắn. Tần Nghị mất hứng bĩu môi, thật là, ngày hôm qua thời điểm nhìn thấy hắn cùng tỷ tỷ còn cười tươi như hoa.

“Hà Tịch, ngươi cho rằng, Đường Phi có thể dùng sao?” Tần Nghị buông tha cho Thuần Vu Quyết, xoay người hỏi Hà Tịch đang về mặt rầu rĩ không vui.

“A?” Hà Tịch sửng sốt, hắn vừa rồi thất thần không có nghe Tần Nghị hỏi cái gì.

“Ai!” Tần Nghị bắt đầu dĩ thử dài, một người cả ngày cũng không cấp cho hắn chút hoà nhã, một người cả ngày chỉ nghĩ đến chuyện tình tình yêu yêu, bên người hắn như thế nào lại không có ai có thể khiến cho hắn hài lòng chứ?

“Ta là nói, ngươi cho rằng Đường Phi người này thế nào? Có thể để chúng ta lợi dụng không?” Tần Nghị lặp lại một lần.

Hà Tịch trước đối Tần Nghị cáo tội, sau đó mới đáp: “Đường Phi người này tuy rằng bình thường thoát nhìn bất hảo vô tình, làm người cũng cường đại, làm việc không phân thị phi trắng đen, thậm chí có thể nói

là không từ thủ đoạn.” Hà Tịch thẳng thắn nói: “Bất quá, nếu như hắc đã nhận người là bằng hữu, liền nhất định sẽ không phản bội người, thuộc hạ cũng không biết nên nói như thế nào, chỉ là thuộc hạ vẫn cảm thấy, Đường Phi vẫn là một người thực ôn nhu, chỉ cần người chân tâm đối đãi, hắc nhất định sẽ không cô phụ người.....” Nói xong, Hà Tịch lại trầm mặc, lại lâm vào suy nghĩ sâu xa. Cho nên, hắc mới không nói cho mình khi nào thì đi, phải đi nơi nào, bọn họ còn có cơ hội gặp lại hay không. Từ ba ngày trước thái tử điện hạ đem tiền thù lao cho Đường Phi, vẫn chưa tái kiến qua hắc, bản thân cố ý đi Phương Hoa Lâu tìm kiếm thân ảnh hắc, đều không có tin tức.

“Cho nên, ý của người là, Đường Phi người này có thể dùng được?” Tần Nghị mân mê khóe miệng cười nói, trong mắt lóe lên quang mang tính kế.

“Điện hạ, ngài đã quên? Đường Phi kiếm đủ bạc, đại khái không lâu sẽ ly khai..... Hơn nữa ngài cũng đáp ứng qua thuộc hạ, sẽ không kéo hắc liên lụy vào.” Hà Tịch mặt bình tĩnh thấp giọng nói.

“Ngốc Hà Tịch,” Tần Nghị nhìn chằm chằm Hà Tịch nói: “Người cho rằng Phương Thần Anh thật sự sẽ bỏ qua Đường Phi?”

Hà Tịch chấn động, không dám tin nhìn về phía Tần Nghị, cái gì gọi là ‘sẽ không thật sự buông tha Đường Phi’? Phương Thần Anh hắc.....

“Từ một khắc Phương Thần Anh coi trọng Đường Phi kia, Đường Phi liền nhất định trốn không thoát tiết mục tranh đoạt này.” Tần Nghị thanh âm bình tĩnh đến gần như lạnh lùng, hoàn toàn không có làn điệu ôn nhu dĩ vãng. Chính là Thuần Vu Quyết cũng không tự kiềm chế được, nhìn về phía Tần Nghị: “Vô luận Phương Thần Anh đối với Đường Phi đến tột cùng là thật tâm hay giả ý, hắc đều sống không được.” Bởi vì nếu Phương Thần Anh đối với Đường Phi là thật tâm, cái này cũng khiến cho các thế lực nhìn trọng lực lượng trong tay Phương Thần Anh tìm được nhược điểm của hắc, Đường Phi sẽ trở thành mục tiêu cho đám Vương gia tranh đoạt, cho nên hắc tuyệt đối không có kết cục tốt. Không cần phải nói, còn có một Tần Nhan luôn ái mộ Phương Thần Anh, đến lúc đó hắc nhất định sẽ giết Đường Phi. Nếu, Phương Thần Anh đối với Đường Phi là giả ý, cái này càng đơn giản, rõ ràng thuyết minh cho việc Đường Phi bất quá chỉ là một quân cờ trong tay hắc, cố ý làm cho hắc trở thành mục tiêu để chúng Vương gia tranh đoạt, sau đó giúp Tần Nhan đồng loạt dọn sạch chướng ngại, giống như bởi vì Đường Phi mà đại hoàng tử Tần Phiên giấu đầu lòi đuôi, bởi vì sau chuyện kia, việc Tần Phiên ở phía sau làm ăn hối lộ trái pháp luật, đã bị người nhất nhất liệt kê ra rồi bí mật đưa đến trong tay Hoàng Thượng, Hoàng Thượng dưới cơn tức giận thiếu chút nữa tước đi ngôi vị của hắc! Bất quá, quân cờ Đường Phi cuối cùng kết cục sẽ như thế nào, thật sự không cần phải đoán!

Đạo lý này Hà Tịch rõ ràng là không thể nghi ngờ, cho nên càng rõ ràng hắc lại càng muốn Đường Phi có thể thoát khỏi nơi này, chạy đi thật xa, vĩnh viễn không cần trở lại! Nhưng mà, nay điện hạ lại nói Đường Phi đã sớm nhập cuộc, Phương Thần Anh căn bản sẽ không tha hắc!

“Hà Tịch, bốn vương biết tâm ý của người đối với Đường Phi, cho nên mới nghĩ đem Đường Phi lôi về phía mình, ít nhất hắc đứng ở bên bốn vương còn có thể bảo đảm cho hắc không chết, thậm chí bốn vương sau khi đăng cơ còn có thể cho hắc một cái chức quan, cho người có thể cùng hắc danh chính ngôn thuận ở một chỗ.” Tần Nghị ánh mắt trong suốt, nhìn không thấy nửa điểm giả dối.

Thuần Vu Quyết hừ lạnh một tiếng đứng lên đi ra ngoài, hắc không thích Tần Nghị như vậy, hắc đã sớm biết chân diện mục của Tần Nghị là như thế nào. Bất quá có thể là thời điểm Tần Nghị đối mặt hắc, đã đeo mặt nạ rất lâu, thế cho nên, hắc cơ hồ dễ dàng đem một bộ mặt giả dối trở thành một bộ mặt chân thật. May mắn, bản thân đã kịp bình tĩnh.

“Hảo hảo ngấm lại lời bốn vương nói, người cùng Đường Phi tình cảm tốt lắm, bốn vương cũng nhìn ra được Đường Phi thực dễ ý người.” Tần Nghị ở thời điểm Thuần Vu Quyết rời đi thì cũng đứng lên, đi qua bên người Hà Tịch dừng cước bộ: “Ta nghĩ nếu như là người, có thể nắm giữ hắc rất tốt.”

Hà Tịch bỗng dưng chấn động, Tần Nghị thì đã đuổi theo Thuần Vu Quyết đi ra ngoài.

Mục đích của điện hạ, phải chăng là muốn nhìn một chút địa vị của Đường Phi ở trong lòng Phương Thần Anh sao? Kỳ thật điện hạ cũng thực kiêng kỵ cổ lực lượng thần bí phía sau Phương Thần Anh đi? Hà Tịch nắm chặt hai đấm, từ trước kia hắc đã thống hận chính mình yếu đuối, chỉ có thể một lần lại một lần nhìn

những người tối thân yêu ở trước mặt chết đi. Đến sau khi hấn gặp chủ nhân, luyện được một thân bản lĩnh, đầu nhập làm môn hạ của thái tử với danh nghĩa mưu thần, nhưng kết quả vẫn như cũ, không bảo hộ được người mà mình muốn bảo hộ!

Ngày hôm sau sáng sớm, Phượng Thần Anh cũng đã kêu hạ nhân chuẩn bị tốt xe ngựa tối thoải mái ở ngoài cửa sau, Đường Phi không quen ngồi xe ngựa, cho nên hấn chỉ có thể gọi người tận lực đem xe ngựa sửa thành thoải mái một chút.

Đường Phi cùng Phượng Thần Anh cùng nhau đi ra, Đường Phi mặc một thân hắc y, thậm chí ngay cả áo khoác che gió chống lạnh cũng đều là màu đen, so với Phượng Thần Anh mặc một thân áo hồ cừ lớn màu trắng, hình thành một liên minh đối lập. Phượng Thần Anh không khỏi cười nói: “Hai ta trông giống như là Hắc vô thường và Bạch vô thường?” Đường Phi sau khi nghe được cũng không nhịn được bật cười, trong lúc nhất thời ly biệt vẻ u sầu giảm đi không ít.

Phượng Thần Anh giúp đỡ Đường Phi lên xe ngựa, bên trong xe ngựa sớm đã thả vài cái ầm lô còn đốt huân hương thảo nhiên, cho nên thùng xe ầm hương dào dạt, làm cho người ta thực thoải mái, trên chỗ ngồi cũng trải thảm thật dày.

Phượng Thần Anh đã phân phó xa phu dọc theo đường đi tận lực đánh xe chậm một chút, đừng xóc nảy. Nhưng cho dù đi chậm đến thế nào, đường cuối cùng vẫn phải hết, ở một thời điểm xe ngựa ngừng lại, đã thấy Thượng Tinh Lô phía trước.

Phượng Thần Anh đem tầm mắt từ trên người Đường Phi thu hồi, điềm đạm cười nói: “Đã tới.”

“Ân.” Đường Phi thấp giọng đáp.

“Ta sẽ không tiến người, miễn cho việc nhịn không được trực tiếp đem người đánh ngã xỉu mang về, sau đó đem người nhốt bên cạnh ta cả đời.” Phượng Thần Anh nói giọng nhìn Đường Phi.

Đường Phi cũng cười cười, sau đó trong khi Phượng Thần Anh còn đang kinh ngạc, cho hấn một cái ôm nhẹ nhàng.

“Cúi chào.” Đường Phi cũng không nói tái kiến, mà là nói một câu “cúi chào” Phượng Thần Anh nghe không hiểu, đó là một dạng lời nói cá biệt, ý nghĩa lại hoàn toàn bất đồng.

Phượng Thần Anh còn không kịp hỏi hấn “cúi chào” là ý tứ gì, Đường Phi đã nhảy xuống xe ngựa, bên trong xe chỉ còn vương lại hơi thở Đường Phi.

30. Chương 30: Không Thể Thoát Được

“Ta đến đây.” Đường Phi bước vào Thượng Tinh Lô, nói một câu như vậy.

Thiên Tinh đang ngồi ở trên bồ đoàn đối diện với bức tượng của ba vị thiên tôn, nghe được lời Đường Phi cũng không lên tiếng, chỉ là nhắm mắt lại thất lực dừng thẳng suy nghĩ. Khuôn mặt thanh tú trang nghiêm túc mục, đạo bào rộng thùng thình khiến hấn có chút hương vị tiên phong đạo cốt.

“Đây là một ngàn lượng người muốn.” Đường Phi cũng không để ý tới phản ứng của Thiên Tinh, trực tiếp từ trong lòng xuất ra một ngàn lượng kia đưa tới trước mặt hấn.

Thiên Tinh khế miệng khê giật giật, nhưng không có mở to mắt, đợi cho trong lòng đếm đủ hai mươi con số, mới chậm rãi mở mắt ra, ngẩng đầu nhìn Đường Phi nói: “Bần đạo sớm biết Đường công tử sẽ tới, cho nên sớm chuẩn bị tốt tế đàn, công tử chỉ cần tới đây thắp ba nén hương, bần đạo liền dẫn tới trước tế đàn thực hiện.” Nói xong rất nhanh vươn tay phải kẹp lấy một ngàn lượng ngân phiếu, sau đó cũng cực nhanh đem ngân phiếu thu vào trong lòng mình. Thầm nghĩ: Cái gì sớm biết a, đó là do Phượng Thần Anh tới hôm qua đã thông tri tới, tế đàn ở lầu ba là hấn bố trí suốt một buổi tối! Bất quá Đường Phi này thật đúng

là không đơn giản, ngần ngừ ba tháng liền kiếm được một ngàn lượng! Ha ha, một ngàn lượng này thật đúng là dễ kiếm a !

Áp chế kích động không hiểu trong lòng, Thiên Tinh trình trọng xuất ra ba cây nhang rất lớn đưa cho Đường Phi, thần nhiên nói: “Thỉnh Đường công tử đem này ba nén hương này đốt, sau đó cắm ở trên lư hương, cung phụng ba vị thiên tôn phù hộ ngài bình an.”

Đường Phi tiếp nhận đàn hương to đến có chút khoa trương, khoe miệng co rút, nhưng vẫn là không nói gì thêm, cầm chúng nó đưa đến ánh nến điểm hỏa, rồi cắm vào trên lư hương, cuối cùng còn thành tâm cấp ba vị thiên tôn ba lạy.

“Được rồi, Đường công tử mời theo bần đạo đến.” Thiên Tinh mang theo Đường Phi đến cầu thang phía sau lên trên, trực tiếp bỏ qua lò luyện đan ở lầu hai đi thẳng tới lầu ba.

Lầu ba như là một địa phương chuyên môn dù để Tế tự, phía trước phòng chính bài trí một hình tế đàn, phía trên tế đàn đặt một cái bệ điêu khắc tinh tế, trên cái bệ bày đồ cúng phụng, một bức tượng thiên thần hoa mỹ, xem ra tựa hồ so với tượng tam Thanh ở lầu một cao cấp hơn một chút. Tế đàn đã chuẩn bị tốt, đặt tam sinh tế phẩm, các loại điểm tâm cùng hoa quả tươi, ở một bên còn đặt mấy lá bùa màu vàng phía trên vẽ chú ngữ chu samàu đỏ, bên cạnh lá bùa là một cây kiếm gỗ đào thật dài, bên cạnh kiếm gỗ đào là vài loại tiền giấy. Còn có một chiếc giường nhỏ đặt ở phía trước tế đàn.

Thiên Tinh đốt nén nhang, giống như đối với thiên tôn thăm viếng, rồi cắm vào trong lư hương. Sau đó nhắm mắt đứng ở trước mặt thiên tôn thành kính mặc niệm: Thiên tôn a thiên tôn, chuyện này thật sự không có nửa điểm liên quan đến đệ tử a, đều là Phương Thần Anh cưỡng bức đệ tử làm, không phải đệ tử tự nguyện, cho nên thiên tôn nếu ngài muốn trừng phạt thì phải tìm Phương Thần Anh đi!

Đường Phi đánh giá sương khói lượn lờ trên tế đàn, bởi vì chỉ có hai cây nến dài màu đỏ thắm, cho nên ánh sáng bên trong có vẻ mờ nhạt, không chỉ không làm cho người khác có cảm giác tế đàn thánh khiết, mà ngược lại còn có chút quỷ dị.

Thiên Tinh thật sự có thể đem hắc hắc đưa trở về sao? Đường Phi lo lắng nghĩ, bắt đầu có chút khẩn trương.

Trong lúc đang lo lắng khẩn trương hết sức, Thiên Tinh đã đi tới, đối hắc hắc nói: “Công tử đừng khẩn trương, đợi lát nữa dựa theo lời bần đạo làm là được, sẽ không có việc gì.” Sau đó chỉ dẫn Đường Phi nằm xuống trên chiếc giường nhỏ chuẩn bị sẵn, ở bốn phía cắm đầy đủ đèn nến, cuối cùng ở đỉnh đầu hắc hắc đặt một cái lư hương, dưới chân thả một cái dẫn hồn trụ.

Thiên Tinh vỗ vỗ tay, cầm lấy kiếm gỗ đào một phen cấp lấy lá bùa ở bên người Đường Phi vũ lộng một trận, trong miệng còn lầm bầm, Đường Phi một câu cũng chưa nghe hiểu, nhưng vẫn không dám cử động nằm ở trên giường, lại càng không dám lên tiếng hỏi Thiên Tinh, sợ nhiễu loạn hắc hắc.

Thiên Tinh múa may ước chừng thời gian nửa nén hương, mới dừng lại nói với Đường Phi: “Hết thủy đã sắp xếp xong, đợi bần đạo bắt đầu thực hiện, Đường công tử ý thức sẽ dần dần biến mất, bất quá ở trong mộng, người sẽ nghe được thanh âm của bần đạo kêu người, khi đó công tử trăm ngàn lần đừng quay đầu tìm ta, chỉ cần cứ đi theo bạch quang phía trước là được!”

“Chỉ cần đi theo bạch quang là ta có thể trở lại thế giới chính mình sao? Người cam đoan ta nhất định có thể trở lại thân thể của mình? Nhưng ở bên kia, Phương Lâm không có ai giúp dẫn hồn, hắc hắc như thế nào đi ra?” Đường Phi trong lòng tràn đầy nghi vấn, đồng thời cũng càng ngày càng khẩn trương, khẩn trương tới tay đã bắt đầu đổ mồ hôi .

“Công tử đừng hồi nghi, chỉ cần người nghe theo ta là đủ, đến lúc đó linh hồn Phương Lâm tự nhiên bởi vì người trở về mà tự động quay lại! Bần đạo thực hiện là lúc người trăm ngàn lần phải chuyên tâm! Nếu không pháp thuật này sẽ thất bại!”

“Nhưng mà.....” Đường Phi nghe đàn mùi nồng đậm của lư hương trên đỉnh đầu, ý thức dần dần có chút mơ hồ: “Nhưng mà ta.....” Hắc hắc còn có rất nhiều chuyện chưa hỏi, hắc hắc muốn biết rõ ràng a.....

Thiên Tinh thật cẩn thận cầm lấy kiếm gỗ đào đâm đâm cánh tay Đường Phi, Đường Phi không có phản ứng. Sau đó lại gia tăng độ mạnh yếu, Đường Phi vẫn là không có chút phản ứng, tâm của Thiên Tinh rốt cục cũng thả lỏng một chút. Sau đó bắt tay cất đi thanh kiếm, hai bàn tay nhanh chóng chộp lấy gà nướng

trên bàn mà bắt đầu cắn(=,=). Dù sao Đường Phi trúng phải hương mê quỷ quái này, trong nhất thời cũng sẽ không tỉnh lại, nhưng sẽ nằm tốt một trận ác mộng!

Cắn xong gà nướng trong tay, Thiên Tinh lại đối với đám tế phẩm còn lại hạ độc thủ (pó tay em quốc sư này, cơ mà dễ thương, ta thích =))). Một bên vừa ăn một bên vừa hô danh tự của Đường Phi, để cho toàn bộ tế phẩm đều vào bụng của Thiên Tinh, thì đã gọi tên của Đường Phi được ba mươi lần, tính thời gian cũng không sai biệt lắm, Đường Phi hẳn là sắp tỉnh. Ăn no xong ợ một cái, Thiên Tinh đem hai tay dính đầy mỡ tùy ý chùi chùi vào đạo bào màu xám, sau đó đem đám 'hài cốt' của tế phẩm toàn bộ giấu ở dưới bàn, dùng khăn trải bàn thật dài che lại, hoàn toàn nhìn không còn thấy!

Lại lấy nước chu sa màu đỏ ở trên khố miệng trét trét, ở vạt áo màu trắng trước ngực quẹt quẹt, sau đó nắm lên cây kiếm gỗ vừa rồi bị hấn ném tại một bên, úp sấp xuống đất giả chết.

Đường Phi thật sự như lời của Thiên Tinh, sau khi mất đi ý thức liền giống như tiến vào trong mộng cảnh, chung quanh trắng xóa một mảnh, cái gì cũng không nhìn thấy. Ở bốn phía mờ mịt nhìn quanh, hấn căn bản nhìn không được cửa ra ở nơi nào.

“Đường Phi..... Đường Phi.....”

Có người gọi hấn! Đường Phi cả kinh, là Thiên Tinh! Hấn bắt đầu gọi mình! Nhưng mà bạch quang dẫn đường ở nơi nào? Hấn luôn luôn tìm kiếm, nhưng hoàn toàn tìm không ra ánh sáng dẫn lối, bởi vì nơi này căn bản chính là trắng xóa một mảnh a!

“Đường Phi.....” Thiên Tinh thanh âm ở bốn phía vang vọng, Đường Phi tìm không thấy bất luận vật gì tồn tại. Muốn đi tìm thân ảnh của Thiên Tinh, nhưng cái gì cũng đều nhìn không tới. Dần dần, thanh âm Thiên Tinh làm cho Đường Phi bắt đầu cảm thấy phiền toái, dừng hô: “Đường Phi.....” Dừng hô! “Đường Phi.....” Dừng hô!!!! Đường Phi rống lớn một tiếng, nghiêng ngã lão đảo ở bốn phía tìm đường đi ra ngoài, hấn bị nhốt ở trong này, hấn ra không được!

“Thả ta ra ngoài!” Đường Phi quát to: “Thiên Tinh, ngươi ở nơi nào! Nhanh lên mang ta rời đi nơi này! Ta muốn trở về!”

“Đường Phi..... Đường Phi.....” Thiên Tinh căn bản không có nghe được lời Đường Phi, vẫn đang không thuận theo, không buông tha mà gọi danh tự Đường Phi.

“A! A! Cám mờ! Cám mờ!” Đường Phi đầu đau đến muốn nứt, cuộn mình lại, trước kia cũng là như vậy, người hấn gọi là “ma ma” đem hấn nhốt trong một căn phòng nhỏ tối đen, sau đó ở trên một lỗ nhỏ ở cửa, dùng một cái đèn pin cực mạnh đem ánh sáng chiếu nhập, không ngừng dùng thanh âm thâm trầm đáng sợ kêu to tên của hấn, nói năng đến xem hấn, năng xem hấn trốn tránh làm sao. Đây là ác mộng hấn thường thấy nhất, cũng là loại trừng phạt mà hấn sợ nhất. Ở trong không gian nhỏ hẹp, vô luận hấn trốn như thế nào, ánh sáng cường đại đều đi theo hấn, vô luận hấn thét chói tai như thế nào, bị lỗ tai như thế nào, thanh âm của “ma ma” vẫn như sét đánh xuyên thẳng vào màng tai hấn.

“Dừng kêu nữa! Dừng chiếu sáng ta! Tránh ra! Tránh ra!” Đường Phi thống khổ hò hét: “Ta sẽ không tiếp tục sợ ngươi! Sẽ không!”

“A!” Đường Phi kêu một tiếng sợ hãi, đồng thời cũng mạnh mẽ mở mắt, mồ hôi lạnh từ trên trán chảy xuống đến gối đầu. Kịch liệt thở hổn hển, Đường Phi thấy được những vật dị thường quen thuộc trước mắt, nơi này là Thượng Tinh Lâu.....

Đường Phi ngồi dậy, hoảng sợ nhìn bốn phía, tế đàn quen thuộc, kiến trúc quen thuộc, nơi này, vẫn là Hoàng Diệp!

“Thiên Tinh.....” pháp thuật thất bại, Đường Phi hai mắt trống rỗng, vẻ mặt tuyệt vọng, tìm kiếm kẻ kêu là Thiên Tinh nói có thể đưa hấn trở về kia, cuối cùng thấy hấn đang nằm ngất xỉu bên cạnh tế đàn.

“Thiên Tinh!” Đường Phi chạy đến bên cạnh Thiên Tinh, thời điểm đập vào mắt chính là gương mặt, khố môi, quần áo..... tất cả đều là máu..... Lại một trận chóng mặt mãnh liệt kéo tới, Đường Phi lại mất đi ý thức.

Thiên Tinh một cổ phiến nào đứng dậy, vẻ mặt kỳ quái nhìn Đường Phi, hắn làm sao vậy? Như thế nào lại ngất đi? Chẳng lẽ được hiệu còn chưa hết?

Nhanh chóng chạy xuống lầu đi kêu Phượng Thần Anhlưu luôn ở trên xe ngựa chờ đợi, Phượng Thần Anh nhìn đến trên miệng hắn đều là chu sa đỏ như máu, liếc trắng mắt thần nhiên nói: “Đường Phi sợ máu, thấy máu sẽ xỉu.” Nói xong liền tiến thẳng lên lầu, đem Đường Phi thật cẩn thận ôm về xe ngựa, sau đó thu lại một ngàn lượng kia của Thiên Tinh,ngheh ngang rời đi.

Thiên Tinhtức giận ở phía sau xe chửi mắng chạy theo, đây là tiền hấn vất vả kiếm được, vì cái gì bị Phượng Thần Anh lấy đi a!!

Đuổi theo đuổi theo, nhìn đến một đạo thân ảnh quen thuộc đang đi về hướng Thượng Tinh Lâu, lại nhanh chóngthay đổi cước bộ chạytrở về, đợi tới gần người nọ mới thấy rõ, Thiên Tinh vẻ mặt kinh hãi: “Sư huynh?! Người rốt cục đã trở lại!” Nói xong liền dùng sức nhảy thẳng lên lưng nam tử cao lớn kia.

“Ai.....” Cao lớn nam tử thấy vẻ mặt hắn đầy chu sa, bất đắc dĩ thở dài, bắt lấy tay hắn nói: “Người lại gặp rắc rối? Ai, người khi nào mới có thể thành thực một chút?”

“Hi ~” Thiên Tinhbám chặt cánh tay sư huynh,chết cũng không xuống, nghịch ngợm cười nói: “Chờ thời điểm người biến thành một lão nhân, ta sẽ vừa chín tới!” Nói xong liền thay đổi một bộ dáng làm nũng nói: “Sư huynh, ta rất nhớ người ~”

Nam tử cao lớn mặt tràn đầy tiểu ý: “Hảo hảo hảo, sư huynh cũng nhớ người, có cái gì chúng ta trở về hãy nói đi.”

“Ân !” Thiên Tinh nhìn đến sư huynh nhà mình,sau liền đem chuyện Phượng Thần Anh đoạt của hắn một ngàn lượng quên đi sạch sẽ, vô cùng cao hứng dựa vào trên lưng sư huynh của hắn quay về Thượng Tinh Lâu.(ta nghĩ thấy mùi đoạn tụ của hai sư huynh đệ nhà này a)

Phượng Thần Anh ôm lấy Đường Phi đã hôn mê, ôn nhu ở trên trán hắn hạ xuống liên tiếp các nụ hôn. Đường Phi, người trốn không thoát khỏi lòng bàn tay của ta.

Xe ngựa sa hoa ở trên lớp tuyết thật dày lưu lại hai đạo bánh xe rõ ràng uốn lượn, sắc trời sương mù mờ mờ lung, xem ra trận tuyết sáng sớm vừa mới dừng nay lại bắt đầu rơi.

Đường Phi sau khi tỉnh lại nhìn thấyđỉnh giường quen thuộc, dắt khóe miệng cười tự giễu, hắn cả ngày kêu Thiên Tinh là pháp sư, quả nhiên hắn thật là một ‘pháp sư’ a, đều là lừa đảo..... Pháp thuật thất bại, hắn còn ở nơi này, từ nay về sau hắn phải dùng thân thể người khác tiếp tục sống sao? Nhưng như vậy cùng người đã chết có cái gì khác nhau? Trong phòng có huân hương an thần, tất cả ánh nến đều đượcthắp sáng lên. Đường Phi quay đầu nhìn cửa sổ đã đóng chặt, xuyên thấu qua lớp giấy có thể thấy trời bên ngoài đã tối, mơ hồ có thanh âm “tốc tốc” của tuyết rơi.

Là Phượng Thần Anh đem hắn mang về đi? Đường Phi nghĩ, trừ bỏ hắn không có người khác.

Cửa nhẹ nhàng bị đẩy ra, lại bị nhẹ nhàng đóng lại, Đường Phi nhìn thấy Phượng Thần Anh cầm một bình rượu hương hắn đi tới.

“Tỉnh?” Phượng Thần Anh ở bên giường ngồi xuống, hai tay ấm ápđặt trên hai má lạnh như băng của Đường Phi.“May mắn ta vẫn chưa có đi, ở lại trong xe ngựa chờ, nhìn thấyThiên Tinhhí ra một thân đều là huyết,nghehngã lão đảo chạy đến cầu cứu, ta mới biết được nguyên lai là..... thất bại”

Đường Phi ánh mắt trống rỗng nhìn chằm chằm Phượng Thần Anh, sắc mặt chết lặng đến nhìn không ra bất luận cảm xúc gì.

“Đường Phi,” Phượng Thần Anh nhẹ vỗ về đầu của hắn cùng hai gò má, môi ghé vào lỗ tai hắn thở ra: “Ta hiện tại không muốn lừa ngươi, ngươi không có rời đi khiến cho ta thật sự cao hứng, Thiên Tinh nói cho ta biết,nguyên nhânp pháp thuật thất bại là do ngươi không thể chuyên tâm, ngươi biết không? Người thiếu chút nữa đem mạng nhỏ của Thiên Tinh cũng kéo vào.” Phượng Thần Anh nói không muốn lừa Đường Phi, nhưng thực chất mỗi một câu đều là nói dối.

Không thể chuyên tâm? Đúng rồi, Đường Phi nhớ tới tại phiến ảo cảnh kia, hắn chưa làm theo lời nói của Thiên Tinh, mà lại nhớ tới chuyện tìnhtrước đây, chuyện mà hắn vẫn chưa dám đi đối mặt.....

“Lần trước ta không vui, người theo giúp ta uống rượu, lần này đến lượt ta cùng người.” Phượng Thần Anh mở ra phong ấn trên rượu, nhất thời hương rượu thuần khiết tràn ngập ở trong không khí. Đây là “Hoàn Lương Mộng” của Phương Hoa Lâu, Phượng Thần Anh bảo Yến Tự đưa tới.

“Đường Phi, lưu lại đi, đây là thiên ý.” Phượng Thần Anh ách thanh dụ hoặc nói.

“Lưu lại?” Đường Phi nhìn rượu trong tay Phượng Thần Anh, gương lên khóe miệng cười lạnh, mắt tràn đầy tự giễu. “Nhưng nơi này không thuộc về ta, thậm chí cả thân thể này cũng không thuộc về ta, ở trong này thậm chí ngay cả vương bản duy nhất ta cũng không có, như thế nào lưu lại? Hoặc nếu hiện tại ta cố gắng tự sát, có thể trở lại thế giới của mình cũng không biết chừng.....”

“Không, từ ngày đầu tiên người tới nơi này, Phương Lâm đã hoàn toàn tiêu thất, từ nay về sau thế gian này chỉ có một mình Đường Phi tồn tại.” Phượng Thần Anh nhẹ giọng nói: “Để cho ta trở thành vương bản của người, trói buộc của người đi, vì ta mà tiếp tục sống sót ở thế giới này.” Phượng Thần Anh nhấp một ngụm rượu, sau đó cúi người, đem rượu trong miệng chuyển qua cho Đường Phi, ánh mắt thâm tình.

Đường Phi hô hấp nhẹ nhàng dần dần trở nên trầm trọng, trong mắt không còn quang mang dĩ vãng, trở nên ảm đạm không ánh sáng. Hắn đã hoàn toàn bị thế giới thuộc về hắn từ bỏ đi? Giống như mới trước đây, hắn bị thân sinh phụ thân vô tình vứt bỏ ở cửa cô nhi viện, cái loại sợ hãi tứ cố vô thân này lại kéo đến. Bởi vì hắn lúc trước làm việc không từ thủ đoạn, trợ Trụ vi ngược (thành ngữ lấy điển tích từ chuyện của Trụ vương thời nhà Thương), cho nên rốt cuộc đã bị báo ứng, lão thiên gia đem hắn để lại một địa phương xa lạ như vậy, tùy ý hắn tự sinh tự diệt. Bởi vì hắn giết hai người, cho nên hắn phải gặp quả báo, mà lần này, lão thiên gia đã hoàn toàn buông tha cho hắn, hắn rốt cuộc không trở về được.....

Thân thủ gắt gao ôm lấy Phượng Thần Anh làm sâu sắc nụ hôn này, động tác vội vàng làm cho Phượng Thần Anh nháy mắt hiểu được ý tứ của Đường Phi. Khóe miệng giờ lên một độ cong không thể cong hơn, Phượng Thần Anh xả hạ xiêm y Đường Phi.

Khi một người cường thế lãnh khốc, ở thời điểm yếu ớt nhất chính là rất dễ dàng đối với một người quen thuộc thả lỏng phòng bị, đặc biệt khi người này còn đang ở trong thống khổ tuyệt vọng, cho hắn an ủi cùng ấm áp mà hắn cần nhất, liền giống như Đường Phi. Pháp thuật thất bại làm cho Đường Phi hoàn toàn suy sụp, ở thời điểm tối tuyệt vọng, Phượng Thần Anh xuất hiện, cho hắn ôm ấp, cho hắn an ủi. Vì vậy Đường Phi dễ dàng đối với Phượng Thần Anh buông lỏng tâm, thích khách thừa dịp đối phương suy yếu mà tiến vào, đó là chuyện thuận nước đẩy thuyền. Mà Đường Phi đang bất lực mê mang, cần phải làm cho chính mình đắm chìm ở trong dục vọng tối nguyên thủy, quên hết mọi thứ. Hắn cần dùng thống khổ trên thân thể cùng nhiệt độ cơ thể người khác cho hắn, để chứng minh bản thân vẫn còn sống, chứng minh bản thân cũng không bị thế giới này vứt bỏ.

Ở giờ khắc này, hắn cam tâm tình nguyện nằm ở dưới thân Phượng Thần Anh, nhận lấy thống khổ cùng cực lạc Phượng Thần Anh cho hắn.

Lời tác giả: về chuyện Đường Phi cứ vô cùng đơn giản như vậy mà bị ăn sạch, các tình yêu có ý kiến gì không? ^^

31. Chương 31: Rối Rắm?

Thừa vương phủ.

“Thuộc hạ tham kiến Vương gia!” Một người mặc trang phục tướng sĩ quỳ một gối xuống ở trước mặt Tàn Phiền.

“Lương phó tướng xin đứng lên!” Tàn Phiền vội vàng tiến lên nâng hân dậy, vẻ mặt chân thành nói: “Lương phó tướng là mãnh tướng đặc lực của ngoại công, án bối phận Tàn Phiền còn phải kêu ngài một tiếng bá bá, Tàn Phiền nếu là chịu đại lễ như vậy, xuống dưới cửu tuyền bị ngoại công biết chỉ sợ sẽ trách tội!”

“Ha ha ha ! Thừa vương còn tuổi nhỏ đã hiền đức khiêm tốn như thế, nếu lão nguyên soái dưới tuổi vàng có biết nhất định cảm thấy vui mừng!” Lương phó tướng cao hứng vỗ vỗ bả vai Tần Phiền, sang sảng nói.

“Bá bá quá khen, bốn chữ ‘Hiền đức khiêm tốn’ này, tiểu chất thì không dám nhận, bốn chữ đó thế nhưng là phụ hoàng tự tay viết ngự ban cho Ngũ đệ.” Tần Phiền tươi cười có chút cô đơn, ghen ghét trong mắt như thế nào cũng không che dấu được. “Huống hồ bởi vì lá thư nặc danh lần trước, phụ hoàng đối với ta đã muốn.....”

“Hừ !” Lương phó tướng hừ lạnh một tiếng, khinh thường nói: “Hoàng mao tiểu tử Tần Nhan này làm sao xứng với bốn chữ đó? Ta xem hấn xách giày cho Vương gia cũng chưa có tư cách! Nếu không phải Hoàng Thượng nhớ kỹ tình cũ với Nhu phi, đối hấn chiếu cố nhiều như vậy, tiểu tử hấn làm sao có ngày hôm nay?”

“Ai, Lương phó tướng, người đã xem rõ ràng như vậy? Phụ hoàng lão nhân gia tâm đã già mất lại càng không rõ sáng tỏ, lại muốn ban hôn cho Ngũ đệ. Hơn nữa còn là con gái một của Chân tướng quân! Phụ hoàng không phải rõ ràng có ý đem quân quyền giao cho Ngũ đệ sao?” Tần Phiền vẻ mặt vô cùng đau đớn.

“Vương gia xin yên tâm,” Lương phó tướng lạnh lùng cười, vẻ mặt vốn đã hung dữ càng phát ra dữ tợn: “Thời điểm lão nguyên soái qua đời cũng đã nhắc nhở mặt tướng hảo hảo chiếu cố Vương gia, nường nường tuy rằng thân ở chốn thâm cung nhưng không lúc nào không quan tâm Vương gia. Chân Nhung tuy rằng tay cầm hơn phân nửa binh quyền Hoàng Diệp, nhưng hấn cũng đừng quên, một nửa còn lại tuy rằng phân tán ở trong tay các tướng lãnh, mà những tướng lãnh này năm xưa đều theo lão nguyên soái vào sinh ra tử, hảo huynh đệ nhiều năm! Vương gia gặp nạn, bọn họ sao có thể không giúp?”

“Nga? Nói như vậy, Lương phó tướng ngài nguyện ý trợ giúp ta một tay?” Tần Phiền trong mắt lóe ra hào quang hưng phấn, kích động hỏi.

“Đây là đương nhiên !” Lương phó tướng chắc chắn nói.

“Thật tốt quá, thật tốt quá!” Tần Phiền kích động nói, bỗng nhiên nhớ tới cái gì, lại vẻ mặt lo lắng hỏi: “Nhưng Tần Nhan bên kia còn có một Phượng Thần Anh! Hấn đến tột cùng là hạng người nào chúng ta đều không rõ ràng, chỉ là biết trong tay hấn nắm giữ một cỗ lực lượng thần bí mà cường đại, cùng với vô số tài phú, thậm chí ngay cả phụ hoàng cũng dùng lễ nhường hấn ba phần!”

“Điểm này Vương gia không cần lo lắng, mặt tướng tự có an bài.” Lương phó tướng đối Tần Phiền cười thần bí: “Kế hoạch của Vương gia là muốn trước ngày Tần Nhan đại hôn động thủ, nhưng mặt tướng lại cho rằng, ở ngay trong ngày đại hôn của Tần Nhan động thủ mới là tối thích hợp!”

“Nga ?” Tần Phiền nhìn Lương phó tướng, ý bảo hấn nói tiếp.

“Tần Nhan đại hôn, hơn nữa đối tượng kết thân còn là Chân gia, hôn lễ lớn như vậy đương thiên tham dự đều là nhân phẩm quan chức không thấp, mặt tướng nghe nói thậm chí Hoàng Thượng cũng đích thân tới dự. Chân Nhung là võ tướng, đến lúc đó chắc chắn có các quan tướng thủ thành cũng tới. Hơn nữa, ngày vui mừng như vậy lại có thiên tử tọa trấn, Hiền vương phủ nhất định chõ canh phòng cực kỳ nghiêm ngặt, những địa phương khác chắc chắn sẽ phòng thủ lơ là, bao gồm cả hoàng cung!” Lương phó tướng đề thấp thanh âm ở bên tai Tần Phiền nói.

“Lương phó tướng ý tứ là?” Tần Phiền giống như có điểm hiểu lại giống như nghe không hiểu.

“Chúng ta có thể thừa dịp ở phía sau chiếm lĩnh các yếu điểm, khống chế thế lực khắp nơi của Chân gia, sau đó phái binh bao vây Phượng Tê Các, đem người bên trong giết sạch không chừa một tên, Phượng Thần Anh hôm đó nhất định đang tham dự hôn lễ, cho nên chờ hấn nhận thấy có chỗ không thích hợp, muốn cầu viện cũng không có khả năng. Mà mặt tướng suất lĩnh bộ hạ liên hợp cùng thân binh của Vương gia đi tới hoàng cung trực tiếp đoạt ngọc tỷ, đến lúc đó chúng ta đem toàn bộ phi tần nường nường trong hoàng cung làm con tin, cho dù Hoàng Thượng không muốn thoái vị cũng không được!” Lương phó tướng nói xong, cười đắc ý.

Tần Phiền sau khi nghe xong trong lòng một mảnh đại ngộ, liên tục khen ngợi Lương phó tướng diệu kế, sau đó không kèm chế được cười ha hả, giống như thiên hạ đã nằm trong tay hấn !

Lúc này, cách ngày đại hôn của Tần Nhan còn có hơn một tháng.

Phượng Tê Các, Tổ Tâm viện.

Phượng Thần Anh chậm rãi mở to mắt, bên ngoài sắc trời đã sáng, mà Đường Phi nằm ghé vào trong lòng hắn còn đang ngủ say.

Thỏa mãn ỏuởn mặt Đường Phi hạ xuống một nụ hôn mềm nhẹ, Phượng Thần Anh chống đầu thưởng thức dung nhan yên ổn khi ngủ của hắn. Tối hôm qua, thật sự là một đêm tuyệt vời, Phượng Thần Anh hồi vị (nhớ lại hương vị) mỉm cười, tuy rằng thời điểm vừa mới bắt đầu, Đường Phi thân vẫn đang ở trên, theo bản năng muốn tiến vào hắn, nhưng đến một lúc sau..... Phượng Thần Anh sờ sờ môi, thật sự là không thể tiếp tục nghỉ, nếu không sẽ lại hóa thân thành sắc lang! Tối hôm qua cùng Đường Phi điên loạn đảo phượng, sau mới phát hiện hắn đã lộng thương Đường Phi, Đường Phi thể nhưng giống như không hề quan tâm, thậm chí hy vọng có thể nhận được thêm càng nhiều thống khổ, làm hại hắn không khống chế được động tác liên hơi thô bạo một chút. Bất quá sau nửa đêm giúp Đường Phi vệ sinh sạch sẽ, thoa được tốt nhất cho hắn, hắn là sẽ không có vấn đề quá lớn đi?

“Như thế nào, người thực hồi vị?” Nguyên bản còn tưởng rằng Đường Phi đang ngủ say bỗng nhiên lên tiếng nói, ánh mắt vẫn chặt không có mở.

“A,” Phượng Thần Anh cúi đầu cười khê, đem môi kéo tới vành tai hắn, vươn đầu lưỡi liếm liếm, nói: “Hồi vị vô cùng.”

Đường Phi mở to mắt, thần sắc có chút lãnh: “Phượng Thần Anh, ta cảm thấy có chuyện tất yếu phải nói rõ ràng với người.”

Phượng Thần Anh sửng sốt, lập tức trên mặt cũng không còn ôn nhu nữa rồi, ít nhu tình trong mắt cũng bị một tia lạnh như băng thay thế: “Người muốn nói cái gì?”

Đường Phi khởi động thân thể, thẳng tắp nhìn ánh mắt Phượng Thần Anh nói: “Tối hôm qua chúng ta chỉ là theo như nhu cầu, người muốn hưởng một đêm hoan tình, ta muốn một chút ấm áp. Chúng ta, chỉ là lợi dụng lẫn nhau.”

“Người nói lại lần nữa xem!” Phượng Thần Anh bỗng nhiên nâng tay nắm chặt cằm Đường Phi, trầm giọng quát. Cái gì gọi là theo như nhu cầu, lợi dụng lẫn nhau? !

“Người không cần phải gấp gáp giờ tay giờ chân,” Đường Phi chụp lấy tay của Phượng Thần Anh: “Nếu ta nói không phải sự thật, người làm gì phản ứng lớn như vậy?”

Phượng Thần Anh dừng ở trên mặt hắn, trầm mặc thật lâu, mới chậm rãi nói: “Người có phải từ đầu tới đuôi đều không tin tưởng ta thích người.”

Lần này Đường Phi tránh được ánh mắt Phượng Thần Anh, cúi đầu nói: “Phượng Thần Anh, có lẽ người không biết, có một số điểm ta và người rất giống nhau. Tuy rằng ta không giống người, có thể đối với mỗi một người đều lộ ra bộ dáng chứa đầy vẻ thâm tình, ta cùng người khác lên giường cũng không nói với bọn họ nửa câu thâm tình. Nhưng cái mà chúng ta đều giống nhau, chính là lãnh tình.” Cho dù đối với Trần Thần, hắn cũng là thương tổn chiếm đa số, thậm chí còn chưa nói qua với hắn nửa câu thâm tình. Đối với Phượng Thần Anh, cảm giác của hắn cũng phức tạp, có lẽ có một chút hảo cảm, nhưng hắn tuyệt đối không thể nói rõ là thích, tựa như những bạn giường của hắn trước kia giống nhau, nếu không có hảo cảm sao có thể lẫn đến trên giường? Nhưng mà, cảm giác hiện tại giống như đối với bạn giường lại bất đồng, hắn không thể nói rõ. Đường Phi bản năng cảm thấy nguy hiểm, cho nên hắn không muốn cùng Phượng Thần Anh phát triển xa hơn.

Phượng Thần Anh lại là một trận trầm mặc, chỉ có ba tháng ở chung, Đường Phi cứ nhiên có thể đem hắn xem thấu triệt như thế. Giờ khắc này, tâm tình của hắn cũng đồng dạng phức tạp, hắn chấp nhất cùng Đường Phi như vậy, là do ngay từ đầu dự vọng chinh phục quấy phá, hay là dần dần thật sự bị hắn hấp dẫn? Hắn thật sự, không biết.

“Người đem ta xem thực thấu triệt.” Phượng Thần Anh thấp giọng nói: “Nhưng người có biết hay không, lãnh tình của ta là vì chưa có tình nhân nào đáng giá cho ta bỏ ra chân tình?” Phượng Thần Anh giơng mắt nhìn Đường Phi, mắt phượng trong trẻo tựa hồ muốn đem tâm hắn nhìn thấu: “Mà người, là người duy nhất có thể đáng giá cho ta động tình.”

Đường Phi nghe vậy chấn động, nhưng vẫn cúi đầu không đáp lại Phượng Thần Anh bất luận cái gì.

Phượng Thần Anh cúi đầu dùng trán mình đặt lên trán hắn, nhẹ giọng nói: “Đường Phi, ta trước kia cùng một người nói qua người thực giống như một con nhím, người yêu thương người nhất định sẽ bị thương tổn, thương tích đầy mình. Nhưng ta không ngại, những lời người nói hôm nay, ta sẽ toàn bộ quên hết, ta không sợ người làm bị thương ta, chỉ sợ người ngay cả cơ hội để thương tổn ta cũng không chịu cho ta.”

Đường Phi nhắm mắt lại nhẹ nhàng thở dài, để mặc cái trán hai người dính sát vào nhau. Lời nói của Phượng Thần Anh hắn không phải không tin, chỉ là hiện tại tâm rất rối loạn, rối loạn trước nay chưa từng có. Hắn không thể rửa sạch suy nghĩ của mình, càng không thể sửa sang cảm giác hiện tại của bản thân. Từ thời điểm ngày hôm qua pháp thuật thất bại, hắn đã là tịch mịch bất lực, hắn cần một người, có thể cho hắn ấm áp cùng an ủi. Mà người này, chính là người cùng hắn sinh hoạt hơn ba tháng, Phượng Thần Anh.

Đường Phi cùng Phượng Thần Anh từ sau ngày đó đã gần năm ngày không có gặp mặt. Phượng Thần Anh không có đi Tổ Tâm viện tìm hắn, Đường Phi cũng cố ý xem nhẹ hắn. Hai người tâm tình phức tạp, cần một thời gian để yên lặng một chút.

Ưu nhi lo lắng nhìn Đường Phiôm ảm lờ ngẩn người, mấy ngày nay hắn đều không có thần thái như xưa, có vẻ không khí trầm lắng, tựa như trên đời không còn chịu gì để vui. Là vì Các chủ sao? Các chủ đã năm ngày chưa ghé qua nơi này, đây là việc chưa từng có. Chẳng lẽ nói, Các chủ thật sự đã bắt đầu chán ghét công tử sao? Nghĩ đến đây, Ưu nhi cắn môi dưới, trong lòng tràn đầy hối hận, nếu lúc trước hắn dừng cảm một chút, có phải hay không có thể làm cho công tử thoát ly khỏi cạm bẫy Các chủ bày ra? Có lẽ tại buổi tối đi cứu công tử, nên đem hắn cứu hoàn toàn triệt để, cho hắn vĩnh viễn rời đi Phượng Tê Các, rời đi Các chủ! Hắn càng hận chính mình yếu đuối, vì cái gì không đem hết thủy sự tình Các chủ đã làm đều nói cho công tử?

“Khụ khụ.” Ngoài cửa viện truyền đến một trận ho khan, Ưu nhi phục hồi tinh thần lại, nhìn nhìn Đường Phi không hề phản ứng sau mới đi ra ngoài.

“Mặc Trúc?” Ưu nhi nghi hoặc nhìn Mặc Trúc bỗng nhiên tới chơi, như thế nào không nhìn thấy Các chủ? “Người tới nơi này làm cái gì?”

“Còn có thể làm cái gì? Dĩ nhiên là đến truyền tin cho chủ tử cao ngạo kia của người a!” Mặc Trúc tức giận đem thư tín dày đặc giao cho Ưu nhi: “Nếu không phải lão gia tự mình hạ lệnh, ta còn không đến đâu!” Hắn vẫn ghi hận Đường Phi lần đó đối hắn chọc ghẹo!

“Lão gia tự mình hạ lệnh?” Ưu nhi tiếp nhận thư nhìn nhìn, không có tên người gửi. Các chủ không phải đã chán ghét công tử sao? Như thế nào còn để cho Mặc Trúc tự mình truyền tin lại đây? “Lão gia còn nói cái gì không?”

“Lão gia nói, muốn người hảo hảo chiếu cố chủ tử nhà người, để cho hắn ăn được ngủ được, hắn muốn đi đâu cũng không cần cần hắn, người chỉ cần âm thầm đi theo bảo hộ hắn là đủ.” Mặc Trúc tức giận truyền lời, hắn không hiểu được, bộ dáng cao lớn như Phương Lâm, dựa vào cái gì có thể được lão gia quan tâm cùng yêu thương như vậy? Công tử so với hắn xinh đẹp ôn nhu có hiểu biết hơn, quơ tay là được một bó to!

“Ta đã biết.” Ưu nhi cầm thư bình tĩnh trả lời, trong lòng lại kinh nghi bất định, Các chủ đến tột cùng muốn làm cái gì?

“Ta đi đây!” Mặc Trúc tùy ý phát phát tay ly khai. Ưu nhi cầm thư tín vào sân, đi đến bên người Đường Phi đem thư giao cho hắn.

“Đây là thư của ta?” Đường Phi khó hiểu hỏi, hắn ở trong này, ai cũng không nhận thức, sẽ có ai truyền tin cho hắn?

“Dạ, nhưng là Các chủ tự mình sai người đưa tới.” Ưu nhi đáp.

Đường Phi vẽ mặt suy nghĩ sâu xa mở ra phong thư, nhìn nội dung trong thư, sau đó tâm lạnh như băng vài ngày nay rốt cục cảm thấy một tia ấm áp. Là Hà Tịch, rất cẩn thận hỏi hắn xem khi nào thì rời đi, quan

tâm hần đồng thời cũng lo lắng cho hần. Ngẩng đầu nhìn bầu trời màu xám xịt, hỏi Ưu nhi: “Hiện tại là giờ gì?”

“Hồi công tử, vừa qua khỏi buổi trưa.” Ưu nhi nhẹ giọng trả lời.

Như vậy, hần hần là đang ở Phương Hoa Lâu đi, “Ta muốn ra ngoài một chút, người không cần đi theo.” Đường Phi đem thư thu hảo, tùy tay lấy qua áo khoác một bên mặc ở trên người chuẩn bị đi.

“Nhưng mà công tử, xem sắc trời giống như sắp rơi tuyết, ngại.....” Ưu nhi kích động ngăn trở Đường Phi.

“Không có việc gì, ta chỉ là ra ngoài một chút, gặp một bằng hữu đã lâu không gặp mà thôi. Nếu Phương Thần Anh hỏi đến, người cứ nói chi tiết.” Đường Phi chặn lời Ưu nhi, liễn ly khai.

Đi bộ đến Phương Hoa Lâu, đôi giày da trâu của Đường Phi đã bị lớp tuyết đọng thật dày thấm ướt, may mắn lớp da trâu bên ngoài là cách thủy, tuy rằng chân lạnh khó chịu nhưng cũng không đến mức bị ướt.

Chính giữa đại sảnh lầu một Phương Hoa Lâu đang đặt một cái chậu than rất lớn, lửa bốc lên đỏ bừng, cho dù là cách một tầng da đồng cũng có thể cảm nhận được hừng hực nhiệt khí cực nóng. Đường Phi thân thể lạnh như băng nhất thời ấm áp không ít.

Một thị nữ mặc trang phục diêm lệ mùa đông cười duyên chạy tới, nói với Đường Phi: “Ta nhận ra người, người là Đường công tử!”

Đường Phi sửng sốt, cúi đầu nhìn nữ hài chỉ đứng tới ngực hần, nhẹ nhàng cười, “Ta cũng nhận ra người.” Lần trước hần mượn phòng bếp ở đây, chính là vị tiểu cô nương này dẫn đường.

“Đường công tử, người muốn ngồi ở đại đường hay là trong phòng? Đại đường thì náo nhiệt, trong phòng thì tĩnh nhả, người muốn ngồi chỗ nào?” Tiểu thị nữ rất là xinh đẹp, tươi cười trên mặt giống như thái dương vào mùa đông, ấm áp lòng người.

“Ta.....” Đường Phi vừa định nói ngồi ở đại đường là tốt rồi, chợt nghe đã có người hô: “Đường huynh!” Thanh âm quen thuộc tràn ngập kinh hỉ.

Đường Phi giương mắt nhìn lên, quả nhiên là Hà Tịch, vẻ mặt kinh hỉ đang nhìn hần.

“Xem ra Đường công tử là muốn ngồi ở đại đường.” Tiểu thị nữ cười khẽ nói.

Đường Phi đối nàng cười cười, sau đó đi về hướng Hà Tịch.

Hai người cùng ngồi xuống, Hà Tịch rót cho hần một tách trà nóng hằm hập, Đường Phi tiếp nhận cầm trong tay.

“Người, mấy ngày nay khỏe không?” Hà Tịch thấp giọng hỏi.

“Ân.” Đường Phi cười cười, nhưng không trả lời thẳng.

“Ta viết thư cho người, nghĩ là nếu người chưa có rời đi thì hần là sẽ đến.” Hà Tịch điềm đạm cười nói.

Đường Phi ngẩng đầu dừng ở Hà Tịch, diện mạo cùng Trần Thần bày phần tương tự, hoàn toàn bất đồng chính là tính cách, hần lại luôn nhận không được đem tình cảm cùng ấy nấy của mình với Trần Thần xen lẫn vào. Chỉ là hôm nay vì cái gì trong lòng lại bình tĩnh như thế?

“Kỳ thật,” Đường Phi thản nhiên nói: “Kỳ thật sáu ngày trước ta cũng đã rời khỏi..... chỉ là tạo hóa trêu người, ta đi không được.”

Hà Tịch chấn động, mạnh mẽ nhìn về phía Đường Phi. Hần nói cái gì? Hần đã từng rời đi? Nhưng lại đi không được?! Lời điện hạ nói, xem ra đều là sự thật, Phương Thần Anh không có khả năng buông tha Đường Phi.....

“Phải không? Kỳ thật ở nơi này sinh hoạt cũng tốt lắm, hơn nữa ta cũng luyện tiếu bằng hữu như người.” Hà Tịch một bộ dáng lạnh nhạt nói, cho nên, hần đây là muốn lợi dụng Đường Phi sao? Hần đi theo bên người Phương Thần Anh kết quả cuối cùng nhất định tránh không khỏi một chữ ‘chết’, nhưng nếu hần có thể đi theo bên cạnh thái tử..... Lấy hiểu biết của mình đối với Tần Nghị, vô luận tương lai phát sinh chuyện

gì, chỉ cần là chuyện hắc đã đáp ứng, tuyệt đối sẽ không nuốt lời, hắc có thể bảo đảm Đường Phi không chết!

Đường Phi cười nhẹ, không thèm nhắc lại.

Hai người ngồi ở trong trà quán ấm áp, phẩm trà nói chuyện phiếm tiêu pha một chút thời gian buổi trưa.

Khi hai người chia tay, Đường Phi suy nghĩ, nguyên lai hắc đối với Hà Tịch, đã có thể thực bình thản ở chung. Đây không phải đại biểu cho tương lai không lâu, hắc cũng có thể đem á náy cùng tiếc nuối với Trần Thần vùi vào trong lòng, đến khi già đi, có nhớ tới cũng chỉ là phiền muộn thân nhiên?

Trời lại bắt đầu thổi tuyết, Đường Phi đem áo khoác cùng mũ đeo vào. Tới lúc về đến Phượng Tê Các, áo khoác đã tích một tầng bông tuyết mỏng manh.

Phượng Tê Các đại môn, một người thân ảnh cao lớn cầm một cây dù giấy dầu đứng đó, nhìn theo phương hướng Đường Phi vừa mới trở về.

“Phượng Thần Anh.....” Đường Phi lẳng lặng đứng cách hắc không xa, trong miệng không khỏi nỉ non tên của hắc.

“Đã trở lại?” Phượng Thần Anh tiến lên, dù giấy không lớn cũng có thể giúp Đường Phi chặn bông tuyết. Dùng một bàn tay rảnh rỗi dắt Đường Phi, Phượng Thần Anh điềm đạm cười nói: “Tuyết rơi sợ người không mang dù, vừa ra tới liền nhìn thấy người đã trở lại.”

Phượng Thần Anh tay thực ấm, cùng ngoại mạo lạnh lùng của hắc hoàn toàn tương phản. Bỗng dưng Đường Phi trong lòng ấm áp, thân nhiên đáp: “Cảm ơn.”

Tuyết càng rơi càng lớn, bóng dáng hai người cũng dần dần biến mất ở trong tuyết trắng.

32. Chương 32: Ngày Mồng Tám Tháng Chạp

Hôm nay đã là tám tháng chạp, nói cách khác tiết mồng tám tháng chạp hàng năm đã đến. Ngày mồng tám tháng chạp, rút gọn chính là tiết khánh tới trọng yếu trong tháng chạp, từng nhà đều vui chơi chuẩn bị nấu cháo, sau đó cả nhà ngồi vây quanh ở hỏa lò cùng nhau húp chén cháo nóng hổi, đàm thoại việc nhà, hoặc là thương lượng xem cửa ải cuối năm, trong nhà hắc là mua thêm chút gì hay là ăn thêm chút gì.

Phượng Tê Các luôn an tĩnh, tựa hồ cũng so với ngày xưa náo nhiệt hơn một chút, mỗi người trên mặt đều lộ vẻ vui mừng tươi cười, nơi nơi đều trang trí hoa đăng xinh đẹp, bọn hạ nhân tùm năm tùm ba cần hạt dưa, ăn đồ ăn vặt nói chuyện phiếm, chờ đợi đám đại trù tỉ mỉ nấu xong món cháo mồng 8 tháng chạp (muốn biết ý nghĩa của món cháo này thỉnh hỏi google thúc thúc) cùng các món ăn mỹ vị. Phàm là tiết khánh, Phượng Thần Anh cũng không quá quẩn thúc bọn họ, để cho bọn họ thích ngoạn như thế nào thì cứ ngoạn như thế, có đôi khi tâm tình tốt cũng sẽ cùng bọn hạ nhân quây phá một phen.

Diên phi viện, lại vẫn yên tĩnh giống như ngày xưa.

Vô Tướng quỳ một gối xuống ở trước mặt Phượng Thần Anh, không quên đem tình báo thu thập được báo cáo cho Phượng Thần Anh.

Phượng Thần Anh một bộ dáng không yên lòng, khóe miệng dẫn ra một độ cong lạnh lùng, tỏ vẻ hắc đem tình báo của Vô Tướng đều nghe vào lỗ tai.

“Tần Phiến bắt quá chỉ là thứ óc heo, không thể trở thành mối uy hiếp lớn, để cho người phía dưới tiếp tục quan sát là được. Hiện tại nếu như dồn ép hắc, đại hôn của Tần Nhan làm gì còn trò hay được trình diễn để xem?” Phượng Thần Anh trong mắt tràn đầy tiểu ý trào phúng: “Bổn tọa chỉ hy vọng ngày đó hắc không cần nhanh như vậy đã chơi xong, để cho càng nhiều người xem náo nhiệt thì tốt rồi.”

“Dạ!” Vô Tướng lĩnh mệnh, lại chần chờ hỏi: “Nếu vậy, Tần Nghị bên kia.....”

Phượng Thần Anh giương mắt ở trên người Vô Tướng quét qua, tựa tiểu phi tiểu nói: “Bổn tọa như thế nào cảm thấy người đối với Tần Nghị bên kia có vẻ dễ bụng? Chớ không phải bởi vì người nào đó.....”

Phượng Thần Anh còn chưa nói xong, Vô Tướng liền nhanh chóng làm sáng tỏ: “Thuộc hạ không có nhị tâm, càng không có bất luận ý nghĩa nào muốn phản bội Các chủ! Thỉnh Các chủ tin tưởng thuộc hạ!”

“Tốt lắm tốt lắm,” Phượng Thần Anh không kiên nhẫn phát phát tay: “Bổn tọa chỉ là nói qua loa thôi, người khấn trương như vậy làm cái gì? Tần Nghị tính toán cái gì, bổn tọa trong lòng rõ ràng, nếu hấn muốn cho ‘Hà Tịch’ này tiếp cận Đường Phi, lợi dụng Đường Phi, thì cứ để mặc hấn. Chỉ cần hấn không thương tổn Đường Phi, bổn tọa sẽ cho hấn sống lâu thêm một hồi, người chỉ cần bỏ chút tâm, chú ý nhất cử nhất động của hấn là được.”

“Dạ, thuộc hạ tuân mệnh !”

“Được rồi, hôm nay là ngày mồng tám tháng chạp, người cũng sớm trở về đi.” Phượng Thần Anh đứng lên đuổi thẳng người, lẩm bẩm: “A ~ một mỗi một ngày, đi tìm Đường Phi giải lao đã.....”

Vô Tướng trong mắt hiện lên một tia dao động, lập tức linh mệnh rời khỏi.

Phượng Thần Anh lạnh lùng nhìn chằm chằm phương hướng Vô Tướng biến mất, ánh mắt ngoan lệ.

Phượng Thần Anh còn chưa ra khỏi đại viện che kín hoa đăng, đến Đông viện tìm Đường Phi thì đã bị Thiết Hoán ngăn cản.

“Làm sao vậy?” Phượng Thần Anh khó hiểu nhìn Thiết Hoán: “Có việc gấp? Nếu không vội thì đợi ta về rồi nói, ta muốn đi Tổ Tâm viện.”

“Các chủ muốn đi tìm ‘Phượng Lâm’ hiện tại chỉ sợ không được.” Thiết Hoán che ở trước mặt Phượng Thần Anh thản nhiên nói: “Hiền vương phái hạ nhân đến truyền tin, giờ Tuất ở Vương phủ xin đợi Các chủ đại giá, Vương gia tự thân chế biến thức ăn, cháo mồng 8 tháng chạp chờ đợi Các chủ đến.”

Tần Nhan? Phượng Thần Anh nghi hoặc, từ lần trước gặp mặt ở Phương Hoa Lâu, sau đó bọn họ đã hơn phân nửa tháng cũng chưa tái kiến. Cùng lúc là Tần Nhan muốn chuẩn bị hôn sự, bận rộn chân không chạm đất, cùng lúc là Phượng Thần Anh không muốn đi xem khuôn mặt vui mừng chuẩn bị làm tân lang của Tần Nhan, cho dù không còn thích hấn, cũng không làm được việc nhìn thấy hấn bởi vì một nữ nhân mà hạnh phúc dào dạt, vui vẻ ra mặt. Như thế nào hôm nay Tần Nhan lại muốn gặp mình?

“Từ chối hấn đi, ta từ sớm vài ngày trước đã đáp ứng Đường..... Khụ khụ khụ, Phượng Lâm đến ngày mồng tám tháng chạp sẽ đi hội chùa.” Phượng Thần Anh bỏ qua Thiết Hoán, thẳng hướng Đông viện đi đến, không quên dặn lại: “Các người đêm nay không cần chờ bọn ta, nói cho chúng hạnh nhân, chỉ cần đừng đem Phượng Tê Các hủy đi, còn lại muốn quây thể nào thì cứ quây như vậy.” Lúc này, Phượng Thần Anh đã đi xa.

Thiết Hoán chau mày nhìn theo Phượng Thần Anh rời đi, trong lòng có chút lo lắng. Các chủ cứ nhiên vì một cái nam sủng từ chối yến hội của Vương gia? Các chủ có thể hay không quá mức sủng ái cùng tín nhiệm Phượng Lâm này?

Khi Phượng Thần Anh đến Tổ Tâm viện, Đường Phi đang cầm một cái ấm lò, mặc áo khoác thật dày chờ hấn.

Nhìn đến Phượng Thần Anh hướng hấn đi tới, Đường Phi bất mãn trừng mắt nói: “Như thế nào bây giờ mới đến?”

“Ai ~” Phượng Thần Anh một bộ dáng đau khổ, lại ở trên vai Đường Phi nói: “Sự tình nhiều lắm, lễ tết cũng không để cho người ta nghỉ ngơi!”

Đường Phi đẩy hấn ra, liếc trắng mắt nói: “Nói với ta cũng vô dụng, ta không giúp được người.”

Phượng Thần Anh hướng hấn cười cười, không có nói tiếp. Sau đó như là nghĩ tới cái gì, nâng tay vạch ra áo khoác nghiêm kín mà Đường Phi đang mặc liền nhìn thấy....phì một tiếng bật cười, quả nhiên!

Đường Phi buồn bực chụp khai tay hấn, hung tợn nói: “Như vậy tiện lợi hơn!” Từ khi vào đông, Đường Phi chưa từng có một ngày đem quần áo mặc đứng đắn, dù sao bên ngoài đều vận một kiện áo khoác hoặc áo hồ cừ thật dày, bên trong là cái dạng gì làm gì có ai nhìn tới?

“Ta xem ngươi là sợ phiền toái.” Phượng Thần Anh giơ tay giúp hấn đem quần áo mùa đông bị hấn cột bừa, từ ngoài vào trong sửa sang lại một lần, sau đó cầm một cái đai lưng tinh mỹ giúp hấn thắt lại lên vòng eo thon nhỏ, như là đang tán thưởng tác phẩm của chính mình, cười nói: “Tốt lắm !”

Đường Phi mất tự nhiên kéo kéo đai lưng có chút chật, nghiêm mặt than thở nói: “Thật không biết mặc tốt như vậy để làm gì, trở về không phải cuối cùng cũng thoát.....”

Phượng Thần Anh đem bất mãn của Đường Phi nghe được rành mạch, buồn cười xoa xoa mái tóc dài rối tung của hấn – từ sau khi vào đông, Đường Phi cũng không chịu đem một đầu tóc dài buộc lại, hấn nói xòa ra để giữ ấm!

“Đi thôi Đường công tử của ta, sắc trời không còn sớm, hội chùa đã sớm bắt đầu!” Phượng Thần Anh vươn tay lấy tiểu âm lô tinh xảo trong tay Đường Phi, Đường Phi cũng không chịu buông tay, còn hỏi ngược lại: “Ngươi làm gì?”

“Đương nhiên là đem cát, ngươi đi dạo phố còn muốn cầm theo cái này?” Phượng Thần Anh mở tay hấn ra.

“Ta lạnh.” Đường Phi đương nhiên không buông tay.

Phượng Thần Anh nhíu mày, dùng một chút lực liền đem âm lô đoạt lại, đưa cho Ưu Nhi đang ngây ngốc đứng ở một bên, Ưu Nhi luống cuống tay chân đón lấy.

“Có ta ở đây, sẽ không lạnh.” Phượng Thần Anh không nói hai lời liền nắm Đường Phi chạy lấy người, nghe nói hội chùa đêm nay so với trước kia rất vui vẻ, rất náo nhiệt, hấn cũng không muốn bởi vì không mang theo âm lô mà trì hoãn những thứ tốt này nọ ở hội chùa.

Ưu Nhi bị thương nhìn thân ảnh hai người vừa đi vừa đấu võ mồm, thẳng đến khi bọn họ đều đi xa, trên người đều đã lạnh thấu, mới ngẩng đầu nhìn mặt trăng trên cao, đêm nay thời tiết tốt lắm a. Ưu Nhi cười khổ, sau đó ôm âm lô trở về căn phòng nhỏ lạnh lẽo của chính mình. Ngày mồng tám tháng chạp năm nay, vẫn chỉ là có một thân một mình.....

Tiết mồng tám tháng chạp đối với hiện đại nhân như Đường Phi mà nói là thực xa lạ, thế kỷ hai mươi mốt, đại đa số người Trung Quốc trẻ tuổi đã không còn nhớ rõ ngày hội truyền thống như vậy, chỉ có một số ít địa phương còn có thể nhớ kỹ ngày hội này, năm này qua năm khác, thế hệ sau kế thừa di sản văn hóa cổ xưa của thế hệ trước.

Cho nên, không thể nghi ngờ hội chùa ngày mồng tám tháng chạp đối với Đường Phi mà nói, là rất mới mẻ.

Bình thường trên đường cái của Miên Cẩm cũng đã phồn hoa náo nhiệt, nhưng tối nay lại còn náo nhiệt hơn, lớp tuyết đọng thật dày đã bị dọn dẹp mở đường, chỉ có hai bên cùng với những con hẻm nhỏ là còn tuyết đọng. Mỗi nhà mỗi hộ trên mái cong đều cột một tấm lụa màu tinh mỹ, liên miên không dứt mà treo lên, cơ hồ đem toàn bộ nhà cửa trong Miên Cẩm thành cột dính hết lại vào nhau. Phía trước nhà còn mang theo đủ loại kiểu dáng hoa đăng, ánh sáng vàng cam soi vào từng lớp tuyết trắng trên mặt đất, ánh lửa cùng tuyết quang cơ hồ đem Miên Cẩm thành chiếu rọi thành ban ngày.

Đường Phi từ khi bước vào ngã tư đường buôn bán náo nhiệt liền vẫn bị vây trong kinh ngạc, đi theo bên người Phượng Thần Anh, trợn to mắt nhìn Miên Cẩm thành rực rỡ hấn lên, trong miệng sợ hãi cảm thán không thôi.

“Các người nơi này, tiết mồng tám tháng chạp so với tết âm lịch của chúng ta bên kia còn muốn long trọng náo nhiệt hơn.” Đường Phi ngưỡng cao đầu bất khả tự nghị nhìn hoa đăng cơ hồ không có cái nào hình dạng, màu sắc giống nhau, không khỏi cảm thán vẫn là người cổ đại có trí tuệ cùng công nghệ như vậy, nếu đổi là thế kỷ hai mươi mốt chính là nghìn kiểu dáng như một, lại còn không dễ nhìn !

“A,” Phượng Thần Anh cười khê: “Kỳ thật bởi vì nơi này là đô thành của Hoàng Diệp, cho nên tiết khánh gì cũng đều thực náo nhiệt, nếu là một số tiểu địa phương ở nông thôn, nhiều nhất chỉ là thỉnh một gánh hát tới biểu diễn hát xướng cùng hí kịch thôi.” Phượng Thần Anh nhìn khuôn mặt tươi cười kinh hỉ của

Đường Phi, trong lòng cũng không rõ nguyên nhân mà cao hứng, từ sau ngày đó ở Thượng Tinh Lâu trở về, hần vẫn chưa gặp qua Đường Phi tươi cười, suốt ngày nếu không phải cầm bản [Hoàng Diệp luật] thật dày ngăn người, thì cũng là hai mắt trống rỗng nhìn về phía chân trời xa xôi.

Không khí trầm lắng, vô sự khả vui (không chuyện gì trên đời còn có thể vui). Phượng Thần Anh chỉ có thể nghĩ tám chữ như vậy hình dung Đường Phi. Lúc trước hần vẫn rất muốn nhìn xem bộ dáng suy sụp của Đường Phi, tuy rằng Đường Phi cũng không phải suy sụp, chỉ là bộ dáng chán đời, nhưng cũng đủ làm cho Phượng Thần Anh không gọi lên nổi một chút hưng phấn nào. Ngược lại, vẫn là biểu tình bất hảo cùng lạnh lùng, cường thế lại ích kỷ của Đường Phi, mới càng làm cho hần – động tâm. Một khắc kia, Phượng Thần Anh cảm thấy ý niệm trong đầu của mình muốn chinh cho Đường Phi suy sụp, thật sự rất nhàm chán.

“Kia cũng thực náo nhiệt a!” Đường Phi lạ lẫm nhìn một cái hoa đăng tạo hình tì hưu, đây là dùng để trừ tà. “Chỗ chúng ta những diễn viên hát hí khúc đã thiếu lại càng thêm thiếu, bình thường lễ tết nếu không phải ôm TV máy tính, thì là một mình ở ngã tư đường lạnh lẽo đi dạo phố, rất nhàm chán.”

TV máy tính? Đó là cái gì vậy? Phượng Thần Anh trong lòng nghi hoặc nhưng cũng không có hỏi Đường Phi, hần không cần phải làm cho Đường Phi rối rắm nghĩ thế giới trước kia.

“Ai, đó là cái gì?” Đường Phi chỉ chỉ một tiểu sạp ở phía trước hỏi, nơi đó tản mát ra một loại mùi thanh diêm khoan thai bay vào mũi Đường Phi, làm cho Đường Phi còn chưa có ăn cơm chiều cảm thấy đói bụng.

“Àn?” Phượng Thần Anh theo Đường Phi ngón tay xem qua, không khỏi bật cười, Đường Phi trước kia đến tết cũng là như thế nào sống qua? “Cháo mồng 8 tháng chạp, người chưa từng ăn sao?”

Đường Phi xoay quá yên lặng nhìn Phượng Thần Anh bật cười, mặt không chút thay đổi nói: “Đây là ngày mồng tám tháng chạp đầu tiên ta trải qua, trước kia cho tới bây giờ không chưa từng có.” Hơn nữa, hần vẫn là đến phương Bắc học đại học, mới biết được quốc gia của mình còn có ngày hội truyền thống như vậy.

“Chắc chắc chắc,” Phượng Thần Anh vẽ mặt thương xót vuốt đầu Đường Phi, nói: “Hài tử đáng thương, đi, hôm nay ca ca ta mời người uống một chén lớn!” Phượng Thần Anh thô lỗ tiền tú bên hông, lôi kéo Đường Phi hướng tiểu sạp trước mặt đi đến.

Chủ nhân tiểu sạp là một đôi lão phu phụ đã qua tuổi sáu mươi, vừa thấy bên trong đám người có hai kẻ dị thường chói mắt hướng bọn họ đi tới, lão bà bà liền nhanh chóng chào đón, kinh sợ gù lưng nói: “Hai vị khách quan, chúng ta nơi này địa phương nhỏ hẹp, đồ đạc cũng thô ráp, tới đây chỉ sợ làm mất thân phận các người, làm cho người khác chê cười đi.....”

Phượng Thần Anh cười, hai tay nâng dậy lão bà bà, nhẹ giọng nói: “Bà bà lo lắng nhiều quá, chúng ta ăn cái gì đều là xem hương vị, không nhìn chỗ bán, hướng hồ chúng ta cùng bà bà giống nhau, đều là tiểu dân phố phường, cái gì mà chú ý thân phận?” Đường Phi kinh ngạc nhìn Phượng Thần Anh liếc mắt một cái, nguyên lai hần cũng biết kính lão? Hần còn tưởng rằng Phượng Thần Anh người này, tính cách chính là trên trời dưới đất duy ngã độc tôn chứ, thật sự là không thể tưởng được hần còn có một bộ mặt này.

Lão bà bà sống hơn nửa đời, thật đúng là lần đầu tiên nhìn thấy một quý nhân khiêm tốn biết lễ nghi như vậy, cảm động nói: “Phải phải, công tử nói đúng, hai vị công tử ngồi ở chỗ này đi, nơi này dựa vào bên trong một chút, sẽ không dễ dàng bị đi người đi đường ngang qua đụng đến.”

Đường Phi cùng Phượng Thần Anh theo lời ngồi ở vị trí bên trong, gọi hai chén cháo mồng 8 tháng chạp.

Có lẽ là lão bà bà cố ý dặn dò lão phu của mình, hai chén cháo nóng hồi hương khí bốn phía liền bùng lên, mặt khác còn có hai đĩa điểm tâm nhỏ. Hai loại điểm tâm này cũng thực kỳ lạ. Một đĩa chỉ dùng vài loại trái cây làm thành hình sư tử, dùng dầu cùng nho khô làm thân sư, nửa quả óc chó làm đầu sư, quả anh đào làm chân sư, hạnh nhân ngọt dùng để làm đuôi sư tử. Sau đó dùng đường dính hết chúng vào nhau, đặt ở trong bát cháo, giống như một con sư tử nhỏ. Còn có một đĩa là dùng hai miếng bánh đậu đỏ nhỏ tạo thành quả đào. Cả hai loại đều là điểm tâm tinh xảo, xem ra đã bỏ không ít tâm tư làm.

Đường Phi kinh ngạc nhìn lão bà bà, bọn họ không có kêu cái này a. Lão bà bà ngược ngừng cười giải thích: “Đây là lão nhân nhà ta tặng cho nhóm hai người, tuy rằng hình dạng không được như những đại trù tài nghệ chuyên môn làm, nhưng hương vị vẫn là tốt lắm.”

“Cám ơn.” Đường Phi cùng Phượng Thần Anh chân tâm nói lời cảm tạ.

Cái gọi là cháo mồng 8 tháng chạp, chính là dùng tám loại lương thực cùng đưa và trái cây mới thu hoạch được trong năm nấu thành, bình thường đều là bắp, gạo, đậu xanh, đậu đũa, đậu, lạc, táo tàu cùng các loại ngũ cốc khác.

Đường Phi cười cầm muỗng canh nhỏ múc một ngụm, thổi lạnh sau đưa vào trong miệng. Hương vị thanh đậm nhuyễn nhu, mượt mà, ngon ngoài ý muốn. Đường Phi tinh tế nhắm nháp, ánh mắt có chút thỏa mãn thoải nhiên, bởi vì tuổi thơ trước đây, cho nên hẳn so với bất luận kẻ nào cũng đều quý trọng thực phẩm, có thể ăn ngon với hẳn mà nói, đã là một loại xa xỉ.

Nhìn đến trong mắt Đường Phi không che dấu được vui mừng, Phượng Thần Anh tâm tình tốt, cầm lấy chiếc đũa gấp một chân của “tiểu sư tử” đưa đến bên miệng Đường Phi: “Đến, nếm thử xem, hẳn là không tệ.”

Đường Phi dừng lại động tác húp cháo, nhìn nhìn Phượng Thần Anh mang theo “tiểu sư tử”, sau đó cầm lấy chiếc đũa tự mình gấp một cái bỏ vào trong miệng, vị rất thơm, dính đường trắng mà lại không ngọt gắt: “Quả thật không tệ.” Đường Phi thần nhiên đánh giá, sau đó cầm lấy thìa tiếp tục uống cháo. Cháo phải uống lúc nóng, để lạnh mất đi hương vị.

Phượng Thần Anh hậm hực đem “tiểu sư tử” vừa gấp đưa vào miệng của mình, lòng tràn đầy tiếc nuối – thật sự là đáng tiếc!

Tiểu sạp sinh ý tốt lắm, đã sớm không còn chỗ ngồi, chỉ có thể đứng giữa đường mà ăn. Đường Phi cùng Phượng Thần Anh đã đem chúc cùng điểm tâm ăn xong, muốn gọi lão bà bà tính tiền lại phát hiện nà đang vội vàng tiếp đón khách nhân, lão phu của nàng đang ở trong bếp nấu ăn, bận rộn khí thế ngất trời.

Phượng Thần Anh lấy ra một thỏi bạc đặt ở chỗ lão bà bà để nguyên liệu nấu ăn, rồi cùng Đường Phi ly khai.

Dọc theo đường đi tiếng rao hàng không ngừng, một quầy hàng nhỏ trước mặt đứng một đồng người, Đường Phi chính là muốn vô giúp vui nhìn một cái cũng không được. Phượng Thần Anh cũng thực buồn bực, muốn mang Đường Phi cứng rắn chen vào lại sợ mất thân phận, vạn nhất bị người quen biết nhìn thấy hẳn chen chúc trong hội chùa sẽ rất mất mặt! Chẳng lẽ dùng nội lực đem mọi người đánh văng ra? Không nên không nên, đây đều là phổ thông dân chúng bình thường, nếu dùng nội lực quá trớn vạn nhất gây chết người sẽ không tốt lắm. Không phải hẳn bỗng nhiên trở nên từ bi, mà là hẳn không muốn đem hình tượng người tốt thật vất vả mới ở trước mặt Đường Phi dựng lên được, lại bị phá hỏng hoàn toàn!

Đường Phi kéo kéo áo khoắc thật dày, cư nhiên bị đám người đông đúc xung quanh làm cho có chút nóng!

“Bên kia ít người!” Phượng Thần Anh bàn tay to ấm áp bỗng nhiên nắm lấy tay Đường Phi, lôi kéo hẳn chạy về phía trước.

“Này đó là.....” Đường Phi nhìn tiểu cô nương đối diện.

Đây chỉ là một quầy hàng rất nhỏ, chỉ dùng một tấm vải thô trải trên mặt đất, phía trên bày mặt hàng ra bán. Chủ quán là một tiểu cô nương, nhìn đến Đường Phi cao lớn anh tuấn, đỏ mặt rụt rè nói: “Đây là đậu đỏ..... dùng để trừ tà..... chỉ cần hai văn tiền.....” Tiểu cô nương đánh bạo cầm lấy một dây thừng đậu đỏ đã xuyên lại với nhau, đưa cho Đường Phi.

Đường Phi tiếp nhận, phát hiện dây thừng này cư nhiên đều là dùng đậu đỏ xuyên thành, lại là một trận ngạc nhiên, đêm nay đi ra thật đúng là mở rộng nhãn giới!

Phượng Thần Anh lại bởi vì tiểu cô nương nhìn Đường Phi mà đỏ mặt, lòng tràn đầy hối hận, lẽ ra không nên dẫn hẳn lại đây!

“Ta đây mua một cái.” Đường Phi từ túi tiền của mình xuất ra hai văn tiền đưa cho nàng, tiểu cô nương đỏ mặt tiếp nhận, cúi đầu nhẹ giọng nói: “Tạ, cảm ơn công tử.....”

“Nhạ.” Đường Phi bắt tay đưa sợi dây cáp cho Phượng Thần Anh: “Người vừa rồi mời ta ăn này nọ, đây xem như đáp lễ đi.”

Phượng Thần Anh có chút thụ sủng nhược kinh cầm dây thừng, Đường Phi, Đường Phi cư nhiên chủ động tặng đồ cho hẳn?!

“Đi, chúng ta đến bên kia xem!” Phương Thần Anh đưa dây thu vào trong lòng, cầm nhanh tay của Đường Phi hưng phấn chọn một mục tiêu tiếp tục tiến công!

Hiền vương phủ.

Tần Nhan phần nộ đem món ngon mỹ vị bản thân chuẩn bị suốt một ngày đều ném trên mặt đất. Hạ nhân hầu hạ ở một bên bị dọa liên nhanh chóng quỳ xuống, một bên thu thập đồ đạc một bên kinh hãi nghĩ: Vương gia luôn luôn tao nhã cư nhiên cũng có lúc phát giận ? !

“Cút! Đều cút xuống cho ta!” Tần Nhan cầm bình rượu trong tay hung hăng ném xuống đất, bình sứ yếu ớt nháy mắt bể thành nhiều miếng.

Bọn hạ nhân kinh hoảng chạy ra ngoài, chỉ còn lại Tần Nhan bởi vì giận dữ mà không ngừng kịch liệt thở dốc.

“Phương Lâm!” Tần Nhan cơ hồ là cắn răng nhớ kỹ hai chữ ‘Phương Lâm’, trong mắt lòng đổ kị thiêu đốt hừng hực, ngoan độc làm cho người ta sợ hãi: “Bốn vương sẽ làm cho người muốn sống không được, muốn chết cũng không xong!”

Mà bên kia Đường Phi cùng Phương Thần Anh, chính là đang xem hí kịch, một tiết mục bát tiên quá hải, náo nhiệt bất phàm!

33. Chương 33: Tâm Rối Loạn

Đường Phi mộng lung mờ to mắt, trong phòng ánh sáng hờn ám không đoán được thời gian, bất quá phỏng chừng hẳn là trước saumười một giờ đi. Ngày hôm qua thật sự chơi quá muộn, xem xong biểu diễn tế tự truyền thống đều đã qua rạng sáng, trở lại Phương Tê Các đã là sau nửa đêm .

Bên gối có tấm ngân phiếu một ngàn lượng, Phương Thần Anh nói đó là Thiên Tinh trả về cho hắn, bởi vì pháp thuật thất bại. Đường Phi tùy ý đem ngân phiếu nhét vào dưới gối đầu, hiện tại với hắn mà nói, tiền tài đã không còn ý nghĩa.....

Nhịn không được lại ngáp một cái, Đường Phi thoải mái cười, quả nhiên ra ngoài ngoạn một vòng một mối liền dễ dàng thiếp đi, ít nhất tối hôm qua hắn không có mất ngủ, hơn nữa cũng không gặp ác mộng.

Đường Phi nhu nhu huyết Thái Dương trưởng da bởi vì ngủ chưa đã, tối hôm qua, thật sự rất vui vẻ, làm cho tâm tình nặng nề của hắn mấy ngày qua được thư giải. Tuy rằng, thời điểm lễ hội xảy ra chút chuyện nhỏ ngoài ý muốn, bất quá cái này cũng không ảnh hưởng đến tâm tình của hắn. Kỳ thật đó cũng không hẳn là ngoài ý muốn, chỉ là một thuần thú sư (người huấn luyện thú) biểu diễn thực phần khích, roi thiếu chút nữa không cẩn thận đánh trúng vào hắn mà thôi, bởi vì sau chuyện lần đó bị người bắt cóc ngược đãi, hắn đối với roi này nọ đã có tâm lý sợ hãi, huống chi hắn còn dùng roi giết một người..... Phương Thần Anh thiếu chút nữa liền cùng thuần thú sư kia động thủ, nghĩ đến bộ dạng phần nộ tối hôm qua của Phương Thần Anh, Đường Phi bật cười, thật đúng là người tính tình nóng nảy. Bất quá điều làm cho Đường Phi kỳ quái là, Phương Thần Anh lẩm bầm lẩm bầm nói một câu “Người đụng đến người của ta, ta sẽ bắt người hoàn trả gấp ngàn lần”, những lời này là ý tứ gì, Đường Phi đến bây giờ vẫn chưa thể suy nghĩ cẩn thận.

Có lẽ là nghe được động tĩnh Đường Phi rời giường, Ưu nhi ở ngoài phòng đẩy cửa tiến vào, giúp Đường Phi bưng nước ấm rửa mặt.

Đường Phi lơ đãng nhìn thoáng qua ngoài phòng, lẳng lặng nói: “Lại có tuyết rơi?” Khó trách sắc trời giống như không thể nào hảo, bởi vì tối hôm qua thời tiết sáng sủa, hắn còn tưởng rằng hôm nay thời tiết hẳn là không tệ chứ.

“Đúng vậy công tử, sáng sớm đã bắt đầu hạ.” Ưu nhi đem chậu than trong phòng thiêu vượng thêm một chút, lại cầm thêm một cái ấm lò hầu ở bên người Đường Phi, đợi Đường Phi rửa mặt xong liền đem ấm lò độ ấm vừa vặn đưa cho hắn, sau đó ra ngoài bưng điếm tâm tới.

Đường Phi ôm tiểu ấm lò ngồi ở trước bàn tròn, hỏi: “Phượng Thần Anh đâu? Hắn hôm nay có lại đây hay không?”

“Lão gia sáng nay tới đây một lần, bắt quá bởi vì công tử còn đang ngủ, nên lão gia chỉ mở cửa sổ nhìn ngài một cái rồi bước đi, còn phân phó Ưu nhi hảo hảo hầu hạ công tử.” Ưu nhi đem một đôi bát đĩa đặt ở trước mặt Đường Phi, thần sắc tự nhiên giúp hắn mức một chén cháo.

“Phải không?” Đường Phi cầm một cái bánh bao nóng hằm hạp cắn một ngụm, Phượng Thần Anh này có đôi khi cũng còn biết săn sóc. Khỏe miệng không tự giác cong lên, Đường Phi quyết định ăn xong này nọ sẽ đi Diên Phi viện tìm Phượng Thần Anh, cũng không thể luôn để hắn quan tâm mình, ngẫu nhiên bản thân cũng có thể chủ động đi quan tâm hắn.

Ưu nhi nhìn đến Đường Phi tươi cười, trong lòng đau đớn, nhưng vẻ mặt vẫn bình tĩnh hầu hạ Đường Phi dùng cơm, không có đem tình cảm của mình biểu lộ ra chút nào.

Diên Phi viện.

Tần Nhan bưng bát trà vẫn không nhúc nhích, cũng không có nói chuyện, nhìn nơi nào đó trong thư phòng ngẩn người. Thật sự tối hôm qua Phượng Thần Anh không đến hẹn, hắn sáng sớm liền chạy tới Phượng Tê Các, nguyên tưởng rằng Phượng Thần Anh sẽ giống như trước đây, đối hắn giải thích, nói cho hắn Phượng Lâmkia chỉ là nhất thời cảm thấy hứng thú, người hắn chân chính muốn chỉ có mình mà thôi.

Nhưng mà, Tần Nhan đến đây đã bao lâu, Phượng Thần Anh an vị ở trước án thư cũng bận rộn bấy lâu, không giải thích, cho dù là nói một câu cũng không muốn nhiều lời với hắn. Tần Nhan tâm càng lạnh, Thần Anh thật sự đã không cần hắn sao?

Không phải, tuyệt đối không phải! Tần Nhan buông cái chén, đứng dậy đi từng bước một đến trước bàn Phượng Thần Anh, dừng ở hắn nói: “Thần Anh, vì cái gì không cùng ta nói chuyện?”

“Àn?” Phượng Thần Anh nghe được thanh âm Tần Nhan mới ngẩng đầu, nhìn đến đối phương biểu tình u ám liền sững sốt, sau đó buông bút lông trong tay, đi đến trước mặt Tần Nhan nhẹ nhàng xoa hai má hắn, nói: “Người làm sao? Mới vài ngày không thấy đã đem bản thân biến thành bộ dáng này.”

Tần Nhan trên mặt vui vẻ, cầm lấy tay Phượng Thần Anh kẻ sát thêm vào mặt mình nói: “Ta thành ra như vậy, chỉ vì ngươi không để ý tới ta”

“Như thế nào có thể?” Phượng Thần Anh cười nói: “Chỉ là gần đây nhiều sự tình bận rộn quá, không rảnh rỗi đi tìm ngươi mà thôi, ngươi cũng biết, thân đại ca kia của ngươi tuy rằng không có đầu óc, nhưng cũng phải mất chút khí lực tính kế hắn. Ta sẽ không để cho hắn phá hư giấc mộng của ngươi, hết thấy chướng ngại ngăn cản ngươi, ta đều không chút lưu luyến tận lực quét sạch!”

“Thật sự?” Tần Nhan có chút kích động: “Nếu, nếu..... Ta cảm thấy Phượng Lâmkia chính là thứ uy hiếp thì sao? Ngươi có thể hay không cho ta tự tay giết hắn?”

Cái gì?! Phượng Thần Anh bỗng dừng thu hồi tay của mình, ánh mắt trong thoáng chốc liền lạnh như băng: “Ngươi muốn ta giết hắn?”

“Không, ý tứ của ta là nếu hắn uy hiếp đến ta.....”

“Hắn sẽ không trở thành uy hiếp của ngươi.” Phượng Thần Anh chắc chắn nói, Tần Nhan không biết thân phận Đường Phi, nhưng hắn biết rõ,

“Không.” Tần Nhan bình tĩnh nhìn Phượng Thần Anh, gần từng chữ một: “Hắn đã trở thành uy hiếp của ta.”

Tần Nhan nâng tay cởi bỏ áo choàng của mình, Phượng Thần Anh chấn động.

“Từ khi ngươi vì hắn mà bắt đầu cự tuyệt ta, hắn đã trở thành mối uy hiếp.” Tần Nhan một bên vừa nói một bên cởi xuống quần áo chính mình, đây là mục đích hôm nay hắn đến, đem bản thân hiến cho Phượng

Thần Anh. Kỳ thật buổi tối ngày mồng tám tháng chạp, hắn đã có ý nghĩ như vậy, nhưng chỉ là Phượng Thần Anh vì Phương Lâm mà không đến phó ước. Khi kiện quần áo cuối cùng đều rơi xuống đất, Tần Nhan thân thể chậm rãi tiếp cận Phượng Thần Anh, hai tay đã khoắc lên cổ hắn, ngẩng đầu dán vào bên môi hắn nói: “Thần Anh, ta biết ngươi vẫn rất muốn ta. Hôm nay ta đem bản thân cho ngươi, chỉ cần ngươi rời đi Phương Lâm, ta vĩnh viễn đều thuộc về ngươi.....”

Phượng Thần Anh cúi đầu nhìn Tần Nhan, đây là người mà hắn chưa từng xem qua, giống như một Tần Nhan hoàn toàn xa lạ, khuôn mặt thanh nhã, vẻ mặt mê ly. Phượng Thần Anh không có đẩy ra hắn, bởi vì Tần Nhan dạng này với hắn mà nói, là tràn ngập dụ hoặc.

Đường Phi miễn cưỡng nương theo một đường đầy tuyết đi đến Diên Phi viện, trừ lần đó bị thương ở chỗ này trụ qua hai ngày, đây là lần thứ hai hắn tiến vào chỗ ở của Phượng Thần Anh.

Mặc Trúc xa xa liền thấy Đường Phi đang đi tới, vội vàng chạy lại ngăn cản hắn, ngữ khí không tốt nói: “Phương Lâm công tử, ngài như thế nào rảnh tới chỗ này? Lão gia còn đang làm việc.”

Đường Phi buồn cười nhìn thiếu niên tuấn tú còn không đứng đến nửa vai mình, hắn như thế nào cảm thấy Mặc Trúc mỗi lần nhìn thấy hắn liền tràn ngập địch ý? Sẽ không vì Phượng Thần Anh chứ?

“Ta có nói là tới tìm Phượng Thần Anh sao?” Đường Phi cúi đầu nhìn Mặc Trúc, vẻ mặt bốn cợt.

“Ngươi !” Mặc Trúc thật không ngờ Đường Phi bỗng nhiên tới gần, mặt nhất thời đỏ bừng, khấn trương đến nói chuyện cũng lắp bắp: “Ngươi, ngươi, ngươi không phải đến tìm Các chủ, thì đến tìm ai?!”

“A,” Đường Phi ngoan ý trong lòng dâng lên, bỗng nhiên nắm chặt cằm Mặc Trúc, thanh âm trầm thấp nói: “Ta tới tìm ngươi a.....”

Cáp ? ! Mặc Trúc đầu giống “oành” một tiếng, toàn thân đều đỏ như con tôm luộc, tránh khỏi Đường Phi vội vàng lui về phía sau vài bước, dừng ở chân tường vẻ mặt đề phòng nhìn Đường Phi.

“Ha ha ha !” Đường Phi cao giọng cười to, đứa nhỏ ngoan rất thú vị, so với Ưu nhi còn thú vị hơn !

Đường Phi cười không tiếp tục chọc Mặc Trúc, thu dù lại trực tiếp vào trong Diên Phi viện. Mặc Trúc đứng ở phía sau hắn, ánh mắt tối đen không rõ, Phương Lâm này, thật sự là không giống người thường..... Bất quá, để cho hắn biết Các chủ đối với hắn chỉ là nhất thời hứng thú, chỉ có Hiền vương mới xứng với thân phận Các chủ.

Đường Phi một bên đẩy ra cửa thư phòng một bên đi vào, ngữ khí mang tiểu ý nói: “Phượng Thần Anh, nếu ta mời ngươi đi thưởng tuyết, ngươi có đi hay không..... đi.....” Đường Phi lẳng lặng nhìn Tần Nhan đang gắt gao dán trên người Phượng Thần Anh áo mũ chỉnh tề, đã quên bản thân kể tiếp muốn nói gì.

Bên trong phòng liền có một trận nan kham trầm mặc, vẫn là Đường Phi hồi phục tinh thần trước. Thần sắc thản nhiên đối với Phượng Thần Anh cùng Tần Nhan thật có lỗi cười, bình thản nói: “Thật xin lỗi, ta không biết là các ngươi..... xin lỗi, đã quấy rầy, các ngươi, cứ tiếp tục.....” Nói xong liền xoay người bước nhanh rời đi.

Đường Phi: “Đừng đi !” Phượng Thần Anh bỗng nhiên thanh tỉnh, muốn đẩy ra Tần Nhan đuổi theo, Tần Nhan lại gắt gao ôm hắn không buông tay.

“Thần Anh !” Tần Nhan dán chặt vào trong lòng Phượng Thần Anh, thanh âm thê lương bi ai: “Ngươi không phải đã nói ngươi đối với Phương Lâm không có một tia hảo cảm sao? Ngươi không phải nói chỉ là một trò chơi?! Nhưng mà, ngươi hiện tại lại sợ hãi! Ngươi sợ hãi hắn hiểu lầm quan hệ của chúng ta!”

Phượng Thần Anh chấn động, hắn sợ hãi? Hắn đang..... sợ hãi sao?! Phượng Thần Anh sắc mặt âm trầm, một phen đẩy ra Tần Nhan, sau đó nhặt lên quần áo trên mặt đất đưa cho hắn, thấp giọng nói: “Tần Nhan, ta sẽ trợ ngươi đi lên ngôi vị hoàng đế, cho nên ngươi không cần lo lắng.” Giương mắt nhìn Tần Nhan thần sắc thê lương, Phượng Thần Anh vẫn là tâm địa cứng rắn nói: “Về phần ta đối với hắn đến tốt cùng là như thế nào, ngươi không cần biết.” Nói xong, liền vội vội vàng vàng đuổi theo.

Tần Nhan ôm quần áo, nước mắt cứ như vậy chảy xuống, chỉ là ánh mắt kia không cam lòng, còn có ghen ghét cay nghiệt.

Đường Phi đã ra khỏi Diên Phi viện, không có nhìn thấy ánh mắt đồng tình của Mặc Trúc, thậm chí đã quên mở dù che lên, cứ như vậy mạo hiểm dưới trời tuyết rơi bước vội. Lòng hấn có chút loạn, giống như có cái gì không chịu khống chế liên tục từ chỗ sâu nhất trong tâm chạy ra, điều này làm cho hấn thực bất an. Là vì nhìn thấy Phương Thần Anh và Tần Nhan cùng một chỗ sao? Phương Thần Anh bắt quả chỉ là bạn giường mà thôi, cùng bất luận đối tượng tình một đêm nào trước kia cũng giống nhau, nhưng tại sao hấn lại bởi vì nhìn đến hấn cùng nam nhân khác chung một chỗ mà tâm rối loạn, thậm chí, có chút – phần nộ. Hấn không biết đây là vì cái gì, cho nên hấn cần bình tĩnh, bình tĩnh suy nghĩ một chút đến tột cùng là sai lầm ra sao.

“Đường Phi !” Phương Thần Anh đuổi theo ra đến, một phen tóm lại Đường Phi đang suy nghĩ sâu xa: “Người.....”

Đường Phi ánh mắt có chút dại ra liền khôi phục thanh minh, rút tay mình về cười nhẹ, hỏi: “Làm sao vậy?”

“Người.....” Nghe ta giải thích, Phương Thần Anh muốn nói những lời này, nhưng ra đến bên miệng lại biến thành: “Người tìm đến ta có việc sao ?”

Đường Phi sửng sốt, sau đó nở nụ cười: “Không có gì, chính là muốn cùng người ra ngoài dạo một chút. Bất quá, xem ra người hiện tại bề bộn nhiều việc.”

“Ta.....”

“Cho nên người trước vẫn là đi tiếp đón – hấn là Vương gia đi? Ta đi Phương Hoa Lâu, có hẹn cùng Hà Tịch.” Đường Phi cười cười, sau đó mở dù che lên: “Ta đây đi trước, tái kiến.”

“Tái kiến.....” Phương Thần Anh lẳng lặng nhìn Đường Phi xoay người, sau đó chậm rãi biến mất ở trước mặt hấn. Bông tuyết thật nhỏ ở trên bầu trời u ám bay xuống xuống dưới, rơi lên trên đầu cùng trên người Phương Thần Anh, Phương Thần Anh lại hồn nhiên giống như không biết lạnh, ánh mắt vẫn nhìn theo phương hướng Đường Phi rời đi, trong lòng có chỗ, giống như không thích hợp

Thượng Tinh Lâu.

Thiên Tinh nói chuyện thanh âm càng ngày càng nhỏ, đầu cũng dần dần cúi thấp, đến cuối cùng cơ hồ đầu cúi vào ngực, thanh âm cũng không còn nghe thấy. Ngồi trước mặt Thiên Tinh là một nam tử thân hình cao lớn, vẻ mặt nghiêm túc, nam tử diện mạo ngăn nắp làm cho người ta có một loại cảm giác Hạo Nhiên Chính Khí, tuy rằng gương mặt bộ dạng thực bình thường, nhưng cả người lại rất có khí thế. Hấn chính là sư huynh của Thiên Tinh quốc sư đương triều Hoàng Diệp – Mộc Trạc, một thiên sư chân chính. Không phải như Thiên Tinh này chỉ biết bói toán đoán mệnh, mà là thiên sư đạo thuật chân chính.

“Ý của người là nói, người lại giả làm pháp sư đi lừa tiền?” Mộc Trạc lạnh lùng nói.

“Ta không có, ta không có!” Thiên Tinh bỗng nhiên ngẩng đầu lên lớn tiếng phản bác: “Người muốn ta nói bao nhiêu lần nữa mới tin a! Là Phương Thần Anh cưỡng ép ta!”

“Mặc kệ là ai áp chế người hay bức người, làm chính là làm, thân là người tu đạo, kiêng kị nhất chính là loại chuyện giả thần giả quỷ này.” Mộc Trạc nghiêm khắc nói: “Còn có, người chưa được sự phê chuẩn của ra liền tự tiện vận dụng Mệnh Bàn, nhìn trộm Thiên Cơ, người là muốn bị thiên lôi đánh chết có phải hay không?”

Thiên Tinh tuy rằng lòng tràn đầy không phục, nhưng miệng không thể phản bác. Dựa theo kinh nghiệm từ nhỏ đến lớn của hấn, nếu ở thời điểm này mà phản bác, hấn sẽ cho người niệm một ngày một đêm Đạo Đức kinh cùng môn quy, phiền chết người a!

“Về phần linh hồn Đường Phi kia, cư nhiên có thể xuyên qua nghìn năm đến thế giới không thuộc về mình, thực là bất khả tư nghị. Nhưng chuyện này dừng ở đây, người không cần tiếp tục quản. Nếu Phương Thần Anh tìm tới cửa, để cho ta đến ứng phó.” Mộc Trạc trầm giọng nói.

“Ừ!” Thiên Tinh nhanh chóng gật đầu, thật tốt quá, hấn đã sớm vốn không muốn quản!

“Đúng rồi sư huynh, người nói đi tìm tinh tượng quỷ dị gì đó, có tìm được hay không? Đến tột cùng là cái gì a?” Thiên Tinh đem chuyện của Đường Phi cùng Phương Thần Anh giải quyết xong, tâm tình tốt, i ôi giả bộ ngoan hiền bên cạnh Mộc Trạc.

“Tìm được rồi, ở Quỷ Tà.” Nhìn đến Thiên Tinh nháy mắt trở nên nhu thuận, Mộc Trạc bắt đầu đi sờ sờ đầu của hắn, đã sắp hai mươi rồi vẫn còn giống như hài tử. “Tinh tượng kia đề cập hay không cũng thế, dù sao không phải chuyện chúng ta có thể đi nhúng tay. Hiện tại đã khuya, nhanh chóng tắm rửa đi ngủ, cảnh cáo người, không được tiếp tục lấy cớ nói lạnh trèo đến trên giường ta!” (dụ thụ a)

“Đã biết đã biết, quỷ hẹp hòi!” Thiên Tinh thở phì phì đẩy tay hắn ra không tiếp tục hỏi, dù sao sư huynh cũng đã nói, Quỷ Tà cách Hoàng Diệp xa vạn dặm, hắn muốn quản cũng quản không được!

Mộc Trạc nhìn Thiên Tinh sôi nổi đi tắm rửa, nhẹ nhàng thở ra. Tinh tượng quỷ dị ở Quỷ Tà xuất hiện vào sáu năm trước, chỉ là lúc ấy Thượng Tinh Lâu còn nhiều chuyện chưa giải quyết, Mộc Trạc căn bản không có tâm tư đi để ý tới. Thẳng đến khi Thiên Tinh tiếp chương Thượng Tinh Lâu, thế cục ổn định, hắn mới đi tìm tinh tượng quỷ dị kia. Ở Quỷ Tà hơn nửa năm đều không thu hoạch được gì, hắn căn bản tìm không thấy người mà vận mệnh cùng sao chiếu mệnh vốn đã muốn tắt, lại mạc danh kỳ diệu phát ra ánh sáng. Người kia tinh mệnh quang mang thời điểm vừa mới bắt đầu còn thực ảm đạm, nhìn không kỹ căn bản không phát hiện được, nhưng chậm rãi trôi qua, khóa tinh mệnh lại càng ngày càng sáng, cuối cùng hồi phục đến độ sáng giống như người bình thường. Đây thuyết minh, có người có thể đã chết mà sống lại. Thiên Tinh nói Đường Phi kia, chính là cùng khóa tinh mệnh sáu năm trước giống nhau như đúc! Nếu lời Đường Phi nói không sai, thì có nghĩa là, chuyện chết đi sống lại này, thật sự tồn tại. Đối với một người tu đạo mà nói, có thể tham cứu những loại chuyện bất khả tư nghị như vậy, có lực hấp dẫn trí mạng. Ý nghĩa của sinh mệnh, là chuyện mà mỗi một thế hệ đều muốn tìm hiểu.

Mộc Trạc luôn luôn ổn trọng, trong mắt lại lóe ra quang mang kích động hưng phấn, người sáu năm trước hắn không tìm được, như vậy Đường Phi lần này, chính là một cơ hội!

Trời dần dần tối, tuyết rơi rồi lại ngừng, ngừng rồi lại rơi. Đêm nay, Thiên Tinh vẫn là ở trên giường Mộc Trạc, thư thư phục phục nghiêng đầu ngáy ngủ.

34. Chương 34: Mười Đồ Riêng

Cửa ải cuối năm càng tới gần, tuyết càng rơi dày đặc, mấy ngày qua cơ hồ không có khi nào dừng lại. Rất nhiều địa phương gặp phải tuyết lở, vẫn kiên về tình hình tai nạn khẩn cấp cũng dày đặc giống như tuyết, Hoàng Thượng cảm thấy đau đầu. Thử tính các nơi yêu cầu kịch liệt cứu trợ dâng lên càng ngày càng nhiều, Hoàng Thượng đã bận rộn đến long thể dần dần gầy yếu, vẫn là Hiền vương Tần Nhan chủ động xin đi phát chẩn cứu đói, lúc đầu Hoàng Thượng còn chưa đồng ý, dù sao đại hôn Hiền vương sắp tới, còn để cho hắn đi các nơi tuần tra tình hình tai nạn, thật sự không thể nào nói nổi. Nhưng nhạc phụ tương lai của Hiền vương – Chân Nhung sau khi nghe được lại cảm thấy vui mừng, Hiền vương hiền đức yêu dân như con, đây là phúc khí của Hoàng Diệp cũng là phúc khí của vạn dân, hơn nữa còn là phúc khí của Chân Châu Nhi! Đứa con rể này thật sự không chọn sai! Dưới sự ủng hộ mạnh mẽ của ông, Hiền vương cách ngày đại hôn của mình còn hai mươi ngày thì ly khai Miên Cẩm, đến các nơi có thiên tai tuần tra tình hình tai nạn, xem ra để trở về kịp lễ mừng năm mới là không có khả năng, bất quá có thể ở trước khi đại hôn một ngày gấp gáp trở về. Nghe nói Vương phi tự mình đến tiễn đưa, đưa đến khi Tần Nhan ra khỏi cửa thành, mới ăn nói lưu luyến không rời trở về.

Dân chúng đều bảo, Hoàng Diệp có Vương gia già giặn như vậy thật sự là lão thiên gia ban ân! Thần dân đối với Tần Nhan bày tỏ kính yêu cùng ủng hộ, Chân Nhung đều rành mạch xem vào trong mắt, nghe vào trong tai, cao hứng đến cơ hồ đem miệng cười không khép lại được!

Chỉ có Phượng Thần Anh biết, Tần Nhan rời đi không phải chỉ vì ngày ấy bị hắn cự tuyệt, mà còn vì làm hao tổn binh lực của Tần Phiến đã chuẩn bị. Chỗ xảy ra tuyết lở thiên tai, đều là phạm vi phong đất của Tần Phiến.

Tần Nghị nghe được văn võ bá quan đối với Hiền vương tán thưởng cùng khen ngợi vui mừng không thôi, cũng chỉ tào nhả cười, đi theo phụ họa nói: “Đúng vậy, bốn vương có một đệ đệ như vậy cũng thật cao hứng, bởi vì có hần, mà bốn vương thường thường không cần đau đầu đi xử lý một ít chuyện vặt vãnh, Ngũ đệ thật đúng là hảo giúp đỡ bốn vương.” Chúng thần nghe vậy đều nhìn nhau, hoàn toàn đoán không ra người chỉ dựa vào xuất thân mới được làm thái tử, tương lai lên ngôi quân vương này, đến tột cùng là ôm tâm tư gì, chỉ có thể khúm núm tán đồng.

Thái tử phủ.

Tần Nghị cầm mật báo, khước miệng mang theo một tia cười lạnh. Đại ca thật đúng là kẻ không có đầu óc, người khác đào cho hần một cái hố lớn như vậy, hần còn ngu ngốc hồ đồ nhảy vào. Hần thật tin tưởng Lương phó tướng kia là gia thần của hần? Ở ngày Tần Nhan đại hôn mà tạo phản, không phải khiến phụ hoàng tức giận đến cả việc chết toàn thân cũng không chữa cho hần sao?

“Điện hạ, người xem Thừa vương kết cục sẽ như thế nào?” Hà Tịch thản nhiên hỏi, trong mắt bình tĩnh không gợn sóng, cũng nhìn không ra cảm xúc.

“Còn như thế nào? Mưu triều soán vị, khởi binh tạo phản, bất luận là cái nào cũng đều có thể lấy mạng nhỏ của hần.” Tần Nghị lạnh giọng nói.

“Nếu vậy, ý tứ của điện hạ là sống chết mặc bây, hay là ra tay giúp Hiền vương một phen?” Hà Tịch hỏi.

“Hừ, Ngũ đệ còn cần bốn vương giúp? Một Phượng Thần Anh là đủ để thay thế thái tử như ta rồi!” Tần Nghị cười lạnh nói, Tần Nhan ra ngoài, nói là thị sát tình hình tai nạn, bất quá là kiếm một cái cơ danh chính ngôn thuận ngụy trang, đem binh lực ở vùng đất tấn phong của Tần Phiến tiêu trừ sạch sẽ! Hừ, Phượng Thần Anh thế nhưng thật sự lợi hại, cảnh huống tình báo trọng yếu này đều có thể biết trước hần một bước. Xem ra không phải Phượng Thần Anh quá lợi hại, mà là người bên cạnh Tần Nghị quá vô dụng! “Tần Phiến tốt xấu gì cũng là đại ca của bốn vương, ta sẽ không trơ mắt nhìn phụ hoàng giết hần.”

Hà Tịch không thêm hỏi tiếp, trong lòng đã sáng tỏ, điện hạ là tính cứu Tần Phiến một mạng.

“Ngũ đệ đại hôn ngày đó, người cầm thủ lệnh của bốn vương đi điều động tướng giữ thành ở Miên Cẩm, ngăn cản binh lực của đại ca tiến cung, nhất định phải đem bọn họ ngăn lại, như vậy tội hần phạm phải mới không quá lớn, nhiều nhất chỉ định hần một cái ý đồ mưu phản. Đến lúc đó bốn vương sẽ có biện pháp cùng phụ hoàng cầu tình, cố gắng bảo đảm một mạng cho hần.” Tần Nghị vung tay áo, nhanh chóng ly khai thư phòng. Hần hiện tại tâm tình thật không tốt, hần chán ghét nhất chính là huynh đệ tương tàn, vì một chiếc ghế cũ nát mà tranh đoạt đến máu chảy thành sông, phụ tử phản bội! Không phải chỉ là một chiếc ghế dựa bằng vàng thôi sao? Nếu muốn, hần cho mỗi người một cái là được, làm gì tranh đến tranh đi, đòi sống đòi chết? !

Thuần Vu Quyết vẫn trầm mặc yên lặng nhìn Tần Nghị rời đi, nhưng không có đuổi theo. Hần biết Tần Nghị hiện tại cần bình tĩnh một chút.

“Nếu như cần, ta cũng có thể hỗ trợ.” Thuần Vu Quyết lạnh lùng nói với Hà Tịch.

Hà Tịch nghe vậy cười, ánh mắt ôn nhu nhìn Thuần Vu Quyết: “Không cần, chút việc nhỏ đó, ta còn có thể giải quyết được. Hơn nữa người cũng biết, điện hạ chán ghét nhất chính là khiến người dính phải giết chóc huyết tinh.”

“Hừ.” Thuần Vu Quyết hừ lạnh một tiếng không thêm nhắc lại, câu suy nghĩ trong đầu “Hần chỉ ước gì đem ta khóa ở trong lồng, vĩnh viễn cũng không ly khai hần” không có nói ra.

Hà Tịch ánh mắt lóe lóe, nhìn Thuần Vu Quyết ánh mắt lại có chút hâm mộ. Từ nhỏ, hần đã hy vọng có một người có thể bảo hộ hần, yêu quý hần, đáng tiếc cho tới bây giờ người này cũng chưa xuất hiện. Bất tri bất giác, Hà Tịch nghĩ tới Đường Phi, không biết hần có thể hay không trở thành người như vậy.....

Bởi vì ngày ấy xảy ra sự kiện ở thư phòng, Đường Phi cùng Phượng Thần Anh thật vất vả mới thành lập quan hệ lại đóng băng như cũ. Phượng Thần Anh là không rõ chính mình đối với Đường Phi đến tột cùng là tình cảm gì, mà Đường Phi đồng dạng đã bị ý tưởng ngày đó của mình mê hoặc, cuối cùng không muốn tiếp tục suy nghĩ, liền quy tội bản thân thuần túy là ngày đó tùy tiện xâm nhập vào riêng tư người khác mà cảm thấy áy náy.

Mấy ngày này, Phượng Thần Anh đều ở cửa viện của mình bởi hồi không chừng, trên lớp tuyết thật dày tất cả đều là dấu chân hỗn độn của hắn. Hắn đã năm, sáu ngày không nhìn thấy Đường Phi, nói không muốn hắn đó là lừa chính mình, nhưng bởi vì chuyện tình ngày đó, hắn lại không có dũng khí đi gặp người. Tuy rằng hôm đó hắn cùng Tần Nhan cũng không phát sinh chuyện gì, nhưng không biết tại sao lại chột dạ!

Ách? Không đúng, không đúng! Bản thân vừa mới nghĩ cái gì? Không có dũng khí?! Phượng Thần Anh bị ý nghĩ của mình làm cho sắc mặt một trận xanh một trận trắng, chấp tay sau lưng đứng ở trong viện vẻ mặt tức giận. Bộ đùa sao? Hắn, Phượng Thần Anh khi nào thì thiếu dũng khí! Hắn đúng là cử chỉ điên rồ mới ở trong này do dự! Chột dạ? Hắn, Phượng Thần Anh có tất yếu đối với một Đường Phi mà chột dạ sao? Trêu hoa ghẹo nguyệt không để phần bụi dính tới thân mới là bản sắc của hắn!

Hạ quyết tâm, Phượng Thần Anh vừa nâng chân muốn đi ra ngoài, Thiết Hoán liền từ chính diện đi tới, nhìn biểu tình hắn, tựa hồ là có chuyện gì không tốt.

Phượng Thần Anh dừng lại cước bộ, Thiết Hoán đối hắn vái chào, trầm giọng nói: “Lão gia, Lam Tử Tương cùng Nam Vũ thân phận đã tra được.”

Phượng Thần Anh sửng sốt, nghĩ nghĩ nói: “Vào thư phòng.”

Đến thư phòng, Thiết Hoán liền đem thân phận hai người tình tế thuyết minh.

Lam Tử Tương là cô nhi, chủ nhân phía sau bức màn chính là người con thứ ba của Hoàng Thượng, Phúc vương Tần Chiêu, hắn nguyên bản là luyện đồng trong phủ của Tần Chiêu, bởi vì rất có tư sắc mà bị Tần Chiêu cố ý đưa đến Quỳnh Nguyệt Lâu, xóa bỏ quá khứ của Lam Tử Tương, trong vòng nửa năm trở thành đầu bài. Sau đó nhân dịp Phượng Tê Các thay đổi một đám nam sủng mới, nam phong quán lớn nhất Quỳnh Nguyệt Lâu đương nhiên trở thành địa phương thủ tuyển, Lam Tử Tương đứng đầu ba hồng bài của quán tự nhiên được tuyển vào Phượng Tê Các. Bởi vì Tần Chiêu cố ý bịa đặt cho Lam Tử Tương một cái thân phận bình thường đến không thể bình thường hơn, có thể ở loại địa phương này buôn bán thân xác, tự nhiên đều là gia đình nghèo khổ bất đắc dĩ mới làm nghề này, cho nên lúc ấy Thiết Hoán không có thăm dò, liền trực tiếp mua lại Lam Tử Tương.

Mà Nam Vũ đồng dạng cũng là một thân phận bịa đặt, cũng tương tự như Lam Tử Tương. Bất quá, thân phận chân chính của hắn hoàn toàn nằm ngoài dự kiến mọi người, hắn là huyết mạch duy nhất còn sót lại của Nam gia.

Nam gia từng là một đại gia tộc cực thịnh nhất của Hoàng Diệp, lúc ấy cơ hồ không có bất luận một quý tộc nào có thể địch nổi. Mà nguyên nhân, không gì khác hơn chính là Nam gia có một vị nương nương tối được sủng ái – Nam Nhu. Có thể nói, lúc ấy mọi người trong Nam gia đi bất cứ nơi nào trong Hoàng Diệp cũng không có người dám quấy, thậm chí ngay cả hạ nhân của Nam gia cũng đều tài trí hơn người. Nhưng mà, mười năm trước, Nhu phi bởi vì ghen ghét đương kim Hoàng Hậu nương nương hoài thai long chủng lần hai, bị ma quỷ ám ảnh to gan lớn mật hạ độc! Hoàng hậu tuy rằng mệnh lớn không chết, nhưng long thai không giữ được. Hoàng Thượng tức giận phái người tra rõ việc này, hung thủ phía sau thế nhưng chính là Nhu phi! Được sủng ái! Mà Nhu phi lại ỷ vào vô tận sủng ái của Hoàng Thượng mà không biết hối cải, tin chắc Hoàng Thượng sẽ không giết nàng, đối mặt với căn cứ vô cùng xác thực mà vẫn không chịu tội chết, còn tỏ thái độ kiêu mạn ương ngạnh. Nhưng mà, cho dù trạng phụ của nàng là hoàng đế cao tại thượng, cho dù hắn thật sự sủng nàng, thật yêu nàng đến tận xương tủy, cuối cùng cũng không thể bảo vệ nàng. Ở gia tộc của Hoàng Hậu cùng văn võ bá quan bị Nam gia ức hiếp đã lâu liền tiếp gây áp lực cho binh bộ thượng thư: “Lấy độc giết hoàng tử, họa loạn cung đình” tội danh rõ ràng, ban thưởng một ly độc rượu. Mà Nam gia tuy rằng may mắn tránh được một kiếp, nhưng cũng bởi vì tai họa này mà gia đạo bắt đầu sa sút, quan viên triều đình ở phía sau bắt đầu liên thủ chèn ép Nam gia, lợi dụng chức quyền để làm việc tư, ăn hối lộ trái pháp luật, áp bức dân chúng tội danh một đạo lại một đạo kéo nhau mà đến, chỉ trong nửa năm, quốc trượng cùng quốc cữu đều bị phán tử hình, nam đinh tam tộc bị xam chửi lên mặt, lưu đầy biên cương, nữ tử bán vào lầu xanh, làm kĩ nữ bưng người cười, vạn kẻ dè.

Nam Vũ này chính là con trai độc nhất của bào đệ Nhu phi, mười năm trước hắn mới bảy tuổi, được Nam gia dùng hết biện pháp, tán hết gia tài, mới bảo vệ được giọt máu duy nhất của dòng tộc. Nam Vũ sau đó liền mai danh ẩn tích gần mười năm. Một năm trước, đã thay đổi một thân phận khác, lại không biết vì sao bán mình vào Quỳnh Nguyệt Lâu, trở thành một người bán nghệ không bán thân. Người khác đều đồn

sau lưng hắn có một quý nhân tương trợ, cho nên suốt một năm cũng không ai dám có ý đồ đối hắn gây rối. Thăng đến bốn tháng trước thì bị đưa vào Phượng Tê Các, trở thành nam sủng của Phượng Thần Anh.

Mà Nhu phi bạc mệnh từng được tối sủng ái này, chính là sinh mẫu của đương kim Hiền vương Tần Nhan. Nói cách khác, Hiền vương cùng Nam Vũ, là quan hệ thân thích, biểu huynh biểu đệ. Tuy rằng họ Nam ở Hoàng Diệp có vẻ rất hiếm, nhưng ai cũng không nghĩ đến huyết mạch cuối cùng của Nam gia lại ẩn thân ở thanh lâu! Xem ra quý nhân sau lưng hắn, chính là Tần Nhan đi.

Nghe xong Thiết Hoán báo cáo, Phượng Thần Anh khuôn mặt tuấn mỹ vẫn bình tĩnh, không biết suy nghĩ cái gì.

Thiết Hoán nhìn Phượng Thần Anh liếc mắt một cái, châm chọc nói: “Lão gia, Phúc vương phía sau Lam Tử Tương không đủ uy hiếp. Nhưng mà, Hiền vương này, lão gia ngài đối xử với hắn không tệ, hắn lại âm thầm an bài người tiến vào dò hỏi tin tức. Chuyện này.....”

“Được rồi.” Phượng Thần Anh bỗng nhiên lên tiếng đánh gãy hắn: “Lam Tử Tương người xem rồi xử lý là được, về phần Nam Vũ kia, kệ hắn, cũng không cần phái người âm thầm theo dõi hắn, hắn muốn làm cái gì cứ để cho hắn làm.”

“Nhưng mà!”

“Ta biết người suy nghĩ cái gì, bất quá ta tin tưởng Tần Nhan sẽ không hại ta.” Phượng Thần Anh tựa hồ không muốn tiếp tục nghe Thiết Hoán nói tiếp, trên mặt đã xuất hiện một chút không kiên nhẫn.

“..... Dạ, thuộc hạ tuân mệnh.” Thiết Hoán tuy rằng sắc mặt cũng không dễ nhìn, nhưng cũng không dám nghịch ý Phượng Thần Anh. Vô luận bọn họ mới trước đây quan hệ có bao nhiêu tốt, nhưng chủ tử chính là chủ tử, điểm này Thiết Hoán trong lòng thực rõ ràng.

Tổ Tâm viện.

Đường Phi đang nhìn bản đồ, đây là bản đồ Ưu nhi địa hình đại khái của Hoàng Diệp, sau tự họa một bản đồ giản dị.

Miền Cẩm là đô thành Hoàng Diệp, cũng là mạng lưới trung tâm của Hoàng Diệp, dân cư dày đặc, địa thế hậu đãi, cũng là chỗ mua bán tin tức lớn nhất cả nước. Đường Phi phân tích các thành huyện cùng nông thôn ở Miền Cẩm, suy xét làm sao mới là địa phương tối thích hợp với hắn.

Dung thành phụ cận Miền Cẩm? Nơi này trình độ phát đạt gần với Miền Cẩm, nhưng Ưu nhi nói nơi đó ngư long hỗn tạp, cơ hồ đều là hắc bạch lưỡng đạo đấu đá nhau, tâm địa cư dân cũng không tốt. Đường Phi lắc đầu phủ quyết địa phương này, kiếp trước của hắn đều là trong những loại hoàn cảnh này sống qua, hiện tại hắn muốn, là những ngày tháng yên tĩnh.

Bằng không chọn Diêu huyện? Tuy rằng chật một chút, nhưng là ở thể thượng, xem ra cũng là địa phương không tồi. Chính là chữ “Diêu” tựa hồ là họ của một bộ tộc, không biết bọn họ có thể hay không bài xích ngoại nhân..... Đường Phi ở “Diêu huyện” đánh dấu một cái ký hiệu, nơi này có thể suy xét một chút. Hắn hiện tại không cầu mong gì nhiều, tại một tiểu địa phương như vậy sống yên phận vậy là đủ rồi.

Đang lúc Đường Phi ở trên bản đồ viết viết họa họa, Phượng Thần Anh cùng Thiết Hoán thương lượng xong đã đẩy cửa đi đến, sắc mặt cũng không dễ nhìn. Đường Phi đang chuyên chú làm việc trên tay, hoàn toàn không để ý Phượng Thần Anh.

Võ áo choàng để phủ tuyết, Phượng Thần Anh đem áo choàng cởi xuống cấp cho Ưu nhi, bảo hắn lui xuống.

“Đang nhìn cái gì?” Phượng Thần Anh nhỏ giọng đến gần phía sau Đường Phi, giơ tay ôm lấy thắt lưng Đường Phi.

Đường Phi sửng sốt, Phượng Thần Anh khi nào thì vào?

“Bản đồ.” Đường Phi không để ý đến Phượng Thần Anh động tác sờ sảng, hai người bọn họ chuyện không nên làm cũng đã làm, hiện tại mới đến nghĩa vụ đề “Nam nam thụ thụ bất tương thân” đó là làm ra vẻ.

“Bản đồ ?” Phương Thần Anh thấy Đường Phi không có cự tuyệt hẳn thân thiết, liền yên tâm lớn mật dính sát hơn, đem cằm để trên vai hắn xem qua: “Xem những cái này để làm gì?”

Đường Phi lại ngẩn người, vẫn là thẳng thắn nói: “Rời đi.”

Tay ôm thắt lưng bỗng dừng buộc chặt, Phương Thần Anh trầm mặc một trận, mới sáp thanh nói: “Pháp thuật không phải thất bại sao? Người còn muốn rời đi như thế nào?”

“Phương Thần Anh,” Đường Phi xoay người cùng Phương Thần Anh mặt đối mặt, hơi hơi ngẩng đầu nhìn ánh mắt hắn, nghiêm túc nói: “Người hiểu được ý tứ của ta. Người thừa biết, ta không có khả năng ở lại chỗ này, nơi này không thuộc về ta. Ta là Đường Phi, không phải Phương Lâm.”

Phương Thần Anh ánh mắt u ám, hắn hiểu được hàm nghĩa chân chính hai chữ “Rời đi” của Đường Phi, nhưng hắn vẫn lựa chọn giả ngu, hắn, không muốn Đường Phi rời khỏi.....

“Vì cái gì, là vì ngày đó sao? Ta cùng Tần Nhan, không phải loại quan hệ như người nghĩ.....” Phương Thần Anh dừng ở khuôn mặt anh tuấn dương cương của Đường Phi, sáp nhiên hỏi. Đường Phi không giống với Tần Nhan, ôn lương như ngọc, bộ dáng khiêm khiêu quân tử, cũng không phải Tần Nghị tiêu sái tuấn kiệt, phong lưu vô song tùy ý, càng không có diện mạo tuyệt mỹ xuất trần như Thuần Vu Quyết, thậm chí ngay cả mềm mại đáng yêu của vài cái công tử ở Đông viện, hắn nửa phần cũng không có. Một nam nhân hoàn toàn không có cái định nghĩa “Mỹ nhân” trong hắn, nhưng bản thân lại cố tình đối với hắn – động tâm.

“Người biết ta căn bản không để ý. Ta chỉ là nghĩ ở nơi này, tìm được một địa phương phù hợp với mình.” Đường Phi cố ý xem nhẹ tình cảm phức tạp trong mắt Phương Thần Anh, chậm rãi nói: “Ở nơi này, thậm chí không ai thừa nhận sự tồn tại của ta, thừa nhận Đường Phi người này đang tồn tại. Thậm chí ngay cả chức nghiệp của mình, ta cũng chỉ có thể dựa vào thân thể cùng danh tự người khác. Phương Lâm ở trong này là một người chân thật tồn tại, hắn có người nhà có bằng hữu. Sớm hay muộn có một ngày ta sẽ bởi vì thân phận ‘Phương Lâm’ này mà đánh mất chính mình, bởi vì ta nhiều nhất chỉ là tên trộm mà thôi, trộm thân thể hắn. Trộm đến một ngày nào đó sẽ phải trả lại cho người ta, vô luận ngoại hình có giống nhau như đúc hay không cũng vậy, nếu ta ở đây nơi này tiếp tục sinh hoạt, sớm hay muộn cũng khiến người hoài nghi, để không bị vạch trần ta chỉ có thể giả dạng làm bộ dáng Phương Lâm mà sinh hoạt. Đến cuối cùng, ta không thể không bỏ qua chính mình mà biến thành ‘Phương Lâm’, chỉ bởi vì không bị vạch trần mà phải biến thành một người khác.” Điều hắn muốn kỳ thật rất đơn giản, bất quá chỉ là một phần lòng trung thành, mà nơi này không có, cho nên hắn phải rời khỏi, tự mình đi tìm.

“Nhưng nơi này có ta, ta vẫn đều biết người là Đường Phi. Ta cho tới bây giờ sẽ không để ý ngoại mạo cùng thân phận của người, ta muốn chỉ một ‘Đường Phi’ mà thôi, chỉ có Đường Phi!” Phương Thần Anh thời điểm nói chuyện, đôi môi cơ hồ dán vào môi Đường Phi, hơi thở ấm áp dây dưa lẫn nhau.

Đường Phi khe khẽ thở dài, né qua một bên, nhẹ giọng nói: “Ta biết ý tứ của người, ta cũng..... tin tưởng lời người đã nói, chỉ là chúng ta không thể sống cùng nhau thôi.....”

“Vì cái gì !” Phương Thần Anh vội vàng hỏi.

Đường Phi quay đầu nhìn Phương Thần Anh liếc mắt một cái, vẫn là câu kia: “Bởi vì, đạo bất đồng bất tương vi mưu.....”

Phương Thần Anh chấn động, trầm giọng hỏi: “Có ý tứ gì? Hay là, người biết cái gì?”

“Ta đi qua thái tử phủ, thị vệ nơi đó y phục trang sức, cùng phục sức của đám người bắt cóc ta lần trước, không khác nhau mấy.” Thiếu niên chết ở trong tay hắn, vẻ mặt hoảng sợ, hắn cả đời cũng quên không được, bao gồm các ăn mặc của hắn – cùng với bả đao sắp sửa rút ra.

Tần Nghị cùng Tần Nhan đều là long tử, trong vương phủ hết thảy đều có dấu hiệu đặc trưng riêng của hoàng tộc. Cho nên thời điểm hắn đến thái tử phủ lấy tiền thù lao nhìn đến đám thị vệ tuần tra, toàn bộ đều thông suốt. Biết bản thân vì cái gì vô duyên vô cớ bị người bắt cóc ngược đãi, biết Phương Thần Anh vì cái gì lại biết hắn gặp chuyện không may, hơn nữa trong thời gian ngắn nhất tìm được chỗ để cứu hắn, cũng biết Hà Tịch khi đó nghe hắn bị người hạ được hãm hại vì cái gì nói là “Lại”. Đoạn thời gian kia Phương Thần Anh cố ý đối tốt với hắn như vậy, là muốn làm cho người khác xem đi? Ngũ Phi ở Đông viện vô duyên vô cớ chết bất đắc kỳ tử hẳn chính là Phương Thần Anh lợi dụng hắn để kéo gian tề ra? Nguyên

nhân là cái gì hần không muốn đoán, cũng không muốn biết, bởi vì khi đó hần nghĩ đến bản thân có thể trở lại thế giới thuộc về mình hay không, nơi này hết thấy cũng như một giấc mộng, tỉnh mộng thì đã xong, chân tướng hần một chút cũng không để ý. Hoặc nói, có thể là theo bản năng muốn lưu lại một chút hồi ức tốt đẹp về Phượng Thần Anh đi?

“Trước kia là tự ta hiểu lầm, người không đem chân tướng nói cho ta biết, ta cũng không trách người, khi đó ta nghĩ đến mình sắp rời đi, cho nên ta sẽ không để ý. Nhưng mà nay..... Chuyện phải rời khỏi nơi này, kỳ thật ở thời điểm chúng ta – đêm đó, ta cũng đã quyết định. Hiện tại, cũng là lúc nên nói với người một tiếng.” Đường Phi nhìn Phượng Thần Anh, trong mắt chỉ có lạnh nhạt, gần như lạnh lùng lạnh nhạt.

“Nếu ta nói, ta tuyệt đối không cho người rời đi?” Phượng Thần Anh sắc mặt âm trầm, trong mắt lãnh lệ khiếp nhân. Hần không biết Đường Phi sớm như vậy đã thấy rõ tình hình thực tế, hần nghĩ chỉ cần mình không nói, Đường Phi vĩnh viễn sẽ không biết. Cho tới nay, hình như đã quá xem nhẹ hần đi?

Đường Phi không đáp lời, nhưng kiên quyết trong mắt đã biểu lộ ý tứ của hần.

“Ta tuyệt đối sẽ không cho người đi.” Phượng Thần Anh nói xong câu đó, lạnh lùng xoay lưng rời khỏi.

“Người quản không được ta.....” Trong một chốc khi Phượng Thần Anh sắp bước ra cửa, Đường Phi nhẹ giọng nói.

Phượng Thần Anh cước bộ không dừng lại, lớp tuyết ở trên sân, chỉ còn lại dấu chân của hần.

35. Chương 35: Hôn Trong Tuyết

Phượng Tê Các, Diên Phi viện, thư phòng.

Chúc quang mờ nhạt chiếu rọi khuôn mặt âm lệ trắng bệch tuần mỹ của Phượng Thần Anh, có vẻ yêu mỹ dị thường, thực dọa người.

Vô Tướng quỳ gối trước mặt Phượng Thần Anh, đợi Phượng Thần Anh cho chỉ thị. Nhưng mà, ước chừng đợi hết một khắc, Phượng Thần Anh vẫn chưa nói qua một câu, thậm chí lông mày cũng không nâng một chút.

Vô Tướng lớn gan, mí mắt hơi hơi nâng lên nhìn thoáng qua phía trước, sau đó sững sốt, cái này..... Các chủ là đang – ngẩn người?! Nếu vậy lời hần hỏi vừa rồi..... Vô Tướng hạ ánh mắt, thanh âm nặng nề từ trong khoang bụng vang lên, so với lúc này âm điệu cao hơn không ít: “Các chủ, hết thấy kế hoạch đã chuẩn bị sắp xếp tốt, Tần Phiền ở ngày đại hôn Hiền vương nhất định sẽ tạo phản, đến lúc đó hần chắc chắn chết không có chỗ chôn. Nhưng mà, Tần Nghị cũng nhận được một báo Tần Phiền muốn làm phản, đồng thời đoán ra kế hoạch chúng ta, hần chắc chắn ở một khắc cuối cùng cứu Tần Phiền một mạng. Ý tứ Các chủ là.....”

Bởi vì Vô Tướng cố ý đề cao thanh âm nói chuyện, lần này Phượng Thần Anh không tiếp tục thất thần, nghe xong lời Vô Tướng thân nhiên nói: “Tần Nghị muốn cứu hần một mạng, nếu là trước kia, bốn tọa nhất định sẽ bán nhân tình này cho hần, dù sao vẫn chưa tới thời điểm nhanh như vậy cùng hần trở mặt. Nhưng mà, hiện tại bốn tọa cùng Tần Phiền, đã có khúc mắc. Cho nên, không cần để ý Tần Nghị.”

“Dạ !” Vô Tướng tuy rằng không biết Tần Phiền khi nào thì đắc tội Phượng Thần Anh, nhưng hần biết Tần Phiền nhất định phải chết, vô luận xuất phát từ nguyên nhân gì, bởi vì đây là mệnh lệnh Các chủ.

“Nhớ kỹ, phân phó người bên dưới, ngay trong hôm đó nhất định phải bắt giữ được Tần Phiền.” Phượng Thần Anh lại dặn một câu.

Vô Tướng sững sốt, đáp: “Dạ, thuộc hạ sẽ phân phó xuống.” Các chủ không muốn Tần Phiền chết? Nhưng ý tứ Các chủ vừa rồi, rõ ràng muốn nói Tần Phiền hần phải chết mà!!

Ánh mắt lạnh lùng bắn lại đây, Vô Tướng không dám tiếp tục đoán, đối Phượng Thần Anh vái chào, vừa định cáo lui, chợt nghe Phượng Thần Anh lạnh lùng nói: “Nhớ kỹ thân phận của ngươi, chuyện gì nên làm, chuyện gì không nên làm, hễ là không cần bốn tọa nhắc lại cho ngươi nhớ. Từ nhỏ ngươi đi theo bên ‘người kia’, biết môn quy của chúng ta đối đãi những kẻ phản bội như thế nào.”

Vô Tướng rung mình, vật đặt ở gần trái tim bỗng nhiên nóng lên, trái tim giống như bị xé rách. Trầm giọng đáp: “Thuộc hạ hiểu được!” Hắn sẽ nhớ kỹ thân phận của mình.....

Phượng Thần Anh ngày đó nói với Đường Phi sẽ không cho hắn đi, nhưng không có đối với hắn tiến hành giám sát hoặc là – nhốt, đối với điểm này, Đường Phi cảm thấy Phượng Thần Anh vẫn còn một chút tôn trọng hắn. Mấy ngày qua, nhiều nhất chính là Ưu nhi hiện tại một tác cũng không rời, trừ bỏ tắm rửa, ngủ, đi WC, Ưu nhi đều đi theo hắn trước sau như một.

Nhìn đến biểu tình u ám trên mặt Ưu nhi, Đường Phi không trách cứ hắn, thậm chí đối với hắn vẫn bình thường như trước. Bởi vì hắn biết, Ưu nhi là bất đắc dĩ.

Mặc vào quần áo mùa đông, phủ thêm áo hồ cừu, Đường Phi ôm một cái tiểu ấm lô đi ra. Ưu nhi mới từ trước cửa hành lang quẹo qua, nhìn thấy Đường Phi bộ dáng muốn ra ngoài, liền sững sốt hỏi: “Công tử, ngài đây là muốn ra ngoài ?”

“Àn.” Đường Phi gật gật đầu đáp: “Có chút việc phải ra ngoài một tí.”

“Nếu vậy công tử thỉnh chờ một lát, Ưu nhi cất đồ trong tay liền theo kịp.” Ưu nhi tay phải cầm một concá, tay kia còn cầm nhiều thứ thực phẩm khác, nói xong chạy tới phòng bếp cất này nọ.

“Không cần.” Đường Phi ngăn cản: “Hôm nay ngươi không cần đi theo ta, nếu Phượng Thần Anh hỏi đến, ngươi liền nói cho hắn ta ở Phương Hoa Lâu, có hẹn cùng Hà Tịch.” Hắn thật ra chưa cùng Hà Tịch hẹn trước, nhưng hắn biết Hà Tịch có thói quen ở Phương Hoa Lâu uống trà.

“Nhưng mà.....” Ưu nhi còn muốn nói cái gì, Đường Phi lập tức đánh gãy hắn, nói: “Ngươi yên tâm, ta sẽ không liên lụy ngươi.” Dứt lời, cũng không quay đầu lại bước đi.

“Công tử !” Ưu nhi hô một tiếng, Đường Phi thề nhưng không có dừng lại cước bộ.

“Sắc trời lại thay đổi, ngươi không có mang dù.....” Thanh âm dần dần đã biến thành nhẹ giọng nỉ non, nháy mắt biến mất ở trong gió lạnh lạnh liệt.

Ưu nhi trong mắt tràn đầy cô đơn, cười tự giễu, cước bộ của công tử, vĩnh viễn sẽ không vì hắn mà dừng lại đi?

Tuy rằng đã gần đến cửa ải cuối năm, Phương Hoa Lâu lại trước sau như một náo nhiệt, bên trong cũng như ngày xuân, ấm áp hợp lòng người.

Đường Phi tiến vào liền thoải mái thở dài, khó trách Hà Tịch thích nơi này, bởi vì nơi này vô luận hoàn cảnh hay là người, đều làm cho người ta vô ý cảm thấy thoải mái cùng thả lỏng.

Yến Tự hôm nay mặc một thân lửa đỏ, ba đóa mẫu đơn lớn đỏ thắm thêu ở trên váy dài, chung quanh đính chút kim tuyến làm trang trí. Áo choàng cẩm tú đỏ thắm khoác trên người cùng trang sức rực rỡ cũng màu đỏ, tựa như một đóa mẫu đơn ngày xuân vừa nở rộ, cực điểm, cực mỹ. Nàng vừa xuất hiện, cơ hồ đoạt đi ánh mắt mọi người trong Phương Hoa Lâu.

“Đường công tử.” Tiếng nói nhu thuận, dẫn theo ba phần biếng nhác cùng tùy ý. Đường Phi quay đầu cười, nhìn đến Yến Tự, trong mắt xẹt qua một tia kinh diễm, lập tức lạnh nhạt nói: “Yến lão bản, biệt lai vô dạng.”

“Ha ha,” Yến Tự cầm khăn lụa đỏ tươi che miệng cười khê, ánh mắt giống như ôm hết thân ảnh Đường Phi: “Ta cũng không quá hảo, một chút cũng không hảo.” Biểu tình hờn dỗi cơ hồ làm cho tất cả nam tử trong lầu đều đông cứng.

Đường Phi cũng bất vi sở động, cười nhẹ, nói: “Nhưng Đường mỗ cảm thấy, Yến lão bản giống như so với tháng trước đẹp hơn một chút, thật sự nhìn không ra có chỗ nào không tốt.”

Yến Tự nghe xong lời này, khẽ cắn đôi môi đỏ mọng tiến lên trước mặt Đường Phi, sáng giọng: “Ta nói là tâm!” Trong mắt tiểu ý như thế nào cũng dấu không được, mặc kệ làn nữ nhân nào bị một nam tử anh tuấn vĩ ngạn khen ngợi xinh đẹp, cũng không nhìn được lòng tràn đầy đắc ý.

“Nga?” Đường Phi nhú mày, ngữ khí cũng có chút ngả ngớn: “Không biết là nam nhân không hiểu phong tình nào lại thương tổn tâm của Yến lão bản?”

Yến Tự nghe vậy, tròn mắt đảo một vòng toàn bộ khách nhân trong lầu, nếu Các chủ biết mình ở trước công chúng cùng tiểu tình nhân của hân tán tỉnh, không biết có cảm tưởng gì? Tâm tư trên cột lại nổi lên, Yến Tự cố ý đến gần Đường Phi, kiễng mũi chân ghé vào lỗ tai hân nói nhỏ: “Có một tên ngốc si tình không biết như thế nào lọt vào cái bẫy ái tình, mấy ngày nay cứ sau khi trời tối, hân lại tới đây lừa gạt uống rượu, một bộ dáng tương tư khắc cốt, uống đến say mềm, sống không bằng chết, hơn nữa sau khi uống rượu còn chưa bao giờ trả tiền! Những rượu ngon ta ủ lâu năm cơ hồ đều bị hân uống không, người nói tâm tình ta sao có thể tốt được chứ?”

Đường Phi chấn động, mặt bỗng dưng có chút phát sốt, xấu hổ ho nhẹ một tiếng kéo giãn khoảng cách cùng Yến Tự, ánh mắt lóe lên hồi đáp: “Nguyên lai là như vậy, nếu thế thì thật sự vất vả Yến lão bản. Bất quá người này tại hạ cũng không quen biết, cho nên không giúp được Yến lão bản.”

Người không biết mới là lạ! Xem khuôn mặt tuấn tú ứng hồng, ha ha, lại thêm một kẻ ngốc! Yến Tự buồn cười lắc đầu, nôm nôm miệng nói: “Nhạ, người kia công tử hân là nên nhận thức, hân ở trạm bên cạnh nhìn chúng ta đã lâu.”

Đường Phi ngẩn người, quay đầu nhìn lại, Hà Tịch đang ngồi trên lan can màu đỏ, vẻ mặt thản nhiên nhìn mình. Yến Tự vẻ mặt cười gian ly khai, để lại nam nhân tràn đầy phiền muộn. Đường Phi mắng thầm, Yến lão bản này nhất định là cố ý! Chậm rãi đi đến bên người Hà Tịch, Đường Phi cũng không giải thích, hỏi: “Đến đây bao lâu?”

“Người vừa đặt một chân tiến vào, ta sau lưng đã đuổi kịp.” Hà Tịch điềm đạm cười đáp: “Cho nên cái gì nên nhìn, cái gì không nên nhìn, ta đều thấy được.”

“..... Muốn ngồi ở hành lang hay ngồi vào phòng?” Đường Phi không để ý tới Hà Tịch trên ghẹo, lập tức hỏi.

Hà Tịch nghĩ nghĩ, nói: “Phòng đi.”

Đường Phi gật gật đầu, một tiểu nha đầu nhanh chóng tiến lên dẫn bọn họ đến phòng ở lầu hai. Đường Phi gọi trà cùng điểm tâm, tiểu nha đầu tay chân lưu loát rất nhanh đem này nọ đưa lại, sau đó lui ra ngoài, còn thực cẩn thận đóng cửa.

Hà Tịch dùng tiểu hỏa lò đun nước, sau đó dùng muỗng trà đem lá trà trong trà quán đặt vào trong trà lô.

Đường Phi nhìn động tác ngâm nước trà của Hà Tịch không khỏi cười, nói: “Ta nghĩ có thể phao trà nghệ thuật như thế, duy nhất chỉ có Yến lão bản, nguyên lai người cũng không kém hơn nàg.”

Hà Tịch dùng một chút, cũng cười nói: “Cũng có thể, là vì chúng ta đều thực hưởng thụ quá trình này đi.” Dứt lời, Hà Tịch nhắc trà lô ra, đem nước trà xanh biếc mùi thơm ngát rót vào chén trà trước mặt Đường Phi.

“Cám ơn.” Đường Phi nâng lên nhấp một ngụm: “Ngon lắm.”

Hà Tịch cũng đang cầm chén trà nhấp một ngụm, sau đó nhìn Đường Phi liếc mắt một cái, nhẹ giọng hỏi: “Người tới nơi này, là tìm ta sao?”

Đường Phi thực rõ ràng gật gật đầu, nói: “Phải.”

Hà Tịch tim đập loạn, bưng chén trà hạ mắt, nhẹ nhàng hỏi: “Vì cái gì.”

“Bởi vì,” Đường Phi nhìn gương mặt tương tự Trần Thần, trong lúc nhất thời có chút hoảng hốt: “Ta lại đến cáo biệt với người.”

Hà Tịch tay bưng chén trà hơi hơi run rẩy, áp lực trong lòng khó chịu tới cực điểm, ở bên ngoài lại một bộ dáng bình tĩnh không gợn sóng hỏi: “Đi chỗ nào?”

Nhìn Hà Tịch, Đường Phi trong lòng tràn ngập áy náy, không phải không cảm giác được tâm ý Hà Tịch. Chỉ là xem như hấn cùng Trần Thần giống nhau, hấn không có khả năng thích hấn, bởi vì Hà Tịch là Hà Tịch, Trần Thần là Trần Thần. Hấn chưa bao giờ chơi những trò thể thân, càng không có chuyện bởi vì ở thế giới khác cảm thấy tịch mịch mà tùy tiện bắt đầu một đoạn tình cảm, cả hai đều là chuyện hại người lợi mình, hấn tuyệt đối sẽ không làm.

“Đi chỗ nào cũng tốt, ta chỉ là muốn rời đi Phượng Tê Các. Bất quá, nếu tương lai có khả năng, ta sẽ trở về thăm ngươi.”

“Ngươi là muốn đi tìm – hấn sao?” Hà Tịch vẫn bình tĩnh như trước, chỉ là buông xuống hai mắt nhìn đến miếng trang sức phi thủy dất ở bên hông đang dao động.

Sững sốt một hồi lâu Đường Phi mới hiểu được Hà Tịch nói “Hấn” là chỉ Trần Thần. “Không,” Đường Phi lắc đầu, thanh âm có chút chua xót: “Ta nghĩ ta không có cách nào trở lại địa phương thuộc về mình, hấn..... có lẽ qua không bao lâu, hấn sẽ quên ta, bắt đầu cuộc sống sinh hoạt mới..... Ta trước kia đối với hấn cũng không tốt, muốn quên ta có lẽ sẽ không quá khó khăn đi?” Nói xong, Đường Phi cười tự giễu, hấn cũng là thời điểm chết đến nơi mới phát hiện bản thân đối với Trần Thần có bao nhiêu quá phận. Không chỉ nợ hấn một câu “Ta thích ngươi”, còn có một câu “Thực xin lỗi”.

Hà Tịch trong mắt xẹt qua một tia phức tạp, nhớ tới Tần Nghị nói nếu Đường Phi có thể để hấn sử dụng, nhất định có thể bảo vệ hấn một mạng..... Vươn bàn tay ấm áp khô ráo đặt lên trên mu bàn tay của Đường Phi, Hà Tịch giương mắt nhìn Đường Phi mỉm cười, nói: “Có thể, vì ta lưu lại không?” Trái tim lại co rút đau đớn, Đường Phi, nếu có thể cứu ngươi, ta sẽ không chút do dự lợi dụng ngươi, thậm chí nguyện ý trở thành thể thân của hấn.

Đường Phi chấn động, mạnh mẽ nhìn về phía Hà Tịch. Hà Tịch trên mặt còn lộ vẻ ấm áp tươi cười, Đường Phi nghe thấy hấn nói: “Đường Phi, thời điểm lần đầu tiên ngươi nói phải rời khỏi đây, không bao giờ trở về nữa, bởi vì biết ngươi muốn đi tìm hấn, cho nên ta không có tư cách giữ lại ngươi. Nhưng mà lần này, ngươi rời đi không phải vì hấn, như vậy ta có thể thay bản thân hỏi một câu: Ta có thể trở thành lý do lưu ngươi lại không?”

Đường Phi có thể rõ ràng cảm giác được tay Hà Tịch đang run run, bên ngoài tuy vẻ mặt lạnh nhạt, nhưng Đường Phi biết những lời này đã hao hết toàn bộ dũng khí của hấn đi? Nhưng mà.....

Đường Phi rút tay mình về, tránh ánh mắt Hà Tịch kinh ngạc bị thương, nói: “Thực xin lỗi, ta có lý do không thể không rời đi. Hà Tịch, ngươi vĩnh viễn đều là bằng hữu của ta. Sau khi rời khỏi, đợi một số chuyện trôi qua, ta nghĩ ta sẽ trở về tìm ngươi.....”

Lần này, là Đường Phi ly khai Phượng Hoa Lâu trước. Trên trời lại bắt đầu rớt xuống những bông tuyết nhỏ, Đường Phi lại hồn nhiên không phát giác. Hấn không có đem lời nói trong lòng nói cho Hà Tịch, thân phận rối loạn là một nguyên nhân trong đó. Ngoài ra còn một nguyên nhân khác, Hà Tịch là người bên phe thái tử, Phượng Thần Anh là người phía bên Hiền vương, nếu ở lại Phượng Tê Các, hấn sẽ không thể không bởi vì quan hệ với Phượng Thần Anh mà bị ép buộc trở thành người theo Hiền vương, nếu ở lại bên người Hà Tịch, hấn cũng sẽ bị bắt theo phe thái tử. Tương lai, vô luận ai thành vương, ai bại khuất, cái hấn phải đối mặt, chính là chết thêm lần nữa. Hấn không muốn trở thành âm hồn bất táng, chỉ có đúng lúc dứt ra mới là lựa chọn sáng suốt nhất.

Hà Tịch nhìn nước trà đã nguội lạnh thấu, cười khổ nâng bình trà lên uống một hơi cạn sạch. Trà lạnh, nguyên lai là tư vị chua xót như vậy..... Đường Phi, nguyên nhân ngươi không thể không rời đi là vì né tránh Phượng Thần Anh sao? Nhưng mà ngươi có biết hay không, Phượng Thần Anh hấn sẽ không cho ngươi rời đi, người kia, hấn là thật sự động tình với ngươi a..... Mà phân tình này, nhất định cũng sẽ hại chết ngươi.

Đường Phi mang theo cả người đầy tuyết trở lại Tố Tâm viện, trong phòng đã thấp đèn, còn đặt một chậu than.

Phượng Thần Anh đứng ở cửa, vẫn không nhúc nhích nhìn hấn, ánh mắt tối đen không rõ.

Đường Phi đứng ở trong sân, cũng học bộ dáng của hấn, vẫn không nhúc nhích nhìn lại, để mặc tuyết rơi trên người mình.

Phượng Thần Anh không thể không thở dài, nhẹ giọng hỏi: “Đói không? Đồ ăn đã chuẩn bị tốt, hơn nữa đã hâm nóng vài lần.....” Hắn ở chỗ này chờ Đường Phi một canh giờ, mới nhìn thấy hắn từ trong tuyết trở về, một thân tịch mịch cùng – cô đơn. Tất cả những lời trách móc nặng nề cùng bất mãn, hắn bỗng nhiên một câu cũng nói không được.

Đường Phi lại không trả lời, ngồi xuống vươn tay ở trên lớp tuyết thật dày xoa nhẹ một quả cầu tuyết nhỏ to bằng nắm tay, sau đó trong khi Phượng Thần Anh còn đang kinh ngạc hung hăng ném qua, trúng ngay chính giữa trán hắn.

“Ha ha a.” Đường Phi đứng dậy vỗ bột tuyết dính đầy tay, tươi cười thể nhưng có chút bướng bỉnh.

Phượng Thần Anh giơ tay lau hết tuyết trên mặt, sắc mặt bình tĩnh có chút đáng sợ. Đi đến sân, vươn lòng bàn tay hướng xuống dưới, vận nội lực hút lên, cư nhiên một quả cầu tuyết nhỏ cũng đã nắm trong tay.

Đường Phi vẻ mặt sợ hãi không thôi, đây là cách không thủ vật trong truyền thuyết a! Cao thủ, cao thủ! Còn chưa cảm thán xong, đã thấy Phượng Thần Anh tà ác cười, Đường Phi thầm nghĩ không tốt, vừa mới chuyển thân, tuyết cầu liền trúng ngay ót mình!

“Ấn!” Đường Phi hét lớn một tiếng, xoay người hung hăng nhìn Phượng Thần Anh nói: “Có bản lĩnh thì đừng dùng nội lực cùng võ công của người, chúng ta đến đánh một hồi!” Kỳ thật ý ban đầu của hắn cũng không phải cùng Phượng Thần Anh phát sinh một hồi “Chiến tranh”, mà là ở một khắc hắn đi vào sân, nhìn đến Phượng Thần Anh chờ đợi hắn cùng thanh âm ôn nhu “Đói không”, trong nháy mắt làm cho hắn có loại cảm giác tâm hoảng ý loạn, tâm đã lạnh hồi lâu một khắc kia liền nóng lên. Bản năng muốn trốn tránh loại cảm giác xà lạn này, cho nên ma xui quỷ khiến hắn dùng một loại phương thức như vậy.

“Hừ,” Phượng Thần Anh khinh miệt cười, tiêu giảm nội lực trong cơ thể, nói: “Đánh thì đánh, đại gia ta sợ người?!”

Cái gọi là đánh một hồi, chính là – ném tuyết!

Kỳ thật Đường Phi này từ nhỏ đến lớn yêu thích nhất chính là ném tuyết, không biết vì cái gì hắn chính là thích cái loại kích thích cao giọng cười đùa này. Đáng tiếc mới trước đây ở “nhà”, hoạt động ném tuyết, đập người tuyết như vậy hắn chưa từng có phần, sau vào cô nhi viện quản chế lại càng nghiêm, không cần nói đến ném tuyết, cho dù chơi trong tuyết chốc lát cũng đã bị giáo huấn một ngày. Sau khi trưởng thành, càng không có ai bởi hắn chơi. Cho nên có thể nói hắn là một phần tử cuồng nhiệt thích ném tuyết, nhưng chưa từng có cơ hội ném qua trận tuyết nào.

Phượng Thần Anh lại càng không phải nói, hắn sinh trưởng ở một địa phương bốn mùa như xuân, từ nhỏ chưa từng thấy qua tuyết, vẫn là ở tại Miên Cẩm này năm năm, mới nhìn thấy tuyết rơi lần đầu tiên, thời điểm đó còn ngạc nhiên một trận. Tuy nói ở đây năm năm, nhưng cho tới bây giờ cũng chưa thấy qua người khác ném tuyết. Vì vậy, hắn cũng đồng dạng là lần đầu tiên ngoạn.

Thế Cho nên hai đại nam nhân đã muốn hai mươi, ở trên tuyết lăn lộn, nắm bắt tuyết cầu vừa ném vào nhau vừa tránh đối phương, tiếng cười bảy cùng cười đùa vang vọng toàn bộ Phượng Tê Các. Trong phủ từ trên xuống dưới đều ngạc nhiên, tiếng cười này, nghe như thế nào giống Các chủ như vậy a?!

Không ít hạ nhân lớn cố ý tìm các loại lý do, lấy cớ tiến vào Đông viện, ở bên ngoài Tổ Tâm viện bồi hồi, thuận tiện hưởng bên trong ngắm trộm vài lần. Cả Thiết Hoán chuyên xử lý công việc hơn ba mươi năm, cũng nhận không được buông xuống sự vụt trong tay, về mặt ưu tư, hy vọng Các chủ chỉ là diễn trò cho người bên ngoài xem, mà không phải thật sự.....

Hai người chặt vật không chịu nổi, thở hổn hển song song ngã xuống đất, ném tuyết thật rất hao thể lực! Đường Phi cả người đều là bột tuyết bột, Phượng Thần Anh thể công mãnh liệt, khiến hắn cơ hồ trở thành một người tuyết! Phượng Thần Anh tuy rằng so với Đường Phi tốt hơn một chút, bắt quả cũng giống nhau, đều sắp trở thành người tuyết.

“Ha ha,” Phượng Thần Anh nằm thẳng nhìn bầu trời đêm u ám đang lác rác nhiều điểm bông tuyết, nhận không được bật cười: “Nguyên lai tuyết còn có thể ngoạn như vậy.....” Đây là hắn suốt hai mươi mấy năm qua, mới cười tới thoải mái tới chân tâm, đùa giỡn tới điên cuồng tới vui vẻ một lần đi?

“Nguyên lai người cũng là lần đầu tiên ngoạn?” Đường Phi cười nói: “Người nhưng thật ra rất lợi hại.”

Cũng? Nói như vậy Đường Phi cùng hân a..... Vươn bàn tay đã bị tuyết đông lạnh đến đỏ bừng bắt lấy tay Đường Phi cũng đông dạng lạnh như băng, Phượng Thần Anh xoay quanh nhìn sườn mặt hân, đường cong cương nghị, cái mũi tuần cử, bởi vì giá lạnh mà đôi môi trở thành hồng nhạt.....

Cảm nhận được ánh mắt Phượng Thần Anh, Đường Phi cũng quay đầu nhìn hân. Phượng Thần Anh kỳ thật trông rất được, thậm chí so với Yến Tự còn đẹp hơn vài phần. Chỉ là hân bình thường dùng sự tàn bạo để che dấu nguyên bản xinh đẹp. Lúc này Phượng Thần Anh bởi vì vừa rồi kịch liệt vận động mà hai má ửng đỏ, cái mũi anh tuần bởi vì khí lạnh nên có chút đỏ lên, có loại cảm giác khả ái, một đôi mắt phượng đang xuất thần nhìn hân.

Chậm rãi, Phượng Thần Anh đến gần Đường Phi, dùng môi của mình ở trên môi của hân nhẹ nhàng chạm một chút. Đường Phi không có cự tuyệt, Phượng Thần Anh lại ở trên môi hân chạm chút nữa. Khi Phượng Thần Anh lần thứ ba làm này động tác, Đường Phi đã chủ động vươn đầu lưỡi ôm lấy hân.

Không có chần chờ, Phượng Thần Anh xoay người một cái áp ở trên người Đường Phi, nụ hôn nồng nhiệt như muốn làm tan băng tuyết.

36. Chương 36: Ước Định

Thái tử phủ.

“Người nói, Đường Phi cự tuyệt người?” Tần Nghị kinh nghi hỏi Hà Tịch trước mắt.

Hà Tịch gật gật đầu, điểm này, là bản thân hân cũng không dự đoán được.

“Không có khả năng, hân đối với người rõ ràng.....” Tần Nghị nhanh chóng đình chỉ câu chuyện, nhìn sắc mặt Hà Tịch, xác định hân không có bất luận phản ứng gì, mới ho nhẹ một tiếng mở miệng nói: “Khụ, người cũng biết, người cùng tình nhân bí mật kia của Đường Phi bộ dạng thực giống nhau, hân không có lý do cự tuyệt người.”

Hà Tịch cười tự giễu, hạ mí mắt thản nhiên nói: “Kỳ thật điện hạ ngài cùng ta đều xem nhẹ địa vị người kia ở trong lòng hân, cũng xem nhẹ – cách làm người của Đường Phi.”

Tần Nghị nhíu mày, nghi hoặc nhìn Hà Tịch.

“Hừ.” Một tiếng hừ lạnh đánh gãy đối thoại của bọn họ, Tần Nghị theo bản năng dựng thẳng thắt lưng, hân đã quên Thuần Vu Quyết ở trong này !

“Đường Phi không phải cái loại thích đùa bỡn tình cảm người khác. Hân cự tuyệt Hà đại ca, cũng ý nghĩa là hân tôn trọng Hà đại ca.” Thuần Vu Quyết mặt không chút thay đổi nói, trong mắt lại tràn đầy thương thức cùng khâm phục đối với Đường Phi, tuy rằng bọn họ quen nhau không lâu, số lần gặp mặt cũng không nhiều, nhưng hân cũng hiểu biết được người như Đường Phi, làm việc tuy rằng không từ thủ đoạn, nhưng đối với tình cảm thực chấp nhất. “Đường Phi, là một nam tử hán đại trượng phu.” Có tài có thế, có quyết đoán, có đảm lược, tại thời điểm Đường Phi đem bảo kiếm của Tần Nghị từ chỗ Phó Tử Lưu về thì, hân đã đưa ra lời bình như vậy.

Tần Nghị có chút giấm chua nhìn Thuần Vu Quyết, cứ nhiên trước mặt hân khoa trương khen một nam nhân khác! Hân còn chưa từng khen mình một lần, cả một sắc mặt hoà nhã cũng chưa cho hân thưởng qua !

“Thì đã sao? Hân cự tuyệt Hà Tịch liền đại biểu cho việc hân lựa chọn con đường chết, cho thấy hân cũng không thông minh.” Tần Nghị chua giọng nói. Đường Phi là không thông minh a! Hân cự tuyệt Hà Tịch liền có nghĩa hân còn chưa nhìn ra dụng ý Phượng Thần Anh, không biết thế cục trước mắt, càng không hiểu tình cảnh chính mình, người như vậy, không có cũng chẳng sao, người tài trí bình thường ở thái tử phủ đã nhiều lắm !

“Người như thế nào biết hần không nhìn ra?” Thuần Vu Quyết lạnh lùng nhìn Tần Nghị: “Hần cự tuyệt Hà đại ca đồng thời cũng nói nhất định sẽ rời đi Phượng Thần Anh, đây không phải thuyết minh kỳ thật Đường Phi đã biết chút ít sao? Nói không chừng hần chính là bởi vì đã nhìn ra, cho nên mới lựa chọn không đếm xỉa đến.”

Tần Nghị cùng Hà Tịch chấn động, hai mặt nhìn nhau sau một lúc, rốt cục cũng hiểu được. Đường Phi là loại người nào? Tinh vi tính kế, thủ đoạn tàn nhẫn, Phượng Thần Anh cho dù đem hết thủy sự tình làm thật cẩn thận, cũng không có khả năng hoàn toàn gạt được hần.

“Tiểu Quyết a!” Tần Nghị vui mừng vỗ vai Thuần Vu Quyết, cao hứng nói: “Người thật sự là phúc tướng của ta, một lời thức tỉnh người trong mộng, xem ra Đường Phi này sẽ là một cái phiền toái rất lớn của Phượng Thần Anh, mà chúng ta cho dù không thể đem Đường Phi kéo lại đây, cũng có thể lợi dụng hần để kích Phượng Thần Anh.”

Thuần Vu Quyết liếc trắng mắt, đẩy hần ra lập tức đi đến bên cửa sổ ngắm trăng, đây là lần đầu tiên trời trong vắt như vậy trong loại thời tiết băng giá này. Bầu trời đêm thực sạch sẽ, sao trắng trên trời cùng chiếu xuống tuyết trên mặt đất, làm ánh lên ngân quang.

Tần Nghị cũng không quản hần, nhìn Hà Tịch nói: “Hà Tịch, người lại đi hẹn Đường Phi một lần, lần này càng phải xác minh cho hần thấy ý tứ của người. Tốt nhất chính là cùng hần.....” Tần Nghị cổ quái nhìn Hà Tịch liếc mắt một cái, nói: “Tốt nhất chính là cùng hần có chút động tác cái muội.....”

Hà Tịch sửng sốt, thất thanh nói: “Điện hạ, ý của người là.....” Muốn hần bán đứng – sắc tướng?!

“Không đúng, không đúng!” Tần Nghị nhanh chóng giải thích: “Ý tứ của ta là người diễn trò cho Phượng Thần Anh xem!”

“Diễn trò?” Hà Tịch giống như có chút hiểu được, phía sau Đường Phi nhất định sẽ có người do Phượng Thần Anh phái đi giám thị, nếu bị người của hần nhìn thấy mình cùng Đường Phi có cái muội.....

“Không sai, ta chỉ nghĩ là chứng minh một chút Phượng Thần Anh kia có phải hay không thật sự như tin tình báo, làm việc không hề sơ hở, thật sự không có một chút nhược điểm hay không.” Tần Nghị trong vẻ tươi cười tràn đầy tính kế, hần chỉ muốn chứng minh một chút, Đường Phi có phải hay không sẽ trở thành – nhược điểm duy nhất của Phượng Thần Anh! Nếu Phượng Thần Anh đối Hà Tịch xuất thủ, liền chứng minh Đường Phi với hần mà nói là tuyệt đối đặc biệt!

Hà Tịch cũng đã hoàn toàn nghĩ thông suốt, miệng đầy chua xót đáp trả “Dạ”, sau đó không có nói tiếp. Lần này ngay cả điện hạ, cũng không tính buông tha Đường Phi? Đi theo bên người Tần Nghị năm năm, hần biết Tần Nghị vĩnh viễn không có ôn nhu vô hại như bề ngoài, hần thậm chí so với bất luận kẻ nào cũng đều tàn nhẫn hơn. Vì đạt tới mục đích, hần tin tưởng Tần Nghị nhất định sẽ không bận tâm tiểu mưu thần như hần, trực tiếp muốn mệnh Đường Phi.

Tần Nghị trong mắt tinh quang chợt lóe, vỗ vỗ vai Hà Tịch nói: “Ở tình huống không cần thiết, ta sẽ không động tới Đường Phi, đây là cam đoan của ta đối với người.”

Hà Tịch gục đầu xuống, đau lòng như cắt, vẫn thấp giọng nói: “Tạ điện hạ.....”

Phượng Hoa Lâu.

“Người đã đến rồi.” Hà Tịch đối Đường Phi cười: “Ta còn nghĩ, người sẽ không lại đến gặp ta chứ.”

Đường Phi ngồi xuống đối diện Hà Tịch, tiếp nhận trà nóng hần đưa qua, nói: “Như thế nào được? Ta nói rồi, chúng ta là bằng hữu, cả đời không đổi.”

“Nhưng mà,” Hà Tịch nâng chung trà lên để ở bên môi nhưng không có uống, khóe môi nhếch lên thần nhiên tươi cười: “Ta nghĩ, không muốn chỉ làm bằng hữu.”

Đường Phi chấn động, nhìn về phía Hà Tịch ánh mắt có chút xấu hổ.

Hà Tịch trong khi Đường Phi còn đang khiếp sợ, bỗng nhiên đứng dậy sau đó rất nhanh tiến đến trước mặt Đường Phi, hai người cách xa nhau không đến một sợi chỉ. Đường Phi bị dọa, ngựa đầu ra sau tránh đi Hà Tịch, Hà Tịch lại sớm thấy rõ ý đồ của hần, giờ tay chặn lại sau gáy.

“Người.....” Đường Phi kinh ngạc nói không ra lời, Hà Tịch hôm nay làm sao vậy?!

Hà Tịch đối Đường Phi cười tươi sáng, buông tay lui về vị trí cũ, sau đó mở lòng bàn tay ra nói: “Người xem.”

Đường Phi nghi hoặc nhìn lại, sau đó bật cười, nguyên lai hắn không biết khi nào thì bị mấy sợi nhỏ màu trắng dính trên đầu, xem ra là do hắn ngủ trên gối vải mềm mại.

“Cám ơn.” Đường Phi hơi có chút xin lỗi nhìn Hà Tịch: “Vừa rồi hiểu lầm, thật có lỗi.”

“Kỳ thật là ta cố ý!” Hà Tịch đối Đường Phi chớp chớp nhãn tình, cười khê nói: “Bộ đáng thẹn thùng của người thật thú vị.” Ánh sáng trong mắt nhàn nhạt hiện lên, như vậy hắn là đã đủ đi? Vừa rồi người xem ở góc độ kia sẽ thấy giống như đang hôn môi.

Quả thật, tuy rằng bọn họ hôm nay ngồi ở đại sảnh, nhưng bởi vì ngồi ở trong một góc không có ai chú ý tới, trừ bỏ một vài người.

Yến Tự luôn luôn ở trong chỗ tối trên lầu ba mà quan sát bọn họ, nhìn thấy Hà Tịch bỗng nhiên tiến lên hôn Đường Phi thiếu chút nữa kêu ra tiếng! Mà Đường Phi cứ nhiên không có một chút ý tứ tránh né hoặc trách cứ, ngược lại còn có vẻ mặt bất đắc dĩ cùng tiếu ý! Yến Tự nghĩ đến tối hôm qua Các chủ phiên toái nhà nàng bị kích động, đến khoe khoang mị lực bản thân vẫn không giảm, bộ dáng như Đường Phi sắp bị hắn công hãm, bất đắc dĩ thở dài, xem ra Các chủ vẫn là thất bại a!

Đường Phi kéo kéo khóe miệng, hắn thật đúng là không biết Hà Tịch còn có một mặt ngây thơ như vậy.....

Thấy Đường Phi vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn hắn, Hà Tịch khê cười nói: “Đường Phi, nếu ta nói ta nguyện ý buông tha hết thảy ở nơi này, cùng người rời đi, người có thể hay không cho ta một cơ hội?”

Đường Phi sửng sốt, giương mắt nhìn Hà Tịch: “Buông tha hết thảy ở nơi này?” Nhẹ nhàng lắc lắc đầu, Đường Phi nói: “Hà Tịch, ta không đáng. Có lẽ người đúng là nên rời đi, không cần tiếp tục giao du với kẻ xấu, nhưng cũng không nên bởi vì ta.”

Hắn quả nhiên đã biết, tuy rằng không phải toàn bộ, nhưng cũng thấy rõ một ít này nọ bên ngoài. Hà Tịch áp chế chua xót trong lòng, thân thủ vờ về chơi đùa phỉ thúy bên hông, vẻ mặt ôn nhu như nước.

“Người nói đúng, kỳ thật ta muốn rời đi căn bản cũng không có khả năng.....” Bởi vì hắn đã sớm nhập cuộc. Hà Tịch ngẩng đầu nhìn Đường Phi, trong tay gắt gao nắm chặt phỉ thúy ôn nhuận kia: “Đường Phi, nếu sự tình giải quyết xong, nếu khi đó ta may mắn còn sống, người có thể theo ta trở về quê quán của ta nhìn xem không?” Không đợi Đường Phi trả lời, Hà Tịch lại tiếp tục thì thào: “Quê của ta cách kinh thành rất gần, là một cái thôn Tiên Hồng tại ngoại ô kia. Nhà của ta là trong thôn là bình thường nhất, tường nhà bằng đất, nóc nhà bị thủng lỗ, vừa đến ngày mưa sẽ nhỏ nước, ngoài phòng có một gốc cây anh đào già, thời điểm nở hoa mùi thơm tỏa ra toàn bộ thôn đều nghe được, đến khi kết trái dù vẫn còn xanh cũng đã bị mấy đứa trẻ bướng bỉnh trong thôn trộm sạch. Sân chỉ dùng một hàng rào tre bao lại, trên đó trồng vài dây hoa Đỗ Quyên, rất được.....” Ánh mắt Hà Tịch nhìn Đường Phi dần dần phiêu xa, giống như là đang nhìn thấy ngôi nhà mà mình quyến luyến: “Tuy rằng ta đã không còn thân nhân, nhưng ta vẫn muốn trở về nhìn xem, nơi ta sinh ra, hiện tại đã như thế nào.....” Người nhà của hắn từ thời điểm hắn năm tuổi đã chết sạch, một trận ôn dịch ào ào kéo tới làm cho gia đình sáu người ấm cúng chỉ còn lại một mình hắn. Người trong thôn nói là hắn sinh nhằm lễ Vu Lan, cho nên mệnh mang sát tinh, chẳng những khắc chết cha mẹ huynh đệ, còn đem sát khí vào thôn. Một hài tử chỉ mới năm tuổi hoàn toàn không có năng lực sinh tồn cứ như vậy bị trục xuất, bị vứt bỏ. Tiếp theo chính là gặp được chủ nhân, rồi vào thái tử phủ thành phụ tá của thái tử.

“Hà Tịch!” Đường Phi có chút kích động gọi hắn một tiếng. Hà Tịch phục hồi tinh thần lại nhìn Đường Phi cười nhẹ, nói: “Không có việc gì, chính là nhớ nhà.....”

Nhớ nhà..... Hai chữ bình thường thản nhiên, Đường Phi từ nhỏ vốn không có cái gọi là “gia đình” cũng biết hai chữ này có bao nhiêu trầm trọng. Bọn họ đều có nhà, nhưng đều là người không thể về nhà.

“Hảo.” Đường Phi nâng tay đặt lên trên bàn tay của Hà Tịch đang có chút lạnh lẽo, trịnh trọng hứa hẹn nói: “Ta và người, cùng nhau trở về.”

Hà Tịch nháy mắt đỏ hốc mắt, cầm ngược lại tay Đường Phi, diêm đạm cười nói: “Ước định.”

“Ân.” Đường Phi gật đầu, giờ khắc này, hắn mới biết được kỳ thật Trần Thầncùng Hà Tịch thật sự không giống, hoàn toàn không giống. Trần Thần có một gia đìnhthực ấm áp, có một cặp cha mẹ yêu thương hắn, còn có một đôi đệ đệ song sinh khả ái. Cho nên cho dù hắn mất đi mình, cũng có thể rất nhanh từ trong đau xót bước ra, đi tìm hạnh phúc thuộc về mình, hạnh phúcchân chính. Mà Hà Tịch lại không giống, Đường Phi không biết bản thân nếu khôngcùng hắn định ra ước hẹn này, ở tương lai hắn có thể sống sóthay không, nhưng hắn biết, nếu bản thân đã ước hẹncùng Hà Tịch, hắn nhất định sẽ sống sót, vô luận tương lai là ai thắng!

Yến Tự cắn cắn môi nghĩ nghĩ, xoay người rời đi. Những chuyện hôm nay coi như không có phát hiện đi, vẫn là không cần xen vào việc của người khác.

Phượng Tê Các, Diên Phi viện.

Phượng Thần Anh thần nhiên quét mắt nhìn Vô Tướngquỳ gối trước mặt, nói: “Người khẳng định?”

Vô Tướng trong lòng rung mình, trầm giọng trả lời: “Dạ phải.”

“Hà Tịch còn tất yếu ở lại trên đời này, vậy không cần làm cho hắn biến mất.” Phượng Thần Anh gọi lên khóe miệng nói, ngữ khí trầm mà nhu nhưng cũng không mang theo một chút độ ấm: “Bất quá nếu người dám đối bốn tọa giấu diếm bất luận một sự kiện nào, không chỉ là Hà Tịch biến mất, người cũng phải chết. Đã biết không?”

“Thuộc hạ biết!” Vô Tướngcúi đầu trả lời, trong mùa đông nhưng sau áo của hắn đã bị mồ hôi lạnh thấm ướt đầm. Trên mặt trừ bỏ ánh mắt không có ngũ quan nào, do đó toàn bộlo lắng cùng khẩn trương trong lòng đều bị hắn che dấu tốt lắm, hắn đã che giấu mộtphần sự thật, ước định của Hà Tịch cùng Đường Phi, hắn không có nói ra. Hắn là muốn, bảo hộ người kia.....

ĐờiVô Tướng rời đi, ánh sáng lạnhtrong mắt Phượng Thần Anh hiện ra, Đường Phi dao động, trong lòng hắn bắt đầu xuất hiện chữ“Tịch”. Hắn phải làm một cái gì đó, để cho Đường Phi khẳng khẳng một mực ở lại bên người hắn. Tần Nghị muốn tìm nhược điểm của hắn, Phượng Thần Anh một chút cũng không lo lắng, hắn chưa từng có nhược điểm, cho dù hắn thật sự đối với Đường Phi có chút đặc biệt, nhưng nếu cần phải vì Đường Phi mà buông tha cho cái gì hoặc là thỏa hiệp cái gì, tuyệt đối không có khả năng. Hắn chưa đụng đến Hà Tịch không chỉ vì hắn còn có chỗ dùng, mà một nguyên nhân khác là hắn muốn nói cho Tần Nghị, hắn không cần Đường Phi.

Thượng Tinh Lâu.

Mộc Trạc cầm thư tíntrong tay, bởi vì cực kỳ tức giận nên tay có chút run. Thiên Tinh lui lại tránh ở góc, khiếp nhược nhìn Mộc Trạcđã muốn bùng nổ bên cạnh, trong lòng đem hai mươi tám đời tổ tông của Phượng Thần Anh từ đầu tới đuôi ra mắng. Hỗn đản kia thật quá đáng, cư nhiên đem thư uy hiếp cùngkhế nợ trực tiếp đưa đến tay đại sư huynh, đây không phải muốn mạng nhỏ của hắn sao !

Cái gọi là “khế nợ” của Phượng Thần Anh, chính là trực tiếp viết một phong thư đem những lầnThiên Tinh đánh bạc thiếu nợ với số tiền là [lớn hơn năm trăm lượng, nhỏ một ngàn lượng] để cho người ta trực tiếp đưa đến tay Mộc Trạc ở Thượng Tinh Lâu, nói thẳng mục đích của mình. Giúp hắn lừa Đường Phi thêm một lần, số nợ vạn lượng bạc gần đây của Thiên Tinh toàn bộ sẽ xóa sạch. Nếu không, sẽ khiến cho Thiên Tinh trực tiếp cởi sạch quần áo đến Phượng Tê Cácđể hắn làm thịt !

Mộc Trạc cố gắng khống chế lửa giận của mình, niệm mấy lần Đạo Đức Kinh rốt cục mới cảm thấy cơn tức lui xuống một chút. Xoay người lạnh lùng nhìn Thiên Tinh nói: “Đạo hạnh mấy năm nay của ta sớm hay muộn cũng sẽ bởi vì người mà mất sạch!”

Thiên Tinh vừa nghe, trong lòng mừng rỡ – đại sư huynh đã đáp ứng! Nhưng trên mặt cũng không dám biểu hiện ra ngoài, một bộ dáng tiểu tức phụ vẻ mặt nhếch nhếch chịu đựng nhỏ giọng đáp: “Sư huynh, ta thực xin lỗi người.....”

Mộc Trạc nhìn Thiên Tinhánh mắt đã hồng hồng,thật sâu thở dài, ngữ khí cũng dịu đi rất nhiều: “Về sau, không được phép đến đồ phường nữa!”

“Dạ !” Thiên Tinh sáng khoái đáp, hoàn hảo hoàn hảo, đã an toàn!

Mộc Trạc khẽ lắc đầu, hẳn biết chuyện này Thiên Tinh nhất thời cam đoan, sau sẽ quên không còn một mảnh. Nhưng nếu không thì phải làm sao bây giờ? Chẳng lẽ thật sự mặc kệ hẳn, nhìn hẳn tùy ý để Phương Thần Anh bị hạ lưu vô sỉ mặt người dạ thú kia đập hư? Hẳn làm không được a! Cho dù lần này có làm hỏng đạo hạnh của hẳn, cũng phải vì tiểu sư đệ thích gây rắc rối này mà chịu trách nhiệm.

“Mệnh số của Đường Phi kia, người có tính ra không?” Mộc Trạc hỏi.

Thiên Tinh nhanh chóng lắc đầu nói: “Không có ngày sinh tháng đẻ của hẳn, cho dù mười người như ta cũng coi không được a! Chiếu theo cách nói của Đường Phi, hẳn là người tương lai mấy trăm năm sau, công lực của ta còn chưa đạt đến mức nhìn trộm tương lai cảnh giới! Cho nên chỉ tính được Phương Lâm, đương thọ Phương Lâm chỉ có hai mươi năm, hơn nữa hồn phách của hẳn đã rơi vào luân hồi, một lần tái sinh làm người.”

“Nói cách khác, Phương Lâm không có cùng Đường Phi trao đổi vận mệnh?” Mộc Trạc nghi hoặc nói: “Nói như vậy thân thể Đường Phi đã sớm thối rữa, cho dù ta đem hồn phách của hẳn dẫn về, hẳn cũng không có khả năng trở lại trên thân thể chính mình....”

“Cho nên Phương Thần Anh mới nói chỉ là lừa Đường Phi, không muốn người thật sự đem hồn phách Đường Phi dẫn ra a, chúng ta đến lúc đó chỉ cần tùy tiện lập cái tế đàn, giả bộ tác pháp trang nghiêm, múa may một chút, thấp nén hương là có thể xong việc!” Thiên Tinh vẻ mặt rất kinh nghiệm nói, cảm nhận được ánh mắt lạnh lùng của Mộc Trạc, Thiên Tinh phát hiện chính mình đã đắc ý vênh vao, nhanh chóng cúi đầu giả bộ ngoan ngoãn.

“Ta sớm hay muộn cũng sẽ bởi vì người mà bị thiên lôi đánh chết!” Mộc Trạc âm ngoan vừa nói, Thiên Tinh đầu lại rụt lui, thầm nghĩ: Sợ cái gì, đến lúc đó thì cùng chết chung!

Mộc Trạc hừ lạnh một tiếng, hướng tăng thứ năm đi đến, Thiên Tinh công lực không sâu, không thể nhìn trộm tương lai, hẳn lại miễn cưỡng có thể. Chỉ là di chứng có vẻ nghiêm trọng mà thôi.....

Thiên Tinh ngoan ngoãn đi theo phía sau Mộc Trạc, bởi vì Mộc Trạc cũng không phải quốc sư cho nên không thể khởi động cự đại la bàn kia, cần hẳn ở một bên hiệp trợ.

Thiên Tinh khẩn trương nhìn sắc mặt Mộc Trạc càng ngày càng tái nhợt, cự đại la bàn rất nhanh chuyển động, Tinh Tú đồ trên nóc không hề kết cấu mà cấp tốc biến ảo. Bỗng nhiên Mộc Trạc mạnh mẽ chấn động, la bàn cùng Tinh Tú đồ đều đình chỉ vận hành. Thiên Tinh trong nháy mắt khi Mộc Trạc té xỉu liền xông lên tiếp thân thể ngã xuống của hẳn. Đây là di chứng của Mộc Trạc, đại khái phải mê man năm ngày năm đêm. Nói cách khác, Thiên Tinh muốn biết mệnh số Đường Phi đến tột cùng là như thế nào, hẳn phải ngoan ngoãn đợi năm ngày mới biết được.

Ai ! Thiên Tinh thở dài, nhận mệnh ôm Mộc Trạc cao hơn hẳn một cái đầu bước xuống lầu. Phương Thần Anh thật sự là khắc tinh của sư huynh đệ bọn họ! Ôn thần !

37. Chương 37: Tận Tình

Phương Tê Các, Tổ Tâm viện.

“Các chủ, có khách đến.” Ưu nhi chạy vào sân, Phương Thần Anh cùng Đường Phi đang dán một tấm thiếp cửa sổ lớn màu đỏ thẫm, hôm nay đã là ngày hai mươi chín, trong phòng đã bố trí gần như đầy đủ, chỉ còn thiếu câu đối và thiếp cửa sổ là chưa trang trí lên.

Phương Thần Anh thật cẩn thận đem một mảnh giấy hoa mỏng manh dán trên cửa sổ, đối với bảo bối của Ưu nhi mất điếc tai ngơ.

Đường Phi ngừng tay, quay đầu nhìn Ưu nhi, thấy Ưu nhi sắc mặt có chút kỳ quái, liền hỏi: “Ai tới?”

“Là quốc sư!” Ưu nhi thấp giọng đáp, trong lòng cũng tràn đầy nghi hoặc, quan hệ của quốc sư cùng Các chủ có rất ít người biết, thậm chí ngay cả Hiến vương cũng chỉ biết Các chủ nhận thức quốc sư mà thôi, những chuyện khác hẳn một mực không rõ. Vì sao hôm nay lại ngهنh ngang tới cửa báỉ phỏng? Hơn nữa còn nói họ muốn tìm công tử, cũng không chịu nói rõ là đến có việc gì.

Thiên Tinh?! Đường Phi sững sốt, từ lần đó pháp thuật thất bại, hẳn liền đối với cái gọi là “Hoàng Diệp quốc sư” rất là phản cảm. Một đại quốc mệnh mông cừ nhiên công khai cho một đạo sĩ phong thần giả quỷ, như vậy mà còn chưa bị nước láng giềng thấu tóm thật đúng là một kỳ tích! Nhìn về phía Phụng Thần Anhdường như không có việc gì, thực rõ ràng, hẳn đã biết cái gì đó mới có thể bày một bộ dáng không để ý tới. Liền nhú mày hỏi: “Hắn tới làm gì?”

“Không biết.” Phụng Thần Anhd thực rõ ràng trả lời, sau đó đưa một tấm thiệp cửa sổ “Kim Đồng Hí Lí” (bức hai con cá chép màu vàng trên nền giấy đỏ thường gặp trong dịp tết á) cho Đường Phi, nói: “Không cần đi để ý một sổngười nhàm chán, chúng ta thật sự bận rộn.”

“Nhưng mà Các chủ,” Ưu nhi nghe ra ý tứ Phụng Thần Anhd muốn đóng cửa từ chối tiếp khách, nhanh chóng nói: “Quốc sư còn dẫn theo một người đến, nói là có thể giúp công tử” Ưu nhi không biết công tử cần hỗ trợ cái gì, nhưng chỉ cần là chuyện hữu ích với công tử, hẳn cũng không buông tha.

Đường Phi chần động, theo bản năng giữ chặt tay phải Phụng Thần Anhd, nhìn Ưu nhi có chút vội vàng hỏi: “Người kia là ai?”

“Ưu nhi không biết, quốc sư chỉ là bảo Ưu nhi truyền những lời này, sau đó tự mình đi tới thư phòng Các chủ.....” Ưu nhi nhìn Đường Phibỗng nhiên kích động, trong lòng có dự cảm không hề tốt, chẳng lẽ công tử có đại sự gì?

“Phụng Thần Anhd !” Đường Phi quay đầu nhìn về phía Phụng Thần Anhd: “Hắn nói có thể giúp ta, ý tứ của hắn có phải hay không.....”

Phụng Thần Anhd chăm chú nhìn Đường Phi một hồi lâu, mới trầm giọng hỏi: “Đường Phi, ngươi cứ như vậy mà nghĩ rồi đi ta?”

Đường Phi lại chần động, bỗng dưng nhớ tới ngày ấy ở trong tuyết hôn nồng nhiệt, nhìn Phụng Thần Anhd trước mắt vẻ mặt yên lặng, trong lúc nhất thời nói không ra lời.....

“Ta.....”

“Ta mang ngươi đi.” Phụng Thần Anhd đánh gãy lời Đường Phi, dặt tay hẳn bước đi. Bước qua bên cạnh Ưu nhi đưa cho hắn thiệp song cửa sổ, nói: “Đem sổ thiệp này dán cho xong, làm đẹp dể một chút.”

Ưu nhi luống cuống tay chân tiếp nhận, sau đó lảng lạng nhìn hai người cùng bước đi. Rồi đi? Công tử, phải rời khỏi?

“Phụng Thần Anhd.....” Đường Phi bị động để Phụng Thần Anhd nắm đi, nhưng vẫn muốn giải thích: “Ngươi cũng biết, ta căn bản không thuộc về nơi này.”

“Ta biết.” Phụng Thần Anhd bỗng nhiên dừng cước bộ, xoay người nhìn Đường Phi, ánh mắt thâm thúy: “Cho nên ta mới mang ngươi đi gặp hắn. Ta chỉ hy vọng mặc kệ kết quả như thế nào, ngươi đều có thể đáp ứng ta một việc.”

Đường Phi nhìn Phụng Thần Anhdang rất bình tĩnh, trong mắt có chút áy náy: “Ngươi nói, chỉ cần ta có thể làm, nhất định sẽ làm.”

“Cùng ta trải qua tết nguyên tiêu, sau khi qua khỏi, ta thả ngươi rời đi.” Phụng Thần Anhd thật sâu nhìn Đường Phi nói.

“..... Hảo.” Đường Phi biết Phụng Thần Anhd chỉ là muốn cùng hắn dự hôn lễ Tần Nhan.

Nhận được đáp án muốn có, Phụng Thần Anhd cười nhẹ, dặt tay Đường Phi tiếp tục hướng thư phòng đi đến. Đường Phi cúi đầu nhìn hai bàn đan vào nhau, trong mắt nhìn không ra cảm xúc.

Thiên Tinh ngồi ở trên ghế bắt chéo uống trà, bị Mộc Trạc hung hăng đập một cước sau mới ngoan ngoãn bỏ chân xuống, ngồi ngay ngắn quy củ. Mộc Trạc bắt đắ dĩ lắ đầu, hẳn rốt cuộc đã tạo nghiệt gì a! Chẳng

những bình thường phải giúp sư đệ chịu tiếng xấu thay cho người khác, bây giờ còn phải giúp hấn lừa gạt một người đáng thương mệnh cách sai lầm, chỉ vì món nợ cờ bạc kia!

Ngày đó hấn nhìn trộm tương lai, sau khi thấy mệnh cách Đường Phi ước chừng hôn mê năm ngày mới tỉnh lại. Vừa tỉnh, hấn liền viết một phong thư phái người đưa cho Phương Thần Anh, báo cho hấn biết sự việc từ đầu đến cuối, nguyên bản chỉ nghĩ muốn hấn thu tay lại, đáng tiếc người ta chỉ hỏi âm có một câu – bớt lo chuyện người khác, chiếu theo kế hoạch bốn tọa mà làm! Mộc Trạc chỉ có thể áp chế lửa giận trong lòng, nghe theo! Thiên Tinh tò mò hỏi hấn, đến tột cùng nhìn thấy gì, Mộc Trạc nói chi tiết cho hấn nghe, mệnh cách Đường Phi trống rỗng, bao gồm cả sinh hoạt hai mươi mấy năm ở cái thế giới kia, tất cả đều là trống rỗng, cái gì cũng không nhìn thấy. Thiên Tinh sau khi nghe xong kinh ngạc há to miệng, trống rỗng?! Đường Phi này là người chết hay là du hồn a? Làm gì có người sống nào mệnh cách trống rỗng? Đây không phải chỉ người chết mới có sao?!

Không sai, chính là trống rỗng. sinh mệnh Đường Phi nguyên bản đã muốn kết thúc, cùng Phương Lâm giống nhau, nhưng bởi vì có chút lực lượng thần bí đem hồn phách Đường Phi dắt đến trăm ngàn năm trước trở thành Phương Lâm. Không, phải nói là một thân thể sinh mệnh mới, khởi động một vận mệnh khác, đây là nguyên nhân Mộc Trạc không thể nhìn đến mệnh cách Đường Phi. Đường Phi hiện tại hồn phách căn bản không thể dẫn về, nếu dẫn ra chẳng khác nào làm cho hấn mất đi vật chủ, kết quả cuối cùng chỉ có con đường chết. Kỳ thật về chỗ trống trong tương lai của Đường Phi, Mộc Trạc trong lòng nếu như có một phán đoán, thì chính là thuộc về người chết, đối với người như vậy, hấn đương nhiên không thể nhìn thấy vận mệnh đối phương. Nếu không phải Phương Thần Anh muốn hấn giả bộ dẫn hồn Đường Phi trở về, Mộc Trạc căn bản sẽ không đáp ứng diễn trận hí này! Thân là người tu đạo, tối kỵ nhất chính là lạm sát kẻ vô tội, nếu không cẩn thận hại chết Đường Phi, hấn không phải chỉ cần chịu thiên lôi giáng búa đơn giản như vậy!

“Mộc đạo trưởng, biệt lai vô dạng a.” Phương Thần Anh tựa tiểu phi tiểu vừa nói vừa đi vào thư phòng, Đường Phi đi theo phía sau.

“Phương Các chủ, là bản đạo quá rầy.” Mộc Trạc đối Phương Thần Anh hơi hơi gật đầu xem như hành lễ, ánh mắt vẫn nhìn Đường Phi phía sau hấn.

Ấn đường không ánh sáng, mặt mang tử khí, sát khí rất nặng, đại hung hiện ra. Mộc Trạc trong lòng thở dài, xem ra hấn đoán không sai, cho dù vị Đường công tử này đã được tái sinh một lần, cũng không sống được lâu.

Phương Thần Anh thấy Mộc Trạc nhìn Đường Phi trong mắt tràn đầy thương hại, nhú mày vừa định nói chuyện, Đường Phi lại tiến lên trước hấn một bước, theo bản năng đối với Mộc Trạc vươn tay, dùng phương thức chào hỏi của người hiện đại nói: “Nhĩ hảo, lần đầu gặp mặt, ta chính là Đường Phi.”

Mộc Trạc tuy rằng bộ dạng bình phàm, cũng không giống như Thiên Tinh có khí chất tiên phong đạo cốt, lại một thân cương dương chính khí, hai mắt kiên nghị ẩn nhẫn, khí chất thành thực ổn trọng, vừa thấy liền biết so với Thiên Tinh đáng tin hơn! Đường Phi sắc hy vọng trong mắt tăng thêm vài phần.

Mộc Trạc không đối với việc hấn đột nhiên chào hỏi có bất luận nghi vấn gì, thực tự nhiên vươn tay cầm lấy tay của Đường Phi, thản nhiên nói: “Tại hạ Mộc Trạc, đối với chuyện của công tử đã có chút hiểu biết.”

Đường Phi nhú mày, hấn cảm giác được này Mộc Trạc đang sờ tay hấn, nhưng không phải bởi vì lỗ mãng, cảm giác giống như xuyên qua bàn tay hấn mà xem thấu cái gì.

“Khụ khụ.” Phương Thần Anh bất mãn ho nhẹ hai tiếng, bắt tay cũng lâu như vậy? !

Mộc Trạc nhẹ nhàng cười, nguyên lai Phương Thần Anh vẫn là để ý Đường Phi. Buông tay ra, đối hấn nói: “Việc người sống lại không thuộc về luân hồi chi liệt, chắc chắn mệnh đồ nhấp nhô nhiều tai nạn, tương lai còn có thể gặp phải một tử kiếp. Bất quá đã có một con đường sống, chính là nhờ một người.....”

Đường Phi khiếp sợ nhìn Mộc Trạc, hấn vừa mới sờ cốt đoán mệnh? Đợi một hồi cũng không thấy Mộc Trạc có ý tứ tiếp tục nói, Đường Phi biết lời của hấn đã dừng ở đây, liền nói: “Cho nên, ta cần người giúp, chỉ cần ta trở lại địa phương thuộc về mình, tự nhiên không cần thay thế chủ nhân khối thân thể này chịu kiếp nạn.”

Mộc Trạc nghe vậy chỉ lắc đầu diêm đạm cười, không có nói cái gì nữa. Hắn muốn nói cũng đã nói xong, nên cảnh cáo cũng đã cảnh cáo. Chỉ hy vọng Phượng Thần Anh có thể đối xử tử tế với hắn, không cần bởi vì tư dục bản thân hại chết Đường Phi, tương lai cả đời đều ở trong hối hận mà vượt qua, giống như ‘người kia’.....

“Chuyện kia, thật sự là ngưng ngừng!” Thiên Tinh ngưng ngừng nhìn Đường Phi: “Lần trước là ta công lực không đủ, bất quá lần này sư huynh ta xuất mã tuyệt đối không có vấn đề!”

Mộc Trạc oán trách nhìn Thiên Tinh liếc mắt một cái, thật đúng trách nhiệm gì cũng đều giao cho hắn a! Quay đầu nói với Đường Phi: “Bởi vì sư đệ đã khiến cho công tử mang theo phiền toái, Mộc Trạc lần này nhất định thỏa tâm nguyện của Đường công tử.”

Đường Phi nhìn thoáng qua Phượng Thần Anh vẫn đang không nói gì, nghĩ nghĩ vẫn là hỏi Mộc Trạc: “Người, khi nào thì có thể làm cho ta rời đi nơi này.....”

“Tiết thanh minh tháng ba.” Mộc Trạc thản nhiên nói: “Ngày đó âm khí thịnh, cũng bởi vì là ngày cúng tế tổ tiên, cho dù hôm đó trong quá trình hồi hồn không cẩn thận, cõi âm cũng sẽ mở một mắt nhắm một mắt, thả cho người một con ngựa, như vậy đối với người mới có lợi.” Mấy thứ rắc rối này cũng không phải Mộc Trạc nguyện ý nói, hắn hoàn toàn chiếu chỉ thị của Phượng Thần Anh học thuộc!

Tháng ba..... Thì phải còn phải đợi thêm ba tháng, Đường Phi giương mắt nhìn về phía Phượng Thần Anh, lại không nghĩ rằng Phượng Thần Anh cũng luôn luôn nhìn hắn. Sừng sốt, Phượng Thần Anh đối hắn cười nhẹ, trong mắt vô hạn thâm tình, vô thanh nói: “Người còn có thể theo giúp ta ba tháng.” Phượng Thần Anh chính là đang cược, cược trong vòng ba tháng, Đường Phi sẽ cam tâm tình nguyện yêu thương hắn, khẳng định một mực ở lại bên cạnh hắn ! Vấn đề này hắn nhất định sẽ không thua!

Đường Phi chần động, tránh được ánh mắt của Phượng Thần Anh, lập tức hỏi Mộc Trạc thời gian cụ thể cùng với việc chuẩn bị cái gì.

Thiên Tinh đang đứng ở bên người Mộc Trạc tròn mắt chuyển hai vòng, cứng rắn chen vào giữa Mộc Trạc cùng Đường Phi, vẻ mặt ngây thơ rực rỡ đối Đường Phi cười nói: “Lần này sư huynh của ta tuyệt đối sẽ không thất thủ giống như ta lần trước, cho nên về vấn đề thù lao, chúng ta vẫn là hảo hảo thương lượng đi.....” Có tiền không kiếm là vương bát đản!

Mộc Trạc thái dương gân xanh nổi lên, cổ nén xúc động muốn thanh lý môn hộ, vươn tay kéo áo Thiên Tinh đem người bỏ qua một bên, bài trừ một nụ cười nhạt nói: “Đường công tử không cần để ý tới hắn, chuyện này không cần bất luận thù lao gì. Đây vốn là lỗi của chúng ta.”

“Không,” Đường Phi cười cười: “Ta biết các ngươi muốn duy trì một cái đạo quán lớn như vậy cũng không dễ dàng, giá giống lúc trước là tốt rồi, đến ngày đó ta tự nhiên sẽ đem thù lao giao cho các ngươi.”

“Này.....” Mộc Trạc là người tu đạo cương trực công chính, nguyên bản bởi vì chịu uy hiếp của Phượng Thần Anh lừa gạt Đường Phi mà lòng đã tràn đầy áy náy, hiện tại hảo sư đệ của hắn còn muốn tiếp tục lừa tiền! Mộc Trạc bỗng nhiên có một loại xúc động muốn đem thứ tai họa Thiên Tinh này đóng gói đưa đến trên giường Phượng Thần Anh!

“Cừ thật, có tiền đồ, bản đạo xem trọng người nga!” Thiên Tinh lại tiến lên vỗ bả vai Đường Phi, vẻ mặt chính trực nói.

Mộc Trạc khóe miệng co rút, một phen xả cổ Thiên Tinh, nghiêm mặt đối Đường Phi cùng Phượng Thần Anh gật gật đầu nói: “Như vậy chuyện này liền định như vậy, tiết thanh minh là lúc thỉnh công tử đến Thượng Tinh Lâu. Bản đạo trước cáo từ!” Nói xong cũng không đợi Đường Phi cùng Phượng Thần Anh phản ứng, nghiêng rằng nghiêng lợi kéo Thiên Tinh bước đi, đợi trở về mới chậm rãi tính chuyện với tiểu hồn đản người!

Đường Phi bật cười lắc đầu, Mộc Trạc quả lúng túng như vậy kỳ thật cũng thực đau đầu đi? Chính là đang cảm thấy buồn cười hết sức, trên thân bỗng nhiên căng thẳng, Phượng Thần Anh từ phía sau ôm lấy hắn.

“Còn có ba tháng.....” Phượng Thần Anh gặt gao ôm Đường Phi ghé vào lỗ tai hắn thấp giọng nỉ non: “Chúng ta chỉ có ba tháng.....”

Đường Phi đầu ngón tay hơi hơi rung động, cuối cùng vẫn là đưa tay đặt ở trên mu bàn tay Phượng Thần Anh, sau đó kiên định kéo hẳn ra.

“Thời gian không còn sớm, câu đối xuân còn không chưa dán xong đâu.....” Nói xong, cũng không quay đầu lại rời đi. Hắn đã quá mức để ý cảm thụ Phượng Thần Anh, có một số việc vẫn là không cần mắc thêm lỗi lầm nào nữa.

Phượng Thần Anh nhìn bóng dáng hần, khoe môi khê cong, kỳ thật Đường Phi đã muốn dao động vì hần, không phải sao?

Đêm ba mươi hôm nay, Đường Phi ở một mình. Hiền vương đi tuần tra tình hình tai nạn đã bí mật trở lại, nhân dịp đầu năm mới đã sớm muốn chạy trở về, Phượng Thần Anh đi Hiền vương phủ, bởi vì Hiền vương liên tục cho người đến thỉnh hần năm lần, nên hần không thể không rời đi. Đường Phi không có phản đối, người ta từ nơi thật xa chạy về đến, không phải là muốn trông thấy lão tình nhân sao, Phượng Thần Anh đi bởi hần cũng là hiển nhiên.

Ưu nhi làm cho hần một bàn đồ ăn ngon, sau cũng ly khai, nghe nói là trở về nhà của mình làm lễ mừng năm mới.

Đêm nay Phượng Tê Các thực náo nhiệt, Tổ Tâm viện của Đường Phi lại rất lạnh lẽo.

Bầu trời đêm sau khi tuyết rơi trông thực sạch sẽ thực thấu triệt, pháo hoa thuần lam sắc bắn lên trời tạo ra vô số đạo hoa mỹ, còn có nhiều điểm tinh quang hoàng sắc lóe lên. Dưới ánh lửa cùng tinh quang chiếu rọi, tuyết đọng trên nóc nhà trông như ngọc bân, lớp tuyết dày tựa như ngân hải, diệu nhân mà hoa mắt. Đồng thời, cũng chiếu sáng tiểu viện yên tĩnh của Đường Phi.

Đường Phi ngồi ở bàn đá trong sân, trước mặt đã bày đầy rượu và thức ăn, mỗi một món đều là Ưu nhi tỉ mỉ chuẩn bị vì hần. Ngẩng đầu nhìn cảnh đẹp khó gặp, mặc danh kỳ diệu nhớ tới một câu thơ – Ngọc Lâu vi vai, Ngân Hải vi mục. Nâng tay cầm lấy chén rượu chậm rì rì uống một ngụm, Đường Phi khoe môi khê nhếch, cười tự giễu, nguyên lai độc ẩm (một mình uống rượu) là một phen tư vịnh vậy.

“Hừ.” Một tiếng cười khinh miệt từ phía sau vang lên, Đường Phi nghi hoặc xoay người, nguyên lai là Lam Tử Tương mặc một thân thanh y.

Lam Tử Tương đứng ở cửa viện, ôm cánh tay, vẻ mặt vui sướng khi người gặp họa nhìn Đường Phi.

Đường Phi đánh giá mỹ thiếu niên bỗng nhiên xông tới, độ cong khoe miệng giương cao thêm vài phần, dẫn theo ba phần ngữ khí ngả ngớn giơ lên chén rượu trong tay, nói: “Mỹ nhân, uống một chén?” Hần đương nhiên biết mục đích Lam Tử Tương đến, chỉ là đêm nay vắng lặng, làm cho hần nổi lên tâm tức liệt muốn trêu đùa mỹ thiếu niên.

Hoàn toàn không biết Đường Phi sẽ có hành động khinh bạc như vậy, Lam Tử Tương mặt trở nên đỏ bừng, một đạo pháo hoa đỏ tươi vừa lúc bắn lên trên không phía sau hần, chiếu xuống gương mặt càng động lòng người.

“Hừ ~” Đường Phi nhin không được huyết sáo một cái, sau đó một bên uống rượu một bên làm càn đánh giá sắc đẹp trước mắt, nói: “Người đứng là xinh đẹp như hoa!” Hoa này, đương nhiên là chỉ pháo hoa trên bầu trời. Dù sao Lam Tử Tương cũng là loại hình hần thích nhất, không xem thực phí.

“Người !” Lam Tử Tương vừa xấu hổ vừa tức giận chà chà hai chân dưới đất: “Người, đừng đồ tử (kẻ dâm dăng)!” Ở trong mắt hần, hành động làm càn như vậy của Đường Phi cùng với hạng lưu manh du côn đầu đường xó chợ không khác nhau lắm! Vừa muốn phát hỏa, lập tức nghĩ tới mục đích đêm nay là muốn đem Đường Phi chọc giận, để hần đi Hiền vương phủ trình diễn một tiết mục tranh giành tình nhân, lại cười lạnh một tiếng nhìn hần nói: “Hừ, đừng tưởng rằng lão gia thật sự sủng ngươi, ngươi bắt quả chỉ là đồ chơi của hần, chỉ cần chơi chán là có thể tùy ý vứt bỏ! Xem, tại ngày này lão gia vẫn là lựa chọn Hiền vương, ngươi cho là lão gia sẽ vì ngươi buông tha Vương gia?” Lam Tử Tương trên gương mặt tinh xảo tràn đầy bất hảo, lời nói ác độc đả thương người: “Nếu ngươi không phải còn có một chút giá trị lợi dụng, ngươi cho rằng lão gia sẽ sủng ngươi? Không tự biết thân phận mình, còn dám gọi thẳng tục danh của lão gia! Hừ, đến lúc đó, bản công tử muốn nhìn xem kết cục của ngươi là như thế nào!”

“Người nói xong rồi? Nếu không muốn cùng ta đối ẩm vậy trở về đi, im lặng để cho ta trải qua một năm.” Đường Phi bất đắc dĩ ngồi trở lại vị trí, gắp một miếng bào ngư đã muốn lạnh, cau mày vẫn là nuốt xuống. Lãng phí thực phẩm không phải tác phong của hắn.

Hắn cứ nhiên không có sinh khí?! Lam Tử Tương nghi hoặc nhìn Đường Phi. Đường Phi chính là đang thanh thản ăn một miếng đồ ăn đã lạnh lẽo, uống một ngụm rượu đã lạnh thấu, rõ ràng Phượng Thần Anh bỏ lại hắn, đi cùng Hiền vương trải qua đêm trừ tịch, rõ ràng chỉ có cô độc một mình, hắn lại một chút cũng không để ý, trên mặt thậm chí không có nửa điểm cô đơn hoặc là không cam lòng.

Lam Tử Tương cẩn thận nhìn dưới, hắn cũng không tin nam nhân này có thể thật sự hào phóng rộng rãi như thế! Một tiếng cười lạnh, liền nói tiếp: “Hừ, đừng quên ta là thân phận gì, người lại là thân phận gì! Người nói, nếu ta đêm nay chuyện người khinh bạc ta đêm nay nói cho lão gia, hắn sẽ xử phạt người như thế nào?”

“Xử phạt?” Đường Phi buồn cười đem chén rượu uống một hơi cạn sạch, nhún mày cười nói: “Người tin không nếu ta nói với Phượng Thần Anh muốn người, hắn sẽ không chút do dự đem người đưa đến trên giường lấy lòng ta?”

“Người câm miệng!” Lam Tử Tương rút cuộc nhịn không được tức giận, lớn tiếng kêu to đồng thời nâng tay phải lên hung hăng hướng Đường Phi đánh tới.

Đường Phi tuy rằng nhìn không thấy Lam Tử Tương cầm cái gì trong tay, nhưng theo bản năng vẫn hướng bên cạnh tránh đi.

Hai má đau xót, một đạo hồng ngân tinh tế ở xương gò má của Đường Phi hiện lên.

Đường Phi kinh ngạc nâng tay sờ sờ vết thương, không có đổ máu, hắn là chỉ là cắt qua một chút. Đường Phi may mắn thở phào, hoàn hảo không có đổ máu, nếu không ở trước mặt mi thiếu niên mà té xỉu sẽ rất mất mặt!

Đường Phi tay cầm chiếc đũa dừng một chút, ngẩng đầu nhìn hướng Lam Tử Tương, sau đó giương lên khóe miệng tà tà cười: “Cảm ơn người đã hạ thủ lưu tình, ta biết người luyện tiếu ta chết. Như thế nào, người là tức giận ta vừa rồi muốn người? Cho nên mới dùng phương pháp như vậy trả thù ta?”

“Người!” Lam Tử Tương chán nản, hắn chưa từng gặp qua kẻ vô lại như vậy! Tức giận chà chà chân, Lam Tử Tương xoay người bước đi, hắn vốn là muốn cho Đường Phi tức giận, nhìn một chút bộ dáng như con chó giữ nhà của hắn, ai ngờ bản thân lại bị chọc đến nổi khí xung thiên!

Lam Tử Tương thở phì phì đi ra Tổ Tâm viện, đang muốn về Liên viện của mình, lại nhìn thấy Nam Vũ đang tựa tiếu phi tiếu ở trong hoa viên của Đông viện nhìn hắn.

“Hừ, như thế nào, người cũng một mình tịch tịch cho nên đi ra xem pháo hoa?” Lam Tử Tương bắt hảo cười nói.

“Nếu ta là người, tuyệt đối sẽ không ở phía sau đi trêu chọc hắn. Lão gia đối với hắn là ôm tâm tư gì, ta nghĩ không có người biết rõ, chỉ trừ bản thân lão gia.” Nam Vũ nói xong câu đó, đối Lam Tử Tương cười nhẹ, xoay người trở về sân của mình.

“Hừ!” Lam Tử Tương hung hăng nhìn chằm chằm bóng dáng Nam Vũ: “Lại một kẻ tự cho là đúng, đồ đệ tiện!”

Một đêm pháo hoa rốt cục ngừng lại, Đường Phi nhìn bầu trời đêm trống rỗng, ngửa đầu uống cạn rượu trên bàn, trong mắt dần theo vài phần cô đơn. Lúc trước cũng chỉ có một mình, sớm đã thành thói quen cô độc, đêm nay cứ nhiên lại cảm thấy có chút tịch tịch? Đường Phi ảo não gõ đầu, nhất định là uống rượu đi, cho nên mới có cảm giác như vậy. Giương mắt nhìn sân nhỏ xung quanh, phòng ở bình thường đã sớm treo đèn đặt chậu than lúc này đang hé mở ra, bên trong một mảnh tối đen trống rỗng, lộ ra lãnh ý nhẹ. Cái người thích đứng ở cửa chờ mình, đêm nay lại ở bên cạnh người khác..... Thoáng chốc, Đường Phi nhìn địa phương Phượng Thần Anh bình thường vẫn đứng dựa vào, có chút thất thần.

“Lạnh không? Có đói bụng không?” Lời nói ấm áp của Phượng Thần Anh giống như vang lên ở bên tai, Đường Phi đột nhiên bừng tỉnh, lắc đầu thật mạnh. Cứ nhiên ở phía sau nhớ tới Phượng Thần Anh, xem

ra hẳn thật sự uống nhiều rượu!

Lung lay đứng dậy, Đường Phi lại rót một chén đầy, dù sao đã muốn say, vậy thì say hoàn toàn đi! Nói như vậy không chừng có thể mơ thấy Trần Thần, cũng sẽ không còn miên man suy nghĩ!

Vừa muốn nâng chén, Đường Phi nhìn đến bóng dáng chính mình trên tuyết, bên cạnh bóng dáng còn có ánh trăng rằm, mờ đến cơ hồ nhìn không thấy.

“A !” Đường Phi cười tự giễu, sau đó ngẩng đầu đối tinh quang đầy trời cùng ánh trăng rằm lấm lấm nói: “Nâng chén mời trăng sáng,” sau lại cúi đầu nói với bóng dáng: “Đối bóng thành..... ba người.....” Đường Phi dùng tay trái rảnh rỗi nhu nhu ánh mắt, hẳn thật sự say? Cứ nhiên nhìn một thành nhiều! Hai là nói đêm ba mươi cũng sẽ không hay ho như vậy mà nhìn thấy quỷ?(Hai câu thơ trên của bài Nguyệt Hạ Độc Chước – Lý Bạch. Nguyên văn là: Cử bôi yêu minh nguyệt, Đối ảnh thành tam nhân)

Phía sau ẩm áp, hơi thở quen thuộc quấn quanh thân Đường Phi, tay giơ chén rượu cũng bị một bàn tay ẩm áp khác cầm trụ, bên tai truyền đến lời nói mềm nhẹ ẩm ướt: “Ta như thế nào để ngươi cùng ánh trăng đối ẩm? Đường Phi, ta cho tới bây giờ đều luyện tiếu ngươi cô độc.”

Chén rượu chậm rãi để sát vào bên miệng Đường Phi, lại từ giáp biên miệng hẳn rót vào miệng Phượng Thần Anh. Đường Phi chậm rãi giương lên khoe miệng, nguyên lai là nam nhân mà hẳn quyến luyến này cho hẳn độ ẩm..... Vẫn không xoay người, Phượng Thần Anh liền bắt lấy cằm từ phía sau hôn trụ môi hẳn, mời hẳn cộng ẩm.

Vừa hôn xong, Đường Phi có chút thở hổn hển dựa ở trước ngực Phượng Thần Anh, Phượng Thần Anh gất gao ôm thắt lưng Đường Phi, cằm để ở trên vai hẳn, đôi môi mỏng manh ở cổ hẳn mút liếm.

Bởi vì có hơi rượu, cũng bởi vì cái hôn vừa rồi, Đường Phi sắc mặt đỏ hồng, đôi môi khê run lên, cảnh sắc khó gặp như vậy khiến Phượng Thần Anh hơi thở càng ngày càng nóng rực.

Thời điểm đang muốn lôi kéo Đường Phi thêm một lần, lại phát hiện trên mặt hẳn có một đạo hồng ngân chói mắt. Ánh mắt lạnh lùng, Phượng Thần Anh chính ngay ngắn thân thể Đường Phi, cằm mặt hẳn nhìn kỹ một hồi lâu, thanh âm lạnh lẽo mới nói: “Vừa rồi ai tới đây.”

Đường Phi khoe môi khê cong, trầm giọng nói: “Tiểu tình nhân của ta.” Nói xong nâng tay nắm lấy cổ Phượng Thần Anh, để sát vào bên tai hẳn, vươn đầu lưỡi ở trong vành tai hẳn vẽ một vòng tròn – đây là phương pháp tán tỉnh hẳn thích nhất: “Ta cứng rắn không được đã bị hẳn nháo một chút, bị thương như vậy cũng không oan.”

Quả nhiên, bị Đường Phi chọc ghẹo như vậy, Phượng Thần Anh ảo não phát hiện bản thân cư nhiên chân có chút nhuyển!

Vì vân hồi khí thế, Phượng Thần Anh trong tay căng thẳng kéo Đường Phi càng gần sát chính mình, cúi đầu cắn cắn cằm Đường Phi, nhẹ giọng nói: “Nguyên lai ngươi cư nhiên thừa dịp ta không có ở đây mà câu tam đáp tứ, còn đem chứng cứ phạm tội để lại, ngươi nói, ta nên phạt ngươi như thế nào? Không, trước vẫn là đem tiểu yêu tinh kia tìm ra, sau đó phanh thây vạn đoạn mới tốt.”

Đường Phi vẻ mặt say rượu, đối với lời Phượng Thần Anh nói không chút nào để ý. Ánh mắt cong lên, ngờ vực nói: “Ngươi nói, đêm nay ta áp ngươi hay ngươi áp ta?” Còn có ba tháng, có phải hay không đại biểu hẳn cùng Phượng Thần Anh có thể ở ba tháng cuối cùng này phóng túng bất kể hậu quả?

Phượng Thần Anh ánh mắt híp lại, hẳn đương nhiên biết Đường Phi là giả bộ say, thậm chí khiêu khích hẳn vì muốn làm cho hẳn dừng so đo chuyện này, đồng thời cũng vì giúp cái người làm bị thương hẳn. Xem ra, chuyện này hãy chậm rãi tính sau. Dù sao từ một lần trước Đường Phi cam chịu hiến thân kia, sau cũng không chạm qua hẳn, ngày ngày đều là xem được mà ăn không được, hẳn đã sớm bị nghẹn đến phát điên rồi! Nếu Đường Phi đã tự mình dâng lên tới cửa, hẳn lý nào lại không ăn?

“Nếu không đêm nay chúng ta thử xem?” Phượng Thần Anh cúi đầu dán trên môi Đường Phi, thanh âm dụ hoặc. Lúc này đây, nhất định cùng đêm hoan ái lần trước bất đồng. Phượng Thần Anh tin tưởng vô luận là Đường Phi hay bản thân hẳn, đều muốn có một đêm tốt đẹp khó quên.

Đường Phi cảm thấy có chút nóng, chống thắt lưng ngồi dậy, mới phát hiện Phượng Thần Anh không biết khi nào thì đã ly khai, trong ổ chăn lại còn đặt tới năm cái ấm lò.

Đường Phi phù ngạch bật cười, đây là muốn nướng sống hần đến chết à?

Cửa “cọt kẹt” một tiếng mở ra, Phượng Thần Anh chỉ mặc một kiện ngoại bào mang theo một thau nước ấm tiến vào, nhìn đến Đường Phi đang xem ấm lò trong chăn cười khở, kinh ngạc nói: “Người tỉnh? Là ta đánh thức người đi?”

“Không phải, là nóng tỉnh.” Đường Phi thân thủ kéo qua áo choàng khoác ở trên người, nhìn thấy Phượng Thần Anh mang theo nước ấm đi đến mặt saubình phong. Chỗ bình phong đã sương khói lượn lờ, xem ra hần không phải chỉ mới bừng có một thau.

Ngẩng đầu nhìn sắc trời sắc, phát hiện cửa sổ đã đóng chặt, bất quá dựa vào ánh sáng chiếu tới xem ra vẫn còn sớm. Đường Phi cố gắng di động thân thể đau nhức xuống giường hỏi: “Người sớm như vậy đã tắm rửa?”

“Không phải.” Phượng Thần Anh đem thau nước ấm cuối cùng đổ vào trong dục dũng, đi ra nhìn thấy Đường Phi muốn xuống giường nhanh chóng chạy ra đỡ hần, nói: “Chuẩn bị cho người, tối hôm qua chỉ qua loa giúp người rửa sạch một chút, ta nhớ người tỉnh luôn muốn tắm rửa một cái.”

Đường Phi đẩy hần ra, tà tà liếc hần một cái nói: “Ta không phải nữ nhân, tự mình có thể xử lý bản thân.”

Phượng Thần Anh cười cười, vẫn là đưa tay nâng dậy Đường Phi, nói: “Người nếu là nữ nhân, bị ta áp một đêm như vậy lúc này còn có thể đứng lên?” Tối hôm qua Phượng Thần Anh thừa dịp Đường Phi có chút say mà hoang đường một đêm, thẳng đến khi trời gần sáng mới đem Đường Phi đã trong tình trạng kiệt sức buông ra. Hần tuy rằng một đêm không ngủ nhưng tinh thần vẫn sáng láng, bất quá Đường Phi cũng mới ngủ có hai canh giờ đã tỉnh lại. Hơn nữa thoát nhìn, khí sắc cũng không tệ lắm.

Đường Phi cúi đầu ngẩng ngẩng hai cái đùi còn đang run run, tiếp nhận nâng đỡ của Phượng Thần Anh, phía sau vẫn là không thể động mạnh.

Nước ấm bỏ thêm chút thảo dược, Đường Phi hỏi cũng không hỏi liền bước vào bồn tắm. Dù sao Phượng Thần Anh sẽ không ở phía sau hại hần, hần còn mừng rỡ phao một dục dục làm giảm bớt mệt mỏi sau một đêm miệt mài. Vì nước ấm khiến cho Đường Phi thoải mái mà thở dài, nghe được mùi thảo dược không nồng không đậm, đau nhức trên cơ thể giống như giảm bớt không ít. Không thể không thừa nhận, ở một số phương diện mà nói, Phượng Thần Anh là một tình nhân rất tốt.

Nhìn ra Đường Phi đối với mình tin cậy, Phượng Thần Anh tâm tình bỗng tốt lên không hiểu tại sao. Vươn tay, dùng lực vừa phải giúp Đường Phi mát xa.

Đường Phi được hầu hạ thư thư phục phục nhắm mắt lại, vừa lòng khen: “Nhìn không ra thủ nghệ của người còn rất tốt.” Không đợi Phượng Thần Anh đắc ý, Đường Phi lại đón lấy nói: “Vẫn thường giúp đám tiểu tình nhân ở hai viện kia của người làm sao?”

Phượng Thần Anh khẽ cười một tiếng, tay mát xa trên vai dần dần trượt đến trước ngực Đường Phi, vuốt ve hai điểm hồng an quen thuộc, loan hạ thắt lưng ghé vào lỗ tai hần khẽ cắn nói: “Ta chưa từng hầu hạ qua bất luận kẻ nào, những chuyện nấu nước tắm rửa, mát xa vân vân, là lần đầu tiên ta làm.”

Đường Phi thét lớn một tiếng, ngửa đầu híp lại ánh mắt nhìn Phượng Thần Anh, nhếch miệng nói: “Nguyên lai ta là người đầu tiên, kia thật đúng là vinh hạnh a.”

Phượng Thần Anh cổ họng căng thẳng, thanh âm khàn khàn: “Đường Phi, không cần tái dụ hoặc ta, nếu lại làm tiếp một lần, người nhất định sẽ ăn không tiêu.”

Đường Phi hừ cười một tiếng, thân thủ ôm lấy cổ Phượng Thần Anh nhẹ nhàng hôn: “Người không nên hoài nghi năng lực ở phương diện kia của một người nam nhân.” Tuy rằng tối hôm qua Đường Phi không có một lần phản áp thành công, nhưng không có nghĩa là bị hần vây hạ thì cũng chịu thua khí thế của hần. Thói quen nắm giữ quyền chủ đạo, tối hôm qua đa số tình huống là hần dẫn đường Phượng Thần Anh. Nếu không phải sau đó hần thật sự là quá mệt mỏi, cũng sẽ không bị Phượng Thần Anh áp đảo.

Phượng Thần Anh cười, đưa tay giải khai quần áo chính mình. Ở trong dục dũng hắn còn chưa có thử qua, bất quá thoát nhìn giống như rất kích thích.

Trải qua tối hôm qua, hiểu biết của Phượng Thần Anh đối với Đường Phi càng sâu sắc thêm một bước, biết nam nhân này không phải dễ dàng chinh phục như vậy, nhưng đồng thời cũng mang đến cho hắn rất nhiều kinh hỉ. Tối hôm qua cái loại cảm giác này, là hắn chưa từng có ở bất luận trên người một nam sủng nào cảm thụ qua. Trước kia cùng nam sủng một đêm xuân phong, đại đa số cảm giác đều giống như làm cùng nữ nhân, không có khác biệt quá lớn. Nhưng mà Đường Phi, lại làm cho hắn hiểu được cái gì mới là chi gian tình ái của nam nhân chân chính, có một loại đã tính cùng dục vọng tối nguyên thủy thuộc về riêng nam nhân. Tối hôm qua tuy rằng nhìn như là hắn chinh phục Đường Phi, nhưng trong lòng hắn lại rõ ràng người không khống chế được là chính mình.

Nhìn Đường Phi ở trong nước dần dần thất thần, Phượng Thần Anh hỏa dục cùng dục vọng chinh phục trong mắt càng sâu thêm vài phần, hắn nhất định phải hoàn toàn chinh phục được Đường Phi, vô luận là người, hay là tâm!

Miệt mài quá độ, kết quả đương nhiên chính là hai người ôm nhau ngủ ở trên giường một ngày một đêm.

38. Chương 38: Nhập Cuộc

Thái tử phủ.

Tần Nghị cấp Thuần Vu Quyết một chén đầy bánh bao, cùng rau hẹ thịt heo, hắn thích ăn mấy món này. Một bên vội vàng gấp thức ăn cho Thuần Vu Quyết một bên nói với Hà Tịch: “Ngày đầu năm mới, người đã đi do thám tin tức? Không một a? Mau mau, bánh bao phải ăn lúc còn nóng, để lạnh sẽ không ngon.” Nói xong, cũng tự mình cấp cho Hà Tịch một chén.

Hà Tịch nhanh chóng tạ ơn tiếp nhận, bởi vì bọn họ thường thường có chuyện quan trọng thảo luận, cho nên bình thường sẽ không cho hạ nhân hầu ở một bên. Lần này là ở trên bàn cơm, Tần Nghị thực không ngại thân phận, trực tiếp cấp cho mưu thần của mình một chén bánh bao.

Hà Tịch đối với bánh bao cũng không hứng trí cho lắm, trong lòng hắn lo lắng một chuyện khác.

“Điện hạ, Hiền vương sẽ không vô duyên vô cớ bí mật hồi kinh, hơn nữa vừa hồi kinh liền triệu kiến Phượng Thần Anh.” Hà Tịch vừa ăn vừa nói: “Thần chỉ sợ bọn họ là có mưu đồ.”

“Tiểu Quyết, cái này ăn ngon, ăn nhiều một chút a.” Thuần Vu Quyết trong bát đều đã đựng đầy thức ăn nhiều màu sắc, Tần Nghị giống như không nhìn thấy vẫn còn tiếp tục gấp, dường như sợ hắn ăn không đủ no. Mà Thuần Vu Quyết đã ăn tới chén bánh bao thứ ba, vẫn như thực nghe lời, gấp thức ăn lên miệng, bên cạnh xương cá này nọ đã chất thành một tòa núi nhỏ, hắn cũng không có ý tứ dừng lại.

Hà Tịch nhìn hai người căn bản không đem lời mình nói để ở trong lòng, không khỏi ảo não nói: “Điện hạ! Chuyện này nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, chúng ta vẫn cần phải người đi chú ý nhất cử nhất động của Phượng Thần Anh!”

Tần Nghị rốt cục dừng tay, nhìn mắt Hà Tịch, thật lâu sau mới nói: “Hà Tịch, người có biết người cái này gọi là gì không? Để tâm quá mức.”

Hà Tịch sửng sốt, không rõ nhìn Tần Nghị.

Tần Nghị thở dài, lấy quai khăn sạch sẽ ở một bên giúp Thuần Vu Quyết lau lau miệng, nói: “Người lo lắng không phải Ngũ đệ cùng Phượng Thần Anh có hành động gì, mà là lo lắng Đường Phi có phải hay không đã muốn đứng về phía Phượng Thần Anh.”

Hà Tịch chấn động, theo bản năng biện giải: “Không phải, Đường Phi nói hắn phải rời khỏi Phượng Thần Anh, rời đi nơi này! Hắn sẽ không.....”

“Tối hôm qua Phượng Thần Anh ở Hiền vương phủ chỉ nửa canh giờ, sau đó liền vội vàng bận rộn quay về.” Tần Nghị nhìn Hà Tịch sắc mặt bỗng nhiên trở nên trắng bệch, khẽ thở dài một cái, tiếp tục nói: “Ta đem chuyện này nói ra không phải trách cứ người không đem chuyện này nói cho ta biết, mà là muốn nhắc nhở người Ngũ đệ tối hôm qua trở về, cũng không phải bởi vì âm mưu gì, hắn chỉ là đơn thuần muốn gặp Phượng Thần Anh, cùng hắn ăn một bữa cơm đoàn viên. Chỉ tiếc, Phượng Thần Anh tâm căn bản không ở chỗ Ngũ đệ. Người có thể làm cho Phượng Thần Anh vội vàng bận rộn chạy về Phượng Tê Các, cũng chỉ có một mình Đường Phi. Đây cũng gián tiếp chứng minh địa vị của Đường Phi ở trong cảm nhận của Phượng Thần Anh, đã vượt qua Ngũ đệ. Người muốn phái người tới giám sát Phượng Thần Anh, kỳ thật là nghĩ tìm cái lý do bảo hộ Đường Phi, tối hôm qua Ngũ đệ nhất định rất tức giận, tình cảnh Đường Phi hiện tại có bao nhiêu nguy hiểm, ta nghĩ người rất rõ ràng.”

Hà Tịch cúi đầu, hai tay nắm chặt. Giờ phút này hắn trầm mặc, tương đương với việc cam chịu lời Tần Nghị nói.

“Hà Tịch.” Tần Nghị buông chiếc đũa trong tay, ánh mắt sâu thẳm: “Ta biết tâm tư của người, nhưng mà Đường Phi không phải người có thể lấy thực lực của người mà cứu được. Đừng quên ta nói rồi, hắn đã sớm nhập cục. Buông tha cho hắn đi, bốn vương không hy vọng tương lai người vì hắn đối với bốn vương tâm sinh hiềm khích, cái này không đáng.”

Hà Tịch vô lực nhắm mắt lại, Tần Nghị nói ra những lời này, chẳng khác nào hoàn toàn phán Đường Phi tử hình.....

“Dạ, điện hạ. Thần, hiểu được.” Tần Nghị cười nhẹ, cầm lấy chiếc đũa tiếp tục gấp rau cho Thuần Vu Quyết.

Thuần Vu Quyết cắn một cái chân gà, vụng trộm nhìn mắt Hà Tịch, sóng mắt ẩn hiện, không biết hắn đang suy nghĩ cái gì.

Đường Phi giang hai cánh tay, xem nhẹ ánh mắt oán của Phượng Thần Anh, mặc hắn giúp đỡ mình mặc quần áo kết tóc.

Phượng Thần Anh tùy tay cầm một cây mộc trâm tổ sắc, khơi mào mái tóc phía sau hắn cuộn vài vòng, sau đó lui ra phía sau hai bước thưởng thức kiệt tác của mình.

Đường Phi sửa sang lại đai lưng có chút chặt, đối Phượng Thần Anh nhún mày, nói: “Người không biết là đai lưng có chút chặt?”

Phượng Thần Anh thất bại thở dài, tiến lên giúp Đường Phi nới nới đai lưng, thuận thế ôm hắn, buồn bã nói: “Người nói, ta đều cố ý tuyền quần áo cùng trang sức màu tối một chút, nhưng vì cái gì người vẫn là như vậy – chói mắt? Thật muốn đem người giấu đi, như vậy sẽ không sợ cả nhóm nam lẫn nữ đem người trộm đi.”

Kỳ thật Đường Phi hôm nay cách ăn mặc cũng không bằng ngày xưa, đoạt ánh mắt người khác như vậy, đây cũng là do Phượng Thần Anh cố ý đem hắn thu liễm bớt. Về phần Phượng Thần Anh vì cái gì vẫn còn cảm thấy hắn chói mắt, chỉ có thể nói, là tình nhân trong mắt hóa Tây Thi.

Đường Phi hiểu ra, hắn còn thắc mắc quần áo hôm nay so với mọi ngày giống như bình thường hơn rất nhiều, nguyên lai là Phượng Thần Anh cố ý!

“Tư tưởng của người không thể lớn lên sao?” Đường Phi không biết làm thế nào, vỗ vỗ lưng Phượng Thần Anh nói, Hà Tịch hôm nay hẹn hắn ở Phượng Hoa Lâu gặp mặt, Phượng Thần Anh tuy rằng không có ngăn cản hắn cũng không có nói muốn đi theo, nhưng về mặt hắn một bộ dáng không tình nguyện thật sự là làm cho Đường Phi đau đầu. Hắn trước kia không có bạn tình cố định, trừ bỏ tán tỉnh rathi lời tâm tình gì cũng không nói, càng miễn bàn đồ dành người khác gì đó.

“Không thể.” Phượng Thần Anh ôm Đường Phi siết chặt, buồn thanh nói: “Người không phải thường thường giấu cợt ta là tiểu đệ sao? Lúc này mới nhớ tới chuyện để cho ta lớn lên.”

“Người thật đúng là.....” Đường Phi quả thực dở khóc dở cười, đành phải dùng sức kéo ra Phượng Thần Anh càng ôm càng chặt: “Vậy người rốt cuộc muốn thế nào?”

“.....” Phượng Thần Anh ủy khuất nhìn Đường Phi liếc mắt một cái, nặc nặc nói: “Người muốn đi thì đi, ta sẽ không ngăn cản người, càng luyến tiếc khiến người không vui.”

Đường Phi ngẩn ra, trong lòng nhuyến xuống, ngữ khí mềm nhẹ: “Nếu không, người cùng ta đi đi?”

“Không cần.” Phượng Thần Anh rõ ràng cự tuyệt: “Ta mới không cần nhìn người cùng một nam nhân khác khanh khanh ta ta, gốc tử mới muốn tự mình chịu tội.”

Đường Phi khước miệng co rút, thầm nghĩ đại gia người thật đúng là khó hầu hạ!

Đáng tiếc nhìn Phượng Thần Anh ánh mắt ủy khuất giống như tiểu cẩu, Đường Phi phá lệ một câu nói nặng cũng không nói nên lời: “Ngoan,” Đường Phi sờ sờ đầu Phượng Thần Anh, thanh âm ôn nhu: “Đêm nay chờ ta về cùng nhau ăn cơm, ta làm cho người trứng gà luộc lòng đào.”

Vừa mới dứt lời, Phượng Thần Anh hai mắt phượng hẹp dài lập tức phát sáng, trù nghệ của Đường Phi hẳn không dám khen tặng, duy độc trứng gà này của hắn thì cả ngự trù so ra đều kém!

“Người nói, đêm nay làm cho ta ‘đường tâm’ –” Phượng Thần Anh thân thủ ở vị trí trái tim Đường Phi dùng đầu ngón tay điểm điểm, hắn vẫn cho rằng, vị ngọt trong trứng luộc lòng đào này, chính là ‘đường’ trong Đường Phi. Bởi vì là Đường Phi tự tay làm.

Đường Phi bất đắc dĩ cười lắc đầu, không hề để ý tới Phượng Thần Anh, tùy ý phát phát tay, xoay người liền đi. Thời gian hắn cùng Hà Tịch ước định sắp đến, tới muộn không phải tác phong của hắn.

Phượng Thần Anh đứng ở tại chỗ, nhìn bóng dáng Đường Phi dần dần biến mất ở trước mắt. Khóe môi còn mang theo tiểu ý thần nhiên, đây là lần đầu tiên hắn đối với người khác làm nũng, lại còn là một người nam nhân. Nhìn Đường Phi bất đắc dĩ lộ ra vẻ thần nhiên dung túng, hắn cư nhiên cảm giác cũng không tệ lắm. Khó trách đám công tử thị cơ này nọ ở hai viện của hắn lại thích hướng hắn làm nũng, nguyên lai cảm giác được người khác sùng nịch tốt như vậy.

Phượng Thần Anh dùng cái tay vừa rồi mơn trớn trái tim Đường Phi áp lên trên ngực của chính mình, tình cảm của hắn hiện tại đối với Đường Phi, có phải hay không đã có chút không thể khống chế, đã có chút – nguy hiểm?

Phượng Hoa Lâu.

Hà Tịch tinh tế đánh giá Đường Phi, sắc mặt hồng nhuận, thần thái sáng láng, trong mắt không lãnh đạm giống như ngày xưa, sóng mắt lưu chuyển dần theo một chút nhu tình xa lạ. Khóe miệng gợi lên độ cong đã không còn trào phúng và bất hảo như trước, mà là mang theo chân tâm mỉm cười. Đường Phi như vậy, so với lúc trước càng hấp dẫn người. Bất quá mười ngày không thấy, Đường Phi tại sao lại biến thành một người xa lạ như vậy.

Hà Tịch trên mặt lộ vẻ tươi cười lạnh lùng như mọi khi, hạ mí mắt đồng thời thấy được hôn ngân chói mắt trên người Đường Phi, cổ áo thật dày xung quanh cũng không che dấu được. Nhất thời trong lòng đau đớn, cười nhạt trên mặt thiếu chút nữa không giữ được! Người làm cho Đường Phi thay đổi, là Phượng Thần Anh sao? Đường Phi hẳn, đúng là vẫn còn đối Phượng Thần Anh động tâm.....

“Mấy ngày không thấy, người trông gầy hơn một chút.” Từ lúc ngồi xuống đến bây giờ đã qua hơn một khắc, hai người đều không nói chuyện, Đường Phi vì không muốn cho không khí tiếp tục xấu hổ, đành phải phá vỡ cục diện bế tắc trước.

“Phải không?” Hà Tịch không dấu vết thu hồi ánh mắt chính mình, nhìn sang nơi khác nói: “Có thể là mấy ngày nay không có gì hợp khẩu vị đi.”

“Tiệc mừng năm mới mà không hợp khẩu vị? Thức ăn thái tử phủ khi nào thì kém thành như vậy?” Đường Phi nhún mày cười, trên mặt đầy ý vị.

Hà Tịch nhin không được bật cười, biết Đường Phi cũng là lo lắng cho mình, liền buông tha ý tưởng thương vâng hạ cảm trong lòng, giải thích: “Không phải, là năm ngoái định chút phong hàn, uống nhiều được, tự

nhiên sẽ không có khẩu vị.”

“Vậy người hiện tại đã khỏi hay chưa?” Đường Phi vừa nghe lập tức có chút khẩn trương, đối mặt một người giống Trần Thần như thế, hẳn không thể không quan tâm: “Chỗ Phượng Thần Anh có một đại phúcêu là Cốc Dương, y thuật thực không tồi, nghe nói mạng của ta là hắn cứu trở về. Nếu không ta bảo hắn đến xem cho người đi.”

Đối với khẩn trương cùng lo lắng của Đường Phi, Hà Tịch thực hưởng thụ, tâm tình cũng tốt không ít, liền nói: “Bắt quá chỉ là bệnh nhỏ, trong thái tử phủ có ngự y, mấy chén thuốc liền đã tốt lên rồi, không cần lo lắng.”

Đường Phi nhẹ nhàng thở ra, đồng thời cũng không thể không thở dài, tâm tình Hà Tịch rõ ràng bởi vì mình nói vài câu quan tâm liền tốt lên, nhưng mà hắn cũng chỉ có thể làm bộ như không biết, nói sang chuyện khác: “Hoàn hảo năm nay tuyết rơi ít hơn, nếu không hôm nay thật sự lạnh, không có cách nào xuất môn.”

“Đúng vậy.....” Hà Tịch gục đầu xuống, đột nhiên hỏi nói: “Đường Phi, người không phải là đối với Phượng Thần Anh, động tâm?”

“Cái gì?” Đường Phi sửng sốt, hiểu được, sau vừa định phủ nhận, há mồm lại nói: “Phải.....”

Tuy rằng quan hệ cùng Phượng Thần Anh đến bây giờ vẫn không minh bạch, hai người cũng không công khai, nhưng Đường Phi không có cách nào phủ định Phượng Thần Anh ở trong lòng hắn là đặc biệt, vào buổi tối hôm ba mươi kia, Đường Phi cũng đã lựa chọn không tiếp tục lừa gạt chính mình. Cho nên, hắn hiện tại cũng không có biện pháp lừa gạt Hà Tịch. Huống chi, hắn cũng không nghĩ tới muốn gạt hắn.

Hà Tịch trong mắt chảy ra một chút thống khổ, lại bởi vì cúi đầu mà che dấu cảm xúc rất tốt, thanh âm nói chuyện đã có chút cứng nhắc: “Nhưng mà người ở trong mắt hắn chỉ là một cái nam sủng mà thôi, ân sủng của hắn đối với người, sẽ không thể giữ vĩnh viễn.”

Đường Phi nhú nhú mày, lời Hà Tịch nói làm cho hắn cảm thấy khó chịu, cái gì kêu là nam sủng ? Cái gì gọi là ân sủng? Nguyên lai hắn ở trong mắt Hà Tịch bất quá chỉ là một tiểu bạch kiếm được Phượng Thần Anh bao dưỡng sao?

“Đầu tiên, ta không phải nam sủng của Phượng Thần Anh. Thứ hai, quan hệ của chúng ta không phải bao dưỡng hay là bị bao dưỡng, ta ở tại Phượng Tê Các đều thanh toán chi phí ăn ở. Hai điểm này ta hy vọng người có thể hiểu rõ ràng, nếu người còn xem ta là bằng hữu, thỉnh về sau không cần nói ra loại chuyện này vũ nhục ta.” Đường Phi lạnh lùng nhìn chằm chằm Hà Tịch, ngữ khí cường ngạnh, càng ẩn ẩn theo chút tức giận.

“Ta không phải!” Hà Tịch trong lòng rung mình, biết lời nói vừa rồi đã chạm đến điểm mấu chốt của Đường Phi, hắn vẫn đều biết thân phận Đường Phi cũng không phải nam sủng của Phượng Thần Anh đơn giản như vậy! “Đường Phi, ta vừa rồi nói cũng không phải muốn nhục nhã người, càng không có khinh thường người, ta chỉ là nghĩ cảnh cáo người, Phượng Thần Anh không phải người đơn giản như vậy, hắn làm mỗi một việc đều là tỉ mỉ tiến hành!”

“Ta đối hắn động tâm, hắn cũng đối ta động tâm, sau đó chúng ta ở cùng nhau, quan hệ liền đơn giản như vậy. Cho nên mời người, bao gồm cả thái tử điện hạ người, thỉnh không cần tiếp tục đối với quan hệ của chúng ta mà suy đoán. Chuyện tình cảm, vĩnh viễn không phức tạp như các người tưởng tượng.” Đường Phi lạnh lùng nhìn Hà Tịch nói.

Hà Tịch chấn động, mạnh mẽ giương mắt nhìn Đường Phi, run giọng hỏi: “Như vậy, người đã nói phải rồi khỏi nơi này, có phải hay không làm không được? Người vì Phượng Thần Anh nên lưu lại, đúng không?” Tay Hà Tịch đang run rẩy, Đường Phi, cầu người, không cần nói đối !

“Không.” Đường Phi bình tĩnh nói: “Ta sẽ rời đi, hắn cũng biết ta sẽ không vì hắn lưu lại, cho nên chúng ta cùng một chỗ thời gian cũng không còn nhiều.” Lúc trước hắn cũng căn bản không có nghĩ tới sẽ cùng Phượng Thần Anh đi đến bước này, chỉ là ở đêm trừ tịch đó, hắn cho mình ấm áp, làm cho hắn vô cùng quyến luyến. Nhưng phân tình cảm này cũng không khắc cốt, lại càng không phải yêu, chỉ là thân nhiên thích, có thể dễ dàng bắt đầu, cũng có thể dễ dàng buông tha. Hơn nữa hắn cũng cho rằng, đối phương là Phượng Thần Anh, hắn sẽ không bị tổn thương. Bởi vì Phượng Thần Anh kiên cường, cũng bạc tình,

một phần tình cảm không phải yêu sẽ không mang đến cho hắn thương tổn quá lớn, thậm chí có thể tiêu sái buông tay. Đây cũng là nguyên nhân hắn chỉ có thể cùng Hà Tịch làm bằng hữu, nhưng lại có thể cùng Phượng Thần Anh tiến xa hơn. Đường Phi cho tới bây giờ đều cho rằng bản thân là một người ích kỷ, thậm chí ngay cả trên phương diện tình cảm cũng vậy.

“Các người.....” Hà Tịch mắt tràn đầy khiếp sợ, vì cái gì Đường Phi vẫn kiên trì cho rằng Phượng Thần Anh sẽ thả hắn rồi đi? Vì cái gì hắn tin tưởng Phượng Thần Anh sẽ không thương tổn hắn? Chuyện Tần Phiền lần trước hắn không phải đã biết sao?

“Ta tin tưởng đến ngày dó chia tay, hắn sẽ tiêu sái buông tay, sau đó cười theo ta nói tái kiến.” Đường Phi ngữ khí bình thản, lại tràn ngập tự tin. Hắn hiểu được Hà Tịch muốn nói cái gì, chuyện Tần Phiền kia hắn trong lòng rõ ràng, cho nên hắn đối với Phượng Thần Anh động tâm, nhưng cũng sẽ không đưa ra chân tâm. Hắn tin tưởng, Phượng Thần Anh cũng đồng dạng.

“Ta hiểu được.....” Hà Tịch nhìn Đường Phi, tươi cười trầm mặc. Đường Phi khi đã nhận định một việc sẽ kiên trì tới cùng, vô luận ai nói cái gì cũng không thay đổi được hắn.

“Hà Tịch,” Đường Phi nhìn Hà Tịch: “Thực xin lỗi, ta biết ngươi chỉ là quan tâm ta, vừa rồi ngữ khí của ta quá nặng.”

“Không,” Hà Tịch nhẹ nhàng lắc đầu: “Là ta vẫn xem nhẹ ngươi. Cho nên, chúng ta vẫn là bằng hữu đi?”

“Đương nhiên.” Đường Phi cười, nặng nề trong lòng nhất thời nhẹ hơn rất nhiều.

Lần ba, một góc tối.

Yến Tự che miệng cười khê, nhìn nam tử cao lớn tuấn mỹ lén lút nhìn coi trước mắt, nói: “Lão gia, xem đã đủ chưa? Lần này nhìn đến kết quả, không biết ngài có vừa lòng hay không?”

“Hừ!” Phượng Thần Anh khởi thẳng thất lưng, mắt lạnh nhìn Yến Tự, một bộ dáng cao cao tại thượng, duy ngã độc tôn nói: “Mị lực bốn tọa là không thể nghi ngờ, Đường Phi lựa chọn bốn tọa là lựa chọn tối chính xác.” Hoàn toàn đã quên ở trước mặt Đường Phi, ai là người nói tự đi chịu tội chính là gốc tử!

“Nhưng mà lão gia, ngài vừa rồi đem nội lực vận đến tầng thứ năm, nói vậy ngài hẳn là nghe rất rõ ràng a, Đường công tử nói hắn sẽ rời đi ngươi.” Yến Tự ở một bên hảo tâm nhắc nhở.

“Ngươi cho rằng bốn tọa sẽ cho hắn cơ hội kia?” Phượng Thần Anh âm lãnh nhìn Yến Tự liếc mắt một cái, Yến Tự lập tức câm miệng: “Bốn tọa sẽ làm cho hắn cam tâm tình nguyện lưu lại.” Quay đầu nhìn Hà Tịch, Phượng Thần Anh ánh mắt lộ ra sát ý thản nhiên, đã là thời điểm kêu Vô Tướng làm cho Hà Tịch biến mất.

Yến Tự ngoài miệng ủng hộ cho có lệ, trong lòng lại nghĩ lần này lão gia nhất định sẽ té ngã một cái rất nặng!

Phía bên ngoài, bầu trời vừa rồi còn trong xanh lại bắt đầu kéo mây đen dày đặc, báo hiệu một trận tuyết lớn sắp rơi xuống.

39. Chương 39: Đại Hôn

Bóng đêm như mực, tuyết trắng như ngân. Tổ Tâm viện ngẫu nhiên truyền ra hai ba thanh trầm rên rỉ trầm thấp cùng áp lực thở dốc, lại bị tiếng sột soạt của bão tuyết bao trùm.

Đường Phi cần môi áp chế tiếng thở dốc thô trọng, đệm chăn trên giường sớm đã rơi loạn trên mặt đất, trên người không gì che chắn cũng không cảm thấy chút lạnh ý, ngược lại, nhiệt độ toàn thân bởi vì người nọ ở phía sau ra sức kích thích cùng vội vàng hôn nồng nhiệt mà càng ngày càng cao.

Bị cực hạn khoái cảm ăn mòn suy nghĩ của mình, Đường Phi theo động tác càng ngày càng cuồng dã của Phượng Thần Anh, ánh mắt dần dần mờ mịt mê ly.

“Không..... Được rồi.....” Đường Phi thanh âm khàn khàn mang theo chút yếu thế hiềm thấy, Phượng Thần Anh bị dục hỏa làm hồng hai mắt, mang theo vô tận hưng phấn cùng động tình, động tác vẫn không dừng lại, cúi xuống ở bên tai hần khẽ cắn, thanh âm ám ách: “Nói, nói người nhận thua, ta sẽ bỏ qua người.....”

“Người.....” Đường Phi thét lớn một tiếng, nghiêng răng nghiêng lợi bài trừ một câu: “Nằm mơ!”

Phượng Thần Anh ôm lấy khoe môi nhíu mảy: “Nằm mơ sao? Được rồi, nếu vậy chúng ta đây tiếp tục cùng nhau –‘mộng xuân’!”

“Hỗn đản! Ân!” Đường Phi nhắm mắt rên rỉ một tiếng, lại bị Phượng Thần Anh quấn vào vòng xoáy cực lạc.

Lúc xuân tình ngừng lại, đã là sau nửa đêm. Phượng Thần Anh nghiêng người nằm ở phía sau Đường Phi, cúi đầu ở bên môi hần cắn xuống liên tiếp nụ hôn, đầu ngón tay theo đường cong kiên nghị trên mặt hần mềm nhẹ lưu luyến, trong mắt mang theo ấm áp quyến luyến cùng sủng nịch mà ngay cả bản thân cũng không phát hiện. Đường Phi đã sớm bị mê man, càng không có phát hiện mắt Phượng Thần Anh lơ đãng toát ra tình yêu.

Xoa mi tâm nhíu chặt của Đường Phi, Phượng Thần Anh bất đắc dĩ bật cười, hần cũng không tưởng được mỗi lần đều càn rỡ như vậy, chỉ là Đường Phi thậm chí ngay cả loại chuyện này cũng cường thế không chịu thua, cho dù là nằm ở dưới thân hần cũng muốn nắm giữ quyền chủ đạo, mỗi lần nhìn đến Đường Phi chủ động ngồi ở trên thắt lưng hần, từ trên cao ánh mắt mị hoặc nhìn xuống cùng tươi cười, hần đều có một loại cảm giác muốn cưỡng chế y..... Cái này, thật sự không thể trách hần, chỉ cần là nam nhân tại loại thời điểm này đều đã sinh ra một loại dục vọng chinh phục mãnh liệt, đặc biệt người như Phượng Thần Anh cảm giác lại càng mạnh, mỗi lần ở đoạn đầu Đường Phi đều nắm giữ quyền chủ đạo, đáng tiếc đến đoạn sau thì..... Thật khiến người khác đau đầu, rõ ràng đã bị vây ở thế hạ phong, Đường Phi vẫn mạnh miệng không chịu nói nửa câu nhận thua, mỗi khi như thế Phượng Thần Anh liền không chế không được bản thân đem Đường Phi hành đến nửa mê nửa tỉnh mới thu tay lại.

“Ai !” Phượng Thần Anh nhịn không được lại hôn lên môi Đường Phi, thở dài nói: “Vì cái gì người không thể ở ta trước mặt yếu thế một lần chứ? Cho dù là một lần cũng tốt a.....” Nói xong lại nghĩ tới cái gì, ngậm vào vành tai của hần nhẹ giọng nói: “Thực xin lỗi, lần sau, ta sẽ ôn nhu một chút.”

Ngay tại thời điểm Phượng Thần Anh dùng ánh mắt vô hạn nhu tình nhìn chăm chú vào dung nhan lúc ngủ của Đường Phi, thì ngoài phòng có một tiếng cú kêu thê lương đánh vỡ ấm áp yên tĩnh trong phòng.

Phượng Thần Anh nháy mắt rung mình, Đường Phi trong lòng mi phong giật giật, như là sắp tỉnh lại. Phượng Thần Anh thần nhiên nâng tay điểm thụ huyết (huyết ngủ) của hần, Đường Phi nghiêng đầu mắt đi tri giác.

“Hảo hảo ngủ, ta rất nhanh trở về.” Phượng Thần Anh ở khoe mắt Đường Phi hôn hôn, sau đó dùng áo ngủ bằng gấm thật dày đem Đường Phi bao kín, thực xác định sẽ không làm cho hần cảm lạnh, mới tùy ý khoác một kiện áo choàng đi ra ngoài.

Phượng Thần Anh đem cửa đóng chặt không có tiếng động, miễn cưỡng dựa ở trên cửa, nheo mắt nhìn Vô Tướng quỳ gối trong tuyết.

“Thuộc hạ tham kiến Các chủ.” Vô Tướng thanh âm nặng nề áp lực từ trong khoang bụng truyền ra, còn mang theo vài phần ngọng nghịu, rất khó nghe rõ. Phượng Thần Anh chán ghét nhất thanh âm của hần.

“Nói.” Phượng Thần Anh cũng không cho Vô Tướng đứng dậy, mà để cho hần tiếp tục quỳ trên tuyết lạnh như băng thẳm đến tận xương.

“Tần Nghị sẽ ở trong ngày mười lăm đó, trong tình huống không kinh động thánh giá, phái Hà Tịch ở Bách Lý Pha ngoài thành chặn lại quân đội của Tần Phiến, ý muốn dùng hoàng mệnh khống chế binh lực Tần Phiến, buộc hần rời khỏi Miên Cẩm thành, mà Tần Nghị sẽ tự thân ở tại cổng phía Bắc hoàng thành chờ đợi Tần Phiến – chiêu hàng!” Vô Tướng tựa hồ một chút cũng không có cảm giác hàn ý, vẫn cúi đầu quỳ cung kính đem tình báo toàn bộ bẩm báo Phượng Thần Anh.

“Chiêu hàng? Bức lui?” Phượng Thần Anh dựa trên cửa một bộ dáng biếng nhác tùy ý, khoe miệng lại dẫn ra một độ cong trào phúng đến cực điểm – đem tươi cười đặc trưng của Đường Phi học đủ mười phần; ‘Tần

Nghị thật đúng là đệ đệ tốt, hảo cho một thái tử trọng lượng già dặn, đại ca mình muốn bức cung tạo phản, hẳn lại nghĩ như thế nào bảo trụ được mệnh đối phương, xem ra hẳn đã biết Lương phó tướng kia là người của Tần Nhan. Nếu vậy, bốn tọa khiến cho hẳn nếm thử tư vị cốt nhục tương tàn. Bảo Lương phó tướng cấp Tần Phiền một cái tin tức giả, nói – người của Tần Nhan sẽ ở Bách Lý Pha thiết lập camp bẫy cùng binh mã chờ Tần Phiền đến. Về phần như thế nào ngăn cản Tần Nghị đi ra cửa Bắc, Thuần Vu Quyết kia hẳn là có thể giúp bận rộn một chút.”

Vô Tướng ánh mắt tối sầm lại, ôm quyền cung kính nói: “Dạ! Thuộc hạ tuân mệnh !”

Chính sự nói xong, Phượng Thần Anh nhưng không có cho Vô Tướng rời đi, mà là ánh mắt híp lại, lạnh lùng đánh giá hẳn.

Vô Tướng trong lòng sợ hãi không yên, cũng không dám biểu hiện ra một tia chột dạ, chỉ có thể cứng rắn quỳ trên mặt đất chờ đợi mệnh lệnh Phượng Thần Anh.

“Sau khi chuyện này chấm dứt, Hà Tịch phải vĩnh viễn biến mất.” Phượng Thần Anh đông lạnh Vô Tướng, trong giọng nói không mang theo một tia tình cảm cùng độ ấm. “Nếu người lựa chọn Hà Tịch, bốn tọa sẽ khiến cho người chết, đến lúc đó cả hai người, ai cũng sống không được. Người nên rõ ràng, nếu bốn tọa muốn người chết, cho dù là chủ nhân kia của người, cũng không thể nào cứu được!”

“Thuộc hạ, hiểu được!” Thanh âm Vô Tướng không có một tia biến hóa, gương mặt không có đầy đủ ngũ quan lại càng không nhìn ra nửa điểm cảm xúc, chỉ là hai đám ôm chặt hơi hơi run run, tiết lộ trong lòng hẳn đang kinh hoàng cùng thống khổ.

“Cút.” Phượng Thần Anh lạnh lùng phun ra một chữ này, sau đó xoay người vào phòng.

“Thuộc hạ, cáo lui.” Vô Tướng đứng dậy, trong mắt mang theo tuyệt vọng trống rỗng. Nháy mắt, liền biến mất ở trong đêm tuyết.

Kế hoạch của Phượng Thần Anh, chính là muốn cho binh mã Tần Nghị cùng Tần Phiền chém giết lẫn nhau. Chỉ cần Tần Phiền nghĩ binh mã ngoài thành là do Tần Nhan phái đi, hẳn nhất định trước khi chuyện xảy ra bố trí sát chiêu. Như vậy đến lúc đó nhân mã Tần Nghị chẳng những không thể đem Tần Phiền ngăn lại, còn có thể bị chết vô số. Đến lúc đó đừng nói bức lui, cho dù tự cứu cũng không làm được. Về phần làm cho Thuần Vu Quyết “giúp bận rộn một chút”, chính là để Vô Tướng phái người giả làm người của Tần Phiền cướp đi hẳn, tung tin giả làm rối loạn trận tuyến, khi đó Tần Nghị thu được tin tức nhất định sẽ không tái bận tâm tình cảm huynh đệ, trình diễn một tiết mục huynh đệ tương tàn. Đợi cho binh lực hai bên một mất một còn thất không sai biệt lắm, binh mã của Phượng Thần Anh cùng Tần Nhan sẽ xuất hiện, không chế đại cục. Phượng Thần Anh sẽ không để cho Tần Phiền rơi vào tay người khác, bởi vì bọn họ còn có vướng mắc chưa giải quyết xong! Hết thấy chuyện này, đều ở trong không chế của Phượng Thần Anh!

Phượng Thần Anh giúp Đường Phi đem đai lưng thắt lại chỉnh tề, sau đó thuận thế ôm lấy eo hẳn, đem cằm gác trên bờ vai của hẳn, khẽ cười nói: “Đường Phi của ta thật sự là anh tuấn tiêu sái, tuấn dật vô song, hôm nay sợ là còn muốn nổi bật hơn cả tân lang.”

Đường Phi nheo mắt liếc hẳn một cái, xuy xuy nói: “Người đem ta biến thành như vậy là muốn làm cho Tần Nhan hận ta cả đời?” Một thân xiêm y hoa quý vô song, rêu rao vô cùng quả thật rất bắt mắt, hơn nữa Phượng Thần Anh vì hẳn còn cố ý đặt chế đồ trang sức phù hợp, Đường Phi lạnh lùng cười, nếu như không nói, không chừng khắp thiên hạ mọi người đều nghĩ đến hẳn mới là tân lang đi?

“Ta nghĩ phải thay đổi, thân quần áo này vẫn là nên đợi thời điểm người thành thân ta sẽ mặc vào, bắt cóc tân nương của người sẽ thấy có cảm giác thành tựu.” Đường Phi nói xong liền nghiêng đầu kéo xuống trâm cài tóc phát quang bốn phía đặt sang bên cạnh, xả hạ lang hoàn bội ngọc bên hông để trên bàn, sau đó bắt đầu cởi quần áo.

Phượng Thần Anh cười cười, tiến lên giúp hẳn cởi bỏ y khâu, nói: “Ban ngày ban mặt liền câu dẫn ta, ta còn như thế nào có thể thành thân? Chỉ sợ sẽ càng ngày càng không lý khai người..... Huống chi, nếu ta muốn thành thân, tân nương tử chỉ có khóa đường tâm là người – ân!” Phượng Thần Anh ôm bụng, cười khổ: “Chiêu đánh lén này như thế nào học được ?”

Đường Phi đem quần áo tùy ý vứt trên mặt đất, chỉ mặc nội y đến tủ quần áo tùy tiện chọn một bộ quần áo tóe tạc, sau đó trở về cấp Phượng Thần Anh, ý bảo hắn giúp mình đem quần áo thay đổi.

Phượng đại các chủ bị giáng cấp xuống làm tiểu tư, nhận mệnh cầm quần áo, từng kiện từng kiện giúp Đường Phi thay, cuối cùng còn chưa hết hy vọng hỏi: “Có suy xét đến chuyện làm nương tử của ta? Đến lúc đó, người chính là ‘nhất nhân chi hạ, vạn nhân chi thượng’ (dưới một người mà trên vạn người), đương gia chủ mẫu của Phượng Tê Các!”

“Nhất nhân chi hạ, vạn nhân chi thượng? Đương gia chủ mẫu?” Đường Phi lạnh lùng nhìn chằm chằm Phượng Thần Anh, ngữ khí nguy hiểm.

“Ách, không, là một người đứng trên vạn người, không dưới ai cả, người vĩnh viễn đều là ở mặt trên của ta. Không phải chủ mẫu, là một vị nam chủ nhân khác của Phượng Tê Các!” Phượng Thần Anh lập tức sửa miệng, sắc mặt tức mưng nghiêm túc.

Đường Phi trầm mặc nửa ngày, sau đó phiêu Phượng Thần Anh liếc mắt một cái, thản nhiên nói: “Thời điểm không còn sớm, nếu không đi chỉ sợ tân nương tử người ta đã đến.” Nói rồi liền dẫn đầu bước ra.

Phượng Thần Anh ánh mắt vi ám, nhẹ nhàng nói câu “Ta là nghiêm túc”, đáng tiếc Đường Phi không có nghe thấy.

Khi Phượng Thần Anh cùng Đường Phi tới, Hiền vương phủ đã bố trí vui mừng long lanh, đi tìm tân lang Tân Nham còn chưa có tới kịp, đội ngũ đón dâu khổng lồ cũng đã diễn tấu sáo và trống đến trước cửa vương phủ. Phượng Thần Anh cùng Đường Phi chỉ có thể đưa lên hạ lễ trước, cùng một đồng lớn khách nhân đứng ở cửa chờ tân lang đi ra tiếp kiệu.

Kiệu lớn rộng mở hoa lệ đứng ở cửa chính vương phủ, đội ngũ đón dâu cùng đưa thân tiền hô hậu ủng khổng lồ đồ sộ, kèn pháo đốt suốt một đường đi cũng không ngừng lại, bày ra cảnh tượng vui mừng, rất khí phái! Đám nữ tử trong thành lại là hâm mộ cùng ghen tị, đồng loạt nhìn kiệu hoa về mặt u oán, nghe nói tân nương tử kia hôn phục hoa quý chi cực, kim ti ngân tuyến đều dùng đến mười cuốn! Trên mũ phượng kia có gắn một viên đại dạ minh châu, đồ sức trên khăn quàng vai kia hẳn là do người được xưng “Thiên hạ đệ nhất châm” Hồng Tú Nương thêu radi! Chỉ cần một món mũ phượng hay khăn quàng vai, cũng đã là vô giá! Trượng phu tuấn tú nhất, hôn lễ tối long trọng, hôn phục tối hoa quý, đây đều là ước mơ tha thiết của hết thảy nữ nhân. Hiền vương phi có thể có được hết thảy này, sao lại không khiến cho người hâm mộ, sao lại không khiến cho người đổ kị cơ chứ?

Một trong số đội ngũ đưa thân của gia quyến nữ phượng, dùng đồng tiền hương không trung ném lên, có một người khác tay cầm hoa dâu, đem ngũ cốc, đậu tử cùng với tiền tài, trái cây và những thứ khác rắc ở trước cửa. Đám hài tử vây quanh xem cười đùa đi tranh đoạt, Đường Phi xem nghi hoặc, Phượng Thần Anh thừa cơ ôm lấy thắt lưng Đường Phi, mỉm cười ghé vào lỗ tai hắn giải thích, người trước tên là “Tát đầy trời tinh”, người sau là “Tát cốc đậu”, nghe nói chỉ dùng để tránh bị thần giữ cửa ngăn cản tân nương tử đi vào, còn cái kia là để tìm kiếm may mắn.

Đường Phi không có để ý động tác nhỏ của Phượng Thần Anh, mà là vẻ mặt hiểu rõ gật gật đầu, hứng thú quan sát tiết mục hôn lễ cổ đại này. Phượng Thần Anh ôm thắt lưng hắn nhìn sườn mặt tuần lãng, cười vẻ mặt lo lắng. Không chú ý tới trong đám người có nhiều kẻ dùng ánh mắt bất khả tư nghị, đang nhìn hai người bọn họ.

Ở một tiếng “Tân lang nghênh kiệu” vừa hô to, Tân Nham đầu đội kim quan, một thân hỉ phục đồ thẩm, mang theo vui mừng ấm áp mỉm cười chậm rãi đi ra, vẻ mặt vui vẻ, bộ dáng tinh thần đầy đủ, làm cho người ta hoàn toàn nhìn không ra kỳ thật hắn là tối hôm qua mới từ vùng bị thiên tai gấp gáp trở về.

Đứng ở trước kiệu hoa, Tân Nghị vươn chân phải ở trên cửa đá một chút. Bà mới ở một bên cao hứng hát vang: “Lạc kiệu!” Một vị nữ quyến trong đội ngũ đưa thân tự mình mở ra kiệu môn, nghênh đón tân nương tử hạ kiệu. Trong nháy mắt, tân khách cùng dân chúng vây xem ở đây đều nhìn không được kinh hô một tiếng, cũng không phải nhìn thấy hình dáng tân nương tử được che dưới bức rèm khăn đỏ, mà là hôn phục này, kim phượng giương cánh, tường vân quanh quần, mũ phượng đẹp mắt quanh co khúc khuỷu vô

song, đều so được với năm đó Hoàng Thượng lập hoàng hậu! Như vậy có thể thấy được đương kim Thánh Thượng đối với nhi tử này coi trọng cùng sủng ái như thế nào!

Lập tức trong Hiền vương phủ, một trung niên phụ nhân mặc lễ phục vui mừng, cười không khép miệng đi ra, đem một chuỗi đồng tâm kết đỏ thắm giao cho tân lang tân nương.

Đường Phi xem cái này lại không hiểu ra sao, rất có hứng thú dắt ống tay áo Phượng Thần Anh hỏi: “Cái này là có ý tứ gì?”

Phượng Thần Anh nhìn Đường Phi bởi vì bị vui mừng không khí cuốn hút, sau khẽ nhếch khóe môi, chịu đựng xúc động muốn hôn lên, siết chặt thắt lưng hắn, khẽ sát vào bên tai nhẹ giọng nói: “Kia gọi là khiên khăn, muốn từ trong nhà tân lang tìm một vị nữ nhân có phúc khí tới làm, người này chính là nữ mẫu của Tần Nhan. Khiên khăn chi lễ này là Hán nhân chúng ta truyền lại từ mấy ngàn năm nay, ý nghĩa phụ thê đồng tâm, dắt tay đồng lão.”

“Nguyên lai là như vậy!” Đường Phi không chuyển mắt, nhìn chằm chằm hiện trường hôn lễ, cũng không có chú ý tới hành động của Phượng Thần Anh càng ngày càng ái muội, hiển nhiên đã bị hôn lễ truyền thống của hoàng gia hoàn toàn hấp dẫn. Giờ phút này Đường Phi trong lòng chỉ có một ý tưởng: Hôn lễ long trọng chính thống của hoàng gia, chỉ sợ là hiện đại nhân cũng không có biện pháp tưởng tượng đi? Cái gọi là “Hôn lễ thế kỷ” mấy trăm triệu hay thậm chí là mấy tỷ, quả thực cũng không có cách nào so với ở đây!

Tần Nhan nắm một đầu của dây đỏ, cùng tân nương tử đồng thời xoay người, ánh mắt lơ đãng đảo qua nơi nào đó, tươi cười trên mặt thoáng chốc đông cứng. Hắn nhìn thấy đúng là Phượng Thần Anh cùng Đường Phi, hai người thân mật! Tần Nhan thu liễm tâm thần, bình tĩnh nắm tay tân nương tử đi vào Hiền vương phủ, trong mắt đã không còn nhu nhu nữa rồi, ngược lại dẫn theo một tia lạnh ý cùng hận ý.

Phượng Thần Anh không có nhìn hắn, từ đầu tới đuôi ánh mắt hắn thậm chí còn không có dừng lại ở trên người hắn quá một khắc! Từ trước cặp phượng mẫu kia chỉ chú ý chính mình, giờ phút này chỉ dừng lại ở trên thân nam nhân kêu là Đường Phi kia! Tần Nhan tươi cười trên mặt không thay đổi, hận ý khắc cốt ghi tâm trong mắt lại càng ngày càng đậm.

Phượng Thần Anh không có chú ý tới biến hóa của Tần Nhan, đôi môi mỏng làm bộ lơ đãng ở trên mặt Đường Phi nhẹ nhàng đảo qua, trước khi dời hẳn phản ứng liền nói: “Chúng ta vào đi thôi, không cùng Tần Nhan nói hai ba câu chúc mừng, ta sẽ bận khoản.”

Đường Phi khóe môi khẽ nhếch, mang theo ý tứ hàm xúc trêu tức nói: “Người sẽ không nhất thời xúc động cướp tân lang đi?”

Phượng Thần Anh khẽ nhíu mày, tay nắm thắt lưng liền căng thẳng, đem Đường Phi kéo vào trong lòng chính mình, ngữ khí mang tiểu ý: “Ta đã có tân lang, vì sao còn muốn cướp của người khác?”

Đường Phi ngạc nhiên, mặt ửng đỏ khó có được, tránh đi ánh mắt nóng rực của Phượng Thần Anh, dùng khủy tay đỉnh đỉnh thắt lưng hắn, mắt tự nhiên nói: “Không phải nói muốn chúc mừng người ta, sao còn đứng ở đây?” Nói xong liền tránh khai ôm ấp của Phượng Thần Anh đi vào.

Phượng Thần Anh trên mặt tươi cười càng lớn, nhanh chóng đi theo.

Hiền vương đại hôn, đương kim Thánh Thượng sẽ thân lâm chủ trì, nhưng Hoàng Thượng còn chưa tới, cho nên chuyện bái đường này phải tuyển giờ lành khác, chỉ chờ thánh giá thiên tử liền có thể bái đường. Vương phi trước bị đưa vào tân phòng chờ, mà Hiền vương thì ở tại đại sảnh tiếp khách. Tham dự đều là vương tôn công tử Tần gia, trừ bỏ Thừa vương Tần Phiến nghe nói nhiệm phong hàn ở nhà tĩnh dưỡng, cùng với thái tử Tần Nghị hộ tống thánh giá ở bên ngoài, những huynh đệ khác của hắn đều đến, hắn đương nhiên muốn đích thân ra tiếp đón.

Mà Phượng Thần Anh bên kia, cũng đồng dạng náo nhiệt phi phàm. Ách, phải nói, phiên toái không ngừng.

Phượng Thần Anh vừa xuất hiện, những mỹ nam tử từng có qua “giao tình” đặc thù đều tụ lại đây, đối Phượng Thần Anh phao mị nhãn, đồng thời cũng cấp Đường Phi ánh mắt khinh thị cùng khinh bỉ.

Đội Phượng Thần Anh thật vất vả đuổi bọn họ đi, lôi kéo Đường Phi vừa muốn giải thích, một nhóm người khác lại vây quanh qua đây.

“Phượng Các chủ, đã lâu không thấy! Người xem, chỉ cần địa phương có người, liền nhất định sẽ có một đồng lớn tiểu mỹ nhân hướng người yêu thương nhưng nhớ!”

“U, Phượng Các chủ, như thế nào gần đây không có ở Hương lâu nhìn thấy người? Nghe nói đầu bài tiểu quan Thiên Thiên còn nhớ kỹ người a!”

“Phượng Các chủ gần đây khí sắc không tồi! Có phải hay không kim ốc tàng kiều cho nên mới mặt mày hồng hào đi?”

“Người này sẽ không phải chính là vị ‘Kiều’ kia của Phượng Các chủ đi? Đây – cùng với trước kia kém quá xa a?”

“Phượng Các chủ hơn tháng không thấy, khẩu vị cũng thay đổi a? Vị này –” Người nọ dùng ánh mắt ở trên người Đường Phica lớn anh tuần dương quét một vòng, cười nói: “Phượng Các chủ, ngài áp trụ được hần?”

“Ha ha ha! Sợ là vị này giường kĩ (kĩ thuật trên giường) vô song, đem Phượng Các chủ mê hoặc đi? Thật sự là nhìn người không thể nhìn tướng mạo a!”

Tất cả đều là đám bằng hữu của Phượng Thần Anh ăn chơi đàng điếm trước kia trêu ghẹo, đồng thời có vài vị cũng là quan viên quan trọng của triều đình, đối với Tần Nhan rất là ủng hộ, trừ phi tình huống đặc biệt, nếu không Phượng Thần Anh sẽ không tự tìm phiền toái đi đắc tội bọn họ.

Đường Phi nghe xong một câu sắc mặt liền lạnh thêm một phần, Phượng Thần Anh ở một bên nhìn xem, mồ hôi lạnh ứa ra, ở thời khắc mấu chốt Đường Phi sắp bùng nổ, vẻ mặt bình tĩnh nói: “Các người vui đùa hơi quá đáng, cũng không nhìn xem hôm nay là trường hợp gì!”

Mấy người sửng sốt, quay mặt nhìn nhau một hồi, trong đó có một người thấy Phượng Thần Anh là thật sự phần nộ, sợ vui đùa quá mức sẽ không xong, liền nhanh chóng cười ha ha nói: “Phượng Các chủ, người cũng không phải không biết chúng ta, bình thường ngoài miệng sẽ không như vậy, chỉ là hôm nay ngày vương phủ đại hôn, trong lòng cao hứng uống nhiều mấy chén, nói chút mê sảng, thỉnh phượng Các chủ đại nhân đại lượng không cần cùng chúng ta so đo!”

Thấy bọn họ hạ nước, Phượng Thần Anh cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi, lộ ra một cái tươi cười, giải thích: “Vị này cũng không phải là công tử thị cò trong phủ ta, chỉ là một bằng hữu của Phượng mỗ, gọi là Đường Phi.” Nói xong, liền lôi kéo Đường Phi tiến lên giới thiệu: “Đường Phi, vị này là Hộ Bộ Thượng Thư Lý đại nhân, vị này là Bộ Binh Thượng Thư Lưu đại nhân, vị này là Lễ bộ Thị Lang Phương đại nhân, còn có vị này, là tướng thủ thành Miên Cẩm Vệ tướng quân.”

Đường Phi mỉm cười đối bọn họ gật đầu có lệ, trong lòng cười lạnh, toàn bộ đều là trọng thần triều đình, xem ra Tần Nhan này không đơn giản, Tần Nghị muốn thuận lợi đi lên ngôi vị hoàng đế, quả thực chính là người si nói mộng! Nghĩ đến đây, Đường Phi trong lòng lại không khỏi lo lắng, nếu thật là Tần Nhan thắng, Hà Tịch chẳng phải sẽ.....

Mấy vị đại nhân kia nhìn đến Đường Phi vẻ mặt đậm đặc, bộ dáng không muốn thân cận, trong lòng cũng rất là khó chịu, nhưng ngại Phượng Thần Anh bọn họ cũng không tiện phát hỏa, hần thể nhưng là người hậu thuẫn bên cạnh Hiền vương, đắc tội không nổi! Cho nên chỉ hậm hực tùy tiện hàn huyên hai câu liền qua bàn khác, đối với lời Phượng Thần Anh nói Đường Phi chỉ là “bằng hữu”, đánh chết bọn họ cũng không sẽ tin, vừa rồi ở thời điểm đón dâu bọn họ rành mạch nhìn thấy động tác ái muội của hai người! Xem ra địa vị Đường Phi kia ở trong lòng Phượng Thần Anh, cũng không đơn giản!

“Đừng nóng giận, bọn họ chỉ là nói vu vơ mà thôi, cũng không có ác ý.” Phượng Thần Anh lặng lẽ lôi kéo tay Đường Phi dỗ dành: “Còn có mấy chuyện phong hoa tuyết nguyệt này, từ khi có người ta đã không còn đặt chân qua, cái này người hần là so với ai khác cũng đều rõ ràng hơn.”

Đường Phi rút tay mình về, nghiêm mặt lạnh lùng dùng cằm điểm điểm phía sau hần, nói: “Người đã đến, không phải nói muốn đi chúc mừng?” Nói xong liền chuyển thân, đi đến một góc tối bên bàn ngồi xuống, tự rót tự uống.

Phượng Thần Anh bất đắc dĩ thở dài, sau đó thay đổi một bộ dáng mỉm cười, xoay người đối Tần Nhan đã đến phía sau hần nói: “Chúc mừng, rốt cục đã thành thân, về sau ta muốn làm nghĩa phụ của nhi tử người!”

Tần Nhan sững sốt, cũng thản nhiên nở nụ cười, nói: “Nghĩa phụ của con ta? Lời này người cũng dám nói ra miệng.” Trong giọng nói thể nhưng không có một chút trách tội hoặc không tình nguyện, ngược lại có thản nhiên chờ mong.

Tần Nhan ở Đường Phi trên bàn kai nhìn lướt qua, thấy Đường Phi chính là lạnh nhạt uống rượu dùng bữa, bộ dáng thản nhiên tự đắc, yên tâm không thôi làm cho Tần Nhan trong lòng lửa giận lại thiêu vượng thêm vài phần.

Hắn liền như vậy chắc chắn Thần Anh sẽ không cùng mình phát sinh cái gì?! Tần Nhan ánh mắt lạnh lùng, cảm thấy đã có chủ ý. Cố ý quay đầu để sát vào bên tai Phượng Thần Anh nhẹ giọng nói: “Đã bố trí tốt sao?”

Phượng Thần Anh sững sốt, theo bản năng né tránh ra sau, trên mặt tươi cười không giảm, thanh âm áp cực thấp trả lời: “Đương nhiên, chỉ chờ bọn họ mắc câu.”

Đối với xa cách của Phượng Thần Anh, Tần Nhan trong mắt xẹt qua một tia thống khổ cùng hận ý, nhưng lập tức che dấu đi, vẻ mặt cô đơn nói: “Thần Anh, người trốn ta?”

Nhìn đến Tần Nhan mắt tràn đầy ủy khuất cùng mất mát, Phượng Thần Anh ngẩn người, ngữ khí mềm nhẹ đối hắn nói: “Như thế nào được? Chỉ là trường hợp hôm nay có vẻ đặc thù, nếu đưa tới người khác hiểu lầm nói lung tung, đối với người không tốt.”

Nghe được giải thích, Tần Nhan sắc mặt hơi dịu lại, biết Phượng Thần Anh vẫn là vì hắn suy nghĩ, gương mặt nhìn hắn, ngữ khí kiên định: “Tương lai ta nhất định sẽ làm cho người danh chính ngôn thuận đứng ở bên người của ta.”

Phượng Thần Anh chấn động, từ trước hắn vẫn rất muốn nghe Tần Nhan đối hắn nói loại hứa hẹn này, nhưng hôm nay hắn rốt cục nghe được, lại không có một chút cảm giác cao hứng, ngược lại cảm thấy phiền toái bất an. Không biết như thế nào trả lời, Phượng Thần Anh chỉ có thể thản nhiên gật gật đầu.

Tần Nhan trong lòng chợt lạnh, hai nắm chặt giấu ở trong ống tay áo rộng thùng thình, nguyên lai, Thần Anh cả hứa hẹn của mình cũng không để ý sao? Trong mắt nhiều điểm hàn quang, không, chỉ có hắn mới có tư cách đứng ở bên cạnh Thần Anh, thiên hạ này cũng chỉ có Thần Anh có thể cùng hắn chung hưởng! Vô luận là ai, chỉ cần dám trở ngại hắn, hắn nhất định sẽ làm cho đối phương chết không có chỗ chôn!

Cảm nhận được biến hóa của Tần Nghi, Phượng Thần Anh trong lòng nghi hoặc, đang muốn mở miệng, Phúc vương Tần Chiêu đã hướng bọn họ đi tới.

Tần Chiêu là tam hoàng tử của đương kim hoàng đế, hắn thân thiết lôi kéo tay Tần Nhan, cao hứng nói: “Nguyên lai Ngũ đệ tránh ở nơi này, làm hại vi huynh hao tìm, đến, vài vị huynh đệ đều chờ cùng người uống một ly đó!” Nói xong liền lôi kéo Tần Nhan đi mất, cả xem cũng không có xem Phượng Thần Anh liếc mắt một cái.

Phượng Thần Anh buồn cười, không phải chỉ là hai năm trước đoạt của hắn một hoa nương thôi sao, vẫn còn ghi hận đến bây giờ? Lắc đầu, Phượng Thần Anh xoay người hướng Đường Phi đi đến.

“Như thế nào, một mình uống rượu không buồn?” Phượng Thần Anh ngồi ở bên cạnh Đường Phi, nâng tay lấy qua chén rượu của hắn, đem rượu còn lại trong chén uống một hơi cạn sạch.

Đường Phi liếc trắng mắt, mặc kệ hắn, cầm lấy chiếc đĩa dùng bữa.

“Người thật sự không để ý tới ta?” Phượng Thần Anh buông cái chén, ở trên vai hắn giả bộ đáng thương.

Đường Phi mặt đỏ lên, quét mắt nhìn người chung quanh, một đám đều dùng ánh mắt ái muội cùng sáng tỏ nhìn bọn họ. Tức giận đánh lên trên đầu hắn một cái, thấp giọng quát: “Đứng đắn một chút cho ta! Cũng không nhìn xem đây là trường hợp gì!”

Phượng Thần Anh vỗ về địa phương bị đánh, ủy ủy khuất khuất ngồi ngay ngắn, lại vẫn là dính sát vào người Đường Phi.

Những người đang âm thầm quan sát đều đồng loạt hấp một ngụm khí lạnh – Úc! Đường Phi này đến tột cùng là thần thánh phương nào? Cư nhiên có thể dễ dàng sai bảo Phượng Thần Anh?!

Đám vương gia cũng đồng dạng đang âm thầm quan sát, ánh mắt vi thiểm, trong lòng đều tự có tính toán của riêng mình. Tần Nhan trên mặt tiêu ý lại biến mất vô tung vô ảnh, trong lòng sát ý nảy sinh.

Đường Phi gân xanh trên trán run lên, cố gắng đè nặng dự vọng muốn hành hung Phượng Thần Anh một trận, thấp giọng ghé vào lỗ tai hắn hỏi: “Các vương gia đều đến đông đủ? Vì cái gì không thấy Tần Nghi?”

Phượng Thần Anh trong lòng rung mình, cố ý làm bộ như ủy khuất nói: “Tiểu Phi Phi, người cư nhiên trước mặt của ta để ý một nam nhân có tới hay không.....”

Tiểu cái đầu của người, Phi cái đầu của người! Đường Phi áp chế năm đám rực rạch trong lòng mình, không thể động thủ lần nữa, đã chọc đủ người chú ý, hắn cũng không muốn trước khi trở về lại một lần nữa trở thành vật hi sinh tranh đoạt hoàng quyền!

“Mặc kệ các người có chủ ý gì, tóm lại lúc này đây, không cần đem ta liên lụy vào!” Đường Phi sắc mặt lạnh xuống, ngữ khí lại không tốt.

Phượng Thần Anh ánh mắt híp lại, cười tiến đến bên tai hắn nói: “Sẽ không, ta tuyệt đối sẽ không tái làm cho chuyện nguy hiểm như vậy phát sinh.” Nghĩ nghĩ, Phượng Thần Anh lại bổ thêm một câu: “Cho dù thật sự không cần thận đem người cuốn vào, ta cũng sẽ đánh cược một cái mạng đi bảo hộ người.”

Đường Phi chấn động, xoay qua không hề để ý đến hắn.

“Đường Phi, ta nói, đều là thật sự.” Phượng Thần Anh tiếp tục ở bên tai Đường Phi nỉ non, thanh âm nhỏ đến cơ hồ không nghe thấy: “Ta biết trải qua chuyện kia, người sẽ không tái tin tưởng ta, nhưng ta vẫn muốn nói cho người, ta là thật sự yêu thương người”

Đường Phi bất vi sở động cúi đầu ăn món ngon mỹ vị, như là không có nghe thấy Phượng Thần Anh mơ hồ nỉ non. Chỉ là trong mắt lóe ra gợn sóng, tiết lộ hắn giờ phút này trong lòng đang kích động vô thố.

Lời tác giả: các thân ái đoán thử xem Tiểu Phượng nhi học nói câu “Yêu thương người” kia, là thật tâm hay là giả ý? Nếu Bích Thủy làm cho Hà Tịch thực thê thảm đi, các thân ái cũng sẽ làm cho Bích Thủy càng thê thảm hơn sao? Những ai thích Hà Tịch cứ thử nói xem ~

40. Chương 40: Mai Phục

Thái tử phủ.

Thuần Vu Quyết dựa ở phía trước cửa sổ, hạ mắt ngăn người. Đêm nay, thật sự có thể không đánh mà thắng, đem nhân mã Tần Phiến bắt sao? Hắn tổng cảm thấy có chỗ không đúng, Tần Phiến làm phản có thể nói là kế hoạch của một tay Phượng Thần Anh cùng Tần Nhan, chỉ cần Tần Phiến mang binh vào kinh, chẳng khác nào chỉ còn đường chết, mà hắn nghĩ đến quân đồng minh của Lương phó tướng tuyệt đối sẽ không mang binh tới cứu hắn. Nếu Tần Nghi mặc kệ hắn, mạng nhỏ của Tần Phiến tuyệt đối không qua được đêm nay. Cho nên Tần Nghi nhúng tay vào, vì chút tình huynh đệ mỏng manh.

Chỉ là, Thuần Vu Quyết nhíu mi, kế hoạch Tần Nghi cũng tiến hành quá thuận lợi, thuận lợi đến cả một chút trở ngại cũng không có. Thậm chí ngay cả Phượng Thần Anh mạng lưới rộng rãi cũng không nhận thấy hành động của thái tử phủ. Chỉ bởi một điều này, khiến cho Thuần Vu Quyết nghi hoặc khó hiểu, Phượng Thần Anh mạng lưới trải rộng toàn bộ Hoàng Diệp, đặc biệt là đô thành Miên Cẩm. Một động thái nhỏ của Tần Nghi, hắn thật sự một chút cũng không biết?

Quá kỳ quái, hết thảy này quá mức bình tĩnh, tựa như cố ý chờ đợi Tần Nghi thực thi kế hoạch của mình. Bất an trong lòng càng thêm mở rộng, Thuần Vu Quyết cắn cắn môi, tuy rằng hắn đã nói qua với Tần Nghi,

sẽ không đi nhúng tay vào chuyện của bọn họ, chỉ lựa chọn thờ ơ lạnh nhạt. Nhưng mà..... Thuần Vu Quyết có chút buồn bực chụp cánh cửa sổ, hừ, hẳn bất quá là sợ mất đi một trợ thủ đắc lực giúp hắn báo thù mà thôi, nếu Tần Nghị gặp phải chuyện gì, chỉ dựa vào một mình Lang Hiên sẽ không đối phó được Quỷ Tà.

Nghĩ như vậy, Thuần Vu Quyết trong lòng dễ chịu hơn chút, cầm lấy bội kiếm của mình tính đến Hiền vương phủ nhắc nhở Tần Nghị cẩn thận. Mới ra cửa phòng, một đạo bóng đen trong lúc Thuần Vu Quyết không để ý hiện lên. Thuần Vu Quyết rung mình, khi phản ứng lại liền vận khinh công đuổi theo.

Hoàng Diệp hoàng cung.

Đã tới tết Nguyên Tiêu, trong ngự hoa viên tuyết đọng vẫn chưa tan, đóng băng hoa cỏ trong viên, không hơi thở, không sự sống, chỉ có một hoa viên vắng lặng.

Tần Nghị đang cầm chén trà ngồi ở trên bàn đá, một bên thạch bàn bày ra hai đĩa nhỏ điểm tâm tinh xảo, ngẩng đầu nhìn một vòng trăng tròn mông lung, không biết suy nghĩ cái gì. Tiểu thái giám hầu ở một bên rất có ánh mắt, nhìn đến tâm tình Tần Nghị tựa hồ không tốt, liền cung kính hạ thấp lưng nhẹ giọng nói: “Điện hạ, tuy rằng Hiền vương hôm nay cưới con gái một của Chân tướng quân, nhưng điện hạ ngài vẫn là Hoàng Diệp thái tử, địa vị tôn sùng của ngài sẽ không bởi vì nhà ai có đại nhân hoặc tướng quân mà thay đổi.” Ngụ ý, thiên hạ này tương lai vẫn thuộc về Tần Nghị. Nếu như bình thường, Tần Nghị nghe nói như thế nhiều nhất chỉ là cười cười. Nhưng đêm nay, Tần Nghị sắc mặt đã có chút lạnh, bình tĩnh hỏi: “Tiểu Tam Tử, người nói thiên hạ này, long y này, thật sự trọng yếu như vậy?”

Tiểu thái giám kêu Tiểu Tam Tử kia biết lời mình nói đã dẫn tới Tần Nghị khó chịu, kinh sợ trả lời: “Nô tài chỉ là tiểu thái giám cái gì cũng đều không hiểu, này, này..... Nô tài không biết.....”

Không biết? Tần Nghị cười lạnh, đúng vậy, rất nhiều người vì muốn thiên hạ này, vì muốn ngôi vị hoàng đế này, giết người không tiếc tay, phụ tử phản bội, huynh đệ thành thù, kỳ thật kết quả cũng không biết là vì cái gì.

“Thời điểm không còn sớm, phụ hoàng nên động thân đi?” Tần Nghị không muốn khó xử tiểu thái giám, liền chuyển đề tài.

“Dạ, Hoàng Thượng đang thay xiêm y, tiếp qua một khắc liền có thể khởi giá.” Tiểu Tam Tử âm thầm xoa xoa mồ hôi lạnh trên đầu, cung kính nói. Thái tử gia này của bọn họ, từ nhỏ đã không có người hiểu được con người hắn. Cả ngày một bộ dáng cười tủm tỉm ôn nhu, nhưng trong mắt sắc bén lạnh liệt cho tới bây giờ không ai dám nhìn thẳng. Người như vậy, thường thường mới là nguy hiểm nhất.

“Người đi tiếp giá đi, bổn vương đợi ở tại nơi này.” Tần Nghị thản nhiên nói, Hoàng Thượng ngự giá phải đi qua ngự hoa viên, hẳn ở chỗ này chờ là được.

“Dạ, nô tài tuân mệnh.” Tiểu tam tử cấp Tần Nghị một cái vái đầu, vội vàng vàng chạy.

Tần Nghị xem hảo cười, lắc lắc đầu, sau đó cầm chén trà đã lạnh trong tay đặt lên bàn. Đang muốn đứng lên cử động thì thân mình có chút đông cứng lại, một đạo gió lạnh mạnh mẽ từ bên tai thổi qua.

Tần Nghị theo bản năng nghiêng thân tránh được một đòn, đồng thời một ám vệ mặc hắc y mang theo mặt nạ quỷ từ trong chỗ tối đi ra, đem Tần Nghị bảo hộ ở phía sau mình. Tần Nghị trong lòng rung mình, vừa muốn hô lớn “Có thích khách”, loại “ám khí” cắm ở trên tuyết lại làm cho hắn đem những gì định nói nuốt trở về.

Tần Nghị nhìn vật trên mặt đất, khí lạnh xương hàn giống như xuyên quá tứ chi hắn, đẩy ra ám vệ phía trước, cước bộ cứng nhắc đi đến bên cạnh “ám khí”, nâng tay cầm lên. Một khúc kiếm gãy mặt trên quần quanh một kiếm tuế (là dải tua ở phần đuôi kiếm), kiếm tuế kia hẳn rất quen thuộc, là hắn tự tay buộc ở trên thân kiếm Thuần Vu Quyết. Một miếng vải bố màu trắng bố bị một mũi tên màu bạc phiếm hàn ý xuyên thấu qua, vải bố kia hẳn cũng rất quen thuộc, thuộc về quần áo của Thuần Vu Quyết. Mặt trên chỉ có ngắn ngủn vài chữ: Tham dự hôn lễ, không được rời khỏi.

Tần Nghị cả người đều đang run rẩy, bởi vì phẫn nộ, cũng bởi vì sợ hãi. Không được rời khỏi – bọn họ đã biết kế hoạch của hắn! Bọn họ biết trên đường mình sẽ ly khai đi chiêu hàng Tần Phiến, cho nên bọn họ bắt đi tiểu Quyết đến uy hiếp hắn, bọn họ muốn huynh đệ cùng người yêu của mình, trong hai chỉ chọn một!

“Chủ nhân !” Âm vệ quỳ gối phía sau Tần Nghị chờ đợi chỉ thị.

“Đi, nói cho Hà Tịch, nhất định phải ngăn trở binh mã đại ca vào thành! Bỏn vương sợ là, ngăn đón không được đại ca, chỉ có thể đem hy vọng đặt ở trên người hần” Tần Nghị cầm lấy kiếm tuệ cùng vải bố kia, cúi đầu suy sụp nói. Chỉ cần binh mã đại ca vào không được, liền không định được tội danh mưu phản, còn có thể cứu hần một mạng.

“Thuộc hạ tuân mệnh !” Âm vệ lĩnh mệnh mà đi.

Tần Nghị thoát lực ngã ngồi ở trên ghế, là sơ sót của hần, hần đã chính mình có một nhược điểm trí mạng, vì Thuần Vu Quyết, cho dù là muốn hần buông tha ngôi vị hoàng đế, hần cũng sẽ ngay lập tức buông tha mà không do dự chút nào. Tần Nghị bỗng dưng nắm chặt hai đấm, trong mắt mang theo lãnh ý cùng sát ý bức nhân, Phương Thần Anh, nếu tiểu Quyết rút một cọng tóc, bỏn vương sẽ làm người muốn sống không được, muốn chết không xong!

Ngoài thành Miên Cẩm, Bách Lý Pha.

Gió lạnh từ đâu thổi đến, lạnh đến tận xương, đêm đen đến dọa người. Hà Tịch cười chiến mã ở trong đêm đen tiến lên, phía sau cả ngàn kỵ binh đi theo, tiếng vó ngựa nặng nề mà chỉnh tề, chấn động mặt đất đều run nhè nhẹ.

Bách Lý Pha gần ngay trước mắt, Hà Tịch kéo chặt dây cương làm cho ngựa dừng lại, đội quân phía sau cũng theo Hà Tịch dừng cước bộ. Hà Tịch nhẹ nhàng thở gấp, ngưng thần yên lặng nghe động tĩnh trong gió đêm, ánh mắt vẫn không nhúc nhích nhìn về phía trước, tựa hồ đang chờ đợi cái gì.

Một bên tướng sĩ mặc thân chiến giáp cũng là gia tướng của Tần Nghị, đêm nay phụng mệnh cùng Hà Tịch tróc nã phản quân. Cảm thấy đã đợi khá lâu, trong đó có một phó tướng tương đối trẻ tuổi nhìn không được tới gần Hà Tịch, thấp giọng hỏi: “Đại nhân, không phải nói phản quân sẽ ở trong này tập kết sao? Như thế nào một chút động tĩnh đều không có? Đừng nói phản quân, thậm chí ngay cả bóng dáng chim cũng nhìn không thấy !”

“Câm miệng!” Hà Tịch thấp giọng quát lạnh, ánh mắt lợi hại vẫn nhìn chằm chằm phía trước.

Tiểu phó tướng kia bị dọa đến thè lưỡi, ngoan ngoãn trở lại cương vị của mình. Đêm nay Hà đại nhân giống như có điểm không giống a, bình thường tuy rằng tỏ vẻ lạnh lùng, nhưng chưa thấy qua hần phát hỏa, thật dọa người!

Trong không khí tràn ngập khẩn trương, Hà Tịch hô hấp dần dần bình phục, lại phát hiện giống như có cái gì không thích hợp.

“Đêm nay lạnh không nói, địa phương quỷ quái này còn có mùi chán ghét như vậy!” Phó tướng trẻ tuổi vừa rồi sờ sờ cái mũi, la hét oán giận.

Hương vị? Hà Tịch cả kinh, nơi này có hương vị lưu hoàng, tuy rằng bởi vì băng tuyết bao trùm nên chỉ có mùi nhàn nhạt, nhưng hần xác định chính mình không có nhận sai! Nhất thời hàn ý che kín toàn thân, hét lớn: “Hướng bốn phía tản ra! Mau! Toàn bộ tản ra !”

Hà Tịch quân lệnh vừa ban, bọn lính tuy rằng còn không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng đều theo bản năng chiếu mệnh lệnh Hà Tịch đi làm. Vừa mới khu động ngựa tản ra một phạm vi nhỏ, chợt nghe nổầm ầm, trung tâm của đội quân nổ ra một đạo hỏa long, mùi thuốc súng gay mũi tràn ngập toàn bộ Bách Lý Pha.

Ngay cả Hà Tịch đã dùng phản ứng nhanh nhất để cho tất cả tản ra, nhưng hỏa dược này uy lực không phải nhỏ, tướng sĩ quanh thân đều bị nổ huyết nhục bay tứ tung, thậm chí ngay cả chạy chậm một chút cũng bị sức ép mãnh liệt đánh ngã trên mặt đất, máu chảy không ngừng. Hà Tịch cũng bị sức ép đánh ngã, quần áo bị đốt vài chỗ, cả người đầy máu từ dưới đất đứng lên. Hoảng sợ nhìn xung quanh, thống khổ rên rĩ cùng kêu rên đánh vỡ bầu trời đêm yên tĩnh.

“Đại nhân! Chúng ta bị mai phục!” Những người không bị thương hoặc chịu vết thương nhẹ còn sót lại đều hướng Hà Tịch phía bên kia tập kết, chỉ còn lại không đến năm trăm người.

Hà Tịch có chút mờ mịt nhìn Bách Lý Phan háy mắt biến thành địa ngục Tu La, ánh lửa cùng máu tươi ở trong mắt lần lượt thay đổi biến ảo, ngẩng đầu nhìn lên cũng là các tướng sĩ trẻ tuổi còn lại bị thống pha

lấn ánh mắt phần nộ.

“Oanh long long” tiếng vó ngựa dần dần truyền tới, là nhân mã của Tần Phiền! Bọn họ đã biết thái tử ở chỗ này phục kích bọn họ, cho nên trước đó thiết đặt cạm bẫy! Hảo cho một màn ‘bộ ngựa rình bắt ve, chim sẽ đã ở sau’, cơ hồ làm cho bọn họ toàn quân bị diệt!

“Đại nhân, ta đã hiểu! Có người đã biết kế hoạch của chúng ta, quân đội ta có gian tế của Tần Phiền!”

Hà Tịch giương mắt nhìn lên, là phó tướng trẻ tuổi vừa này, bất đồng là vừa rồi đều như tính trẻ con, lúc này hấn đầy người huyết ô, chật vật không chịu nổi, bất quá trong nháy mắt, hấn cũng đã trải qua sinh tử trong đường tơ kẽ tóc.

“Mặc kệ có hay không gian tế, chúng ta phải nhớ kỹ là điện hạ giao cho chúng ta nhiệm vụ!” Hà Tịch lau một chút máu tươi trên mặt, ánh mắt ngoan lệ rút ra bội kiếm bên hông, hướng về phía đội quân Tần Phiền đang đi tới: “Sát! Bắt phản quân! Vì các huynh đệ báo thù!”

Hà Tịch cảm xúc kích động cuốn hút các tướng sĩ trẻ tuổi đang bị phần, đồng loạt rút ra đao kiếm, cùng quát lên: “Sát!”

Hiền vương phủ.

Hoàng Diệp thiên tử ngồi ở trên hỉ đường, vui mừng nhìn nhi tử yêu nhất của chính mình rốt cục thành thân, hai mắt thoáng chớp đỏ hồng, đứng lên tự mình nâng dậy một đôi tân gia nhân.

“Nhan nhi, người rốt cục trưởng thành, vì phụ muốn nhìn thấy nhất, chính là một ngày này.....” Tần Diệp Minh gặt gao nắm tay của Tần Nhan, trong mắt hàm chứa ánh lệ: “Nhan nhi nếu đã biết, cũng định có thể an tâm đi.....”

Tần Nhan nhẹ nhàng vỗ vỗ tay Tần Diệp Minh, an ủi nói: “Phụ hoàng, chuyện quá khứ hãy cứ cho qua đi, nhi thần biết tâm ý phụ hoàng là đủ rồi. Nương nàng..... cũng nhất định biết đến.”

Thoáng chớp, quần thần xông tới, các loại chúc mừng cùng khen tặng liên tiếp vang lên.

Tần Nghị đứng ở phía bên phải Tần Diệp Minh, khóe môi nhếch lên điềm đạm cười, tựa hồ một chút cũng không để ý phụ hoàng hấn rõ ràng thiên vị. Trong lòng lại tràn đầy lo lắng, hấn phải đi người tìm cũng không thấy Thuần Vu Quyết, thái tử phủ cũng không có tung tích hấn, giống như là vội vàng bận rộn ly khai. Tần Nghị rõ ràng, Thuần Vu Quyết thật sự gặp chuyện ngoài ý muốn. Mà có năng lực dưới sự canh gác nghiêm ngặt của thủ vệ thái tử phủ, cướp đi Thuần Vu Quyết võ công cao cường, chỉ có Phượng Thần Anh!

Đứng ở góc tối, Phượng Thần Anh cùng Đường Phi nhìn một màn này, nhin không được đồng thời cười lạnh, cả nhà này không làm diễn viên thật đúng là lãng phí!

Đường Phi liếc Phượng Thần Anh một cái, dùng khẩu tay đụng Phượng Thần Anh, thấp giọng hỏi: “Tần Nghị đến đây, Hà Tịch vì cái gì không thấy?”

Phượng Thần Anh khẽ nhún mày, trả lời: “Lời này ngươi hấn là hỏi Tần Nghị đi? Hấn không phải thủ hạ của ta.”

Đường Phi âm thầm liếc cái xem thường, nói: “Ta nghĩ ngươi biết.”

“Ngươi vì cái gì quan tâm hấn như vậy?” Phượng Thần Anh bắt mẫn hỏi.

“.....” Đường Phi trầm mặc một trận, mới ngẩng đầu nghiêm túc nhìn Phượng Thần Anh: “Phượng Thần Anh, nếu các ngươi thật sự không thể tránh khỏi xung đột, ta hy vọng ngươi có thể chừa Hà Tịch một con đường sống.”

“Hừ,” Phượng Thần Anh cười khê, trong mắt không thấy rõ cảm xúc, giương mắt nhìn nhìn các tân khách đứng ở phía trước, không thấy có người chú ý bọn họ, liền tiến đến bên tai Đường Phi nhẹ giọng nói: “Muốn ta đáp ứng cũng được, trừ phi ngươi đêm nay.....” Thanh âm ngày càng nhỏ dần, Phượng Thần Anh tươi cười trên mặt dần dần phóng đại, mà sắc mặt Đường Phi càng ngày càng đen.

“Cút!” Đường Phi khẽ quát một tiếng, sau đó dùng khữu tay đẩy mạnh Phượng Thần Anh, đi thẳng đến một bàn khác.

“Ha ha a ~” Phượng Thần Anh cợt nhả theo qua, để sát vào bên người hần thấp giọng hỏi: “Người là sinh khí hay là – thẹn thùng?”

Đường Phi nhìn ánh mắt trêu tức, tươi cười chọc ghẹo của Phượng Thần Anh, thái dương gân xanh đều run lên, thật sự rất muốn cởi giày hung hăng chụp ở trên mặt hần!

“U, đỏ mặt!” Phượng Thần Anh người này tối không biết dừng lại đúng lúc, gặp Đường Phi như vậy, liền tiếp tục không biết sống chết đùa giỡn: “Ta đoán người là xấu hổ, chắc chắn, nường tử ta da mặt hảo mỏng a!”

Đường Phi sắc mặt càng ngày càng đen, hai tay siết ngày càng chặt, bỗng nhiên, hần giương mắt đối với Phượng Thần Anh cười tươi sáng.

Phượng Thần Anh bị tươi cười đó bắt lấy tâm trí, còn chưa kịp phản ứng lại đã cảm thấy hảo huynh đệ dưới hạ thân bị người cầm, không nặng không nhẹ sờ sờ xuống.

Úc ! Phượng Thần Anh như bị sét đánh hóa đá bất động, Đường Phi sớm đã thu hồi tay lại, thừa dịp hần đang ngây người liền hết sức lắc mình một cái, đi đến địa phương nhiều người trước mặt.

Phượng Thần Anh thân mình cứng ngắc, chậm rãi cúi đầu, hảo huynh đệ của hần nghĩ đến sờ soạng khiêu khích vừa rồi, tinh thần đã muốn chấn hưng.

Ngẩng đầu tìm kiếm thân ảnh Đường Phi, lại nhìn thấy tên đầu sỏ kia quay đầu nhìn hần, khóe miệng cong lên, ánh mắt tà mị.

Ấn! Nhiệt huyết toàn thân vận hành ba mươi sáu vòng, đều tề tụ ở chỗ “Hảo huynh đệ” cùng cái mũi của mình. Phượng Thần Anh mạnh mẽ che mũi lại, nếu ở tại loại thời điểm này mà chảy máu mũi, hần, Phượng Thần Anh danh cả đời sẽ bị phá hủy! May mắn hiện tại là mùa đông, quần áo đều mặc rất dày, nếu không..... Phượng Thần Anh ôm cái mũi xoay qua, trong lòng sớm rơi lệ đầy mặt, cuộc đời lần đầu tiên bị người khác đùa giỡn, hần cư nhiên còn – cứng lên! Đáng xấu hổ, đáng xấu hổ a!

Rốt cục hòa nhau một ván Đường Phi, cười trộm thiếu chút nữa thất thoát, trên mặt lại nghiêm trang nhìn “một màn cảm động” phụ tử tử hiếu kia, rất khó chịu!

Phụ tử Tần gia rốt cục diễn xong xong rồi, hoàng đế vùng bàn tay to lên, nói: “Hiền vương đại hôn, trăm cho phép quần thần tối nay no say, cả nước cùng vui!” Dứt lời, liền gọi Chân Nhung cùng đi đến hoa viên phía sau vương phủ ngắm trăng trò chuyện.

Quần thần xem hoàng đế không phải nói đùa, chờ hần vừa đi, liền thật sự buông ra lá gan, lời kéo tân lang chúc rượu. Tân nương tử bị đưa vào tân phòng, cùng đợi một đêm tối ngọt ngào đến.

Đường Phi nhìn nhìn Tần Nghị bị các huynh đệ cố ý bỏ vắng vẻ ở một bên, trong triều các đại quan viên như thế nào cũng không đi kính rượu hần, không biết vì cái gì trong lòng có điểm đồng tình. Thân là thái tử, cũng không được coi trọng, huynh đệ nhà mình đối với thái tử vị lại như hổ rình mồi, Tần Nghị làm thái tử này, thật đúng là đáng thương. Cầm một bầu rượu trong tay, Đường Phi hướng Tần Nghị đi đến.

“Không biết thái tử điện hạ có nể mặt cùng Đường mỗ uống một chén?” Đường Phi quơ quơ bầu rượu ở trước mặt Tần Nghị.

Tần Nghị sững sốt, nhìn nhìn vài người tới gần kia, kinh ngạc chợt lóe rồi biến mất, biết Đường Phi hảo ý, thoáng nhìn hần cảm kích, cười đứng dậy, cầm lấy chén rượu nói: “Có mĩ nam tiếp khách, bốn vương có sao mà không làm?”

“A,” Đường Phi cười, cấp Tần Nghị một chén đầy, lại cấp chính mình rót một ly, tùy ý cùng Tần Nghị chạm cốc, nói: “Lời này của người tốt nhất đừng cho Thuần Vu Quyết chỉ phun hỏa long kia nghe thấy.” Dứt lời liền uống một hơi cạn sạch.

Tần Nghị cũng học bộ dáng Đường Phi uống một hơi cạn sạch, nghe được ba chữ “phun hỏa long” thiếu chút nữa rượu toàn bộ phun ra. “Khụ khụ khụ, Đường công tử người đây là mưu sát!” Tần Nghị bị rượu làm

sắc, ho khan, vẻ mặt đỏ bừng cảm tức nhìn Đường Phi.

Đường Phi buồn cười giúp hấn vỗ vỗ lưng, nói: “Chẳng lẽ Đường mỗ nói sai rồi?”

Tần Nghị ngạc nhiên, không biết làm thế nào thừa nhận: “Được rồi, người nói không sai..... Bất quá hấn sẽ không bởi vì bốn vương mà ghen dẫu.....”

“Người như thế nào biết?” Đường Phi hỏi lại, Tần Nghị ngẩn người, Đường Phi nói tiếp: “Người là thái tử, có đôi khi vẫn là không cần bị biểu hiện giả dối bên ngoài mê hoặc, người, khi yêu khẩu bất đối tâm. Nói không chừng hấn lãnh đạm là vì che dấu vô thố trong lòng.”

Tần Nghị kinh ngạc nhìn Đường Phi: “Người.....”

Đường Phi cười, nói: “Thuần Vu Quyết tuy rằng nhìn như lạnh lùng, nhưng trực giác nói cho ta biết, hấn đều là giả bộ.”

Lời này làm cho Tần Nghị có chút không thoải mái, bởi vì hấn nhớ tới lần trước lời Thuần Vu Quyết khen ngợi Đường Phi, hai người này rõ ràng không tiếp xúc qua mấy lần, cư nhiên có thể như vậy hiểu rõ đối phương?!

Nhìn Đường Phi, khóe mắt ngấm đến người phía sau hấn đang dần dần tiếp cận, Tần Nghị trong lòng vừa động, thân thủ bắt lấy tay Đường Phi, có ý để sát vào bên tai hấn nói: “Tiểu Quyết có nguy hiểm, mời người giúp ta phối hợp một chút.”

Đường Phi cả kinh, vừa muốn mở miệng nói chuyện, Tần Nghị liền không biết hướng miệng hấn đẩy vào cái gì, lại lập tức lọt thẳng vào cổ họng, cả cơ hội nhỏ ra cũng không có!

“Đường Phi!” Phía sau quát khê một tiếng, ngay sau đó Đường Phi dưới chân mềm nhũn, may mắn Phượng Thần Anh đứng lúc đuổi tới đem hấn ôm lấy. Ngắc đầu, bắt gặp cặp phượng mâu thất kinh của Phượng Thần Anh, trong nháy mắt Đường Phi tâm bỗng nhiên bình tĩnh lại.

Tiêu điểm của mọi người đều ở chỗ Tần Nhan, không ai chú ý tới thái tử bị vắng vẻ bên này, cho dù không có mấy cái tùy tùng bị Phượng Thần Anh mang đến cố ý chặn tầm mắt, cũng không thấy rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Nhìn Đường Phi toàn thân mệt mỏi yếu đuối ở trong lòng hấn, Phượng Thần Anh tâm nhói nhói, hấn vừa rồi nhìn thấy Đường Phi cư nhiên đi theo Tần Nghị trò chuyện, chỉ biết là không tốt, ai ngờ vẫn chậm một bước! Ngắc đầu ánh mắt ngoan lệ nhìn Tần Nghị, thấp giọng quát: “Người cho hấn ăn cái gì?!”

“Độc được.” Tần Nghị lạnh lùng phun ra hai chữ, tươi cười trả thù ở khóe môi nhếch lên.

“Giải được!” Phượng Thần Anh ần ần sát ý, khí thế bức nhân.

“Hừ,” Tần Nghị không hề sợ hãi, ôm hai cánh tay nhìn chằm chằm Phượng Thần Anh không còn bình tĩnh như ngày xưa: “Phượng Thần Anh, là người động người của bốn vương trước.” Ánh mắt ở trên người Đường Phi dạo qua một vòng, lại cười lạnh nói: “Chẳng qua bốn vương thật đúng là không thể tưởng tượng, nguyên lai Phượng đại các chủ cũng có nhược điểm.”

Phượng Thần Anh sắc mặt âm trầm, nhìn chằm chằm Tần Nghị không nói lời nào. Hai tay lại gắt gao ôm Đường Phi, Đường Phi toàn thân nhũn ra, chỉ có thể dựa vào bên người Phượng Thần Anh mượn lực miễn cưỡng đứng, ý thức lại thanh tỉnh vô cùng. Tần Nghị nói giúp hấn phối hợp một chút, chính là cho hấn hạ độc?! Phượng Thần Anh đến tột cùng đã đối Thuần Vu Quyết làm cái gì?!

“Nói cho bốn vương tiểu Quyết ở nơi nào, Đường Phi của người tự nhiên không có việc gì.”

“Hừ,” Phượng Thần Anh cười lạnh: “Ai nói cho người là bốn tọa bắt đi Thuần Vu Quyết?”

“Không phải người?” Tần Nghị hoài nghi nhìn Phượng Thần Anh: “Vậy là ai đem kiếm tuệ của tiểu Quyết giao cho bốn vương, uy hiếp bốn vương ngoan ngoãn đợi ở trong này?”

“Thái tử điện hạ đắc tội nhiều người như vậy, bốn tọa như thế nào biết là ai?” Phượng Thần Anh trong tươi cười tràn đầy tính kế: “Huống hồ phía sau Thuần Vu Quyết còn có một ngọn núi lớn như vậy, bốn tọa cũng không dám động hấn.” Ngụ ý, hấn đã biết thân phận chân chính của Thuần Vu Quyết.

“Người vẫn không chịu nói?” Tần Nghị không để ý đến Phượng Thần Anh trào phúng nói lý, lạnh lùng nhún mày: “Nếu vậy Phượng đại các chủ muốn hay không cùng bốn vương đánh cuộc một phen, là Đường Phi chết trước, hay là tiểu Quyết chết trước?”

“Tần Nghị!” Phượng Thần Anh gầm nhẹ: “Ta nói lại lần nữa, bốn tọa căn bản không biết Thuần Vu Quyết ở nơi nào!”

“Vậy người –” Tần Nghị câu “người để cho Đường Phi chậm rãi chờ chết” còn chưa nói ra miệng, liền nhìn thấy ngoài cửa có một đạo thân ảnh quen thuộc tiến vào, sau đó ở trong đám người bối rối tìm kiếm cái gì.

Khi Thuần Vu Quyết nhìn đến góc chỗ Tần Nghị, đôi mắt đỏ lên, thiếu chút nữa khóc ra! Tần Nghị đau lòng tội đỉnh, tiến lên đi ôm lấy Thuần Vu Quyết đã bị Phượng Thần Anh giữ chặt.

“Ta nói rồi ta không hề động hấn! Giải được!” Phượng Thần Anh nghiêng răng nghiêng lợi gầm nhẹ.

“Cầm!” Tần Nghị tùy tay ném đi, Phượng Thần Anh nhanh chóng tiếp được uy Đường Phi nuốt xuống.

Đồng dạng là vừa trôi vào họng, Đường Phi dần dần cảm giác được khí lực đã trở lại. Phượng Thần Anh khấn trương ôm hấn hỏi: “Đường Phi, thế nào? Có khỏe hay không?”

Đường Phi thản nhiên gật gật đầu, ý bảo mình không có việc gì. Nhưng cũng không có nói cho hấn cái Tần Nghị cho mình ăn, giống như không phải độc được gì, bởi vì hấn trừ bỏ tay chân vô lực ở ngoài, không có chỗ nào cảm thấy không thích hợp. Hơn nữa, Tần Nghị nhìn qua cũng không phải kế hoạch đã bày sẵn trước đó, mà là nhìn thấy Phượng Thần Anh xuất hiện mới lâm thời quyết định.

“Tiểu Quyết!” Tần Nghị bất chấp đây là trường hợp gì, ôm cổ Thuần Vu Quyết, chặt đến làm cho Thuần Vu Quyết cảm thấy bản thân đã muốn hít thở không thông.

Thuần Vu Quyết không có đẩy hấn ra, đồng dạng ôm chặt lấy lưng hấn, dùng thanh âm mang theo khóc nức nở nói: “Tần Nghị, Hà Tịch đã xảy ra chuyện!”

Đường Phi vừa khôi phục lại nghe như thế, cả người lạnh băng, quay đầu nhìn về phía Phượng Thần Anh. Trong mắt mang theo vẻ kinh dị không thể tin cùng – lửa giận.

Lời tác giả: về vấn đề Hà Tịch – các thân ái nghĩ tiểu Hà Tịch chết hay không chết? Bất quá cho dù hiện tại hấn không chết, tương lai cũng nhất định phải chết, hơn nữa đại khái, khả năng, hấn là sẽ làm cho hấn chết thực thê thảm đi.....

41. Chương 41: Huyết Dạ (đêm Máu)

Phượng Thần Anh bị ánh mắt Đường Phi khiến cho trong lòng như bị gai đâm, ôm chặt Đường Phi nói: “Đường Phi, người nghe ta giải thích!”

Đường Phi cắn răng đẩy Phượng Thần Anhra, cước bộ lao đảo đi đến trước mặt Thuần Vu Quyết, vội vàng hỏi: “Hấn làm sao vậy? Hà Tịch đến tốt cùng là có chuyện gì?”

Thuần Vu Quyết hốc mắt hồng hồng nhìn Đường Phi, tránh khỏi ôm ấp của Tần Nghị, thấp giọng nói: “Ta vốn ở trong phủ, nhìn thấy một người khả nghi liền đuổi theo, người nọ dẫn ta đến Bách Lý Pha, ta chỉ biết Hà Tịch khả năng đã xảy ra chuyện! Đi đến mới rõ Hà Tịch trúng mai phục, Thừa vương ở Bách Lý Pha gài hỏa dược – ta dẫn người đi xem qua, tìm không thấy được một người nào còn sống, tất cả đều là, xác chết cháy tay chân không đầy đủ.” Tần Nghị nghe xong mới hiểu, nguyên lai có người cố ý dẫn đi Thuần Vu Quyết, sau đó cầm tín vật của hấn làm cho hấn tự loạn trận tuyến, cuối cùng khiến huynh đệ bọn họ tự giết lẫn nhau!

Đường Phi thân thể loạn choạng, Phượng Thần Anh nhanh chóng đỡ lấy hấn.

Không có người sống, xác chết cháy tay chân không đầy đủ?

Hỗn loạn ở gần cửa đã dẫn tới nhiều người chú ý, thậm chí ngay cả Tần Nhan bị chuốc rượu về mặt đỏ bừng cũng thấy không thích hợp, về mặt lo lắng bước lại đây. Nhìn đến Phượng Thần Anh về mặt thân thiết giúp đỡ Đường Phi, trong lòng đau đớn. Cố nén hận ý mỉm cười nói: “Hoàng huynh, Thần Anh, làm sao vậy?”

Tần Nghị cùng Thuần Vu Quyết ngẩng đầu lạnh lùng quét hắc liếc mắt một cái, trầm mặc không để ý tới hắc.

Phượng Thần Anh giật giật môi, nhưng cũng không lên tiếng, chỉ là cúi đầu lo lắng nhìn Đường Phi. Đây là kế hoạch của hắc cùng Tần Nhan, bọn họ, đã thành công

Tần Nhan tươi cười trên mặt rốt cuộc không nhịn được, vừa muốn lên tiếng, liền nhìn thấy một binh lính người đầm máu bị người nâng vào.

“Hoàng Thượng! Thừa vương tạo phản! Binh mã đã vào tới kinh thành, đám người Thừa vương ghiện tại đã tới gần hoàng cung!” Nói xong ngả về phía trước, đoạn khí.

Cái gì?! Yến tiệc ở đại sảnh to như vậy trong nháy mắt đều im lặng tĩnh dật, ngay sau đó liền bộc phát ra từng trận gầm rú cùng kêu la sợ hãi.

“Thừa vương tạo phản?! Hắc cư nhiên ở phía sau tạo phản?!”

“Hắc là đã sớm có kế hoạch tốt! Trọng thần máu chốt trong triều đều đến Hiền vương phủ, thậm chí ngay cả Thánh Thượng cũng ở trong này, là thời cơ tạo phản tốt nhất!”

“Hắc là cố ý giả bộ bệnh!”

“Hoàng Thượng, hoàng thượng tới!”

Tần Diệp Minh mặt bình tĩnh từ trong thất trung đi ra, chậm rãi ngồi vào ghế trên, ở trong đám quần thần quét một vòng, uy nghi thuộc về thiên tử làm người ta không dám nhìn thẳng.

“Hiền vương nghe lệnh, cầm hổ phù của trẫm, nhất định phải đem nghịch tử kia bắt giữ! Nếu như phản kháng, không cần cố kỵ tình nghĩa huynh đệ, giết – không – tha!” Tần Diệp Minh hoàng mệnh vừa ban, toàn thần ồ lên! Không phải vì Hoàng Thượng không niệm thân tình, mà là bởi vì hổ phù kia! Hoàng Diệp có hai tấm hổ phù, một cái ở trong tay Chân Nhung, một cái ở ngay trong tay Tần Diệp Minh. Nay Hiền vương thành con rể của Chân Nhung, tương đương tay đã cầm được một hổ phù, mà bây giờ, Tần Diệp Minh lại đem một cái khác tự tay giao cho Hiền vương!

“Nhi thần, tuân mệnh!” Tần Nhan tiếp nhận hổ phù, trong lòng kích động vô cùng, chỉ là trên mặt cũng không có biểu hiện ra ngoài.

Trong dạng không khí khẩn trương ở đây, chúng thần không khỏi lén lút nhìn thái tử Tần Nghị vẫn bị xem nhẹ. Cái này, thái tử sợ là đại nạn lâm đầu đi ?

Tần Nghị căn bản bất vi sở động, thân thủ nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt Thuần Vu Quyết, nhẹ giọng nói: “Đi, chúng ta đem Hà Tịch tìm trở về.”

Thuần Vu Quyết nhìn Tần Nghị, kiên định gật gật đầu.

“Người nhất định sẽ trở thành hoàng đế Hoàng Diệp, ta cam đoan.” Thuần Vu Quyết ở bên tai Tần Nghị nhẹ nhàng mà nói.

“Đương nhiên.” Tần Nghị tự tin cười trả lời.

Toàn bộ người lắng nhìn thái tử gia phát tay áo rời đi, mà Hoàng Thượng cùng Hiền vương cũng không có bất luận phản ứng gì, trong lòng không khỏi đoán rằng, đây chỉ sợ là [một sóng chưa bình, sóng khác lại khởi] .

Tần Diệp Minh gọi Tần Nhan tới, thì thầm vài câu, sau Tần Nhan trình trọng gật đầu. Chân Nhung về mặt từ ái vỗ vỗ bả vai Tần Nhan, theo thánh giá ly khai.

Tần Nhan cầm hổ phù, đứng ở ngay giữa đại sảnh ra lệnh, hồng y nhẹ nhàng, khí cất hoàng giả lan tỏa! Tướng lĩnh trong triều cơ hồ đều tới tham gia tiệc cưới, muốn điều khiển là một chuyện rất dễ dàng.

Tần Nhan đem quân lệnh phân phó xuống, sau cả quần áo đều không kịp đổi, liền dẫn đội thân vệ của mình rời đi. Khi ra tới cửa, Tần Nhan nhìn Phượng Thần Anh liếc mắt một cái, thản nhiên nói: “Đã đến giờ, Thần Anh, chúng ta cần phải đi.” Nói xong lại nhìn nhìn Đường Phi, nói câu “Ta ở cửa phủ chờ ngươi”, cũng không quay đầu lại ra ngoài. Hắn biết, Phượng Thần Anh nhất định trở về, hắn đã nói qua sẽ không bỏ lại mình.

Đường Phi đến tận lúc này cũng không nói qua một câu, Phượng Thần Anh nhìn Tần Nhan rời đi, hắn phải lập tức theo sau, nhưng đồng thời lại không yên lòng Đường Phi.

Vội vàng lôi kéo hắn nhẹ giọng nói: “Đường Phi, đợi sau khi trở về ta tái giải thích với ngươi.....”

“Bốp!” Đường Phi bỏ tay hắn ra, xoay người cho hắn một cái tát, trong mắt ánh sáng lạnh không gợn sóng. “Ngươi biết Hà Tịch hôm nay nhất định sẽ chết, cho nên mới không đáp ứng ta chữa cho hắn một con đường sống, đúng hay không?”

Phượng Thần Anh lẳng lặng nhìn Đường Phi, trong mắt tràn đầy không thể tin. Đường Phi, đánh hắn..... Vì Hà Tịch, mà đánh hắn.....

Lo lắng trong mắt dần dần bị lãnh lệ thay thế, Phượng Thần Anh nhìn Đường Phi thản nhiên nói: “Lại đây, theo người của ta trở về.”

“Hừ,” Đường Phi nhìn hắn lạnh lùng cười: “Ta sớm nên rời đi ngươi, ở thời điểm Hà Tịch cảnh cáo ta, ta lý ra đã phải rời đi ngươi.” Nói xong, liền xoay người. Hắn muốn đi Bách Lý Pha kia, vô luận như thế nào, hắn cũng muốn đem Hà Tịch tìm trở về, mặc kệ là sống hay chết.

“Ặn !” Đường Phi không dám tin mở to hai mắt, phía sau Phượng Thần Anh thu hồi tay mình, tiếp được thân thể ngã xuống của Đường Phi, hắn vừa điểm huyết đạo Đường Phi.

Phượng Thần Anh ôm lấy hắn rời đi, thanh âm trầm thấp lạnh lùng: “Ngươi chỉ có thể đợi ở bên người ta.”

Phía sau, chỉ còn lại đám quần thần liên can tròng lớn ánh mắt nhìn sự tình biến ảo. Đây, đây, đến tận cùng là chuyện gì xảy ra? Không phải Thừa vương tạo phản sao? Như thế nào biến thành yêu hận tình thù?

Bất quá – quần thần đồng loạt ngồi xuống, không còn khẩu vị tiếp tục uống rượu phẩm đồ ăn, vẫn là bớt lo chuyện người khác, im lặng mới là an toàn nhất.

Trong đám người, một người nào đó trong mắt tinh quang chợt lóe, có chút dăm chiêu nhìn Phượng Thần Anh cùng Đường Phirời đi.

Phượng Thần Anh đi đến chỗ không người, nhìn nhìn Đường Phitrong lòng, Đường Phi cũng lạnh lùng nhìn Phượng Thần Anh, trong mắt không mang theo một tia tình cảm. Phượng Thần Anh trong lòng như bị cái gì ngăn chặn, khó chịu tận cùng.

“Vô Tướng.”

“Có thuộc hạ !” Vô Tướnggần thân ở chỗ tối, lắc mình quỳ gối trước mặtPhượng Thần Anh.

“Đưa hắn trở về, nếu hắn thiếu một cọng tóc, ngươi liền lấy cái chết tạ tội đi.” Phượng Thần Anh lạnh lùng nói, hắn vốn không muốn làm cho Đường Phi biết Vô Tướng tồn tại, nhưng hiện tại là thời khiphi thường trọng yếu, Tần Nghị nếu có thể lấy Đường Phi đến uy hiếp hắn, thì người khác cũng có thể. Vô Tướng vô công tuy rằng không phải tốt nhất, nhưng thiện về dùng cổ độc, phải bảo vệ Đường Phi tuyệt đối không thành vấn đề.

“Dạ!” Vô Tướng đứng dậy đi đến trước mặt Phượng Thần Anh tiếp nhận Đường Phi, trong mắt hào quang vi thiểm. Kỳ thật hắn cùng Đường Phi không phải lần đầu tiên gặp, lần trước ở Thừa vương phủ, là hắn cứu Đường Phi ra .

Phượng Thần Anh thản nhiên quét Đường Phi liếc mắt một cái, xoay người rời đi.

Đường Phi nhìn đến hình dáng Vô Tướng, thiếu chút nữa bị dọa ngất xỉu! Tuy rằng trong lòng sợ hãi, nhưng không biểu lộ ra ngoài. Chỉ là dè dặt kinh cựa, bình tĩnh nhìn hẩn một cái, liền quay sang nơi khác. Thậm chí ngay cả trong lòng quái nhân này có cái vật gì đó cứng rắn khiến hẩn không thoải mái, hẩn cũng không có nói ra.

Vô Tướng dáng người không cao, thậm chí còn so với Đường Phi thấp hơn một chút, nhưng ôm Đường Phi không chút nào cần phải cố sức, mũi chân điểm một cái liền nhảy lên mái hiên, đảo mắt biến mất ở Hiên vương phủ.

Tần Nhan chờ ở cửa, tâm phúc bên cạnh đã thúc dục hẩn vài lần nên xuất phát, hẩn cũng bất vi sở động, chỉ nói chờ một chút. Rốt cục, thẳng đến khi cửa xuất hiện thân ảnh mà mình vẫn chờ đợi, Tần Nhan một thân đỏ thắm hỉ phục rốt cục mới lộ ra tươi cười chân tâm đầu tiên trong ngày hôm nay.

“Ta luôn luôn chờ ngươi.” Tần Nhan ngồi trên con ngựa cao to, cúi đầu nói với Phượng Thần Anh, không chút đắn đo vì cái gì lâu như vậy mới ra, cũng không có một chút khí thế bề trên, mà là dùng tư thái ngang hàng nhìn hẩn.

“Ta biết.” Phượng Thần Anh thân thủ nhận lấy một chiến mã do binh sĩ đưa đến, nhảy người một cái liền ngồi trên yên ngựa, dẫn đầu xuất phát, hướng hoàng cung chạy đi.

Phượng Thần Anh đoạt lấy vị trí mở đường, Tần Nhan cũng không hề bất mãn, trong mắt thậm chí mang theo một tia ôn nhu sủng nịch, thúc một cái vào bụng ngựa, cũng phóng theo. Thần Anh, bởi vì là người, cho nên ta nguyện ý đứng ở phía sau.

Cửa thành Miên Cẩm.

Nguyên bản đại quân Thừa vương đã phá thành mà vào, đang chờ đợi đám người Lương phó tướng, lại bị tập kích trở tay không kịp!

Khi đại quân Thừa vương vừa vào Miên Cẩm thành, cửa thành liền ầm ầm hạ xuống, mà Miên Cẩm ngày xưa phồn hoa huyền ảo, lúc này ở trong đêm đen im lặng đến quỷ dị, trên đường dường như là người đi đường, thậm chí ngay cả đèn lồng cũng không có thắp sáng. Hôm nay là Hiên vương đại hôn, đô thành không có khả năng an tĩnh như vậy, cả lễ mừng đều không có cử hành. Cẩm đầu lĩnh chính là lão tướng đã chinh chiến nhiều năm, một lát liền phát hiện không thích hợp. Đang muốn dẫn đại quân vọt trước vào trong thành, phía trước liền truyền đến một trận ầm ỹ giống như hét hò.

Đầu lĩnh trong lòng rung mình, thầm nghĩ không tốt, vừa ra lệnh ứng chiến, trên tường thành tối đen liền thắp sáng lên vô số cây đuốc, ngay sau đó từng đợt vũ tiễn gào rít trút xuống, thoáng chớp cả đội quân đều kêu rên, tử thương vô số. Quân lính nhân mã của Thừa vương dưới đợt công kích nhanh chóng tan rã. Phía trước có mười vạn đại quân, phía sau cửa thành đã đóng chặt, đại quân Thừa vương lui cũng không thể lui, trốn cũng không thể trốn! Ở trong tiếng tru thảm thiết cùng huyết nhục vấy ra, hơn một vạn quân của Thừa vương đã bị chém giết hầu như không một người nào còn sống. Bởi vì trong quân có lệnh – Thánh Thượng hạ chỉ, giết sạch phản quân, không để một ai chạy thoát!

Tuyết đọng trên đường cái ở Miên Cẩm đã bị nhuộm thành màu đỏ thật sâu, từng đạo máu tươi như một con kênh nhỏ, theo băng tuyết tan chảy mà uốn lượn xuống, chảy vào con sông đào bảo vệ thành, đỏ hồng một mảnh.

Tối nay Miên Cẩm, máu chảy thành sông, huyết vụ bắn lên không trung, như muốn nhuộm đỏ cả ánh trăng tròn mông lung trên bầu trời đêm, quỷ dị dọa người.

Cửa Bắc hoàng cung.

Tần Phiến Tóc tai bù xù, một thân huyết ô, hai tay bị trói ở sau lưng, bị người ép quỳ gối xuống trước mặt Phượng Thần Anh cùng Tần Nhan.

Tần Phiến nâng đầu hung hăng nhìn chằm chằm hai người, quát: “Buông bốn vương ra! Bốn vương muốn gặp phụ hoàng! Ta muốn gặp phụ hoàng!”

“Tĩnh lại đi, Hoàng Thượng mà còn muốn gặp ngươi, người đến sẽ không phải là chúng ta, mà là Tần Nghi.” Phượng Thần Anh mắt tràn đầy trào phúng nói. Ngụ ý đó là – nếu Tần Diệp Minh muốn lưu cho hẩn một

mạng, kẻ tới nơi này chính là Tần Nghi.

Tần Nhan vẻ mặt thương xót nhìn Tần Phiên, ôn nhu nói: “Đại ca, người đã toàn quân bị diệt, nhận thua đi.”

“Thua?” Tần Phiên hai mắt xích hồng, điên cuồng cười to: “Ha ha ha ha! Bổng vương sẽ không thua! Tuyệt đối sẽ không thua! Nếu cái lão bất tử kia không niệm thân tình, bổng vương sẽ giết hắn, rồi đi lên ngôi vị hoàng đế, đến lúc đó ta sẽ đem từng nhóm người các ngươi từng bước giết hết!” Dứt lời liền nhìn về phía Phượng Thần Anh, vẻ mặt nụ cười giả tạo: “Tựa như lúc ngược đãi tiểu nam sủng kia của ngươi, chậm rãi chậm rãi đem bọn ngươi tra tấn tới chết! Ngươi biết không? Ngươi do ta phái đi có tiếng là biến thái, nói vậy mấy ngày đó, tiểu nam sủng kia nhất định đã dục tiên dục tử đi? Khen này thích nhất ngoạn đủ loại biến thái, đã ngoạn chết rất nhiều người! Ha ha ha ha!”

Phượng Thần Anh ánh mắt híp lại, phượng mâu lạnh như độc xà, nhìn chằm chằm Tần Phiên chậm rãi giương lên một cái tươi cười thị huyết, nặn ra từng chữ nói: “Đúng vậy, vết roi trên người hắc bổng tọa đã đếm rất rành mạch, là một trăm mười tám roi.” Y từng nói, sẽ bắt hắn ngàn lần hoàn trả.

Tần Phiên tươi cười đông cứng trên mặt, khi nhìn đến tươi cười Phượng Thần Anh tựa như Địa Ngục Tu La, hắn đã hối hận khiêu khích vừa rồi của mình.

“Tần Nhan, ngươi nếu có bản lĩnh, liền một đao giết bổng vương!” Tần Phiên biết bản thân nếu rơi xuống tay Phượng Thần Anh, chắc chắn sống không bằng chết, liền hướng về phía Tần Nhan hô to.

“Thật có lỗi, đại ca.” Tần Nhan đối với hắn áy náy cười, ánh mắt ôn nhu, đôi môi mỏng lại đưa ra những lời cực tàn nhẫn: “Ta đã sớm đáp ứng Thần Anh, sẽ đem ngươi giao cho hắn.” Như là nhớ tới cái gì, Tần Nhan nói: “A, ta đã quên nói, Lương phó tướng là người của ta.”

Tần Phiên trở mắt nhìn Tần Nhan vẻ mặt ôn nhu tiểu ý, rốt cục đã biết mình bị tính kế! Là Lương phó tướng thúc giục hắn khởi binh mưu phản, Lương phó tướng là người của Tần Nhan, nguyên lai Tần Nhan vẫn luôn tính kế hắn, nguyên lai Ngũ đệ lấy già già già yêu dân, cùng thế vô tranh của mình kia, mới là kẻ vô cùng tàn nhẫn độc ác!

“Người tới, đem Thừa vương đưa về Thừa vương phủ.” Phượng Thần Anh lạnh nhạt mệnh lệnh nói. Tần Phiên ngẩng đầu nghi hoặc nhìn hắn, Phượng Thần Anh môi khẽ nhếch: “Lúc trước hắn bị ngươi nhốt làm sao, bây giờ ngươi tự mình thế chỗ.”

Hàn ý lan rộng khắp toàn thân Tần Phiên, không thể bị hắn mang đi, cho dù tự sát cũng không thể bị hắn mang đi! Tần Phiên vừa định cắn lưỡi tự sát, Phượng Thần Anh cũng đã thấy rõ ý đồ, vịn treo hàm hắn, ở dưới sử dụng một chiêu ‘Phân Cân Thác Cốt Thủ’ hủy đi toàn bộ các đốt ngón tay. Tần Phiên thống khổ trên mặt đất mấp máy, trong yết hầu phát ra tiếng kêu thê lương, trong đôi mắt tràn đầy hoảng sợ cùng tuyệt vọng.

“Mang đi.” Phượng Thần Anh thản nhiên nói.

“Dạ!” Hai thị vệ Phượng Tê Các nâng lên Tần Phiên bước đi.

Tần Nhan nhìn mắt Phượng Thần Anh, thở dài nói: “Hắn tốt xấu gì cũng là đại ca, để cho hắn toàn thân đi.....”

“Nhất định.” Phượng Thần Anh nói xong, cũng xoay lưng đuổi theo.

Tần Nhan nhìn bóng dáng Phượng Thần Anh rời đi, trong mắt đã không còn ôn nhu vừa rồi, mà là đại hận ý khắc cốt ghi tâm, hắn rất muốn hỏi Phượng Thần Anh một câu, nếu hắn làm chuyện thương tổn Đường Phi, hắn có phải cũng sẽ ngàn lần hoàn trả?!

Phượng Tê Các.

Đường Phi nằm ở trên giường, tay chân không thể nhúc nhích. Vô Tướng kia không cởi bỏ huyết đạo của hắn, cũng không có dẫn hắn về Đông viện, mà là trực tiếp đưa hắn đến Diên Phi viện của Phượng Thần Anh, sau đó ôm hắn vào phòng ngủ, liền không còn thấy tăm hơi. Đường Phi biết hắn vẫn còn ở gần đây, Phượng Thần Anh có thể đem một quái nhân như vậy kêu ra để dẫn hắn Phượng Tê Các, là vì bảo hộ hắn.

“Vô Tướng? Vô Tướng?” Nhìn đỉnh giường hồi lâu, Đường Phi rốt cục mở miệng hô to: “Người có đó hay không? Uy! Người còn ở đây không!”

Trong phòng ngoài phòng đều không có động tĩnh, khi Đường Phi nghĩ đến hắc đã rời đi, liền nhìn thấy gương mặt chỉ có hai ánh mắt bỗngưng xuất hiện ở trước mắt mình. Đường Phi hoảng sợ, thiếu chút nữa hét to.

Ánh mắt kia cứ như vậy nhìn chăm chăm vào hắc, quý dị mà nhìn. Đường Phi gian nan nuốt nước miếng một cái, sắp thanh nói: “Người, cũng không thể giúp ta một chút sao?”

Vô Tướng vẫn như cũ nhìn hắc, thật lâu sau mới nói: “Thuộc hạ sẽ không cưỡi bỏ huyết đạo công tử, đây là mệnh lệnh Các chủ.”

Thanh âm cực kỳ khó nghe, Đường Phi lớn như vậy lần đầu tiên gặp một thanh âm khó nghe như thế. Nhưng vẫn là cường chế chán ghét trong lòng, nói: “Ta không phải muốn người cưỡi bỏ huyết đạo của ta, ta chỉ nghĩ mời người giúp ta một chút việc. Đi thái tử phủ, giúp ta thám thính tin tức một người, hắc gọi là Hà Tịch, ta muốn biết hắc an toàn hay không.”

Hà Tịch?! Vô Tướng trong lòng nhảy dựng, buồn thanh hỏi: “Hắc, là gì của người?”

“Bằng hữu, một bằng hữu rất trọng yếu. Mời người giúp ta, ta hiện tại không có biện pháp tự mình đi, chỉ có thể mời người hỗ trợ, ta thật chỉ muốn biết hắc có về phủ bình an.” Đường Phi vội vàng nhìn Vô Tướng nói.

Vô Tướng lại thâm sâu nhìn hắc một cái, thân hình chợt lóe, biến mất ở trước mặt Đường Phi.

Vô Tướng không nói có cũng không nói không, cho nên Đường Phi chỉ có thể đợi. Trong lòng không ngừng cầu nguyện, phù hộ Hà Tịch bình an.

Thái tử phủ.

Hà Tịch vẻ mặt huyết ô nằm ở trên cang giản dị, hắc sớm mất đi ý thức, ngự y đầu đầy mồ hôi giúp hắc băng bó miệng vết thương.

Tần Nghị mặt âm trầm ngồi ở một bên, nhìn động tác ngự y. Thuần Vu Quyết tắc hắc làm trợ thủ ở bên người ngự y, mắt đỏ bừng liền biết hắc vừa mới khóc.

Hà Tịch bị thương thực nghiêm trọng, cánh tay phải bị hỏa dược tạc thương, trước ngực lại trúng hai đao, đã trở nên hít vào thì nhiều mà thở ra không bao nhiêu.

Ngự y dùng thuốc trị thương tốt nhất cấp Hà Tịch băng bó, trong lòng cũng hiểu được người nọ không sống được. Nghĩ nghĩ vẫn là ăn ngay nói thật: “Điện hạ, vị đại nhân này thương thế quá nặng, lão thần chỉ sợ..... Hắc không qua được đêm nay.”

Thuần Vu Quyết tay run lên, được bình trong tay “xoảng” một tiếng đánh rơi xuống đất, mờ mịt quay đầu nhìn về phía Tần Nghị, Tần Nghị chậm rãi nhắm mắt lại, trầm giọng nói: “Mặc kệ biện pháp gì, bốn vương muốn người cứu hắc!”

“Này.....” Lão ngự y vẻ mặt khó xử, nghĩ nghĩ nói: “Lão thần thật sự là không có cách, bất quá có một người có lẽ có thể cứu hắc.”

“Ai?” Thuần Vu Quyết vội vàng hỏi.

“Phượng Tê Các, Cốc Dương.” Lão ngự y nói, trên mặt đã có một chút lo lắng: “Chỉ là Phượng Các chủ tính tình cổ quái, không biết hắc có chịu cho mượn người hay không.....”

“Hắc không chịu, ta cũng cướp về!” Thuần Vu Quyết ngoan thanh nói.

“Lão ngự y, bốn vương mặc kệ người dùng biện pháp gì, có thể giúp hắc duy trì càng lâu càng tốt, bốn vương sẽ cùng Phượng Thần Anh mượn người đến.”

“Dạ, lão thần sẽ cố gắng hết sức.”

Ngoài cửa, một đạo bóng đen lóe lên. Phát hiện khác thường Thuần Vu Quyết trong lòng vừa động, nhưng không có đuổi theo, người kia hình như cố ý đến tìm hiểu tin tức

Phượng Tê Các, Diên Phi viện.

Đường Phi lo lắng chờ, ngay tại thời điểm hần đợi không nổi nữa thử kêu Vô Tướng, chợt nghe đến một tiếng vang nhỏ, thanh âm khó nghe lại ngay tại bên tai vang lên: “Hắn không chết, bắt quá cũng sắp.”

Đường Phi lần nữa bị Vô Tướng làm cho hoảng sợ, còn không kịp hoàn khẩu khí, nghe được chữ “sắp” kia liền thất thanh nói: “Người nói cái gì?! Hà Tịch đến tốt cùng làm sao vậy?”

Vô Tướng sóng mắt vi hiểm, trầm mặc hồi lâu, mới đem những chuyện mắt thấy tai nghe ở thái tử phủ, chi tiết nói cho Đường Phi.

Đường Phi nghe xong, môi hơi run run, muốn nói cái gì nhưng cuối cùng cũng không cho ra miệng. Hà Tịch.....

Một lát sau, Đường Phi bình phục tâm tình, bình tĩnh đối Vô Tướng nói: “Đem Phượng Thần Anh tìm trở về, trước hừng đông nhất định phải đem Phượng Thần Anh tìm trở về!” Hắn không có quyền mệnh lệnh người ở Phượng Tê Các, Phượng Thần Anh lại có thể. Chỉ cần tìm được hắn, Hà Tịch sẽ có thể cứu. Hắn cùng Hà Tịch còn một cái ước định, hắn không thể để cho Hà Tịch chết!

Vô Tướng lần này vẫn là trầm mặc ly khai.

Hà Tịch, Đường Phi chậm rãi nhắm mắt lại, nhất định phải chống đỡ, nhất định phải chống đỡ đến cùng!

42. Chương 42: Thập Giả

Thừa vương phủ, mật thất.

Trong mật thất âm u, tràn ngập mùi máu tươi làm người ta buồn nôn.

Phượng Thần Anh ngồi trên ghế thái sư màu đỏ thẫm, đang cầm một tách trà tinh tế nhắm nháp, tựa hồ thực hưởng thụ Thừa vương trước mắt bị người dùng thiết liên treo ở giữa không trung, phát ra thống khổ rên rỉ, còn có âm thanh roi quất lên da thịt.

“Ba! Ba! Ba!” Roi da trâu thấm nước muối đã tẩm đầy máu tươi, máu tươi từ trên thân roi chảy ngược xuống tay cầm trơn trượt, thi hình giả (người dụng hình) cơ hồ cầm không vững, không thể không thay đổi một cây roi mới rồi tiếp tục.

Tần Phiền đã thương tích đầy mình, bị treo giữa không trung, hai mắt xích hồng bởi vì hình phạt thống khổ kia mà hơi hơi lồi ra, mang theo tuyệt vọng hoảng sợ. Bởi vì xương hàm đã bị vặn tẹo, hắn muốn kêu cũng kêu không được, hầu gian phát ra thanh âm “ư ư”, nước miếng cùng máu loãng chảy xuống cổ. Trên người da tróc thịt bong, miệng vết thương không ngừng chảy ra máu tươi, theo mắt cá chân tích tụ ở dưới chân, nhanh chóng trở thành một vũng máu loãng.

Hắn còn sống, ý thức cũng thực thanh tỉnh. Phượng Thần Anh cho hắn ăn một loại dược không thể ngắt xỉu, cũng không thể chết, làm cho hắn vẫn duy trì ý thức, tận mắt nhìn thấy chính mình bị quất roi chí tử.

“Vương gia,” Phượng Thần Anh buông bát trà trong tay, khoan thai mở miệng: “Hiện tại mới có năm trăm mười một roi, cách một ngàn một trăm mười tám roi còn một đoạn khoảng cách. Bây giờ đã chịu không nổi, tiếp theo như thế nào còn có thể ngoạn?”

“Hiển hách hách!” Tần Phiền thống khổ giãy dụa, yết hầu phát ra quái thanh thống khổ, thiết liên bị hắn khua động, ào ào kêu vang.

“Hừ hừ hừ,” Phượng Thần Anh phủ phủ môi, tươi cười âm lệ: “Muốn ta một đao giết ngươi? Không, bốn tọa như thế nào tiện nghi cho ngươi vậy? Hậu quả này là lúc ngươi động đến người của bốn tọa, hừ là chưa từng nghĩ đến đi? Ngươi nên vì hành vi của mình mà trả đại giới.” Làm cho Đường Phi cùng đường, làm cho hừ không thể không cầm lấy đao giết người, những cái này, hừ đều phải ở trên người Tần Phiến từng chút từng chút đòi lại!

“Tiếp tục.” Phượng Thần Anh lười biếng di động thất lưng trở về ghế thái sư trông thùng thình, lộ ra một cái tươi cười xinh đẹp nói: “Không cần dùng nước muối, đổi sang nước ớt, chọn loại cay nhất.”

“Dạ!”

Nước ớt rất nhanh mang lên, Phượng Thần Anh vừa chọn xong một cái tư thế thoải mái, hưng trí bừng bừng quan sát. Bỗng, một tử sĩ ăn mặc như hắc y nhân tiến vào, ghé lỗ tai hừ thấp giọng nói câu gì.

Phượng Thần Anh nhíu nhíu mày, trầm giọng nói: “Cho hừ vào.”

Vô Tướng vừa đến liền nhìn thấy một tình cảnh huyết tinh tàn ngược như vậy, hơi hơi sững sốt, sau rất nhanh thu hồi tâm tư, cung kính quỳ gối trước mặt Phượng Thần Anh.

“Nói.” Phượng Thần Anh ngữ khí hơi khó chịu, trò hay còn chưa có xem xong, bị người đánh gãy đương nhiên không vui.

“Các chủ, công tử muốn gặp người.” Vô Tướng trầm giọng nói.

Phượng Thần Anh khẽ nhíu mày, lạnh giọng hỏi: “Hừ kêu ngươi đến? Bốn tọa thế nhưng không biết, ngươi chừng nào thì thành tín sứ của hừ.”

Vô Tướng cả kinh, nặng nề mà dập đầu nói: “Các chủ bớt giận! Thuộc hạ biết sai!”

“Hừ.” Phượng Thần Anh hừ lạnh một tiếng, nói: “Hừ gọi ngươi tới làm gì.”

“.....” Vô Tướng ánh mắt vi diệu, nhận thấy được chính mình trầm mặc lại làm cho Phượng Thần Anh hơi thở lạnh vài phần, lập tức nói: “Bởi vì – Hà Tịch.”

Phượng Thần Anh sắc mặt nháy mắt trầm xuống, lại là Hà Tịch!

“Bốn tọa nói qua, hừ phải biến mất.”

“Thuộc hạ hiểu được.....” Vô Tướng ánh mắt u ám: “Chỉ là công tử..... Ân!” Chỉ trong chớp mắt, Vô Tướng liền bị một chưởng đánh bay ra ngoài. Vô Tướng ôm ngực, đứng lên tiếp tục quỳ gối trước mặt Phượng Thần Anh.

Trong mật thất, những người liên can bởi vì biến cố này bị dọa sững sốt, ngây ngốc nhìn Phượng Thần Anh.

“Thất thần làm cái gì?” Phượng Thần Anh thanh âm âm trầm làm cho mọi người rùng mình một cái, thi hình giả thu liễm tâm thần, giơ lên roi tiếp tục ngược đánh.

“Không có lần sau.” Phượng Thần Anh lưu lại những lời này, xoay người ly khai mật thất. Vô Tướng ngăn chặn chân khí tán loạn trong cơ thể, đứng dậy đi theo.

Trong mật thất, thi hình giả không dám vi phạm mệnh lệnh Phượng Thần Anh, thành thành thật thật đánh đủ một ngàn một trăm mười tám roi. Thừa vương Tần Phiến thương tích đầy mình mới bị hừ một roi đánh vào cổ, thống khổ nuốt khí.

Phượng Tê Các, Diên Phi viện.

Đường Phi cảm thấy ngực bắt đầu đau đớn, hô hấp đều có chút khó khăn, tầm mắt dần dần trở nên mơ hồ. Trong lòng không khỏi trầm nghĩ, chẳng lẽ Tần Nghị cho hừ ăn khóa độc được kia chưa hoàn toàn giải được? Nhưng mà Tần Nghị không giống như là loại người nói chuyện không giữ lời, nếu Thuần Vu Quyết đã không có việc gì hừ, hừ là sẽ không cho hừ thuốc giải giả. Đang lúc hừ miên man suy nghĩ, bên tai vang lên một đạo thanh âm quen thuộc.

“Đáng chết! Ta đã quên ngươi không có nội lực!” Thanh âm ảo não ở bên tai xẹt qua, Đường Phi cảm giác cổ bị người điểm điểm, thân thể nháy mắt giãn ra không ít.

“Thế nào? Có cảm thấy khó chịu hay không?” Phụng Thần Anh nâng dậy Đường Phi, cho hắn dựa ở trong lòng mình, thân thủ xoa xoa hai tay của hắn. Hắn đã quên Đường Phi không có nội lực, loại chuyện điểm huyết này nếu để lâu sẽ tạo thành huyết mạch nghịch lưu, huyết quản không thông, lồng không tốt còn có thể đi đời nhà ma, hắn cứ nhiên đã quên mất! Vô Tướng không có mệnh lệnh của hắn, không dám một mình cởi bỏ huyết đạo Đường Phi, hắn cứ như vậy để mặc Đường Phi bị điểm huyết đạo gần bốn canh giờ, thiếu chút nữa hại chết hắn!

Đường Phi có chút khó chịu vuốt vuốt ngực, buồn thanh nói: “Hoàn hảo.” Vừa mới dứt lời, lòng bàn tay Phụng Thần Anh liền để phía sau hắn, ngay sau đó một đạo kinh lực mang theo nóng ấm xâm nhập thân thể, thoáng chốc hắn có cảm giác thoải mái không ít.

“Hiện tại khá hơn chút nào không?” Phụng Thần Anh thu hồi tay, ngược lại ôm thắt lưng Đường Phi thấp giọng hỏi, hắn truyền nội lực cho Đường Phi giúp hắn khai thông gân mạch bị tắc.

“Tốt hơn nhiều, cảm ơn.” Đường Phi thở một hơi thật dài, nói xong nhíu nhíu mày, mạnh mẽ tránh khỏi ôm ấp của Phụng Thần Anh, bịt mũi nói: “Người trên người mùi máu tươi như thế nào lại nồng như vậy?”

Phụng Thần Anh ngẩn ra, theo bản năng nhìn nhìn quần áo của mình, thực sạch sẽ, không cần nói vết máu, thậm chí ngay cả nước bần cũng không có.

“Ta đều tận lực tránh được, người còn vẫn ngửi thấy?” Phụng Thần Anh bất đắc dĩ nhìn mắt Đường Phi: “Ta đi đổi một bộ quần áo khác.”

“Đợi đã!” Đường Phi giữ chặt Phụng Thần Anh: “Cái này không vội.”

Phụng Thần Anh nhìn nhìn Đường Phi, lại ngồi trở lại bên người hắn, trầm giọng hỏi: “Nếu vậy, có chuyện gì mà gấp gáp?”

Đường Phi ánh mắt lạnh lùng, cắn răng nói: “Ta nghĩ muốn mượn người một người.”

Phụng Thần Anh trong mắt bịt kín một tầng âm trầm, phản thủ bắt lấy tay Đường Phi, lạnh lùng nói: “Nếu ta nói không cho mượn? Người không phải sẽ muốn vì hắn tiếp tục đánh ta một cái tát?”

“Người!” Đường Phi hung hăng nhìn hắn, chậm rãi, trong mắt ngoan lệ phai nhạt dần, thay thế bằng thật sâu vô lực cùng khẩn cầu: “Phụng Thần Anh, hãy cứu Hà Tịch, chỉ có Cốc Dương có thể cứu hắn..... Ta..... cầu người, cứu hắn.....” Đường Phi đời này chưa từng cầu xin người khác, nhưng vì Hà Tịch, hắn đứng là vẫn còn đối Phụng Thần Anh yếu thế, đứng là vẫn còn đối hắn dùng chữ “cầu” này.

Phụng Thần Anh chấn động, bắt lấy tay Đường Phi chậm rãi nói lỏng rồi buông ra, phụng mâu lạnh như băng không gợn sóng, nhìn không ra nửa điểm cảm xúc.

Gắt gao nhìn Đường Phi một hồi, Phụng Thần Anh mới trầm giọng nói: “Kêu Cốc Dương đến thái tử phủ đi.”

“Dạ.” Vô Tướng vẫn hầu ở ngoài cửa ứng một câu, xoay người rời đi. Ai cũng không có phát hiện hắn bởi vì lời của Đường Phi mà hai tay run nhè nhẹ.

Đường Phi rốt cục nhẹ nhàng thở ra, nhưng tảng đá lớn trong lòng vẫn chưa thể buông xuống, ngược lại càng áp hắn không thở nổi. Hắn lo lắng cho Hà Tịch, hắn muốn tự mình đến thái tử phủ xem, liếc mắt một cái cũng tốt.

Nghĩ nghĩ, Đường Phi vẫn là đứng dậy xuống giường, bởi vì huyết mạch còn chưa lưu thông tốt, trước mắt liền hoa lên một trận, thiếu chút nữa đầu đã đập xuống đất.

“Người muốn làm gì?” Phụng Thần Anh nhanh chóng đỡ lấy thân thể lung lay sắp đổ của hắn, thanh âm ần ần dẫn theo lửa giận áp chế, còn có một tia lo lắng không dễ phát hiện: “Người lại muốn đi nơi nào!”

Đường Phi từ từ nhắm hai mắt bình định tinh thần, đợi khi cơn chóng mặt kia đi qua, mới đẩy ra Phụng Thần Anh nói: “Đi thái tử phủ.”

Phụng Thần Anh vẫn cố gắng không chế được lửa giận, giờ phút này hoàn toàn bạo phát, thấp giọng giận dữ hét: “Thái tử phủ?! Người cho rằng không có mệnh lệnh của ta người có thể đi ra Phụng Tê Các sao? Cho dù ta cho người đi, hiện tại toàn bộ Miên Cẩm thành đều bao phủ trong huyết tinh, đi ở trên đường

cái mỗi một bước đều mang theo máu tươi, người cho rằng chỉ bằng một thân sợ máu như người có thể đi đến thái tử phủ! Hà Tịch kia đối với người mà nói thật trọng yếu như vậy?! Vậy còn ta thì sao? Người đem ta đặt ở vị trí gì!” Phượng Thần Anh nắm chặt bả vai Đường Phi, gần như nghiêng răng nghiêng lợi gầm nhẹ: “Đường Phi, đừng ý vào việc ta thích người, là có thể tùy ý làm bậy!”

Đường Phi chấn động, mạnh mẽ nhìn về phía Phượng Thần Anh, trong cặp phượng mâu kia tràn ngập lửa giận, tràn đầy tổn thương, không cam lòng cùng bất đắc dĩ.

“Ta..... Ta chỉ muốn xác định hắn có tốt hay không, ta không phải.....” Đường Phi thanh âm thấp xuống, không phải cái gì, chính hắn cũng không rõ ràng. Chỉ biết là, hắn không muốn miệt mài theo đuổi hàm nghĩa trong mắt Phượng Thần Anh, cũng không muốn đi đoán câu “thích” kia của hắn, đến tột cùng có bao nhiêu chân tâm, có bao nhiêu giả ý.

Phượng Thần Anh hung hăng nhìn Đường Phi, lực đạo hai tay cơ hồ muốn bóp nát xương cốt hân. Đường Phi bị đau nhúu mày, nhưng không có lên tiếng, đang lúc hân muốn xông thẳng ra ngoài, Phượng Thần Anh bỗng nhiên ôm cổ hân, sau đó chợt nghe thấy hân nói: “Người tới, chuẩn bị xe ngựa! Đi thái tử phủ!”

“Người có biết hay không, tại thế cục hiện nay, ta chạy đến thái tử phủ sẽ khiến cho bao nhiêu người ngờ vực vô căn cứ?” Phượng Thần Anh ôm sát Đường Phi, thanh âm ngoan lệ lại không biết làm thế nào: “Đường Phi, ta sớm hay muộn sẽ bị người hại chết !”

Đường Phi cắn cắn môi, câu “cám ơn” đã đến bên môi cuối cùng vẫn nuốt trở về, cái Phượng Thần Anh muốn cũng không phải cảm ơn. Cho nên hân chỉ có thể ôm lại Phượng Thần Anh, dùng độ mạnh yếu đồng dạng, biểu đạt xin lỗi cùng lòng biết ơn của chính mình. Phượng Thần Anh là người của Tần Nhan, Hà Tịch là người của Tần Nghị. Về tình về lý Phượng Thần Anh không ra tay cũng không sẽ có người nói cái gì, nhưng hiện tại hân là một Đường Phi xuất động người của Phượng Tê Các đi cứu đệ nhất mưu thần của thái tử, mỗi một hành động nhỏ cũng tất nhiên dẫn tới Tần Nhan khó chịu cùng nghi kỵ.

Dọc theo đường đi, Đường Phi nghe được đều là thanh âm đao kiếm chạm nhau, trong thành đã sớm đặt lệnh giới nghiêm, đại đội binh lính một thân áo giáp ở trong thành tuần đêm, không khí khẩn trương âm u làm cho Miên Cẩm môn ào náo động phồn hoa bị bao phủ trong bóng ma khủng bố.

Cho dù phong bế trong xe ngựa, Đường Phi đều có thể ngửi được mùi huyết tinh hôi thối làm người ta buồn nôn, liền tưởng tượng được đường cái của Miên Cẩm hiện tại là một quang cảnh thế nào.

Trên đường gió lạnh phần phật, bỗng nhiên một trận gió mạnh thổi qua, thổi bay bức màn xe ngựa, không khí huyết tinh nhất thời tràn ngập. Đường Phi không dám hướng ngoài cửa sổ xem, ôm ngực cúi đầu áp chế một trận ghê tởm, thiếu chút nữa đã ói ra.

“Thế nào?” Phượng Thần Anh đứng dậy ngồi vào bên cạnh Đường Phi, đem bức màn chỉnh lại cho tốt, về mặt thân thiết nhìn Đường Phi.

“Không có việc gì, người cũng biết ta sợ xe ngựa.” Đường Phi xoa xoa mồ hôi lạnh trên đầu, sắc mặt tái nhợt. Đường Phi hôm nay đầu tiên là trúng độc, sau đó lại bị Phượng Thần Anh điểm huyết đạo vào cánh giờ, hiện tại ngồi xe ngựa đi trên đường tràn ngập huyết tinh, thân thể không khỏe làm cho hân từng đợt rét run, ngực buồn đau.

Phượng Thần Anh mở ra song cửa sổ đem Đường Phi kéo vào trong lòng, dùng nhiệt độ cơ thể ủ ấm thân thể cương lãnh của hân, làm cho hân thoải mái. Đường Phi không có cự tuyệt, bả đầu dựa vào trên vai hân, khó có được một bộ dáng toàn tâm toàn ý ỷ lại.

Trừ bỏ trên đường bị người ngăn cản một lần, dọc theo đường cũng đều suông sẻ.

Đến thái tử phủ, Đường Phi cơ hồ nhảy xuống xe ngựa, cho thấy thân phận liền được cho vào, Phượng Thần Anh theo sát sau đó.

Bởi vì Hà Tịch thương thế quá nặng, Cốc Dương không dám thay đổi vị trí của hân, ngay ở trong đại sảnh giúp hân kiểm tra miệng vết thương. Hà Tịch tay phải bị nổ đến huyết nhục mơ hồ, cả xương cốt cũng có thể thấy rõ, trước ngực trúng hai đao cũng rất sâu, hơn nữa trong đó có một đao chém vào động mạch, tuy rằng đã băng bó nhưng máu tươi vẫn không ngừng chảy ra. Cốc Dương kiểm tra xong toàn thân Hà Tịch, lại dò xét mạch đập của hân, trong lòng biết nếu chữa trị không cẩn thận cho dù Hoa Đà tái thế cũng

trị không hết. Bất quá, Cốc Dương nhìn Hà Tịch liếc mắt một cái, trong mắt mang theo thương xót, cùng tiếng thở dài không thể tra ra. Có người muốn người sống, người nhất định phải sống sót.

Đường Phi hỏi chỗ của Hà Tịch liền một đường chạy như điên, ngay tại khi hắn vừa muốn bước vào đại sảnh đã bị người giữ chặt, Phượng Thần Anh từ phía sau ôm lấy hắn, nhẹ giọng nói: “Người không thể thấy máu.....” Dứt lời, liền xuất ra một miếng vải đen che mắt hắn lại, sau đó nắm tay hắn đi vào.

Nhìn Phượng Thần Anh cùng Đường Phi đến, Tần Nghị cũng không giật mình, chỉ là lạnh lùng nhìn Phượng Thần Anh liếc mắt một cái, thản nhiên nói với Đường Phi: “Đường Phi, cảm ơn người.” Người là của Phượng Thần Anh, nhưng hắn lại cùng Đường Phi nói lời cảm tạ, bởi vì hắn biết nếu không có Đường Phi, Phượng Thần Anh nhất định sẽ thấy chết không cứu.

“Hắn thế nào?” Đường Phi ánh mắt bị che nhìn không thấy, chỉ là theo bản năng đi về phía trước sờ soạng.

“Người vì cái gì đem ánh mắt bịt kín?” Thuần Vu Quyết không có trả lời vấn đề Đường Phi mà kỳ quái hỏi, tuy rằng Đường Phi là người của Phượng Thần Anh, nhưng hắn cũng không chán ghét, thậm chí còn có điểm thương thức. Nhìn thấy Đường Phi cư nhiên bị bịt mắt, đầy bụng nghi hoặc.

“Hắn không thể thấy máu.” Phượng Thần Anh thay Đường Phi trả lời, thân thủ cầm tay Đường Phi.

Thuần Vu Quyết hừ lạnh một tiếng xoay đầu, vẻ mặt lo lắng nhìn Hà Tịch, cả dung mạo cũng không cấp cho Phượng Thần Anh.

Tần Nghị tán thưởng sờ sờ Thuần Vu Quyết, sau đó nghiêm mặt lạnh lùng nói với Đường Phi: “Hắn ở ngay trước mặt người.” Sau đó nói đơn giản một chút về thương thế Hà Tịch.

Đường Phi sắc mặt trắng bệch, tránh khai tay Phượng Thần Anh, nghĩ muốn đem vải che mắt xả xuống. Phượng Thần Anh vội vàng kéo hắn, thấp giọng nói: “Đừng nhìn!” Cảm nhận được Đường Phi toàn thân nhẹ nhàng run run, Phượng Thần Anh tuy rằng trong lòng không thoải mái, nhưng vẫn nắm cả vai Đường Phi.

“Được rồi, các người dừng ở chỗ này ồn ào, hai người đến, đem hắn nâng vào một căn phòng sạch sẽ, tay chân nhẹ nhàng thôi. Sau đó phái người đưa tới một chậu lửa cùng một thau nước ấm.” Cốc Dương tùy ý xả một khối vải bố, xoa xoa hai tay đầy máu, tức giận nói. Hắn ở trong này tân tân khổ khổ cứu người, bọn họ lại ở bên kia giường cung bạt kiếm, đây là tính cái gì? Muốn đánh cũng phải đem Hà Tịch này chữa khỏi rồi nói sau?

Tần Nghị bị Cốc Dương nói như vậy, cũng hiểu được hiện tại không phải cùng Phượng Thần Anh chính thức nháo loạn, nhanh chóng chiếu theo lời của hắn đi bố trí.

“Thời điểm ta trị thương không thích có người bên cạnh, cho nên mời các người đều ra bên ngoài đợi, nếu bởi vì các người quấy nhiễu mà xảy ra sự tình gì, ta cũng không phụ trách!” Cốc Dương cầm lấy hòm thuốc vừa đi vừa nói chuyện.

Tần Nghị gật gật đầu, tỏ vẻ bọn họ nhất định sẽ ngoan ngoãn ở ngoài cửa chờ.

“Cốc Dương nói có thể cứu người, nhất định không chết được, hiện tại có thể an tâm cùng ta trở về chứ?” Phượng Thần Anh xem bọn hắn đều đi rồi, liền ở bên tai Đường Phi nói.

“Ta.....” Đường Phi có chút do dự: “Ta còn muốn, đợi Cốc Dương đi ra rồi nói sau.”

Phượng Thần Anh sắc mặt trầm xuống, nhưng không nói gì, cùng Đường Phi đợi.

Thẳng đến khi gần bình minh, Cốc Dương mới chậm rãi tiêu sái đến đại sảnh, vẻ mặt mệt mỏi đối Phượng Thần Anh cùng Đường Phi nói: “Hắn không có việc gì Nhưng mà gia ta thì không được! Ta muốn trở về ngủ! Trời có sắp xuống cũng đừng gọi ta dậy!” Nói xong liền như một trận gió chạy đi, chuyện tối hôm qua gặp được khiến hắn thật sự là cả đời cũng không muốn gặp lại, hắn hiện tại thậm chí nghĩ mắng một câu – con mẹ nó, đồ phá hoại!

Đường Phi nghe xong những lời này, tảng đá lớn ở trong lòng rốt cục thả xuống. Cường lực chống đỡ cả đêm, thân thể rốt cục chống đỡ hết nổi, dưới chân mềm nhũn thiếu chút nữa ngã ngồi trên mặt đất.

Phượng Thần Anh ngồi ở một bên một phen ôm lấy Đường Phi, ngữ khí cường ngạnh giảm nhẹ: “Trở về!”

“Àn.” Đường Phi cũng không giãy dụa, cũng không có đem vải bịt mắt tháo xuống, dựa ở trước ngực Phượng Thần Anh, hỗn loạn mất đi ý thức.

Lời tác giả: ~ a, Hà Tịch vẫn còn chưa chết, bởi vì hắn sẽ không chết lẳng nhách như vậy, hắn phải chết có giá trị a! Bích Thủy suy nghĩ, nếu lời của Tiểu Phượng Hoàng nói với Tiểu Phi Phi đều là giả, các thân ái có thể hay không cảm thấy hắn đã là tra công đến không thể cứu vãn? Hi, chân chính ngược còn chưa có lên sân khấu, các thân ái cần phải đứng vững a!

43. Chương 43: (???)

Đợi Đường Phi mở to mắt, đã là sáng sớm hôm sau. Cảm giác đau buồn trong lồng ngực buồn đã khá hơn một chút, Đường Phi vỗ vỗ đầu đau đớn ngồi dậy, có chút mờ mịt nhìn nhìn bên trong, một gian phòng huy hoàng ung dung hoa lệ. Nơi này, không phải phòng hắn, đây là phòng Phượng Thần Anh.....

“Công tử, ngài tỉnh!” Ngữ khí hưng phấn mang theo chút lo lắng, Đường Phi nhìn lại, Ưu nhi chính là đang bưng một chậu nước rửa mặt đi vào.

“Ưu nhi.....” Ngủ đã lâu không có uống nước, Đường Phi thanh âm có chút khàn khàn, Ưu nhi nhanh chóng đem nước rửa mặt thủy đặt xuống, rót một chén trà nóng cấp Đường Phi.

“Cám ơn.” Đường Phi uống xong đem cái chén đưa trả cho Ưu nhi. Ưu nhi hốc mắt đỏ lên, lẩm bẩm nói: “Đã lâu không nghe thấy công tử nói cám ơn đâu.....” Đường Phi từ lúc cùng Phượng Thần Anh ở một chỗ, Ưu nhi liền rất ít khi ở bên người hầu hạ hắn, Phượng Thần Anh đối Đường Phi sủng ái chỉ cực, thậm chí ngay cả mặc quần áo, cách ăn mặc cũng không mượn tay người khác, Ưu nhi chỉ có thể đứng ở xa xa si ngốc nhìn thân ảnh hắn trường cao ngất kia, nhìn hắn cùng chủ nhân cười đùa, sau đó ảm đạm rời đi.

“Cái gì ?” Đường Phi không có nghe rõ ràng, giơ mắt hỏi.

“Không có gì, Ưu nhi nói công tử là chủ, Ưu nhi là nô, cho nên công tử không cần thiết cùng một hạ nhân nói lời cảm tạ, đây đều là chuyện cần làm.” Ưu nhi vừa nói vừa xoay người, che dấu biểu tình mất mát trên mặt chính mình.

Đường Phi cười cười không đáp lời, vẻ mặt lơ đãng.

“Phượng Thần Anh đâu?” Đường Phi nằm tựa vào trên gối mềm mại, miên cưỡng hỏi, hôm trước đã xảy ra quá nhiều sự tình, nhiều đến hắn không kịp suy nghĩ để hiểu cho rõ ràng. Bất quá, hắn muốn biết nhất vẫn là tin tức Hà Tịch.

Ưu nhi hơi hơi chấn động, bưng nước rửa mặt đi đến trước mặt Đường Phi, tránh được ánh mắt hắn, nói: “Ưu nhi cũng không rõ ràng, nghe nói là đi ra ngoài, mấy ngày này, Miên Cẩm không yên ổn đâu.”

“Phải không?” Đường Phi nhìn màn che phía trước, hai tay nắm chặt đặt ở trên đùi, biểu tình nghiêm túc giống như đang miêu tả văn lộ tinh xảo trên bức màn: “Hắn khi nào thì trở về?”

Ưu nhi sắc mặt có chút khó coi, nhớ tới Phượng Thần Anh trước khi đi phân phó, liền kiên trì nói: “Ưu nhi, không biết.....”

“Như vậy a.” Đường Phi thản nhiên nói: “Được rồi, ta đã không còn việc gì, người đi làm việc đi, còn lại ta tự mình có thể giải quyết.”

“Nhưng mà công tử, lão gia phân phó qua Ưu nhi, hảo hảo chiêu cố công tử!” Ưu nhi có chút sốt ruột nói.

“Chiêu cố?” Đường Phi quay đầu nhìn, khóe miệng khẽ cong, trào phúng nói: “Là giám thị ta đi?” Sở dĩ một mình đi đến thái tử phủ sao?

“Không phải !” Ưu nhi sắc mặt trắng bệch, cắn môi thấp giọng nói: “Công tử, lão gia chỉ là lo lắng người.....” Ưu nhi cũng vậy, lo lắng ngài lại xảy ra chuyện.....

“Xem như,” Đường Phi nhìn đến Ưu nhi vẻ mặt hậu tâm, biết lời nói của bản thân có điểm hơi quá, một mỗi nhắm mắt lại nói: “Ta thật sự mệt mỏi, người ra ngoài đi.....”

Ưu nhi ánh mắt tối sầm, cúi đầu đáp: “Dạ, công tử. Ưu nhi ở ngay tại ngoài cửa, có việc kêu Ưu nhi một tiếng.” Nói xong liền đứng dậy lui ra ngoài.

Đường Phi ngậy ngốc một hồi mới đứng dậy xuống giường rửa mặt, sau đó Ưu nhi tiến vào thêm một lần, đưa đồ ăn cho hắn, rồi lại yên lặng lui ra ngoài.

Một tô canh gà hầm nhân sâm, một đuôi cá chép hấp, một đĩa rau cải trắng, còn có một phần măng tây xào mà hắn thích ăn nhất. Ưu nhi thực hiểu biết khẩu vị của hắn, không có gì đặc biệt hơn đồ ăn ở nhà nấu, so với sơn trân hải vị càng làm cho hắn khai vị.

Gần hai ngày không có ăn cái gì, nói không đói bụng là giả, nhưng Đường Phi thật sự không gợi nổi chút khẩu vị, tùy tiện ăn mấy miếng uống nửa bát canh rồi hạ đĩa.

Tối hôm qua mùi máu tươi gay mũi đến làm người ta buồn nôn kia đến bây giờ vẫn giống như còn nhện nhọt trong không khí, đặc biệt ở thái tử phủ, hắn thậm chí nghe được hơi thở tiêu thối. Vừa nghĩ đến những hương vị này đều là ở trên người Hà Tịch tỏa ra, hắn liền cảm thấy khổ sở, hô hấp không nổi. Một người lạnh lùng tuấn tú như vậy, trên người thường thường mang theo hoa đào hương khí thản nhiên, hắn không thể tưởng tượng Hà Tịch bị thương tổn thương tích đầy mình, hiện tại đến tột cùng là bộ dáng gì.

Xoa xoa đầu đau đớn, Đường Phi đứng dậy, hắn muốn đi thái tử phủ xem Hà Tịch, cho dù chỉ có thể liếc mắt một cái cũng tốt.

Đi đến ngoại thính, thấy thân ảnh Ưu nhi còn đứng trước cửa bồi hồi, muốn rời khỏi Phượng Tê Các chỉ sợ không có khả năng. Đường Phi nghĩ tới mấy phiến cửa sổ trong phòng.....

Vỗ vò bụi trên người, Đường Phi có loại cảm giác muốn thở dài, ở Phượng Tê Các lâu như vậy, đây là lần đầu tiên hắn leo cửa sổ.

Diên Phi viện của Phượng Thần Anh cùng tiểu viện bọn họ trụ bất đồng, một cái sân chỉ có một mình thư phòng, phòng tiếp khách thậm chí còn có một cái bình khí phòng, nghe nói mặt sau phòng ngủ của Phượng Thần Anh còn mở một cái phòng tắm, trong phòng tắm có một đại hình bể, nước trong ao là dẫn ôn tuyền thủy từ dưới đất lên, xa hoa đến cực điểm, bất quá hắn vẫn chưa xem qua.

Diên Phi viện chỉ một hoa viên cũng lớn hơn so với Tố Tâm viện của hắn, Đường Phi ở trong sân lén lút trốn trốn tránh tránh, gần mười phút mới ra khỏi Diên Phi viện.

Trong Phượng Tê Các rất ít người không biết hắn, phải làm sao để không bị phát hiện mà đi ra ngoài thật sự không phải dễ, cho nên Đường Phi đành phải lén la lén lút, một đường hướng về phiến thiên môn chạy ra khỏi Phượng Tê mà hắn lần đầu tiên đến.

Ở Phượng Tê Các trụ đã lâu, Đường Phi đại khái thăm dò được địa hình nơi này, lúc này đây hắn rất nhanh tìm được đường. Thấy phiến môn kia đã ở trước mắt, Đường Phi vừa định chuyển thất lưng đi qua, vài đạo tiếng bước chân hỗn độn liền từ phía sau truyền đến.

Đường Phi trong lòng rung mình, lắc thân trốn vào một bên nhà tranh đứng tạt vật.

Tiếng bước chân dần dần tiếp cận, sau đó ngay phía trước căn nhà tranh Đường Phi ẩn thân thì ngừng lại.

Đường Phi mồ hôi lạnh ứa ra, may mắn mấy người kia chỉ là đứng ở trước nhà tranh, cũng không có ý tứ mở cửa ra.

“Ai, người nghe nói chưa?” Trong đó một người nhỏ giọng nói.

“Chuyện gì? Người không phải muốn chỉ – sự kiện kia đi? Người biết được bao nhiêu? Ta chỉ nghe được một chút lời đồn đãi!” Một cái khác cũng cố ý đè thấp thanh âm, có chút không dám tin hỏi.

“Sự kiện gì vậy? Các người đều nghe nói cái gì? Nói ra cho huynh đệ cùng nghe một chút a!” Còn lại người kia đối với việc bản thân hoàn toàn không biết gì cả, rõ ràng cảm thấy bất mãn, ồn ào hỏi.

“Hừ –” Người nói chuyện đầu tiên làm một động tác chó có lên tiếng, sau đó dè dặt thanh âm hung tợn nói: “Muốn chết cũng không cần la to như vậy! Nếu bị nghe thấy, người chết như thế nào cũng không biết!”

“Thực xin lỗi thực xin lỗi, là đệ đệ của ta sai, đừng nóng giận, nói mau a!” Người nọ bị mắng chột dạ nói tránh, sau đó thúc giục hần mau kể: “Đêm đó ta ở lại trấn giữ Phượng Tê Các, rất nhiều chuyện cũng không biết đâu!”

Người nói đầu tiên có chút cảnh giác nhìn nhìn bốn phía, lôi kéo hai người bọn họ làm thành một vòng tròn, thấp giọng nói: “Biết Thừa vương tạo phản đi?” Hai người gật gật đầu. “Nghe nói, Thừa vương sau khi bị bắt thì phải chịu cực hình, biết là ai làm không?”

Người biết một chút thì chần chờ giây lát, sau đó thật cẩn thận nói: “Nghe nói, là lão gia chúng ta làm?”

“Đúng vậy!” Người kia khẳng định nói: “Biết không? Thừa vương kia bị treo ở ngay trong vương phủ nhà mình, ý thức tỉnh táo bị người dùng roi tẩm nước muối, nước ớt, đánh một ngàn một trăm mười tám roi! Cứ như vậy mà bị đánh từ sáng tới tối chết!”

“Lão thiên gia của ta!” Người hoàn toàn không biết gì cả kia kinh hô, mắt tràn đầy hoảng sợ nói: “Này, đây là lão gia phân phó sao? Thừa vương đó đã làm cái gì? Lại khiến lão gia dùng thủ đoạn tàn nhẫn như vậy? Một ngàn một trăm mười tám roi, chỉ sợ chưa đánh đủ đã đau đớn đến chết đi?”

“Khụ khụ, điều này, ta cũng chỉ nghe nói thôi, các người trăm ngàn lần đừng bàn luận ra ngoài! Nếu như bị người khác biết, mạng nhỏ chúng ta đều không giữ được!”

“Hiểu được, hiểu được, người nói mau a!”

Đường Phi tránh ở trong nhà tranh cũng bắt tri bắt giác như muốn ngừng lại hô hấp, một cái đáp án sinh động liên xoay quanh trong lòng, chỉ là hần không muốn đi xác định lại càng không nguyện ý tin tưởng!

“Là vì vị ở Đông viện kia!”

“Cái gì?! Chính là, cái vị ở tại Tổ Tâm viện sao?”

“Phải! Có nhớ hay không, năm trước vị công tử đó một thân thương tích, được người cứu trở về? Nghe nói chính là Thừa vương đã hạ thủ, lão gia chúng ta đây là thay vị kia báo thù! Hơn nữa hôm qua hần được lão gia ôm trở về liền trực tiếp đưa đến Diên Phi viện, phải một đồng lớn người bảo hộ!”

“Này, cái này, lão gia..... Đối với vị kia có phải hay không, có phải hay không quá.....” Thanh âm nghi kỵ chập, không dám nói hết câu.

Một trận trầm mặc qua đi, Đường Phi chỉ nghe thấy câu cuối “Về sau những lời này không thể bàn tán lung tung”, sau lại là một trận tiếng bước chân vội vàng hỗn độn, ba người đã ly khai.

Thật lâu sau, Đường Phi mới từ nhà tranh đi ra. Nhìn nhìn cánh cửa gỗ dẫn ra ngoài kia, nghĩ nghĩ vẫn là xoay lưng trở về. Có lẽ không cần lại cho Phượng Thần Anh thêm phiền toái, hiện tại thời cuộc hỗn loạn, Tần Nghị đó có thể thấy được địa vị của hần ở trong Phượng Thần Anh mà hạ độc, người khác cũng nhất định nhìn ra được. Nếu hần ở tại thời điểm máu chột này mất tích, Phượng Thần Anh sẽ làm ra những sự tình gì, hần thật sự không muốn tưởng tượng. Chỉ là từ tận đáy lòng, lần đầu tiên tin tưởng Phượng Thần Anh từng đối hần nói câu kia – thích.

Phượng Thần Anh ngồi ở trong xe ngựa thoải mái rộng thênh thênh, hầu ở trước cửa cung điện, chờ tiến cung diện thánh Tần Nhan.

Ngửi hương người, Phượng Thần Anh nhắm mắt dưỡng thần, trong đầu lại hiện lên bộ dáng Đường Phi. Trào phúng, châm biếm, khinh thường, lạnh lùng, phẫn nộ, mỉa mai, mê loạn, nhiệt tình, còn có yếu ớt hiếm thấy đêm qua, mỗi một biểu tình đều sinh động như vậy, chân thật như vậy. Hơi thở dài một môt đôi môi mỏng của hần truyền ra, từ khi nào thì bắt đầu, Đường Phi đã trọng yếu đến mức có thể tùy ý gây xích mích nổi lòng cùng tình cảm của mình?

Mắt phượng xinh đẹp mạnh mẽ mở ra, trong mắt mang theo nhiều điểm hàn ý, đây chỉ là một cái trò chơi, mà hắn đã quá nhập diễn. Nghiêm túc, liên nguy hiểm, hắn chưa từng có ý muốn trở thành diễn viên trong đó, bây giờ là thời điểm nên dứt ra ly khai sao? Nhưng mà, Phượng Thần Anh có chút không cam lòng nắm chặt hai đấm, hắn đã muốn bắt đầu đối Đường Phi động tình, hắn không muốn cứ như vậy chấm dứt trò chơi này. Rốt cuộc là vì cái gì? Vì cái gì chấp nhất Đường Phi như vậy? Phượng Thần Anh ánh sáng lạnh trong mắt dần dần tán đi, trước mắt mê hoặc, vừa mới bắt đầu hắn là vì muốn chinh phục Đường Phi, thậm chí muốn nhìn hắn rút đi thái độ cuồng ngạo, ở trong tuyệt vọng thống khổ giãy dụa. Nhưng hiện tại, hắn cũng không biết bản thân có nên hay không tiếp tục trò chơi này, càng không biết chính mình rốt cuộc muốn cái gì. Nếu muốn hắn cứ như vậy buông tha cho Đường Phi, hắn không cam lòng, còn có một loại cảm giác xa lạ hơn, hắn nói không nên lời, cũng cự tuyệt suy nghĩ.

“Vương gia.” Ngoài xe ngựa, xa phu cung kính kêu một tiếng.

Phượng Thần Anh bình ổn tâm thần, chỉ cần gặp phải chuyện liên quan đến Đường Phi, hắn liền hoàn toàn rối loạn. vén lên màn xe, gương mặt một nửa của Tần Nhan ánh vào trong mắt mình, ầm ập tươi cười kia có chút chói mắt.

Phượng Thần Anh xuống xe, chấp khởi tay Tần Nhan, ôn nhu nói: “Vất vả.”

Tần Nhan điềm đạm cười lắc đầu: “Hết thấy đó đều là chuyện ta và người muốn, cho nên đáng giá.”

“Hừ.” Một tiếng hừ lạnh quen thuộc đánh gãy ầm ập ngăn ngừa của bọn họ, hai người theo tiếng nhìn lại, là Tần Nghị cùng Thuần Vu Quyết.

Thuần Vu Quyết nghiêm mặt lạnh lùng đi đến trước mặt Phượng Thần Anh, Phượng Thần Anh đối hắn mỉm cười, ngữ khí không kiêu ngạo không siểm nịnh tiếp đón: “Thái tử điện hạ, Thuần Vu tướng quân.” Thuần Vu Quyết tuy rằng chưa qua mười sáu tuổi, nhưng bởi vì kế thừa danh nghĩa của sư phụ hắn, đệ nhất danh tướng Hoàng Diệp Phương Thanh Diễm, cho nên tuổi còn trẻ mà ở ngay tại trong triều được một cái chức vị tiên phong. Sau lại ở trong mấy lần đại chiến dịch, tạo được thành tích xa xỉ, Tần Nghị cùng tam quân đại lực tiến cử, Thuần Vu Quyết mười sáu tuổi liền trở thành thiếu niên tướng quân đầu tiên của Hoàng Diệp, cũng là tướng quân trẻ tuổi nhất.

Thuần Vu Quyết mặc dù ở trước mặt hoàng thượng cũng không có sắc mặt hoà nhã gì, huống chi là hắn chán ghét Phượng Thần Anh. Cho nên hắn không chút khách khí quát Phượng Thần Anh cùng Tần Nhan đang nắm tay nhau liếc mắt một cái, thanh âm lạnh lùng nói: “Phượng Thần Anh, nếu người đối Đường Phi còn một chút tình nghĩa, để cho hắn rời đi.”

Phượng Thần Anh phượng mâu híp lại, giương lên khóe miệng cười nói: “Thuần Vu tướng quân, chẳng lẽ gần đây ở thái tử phủ thực thanh nhàn sao? Nên muốn quản cả gia sự của phượng mẫu đây.” Trong lòng lại tràn đầy ghen tuông, Đường Phi khi nào thì cùng tiểu tướng quân này có giao tình sâu như vậy!

“Tiểu Quyết, trở về.” Tần Nghị mắt lạnh nhìn Phượng Thần Anh cùng Tần Nhan nói, Thuần Vu Quyết không cam lòng trừng mắt nhìn Phượng Thần Anh một cái, rồi về tới bên người Tần Nghị.

“Phượng Các chủ,” Tần Nghị khóe miệng mỉm cười, trong mắt lại mang theo lạnh lùng hận ý: “Mối thù giết huynh, bốn vương nhất định suốt đời khó quên, ở lúc này bốn vương cho người một lời khuyên, bảo vệ tốt những thứ người quý trọng, bởi vì bốn vương sẽ tự tay cướp đi hắn, sau đó ở trước mặt người, chậm rãi, chậm rãi, hủy diệt hắn.”

Phượng Thần Anh trên mặt tươi cười cũng dần dần phục hồi, ánh mắt âm lệ: “Người có thể thử xem.”

Tần Nghị cũng trả lại cho hắn một cái tươi cười khiêu khích, sau đó nhìn Tần Nhan liếc mắt, nói: “Ngũ đệ, nhĩ hảo tự lo lấy thân.” Nói xong, liền lôi kéo Thuần Vu Quyết vào trong xe ngựa thái tử phủ rồi đi.

“Thần Anh,” Tần Nhan thanh âm ôn nhuận vang lên ở bên tai, mang theo ản ản dò hỏi: “Người sợ hãi sao?”

“Sợ?” Phượng Thần Anh bỗng nhiên nở nụ cười, cười bờ bãi, cười lãnh liệt: “Ở trong tự điểm của bốn tọa, chưa từng có từ sợ! Huống chi, bốn tọa chưa từng có nhược điểm. Nhưng thật ra tiểu Nhan người, về sau phải cẩn thận đề phòng hắn. Ta duy nhất để ý, chỉ có người.”

Tần Nhan chấn động, tươi cười chậm rãi ở trên mặt tràn ra, gắt gao cầm tay Phượng Thần Anh lăm bắm nói: “Ta biết, ta luôn biết.” Đường Phi kia bất quá chỉ là nam sủng, Thần Anh như thế nào có khả năng sẽ đối hấn động tâm, hấn đối tới với Đường Phi chỉ là làm cho người khác xem, vì hấn. Thần Anh chỉ muốn lợi dụng Đường Phi giúp hấn đỡ đi một ít ám tiễn, Thần Anh là vì bảo hộ hấn!

Tần Nhan lâm vào mùng như điên, không có chú ý tới, trong đôi mắt nhìn như vô tình của Phượng Thần Anh, có một tia lo lắng chợt lóe qua.

Xe ngựa Tần Nghị.

Trong thùng xe một trận trầm mặc, Tần Nghị tâm tình không tốt, hôm nay phá lệ không chọc Thuần Vu Quyết. Thuần Vu Quyết nhìn mắt Tần Nghị, há miệng thở dốc cuối cùng vẫn là mở miệng nói: “Người thật sự, sẽ đối Đường Phi xuất thủ? Cũng không thể chữa hấn một con đường sống?”

“Tiểu Quyết,” Tần Nghị yên lặng nhìn Thuần Vu Quyết, trong mắt bình tĩnh không gợn sóng, ngữ khí lại trầm trọng vô cùng: “Người chết kia, là thân huynh đệ của ta.”

Thuần Vu Quyết run lên, hai tay bỗng dưng nắm chặt. Vì người chết là thân huynh đệ, cho nên mặc kệ trả giá bao nhiêu đại giới, hy sinh bao nhiêu người vô tội, cũng sẽ báo thù. Loại cảm giác này, hấn so với bất luận kẻ nào đều hiểu rõ hơn.

Lần đầu tiên, Thuần Vu Quyết chủ động cầm bàn tay lạnh như băng của Tần Nghị, trầm giọng nói: “Mặc kệ người muốn làm cái gì, ta đều đứng ở bên cạnh người, hỗ trợ người.”

Tay bỗng dưng bị phản cầm, gắt gao, lực đạo lớn làm cho Thuần Vu Quyết cảm thấy có chút đau, nhưng hấn không có tránh khai, tùy ý Tần Nghị nắm, thật lâu cũng không có buông ra.

44. Chương 44: Loạn...

Khi Phượng Thần Anh trở lại Diên Phi viện, Đường Phi đang ngồi ở trong đình của hoa viên chờ hấn, trên bàn đã đặt một bầu rượu, xem ra đã đợi hấn thật lâu.

“Đã trở lại.” Đường Phi buông chén rượu trong tay thản nhiên nhìn về phía Phượng Thần Anh. Phượng Thần Anh hơi hơi giương lên khóe miệng hướng hấn đi đến, loan hạ thắt lưng liền từ tay hấn uống một ngụm rượu, sau đó mặt nhẩn nhuộm, nói: “Lạnh? Như thế nào không gọi người tới hâm nóng? Người – ngồ!” Phượng Thần Anh chữ “đến” còn chưa ra miệng, đã bị Đường Phi dùng cái chén ngăn chặn.

“Hơn nửa đêm ai còn rảnh hầu hạ người?” Đường Phi trắng mắt liếc Phượng Thần Anh một cái, sau đó thu hồi tay, tức giận nói: “Thích uống hay không uống?”

“Uống!” Phượng Thần Anh bất lấy tay Đường Phi, sau đó ở trên miệng chén liếm liếm, gắt gao theo dõi ánh mắt hấn, giọng nói khàn khàn: “Chỉ cần là người uy, ta đều thích uống.”

Đường Phi khóe miệng co rút, rút khỏi tay của Phượng Thần Anh nói: “Ăn cơm chưa?”

Phượng Thần Anh lơ dềnh cười cười, ở bên người Đường Phi ngồi xuống nói: “Ăn một chút, bất quá bụng còn đói.” Đêm nay trong cung cử hành khánh công yến, cũng là những người yến hội hôn lễ Tần Nhan đêm đó, cả đêm trừ bỏ âm ỹ bàn luận chính sự, thì là nhạc thanh ca múa nhiều người, hấn căn bản không có khẩu vị ăn gì cả. Cố nén khó chịu trong lòng, cùng đám đại quan nở nụ cười đối trá, đến hơn nửa đêm mới vội vàng trở về, một hồi đến liền nhìn thấy Đường Phi đang đợi hấn, phiền toái trong lòng giống như trong nháy mắt đều tiêu thất. Cái loại cảm giác bỗng nhiên an tâm đến, cả Phượng Thần Anh đều cảm thấy mặc danh kỳ diệu.

Đường Phi nhìn hấn một cái, sau đó đứng dậy đi phòng bếp của Diên Phi viện.

Hơn mười phút sau, Đường phi cầm một cái khay trở về, mặt trên làm hai cái trứng luộc lòng đào cùng một bát – mì sợi.

Phượng Thần Anh nhìn nhìn mấy thứ trên khay, sau đó về mặt kinh hãi cùng cảm động nhìn Đường Phi nói: “Đây là làm cho ta?”

Đường Phi về mặt mắt tự nhiên, nói: “Ách..... Khụ khụ, ta cũng chỉ biết làm trứng gà mà thôi, người đừng trông cậy nhiều vào ta.” Nói xong, một tầng ửng đỏ khả nghi thoáng qua trên mặt, một bộ dáng ngượng ngùng cùng không được tự nhiên hiếm thấy, Phượng Thần Anh xem trong lòng chấn động, giống như có cái gì mới nổ tung, vừa ngọt vừa ấm, còn có một tia nhột nhạt thỏa mãn.

“Không, như vậy cũng rất tốt.” Phượng Thần Anh nhẹ giọng nói, cầm lấy chiếc đũa, tinh tế chậm nuốt, tựa hồ loại thực phẩm bình thường đến không thể bình thường hơn này, là món ngon vật lạ đệ nhất thiên hạ. Mà trên thực tế, ở thật lâu thật lâu về sau, Phượng Thần Anh vẫn như cũ quyến luyến phần mỹ vị bình thường này, vĩnh viễn cũng quên không được, chỉ là khi đó, Đường Phi đã không bao giờ còn vì hắn rửa tay vào bếp.

Mà giờ phút này, người nào đó ăn mì nước nóng hầm hập cùng trứng gà luộc ngọt ngào, khéo môi nhếch lên sự thỏa mãn thản nhiên. Tên còn lại ngồi ở ghế đá bên cạnh, một bên uống rượu một bên nhìn người đối diện, khéo miệng đồng dạng vẽ ra một độ cong. Ở trong hoa viên tràn ngập sương mù, hai người ẩm áp tĩnh dật mà lưu luyến.

Đêm hôm đó, Đường Phi một mình uống rượu liên say, mà Phượng Thần Anh không có uống bao nhiêu cũng say, là say trong lòng. Cho nên, khi Đường Phi bật ra câu kia “Phượng Thần Anh, mặc kệ kết quả như thế nào, ta hy vọng người có thể buông tha Hà Tịch”, Phượng Thần Anh thất thần trả lời “Hảo”.

Ngày mười chín tháng Giêng, Miên Cẩm thành bị huyết tẩy rốt cục khôi phục ồn ào náo động ngày xưa. Đêm đó máu chảy thành sông, thi thể chất thành núi, mà trong ngắn ngủn mấy ngày, trên đường cái cả tuyết đọng cũng không nhìn thấy. Thậm chí ngay cả sông đào bảo vệ thành, cũng so với trước sạch sẽ hơn nhiều. Người được phân công cố ý quét dọn thực sạch sẽ, có điều khắp nơi không khí lạnh như băng, thiếu đi loại hơi thở phổ thường.

Trên đường vẫn giống ngày xưa buôn bán phồn hoa, trên đường người qua lại nói gót sóng vai. Chỉ là, bọn họ không dám cao giọng đàm luận, tùy ý cười đùa, những tiếng rao hàng bên đường cũng không ra sức gào lên như trước, quán ăn tiệm rượu đã không còn tiếng người ồn ào, giống nhau đều nhỏ giọng nói chuyện, ánh mắt trao đổi. Trên đường còn có một đại đội binh mã tuần thành, bọn họ đến mỗi một chỗ, người nơi đó tổng hội ăn ý an tĩnh lại, lui ở một bên cúi đầu, một bộ dáng thật cẩn thận mặc cho bọn hắn đi qua, đợi cho những người đó đi xa mới thở dài một ngụm, cầm đồ đạc của mình vội vàng bận rộn chạy về nhà. Sợ rằng không cẩn thận sẽ bị người ta nói là loạn đảng của Thừa vương, sau đó cả nhà chết oan chết uổng.

Miên Cẩm thành trên không tựa hồ còn huyết vụ phiêu đảng đêm đó chưa tan hết, vẫn bao phủ ở trong một mảnh âm u, lão thiên gia cũng không có ý tứ, cũng không chịu nghĩ đã là cuối đông rồi, mà ban cho một trận mưa đầu xuân.

Đường Phi đi ở trên đường cái quen thuộc của Miên Cẩm, nhìn đám người có chút trầm lặng, hơi hơi lắc đầu. Ngày mười lăm đêm đó, rốt cuộc có bao nhiêu thảm thiết hắn không biết, nhưng mà trong không khí đến bây giờ còn chưa tán sạch mùi hôi thối, chứng minh đêm đó là một địa ngục trần gian. Hắn hướng thái tử phủ đi đến, nghe nói Hà Tịch tĩnh, hắn vô luận như thế nào cũng phải đi xem.

Ưu nghi nhăm mắt theo đuôi Đường Phi, đồng thời còn có Mặc Trúc vẫn luôn xem Đường Phi không vừa mắt. Hắn phụng lệnh Phượng Thần Anh bảo hộ Đường Phi, không dám cãi lời Các chủ, đành phải một đường không tình nguyện đi theo.

“Giá! Giá!” Một chiếc xe ngựa theo góc đường toát ra, phóng nhanh đến.

Ưu nghi cùng Mặc Trúc nhanh tay lẹ mắt, mỗi người một bên giữ chặt hai cánh tay Đường Phi, đem người đưa đến địa phương an toàn.

Mặc Trúc trong lòng một trận bốc lửa, vừa muốn chửi ầm lên, đợi thấy rõ ràng xe ngựa kia, liền đem những lời thô tục kia cường ngạnh nuốt trở về, sau đó theo bản năng nhìn về phía Đường Phi. Đó là xe ngựa

Phượng Tê Các! Hơn nữa xuyên thấu qua bức màn bị gió thổi, hắt rõ ràng nhìn thấy Các chủ nhà mình đang cùng Hiền vương, giống như – ôm nhau!

Đường Phi biểu tình có chút trở mắt, ngơ ngác nhìn mũi chân, tựa hồ không có nhìn đến một màn vừa rồi.

Ưu nghi hoảng hốt, có chút khẩn trương giữ chặt Đường Phi nói: “Công tử!”

“Làm sao vậy?” Đường Phi bị Ưu nghi dọa, lấy lại tinh thần hỏi.

“Ách, ách..... Không có gì, chính là muốn hỏi một chút công tử có mệt mỏi không, không bằng chúng ta tìm một chỗ nghỉ một chút đi!” Ưu nghi bận rộn nói.

“Chúng ta mới đi ra đã bao lâu?” Đường Phi nghi hoặc nhìn Ưu nghi liếc mắt một cái: “Ta không phiền lụy, vẫn là nhanh chân lên, nơi này cách thái tử phủ còn có đoạn khoảng cách.” Nói xong liền xoay người tiếp tục hướng thái tử phủ đến.

Mặc Trúc cắn cắn môi, vừa muốn nói cái gì liền bị Ưu nghi hung hăng chặn một phen, trừng mắt thấp giọng nói: “Câm miệng!” Sau đó đuổi theo cước bộ Đường Phi. Mặc Trúc sờ sờ cái mũi, làm gì, hắt bất quá chỉ muốn đề nghị sửa một cách đi thôi, xem phương hướng của lão gia hắt là vào cung, ngay ở bên cạnh thái tử phủ, lỡ như hai bên gặp nhau, đến lúc đó muốn tránh cũng tránh không được! Bối bối, Mặc Trúc cũng đi theo.

Kỳ thật một màn vừa rồi, Đường Phi đều thu hết vào mắt. Chỉ là hắt không biết nên nói cái gì, cũng không biết tại sao trong nháy mắt có cảm giác phẫn nộ, cho nên chỉ có thể dùng lãnh đạm mọi ngày che dấu cảm xúc của mình.

Nhẹ nhàng vẫy vẫy đầu, Đường Phi đem cơn tức mặc danh kỳ diệu trong lòng đè ép xuống, hiện tại hắt là lo lắng cho Hà Tịch mới đúng.

Thái tử phủ.

“Khởi bẩm điện hạ, có khách nhân tới thăm!” Quản gia vội vã chạy đến đại sảnh, Tần Nghị đang cùng Thuần Vu Quyết đánh cờ.

Còn có người đến thái tử phủ bái phỏng? Tần Nghị đầu cũng chưa nâng một chút, suy tư về bước cờ tiếp theo nên đi như thế nào, không thèm để ý hỏi: “Ai?”

“Ách, hắt nói hắt gọi là Đường Phi, chính là vị công tử bị mất đêm đó.” Quản gia như là sợ Tần Nghị không nhớ rõ, cẩn thận nhắc nhở.

Tần Nghị chấp một nước cờ, trên mặt không có quá nhiều cảm xúc hiển lộ, ngưng thần nhìn bàn cờ liếc mắt một cái, mới cầm quân cờ trong tay hạ xuống. Thuần Vu Quyết giương mắt nhìn nhìn Tần Nghị, quân cờ kẹp giữa hai tay bị hắt linh hoạt chuyển chuyển, sau đó đem nó bỏ lại vào trong chén, nói: “Hôm nay không có tâm tình, không chơi nữa.” Nói xong chỉ thị tiểu tư hầu ở một bên đem bàn cờ nguyên vẹn cất cho tốt, hôm khác tiếp tục ván cờ hôm nay. Ở thái tử phủ, bọn hạ nhân đã có thói quen xem mệnh lệnh Thuần Vu Quyết tương đồng với mệnh lệnh Tần Nghị, tiểu tư hầu Tần Nghị chẳng những không có phản đối, ngược lại về mặt không biết làm thế nào nhìn Thuần Vu Quyết, liền thúc thời thu hồi bàn cờ.

“Thỉnh hắt vào đi.” Tần Nghị bất đắc dĩ đối quản gia phất tay nói.

“Nhưng điện hạ, nô tài có một câu không biết nên nói hay không.” Quản gia không nghe lệnh đi thỉnh, mà là khom người đáp.

“Người chừng nào thì nói chuyện cũng áp a áp ứng?” Tần Nghị giương lên khóe miệng: “Nói.”

“Đường Phi này, là người của Phượng Tê Các.” Lão quản gia tuy rằng qua tuổi sáu mươi, nói chuyện lại trung khí mười phần: “Hắt nhiều lần đến bái phỏng thái tử phủ nhưng lại là ở thời khắc rồi rên, lão nô chỉ sợ hắt có ý đồ khác.”

“Hắt? Hắt có thể ý đồ cái gì?” Tần Nghị buồn cười nói: “Nhiều nhất chính là đồ một người mà thôi, lão quản gia không cần quá lo lắng, cho hắt vào đi.”

“Điện hạ!”

“Được rồi, để hấn tiến vào.” Tần Nghị không kiên nhẫn khoát tay, ý bảo hấn không cần nói nữa.

Lão quản gia thở dài, nói: “Lão nô tuân mệnh.”

Tần Nghị không có tiếp kiến Đường Phi, mà là trực tiếp phái người mang hấn đến chỗ của Hà Tịch đang trụ.

“Vì cái gì để Đường Phi đi gặp hấn?” Khi thân ảnh Đường Phi biến mất ở trong tiểu viện của Hà Tịch, Thuần Vu Quyết từ chỗ tối bước ra, nhìn Tần Nghị một bên hỏi.

“Bởi vì Hà Tịch muốn gặp hấn, hơn nữa không có Đường Phi, hấn đã sớm.....” Tần Nghị dừng một chút: “Coi như báo đáp Hà Tịch đi.” Nói xong dặt tay Thuần Vu Quyết rời đi.

“Hai người các ngươi ở chỗ này chờ đi.” Đường Phi phân phó xong liền vào phòng, Ưu nhi cùng Mặc Trúc hai mặt nhìn nhau, đều thấy được do dự trong mắt đối phương.

“Theo vào hay không?” Mặc Trúc khó xử hỏi Ưu nhi.

“Công tử nếu không muốn cho chúng ta đi theo, thì ở ngay tại nơi này đợi đi, đây là thái tử phủ, sẽ không nên gặp chuyện không may.” Ưu nhi có chút âm thầm nhìn cánh cửa đóng chặt liếc mắt một cái, xoay người tìm địa phương cách cửa gần nhất ngồi xuống. Mặc Trúc cảm giận nhìn Ưu nhi, chà chà chân sau vẫn là không cam lòng ngồi đến bên cạnh Ưu nhi.

Đường Phi chân tay nhẹ nhàng đến giữa phòng ngủ, Hà Tịch dựa ở đầu giường đang ngủ, trong tay đang cầm một nửa cuốn sách, chân bông thật dày phủ ở phần eo hấn trở xuống, bởi vì mặc áo ngủ nhiều lớp nên che đi miệng vết thương trên người hấn, có điều khuôn mặt thanh dật tái nhợt như tờ giấy không chút huyết sắc, chứng minh hấn cách đây không lâu từng chịu qua vết thương trí mạng.

Chậm rãi thông thả đến bên giường Hà Tịch, Đường Phi có chút đau lòng vén lên mái tóc mềm mại che phủ trán Hà Tịch, trong mắt tràn đầy áy náy cùng đau lòng. Hấn từng tùy ý thương tổn Trần Thần, thẳng đến khi đi vào thế giới mặc danh kỳ diệu này mới hối hận không thôi. Cho nên hấn muốn bảo hộ Hà Tịch, ít nhất có thể cho hấn không phải chịu một ít thương tổn, đáng tiếc hấn vẫn là.....

“Ai.....” Khúc khởi ngón tay nhẹ nhàng xoa hai má tái nhợt, Đường Phi thở dài.

Thu hồi tay, Đường Phi thẳng đứng dậy. Hấn không tính đánh thức Hà Tịch, chỉ cần nhìn thấy hấn không có việc gì là tốt rồi. Ngay tại khi hấn xoay người, một bàn tay lạnh lẽo bắt được tay hấn.

“Đừng đi.....” Thanh âm suy yếu, mang theo hèn mọn cầu xin.

Đường Phi trong lòng căng thẳng, xoay người nhìn Hà Tịch hai mắt ửng đỏ, vẻ mặt tha thiết nhìn hấn.

“Đường Phi, chớ đi.....” Hà Tịch thanh âm có chút run run, gắt gao bắt lấy tay Đường Phi, như sợ hấn bỗng nhiên rời đi.

“Ta sẽ không đi.” Đường Phi phản thủ nắm chặt Hà Tịch, mười ngón giao nhau, tiến lên ngồi xổm trước mặt Hà Tịch, vươn tay kia xoa hai má hấn nhẹ giọng nói: “Hà Tịch, ta sẽ không đi.”

“Ồ.....” Đường Phi lời nói vừa ra, Hà Tịch nước mắt rơi như mưa, cháy bỏng đầu ngón tay Đường Phi, cũng cháy bỏng tâm hấn. “Ta nghĩ đến, sẽ không còn được gặp lại ngươi.....”

“Sẽ không.” Đường Phi ngữ khí kiên định, lau đi nước mắt trên mặt hấn trầm giọng nói: “Ngươi đã quên chúng ta còn ước định sao? Chúng ta đã thề sẽ trở gia hương của ngươi nhìn xem, ta biết ngươi sẽ không như vậy mà rời đi ta.”

“Không,” Hà Tịch một bên rơi lệ một bên lắc đầu: “Ta chỉ sợ phải nuốt lời”

“Tin tưởng ta!” Đường Phi kiên định nói: “Phượng Thần Anh đã đáp ứng ta, mặc kệ kết quả như thế nào, hấn đều chờ cho ngươi một con đường sống. Sẽ không lại có chuyện như vậy xảy ra, Hà Tịch, sẽ không có.”

Hà Tịch chấn động, hai mắt đầm lệ nhìn Đường Phi, giống như không tin nỉ non nói: “Ngươi, đi cầu Phượng Thần Anh? Bởi vì ta ngươi lại đi cầu Phượng Thần Anh đúng hay không?”

“Ta cảm thấy đáng giá.” Đường Phi cúi đầu, thân thủ giúp Hà Tịch đắp lại cái chăn đã sắp rơi xuống.

Đáng giá..... Đường Phi nói vì hần, đáng giá..... Hà Tịch cắn môi dưới, áp chế cảm xúc kích động, hần sợ chính mình sẽ nhịn không được thất thanh khóc rống, càng sợ bản thân nhịn không được sẽ liều lĩnh mang theo Đường Phi rời khỏi chốn thị phi này, vĩnh viễn cũng không trở về!

“Làm sao vậy ?” Đường Phi ngẩng đầu nhìn Hà Tịch một bộ dáng ần ần, lo lắng hỏi, thấy Hà Tịch đã cắn môi dưới thành trắng bệch, ý nghĩ nóng lên liền nâng tay giúp đỡ, nhẹ nhàng vuốt ve nói: “Người làm cái gì vậy? Đã bị thương một thân còn muốn tái lộng miệng vết thương, làm cho ta lo lắng?” Từ trước, mỗi lần Trần Thần bị hần làm cho chịu ủy khuất, cũng thích cắn môi dưới như vậy, bộ dáng ần ần lại quật cường tổng làm cho hần trong lòng không tự giác mềm mại không ít, sau đó cúi xuống ở trên vết răng nhẹ nhàng hôn lên, tỏ vẻ bản thân đã nói nhầm rồi giải thích. Khi đó Trần Thần sẽ cười sảng lạn giống như thái dương bình minh ấm áp, giống như thương tổn tích tụ trong lòng lập tức biến mất không dấu vết, tổng có thể làm cho Đường Phi tâm không tự giác đập nhanh vài nhịp.

May mắn, tuy rằng trước mắt khuôn mặt này cùng Trần Thần có bảy phần giống nhau, nhưng Đường Phi vẫn không trầm mê mà đem Hà Tịch trở thành Trần Thần hôn xuống. Biết hành động của mình có bao nhiêu thất lễ cũng ái muội, Đường Phi nhanh chóng thu hồi tay để ra sau lưng, thân mình đứng thẳng mắt tự nhiên ho nhẹ nói: “Khụ, về sau đừng tiếp tục cắn môi, có cái gì không vui liền nói cho ta biết đi.”

Hà Tịch lẳng lẳng xoa địa phương bị Đường Phi đụng chạm qua, cảm giác đầu ngón tay ấm áp làm cho đôi môi tái nhợt của hần có chút nóng lên, trong lòng rung động càng thêm mãnh liệt. Hần thích Đường Phi, không, hần là yêu. Hần yêu Đường Phi, từ thật lâu trước kia, khi hần muốn bứt ra lại phát hiện bản thân đã không thể tự kiềm chế.

“Đường Phi.....”

Đường Phi đang nghĩ tới nên dùng cố gì để giải thích hành vi vừa rồi, bỗng nhiên nghe được Hà Tịch gọi hần, mang theo thật sâu quyến luyến. Vừa ngẩng đầu, Hà Tịch đã quỳ gối trên giường, thân thể dựng thẳng, gắt gao ôm cổ hần, sau đó có cảm giác một đôi môi mát rượi cứ như vậy dán ở trên môi của mình.

Đường Phi đầu như nổ tung, tư duy trống rỗng, một chút cũng không nghĩ được, chỉ là bản năng muốn đẩy ra hần. Đáng tiếc tay vừa đụng tới Hà Tịch, bỗng dưng nhớ tới – Hà Tịch trọng thương trong người, không thể mạnh tay đẩy hần!

45. Chương 45

Từ trong phòng Hà Tịch đi ra, Đường Phi vẫn bị vây trong trạng thái thất thần.

Ưu nhi vội vàng đi lên trước, nhìn Đường Phi bộ dáng giống như mất hồn, khẩn trương hỏi: “Công tử ngài làm sao vậy? Có phải hay không, Hà Tịch công tử..... Không tốt?”

“Ân ?” Đường Phi ngẩn ra, ánh mắt nhìn về phía Ưu nhi có chút mờ mịt: “Không, hần tốt lắm.....” Ngẩng đầu nhìn nhìn sắc trời, còn nói: “Thời gian không còn sớm, chúng ta trở về đi.”

Ưu nhi cùng Mặc Trúc liếc nhau, đuổi theo cước bộ Đường Phi.

Khóe môi còn lưu lại cảm giác mát lạnh trên môi Hà Tịch, Đường Phi âm thầm thở dài một tiếng. Hà Tịch hôn hần, chung quy là làm rõ cảm giác của hần đối với mình. Đường Phi không có cự tuyệt, cũng là không đành lòng cự tuyệt, nhìn đến Hà Tịch hơi ngượng ngùng lại cố nén sợ hãi trong lòng, hỏi mình có thích y hay không, hần không có trả lời, chỉ là nhẹ nhàng ôm lấy thất lưng Hà Tịch để cho hần nằm lại trên giường, phủ lại chăn cho hần. Hà Tịch vẫn đang vội vàng muốn biết đáp án, ngay tại thời điểm hần có chút vô thố, một tỷ nữ thái tử phủ đến đưa thuốc, vô hình trung giải vây giùm hần. Đường Phi tự tay uy Hà Tịch uống thuốc, may mà trong dược có thành phần an thần, Hà Tịch uống xong dược liền mơ mơ màng màng ngủ. Đường Phi cứ như vậy nhìn dung nhan khu ngủ không hề phòng bị của hần ngồi yên nửa giờ, cuối cùng thở

dài một tiếng, câu “thực xin lỗi” xoay quanh trong lòng, nhưng vẫn là không thể nói ra. Hắn nghĩ, ít nhất ở phía sau không cần thương tổn Hà Tịch, ít nhất có thể cho hắn một cơ hội nằm mộng đẹp.

Đường Phi chưa bao giờ thích làm việc ướt át rồi rầm, ở phương diện tình cảm lại càng đặt nặng, cơ hồ đến độ tuyệt tình. Vô luận là ai ở trước mặt hắn tỏ tình, hắn dùng một câu “thực xin lỗi, ta đối với người không có hứng thú” liền đem đối phương tổn thương đến thương tích đầy mình. Nhưng mà, hắn cũng là muốn tốt cho bọn họ, dao sắc chặt một cái tuy rằng thống khổ, nhưng so với kéo dài hư tình giả ý đều tốt hơn, một cái là chỉ tổn thương một lần, một cái lại là thương tổn cả đời. Nhưng hiện tại, Đường Phi đối với Hà Tịch ốm yếu tái nhợt, những lời thương tổn không thể bật ra được, tình cảm giả dối càng giả bộ không được. Khi nào thì bắt đầu, hắn cũng sẽ băn khoăn cảm thụ người khác chứ? Khi nào thì bắt đầu, hắn cũng sẽ mềm lòng? Rõ ràng trước kia bản thân, không phải như thế. Hắn đem chính mình, lâm vào hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan a.....

Cúi đầu đi ra thái tử phủ, bỗng nhiên phát hiện có cái gì không thích hợp, phía sau vẫn đi theo tiếng bước chân giống như không có. Quay đầu nhìn lại, Ưu nhi cùng Mặc Trúc đã dừng cước bộ, bối rối nháy mắt cho hắn, Mặc Trúc còn liên tiếp hướng phía sau hắn bĩu môi.

Đường Phi sửng sốt, xoay người nhìn lại, Phượng Thần Anh đang đứng ở bên cạnh xe ngựa nhìn hắn.

Phúc vương phủ.

Tần Chiêu có chút hưng phấn lại có chút vội vàng ở đại sảnh đi qua đi lại, ánh mắt không ngừng hướng ngoài cửa nhìn xung quanh, tựa hồ đang chờ đợi cái gì.

“Vương gia ! Vương gia!” Một tiểu thị ăn mặc như thiếu niên hùng hực chạy vào, Tần Chiêu so với hắn càng nóng vội, nhanh chóng bắt lấy hắn hỏi: “Thế nào? Hắn nói như thế nào?”

“Vương gia, tới gặp người không phải Hiền vương, là mưu thần trong phủ hắn!”

“Cái gì?!” Tần Chiêu sửng sốt, ánh mắt bỗng nhiên trở nên hung ác: “Hắn cứ nhiên cho một hạ nhân tới gặp bốn vương?”

“Vương gia, vị đại nhân kia nói, Hiền vương hôm nay muốn vào cung diện thánh cho nên mới không rảnh đến vương phủ phò ước. Bất quá, hắn hẹn ngài buổi trưa ngày mai, đông giao Minh Lăng gặp mặt.”

“Minh Lăng?” Tần Chiêu trong lòng xẹt qua một tia nghi hoặc: “Nơi đó không phải.....” Bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, Tần Chiêu trong mắt hiện lên tiểu ý: “Bốn vương hiểu được, đi đáp lời Hiền vương phủ, ngày mai đúng giờ phò ước.”

“Dạ, Vương gia.” Tiểu thị lĩnh mệnh mà đi.

Ấn tượng của Tần Chiêu đối với thế nhân chính là yếu đuối, làm việc sợ hãi rụt rè, thậm chí ngay cả thời điểm diện thánh nói chuyện cũng lắp bắp, cả ngày chỉ biết đi theo Ngũ đệ hắn Tần Nhan a dua nịnh hót. Ở trong số tất cả các Vương gia, hắn là viên ngọc tối bất thành khí, tối không có uy hiếp. Nhưng ai lại biết Phúc vương bị chúng gia huynh đệ khinh thường này, đã tâm cư nhiên cũng không nhỏ đâu? Nay đám người Thừa vương đã bị chém giết hầu như không còn, bên phía thái tử thì lại thất thế đã lâu, Tứ đệ là được nhất, đáng tiếc quá mức cố chấp, bị phái đi trấn thủ biên quan sau vẫn luôn thành thành thật thật ngây ngốc, không có hoàng mệnh tuyệt đối không dám về kinh, huống chi là tạo phản? Vài đứa đệ đệ khác thì lại càng không đáng nói, ở đất phong của chính mình an phận ở một góc, không hề có chí lớn. Cho nên hiện tại hắn có thể liên minh chỉ có mình Tần Nhan, chỉ cần cùng hắn liên thủ loại bỏ đám vương gia còn lại, đợi cho cuối cùng ai ngồi trên long ý, còn phải xem bản sự ai lớn hơn!

Tần Chiêu âm hiểm cười, hoàn toàn không còn hình tượng yếu đuối ngày xưa, gia tộc mẫu thân hắn vẫn rất có thế lực, mà Tần Nhan không có nhà mẹ đẻ làm hậu thuẫn, nhất định sẽ muốn cùng hắn kết minh. Đợi dựa vào tay Tần Nhan thanh trừ các vương gia khác, hắn liền lợi dụng thế lực gia mẫu của mình đem Tần Nhan hoàn toàn diệt trừ! Đến lúc đó, hừ hừ hừ, thiên hạ này chính là thuộc về hắn !

Đường Phi cứ như vậy kinh ngạc nhìn Phượng Thần An bỗng nhiên xuất hiện, nhìn miệng hắn lộ ra vẻ thản nhiên bất đắc dĩ cùng mỉm cười sung nịch. Trên xe ngựa hình ảnh hắn cùng Tần Nhan ôm nhau bỗng dưng

hiện lên trong đầu, tiếp đó là nước mắt Hà Tịch cùng nụ hôn lạnh lẽo của hắn. Hai đạo hình ảnh liền như vậy luân phiên hiện ra, Đường Phi chỉ cảm thấy trong lòng đau buồn, cảm giác phiên toái càng ngày càng mãnh liệt.

Lạnh lùng phiêu Phượng Thần Anh liếc mắt một cái, Đường Phi giống như không nhìn thấy, lập tức đi về phía trước.

Nhìn Đường Phi chỉ thoáng liếc qua, Phượng Thần Anh trong lòng yên lặng thở dài. Chuyển cái ánh mắt cho Ưu nhi cùng Mặc Trúc ý bảo không cần đi theo, Phượng Thần Anh xoay người đuổi kịp Đường Phi. Hắn muốn đối Đường Phi giải thích, hôm nay trên xe ngựa một màn kia chỉ là hiểu lầm, lúc ấy Tần Nhan bỗng nhiên choáng váng đầu, hắn chỉ là đưa tay đỡ hắn mà thôi. Nhưng nhìn đến Đường Phi hai mắt lạnh lùng, hắn lại lời giải thích nào cũng đều không nói được. cái Đường Phi cần, không phải giải thích.

Phượng Thần Anh không có đi song song cùng Đường Phi, mà là ở phía sau hắn cách năm sáu bước, khoảng cách không xa không gần đi theo.

Đường Phi cũng không có về Phượng Tê Các, mà là một đường dọc theo ngõ nhỏ trên phố từ từ đi dạo, cúi đầu không biết suy nghĩ cái gì. Khi ngang qua một tửu quán nhỏ cũ nát, Đường Phi dừng cước bộ. Sau đó nhìn nhìn cờ hiệu rách rưới giắt trên tường, đề chân đi vào. Phượng Thần Anh không có bất luận chân chờ nào cũng vào theo.

Tửu quán không có ai, cũng phải, tửu quán rách nát như vậy khả năng cũng chỉ có bại phu đầy tớ mới đến đi?

“Khách quan ngài mời ngồi, nga không không không, tiểu nhân trước lau ghế cho ngài.” Tửu quán như vậy vốn đã rất ít người đến, càng thiếu người giống như Đường Phi vậy, nhìn như công tử nhà giàu, cho nên tiểu nhị duy nhất ở nơi này có vẻ đặc biệt nhiệt tình, vừa thấy đến Đường Phi liền nhanh chóng lại đây tiếp đón, nói xong giúp hắn lau ghế.

“Không cần, ta không để ý.” Đường Phi thân thủ ngăn hắn lại, sau đó đặt mông ngồi ở trên ghế bần hề hề kia, nói: “Cho ta loại rượu tốt nhất ở nơi này của các người.”

Tiểu nhị sửng sốt, không dám phạt ý Đường Phi, vội vàng hạ thất lưng nói: “Dạ dạ, mời khách quan chờ!” Quay người lại, liền thấy được Phượng Thần Anh cao lớn tuấn mỹ. Nhất thời sợ tới mức sửng sờ tại chỗ, ngửa đầu lúng ta lúng túng nói: “Khách, khách quan, ngài, ngài là tới uống rượu?” Cái này không thể trách tiểu nhị, thật sự là Phượng Thần Anh bất luận là khí thế phong độ hay ngoại hình cũng không giống như sẽ đến loại tửu quán cũ nát này uống rượu, người giống hắn, nên ở tại Phượng Hoa Lâu rượu cột chạm trổ, mỹ nhân như nước, ứng hưởng trong ngực, vung tiền như rác, mà không phải loại tiệm ăn mấy văn tiền một chén rượu.

“Ta đi cùng với hắn, mau đi lấy rượu, nơi này không cần người hầu hạ.” Phượng Thần Anh chỉ chỉ Đường Phi, sau đó lướt qua điểm tiểu nhị trực tiếp ngồi ở đối diện.

Tiểu nhị rõ ràng còn chưa có hồi hồn, chỉ là theo bản năng vâng theo lời Phượng Thần Anh đi làm. Chờ thân ảnh hắn biến mất ở phía sau, Phượng Thần Anh nghe được một câu “Lão bản nương, tửu quán chúng ta đến đây một tiên nhân!”

Phượng Thần Anh dở khóc dở cười lắc đầu, sau đó nhìn Đường Phi điềm đạm cười. Đường Phi bả đầu nghiêng một bên, nhìn phiến cửa sổ trúc bằng nhỏ hẹp đang mở một nửa kia.

“Đường Phi.....” Phượng Thần Anh rầu rĩ mở miệng, đang muốn nâng tay chỉnh đầu Đường Phi ngay ngắn để nhìn hắn, một trận bước chân rất nặng truyền đến, Phượng Thần Anh không thể không thu hồi tay lại.

Đưa rượu đến là lão bản nương của tửu quán, dáng người to mọng, thậm chí ngay cả đi một bước, thịt béo trên người cũng run theo. Lão bản nương đem hai hồ rượu tốt thật cẩn thận đặt ở trên bàn, sau đó đem ba chén rượu đã rửa sạch lại còn dùng nước ấm tẩy qua ba lần, bày ra trước mặt hai người bọn họ. Trong suốt quá trình, cặp mắt hí hí không ngừng ở trên mặt Phượng Thần Anh cùng Đường Phi đảo quanh, sau trên mặt mồm mỉm tròn tròn bỗng nhiên đổ bưng một mảnh.

“Lão bản nương, điểm tâm đã mang tới.” Tiểu nhị vừa rồi cầm một cái khay đứng ở phía sau lão bản nương. Lão bản nương giờ tay đem khay đựng điểm tâm cầm lấy đặt ở chính giữa bàn, một đĩa thịt bò ngũ vị hương,

một đĩa đầy hồi hương đậu.

Đường Phi có chút kỳ quái nhìn lão bản nương, lão bản nương ngượng ngùng hỗn loạn nói: “Điểm này của không có gì ngon chiêu đãi, mấy thứ điểm tâm đó đều là nhà tự mình làm, xem như tặng cho nhóm các người ném thử hương vị.”

Đường Phi hữu hảo đối lão bản nương cười, lễ phép nói: “Cám ơn.”

Lão bản nương trên mặt cười nở hoa, đỏ bừng mặt nhìn rất là vui mừng.

“Không khách khí, không khách khí, mời hai vị khách quan chậm dùng!” Nói xong liền dắt tiểu nhị lui về trong nội đường.

“Hừ,” Phượng Thần Anh bỗng nhiên lên tiếng nở nụ cười, chỉ vào hai đĩa điểm tâm nói với Đường Phi: “Người có nhớ hay không năm trước ngày mồng tám tháng chạp, lão phu phụ của tiểu sạp kia cũng cho chúng ta điểm tâm không cần trả tiền?”

Đường Phi sửng sốt, bị hỏi bất ngờ không kịp phòng bị, cắn một miếng thịt bò, nhất thời mùi thịt bốn phía, không tự giác nuốt xuống.

Phượng Thần Anh cũng gấp một khối thịt bò chậm rãi nhấm nháp, ánh mắt lại nhìn Đường Phi không chuyển mắt.

“Kinh nghiệm nói cho chúng ta biết, càng là địa phương bình thường, thức ăn lại càng ngon.” Phượng Thần Anh đem miếng thịt nuốt vào trong bụng, còn không quên vươn đầu lưỡi liếm liếm khóe miệng. Nhưng ánh mắt lại gắt gao dính ở trên người Đường Phi, giống như bị hấp nuốt vào bụng không phải khối thịt bò kia, mà là – Đường Phi.

Đường Phi mặt bỗng dưng đỏ lên, có chút bối rối tránh đi ánh mắt hắn, cầm lấy bầu rượu tự rót tự uống.

“Ta phát hiện người thật sự rất thích uống rượu một mình.” Phượng Thần Anh thân thủ bắt được tay của Đường Phi, yên lặng nhìn hắn nói: “Có một người uống cùng, không tốt sao?”

“Rất tốt, ta cũng không thích một mình uống rượu, nhưng ta tìm hai mươi mấy năm, cũng không tìm được người có thể uống rượu cùng ta.” Đường Phi nhìn hắn một cái, rút tay mình về uống một hơi cạn sạch.

“Có phải hay không trong mắt của người, cho tới bây giờ cũng không nhìn tới ta?” Phượng Thần Anh tay lặc lỏng ở giữa không trung, thanh âm chua xót.

“Chính là bởi vì đã thấy người, cho nên mới phát hiện người không phải người kia.” Đường Phi buông chén rượu, ánh mắt nghiêm túc nhìn Phượng Thần Anh: “Phượng Thần Anh, hai tháng sau ta chung quy là sẽ rời đi nơi này.” Kỳ thật, hắn để ý Phượng Thần Anh, loại cảm giác này cùng cảm giác đối với Hà Tịch không giống nhau. Hắn sợ bản thân quá mức để ý, sẽ không bỏ xuống được. Cho nên hắn mới thật cẩn thận một lần lại một lần tránh đi Phượng Thần Anh, một lần lại một lần cảnh báo chính mình, Đường Phi, hắn không phải người có thể buông tha hết thấy vì người.

Phượng Thần Anh run rẩy, rời đi.....

“Nếu hôm nay cùng người nói những lời này là Hà Tịch, người còn có thể nói như vậy sao?” Phượng Thần Anh thật sâu nhìn Đường Phi nói.

“Vì cái gì muốn kéo Hà Tịch vào?” Đường Phi khó chịu nhìn Phượng Thần Anh: “Cho dù hôm nay Hà Tịch theo ta nói như vậy, ta cũng sẽ.....” Đường Phi ngắt người, rốt cuộc nói không được. Cũng sẽ cái gì? Cũng sẽ nói rõ ràng cho hắn sao? Nghĩ đến vừa rồi ở thái tử phủ, hắn đối với Hà Tịch do dự, Đường Phi lại không xác định. Hắn sẽ bỏ được thương tổn Hà Tịch sao?

“Nói không nên lời có phải hay không?” Phượng Thần Anh cười lạnh nhìn hắn: “Đường Phi, ta thực hối hận đêm đó cho Cốc Dương đi cứu hắn.”

“Người muốn thế nào?!” Đường Phi cảnh giác nhìn Phượng Thần Anh: “Phượng Thần Anh, ta cảnh cáo người, người nếu còn dám đối Hà Tịch xuống tay, đừng trách ta đối với người không khách khí!”

Phượng Thần Anh sắc mặt trầm xuống, một chưởng vỗ vào trên bàn gỗ vốn không rắn chắc lắm. “Răng rắc” một tiếng, chiếc bàn liền gãy thành bốn năm mảnh, tách đĩarót đầy mặt đất.

Tiếng động rất lớn làm cho lão bản nường cùng tiểu nhị ở bên trong đều chạy ra, nhìn đến tình cảnh trước mắt đều sợ tới mức không dám nhúc nhích. Đây, đây là đánh nhau đi? Hai người vừa này còn hoàn hảo, như thế nào liền động thủ với nhau chứ!

Phượng Thần Anh sắc mặt âm trầm, vì ngăn chặn lửa giận trong lòng mà nắm chặt hai đấm, thanh âm lạnh đến dọa người: “Đường Phi, ta đáp ứng ngươi chữa hãn một con đường sống thì tuyệt đối sẽ không tái đối hãn xuất thủ.”

“Hai, hai vị khách quan! Tiểu nhân chỉ điểm buôn bán nhỏ, không chịu nổi các người quấy phá a!” Lão bản nường đau lòng cái bàn kia, sợ bọn họ nói một hồi không hợp lại tiếp tục động thủ, liền lớn gan nói với Phượng Thần Anh.

“Ba” một tiếng, một đỉnh vàng ghim chặt vào cây cột gỗ bên cạnh lão bản nường. Lão bản nường cùng tiểu nhị đã bị dọa đến chân nhuyển xuống, ngã ngồi trên mặt đất, miệng mở lớn hoảng sợ quay qua quay lại nhìn đỉnh vàng kia cùng Phượng Thần Anh.

Phượng Thần Anh thu hồi tay, lạnh lùng nói: “Đây là bồi thường cho các ngươi.” Nói xong không hề nhìn Đường Phi xoay người rời đi.

Đường Phi ngơ ngác ngồi ở trên ghế, nhìn một đống hỗn độn cười khổ. Nếu lực nhẫn nại của Phượng Thần Anh thiếu chút nữa, bị phá hủy không phải chỉ mỗi cái bàn này đi?

Phượng Thần Anh chạy tới trước cửa bỗng nhiên dừng cước bộ, nhưng không có quay đầu, thanh âm trầm thấp: “Đường Phi, hôm nay ngươi tổn thương ta không phải bởi vì Hà Tịch, mà là người đối với ta không tín nhiệm.”

Đường Phi mạnh mẽ chấn động, ngẩng đầu nhìn lên, Phượng Thần Anh đã ly khai.

Hãn, hãn bị tổn thương..... sao?

46. Chương 46: Dụ Hoặc

Khi Đường Phi trở lại Phượng Tê Các, đã là đêm khuya, thân thể bị sương đêm thấm ướt.

Lúc ấy hãn mới vừa đi ra khỏi tửu quán kia, mới phát hiện nguyên lai tuyết đã rơi, tuyết không lớn, nhưng lại rơi rất mau, mặt đất đã tích một tầng thật dày. Đường Phi không có mang dù, chờ hãn một đường đi bộ trở lại Phượng Tê Các, cả người đều dính một tầng sương bạc, tay chân lạnh cóng, môi xanh tím. Không nhìn đến ánh mắt kinh ngạc của bọn hạ nhân trong các, Đường Phi một đường đi trở về Diên Phi viện. Từ cái đêm đẫm máu kia, hãn vẫn ở tại Diên Phi viện, Phượng Thần Anh không cho hãn hồi Đông viện, nói là sợ hãn không ở bên cạnh mình sẽ có người đối hãn bất lợi. Đường Phi cười cười, vẫn là ở lại.

Tiến vào Diên Phi viện, liền nhìn thấy Ưu nhi vẻ mặt lo lắng hướng hãn đi tới. Nhìn hãn một thân chật vật lại là đau lòng và trách cứ, lôi kéo hãn vào nhà đến bên chậu than sưởi ấm, sau đó phân phó tỳ nữ một bên đi nấu canh gừng.

Ưu nhi giúp hãn cởi áo khoác ướt đẫm, đồng thời lải nhải lẩm bẩm: “Công tử ngài như thế nào không tự chiếu cố mình như vậy? Nhìn xem ngài đã đông lạnh thành cái dạng gì! Tuyết rơi cũng không biết đi mua dù, chính là hiện tại có chỗ tránh một chút cũng sẽ không khiến cho một thân chật vật. Nếu để cho lão gia nhìn đến, y lại đau lòng.”

Phượng Thần Anh? Nghe đến đó Đường Phi suốt dọc đường có chút thất hồn lạc phách, rốt cục đã có lại phản ứng.

“Hắn đâu?” Đường Phi thanh âm thực đậm, đậm đến nghe không ra cảm xúc.

Ưu nhi sưng sốt, hôm nay Phượng Thần Anh một mình trở lại hắn cũng đã kỳ quái, rõ ràng là lão gia đuổi theo công tử, như thế nào một mình trở về chứ? Nhưng lúc ấy thấy Phượng Thần Anh sắc mặt âm trầm, Ưu nhi nhất thời tâm khiếp không dám hỏi. Hiện tại Đường Phi lại là bộ dáng này, công tử cùng lão gia, có phải hay không đã xảy ra chuyện gì?

“Lão gia ở thư phòng, từ sau khi trở về liền vẫn đứng ở bên trong không đi ra, cũng không cho người khác đi vào hầu hạ.” Ưu nhi kể chi tiết.

Đường Phi đầu ngón tay run rẩy, há miệng thở dốc không nói chuyện.

Ưu nhi lấy qua một chiếc khăn, đối với Đường Phi nói: “Công tử, Ưu nhi giúp ngài tháo búi tóc xuống lau, tóc ướt như vậy không tốt.”

Ngay khi Ưu nhi thiếu chút nữa đụng tới Đường Phi, Đường Phi theo bản năng đẩy ra.

Đường Phi sưng sốt, có chút xấu hổ nhìn Ưu nhi. Ưu nhi trong mắt xẹt qua một tia bị thương, nhanh chóng gục đầu xuống ngưỡng cửa nói: “Nha, mới phát hiện khăn này lấy nhầm rồi, lau tóc không phải cái này, Ưu nhi nhanh chóng đi lấy!” Nói xong bỏ chạy ra.

Đường Phi trong mắt có chút mệt mỏi, hắn không muốn cùng Ưu nhi giải thích cái gì, cứ như vậy thì tốt rồi, có đôi khi tuyệt tình cũng là một loại bảo hộ. Thân thủ cởi xuống trâm cài tóc, đầu đầy bụi tuyết trượt xuống, mang theo nhiều điểm nước mưa, có vài giọt chảy vào trong thân thể, Đường Phi bị lạnh rùng mình một cái.

“Ai.....” Một tiếng thở dài trầm trầm ở phía sau vang lên, Đường Phi còn chưa kịp xoay người, thân thể lạnh như băng đã bị người khác nhẹ nhàng ôm trụ.

“Vốn trong lòng còn giận người, nhưng ta đây ở cửa sổ thư phòng nhìn người một thân sương tuyết trở về, lại nhìn không được lo lắng cho người. Chỉ có thể một mạch chạy tới, thầm nghĩ cho người một chút ấm áp.” Không để ý trên người Đường Phi lạnh ướt, Phượng Thần Anh đem hắn gắt gao ôm, Đường Phi đưa lưng về phía sau, nên không nhìn thấy, Phượng Thần Anh trong mắt ngoại trừ ảo não, đau lòng, có lẽ còn có nửa phần chân tâm như vậy?

“Chuyện buổi chiều là ta sai, ta không nên kích động như vậy, không nên ăn bậy dấm chua.” Phượng Thần Anh dán bên vành tai Đường Phi nhẹ giọng nỉ non: “Lại càng không nên nói những lời kích thích người. Đường Phi, tha thứ cho ta được hay không? Ta không muốn quan hệ chúng ta lại trở về giống trước kia.”

“Phượng Thần Anh.” Đường Phi mặt mày buông xuống, biểu tình im lặng: “Người có biết, hai tháng sau ta sẽ rời đi..... Ta sẽ không vì ai mà lưu lại, người muốn ta cũng không đồng ý.....”

“Nhưng mà,” Phượng Thần Anh ôm Đường Phi chặt hơn, ngữ khí ai oán: “Ta muốn cũng không nhiều lắm, hai tháng cũng tốt, coi như hai tháng này là bổ thí cho ta, ta không cần người vì ta lưu lại, ta chỉ muốn người cho ta hai tháng hồi ức.....”

Đường Phi chậm rãi nhắm mắt lại, nhẹ giọng nói: “Ta muốn tắm rửa.....”

“..... Hảo, hôm nay ta đến hầu hạ người.” Phượng Thần Anh nói xong, thân thủ nhẹ nhàng giải khai đai lưng Đường Phi.

Trong bể, hơi nước ngất trời. Đường Phi nửa người đều ngâm trong nước nóng, song chướng mở ra khoát lên trên vách đá ở dọc trì, thân thể ngửa ra sau, hai mắt mở hé, nguyên bản mi gian đang nhú chặt bởi vì thả lỏng có khó được mà dần dần giãn ra, lộ ra biểu tình thoải mái.

Phượng Thần Anh chỉ mặc một kiện áo đơn bưng một chậu nước, phượng mâu xinh đẹp tràn đầy thâm tình, ôn nhu nhìn chăm chú vào khuôn mặt tràn ngập anh tuấn dương cương của Đường Phi. Hắn an vị ở phía sau, liền bóp bể trái bồ kết giúp hắn tỉnh tã xoa mái tóc dài, khi thì mềm nhẹ ấn vào huyết đạo trên đầu làm cho hắn có thể càng thêm thoải mái.

Qua non nửa thời gian, Phượng Thần Anh mới bắt đầu thay Đường Phi chà tóc, xác nhận sạch sẽ rồi mới cầm lấy lược ngà voi ở một bên chậm rãi chải mái tóc đen của Đường Phi có chút rối rắm, cho đến khi toàn

bộ mềm mại như xưa. Bóc ra vài sợi tóc bị rụng, hấn cẩn thận thu thập hảo, sau đó dùng một sợi tơ so với tóc còn chắc chắn hơn cột chặt, cuối cùng mới đứng lên đi đến gian ngoài phòng tắm, giao cho Ưu nhi bảo hấn cất giữ cho tốt.

Thời điểm Phượng Thần Anh trở lại bể, Đường Phi chính là vẻ mặt khó hiểu đang nhìn hấn.

Phượng Thần Anh đối hấn ôn nhu cười cười, nói: “Không có gì, chính là hiện tại muốn bắt đầu thu thập này nọ của người, từng chút một không muốn bỏ lỡ cái gì.”

Đường Phi chấn động, vội vàng nghiêng đầu sang một bên không hề nhìn hấn, âm thầm hít sâu đem cái loại rung động không hiểu trong lòng kìm xuống. Đáng tiếc, ở trong nước ấm tựa hồ không có nửa điểm hiệu quả, thậm chí biểu hiện còn có chút rõ ràng hơn. Nếu không phải bởi vì ngâm lâu trong nước nên mặt đã hồng thắm, Đường Phi nghĩ kích động vô thức của chính mình nhất định sẽ bị Phượng Thần Anh nhìn thấy.

Phượng Thần Anh tựa hồ cũng không có phát hiện Đường Phi rối rắm, chỉ là cầm lấy một cục trà một bên giúp Đường Phi buộc lại mái tóc đã xử lý tốt.

“Còn chưa khô.....” Đường Phi có chút kinh ngạc nói.

“Ta sợ thời điểm giúp người tắm rửa sẽ lộn rối loạn, tạm thời buộc lên trước, ra ngoài lại buông ra.” Phượng Thần Anh vừa nói một bên thuận thực thay Đường Phi cài lại mái tóc trên đầu.

“Vì cái gì người giống như đối loại chuyện này rất quen thuộc?” Đường Phi khó hiểu hỏi: “Lấy thân phận của người hấn là chưa từng hầu hạ qua người khác đi?” Bình thường đều là người khác hầu hạ người!

Đương nhiên thuận thực, rất nhiều năm trước, hấn luôn luôn thay một người khác làm chuyện như vậy, gội đầu tóc, lau cơ thể, buộc búi tóc, mặc quần áo, thậm chí uy thức ăn. Người đó, hấn đời này vừa yêu vừa hận. Bất quá hấn sẽ không chủ động nói cho Đường Phi, không, hấn vĩnh viễn sẽ không nói cho hấn. Không có người có thể biết bí mật này.

“Người bắt đầu suy nghĩ tìm hiểu ta sao?” Phượng Thần Anh cúi người ở bên tai Đường Phi nói: “Muốn biết chuyện của ta, liền tự mình tìm hiểu đi.”

Đường Phi bên tai nóng lên, quay đầu tránh được môi Phượng Thần Anh. Bất quá thanh âm nhỏ xíu cơ hồ nghe không thấy “Ai hiếm lạ gì đi biết phá sự của người” kia vẫn bị Phượng Thần Anh rành mạch nghe được.

“Ha ha.” Phượng Thần Anh cười khê hai tiếng, cầm lấy khăn ở một bên bắt đầu thay Đường Phi tẩy thân. Động tác mềm nhẹ, thỉnh thoảng ở trên vai hấn xoa bóp. Hấn đã cố ý tránh đi những điểm mẫn cảm trên người Đường Phi, chỉ sợ chính mình nghe được thanh âm Đường Phi sẽ nhịn không được, nhưng mà lúc không cẩn thận ngấm đến hai điểm nhỏ trước ngực Đường Phi bị nước ấm chưng thành đỏ sẫm, vẫn là thực không định lực nổi – tỉnh táo.

Có lẽ là nghe được tiếng hít thở của Phượng Thần Anh càng ngày càng trầm trọng, Đường Phi nguyên bản đang nhắm mắt hưởng thụ Phượng Thần Anh chà xát kiên mát xa phục vụ, liền mở mắt sau đó thẳng tắp nhìn về phía Phượng Thần Anh.

Phượng Thần Anh bị hoảng sợ, theo bản năng hỏi: “Làm sao vậy?”

Khi nói chuyện phun ra hơi thở nóng rực khiến Đường Phi nhú mảy, Phượng Thần Anh bị xem không được tự nhiên phá lệ đỏ mặt, cả nói chuyện cũng lắp bắp!

“Sao, làm sao vậy?”

Không để ý đến Phượng Thần Anh nghi vấn, Đường Phi mặt dựa vào càng gần, ngay tại khoảng cách thiếu chút nữa chạm đến môi đối phương, Đường Phi mới bỗng dưng định trụ, thanh âm có chút khàn khàn: “Phượng Thần Anh, ta là người luôn thực ích kỷ, điểm này người vẫn rõ ràng.”

Phượng Thần Anh tâm thần vừa động, đã đoán được Đường Phi muốn nói cái gì, đôi môi mỏng khê cong: “Àn.” Hấn từ lúc bắt đầu vào phòng tắm, làm mỗi một sự kiện đều là cố ý dụ dỗ, dùng ôn nhu cùng ấm áp Đường Phi rất muốn để dụ dỗ hấn.

“Có lẽ ta có thể cho người hai tháng, có lẽ không đến hai tháng ta sẽ rời đi người. Người bắt đầu hy vọng, ta có thể cho người bắt đầu, nhưng chỉ có ta mới có quyền lựa lệnh dừng lại. Chỉ cần ta nguyện ý, ta tùy thời đều có thể rút ra rời đi.” Đường Phi cũng là cao thủ tình trường, Phượng Thần Anh tự nhiên cẩn thận không thể gạt được hắn, mà Phượng Thần Anh cũng tự biết bản thân không thể gạt được hắn, cho nên mới không kiên nhẫn gì lau hạ bộ cho hắn. Đường Phi không thể không thừa nhận, hắn thật sự bị dụ hoặc.

“Không bận tâm, ta có niềm tin đem người khóa ở bên người ta hai tháng, thẳng đến ngày đó khi người rời đi.” Phượng Thần Anh khoe môi độ cong càng sâu, lúc này đây, là hắn thắng.

Đường Phi hơi cúi đầu, huyết sắc tà tà nhìn Phượng Thần Anh, khoe miệng tiểu ý có chút tà khí, cũng có chút khiêu khích: “Phải không?”

Phượng Thần Anh đương nhiên đem tươi cười Đường Phi cho rằng là chào mời, ở trên môi hắn cắn một ngụm, nói: “Đương nhiên.”

Đáp lại, là Đường Phi chủ động vươn tay ôm lấy Phượng Thần Anh, là Phượng Thần Anh hôn lên môi Đường Phi trước.

“Rầm” Một tiếng, Phượng Thần Anh bị Đường Phi kéo vào trong bể rộng mênh mông.

Tóc vừa mới buộc tốt lại phân tán xuống dưới, theo lắc lư trên thân thể chủ nhân mà vũ động, đẹp đến hỗn độn.

47. Chương 47: Sương Mù

Hiền vương phủ.

Hiền vương phi vừa được tấn phong đi cùng với tỷ nữ phía sau bưng chén trà, nhẹ nhàng đặt ở trước mặt Tần Nhan, trên đầu họa đồ trang sức trang nhã nghiêm lệ, khuôn mặt mang theo mỉm cười thản nhiên, còn có một tia ngượng ngùng của tiểu phụ nhân mới về nhà chồng.

Tần Nhan ôn nhu cười, nhẹ nhàng vỗ vỗ tay Vương phi nói: “Chân nhi không cần ở chỗ này hầu hạ, vương phủ lớn như vậy, mấy ngày qua đều là người vất vả xử lý sự vụ lớn nhỏ trong phủ, nhất định là đã mệt mỏi không chịu nổi, đi xuống nghỉ tạm đi. Tiệc tối nay kết thúc, bốn vương lại đến xem người.”

Wương phi nghiêng đầu ngượng ngùng cười, hai gò má ửng hồng, nhẹ giọng đáp: “Đa tạ Vương gia quan tâm, Chân nhi hầu cho Vương gia chén canh, Vương gia phải nhớ phải uống. Như vậy Chân nhi xin đi nghỉ tạm.” Nói xong, thấp người thỉnh an, chân thành rời đi.

“Biểu huynh hảo phúc khí, cưới được một biểu tẩu hiền lành như vậy, biết thư đạt lễ người lại xinh đẹp, rất nhiều người hâm mộ đều không có được.” Nam Vũ vẫn ẩn thân ở chỗ tối sau bình phong bước ra, chua ngoa trong lời nói càng dẫn theo chút hâm mộ.

“Người tương lai cũng có thể.” Tần Nhan mang trà lên bát nhấp một ngụm, cau mày, như thế nào là Tuyết Nha? Hắn tối không thích chính là loại tràn này.

“Ta?” Nam Vũ lập tức đi đến bên người Tần Nhan ngồi xuống, mắt tràn đầy tự giễu: “Ta đã sớm không hy vọng xa vời có thể được cuộc sống sinh hoạt bình thường, chuyện cưới vợ sinh con như vậy, vào ngày mà ta quyết tâm báo thù đã không còn dám suy nghĩ.”

Tần Nhan tùy tay đem bát trà đặt lại trên bàn, thản nhiên nói: “Có thể, người là hậu nhân duy nhất của Nam gia, tương lai ta sẽ cho người tìm một nữ tử hiền lương thực đức cho người sinh con đẻ cái, Nam gia có người, sẽ không tuyệt hậu.”

“Phải không? Vậy Nam Vũ trước hết cảm ơn biểu ca.....” Thanh âm Nam Vũ thường thường, không có nửa điểm cảm giác vui sướng. Hắn đã có thói quen cùng nam nhân, tương lai còn có thể ôm nữ nhân hay không còn là một vấn đề, huống chi là sinh con đẻ cái?

“Người đã quyết định cùng với Phúc vương hợp tác rồi à?” Nam Vũ không muốn thảo luận tiếp vấn đề này, liền chuyển đề tài.

“Hừ, mục đích của hắn là gì người cho rằng ta không biết sao? Hắn so với đại ca thông minh hơn một chút, muốn dựa vào ta để trừ khử kẻ khác rồi giở thủ đoạn.” Tần Nhan lạnh lùng cười nói: “Hắn muốn lợi dụng ta, chỉ sợ sẽ tiền mất tật mang.”

“Lam Tử Tương kia là người của hắn đi?” Nam Vũ nói: “Lần trước hắn thừa dịp ta ở Liễu viện bái tế Ngũ Phi, cố ý phóng ra mị hương, vốn định hãm hại Phương Lâm cùng tiểu thị của hắn, ai ngờ ăn trộm gà bắt thành còn mất luôn nắm gạo, làm cho hắn cùng lão gia tình cảm tiến thêm một bước.”

“Hừ, chủ và chó, đều ngốc như nhau!” Tần Nhan mỗi khi nhớ lại chuyện này liền hận không thể giết Lam Tử Tương! Nếu không phải hiện tại cùng Phúc vương kết minh, sau còn cần có Lam Tử Tương hỗ trợ, bản thân đã sớm giết hắn!

“Biểu ca, chuyện người cùng Phúc vương hợp tác, lão gia không biết đi?” Nam Vũ nhìn Tần Nhan thử thăm dò.

Tần Nhan ánh mắt lóe lóe, nói: “Ta cùng Tam ca hợp tác không cần cho hắn biết, người cũng không tất đi làm chuyện dư thừa, làm tốt bổn phận của mình là đủ.”

“Như thế nào, biểu ca hiện tại đối lão gia không tin tưởng?” Nam Vũ trầm giọng hỏi.

“Người muốn biết cái gì.” Tần Nhan ánh mắt trầm xuống, lạnh lùng nhìn chằm chằm Nam Vũ.

Nam Vũ cả kinh, biết bản thân đã hỏi nhiều, vội vàng nói: “Ta chỉ là có chút nghi hoặc mà thôi, cũng sợ lão gia biết người gạt hắn sẽ sinh ra hiểm khích.”

“Hắn không cần biết, ta cùng Tam ca hợp tác chẳng qua là muốn mượn tay hắn trừ bỏ một người mà thôi.” Tần Nhan lạnh lùng nói, hắn muốn trừ bỏ Đường Phi, nhưng nếu tự mình xuất thủ khó bảo toàn Phương Thần Anh sẽ không tra được, đến lúc đó bọn họ hai người sẽ không còn giống như lúc trước. Hắn không muốn bởi vì một tiểu nam sủng mà phá hủy tình cảm nhiều năm của hai người, cho nên dùng Tần Chiêu làm lá chắn thì không còn gì tốt hơn.

Nam Vũ mơ hồ đoán được người kia là ai, lập tức không hề lên tiếng.

“Gần đây Thần Anh thế nào?” Tần Nhan đột nhiên hỏi.

“Ách, lão gia gần đây tâm tình giống như thực không tồi.....” Nam Vũ sắc mặt có chút cổ quái.

“Tâm tình không tồi? Như thế nào, lại coi trọng tiểu quan nhà ai, hay danh kỹ mới mẻ?” Tần Nhan có chút tự giễu, từ sau khi hắn thành thân, Phương Thần Anh cơ hồ không cùng hắn đơn độc tiếp xúc qua, có chuyện gì đều cho ám vệ đến truyền lời. Hắn không phải không muốn gặp Phương Thần Anh, chỉ là mỗi lần hắn nhắc tới muốn ra gặp mặt, Phương Thần Anh lại nói hắn hiện tại đã thành thân, nếu có lời đồn đãi gì rơi vào tai Vương phi sẽ không tốt lắm. Từ trước lời đồn đãi nhắm nhĩ về hai người bọn họ bay đầy trời, hắn cũng không có để ý tới, vẫn là ta đi ta tới, thậm chí cùng hắn kết giao thân mật. Nhưng nay chỉ vì một Hiền vương phi, Phương Thần Anh lại nói muốn không muốn tị hiềm?

“Cái này, hình như vẫn là vì Phương Lâm kia.....” Nam Vũ cẩn thận nhìn thoáng qua Tần Nhan đột nhiên biến sắc mặt: “Nghe nói Phương Lâm đối với lão gia thái độ giống như thay đổi rất nhiều, đối lão gia dụ ngoan thật. Hơn nữa từ tiết nguyên tiêu ngày ấy, hắn vẫn ở tại trong viện của lão gia, đến bây giờ cũng không có trở về Đông viện. Mấy ngày trước đây ta còn nhìn thấy có hạ nhân đem một ít đồ dùng hằng ngày của hắn đưa đến Diên Phi viện.....”

“Phanh” một tiếng, là Tần Nhan phẫn nộ đem một quyển lên bàn, bát trà cũng đánh nghiêng, nước trà đổ ra từ trên bàn chảy xuống mặt đất.

Nam Vũ bị dọa liền cầm thanh, có chút e ngại nhìn Tần Nhan sắc mặt âm trầm.

“Vì cái gì việc này không báo cho ta trước?” Tần Nhan lạnh giọng chất vấn.

“Là ta sai, lúc trước mãi không có cơ hội đi ra, từ sau khi Thừa vương phản loạn, Phương Tê Các thủ vệ nghiêm ngặt rất nhiều, thư cũng không đưa đi được.....” Nam Vũ cẩn thận giải thích nói.

“Phương Lâm!” Tần Nhan cắn răng phun ra hai chữ “Phương Lâm”, vẻ mặt âm ngoan hận không thể đem đối phương lột da rút xương làm cho Nam Vũ nhìn không được rùng mình một cái. Nam Vũ vẫn luôn hiểu biết vị biểu can này bề ngoài ôn nhu vô hại, kỳ thật trong lòng độc ác vô cùng, thậm chí ngay cả thân sinh đại ca của mình cũng có thể về mặt mỉm cười tự tay đưa xuống Hoàng tuyền. Xem ra Phương Lâm thời gian không còn bao lâu.

“A Vũ, Tần Chiêu đã báo cho Lam Tử Tương biết người là người của ta, đợi ta viết một phong thư, người trở về Phương Tê Các liền đem tín giao cho Lam Tử Tương, nội dung trong đó sẽ nói cho hắn nên làm như thế nào.” Tần Nhan trầm giọng nói.

“Nhưng mà biểu ca, Lam Tử Tương có thể nghe lệnh người sao?” Nam Vũ hoài nghi hỏi: “Hắn nói như thế nào cũng là thủ hạ Tần Chiêu, mệnh lệnh hắn sợ là có điểm khó khăn.”

“Hừ, Tần Chiêu chứng minh mình thành ý muốn cùng chúng ta liên minh, đem phân nửa thủ hạ cùng mật thám của hắn đều giao cho ta, Lam Tử Tương chính là một trong số đó. Nói vậy hắn hiện tại rất rõ ràng hắn là vì ai bán mạng, nếu hắn không nghe mệnh lệnh của ta, người phải nghĩ biện pháp làm cho hắn nghe lời.” Tần Nhan cười lạnh nói.

“Dạ, ta nhớ rõ ‘Bích Châu’ còn dư không ít, có thể đưa cho Lam Tử Tương ném thử.” Nam Vũ hiểu ý nói. “Bích Châu” Là một loại đại bổ đan, dùng ba mươi ba loại cao nhất thảo dược luyện chế mà thành. Mỗi tháng dùng một lần chẳng những có thể cường thân kiện thể, còn có thể tăng tiến nội lực. Chỉ là nếu người nào bỏ qua một tháng không ăn được, trong vòng mười ngày nhất định thất khiếu đổ máu, gân mạch đứt đoạn mà chết. Hơn nữa phối phương loại dược này cũng chỉ có một mình Tần Nhan biết, muốn tự mình phối trí “Bích Châu” căn bản không có khả năng. “Bích Châu” Bình thường là Tần Nhan dùng để khống chế mật thám hắn xếp vào trong các nơi, để cam đoan bọn họ đối chính mình trung thành.

“Nhớ kỹ, về sau chỉ cần Phương Lâm kia có nửa điểm động tĩnh đều phải cho ta biết! Vô luận dùng biện pháp gì!” Tần Nhan ngoan ngoãn nói, chỉ cần nghĩ đến Phương Lâm và Phương Thần Anh ở cùng một chỗ, hắn liền hận không thể đem đối phương xé thành tám miếng để rửa mối hận trong lòng!

“Dạ, ta hiểu được.” Nam Vũ trong lòng rùng mình nhanh chóng hồi đáp.

Hừ, Tần Nhan hai mắt bởi vì phần nộ cùng ghen ghét mãnh liệt nên có chút điên cuồng, Phương Thần Anh là thuộc về hắn, ai cũng không thể cướp đi!

Phương Tê Các, Đông viện.

Nam Vũ đem thư tín dày đặc chữ giao cho Lam Tử Tương, Lam Tử Tương miễn cưỡng tiếp nhận, liếc mắt một cái tên trên thư, nói: “Tuy rằng Vương gia nhà ta mệnh cho ta nhận thức Hiền vương làm chủ, nhưng chỉ bằng vào một câu nói của Phúc Vương liền tưởng có thể ra lệnh cho ta? Hiền vương cũng quá tự đại đi!”

Nam Vũ cười, nói: “Vậy người rốt cuộc nghe lệnh hay là không nghe?”

“Hừ,” Lam Tử Tương cười lạnh một tiếng, trào phúng nói: “Như thế nào, người bất quá cũng là ám khuyển Hiền vương dưỡng, muốn ra lệnh cho ta?”

“Nói như vậy người là không nghe?” Nam Vũ tươi cười dần dần trở nên có chút nguy hiểm: “Như vậy cũng đừng trách ta”

Lam Tử Tương phát hiện không thích hợp, thời điểm vừa nghĩ muốn đẩy ra đã bị Nam Vũ bắt được, nắm cằm hắn buộc hắn hé miệng, chỉ thấy Nam Vũ cầm một viên thuốc nhỏ màu xanh biếc nhét vào trong miệng hắn, cằm bị hắn vừa nhắc, Lam Tử Tương liền bị ép phải nuốt xuống.

Nam Vũ cười lạnh xem Lam Tử Tương cong thắt lưng không ngừng ho khan muốn đem viên thuốc nhỏ ra, Lam Tử Tương bị sặc ra nước mắt, ngẩng đầu phần hận địa chất hỏi: “Người cho ta ăn cái gì! Mau đưa giải được ra đây!”

“Người yên tâm, ta cho người ăn bất quá là thuốc bổ, Bích Châu – không có độc, còn tốt hơn thuốc bổ nữa.” Nam Vũ vẻ mặt cười nhạo nhìn Lam Tử Tương nói.

“Bích Châu?!” Lam Tử Tương thất thanh kêu lên, Bích Châu loại dược này hẳn có nghe qua, hơn nữa nghe đồn trong thiên hạ người có thể phối chế nó không vượt qua năm người, Nam Vũ này so với mình còn nhỏ hơn một tuổi, cư nhiên biết phối chế Bích Châu ? !

“Nga ? Xem ra người là có biết loại dược này a, ta sẽ không cần lãng phí lời lẽ giải thích với người. Về sau từng tháng đến chỗ ta lấy dược, nhớ kỹ, điều kiện tiên quyết là người phải đem chuyện Hiền vương phân phó giải quyết thỏa đáng. Nếu không, người tự biết hậu quả.” Nam Vũ đối Lam Tử Tương đang thất hồn lạc phách tươi sáng cười, xoay người rời đi.

“Dạ, thuộc hạ tuân mệnh.....” Lam Tử Tương ngã ngồi trên mặt đất vô ý thức nói, xong rồi, hẳn ăn Bích Châu, cả đời này đều không thoát khỏi khống chế của Hiền vương.....

“Người vì cái gì vừa muốn đi xem Hà Tịch? Không phải đã nói hẳn rất tốt sao?” Phượng Thần Anh buồn bực ghé vào trên bàn, nhìn Đường Phi tùy ý buộc lại phát kết nối.

“Ta đáp ứng hẳn cách một ngày phải đi xem hẳn, không phải đã giải thích với người rất nhiều lần sao, như thế nào còn luôn hỏi không ngừng?” Đường Phi có chút bất mãn liếc Phượng Thần Anh một cái: “Có biết hay không như vậy thực phiền phức?”

“Phiền? Người cư nhiên chê ta phiền?!” Phượng Thần Anh từ trên ghế nhảy dựng lên, thở phì phì nhìn Đường Phi.

“Không phải sao?” Đường Phi cũng có chút buồn bực hỏi lại: “Người cũng không thể trưởng thành hơn một chút? Ta chỉ đi gặp một bằng hữu mà thôi, người vì cái gì mỗi lần đều phải lải nhải suốt cả ngày? Thời điểm người ra ngoài có hỏi qua người cái gì sao?”

“Người!” Phượng Thần Anh chán nản: “Bằng hữu? Tâm tử của Hà Tịch kia đối với người, đại gia trong lòng biết rõ ràng! Còn có người không hỏi ta đi làm sao, hoàn toàn là vì người căn bản không để ý đến ta!”

“Đủ !” Đường Phi đau đầu xoa xoa mi tâm, thanh âm cũng trầm xuống: “Ta không muốn cùng người tranh cãi, thời gian sắp đến ta phải đi. Trong khoảng thời gian này người bình tĩnh một chút, giấu lại bản thân có phải hay không rất phiền phức!”

“Người hôm nay có phải nhất định đi gặp Hà Tịch không? Hảo, nếu người đi gặp hẳn, ta đêm nay liền đến Lâm Nguyệt Lâu tìm hoa văn liệu không trở lại!” Phượng Thần Anh lửa giận cũng thật sự bốc lên, chột cũng muốn cùng Đường Phi cứng rắn một lần!

Đường Phi nhìn Phượng Thần Anh một hồi lâu, mới gọi lên khoe miệng châm biếm: “Ngây thơ.” Nói xong cũng không quay đầu lại bước đi.

Phượng Thần Anh ngen một ngụm bực mình ở trong lòng, phun không được nuốt không xong, chân chân khó chịu tới cực điểm! Từ lúc hẳn cùng Đường Phi chân chính bắt đầu suốt mười ngày qua, liền ngày ngày đều tranh cãi không ngừng, cùng cái loại điếm mật sinh hoạt mà hẳn thiết tưởng kém khá xa, không, là kém cách xa vạn dặm! Tuy rằng mỗi lần đều là Phượng Thần Anh bại trận, xuống nước cấp Đường Phi giải thích. Nhưng lúc này đây, hẳn sẽ không tái đối Đường Phi thỏa hiệp! Dựa vào cái gì hẳn phải xem sắc mặt một nam sủng sống qua, nếu không cấp Đường Phi một chút lễ độ, hẳn thật đúng là nghĩ Phượng Thần Anh sợ hẳn!

Mặc Trúc hầu ở một bên nhàm chán ngoáy ngoáy lỗ tai, thậm chí lão gia cũng không giấu công tử là tính tình gì, cũng không phải mấy vị này nọ ở hai viện kia, dịu ngoan, người xinh đẹp khả ái, nhân lực so với hẳn làm tiểu tư bên người còn muốn lợi hại hơn! Nhưng còn công tử? Chưa bao giờ xem sắc mặt lão gia, thậm chí còn thường thường cấp sắc mặt để lão gia xem! Thái độ cực kỳ kiêu ngạo, làm việc cực kì ương ngạnh, tính cách lại bừa bãi, làm người không tốt lãnh tình, thường thường vừa nói nói liền đem người dọa đến chết khiếp, hừ hừ, hẳn, Mặc Trúc bất quá chỉ âm thầm quan sát vài ngày liền đem bản tính vị công tử này hiểu thấu! Mà lão gia bình thường khôn khéo hơn người như thế nào lâu như vậy còn không thấy rõ chân diện mục của công tử? Còn thường xuyên hạ mình, thật sự là càng ngày càng không giống lão gia

trước đây. Bất quá nói đến loại chuyện này, hẳn giống như ở nơi nào gặp qua a..... A, đúng rồi, không phải là nhà lão Trương tạp dịch phòng kia thôi, lão Trương cùng tức phụ nhi của hắn, một bộ đôi ngày ngày đều như vậy! Di? Có phải hay không có cái gì không đúng.....

A ! Bộ đôi?! Mặc Trúc tự mình dọa mình đến rít một ngụm lãnh khí, này, bản thân đang miên man suy nghĩ cái gì a! Cứ chỉ điên rồ, nhất định là cứ chỉ điên rồ, lão gia như thế nào có khả năng đối một tiểu nam sủng động chân tâm? Giả , tất cả đều là giả!

“Mặc Trúc !” Tiếng gầm lên giận dữ làm Mặc Trúc đang đắm chìm trong suy nghĩ của chính mình tỉnh lại. Mặc Trúc giật mình một cái, nhanh chóng đáp: “Dạ, có nô tài!”

“Chuẩn bị ngân phiếu, đến Lâm Nguyệt Lâu!” Phượng Thần Anh vung tay áo, sắc mặt âm trầm rời đi.

A? Mặc Trúc có chút trợn tròn mắt, thật sự đi Lâm Nguyệt Lâu? Nhưng công tử sẽ tức giận a! Ách ? Không đúng không đúng, công tử sinh khí thì thế nào, lão gia yêu ai tìm ai có liên quan gì, lão gia thế nhưng là người trêu hoa ghẹo nguyệt cũng không để phần hoa dính đến thân, là Phượng Tê Các Các chủ a!

“Lão gia, đợi nô tài đã!” Mặc Trúc đếm gần mười tám ngân phiếu, rất nhanh theo kịp cước bộ Phượng Thần Anh.

Thời điểm Đường Phi đến thái tử phủ, Hà Tịch ăn mặc chỉnh tề đã đợi trong đại sảnh.

Đường Phi thấy hắn bộ dáng này thì sửng sốt, hỏi: “Ngươi muốn ra ngoài?”

“Ân, ở trong phủ buồn nhiều ngày, ta xem thương tích đã tốt hơn phân nửa nên nghĩ muốn ra ngoài dạo một chút.” Hà Tịch đi đến trước mặt Đường Phi mỉm cười nói.

“Nếu vậy cũng phải mặc thêm nhiều quần áo một chút, hiện tại đúng là chợt ấm nhưng có khi lạnh đột ngột, để ý cảm lạnh.” Đường Phi nói xong, liền phân phó tiểu tư trong phủ đi lấy một kiện áo choàng lại đây.

“Tuy rằng hiện tại vừa mới đầu xuân, bất quá đúng là thời điểm thương mai. Ta nghe điện hạ nói Tiêu Tương Cư hoa mai đều nở, rất là xinh đẹp. Đã nghĩ rủ ngươi đi xem một lần.....” Hà Tịch nói xong, nhìn về phía Đường Phi trong mắt tràn đầy mong đợi.

“Thương mai? Ta còn chưa từng đi qua, hôm nay để ngươi dẫn đường.” Đường Phi một bộ dáng rất hứng thú, nói xong tiếp nhận áo choàng tiểu tư đưa qua.

“Thật sự?” Hà Tịch vui sướng nhìn Đường Phi: “Chúng ta đây còn có thể thuận đường nhắm nháp một chút đồ ăn, còn có trà hoa mai cũng không tệ.....”

“Hảo, ngươi muốn đi chỗ nào ta đều cùng ngươi.” Đường Phi một bên triển khai áo choàng giúp Hà Tịch phủ thêm, một bên ôn nhu nói. Về phần tiểu tư kia dùng vẻ mặt ái muội tươi cười nhìn bọn họ, Đường Phi làm bộ cái gì cũng không nhìn thấy.

Hai má nhiễm một tầng sắc hồng, Hà Tịch có chút ngượng ngùng nắm chặt áo choàng, nhẹ nhàng “Ân” một tiếng.

Đợi Đường Phi Hà Tịch dắt tay rời khỏi thái tử phủ, Tần Nghị cùng Thuần Vu Quyết mới từ chỗ tối đi ra.

“Đi theo hai người bọn họ.” Tần Nghị bỗng nhiên nói.

“Dạ!” Chỉ có Tần Nghị cùng Thuần Vu Quyết ở đại sảnh, lại bỗng dưng xuất hiện thanh âm người thứ ba, một đạo bóng đen chợt lóe rồi biến mất. Tần Nghị đứng là phái ám vệ đi theo hành tung hai người!

Thuần Vu Quyết gương mặt nhìn nhìn Tần Nghị, nói: “Ngươi không tin tưởng Hà Tịch, hay là không tin Đường Phi.”

“Hừ,” Tần Nghị nhìn Thuần Vu Quyết ôn như cười, nói: “Cả hai ta đều không tin.”

“Nói rõ ràng.” Thuần Vu Quyết nghiêm mặt lạnh lùng nói, hắn chán ghét nhất chính là đoán.

“Tiểu Quyết, từ đêm đó chúng ta trúng bẫy của Phượng Thần Anh cùng Ngũ đệ, trừ ngươi ra, ta thấy cũng không tin tưởng bất luận một người nào trong phủ.” Tần Nghị thản nhiên nói: “Thái tử phủ có nội gián,

hơn nữa nội gián này không chỉ ở ta bên người một đoạn thời gian, mà còn nằm trong vòng tín nhiệm của ta.”

“Người hoài nghi Hà Tịch?” Thuần Vu Quyết không thể tin được nhìn Tần Nghị: “Người đã quên đêm đó Hà Tịch thiếu chút nữa sẽ chết?!”

“Ta không phải không tin hắn, mà là trừ người ra, ta không dám tái tin tưởng bất luận kẻ nào.” Tần Nghị một mỗi thở dài: “Hành động của phụ hoàng ta càng ngày càng xem không rõ, càng đoán không được hắn suy nghĩ cái gì, ta thậm chí ngay cả phụ hoàng cũng không dám tin, huống chi là Hà Tịch? Biết kế hoạch đêm đó của chúng ta không vượt quá năm người, trừ người và ta, ba người kia không thể không phòng.”

Hiện tại thế cục liên như bị một tầng sương mù thật dày bao phủ, cái gì cũng không thấy rõ, không biết người nào là địch nhân, người nào là bằng hữu, một chút không cẩn thận sẽ bị người ta an bài cạm bẫy mà bước vào! Hắn cũng chỉ có thể chậm rãi sờ soạng, thật cẩn thận bước đi, không thể tiếp tục giống như lần trước, bị thua thất bại thảm hại!

“Ta giúp người tìm ra nội gián.” Thuần Vu Quyết nhìn Tần Nghị nghiêm túc nói.

Tần Nghị ngạc nhiên, nhìn Thuần Vu Quyết nở nụ cười, nói: “Hảo, giao cho người.”

“Người không sợ ta mới là nội gián kia sao?” Thuần Vu Quyết nhíu mày hỏi, Tần Nghị cứ như vậy thật sự tin tưởng hắn?

“Ta đương nhiên không sợ, đối với người, ta vẫn rất tin tưởng.” Tần Nghị nhin không được nâng tay nhéo nhéo khuôn mặt trắng noãn của Thuần Vu Quyết.

Thuần Vu Quyết không có trả lời, chỉ là nhìn Tần Nghị thản nhiên cười. Đây là Thuần Vu Quyết lần đầu tiên đối hắn cười, chân chính phát ra từ nội tâm. Tươi cười kia tựa như một đóa anh đào thanh nhã, đậm như nước, lại có thể mị hoặc tâm Tần Nghị.

48. Chương 48: Tiêu Tương Cư

Thời tiết đầu xuân vẫn chưa ấm áp, cho dù là đắm chìm trong ánh nắng, vẫn có thể cảm giác được trong gió thường xuyên mang theo nhè nhẹ hàn ý. Bên bờ dương liễu vừa mới nở, cảnh liễu vàng nhạt ở trong gió mềm mại lay động. Ngoại ô mặt cỏ sớm đã không còn vẻ khô héo của mùa đông, những chồi xanh mới mọc từ mặt đất đâm lên, thoạt nhìn vừa mềm mại lại nhẹ nhàng.

Đường Phi một tay chấp ở sau người, một tay nắm cả vai Hà Tịch đem hắn bảo hộ trong ngực, tránh cho hắn bị đám người chật chội va chạm. Hà Tịch thương thế còn chưa hoàn toàn hảo, Đường Phi lẽ ra không nên đáp ứng hắn hôm nay đi ra dạo một chút, chỉ là nhìn bộ dáng khát vọng của hắn lại mềm lòng, đành phải tận lực che chở hắn, chậm rãi ở đường cái náo nhiệt Miên Cẩm bước đi.

“Có mệt hay không?” Đường Phi nghiêng đầu nhẹ giọng hỏi Hà Tịch, trong mắt xẹt qua một tia đau lòng. Hà Tịch trước khi bị thương đã thuộc loại hình gầy yếu, nay chịu phải vết thương trí mạng cơ hồ chỉ còn da bọc xương, tay khoát lên trên vai hắn chỉ cần dùng một chút sức liền có thể đem xương cốt bóp nát, nhọc phức rộng thùng thành mặc ở trên người hắn càng hiển lộ phiêu dật không linh (tao nhã, thanh tao).

Hà Tịch so với Đường Phi thấp hơn nửa cái đầu, hơi hơi ngẩng lên nhìn sườn mặt Đường Phi, mỉm cười trả lời: “Không phiền lụy. Đợi chúng ta đi tới đường ở thành Đông kia, tuy rằng muốn đi đường vòng đến Tiêu Tương Cư, nhưng thành Đông có một cái đường nhỏ, hàng năm phía sau đều nở đầy hoa sơn trà, cảnh sắc rất được.”

“Hảo, người đi đâu ta đều cùng người.”

Lời nói ôn nhu trầm thấp làm cho Hà Tịch tâm nhẩy lên mấy nhịp, trên mặt tái nhợt cũng bởi vậy mà nhiễm một tầng phấn hồngthần nhiên.

“Đi thôi.”

Thành Đông mức độ an tĩnh so với buôn bán trong phố không phải chỉ chút chút, Hà Tịch nói nơi này tuy rằng người ở không phải quan to quý nhân, nhưng cũng là các đại hộ nổi danh ở Miên Cẩm. Cho nên nơi này hoàn cảnh thanh nhã, chu môn đại viện tiếp giáp mọc lên.

Bỗng nhiên, Hà Tịch ở trước một cửa phủ ngừng lại, Đường Phi cũng dừng bước, nhìn Hà Tịch nghi hoặc hỏi: “Làm sao vậy?”

“Người xem.” Hà Tịch hướng phía trước chỉ chỉ. Đường Phi theo đó nhìn lại, một đại môn màu đỏ sậm, bảng hiệu trên cửa quán quanh một dải lụa, thấy không rõ mặt trên viết cái gì.

“Nơi này hoang phế?” Đường Phi có chút ngạc nhiên hỏi, ngôi nhà tường gạch màu xanh cao ngất, rõ ràng diện tích khá lớn, như thế nào hoang phế chứ?

“Nghe nói, trạch viện này gọi là Hòe viện.” Hà Tịch nhìn đại môn phiến hồng có chút quỷ dị kia, thanh âm trầm thấp: “Mười mấy năm trước, nơi này là địa phương một tiểu thiếp của vị đại quan trong triều trụ lại, bởi vì xung quanh trồng đủ loại cây Hòe cho nên gọi kêu là Hòe viện.”

Nhưng cây Hòe không phải bị gọi là cây quỷ, dễ dàng đưa tới mấy thứ không sạch sẽ gì đó sao? Một tiểu lão bà của đại quan như thế nào sẽ ở tại loại địa phương phong thủy không tốt này? Đường Phi nghĩ như vậy nhưng không có hỏi, chỉ là nhìn Hà Tịch ý bảo hãy tiếp tục nói.

“Tiểu thiếp kia bộ dạng quốc sắc thiên hương, vị quan lớn rất sủng ái nàng. Điều này liền dẫn tới chính thất phu nhân vị đại quan ghen ghét cùng bất mãn, đợi khi tin tức vị tiểu thiếp đó mang thai truyền ra ngoài, chính thất phu nhân kia bắt đầu động sát khí. Có một ngày quan lớn phụng chỉ rời kinh, thị sát thuế thu nhập các nơi, vị chính thất phu nhân liền động thủ. Nàng mua được một người sơn tặc đi cướp sạch Hòe viện, muốn bọn họ đem chủ tử Hòe viện tổng cộng ba mươi ba người toàn bộ giết sạch. Vị tiểu thiếp chết thảm ở dưới đao sơn tặc, khi quan lớn thu được tin tức gấp gấp trở về thì vị tiểu thiếp đó đã hạ táng được nửa tháng. Ngay trong ngày vị quan lớn trở về, chính thất phu nhân bỗng nhiên thất khiếu đổ máu, bất đắc kỳ tử mà chết, chết ở trước mặt quan lớn. Ai cũng không ra được nguyên nhân nàng bỗng nhiên chết bất đắc kỳ tử, hạ nhân biết chút tin tức đều nói đây là Quỷ Hồn của tiểu thiếp báo lại thù.”

Đường Phi nhìn Hà Tịch, không rõ lắm hẳn nói chuyện này là dụng ý gì.

“Cây Hòe còn có một cái tên khác gọi là cây quỷ, người có biết đi?” Hà Tịch trầm giọng hỏi, Đường Phi gật đầu. “Nơi này nhà cửa thuần âm, lại trồng nhiều cây Hòe chiêu dụ ma quỷ, hơn nữa chủ nhân nơi đây chết thảm, cho nên tòa nhà này là quỷ ốc tối nổi danh của thành Miên Cẩm, cũng có khi gọi là Quỷ viện. Mỗi khi trời tối, trong viện liền đến quỷ ảnh lác lác, tiếng quỷ kêu thê lương nổi lên bốn phía, nghe nói sau khi đi vào sẽ không thể trở ra được. Ngày hôm sau, thi thể bọn họ sẽ bị vứt bỏ ở trước đại môn, hơn nữa đều bị mổ bụng phá bụng –” Nói xong, Hà Tịch quay đầu đối Đường Phi quỷ dị cười, sắc mặt tái nhợt lộ vẻ sâu thẳm, nhìn rất âm trầm như thế, cho dù là ở ban ngày ban mặt.

“Hà Tịch.....” Đường Phi đỡ khóc đỡ cười nhìn hắn: “Ta không sợ quỷ.” Nói xong lại nhin không được vỗ vỗ đầu của hắn nói: “Ta chưa bao giờ biết người còn như vậy, có một mặt nghịch ngợm như hài tử.....” Lại còn nói chuyện ma quỷ hù dọa hắn, bây giờ vẫn còn là ban ngày ban mặt!

“A,” Hà Tịch có chút cười khê cười, nói: “Ta đã lâu không nói tới cổ sự này, từ trước ta chỉ thường thường kể chuyện đó đi hù dọa đám tiểu hài tử phụ cận. Bởi vì ta từng ở trong này trụ qua, cho nên hài tử mỗi lần nhìn thấy ta đều giống như nhìn thấy quỷ, kêu to chạy đi, ngấm lại thật buồn cười.”

“Người trước kia trụ qua nơi này?” Đường Phi kinh ngạc nhìn Hà Tịch hỏi, hẳn trước kia như thế nào lại ở đây?

Hà Tịch sững sốt, hẳn bất tri bất giác suýt đem sự tình trước kia nói ra..... Hà Tịch đối Đường Phi cười nhẹ, đã không còn cười khêu nữa rồi, trong mắt sáng gọn nhạt nhèo. “Không có gì, lúc còn rất nhỏ ở trong này trụ qua một trận, khi đó nơi này đã hoang phế hai năm, ta ngày ngày ở đây cũng chưa thấy quỷ quái gì, truyền thuyết đều là gạt người. Bất quá bên trong đích thật là có rất nhiều cây Hòe.” Khi đó cha mẹ huynh đệ

hắn,tất cả đều bị ôn dịch mà chết, hắn bị người trong thôn cho là tai họa nên đuổi ra ngoài, một cô nhi không nhà để về có thể đi địa phương nào? Khi đó còn nhỏ căn bản không hiểu cái gì gọi là sợ hãi, thậm chí nghĩ tìm một chỗ có mái che đầu là đủ, hắn liền bỏ chạy vào tòa nhà ma quái này. Sau đó ban ngày ra ngoài làm hành khất, buổi tối trở về đây ngủ, có thể là khi đó hắn từng đem đồ đạc này nọ phân ra một chút, đến bái tế tiểu thiếp chết thăm kia đi?Trừ bỏ một tháng đầu vẫn hay nằm ác mộng, sau đó thấy cũng bình an vô sự. Thẳng đến khi gặp được chủ nhân, liền đi theo hắn rời khỏiMiên Cẩm.

Đường Phi biết Hà Tịch nói thoải mái, nhưng thống khổ cùng sợ hãi trong đó chỉ có tự mình biết. Không khỏi nhớ tới bản thân mới trước đây, cái loại cảm giác như sống trong Địa Ngục này, cho dù hắn ly khai khỏi cái gọi là “nhà” kia, cũng thường thường bị ác mộng bưng tỉnh. Hắn chỉ không nghĩ tới Hà Tịch luôn luôn nhìn như cao ngạo,trước kia cũng từng chịu khổ, hắn vẫn tưởng Hà Tịch xuất thân là một thế gia công tử.

“Chúng ta đi thôi.” Đường Phi cũng không sợ đại trạch ma quái trước mắt này, chỉ sợ Hà Tịch nhớ tới sự tình trước kia sẽ khổ sở.

“Người sợ ta khổ sở?” Hà Tịch oai đầu hỏi, Đường Phi sửng sốt, còn chưa trả lời chợt nghe gặp Hà Tịch nói tiếp: “Kỳ thật từ sau khi rời đi nơi này, ta sẽ không lại đi hồi tưởng sự tình rồi rắc rối trước kia. Người, thủy chung vẫn cần nhìn về phía trước. Nếu chỉ sống quanh đi quẩn lại trong một thế giới, sẽ chỉ làm chính mình thống khổ không chịu nổi.” Hà Tịch dừng một chút, trên mặt lại hiện ra một cái tươi cườibướng bỉnh, nói: “Không bằng chờ thời điểm chúng ta từ Tiêu Tương Cư trở về, tiến vào bên trong nhìn xem đi, khi đó thái dương vừa vạn hạ sơn.”

Đường Phi nhin không được bật cười, ngữ khí sủng nịch: “Chỉ cần người không sợ, ta liền cùng người.”

Hai người chậm rì rì tiêu sái ra khỏi thành môn, ngẫu nhiên nhẹ giọng nói chuyện với nhau vài câu.

“A.....” Đường Phi lẳng lặng dừng bước, kinh ngạc nhìn trước mắt tràn ngập hoa sơn trà, tất cả đều là cánh hoa thuần trắng sắc như bảo ngọc, hương vị thanh nhã, hoa tư yếu điệu. Đây là thiên đường trà hoa sao?

Cách ngoài thành năm mươi dặm là quan đạo, hai bên sườn cũng đã là ngoại ô, chân núi là một ngọn đồi lớn, dọc theo đường đồi uốn lượn mà lên sơn đạo, trừ bỏ cây cối cao lớn cùng hoa dại cỏ dạivừa nảy mầm, tất cả đều trồng đầyhoa sơn trà thuần trắng sắc,một cây lại một cây, bao trùm toàn bộ sơn dã.

Lúc trước Đường Phi từng đi qua một lần triển lãm hoa quốc tế, nhìn thấy một lão hoa nông Trung Quốc phối chế ra hoa sơn trà đủ màu sắc khác nhau, tuy rằng lúc ấy khiến toàn trường kinh diễm chính là mấy chậu Thập Bát Học Sĩ, nhưng làm cho Đường Phi hoàn toàn nhớ kỹ,thậm chí nhớ mãi không quên, lại là loại trà hoa trắng tươi như bạch ngọc đang ở trước mắt này. Mặc dù có người nói qua hoa sơn trà tuy đẹp, nhưng không được hoàn mỹ là vì không mùi gì, Đường Phi không cảm thấy vậy, trà hoa khắp núi này đều tản mát ra một chút mùi thơm ngát như có như không, thấm vào tận ruột gan, so với loại mùi nồng đậm của mẫu đơn phù dung đều tốt hơn nhiều lắm.

Hoa sơn trà thuộc tính âm thấp, cho nên ngọn núi này mới có khả năng sinh trưởng ra chủng loại thuần sắc trắng này đi?

Đường Phi không khỏi dựng thẳng thân thể, nhắm mắt lại thật sâu hô hấp mấy ngụm không khíthanh nhã.

Hà Tịch ngẩng đầu nhìn Đường Phi, khóe môi nhếch lên tươi cườithản nhiên.

“Nếu tới chỗ này vào lúc bình minh, cảnh sắc sẽ càng mê người. Khi đó hoa sơn trà dính đầy sương sớm, thái dương dâng lên hào quang chiếu rọi xuống đóa hoa, mỗi cánh hoa đều giống như được phủ thêm một tầng sa yhoàng sắc. Giống như là –” Hà Tịch nghiêng đầu nghĩ nghĩ nên như thế nào hình dung: “Giống như là rất nhiều rất nhiều Sơn Trà Tiên Tử ở người trước mặt khởi vũ, rất đẹp rất đẹp.....”

So sánh thực ngây thơ, nhưng Đường Phi lại có thể tưởng tượng ra được hình ảnh đó, hình ảnhrất đẹp rất đẹp.

“Về sau tìm một thời gian, ở trước lúc mặt trời mọc chúng ta lại đến một lần đi.” Đường Phi chậm rãi mở to mắt, khóe miệng mỉm cười nhìn Hà Tịch nói.

“Ân.” Hà Tịch nhẹ nhàng gật đầu, trong lòng lại trầm trọng vô cùng. Đường Phi, chúng ta, còn có về sau sao?

Tiêu Tương Cự ở ngay tại giữa sườn núi, đó là một gian nhà nhỏ bị hoa mai một cây lại một cây vây quanh, trong gian nhà bày ra mấy chiếc kỷ trà, mấy khối bồ đoàn thanh lịch. Ở mặt sau là một tòa tiểu trúc viện, đó là chỗ mà chủ nhân Tiêu Tương Cự trụ lại.

Đường Phi vốn đã bị trà hoa khắp núi rung động qua, nay nhìn thấy trong sân xuân mai vàng rực lại bị rung động thêm chút nữa, bỗng dừng nghĩ tới thời đại học từng đọc qua một bài thơ.

“Phong đệ u hương xuất, cầm khuy tổ diễm lai. Minh niên như ứng luật, tiên phát Vọng Xuân đài.” Đây là đoạn sau của bài thơ đó, hẳn cũng chỉ nhớ kỹ duy nhất đoạn này. Bởi vì, Trần Thầntừng đọc qua cho hẳn.

(Phía trên là đoạn sau bài thơ Tảo Mai của Tề Kỷ, dịch thơ là:

Gió xa đưa hương ẩn

Chim ngắm hoa trắng ngà

Năm tới như đúng tiết

Vườn xuân sang ánh tà)

Hà Tịch đem bái thiếp đưa cho tiểu đồng đón khách, xoay người liền nhìn thấy Đường Phi đặt mình trong biển hoa vẫn còn đang xuất thần.

“Đường Phi.” Hà Tịch khinh hoán một tiếng, đi đến bên người hẳn: “Suy nghĩ cái gì?”

“Không có gì, chính là rung động trước cảnh đẹp cùng tĩnh dật nơi này, giống như thế ngoại đào nguyên trong sách hay nói tới.” Đường Phi thản nhiên trả lời.

“Đúng vậy, cho nên hàng năm ta đều tới nơi này một lần.” Hà Tịch cười nói: “Cũng may là bởi vì hàng năm đều đến, cùng chủ nhân nơi này quen thân thành tri giao, trình bái thiếp so với người khác cũng dễ dàng hơn.” Tiêu Tương Cự tuy rằng danh văn thiên hạ, nhưng có thể vào được chỗ này thường mai hàng năm sẽ không vượt qua mười người. Mà mười người này, dĩ nhiên là chính chủ nhân Tiêu Tương Cự vừa mắt lựa chọn.

“Lão hữu, năm nay ngươi lại tới nữa.” Một đạo nam âm hùng hậu vang lên, mang theo tiểu ý không dễ phát hiện: “Khó có được ngươi năm nay không phải lẽ loi một mình.”

Đường Phi cùng Hà Tịch nhất tề xoay người, một nam tử râu dài đã qua ba mươi tuổi từ trúc viện phía sau chậm rãi đi tới, trên mặt mang theo thản nhiên tiểu ý, nho phục màu thâm đen bởi vì chủ nhân đón gió mà nhẹ nhàng bãi vũ.

Người tới đúng là chủ nhân Tiêu Tương Cự, Tiền Bán!

“Lão hữu, đã lâu không thấy, tháng trước nhờ người đưa rượu tới cho ngươi có vừa lòng không?” Hà Tịch tiến lên, điềm đàm cười vỗ vỗ bờ vai của hẳn nói. Hà Tịch cùng Tiền Bán niên kỉ kém một vòng, nhưng cũng là tri giao nhiều năm.

“Cực phẩm !” Tiền Bán không chút keo kiệt giơ ngón tay cái lên khen, sau nhàn châu chuyển động nhìn về phía Đường Phi, nói: “Vị này là –”

“Hẳn là bằng hữu của ta, Đường Phi.” Hà Tịch kéo tay Đường Phi qua giới thiệu, sau đó lại chỉ vào Tiền Bán nói: “Đường Phi, đây là bằng hữu ta nhận thức đã gần tám năm, Tiền Bán.”

Tiền Bán (tiền không đủ)?! Tên này tục, Đường Phi vẻ mặt tò mò đánh giá vị chủ nhân của Tiêu Tương Cự thiên hạ chí nhâ này, có thể là do hàng năm là bạn với Mai hoa, Trúc cư, Tiền Bán có một thân bằng thanh ngọc cốt, giờ tay nhắc chân đều cho người ta một cảm giác phong nhã tùy ý, mặt trắng râu dài phong độ của người trí thức nông hậu, loại người này không phải nên là họ Công Tôn hay Mộ Dung linh tinh gì đó mới có được khí khái như vậy sao? Vị tiên sinh này lại vừa văn tương phản chứ?

“Tiên sinh danh tự tuy rằng rất tục khí, nhưng người, lại thực phong nhã!” Đường Phi nói trắng ra, nhìn Tiền Bán ánh mắt tràn đầy thương thức.

“Ân?” Tiền Bân kinh nghi đánh giá Đường Phímột hồi, sau đó sang sảng cười to: “Hảo hảo hảo! Khó trách Hà Tịch mang người đến chỗ ta, quả nhiên cũng là mộtđiều nhân!” Từ trước tới nay không ai dám ở trước mặt hắn nói qua tên của hắn không tốt, người muốntới chơi nếu không phải vắt hết óc ca ngợi tên của hắn, thì chính là muốn dùng hếtmọi biện pháp tránh nhắc tới tên hắn, tóm lại những người đó trừ bỏ miệng đầy khen tặng thì là mắt trần đầy lấy lòng, quả thực tục đến khó chịu nổi! Nhiều năm qua như vậy,dám nói danh tự của hắn rất tục, trừ bỏ Hà Tịch tám năm trước, thì chính là vị Đường Phi hiện tại này.

Tiền Bân lại nhìn về phía Hà Tịch, lại nhìn thấy sắc mặt hắn tái nhợt cùngthân thể như gầy đi một vòng, mày thẳng mặt nhẵn, nói: “Người đây là bị thương? Như thế nào cho tới bây giờ cũng không chịu hảo hảo chiếu cố mình?”

Hà Tịch lè lè lưỡi, một phen kéo Đường Phiqua, nói: “Lão hữu, hôm nay ta tới là muốn cho Đường Phi thử xem thủ nghệ của người, người cũng đừng làm cho ta thành kẻ gạt người a, ta thế nhưng đã đem người khoa trương đến trên trời dưới đất, có một không hai đó.”

Tiền Bânmắt trắng dã liếc Hà Tịch một cái, biết hắn là cố ý dùng Đường Phi lấy cớ từ chối trả lời, cũng không vạch trần hắn, nói: “Hảo, hôm nay lão ca ta liền bộc lộ tài năng cho các người!” Tiền Bân triệt khởi ống tay áo, vỗ đầu tiểu đồng bên người nói: “Đi, đem dụng cụ pha trà bày ra đây.” Tiểu đồng lên tiếng trả lời rồi đi.

“Lão hữu, hôm nay người pha trà, ta nấu nướng!” Dứt lời, liền nhanh hướng trúc viện đi đến.

“Vị Tiền tiên sinh này còn có thể nấu nướng?” Đường Phi ngạc nhiên hỏi, ngược lại thay đổi tiếp một loại ngữ khí nói: “Còn có, người khi nào thì theo ta đề cập qua hắn?”

“Hiện tại không phải đã nói sao?” Hà Tịch giảo hoạt cười, còn nói: “Chuyện hắn làm đồ ăn vừa nói, chỉ có thể coi như miễn cưỡng nuốt vào được. Bất quá tay nghềlàm điểm tâm của hắn, là nhất tuyệt.” Hà Tịch vẽ mặt hồi vị nói, quay đầu nhìn Đường Phi, lại thay đổi một bộ dáng lấy lòng: “Bất quá hắn đã nhiều năm không tự mình động tay, hôm nay hắn nhưng là xem mặt mũi của người, ta chỉ là hưởng ké vinh quang của người.”

Đường Phi dở khóc dở cười lắc đầu, hôm nay Hà Tịch giống như đặc biệt thích nháo.“Hà Tịch, kỳ thật hôm nay mới là chân chính người đi?” Thích cười, tính khí trẻ con.

Hà Tịch tựa hồ cũng nhận thấy được chính mình hôm nay giống như đặc biệt muốn nháo Đường Phi, ngược ngừng sờ sờ cái mũi, may mắn vừa lúc tiểu đồng kia mang bàn trà cụ vào Tiêu Tương Cư, liền nhanh chóng dắt Đường Phi đi vào.

Tiểu đồng đem trà cụ đặt ở ngay chính giữa chiếc kỷ trà, dọn dẹp xung quanh xong liền cung kính lui xuống.

Hà Tịch đưa lưng về phía đông nam ngồi xuống, Đường Phi thực tự nhiên ngồi ở phía bên phải hắn.

“Người xem qua ta phao trà, nhưng hãrchưa thấy qua ta pha trà đi?” Hà Tịch đem toàn bộ trà cụ rườm rà xét tốt theo thứ tự, một bên hỏi Đường Phi.

“Cái này có phân biệt?” Đường Phi khó hiểu nhìn Hà Tịch hỏi.

Hà Tịch mạnh mẽ ngăn đầu nhìn Đường Phi, trong mắt nghi hoặc chợt lóe rồi biến mất, cười nói: “Đương nhiên là có khác biệt, phao trà là đun nóng nước trực tiếp thả lá trà, còn pha trà lại là một trình tự làm việcrườm rà, phải chú ý toàn bộ quy trình.” Đường Phi thân phận chân thật là đại thiếu gia của Phương gia tiêu cục ở Miên Cẩm, Phương Lâm. Hà Tịch vẫn biết chuyện này, chỉ là Phương Lâmgiống như thích người khác gọi hắn là Đường Phi,nên mới không cố ý đi hỏi nguyên nhântrong đó. Phương Lâm tuy rằng là tiêu cục đại thiếu gia, lại giỏi văn nổi tiếng, mười lăm tuổi liền thi đậu công danh. Dân chúng bình thường tự nhiên sẽ không biết phân biệt cái gì phao trà, cái gì pha trà, nhưng lấy thân phận thế gia của Phương Lâmkhông có khả năng không biết. Trong lòng nghi vấn sâuthêm, nhưng Hà Tịch chỉ có thể âm thầm chôn ở trong lòng. Hắn tin tưởng Đường Phi sẽ không lừa gạt hắn bất luận sự tình gì, có lẽ vấn đề này một ngày nào đó y sẽ nói cho hắn đi? Chỉ là, không biết bản thân còn có thể hay không đợi đến ngày đó.....

Hà Tịch thu liễm tâm thần, bắt đầu pha trà.

“Yếu điểm đầu tiên là đốt cháy một cục than nhỏ, sau đem bánh trà đặt ở mặt trên than để quay, đợi tới khi bánh trà đạt độ khô vừa phải thì lấy ra. Bước này kêu là chích trà.” Hà Tịch cầm lấy một cặp bánh trà đã được sấy khô từ trước ra, đặt ở trên một cái đĩa nhỏ, sau đó giã nhỏ. “Tiếp theo chính là chọn nước, bước này là quan trọng nhất, nước pha trà phải lấy loại tốt nhất từ dòng suối trong núi chảy ra. Nước ở đây đều là từ trên núi dẫn xuống dưới, cho nên là tốt nhất.” Cầm lấy một cái thìa bằng gỗ đặt trong nồi đất ở một bên, múc nước từ trong một cái xô nhỏ, đổ vào bình đun, sau đó đặt vào trong than.

Đường Phi ngồi ngay ngắn, ngưng thần nhìn nhất cử nhất động của Hà Tịch. Sương khói từ trong lò than toát ra quanh quẩn quanh thân Hà Tịch, mờ mờ lung lung làm cho Hà Tịch thoát nhìn không giống thực tế, nhưng cũng có một loại cảm giác thần tiên.

“Lúc này phải đem lửa trên than thiêu vừng hơn, sau đó chọn ra những bột trà ngon nhất thả vào trong nước đợi đun sôi.” Hà Tịch động tác thuần thục, một bên làm một bên cấp Đường Phi giải thích: “Đến lúc này sẽ im lặng đợi.”

“Chờ cái gì?” Đường Phi không tự giác hỏi, Hà Tịch chợt đình chỉ động tác làm cho hẩn hơi có chút mất mát, tựa như đang xem một bộ phim điện ảnh phần khúc, lại ở thời điểm tối mầu chốt bị đứng hình, cái loại cảm giác này thực muốn lấy mạng người.

Hà Tịch chỉ cười không nói, đợi một hồi, bên trong bình đun truyền ra một trận âm thanh lách tách rất nhỏ, Hà Tịch mở nắp ra, đợi từng trận sương trắng bay hết, sau mới bảo Đường Phi nhìn vào xem.

Đường Phi nhìn lại, kỳ quái nói: “Như thế nào có hoa?”

“Cái này gọi là mặt bột, là bộ phận tinh hoa của trà.” Hà Tịch giải thích, một bên cầm lấy muỗng nhỏ đem mặt bột nổi lên vớt ra, đặt ở bên trong thực vụ (thường dùng đất sét tím hoặc đất sét tím chế thành, hay dùng để đựng nước sôi).

“Không phải nói là tinh hoa sao? Vì cái gì đem nó vớt ra?” Đường Phi khó hiểu hỏi.

“Tinh hoa nếu nấu tiếp sẽ mất đi nguyên bản sắc vị.” Hà Tịch vừa nói một bên dùng cây quạt quạt lớn làm tăng lửa trong lò than, đợi nước trà trong bình đun hoàn toàn dung hợp, sóng nước nổi lên, Hà Tịch mới dùng tay lại, dùng lửa nhỏ chậm rãi nấu.

Lúc này, đã qua đi non nửa canh giờ. Tiền Bân cùng tiểu đồng bưng một khay đồ ăn đi tới, vừa đi vừa hấp mũi nói: “Thơm, là chân hương! Chỉ có lão hữu nấu trà mới ra được hương vị này!”

“Thời gian vừa vặn.” Hà Tịch cười nói, Tiền Bân vừa vào, hẩn liền đem mấy khóa than đá còn đang thiêu đốt dùng một cây gậy nhỏ đẩy ra, trà nấu đến đây là đủ rồi, tiếp tục nấu sẽ mất vị. Tiểu đồng lanh lợi đem khay đựng đầy thực phẩm đặt ở trên một kỷ trà khác, sau đó đem mấy trà cụ ở án thượng thu hồi. Ngay sau đó một tiểu đồng khác lập tức tiến lên đem điểm tâm tinh xảo đủ màu sắc xếp ra cho tốt, liền song song lui xuống.

Hà Tịch đem ba bát trà bạch ngọc tinh xảo đồng loạt bày ra, cầm lấy muỗng trà đem nước trà đã nấu tốt đặt ở trong bát, cuối cùng rải lên một ít mặt bột, mới đưa cho Đường Phi cùng Tiền Bân.

Cổ nhân mời trà có ý nghĩa đồng cam cộng khổ, điểm ấy Đường Phi vẫn hiểu. Tiếp nhận trà sau, Đường Phi nhận không được cầm bát trà đưa lên chóp mũi thật sâu ngửi ngửi, hương thơm cam thuần, còn mùi hoa mai hỗn loạn trong không khí. Nhẹ nhàng nhấp một ngụm, vào miệng ngọt lành, đầu lưỡi vẫn còn lưu lại hương vị, so với cống trà Tuyết Nhất từ trước đến nay hẩn vẫn uống còn ngon hơn vài lần.

“Uống trà lâu như vậy, ta mới biết được trước kia đều là lãng phí lá trà.” Đường Phi buông bát trà cảm thán nói một câu.

“Ha ha ha ha! Nói rất đúng! Thật sự là chạm đến tâm khảm của lão ca!” Tiền Bân sang sảng cười to: “Ta đã nói nếu Hà lão đệ tương lai lạc phách, đi bán trà cũng có thể dương danh thiên hạ.”

“Ha ha,” Hà Tịch lắc đầu cười khê: “Là lão hữu người quá mức tán thưởng, tay nghề này cũng chỉ có thể ở trước mặt các người bêu xấu, ở bên ngoài không thể ra tay.”

“Lại khiêm tốn không phải sao?” Tiền Bân uống một miệng trà, có chút trách cứ nhìn Hà Tịch: “Ta đã sớm nói với người đừng tiếp tục giao du với kẻ xấu, đến nơi này của ta làm một trà khách nhân tâm tiêu điều tự

tại?”

Hà Tịch tươi cười trong nháy mắt động lại, lập tức làm bộ như không có việc gì nói: “Người lại tới nữa, ta không phải nói qua với người, ta đặt mình trong vòng đó, chỉ là vì báo ân.....” Nói đến này, Hà Tịch mắt tự nhiên nhìn về phía Đường Phi, Đường Phi vừa vận cũng nhìn hẩn.

Đường Phi đối hẩn cười cười, nói: “Là thái tử?” Cho nên Hà Tịch mới có thể đối hẩn nói, hẩn đã sớm không thể rời đi.

“Hừ, bất quá chỉ là một thái tử so với người khác nhiều hơn một trái timThất Khiếu Linh Lung(điển tích lấy từ chuyện của Tỉ Can trong thời nhà Thương của Trụ vương, ý chỉ người chính trực can trường), thường thức tài hoa của người,chiêu dụ người vì thái tử phụ tá, này tính là ân tình gì?” Tiền Bản về mặt không dám gạt bừa.

“Ôn tri ngộ, cũng là ân.” Hà Tịch không thềm để ý nói: “Huống chi khi đó là tiểu đệ lạc phách, nếu không nhờ điện hạ thu lưu, tiểu đệ ta hôm nay cũng không có khả năng mở ra khát vọng.”

“Được rồi được rồi.” Tiền Bản không kiên nhẫn phát tay đánh gãy hẩn, chuyển đề tài nói: “Năm nay làm gì? Vẫn là quyết định không quay về nhìn xem?”

Hà Tịch sững sốt, tay cầm bát trà khê run, nước trà trong chén trànra một chút.

Đường Phi nhìn về phía Hà Tịch, sau đó thân thủ vỗ nhẹ nhẹ, chụp tay hẩn nói: “Hà Tịch, không có việc gì chứ?”

“Không có việc gì.” Hà Tịch hơi hơi cúi đầu, thanh âm có chút nặng nề: “Năm nay, hay là thôi đi.....”

“Ai !” Tiền Bản thật sâu thở dài, trong giọng nói có hàm chứa nỗi đau của một đại ca đối với đệ đệ: “Ta chỉ biết, nếu không phải, người cũng sẽ không đưa lưng về phía đông nam mà ngồi.”

Đường Phi nhíu mày, lời Tiền Bản nói là ý tứ gì? Chỗ ngồi của Hà Tịch có huyền cơ gì sao?”

Nhìn ra Đường Phi nghi hoặc, Hà Tịch cười cười, nói: “Không có gì, mặt đông nam của Tiêu Tương Cư, chính là thôn Tiên Hồ.”

Đường Phi chấn động, thôn Tiên Hồ.....“Nhà của người ngay tại phụ cận?”

“Đúng vậy.” Hà Tịch mặt mang mỉm cười, mắt lại tràn đầy cô tịch cùng cô đơn: “Cho nên hàng năm ta đều đến đây một lần, tuy rằng không thể chân chính tới gần, nhưng thật ra có thể từ rất xa mà nhìn, như vậy cũng đủ rồi.”

“Hà Tịch.” Đường Phi vỗ nhẹ nhẹ chụp mu bàn tay Hà Tịch, động tác tràn ngập lo lắng cùng quan tâm.

“Người a, quả thực chính là tự ngược.” Tiền Bản thở dài nói.

Hà Tịch đối Đường Phi cười cười, sau đó thay đổi một loại ngữ khí thoải mái: “Được rồi, bỏ qua đề tài này đi, khó có được hôm nay lão hữu tự mình xuống bếp làm điểm tâm. Đường Phi, mau nếm thử.” Nói xong Hà Tịch liền gấp cả một khối vật thể trong suốt đặt trong bátĐường Phi, nói: “Đây là hoa sơn trà cao, là điểm tâm hẩn tự mình nghĩ ra, là món ăn độc bộ thiên hạ, địa phương khác đều không có được.”

“Ân.” Đường Phi thẳng lưng cắn một ngụm, hương vị thật sự tốt lắm, thanh diễm ngon miệng, mang theo mùi thơm ngátđặc biệt củahoa sơn trà. Chỉ là bởi vì vừa rồi mấy lời Hà Tịch nói, Đường Phi đã không còn tâm tình, ăn cái gì cũng không tư không vị. Thậm chí ngay cả Hà Tịch nấu trà, cũng giống như tăng hơn một phần chua xót. Tiền Bản tâm tình tựa hồ cũng không quá hảo, cái miệng nhỏ mân trà, hai mắt lại nhìn phía sauHà Tịch, ánh mắt xa xôi.

Trên đườngtrở về, Hà Tịch cũng không có hướng thôn Tiên Hồ liếc mắt một cái. Thậm chí ngay cả đại trạch ma quái vốn định thừa dịp ban đêm tiến vào cũng không có đi, Hà Tịch không nói, Đường Phi cũng không nhắc nhở.

Nhìn Hà Tịch thân ảnh gầy yếu, Đường Phi tâm lần đầu tiên có chút đau. Tần Nghị đến tột cùng đã cứu Hà Tịch cái gì? Có thể làm cho nam tử thanh nhã vốn nên lánh đời vu dã này phải trà trộn vào trong thế tục, lấy mạng báo đáp?

49. Chương 49: Không Cần Sao?

Khi Đường Phi trở lại Phượng Tê Các, liền nhìn thấy Ưu nhi ở trong đại sảnh chờ hần, cũng không gặp bóng dáng Phượng Thần Anh.

Ưu nhi nhìn đến Đường Phirốt cục đã trở về, vừa đi qua vừa vui sướng nói: “Công tử, người rốt cục đã trở lại, Ưu nhi đợi người cả đêm!”

Lo lắng rõ ràng trong mắt Ưu nhi nói cho Đường Phi biết, nhất định là đã xảy ra chuyện gì không tốt, hơn nữa nhất định liên quan đến Phượng Thần Anh.

“Làm sao vậy? Phượng Thần Anh lại làm cái gì?” Đường Phi không thềm để ý hỏi, dù sao dựa theo lệ thường dĩ vãng chính là hai người cãi nhau, sau đó Phượng Thần Anh lại phát một hồi tính tình tiểu hài tử. Cho nên hần không đem chuyện cãi nhau hôm nay đặt ở trong lòng, không vượt qua ngày mai hần nhất định trở về tìm mình giải hòa.

“Công tử, lão gia hần, hần đi Lâm Nguyệt Lâu. Đến nay đã là giờ Hợi, cũng không thấy trở về.....” Ưu nhi hơi có chút bất mãn nói.

“Lâm Nguyệt Lâu?” Đường Phi sững sốt, nghĩ nghĩ mới nhớ tới chính là thanh lâu lớn nhất Miên Cẩm. Không nghĩ hần thật sự ngây thơ như vậy, đi chơi thanh lâu trả thù mình. “Nga, phải, hần sáng nay nói qua với ta.”

“Cái gì?!” Ưu nhi cả kinh kêu lên: “Công tử, ngài cứ như vậy để cho lão gia đi? Ngài không có hơi chút, hơi chút ngăn cản một tí?” Lão gia tuy rằng nói hiện tại độc sủng công tử, nhưng mà công tử cũng không nên không có tâm nhãn như vậy a!

“Ngăn cản? Vì cái gì?” Đường Phi khó hiểu nói: “Một nam tử trưởng thành đi chỗ đó vui chơi không có gì kỳ quái đi?” Huống chi Phượng Thần Anh kia là một Hoa Phượng Hoàng (phượng hoàng trắng hoa)?

“A ?” Ưu nhi mở lớn miệng bất khả tư nghị nhìn Đường Phi, tuy rằng hần biết Đường Phi là một nam sủng không giống nam sủng, nhưng thân phận của hần đúng là vẫn còn như một nam sủng a! Như thế nào có thể, có thể khinh địch như vậy đem lão gia giao cho người khác? “Công tử, ngài sẽ không cảm thấy trong lòng không thoải mái?”

Không thoải mái? Đường Phi chọn nhú mày, đúng rồi, nơi này là cổ đại, không có áo mưa (aka bao cao su). Hơn nữa thời điểm cùng Hoa Phượng Hoàng kia làm cho tới bây giờ đều là trực tiếp..... khụ khụ, lộn ở bên trong. Vạn nhất Phượng Thần Anh lạm giao quá độ, chọc một thân tạng bệnh trở về, người gặp tai ương còn không phải chính hần sao?!

“Lâm Nguyệt Lâu đi như thế nào?” Đường Phi sắc mặt có chút âm trầm hỏi, hần tuyệt đối tuyệt đối không muốn bị Phượng Thần Anh liên lụy !

“Công tử!” Ưu nhi một trận kinh hãi: “Ưu nhi mang ngài đi.”

Lâm Nguyệt Lâu.

Lâm Nguyệt Lâu là thanh lâu lớn nhất Miên Cẩm, tổng cộng có ba tầng, một tầng dưới là đại sảnh, tầng hai đều là một dãy phòng. Mỗi tầng trang trí đều trắng lè, bốn vách tường họa đầy các loại đông cung đồ dân dật, ở trên vách đá nền đỏ chiếu xuống càng đậm càng không chịu nổi. Dưới ánh đèn lồng đỏ thắm treo trên cao, một đám người cả nam lẫn nữ đang uống rượu đậm nhạc, quần áo tán loạn tiếng cười không ngừng, tà âm kia một khúc lại một khúc đàn tấu hát vang.

Phượng Thần Anh dựa vào ở trên lan can lầu hai, tay phải ôm một thiếu niên năm nhu xinh đẹp, một đôi mắt phượng tà mị đang nhìn vũ nương khiêu diễn Tây Vực ở dưới lầu múa.

Thiếu niên kia một thân lụa mỏng xuyên thấu đỏ rực, một đầu tóc đen tùy ý búi lại ở sau đầu, mềm mại không xương dựa vào trong lòng Phượng Thần Anh, một tay cầm bầu rượu một tay nhắc chén rượu, biểu tình mị hoặc cấp Phượng Thần Anh uy rượu.

“Phượng gia, tối nay ở lại chỗ Đường Nhi được không?” Thiếu niên tên là Đường Nhikiếng mũi chân để sát vào bên môi Phượng Thần Anh nói, môi đỏ mọng dụ hoặc, thổ khí như lan.

Phượng Thần Anh ánh mắt vi ám, một phen siết chặt mềm mại eo thon nhỏ của Đường Nhi, vươn lưỡi liếm liếm khoe môi Đường Nhi, trầm giọng nói: “Nếu vậy, ta muốn nhìn khóa ‘đường’ như ngươi này, có bao nhiêu ngọt”

Đường Nhi dãn dò một tiếng, theo sau liền cười duyên hôn lên môi Phượng Thần Anh.

Mặc Trúc vẫn hầu hạ ở cách đó không xa, bữu môi xoay quá, trăm ngàn nhàm chán nhìn đèn lồng dưới lầu. Phượng Thần Anh sáng nay ra cửa liền nói muốn đến Lâm Nguyệt Lâu, trên thực tế vẫn là đi Phương Hoa Lâu uống một ngày rượu buồn. Chỉ mới một khắc trước (~ 15 phút), bọn họ mới tới Lâm Nguyệt Lâu.

Khi Mặc Trúc đếm được đèn lồng thứ năm mươi lăm, thiếu niên kêu Đường Nhikia quần áo đã muốn tán loạn, lộ ra nửa bên vai, sắc mặt ửng hồng ghé vào trước ngực Phượng Thần Anh thở hồng hộc, hai chân run lên như nhũn ra.

Hừ, Mặc Trúc âm thầm khinh thường thiếu niên Đường Nhi kia, cũng không phải nữ nhân còn so với nữ nhân yêu điểm hơn, nhìn xem thất lưng kia, giống như dễ dàng bị vặn gãy! Nam nhân giống yêu tinh như ngươi, làm thế nào so với công tử của chúng ta a, dáng người thon dài cao ngất, dung mạo anh tuấn cương nghị, thanh âm trầm thấp mị hoặc, một đôi mắt ưng xinh đẹp sắc bén vô cùng. Không mềm mại không nữ tính không yêu không mị, nam nhân như vậy mới là nam nhân chân chính thôi!

Bất tri bất giác, Mặc Trúc từng thực chán ghét Đường Phikiêu ngạo, nay lại đứng cùng trận tuyến với Đường Phi..... Đang lúc Mặc Trúc ngồi ở một bên phế, một bên mắt trợn trắng, khoe mắt không cần thận đảo đến một thân ảnh dưới lầu, cảm thiếu chút nữa rơi xuống trên mặt đất!

“Công, công tử?” Mặc Trúc nhanh chóng đem nửa người trên dựa vào lan can, dùng sức xoa xoa ánh mắt hy vọng nhìn rõ ràng một chút.

Theo từng bước một tiến vào Lâm Nguyệt Lâu, Đường Phi mặt mày đang bình thường bắt đầu ngửi thấy mùi rượu hương khí thực phẩm hỗn tạp, cùng với chút hương thơm nồng nặc.

Cau mày ghen hô hấp, Đường Phi mới đi vào Lâm Nguyệt Lâu, đã bị một tú bà nhiệt tình như lửa giữ chặt, liều mạng ăn đậu hủ của hắn, đồng thời còn không quên cực lực đẩy mạnh tiêu thụ kỹ nữ cùng tiểu quan đầu bài của lầu.

Nếu không Ưu nhi phải lại đây giải vây, Đường Phi khả năng sẽ nhịn không được động thủ đánh nữ nhân!

Có thể là Đường Phi sắc mặt âm trầm quá mức khủng bố, cũng có thể là Đường Phi ánh mắt lãnh liệt quá mức sắc bén, tú bà trong lúc nhất thời cũng không dám tiếp tục lỗ mãng, quy củ đi theo phía sau Đường Phi, giới thiệu trong lầu vị cô nương đó thiện vũ, vị tiểu quan kia thiện cầm.

Đường Phi một câu cũng chưa nghe, huân hương nồng đậm ở đây làm cho hắn đau đầu, âm nhạc hỗn độn không chịu nổi làm cho hắn tâm phiền ý loạn, đám nam nữ quần áo không chỉnh tề ở hành lang nói năng tục tiểu, đùa giỡn uy rượu uy thực, càng làm cho hắn trong lòng cảm thấy từng đợt chán ghét. Không phải nói Đường Phi hắn có bao nhiêu thánh khiết, lúc trước hắn cũng thường thường đi gay bar đi tìm đối tượng tình một đêm, nhưng đều là loại quán baran tinh sạch sẽ, hai người hợp mắt nhau liền thượng. Tuy rằng nghe nói qua cũng có mấy loại địa phương loạn thất bát tao, nhưng tận mắt gặp cùng nghe người khác nói, hoàn toàn là hai chuyện khác nhau !

Đường Phi sắc mặt càng ngày càng kém, hai mắt lợi hại ở trên lầu hai tìm kiếm, lấy hiểu biết của hắn đối với Hoa Phượng Hoàngkia, hắn tuyệt đối sẽ không ở một loại địa phương này ngoạn!

Quả nhiên, ánh mắt mới nhìn nửa vòng, Đường Phi liền thấy được vẻ mặt thất kinh của Mặc Trúc!

Mặc Trúc trong lòng “lộp bộp” hai tiếng, sau đó bắt đầu kinh hoàng không ngừng, khẩn trương quá độ hắn hoàn toàn đã quên thông tri Phượng Thần Anh đang ở trong góc cùng tiểu quan tán tỉnh!

“Công, công tử, thật sự, thật sự là công tử!” Mặc Trúc đầu trống rỗng, thậm chí phải làm sao bây giờ, lão gia lần này bị đương trường tráo bao (bắt gian tại trận) nên như thế nào giải thích a?!

Đường Phi trong khi Mặc Trúc đang bối rối không biết làm sao, cũng đã sai bước đi lên lầu hai, nhìn đến đôi cầu – nam nam đang ôm nhau kia, phía trước đã nghĩ sẽ không bận tâm nay lại biến mất sạch sẽ không còn sót lại chút gì, cũng đã quên lần này đến mục đích chỉ là muốn cảnh cáo Phượng Thần Anh bản thân dọa lạc là tốt rồi, không cần tái thượng hấn.

Đường Phi chỉ cảm thấy ngọn lửa trong lòng bùng nổ ứa ra, ánh mắt trừng bọn họ cơ hồ muốn toát ra lửa!

Mặc Trúc mồ hôi lạnh tuôn trào, nhìn Đường Phi gian nan nuốt nước miếng một cái, lắp bắp nói: “Công, công tử, ngài, ngài hãy nghe ta nói.....”

Ưu nghi đứng ở phía sau Đường Phi, cũng có chút sợ hãi nhìn Đường Phi. Công tử giống như thật sự thực sinh khí, chính mình mang công tử tới có sai hay không?

Bên kia Phượng Thần Anh cơ hồ cảm nhận được một ánh mắt mang theo lửa giận nhìn chăm chú, gương mặt nhìn lên, mắt phượng bỗng dưng trừng lớn – Đường, Đường Phi ? !

Theo bản năng một phen đẩy ra Đường Nhị còn ở trong lòng hấn, mới vừa rồi nhận thấy được bản thân trong nháy mắt kích động, Phượng Thần Anh nhanh chóng thu liễm tâm thần, ôm cánh tay nhìn Đường Phi, khóe miệng gợi lên một độ cong tà khí, nói: “Như thế nào, Đường công tử bồi xong giai nhân cảm thấy còn chưa đủ, cũng tới chỗ này mua vui?” Trong lòng kì thực đối với lửa giận rõ ràng của Đường Phi cảm thấy cao hứng, rốt cục không thể thờ ơ sao?

Đường Phi âm thầm điều chỉnh tâm tình của mình, áp chế nộ hỏa mạc danh kỳ diệu trong lòng, hấn biết nếu ở trong này nổi giận, sẽ bị đối phương chê cười thừa dịp chọc ghẹo, kẻ mất mặt lại là mình.

Đường Phi cũng học bộ dáng Phượng Thần Anh dựa vào lan can ôm cánh tay, khóe miệng giương lên một độ cong lạnh lùng, nói: “Như thế nào, chỉ cho phép Hoa Phượng Hoàng người tới chỗ này tầm hoan mua vui, mà không cho ta đến?”

Phượng Thần Anh mắt phượng híp lại, Hoa Phượng Hoàng? Ái xưng (xưng hô thân mật) này thật đúng là..... “Lâm Nguyệt Lâu mở đại môn để buôn bán, như thế nào lại khác nhau đối đãi? Đường công tử tuần tú lịch sự, ta xem mỹ nhân trong lầu đều muốn tranh giành chứ.” Tỷ như vừa rồi Đường Nhị còn ý ỏi ở trong lòng hấn, từ khi Đường Phi xuất hiện đến bây giờ, ánh mắt chưa từng ở trên người hấn di động qua! Phát hiện này làm cho Phượng Thần Anh trong mắt hiện lên một tia sát ý, người của hấn đám người này cũng có thể mơ tưởng?!

“Đây là đương nhiên.” Đường Phi không chút nào khiêm tốn nói, sau đó vươn một ngón tay chỉ về phía tú bà đi theo kia ngoéo một cái.

Phượng Thần Anh là khách quen Lâm Nguyệt Lâu, chi tiết về hấn, tú bà vẫn là biết một chút, toàn bộ Miên Cẩm tối không thể đắc tội chính là Phượng đại Các chủ! Nhưng mà công tử anh tuấn trước mắt không rõ lai lịch này, tú bà cũng không dám đắc tội, hơn nữa nhìn dáng vẻ của hấn, tựa hồ một chút cũng không sợ Phượng Thần Anh. Làm không tốt, vị Đường công tử này có khi so với Phượng đại Các chủ còn là một nhân vật lợi hại hơn đâu!

Tú bà không dám chậm trễ, lắc lắc mông chạy chậm tới trước mặt Đường Phi, cúi đầu khom lưng nói: “Vị đại gia này có cái gì phân phó?”

“Muốn hai tiểu quan xinh đẹp nhất, trẻ tuổi nhất, tốt nhất ở nơi này của các người, đêm nay bản công tử bao bọn họ ở trong này qua đêm!” Đường Phi khóe miệng còn lộ vẻ cười lạnh, ánh mắt còn khiêu khích nhìn Phượng Thần Anh: “Mặc Trúc, trả tiền.” Ưu nghi ngân lượng trên người không nhiều lắm, tới nơi này tiêu phí khẳng định không đủ, hấn tin tưởng Mặc Trúc sẽ không dám không cho.

“A ? !” Mặc Trúc sửng sốt, quay đầu nhìn xem chủ tử của mình, hấn không bắt luận tỏ vẻ gì, thậm chí khóe mắt cũng chưa ở trên người mình nhìn một chút. Lại quay xem Đường Phi, cũng không nhìn mình! Mặc Trúc khóc không ra nước mắt, lấy ra một tấm ngân phiếu trăm lượng đưa cho tú bà. Tú bà trên mặt cười tươi như hoa, tiếp nhận ngân phiếu lập tức đi an bài.

Mặc Trúc nắm túi tiền lui lại sau mấy bước, chọn một góc nhỏ về an toàn, tránh được ánh mắt sát khí lạnh lùng của Phượng Thần Anh, thời điểm hấn trả thù lao lão gia cũng không phản đối a !

Phượng Thần Anh cười lạnh một tiếng, nhìn Đường Phi nói: “Hai cái? Người được không?”

“Xuýt,” Bị hoài nghi năng lực nam tính, Đường Phi không giận phản cười, nheo mắt mắt nói: “Ta được không, người không phải tối rõ ràng sao?”

Úc ! Ưu nhi, Mặc Trúc cùng Đường Nhikia nhất tề xoát xoát nhìn về phía Phượng Thần Anh, vẻ mặt khiếp sợ cùng không dám tin, nguyên lai lão gia mới là người phía dưới a?!

Phượng Thần Anh liền bị nghẹn ở ngực, thiếu chút nữa một ngụm máu tươi phun ra! Đường Phi chiêu này trả thù đủ ngoan, là bất cứ ai thời điểm nghe một câu như thế đều hiểu lầm vị trí trên dưới của bọn họ! Cho dù hẳn hiện tại giải thích, người khác cũng sẽ nghĩ đến hẳn chỉ là muốn che dấu!

Đường Phi tươi cười tà ác, cảm giác đầu nhau không tồi, cảm giác trả đũa càng thích!

“Đường công tử, đây là Lương Ngọc cùng Thanh Loannhà chúng ta, bọn họ thể nhưng là đầu bài Lâm Nguyệt Lâu a!” Tú bà nhận đủ tiền, hiệu suất làm việc cũng thật cao, chỉ chốc lát sau liền từ trên lầu ba đi xuống, phía sau dẫn theo hai thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi, khuôn mặt gầy gầy như nữ tử, vòng eo mảnh mai, mắt ngọc mảy mai, da trắng như tuyết, môi chu chu một chút, bộ dạng chưa nói đã cười.

Đường Phi nhú mày, tuyệt sắc a, là loại hình thích nhất. “Chọn bọn họ, phòng ở nơi nào?” Đường Phi tiến lên một trái một phải ôm người, hai thiếu niên thuận thế dựa vào trên vai Đường Phi, nũng nịu hoá thành “Công tử hảo”.

“Công tử, chúng ta đi Độ Tình gian, chỗ đó nhiều ngoạn ý, đủ kích thích!”

“Đúng vậy công tử, chúng ta nhất định có thể hảo hảo hầu hạ công tử ~”

Đường Phi ôm bọn họ từ bên người Phượng Thần Anh mặt đã muốn đen đi qua, còn làm càn ở trên mặt mỗi người thưởng cho một cái hôn, cười nói: “Hảo, bản công tử chính là thích kích thích! Nếu các người làm cho bản công tử vừa lòng, nhất định có thưởng!”

Ưu nhi cùng Mặc Trúc đã sợ đến ngây người, nhìn hình ảnh hoàn toàn nghịch chuyển không biết nên như thế nào cho phải. Nếu lão gia động thủ, chỉ bằng hai người bọn họ có thể ngăn lại được sao?!

Cửa phòng Độ Tình gian bị Đường Phi thô lỗ một cước đá văng, ôm hai mỹ nam đưa vào, lại trở ra “Phanh” một tiếng đóng cửa lại.

Ngay trong nháy mắt cửa vừa đóng, Phượng Thần Anh vẫn nhìn như thờ ơ thân hình chợt lóe, một cước liền đem phiến môn kia đá bay đi. Ngay sau đó trong phòng hai tiếng kinh hô, lại một tiếng “Phanh”, sau không có thanh âm.

Ưu nhi cùng Mặc Trúc đối với kinh biến trong nháy mắt không kịp làm bất luận phản ứng nào, hai mặt nhìn nhau sau mới mạnh mẽ bình tĩnh, nhảy vào trong phòng vừa thấy – hai mỹ thiếu niên đã bị đánh ngất, trong phòng hai phiến cửa sổ đã không còn bóng dáng, còn lại có mỗi phần khung.

Tú bà phục hồi tinh thần lại cũng chạy tới, nhìn đến tình cảnh phòng trong liền một tiếng thét kinh hãi, sau đó mà bắt đầu hô trời gọi đất, tiến lên ôm hai thiếu niên hôn mê khóc lóc đến nhòe lớp trang điểm trên mặt. Cái gì mà “Con của ta a, nương thực xin lỗi các người”, cái gì mà “Con của ta thật mệnh khổ a, gặp phải khách nhân như vậy”, Ưu nhi cùng Mặc Trúc bị chủ tử vứt bỏ lại, vẻ mặt đau khổ, xem ra bọn họ phải tự thu thập tàn cục.....

Đường Phi bị Phượng Thần Anh ôm vào trong ngực, ở trên nóc nhà người ta bay vọt. Phượng Thần Anh gắt gao ôm Đường Phi, một bên sử khinh công một bên nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Kích thích? Thích kích thích có phải hay không! Ta đêm nay khiến cho người cả đời không muốn nhắc tới hai chữ này nữa!”

“Xùy!” Đường Phi bị Phượng Thần Anh điên cuồng nghiêm mặt như vậy, bắt đầu có chút trắng bệch, nhưng vẫn là khiêu khích cười nói: “Ta còn nghĩ đến người có chịu bao nhiêu!”

“Hừ, ta thua một trận này, đêm nay sẽ mang toàn bộ đòi lại!” Phượng Thần Anh hung hăng nói xong, lại tăng thêm tốc độ, theo phương hướng Phượng Tê Cáp bay đến.

50. Chương 50: Câu Hôn

Hiền vương phủ.

Tần Nhan xem xong nội dung trên mặt tín, mạnh mẽ vo nó nắm thành một cục ném văng ra ngoài, sau đó hung hăng một quyền đập xuống bàn. Sắc mặt trầm đến có thể tích thủy, hai mắt lộ ra quang mang ngoan lệ, tựa hồ muốn đem ai cắn nuốt.

Mặt tín là Nam Vũ nghĩ biện pháp phái người đưa tới, mặt trên nội dung đương nhiên chuyện Đường Phi cùng Phượng Thần Anh đã xảy ra ở Lâm Nguyệt Lâu đêm nay. Tần Nhan để ý không phải việc Đường Phi lấy một thân phận nam sủng đi Lâm Nguyệt Lâu phiêu kỹ, mà là để ý hần câu hần nói với Phượng Thần Anh kia!

Phượng Thần Anh ở trong cảm nhận của Tần Nhan là chí cao vô thượng, là đế vương tự cao tự đại nhìn xuống vạn vật! Thậm chí ngay cả hần, thân là long tử cũng sẽ nhìn không được đối hần cúi đầu xưng thần! Nhưng mà, nhưng mà nam sủng đề tiện cư nhiên, cư nhiên dám đối Phượng Thần Anh bất kính như vậy, cư nhiên dám như vậy mạo phạm hần! Cho dù hần biết Phượng Thần Anh không có khả năng lấy thân phục vụ bất luận kẻ nào, Đường Phi kia chỉ là nhất thời vô mồm nhanh nhẩu, nhưng hần cũng vô pháp tha thứ!

Một nam sủng đề tiện hèn mọn cư nhiên dám tư tưởng Thần Anh của hần, quả thực tội đáng chết vạn lần! Tần Nhan nghĩ đến đây, lại nghiêng răng nghiêng lợi một quyền đâm xuống án thư.

Híp mắt suy nghĩ một hồi, Tần Nhan nhắc bút lông, viết nhanh một trận thư tín dày đặc, nhét hảo vào trong phong thư, sau mới trầm giọng nói: “Người tới.”

“Dạ, chủ nhân!” Một hắc y tử sĩ ẩn thân ở một chỗ tối lắc mình mà ra, cung kính quỳ gối trước mặt Tần Nhan.

“Dem phong tín này giao cho Nam Vũ, nhớ dặn dò hần, phải vạn vô nhất thất!” Tần Nhan trong mắt hàn quang chợt lóe, khóe miệng xẹt qua một chút tươi cười nam hiểm.

“Thuộc hạ tuân mệnh!” Tử sĩ tiếp nhận thư tín, biến mất ở trong màn đêm.

Phượng Tê Các, Đông viện.

Nam Vũ tiếp nhận tín do tử sĩ đưa tới, còn chưa có mở ra liền nghe được tên kia vẫn chưa rời đi hạ giọng nói: “Chủ nhân phân phó, phải vạn vô nhất thất!”

“Hiểu được.” Nam Vũ vừa mới dứt lời, tử sĩ thân hình chợt lóe, không một tiếng động rời đi. Nam Vũ không khỏi thảm than, chỉ có lấy mười tử sĩ tài năng nhất của Hiền vương phủ, mới có thể bí mật ra vào Phượng Tê Các.

Nam Vũ triển khai thư tín, sắc mặt lập tức đại biến! Biểu ca hần nhanh như vậy muốn động thủ sao? Nhưng mà Đường Phi còn ở tại Diên Phi viện, muốn xuống tay cơ hồ không thể nào! Khó trách tử sĩ nói cho hần “Vạn vô nhất thất”, đây căn bản chính là biểu ca cảnh cáo hần, chỉ cho phép thành công không được thất bại! Bất quá, may mắn, chuyện này biểu ca không có trực tiếp bảo hần đi hoàn thành, mà là để cho hần an bài Lam Tử Tương đi làm, nói như vậy khóa ám sát này sẽ không nhanh như vậy bại lộ.

Hần nhớ rõ Lam Tử Tương giống như thiêu đùng độc, Nam Vũ cúi đầu trầm tư một hồi, có lẽ có thể cho Lam Tử Tương thần không biết quỷ không hay, hạ độc độc chết Đường Phi. Còn có đám nữ nhân ở Nam viện bị lão gia vắng vẻ hồi lâu, có lẽ cũng có thể dùng tới một chút.

Quyết định chủ ý, Nam Vũ đứng dậy hướng viện Lam Tử Tương đi đến.

Đường Phi đang nằm ghé vào trên giường, ôm gối đầu buồn ngủ. Đúng lúc này một bàn tay lạnh lẽo xoa tấm lưng trần trụi của hần, đầu ngón tay dọc theo xương sống ở giữ một đường đi xuống –

“Ba !” Đường Phi phản thủ bắt được ngón tay kia, thanh âm khàn khàn dẫn theo điểm lửa giận: “Người TMD(con mẹ nó)dám làm lần nữa, tin hay không gia phệ đi người!”

“Ha ha.” Phượng Thần Anh cùng cái miệng nghịch ngợm ướt át ở bên tai Đường Phi cười khê, tay hơi hơi luật động liền thoát ly kiềm chế của Đường Phi, thuận thế ôm vòng eo gây gò mềm dẻo của hắn, thanh âm đồng dạng khàn khàn: “Tin, như thế nào không tin? Ngay tại vừa rồi, người thiếu chút nữa liền đem ta –kẹp đứt.” Hắn đúng là muốn thừa dịp trời còn chưa sáng tái làm thêm một lần!

Đường Phi mạnh mẽ mở hai mắt, vẻ mặt lửa giận phiên thân ngồi dậy, chần bồng trên người rớt xuống, đường cong duyên dáng nửa người trên tất cả đều là dấu vết xanh xanh tím tím, đầu nhũ bên phải cơ hồ bị cắn nát da, đỏ sẫm như máu.

“Người nói lại lần nữa xem?” Đường Phi trên cao nhìn xuống Phượng Thần Anh đang nằm nghiêng về mặt tiểu ý trên tức, thanh âm nguy hiểm. Còn chưa nhìn thấy đệm chăn rớt xuống, tay hắn đã cầm “hảo huynh đệ” của đối phương, tựa hồ thoáng dùng một chút lực liền thật sự sẽ phệ đi hắn!

“Ta vừa rồi chưa tỉnh ngủ nói mớ mấy câu, đã quên bản thân đã nói cái gì.” Phượng Thần Anh vội vàng thu liễm cột nhấc của mình, vẻ mặt nghiêm túc nói. Toàn thân bởi vì địa phương yếu ớt nhất bị người nắm trụ mà hơi hơi cứng lên, bất quá càng nhiều là bởi vì bị bàn tay ấm áp của Đường Phi cầm lấy, toát ra cảm giác khuây khoả nhẹ nhàng.

Cảm giác được người nọ biến hóa, Đường Phi mặt đỏ lên, Hoa Phượng Hoàng này đến như vậy còn có thể – đứng lên?!! Đường Phi nghiêng răng nghiêng lợi cười cười, nói: “Thoải mái đi? Để cho gia hảo hảo hầu hạ người!”

“A ! Đường Phi Đường Phi Đường Phi, thủ hạ lưu tình a! Tiểu Phi Phi – không cần a a a !”

Mặc Trúc, Ưu nhi vẫn hầu ở trong sân, nghe thanh âm kêu thảm thiết như thế đồng thời rung mình một cái, nhìn nhau sau đều thấy được khiếp sợ cùng không dám tin trong mắt đối phương. Nguyên lai, nguyên lai lão gia thật sự là phía bị áp a! Nhưng mà nhưng mà, Ưu nhi cùng Mặc Trúc lại song song cúi đầu cắn răng khổ tứ, rõ ràng trước đó nghe được đều là tiếng công tử..... Như thế nào nhanh như vậy lại đến phiên lão gia chứ? Chẳng lẽ, chẳng lẽ hai người là hồ áp (thay phiên nhau áp, aka hồ công)?! Nghĩ đến khả năng như vậy, Ưu nhi cùng Mặc Trúc mặt một trận trắng một trận hồng, không dám tiếp tục loạn nghĩ.

Hồ nháo một buổi tối, Phượng Thần Anh cùng Đường Phi rốt cục ở hừng đông ngủ say sưa. Thẳng đến qua buổi trưa, sắc mặt xanh trắng hai mắt vô thần, vừa thấy liền biết là do mệt mỏi quá độ, hai người mới tỉnh lại, cũng không phải bởi vì bọn họ tỉnh ngủ, mà do bị đói đến tỉnh.

Vừa khát vừa đói vừa mệt, Đường Phi bởi vì có chút nguyên nhân khó nói nên không thể một cước đá vào miệng Phượng Thần Anh, đành phải ở trên cổ hắn hung hăng nhéo một chút, đem Phượng Thần Anh bị đau sau khi tỉnh lại, khếp hờ ánh mắt nói: “Đi, ta muốn rửa mặt, bảo phòng bếp làm thức ăn, ta sắp chết đói.”

“Ừ.....” Phượng Thần Anh rõ ràng còn chưa tỉnh ngủ, mơ mơ màng màng gật gật đầu, cầm lấy bàn tay tác quái của Đường Phi, sau đó một phen đem người ôm vào trong ngực, than thở nói: “Ngoan, đừng nháo, để cho ta ngủ thêm một hồi.....”

“Có đi hay không ?” Đường Phi tay lại đặt ở trên bộ vị yếu ớt miễn cảm của đối phương uy hiếp.

“Đi đi, lập tức đi!” Phượng Thần Anh mạnh mẽ trừng lớn ánh mắt đứng lên, tùy tay lấy qua bộ quần áo khoác ở trên người, chân trần liền nhảy xuống giường. Trong nháy mắt mở ra cửa phòng, lại khôi phục khí thế uy nghiêm đứng đầu một Cáo. Tuy rằng thần sắc có điểm biếng nhác, sắc mặt kém một chút, nhưng tốt xấu cũng có thể đem bọn hạ nhân hù dọa.

Sáng sớm ngay tại Diên Phi viện, Ưu nhi cùng Mặc Trúc lạnh lợi bưng dụng cụ rửa mặt vào nhà, phía sau còn đi theo hai tỷ nữ, khay trên tay đựng một khăn trải giường cùng chăn bông mới.

Phượng Thần Anh trước bọn họ một bước vào phòng ngủ, bảo Ưu nhi đem dụng cụ rửa mặt đặt xuống sau liền ra ngoài, rồi thực tự nhiên cấp chính mình rửa sạch, một bên cấp Đường Phi rửa sạch. Bọn họ khi vừa mới tỉnh ngủ, Phượng Thần Anh liền ôm Đường Phi đến dọc tri phía sau tắm rửa qua, trên người coi như sạch sẽ. Thẳng đến khi đem hai người thu thập thỏa đáng, Phượng Thần Anh mới nửa bế nửa ôm Đường Phi ra ngoài, hai tỷ nữ kia mới cúi đầu đến gần phòng ngủ thu thập.

Trong lúc này Mặc Trúc đã phân phó hạ nhân mang thức ăn tiến vào.

“Không tệ.” Phương Thần Anh mỉm cười gật gật đầu khen, Mặc Trúc càng ngày càng biết tâm tư của hắn.

“Tạ lão gia khách lệ.” Mặc Trúc mặt không gợn sóng không sợ hãi cúi đầu nói, một bên thay Phương Thần Anh cùng Đường Phi bày ra bát đĩa.

Phương Thần Anh tiếp nhận chén canh Ưu nghi truyền qua, múc một ngụm thổi lạnh, sau đó đưa đến khoe miệng Đường Phi.

Ưu nghi cùng Mặc Trúc động tác trên tay thoáng ngừng lại, sau đó làm bộ không thấy gì tiếp tục thay chủ tử nhà mình chia thức ăn.

Đường Phi tà mắt liếc Phương Thần Anh một cái, tự mình lấy một chén canh khác uống. Phương Thần Anh cũng không giận, cười cười tiếp tục cấp Đường Phi đĩa rau.

Đem canh uống xong, Đường Phi vẫn là cảm thấy yết hầu phát khô, nghĩ đến có lẽ tối hôm qua đã quá..... Đường Phi lắc đầu, đem đèn cẩu tối hôm qua để qua sau đầu, sau đó nói với Ưu nghi: “Ưu nghi, ta muốn uống trà.”

Ưu nghi ngần ra, phản ứng lại liền nói: “Dạ công tử, phía trước chỗ hầu phòng cũng đã tặng hai bôi trà lại đây, có Tuyết Nha công tử thích uống nhất, Ưu nghi đi bưng tới cho ngài.”

“Cám ơn.” Đường Phi cười nói cảm tạ, Ưu nghi mặt đỏ lên, nhanh chóng đi bưng trà.

Phương Thần Anh nhíu mày, nói: “Ta phát hiện người thực thích cùng người khác nói lời cảm tạ, cho dù kia chỉ là một hạ nhân.”

“Đây là lễ phép cơ bản nhất, không phân biệt quý tiện cấp bậc. Chỉ cần hắn cho người phục vụ cùng giúp đỡ cơ bản nhất, một tiếng ‘cám ơn’ hắn là phải có.” Đường Phi thản nhiên giải thích. Ở thế kỷ hai mươi mốt, đối đám người phục vụ nói một tiếng đa tạ, đó là lễ phép cơ bản nhất, cũng là đạo đức cơ bản nhất.

Phương Thần Anh ngạc nhiên, nghĩ nghĩ lại nở nụ cười, hỏi: “Cái này cũng là người từ trước học được đi?” Đường Phi gật gật đầu, chọn hai miếng rau xanh tươi mới chặm rãi ăn.

Mặc Trúc hầu ở một bên nghe được ngôn luận của Đường Phi thầm giật mình, đồng thời cũng có chút cảm động, công tử giống như cho tới bây giờ cũng không đem bọn họ xem như hạ nhân.....

“Công tử, trà đến đây.” Ưu nghi bưng khay tiến vào, Mặc Trúc tiến lên trước cấp Phương Thần Anh chén trà, sau đó mới đưa cho Đường Phi.

Đường Phi tiếp nhận uống một ngụm nhỏ, sau đó nhíu nhíu mày, nói: “Trà tốt như vậy, thật sự là lãng phí.”

Phương Thần Anh chưa bao giờ uống Tuyết Nha, hắn không thích cái loại hương vịnh nhạt nhẽo này, Đại Hồng Bào nồng đậm như vậy mới là thứ hắn thích nhất. Nghe được Đường Phi nói những lời này, Phương Thần Anh kinh ngạc hỏi: “Như thế nào? Người trước kia không phải thích nhất loại này trà sao?”

“Thì thích.” Đường Phi buông cái chén không tính tái uống: “Người uống qua trà pha chưa? Chính là dùng loại này nấu, không phải phao.”

“Uống qua, người đã quên ta là khách quen Phương Hoa Lâu? Yến lão bản tay nghề pha trà, thiên hạ nhất tuyệt!” Phương Thần Anh không chút nào keo kiệt khen ngợi.

“Yến lão bản tay nghề như thế nào ta không biết, ta lại biết có một người tay nghề, tuyệt đối sẽ không kém hơn so với ngài.” Đường Phi nhớ tới ngày ấy Hà Tịch nấu trà, thản nhiên nở nụ cười, sau khi uống qua trà hắn nấu, tựa hồ tái uống một loại cực phẩm trà cũng không ra được loại hương vị đó.

“Nga?” Phương Thần Anh có hứng thú nhìn Đường Phi, hỏi: “Cư nhiên còn có người so với Yến lão bản lợi hại hơn? Là ai?”

“Người cũng nhận thức.” Đường Phi ngắm Phương Thần Anh liếc mắt một cái: “Chính là..... Chính là.....” Đường Phi bỗng nhiên ôm ngực, sắc mặt bỗng dưng trở nên xanh tím, thậm chí ngay cả môi cũng phồng một tầng tử hồng sắc quỷ dị.

“Ân oa !” Đường Phi mạnh mẽ phun ra một ngụm máu đen, sau đó cả người đổ về phía trước, cả người run rẩy không ngừng, mắt thấy giống như sắp chết !

“Đường Phi !”

“Công tử !”

Phượng Thần Anh gắt gao ôm Đường Phi, vươn một bàn tay nhanh chóng phong trụ mười hai đại huyết quanh thân của Đường Phi, lòng bàn tay tích tụ nội lực đặt lên trước ngực hấn bảo trụ tâm mạch không bị nọc độc xâm nhập. Hướng về phía Ưu nhi cùng Mặc Trúc đã bị kinh biến trước mắt làm cho ngây ngốc, rống to: “Thất thần làm cái gì, nhanh đi tìm Cốc Dương! Mặc Trúc, bảo Thiết Hoán đem mọi người trong Các không chế lại, một người cũng không cho phép rời khỏi Phượng Tê Các !”

“Dạ, dạ!” Bị Phượng Thần Anh một tiếng rống to, Ưu nhi cùng Mặc Trúc bừng tỉnh mới phản ứng lại, vừa sợ vừa vội đi tìm người.

“Đường Phi! Không được chết! Có nghe hay không! Ta sẽ cứu ngươi, cố gắng chống đỡ đi! Ngươi còn chưa trở lại thế giới của mình, chết ở chỗ này không đáng, có nghe thấy không! Cố gắng chống đỡ cho ta!” Phượng Thần Anh đem Đường Phi gắt gao ôm vào trong ngực, lòng bàn tay nội lực cuộn cuộn không ngừng mà chuyển vận, bảo vệ tâm mạch Đường Phi. Trong mắt kinh sợ dâng lên, tâm lý mạnh mẽ xuất hiện một loại cảm giác sợ hãi cùng đau lòng chưa bao giờ từng có, lập tức sát ý tràn ngập, mắt phượng đỏ bừng tràn đầy thị huyết điên cuồng, dăm ở trước mặt hấn hăm hại Đường Phi, hấn muốn kẻ kia muốn sống không được, muốn chết không xong !

Phượng Tê Các không có nguyên nhân bị trảng sự kiện hạ độc này làm loạn, trên thực tế người biết sự kiện hạ độc này không nhiều lắm, Thiết Hoán thu được tin tức Mặc Trúc, sau liền phản ứng nhanh nhất. Tuyến ra một đại bộ phận thị vệ canh giữ ở các góc Phượng Tê Các, chỉ cần thấy người khả nghi hoặc muốn rời đi Phượng Tê Các, đều giống nhau giết không cần hỏi! Ngay sau đó an bài hai mươi tử sĩ, canh giữ ở từng góc chết trong Diên Phi viện, bảo hộ Phượng Thần Anh an toàn, sau đó tự mình mang theo vài tâm phúc chạy tới Diên Phi viện. Lúc này Phượng Tê Các, an tĩnh đến có chút đáng sợ.

Cốc Dương gần đây đã tra qua, trong thức ăn không có độc, canh cũng không có độc. Trong hai chén trà kia, Đường Phi uống Tuyết Nha bị tẩm kịch độc, mà Phượng Thần Anh uống Đại Hồng Bào thì không có độc. Thực hiển nhiên, người đầu độc này, là cố ý hướng về phía Đường Phi.

Phượng Thần Anh sau khi biết liền trầm mặc không nói, chỉ là sắc mặt âm trầm, quanh thân tản ra sát khí khủng bố, thậm chí ngay cả Thiết Hoán đều có chút ăn không tiêu.

Phượng Thần Anh xoay người nhìn bức màn chethật dày kia, mặt sau Cốc Dương đang cứu chữa cho Đường Phi.

“Hôm nay chỉ cần là người đã tiếp xúc qua hai chén trà kia, thẩm vấn xong một người cũng không lưu lại!” Phượng Thần Anh ngoan lệ nói, sau đó quay đầu ánh mắt lạnh liệt nhìn chằm chằm Ưu nhi cùng Mặc Trúc, trầm giọng nói: “Người tới, đem Ưu nhi cùng Mặc Trúc nhốt tại sài phòng, không có mệnh lệnh của ta, ai cũng không thể tới gần bọn họ !”

Ưu nhi cùng Mặc Trúc còn chưa kịp hồi thần sau biến động lớn vừa rồi, sau khi nghe câu như thế thì chấn động, song song không dám tin nhìn về phía Phượng Thần Anh, Ưu nhi lại rớt xuống nước mất!

Lão gia cư nhiên hoài nghi hấn hạ độc? Ưu nhi bị thương cười, không có chút giãy dụa để mặc hai gã thị vệ mang đi. Mặc Trúc thật sâu nhìn Phượng Thần Anh liếc mắt một cái, cũng bị mang đi.

Thiết Hoán khẽ nhíu nhíu mày không thể nhìn thấy, nói với Phượng Thần Anh: “Lão gia, sự tình còn chưa điều tra rõ, làm như vậy khả năng sẽ khuấy động lòng người.”

“Ta, Phượng Thần Anh làm việc khi nào còn sợ người khác nói ra nói vào?! Bồn tọ muốn giết liền giết, không cần để ý người khác cảm thấy thế nào?” Phượng Thần Anh khoanh tay mà đứng cười lạnh một tiếng nói: “Huống chi dám ở địa phương bồn tọ hạ độc, luôn phải trả đại giới .”

Thiết Hoán do dự một chút, cuối cùng vẫn là nói: “Dạ, thuộc hạ đi làm.”

Bọn người rời đi sau, Phượng Thần Anh xoay người vạch tấm màn che, đến gần trong phòng ngủ.

Đường Phi xích lõa nửa người trên, Cốc Dương đang vì hấn châm cứu, trên người mười hai kỳ kinh bát mạch đều gần đầy ngân châm dài nhỏ, ngân châm phía cuối hiện ra sắc đen, chỗ châm khâu chảy ra huyết châu đen sậm. Vừa rồi sắc mặt hoàn toàn xanh tím, hiện tại đã lộ ra thần nhiên xanh trắng, thần sắc cũng không còn giống như sắp chết. Chỉ là hai mắt như trước nhắm chặt, không có nửa điểm bộ dáng thức tỉnh.

Phượng Thần Anh đứng ở phía sau Cốc Dương, gương mặt tuấn mỹ bình tĩnh nhìn thủ hạ của hắn không ngừng giúp Đường Phi thi châm, chỉ là hơi hơi nắm chặt đầu quyền tiết lộ trong lòng hắn đang lo lắng.

Cốc Dương rút cục dừng tay lại, cầm lấy một bình sứ nhỏ đổ ra một viên thuốc màu đen, uy Đường Phi ăn xuống. Trong chốc lát Đường Phi liền bắt đầu hô hấp dần dập run rẩy, khóe miệng tràn ra một cổ máu đen.

Phượng Thần Anh bỗng dừng nắm chặt đầu quyền, hắn rất muốn đi lên ôm lấy Đường Phi, nhưng hắn biết nếu ở phía sau quấy rầy Cốc Dương, chỉ có thể hại Đường Phi. Vì vậy hắn chỉ có thể gắt gao nhìn chăm chăm Đường Phi biến hóa, trong lòng cứ nhiên theo hô hấp Đường Phi phập phồng mà mỗi chút một đau.

Cốc Dương nhìn Đường Phi phun ra máu đen, ánh mắt vui vẻ, tay chân lạnh lẽo bắt đầu nhỏ châm trên người Đường Phi, các nơi lỗ kim lục tục chảy ra huyết màu đen.

“Hô ~” Cốc Dương thở dài nhẹ nhõm một hơi, quay đầu mới nhìn thấy Phượng Thần Anh đứng ở phía sau hắn.

“Người muốn hù chết ta à!” Cốc Dương hoảng sợ, vỗ vỗ bộ ngực nói: “Ai, đi gọi Ưu nhi đang nước sạch tiến vào, không thấy tiểu tình nhân nhà người một thân huyết ô sao?”

Phượng Thần Anh nhìn rõ ràng Cốc Dương trở nên thoải mái liếc mắt một cái, biết Đường Phi đã không có việc gì, sau đó lập tức ra dục trì phía sau đi đến. Trong chốc lát, Phượng Thần Anh bưng một chậu nước ấm đi ra, đến bên giường bắt đầu giúp Đường Phi lau cơ thể.

“Người xác định độc của hắn đã được giải sao?” Phượng Thần Anh dùng khăn tay ấm áp thật cẩn thận giúp Đường Phi chà lau đầy người huyết ô.

“Dư độc bao nhiêu vẫn phải có, uống vài ngày dược của ta không bao lâu có thể thanh trừ sạch sẽ.” Cốc Dương vẻ mặt ngạc nhiên nhìn Phượng Thần Anh hầu hạ người khác, hơn nữa ánh mắt cứ nhiên vẫn là loại ôn nhu đau lòng này!!

“Là độc gì?” Phượng Thần Anh thanh âm thường thường, nhưng Cốc Dương lại vô tình cảm thấy một cảm giác áp bách mãnh liệt!

“Câu Hôn, một loại vô sắc vô vị, thậm chí ngay cả ngân châm cũng không thử ra được kịch độc, người bình thường chỉ cần dính một chút liền phải chết không thể nghi ngờ, người trúng độc sẽ tắc tràng xuyên bụng, thất khiếu đổ máu mà chết, cuối cùng xác chết nổi trong một canh giờ sẽ hư thối, cuối cùng chỉ còn một bãi nước mủ, thi cốt vô tồn. Bất quá người hạ độc phân lượng không nhiều lắm, Đường Phi cũng chỉ là uống một ngụm nhỏ, hơn nữa may mắn còn có người ở đây, chặn lại huyết đạo toàn thân cùng bảo vệ tâm mạch của hắn, không cho nọc độc xâm nhập, nếu không chỉ dựa vào một mình ta thật đúng là cứu không được hắn.”

Cốc Dương giải thích: “Bất quá, loại độc này thực hiếm thấy, có thể lấy được nó, người này thân phận nhất định không thấp, hơn nữa đối với tiểu tình nhân của người hận thấu xương.”

Phượng Thần Anh ánh mắt tối sầm lại, động tác trên tay cũng không đình chỉ, thanh âm thần nhiên: “Ta đã biết, chuyện này, người đừng nói ra ngoài.”

Cốc Dương sững sốt, nghĩ nghĩ tựa hồ hiểu được cái gì, gật gật đầu nói: “Hiểu được.”

“Đi đổi cho ta một bồn nước sạch khác.” Phượng Thần Anh phân phó.

“Àn ?” Cốc Dương lại là sững sốt: “Cái gì? Múc nước?”

“Mặc Trúc cùng Ưu nhi bị ta bắt nhốt, hiện tại bên người không có ai hầu hạ.” Phượng Thần Anh lạnh nhạt giải thích.

Cốc Dương khóe miệng run rẩy, nhận mệnh đi thay nước.

Đội Cốc Dương vừa ly khai, Phượng Thần Anh mới đưa tay nhẹ nhàng xoa sắc mặt Đường Phi đã phỉếm một tầng thần nhiên thanh hắc, trong mắt quang mang phức tạp vi thiểm. Người thân phận không thấp, là ai? Tần Nghi? Tần Chiêu? Hay là – Tần Nhan ?

51. Chương 51: Dọn Dẹp

Đường Phi chậm rãi mở to mắt, nhìn màu son trên đỉnh giường cười khổ, đây là lần thứ mấy đã tỉnh như vậy? Xem ra mạng mình còn rất lớn, mấy lần đều không chết được. Nghĩ đến người muốn giết hẳn nhận được tin báo bản thân vẫn chưa chết, nhất định tức đến hộc máu đi?

Ngũ tạng lục phủ giống như bị cái gì đó ăn mòn, bộ vị hô hấp trong lồng ngực giống như kim đâm. Đường Phi gian nan giật giật, mới phát hiện tay phải bị người gắt gao nắm, có thể là đã nắm rất lâu, cảm giác đã muốn chết lặng. Đường Phi hơi hơi nghiêng đầu nhìn lại, là Phượng Thần Anh. Nắm chặt tay phải của hắn, nằm ở mép giường đang ngủ say, hai quầng mắt thâm tím nói cho Đường Phi biết, người có khả năng là một đêm không ngủ canh giữ hắn.

“Phượng.....” Đường Phi mới mở miệng đã nói không nổi nữa, thanh âm khàn khàn khó nghe, yết hầu khô nóng đau đớn, thần sắc bởi vì dư độc chưa thanh trừ hết mà bày biện ra màu tím nhạt quý dị. Bởi vì mở miệng nói chuyện đồng thời một hơi hít vào, Đường Phi liền kịch liệt ho khan một trận, đem Phượng Thần Anh mới đi vào giấc ngủ đánh thức .

Phượng Thần Anh mơ mơ màng màng mở to mắt, nhìn Đường Phi ho đến vẻ mặt đỏ bừng nhất thời cả kinh, đem con sâu ngủ bị dọa chạy mất!

“Đường Phi !” Phượng Thần Anh cẩn thận đem Đường Phi nâng dậy, làm cho hắn nằm ở trước ngực chính mình, một bên vỗ về ngực hắn giúp hắn thuận khí, một bên cầm lấy nước mật đã sớm chuẩn bị tốt trên bàn bên cạnh, cẩn thận đút cho Đường Phi uống.

Dần dần ngừng ho khan, Đường Phi uống mấy ngụm mật thủy sau liền lắc đầu, tỏ vẻ đã đủ. Phượng Thần Anh mới ngừng tay đem chén đặt ở một bên, ôm Đường Phi nhẹ nhàng mà vuốt ngực hắn.

“Khá hơn chút nào không?” Phượng Thần Anh cúi đầu, hôn nhẹ vành tai Đường Phi hỏi.

“Ân.” Đường Phi thấp giọng đáp, thanh âm vẫn đang khàn khàn.

“Thực xin lỗi.” Phượng Thần Anh thấp giọng nói, trong giọng nói có hối hận, cũng có thống khổ.

“Không có gì, người cũng không nghĩ đến những người đó có bản lĩnh như vậy, có thể đến tận Diên Phi viện hạ độc.” Đường Phi trấn an nói, Diên Phi viện phòng thủ nghiêm mật, có thể đi vào đến nơi đây hạ độc, người này bản sự nhất định không nhỏ.

“Đường Phi.” Phượng Thần Anh ôm Đường Phi siết chặt, trình trọng mà kiên định nói: “Không có lần tiếp theo, ta cam đoan, nhất định sẽ hảo hảo bảo hộ người!”

“Hừ,” Đường Phi nhẹ giọng cười cười, nói: “Người chỉ cần bảo đảm ta an toàn thẳng đến ngày đó rồi đi là đủ. Thời điểm hôn mê hôm qua, ta mơ mơ màng màng nghe được thanh âm của người, người nói chết ở chỗ này không đáng. Có lẽ là những lời này tác dụng quá lớn, cứ nhiên cứ như vậy chống đỡ đến giờ.”

Phượng Thần Anh sững mắt khẽ nhúc nhích, trầm giọng nói: “Nhất định.”

“Biết là ai làm không?” Đường Phi có chút hồ hững hỏi, biết đem độc hạ ở trong Tuyết Nha, mục tiêu đối phương chính là hắn, ở trong này, người muốn hắn chết không phải không có, nhất là vài kẻ bên trong Phượng Tê Các, nhưng những người đó có đảm lượng này sao?

“Bây giờ còn không biết.” Phượng Thần Anh nói: “Bất quá hẳn là rất nhanh có thể tra ra kết quả.” Ở phía sau, Thiết Hoán chuyện nên làm hẳn phải làm xong đi?

“Bỏ chết bỏ chết!” Đúng lúc này Cốc Dương bưng chén thuốc vọt vào, một bên “cạch” một tiếng buồm chén thuốc vượt hai bên vành tai, một bên hướng về phía Phượng Thần Anh rống to: “Phượng đại Các chủ của ta a, người cũng không thể trước thả Ưu nhi hoặc Mặc Trúc được sao? Ta vì cứu tiểu tình nhân của người đã bận rộn một đêm, ánh mắt cũng chưa nhắm được một cái, hiện tại cư nhiên còn muốn ta tự mình vì hân sắc được! Ta là đại phu, đại phu! Không phải hạ nhân!”

“Câm miệng, hiện tại bên người ta trừ người cùng Thiết Hoán, đã không còn ai có thể tin.” Phượng Thần Anh mặt bình tĩnh quát khẽ, sau đó bưng lên chén thuốc mức một ngụm nhỏ, cẩn thận thổi lạnh mới dứt cho Đường Phi.

Cốc Dương bị hân mắng cho sững sốt, bĩu môi bất mãn “Sách” một tiếng, buồn bực ngồi ở một bên. Thầm nghĩ ai bảo người gây thù hân nhiều như vậy, cái này tốt lắm đi, người có thể dùng được bên cạnh căn bản không tới vài cái!

Đường Phi uống xong một ngụm được, nghi hoặc nhìn Phượng Thần Anh hỏi: “Có ý tứ gì? Ưu nhi cùng Mặc Trúc làm sao vậy?”

“Làm sao vậy? Bị Phượng đại Các chủ bắt nhốt, ai kêu hai người bọn họ không hay ho lại tiếp xúc qua chén trà kia.” Cốc Dương cướp lời nói: “Kỳ thật hai người bọn họ còn cũng không tính là không quá hay ho, những người khác không may mắn như vậy, hỏi xong trực tiếp răng rắc!” Nói xong còn làm một cái động tác cắt cổ.

“Ra ngoài!” Phượng Thần Anh thanh âm lãnh sâm, ánh mắt lãnh liệt làm cho Cốc Dương nhin không được rung mình một cái.

Ngượng ngùng sờ sờ cái mũi, Cốc Dương than thở “Ra ngoài thì ra ngoài, nhưng đừng lại bảo ta đến hầu hạ”, nhắc chân muốn đi.

“Cốc đại phu xin dừng bước!” Đường Phi vội vàng gọi lại hân, Cốc Dương dưới chân cứng lại, quay đầu nhìn Đường Phi.

Đường Phi ngẩng đầu nhìn Phượng Thần Anh, nhú mày hỏi: “Người đem Ưu nhi cùng Mặc Trúc tra khảo làm gì? Trước không nói Mặc Trúc theo người năm năm, ta nghe nói Ưu nhi là từ nhỏ cũng đã đi theo bên cạnh người, bên trong Phượng Tê Các những người theo người lâu năm trừ bỏ Thiết tổng quản thì chính là Ưu nhi. Hai người bọn họ người còn không tin được?”

Phượng Thần Anh ngẩn ra, nhìn Đường Phi ánh mắt có chút sâu thẳm, chậm rãi nói: “Có một số người không có nghĩa là đi theo bên cạnh người lâu thì có thể hoàn toàn tín nhiệm. Người biết không? Cái gọi là mật thám, là có thể bất động thanh sắc ở bên cạnh người ẩn núp mười mấy năm mà không bị bắt luận kẻ nào phát hiện, thẳng đến khi người bị địch nhân giết chết, người mới có thể biết nguyên lai người người vẫn nghĩ là có thể tin, mới chính là người bán đứng người.”

Vô Gian đạo (bộ phim này chắc các bạn biết, ai không biết hỏi Google ca ca) ?! Đường Phi mày mặt nhăn càng chặt, hân đều đã quên vai trò gián điệp này đã ở quốc gia của mình có lịch sử tồn tại vài ngàn năm. Nhưng mà.....

“Ta đây liền cực một lần, cực hai người bọn họ có thể tín nhiệm.” Đường Phi nhìn chăm chăm vào Phượng Thần Anh nói. Kỳ thật chính hân cũng không biết vì cái gì như vậy, tin tưởng chắc chắn Ưu nhi cùng Mặc Trúc không phải là gián điệp, có lẽ là trực giác đi.

Phượng Thần Anh trầm mặc nhìn Đường Phi, thật lâu sau mới trầm giọng nói: “Cốc Dương, phân phó Thiết Hoán thả bọn họ.”

Cốc Dương nhú mày nhìn Đường Phi, lần đầu tiên phát hiện tiểu tình nhân của Phượng Thần Anh nguyên lai thật đúng là không phải một nam sủng đơn giản như vậy, hân cư nhiên có thể dùng một câu nói quyết định ý của Phượng Thần Anh!

“Nga, nga !” Cốc Dương phục hồi tinh thần lại đáp, sau đó nhanh chóng đi nói cho Thiết Hoán, hy vọng hân sẽ không quá trễ để cho hai tiểu tử kia vô duyên có chịu tội mới tốt!

Đường Phi đối Phượng Thần Anh cảm kích cười cười, Phượng Thần Anh tức giận cho hắn một muống đực, nói: “Ta không phải tin bọn hắn, ta chỉ là tin ngươi. Bất quá cho dù ngươi tin lầm người cũng còn có ta, ta sẽ không lại cho bất luận kẻ nào có cơ hội thương tổn ngươi, tuyệt đối sẽ không!”

“Thực buồn nôn?” Đường Phi liếc trắng mắt, trực tiếp đoạt lấy chén thuốc trong tay hắn một ngụm uống cạn, sau đó vẻ mặt đau khổ nói: “Uống một hơi sẽ không cần phiền toái như vậy!”

“Cẩn thận!” Phượng Thần Anh vội vàng vỗ vỗ lưng hắn, đau lòng nói: “Ngươi gấp cái gì?”

“Không có việc gì, ta yếu đuối không như vậy.” Đường Phi không thích bị Phượng Thần Anh dùng cái loại thái độ thật cẩn thận này đối đãi, có chút phản cảm tránh đi.

“Ta cho tới bây giờ cũng không cho rằng ngươi yếu đuối, ngược lại, ta còn chưa thấy qua nam nhân nào giống như ngươi vậy. Cường thế, thông minh, ngoan cố, tự cao tự đại, đối cái gì cũng không để ý, bộ dáng lạnh lùng bạc tình thường thường chọc ta giận đến nghiến răng.” Phượng Thần Anh nắm bắt cảm Đường Phi, ánh mắt sâu thẳm nhìn cặp mắt đậm mạc của Đường Phi: “Càng là như vậy, ta càng là muốn chinh phục ngươi, muốn nhìn thấy ngươi chân chính cho ta ý loạn tình mê, muốn nghe đến ngươi nói ra cái câu ta tới muốn nghe nhất kia.”

Đường Phi ngửa đầu, thân thủ đặt lên mặt Phượng Thần Anh, sau đó gợi lên khóe môi cười: “Ngẫm lại thì tốt rồi, sự thật vĩnh viễn đều khiến người thất vọng.”

Phượng Thần Anh cũng cười nhẹ, cúi đầu hôn đôi môi vẫn có chút tái ngọt của Đường Phi, bắt quá rất nhanh rời ra, tiếp tục hôn hắn cũng không cam đoan có thể hay không cảm chế thú tính. Đường Phi hiện tại thân thể hư nhược, chịu không nổi.

Đường Phi liếm liếm môi, một bộ dáng hồi vị nói: “Như thế nào, sợ ta dư độc chưa hết sẽ độc chết ngươi?” Thanh âm khàn khàn mang theo ba phần khiêu khích bảy phần dụ hoặc.

Phượng Thần Anh ánh mắt tối sầm lại, dùng ngón tay vuốt ve môi Đường Phi, nói giọng khàn khàn: “Ngươi hiện tại dụ hoặc ta, là rất không sáng suốt.”

Đường Phi khóe miệng độ cong lại giơ lên vài phần, nói: “Bởi vì ta muốn độc chết ngươi.” Nói xong liền cắn môi Phượng Thần Anh.

Phượng Thần Anh hô hấp cứng lại, ngăn chặn sau gáy Đường Phi làm sâu sắc nụ hôn này.

Đang lúc hai người hôn nhau khí thế ngất trời, mắt thấy thật sự muốn bốc hỏa, Cốc Dương dẫn Ưu nhi cùng Mặc Trúc tùy tiện xông vào, mặt sau còn đi theo Thiết Hoán đã xử lý xong một số sự tình.

“Phượng đại Các chủ ta đem lưỡng chính quy tiểu tư kia mang về đây, còn có Thiết tổng quản nói muốn tìm ngươi, nghe nói là sự tình có kết quả.....” Cốc Dương nhìn đến hai người hôn như keo như sơn chớp chớp nhãn tình, nghe được động tĩnh Đường Phi cùng Phượng Thần Anh bỗng dưng quay đầu, nhìn đến mấy người bỗng nhiên xông tới, đều ngăn người.

“Uy uy uy, Phượng đại Các chủ, ta thật vất vả đem người cứu về rồi, kính nhờ người buông tha người ta có được hay không? Người cũng phải thông cảm tiểu tình nhân nhà người dư độc chưa thanh trừ, thân thể suy yếu a! Phải cấm dục, cấm dục người hiểu hay không!” Cốc Dương giậm giậm hai chân chỉ trích Phượng Thần Anh vô nhân đạo.

Ưu nhi cùng Mặc Trúc từ lúc vào trong nháy mắt liền cúi đầu, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, làm bộ cái gì đều nhìn không thấy.

Nhưng thật ra Thiết Hoán luôn luôn mặt lạnh xấu hổ ho một tiếng, cung kính nói với Phượng Thần Anh: “Các chủ, đã điều tra ra.” Bởi vì ngại Đường Phi ở đây, Thiết Hoán không có đem hung thủ là ai nói ra.

Phượng Thần Anh thần sắc tự nhiên buông Đường Phi, dựng thẳng lên hai cái gối mềm làm cho hắn có thể thoải mái mà tựa vào đầu giường. “Ta đi đem sự tình xử lý sạch sẽ, ngươi ngoan ngoãn đợi ở chỗ này có biết không?”

Đường Phi tùy ý phất tay, nói: “Nhanh chóng rút đi, nhớ rõ tắm rửa sạch sẽ rồi hãy trở về.” Hắn nhớ rõ lần trước Phượng Thần Anh giết người, sau một thân huyết tinh hôi thối, huân hắn đến muốn nôn.

“Đã biết.” Phượng Thần Anh có chút bất đắc dĩ sờ sờ đầu Đường Phi, lại bị hấn né đi, đành phải ngượng ngùng nói: “Ta đi đây.” Sau đó quay đầu đối Ưu nhi cùng Mặc Trúc, trên mặt lại khôi phục lãnh khốc dĩ vãng, nói: “Trước khi ta trở về nếu công tử các người rút một sợi lông tơ, các người tự mình tìm một chỗ thất cổ đi.”

Ưu nhi cùng Mặc Trúc run lên, cùng kêu lên nói: “Thuộc hạ hiểu được!” Lần này là bọn hấn vận khí tốt, có công tử vì bọn họ chịu trách nhiệm, nếu lại xảy ra chuyện, bọn họ cũng sẽ không tha thứ cho chính mình!

Phượng Thần Anh cùng Thiết tổng quản vội vàng rời đi, Cốc Dương tròn mắt chuyển chuyển cũng theo qua.

Người vừa đi, Ưu nhi cùng Mặc Trúc mới ngẩng đầu lên, đi đến trước mặt Đường Phi thẳng tắp quỳ xuống, vái đầu một cái cùng kêu lên: “Tạ ân công tử cứu mạng, Ưu nhi | Mặc Trúc suốt đời khó quên!”

Đường Phi mày dím chặt, ngũ khí khó chịu trầm giọng nói: “Đứng lên.” Hấn chỉ là khó có được một lần mềm lòng làm cho Phượng Thần Anh buông tha bọn họ mà thôi, cũng không phải muốn bọn họ cảm ơn đền đáp cái gì. Nếu hấn thật sự là loại người thiện lương, cũng sẽ không có chuyện không một chút nhìn mặt khi nghe được Cốc Dương nói những người hiểm nghi sẽ bị giết. Xét đến cùng, hấn, Đường Phi cho tới bây giờ cũng không phải thiện nhân cái gì, ai dám hại hấn, hấn tuyệt đối sẽ không từ thủ đoạn đem đối phương chính đến chết mới thôi, nhưng vẫn không mang theo cái loại huyết tính này.

Ưu nhi cùng Mặc Trúc nhìn nhau, biết Đường Phi chưa bao giờ thích người khác quỳ hấn, liền nhanh chóng đứng lên.

Đường Phi nhìn hai người bọn họ quần áo chật vật, vẻ mặt uể oải, còn khuôn mặt non nớt có vẻ có chút đáng thương, vừa thấy chỉ biết bọn họ khẳng định chịu không ít khổ, thở dài nói: “Đều đi tắm rửa một cái, ăn một chút gì, sau đó ngủ ngon một giấc, ta nơi này không cần người hầu hạ.”

“Nhưng lão gia nói.....” Mặc Trúc vừa nói chuyện, đã bị Đường Phi đánh gãy: “Hiện tại nơi này ta mới là đại gia, nghe lời ta là đủ.”

Hai người hai mặt nhìn nhau, không dám cãi lời Đường Phi cũng không dám cãi mệnh lệnh Phượng Thần Anh, đành phải phân công hai người luân phiên đi nghỉ, lỡ có tình huống gì liền lập tức có thể xử lý.

Đợi hai người đều đi ra ngoài, Đường Phi mới ngửa đầu nhắm mắt trầm tư, kỳ thật ở một khách sạn ngã xuống kia, rõ ràng thấy được trong mắt Phượng Thần Anh sợ hãi cùng hoảng loạn, hấn là thật sự sợ mất đi hấn..... Nhưng mà cách tiết thanh minh còn có hơn một tháng mà thôi, hấn thật sự muốn để Phượng Thần Anh càng lún càng sâu sao?

Nam viện, Thu viện.

Dong phu nhân suy sụp ngã xuống đất, ánh mắt hoảng sợ nhìn Phượng Thần Anh tươi cười âm trầm lại ôn nhu trước mắt, toàn thân không ngừng run rẩy. Khi nàng sáng nay nghe nói Diên Phi viện có thích khách âm thầm hạ độc, nàng chỉ biết bản thân xong rồi. Còn chưa kịp làm ra bất luận phản ứng gì, Thiết tổng quản cũng đã phái người vây quanh sân của nàng, sau đó nàng nhìn thấy nam nhân tuấn mỹ vừa gặp đã chiếm lấy tâm của mình đi tới.

Dong phu nhân đầu đôi môi đỏ mọng, muốn giải thích hết thấy chuyện này cũng không phải do nàng làm, là người khác dạy nàng, không liên quan đến nàng!

Đêm đó, Dong phu nhân lại một lần nữa ở trong căn phòng trống lạnh lùng một mình ngủ, nửa mơ nửa tỉnh thấy có một nam tử mặc áo trắng hướng nàng đi tới, nàng xem không rõ chân diện mục nam tử kia, chỉ nhớ rõ trên người hấn tỏa ra một loại ngọt hương nồng đậm. Nam tử dùng thanh âm tối dụ hoặc trên đời này nói cho nàng, nếu muốn được đến Phượng Thần Anh toàn tâm toàn ý yêu, được Phượng Thần Anh một đời chuyên sủng, liền đem một loại dược gọi là “Câu Hôn” cho hấn ăn, chỉ cần ăn loại dược này, người đó sẽ đối với kẻ kẻ đơn kháng kháng một mực cả đời. Sau khi sự thành không cần nói được cả đời độc sủng, thậm chí ngay cả vị trí Các chủ phu nhân cũng là của nàng!

Thanh âm nam tử áo trắng càng ngày càng gần, trong không khí loại ngọt hương kia càng ngày càng đậm, cuối cùng Dong phu nhân trong lòng bối rối, giãy dụa tỉnh lại thì trước mắt một người cũng không có, chỉ có ánh nến lay động, cùng trong tay cầm một bình sứ nhỏ. Dong phu nhân không dám tin nhìn bình sứ tĩnh

xảo trong tay, hai tay bởi vì hưng phấn cùng sợ hãi mà run nhè nhẹ. Trong không khí giống như còn lưu lại ngọt hương trên người nam tử, Dong phu nhân có chút mờ mịt nở nụ cười, lập tức ánh mắt biến thành vô cùng thanh minh, này không phải mộng, là thật! Có một vị thần tiên đáng thương nàng cô độc nên đến cứu nàng! Dong phu nhân áp chế tâm tình mừng như điên, thật cẩn thận tìm hiểu ngoài cửa sổ bốn phía tuần tra một hồi, xác định không có ai, sau mới yên lòng, đem bình sứ kia giấu ở địa phương an toàn nhất. Chỉ cần, chỉ cần đem loại dược này cấp lão gia ăn, như vậy nữ chủ nhân Phương Tê Cánh chính là nàng!

Ngày hôm sau nàng làm bộ vô ý hỏi hỏi tỳ nữ bên cạnh, Phương Thần Anh thích ăn cái gì uống cái gì, tỳ nữ nói cho hẳn Phương Thần Anh thích ăn rất nhiều thứ, tối trọng yếu phải là mĩ vị. Về phần uống cái gì, tỳ nữ suy nghĩ một chút, mới nói hình như là Tuyết Nha đi, gần đây lão gia cơ hồ ngày ngày đều phải gọi người đưa Tuyết Nha đến Diên Phi viện. Dong phu nhân thuận miệng nói một câu “đã biết”, trong lòng lại mừng như điên, bởi vì nam sủng kê Phương Lâm kia cùng lão gia ở chung một chỗ, nếu đem “Câu Hôn” hạ ở trong thực phẩm, Phương Lâm kia cũng có khả năng ăn đến. Vậy chỉ có đem dược hạ ở trong trà, Tuyết Nha là cống trà, rất hiếm có, lão gia cho dù là tái sủng Phương Lâm, cũng không có khả năng đem cống trà chia cho hẳn uống! Hạ ở trong trà, liền vạn vô nhất thất! Đợi lão gia yêu thương nàng, nàng sẽ đem Phương Lâm tra tấn tới chết, sau đó sẽ đem mọi người này nọ trong hai viện đều đuổi đi! Nàng mới là Các chủ phu nhân chân chính của Phương Tê Cánh!

Cố ý chờ hạ nhân đưa trà ở trên hành lang gấp khúc thượng, đợi người nọ đi đến phía trước nàng, khiến cho thị nữ bên người mình cố ý đã đánh mất một tấm chi phiếu trăm lượng, sau đó gọi người nọ lại. Hạ nhân kia nhìn đến một trăm lượng ngân phiếu quả nhiên hai mắt tỏa ánh sáng, đợi nàng hỏi có phải hay không hẳn nhận được, hẳn đã lập tức đã nói đúng rồi. Dong phu nhân bảo thị nữ của mình giúp hạ nhân kia cầm đĩa trà rồi cùng hạ nhân đi kiểm ngân phiếu, đợi lúc hạ nhân xoay người, Dong phu nhân dùng tốc độ nhanh nhất đem “Câu Hôn” đổ vào trong chén trà. Bởi vì sợ dược hạ nhiều sẽ không tốt, cũng bởi vì lúc ấy quá mức kích động, Dong phu nhân hạ dược lượng cũng khá ít.

Cứ như vậy, Dong phu nhân dễ dàng hạ dược, chỉ là nàng cũng không biết Phương Thần Anh không thích uống Tuyết Nha, nàng chết cũng không tưởng được, cống trà mà nàng vẫn cho rằng trân quý kia, là cho Đường Phi uống! Nàng càng không nghĩ đến cái loại dược “Câu Hôn” này, căn bản không phải dược, mà là kịch độc!

Phương Thần Anh mắt lạnh đánh giá Dong phu nhân vẻ mặt tuyệt vọng, khóe miệng khê cong, cười tựa như Địa Ngục Tu La. Đôi môi mỏng phun ra lời nói không mang theo một tia tình cảm: “Người tới, đem tay chân nàng toàn bộ đánh gãy. Cốc Dương người không phải vẫn ồn ào thiếu một cái dược nhân sao? Bốn tọa nay đem nàng đưa người, lại còn là một đại mỹ nhân, người nhất định thực thích.”

Cốc Dương vuốt cằm cười vẻ mặt gian tà, cao giọng nói: “Tạ Các chủ ban cho!”

Dong phu nhân run như cây sậy, răng nanh bởi vì cực độ hoảng sợ mà phát ra thanh âm va chạm “Khanh khách”, yết hầu phát ra thanh âm “Tư tư”. Dong phu nhân dùng hết toàn thân khí lực, một bên thanh âm cầu xin tha thứ một bên đi đến bên chân Phương Thần Anh: “Lão gia! Xin đừng mà! Dung nhi không muốn làm dược nhân, Dung nhi không muốn chết! Lão gia cầu ngài tha cho Dung nhi, Dung nhi cũng không dám nữa! Không dám nữa!” Dong phu nhân đã hoàn toàn không còn vẻ ung dung hoa quý diễm lệ hào phóng như trước, trang điểm trên mặt đã bị nước mũi nước mắt chảy xuống mà không thấy rõ diện mạo, búi tóc tán loạn, quần áo dơ bẩn.

Phương Thần Anh chán ghét một cước đá vào trước ngực nàng, Dong phu nhân kêu thảm bay ra xa mấy thước. Phương Thần Anh vẻ mặt ghét nhìn Dong phu nhân, lạnh lùng nói: “Ta nghĩ đến khi Thừa vương chết hẳn sẽ làm các người biết tự mình an phận, ai ngờ các người lại làm chuyện tầm trọng thêm. Người nếu thích hạ độc như vậy, vậy hãy hảo hảo hưởng thụ thống khổ bị vạn độc thị tâm đi!” Dứt lời bàn tay to liền vung lên, phía sau vài tên thị vệ lập tức tiến lên nắm Dong phu nhân đang điên cuồng giãy dụa kêu khóc, kéo nàng đi theo Cốc Dương rời khỏi

“Hừ.” Phương Thần Anh trong mắt hàn quang ẩn hiện, hẳn nói qua, ai dám thương tổn Đường Phi, sẽ gấp ngàn lần hoàn trả!

Thiết Hoán mắt lạnh nhìn Dong phu nhân bị bắt đi, sau đó đi đến trước mặt Đường Phi nói: “Lão gia, nàng nói nam nhân nào trắng kia.....”

“Người luôn luôn có biện pháp điều tra ra, không phải sao?” Đường Phi lạnh lùng nói, đảo một vòng quanh Thu viện liếc mắt một cái, chán ghét nói: “Đem đồ đạc gì đó của nữ nhân kia đem thiêu, sau đó phong tỏa nơi này. Đem toàn bộ mọi người trong đại viện tổng xuất đi, nhớ kỹ, một người cũng không chừa lại!”

Thiết Hoán sững sốt, sau đó cung thanh nói: “Dạ, thuộc hạ hiểu được.” Ý tứ của một người cũng không chừa lại, hẳn thực hiểu được.

P/s: dọn xong một cái Nam viện, còn một cái Đông viện, hắc hắc....

52. Chương 52: Nguy Cơ Tứ Phía

Tin tức Phượng Tê Các Các chủ Phượng Thần Anh thiếu chút nữa bị người độc hại ở Miên Cẩm lan nhanh như cháy rừng, nghe nói thủ phạm đã muốn bắt được, chính là Dong phu nhân trong Nam viện kia. Vừa mới trải qua sự kiện Thừa vương làm phản, đại bộ phận dân chúng lại bắt đầu lòng người hoảng sợ, Phượng Tê Các tuy rằng không thuộc triều đình cũng không thuộc môn phái giang hồ, nhưng nó lại có được một nửa tiền trang, khách sạn, lương du điểm của Hoàng Diệp, thậm chí ngay cả tơ lụa lá trà cũng bị họ nhúng chàm sinh ý. Có thể nói Hoàng Diệp hơn phân nửa kinh tế đều nắm giữ ở trong tay Phượng Thần Anh, thế lực này cực lớn đến cả đương kim Thánh Thượng cũng kiêng kị ba phần. Nay có người dám trực tiếp động đến Phượng Tê Các, mà còn là động tới long đầu lão đại, này không phải rõ ràng muốn cùng Phượng Tê Các và Hiền vương phủ làm địch hay sao? Nhóm dân chúng đồng loạt phán đoán, lần này lại là vị vương gia nào muốn làm phản? Lần này có thể hay không lại có một lần máu rửa Miên Cẩm thành?

Có người hiểu chuyện cố ý tìm chút phương pháp đi hỏi thăm việc này, nghe nói chén trà bị hạ độc kia bị Phượng đại Các chủ cấp cho một cái nam sủng uống, mới khiến hắn tránh thoát được một kiếp. Mà nam sủng kia cũng là mệnh lớn, một ly độc được uống xong cư nhiên cũng không đem hắn độc chết. Phượng Thần Anh dưới cơn tức giận giết hết những hạ nhân đã từng tiếp xúc qua chén trà kia, đồng thời cũng điều tra ra người hạ độc chính là Nam viện Dong phu nhân. Dong phu nhân kết cục tự nhiên không cần phải nói, nhưng thật ra toàn bộ thị cơ Nam viện bao gồm cả hạ nhân cũng bị liên lụy, toàn bộ bị đuổi ra khỏi Phượng Tê Các. Lúc ấy trong thành dân chúng rất nhiều người đều thấy được, vài chiếc xe ngựa từ trong Phượng Tê Các đi ra, trên xe truyền đến vài thanh âm nức nở, bất quá lập tức sẽ không còn động tĩnh. Xe ngựa vẫn tiếp tục ra khỏi thành, muốn đi đâu cũng không có người biết, chỉ biết là chỗ rừng cây ở ngoại ô trầm đậm, có một chỗ cây cối đặc biệt tươi tốt. (chôn sống à, vui nhỉ :))

Phượng Tê Các, Đông viện.

“Hừ, xuẩn nữ nhân kia, hạ độc cũng không xong! Dùng tới ‘Câu Hồn’ cư nhiên cũng chưa đem Phương Lâm độc chết!” Lam Tử Tương hung hăng nói, trong mắt tràn đầy phẫn uất.

“Lần này thiếu chút nữa thành công, nếu không phải có lão gia cùng Cốc Dương, Phương Lâm dù có mười cái mạng cũng chết hết.” Nam Vũ thanh âm lạnh đậm, trong mắt cũng hiện lên một tia tàn nhẫn. Không thể tưởng được lão gia cư nhiên tiêu hao nội lực đi cứu Phương Lâm, càng không nghĩ đến hắn sẽ vì Phương Lâm đại khai sát giới, biểu ca đã biết chuyện này nhất định sẽ càng không từ bỏ ý đồ. Trong mắt ánh sáng nhật chợt lóe, lần này xem ra phải để cho Lam Tử Tương tự mình động thủ.

“Hừ! Xuẩn nữ nhân đó, vào Phượng Tê Các nửa năm cũng không được lão gia yêu thích, vốn định lợi dụng nàng đến trừ bỏ Phương Lâm, hiện tại lại làm hại lão gia bắt đầu phải người đến giám thị chúng ta!” Lam Tử Tương nhớ tới tối hôm qua nhìn đến bóng đèn chợt lóe rồi biến mất kia, hẳn biết là Phượng Thần Anh bắt đầu chú ý bọn họ. Ngày đó hắn thu được mê tín của Hiền vương, bị Nam Vũ đặt bẫy ăn phải ‘Bích Châu’, không thể không nghe lệnh bọn họ, hắn không thể bại lộ thân phận, đành phải lợi dụng Nam viện Dong phu nhân. Đêm đó hắn vụng trộm ở lư hương trong phòng Dong phu nhân bỏ thêm chút huyễn hương, lại đem huyễn hương làm thành túi mang buộc ở trên người mình, thời điểm Dong phu nhân tiến vào ảo cảnh, liền

đem độc được giao cho nàng, lừa nàng nói đó là tiên dược có thể cho Phương Thần Anh đổi nàng bằng một cốc, chỉ cần cấp Phương Thần Anh uống xong, ngay vàng Các chủ phu nhân Phương Tê Các chính là của nàng. Quả nhiên xuân nữ nhân kia hoàn toàn tin lời hắn nói, ngày hôm sau buổi sáng nàng liền hỏi tỳ nữ bên cạnh Phương Thần Anh yêu thích cái gì, tỳ nữ kia đã sớm bị hắn thu mua, làm cho nàng tưởng lầm người thích uống Tuyết Nha là Phương Thần Anh, cuối cùng thành công đem ‘Cầu Hôn’ hạ ở trong Tuyết Nha, nhưng ai biết nàng cuối cùng cứ nhiên vẫn không đem Phương Lâm độc chết !

Thật sự là làm không công! Lam Tử Tương hung hăng một quyền nện ở trên bàn.

Nam Vũ nhìn Lam Tử Tương táo bạo giương lên khoe miệng không thể nhìn ra, trong mắt tràn đầy tính kế.

Thái tử phủ.

“Cái gì?” Hà Tịch mạnh mẽ đứng lên, lại bởi vì khẽ động đến miệng vết thương trên người mà đau đớn lan khắp toàn thân, nhưng vì tin tức vừa đến được làm cho hắn bắt chập bản thân bị thương. Tiến lên một bước nắm chặt vật áo thì vội đưa tin tức tới, Hà Tịch hai mắt đỏ bừng, thanh âm run run ngoan thanh hỏi: “Người nói lại lần nữa xem! Phương Tê Các vị công tử kia làm sao vậy? Hắn vì cái gì trúng độc?!”

“Ách,” Thị vệ cho tới bây giờ chưa thấy qua Hà Tịch vẫn lạnh lùng nhô nhô sẽ có lúc thất thố như vậy, lắp bắp nói: “Đại, đại nhân..... Vị công tử kia nghe nói là uống lầm trà đưa cho Phương Các chủ, nên trúng kịch độc. Chỉ là cụ thể thế nào, thuộc hạ thật sự không biết !”

Hà Tịch cước bộ lao đảo đảo về sau vài bước, sau đó mất khí lực ngã ngồi ở trên ghế, trong mắt mất đi tiêu cự. Tay đặt ở trên đùi không cẩn thận đụng chạm đến phỉ thúy bên hông, Hà Tịch mở miệng cúi đầu, cảm thấy phỉ thúy đặt ở trước mắt, hoa văn tinh xảo kia ở trong mắt dần dần mờ hồ.....

Tần Nghị ngồi ở ghế trên châu mày, phát tay cho thị vệ lui ra. Thuần Vu Quyết nhìn Hà Tịch gần như suy sụp, đi lên trước vỗ nhẹ vai hắn, nói: “Đừng lo lắng, Đường Phi hắn, không có việc gì” Tái nhợt an ủi, nói đến cuối cùng cả Thuần Vu Quyết thanh âm của chính mình cũng nhỏ dần xuống.

Tần Nghị thở dài, có chút mệt mỏi tựa lưng vào ghế ngồi, nói: “Hà Tịch, chuyện này, không liên quan đến ta.” Tuy rằng hắn nói qua, sẽ cướp đi người Phương Thần Anh tối để ý, nhưng tuyệt đối sẽ không tại loại thời điểm này xuất thủ.

“Thần biết.” Một giọt thanh lệ trong suốt nhỏ xuống trên miếng phỉ thúy, Hà Tịch nhẹ giọng nói: “Thần, biết.....” Nay phe phái Hiền vương nổi bật cường thịnh, lời đồn phỉ truất thái tử nổi lên bốn phía, Tần Nghị có nghĩ như thế nào báo mối thù giết huynh cũng sẽ không ở phía sau động đến Phương Thần Anh.

“Điện hạ.” Hà Tịch đứng dậy đối với Tần Nghị cúi đầu, vẻ mặt bi thiết: “Thần thỉnh cầu ngài một sự kiện.”

Tần Nghị sững sốt, hắn biết Hà Tịch muốn cầu hắn cái gì, chỉ là..... Đang lúc hắn do dự, Thuần Vu Quyết nhìn về phía hắn, đối hắn nhẹ nhàng gật gật đầu.

Tần Nghị bất đắc dĩ cười, nói với Hà Tịch: “Đi thôi, khi đó thời điểm ngươi sắp chết, Đường Phi cũng là liều lĩnh mang theo người Phương Tê Các lại đây cứu ngươi. Nay ngươi cũng chỉ là muốn đi xem hắn mà thôi, đi đi, bốn vương tin tưởng ngươi.”

Hà Tịch khẽ run lên, đối với Tần Nghị lại là thật sâu cung kính, run giọng nói: “Tạ, điện hạ.”

Phương Tê Các, Diên Phi viện.

Đường Phi có chút lười biếng nằm ở trên giường, hai chân bắt chéo cầm một quyển thi tập (tập thơ) đương thời rất thịnh hành, vẻ mặt nghiêm túc nghiên cứu. Trên người hắn độc tố đã hoàn toàn thanh trừ, ngũ tạng lục phủ cũng không còn cảm giác bốc cháy giống như thời điểm tỉnh lại, trừ bỏ tay chân có chút bủn rủn, thì đã không còn gì đáng ngại.

Đường Phi thân thủ lật qua một tờ, nghe nói thi tập này là một đại nam nhân viết cái gì Khuê Oán thi, lấy góc độ một người nam nhân đi xem oán phụ trong khuê phòng, nghe thông báo có người đến gặp lại xuất hồ bất ý sửa sang lại quần áo, không quay đầu lại tiêu sái ra ngoài.

Phương Thần Anh nhìn Đường Phi rời đi, tiểu ý trong mắt chậm rãi lắng đọng xuống, cho đến khi hoàn toàn biến mất, hàn quang lóe ra.

“Mặc Trúc, chủ tử nhà ngươi đầu lưỡi bị thương, đi vào hỏi một chút muốn dùng được gì, người lấy đến cho hẩn, ta đi tiếp khách trước.” Đường Phi đối Mặc Trúc hầu ở bên ngoài nói: “Người ở nơi nào?”

Lão gia đầu lưỡi bị thương? Mặc Trúc mắt tròn đầy nghi hoặc, lại vẫn là đáp vấn đề của Đường Phi trước: “Ồ trong đại sảnh.”

“Ân.” Đường Phi ứng thanh đi ra ngoài, Ưu nhi nhanh chóng đuổi kịp.

Mà Mặc Trúc ở một bên bỗng nhiên vỗ mạnh đầu, lão gia đầu lưỡi bị thương, chớ không phải là công tử quá mức thô bạo nên cần trúng? ! Ai, đáng thương lão gia, như thế nào rơi vào tay công tử chứ? Mặc Trúc vẻ mặt thở dài lắc đầu, đi vào trong phòng ngủ.

Đường Phi mới đến đại sảnh, một bóng người thanh lệ cũng đã vọt lên.

“Đường Phi !” Hà Tịch gắt gao ôm Đường Phi, hai mắt thủy quang liêm diễm: “Người không có việc gì là tốt rồi, người không có việc gì là tốt rồi.....”

“Cẩn thận miệng vết thương trên người!” Đường Phi sợ đụng tới vết thương Hà Tịch nhanh chóng thôi lui một chút.

“Khụ khụ, công tử, ngài độc thương chưa lành, có chuyện gì vẫn là ngồi xuống hãy nói.” Ưu nhi ho nhẹ một tiếng, tiến lên nâng tay giúp đỡ Đường Phi, đồng thời âm thầm dùng khủy tay nhẹ nhàng đẩy ra Hà Tịch vẫn đang ôm Đường Phi.

Hà Tịch không tự chủ được buông tay, ngẩng đầu trong nháy mắt nhìn thấy Ưu nhi đối hẩn dùng khẩu hình nói một câu.

“Đại nhân, thỉnh tự trọng.”

Hà Tịch chấn động, theo bản năng nhìn nhìn bốn phía, chung quanh hạ nhân đều cúi đầu thần sắc hồ hững, giống như cái gì cũng chưa nhìn đến. May mắn, bọn họ cũng chưa để ý, nếu không hẩn nhất thời xúc động có khả năng sẽ hại chết Đường Phi.

“Là sơ sót của ta, đã quên người.....” Nói tới đây, Hà Tịch ghen ngào một chút, đón lấy một bình bạch ngọc trong lòng đưa cho Đường Phi. Đường Phi đưa tay tiếp nhận, ngẩng đầu dùng ánh mắt hỏi Hà Tịch.

Hà Tịch miễn cưỡng cười, nói: “Đây là điện hạ lúc trước ban cho ta linh dược, có thể giải được trăm loại độc.”

“Cám ơn.” Đường Phi cảm kích cười, tùy tay thu vào trong lòng. “Ngồi đi, Ưu nhi, đi phao trà.”

“Không cần.” Hà Tịch nói: “Ta chỉ là nghĩ đến xem người, người không có việc gì ta an tâm rồi. Người cũng biết, thân phận của ta..... Cho nên không thể lưu lại lâu, có thể tới chỗ này đã là điện hạ hào phóng, ta không thể lại cho hẩn thêm phiền toái.”

Đường Phi đứng dậy, vừa định nói muốn đưa tiễn hẩn. Hà Tịch lại nhìn ra tâm ý, nói: “Khỏi tiễn.” Nói xong không để ý ánh mắt cảnh giác của Ưu nhi, tiến lên một bước để sát vào bên tai Đường Phi thấp giọng nói: “Phải cẩn thận mỗi một người này, càng phải cẩn thận mỗi một người bên ngoài.” Nói xong không đợi Đường Phi phản ứng lại, liền xoay người rời đi.

Đường Phi lẳng lặng nhìn phương hướng Hà Tịch ly khai, một câu cũng nói không nên lời. Hẩn biết sự kiện hạ độc lần này không có đơn giản như vậy, Phượng Thần Anh cái gì cũng chưa nói cho hẩn, không có nghĩa là hẩn không biết. Người trong phủ cơ hồ đều hiểu biết thói quen âm thực của Phượng Thần Anh, không có khả năng không biết hẩn không thích uống Tuyết Nha. Nếu là phe địch phái thích khách ẩn vào Các hạ độc hại hẩn, càng không thể đem độc hạ ở trong Tuyết Nha hẩn chưa bao giờ uống, bình thường những kẻ đối đầu đều phải thực hiểu biết địch nhân của mình không phải sao? Như vậy, đối phương đem kịch độc hạ ở trong Tuyết Nha, chính là liệu trước Phượng Thần Anh tuyệt đối sẽ không uống lầm chén trà này, càng biết trà này là đưa cho hẩn, Đường Phi uống. Nói cách khác, đối phương ngay từ đầu đã muốn người chết, là hẩn. Nhưng đến tốt cùng ai muốn giết hẩn? Lại vì cái gì muốn giết hẩn? Còn có lời Hà Tịch nói, là muốn ám chỉ, phải cẩn thận người bên cạnh sao?

Hà Tịch mới vừa đi, Phượng Thần Anh đi ra đại sảnh. Không thấy được người tới chơi, Phượng Thần Anh tiến lên ủng trụ thất lưng Đường Phi, hỏi: “Người đâu ? Ta còn chưa tới liền bị dọa chạy?”

“Nhằm chán?” Đường Phi kéo tay Phượng Thần Anh ra, liếc trắng mắt sau trở lại rời khỏi đại sảnh.

Phượng Thần Anh lạnh lùng quét Ưu nhi liếc mắt một cái, Ưu nhi nhanh chóng nói: “Người nọ cho công tử một lọ được, nghe nói là giải được bách độc. Còn có, hẳn trước khi đi đối công tử nói ‘Phải cẩn thận mỗi một người nơi này, càng phải cẩn thận mỗi một người bên ngoài.’” Ưu nhi võ công không kém, Hà Tịch nói chuyện thanh âm tuy rằng áp chế cực thấp, nhưng vẫn bị hắn nghe được rành mạch.

“Hừ.” Phượng Thần Anh cười lạnh một tiếng, đuổi kịp Đường Phi.

Trở lại Diên Phi viện, liền nhìn thấy Đường Phi ngồi ở trong đình trước viện, trong tay thưởng thức bình được Hà Tịch đưa cho hắn.

“Hắn là người của thái tử, người không sợ bình này là độc được?” Phượng Thần Anh ngồi vào bên người Đường Phi, gọi lên khoe môi hỏi.

“Hà Tịch tuyệt đối sẽ không hại ta.” Đường Phi thản nhiên nói, trong giọng nói tràn đầy tín nhiệm không thể dao động.

“Quá mức mù quáng tin tưởng một người, kết quả bị tổn thương sẽ là chính người.” Phượng Thần Anh bình tĩnh nói.

“Hắn bất đồng.” Đường Phi nhìn Phượng Thần Anh nói.

Phượng Thần Anh cũng nhìn hắn, trong mắt hàn quang chợt lóe. “Vẫn còn ta? Ta ở trong lòng người, cũng bất đồng sao?”

“Chúng ta có thể không cần mỗi lần đều nói đến Đường Phi chuyện này có được hay không?” Đường Phi không kiên nhẫn nhìn Phượng Thần Anh: “Ai quy định có tình nhân rồi sẽ không thể có bằng hữu? Phượng Thần Anh, ta nói rất nhiều lần rồi, Hà Tịch với ta mà nói, chỉ là một bằng hữu rất trọng yếu, cũng là một bằng hữu duy nhất của ta nơi này.”

“Ta đây có phải hay không là một tình nhân duy nhất của người? Tình nhân rất trọng yếu?” Phượng Thần Anh bỗng dừng để sát vào môi Đường Phi, ách thanh hỏi.

Đường Phi theo bản năng muốn đẩy ra, lại bị Phượng Thần Anh đè lại cái gáy, không cho hắn né tránh.

“Người – ân.....” Môi bị hôn trụ, Đường Phi nói không ra bất luận lời phản bác nào.

Phượng Thần Anh thoáng thối lui một chút, dán vào môi Đường Phi nói: “Vừa rồi ở trong phòng, chuyện tình của chúng ta còn chưa làm xong, hiện tại tiếp tục làm đi.....” Nói xong lại hôn lên.

53. Chương 53: Đề Tự Mưu Đồ

Phượng Thần Anh lạnh lùng nhìn người quỳ trên mặt đất, khoe miệng tươi cười ngưng tụ lãnh sương.

Phía trên Vô Tướng càng ngày càng tỏa ra sát ý mãnh liệt, cúi đầu thẳng tắp quỳ gối trước mặt Phượng Thần Anh, chỉ có đôi mắt nhìn không ra một tia biểu tình, mà ánh mắt lại là một mảnh tinh mịch.

“Ngày mai bốn tọa phải rời khỏi một trận, người âm thầm bảo hộ Đường Phi, không được phép có sơ suất.” Phượng Thần Anh lãnh đạm nói.

Vô Tướng chấn động, mạnh mẽ ngẩng đầu nhìn Phượng Thần Anh, trong mắt tràn đầy không dám tin.

Phượng Thần Anh quét hắn liếc mắt một cái, nói: “Như thế nào, người không muốn?”

“Không!” Vô Tướng gục đầu xuống vội vàng trả lời: “Thuộc hạ nhất định sẽ bảo vệ tốt công tử!”

“Bổn tọa hiện tại không giết người, là vì tạm thời còn cần một con chó biết nghe lời và có giá trị lợi dụng. Bất quá, nếu người cứ tiếp tục muốn chết, bổn tọa nhất định sẽ không chút do dự thành toàn cho người.” Phượng Thần Anh mặt mang tươi cười, thanh âm lại mang theo sát ý lãnh khốc.

Vô Tướng trong mắt hiện lên một tia tuyệt vọng, cung thanh đáp: “Dạ, thuộc hạ hiểu được.”

Phượng Thần Anh chán ghét liếc Vô Tướng một cái, lạnh lùng hỏi: “Đường Phi trúng độc, các vương phủ có phản ứng gì.”

“Thái tử phủ cũng không dị động, Tần Nghi sau khi biết chuyện này cũng thực khiếp sợ, hơn nữa đã đoán ra ai đã hạ thủ. Thuộc hạ cho rằng chuyện này hẳn là cùng thái tử phủ không có quan hệ. Phúc vương phủ tựa hồ cũng không có động tĩnh gì, bất quá thuộc hạ lại điều tra được mấy ngày trước Tần Chiêu từng cùng một thần bí nhân gặp mặt, về phần người nọ là ai, thuộc hạ vô năng, vẫn chưa tra được.”

Phượng Thần Anh trầm tư một trận, sau đó mở miệng nói: “Hiền vương phủ bên kia thì sao?”

Vô Tướng cả kinh, Các chủ hoài nghi Tần Nhan, ‘Hiền vương bên kia không có an bài mật thám, nếu Các chủ muốn biết, thuộc hạ lập tức đi điều tra!’

“Không cần, bổn tọa chỉ là hỏi một chút. Người cũng không tất đi Hiền vương phủ an bài mật thám, hẳn bên kia bổn tọa tự có dự tính.” Phượng Thần Anh tùy ý phát tay nói.

“Dạ.” Vô Tướng trầm giọng đáp, nghĩ nghĩ còn nói: “Hiền vương cùng Các chủ giao hảo, nhất định sẽ không phải hạ độc ngài.”

“Hừ, ai nói độc kia là hạ cho bổn tọa?” Phượng Thần Anh thản nhiên nói, trong mắt tràn đầy trào phúng nhìn Vô Tướng tự cho là thông minh.

Vô Tướng sửng sốt, không phải cấp Các chủ hạ? Chẳng lẽ là – “Độc kia là hạ cho công tử?” Vô Tướng thất thanh nói. Nguyên bản hẳn còn không xác định, bất quá hiện tại xem ra là thật có người muốn mạng Đường Phi!

Phượng Thần Anh ánh mắt lạnh lùng: “Hắn còn chưa tới phiên người quan tâm, ngày mai người chỉ cần bảo vệ tốt hắn là đủ, nhớ kỹ đừng cho hắn rời khỏi Diên Phi viện, càng không thể cho hắn đi tìm – ‘Hà Tịch’!”

“Thuộc hạ tuân mệnh!” Vô Tướng rùng mình, nhanh chóng cúi đầu nói. Trong lòng lại một trận đau khổ, không thể cho hắn đi tìm Hà Tịch sao?

Ngày kế, Phượng Thần Anh lôi kéo Đường Phi dạo dò hảo một trận, bảo hắn ngoan ngoãn uống thuốc, ngoan ngoãn đợi ở Diên Phi viện lại càng không được tùy ý tiếp kiến khách nhân, hắn rất nhanh sẽ trở về. Dàn xếp tốt Đường Phi, lại mệnh Ưu nhi hảo hảo chiếu cố hắn, phân phó Mặc Trúc đến Đông viện âm thầm giám thị Nam Vũ cùng Lam Tử Tương, nếu bọn họ có động tĩnh khác thường chỗ đã thảo kinh xà, chờ hắn trở về hãy nói sau.

Đem sự tình đều an bài thỏa đáng, Phượng Thần Anh mới mang theo Thiết Hoán cùng tùy tùng ly khai Phượng Tê Các.

Đường Phi cau mày đem một chén được đen tuyền giữa đầu uống cạn, Ưu nhi hầu ở một bên nhanh chóng tiếp nhận bát không, đem mận ngọt đã chuẩn bị tốt đưa cho Đường Phi.

Đường Phi xem cũng không xem đã bắt một phen ném vào miệng, dùng sức nhai nuốt, thẳng đến khi vị thuốc cùng hương vị chua xót trong miệng dần dần tiêu tán, mảy mảy vẫn nhú chặt lúc này mới chậm rãi giãn ra. Được kia của Cốc Dương xác thực là rất hữu hiệu, mới uống vài ngày liền đem mớ độc bá đạo kia thanh trừ sạch sẽ. Đáng tiếc chính là quá đắng, mỗi lần uống xong miệng đều vương vị đắng suốt một ngày, làm hại hắn ăn cái gì cũng đều cảm thấy buồn nôn. Phượng Thần Anh cho người mang một chút mận ngọt lại đây, vừa mới bắt đầu hắn còn có chút bài xích, đây không phải chỉ có nữ hài tử mới thích ăn vặt thôi sao, cho hắn ăn để làm cái gì? Bất quá đợi Phượng Thần Anh nhét một miếng vào miệng hắn, hắn không còn lên tiếng nữa, bởi vì thứ này nọ, hương vị cũng không tệ lắm, nhưng tối trọng yếu là có tiêu trừ vị thuốc đắng trong miệng, về sau hắn không tái bài xích mận ngọt này.

Ưu nhi xem Đường Phi vẻ mặt thâm cừ đại hận ăn mặn, vụng trộm nhấp hé miệng, công tử sợ đáng thật đúng là giống tiểu hài tử a! Dem mặn lưu lại, Ưu nhi thu thập hảo đồ này nọ rồi lui xuống, hắn hôm nay muốn cấp công tử nấu một bát canh bong bóng cá, canh này cần phải đun lâu một chút.

Đợi vị thuốc hoàn toàn biến mất, đĩa mặn ngọt đã hoàn toàn vào trong bụng Đường Phi. Ngồi ở phía trước cửa sổ ngày ngốc, Đường Phi mới phát hiện bản thân đã bốn năm ngày chưa ra khỏi Diên Phi viện.

Không bằng, ra ngoài dạo xung quanh.....

Đường Phi ở trong sân dạo qua một vòng, phát hiện không ai đi theo hắn, sau mới hướng đại môn Diên Phi viện đi đến. Một chân vừa mới bước ra cửa, sau cổ bỗng nhiên căng thẳng, thân thể không thể tự chủ nương theo một đạo kinh lực phía sau thối lui.

Còn chưa đứng vững, Đường Phi bản năng xoay người, nắm chặt đầu quyền hung hăng hướng người nọ đâm qua.

Người nọ nhẹ nhàng né đi, tránh được công kích của Đường Phi. Đường Phi thấy hoa mắt, người nọ đã quỳ gối trước mặt hắn, thanh âm nặng nề mà khàn khàn: “Thuộc hạ mạo phạm, thỉnh công tử thứ tội.”

“Là người ? !” Đường Phi cả kinh nói, người trước mặt này, Đường Phi chỉ tiếp xúc qua một lần, chính là đêm Hiền vương đại hôn, hắn kính nhờ hắn đi tìm xem xét tình huống của Hà Tịch, còn cho hắn đem Phượng Thần Anh mang về.

Vô Tướng vẫn là cúi đầu, chỉ có đôi mắt nhìn không ra bất luận cảm xúc: “Thuộc hạ Vô Tướng, phụng Các chủ chỉ mệnh bảo hộ công tử.”

Đường Phi trong lòng nghi hoặc tiêu thất, nguyên lai là Phượng Thần Anh hỗn đản kia đem hắn gọi đến giám sát mình. Xem bộ dáng vừa rồi của Vô Tướng, hắn hôm nay ra không được.

“Đứng lên.” Đường Phi thanh âm có chút lãnh đạm, hắn chán ghét người nơi này động một chút liền quỳ xuống, càng chán ghét người khác hạn chế tự do của hắn, hiện tại Vô Tướng lại phạm vào cả hai điều kiêng kỵ, hắn sao có thể có sắc mặt hoà nhã cho được?

Vô Tướng sửng sốt, đầu tiên là cung kính nói một câu “Tạ công tử”, sau mới đứng lên.

“Sự tình lần trước cảm ơn người.” Đường Phi nhớ tới chuyện lần trước còn chưa hướng hắn nói lời cảm tạ.

Vô Tướng sửng sốt, thực rõ ràng là không nghĩ tới Đường Phi hội đột nhiên cùng hắn nói cảm ơn, chỉ là lúng ta lúng túng “A” một tiếng.

Đường Phi không có để ý phản ứng của Vô Tướng, ngược lại gắt gao theo dõi gương mặt hắn, trong mắt tràn đầy tìm kiếm. Vô Tướng bị hắn xem đến có chút khẩn trương, nhưng ngại thân phận lại không dám nói gì, chỉ có thể không được tự nhiên đứng ở tại chỗ tùy ý hắn đánh giá, ánh mắt không tự chủ nhìn về phía nơi khác.

“Mặt của người,” Đường Phi bỗng nhiên lên tiếng: “Là giả đi? Chỉ là mặt nạ da người ở bên ngoài?”

Vô Tướng trong lòng căng thẳng, mạnh mẽ nhìn về phía Đường Phi, trong lòng trăm chuyển ngàn hồi, chẳng lẽ là Các chủ nói cho hắn? Không, sẽ không, lấy tính cách Các chủ tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện nguy hiểm như vậy! Vẫn là, hắn nhìn ra bản thân có gì sơ hở? Thuật dịch dung của mình là theo chủ nhân học, thiên hạ vô song thì không dám nói, nhưng tuyệt nhiên sẽ không nhìn ra bất luận sơ hở nào, huống chi đối phương còn là một người không có võ công? Vô Tướng không tự chủ được xoa xoa món đồ này nọ cất giấu trong ngực, trong mắt hốt nhiên có chút bi ai dao động.

Đường Phi nhíu mày, động tác cùng ánh mắt của hắn chứng minh vừa rồi mình đoán đúng.

Vô Tướng hạ mắt, thấp giọng nói: “Công tử thông minh hơn người, thuộc hạ bội phục.”

“Muốn biết ta vì cái gì biết?” Đường Phi nhìn hắn hỏi, ánh mắt lại ngăm ngăm ngực hắn, nơi đó giống như có cái gì hơi hơi cộm lên, chỗ vạt áo có một sợi dây gì đó, Đường Phi còn không kịp thấy rõ ràng là cái gì, Vô Tướng đã đem nó thu hồi ki.

Vô Tướng gật gật đầu, Đường Phi liền nói: “Bởi vì trên thế gian không có khả năng có người chỉ có đôi mắt, trừ phi khuôn mặt kia là giả. Người có thể nói chuyện, là vì người biết phúc ngữ(thuật nói bụng, từng chú thích rồi, chẳng qua sợ mọi người quên nên chú thích lại).” Đường Phi thời điểm học trung học thịnh hành việc đọc tiểu thuyết võ hiệp, hẳn lúc ấy cũng không thể ngoại lệ đắm đầu vào đọc, tự nhiên đối với cái gọi là thuật dịch dung đều có chút hiểu biết. Bất quá khi đó hẳn cho rằng thuật dịch dung chỉ là đám tiểu thuyết gia bịa đặt ra, từ sau khi biết Vô Tướng tồn tại, hẳn mới tin tưởng thuật dịch dung là có thật, nhưng không ngờ chân thật như thế. Còn có phúc ngữ, bình thường nghệ nhân múa rối đều biết, muốn học không phải việc khó.

Vô Tướng ngẩng đầu nhìn Đường Phi, vừa muốn nói gì, Ưu nhi liền từ phòng bếp đi ra, vừa đi vừa nói chuyện: “Công tử, ngài có đói bụng không? Ưu nhi làm chút điểm tâm, ngài trước làm no bụng đã.”

Đường Phi nhìn về phía Ưu nhi, Ưu nhi đang bưng một đĩa hoa quả cao hương về phía hắn, trên mặt mang theo tươi cười ngọt ngào, tựa hồ nhìn không thấy Vô Tướng ở phía sau. Đường Phi nghĩ nghĩ lập tức xoay người, Vô Tướng không biết khi nào thì đã đi rồi.

Chẳng lẽ hắn không thể ở trước mặt người khác hiển lộ thân phận? Đường Phi nghi hoặc nghĩ, còn có ánh mắt vừa rồi hắn nhìn chính mình, có chút kỳ quái, hơn nữa mình tựa hồ giống như đã ở nơi nào gặp qua ánh mắt này.

“Công tử? Ngài đang nhìn cái gì đâu?” Ưu nhi kỳ quái đi đến bên cạnh Đường Phi nhìn xung quanh, cái gì cũng không thấy.

“Không có gì, vừa rồi nhìn thấy một con chim nhỏ kỳ quái mà thôi, bất quá đã bay đi.” Đường Phi đối Ưu nhi cười cười nói.

Ưu nhi kỳ quái nhún nhún mày, vẫn là không nói gì, sau đó cao hứng muốn Đường Phi thử xem điểm tâm hắn làm.

Chỗ tối, Vô Tướng liếm trụi khí tức khoát hai cánh tay, một đôi ánh mắt bình thường vô kỳ tràn đầy đau thương.

Thái tử phủ.

“Khởi bẩm điện hạ, thuộc hạ một đường theo dõi Hà đại nhân, phát hiện hắn vẫn hướng thành Nam đi, dọc theo đường đi nhàn nhã chậm rãi, cũng không có nửa điểm khác thường, cuối cùng lên núi, vào Tiêu Tương Cư. Bởi vì Tiêu Tương Cư có quy củ riêng, cho nên thuộc hạ không thể tiến vào điều tra.” Một tử sĩ mang theo mặt nạ sắt màu đen quỳ gối trước mặt Tần Nghị nói: “Bất quá thuộc hạ ở chân núi đợi nửa canh giờ, vẫn không thấy Hà đại nhân xuống núi, đành phải về trước phục mệnh.”

“Tiêu Tương Cư?” Tần Nghị mắt tràn đầy suy nghĩ sâu xa, phát phát tay, tử sĩ đối hắn cúi người chào liền biến mất thân ảnh.

“Hà đại ca thường đi Tiêu Tương Cư, điểm ấy không có gì khả nghi.” Thuần Vu Quyết khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo khẽ chau mày: “Điều khả nghi là —”

“Đường Phi trúng độc chưa lành, vì sao hắn còn có thể nhàn nhã thoải mái như thế đi Tiêu Tương Cư phẩm trà?” Thuần Vu Quyết chưa nói xong, Tần Nghị liền tiếp lời. Thuần Vu Quyết cùng Tần Nghị liếc nhau, đều thấy được lo lắng trong mắt đối phương, xem ra Hà Tịch thật sự, không đơn giản.

Hiền vương phủ.

Hiền vương phi đoan trang hiền thực tự mình cầm nước trà đi vào đại sảnh, tỷ nữ bên người cặp mắt sắc bén tiếp nhận đĩa trà trong tay Vương phi, Vương phi rót một ly trà đặt ở trong tay Tần Nhan, đối hắn ngưng ngưng cười: “Vương gia, thỉnh dùng trà.” Rồi sau đó lại bưng lên một ly khác, đưa tới trước mặt Phượng Thần Anh đang tươi cười tà mị, nhẹ giọng nói: “Phượng Các chủ, thỉnh dùng trà.”

“Hiền vương hảo phúc khí, cười được một Vương phi hiền lành xinh đẹp như vậy, thật sự là làm cho ta hâm mộ không thôi.” Phượng Thần Anh vẻ mặt hâm mộ không chút nào kiêng kỵ đánh giá Hiền vương phẩm một thân hoa phục cử chỉ khéo léo, chắc chắn tán thưởng.

Vương phi bị hấn trắng trợn khen ngợi thì đỏ bừng mặt, nâng khăn lụa mỏng che đầy gương mặt, thanh âm còn mang theo ngượng ngùng của thiếu nữ: “Là phượng Các chủ quá mức tán thưởng.”

Tần Nhan đã có chút miễn cưỡng cười cười, nói: “Người nếu thích, cũng có thể thú một tiểu thư khuê các, Phượng Tê Các không phải vừa lúc thiếu một nữ chủ nhân sao?” Trong lòng lại chua xót nghĩ, Thần Anh lần đầu tiên gọi hấn là – Vương gia, mà không phải cái tên vô cùng thân thiết vô cùng thân thiết trước kia – “Tiểu Nhan”.

“Ha ha ha !” Phượng Thần Anh lại sang sảng cười to, vỗ vai Hiền vương nói: “Vương gia, người thật sự là nói đùa, ta còn muốn phong lưu thêm vài năm, cũng không nghĩ sớm như vậy đã đem chính mình trời buộc. Huống hồ, hôm nay nữ nhân xinh đẹp nhất, hiền lành nhất đã thành Vương phi của người, ta làm gì cũng phải tìm một người không thể so với Vương phi kém hơn a!”

Nghe những lời này, Vương phi vừa là vui mừng vừa là ngượng ngùng, lúc này đỏ mặt, xấu hổ nhìn Tần Nhan cười.

Tần Nhan biểu hiện trách cứ trừng mắt nhìn Phượng Thần Anh một cái, nói: “Châu nhi da mặt mỏng, người đừng nên châm chọc.” Nói xong đứng dậy nắm tay Vương phi ôn nhu nói: “Người sáng nay tiến cung thỉnh an phụ hoàng, lại bồi hoàng hậu nói chuyện một hồi lâu nói, lúc này cũng đã mệt mỏi, đừng hầu hạ, để cho hạ nhân làm là được. Đi nghỉ ngơi đi, người mệt muốn chết rồi, người đau lòng nhưng là bốn vương a.”

Tần Nhan cùng Vương phi mười ngày trước đã xuống Giang Nam chơi xuân, hôm qua mới trở về, hôm nay trời còn chưa sáng liền đứng dậy tiến cung diện thánh thỉnh an, Vương phi trên mặt sớm lộ ra mệt mỏi, chỉ là vẫn che dấu, Tần Nhan lại xem rõ ràng trong mắt.

Vương phi cúi đầu cười, nói: “Như vậy thiếp thân trước hết xin cáo lui.” Nói xong đối Phượng Thần Anh cúi chào, Phượng Thần Anh nhanh chóng đứng dậy đối nàng vái một cái, tỷ nữ giúp đỡ Vương phi lui vào trong.

Đám người đi rồi, Tần Nhan tươi cười trên mặt dần dần trở nên chua xót, hấn cùng Chân Châu Nhị sau khi kết hôn vẫn như vậy tương kính như tân, tuy rằng chính mình tha thiết ước mơ một Chân Châu Nhị hiền ôn nhu, tính cách dịu ngoan, cũng là người tốt nhất hấn lựa chọn làm hoàng hậu. Nhưng mà, cái hấn muốn, cũng không phải sinh hoạt như vậy.

“Làm sao thế? Bỗng nhiên bộ dáng giống như không mấy vui vẻ?” Phượng Thần Anh thanh âm mềm nhẹ ở bên tai Tần Nhan vang lên, Tần Nhan trong lòng nhảy dựng, bỗng dưng đỏ mặt.

“Không có gì, chính là có chút lo lắng.” Tần Nhan thấp giọng trả lời. Phượng Thần Anh mỉm cười, hoàn toàn không có sang sảng nhiệt tình vừa rồi, ôn nhu lôi kéo tay Tần Nhan ngồi xuống, hỏi: “Lo lắng cái gì?”

“Lo lắng, nếu người có thể tử rồi, có phải hay không cũng sẽ không còn quan tâm ta” Tần Nhan có chút chua xót nói.

“Nói bậy bạ gì đó? Chuyện thú thê này, ta còn chưa suy xét qua.” Phượng Thần Anh không bận tâm nói.

“Nhưng mà, liền như ta hiện tại cưới thê, người đối ta cũng không giống như lúc trước.....” Tần Nhan cúi đầu không dám nhìn Phượng Thần Anh: “Tựa như người vừa rồi, thê nhưng gọi ta là – Vương gia.....”

“Cáp !” Phượng Thần Anh bật cười: “Tiểu Nhan a tiểu Nhan, người bảo ta ở trước mặt Vương phi của người gọi người là tiểu Nhan, nàng còn không đem ta trở thành cái gai trong mắt? Ta chỉ là ở trước mặt nàng làm bộ dáng mà thôi, thời điểm gọi người Vương gia ta còn thiếu chút nữa cắn trúng đầu lưỡi của mình!”

Tần Nhan trong lòng vui vẻ, vội vàng nói: “Thật sự? Vậy người về sau không cần tái gọi ta là Vương gia, ách, trừ bỏ ở trước mặt Châu nhi.” Hấn cũng không muốn khiến Chân Châu Nhị phía sau đa tâm, ngược lại sẽ đối với Phượng Thần Anh bất lợi.

“Đương nhiên.” Phượng Thần Anh thuận tay vuốt vuốt cái mũi thanh tú của Tần Nhan, Tần Nhan mặt bỗng dưng đỏ lên, lại không hề né tránh, mắt tràn đầy tình thâm nhìn Phượng Thần Anh. Mà Phượng Thần Anh lúc này lại thả hồn nơi khác, nghĩ, nếu hấn cứ như vậy đối Đường Phi nói những lời này, khẳng

định sẽ bị hấn né tránh, hơn nữa kẹp lấy ngón tay của chính mình, lạnh lùng hỏi “Ngón tay có phải hay không bị ngứa”.

“Hừ.” Nghĩ đến đây Phương Thần Anh thực lỗi thời bật cười, ánh mắt mang theo ôn nhu chưa bao giờ từng có.

Tần Nhan sững sốt, trực giác nói cho hấn Phương Thần Anh vừa rồi là nghĩ đến người nào khác, tuyệt đối không phải bởi vì hấn!

“Làm sao vậy?” Tần Nhan làm bộ vô tình hỏi, trên mặt còn mang theo tươi cười vui sướng vừa rồi.

“Không có gì, chính là nghĩ tới một con nhím nhỏ, người đầy gai nhọn.” Phương Thần Anh cười lắc đầu.

Con nhím?! Thần Anh trước kia cũng đã nói qua con nhím gì đó..... Là Phương Lâmkia sao! Tần Nhan chấn động, lửa giận hừng hực dấy lên, trong mắt hận ý cay nghiệt chợt lóe rồi biến mất, cố gắng che dấu cảm xúc chính mình, Tần Nhan cười nói: “Phải không? Kia thế nhưng thật ra rất khả ái.”

Phương Thần Anh cười cười, không tính nói tiếp, chuyển đề tài hỏi: “Người có biết trước đó vài ngày Phương Tê Các xảy ra chuyện không?”

Tần Nhan trong mắt xẹt qua một tia bối rối, trên mặt lại trấn định tự nhiên: “Xảy ra chuyện gì? Người cũng biết ta hôm qua mới trở về, rất nhiều chuyện còn chưa kịp biết.”

Phương Thần Anh nắm bắt được một tia bối rối chợt lóe rồi biến mất của Tần Nhan, cười nói: “Đúng vậy, trước đó vài ngày, đúng rồi, chính là ngày người xuống Giang Nam đó, có người lên vào Phương Tê Các, ở trong Diên Phi viện của tahoma độc, mà còn đắc thủ.” Phương Thần Anh trên mặt tràn đầy tươi cười không bận tâm, tựa hồ đối với chuyện này một chút tức giận cũng không có, ngược lại cảm thấy buồn cười.

“Cái gì?!” Tần Nhan cả kinh kêu lên, vẻ mặt bối rối cùng khẩn trương: “Vay người thế nào? Có bị gì hay không? Người đã bắt được chưa? Là ai làm?”

Phương Thần Anh mắt phượng híp lại, trên mặt tiểu ý không giảm: “Nếu ta có việc còn có thể đứng ở trước mặt người sao? Là người hạ độc quá ngốc, đem độc hạ ở trong Tuyết Nha ta chưa bao giờ uống, ngược lại làm cho một tiểu nam sủng tham ăn tham uống trong Các bị vạ lây, thật sự là tai bay vạ gió.”

“Chuyện lớn như vậy, người như thế nào còn không sớm nói cho ta biết?” Tần Nhan nghe Phương Thần Anh nói xong thần sắc khó chịu, có chút trách cứ nói, sau đó giống như quan tâm hỏi: “Nga, còn nam sủng uống lầm độc được thì sao? Thế nào?” Kỳ thật kết quả hấn đã sớm biết, chuyện Phương Lâm mạng lớn không chết, Nam Vũ đã sớm dùng bồ câu đưa tin cho hấn.

“Hấn? Mệnh lớn hồng phúc tề thiên không chết được, bất quá ta thế nhưng thật ra đem đám thị cơ Nam viện tất cả đều thanh lý ra ngoài, âm thầm xử lý không ít mật thám.” Phương Thần Anh cười nói: “Khiến cho ta ít khi xuất môn lại có một cái cớ để nổi danh trong dân chúng.”

“Phải không? Thì ra người hạ độc là thị cơ Nam viện?” Tần Nhan giả bộ giống như vô tình hỏi.

“Ân, nàng cũng chính miệng thừa nhận. Hơn nữa bình Câu Hôn cũng từ trên người nàng lấy ra.” Phương Thần Anh nâng chung trà lên nhấp một ngụm nói.

“Câu Hôn?!” Tần Nhan vẻ mặt kinh ngạc: “Đó là vật của hoàng gia, một tiểu thị cơ như thế nào khả năng có Câu Hôn?!”

“Cho nên, người phía sau nàng thân phận nhất định không đơn giản. Bây giờ còn có năng lực chỉ còn lại Tần Nghị cùng Tần Chiêu, Tứ ca kia của người cùng vài huynh đệ khác nhưng thật ra không đáng ngại.” Phương Thần Anh nói.

“Người hoài nghi ai? Nhị ca, hay là Tam ca?” Tần Nhan thấp giọng hỏi.

“Đều có khả năng.” Phương Thần Anh nói, đón lấy lại nhìn Tần Nhan, nói: “Bọn họ nếu đã muốn đối ta xuất thủ, người phải cẩn thận rồi.”

“Ta?” Tần Nhan cười cười: “Người yên tâm, ta sẽ không cho bọn họ có cơ hội đó.” Sau lại vẻ mặt lo lắng nhìn Phương Thần Anh nói: “Nhưng người thì khác, trong phủ nhiều người lai tạp, tuy rằng bỏ tai họa ngầm ở Nam viện, lại vẫn còn không ít ám cộc, cần phải cẩn thận chú ý.”

“Đương nhiên, ta –” Phương Thần Anh còn chưa nói xong, một tối tố liền hoang mang rối loạn chạy vào, vẻ mặt hoảng sợ trực tiếp quỳ rạp xuống trước mặt Tần Nhan, kêu lên: “Vương gia, Vương phi không biết vì sao té xỉu!”

Cái gì ? ! Tần Nhan chấn động, thân thể gầy gò loạng choạng, Phương Thần Anh từ sau lưng đỡ hắt một phen.

Tần Nhan hai mắt vô thần, trong lòng vừa sợ vừa giận, là ai? Dám đối với Hiền vương phủ xuất thủ?! Phương Thần Anh phía sau hắt ánh mắt chột sáng chột tối, nhìn không ra hắt suy nghĩ cái gì.

54. Chương 54: Mặt Nạ Bí Mật...

Hiền vương phi bỗng nhiên té xỉu, Hiền vương phủ từ trên xuống dưới, từ già xuống trẻ đều sợ hãi. Việc này còn kinh động Hoàng Thượng, nhanh chóng phái Thái y tốt nhất trong cung đến Hiền vương phủ giúp Vương phi chẩn trị.

Đang lúc các đạo nhân mã, thậm chí ngay cả Phương Thần Anh cũng đang đoán là ai lớn gan như vậy, dám ở phía sau động đến Vương phi, ngay lúc đó Thái y tuyên bố một kết quả làm người ta kinh hãi không thôi.

Vương phi té xỉu không phải bởi vì trúng độc hoặc là tặc nhân ám toán, mà là Vương phi đã có thai! Hoàng Thượng làm gia gia, Hiền vương được làm cha!

Cái này khiến toàn bộ cả kinh vui vẻ, làm cho Hiền vương phủ người người thể nghiệm được một lần cảm giác tọa sơn xe (Rollercoaster, mấy tàu lượn siêu tốc vòng lên vòng xuống ở các khu vui chơi giải trí ấy), tuy rằng cổ nhân không biết cái gì kêu là sơn xe cũng căn bản không có trò chơi này, nhưng cảm giác trái tim bị kích thích chột cao chột thấp kia thì vẫn là giống nhau.

Biết được việc vui này, sau Hoàng Thượng long nhan đại duyệt, thuốc bổ quý hiếm, lã la tơ lụa, vàng bạc châu báu, từng xe từng xe ban cho. Chân lão tướng quân phái vài vị lão bộc tay chân lạnh lợi đến vương phủ hầu hạ, sau đó thấp hươu quý gói bái tế tổ tiên, lão lệ thành tâm cảm tạ các vị liệt tổ liệt tông phủ hộ, nữ nhi hắt thật sự là không chịu thua kém! Mới thành thân ba tháng đã có hài tử!

Nhưng thật ra Hiền vương lại vẻ mặt bình tĩnh, ôn ngôn nhẹ giọng an ủi Vương phi một phen, một chút cũng không có biểu hiện mừng như điên sau khi biết mình đã làm cha.

Tần Nhan an ủi thì ừ, thẳng đến khi nàng bình yên ngủ, trên mặt mới lộ ra một tia mờ mịt cùng không yên. Phương Thần Anh nghe tin tức như thế, sau chỉ đối hắt nói một câu chúc mừng, xác thực đúng là chân tâm chúc phúc, tươi cười trên mặt cũng là chân chân thật thật vì hắt vui mừng. Nhưng cái này không phải cái hắt muốn! Vì cái gì hắt cùng một nữ nhân có hài tử, Thần Anh một chút cảm giác tức giận cũng không có? Thậm chí không có tới một điểm khó chịu, ngược lại vẻ mặt cao hứng đối hắt nói chúc mừng? Trước kia chỉ cần có nữ nhân đối hắt hơi ân cần một chút, Thần Anh sẽ vẻ mặt khó chịu, thậm chí phát tay áo chạy lấy người, muốn hắt hảo hảo giải thích một phen cho tới khi làm hắt nguôi giận, nhưng vì cái gì hiện tại, Thần Anh một chút cũng không sinh khí? Là vì trong lòng Thần Anh thật sự không có hắt sao?!

Không thể! Tần Nhan hai mắt thanh minh bỗng dưng biến thành hung ác, nhất định là Phương Lâm gia mê hoặc Thần Anh, Phương Thần Anh mới có thể đối hắt lãnh đạm như vậy! Nhất định là hắt! Hừ, Tần Nhan lạnh lùng cười, nếu đọc Câu Hôn không giết được người, vậy bốn vương sẽ tìm người đem người thiên đao vạn quả, toái thi vạn đoạn, xem Thần Anh lần này còn cứu người như thế nào!

Hiền vương phi có thai, Hoàng Thượng cao hứng đại xá thiên hạ, ở trong cung mở tiệc chiêu đãi quần thần. Thậm chí còn thừa dịp say rượu, trước mặt mọi người tuyên bố – ngô tôn nãi thiên tử chi mệnh (cháu nội ta là chân mệnh thiên tử)!

Lời này vừa ra, quần thần ò lên.

Thái tử năm nay đã muốn hai mươi tư niên kỷ, không cần nói thái tử phi đến nay còn chưa thấy bóng dáng, bên người thậm chí ngay cả một thị thiếp cũng không có! Lại đối với Thuần Vu tiểu tướng quân ôn nhu sẵn sốc, sủng ái có thừa, mỗi người đều nói, thái tử không ham nữ sắc lại hảo long dương. Hắn cùng Thuần Vu Quyết về điểm sự tình này đã sớm bị quần thần truyền tai nhau! Vừa hảo Long Dương lại không gần nữ sắc, đương nhiên không thể có tử tự! Nếu Tần Nghị là một Vương gia nhân tử thì không có gì để nói, nhưng hắn cố tình lại là thái tử, là thái tử! Cái này liền có vấn đề, hơn nữa còn là đại đại vấn đề!

Hôm nay Hoàng Thượng trước mặt mọi người nói ‘ngô tôn nãi thiên tử chi mệnh’, này không phải rõ ràng nói muốn phế truất thái tử, lập người khác sao? Về vấn đề lập ai, các đại gia trong lòng mỗi người đều hiểu rõ ràng, chỉ là người người không dám nói toạc ra. Bởi vì chuyện này không thể tùy tiện, tuy rằng thái tử hiện tại không có nửa điểm địa vị đáng nói, nhưng rốt cuộc vẫn là một thái tử đứng đầu các Vương gia, ai dám thật sự ở trước mặt hắn nói cái gì a?

Nghe câu như thế, Hiền vương lại điềm đạm cười không nói, đối quần thần kính rước ai đến cũng không cự tuyệt, ai nấy đều thấy được tâm tình của hắn tốt vô cùng. Mà thái tử, lại nửa điểm làm cho người ta nhìn không thấu. Hoàng Thượng có ý tứ phế truất hắn, hắn lại còn có thể bình tĩnh tự nhiên tươi cười đầy mặt cùng Thuần Vu tiểu tướng quân kia tán tỉnh, chuyện trò vui vẻ. Chân thật làm một bộ dáng hoàn toàn không đem chuyện này để ở trong lòng. Hẳn đây một là thật sự đối ngôi vị hoàng đế không có nửa điểm hứng thú, hoặc là có chiêu bài nào khác ở phía sau nên không lo lắng bị phế truất.

Chính bởi vì trạng thái ái muội không rõ này, cho nên đại bộ phận người vẫn bảo trì thái độ tọa sơn quan hổ đấu, mà mặt khác cũng có một bộ phận người không nhỏ, đã muốn ngầm đứng ở bên phe Hiền vương.

Phượng Tê Các, Diên Phi viện.

“Hôm nay Hoàng Thượng mở tiệc chiêu đãi quần thần, chúc mừng Vương phi có thai, ta nhìn thấy Tần Nhan cũng cho người thiệp mời, như thế nào không đi?” Đường Phi liếc liếc mắt một cái, ghé áp vào trên vai Phượng Thần Anh.

“Nga,” Phượng Thần Anh không yên lòng ứng thanh, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Đường Phi đang cầm trong tay quyển sách kia, thúc giục nói: “Qua trang qua trang, tình tiết tiểu thư đi dự dạ hội của tỉnh lang còn ở phía sau a!”

Đường Phi nhú mày, thuận tay lật qua trang khác cho hắn, lại hỏi: “Người thật sự không có việc gì, hay là làm bộ như không có việc gì?”

“Có việc, như thế nào không có việc! Ngón tay người che lại mắt rồi, chặn đi vài chữ ta xem không được.” Phượng Thần Anh bất mãn nói.

Đường Phi khước miệng co rút, theo lời đem ngón tay cái ly khai.

“Người còn chưa có trả lời vấn đề của ta.”

“Lão thiên gia, thật sự là quá mạo hiểm, tình lang hoàn hảo kia né tránh đám người tuần tra ban đêm, nếu không hắn cùng tiểu thư bị bắt phải cùng nhau ngâm lồng heo (cái trò trừng phạt hay thấy trong phim, bắt gian phu dâm phụ chụp vào trong lồng heo, rồi quăng xuống nước cho chết đuối)!” Phượng Thần Anh còn chưa thỏa ý chặc lưỡi: “Thật sự là, mỗi lần ra chỉ có một chút như vậy, lại còn in ấn thành một quyển! Ai, lại hạ hồi phân giải, lại đợi thêm một tháng.” Cảm giác được hai đạo ánh mắt lạnh lẽo, Phượng Thần Anh ngạc nhiên, tà mắt nhìn Đường Phi, vẻ mặt cười lấy lòng nói: “Cái kia, Phi nhi, người vừa rồi hỏi ta cái gì?”

“Chết đi!” Đường Phi rốt cục không thể nhịn được nữa đem sách vỗ vào trên mặt Phượng Thần Anh, uống công hắn ngàn năm khó có được một lần lương tâm thức tỉnh muốn an ủi hắn, ai biết người này căn bản không đem chuyện này để ở trong lòng!

“A ~” Một tiếng kêu khoa trương thảm thiết, Phượng Thần Anh bị đẩy ra, lại lấy tốc độ cực nhanh quay trở về, ôm Đường Phi nơi này cọ cọ, nơi đó sờ sờ, giả bộ giống như vô tình hướng giường lớn hoa lệ đi đến.

Đường Phi tâm sinh cảnh giác, ổn định cước bộ không cho Phượng Thần Anh tái động, tà mắt nhìn hắn, nói: “Muốn làm?”

Phượng Thần Anh khước miệng khê nhếch, mắt phượng híp lại, vẻ mặt xuân tình nhộn nhạo để sát vào bên tai Đường Phi nói: “Đêm dài lộ trọng, người nói xem?” Đường Phi từ khi trúng độc đến bây giờ, đã qua hơn mười ngày, mười mấy ngày nay Phượng Thần Anh đều là xem được ăn không được, đừng nói đến ghen có bao nhiêu khó chịu! Không phải không nghĩ tới đến Đông viện đi tìm đám công tử kia giải quyết, nhưng vừa thấy nhóm mỹ nam tử mảnh mai trước giờ vẫn luôn yêu thích nhất, hần cư nhiên hưng trí không dậy nổi! Phượng Thần Anh dự hỏa đốt người, nghiêng rằng nghiêng lợi đem món nợ này tính ở trên đầu Đường Phi, thề rằng đợi Đường Phi khỏi hẳn, hần sẽ lấy cả vốn lẫn lời mang hết trở về! Về phần hoàng cung yến hội, Phượng Thần Anh có cân nhắc qua, cuối cùng vẫn là cảm thấy khóa “Đường” trong nhà này có vẻ có lực hấp dẫn hơn, đành phải ở trong lòng không có một chút thành ý đối Tàn Nhan nói câu thật có lỗi, đem thiệp mời quăng đi, liền ở lại bên người Đường Phi không rời. Mắt thấy Đường Phi đã hoàn hảo không sai biệt lắm, Phượng Thần Anh nghe hơi thở nhẹ nhàng đặc hữu của hần, hảo huynh đệ đã sớm kiểm chế không được mà rục rịch!

“Ta đếm đến ba, người lập tức buông tay.” Đường Phi ý đồ bài khai tay của Phượng Thần Anh càng ngày sờ soạng càng đi xuống, đáng tiếc bản thân nội lực đều không có, như thế nào là đối thủ của hần? Đường Phi cắn răng, tự trấn định bắt đầu đếm: “Nhất, nhị –”

“Tam!” Phượng Thần Anh giúp Đường Phi đem số cuối cùng đếm xong, một phen ôm lấy người đã mong nhớ rất nhiều ngày, nhanh chóng hướng giường lớn bên kia đi tới, sau đó đè nặng lên Đường Phi chính là một trận loạn thân không đầu không đuôi.

Đường Phi thoáng giãy dụa, sau động tác liền biến thành đón ý hòa theo..... Vô nghĩa, hần cũng là nam nhân chính trực huyết khí phương cương a, Phượng Thần Anh ghen hơn mười ngày, chẳng lẽ hần thì không?! Còn muốn ở phía sau nói thêm cái gì nữa chứ? Thượng đi! Chờ hần lấy hết tinh lực Phượng Thần Anh, hừ hừ, hần cũng không tin lần này còn không áp ngã được hần!

Bất quá, sự thật chứng minh, Đường Phi quả thật là áp không ngã Phượng Thần Anh.

Ngày thứ hai, hai người quấn nhau kịch liệt suốt một đêm, con Hoa Phượng Hoàng kia mới thần thanh khí爽 sáng xuất môn, hần còn chưa cấp Tàn Nhan tặng lễ vật chúc mừng hần sắp thăng cấp làm cha a.

Đường Phi nằm lười ở trên giường, đầy người xanh tím hôn ngân cùng cắn ngân, xương sống thất lưng đều đau nhức, bắt đầu dĩ nhiên đỉnh giường điêu khắc tinh mỹ, ai, hần như thế nào có thể chống lại Phượng Thần Anh vốn không có lý trí bình tĩnh chứ? Bị hần ở trên giường nói hai ba câu khiêu khích một chút, liền thật sự bồi hần hồ nháo một đêm, hơn nữa không một lần có thể phản công..... Bất quá, hần cũng không phải không thu được gì, nếu Phượng Thần Anh ở trên người hần chiếm tiện nghi, hần làm gì cũng phải đem lợi tức thu trở về.

Hai chân vẫn còn run run, Đường Phi đến dự trì ở mặt sau thư thư phục phục tắm một cái, giải trừ một mối trên người sau tùy ý ăn chút gì, kêu Ưu nhi đến đây giúp hần thay quần áo.

“Công tử, ngài đây là muốn ra ngoài? Nhưng mà lão gia không phải nói không cho ngài chạy loạn sao?” Ưu nhi giúp Đường Phi cột lấy vật áo, cố ý xem nhẹ hôn nhân chói mắt trên cổ hần.

“Tối hôm qua hần đáp ứng rồi, từ hôm nay trở đi không còn nhốt ta, cũng không tái phái người đi theo ta, ta muốn đi nơi nào thì cứ đi.” Đường Phi rút dây cột tóc tùy ý đem tóc buộc lại nói.

Cái gì? Hiện tại công tử đã thành mục tiêu của những người đó, lão gia như thế nào sẽ đáp ứng cho công tử chạy loạn? Ưu nhi thần sắc phức tạp, một bên giúp Đường Phi sửa sang lại đai lưng, một bên đoán tâm tư Phượng Thần Anh, lão gia rốt cuộc là quan tâm công tử, hay căn bản chính là đùa bỡn công tử?

Nhìn ra Ưu nhi lo lắng, Đường Phi nói: “Phượng Thần Anh còn nói cho người đi theo ta, một tắc cũng không rời.” Hừ, Phượng Thần Anh nói sẽ không phái người đi theo hần, vậy Ưu nhi thì là cái gì? Bất quá, Ưu nhi võ công không kém, nếu thực sự có chuyện, vẫn là có thể bảo hộ hần Nghĩ đến đây Đường Phi nhin không được ai thán, hần, Đường Phi cư nhiên dọa lạc đến mức cần nhờ một hài tử bảo hộ mình!

“Dạ! Ưu nhi nhất định sẽ bảo vệ tốt công tử!” Ưu nhi nghe xong Đường Phi nói, sau nhất thời mặt mày hớn hờ, vẻ mặt kích động.

Đường Phi khước miệng co rút, không có trả lời. Hần hôm nay muốn đi tìm Hà Tịch, lần trước hần tới nơi

này gặp mình một chút, lại vội vàng bận rộn rời đi, trước khi đi lại nói những lời kia khiến hấn không thể không để ý.....

Thái tử phủ.

Đối với việc Đường Phi tới chơi, Tần Nghị không tỏ vẻ nhiều kinh ngạc, chỉ là khách sáo hàn huyên vài câu, liền cùng Thuần Vu Quyết rời đi, hôm nay bọn họ muốn vào cung diện thánh.

Đối với hai người lãnh đạm, Đường Phi cũng không có bao nhiêu để ý, tuy rằng hấn cùng Hà Tịch giao hảo, nhưng ở một mức độ nào đó mà nói, hấn vẫn là người Phụng Tế Các. Cửa thái tử phủ đồng ý mở ra vì hấn cũng đã thực không tội, còn có thể trông cậy chủ nhân nhiệt tình đối đãi sao? Nhưng thật ra Ưu nghi đối với thái độ lãnh đạm của bọn họ chất chứa nhiều bất mãn, còn nói một câu gì “Bất quá chỉ là một thái tử ở lãnh cung không thực quyền mà thôi”, bị Đường Phi sau khi nghe được khiển trách hấn một trận. Nơi này là thái tử phủ, địa bàn của người ta, cẩn thận tai vách mạch rừng, cẩn thận họa sát thân, Ưu nghi mới hậm hực ngậm miệng.

Lúc này, một tỳ nữ tố trang (trang phục trắng) bước lại đây, nói Hà Tịch bảo hấn vào tiểu viện gặp mặt. Đường Phi nghe ra ý tứ Hà Tịch, để cho Ưu nghi ở lại tại chỗ, tự mình đi tìm Hà Tịch.

Vào tiểu viện của Hà Tịch, Đường Phi kêu hai tiếng cũng không có người đáp lại, cảm thấy nghi hoặc trực tiếp đẩy cửa vào trong phòng.

“Hà Tịch, người ở đâu?” Đường Phi trở ra lại gọi một tiếng, lập tức đi về hướng nội thất.

“Nga, Đường Phi ta ở đây, người đợi đã, ta lập tức ra liền –” Hà Tịch có chút luống cuống tay chân quần quít lấy băng vải trên người, càng là khẩn trương càng dễ dàng làm lỗi, băng vải ngược lại không thể quần cho tốt, còn bị mở bung ra.

“A.....”

Hà Tịch khinh hô một tiếng, Đường Phi trong lòng căng thẳng, nghĩ đến Hà Tịch xảy ra chuyện gì, ba bước cũng chỉ hai bước tiến lên, vén sa liềm phòng ngủ đi vào.

“Làm sao vậy?” Ngỡ khí khẩn trương quan tâm, Đường Phi nhìn tình cảnh trước mắt, có chút xấu hổ đứng tại chỗ, tiến cũng không được lùi cũng không xong. Chỉ là trong lòng có một tia cảm giác không phối hợp xệt qua, rất nhanh bị hấn xem nhẹ.

Nghe được thanh âm Đường Phi, Hà Tịch hoảng hốt tay chân toàn bộ rối loạn, mặc kệ băng vải phân tán, nhanh chóng nắm áo khoác choàng ở trên người, động tác quá lớn còn làm đụng tới miệng vết thương vừa kết vảy, đau đớn nhứt nháy.

“Người không sao chứ?” Nhìn Hà Tịch trên mặt thống khổ, Đường Phi không tự giác hỏi.

“Ách, không có việc gì, cái kia, ta rất nhanh thì tốt rồi, người có thể ở bên ngoài chờ một chút không?” Hà Tịch mặt mang xấu hổ, hai bên má ửng lên hai đóa mây đỏ.

Nguyên bản Đường Phi chỉ là cảm thấy xấu hổ, lúc này lại có chút ngượng ngùng, kỳ thật hai đại nam nhân nhìn thấy cơ thể của nhau cũng không có gì to tát, chẳng qua Hà Tịch đối hấn hữu tình, cho dù Đường Phi chỉ xem hấn như bằng hữu, nhưng cũng sợ sẽ khiến người khác hiểu lầm đi.

“Ân, ta ở ngay tại bên ngoài, cần hỗ trợ thì kêu ta một tiếng.” Đường Phi nói xong nhanh chóng lui ra ngoài.

Hà Tịch thở dài nhẹ nhõm một hơi, bình phục tâm tình sau bắt đầu thu thập băng vải tán loạn.

Chỉ chốc lát Hà Tịch ăn mặc chỉnh tề đi ra, bên hông còn để lộ trang sức phi thúy Đường Phi đưa cho hấn, từ sau khi Đường Phi tặng hấn, hấn cơ hồ không rời khỏi nó nửa bước.

Đường Phi tự nhiên đối Hà Tịch cười, nói: “Người cố ý làm cho ta một mình vào đây, là có chuyện sao?”

Hà Tịch cũng giống như đã quên chuyện ngoài ý muốn vừa rồi, cười nói: “Cũng là người hiểu biết ta. Người lần này đi ra, bên cạnh nhất định có người theo, vì thoát khỏi bọn họ, ta chỉ có thể mang người đến cửa sau.”

“Cáp,” Đường Phi cười cười, nói: “Ưu nghi rất thông minh, nếu ta chậm chạp còn không ra ngoài, nhất định sẽ tiến vào tìm.”

“Không quan hệ, ta đã phân phó hạ nhân đi nói cho hần, người muốn cùng ta đánh cờ, không thích bắt luận kẻ nào quấy rầy. Chúng ta hiện tại đi, trước khi trời tối thì gấp gáp trở về, thần không biết quý không hay.” Hà Tịch đã sớm nghĩ tốt lí do thoái thác, muốn chặn lại một tiểu người hầu có gì khó?

“Người xem ra đã sớm có kế hoạch tốt, nói đi, muốn đi chỗ nào?” Đường Phi nhìn Hà Tịch tươi cười giảo hoạt, có chút bất đắc dĩ, cười hỏi.

“Tiêu Tương Cư, lão hữu kia làm kiểu điểm tâm mới, la hét muốn ta mang người đi ném thử trước tiên.” Hà Tịch cười nói.

“Nhưng mà thương thế của người.....” Đường Phi có chút lo lắng, lần trước đi Tiêu Tương Cư, hần nghĩ đến Hà Tịch đã hoàn hảo không sai biệt lắm, nhưng vừa rồi tuy rằng chỉ là thoáng nhìn qua, cũng thấy được hai vết đao thương dữ tợn trước ngực hần, làm cho người khác cảm thấy ghê người.

“Không ngại, miệng vết thương đã muốn vảy kết, không dính nước là được.” Hà Tịch không bận tâm cười cười, còn nói: “Sắc trời không còn sớm, nếu không đi, đợi trời tối sẽ không còn kịp.”

Đường Phi thấy hần thần sắc tự nhiên, cũng đem tâm buông lỏng, đi theo hần từ cửa sau thái tử phủ chạy ra.

Đáng tiếc trời không thuận lòng người, vừa ra khỏi thái tử phủ liền nhìn thấy mây đen kéo tới, đem Miên Cẩm thành bao phủ ở dưới một bóng ma.

“Trận mưa này thực trùng hợp, sớm không đến, muốn không đến, lại đến vào lúc này.” Đường Phi cau mày nói, vừa lúc bọn họ còn không có mang dù.

“Đi nhanh chút, nhìn xem có thể hay không trước khi trời mưa đến được Tiêu Tương Cư.” Hà Tịch lôi kéo Đường Phi, cước bộ càng mau.

Nhưng cho dù bọn họ có đi nhanh hơn nữa, cũng không thoát khỏi trận mưa xuân như vũ bão, thời điểm mới đến trước cổng lớn tòa quý trạch kia, trên trời liền truyền đến tiếng sấm nổ vang: “Rầm” một tiếng, mưa to xối xả đổ xuống.

“Đi vào tránh mưa!” Đường Phi cũng không quên miệng vết thương Hà Tịch không thể đụng vào nước, đẩy ra đại môn quý trạch liền lôi kéo hần vọt vào.

Vừa tiến quý trạch, một cỗ âm khí thẳm người xâm nhập vào cốt tủy, Đường Phi nhìn không được rung mình một cái, da gà nổi lên một thân.

Quý khí bức nhân, đây là thứ duy nhất Đường Phi hiện tại nghĩ đến, thật sự là quá chuẩn xác!

Nắm chặt tay Hà Tịch, Đường Phi hướng đại trạch đi đến, tìm được một chỗ không bị đột cũng không quá âm trầm mới dừng lại cước bộ.

“Ai, xem ra Tiêu Tương Cư đi không được.” Hà Tịch vỗ vỗ nước mưa trên quần áo, vẻ mặt tiếc hận nói: “Không thể tưởng được mỹ thực ăn bất thành, còn biến thành ướt sũng.”

Đường Phi sợ Hà Tịch trên người có thương tích, lại tại địa phương âm trầm như vậy ở lâu thân thể không chịu nổi, nhanh chóng cởi áo khoác phi lên trên người hần. Hà Tịch vừa định cự tuyệt, Đường Phi mặt bình tĩnh nói: “Mặc vào.” Chân thật đáng tin, ngữ khí hơi chút bá đạo.

Hà Tịch trong lòng run lên, nhiệt khí không ngừng mà hướng trên mặt chạy tới. Sợ bị Đường Phi nhìn ra bản thân lúc này quần bách, nhanh chóng cúi đầu nói một câu “Cám ơn”.

Đường Phi lại không để ý tâm tình lúc này của Hà Tịch, ngẩng đầu mọi nơi nhìn xung quanh cấu tạo quý trạch này.

Trên trần nhà đã giăng kết khắp nơi đầy mạng nhện, lớp tro bụi thật dày che đầy hết điều khắc cùng tranh họa. Gia cụ tán loạn đầy đất đã bể nát tứ phân ngũ liệt, cỏ dại trong viện mọc dày, cây Hòe cao lớn che ánh mặt trời bắn vào, Đường Phi dám khẳng định, cho dù có ánh mặt trời chiếu vào, chỗ quý trạch này cũng vẫn là âm khí nặng nề.

Đối diện trên tường có một đại phiến đen tuyền gì đó, cảm giác như là một loại chất lỏng bắn vào mặt trên.

Là..... Đường Phi dưới chân mềm nhũn, trước mắt một mảng đen thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh. Một bên Hà Tịch nhanh chóng giúp đỡ hắn, ánh mắt cũng không tự chủ nhìn về phía khối đen tuyền kia. Hắn rất quen thuộc, máu khô cạn trải qua bao năm tháng lắng đọng lại, chính là loại màu đen này.

“Đường Phi, Đường Phi!” Hà Tịch giúp đỡ Đường Phi đi đến hành lang gấp khúc ngồi xuống, máu trong phòng kia có vấn đề! Nhanh chóng ngưng tụ nội lực để đưa chân khí vào hậu tâm Đường Phi, hắn nghĩ máu trên tường có gì đó quái phá, lại không biết Đường Phi chỉ đơn thuần là sợ huyết.

“Không có việc gì.” Đường Phi bắt lấy tay Hà Tịch vì hắn đưa vào nội lực: “Đã không có việc gì.” Có lẽ là huyết kia đã tồn tại thật lâu cho nên màu sắc mờ nhạt đi, Đường Phi sợ hãi đối với nó không phải rất sâu, cho nên rất nhanh liền bình tĩnh lại.

“Chúng ta không thể ở trong này đợi được, đi.” Hà Tịch nâng dậy Đường Phi muốn chạy, lại bị Đường Phi về mặt tái nhợt giữ chặt, nói: “Hiện tại mưa lớn như vậy, đi như thế nào? Chờ một chút đã, nếu nơi này thực sự có thứ này nó gì muốn hại chúng ta, ở thời điểm chúng ta vừa tiến đến cũng đã hại rồi. Huống chi người từ trước không phải từng trụ qua nơi này sao? Nếu có thứ dơ bẩn gì đó tới, người lấy thân phận khách nhân từng đã ở đây, cùng bọn họ thương lượng một chút để chúng ta tránh mưa, ta nghĩ bọn họ cũng sẽ không nhỏ nhen như vậy.”

Lúc này Đường Phi còn có tâm tư nói giỡn, Hà Tịch thật sự là không biết nên nói cái gì. Hà Tịch muốn đem quần áo đắp lên cho Đường Phi, Đường Phi lại kiên quyết cự tuyệt, hắn nói bản thân cùng lắm thì chỉ bỗng nhiên hôn mê một chút, sẽ không có gì.

Xem Đường Phi đầu đầy mồ hôi lạnh, Hà Tịch từ trong lòng lấy ra một khối khăn lụa giúp hắn lau, ánh mắt không cẩn thận nhìn đến dấu vết trên cổ hắn, trong lòng đau xót. Cũng bởi vì đang thất thần, Hà Tịch không chú ý tới có một thứ khác cũng rút theo ra, hơn nữa vừa vụn rớt xuống trên người Đường Phi.

Đường Phi nhặt lên thứ kia, rất mỏng rất mỏng, nhìn giống như giấy gì đó. Xúc cảm lại lạnh lạnh mềm mềm, màu sắc có chút xấp xỉ màu da con người.

Lúc này Hà Tịch cũng chú ý tới, sắc mặt bỗng dưng biến đổi, muốn ngăn cản Đường Phi triển khai thì đã không còn kịp rồi.

Đường Phi mở ra thứ mỏng manh gì đó, có hai ánh mắt lớn nhỏ động, kế tiếp là cái mũi, sau đó là miệng.

“Này. Đây là cái gì? Giống như..... là mặt nạ?!” Đường Phi mạnh mẽ quay đầu nhìn về phía Hà Tịch, vẻ mặt kinh nghi.

Hà Tịch sắc mặt đã khôi phục như thường, trấn định tự nhiên đem nhân bì diện cụ (mặt nạ da người) trong tay Đường Phi thu hồi, thản nhiên nói: “Không sai, đây là nhân bì diện cụ của người.”

Đường Phi chấn động, không dám tin hỏi: “Của ta?!” Hà Tịch như thế nào sẽ có nhân bì diện cụ của hắn? Hà Tịch muốn làm gì?!

“Phải.” Hà Tịch phủi phủi miếng diện cụ được chế tác hoàn mỹ, sau đó cẩn thận đem nó dính ở trên mặt mình, nhìn Đường Phi hỏi: “Giống hay không?”

Đường Phi vẻ mặt khiếp sợ, hắn đã không thể nghĩ được nên nói cái gì! “Lão thiên gia..... này, này quả thực chính là giống nhau như đúc! Hà Tịch, người vì cái gì phải làm nhân bì diện cụ của ta?” Đường Phi cầm lấy tay Hà Tịch có chút kích động hỏi.

Hà Tịch chậm rãi đem mặt nạ tháo xuống, tỉ mỉ thu hồi giấu vào trong lòng, mới mỉm cười trả lời: “Vì một ngày trong tương lai, biết đâu có thể cứu người một mạng.”

Đường Phi nhíu mày, gắt gao hỏi: “Có ý tứ gì? Người không phải biết cái gì chứ?”

Hà Tịch oai đầu, đối Đường Phi le lưỡi, vẻ mặt cười khê nói: “Không nói cho người.”

“Hà Tịch!” Đường Phi sắc mặt trầm xuống, thanh âm không tự giác dần theo chút tức giận.

“Đường Phi,” Hà Tịch cũng thu hồi khuôn mặt tươi cười, biểu tình có chút khó xử, càng nhiều là cô đơn: “Chuyện này coi như ta cầu người, đừng nữa hỏi, có thể chứ? Người chỉ cần nhớ kỹ, ta, Hà Tịch, đời này tuyệt đối sẽ không hại người.”

Đường Phi run lên, buông lỏng tay ra. Trầm mặc hồi lâu, thảng đến khi tiếng mưa đêm rào rạt dần dần đình chỉ, Đường Phi mới mở miệng nói: “Hết mưa rồi, chúng ta trở về đi.....”

“Ân.” Hà Tịch thản nhiên lên tiếng.

Ưu nhi ở trong đại sảnh thái tử phủ đợi ước chừng hai canh giờ, cũng không thấy bóng dáng Đường Phi. Tuy rằng hạ nhân nói với hắn, công tử đang cùng Hà đại nhân đánh cờ, nhưng Ưu nhi vẫn là lo lắng! Ngay tại thời điểm hắn không kiềm chế được, muốn vọt vào đi tìm người, Đường Phi lại đi ra!

Chỉ là..... Ưu nhi nghi hoặc nhìn Đường Phi đôi giày màu đen bị ẩm ướt, mặt trên còn dính chút lầy lội, quần áo trên dưới cũng ẩm thấp. Này, thấy thế nào cũng không giống như là bộ dáng vừa chơi xong ván cờ đi?

“Thời gian không còn sớm, trở về đi.” Đường Phi chấp tay sau lưng đi từng bước một ra đại sảnh, biểu tình đạm mạc.

“Dạ, công tử.” Ưu nhi lên tiếng trả lời nhanh chóng đuổi kịp, công tử nhất định đã xảy ra chuyện gì đi? Nếu hắn không muốn nói, vậy cần không hỏi. Nhưng mà, nên hay không cấp lão gia báo cáo?

Tiểu kịch trường:Có quỳ!!!

Một ngày nọ,Phượng Thần Anhcùng Đường Phi đi ở trên đường cái, bỗng nhiên một trận cuồng phong quỷ dị gào thét. Phượng Thần Anh một đầu ngân phát (tóc bạc) rối tung, hỗn độn phát phối, vừa vặn lúc này một tấm đạo bùa màu vàng không biết theo chỗ nào thoát ra, bị gió mạnh thổi lại đây, không biết trùng hợp hay không lại liền dính ở trên đầuPhượng Thần Anh. Phượng Thần Anh vốn bối vì tối hôm qua không được thỏa mãn mà tâm tình cực kém, lúc này bộ mặt dữ tợn, một phen xả hạ lá bùa kia: “tê lạp tê lạp” xé thành nhiều mảnh nhỏ rồi ném đi, đám giấy vụn đón gió rồi bị thổi mất.

Lúc này, một tiểu hài tử ba bốn tuổi vừa vặn đi ngang qua, đem một màn này hoàn toàn chính chính xem vào trong mắt.

“Oa” Một tiếng khóc vang động trời, đem mọi người xung quanh đều kinh hách.

Mẫu thân hài tử nhanh chóng đem tiểu hài tử ôm vào trong ngực dỗ dành, tiểu hài tử khóc lớn nói: “Nương, có quỷ, có quỷ a!” Vừa khóc vừa kêu, ngón tay còn chỉ vào Phượng Thần Anh đang đứng ở trên đường.

“Quỷ ?” Phượng Thần Anh không dám tin chỉ chính mình, lại ngơ ngác nhìn Đường Phi, hỏi: “Tiểu quỷ kia là đang nói ta?”

Đường Phi nhướn mày, sắc mặt khó chịu nhìn tiểu hài tử.

“Thật là, bộ dạng giống quỷ như vậy thì cũng đừng xuất môn dọa người! Nếu con ta bị người dọa đến ngất xỉu, lão nương tuyệt đối không buông tha cho người!” Phụ nữ kia ôm lấy nhi tử của mình, một bên hùng hùng hổ hổ mắng một bên dỗ nhi tử rồi đi.

Phượng Thần Anh rõ ràng còn chưa phục hồi tinh thần, lại nghe được người xung quanh đối hắn chỉ trỏ, nói cái gì “Khó trách gương mặt so với hoa khô của Vạn Hoa Lâu còn xinh đẹp hơn, khẳng định là yêu quái thành tinh tu luyện lâu năm tới nơi này làm ác”, còn có cái gì “Nhìn hắn một đầu ngân phát, yêu khí xông thiên, chúng ta nên hay không tìm một đạo sĩ thu phục hắn, miễn cho hắn gây tai họa cho người dân Quỷ Tà chúng ta”, đều là những lời nói linh ta linh tinh gì đó, Phượng Thần Anh nghe được liền bốc lửa, thời điểm vừa muốn động thủ, Đường Phi lại đuổi tay lại đây, gắt gao cầm tay hắn nói: “Không phải nói muốn ăn trứng luộc lòng đào? Về nhà làm cho người.”

Phượng Thần Anh sững sốt, lửa giận trong lòng từng chút biến mất vô tung vô ảnh, giờ lên một khuôn mặt tươi cười sáng lạn, gắt gao ôm Đường Phi, lớn tiếng nói: “Về nhà về nhà, ăn trứng luộc lòng đào ~”

Quần chúng vây xem đồng loạt hấp một ngụm khí lạnh, vô luận nam nữ già trẻ đều ngơ ngác như nai con lạc mẹ, nam tử kia quả thật là yêu nghiệt, cười một cái có thể đem hồn phách người khác đều câu đi! Nam tử anh tuấn bên người hắn kia, vẻ mặt thần sắc như có bệnh trạng, khẳng định là bị hắn hút dương khí mới biến thành như vậy!

“Thần Anh,” Đường Phi hạ mắt, ngọt ngào đối Phượng Thần Anh ở bên người hắn, nhẹ giọng nói: “Kỳ thật người như vậy, cũng rất tốt. Ta, thực thích.”

Phượng Thần Anh ngẩn ngơ, cúi đầu nhìn hai đóa mây đỏ khả nghi trên má Đường Phi, hạ phúc liền cứng rần một trận, khoe môi nhếch lên nụ cười tà khí, thấp giọng nói: “Ta sẽ cho người càng yêu ta hơn.” Nói xong một phen ôm lấy Đường Phi, hướng Đường gia bay đi.

Trúng lוע lòng đào cái gì, chờ hắn đem khóa “Đường” ngọt chết người không đền mạng này, ăn sạch sẽ không chừa một mẩu rồi nói sau!

55. Chương 55: Âm Mưu

Miên Cẩm thành, trong một khách sạn.

“Chủ nhân, thuộc hạ đã thăm dò đầy đủ hoàn cảnh trong thành, vị trí Phượng Tê Các ở ngay tại hướng tây nam trong thành, ở gần các vương phủ, nhưng vẫn bảo trì một khoảng cách vừa phải.” Một nam tử trung niên mặc quần áo màu rậm nung, cung kính đối diện một hắc y nam tử tuổi tác xấp xỉ bốn mươi giống như mình, nói: “Bất quá, đã nhiều ngày, hắn tựa hồ thường xuyên ra vào Hiền vương phủ, sợ là đã có một hiệp nghị nào đó.”

Nam tử kia một thân khí chất quý tộc, gơ tay nhắc chân đều ẩn ẩn mang theo uy nghi vương giả, trên gương mặt cực kỳ anh tuấn cương nghị, lại mang theo tia lo lắng không tương xứng, dù là như vậy, hắn vẫn tấn mạt ra khí thế bức người khiến người ta không dám nhìn thẳng.

“Phái người vào xem qua chưa?” Hắc y nam tử trầm giọng hỏi.

“Phượng Tê Các thủ vệ nghiêm ngặt, từ lần trước có người hạ độc, phòng thủ càng thêm cẩn trọng, ra vào đều phải có lệnh bài, thuộc hạ không dám phái người đi điều tra, sợ dả thảo kinh xà.” Tông y nam tử (áo màu nâu) giải thích nói, trong mắt cũng tràn đầy sầu lo: “Nhưng ngược lại Hiền vương phủ kia thủ vệ thực lơ lửng, thuộc hạ đã phái một người ẩn thân trong vương phủ.”

“Ai!” Hắc y nam tử thật sâu thở dài: “Người làm tốt lắm, chẳng qua phải cẩn thận che dấu tung tích, ta không muốn làm cho vị trong cung kia biết ta đến đây.”

“Dạ, chủ nhân.” Tông y nam tử nghĩ nghĩ, còn nói: “Chỉ là, thuộc hạ nghe được trong thành, cư dân nghị luận, nói là vị trong cung kia có ý phế truất thái tử. Chủ nhân ngài ý tứ là —”

“Chuyện này người không cần phải đi tra, chúng ta lần này ra ngoài chủ yếu là đem hắn mang về. Chuyện trong cung chỉ cần vị kia không ra mặt, chỉ cần giang sơn Hoàng Diệp không bị uy hiếp, chúng ta sẽ không quản.” Hắc y nam tử nói xong, có chút mệt mỏi đối hắn phát phát tay: “Người trước lui xuống nghỉ ngơi đi, có chuyện gì ngày mai nói sau.”

“Dạ, thuộc hạ cáo lui.” Tông y nam tử nhìn ra chủ nhân mệt mỏi, liền không thể tiếp tục quấy rầy hắn, thật sâu cung kính lui ra ngoài.

Đội tông y nam tử kia rời khỏi đây, hắc y nam tử mới mệt mỏi dựa ở trên lưng ghế, lẩm bẩm: “Thần nhi, ta nên bắt người làm sao bây giờ? Nếu như người xảy ra chuyện gì, ta lại như thế nào mới không làm thất vọng hắn a.....”

(Hai nhân vật quan trọng xuất hiện rồi a =)))

Phượng Tê Các.

Đường Phi tựa vào vách đá trên dục trì, nhắm mắt hưởng thụ người nọ ở phía sau phục vụ.

“Lực đạo lớn hơn một chút.” Đường Phi phân phó nói.

“Dạ, đại lão gia của ta.” Phương Thần Anh tức giận đáp, lực đạo trên tay tăng thêm một phần: “Như vậy được không?”

“Ngô ~” Đường Phi thoải mái rên rỉ ra tiếng, thở dài: “Chính là như vậy, thoải mái.”

Phương Thần Anh ánh mắt tối sầm lại, tay mát xa trên vai lặng lẽ đi dịch chuyển về phía trước vài phần, đầu ngón tay thon dài cố ý lại như vô tình đụng vào hai điểm đỏ sẫm mãi cảm trước ngực Đường Phi.

“Tay người nếu không thành thật, ta liền một cước đem người đá đi, người về sau đừng tiếp tục nghĩ được cùng ta cộng dục (tắm chung).” Đường Phi nhắm mắt lại lạnh lạnh nói.

Phương Thần Anh đôi tay vụng trộm quấy phá kia run lên, hậm hực rút về sau, thành thành thật thật mát xa, hữu khí vô lực nói: “Dạ, lão gia.....” Trong lòng âm thầm phỉ phước, sở một chút cũng có thiếu khối thịt nào đâu!

Đường Phi vụng trộm mở một con mắt, nhìn đến Phương Thần Anh bộ dáng kinh ngạc, thiếu chút nữa bật cười. Xem như, thấy hắn ngoan ngoãn nghe lời như vậy cũng phải thưởng.....

“Nếu hầu hạ cho tốt, bản lão gia đêm nay sẽ sung hạnh người.” Đường Phi nhắm mắt lại, một bộ dáng đại gia khoản đãi nói.

Phương Thần Anh mắt phượng cảm đạm bởi vì câu này “Tạch” một cái liền biến đổi, trên mặt nụ cười càng phát ra tươi đẹp, động tác trên tay càng ra sức, nước miếng lấy lòng ở bên tai Đường Phi, thở nhiệt khí hỏi: “Lão gia, thoải mái sao?”

“Thoải mái.” Đường Phi vừa lòng gật gật đầu, còn nâng tay giống như khen thưởng sờ sờ đầu Phương Thần Anh tỏ vẻ cổ vũ.

Phương Thần Anh tươi cười lại sâu hơn, trong mắt quang mang càng thêm sỗ sàng, môi đã muốn dán trên vành tai Đường Phi, thanh âm trầm thấp tà mị: “Lão gia, người cũng đã thư thái, nếu vậy bốn tọa sẽ không khách khí.”

Nguy hiểm tới gần, Đường Phi mở choàng mắt, còn chưa kịp làm ra phản ứng gì, cảm đã bị người kiềm trụ, cổ bị ngửa ra buộc thừa nhận nụ hôn sâu kịch liệt lại cực nóng kia. Trì bích cứng rắn ở phía saucán ở trên lưng hắn, Đường Phi đau đến nước mắt đều nhanh chảy ra! Hoa Phương Hoàng chết tiệt này!

“Ấn.....” Đường Phi khó chịu muốn né, lại bởi vì mất đi tư thế tiên cơ của cơ thể, bị Phương Thần Anh phía sau gắt gao giam cầm không thể nhúc nhích, trốn không ra tránh không thoát. Chỉ có thể cố gắng nghiêng đầu né tránh nụ hôn như mưa rền gió dữ, giây dựa quất: “Người muốn chết a! Thắt lưng của ta sắp bị gãy – ần !”

Phương Thần Anh lại che lại môi của hắn, vươn tay đến nách Đường Phi thoáng dùng một chút lực, liền đem hắn từ trong nước kéo ra, để hắn ngồi ở trên sàn tiếp tục thừa nhận nụ hôn nồng nhiệt của mình.

“Đại gia ta không muốn!” Một tiếng quát lớn từ trong bể truyền ra, nhưng sau đó lại im lìm. Ưu nghi cùng Mặc Trúc hầu ở gian ngoài bị hoảng sợ, hai mắt nhìn nhau, sau một lúc chợt nghe đến bên trong truyền tới, những thanh âm trẻ con không nên nghe.

Hai người liếc nhau lại lập tức cúi đầu, ăn ý buông sa trường, đổ mặt rời khỏi bể.

Kích tình qua đi, Phương Thần Anh ôm lấy Đường Phi đang buồn ngủ, hai tay ở sau thắt lưng hắn nhẹ nhàng xoa ắn. Hắn đêm nay có chút không khống chế được, đợi đem Đường Phi ép buộc đến phát hỏa mới phát hiện bản thân lực đạo tựa hồ thật sự không nhẹ. Thoáng một chút khống chế dục hỏa quá khích của mình, nhưng khi nghe đến Đường Phi cố gắng áp chế tiếng than nhẹ cùng thở dốc, nhìn đến khuôn mặt tuần tú ẩn hiện tình dục cùng thống khổ đan vào nhau, lại tiếp tục không thể khống chế lực đạo được.....

Ai, lúc trước hắn thích nhất đám tiểu quan kiêu mỹ như nữ tử, rên rỉ cùng vẻ mị thái, cũng thích da thịt trắng nõn như tuyết của bọn họ. Nhưng từ sau khi Đường Phi đến đây, hắn giống như, càng ngày càng chán ghét mấy thứ trước kia. Ngược lại đối với Đường Phi loại tự nhiên không ngừng này, than nhẹ thở dốc chỉ thuộc về nam nhân, muốn ngừng mà không ngừng được, thậm chí càng ngày càng mê muội, càng ngày càng không thể khống chế..... Tựa như buổi tối hôm nay giống nhau, phát điên mà ép buộc, chỉ để có thể nghe

thêm nhiều một chút thanh âm mà hần thích, nhìn xem nhiều một chút gương mặt anh tuấn vì hần mà trầm mê trong tình dục, bộ dáng mê người.

Phượng Thần Anh nhìn sườn mặt xinh đẹp của Đường Phi, trái tim bỗng đập nhanh mấy nhịp. Có chút bất đắc dĩ thở dài, cúi đầu hôn lên khóe môi hần, bản thân giống như, thật sự không thể kiềm chế.....

Đang lúc Phượng Thần Anh bởi vì cảm giác chính mình chưa bao giờ từng có mà lâm vào suy nghĩ sâu xa, Đường Phi nửa ngủ nửa tỉnh bỗng nhiên nhẹ nhàng hô một tiếng “Phượng Thần Anh”. Phượng Thần Anh ngẩn người, cúi đầu tỉnh tể nhìn mặt mày Đường Phi, đôi môi bởi vì mình phệ cắn mà sưng đỏ, trong lòng nhu ý càng sâu, trong mắt tình thâm bản thân không nhìn thấy: “Làm sao vậy? Khó chịu?”

Thanh âm quá mức ôn nhu làm cho Đường Phi thoáng run lên không thể tra ra, vấn đề chôn ở thật lâu trong lòng cứ nhẹ như vậy mà nói ra miệng: “Người đáng giá cho ta tin tưởng sao?” Lời Hà Tịch nói hần không thể không để ý, kỳ thật ai muốn hại hần, hần phần lớn đều không cảm giác, chỉ là nếu người muốn hại hần là Phượng Thần Anh, hần thật sự không thể thờ ơ. Có lẽ là vì, Phượng Thần Anh với hần mà nói là đặc biệt, đặc biệt đến khiến hần sợ hãi, sợ hết thấy đều là hư tình giả ý, có mục đích khác, giống như chuyện Thừa vương trước kia. Cho nên, thứ hần cần chỉ là một đáp án có thể cho chính mình an tâm.

Phượng Thần Anh trong mắt ánh sáng nhạt chột lóe, tay ôm Đường Phi không tự giác nắm thật chặt, trầm giọng nói: “Ta nói người sẽ tin sao? Đường Phi, ta sẽ không trả lời người vấn đề này, nhưng có một ngày, người sẽ biết ta có đáng giá cho người tin tưởng hay không.”

Đường Phi mi phong giật giật, cuối cùng không có mở to mắt, trầm mặc tựa hồ đã ngủ.

Phượng Thần Anh vô thanh thở dài, hần tựa hồ, đem bản thân bức đến hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan. Ôm Đường Phi, Phượng Thần Anh cũng nhắm hai mắt lại.

Đông viện.

Nam Vũ nhìn Lam Tử Tương ngồi ở trước mặt mình, khóe miệng dẫn theo một tia trào phúng tiếu ý. Lam Tử Tương sắc mặt lộ vẻ phẫn nộ, cũng không dám nhiều lời, chỉ có thể dùng ngữ khí không tốt mở miệng nói: “Lần trước đã thất thủ, tuy rằng nói đám nữ nhân ở Nam viện thay nhóm ta chịu tội, nhưng chúng ta cũng bị người theo dõi! Hơn nữa còn cách chưa đến nửa tháng đã lại động thủ, lão gia đem Phương Lâm kia canh chừng nghiêm ngặt, người cho rằng chúng ta có bao nhiêu phần nắm chắc? Lần này nếu tiếp tục thất thủ, sẽ không còn người giúp chúng ta chịu tiếng xấu thay!”

“Hừ,” Nam Vũ lạnh lạnh cười, nói: “Không phải ‘Chúng ta’, là người.” Lam Tử Tương ngạc nhiên, tức giận muốn mở miệng, Nam Vũ lại chặn lời hần nói: “Lần này thành công, người chẳng những nhận được giải thưởng của Bích Châu, còn có thể vứt bỏ thân phận hiện tại này, trở lại bên người Phúc vương.”

“Cái gì?” Lam Tử Tương mở to hai mắt nhìn, trở lại bên người Phúc vương? Hần có thể trở lại bên người Phúc vương?! Kích động lẫn áp phẫn nộ, Lam Tử Tương vội hỏi: “Thật vậy chăng? Đây là ý tứ của Hiền vương hay là của Phúc vương?”

“Tự nhiên là Phúc vương, đây cũng là hần đề xuất. Chỉ cần người giúp Hiền vương làm một việc cuối cùng này, người là có thể rời đi Phượng Tê Các, được tự do.” Nam Vũ nhìn Lam Tử Tương đang kích động, thần nhiên nói.

“Nhưng mà, võ công của ta quá yếu, muốn ám sát Phương Lâm căn bản không có khả năng!” Lam Tử Tương không bị vui sướng này làm mờ ý nghĩ, trấn định xuống nói.

“Phúc vương tự nhiên không để cho người thật sự vì hần mạo hiểm, cho nên phải nắm tên cao thủ hiệp trợ người. Năm cao thủ này, đều là trong cung huấn luyện ra, là nhất đẳng nhất tử sĩ a!” Nam Vũ nhìn Lam Tử Tương ý tứ hàm xúc không rõ, cười nói: “Phúc vương thật đúng là thương người.”

Lam Tử Tương đỏ mặt, trên mặt tươi cười ngọt ngào tự đắc như thế nào cũng dấu không được.

“Nói cho Hiền vương, ta nhất định vâng theo chỉ lệnh, đem Phương Lâm thiên đao vạn quả. Cũng mời người chuyển cáo Vương gia, nhớ kỹ lời của hần đã nói qua!” Lam Tử Tương nói xong, tươi cười trên mặt càng phát ra sáng lạn. Hần yêu Phúc vương, thực thương hần. Cho nên năm đó thời điểm Phúc vương đem hần đưa đến Lâm Nguyệt Lâu, nửa câu oán hận cũng không có, sau hần lại nguyện ý vào Phượng Tê Các,

vẫn giúp Phúc vương âm thầm thu thập tin tức Phượng Thần Anh. Đáng tiếc Phượng Thần Anh người này quá mức cẩn thận, hắn ở Phượng Tê Các gần một năm, trên cơ bản đều không điều tra được tin tức hữu dụng gì, Phúc vương cùng hắn liên hệ càng ngày càng ít. Ở ngay lúc Nam Vũ nói cho hắn, Phúc vương đem mình giao cho Hiền vương sai phái, hắn còn tưởng rằng Phúc vương đã không cần hắn! Nay xem ra, Phúc vương trong lòng vẫn là có mình. Chỉ cần lần này có thể giết Phượng Lâm, hắn là có thể trở lại bên cạnh người mình yêu!

Lam Tử Tương biết lần này ám sát nhất định sẽ không dễ dàng thành công như vậy, nhưng Phúc vương cho hắn nắm tên tử sĩ, hơn nữa thứ gì đó hắn có trong tay, tuyệt đối sẽ không thất thủ!

Đắm chìm ở trong vui sướng, Lam Tử Tương không nhìn thấy Nam Vũ khoe miệng trào phúng cười, Nam Vũ trong lòng hừ lạnh, thật sự là ngu xuẩn không có đầu óc, chỉ cần hắn giết Phượng Lâm, Phượng Thần Anh sẽ bỏ qua cho hắn? Cho dù hắn trốn đến chân trời góc biển, cũng khó trốn khỏi Phượng Thần Anh đuổi giết, huống chi Phúc vương chưa từng đem hắn để ở trong lòng, những lời này là tự hắn biên ra lừa Lam Tử Tương, không thể tưởng được hắn cứ như vậy mà ngoan ngoãn bị lừa. Bất quá nắm tên tử sĩ kia quả thật là người của Phúc vương, là Hiền vương mở miệng đòi, lần này cũng vừa hảo phát huy công dụng.

Hiền vương sở trường nhất, chính là không để tổn thất người nào của mình, trừ bỏ người bên phe địch.

Bởi vì lần trước sự kiện hạ độc, Phượng Tê Các thủ vệ sâm nghiêm rất nhiều, ra vào đều phải có thủ dụ riêng. Đám công tử cùng hạ nhân trong phủ đều bị hạn chế hành động, phạm vi hoạt động đều có quy định. Lam Tử Tương muốn đi thám thính tin tức đều làm không được!

Lam Tử Tương sốt ruột muốn hoàn thành nhiệm vụ, gấp gáp suy nghĩ, nhưng không có một chút biện pháp. Không thể tùy ý đi lại, hắn sẽ không biết hướng đi của Phượng Lâm. Hắn cũng không dám ở trong Phượng Tê Các động thủ, hắn còn muốn lưu trữ một mạng trở về Phúc vương phủ, ở trong Phượng Tê Các động thủ chẳng khác nào chặt đứt đường lui chính mình. Hắn phải đợi cho Phượng Lâm ra ngoài mới hành động, hơn nữa Nam Vũ cũng đồng dạng suy xét cho hắn một lệnh bài có thể ra ngoài. Hắn không hỏi Nam Vũ như thế nào có được, người Hiền vương thế nào cũng có chút năng lực không phải sao? Có thể giúp hắn hoàn thành nhiệm vụ là đủ!

Bỗng nhiên, có hai tỳ nữ vừa nói chuyện vừa đi lại đây, Lam Tử Tương đứng ở hoa viên tâm thần vừa động, trốn vào tòa sơn giả bên cạnh.

“Ai, người nói chúng ta những ngày như vậy còn phải tiếp tục bao lâu a? Mỗi ngày ra ngoài mua điểm này nọ đều phải ở chỗ quản gia xin lệnh bài, còn phải ghi chép lại. Thật sự là phiền toái chết!” Một tỳ nữ thầm oán nói.

“Hu! Nhỏ giọng thôi Điểm nhi, không muốn sống nữa à?” Một tỳ nữ khác nhanh chóng che miệng của nàng, vụng trộm nhìn nhìn chung quanh, xác định không có người nghe được mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, nói: “Lời này của người, ta ở đây nghe là tốt rồi, nhưng trăm ngàn lần đừng nói lung tung ra ngoài a!”

“Ta biết.” Tỳ nữ lúc đầu thanh cũng nhỏ xuống, còn cố ý đè thấp cổ họng nói: “Người nói, lão gia chúng ta như thế nào bảo bối Phượng Lâm công tử như vậy, vì cái gì biết rõ bên ngoài so với trong Các nguy hiểm hơn, còn đáp ứng dẫn hắn ra ngoài dạo hội chùa chứ?”

“Ta như thế nào biết? Có thể là công tử ở trong Các quá buồn cho nên muốn ra ngoài đi một chút, có lão gia đi theo hắn, sợ cái gì a! Lão gia võ công cao cường, nếu thực sự có người dám đối với công tử bất lợi, còn không phải giết dễ dàng giống như bóp chết một con kiến.”

“Đúng vậy. Ai, người nghe nói không? Tiểu Thúy trong phòng tối hôm qua có thanh âm nam nhân!”

“Thật vậy chẳng, thật vậy chẳng? Là ai?”

“.....”

“.....”

Hai tỳ nữ càng chạy càng xa, Lam Tử Tương tránh ở sơn giả lại cười lạnh liên tục, thật sự là trời cũng giúp ta! Ngay tại hội chùa ngày mai, hắn rốt cục có cơ hội động thủ! Tuy rằng bên người hắn có Phượng Thần

Anh đi theo, bất quá cũng không phải vấn đề lớn, chỉ cần hấn dùng đến cái kia, cho dù vô lâm đệ nhất cao thủ cũng không vô lực!

Phượng Lâm, người không trách được ta, ngày mai chính là tử kỳ của ngươi! Lam Tử Tương trong mắt phấp một tầng sát ý lạnh lùng, đi từng bước một đi ra, trở về tiểu viện của mình chuẩn bị kế hoạch giết người ngày mai.

Lời tác giả: được rồi, từ chương tiếp theo trò hay mới chân chính bắt đầu, các thân ái chuẩn bị tốt nga ~

56. Chương 56: Âm Sát...

Hội chùa ở Miên Cẩm thành vẫn như năm rồi ồn ào náo nhiệt, các nơi từ miếu tự đến đạo quán hôm nay đều là hương khói cường thịnh, đầu người không đếm xuể, một đám hoặc là đạo sĩ hoặc là giả tăng, đều ra về đạo mạo, đi ngang qua người đi đường niệm phật hiệu, giảng kinh văn.

Thiện nam tín nữ từ các nơi chen chúc tới, vây quanh ở các gian hàng mua bán hương giấy chúc bảo, phật châu đạo phù, tranh giành “chém giết” thi nhau mua, sợ chậm chân hơn người khác một bước, sẽ không được Phật tổ hoặc Thiên tôn phù hộ.

Phượng Thần Anh chau mày, ôm sát Đường Phi bảo hộ ở trong lòng mình, bị đám người chật chội tranh cãi âm ỉ chen lấn xô đẩy, Mặc Trúc cùng Ưu Nhi vẫn đi theo gian nan mở song cửa sổ, ngăn cách ra một chút khe hở đem hai vị chủ tử hộ ở bên trong, làm cho bọn họ chịu càng ít va chạm càng tốt.

Đường Phi là người đề nghị đi ra dạo hội chùa, lúc này cũng hối hận không ngừng, nếu sớm biết xảy ra loại tình huống này, đánh chết hấn hấn cũng sẽ không đi ra!

Bởi vì tiết thanh minh sắp tới, hội chùa khắp các nơi ở Hoàng Diệp cũng bắt đầu cử hành. Đường Phi cho tới bây giờ đều chưa có chân chính dự qua hội chùa, bất quá nghe Ưu Nhi nói một chút hội chùa thực vô cùng náo nhiệt, là đại danh cảnh thú vị nhất của Hoàng Diệp, hấn mới có điểm động tâm. Dù sao cũng sắp phải rời khỏi, nếu không nhận thức một chút vài sự kiện nơi này cũng có chút tiếc nuối. Tuy rằng thời gian đi vào nơi này không ngắn, nhưng cũng tuyệt đối không lâu, hấn nghĩ trước khi rời khỏi, hảo hảo nhớ kỹ hết thấy mọi thứ ở đây.

Thật sự là chỉ muốn sớm rút lui, Đường Phi xoa xoa mồ hôi đầy đầu, nói với Phượng Thần Anh: “Người nhiều lắm, không bằng chúng ta trở về đi. Dù sao nơi nơi đều là người, cái gì cũng nhìn không thấy.”

Nhìn Đường Phivừa mới đi ra không lâu đã nghĩ đến rút lui có trật tự, Phượng Thần Anh mày đang nhíu chặt rốt cục giãn ra, nổi ý đùa dai ghé vào lỗ tai hấn thấp giọng nói: “Không cần, là người nói muốn đi ra, vậy đợi hội chùa toàn bộ kết thúc mới trở về.”

Đường Phi ê mặt, tức giận đáp Phượng Thần Anh một cước, đã là khi nào mà còn muốn cùng hấn đối nghịch! Đạo hội chùa này người tự mình đi đi!

“Ngoan, đừng nháo.” Phượng Thần Anh nhanh chóng ôm trụ hấn, người ở đây nhiều trốn không thoát, bị Đường Phi dùng hết toàn lực đạp một cước kia cũng không phải là chuyện đùa. “‘Đi Tượng’ lập tức sẽ bắt đầu, người không muốn nhìn xem? Hơn nữa người không phải nói muốn đến Phổ Đà Tự thấp một nén nhang phù hộ người có thể trở về bình an sao?”

Đường Phi cứng lại, nghĩ nghĩ cũng đúng. Hấn lần này đi ra còn có một mục đích, chính là đến Phổ Đà Tự thấp hương, cầu Phật tổ phù hộ Thiên Tinh cùng sư huynh hấn có thể bình an đem hấn đưa về hiện đại. Phật đạo tuy hai đường, nhưng có thêm một sự đảm bảo vẫn là thực tất yếu.

“Người nói ‘Đi Tượng’ là cái gì?” Đường Phi không được tự nhiên hỏi, xem ra đã không tính lùi bước. Phượng Thần Anh âm thầm cười trộm, cảm giác được ánh mắt lạnh lùng của Đường Phi nhanh chóng nghiêm chỉnh nói: “Cái gọi là ‘Đi Tượng’, chính là đem tượng Phật Tổ đặt lên trên một chiếc xe, sau đó ở trong thành lưu

động, là một loại nghi thức tôn giáo, có một số địa phương cũng gọi nghi thức này là ‘Đi thành’ hoặc ‘Tuần thành’. Đồng nam đồng nữ đứng ở bên cạnh tượng Phật Tổ sẽ ở đám người đi qua, rắc các loại hoa cỏ làm hương bao trừ tà, nghe nói người cướp được thì một năm mọi chuyện đều thuận lợi, cầu gì được nấy.”

“Hương bao này thần kỳ như vậy?” Đường Phi nghe xong nhãn tình sáng lên, vẻ mặt nóng lòng muốn thử. Phượng Thần Anh dở khóc dở cười, lôi kéo tay hắn nói: “Đây chỉ là truyền thuyết, không phải thật sự linh nghiệm, mọi người giành giật hương bao chỉ là muốn có được một phần thưởng ngụ ý may mắn mà thôi.”

“Như vậy a.....” Đường Phi sau khi nghe xong liền hết hứng trí, bởi vì tới gần ngày phải đi về, Đường Phi bỗng nhiên đổi loại sự tình nước tới chân mới nhảy này rất là chấp nhất, thường thường làm Phượng Thần Anh cười khổ không thôi.

Phượng Thần Anh ý tứ hàm xúc không rõ nhìn Đường Phi hất thời mắt mát, nghĩ rằng, người thật sự nghĩ cứ như vậy mà trở về? Thật sự đổi nơi này hết thấy không chút nào lưu luyến? Nếu, nếu ta nói cho người, người căn bản không thể trở về được thì sao? Người sẽ phản ứng như thế nào?

“Yên tâm, nếu người muốn, ta đợi giúp người cướp một cái là được.” Phượng Thần Anh thân thủ nắm ở vai Đường Phi, nhẹ giọng nói. Đường Phi chấn động, nhìn về phía sườn mặt Phượng Thần Anh, muốn nói cảm ơn, nhưng không thể nói ra miệng.

“Đến đây, đến đây! Xe hoa đến đây!” Trong đám người không biết là ai quát lớn ra một câu như vậy, nguyên bản đám người đang xôn xao bất an lại càng thêm hưng phấn, đều đồng loạt về mặt hy vọng nhìn về trước.

Phượng Thần Anh gắt gao ôm thắt lưng Đường Phi, dùng nửa thành nội lực đem người chung quanh thoáng đánh văng ra, sau đó nhân cơ hội chạy vọt lên phía trước. Mặc Trúc cùng Ưu nhi cũng không có vận tốt như vậy, không dám dùng loạn võ công sợ đã thương người vô tội, vóc dáng lại nhỏ nên không có cách nào chen lên phía trên, chỉ có thể ở trong đám người dày đặc bị đẩy từ trái sang phải, lại từ phải sang trái, khổ không nói nổi!

Bởi vì xe hoa vào thành, một đám người chen chúc cho dù còn muốn xem náo nhiệt nhưng cũng tự giác chia làm hai bên đứng, không cản trở con đường ở giữa để cho xe hoa tiến vào.

Bởi vì có Phượng Thần Anh che chở, nên Đường Phi có thể đứng ở trước nhất, tò mò vươn dài cổ xem xe hoa. Là một chiếc xe hoa cùng loại với thời điểm tiết ngày mồng tám tháng chạp đã xem qua, bất quá cũng không phải loại ý nghĩa thuần khiết mà là nghi thức tôn giáo, cho nên Đường Phi vẫn rất ngạc nhiên.

Đội ngũ “Đi Tượng” mang theo sư tử đá để tránh tà đi trước dẫn đường, phía sau là mấy chiếc xe kéo chở một đồng người đi theo, âm nhạc tạp kỹ, bàn xiếc ảo thuật, náo nhiệt phi phàm.

“Hắc, Thích Ca Mâu Ni cư nhiên cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn đi chung với nhau, hiếm thấy hiếm thấy.” Đường Phi tới Thượng Tinh Lâu vài lần, đã sớm nhận ra bức tượng lão đạo râu dài, tiên phong thác cốt kia chính là đạo giáo thủy tổ: Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thích Ca Mâu Ni thì lại càng không cần nói, tại Trung Quốc có rất nhiều chùa chiền.

“A,” Phượng Thần Anh nghe xong nở nụ cười: “Không có biện pháp, ai bảo cả hai nhà hội chùa đều tổ chức cùng một ngày chứ? Dù cùng là thần phật, người của mỗi bên tự nhiên không thể ủy khuất thủy tổ của mình, vì không muốn thua thiệt đến cuối cùng cũng chỉ có biện pháp này.” Xe hoa chia làm hai nửa, một nửa Phật một nửa Đạo, cùng ngồi cùng ăn, bình an vô sự.

Xe hoa vừa vào thành, thời điểm tới gần đám người, đồng tử bên trong xe bắt đầu ném hương bao cùng với rất nhiều đóa hoa nhiều màu sắc rực rỡ, xa xa nhìn thật là có vài phần cảm giác như tiên nhân hạ phàm.

Xe hoa mỗi khi rắc hương bao cùng đóa hoa đều có một loại mùi rất dễ chịu, khiến lòng người thoáng bình ổn tinh thần, thả lỏng cơ thể gấp trăm lần, có thể thấy được hương bao này cho dù không phải chân chính có thể muốn gì được nấy, nhưng cũng là một loại dược vật rất tốt.

Ngay lập tức, đám người đã bắt đầu tranh giành hương bao từ trên trời giáng xuống, tạo thành rối loạn không nhỏ, nhưng không ai vì cướp đoạt hương bao mà đánh giết lẫn nhau, chỉ cần hương bao kia đã vào trong tay một người, những người khác cũng sẽ không động thủ lần nữa chém giết người kia. Bởi vì người nào lấy được hương bao chính là cùng tiên phật hữu duyên, chỉ có hắn được hưởng, bản thân cường cầu cũng không được.

Phượng Thần Anh diễm đạm cười, xem đội ngũ xe hoa kia càng ngày càng gần, Đường Phi có chút khẩn trương nhìn hương bao bay ra, tuy nói không thể khiến hấn muốn gì cũng được, nhưng có thể lấy một vật biểu tượng may mắn cũng là tốt. Từ sau khi hấn mặc danh kỳ diệu đi vào nơi này, lại càng tin tưởng thuyết quỷ thần.

Xe hoa đã đến trước mặt Đường Phi cùng Phượng Thần Anh, tiểu hương bao cũng hướng về bọn họ bên này ném lại, Đường Phi hưng phấn vươn tay, mắt thấy phải bắt một cái, ai ngờ mặt sau có một tiểu tử còn cao không đến bả vai Đường Phi mạnh mẽ nhảy dựng lên, đem hương bao kia thu vào trong túi. Cuối cùng còn hưng phấn oa oa kêu to, nói bản thân khí đến vận chuyển, có vận may vào người!

Đường Phi khóe miệng co rút, hậm hực thu hồi tay, cư nhiên không cướp được.....

“Đường Phi,” Phượng Thần Anh cười cười nhìn Đường Phi mắt mát, cầm trong tay vật gì đó đến trước mặt Đường Phi: “Nhìn xem đây là cái gì?”

Một mùi thơm dễ ngửi truyền đến, Đường Phi kinh hãi nhìn Phượng Thần Anh, tiếp nhận hương bao kia nói: “Người như thế nào cướp được? Ta cũng chưa thấy người xuất thủ!”

“Người đã quên ta biết cách không thả vật? Thời điểm tiểu đồng kia ném xuống dưới, ta cũng đã đem vật hút lại đây.” Phượng Thần Anh đắc ý cười.

“Thời khắc mấu chốt cũng là người có ích!” Đường Phi tán thưởng vỗ vỗ bả vai Phượng Thần Anh, sau đó cầm hương bao tiến đến chóp mũi ngửi ngửi, nói: “Hương vị thật không tồi, xem ra có thể lưu thật lâu.”

Phượng Thần Anh cũng học bộ dáng Đường Phi tiến lên ngửi ngửi, nói: “Rất dễ chịu.”

“Ai u, ai u ~” Mặc Trúc cùng Ưu nhi rốt cục chen được lên đây, thở hồng hộc nhìn hai vị chủ tử nói: “Lão thiên gia của ta, thiếu chút nữa chết ở phía sau.”

Đường Phi buồn cười nhìn hai thiếu niên, đem hương bao đưa cho bọn hấn, nói: “Ngửi một cái, phục hồi tinh thần rất nhiều.”

“Ấn, quả thật là, mùi vị này thật thơm!” Mặc Trúc cầm hương bao ngửi tới ngửi lui, ngạc nhiên nói.

“Công tử nhĩ hảo lợi hại a, cư nhiên có thể cướp được hương bao!” Ưu nhi hưng phấn nói.

“Ta không có năng lực kia, là Phượng Thần Anh lấy đến.” Đường Phi không chút do dự đem công lao đều cho Phượng Thần Anh, Phượng Thần Anh cười cười, ôm bả vai Đường Phi nói: “Đi, Phổ Đà Tự ngay tại phía trước, nghe nói hôm nay nơi đó Trụ Trì đại sư lần đầu đích thân giảng kinh pháp.”

Đường Phi gật gật đầu, cùng Phượng Thần Anh đi. Ưu nhi cùng Mặc Trúc nhanh chóng đuổi kịp, lần này cũng không thể tiếp tục mất dấu!

Trong Phổ Đà Tự, một lão tăng mặt chữ điền, mặt mũi hiền lành, đang ngồi ở dưới tượng phật, đối với các phật tử truyền thụ kinh Phật. Các tín đồ thân mình đoan chính ngồi ở trên bồ đoàn, lắng tai nghe phật kệ khó có được này. Mà không chỉ có tín chúng ngồi ở bên trong, còn có thật nhiều người, tất cả đều đứng ở ngoài đại điện lắng lắng lắng nghe.

Đường Phi nhìn nhìn đầu người đồng nghìn nghịt, đối Phượng Thần Anh bĩu môi, nói: “Xem ra chúng ta cùng phật vô duyên a.”

“Không quan hệ, chúng ta đến núi phía sau chùa dạo một chút, nơi đó xem như là vùng đất chung linh lưu tú, chúng ta có thể hấp thụ thật nhiều linh khí.” Phượng Thần Anh nói xong liền mang Đường Phi ra khỏi phật điện, vòng quanh tiểu lộ hướng ngọn núi phía sau đi đến.

Vừa mới đi qua chúng tăng nhân nghỉ ngơi ở thiện phòng, Phượng Thần Anh cước bộ bỗng nhiên ngừng lại, bàn tay vung lên đem Đường Phi bảo hộ ở phía sau mình, toàn thân thất chặt tấn ra sát khí cùng phật khí nơi này thực không tương xứng. Ưu nhi cùng Mặc Trúc đồng dạng vẻ mặt đề phòng, khẩn trương hộ ở hai bên.

“Làm sao vậy?” Cảm giác giống như có biến cố làm cho Đường Phi có chút không biết theo ai, theo bản năng bắt lấy tay Phượng Thần Anh hỏi.

“Xem ra hôm nay chúng ta chẳng những cùng phật vô duyên, căn bản còn là không nên xuất hành.” Phượng Thần Anh sắc mặt âm trầm, mắt phượng lóe ra ánh sáng lạnh ngoan lệ, khóe miệng lại hơi hơi giương lên mang theo hưng phấn tươi cười. Đường Phi trong lòng khẽ run, thời điểm bọn họ mới gặp mặt, Phượng Thần Anh cũng là bộ dáng này. Đã bao nhiêu lâu, Phượng Thần Anh không có ở trước mặt hắn lộ ra bộ dáng như vậy?

“Như thế nào còn không ra? Một bọn chuột nhắt cũng cần làm phiền bốn tọa đem các ngươi lôi ra sao?” Phượng Thần Anh thanh âm lạnh giống như băng đá ngàn năm, mấy người tránh ở chỗ tối không tự chủ được rùng mình một cái, trong đó một kẻ cầm đầu làm một cái thủ thế, tất cả đều theo chỗ tối nhảy ra, đem bốn người vây quanh ở giữa.

“Ngươi thế nhưng thật ra rất cảnh giác.” Hắc y nhân cầm đầu cười nhạo nói với Phượng Thần Anh.

“Lão gia, có năm người đều là cao thủ, người ở giữa kia vô công thường thường, lại giống như là đầu lĩnh.” Mặc Trúc chau mày, đánh giá sáu người một phen rồi nói.

“Lão gia, ta cùng Mặc Trúc đem bọn họ bằm trụ, ngài mang theo công tử đi trước.” Ưu nhi biết lai giả bất thiện (người đến không có ý tốt), rút ra nhuyễn tiên bên hông vung một cái, nghiêm nhiên là một bộ dáng sẵn sàng đón quân địch.

“Năm người kia không phải chỉ dựa vào hai người có thể đối phó được.” Phượng Thần Anh lạnh lùng nói, lại đem Đường Phi chặt chẽ che ở phía sau mình. Hắn thật ra cũng muốn chạy, nhưng vấn đề là, hắn hiện tại căn bản đi không nổi!

“Ân!” Mặc Trúc bỗng nhiên dưới chân nhuyễn đi, ngã ngồi trên mặt đất, trên mặt hiện lên thần sắc hoảng sợ: “Sao lại thế này?! Ta, nội lực của ta, như thế nào không còn?!”

“Ta.....” Ưu nhi cũng đặt mông ngồi dưới đất, toàn thân hư nhuyễn vô lực nói: “Ta cũng vậy, chúng ta khi nào thì trúng độc?!”

Mà Phượng Thần Anh vẫn là mặt không đổi sắc, khoanh tay mà đứng lạnh lùng nhìn chằm chằm sáu gã thích khách kia.

“Ưu nhi! Mặc Trúc!” Đường Phi lo lắng bọn họ, càng lo lắng Phượng Thần Anh! Chuyện Phượng Thần Anh có điểm không thích hợp, từ lúc sáu gã hắc y nhân đi ra, hắn đã cảm giác được, sở dĩ hắn còn chưa ngã xuống là vì đang dựa vào Đường Phi chống đỡ thân thể! Nhưng vì cái gì, bọn họ đều trúng độc, chỉ một mình mình không có việc gì?!

“Đợi ta tận lực bằm trụ bọn họ, người thừa dịp ở phía sau chạy mau, trở về Phượng Tê Các tìm viện binh.” Phượng Thần Anh dùng thanh âm nhỏ đến cơ hồ không nghe thấy, ở bên tai Đường Phi nói. Đường Phi chấn động! Phượng Thần Anh muốn làm gì?!

“Ngươi –” Đường Phi vừa muốn đưa tay lôi kéo Phượng Thần Anh, chợt nghe hắc y nhân cầm đầu lớn tiếng nổ nộ cười. Đường Phi mấy người mạnh mẽ nhìn về phía hắn.

“Ha ha ha ha!” Hắc y nhân cười to: “Phượng Thần Anh a Phượng Thần Anh, ngươi cũng đừng nghĩ có thể chống đỡ. Trúng ‘Hong Tuyết’ của ta, người căn bản không có khả năng vận công.”

“‘Hong Tuyết’?!” Ưu nhi cả kinh nói, như thế nào là loại độc dược này? ‘Hong tuyết’ kỳ thật chỉ dùng thập hương nhuyễn cân tán thay đổi một chút, điểm bất đồng chính là thập hương nhuyễn cân tán có thể phóng tới mọi người, mà ‘Hong Tuyết’ chỉ đối với những người có nội lực mới hữu hiệu, nội lực càng thâm hậu trúng độc lại càng sâu, được hiệu sau hai canh giờ sẽ tự động biến mất. Ngược lại, đối với người thường một chút hiệu quả đều không có, cho nên Đường Phi mới không trúng độc.

Lúc này Đường Phi tuy rằng khẩn trương, nhưng đầu óc lại dị thường trấn định thanh tĩnh. Bọn họ đến tốt cùng là ở thời điểm nào bị người hạ độc? Lấy sự cảnh giác của Phượng Thần Anh không có khả năng dễ dàng như vậy đã bị người hạ độc, hơn nữa còn không có nửa điểm phát hiện, nhưng tại sao hắn lại không có việc gì? Nói như thế sáu người này mục tiêu là Phượng Thần Anh? Đợi đã, nói đến chuyện bị người không biết quý không hay hạ được, hắn từng trải qua..... Dem mùi thơm lạ lùng xen lẫn trong hương nến.....

“Là hương bao kia!” Đường Phi kêu lên, sau đó lấy ra hương bao trong lòng hung hăng hướng đám sát thủ ném tới, nếu hương này bị bọn họ ngửi thấy, cũng nhất định sẽ trúng độc (Tiểu Phi Phi à Tiểu Phi Phi, người ta đã hạ độc dĩ nhiên sẽ có thuốc giải, em nên đọc tiểu thuyết kiếm hiệp nhiều một chút a)! Đường Phi vừa động, Phượng Thần Anh mất đi điểm chống đỡ thiếu chút nữa ngã xuống, nội lực hần sâu không lường được, loại tiểu độc này với hần mà nói ngược lại càng trí mạng! Đường Phi cả kinh, nắm lên cánh tay Phượng Thần Anh khoắc trên vai chính mình, sau đó đem Phượng Thần Anh che chắn ở phía sau.

“Ha ha a,” Người cầm đầu nhìn hương bao rơi xuống trước mặt bọn họ, nói: “Thứ này đối với chúng ta vô dụng, ta đã sớm đem giải được cho bọn hần ăn.” Nói xong ánh mắt lạnh lùng, hung hăng nhìn chằm chằm Đường Phi nói: “Ta không muốn thương tổn bọn họ, lại càng không muốn cùng bọn họ đánh nhau. Có Phượng Thần Anh ở đây, chúng ta nhất định giết không được người, cho nên, đành phải ra hạ sách này.” Hắc y nhân đương nhiên chính là Lam Tử Tương! Hần vạch ra kế hoạch một đêm, trước khi xe hoa tiến vào thành liền đem “Hong tuyết” xen lẫn vào trong hương bao cùng dóa hoa. “Hong tuyết” đối với người thường không có tác dụng, cho nên hần cũng không tất lo lắng sẽ liên lụy kẻ vô tội. Cuối cùng hần dẫn năm tên tử sĩ một đường theo dõi, cuối cùng theo đến nơi này. Ở đây yên lặng không người, thật sự là thời cơ động thủ tốt nhất!

“Các người, là tới giết công tử?” Ưu nhi suy yếu kêu lên. Phượng Thần Anh cùng Đường Phi cũng rất là kinh ngạc, bọn họ đối hần hạ độc, chỉ vì để có thể đối phó Đường Phi? Nhưng mà, Tàn Phiến đã chết, đến tột cùng còn có ai muốn mạng Đường Phi?!

“Đương nhiên!” Lam Tử Tương nhìn Phượng Thần Anh nói, kỳ thật hần cũng không hiểu được vì cái gì Hiền vương lại nhiều lần đối Phượng Lâm hạ độc thủ. Chỉ là lời này hần không thể nói cho Phượng Thần Anh, đành phải nói: “Chúng ta còn không dám cùng Phượng Tê Các là địch, chỉ là có người muốn mạng Phượng Lâm, chúng ta không dám không theo. Đành phải để Phượng đại Các chủ tạm thời không thể nhúc nhích.” Nói xong, Lam Tử Tương không hề nhiều lời thêm, đối một gã hắc y nhân ở bên phải vung tay lên, nói: “Giết Phượng Lâm!”

Hắc y nhân nhìn một chút, liền rút ra bội kiếm bên hông, thân hình chợt lóe liền lên đến trước mặt Phượng Thần Anh cùng Đường Phi, giơ lên bội kiếm chém xuống Đường Phi!

“Công tử!” Ưu nhi cùng Mặc Trúc kinh hô kêu lên, ngay tại thời khắc mệnh chỉ treo chuông này, Phượng Thần Anh nội lực vốn hoàn toàn biến mất, bỗng nhiên xuất thủ, chân khí ngưng tụ trong chưởng, nháy mắt đem kiếm của hắc y nhân đẩy chệch đi, rồi sau đó lật tay chộp lấy chuôi kiếm, xoay ngược mũi kiếm nhắm ngay tim người nọ xuyên qua!

Người nọ trừng to hai mắt, máu tươi ở ngực phun bắn lên, thẳng tắp ngã xuống, trong mắt chỉ còn tuyệt vọng cùng sợ hãi.

Phượng Thần Anh một chiêu đắc thủ, vẫn không quên đem ánh mắt của Đường Phi vốn sợ máu che lại.

“Cái gì?! Người không có trúng độc!” Lam Tử Tương đồng dạng hoảng sợ nhìn Phượng Thần Anh, nếu Phượng Thần Anh không có trúng độc, cho dù có nhiều tử sĩ hơn nữa, hần cũng không thể còn sống rời đi nơi này!

“Phượng Thần Anh!” Đường Phi nhìn không thấy gì cả, kích động kêu to một tiếng, hần cảm giác được Phượng Thần Anh hô hấp bất ổn, hai tay che ánh mắt hần đã hơi run run. Cho dù Đường Phi không hiểu nội lực võ công này nọ, cũng biết Phượng Thần Anh là đang miễn cưỡng chính mình!

“Đừng sợ.” Phượng Thần Anh từ trong lòng rút ra một miếng vải màu đen đem ánh mắt Đường Phi bịt lại, thanh âm ôn nhu ở bên tai Đường Phi vang lên: “Rất nhanh sẽ không có việc gì.” Lại từ trong lòng lấy ra một ống trúc gì đó, kéo ra dây nhỏ ở đáy hướng trên trời phóng lên, một đạo ánh sáng màu đỏ sậm bay thẳng vào đám mây.

Đường Phi lần đầu tiên thống hận chứng sợ huyết của mình, hần cả chuyện mở to mắt chạy trốn đơn giản như vậy cũng làm không được!

“Người của Phượng Tê Các lại vô dụng như vậy?” Phượng Thần Anh phượng mâu quét qua Ưu nhi cùng Mặc Trúc: “Đứng lên, bảo vệ tốt công tử.”

Ưu nhi cùng Mặc Trúc liếc nhau, sau đó nhẹ nhàng gật gật đầu, thản nhiên điểm các đại huyệt của người kia, sau đó mạnh mẽ vận công! Quá mức miễn cưỡng, hậu quả là nội lực phản phệ, Ưu nhi cùng Mặc Trúc thét lớn một tiếng, phun ra một ngụm máu đen, sau rốt cục có thể cầm lấy vũ khí đứng lên, đem Đường Phi bảo hộ ở bên trong. Bọn họ không biết làm như vậy có thể chống đỡ được bao lâu, nhưng mà, chết cũng phải đợi được cứu binh tới mới thôi!

57. Chương 57: Huyết Lệ Hứa Hẹn...

Lam Tử Tương nhìn tử sĩ đã tắt thở, tử sĩ Vương gia cho hắn chỉ còn lại bốn. Khẽ cắn môi, Lam Tử Tương vung tay lên, đám tử sĩ còn lại nhất tề xông tới.

Lam Tử Tương ý đồ muốn cho tử sĩ cuốn lấy bọn họ, bản thân sẽ đi đánh lén Đường Phi không biết vì sao lại bị mất. Đáng tiếc Phượng Thần Anh thật sự quá mức cường đại, trúng “Hong Tuyết” cư nhiên còn có thể lấy một đấu ba, một người còn lại bị Mặc Trúc chặn đường, Ưu nhi ở lại bên cạnh Đường Phi bảo hộ hắn. Lam Tử Tương giỏi dụng độc, võ công rất kém cỏi, tuy nói Ưu nhi hiện tại cũng trúng độc, nhưng đơn độc đấu hắn cũng không có khả năng đánh lại người ta.

Lam Tử Tương lo lắng đứng ở địa phương an toàn quan sát trận đấu này, bỗng nhiên trong lòng vui vẻ, nguyên lai thấy Mặc Trúc không địch lại, sắp bị tử sĩ một kiếm phong hầu, đúng lúc này Ưu nhi ly khai Đường Phi xông lên cứu viện.

Ưu nhi trường tiên vung lên, cuốn lấy tay cầm kiếm của người nọ, đẩy ra Mặc Trúc toàn thân bị thương cùng người nọ đánh nhau.

Lam Tử Tương vội vàng gia nhập vòng chiến, đối một tử sĩ đang quán quít lấy Phượng Thần Anh hét lớn: “Thừa dịp hiện tại giết người nọ!” Dứt lời từ trong lòng lấy ra một phen bột phấn màu trắng hướng Phượng Thần Anh ném tới, Phượng Thần Anh thân hình bị kiếm đâm, nghiêng người né tránh độc phấn của Lam Tử Tương. Chính là trong nháy mắt tránh né như vậy, một người đã thoát khỏi Phượng Thần Anh dây dưa, phi thân hướng đến Đường Phi, giờ kiếm chém xuống!

“Công tử!” Ưu nhi thét một tiếng kinh hãi, mạnh mẽ vung một roi, đem bản thân cùng tử sĩ tách ra, sau đó không chút suy nghĩ liền xông lên che ở trước mặt Đường Phi!

“A ! ! !” Một tiếng kêu thảm thiết tê tâm liệt phế vang lên ở bên tai Đường Phi, một cổ chất lỏng ấm áp mang theo tanh hôi bắn lên mặt, rồi sau đó cảm giác thân mình trầm xuống, là Ưu nhi ngã vào người hắn.

“Ưu nhi!” Mặc Trúc tuyệt vọng rống một tiếng, tiếp theo giống như phát điên đối tên tử sĩ đã thương tổn Ưu nhi kia chém tới: “Ta giết ngươi!!”

Tử sĩ một chiêu không thành sớm đã phòng bị tốt, đối mặt với Mặc Trúc hùng hổ thế nhưng cũng chỉ có thể chật vật né tránh một kích trí mạng. Tử sĩ kham kham tránh đi, còn chưa kịp thở ra, đã thấy hoa mắt, nguyên bản Mặc Trúc đứng cách hắn chừng năm bước đã lách mình đến trước mặt hắn.

Mặc Trúc khoe miệng mang theo máu tươi, cười lạnh nhìn hắn, đoản kiếm trong tay đã xuyên vào trong ngực hắn.

“Ân !” Tử sĩ thét lớn một tiếng, chậm rãi ngã xuống đất.

Đường Phi cái gì cũng đều không nhìn thấy, chỉ là bản năng dựa vào cảm giác, tiếp được thân thể ngã xuống. Hắn cảm giác thấy thân thể Ưu nhi bởi vì đau nhức mà cả người co rút, Đường Phi ôm Ưu nhi, gắt gao ôm miệng vết thương của Ưu nhi, đầu môi lẩm bẩm nói: “Ưu nhi đừng sợ, không có việc gì, không có việc gì” Như thế nào không có việc gì? Cho dù nhìn không thấy, Đường Phi ở một khắc tiếp được Ưu nhi liền nhận ra bên tay phải đã hoàn toàn trống rỗng, hân hoan này đều bị hủy. Vì cứu mình, Ưu nhi cư nhiên bị chém đứt lìa cánh tay phải.

“Công tử..... Công tử đi mau.....” Ưu nhi đã đau đến thần trí không rõ, lại vẫn nhớ tới an nguy của Đường Phi, nắm chặt vạt áo Đường Phi muốn hất mau rời đi.

Đường Phi run run hai tay, trước mắt cái gì cũng nhìn không thấy, ôm chặt Ưu nhi trong đầu trống rỗng.

Mặc Trúc đem người giải quyết, sau vội vàng chạy đến bên người Ưu nhi xem xét tình huống, vội hỏi: “Công tử, ngài thế nào? Ưu nhi !”

“Không có việc gì, ta không sao !” Đường Phi nghe được thanh âm Mặc Trúc, mau chóng kéo hất nói: “Mặc Trúc, mau dẫn Ưu nhi đi! Đi tìm đại phu! Mau!” Nếu là bây giờ tới kịp, chỉ cần ở trong thời gian vàng một giờ đem cánh tay Ưu nhi nối lại, có thể bảo trụ tay hất!

Mặc Trúc do dự nhìn Đường Phi, lại nhìn xem Ưu nhi. Phượng Thần Anh đã sớm chú ý tới tình huống bên này, một chưởng đẩy ra một gã tử sĩ, trầm giọng đối Mặc Trúc nói: “Trước mang Ưu nhi đi!”

Lúc này Mặc Trúc không hề do dự, một phen ôm lấy Ưu nhi đã muốn hôn mê ly khai trước.

Trên tay còn có máu tươi, Đường Phi cả người đã dính đầy huyết, lung lay đứng lên, cước bộ còn chưa đứng vững, Phượng Thần Anh đã lui về đến ôm thắt lưng hất.

Phượng Thần Anh trúng “Hong Tuyết”, tuy rằng miễn cưỡng vận công nhưng cũng chỉ khôi phục ba thành nội lực, đám tử sĩ này võ công cao cường, nếu là đơn đả độc đấu Phượng Thần Anh còn có năng lực đem từng người trong bọn họ chém giết, nhưng bốn chúng tựa hồ cũng nhìn ra điểm ấy, lợi dụng ba người liên kết tạo thành một trận thế, công kích phòng thủ đều cẩn thận. Phượng Thần Anh chẳng những không thể trong khoảng thời gian ngắn đem bọn họ bắt, trên mu bàn tay còn trúng phải một kiếm, máu tươi chảy ròng.

“Phượng Thần Anh.” Đường Phi cầm lấy tay Phượng Thần Anh, cảm giác chính là chất lỏng dính dính nhớp nháp. Đường Phi chấn động, sắc mặt tái nhợt, ngữ khí lại kiên quyết: “Bọn họ muốn giết là ta, người đi mau!” Hất đã phiền hà Ưu nhi, ít nhất đừng để cho Phượng Thần Anh vì hất mà tiếp tục bị thương.

“Đường Phi,” Phượng Thần Anh chẳng những không để ý tới lời Đường Phi nói, còn cúi đầu để sát vào bên tai hất, trong mắt mang theo tiểu ý trong suốt, nhẹ giọng nói: “Người luyện tiếu ta.”

Đường Phi ngạc nhiên: “Người.....”

“Xuýt!” Lam Tử Tương đã nhìn ra Phượng Thần Anh chống đỡ không được bao lâu, trúng “Hong Tuyết” mặc dù tự đả thương mình để khôi phục công lực, nhiều nhất cũng chỉ trong một nén nhang, Phượng Thần Anh chống đỡ không nổi đến lúc cứu binh tới đây! “Chết đến nơi còn có tâm tình tán tỉnh! Phượng Thần Anh, nếu như người khẳng khẳng một mực muốn bảo hộ Phượng Lâm, cũng đừng trách chúng ta hạ thủ không lưu tình!”

“Hừ!” Phượng Thần Anh đem Đường Phi hộ ở sau người, cuồng ngạo nhìn bọn họ, cười lạnh nói: “Bốn tọa không cần các người lưu tình? Nhưng ngược lại các người, dám động đến người của ta, vậy ngoan ngoan rửa cổ chờ chết đi!”

“Hừ, ta muốn cực xem, kẻ chết đến tội cùng là ai!” Lam Tử Tương giờ phút này đã muốn đối Phượng Thần Anh động sát khí, hất nghĩ rất đơn giản, Tần Phiền đã chết, mà hiện tại Tần Nghịch cũng giống như một phế thái tử, có thể chống lại Phúc vương, cũng chỉ có Tần Nhan! Mà Phượng Thần Anh là bảo hộ lớn nhất của Tần Nhan, nếu hất có thể ở nơi này giết Phượng Thần Anh, Phúc vương tự nhiên sẽ ít đi một đối thủ, tặng thêm một phần thắng!

“Giết hai người bọn họ!” Lam Tử Tương ra lệnh một tiếng, ba gã tử sĩ còn lại kết thành một trận thế, đem Phượng Thần Anh cùng Đường Phi vây quanh, giơ lên kiếm trong tay hướng bọn họ đánh tới.

Phượng Thần Anh mũi chân hất lên một thanh kiếm dưới đất nắm lấy, ôm cả Đường Phi đem người chặt chẽ bảo hộ ở trong lòng mình, cùng đám tử sĩ quyết chiến.

Đánh bay kiếm của một gã tử sĩ trong đó, tiếp theo liền phi một cước hung hăng đá trúng một gã khác, vừa thấy vòng tròn vây quanh hé ra một lỗ hổng, đám tử sĩ đã qua huấn luyện này lại xông tới.

“Hừ.” Phượng Thần Anh ám xích một tiếng, bọn chúng thật giống như mấy con đĩa, rất khó giết! Người đang rúc vào bên trong lòng bởi vì khấn trương cùng bất an mà run nhè nhẹ, Phượng Thần Anh cúi đầu thấy Đường Phi gương mặt tái nhợt nhưng lại cứng cõi, bỗng dưng cảm thấy trái tim co rút đau đớn.

“Nếu người hiện tại cho ta một nụ hôn, ta nghĩ ta sẽ có thêm động lực.” Phượng Thần Anh giống như một chút cũng không để ý tuyệt cảnh trước mắt, trấn định tự nhiên ôm thắt lưng gầy gò của Đường Phi sờ sờ, trên mặt tươi cười thâm tình mà ôn nhu, bộ dáng một chút cũng không giống nói giỡn.

“Phượng Thần Anh!” Đường Phi thật sự là bị Phượng Thần Anh làm sinh khí, chỉ có thể nghiêng răng nghiêng lợi quát khê: “Người lúc nào rồi mà còn đùa giỡn?” Cho dù hắn hiện tại bị bịt mắt, vẫn có thể tưởng tượng được bộ dáng đứng đắn kia của Phượng Thần Anh.

“Ta là nói sự thật.” Phượng Thần Anh trong giọng nói dẫn theo điểm bất đắc dĩ, lại có điểm sùng nịch, trong lòng lại thả lỏng không ít, hiện tại hắn hẳn là sẽ không còn sợ hãi như vậy đi. “Cho dù, núi không đi theo ta, vậy ta liền đi theo núi.” Dứt lời, Phượng Thần Anh ở trước mắt bao người cúi đầu ở trên môi Đường Phi nhẹ nhàng hôn, đồng thời trường kiếm ở trong tay chuyển một cái, từ tay phải đổi sang tay trái, nhẹ nhàng hướng lên trên ném đi, lòng bàn tay nhắm ngay trung tâm chuôi kiếm, chân khí toàn bộ tụ lại ở chính giữa mạnh mẽ đánh một chưởng về phía trước – chuôi kiếm liền giống như một luồng gió mạnh mẽ cực nhanh, hung hăng hướng về phía trước đánh trúng ngay ngực một gã tử sĩ.

“Ần !” Tử sĩ phát ra một tiếng kêu rên thống khổ, khí huyết ngã xuống đất. Còn thừa lại hai người kinh hãi nhìn Phượng Thần Anh, không dám tiếp tục tùy tiện tiến lên. Lam Tử Tương ở một bên đang xem cuộc chiến, phần nộ dậm chân, Phượng Thần Anh võ công đến tốt cùng lợi hại đến mức nào?! Cự nhiên có thể chống đỡ lâu như vậy!

“Một gã.” Phượng Thần Anh nhìn thi thể trên mặt đất: “Tiểu Phi Phi, một nụ hôn của người ta liền lập tức giải quyết được một người. Nụ hôn của người so với tiên đan còn hữu dụng hơn.” Phượng Thần Anh cố gắng áp chế khí huyết cuộn cuộn trong lồng ngực, ngữ khí thoải mái nói. Hắn cũng không biết bản thân phát thần kinh gì, để cho Mặc Trúc mang theo Ưu nhi bị thương đi trước, chính mình lại lưu lại cùng Đường Phi. Nội lực của hắn còn không đến baphàn, đôi mắt đăm chiêu này thật ra có thể an toàn thoát được, nhưng điều kiện tiên quyết là hắn phải đem Đường Phi bỏ lại. Chỉ có điều bởi vì Đường Phi nói một câu “Người đi mau”, hắn đảo lại, vì muốn cho Đường Phi an tâm, liền làm bộ như thoải mái đùa giỡn hắn, không để ý tới hậu quả nội lực phản phệ, tiếp tục thúc giục chân khí. Biết Đường Phi không nhìn thấy, Phượng Thần Anh xả ra một tươi cười chua xót, hẳn rồi cuộc là đang làm cái gì?

“Đừng tiếp tục khua môi múa mép!” Đường Phi rất muốn hung hăng trừng hắn một cái, đáng tiếc ánh mắt bị bịt kín nên làm không được, chỉ có thể dùng ngữ khí cảnh cáo, cuối cùng còn nói: “Nếu lần này người có thể bảo vệ ta lông tóc không tổn hại, về sau mỗi đêm ta cũng không tái hạn chế người, hơn nữa còn phối hợp với người!” Vừa rồi bởi vì Ưu nhi bị thương làm hắn mất đi bình tĩnh, cho nên ý nghĩ mới nóng lên muốn cho Phượng Thần Anh đi trước. Nhưng hiện tại xem ra, Phượng Thần Anh võ công thật sự sâu không lường được, hắn tin tưởng vững chắc Phượng Thần Anh nhất định có thể cứu hắn thoát hiểm !

Úc ! Điều kiện này thật là làm cho người ta nhiệt huyết sôi trào! Phượng Thần Anh tà khí cười, để sát vào bên tai Đường Phi thổi ra nhiệt khí: “Đây là người nói, đêm nay ta sẽ đem các tư thể trong quyển sách kia toàn bộ dùng một lần!”

Dựa vào..... Đường Phi thực lỗi thời muốn mắng to, bất quá hiện tại là thời điểm phi thường trọng yếu, hắn chỉ có thể không biết làm thế nào nói: “Được, chỉ cần người không sợ tình tấn nhân vong, ta liền phụng bồi người!”

“Trước đặt cọc một chút đã!” Dứt lời, Phượng Thần Anh lại cúi đầu hôn xuống, bất quá lần này cũng không giống khi này như chuồn chuồn lướt nước, mà là gắn bó với nhau, cũng như môi liền với răng, hôn rất sâu!

Lam Tử Tương trước mắt âm trầm nhìn hai người không coi ai ra gì, bỗng nhiên run lên, hẳn rồi cực biết vì tại sao. Hắn vương lại nhiều lần muốn giết Phượng Lâm. Hừ, Lam Tử Tương bên dưới tầm mắt nạ bảo hộ lộ ra một cái tươi cười âm hiểm, nguyên lai có chuyện như vậy. Hắn vẫn nghĩ đến Phượng Thần Anh sùng ái Phượng Lâm là có mục đích khác, khi Tần Phiến nóng vội lộ ra dấu vết bắt cóc Phượng Lâm, hắn liền đoán được Phượng Thần Anh muốn dùng Phượng Lâm để nhiễu loạn tầm mắt, để cho người khác nghĩ đến hắn chân tâm yêu thương Phượng Lâm, rồi không chế Phượng Lâm đến uy hiếp hắn. Trên thực tế cũng là gần

như vậy, Phụng Thần Anh cùng Tần Nhan đã trừ bỏ chướng ngại thứ nhất là Tần Phiền. Nhưng mà hiện tại xem ra, Phụng Thần Anh đã yêu thương một quân cờ! Lam Tử Tương hưng phấn muốn cất tiếng cười to, còn lại hai người nhất định giết không được Phụng Thần Anh. Bất quá, nếu Phụng Thần Anh biết kẻ giết người hần yêu nhất là Tần Nhan, nhất định sẽ cùng Tần Nhan trở mặt đi? Đến lúc đó, Phúc vương sẽ ít đi một cái uy hiếp! Quyết định chú ý, Lam Tử Tương đối hai gã tử sĩ còn sót lại làm một cái thủ thế, để bọn họ không cần lo cho Phụng Thần Anh, thấy cơ hội liền hướng Phụng Thần Anh đánh tới!

Hai gã tử sĩ gật gật đầu, một kẻ quần quít lấy Phụng Thần Anh, một kẻ hướng Đường Phi công kích.

Phụng Thần Anh vừa rồi thanh kiếm cầm trong tay đang cắm trên thân thể tử sĩ kia, trong tay không còn binh khí hần chỉ có thể đem Đường Phi kéo đến phía sau tránh đi công kích, nhưng mới tránh được công kích trước mắt, nguyên bản nghĩ đến một gã tử sĩ còn lại cũng sẽ đánh tới chỗ này, ai ngờ hần lại bỗng nhiên thân hình vừa chuyển, liền đến bên cạnh Đường Phi.

Phụng Thần Anh cảm thấy rung mình, mạnh mẽ xoay người bắt được mũi kiếm đang hướng đến Đường Phi, lưỡi kiếm bén nhọn liền cắt qua tay, máu tươi từ chỗ bị đứt một đường uốn lượn xuống, làm người ta nhìn thấy ghê người!

Phụng Thần Anh thời điểm bắt lấy mũi kiếm, đồng thời cũng vươn tay mạnh mẽ đem Đường Phi đẩy dờ ra mấy trượng, để hần rời xa vòng chiến. Một tử sĩ vừa rồi xem chuẩn sơ hở này của Phụng Thần Anh, thừa dịp đối phương không có gì che chắn, một kiếm hướng ngực Phụng Thần Anh đâm tới!

Phụng Thần Anh ánh mắt lạnh lùng, khoe miệng lại giơ lên một độ cong thị huyết. Hơi hơi nghiêng sang một bên né tránh công kích trí mạng, tuy rằng kiếm đâm xuyên qua vai phải hần, nhưng tên tử sĩ kia lại bởi vì một kiếm này rút ngắn lại khoảng cách cùng Phụng Thần Anh. Kiếm vừa đâm, người đã tiến đến trước mặt Phụng Thần Anh. Một chiêu thất thủ, tên tử sĩ kia đã biết việc lớn không tốt, muốn quăng kiếm thôi lui cũng đã là không kịp, chỉ thấy ngón tay thon dài trắng nõn đã gắt gao kháp ở cổ họng hần.

“Răng rắc” một tiếng, tử sĩ đó đã bị Phụng Thần Anh vặn gãy cổ.

Hết thấy chuyện này bất quá chỉ phát sinh trong nháy mắt.

Một gã tử sĩ cuối cùng ở thời điểm đồng bạn bị giết, cũng đã thu về thanh kiếm bị Phụng Thần Anh cầm, miệng vết thương trên bàn tay bị lưỡi kiếm cửa đứt sâu đến có thể nhìn thấy xương, máu tươi không ngừng chảy xuống. Phụng Thần Anh lại như không biết đau đớn, tùy ý vứt bỏ thi thể trong tay, vươn tay đem kiếm còn cầm ở trên vai rõ ràng lưu loát rút ra, sau đó cũng không thèm nhìn tới liền chuẩn xác cắm vào trên trái tim cổ thi thể nằm dưới đất kia, tiếp theo liền đem trái tim của cổ thi thể đào ra. Máu tươi bắn lên gương mặt trắng nõn tuấn mỹ của Phụng Thần Anh, trên mặt còn lộ vẻ tươi cười. Tu La thị huyết, một đôi mắt phượng như độc mãng lạnh lùng nhìn chằm chằm một kẻ còn lại. Tên tử sĩ kia không tự giác rung mình một cái, hần là ngàn chọn vạn tuyển, trải qua tầng tầng tàn khốc đấu tranh mới sống sót, giết chóc đã trở thành thói quen của hần, máu đỏ tươi hoặc là địch nhân khó giải quyết đều không thể kích khởi một tia cảm xúc trong lòng hần. Nhưng mà nam nhân trước mắt này, lần đầu tiên làm cho hần cảm thấy cái gì gọi là sợ hãi.

“Phụng Thần Anh!” Đường Phi bị mặc danh kỳ diệu đẩy ra, sờ soạng từ trên đất đứng lên, hần bởi vì nhìn không thấy cho nên thính giác lúc này so với bất luận thời điểm này đều linh敏 hơn. Hần vừa rồi nghe được thanh âm làm cho hần rùng rợn như nhũn ra, trái tim cũng phát run, cái loại thanh âm này hần rất quen thuộc, hần cũng từng giết người, nghe ra đó là cái gì. Chỉ là mũi kiếm này, đâm vào trong thân thể ai? Là, Phụng Thần Anh sao? Nghĩ đến đây, Đường Phi lập tức sợ hãi, kinh hoảng cùng lo lắng bao phủ hần, không phải bởi vì sợ sẽ bị những người đó mặc danh kỳ diệu giết chết, mà là sợ mất đi Phụng Thần Anh.

Phụng Thần Anh không để ý đến Đường Phi kêu gọi, giơ lên bàn tay bị thương vươn đầu lưỡi liếm liếm, hướng tên tử sĩ còn lại tà mị cười: “Người muốn chết như thế nào?” Tử sĩ kia run lên, khẽ cắn môi, quyết định tiên phát chế nhân, Phụng Thần Anh thụ thương nặng như vậy, nếu hần dùng hết toàn lực hần là có thể giết hần!

Đáng tiếc, hần nghĩ nhầm rồi. Ngay tại thời điểm hần rút kiếm tiến lên, chỉ biết hần nhất định sẽ chết.

Phụng Thần Anh thân hình như quỷ my, ở lúc hần vừa động cũng đã lên đến trước mặt hần, kiếm trong tay đã bị nội lực Phụng Thần Anh xoay thành sắt vụn, mà thanh kiếm Phụng Thần Anh vừa rồi dùng

để lấy trái tim đồng bạn mình, lúc này cũng đã đâm xuyên qua trái timhắn.

“A ! ! ! !” Một gã tử sĩ cuối cùng kêu thảm thiết giống như từ trong địa ngục phát ra, khủng bố dọa người, hẳn kêu không phải bởi vì đau đớn trên cơ thể, mà là bởi vì đôi mắt cực kỳ tuần mỹ cũng cực kỳ tàn ngược của nam nhânkia làm cho sợ hãi.

Đúng lúc này, Lam Tử Tương vẫn đang bàng quan bị Phượng Thần Anh thô bạo thị huyết như vậy dọa ngây người, may mắn tên tử sĩ đó trước khi chết kêu thảm thiết đã đem hấn tỉnh lại, Phượng Thần Anh bị tử sĩ liều chết cuốn lấy,Phượng Lâmđang đơn độc, đây là cơ hội hấn luôn luôn chờ đợi!

Đường Phi nghe được tiếng kêu thảm thiếttuyệt vọng, rốt cuộc nhin không được một phen xả hạ miếng vải bịt mắt. Không đợi thấy rõ tình huống củaPhượng Thần Anh, Lam Tử Tương đãphóng lên đến trước mặthắn, trong tay cầm một chủy thủsắc nhọn, Đường Phi tránh cũng không thể tránh !

“Người đi chết đi!” Lam Tử Tương chủy thủ đã để ở trước ngựcĐường Phi, thoáng chút sẽ đâm vào, Đường Phi lại bỗng dưng bị người từ phía sau kéolại một phen, tiếp theoLam Tử Tương trước ngực bỗng dưng một trận đau nhức, người đã bị đánh bay ra ngoài hơn một trượng.

Phượng Thần Anh cả người đầm máu tối tăm nhìn Lam Tử Tương, sức nặng toàn thân toàn bộ chống đỡ ở trên người Đường Phi, hẳn có thể đánh ra một chưởng này đã là cực hạn. Dưới chân mềm nhũn, Phượng Thần Anh té ngã, Đường Phivội vàng đỡ lấy hấn.

“Phượng Thần Anh!” Nơi nơi đập vào mắt đều là máu tươi, Đường Phi chỉ có thể cắn nát đầu lưỡi của mình, dùng cơn đau làm cho thần trí thanh tỉnh, không thể ngất xỉu, cởi áo khoác của bản thân che lên miệng vết thương thật sâu ở vai trái Phượng Thần Anh.

“Người nói, về sau ta muốn làm như thế nào, đều tùy ta.” Phượng Thần Anh bắt lấy tay Đường Phi cười, lại suy yếu.

“Ta đáp ứng rồi thì sẽ không đổi ý!” Đường Phi cắn răng, trong mắt cũng là nhiệt khí dâng lên: “Người đừng nói chuyện, ta công ngươi!” Nói xong một phen đem Phượng Thần Anh phóng tới trên lưng mình, vừa muốn đứng dậy, lại nghe Phượng Thần Anh kêu một tiếng “Cẩn thận”, liền bị hấn áp ngược xuống. Giương mắt nhìn lên, Lam Tử Tương đã xả hạ mặt nạ bảo hộ của mình, trong tay cầm một cây chấmmàu bạc, đối hấn âm ngoan cười. Lam Tử Tương dùng đến một quả độc châm cuối cùng,lại không nghĩ rằng vẫn không thể giết chếtPhượng Lâm, ngược lại để cho Phượng Thần Anh can đi.

“Ha ha ha ha!” Lam Tử Tương miệng phun máu tươi cũng không áp chế được điên cuồng cười to: “Trách không được hấn cứ như vậy muốn mạng của ‘Phượng Lâm’, thì ra là thế, thì ra là thế! Ha ha ha ! Phượng Thần Anh, nguyên lai ngươi cũng có nhược điểm! Người cư nhiên sẽ vì một cái nam sủng màmạng cũng không cần?! Ha ha ha!”

“Phượng Thần Anh! Phượng Thần Anh!” Đường Phi bay qua phía Phượng Thần Anh, Phượng Thần Anh mi gian có một chút sắc đen, chậm rãi ở trên mắt khếch tán ra, một đôi mắt phượng xinh đẹp giống như bị bịt kín một tầng màu xám, trống rỗng không ánh sáng.

Phượng Thần Anh chỉ cảm thấy trước mắt một mảnh u ám, tầm mắt càng ngày càng mơ hồ. Nắm chặt tay Đường Phi, Phượng Thần Anh đối hấn lộ ra một tươi cườiôn nhu sủng nịch: “Ta nói rồi, tuyệt đối sẽ không tái để cho người khác tổn thương ngươi, cho dù thật sự không cẩn thận đem ngươi cuốn vào, ta cũng sẽ đánh cược một mạng mình đi bảo hộ ngươi. Ta đã làm được, Đường Phi.” Nói xong bỗng nhiên trong đầu một trận đau đớn, mất đi ý thức.

Đường Phi nhìn tay Phượng Thần Anh ở trong tay mình chậm rãi rơi xuống, trong lòng lạnh lẽo một mảnh. Hấn cái gì cũng đã đều không còn cảm giác, chỉ biết bản thân cầm lấy thanh kiếm của thích khách rơi trên mặt đất, nhắm về phía Lam Tử Tươngmuốn đứng lên chạy trốn, sau đó điên cuồng ở trên người hấn chém lung tung mãnh liệt, thẳng đến khi Lam Tử Tươnghai mắt trợn trừng, chết không nhắm mắt, thẳng đến khi thân thể hấn bị Đường Phi chém thành bảy tám khúc, máu tươi ở dưới thân chảy tràn ra, làm thành một vòng lónmàu đỏ. Đường Phi trong lòng không còn sợ hãi đối với máu tươi, trong lòng hấn đã bị cừu hận che mắt, trừ bỏ giết người, hấn cái gì cũng không muốn biết.

Thời điểm Vô Tướng thu được tín hiệu đã dùng tốc độ nhanh nhất đi tới, đáng tiếc vẫn là chậm một bước.

Đường Phi đang điên cuồng mà hành hạ Lam Tử Tương đến chết, hắn không thể đi ngăn cản, trước mắt tối trọng yếu là cứu Phượng Thần Anh trúng độc chậm. Vô Tướng nội lực hữu hạn, chỉ có thể trước cấp Phượng Thần Anh uy một viên thuốc làm chậm độc tính, sau đó đem độc chậm ở mi tâm Phượng Thần Anh bức ra, không cho độc tiếp tục khuếch tán.

“Người đang làm cái gì?” Đường Phi nhận thấy được có người tiếp cận Phượng Thần Anh, rốt cục buông tha cho Lam Tử Tương cơ hồ đã toái thi vận đoạn, ánh mắt âm ngoan nhìn Vô Tướng: “Cút ngay, ai cũng không được phép chạm vào hắn!” Đường Phi giờ kiểm, lạnh lùng đối Vô Tướng nói.

“Công tử.....” Vô Tướng thật sâu nhìn Đường Phi, trong mắt có đau lòng, có thống khổ, càng có nhiều cảm xúc Đường Phi xem không hiểu.

“Cút!” Đường Phi tiến lên một bước đối Vô Tướng hung hăng huy một kiếm. Vô Tướng bị bức lui vài bước, Phượng Thần Anh không có chỗ dựa liền ngã xuống đất.

Đường Phi vứt bỏ kiếm, hoang mang rối loạn chạy tới đem Phượng Thần Anh thật cẩn thận nâng lên. “Phượng Thần Anh? Phượng Thần Anh?” Không nhận được câu trả lời, Đường Phi lại cẩn thận đem người công lên trên lưng mình: “Ta mang người trở về tìm Cốc Dương, tìm Cốc Dương, hắn có thể cứu người..... Hắn là thần y, có thể cứu ta, có thể cứu Hà Tịch, cũng nhất định có thể cứu người!”

Vô Tướng nhìn Đường Phi lung lay khiến lên Phượng Thần Anh, muốn tiến lên hỗ trợ, lại không biết nên như thế nào nói ra miệng. Chỉ có thể áp chế thống khổ trong lòng, một đường theo ở phía sau che chở Đường Phi cùng Phượng Thần Anh, hắn đã không cần để ý người khác có thể nhìn đến khuôn mặt quái dị khủng bố của hắn.

Thiết Hoán cũng bị tín hiệu kéo tới, khi đó Đường Phi công Phượng Thần Anh trên lưng đã chạy tới trong thành, người đi đường một đám kinh hãi nhìn hai người toàn thân đều là huyết, đồng loạt chừa ra một con đường. Thiết Hoán sắc mặt xanh mét, vẻ mặt trầm trọng muốn giúp Đường Phi tiếp nhận Phượng Thần Anh, nhưng mà Đường Phi cũng không cho bất luận kẻ nào chạm vào hắn, một đường kiên trì đem Phượng Thần Anh công trở về Phượng Tê Các.

Phượng Tê Các lúc này, đã canh phòng cực kỳ cẩn mật.

58. Chương 58: Ánh Sáng Biến Mất

Lúc Thiết Hoán gặp được Đường Phi, cũng đã phái người đem mấy cỗ thi thể trên núi phía sau Phổ Đà Tụ mang về Phượng Tê Các, sau đó cự tuyệt hết thảy khách nhân, trong Phượng Tê Các tất cả mọi người không thể ra ngoài, toàn bộ hộ vệ bên trong đem Phượng Tê Các tầng tầng vây quanh, đoạn tuyệt hết thảy liên hệ cùng bên ngoài.

Thiết Hoán kiểm tra thi thể năm tử sĩ kia, mặt bọn họ toàn bộ bị hủy, xem ra là thật lâu trước kia đã bị hủy đi dung mạo, trên người không có một vật phẩm khả nghi nào, cũng không có lệnh bài hoặc thủ dục linh tinh gì đó để điều tra được thân phận bọn họ. Thiết Hoán buông tha cho năm cái thi thể không có giá trị này, ngược lại nhìn về phía một thi thể không trọn vẹn không đầy đủ khác, đó là Lam Tử Tương. Tứ chi vẫn chưa bị hoàn toàn chém đứt, vẫn đang dính ở trên thân thể, bất quá cái kia hắn cũng không thể gọi là thân thể. Thiết Hoán chau mày nhìn cái xác không còn đồng nhất, huyết nhục mơ hồ miễn cưỡng dính vào một khối. Bất quá mặc dù là như vậy, Thiết Hoán vẫn nhận ra được người này là Đông viện Lam Tử Tương. Lam Tử Tương là người của Phúc vương Tàn Chiêu, chẳng lẽ lần này do Tàn Chiêu hạ độc thủ? Nhưng mà nghe Mặc Trúc nói những người đó hoàn toàn hướng về phía Phương Lâm Công tử mà đến, nếu không phải bọn họ liều mạng cứu Phương Lâm, cũng sẽ không có ý định hạ sát thủ bọn họ.

Nhú mi trầm tư, bỗng nhiên, Thiết Hoán ở trong thi thể rách nát của Lam Tử Tương thấy được một khối kim loại gì đó. Vươn hai ngón tay đem nó gấp ra, đợi Thiết Hoán thấy rõ chữ trên đó bị huyết nhục che

dầu thì liền cả kinh, trong lòng nghi hoặc không ngừng, cứ nhiên là hấn?!

Đường Phi ngồi yên ở trong Diên Phi viện, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm cửa phòng đóng chặt, Cốc Dương ở bên trong cứu Phượng Thần Anh. Trời hiện tại đã tối, ban đêm đầu xuân gió lạnh phất phơ như cũ. Trên người hấn vẫn đang mặc kiện huyết y kia, mặt trên có máu của Ưu nhi, càng nhiều là của Phượng Thần Anh. Duy độc, không có chính hấn. Hôm nay xuất môn Phượng Thần Anh chọn cho hấn một kiện cẩm y màu lam, ống tay áo rộng thùng thình được thêu hoa văn hình đám mây, đai lưng cũng là Phượng Thần Anh cẩn thận chọn lấy, mặt trên khảm một viên ngọc bích hiem có. Thời điểm Phượng Thần Anh giúp hấn mặc vào, liền nhìn hấn không chuyển mắt, thanh âm ôn nhu như nước, thâm tình như thế: “Thật là đẹp mắt, anh tuân tiêu sai phong độ phiến phiến, Đường Phi, người nguyên lai thật sự là làm cho ta không thể tự kềm chế.” Lúc ấy, hấn còn cho rằng Phượng Thần Anh chỉ là thói quen nói chút lời ngon tiếng ngọt dỗ hấn, căn bản không đem lời hấn nói để tâm. Nhưng ai biết.....

Đường Phi nhìn nhìn quần áo trên người, sớm đã không còn phiêu dật lịch sự tao nhã như sáng nay, vài dẹt màu xanh nước biển bị máu nhuộm thành tử sắc khó coi. Khóe miệng xả ra một độ cong, Đường Phi nở nụ cười lên tiếng: “Đứa ngốc..... Thật sự là đại ngốc.....” Trong mắt, bi thương như nước lặng.

Mặc Trúc hầu ở bên cạnh Đường Phi, trên người đã sớm thay đổi một thân quần áo sạch sẽ. Về mặt ai thần thất thần nhìn phiến đại môn kia rồi lại nhìn Đường Phi, sau đó cúi thấp đầu xuống, hai mắt dần dần ướt át. Lúc ấy nếu thời điểm lão gia gọi hấn mang Ưu nhi đi, bản thân kiên trì lưu lại, lão gia sẽ không chịu trọng thương như thế, bộ dáng công tử cũng sẽ không giống hiện tại như vậy? Nhưng mà, nếu lúc ấy lão gia cùng công tử không để hấn mang Ưu nhi đi trước, cánh tay Ưu nhi còn giữ được sao? Hấn chưa bao giờ biết Cốc Dương y thuật cao minh như thế, cứ nhiên có thể đem một cánh tay bị đứt một lần nữa nối trở về. Tuy rằng Ưu nhi về sau không có khả năng linh hoạt tùy ý vũ động trường tiên như trước, nhưng ít nhất sẽ không giống như một phế nhân? Nghĩ đến đây, Mặc Trúc trong lòng từng trận phát đau, nếu võ công của mình không phải kém như vậy, lúc ấy hấn có thể lưu lại giúp lão gia đi? Cũng có thể bảo hộ Ưu nhi không bị thương hại đi? Mặc Trúc ánh mắt động lại, chậm rãi trở nên kiên định, hấn phải hóa cường, sau đó bảo hộ những người bên cạnh!

Tuy rằng đã ở trước mọi người lộ mặt, Vô Tướng vẫn đang núp ở chỗ tối, một đôi ánh mắt ô hắc thẳng tắp nhìn Đường Phi, gương mặt hấn không có ngũ quan cho nên nhìn không ra một tia cảm xúc.

Thiết Hoán trong tay cầm tiểu lệnh bài kia, đi từng bước một vào Diên Phi viện. Hộ viện thị vệ thấy người đến là Thiết Hoán, lập tức thả cho hấn đi vào. Thiết Hoán nhanh chóng tới trước mặt Đường Phi, sắc mặt không tốt. Mà Đường Phi tựa hồ cái gì cũng chưa cảm giác được, vẫn là ngơ ngác nhìn phiến cửa gỗ màu son đang đóng chặt.

Mặc Trúc ngẩng đầu, trong mắt mang theo nghi vấn nói: “Thiết tổng quản, có chuyện gì?”

Thiết Hoán căn bản không để ý tới Mặc Trúc, mà là duỗi tay tới trước mặt Đường Phi, sau đó mở ra lòng bàn tay, phía trên đúng là tấm lệnh bài từ trên người Lam Tử Tương tìm được. Ngũ khí cứng rắn hỏi: “Công tử, người nhận thức lệnh bài này không?”

Đường Phi vẫn đang thờ ơ rớt cục có một chút phản ứng, ánh mắt tiêu cự đặt ở tấm lệnh bài nhiệm huyết trên tay Thiết Hoán. Nhú mào, Đường Phi lắc đầu, không có ấn tượng.

“Đây là lệnh bài thái tử phủ của Tần Nghị.” Thiết Hoán thanh âm dẫn theo một tia ẩn nhẫn lửa giận. Đường Phi sững sốt, cẩn thận nhìn lại, quả nhiên mặt ngoài bị huyết nhục bao trùm, ẩn ẩn hiện ra một chữ “Nghị”.

Chẳng lẽ?! Đường Phi mạnh mẽ ngẩng đầu nhìn về hướng Thiết Hoán, sát thủ này đều là Tần Nghị phái tới?!

Vô Tướng ở chỗ tối trong lòng rung mình, không có khả năng là thái tử phủ!

“Vì cái gì? Tần Nghị cùng ta không cừu không oán, hấn vì cái gì muốn giết ta?” Đường Phi không dám tin lắc đầu, như thế nào có khả năng, nếu Tần Nghị muốn giết hấn, Hà Tịch không có khả năng không nói cho hấn!

“Ta nghe nói công tử cùng Hà đại nhân ở thái tử phủ giao hảo, lần trước người trúng độc hấn còn tự mình đến Phụng Tê Các tới thăm.” Thiết Hoán lạnh lùng nói.

Đường Phi ngồi thẳng thân thể, không chút nào yếu thế nhìn Thiết Hoán, thanh âm đồng dạng cứng rắn: “Thì đã sao?”

“Công tử biết rõ chính mình thân phận ra sao, một lần lại một lần cùng người thái tử phủ kết giao thân mật. Công tử tâm tư đơn thuần, có đôi khi bị người gài vào bẫy cho đối phương biết chi tiết của Phượng Tê Các cũng không chừng.” Thiết Hoán nhìn Đường Phi sắc mặt tái nhợt nhưng khí thế không chút nào giảm bớt, cũng cảm thấy có chút bội phục.

“Người muốn nói cái gì?” Đường Phi mắt lạnh nhìn Thiết Hoán: “Hà Tịch khi ở cùng ta, chưa bao giờ đàm luận chuyện của thái tử phủ, ta cũng chưa bao giờ cùng hắn nói chuyện của Phượng Tê Các. Lần này những người đó muốn giết là ta, mà chủ mưu là Lam Tử Tương. Tuy rằng trên người hắn có lệnh bài thái tử phủ, cũng không thể thuyết minh được gì.”

Thiết Hoán ngẩn ra, không sai, một khối lệnh bài không thể chứng minh cái gì, huống chi Lam Tử Tương thân phận chân chính là mật thám của Tần Chiêu. Vu oan giá họa cũng không phải không thể, nhưng cũng có khả năng là thái tử phủ cố ý làm ra thủ thuật che mắt, khiến người ta trước hết hoài nghi bọn họ, sau đó lại đánh mất nghi ngờ.

Thiết Hoán thật sâu nhìn Phượng Lâm mặt mày tuấn lãng, khí khái nam tử, liếc mắt một cái, nói: “Lão gia đối với người như thế nào ta nghĩ người rất rõ ràng, những người bên ngoài đó cũng rất rõ ràng. Công tử, chân tâm cùng giả ý, người hẳn là có thể phân biệt. Còn có, người xác định những kẻ kia muốn giết thật là người? Được mà bọn họ hạ hoàn toàn đối với công tử vô hại, mà người cuối cùng bị trọng thương, thậm chí thiếu chút nữa mất mạng lại là Các chủ! Cho dù chuyện này thật sự không phải thái tử phủ làm, cũng cùng bọn họ không thoát được quan hệ. Một người chỉ xem mặt ngoài sẽ nhìn không ra chân tâm, Hà Tịch là người thái tử phủ, hẳn thật sự có thể đối với một địch nhân bày ra chân tâm sao? Hẳn là chân tâm đối đãi người hay là muốn lợi dụng người giết Các chủ, Thiết mạo cho rằng công tử nên hảo hảo suy nghĩ một chút. Công tử, nhĩ hảo tự lo thân.” Thiết Hoán nói xong, liền xoay người rời đi.

Đường Phi hai nắm chặt, Hà Tịch, là người thái tử phủ, cùng Phượng Tê Các đối lập.....

“Phải cẩn thận mỗi một người trong này, càng phải cẩn thận mỗi một người bên ngoài.”

Đây là những lời Hà Tịch ngày đó nói với hắn. Khi đó hắn đã cảnh cáo chính mình sao? Cảnh cáo hắn Phượng Tê Các có người muốn giết Phượng Thần Anh, cảnh cáo hắn bên ngoài cũng có người muốn giết Phượng Thần Anh, cho nên hạ cho hắn một cái ám chỉ như vậy, chính là muốn hắn tránh xa Phượng Thần Anh một chút, không cần bị liên lụy sao? Hà Tịch ngay từ đầu chỉ biết có người sẽ đối với hắn bất lợi! Chẳng lẽ, Lam Tử Tương thật là người của thái tử phủ? Sát thủ này thật là Tần Nghị phái tới? Hà Tịch. Hà Tịch..... Hà Tịch ! Đường Phi bỗng nhiên một quyền hung hăng nện ở trên bàn đá, xương tay chảy ra nhiều điểm máu đỏ.

“Công tử !” Mặc Trúc muốn xem thương thế của Đường Phi, lại bị hắn tránh được.

“Không có việc gì.” Đường Phi thản nhiên nói, trong mắt âm trầm lại tản ra không ngừng. Hà Tịch a Hà Tịch, uống cho ta Đường Phi tin tưởng người như thế, uống cho ta Đường Phi đem người cho rằng là bằng hữu chân chính, uống cho ta còn bởi vì người ám chỉ mà đi hoài nghi chân tâm của Phượng Thần Anh. Ta đối với người, thật sự là quá thất vọng!

Đúng lúc này, cửa phòng “cột kẹt” một tiếng bị mở ra. Bởi vì liên tục cứu hai người, Cốc Dương sắc mặt tái nhợt, mặt tràn đầy mệt mỏi, trên người trên tay đều dính vết máu loang lổ.

Đường Phi nhìn thấy Cốc Dương đi ra liền nhanh chóng tiến lên, cầm lấy bờ vai của hắn khẩn trương hỏi: “Phượng Thần Anh đâu? Hắn thế nào?”

“Đừng hoảng đừng hoảng, ta ngắt đứt mất!” Cốc Dương bị Đường Phi đại lực lay động khiến cho cước bộ lảo đảo một chút: “Ta nói, ta mới đem cánh tay Ưu nhi nối lại đã bị kéo đến nơi này, bận rộn suốt một ngày đâu! Trước cho ta thở vài cái đã có được không?”

Đường Phi có chút xấu hổ buông ra Cốc Dương, đầu tiên là Ưu nhi mất tay, sau đó là bản thân bị trọng thương, Phượng Thần Anh lại trúng kịch độc, một cái so với một cái càng khó giải quyết, Cốc Dương từ

buổi sáng bận rộn đến bây giờ đã qua canh hai, cả một ngụm nước cũng chưa uống qua, quả thật là làm khó hần.....

Mặc Trúc tinh mắt tiến lên, giúp đỡ Cốc Dương một bên ngồi xuống, ngay sau đó rót cho hần một chén trà nóng.

Nhìn đến Đường Phi sắc mặt tảm đạm, Cốc Dương cầm lấy chén trà uống một ngụm to, mới nói: “Người cũng không cần quá lo lắng, cánh tay Ưu nhi đã nối lại, tuy rằng về sau đánh người sẽ không thể lưu loát như vậy, nhưng sinh hoạt thông thường còn có thể tự gánh vác!”

Đường Phi gật gật đầu, buồn thanh hỏi người bản thân muốn biết nhất: “Phượng Thần Anh đâu?”

Cốc Dương uống trà một trận, không có trực tiếp trả lời vấn đề hần, mà là nhìn một thân chật vật của hần, nói: “Người đi đổi một kiện quần áo đi, hần có lẽ sắp tỉnh, tên kia khi tỉnh lại nhất định sẽ muốn gặp người.”

“Àn.” Đường Phi thấp giọng đáp, xoay người đi về phòng tắm rửa.

Đem một thân vết máu rửa sạch, Mặc Trúc đã đứng ở bên ngoài dự phòng đợi. Nhìn Đường Phi đi ra, Mặc Trúc sắc mặt có chút lo lắng nói: “Công tử, lão gia tỉnh! Đang nói muốn gặp người.”

Đường Phi sửng sốt, sau đó lộ ra một tươi cười vui sướng, tâm tình trầm trọng rốt cục cũng có một tia thả lỏng.

“Nhưng mà công tử, lão gia tình huống không tốt lắm, người phải hảo hảo chuẩn bị tâm lý.”

Đường Phi trên mặt tươi cười nhất thời đông cứng, quay đầu nhìn Mặc Trúc hỏi: “Có ý tứ gì?”

Mặc Trúc cúi đầu, trên mặt bi phần nẩy ra: “Lão gia có khả năng, khả năng không nhìn thấy!”

Cái gì?! Đường Phi chấn động, xoay người hướng phòng ngủ chạy tới.

“Phượng Thần Anh!” Đường Phi đẩy cửa ra vọt vào, phía trước chiếc giường lớn thuộc về hần cùng Phượng Thần Anh, có Cốc Dương cùng Thiết Hoán mỗi người đứng một bên, sắc mặt cũng không quá tốt. Phượng Thần Anh ngồi ở trên giường, trên mặt mang theo ẩn ẩn lửa giận.

Nghe được thanh âm Đường Phi, Phượng Thần Anh trên mặt vui vẻ, hướng về phía trước vươn tay nói: “Đường Phi? Là người sao? Người ở nơi nào? Lại đây.”

Đường Phi không dám tin nhìn Phượng Thần Anh, cước bộ trầm trọng chậm rãi hướng Phượng Thần Anh đi tới.

Mạnh mẽ cầm lấy bàn tay Phượng Thần Anh vươn đến, Đường Phi ngồi ở mép giường, như là muốn xác định cái gì, gắt gao nhìn chăm chăm cặp mắt của Phượng Thần Anh.

Mắt phượng đã không còn thần thái cuồng ngạo tự đại ngày xưa, cũng không có ôn nhu thâm tình đem người nhấn chìm trong đó, càng nhìn không thấy loại lãnh liệt âm ngoan khi đối mặt địch nhân. Một đôi mắt phượng xinh đẹp, lúc này trở nên ảm đạm không ánh sáng, con mắt giống như bị bịt kín một tầng sa mỏng màu xám, không hề sinh khí, trống rỗng không tiêu cự.

“Đường Phi, người nói Cốc Dương hần đáng cười hay không? Hần cư nhiên gạt ta nói ta không nhìn thấy, hừ, thậm chí ngay cả Thiết Hoán cũng cùng hần đến chọc ghẹo ta. Nói cái gì độc châm kia tuy rằng đã lấy ra, nhưng độc tính quá mức bá đạo hủy đi ánh mắt của ta.” Phượng Thần Anh trên mặt mang theo tươi cười, thâm tình trước sau như một, nhưng trong giọng nói dẫn theo một chút run run cùng bức thiết hỏi Đường Phi: “Bọn họ nói ta nhìn không thấy, người tin sao? Ta đường đường là Các chủ Phượng Tê Các, cư nhiên lại thành một người mù? Nói ra ai tin?! Đường Phi người nói một chút, ta như thế nào sẽ.....” Phượng Thần Anh lời còn chưa dứt, đã bị Đường Phi ôm cổ. Phượng Thần Anh có chút giật mình, lắng lắng đem lời chưa nói xong tiếp tục: “Nhìn không thấy chứ.....” Nhưng mà, lại không phát ra thanh âm.

Cảm nhận được Đường Phi luôn luôn tự chế bình tĩnh ôm hần, cư nhiên run nhè nhẹ, Phượng Thần Anh cảm thấy trầm xuống, trên mặt còn miễn cưỡng mang theo tươi cười không bận tâm.

“Nguyên lai là sự thật.” Phượng Thần Anh nói, thanh âm rất nhẹ rất nhẹ, lại giống như ở trong lòng Đường Phi chém một đạo thật mạnh.

Đường Phi gắt gao ôm Phượng Thần Anh, ánh mắt bị chất lỏng xa lạ nóng đến đau đớn, nhưng như thế nào cũng không rơi xuống được, cứ như vậy tích tụ ở trong hốc mắt, đốt đau hai mắt của mình, cũng đốt đau tâm chính mình.

“Phượng Thần Anh,” Đường Phi thanh âm có chút nghẹn ngào: “Thực xin lỗi.” Nếu không phải hấn tín nhiệm Hà Tịch như vậy, nếu hấn có thể phòng bị Hà Tịch một chút, nếu hấn hiểu được ngày đó Hà Tịch đối hấn cảnh cáo, sự tình hôm nay căn bản sẽ không phát sinh !

“Người làm cái gì thực xin lỗi ta? Lại đi Lãm Nguyệt Lãm mưa vui?” Phượng Thần Anh vươn tay nhẹ nhàng ôm lấy lưng Đường Phi, trên mặt tươi cười không giảm: “Ta nói rồi, không cần đi địa phương đó, ta sẽ thương tâm.”

“Ai!” Cốc Dương nặng nề mà thở dài, sau đó đối Thiết Hoán sử một cái ánh mắt, dẫn những người khác lui ra ngoài.

“Tốt lắm,” Phượng Thần Anh vỗ nhẹ nhẹ chụp lưng Đường Phi, nói: “Ta trên người bị thương vừa mới thoa được ngưng huyết, người cứ như vậy ôm ta là muốn dụ dỗ ta sao? Vạn nhất ta thật sự nhịn không được làm hại miệng vết thương vỡ ra, đem người dọa hôn mê ta sẽ thấy có lỗi.”

“Ta không sợ huyết.” Đường Phi cảm xúc đã dần ổn định lại, lực đạo trên cánh tay tuy rằng lỏng đi không ít, nhưng vẫn đang ôm Phượng Thần Anh. Hấn không sợ huyết, ở thời điểm hấn đem Lam Tử Tương toái thi vạn đoạn kia, hấn phát hiện chính mình không bao giờ sợ huyết nữa, không bao giờ bị ác mộng kia quấn quanh nữa.

Phượng Thần Anh sững sốt, nhớ tới trước khi hôn mê, mơ mơ hồ hồ nhìn thấy Đường Phi không khống chế được, cầm lấy kiếm đối Lam Tử Tương một trận chém lung tung: “Người, lại giết người.” Trong giọng nói mang theo thật sâu bất đắc dĩ, càng nhiều là đau lòng cùng thương tiếc.

“Phải. Nguyên lai, giết người xong, sẽ không sợ huyết.” Đường Phi cười khổ mà nói, lần đầu tiên giết người, là vì tự cứu, sau đó thì không bao giờ giết người nữa. Nhưng mà, lại đánh vỡ lời thề cầm lấy kiếm, cũng là vì Phượng Thần Anh.

“May mắn ta trước kia thời điểm không có việc gì liền thích nhìn mặt của người, đem người chặt chẽ ghi tạc trong lòng, cho dù hiện tại không nhìn thấy cũng sẽ không đem người phai nhạt.” Phượng Thần Anh dựa vào kí ức tiến đến bên tai Đường Phi, dùng môi nhẹ nhàng vuốt ve vành tai hấn, nhẹ giọng nói: “Nhưng mà, nếu ta hiện tại có thể thấy thì tốt rồi, ta rất muốn hôn người.....” Phượng Thần Anh vừa mới dứt lời, Đường Phi liền chủ động đưa lên đôi môi của mình.

Phượng Thần Anh không thêm nhắc lại, chỉ là nhẹ nhàng ôm lấy Đường Phi, gấn bó như môi với răng, lưu luyến triển miên, cảm thụ được nhiệt độ cơ thể cùng nhẹ nhàng vị thuộc về hấn.

Mặc Trúc vẫn giữ ở ngoài cửa, Cốc Dương cùng Thiết Hoán đi ra Diên Phi viện, đi tới một tòa sơn giả, Thiết Hoán kéo lại Cốc Dương, trong mắt mang theo hoài nghi, hỏi: “Lão gia, thật sự không nhìn thấy?”

Cốc Dương bất đắc dĩ cười khổ, rút tay mình về lắc đầu nói: “Phải, lão gia hiện tại, là thật không nhìn thấy. Ta chỉ có thể nói cho người nhiều như vậy, sau này hấn người đừng hỏi nữa, biết đến càng ít càng tốt.”

Thiết Hoán sững sốt, liền không có hỏi lại, đối Cốc Dương gật gật đầu, xoay người rời đi. Hiện tại Phượng Tê Các thời buổi rối loạn, hấn rất bận rộn, lão gia muốn làm cái gì hấn cũng không muốn xen vào, bất quá Phượng Tê Các này là trách nhiệm của hấn, hấn quản lý tốt, thuận tiện đem những người còn lại xử lý hết.

Cốc Dương vô lực lôi kéo vai, sau đó lười biếng đi chuyển thắt lưng, đánh một cái ngáp lớn, quay đầu đối với chỗ âm u ở phía sau lạnh lạnh nói: “Người muốn biết ta cũng sẽ không nói, bởi vì cái ta biết không thể so với người nhiều hơn bao nhiêu. Bất quá, ta còn muốn báo cho người một câu, cái gì nên làm cái gì không nên làm, người tối rõ ràng. Thật vất vả bảo trụ một cái mệnh, nên quý trọng.” Nói xong, cũng không đợi người trong chỗ tối có phản ứng, liền lung lay rời đi, hấn một gân chết, cần ngủ một giấc thật say!

Vô Tướng cúi đầu, hai đấm nắm chặt.

59. Chương 59: Tình Thâm

Hiền vương phủ.

“Bang” Một tiếng, cái chén trong tay rơi xuống mặt đất, bể thành nhiều mảnh nhỏ, nước trà nóng bỏng làm ướt vạt áo Tần Nhan, nhưng hắn lại một chút cũng không cảm giác.

“Vương gia, để ý!” Hiền vương phi Chân Châu Nhi kinh hô một tiếng, tiến lên giúp đỡ Hiền vương lui lại phía sau, tránh đi các mảnh nhỏ sắc nhọn.

“Buông ra!” Tần Nhan hoàn toàn mặc kệ Chân Châu Nhi đã mang thai hai tháng, hung hăng đem người đẩy ra.

“A !” Chân Châu Nhi một tiếng kinh hô liền ngã về sau, may mà phía sau có vài vị lão ma ma tay chân lanh lợi đem người đỡ được, nếu không hậu quả thật đúng là không dám tưởng tượng.

Tần Nhan hoàn toàn không cảm giác được thô bạo của mình đã khiến mọi người quá sợ hãi, bắt lấy một gã thị vệ trước mắt đến hội báo, sắc mặt vừa sợ vừa giận, hô to: “Người vừa rồi nói cái gì? Nói lại lần nữa xem!”

“Vương, Vương gia !” Tên thị vệ kiamắt tràn đầy hoảng sợ, muốn quỳ xuống lại bởi vì bị Tần Nhan bắt lấy vạt áo mà bất đắc dĩ phải đứng, dùng thanh âm như sắp sửa khóc ra nói: “Thuộc hạ nghe nói hôm qua Các chủ Phượng Tê Các ở Phố Đà Tự gặp chuyện, thương tích nghiêm trọng gần như sắp chết! Hiện tại Phượng Tê Các đã bị tầng tầng thủ vệ canh giữ, thuộc hạ nguyên bản muốn lấy danh nghĩa Vương gia đi vào hỏi một câu, nhưng lại bị báo cho biết bất luận kẻ nào không có mệnh lệnh của Phượng Các chủ cũng không có thể tùy ý xuất nhập Phượng Tê Các. Cho nên thuộc hạ đối tình huống cụ thể thật sự không rõ lắm!”

Tần Nhan kinh ngạc buông ra tên thị vệ kia, dưới chân lão đảo vài bước, rồi sau đó đặt mông ngồi ở trên ghế, hai mắt mê mang lầm bầm nói: “Tại sao có thể như vậy? Tại sao có thể như vậy? Rõ ràng không nên là như vậy, rõ ràng phân phó không thể thương tổn những người khác Vì cái gì Thần Anh lại bị thương nặng?”

Chân Châu Nhi không để ý vài vị lão ma ma ngăn trở, tiến lên vài bước đứng ở trước người Tần Nhan, ôn nhu nhẹ tay nắm lấy mu bàn tay lạnh lẽo của Tần Nhan, trong mắt lại là đau lòng cùng lo lắng, ôn nhu nói: “Vương gia, Phượng Các chủ cát nhân thiên tướng, ngài không cần lo lắng. Không bằng như vậy đi? Ngài tự mình mang theo vài vị lão ngự y đi Phượng Tê Các giúp Phượng Các chủ chẩn trị, nhất định sẽ không có việc gì.”

Tần Nhan lẳng lặng ngẩng đầu, nhìn thê tử điệu dàng hiện thực, cảm thấy ảm áp, cảm xúc lo lắng bối rối cũng bình phục không ít. Vươn tay vỗ vỗ lên trên tay nàng, Tần Nhan như thật có lỗi nhìn Chân Châu Nhi nói: “Thực xin lỗi, vừa rồi thiếu chút nữa làm người bị thương.”

“Châu nhi không có việc gì, Vương gia cũng là lo lắng Phượng Các chủ, Châu nhi hiểu được.” Chân Châu Nhi nhẹ giọng nói, trong mắt là đối tượng phu của mình lý giải: “Vương gia, ngài mau đi đi, trong nhà không cần lo lắng, Châu nhi sẽ xử lý tốt.”

Tần Nhan cảm kích đối Chân Châu Nhi gật gật đầu, hắn, Tần Nhan đời này, may mắn nhất chính là cưới được một vị thê tử xinh đẹp hiền lành như vậy.

“Ta đây đi trước, người đừng làm lung lộn vớ vẩn, trong phủ có hạ nhân hầu hạ, người đừng cái gì cũng tự mình đi làm.” Tần Nhan lời kéo Chân Châu Nhi ôn nhu dặn dò, lại thay nàng đem mấy sợi tóc rũ xuống kéo về phía sau tai, xoay người đối vài vị lão ma ma, trên mặt ôn nhu không còn tồn tại, lạnh lùng nói: “Các người hảo hảo chiếu cố Vương phi, nếu Vương phi có chuyện gì, bổn vương bắt các người hỏi tội!”

“Dạ, Vương gia !” Các lão ma ma vẻ mặt kinh sợ ứng hạ.

Tần Nhan lại nhìn Chân Châu Nhi liếc mắt một cái, liền xoay người rời đi.

Tần Nhan mang theo ngựa y đứng đầu trong cung cùng ba đệ tử của hân vội vàng bận rộn chạy tới Phượng Tê Các. Nhưng mà mới xuống xe ngựa, định dẫn bốn gã ngựa y tốt nhất đi vào, lại bị mười tên thị vệ thủ ở cửa ngăn cản lại.

Một người cầm đầu đối Tần Nhan cung kính vái chào, ngữ khí không kiêu ngạo không siểm nịnh nói: “Vương gia, không có mệnh lệnh Các chủ, ai cũng không thể xuất nhập Phượng Tê Các. Thứ thuộc hạ thất lễ, không thể cho ngài vào được.”

“Có ý tứ gì? Thậm chí ngay cả bốn vương cũng không thể đi vào sao?” Tần Nhan vẻ mặt tức giận, khoanh tay nhìn thị vệ trước mắt.

“Vương gia, không có Các chủ mệnh lệnh, ai cũng không thể vào ra Phượng Tê Các. Thuộc hạ chỉ là theo lệnh chủ tử làm việc, thỉnh Vương gia thứ tội.” Thị vệ vẫn là dùng ngữ khí không mặn không nhạt đối Tần Nhan nói, bất quá lời của hân đã rất rõ ràng, chủ tử của hân là Phượng Thần Anh, không phải Hiền vương dưới một người trên vạn người, trừ bỏ mệnh lệnh Phượng Thần Anh ai hân cũng không nghe.

“Ngươi!” Tần Nhan chán nản, phần hân vùng tay áo, ngoan thanh nói: “Bốn vương hôm nay muốn vào Phượng Tê Các! Bốn vương xem ai dám ngăn đón!” Dứt lời định xông vào, hân cũng không tin hân hiện tại đi vào Phượng Thần Anh sẽ trách tội hân!

Mười tên thị vệ nháy mắt nhìn mình, đang muốn ngăn trở, phía sau liền truyền đến một thanh âm trầm ổn: “Dừng tay.”

Thiết Hoán chậm rãi đi ra, trên mặt đoan chính mang theo bình tĩnh ổn trọng trước sau như một.

“Thiết Hoán tham kiến Vương gia.” Thiết Hoán đứng ở trước mặt Tần Nhan, cung kính đối Tần Nhan thi lễ.

“Nguyên lai là Thiết tổng quản.” Tần Nhan sắc mặt cực kém, nhưng người đến là thân tín tâm phúc Phượng Thần Anh, hân cũng tiện nổi giận, đành phải nhẫn nại nói: “Bốn vương là tới xem Thần Anh, còn dẫn theo bốn vị ngựa y tốt nhất trong cung cấp Thần Anh trị thương. Đúng rồi, Thần Anh bị thương nghiêm trọng không?” Kỳ thật hân càng muốn hỏi, Phượng Lâm kia như thế nào? Nếu cả Thần Anh cũng bị thương, như vậy Phượng Lâm hân phải chết không thể nghi ngờ đi!

“Làm phiền vương gia lo lắng.” Thiết Hoán đối với Tần Nhan lại vái chào, thần thái cung kính nhưng không làm cho người ta cảm giác được một chút khúm núm: “Y sư trong Các đã vì Các chủ xem qua thương thế, trên vai cùng những chỗ khác bị thương tuy rằng nghiêm trọng, nhưng cũng không đủ để trí mạng, đã băng bó thỏa đáng. Tuy rằng đến nay chưa tỉnh, nhưng cũng không đáng ngại.” Thiết Hoán không có đem việc Phượng Thần Anh trúng độc đến nỗi bị mù nói cho Tần Nhan. Sự tình ngày hôm qua sau khi phát sinh, hân đã hạ lệnh cấm khẩu, không chế chúng tăng nhân Phổ Đà Tục cùng những người có khả năng nhìn thấy sự tình xảy ra, đồng thời không cho phép bất luận người nào trong Các ra ngoài, cho nên đến bây giờ tin tức Phượng Thần Anh bị trọng thương tuyệt đối không có người nào biết. Tần Nhan có thể chỉ ngay ngày thứ hai biết việc này, thuyết minh trong Các trừ bỏ Nam Vũ là mật thám của Hiền vương phủ, hân cũng tuyệt đối không thể khinh thường.

“Cũng không có việc gì, đợi bốn vương tự mình xem qua liền biết.” Tần Nhan lạnh lùng nhìn Thiết Hoán liếc mắt một cái, định bước qua hân đi vào. Thiết Hoán cánh tay duỗi ra, đem người ngăn cản lại.

“Chỉ bằng các ngươi cũng dám ngăn đón bốn vương?!” Tần Nhan là thật sự tức giận, cũng động sát khí. Hân mang đến hơn mười người thị vệ đồng loạt rút ra bảo đao bên hông, tiến lên cùng người Phượng Tê Các giằng co.

Thiết Hoán âm thầm nhíu mày, bị Tần Nhan nháo động như vậy, không tới nửa canh giờ chỉ e toàn bộ Miên Cẩm thành mọi người sẽ biết Các chủ gặp chuyện, bị trọng thương!

“Vương gia!” Thiết Hoán trầm giọng vừa quát, thẳng tắp nhìn Tần Nhan nói: “Ngài cũng biết Các chủ vì sao phải phong tỏa tin tức? Các chủ bị thương nếu như bị thái tử cùng vài vị Vương gia khác biết, ngài cho rằng sẽ như thế nào?” Tần Nhan chấn động, Thiết Hoán tiếp tục nói: “Hiền vương phủ cùng Phượng Tê Các vốn là đồng minh, nhưng Vương gia lại mang theo người xông vào Phượng Tê Các, nếu bị những người khác biết sẽ gây ra xôn xao? Thỉnh Vương gia cân nhắc rồi hãy rời đi!”

Tần Nhan cầm giận liếc Thiết Hoán một cái, sau đó phất phất tay làm cho mọi người phía sau lui ra, mới tiến lên đến bên tai Thiết Hoán thấp giọng hỏi: “Tra được là ai sao?”

“Không biết, bắt quá thích khách là năm tên tử sĩ võ công cao cường, trên người không có bất luận vật gì có thể chứng minh thân phận bọn họ, hơn nữa dung mạo toàn bộ bị hủy. Bắt quá còn có một người, thật ra lại là người trong Các chúng ta.” Thiết Hoán nói xong, ý tứ hàm súc không rõ nhìn Tần Nhan.

Tần Nhan tâm đầu khê động, trong mắt xẹt qua một tia bối rối, trầm giọng hỏi: “Ai?”

“Một vị công tử ở Đông viện, Lam Tử Tương.” Thiết Hoán trầm giọng nói.

“Một cái công tử? Vì sao phải giết Thần Anh?” Tần Nhan làm bộ như nghi hoặc hỏi, kỳ thật hắn trong lòng hiểu được, Lam Tử Tương cùng năm tên tử sĩ kia là hắc phái đi giết Phương Lâm, nhưng vì cái gì lại trái mệnh lệnh của hắc phái đi giết Phương Thần Anh? Chẳng lẽ Tần Chiếu muốn bội ước sao?! Nghĩ như vậy, Tần Nhan sát ý trong mắt chợt lóe rồi biến mất.

Thiết Hoán đem hết thấy biến hóa thu vào đáy mắt, mặt ngoài lại không động thanh sắc nói: “Thuộc hạ không biết, chỉ là trên người hắc phái có một khối lệnh bài thái tử phủ.”

“Thái tử phủ?!” Tần Nhan cả kinh, Lam Tử Tương như thế nào lại mang theo lệnh bài thái tử phủ?

“Không sai.” Thiết Hoán nói: “Vương gia, chuyện Các chủ bị thương không nên lộ ra, Phương Tê Các chúng ta cũng không tiện công khai đi thăm dò, không biết Vương gia có thể niệm tình hữu nghị với Các chủ, hỗ trợ để ngầm điều tra việc này không?”

“Đương nhiên!” Tần Nhan nghĩa bất dung từ nói: “Thần Anh là bằng hữu tốt nhất của bốn vương, chuyện của hắc phái chính là chuyện của bốn vương. Bốn vương nhất định sẽ đem kẻ đứng phía sau bức màn kéo ra, cấp Thần Anh một cái công đạo!” Tần Nhan nói như vậy, trong lòng lại là một phen tâm tư khác, chuyện này tuyệt đối không thể để Thần Anh điều tra ra, nếu Lam Tử Tương kia trên người có lệnh bài thái tử phủ, vậy đem hết thấy này đều đổ lên trên đầu Tần Nghi đi!

“Bốn vương về phủ trước, Thần Anh nếu tỉnh hãy cho người đưa tin tức lại đây, đến lúc đó bốn vương lại đến thăm!” Tần Nhan tuy rằng không cam lòng cứ như vậy phải đi, nhưng còn sự tình quan trọng hơn nên đành phải đi trước, đợi Thần Anh tỉnh, tự nhiên sẽ cho hắc phái đến.

“Cung tiễn Vương gia.” Thiết Hoán nhìn theo xe ngựa Tần Nhan rời khỏi, mắt tràn đầy suy nghĩ sâu xa.

Cách Phương Tê Các không xa có một tòa đại trạch, có một người đứng ở trên mái cong nóc nhà, lợi dụng cây đại thụ tươi tốt trước mặt để ẩn dấu, chú ý nhất cử nhất động trước cửa Phương Tê Các. Nhìn thấy Tần Nhan rời đi, ánh mắt nam tử kia lại ở trên người Thiết Hoán giằng co một trận, hình như có không nổi, cũng có thương tiếc, rồi sau đó thả người nhảy xuống, hướng thâm viện bên trong đại trạch đi đến.

“Chủ nhân, người đầu tiên thu được tin tức là Hiền vương phủng Tần Nhan.” Nam tử kia đứng là trung niên nam tử mặc tông y ngày ấy ở trong khách sạn, hắc phái đang nhìn vị “chủ nhân” ngồi ở trong đình viện.

“A Thiết, người đã thấy Tiểu Hoán?” Trung niên nam tử mặc một thân cẩm y màu đen, giờ chén trà, nhìn lá trà tùy ý tràn ra trong bôi cất tiếng, trên mặt cực kỳ tuần lãng nhô nhô dẫn theo một tia cô đơn cùng hăm mộ.

“A Thiết” kia sững sốt, nói rõ: “Vừa rồi chính là Hoán nhi đi ra đối phó Tần Nhan.”

“Thật tốt, người có thể khinh địch như vậy đi nhìn nhi tử của mình.” Nam tử kia có chút ai lạnh cười, nói: “Bản thân con của ta bị trọng thương, nhưng không có biện pháp đi xem hắc phái mất một cái.”

Nguyên lai, trung niên nam tử kêu là “A Thiết” này, chính là phụ thân Thiết Hoán – Thiết Viêm! Trước mặt hắc phái chủ nhân mà hắc phái cả đời trung thành, Tần Diệp.

Thiết Viêm lại là sững sốt, bản thân chưa từng an ủi người khác, nhất thời không biết nên nói cái gì, huống chi là đối với chủ nhân thiên hạ chí tôn?

“Chủ nhân, thỉnh ngài phóng khoáng tâm. Mới vừa rồi xem sắc mặt Hoán nhi, thương thế thiếu chủ hắc phái là không có trở ngại.” Gương mặt cùng Thiết Hoán có năm phần tương tự tràn đầy nghiêm túc.

“Đúng vậy.” Tần Diệp chưa xót cười: “Mặc dù thương tích hắc đã hảo, nhìn đến ta chỉ sợ lại tức giận đến nộ khí xung thiên? Nhiều năm như vậy, tuy rằng biết hắc ở nơi nào, cũng không dám đến tìm hắc, càng không dám xuất hiện ở trước mặt hắc. Chỉ sợ hắc lại nói với ta một chữ ‘Hận.’”

“Chủ nhân, một ngày nào đó, thiếu chủ sẽ minh bạch khổ tâm của ngài. Ngài cũng không cần tự trách, phải biết rằng Phượng chủ tử tối không muốn nhìn thấy nhất, chính là ngài cùng thiếu chủ đi đến tình trạng như hôm nay.” Thiết Viêm nhớ tới vị Phượng chủ nhân tuyệt mỹ, hay thích cười, dung mạo sáng sủa, nhện không được thở dài trong lòng, nếu như năm đó không phát sinh sự kiện kia.....

“Hoa nhi nếu như biết hai phụ tử chúng ta nháo đến tình trạng hôm nay, sợ là tức giận đến tỉnh lại đi.....” Nghĩ đến người bản thân yêu nhất, Tần Diệp trên mặt hiện ra nhu ý thản nhiên, trong miệng thì trào tự nói: “Hoa nhi, nhanh lên tỉnh lại đi. Người ngủ đã mười năm, ta cùng Thần nhi cũng trở mặt suốt mười năm.....”

Thiết Viêm nhẹ nhàng lắc đầu, mười năm, Phượng chủ nhân nếu muốn tỉnh lại, đã sớm tỉnh.

“Chủ nhân, thiếu chủ gặp chuyện này thực kỳ quái, thuộc hạ muốn tự mình đi điều tra một phen.” Thiết Viêm không hề lảng động trong chuyện cũ, trước mắt tối trọng yếu là đem người muốn đối thiếu chủ bất lợi bắt được.

“Cũng tốt. Trọng điểm ở Hiền vương phủ, Tần Nhan hài tử này, tâm cơ quá nặng, thủ đoạn quá ngoan, người mọi sự phải cẩn thận.” Tần Diệp dặn dò nói, nghĩ nghĩ còn nói: “Chúng ta hiện tại không nên bại lộ thân phận, càng không thể làm cho Thần nhi cùng Tiểu Hoán phát hiện chúng ta đã đến đây, nhất định phải cẩn thận che dấu hành tung. Nếu có cái gì cần, có thể đi Phương Hoa Lâu, Yến Tự tuyệt đối sẽ không tiết lộ hành tung của chúng ta với hai hài tử.”

Nhắc tới Yến Tự, Thiết Viêm luôn luôn tức mục trầm ổn, biểu tình có một tia xấu hổ, lúng ta lúng túng đối Tần Diệp nói: “Dạ.”

“Kỳ thật,” Tần Diệp một đôi ánh mắt tinh lượng chuyển động, dẫn theo một chút bồn chồn, nói: “Yến Tự là một nữ tử rất tốt, cùng người thực xứng đôi. Người cũng là thời điểm nên cấp Tiểu Hoán một mẹ kế.”

“Khụ khụ khụ!” Thiết Viêm một trận kịch liệt ho khan, kích động đối Tần Diệp vái chào, liên thanh cáo lui đi thăm dò tin tức.

“Ha ha ha ha!” Tần Diệp nhìn Thiết Viêm chật vật chạy trốn mà cười to, khuôn mặt sang sảng tươi cười làm tan đi ưu thương tích tụ trong ánh mắt, làm cho hắc thoát nhìn trẻ hơn vài tuổi, càng thêm anh tuấn dễ nhìn.

Thiết Viêm bất đắc dĩ cười khổ, hắc như thế nào đã quên bản tính ác liệt của chủ nhân nhà mình đâu? Bất quá, hắc cũng đã thật lâu chưa từng nghe qua chủ nhân cười sang sảng như vậy. Là bắt đầu từ thời điểm Phượng chủ nhân gặp chuyện không may đi? Chủ nhân liền rất hiếm nở nụ cười. Xem ra có thể từ xa tiếp cận thiếu chủ, chủ nhân cũng thực thỏa mãn.

Phượng Tê Các, Diên Phi viện.

Đường Phi tiếp nhận được do Mặc Trúc bưng tới, cẩn thận ngồi trở lại mép giường.

Phượng Thần Anh nằm ở trên giường nghe được vịn thuốc nồng đậm kia, không tự giác mặt mày nhăn chặt. Sau đó không biết làm thế nào nói: “Ta tự mình uống là được.”

Đường Phi hoàn toàn không nghe tới thanh âm Phượng Thần Anh, cầm muỗng múc một ngụm nhỏ, đưa tới bên miệng Phượng Thần Anh, có chút không được tự nhiên mệnh lệnh nói: “Há mồm.”

Phượng Thần Anh khước miệng dẫn theo mỉm cười, vẫn như cũ mở miệng ơ. Đường Phi thừa cơ đem được nhét vào miệng hắc.

“Ân !” Phượng Thần Anh vừa uống vào, mồm lại dính chặt với nhau.

“Như thế nào?” Đường Phi mang theo tiểu ý: “Sợ đắng? Không quan hệ, thuốc đắng dã tật, được của Cốc Dương tuy rằng đắng muốn chết, bất quá hiệu quả thực không tồi.” Thời điểm hắc trúng độc ngày ngày đều phải bị mớ thuốc Đông y đắng chết người không đến mạng này độc hại một lần, Phượng Thần Anh lúc

ấy còn giáo huấn hần nói không cần giống như tiểu hài tử sợ đấng, thuốc đấng già tặc! Hiện tại rốt cục có cơ hội đem lời này hoàn trả cho hần!

Phượng Thần Anh bị nóng đỏ bừng đầu lưỡi, mồm miệng không rõ nói: “Bỏ chết”

Đường Phi hắc tuyến, nhìn Phượng Thần Anh bởi vì bị nóng nên quay đầu nhìn về phía hần lên án tội ác của mình, đáng tiếc một đôi mắt phượng xinh đẹp hần là nên lưu quang tràn đầy, nay lại như không hề gọn sóng, lặng như mặt hồ, một mảnh xám xịt, nhìn không tới một tia ánh sáng.

Đường Phi trong lòng bỗng dưng tê rần, áp chế cảm xúc áy náy trong lòng, ác thanh ác khí nói: “Nóng cũng không biết nhỏ ra!”

Phượng Thần Anh thu hồi đầu lưỡi, sáng lạn cười, nói: “Đây là lần đầu tiên ngươi uy ta uống được, nóng hơn nữa ta cũng không nhỏ.”

Đường Phi bị tươi cười của Phượng Thần Anh làm mất hồn, rung động trong lòng càng phát ra càng không thể khống chế, hai gò má cũng đỏ ửng như bị hỏa thiêu. Đường Phi thầm mắng bản thân một tiếng, đã là lão nam nhân ba mươi tuổi còn e thẹn như con gái mới lớn, thật sự là ngượng chết người! Đường Phi chợt dạ phiêu Phượng Thần Anh liếc mắt một cái, thực không phúc hậu, may mắn Phượng Thần Anh hiện tại nhìn không thấy.

Cầm lấy muỗng canh, Đường Phi lần này cẩn thận đem được thổi lạnh mới đưa tới trước mặt Phượng Thần Anh, nói: “Há mồm.”

Phượng Thần Anh vẫn như cũ đem được uống vào, cuối cùng còn nói: “Nhân sinh của ta lần đầu tiên uống được là uống ra hương vị mật đường ngọt như vậy.”

“Đằng” một chút, Đường Phi mặt lại đỏ, thô thanh nói: “Ngươi rốt cuộc uống hay không uống? Nói nhiều lời vô nghĩa như vậy!”

“Này không phải vô nghĩa? Rõ ràng chính là lời tâm tình – ân! Nóng!” Đường Phi không lưu tình chút nào đem muỗng trực tiếp nhét vào cái miệng lưỡi nhai của Phượng Thần Anh.

Một chén được gian nan uy xong, Phượng Thần Anh còn chưa hết thềm thưởng chắc lưỡi, nói: “Thuốc này phân lượng cũng có điểm quá thiếu.”

“Ngươi còn muốn uống bao nhiêu?” Đường Phi tức giận cầm lấy bát súp để một bên trên bàn: “Về sau kêu Cốc Dương nấu cho ngươi một thùng lớn, ngươi trực tiếp ngâm mình ở bên trong là tốt rồi, thời điểm muốn uống có thể cúi đầu xuống là được. Há mồm, ăn canh.”

Phượng Thần Anh hé miệng nuốt vào, còn nói: “Canh này cũng thực ngọt, ngọt đến lòng ta đều muốn tan chảy.”

“Ngươi còn nói, ta khiến cho Mặc Trúc đến đây.” Đường Phi lạnh lạnh uy hiếp.

“Hảo, lập tức cầm miệng!” Phượng Thần Anh gắt gao nhắm lại miệng.

Đường Phi thái dương co rút, cắn răng nói: “Há mồm.”

“Ai, rốt cuộc là há mồm hay là cầm miệng? Ta nói ngươi như thế nào so với một bệnh nhân thương tích khắp người còn khó hầu hạ hơn?”

Phượng Thần Anh oán giận, Đường Phi không thể nhịn được nữa đem muỗng nhét vào miệng hần.

Rốt cục đem đồ ăn thức uống đều đổ vào miệng Phượng Thần Anh, Đường Phi gần như kiệt sức. Hần chưa từng chiếu cố qua người khác, thật đúng là không biết chiếu cố người khác lại mệt như vậy. Hần như thể nào cảm thấy thời điểm lúc trước Phượng Thần Anh chiếu cố hần thực dễ dàng? Quả nhiên còn phải xem thuộc tính bệnh nhân đi? Loại như Phượng Thần Anh này, có thể đem người sức khỏe như trâu cũng mệt chết!

“Đường Phi.” Khi Đường Phi thu hồi chén bát muốn ra ngoài, Phượng Thần Anh bỗng nhiên gọi lại hần.

“Ân ?” Đường Phi tức giận xoay người, hỏi: “Lại có sự tình gì a Phượng đại gia?”

“Ta cảm thấy có thể được người ngày ngày hầu hạ như vậy, có mùi cả đời cũng đáng.” Thời điểm Phượng Thần Anh nói những lời này, khóe môi nhếch lên nở một nụ cười điềm đạm thỏa mãn, biểu tình phi thường nghiêm túc.

Đường Phi sưng sốt, Phượng Thần Anh nửa thân trần phía trên còn quấn một dải băng vải dày, từ vai trái kéo mãi cho đến thắt lưng, bàn tay bên phải cũng đồng dạng quấn băng vải, nơi đó có một miệng vết thương sâu đến có thể thấy được xương. Phượng Thần Anh vì hấn mà trúng hai kiếm, ánh mắt mất đi quang minh, nhưng không đối hấn nói một câu trách móc nặng nề hoặc muốn hấn báo đáp gì cả, chỉ là đối hấn điềm đạm cười nói “Đáng giá”. Phượng Thần Anh không phải người đầu tiên đối hấn tốt vô điều kiện như vậy, trước kia Trần Thầncũng đối hấn như thế. Nhưng mà, hấn lại cô đơn, bởi vì Phượng Thần Anh đối xử tốt mà động tâm, cảm động, cũng đau lòng .

Trong mắt lại xuất hiện nóng rực ngày ấy, Đường Phi vội vàng hạ mí mắt, thản nhiên nói: “Đừng nói lung tung nữa, ánh mắt của người Cốc Dương nhất định có biện pháp. Hào hạo nghỉ ngơi, lát nữa ta lại đến tìm người.”

Cửa “cạch” một tiếng khép lại, chỉ chốc lát sau lại bị nhẹ nhàng mở ra.

“Đến đây.” Phượng Thần Anh ánh mắt trống rỗng nhìn phía trước.

“Àn.” Cốc Dương ôm cái hòm thuốc đi vào nội thất, nói: “Người như vậy cũng biết là ta?”

“Tiếng bước chân mỗi người thực dễ dàng nhận ra.” Phượng Thần Anh thản nhiên nói.

“Xuy, biết người võ công cao cường.” Cốc Dương bĩu môi nói, buông cái hòm thuốc tiến lên cẩn thận nhìn nhìn mắt Phượng Thần Anh, lại bắt mạch cho hấn, mới nói: “Vết thương trên người không thành vấn đề, ánh mắt có điểm phiền toái. Muốn hoàn toàn nhìn rõ phải đợi nửa tháng, độc này thực bá đạo.”

“Không vội.” Phượng Thần Anh nói: “Người có hay không chiếu theo phân phó của ta không nói cho Đường Phi biết ta sẽ có thể nhìn thấy?”

“Không có.” Cốc Dương liếc Phượng Thần Anh một cái, dù sao hấn hiện tại cũng đang mù: “Người hiểu rõ rồi chứ, thật sự muốn gạt hấn?”

“Ta chỉ là muốn biết đáp án.” Phượng Thần Anh không có trả lời thẳng vấn đề của Cốc Dương.

“Người đến tốt cùng muốn biết cái đáp án gì?” Cốc Dương không khỏi thắc mắc: “Chẳng lẽ hoài nghi tiểu tình nhân của người có chuyện gì gạt người?”

“Không, chuyện này người không cần biết, chiếu phân phó của ta làm là đủ.” Phượng Thần Anh đương nhiên không phải hoài nghi Đường Phi gì cả, mà là, hấn đã hiểu rõ đáp án trong lòng của mình, cho nên hấn cũng muốn biết đáp án trong lòng của Đường Phi. Cách tiết thanh minh còn có nửa tháng, ánh mắt hấn cũng còn cần nửa tháng mới có thể hồi phục thị lực, như vậy hay là dùng nửa tháng này đợi cái đáp án kia của Đường Phi đi! Chỉ là, vô luận Đường Phi đáp án là gì, hấn đều đã hạ quyết tâm muốn đem Đường Phi khóa ở bên người mình cả đời! Ai kêu hấn, trộm đi tâm của mình trước chứ? Dù sao cũng phải trả giá một chút đại giới không phải sao?

Cốc Dương lại liếc trắng mắt, nói: “Người nghĩ muốn đáp án gì ta không bận tâm, nhưng ta phải nhắc nhở người một chút, lần này đã là lần thứ ba, lần thứ ba có người đối hấn xuất thủ. Nếu không phải người vì hấn chịu hai kiếm cùng độc châm, tiểu tình nhân của người đã sớm đi đời nhà ma.”

Phượng Thần Anh biến sắc, lạnh lùng nói: “Chỉ cần có ta ở đây, sẽ không người có thể thương tổn hấn.”

Cốc Dương tức giận muốn mở hộp sọ của Phượng Thần Anh ra xem hấn như thế nào tự tin đến vậy: “Phượng Thần Anh, người có biết hay không bản thân hiện tại không nhìn thấy? Người có thể cam đoan nửa tháng này thật sự cái gì cũng không phát sinh? Còn nữa, người có biết hay không chính mình đã phạm vào một cái sai lầm trí mạng?”

Phượng Thần Anh nhíu mày: “Người nói.”

Cốc Dương nói tới đây cũng đã không còn sợ tiếp tục lên tiếng: “Phượng Thần Anh, mặc kệ người lúc trước là xuất phát từ nguyên nhân gì muốn đem hấn ở lại bên cạnh người, nhưng mà đến bây giờ người không thể

không thừa nhận, hắn ở trong lòng người là đặc biệt.” Phượng Thần Anh thực rõ ràng gật đầu thừa nhận, Đường Phi đâu chỉ là đặc biệt, quả thực chính là độc nhất vô nhị !

“Hừ.” Cốc Dương không kinh ngạc việc Phượng Thần Anh thừa nhận tình cảm của mình, hắn đã sớm xem rất rõ ràng, chỉ có mỗi tên ngu ngốc này lâu như vậy mới nhận ra mà thôi! Chính là bởi vì người quá công khai, không biết thu liễm, cho nên mới làm cho hắn một lần lại một lần bởi vì người mà lâm vào nguy hiểm trí mạng. Người đối hắn trân trọng có thừa, hiện tại Phượng Tê Các cơ hồ chỉ còn lại một mình hắn, này đã tương đương với chuyện chiêu cáo thiên hạ hắn chính là nhược điểm của người, nói cho đám người tâm hoài bất quỷ kia nhanh tới bắt hắn, giết hắn, tập kích hắn đi. Người cho là người đem những kẻ thương tổn hắn toàn bộ bắt trở về, sau hoàn trả gấp trăm ngàn lần là đủ bảo hộ hắn? Ta nói cho người Phượng Thần Anh, khi một người bắt đầu xuất hiện nhược điểm thì đã không còn cường đại rồi, hắn sẽ có cố kỵ, có do dự, tại loại thời điểm đó, kế hoạch của hắn sẽ không còn là hoàn mỹ không sót mẻ, vạn vô nhất thất, mà chuyện bại lộ này sớm hay muộn sẽ hại chết tiểu tình nhân của người!”

Phượng Thần Anh rung mình, những chuyện đó hắn thật đúng là chưa từng suy xét qua. Lần đầu tiên ở trong lòng có một thứ tình cảm gọi là “tình yêu”, hắn liền xử lý mấy vấn đề này ngây ngô tựa như một mao đầu tiểu tử, thâm nghĩ ngày ngày dán chặt bên cạnh người mình yêu, đem thứ tốt nhất cho hắn, mỗi ngày sủng hắn nhìn hắn, ước gì có thể đối khắp thiên hạ tuyên cáo quyền sở hữu của mình với hắn. Chỉ là hắn chưa từng nghĩ tới, như vậy cũng sẽ thương tổn hắn.

Nghĩ nghĩ, Phượng Thần Anh trầm giọng hỏi: “Kia, ta phải làm như thế nào?”

“Nên làm như thế nào?” Cốc Dương cũng bị hỏi bất ngờ, vuốt cằm suy nghĩ một hồi lâu mới nói: “Đương nhiên chính là nói cho những người đó kỳ thật người không cần hắn, tối thiểu ở trước mặt bọn họ làm ra một bộ dáng, người khác đối hắn như thế nào đều không bận tâm! Biết không, xa cách thích hợp với hắn mà nói, mới là tốt.” (Bởi có những người như anh Dương mà hay có mấy màn ngược kinh điển, kiểu như để bảo vệ em thụ mà đi hành hạ ẻm =)) Tuy nhiên bất cứ lúc nào là bộ truyện này không có vụ đó đâu, cứ yên tâm nhé =)))

Phượng Thần Anh mặt bình tĩnh không lên tiếng, xa cách thích hợp đối Đường Phi mà nói mới là tốt? Nhớ đến những kẻ kia một lần lại một lần hướng về phía Đường Phi phóng ám tiễn, Phượng Thần Anh nghĩ, lời Cốc Dương nói rất có đạo lý, ít nhất hắn ở trước mặt người khác làm ra bộ dáng không cần Đường Phi.

“Người chậm rãi suy nghĩ, ngẫm lại xem nên làm như thế nào.” Cốc Dương thu thập đồ đạc: “Còn có một người còn đang chờ ta đi xem đây. Thật là, một đám cũng không làm cho ta bớt lo một chút!” Cốc Dương lải nhải lẩm bẩm rồi đi, lưu lại một mình Phượng Thần Anh tựa vào đầu giường, nhú chặt mày không biết suy nghĩ cái gì.

60. Chương 60: Thần Bí Nhân

Thái tử phủ, trong thư phòng Tần Nghị.

Thuần Vu Quyết chống lên khuôn mặt tinh xảo, sắc mặt không tốt lắm nhìn chằm chằm Tần Nghị. Tần Nghị mặt nhăn mày nhíu, nói: “Người như thế nào nhìn ta như vậy?”

“Hừ.” Thuần Vu Quyết hừ lạnh một tiếng, quay đầu đi không nhìn hắn nữa.

“Tiểu Quyết,” Tần Nghị ngữ khí bỗng nhiên nghiêm túc lên, có chút sinh khí nhìn Thuần Vu Quyết nói: “Người cho rằng những người đó là ta phái đi?” Hắn muốn giết Đường Phi không cần chờ tới bây giờ? Hà Tịch cùng Đường Phi giao hảo, hắn chỉ cần một mệnh lệnh đã sớm làm cho Hà Tịch thần không biết quỷ không hay giết chết Đường Phi, việc gì phải giống trống khua chiêng phái tử sĩ đi ám sát?!

Thuần Vu Quyết cũng tức giận quay đầu nhìn hắn, ngữ khí lãnh cứng rắn: “Người nghĩ ta như vậy?”

Nhìn đến Thuần Vu Quyết mặt tràn đầy ủy khuất, hai má bởi vì lửa giận mà đỏ lên, Tần Nghị chỉ biết bản thân hiểu lầm hắn. Nhanh chóng chạy đến bên người hắn, nhẹ giọng an ủi nói: “Thực xin lỗi thực xin lỗi, là ta không tốt, nhất sốt ruột liền nói chuyện lung tung!” Nói xong lại tặng bản thân một cái tát, nói: “Ta đáng đánh! Ai đều có thể không tin, như thế nào lại không tin tưởng tiểu Quyết chứ?”

“Xuy!” Thuần Vu Quyết mặt lại đỏ, bất quá lần này không phải bị tức, mà là bị Tần Nghị da mặt dày làm cho xấu hổ !

“Ta không phải nghĩ đến người phái người đi giết Đường Phi, mà là tức giận người lần trước ở ngoài cửa cung lại đứng trước mặt Phượng Thần Anh nói những lời này, người phải biết rằng lúc ấy còn có rất nhiều người có mặt. Bị người khác bắt được đầu đề câu chuyện sẽ có người đem nó xé ra to, cho nên chuyện lần này cho dù thật sự không phải người làm, tất cả mọi người cũng đều nghĩ người chính là chủ mưu phía sau.” Thuần Vu Quyết cúi đầu giải thích, nói tóm lại, hắn sinh khí chỉ là bởi vì Tần Nghị quá ngu ngốc!

“A ~” Tần Nghị nghe xong nhin không được bật cười, trong mắt tràn đầy mừng thầm giấu không được.

Thuần Vu Quyết đã nhìn ra, lại tức giận kêu to: “Người cười cái gì?”

“Không có không có, tiểu Quyết đừng nóng giận a!” Tần Nghị nhanh chóng trấn an: “Ta chỉ là cao hứng, tiểu Quyết lo lắng cho ta.”

“Ai, ai lo lắng người! Không, không biết xấu hổ!” Thuần Vu Quyết sốt ruột liền lấp bắp, vẻ mặt đỏ bừng biện giải.

Tần Nghị đưa tay nắm chặt cằm Thuần Vu Quyết, không cho hắn trốn tránh ánh mắt mình, thấp giọng nói: “Vẫn là khả ái như vậy, căng thẳng một chút liền lấp bắp.....”

Môi Tần Nghị càng ngày càng tiếp cận, Thuần Vu Quyết muốn chạy trốn, lại sa vào hai ánh mắt ôn nhu kia, muốn động cũng không thể động đây.

Thoáng chốc sẽ.....

“Điện hạ, ngài tìm ta – ách?” Hà Tịch một chân đã bước vào thư phòng, một chân còn ở bên ngoài, vẻ mặt xấu hổ sưng sờ tại chỗ, tiến cũng không được lùi cũng không xong.

“Nga, là Hà Tịch a, tiến vào.” Tần Nghị hạ mặt thật dày, trấn định tự nhiên buông ra Thuần Vu Quyết, bắt tay đi trở về trước thư án. Thuần Vu Quyết đỏ bừng mặt, cơ hồ bả đầu cúi thấp gần như muốn chạm đất, trong lòng vụng trộm đem Tần Nghị kia mắng đến cầu huyết lâm đầu!

“Khụ khụ khụ.” Hà Tịch làm bộ ho khan hai tiếng, dùng nắm tay che lại môi không cho hai người nhìn ra bản thân đang cười trộm, sau đó bước nhanh đi vào thư phòng, cuối cùng còn tò mò đối Thuần Vu Quyết trừng mắt nhìn.

Thuần Vu Quyết thấy thế, lại càng không dám ngẩng đầu !

“Khụ khụ,” Hà Tịch đằng hắng cổ họng, ngẩng đầu hỏi Tần Nghị: “Không biết điện hạ kêu thuộc hạ đến có chuyện gì?”

Tần Nghị lật lật cuốn sổ trên thư án, sau đó nhìn phía Hà Tịch, nói: “Người có biết hay không Phượng Tê Các có đại sự xảy ra?”

Hà Tịch tâm đầu khê động, mặt ngoài lại bất động thanh sắc hỏi: “Phượng Tê Các xảy ra chuyện? Là chuyện gì?”

“Nga, người còn chưa thu được tin tức cũng không kỳ quái, ngày hôm đó người đang ở Phương Hoa Lâu.” Tần Nghị thản nhiên nói: “Hôm hội chùa, Phượng Thần Anh cùng Đường Phi ra ngoài, gặp vài tên thích khách võ công cao cường.”

“Cái gì?!” Hà Tịch cả kinh, có chút kích động hỏi: “Kia, kia Đường Phi hấn.....”

“Nghe nói thích khách này vốn là hướng về phía Đường Phi, không biết Đường Phi đắc tội với ai, thế nhưng xuất động tử sĩ võ công cao cường như vậy.....” Tần Nghị âm thầm đánh giá sắc mặt Hà Tịch, tiếp tục nói: “Bất quá may mắn có Phượng Thần Anh ở đó, Đường Phi nhưng thật ra đã kiếm trở về một cái mạng nhỏ.”

Kỳ thật buổi sáng hôm nay, chuyện Tần Nhan ở Phượng Tê Các nháo động không lâu đã bị các vương gia khác biết được, sau Phượng Tê Các cũng thả ra tin tức, nói Các chủ gặp chuyện, bản thân bị trọng thương, cần bản không có đề cập tới Đường Phi. Hắn biết được tin tức này, vẫn là bởi vì có người ở trên án thư của hắn thả một phong thư nặc danh, bên trong viết rõ chân tướng của sự kiện ám sát, còn nói cho hắn bên trong thích khách có một người giữ lệnh bài thái tử phủ. Mà người kia, hắn cũng không biết là ai, cũng nghĩ không ra là ai. Một kẻ có thể ở thái tử phủ đến đi tự nhiên, thậm chí có thể thu được tin tức Phượng Tê Các, nhất định không đơn giản, chỉ là vì cái gì muốn cấp cho hắn tin tức đâu? Chẳng lẽ là muốn giúp hắn?

“Ám sát Đường Phi?! Như thế nào lại.....” Hà Tịch có chút thất thần, thì thào tự nói: “Vì cái gì muốn giết hắn? Đường Phi căn bản cái gì cũng chưa làm a.....”

Tần Nghị trong mắt tinh quang chợt lóe, tiện đà lại khôi phục bộ dáng ôn nhu, cười nói: “Người đừng lo lắng, nếu Đường Phi là bằng hữu của người, như vậy chuyện này bốn vương liền giao cho người âm thầm đi thăm dò. Thái tử phủ cùng Phượng Tê Các không hợp nhau mọi người đều biết, nay xảy ra việc này khó tránh khỏi chọc người khác chỉ trích, vì thái tử phủ cũng tốt, vì Đường Phi cũng tốt, người nhất định phải hết sức tra ra chân tướng, nhớ lấy hành động không cần quá lớn, để tránh dẫm vào kinh xà.”

“Dạ, thuộc hạ tuân mệnh.”

Sau khi Hà Tịch rời đi, Tần Nghị mới xoay người nhìn Thuần Vu Quyết nói: “Người thấy thế nào.”

“Hà Tịch có vấn đề.” Thuần Vu Quyết lạnh lùng nói.

“Không sai, so với lần trước nghe đến Đường Phi trúng độc, lần này Hà Tịch thật sự là quá mức bình tĩnh, tựa như đã sớm biết Đường Phi không có việc gì.” Tần Nghị nói, hướng hồ hắn không có nói thẳng Đường Phi lông tóc chưa tổn hại, mà chỉ nói hắn vận khí tốt “kiếm trở về một cái mạng nhỏ”, bình thường nói những lời này đều làm cho người ta nghĩ lầm đối phương nhất định bị thương, cho dù không phải thiếu cánh tay hay gãy chân, ít nhất vết thương nhẹ không thể thiếu. Nhưng mà Hà Tịch chẳng những không có bất luận lo lắng cùng kích động nào, hắn còn cố ý giả vờ kinh ngạc, che dấu không được trấn định mà trả lời, chứng minh hắn đã sớm biết Đường Phi không có trở ngại.

“Vậy người còn cho hắn đi điều tra?” Thuần Vu Quyết khó hiểu nhìn Tần Nghị hỏi, nếu Hà Tịch thật là nội gián, đem hết thảy căn cứ chính xác bắt lợi chỉ về hướng thái tử phủ, như vậy tội danh thái tử phủ ám sát Các chủ Phượng Tê Các đã có thể thật sự kết án.

“Bởi vì ta đối với hắn còn ôm một tia hy vọng a.....” Tần Nghị buồn bã nói, Hà Tịch theo hắn gần mười năm, hắn so với ai khác đều không hy vọng Hà Tịch là nội gián.

Thuần Vu Quyết sửng sốt, rồi sau đó nắm chặt hai đấm, nói: “Nếu đến lúc đó người không hạ thủ được, ta sẽ làm.” Hà Tịch là bằng hữu của hắn, cùng với việc để hắn chết ở trong tay người khác, không bằng tự tay giải quyết.

Tần Nghị cười khổ, không có lắc đầu cũng không có gật đầu, hắn không hạ thủ giết được Hà Tịch, lại càng không nhẫn tâm để cho Thuần Vu Quyết xuống tay. Cho nên Hà Tịch, người trăm ngàn lần đừng làm cho chúng ta thất vọng!

Phúc vương phủ.

Tần Chiêu ôm hai má sưng đỏ, giận dữ nhìn Tần Nhan, nhưng cái gì cũng không dám nói, chỉ hung hăng lau đi tơ máu khóe miệng, lui ở một bên âm thầm chờ có một ngày nhất định sẽ báo mối thù một quyền này!

Tần Nhan vẫy vẫy tay, lạnh lùng nhìn Tần Chiêu, nói: “Nếu không phải xem người là huynh đệ, hôm nay sẽ không chỉ một quyền đơn giản như vậy!”

Tần Chiêu phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt khó coi tới cực điểm, nói: “Vi huynh hiểu được.” Hừ, huynh đệ?! Ta xem ra vì bản thân đối với người còn có giá trị lợi dụng đi?!

“Lúc ấy ta nhớ rõ đã nói qua, không được đối Phượng Thần Anh xuống tay, vì cái gì hắn còn bị trọng thương?!” Tần Nhan trong mắt tràn đầy ngoan lệ tối tăm.

Tần Chiêu trong lòng nhảy dựng, vội vàng giải thích nói: “Này thật sự không liên quan đến vi huynh, lúc ấy là Lam Tử Tương toàn quyền lập kế hoạch chuyện này, hắn làm như vậy vì huynh cũng không rõ!” Tiểu

tiện nhân kia chẳng những hại hấn không công tổn thất năm tử sĩ, còn dám vi phạm mệnh lệnh của hấn làm xằng bậy, cho dù hấn không chết, trở lại Phúc vương phủ cũng sống không được!

“Bất quá cũng coi như Lam Tử Tương kia còn chút thông minh, biết giấu một khối lệnh bài thái tử phủ, đem sự tình giả họa cho thái tử. Hiện tại Phượng Tê Các nhờ ta âm thầm điều tra việc này, nhưng thật ra cho ta một cái cơ hội để thái tử phủ ra đầu chịu trận!” Tần Nhan trong mắt hiện lên mưu tính lạnh như băng, tuy rằng Thần Anh nói qua trước khi đem năng lực Tần Nghi hoán toàn nắm rõ ràng, thì không nên quá sớm chống lại hấn, bất quá hiện tại chuyện này đúng là cơ hội tốt, nói không chừng còn có thể làm cho phụ hoàng trực xuất, phế đi vị trí thái tử của Tần Nghi!

“Không biết đệ đệ muốn làm như thế nào?” Tần Chiêu đứng ở bên người hấn thật cẩn thận hỏi.

“Hừ, người không cần biết nhiều, thời điểm ta cần người phối hợp thì sẽ thông tri cho người.” Tần Nhan lạnh lùng cười, tiếp theo lại đem tấm lệnh bài thái tử phủ mà Thiết Hoán giao cho hấn kia lấy ra đưa cho Tần Chiêu, nói: “Hiện tại ta muốn người đem cái này tạo ra hai tấm lệnh bài giả giống nhau như đúc.”

“Dạ.” Tần Chiêu tiếp nhận lệnh bài, vết máu mặt trên đã sớm bị rửa sạch sẽ, chữ “Nghị” ngay chính giữa lóe lên ánh sáng lạnh đặc hữu của kim loại, Tần Chiêu bỗng nhiên hiểu được Tần Nhan có chủ ý gì. Vụng trộm nhìn Tần Nhan liếc mắt một cái, Tần Chiêu thầm nghĩ Ngũ đệ này khẩu vị thật đúng là không nhỏ!

Thời điểm tháng ba, đúng là khi xuân hàn vừa nổi, nhưng mà một đêm này tựa hồ so với gió tuyết phương Bắc thổi tới còn muốn lạnh hơn, lạnh đến lòng người đều ần ần đau.

Đường Phi ngồi ở trên ghế đá viện ngoại, ngơ ngác nhìn mặt trăng lưỡi liềm trên trời đêm. Trong lòng có đủ loại tư vị, hấn lại nói không ra một loại nào trong đó. Hôm nay buổi chiều thời điểm Cốc Dương đến tìm hấn, hấn còn tưởng rằng Phượng Thần Anh ánh mắt có thể chữa trị, ai biết.....

A, Đường Phi chưa xót cười, rốt cuộc không thể nhìn thấy sao? Cặp ánh mắt kia, không bao giờ nữa có thể khôi phục sáng rực như trước. Nghĩ đến đây, Đường Phi mới giựt mình, nhận thấy bản thân chưa từng thật sự nghiêm túc cùng ánh mắt kia đối diện qua. Hấn chưa bao giờ sợ cùng ánh mắt người khác đối diện, hấn tổng cho rằng trốn tránh mắt người khác là một loại hành vi yếu thế, cho nên hấn dưỡng thành thói quen nhìn mắt đối phương khi nói chuyện. Giống như thời điểm vừa nhận thức Phượng Thần Anh, hấn không chỗ nào sợ hãi nhìn thẳng vào cặp mắt phương xinh đẹp lại mang theo tà khí của hấn. Nhưng là từ thời điểm nào, hấn bắt đầu trốn tránh ánh mắt đối phương đâu? Là từ khi Phượng Thần Anh đối hấn nói thích sao? Tình cảm quá mức mãnh liệt quá mức ôn nhu trong cặp mắt đó, đồng thời cũng tràn ngập thuộc tính xâm lược, bị hấn nhìn trong lòng tổng hội dâng lên từng đợt rung động xa lạ, làm cho hấn theo bản năng cảm giác được nguy hiểm. Cho nên hấn lựa chọn không nhìn, lựa chọn trốn tránh.

Đường Phi rõ ràng bản thân rất ích kỷ, bản tính lạnh tình, cho nên đối với mỗi một người hoặc mỗi một chuyện, hấn sẽ không thật sự đưa ra quá nhiều tình cảm, theo bản năng dùng mặt nạ vô tình lạnh như băng đi bảo hộ chính mình. Ba tuổi năm ấy, chính mắt thấy mẫu thân bị nam nhân đã nói yêu nàng cả đời lừa gạt, vứt bỏ, cuối cùng tuyệt vọng tự sát. Bị cái gọi là “phụ thân” mang về cái gọi là “nhà”, bị kẻ mẫu ngược đãi suốt năm năm, cuối cùng bị vứt bỏ ở cửa cô nhi viện. Tuổi thơ bất hạnh tạo cho hấn tính cách vụn vặt, không hề tin tưởng tình cảm, cũng không tin tưởng bất luận kẻ nào. Cho nên thời điểm biết Trần Thần thích hấn, hấn cũng có thể không kiêng nể gì đi thương tổn đối phương, đương nhiên nhận thấy Trần Thần đối với hấn rất tốt, chính mình lại không trả giá một tia tình cảm, sau đó mắt lạnh xem câu nói “thích” của Trần Thần có thể bảo trì được bao lâu. Sau khi chuyện ngoài ý muốn phát sinh, hấn ngạc nhiên nhận ra kỳ thật bản thân đối với Trần Thần là có tình cảm, hấn vẫn muốn đáp lại Trần Thần một câu nói “thích”. Nhưng mà phương diện này bao hàm tình cảm hay là ả náy đối với hấn nhiều hơn? Như vậy, đối với Phượng Thần Anh thì sao? Chính mình đối với hấn lại là tình cảm thế nào?

Cửa phòng “kèo kẹt” một tiếng mở ra, Phượng Thần Anh bàn tay không bị thương cầm một ngọn nến, ngọn nến màu đỏ nhảy lên chút quang mờ nhạt, mỏng manh, lại vô chừng làm cho người ta cảm giác được ấm áp.

“Đường Phi? Người ở đâu?” Hai mắt mù, Phượng Thần Anh chỉ theo bản năng hơi hơi nghiêng đầu, dùng lỗ tai lắng nghe hết thấy thanh âm bên ngoài. “Người tới đây được không, cẩn thận một chút, hôm nay ta không có nghe thấy thanh âm hạ nhân đến đốt đèn, trong viện rất tối, cẩn thận đừng ngã.”

Trên thân vẫn đang quấn băng vải, chỉ là qua loa khoácmột kiện áo choàng, băng vải thật dày che miệng vết thương dữ tợn trên người hắn, chúc quang mờ nhạt trên tay chiếu sáng gương mặt tái nhợt của Phương Thần Anh, cảm giácôn nhu mà ấm áp.

Phương Thần Anhnhìn không thấy, đến tột cùng là như thế nào cảm lấy nền rồi thấp sáng, sau đó lại đi ra ngoài cửa tìm hắn?

Cái mũi cay cay, Đường Phi bỗng nhiên rất muốn khóc, ôm Phương Thần Anh khóc một hồi. Chưa từng có người bởi vì hắn thấp ánh sáng chiếu sáng con đường phía trước, chỉ có Phương Thần Anh, ở trong đêm tuyết mùa đông rét lạnh, dẫn theo đèn lồng ở cửa nhà chờ hắn, trong màn đêm tối đen chỉ duy nhất ánh nền của hắn, cho dù nhìn không thấy, hắn cũng không cần. Thấp sáng ánh nền, đơn giản chỉ vì Đường Phi cần.

Lần đầu tiên, Đường Phi có loại cảm giácđược cứu chuộc.

Phương Thần Anh không nghe thấy câu trả lời, nhưng trong không khí rõ ràng có hơi thởquen thuộc kia. Không hiểu, Phương Thần Anh tâm khê nhảy lên, có chút bối rối hô: “Đường Phi – àn!”

Trên môi có xúc cảm vi lạnh, cũng rất ướt át mềm mại, là hương vịPhương Thần Anh thích nhất. Đáng tiếc, ngườikhó có được một lần chủ động,rất nhanh lại ly khai môi hắn.

“Đêm đã khuya, đừng cảm lạnh.”

Phương Thần Anh lần đầu tiên nghe được thanh âm Đường Phi nguyên lai cũng có thể thực ôn nhu, không giống lúc trước mang theo lạnh lẽo cứng rắn cùng trào phúng, mà là cúi đầu trầm trầm, tựa như từ trong gần bó lưu luyến, vô tận thâm tình mà thốt ra thanh âm. Làm cho người ta tâm động, làm cho người ta trầm mê.

Nền trên được được người cẩn thận tiếp nhận, bàn tay bị thương được ôn nhu nâng lên đặt ở trong một bàn tay khác mang theo hàn khí lại dày dặn khô ráo, Phương Thần Anh chậm rãi giương lên một cái thần nhiên tươi cười, hạnh phúc mà thỏa mãn. Nhân sinh, chỉ cần tìm được một người có thể ở trong bóng đêm nắm tay người, không xa không rời cùng người đi hết cả đời, đó đã là không uống. Phương Thần Anh nghĩ, tuy rằng chỉ có giờ khắc này, nhưng cũng rất đủ.

Giúp đỡ Phương Thần Anh nằm xuống trên giường, nhìn hắn sắc mặt tái nhợt, Đường Phi trong lòng càng phát ra chua xót. Rõ ràng một khắc trước còn hăng hái không ai bì nổi, bỗng nhiên đã bị báo cho biết rốt cuộc không nhìn thấy, cả hắn thân là người ngoài cuộc cũng cảm thấy khó chịu, huống chi là đương sự?

“Về sau không cần làm chuyện nguy hiểm như vậy, có cái gì thì kêu ta một tiếng, ta sẽ vẫn đợi ở bên cạnh người.” Đường Phi cấp Phương Thần Anh dịch dịch góc chăn, nhẹ giọng nói.

Phương Thần Anh nghe vậy nhú mồm, nói: “Cái gì kêu là chuyện nguy hiểm? Phương Tê Các là một tay ta thành lập lên, cho dù nhắm mắt lại ta đều có thể bước đi, huống chi chỉ là ra một cái cửa phòng thôi.”

“Phải phải phải, không biết ngày hôm qua là người nào ở trên giường chính mình, không cẩn thận đụng vào cạnh giường, trên đầu nổi lên một cục sưng, kêu đau suốt cả buổi.” Đường Phi tức giận nói: “Người kia người nhận thức sao?”

“Không quen!” Phương Thần Anh mặt cũng không hồng một chút, kiên quyết phủ nhận: “Bổn đại gia như thế nào nhận thức một kẻ gốc như vậy?”

“Sách !” Đường Phi bị da mặt dày của hắn chọc tức nói không ra lời, vươn tay nhắm ngay trán Phương Thần Anh hung hăng bầm một chút.

“Nga!” Phương Thần Anh đau hô một tiếng, bắt được tay Đường Phi vừa định rút về, ủy khuất nói: “Người như thế nào hạ thủ nặng như vậy a!”

“A,” Đường Phi nhện không được gọi lên khoe miệng, nghiêng người ở trên cái trán sưng đỏ của hắn ấn một cái hôn, sau đó ở bên môi hắn cố ý thở ra nhiệt khí ái muội nói: “Như vậy còn đau không ?”

Phương Thần Anh đầu nổ tung một tiếng, lão thiên gia a, các vị thần tiên Phật tổ Bồ Tát a! Hắn ước gì bản thân hiện tại có thể nhìn thấy a! Biểu tình hiện tại của Đường Phi nhất định mê chết người! Nhiệt huyết phun trào, Phương Thần Anh chẳng những đem Lam Tử Tươngđã chết kia tha ra mắng đến mười tám đời

tổ tông, còn đem các lộ thần tiên cũng ân cần thăm hỏi qua một lần, như thế nào lúc trước độc châm trúng chỗ nào không trúng, lại cố tình trúng ở giữa ánh mắt hãnh chí! Làm hại hân bỏ lỡ mất một cảnh sắc xinh đẹp nhất!

Trong khi đang mắng, Phượng Thần Anh cũng đã đồng thời hung hăng cắn môi của Đường Phi.

Hôn nồng nhiệt qua đi, Đường Phi thở hổn hển tựa vào đầu vai Phượng Thần Anh – đương nhiên rất cẩn thận tránh được chỗ bị thương của hân, nói: “Bị thương còn mãnh liệt như vậy, không sợ miệng vết thương vỡ ra?”

Phượng Thần Anh ở vị trí cầm cùng cổ của Đường Phi, thực không thành thật hạ xuống một cái lại một cái nụ hôn nóng rực, hai tay ôm chặt thắt lưng gò rấn chắc, ách thanh nói: “Đêm nay lưu lại đi, chúng ta cùng nhau ngủ.”

Thanh âm rõ ràng dẫn theo tình dục làm cho Đường Phi không khỏi cười ra tiếng, nói: “Không được, miệng vết thương của ngươi còn chưa có khép lại.” Từ khi bị thương đến bây giờ mới qua hai ngày, Phượng Thần Anh có năng lực cỡ nào cũng không có khả năng nột trong hai ngày vết thương khép miệng. Cảm nhận được nhiệt tình của Phượng Thần Anh, Đường Phi có chút hối hận đã trêu chọc hân.

“Chớ đi.” Phượng Thần Anh ôm Đường Phi: “Ta cái gì cũng không làm, chỉ là muốn ngươi bồi ta, ngươi cũng đã hai ngày không có hảo hảo nghỉ ngơi.” Đường Phi sợ cùng Phượng Thần Anh đồng giường ngủ sẽ đề lên miệng vết thương, lại sợ hân ngủ ở gian ngoài sẽ không nghe được Phượng Thần Anh gọi hân, cho nên cơ hồ mỗi đêm đều ghé vào bên mép giường ngủ tạm. Cho dù hiện tại không nhìn thấy sắc mặt Đường Phi, Phượng Thần Anh cũng có thể đoán ra hân nhất định thực mệt mỏi.

Vẫn là, bị Phượng Thần Anh kéo lên giường.

Đường Phi bất đắc dĩ nhìn một tay trọc dịch, cười khổ. Tuy nói không có chân thương thực đan làm, nhưng hân chung quy không đành lòng để Phượng Thần Anh cố nén dục vọng ôm hân ngủ một buổi tối, đành phải ủy khuất tay của mình giúp hân giải quyết.

Nhìn nhìn Phượng Thần Anh đã phát tiết qua một lần dục vọng nằm bên người hân buồn ngủ, Đường Phi không khỏi nhớ tới trước kia, người này một khi phát tình liền giống như không bao giờ biết mệt, thường thường không đem hân ép buộc đến ngất xỉu cũng sẽ không dừng tay. Đêm nay bất quá chỉ dùng tay để giúp hân một hồi đã mệt mỏi, nhất định là bởi vì bị thương lại còn trúng độc đi?

Đường Phi cẩn thận tránh đi Phượng Thần Anh muốn xuống giường, lại bị Phượng Thần Anh mơ mơ màng màng ôm lấy thắt lưng, lẩm bẩm nói: “Ngươi đi đâu? Đùng đi.....”

“Ta đi rửa tay một cái, rất nhanh sẽ trở lại.” Đường Phi nhẹ giọng dỗ, Phượng Thần Anh nghe thế mới buông lỏng, còn không quên dặn Đường Phi “Nhanh trở về.”

Đường Phi bật cười lắc đầu, hân như thế nào cảm thấy Phượng Thần Anh sau khi bị thương giống như yếu ớt đi rất nhiều? Quả nhiên bình thường cường thể như thế nào, cũng bất quá là một mao đầu tiểu tử mới hai mươi mà thôi.

Xuống giường, Đường Phi liền đi đến bồn nước rửa sạch tay. Sau đó nghĩ nghĩ vẫn là quyết định đem nước đổ đi, nếu Mặc Trúc ngày mai nhìn ra cái gì, Đường Phi còn không xấu hổ đến chết? Hân cũng không giống Phượng Thần Anh, không biết xấu hổ như vậy.

Đem nước đổ vào vườn hoa bên ngoài tiểu viện, vừa muốn xoay người về phòng, liền cảm giác được một đạo tầm mắt sắc bén thẳng tắp theo dõi hân.

“Ai !” Đường Phi mạnh mẽ nhìn về phía đầu tường, trong bóng đêm cái gì cũng không thấy rõ lắm, chỉ có thể nhìn đến hình dáng thản nhiên, Đường Phi khẳng định đó là một người.

Không ai trả lời, Đường Phi cảnh giác nhìn người nọ, thử thăm dò hỏi: “Vô Tướng? Là người sao?”

Người nọ vẫn như cũ không có trả lời, Đường Phi sắc mặt trầm xuống, không phải Vô Tướng! Chẳng lẽ lại là thích khách?

Vừa định cầm lấy mộc bồn trong tay ném qua, viện ngoại lại một trận tranh cãi âm ỉ.

“Người tới! Có thích khách!”

Là thanh âm Thiết Hoán. Đường Phi vừa định kêu, người đứng ở trên đầu tường kia bỗng nhiên nói chuyện.

“Hảo hảo chiếu cố hân.”

Thanh âm rất êm tai, trầm thấp ôn nhu giống như một trưởng bối từ ái, Đường Phi kết luận người này tuổi hẳn là ở bốn mươi, năm mươi, chỉ có tiếng người ở độ tuổi này, mới có một loại trầm tĩnh trải qua thời gian rèn luyện.

Thiết Hoán đã mang theo đại đội thị vệ vọt vào, trong nháy mắt ánh lửa chiếu sáng tiểu viện, Đường Phi mở mắt nhìn thấy được mặt mày người nọ, nhưng mà mới đối mặt, người nọ liền biến mất ở trên đầu tường. Tốc độ cực nhanh, thân hình quỷ dị, làm cho Đường Phi nghĩ đến bản thân gặp quỷ.

61. Chương 61: Thế Cục Thay Đổi

Thiết Hoán là người đầu tiên vọt tới bên người Đường Phi, Đường Phi đang nhìn phía đầu tường về mặt suy nghĩ sâu xa.

“Công tử, người có nhìn thấy bộ mặt thích khách kia?” Thiết Hoán có chút lo lắng hỏi, hẳn đã nhiều ngày đem Phụng Tê Các phòng thủ cẩn thận, không ngờ thích khách này cứ nhiên có thể đột phá nhiều phòng tuyến như vậy, thần không biết quỷ không hay vào Diên Phi viện. Nếu không phải hân ánh mắt sắc bén phát hiện khác thường, nhanh chóng dẫn người chạy lại đây, Phụng Lâm công tử chỉ sợ đã gặp phải bất trắc!

“Không thấy rõ ràng, kinh công của hân so với Phụng Thần Anh còn lợi hại hơn.” Đường Phi cau mày, nghĩ nghĩ còn nói: “Ta cảm thấy, hân không phải thích khách.”

“Cái gì?” Thiết Hoán sửng sốt, hỏi: “Công tử, ngài nói cái gì? Người nọ không phải thích khách?”

“Tuy rằng ta không nhìn thấy chân diện mục của hân, nhưng mà ta có thể xác định hân không có che mặt.” Đường Phi nói, lúc trước đám sát thủ đều là che mặt, mà người này thì không. “Còn có, ta không cảm giác được người kia có sát khí, thậm chí không có một tia ác ý. Hân hẳn là đứng ở chỗ này thật lâu, nhưng vẫn không hề động thủ, cái này không hợp với lẽ thường.”

“Không có sát khí?” Thiết Hoán nghe xong Đường Phi nói cũng trầm tư không thể lý giải: “Công tử, người xác định đối người kia không có ẩn tượng.”

“Không có.” Đường Phi lắc đầu: “Bất quá, hân trước khi đi nói với ta một câu kỳ quái.”

“Nói cái gì?” Thiết Hoán trầm giọng hỏi.

“Hân nói với ta, hảo hảo chiếu cố hân.” Đường Phi trầm nghĩ, người kia nói “Hân”, hẳn là chỉ Phụng Thần Anh đi? Nhưng mà, người thần bí này cùng Phụng Thần Anh có gì quan hệ?

Thiết Hoán ngược lại nghe xong Đường Phi nói những lời này, sau sắc mặt mạnh mẽ biến đổi, kinh nghi bất định nghĩ, chẳng lẽ là vị kia? Không, không có khả năng, hân không có khả năng ra ngoài, người đó ngủ say bất tỉnh, hân như thế nào sẽ bỏ được hân xuống, ngàn dặm xa xôi chạy tới nơi này?

“Công tử, việc tối nay thỉnh không cần nói cho Các chủ, những lời này cũng chỉ có người biết ta biết, chớ để người thứ ba biết được!”

Đường Phi sửng sốt, xem Thiết Hoán sắc mặt ngưng trọng, tuy rằng không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng cũng vẫn là trịnh trọng nói một chữ “Hảo”.

“Đường Phi, Đường Phi?” Có thể là bên ngoài động tĩnh quá lớn, đánh thức Phụng Thần Anh còn chưa ngủ say, nên mới lớn tiếng kêu tên Đường Phi.

“Hừ !” Đường Phi đối với đám người Thiết Hoán làm ra một động tác có lên tiếng, sau đó hướng về cửa hô to: “Ta đến liền!” Quay đầu đối Thiết Hoán vô thanh nói: “Các người mau rời đi, tận lực đừng phát ra thanh âm.”

Thiết Hoán biết Đường Phi sợ Phượng Thần Anh lo lắng, gật gật đầu, mang theo bọn thuộc hạ nhẹ nhàng rời đi.

Đường Phi tùy tay đem bồn nước để qua một bên, sau đó vào phòng.

“Có chuyện gì vậy? Ta giống như nghe được bên ngoài thực ồn ào.” Phượng Thần Anh đã ngồi dậy, nghiêng đầu hỏi Đường Phi.

“Là ta không cẩn thận đem mộc bồn đánh rơi trên mặt đất, thị vệ nghĩ đến xảy ra chuyện gì cho nên tiến vào nhìn, ta đã giải thích rõ ràng.” Đường Phi tiến lên giúp đỡ Phượng Thần Anh một lần nữa nằm trở về: “Không có việc gì, mau ngủ đi, ta ở ngay bên cạnh người.”

“Àn.” Phượng Thần Anh nhẹ giọng đáp lời, tay lại nắm chặt tay Đường Phi, thẳng đến khi đã ngủ cũng không có buông ra.

Đường Phi nhìn gương mặt Phượng Thần Anh ngủ say, nhú chặt mày ẩn chứa nồng đậm lo lắng, thần bí nhân kia, đến tột cùng là ai? Hắn nhận thức Phượng Thần Anh sao ?

Nhưng mà, chuyện làm người ta không tưởng được lại đã xảy ra!

Mùng năm tháng ba, ngày thứ ba sau khi Các chủ Phượng Tê Các Phượng Thần Anh gặp chuyện, Hiền vương Tần Nhan đang bồi Vương phi du ngoạn cũng xảy ra chuyện, vì bảo hộ Vương phi Hiền vương chịu một vết thương nhẹ, Vương phi bị kinh hách ngất xỉu đi, vương phủ chết gần mười người, thích khách phục kích tổng cộng năm người hoàn toàn bị diệt. Cùng một ngày, Phúc vương trên đường tiến cung diện thánh, tào ngộ tiếp năm tên thích khách, thị vệ bên người liều chết bảo hộ, tuy rằng đem thích khách đều giết sạch, nhưng Phúc vương vẫn là bị trọng thương.

Việc này vừa ra, triều đình khiếp sợ, đương kim Thánh Thượng long nhan giận dữ, hạ lệnh tra rõ việc này. Nhưng mà trên người mười tên thích khách hắc y thần bí, thứ tìm ra được càng thêm làm cho người ta khó có thể tin – là lệnh bài thái tử phủ! Triều thần lại ồ lên!

Sáng sớm mùng sáu tháng ba, đương kim thiên tử phái ra năm trăm Ngự Lâm quân vây quanh thái tử phủ. Thái tử phủ không người nào thêm chống cự, thái tử Tần Nghị vẫn bình tĩnh, thậm chí mặt mang mỉm cười bước lên xe ngựa Hoàng Thượng phái tới, lúc gần đi còn cùng Thuần Vu Quyết thực thân mật nói chuyện, dặn dò hẳn không cần lo lắng. Sau khi Thái tử vào cung, không gặp bất luận thẩm vấn cùng ngược đãi nào, trực tiếp bị giam lỏng ở tại U Hoa cung [tên một lãnh cung].

Sự ra đến tận đây, trên triều đình không một người dám đứng ra thay thái tử nói chuyện hoặc cầu tình, thậm chí cả sinh mẫu của thái tử, hoàng hậu nương nương Hoàng Diệp, Thích Thị cũng không lộ mặt, càng không có đến trước mặt hoàng thượng giúp nhi tử của mình nói chút lời hay. Quần thần đồng loạt nghị luận, thái tử lần này xem như gặp hạn, ngoại gia của hoàng hậu nương nương là Thái Phó đại nhân Thích Tử Hiền của tiên hoàng, được tiên hoàng ân sủng, năm đó đương kim Hoàng Thượng vẫn còn là thái tử, tiên hoàng liền thay con gái một của Thái Phó đại nhân cùng thái tử của mình chỉ phúc ban hôn, có thể nói Thích Thị là vị hoàng hậu do chính tiên hoàng thay mặt đương kim hoàng thượng khâm điểm.

Bất quá cũng có người nói, cho dù thái tử thật sự làm ra việc ám sát huynh đệ, Hoàng Thượng cũng không dám thật sự đem thái tử ra xử lý. Năm đó tiên hoàng khi còn tại thế, đã đối thái tử Tần Nghị sủng ái có thừa, thậm chí ngay cả những bài học võ lòng cũng là tự tay mình dạy. Còn nhớ rõ năm đó Tần Nghị chỉ có ba tuổi, không hiểu chuyện la hét muốn đòi tiên hoàng “làm ngựa cưỡi”, tất cả mọi người hoảng sợ quỳ xuống đất, đồ dành tiểu Tần Nghị không thể làm chuyện đại nghịch bất đạo như thế. Nhưng tiên hoàng lại đối mọi người không bận tâm cười cười, sau đó thật sự công lên tiểu Tần Nghị, nằm úp sấp quỳ trên mặt đất làm ngựa ở trong tấm cung đi một vòng, có thể thấy được tiên hoàng đối Tần Nghị sủng ái tới trình độ nào. Nghe nói năm đó lúc tiên hoàng băng hà, vì bảo hộ Tần Nghị tuổi còn nhỏ không bị chính biến cung đình mưu hại tánh mạng, để lại cho Tần Nghị một đường lui giữ mạng. Lời này là năm đó một nội thị hầu hạ bên người tiên hoàng truyền ra, tính chân thật mặc dù cần phải nghiên cứu thêm, nhưng cũng nhất định không phải là giả?

Trên triều đình bá quan văn võ chớp mắt một cái liền vạn biến, đã có rất nhiều đại quan tiểu viên biểu lộ trường của mình, trở thành người theo phe Hiền vương. Chỉ có một số rất ít, vốn là môn hạ của Thích Thái Phó hoặc đối tiên hoàng trung thành và tận tâm, tỏ vẻ một mực khinh thường phe phái của Hiền vương, tuy rằng không biểu hiện thái độ quá mức, nhưng vẫn đang đứng ở bên phía Tần Nghị.

Triều đình mấy ngày nay chấn động, thậm chí ngay cả Đường Phi không ra khỏi cửa cũng cảm giác được. Hẳn tuy rằng không xuất môn, nhưng Phượng Tê Các luôn có người ra vào không phải sao? Vài nữ đầu bếp được sự chấp thuận ra ngoài mua đồ ăn cùng đặt mua thêm lương du, ở trong thành chuyển vài vòng liền đem hết mọi việc mấy ngày qua hỏi thăm rõ ràng, một hồi về tới Các liền bắt đầu truyền mấy tin tức bát quái, nửa canh giờ chuyện thái tử bị giam lỏng liền truyền khắp Các từ trên xuống dưới.

Đường Phi chính là thời điểm lấy được cho Phượng Thần Anh nghe được, khi đó sự việc đã xảy ra một đoạn thời gian, Tần Nghị đã bị giam lỏng ở hoàng cung năm ngày.

Cấp Phượng Thần Anh uy xong được cùng bát canh bổ, Đường Phi một bên xoa bóp cho Phượng Thần Anh, một bên đem chuyện đã xảy ra bên ngoài nói cho Phượng Thần Anh nghe. Cuối cùng, Đường Phi dừng tay, vẻ mặt suy nghĩ sâu xa nói: “Người cảm thấy, chuyện này thật là Tần Nghị làm?”

Phượng Thần Anh biểu tình có chút ngoài ý muốn, tuy rằng nhìn không thấy mặt Đường Phi, vẫn là theo thói quen hướng về phía hắn, nói: “Người cảm thấy sao?”

“Ta cảm thấy,” Đường Phi hơi trầm ngâm, nói tiếp: “Nếu chỉ mỗi chúng ta bị tập kích, khả năng là Tần Nghị sẽ rất cao. Nhưng nếu sự kiện ám sát liên tiếp đều chỉ vào thái tử phủ, điểm này đã làm cho người ta hoài nghi. Nếu nói lần đầu tiên Lam Tử Tương không cẩn thận để lại lệnh bài thì cũng cho qua, nhưng hai lần ám sát saucung đều để lại dấu vết như vậy..... Lần đầu tiên là vô ý, thì lần thứ hai chính là cố ý, huống chi biết đâu còn lần thứ ba? Trừ bỏ có người muốn hãm hại Tần Nghị, ta nghĩ không ra khả năng thứ hai.” Nói tới đây Đường Phi bỗng nhiên nghĩ tới vài ngày trước, thần bí nhân kia, chẳng lẽ là hắn làm? Nhưng nếu hắn muốn giết Phượng Thần Anh vì cái gì muốn mình hảo hảo chiếu cố hắn? Đường Phi không có đem nghi hoặc trong lòng nói ra, Thiết Hoán đã dặn không thể để Phượng Thần Anh biết chuyện này.

Nghe xong Đường Phi đoán, Phượng Thần Anh trên mặt không thấy thoải mái, ngược lại trầm trọng hơn. Đường Phi sững sốt, hỏi: “Làm sao vậy? Ta nói không đúng?”

“Không phải, chính là bởi vì người đoán đại bộ phận đều đúng, ta mới sợ hãi.” Phượng Thần Anh nói thẳng ra tâm tình của mình.

“Có ý tứ gì?” Đường Phi khó hiểu: “Người là sợ sẽ lại có người đối chúng ta bất lợi?”

“Ai !” Phượng Thần Anh thật sâu thở dài, dựa vào cảm giác vươn tay xoa mặt Đường Phi, ôn nhu nhẹ vỗ về làn da tinh tế của hắn, nói: “Ta không phải sợ cái này, ta, Phượng Thần Anh cho dù đời này vĩnh viễn không thể nhìn thấy, trên đời người có thể giết được ta cũng không đến vài cái. Ta chỉ sợ người biết càng nhiều, lại càng không có cách nào rời khỏi nơi này. Người vốn không nên bị liên lụy vào.....” Thời điểm Phượng Thần Anh nói lời này thật có chút hối hận, sớm biết sự tình sẽ thoát khỏi khống chế của mình, sẽ không bao giờ đem Đường Phi kéo vào, cho dù thật sự tránh không được, bản thân cũng có thể hảo hảo bảo hộ hắn!

Đường Phi ngẩn ra, là như thế này sao? Nhớ rõ rất sớm trước kia, Hà Tịch đã nói qua với hắn những lời này, còn muốn hắn đi càng xa càng tốt..... Đi sao? Đường Phi giương mắt dừng ở cặp phượng mâu của Phượng Thần Anh, giống như bị bịt kín một tầng bụi mù, âm đạm, không ánh sáng. Nếu hắn thật sự đi rồi..... Nếu đến tiết thanh minh ngày đó, hắn thật sự trở về thế kỷ hai mươi mốt, Phượng Thần Anh, phải làm sao bây giờ? Cách thanh minh còn không đến hai mươi ngày, một ngày lại một ngày liên tục trôi qua, hắn cùng Phượng Thần Anh lại giống như ngấm hiểu ý nhau, không đề cập tới chuyện rời đi.

Đi, hay là – ở?

“Người yên tâm, ta sẽ không tự đi tìm lấy rắc rối, nếu không cũng sẽ không bình tĩnh tự nhiên như vậy.” Đường Phi bắt tay Phượng Thần Anh, bắt đầu thu thập bát đĩa. Vốn bên cạnh còn có Mặc Trúc hầu hạ, nhưng mà Đường Phi lo lắng đem Ưu nhi để cho người khác chiếu cố sẽ không tốt, mới bảo Mặc Trúc đi qua chiếu cố hắn, sau đó bản thân chiếu cố Phượng Thần Anh. Phượng Thần Anh nửa điểm dị nghị cũng không có, hắn ước gì Đường Phi ngày ngày đều vây quanh hắn.

“Đúng rồi Phi nhi, ta muốn ăn hoa quế cao cùng đậu phộng tồ của Phương Hoa Lâu, người có thể đi mua cho ta không?” Phương Thần Anh bỗng nhiên thân thủ giữ chặt tay áo Đường Phi, đối Đường Phi vẻ mặt lấy lòng cười nói.

Nghe được hai chữ “Phi nhi”, Đường Phi khóe miệng co rút, thanh âm cứng ngắt nói: “Hảo.”

Từ đêm đó Đường Phi chủ động dùng tay giúp Phương Thần Anh làm một hồi, Phương Thần Anh bỗng nhiên giống như thay đổi toàn bộ, chủ yếu biểu hiện đối với Đường Phi trở nên thực rất thích làm nũng, lúc nào cũng khắc khắc ước gì cùng Đường Phi dính chặt cùng một chỗ. Còn có chính là xưng hô đều thay đổi, từ gọi thẳng tên họ “Đường Phi” biến thành “Phi nhi”, bởi vì “Ái xưng” quá mức nữ tính hóa, làm cho Đường Phi thật sự thực chịu không nổi, vừa đưa ra kháng nghị, Hoa Phương Hoàng gia cư nhiên vẻ mặt thương tâm, bộ dáng muốn chết, cúi đầu vô cùng mất mát nói: “Người không vui sao? Ta chỉ nghĩ là làm cho quan hệ của chúng ta biểu hiện thân mật một chút.....” Bộ dáng bi thương kia, thậm chí ngay cả cặp mắt xám xịt cũng dẫn theo một tầng hơi nước thất vọng, Đường Phi tâm mềm nhũn, liền tùy ý hần đi. Không phải một cái xưng hô thôi sao? Thích gọi thế nào thì cứ gọi như thế, hần mới sẽ không giống như một tiểu ma đầu so đo nhiều như vậy! Sau đó, dưới tình huống Phương Thần Anh liều chết bày ra bộ dáng đáng thương cùng ngoan ngoãn, Đường Phi cũng khuất tùng ý nguyện Phương Thần Anh, gọi hần là “Thần Anh”.

“Kêu thêm Mặc Trúc, người không thích ta âm thầm phái người đi theo người, ít nhất hiện tại ra ngoài cũng mang theo Mặc Trúc. Để cho ta an tâm.” Phương Thần Anh lại dặn dò.

“Đã biết.” Đường Phi bất đắc dĩ đáp, kỳ thật hần biết Phương Thần Anh là có ý tốt, cho hần ra ngoài mua đồ ăn vặt chỉ là nhân tiện, tối trọng yếu là Phương Thần Anh muốn cho hần ra ngoài hít thở không khí. Ngồi buồn ở Diên Phi viện nhiều ngày, Đường Phi khí sắc đều kém.

Đợi Đường Phi sau khi ra ngoài, qua một hồi lâu, Phương Thần Anh trên mặt ôn nhu tiểu ý chậm rãi biến mất, thay vào đó là tối tăm lãnh khốc.

“Bảo Thiết Hoán đem người mang lại đây.” Thanh âm không mang theo một tia độ ấm vang lên, chỗ tối có một thanh âm nặng nề đáp: “Dạ!”

Ấm vệ linh mệnh mà đi, sau đó không lâu, Thiết Hoán mang theo Tần Nhan vào Diên Phi viện. Cùng lúc đó, Đường Phi dẫn Mặc Trúc vừa mới bước ra Phương Tế Các.

“Thần Anh !” Vừa mới tiến nhập Diên Phi viện, Tần Nhan liền vọt lên phía trước Thiết Hoán, lập tức chạy vào phòng ngủ Phương Thần Anh. Nhìn đến Phương Thần Anh trên vai phải quần đầy băng vải, tay trái cũng đồng dạng như vậy, hốc mắt đỏ lên, thiếu chút nữa không kiềm được rơi lệ.

Phương Thần Anh nhú mày thâm nghĩ, hai chữ “Thần Anh” này, nếu là Phi nhi của hần kêu thì thật dễ nghe, càng dễ nghe !

“Thần Anh, ánh mắt của người làm sao vậy?!” Tần Nhan một tiếng hét kinh hãi, không dám tin vươn tay ở trước mắt Phương Thần Anh quơ quơ, Phương Thần Anh hai mắt không có tiêu cự vẫn không nhúc nhích.

“Người, người nhìn không thấy?” Tần Nghi vô lực ngã ngồi ở mép giường, trên khuôn mặt tuần tú tràn đầy thống khổ cùng tự trách, miệng nức nở nói: “Tại sao có thể như vậy.....”

Phương Thần Anh than nhẹ một hơi, thân thủ vỗ nhẹ nhẹ Tần Nhan, an ủi nói: “Tiểu Nhan, đừng như vậy.....”

“Ta đi thỉnh ngự y cho người, ngự y trong cung y thuật rất cao, lại có rất nhiều dược liệu quý hiếm, người nhất định có thể thấy! Nhất định có thể!” Tần Nhan đã muốn rơi lệ đầy mắt, một bên vừa nói một bên cuống quýt đứng dậy định tiến cung thỉnh ngự y.

“Tần Nhan !” Phương Thần Anh khê quát một tiếng, Tần Nhan chấn động, chảy lệ lẳng lẳng nhìn Phương Thần Anh, hần rất ít khi rống đầy đủ họ tên mình.

“Ngồi xuống.” Ngự khí không cho phép cự tuyệt, Tần Nhan theo bản năng ngồi xuống.

“Ta chỉ là tạm thời nhìn không thấy, đợi một trận dư độc thanh trừ, tự nhiên có thể thấy lại.” Phương Thần Anh nhẫn nại tính tình giải thích nói.

Tần Nhan trên mặt vui vẻ, vội hỏi: “Thật sự? Thật sự không có vấn đề sao? Nếu không ta vẫn là thỉnh ngự y cho người, nhìn một cái để an tâm hơn.”

“Thật sự không cần, y thuật Cốc Dương ngươi còn không tin?” Phượng Thần Anh nói xong, chuyện vừa chuyển, ần ần mang theo khí thế lạnh thấu xương hỏi: “Người cùng Phúc vương lần lượt gặp chuyện là chuyện gì xảy ra?”

Tần Nhan sững sốt, lấy ra khăn trong lòng lau đi nước mắt trên mặt, người đã trấn định lại, thần nhiên nhiên trả lời Phượng Thần Anh: “Nga, là chuyện này a. Là Tần Nghị đối người xuống tay trước, nếu người của hắn làm việc không cẩn thận như vậy, ta liền mượn lệnh bài của hắn lưu lại dùng một chút cũng tốt.”

“Ta sớm đoán được hai sự kiện này cùng người không thoát được can hệ.” Phượng Thần Anh trong lời nói dẫn theo thần nhiên bất đắc dĩ: “Người đã điều tra ra người phục kích ta là của thái tử phủ?”

“Không sai.” Tần Nhan sắc mặt như thường, mang theo mỉm cười nói: “Ta đã điều tra rõ thân phận Lam Tử Tương gia, hắn là thái tử phủ phái đến Phượng Tê Các làm mật thám. Ta còn tra được, chuyện ‘Câu Hôn’ lần trước cũng là hắn xúi giục Nam viện phu nhân hạ. Xem ra việc ám sát người, bọn họ mưu tính đã lâu.” Tần Nhan chắc chắn Phượng Thần Anh đem sự tình giao cho hắn đi tra rồi, thì sẽ không tái phạm người khác âm thầm điều tra, Phượng Thần Anh đối hắn tín nhiệm là không thể nghi ngờ. Tần Nhan nhìn gương mặt tuấn mỹ phi thường của Phượng Thần Anh, trong mắt có si mê có yêu say đắm, càng nhiều là nhất định phải tính kế. Thời điểm hắn nghe Thiết Hoán nói, nam sủng kêu Phương Lâm gia bởi vì ở ngày đó gặp chuyện, biểu hiện quá mức yếu đuối vô năng, khiến Phượng Thần Anh thực chán ghét, thanh tỉnh sau liền đem nam sủng đó phái đến phòng hạ nhân, được một mã phòng chọn hắn làm người dọn phân ngựa, tin tức này tuy rằng chưa thể giải mối hận trong lòng hắn, nhưng cũng làm cho hắn tâm tình tốt!

“Ta nhớ rõ từng nói chuyện với người, chưa rõ ràng thực lực của Tần Nghị, trăm ngàn lần không cần xằng bậy, chiêu này của người, quá mạo hiểm!”

“Thì như thế nào? Đây là một cơ hội hiếm thấy, ta lần này tuy rằng mạo hiểm, nhưng cũng làm cho hắn bị giam lỏng ở lãnh cung! Hơn nữa phụ hoàng hôm qua đã triệu ta diện thánh, minh xác nói với ta muốn trục xuất hắn, ý tứ lập ta làm thái tử!” Tần Nhan trong giọng nói tràn đầy tự đắc không dấu được, thân thủ cầm tay phải Phượng Thần Anh, thâm tình nói: “Thần Anh, tương lai ta nếu đăng cơ vi đế, thiên hạ giang sơn này, tất cùng người chung hưởng! Của ta, cũng là của người!”

Nếu là từ trước, Phượng Thần Anh nghe như thế nhất định sẽ thực vui vẻ. Nhưng mà hiện tại, tâm hắn đã ở trên người Đường Phi, đối với hứa hẹn của Tần Nhan lại là có chút chán ghét phản cảm.

Phượng Thần Anh không còn hứng trí, miễn cưỡng cười nói: “Ân. Bất quá hiện tại đối với Tần Nghị, vẫn không thể không phòng. Chuyện này hắn biểu hiện quá trấn định, ta nghĩ hắn nhất định là để có sẵn tính toán, mấy ngày nay người lưu ý tốt hành động vài kẻ tâm phúc của Tần Nghị đi.”

Tần Nhan đối phản ứng của Phượng Thần Anh có chút thất vọng, Thần Anh không phải vẫn luôn muốn hắn nói vậy sao? Vì cái gì hiện tại hắn đưa ra hứa hẹn, hắn ngược lại một chút cao hứng cũng không có? Chẳng lẽ là bị thương, nên quá mệt mỏi? Tần Nhan đánh tan nghi hoặc trong lòng, đáp: “Đây là tự nhiên, ngày vây quanh thái tử phủ, ta liền lột bỏ binh quyền Thuần Vu Quyết, về phần Hà Tịch gia, bất quá chỉ là tiểu mưu thần, căn bản không dậy nổi nhiều sóng gió. Bất quá để an toàn, ta vẫn phái người để mắt bọn họ.”

Phượng Thần Anh gật gật đầu, chính lúc này, Thiết Hoán ở ngoài bỗng nhiên gõ gõ cửa, nói: “Lão gia, Cốc Dương đến đây.”

Tần Nhan sững sốt, cười cười nói: “Cốc Dương đến đây, ta cũng nên đi, hắn tính tình quái đản ta chịu không nổi.” Nói xong liền đứng dậy.

Lúc này Cốc Dương đẩy cửa tiến vào, nhìn đến Tần Nhan cư nhiên có mặt, khẽ híp mắt, nói: “Đây không phải Hiền vương sao! Ta đến thật không đúng thời điểm!” Nói xong Cốc Dương nói với Phượng Thần Anh: “Các chủ, muốn hay không ta lánh tránh một lát?”

“Không cần, không cần, bổn vương cũng muốn trở về, Cốc đại phu vẫn là hảo hảo xem Thần Anh đi!” Tần Nhan vội vàng gọi lại hắn, tuy rằng phi thường không thích Cốc Dương, Cốc Dương tựa hồ cũng không vừa

mắt hấn. Nhưng ai kêu người ta y thuật giỏi, ánh mắt Phượng Thần Anh có thể thấy hay không còn phải dựa vào hấn chứ! Tần Nhan sẽ không ngạc nhiên bởi vì nhất thời tức giận, chậm trễ việc chẩn trị ánh mắt Phượng Thần Anh. Tần Nhan lại xoay người cúi đầu ở bên tai Phượng Thần Anh nhẹ giọng nói: “Ta sẽ lại đến thăm người.” Sau đó đứng dậy đối Cốc Dương lễ phép cười cười, rồi bỏ đi.

Đợi Tần Nhan rời khỏi, Cốc Dương mới “Xuy” một tiếng, tức giận nói với Phượng Thần Anh: “Không muốn cùng hấn ở chung cũng đừng lấy ta làm cái cớ a! Ánh mắt của người này không phải sáng sớm ta đã tới xem hai lần rồi sao ? !”

“Được rồi, người đi rồi, người cũng nhanh chóng đi đi, Người nghĩ rằng ta muốn cùng người ở chung sao! Ta còn đang chờ mấy món điểm tâm ngọt của tiểu Phi nhi nhà ta đây!” Phượng Thần Anh không chút khách khí đáp lễ nói.

“Người người người!” Cốc Dương tức đến phát run, túm lấy cái hòm thuốc quát: “Về sau Hiền vương gia đến làm phiền người, người cho dù cầu ta đến giúp người thoát thân, ta cũng không đến!” Nói xong, thở phì phì chạy, trước khi đi còn không quên thuận tay giúp hấn đóng cửa lại.

Phòng trong lập tức an tĩnh, Phượng Thần Anh dựa vào đầu giường trào phúng cười, Tần Nhan a Tần Nhan, người trăm ngàn lần đừng làm cho ta đối với người thất vọng mới tốt a !

62. Chương 62

Đường Phi đã vài tháng chưa có tới Phương Hoa Lâu. Nơi này trước sau như một, tao nhã phú quý, mỹ nữ vẫn đa số thiếu số, trong Lâu vẫn không còn chỗ ngồi.

Đường Phi miễn cưỡng cười với Yến Tự đang dán trên cười mình mạnh mẽ phao mị nhãn, đương nhiên lão bản nương nơi này cũng quanh năm như một, nhiệt tình như lửa.

Vẫn là Mặc Trúc ở một bên thật sự nhìn không được, ho nhẹ một tiếng cảnh cáo nói: “Khụ khụ, Yến lão bản, nếu như bị lão gia biết ngài mình trương mục đảm chiếm tiện nghi công tử như vậy, khẳng định sẽ phải lấy hầm rượu ngon trả lại.”

Yến Tự cả người cứng đờ, dùng khăn lụa đỏ tươi che lại đôi môi đậm son, ha ha cười nói: “Ta chỉ là đã vài tháng không gặp Đường công tử, nhất thời kìm lòng không đậu! Sờ sờ một chút cũng sẽ không thiếu khối thịt nào!” Tuy rằng miệng nàng nói như vậy, nhưng người cũng đã ly khai Đường Phi, tay lại vẫn gắt gao kéo cánh tay Đường Phi không buông, nói: “Công tử, người đã thật lâu không có tới, tuy nói hôm nay là vì mua điểm tâm cho Phượng gia. Bất quá, ta vẫn muốn mời công tử ngồi xuống uống bát trà, không biết công tử có nề mặt hay không?”

Đường Phi tránh đi mị nhãn của Yến Tự, ngữ khí có chút khó xử: “Yến lão bản cũng không phải không biết con người Thần Anh, nếu bị hấn biết, Yến lão bản không xong, thì Đường mỗ cũng không hơn gì.” Đường Phi rất ít khi yếu thế, nhưng muốn mau chóng thoát khỏi người xinh đẹp phiền toái này, vẫn là tận lực làm bộ dáng ủy khuất như bất đắc dĩ khuất phục dưới uy phong của Phượng Thần Anh.

“Hừ! Phượng gia kia quả là một bình dấm chua bá đạo!” Yến Tự buồn bực phui, oán giận nói: “Lúc trước người cùng Hà công tử kia ở chỗ này uống trà nói chuyện, hấn liền lạng lẽ tránh ở trên lầu xem lên! Ghen tị sinh hờn dỗi cũng không tìm được sự lý luận, lại thích ở chỗ ta uống rượu giải sầu! Uống rượu thì thôi đi, còn ồn ào cái gì mà ‘Ta thương hấn như vậy, vì cái gì hấn cả tươi cười cũng không nguyện bỏ thí cho tam một cái’, người nói có tức hay không? Lúc trước mỗi khi uống quá chén, nếu không phải lão nương có lòng từ bi thu lưu hấn, hấn không biết đã sớm say chết ở góc nào rồi! Còn có thể như bây giờ ôm mỹ nhân về? Hiện tại lão nương sờ soạng người của hấn một chút thì đã là gì? Coi như cấp lão nương tiền thưởng đi!” Dứt lời, vừa vặn có một nữ hầu mang điểm tâm đã làm tốt tới, Yến Tự liền theo nàng ra ngoài, tự mình giúp Đường Phi đóng gói điểm tâm.

Đường Phi lẳng lẳng đứng tại chỗ, cả việc Yến Tự đi rồi cũng không biết, bên tai vẫn vang vọng lời Yến Tự nói. Mặc kệ Yến Tự là cố ý nói những lời này cấp Đường Phi nghe, hay là vô tình tiết lộ bí mật của Phượng Thần Anh, nhưng câu đó ở trong lòng Đường Phi kích khởi cơn sóng, thật lâu không thể bình phục là sự thật.

Nguyên lai, Phượng Thần Anh vẫn vụng trộm tránh ở chỗ tối nhìn hắn cùng Hà Tịch. Đường Phi bỗng nhiên cười khê ra tiếng, trên mặt mang theo ngọt ngào cùng sung sướng hiềm có, tên kia không phải nói sẽ không làm loại chuyện ngây thơ như vậy sao? Thật sự là không đáng yêu.....

Mặc Trúc vụng trộm quan sát Đường Phi, nụ cười ngọt ngào minh lãng trên mặt kia khiến tâm của Mặc Trúc thoáng lung lay. Gắt gao che ngực, Mặc Trúc mạnh mẽ nuốt nước miếng một cái, vụng trộm nhìn nhìn chung quanh, trong lâu hơn phân nửa nữ tử sắc mặt ứng hồng, khóe miệng mỉm cười lén lút đánh giá Đường Phi. Đáng chết, công tử bộ dạng anh tuấn, tươi cười xứng thượng như vậy, thật sự muốn đem linh hồn nhỏ bé của người khác đều câu đi! Khó trách thậm chí ngay cả lão gia cũng đã rơi vào trong đó!

Chỉ chốc lát sau, Yến Tự dẫn theo một cái đại thực hộp (hộp đồ ăn) màu đỏ thắm đi ra, xem như thế, bên trong sẽ không chỉ có hoa quế cao cùng đậu phộng tô.

Yến Tự tươi cười tiêu sái bước đến, Mặc Trúc tiến lên tiếp nhận thực hộp, cảm thấy nặng đến hoảng sợ, này giống như đã bỏ rất nhiều đồ này nọ a!

Nhìn đến Đường Phi ánh mắt dò hỏi, Yến Tự cười cười, giải thích: “Tuy nói Phượng gia người nọ có điểm bá đạo ích kỷ, cũng có điểm ngây thơ, bất quá hắn tốt xấu gì cũng đã giúp đỡ Phượng Hoa Lâu lâu như vậy. Hắn không phải bị thương sao? Phượng diện này có chút canh được bổ thân thể này nọ, phân lượng hơi nhiều một chút, ta xem như cho thêm công tử một phần. Nhìn người gây nhiều như vậy, đã vài ngày chiếu cố Phượng gia hắn là thực vất vả đi? Người cũng nên bồi bổ.”

Đường Phi đối Yến Tự cảm kích cười cười, sau đó trịnh trọng cảm tạ Yến Tự: “Cám ơn.” Không có giả dối an ủi hoặc làm bộ làm tịch lo lắng, Yến Tự tâm ý rõ ràng chân chân thật thật đặt ở thực hộp ba tầng này. Đường Phi là thật sự cảm kích Yến Tự.

Yến Tự sững sờ, rồi sau đó lộ ra một cái điềm đạm cười, không giống nụ cười quyến rũ thường lui tới, mà là thân nhiên cười yếu ớt. Yến Tự như vậy, còn đẹp hơn trước, giống như một đóa phù dung xuất thủy, thanh tao mà nhã nhặn.

Ra khỏi Phượng Hoa Lâu không xa, Đường Phi cùng Mặc Trúc đã bị người ngăn cản.

“Hà Tịch?” Đường Phi kinh ngạc nhìn người trước mắt, thái tử phủ bị Ngự Lâm quân vây quanh, Hà Tịch đi ra hắn là không dễ dàng. Từ khi đánh mất hiềm nghi với thái tử phủ, Đường Phi đối Hà Tịch không còn muốn thất vọng như lúc ban đầu, đoán có lẽ Hà Tịch biết chút tin tức gì nhưng không hoàn toàn biết chân tướng sự tình, lại không thể giáp mặt nói cho hắn, chỉ có thể âm thầm nhắc nhở.

Mặc Trúc vừa định tiến lên, Đường Phi liền phát tay ngăn lại hắn.

Hà Tịch cảnh giác khắp nơi nhìn xung quanh một chút, sau đó tiến lên một bước ghé vào bên tai Đường Phi thấp giọng nói: “Đường Phi, ta bị người theo dõi, không thể cùng người nói quá nhiều chuyện với nhau. Việc này cùng thái tử phủ không quan hệ, ta có thể dùng tánh mạng cam đoan! Nhớ kỹ, người hiện tại rất nguy hiểm, những người đó sớm hay muộn sẽ lại tìm tới người! Cho nên chỉ cần tìm được cơ hội, hãy rời khỏi Miên Cẩm thành! Ta chỉ có thể nói với người như vậy, những chuyện khác ta cũng không quá rõ ràng. Người chỉ cần nhớ kỹ, nhanh rời đi!” Nói xong, Hà Tịch không đợi Đường Phi phản ứng, vội vàng bận rộn đi rồi.

Bởi vì ở ngã tư đường nhiều người dày đặc, Mặc Trúc cho dù muốn vận khởi nội lực nghe Hà Tịch nói gì đó cũng vẫn nghe không rõ lắm, chung quanh quá mức ồn ào, hắn chỉ có thể mơ hồ nghe được “Nguy hiểm”, “Rời đi” mấy chữ mấu chốt. Hà Tịch kia đến tột cùng là biết cái gì? Hắn tại sao bảo công tử rời đi?!

“Công tử? Công tử?” Mặc Trúc gọi hai tiếng, Đường Phi mới hồi phục tinh thần lại.

“Nga, không có việc gì, chúng ta trở về đi. Chuyện hôm nay nhìn thấy Hà Tịch không cần nói với bất luận kẻ nào, bao gồm Phượng Thần Anh, hiểu chưa?” Đường Phi trầm giọng nói, Hà Tịch mạo hiểm lớn như vậy vội tới cảnh cáo hắn, nhất định là đã biết cái gì. Hiện tại thái tử bản thân khó bảo toàn, Hà Tịch lại là

gia thần của Tần Nghị, nếu Tần Nghị một khi bị định tội, Hà Tịch kết cục hiển nhiên cũng không tốt. Đối với Hà Tịch, hắn vẫn là dẫn theo chút tình cảm này. Đường Phi nghĩ, ít nhất cũng phải bảo trụ Hà Tịch một mạng.

Đường Phi từng có ân với Mặc Trúc, chuyện này tuy rằng làm cho hắn khó xử, nhưng cũng vẫn đáp ứng.

Thời điểm sắp trở lại Phượng Tê Các, Đường Phi bỗng nhiên dừng bước.

Vốn Đường Phi không có chú ý tới chung quanh có cái gì không thích hợp, chỉ là bên tai bỗng nhiên vang lên một tiếng “Đường Phi”. Tưởng Mặc Trúc gọi hắn, nhưng cẩn thận nghĩ lại, Mặc Trúc làm sao dám gọi thẳng tên của hắn? Hơn nữa nghe thanh âm này, thực quen tai, giống như không lâu trước chợt nghe qua..... Nhìn xem Mặc Trúc, hắn tựa hồ dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn Đường Phi như thế nào bỗng nhiên dừng lại, xem ra là không nghe được vừa rồi có người gọi hắn.

Cảm giác thấy hai đạo ánh mắt mang theo tìm kiếm lại dị thường ôn nhu đang nhìn chăm chú vào mình, Đường Phi theo bản năng ngừng đầu, thấy được chính diện phía trước đi tới một trung niên nam nhân.

Một thân trường bào màu đen, đồng dạng là thuần sắc cấm kỵ. Dáng người cao ngất tinh tráng, bộ mặt nho nhã tuấn lãng, tư thái diện mạo hiên ngang. Quý khí thiên thành, phần tao nhã cùng khí chất của hắn giống như là trời sinh đã vậy, người bên ngoài vô luận như thế nào bắt chước cũng bắt chước không được. Giờ tay nhắc chân liền tản ra khí chất vương giả tự nhiên, khoe môi nhếch lên thần nhiên tươi cười, mang theo bình tĩnh tự tin, gặp biến không sợ hãi.

Một chút so với Tần Nghị còn giống đế vương hơn, một chút so với Phượng Thần Anh còn muốn có khí thế hơn.

Đường Phi giống như bị điểm huyết đông cứng tại chỗ, muốn động không động được, muốn kêu cũng kêu không ra tiếng, thậm chí ngay cả hô hấp cũng không tự giác ngừng lại.

Nam nhân mặt mang mỉm cười kia cứ như vậy cùng Đường Phi gặp thoáng qua.

“Công tử!” Mặc Trúc dùng sức vỗ Đường Phi một chút, lo lắng hỏi: “Công tử ngài làm sao vậy? Như thế nào bỗng nhiên liền ngây ngốc?”

Đường Phi chấn động, mạnh mẽ xoay người nhìn về phía ngã tư đường rộ rờ nhốn nháo, lo lắng ở trong đám người tìm kiếm thân ảnh trung niên nam nhân vừa rồi. Nhưng mà, tìm không thấy.

“Mặc Trúc, vừa rồi ngươi có thấy nam nhân kia không?” Đường Phi trầm giọng hỏi.

“Nam nhân? Nam nhân gì? Công tử, trên đường người nhiều như vậy, ngài nói là người nào a?” Mặc Trúc kỳ quái theo Đường Phi tầm mắt nhìn lại, lại nhìn không thấy một thân ảnh khả nghi nào.

Cái gì?! Đường Phi sắc mặt kinh nghi bất định, người kia rõ ràng vừa rồi bước qua ngay bên cạnh chính mình, vì cái gì Mặc Trúc không chú ý tới? Nam nhân giống như hắn vậy, chỉ sợ đi đến đâu cũng đều là tiêu điểm đi?! Đường Phi lại nhìn lại, vẫn đang tìm không thấy thân ảnh trung niên nam tử. Nhớ tới vừa rồi nam nhân đó hơi hơi gợi lên khoe miệng tươi cười, thực ôn nhu, lại vô đoan làm cho Đường Phi rung mình một cái. Hắn sẽ không ban ngày ban mặt nhìn thấy quỷ đi?

Đêm đó, Đường Phi cấp Phượng Thần Anh uy thức ăn, vừa suy nghĩ nam nhân buổi chiều đã nhìn thấy. Tổng cảm giác giống như từng ở nơi nào gặp qua, ít nhất thanh âm đó khẳng định từng nghe thấy. Đến tận cùng gặp ở chỗ nào?

“Phi nhi, chiếc đĩa của ngươi đều sắp đâm vào cái mũi ta rồi.....” Phượng Thần Anh thanh âm bắt đầu dĩ truyền đến, Đường Phi lập tức hoàn hồn. Nhìn đến bản thân đang cầm chiếc đĩa hướng tới cái mũi của Phượng Thần Anh, Đường Phi xấu hổ cười cười, nói: “Thật có lỗi.”

“Phi nhi,” Phượng Thần Anh bỗng nhiên vẻ mặt nghiêm túc: “Ngươi có phải cảm thấy chiếu cố ta thực phiền toái? Nếu ngươi không muốn, ta sẽ không bức ngươi.”

“Như thế nào có thể?” Đường Phi bật cười lắc đầu: “Ta khi nào thì nói qua phiền toái? Ta đã nói sẽ hảo hảo chiếu cố ngươi, sẽ dụng tâm mà..... chiếu cố.....” Đúng rồi! Đường Phi mạnh mẽ đứng lên, thiếu chút nữa đánh nghiêng cái bát trong tay.

Rốt cục nghĩ ra! Nam nhân kia chính là thần bí nhân ngày đó buổi tối xuất hiện ở Diên Phi viện! Không sai, tuy rằng lúc ấy chỉ mông lung nhìn thoáng qua mặt mày người nọ, nhưng riêng thanh âm thì Đường Phi tuyệt đối sẽ không nhận sai!

“Phi nhi, người làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?” Phượng Thần Anh có chút lo lắng hỏi, vươn tay ý đồ bắt lấy tay Đường Phi.

“Không có việc gì, không có gì. Ta chỉ là nghĩ hôm nay ở Phương Hoa Lâu, đã quên trả tiền.” Đường Phi tự trấn định xuống, ngồi trở lại bên người Phượng Thần Anh một lần nữa cầm lấy chiếc đĩa: “Yến lão bản cũng thật, cứ nhiên không nhắc nhở ta.”

“Nguyên lai là chuyện này, đừng ngạc nhiên, không phải chỉ mấy chục lượng bạc sao? Ngày mai ta cho Thiết Hoán mang qua.” Phượng Thần Anh thở phào nhẹ nhõm nói.

“Àn.” Đường Phi đáp lời, gấp một khối lười vệt dứt cho Phượng Thần Anh. Phượng Thần Anh hưởng thụ Đường Phi phục vụ, ăn rất ngon.

Nam nhân kia đại khái khoảng bốn mươi tuổi, đối Phượng Thần Anh tựa hồ thực quan tâm, buổi chiều giống như cố ý tới chỗ cùng mình ngẫu ngộ, chẳng lẽ là trưởng bối của Phượng Thần Anh? Đường Phi nhìn gương mặt Phượng Thần Anh, làn da trắng nõn, phi mi nhập tấn, mắt phượng có chút hẹp dài hơi hơi nhếch lên, lông mi không dài nhưng lại dày, cái mũi cao thẳng, môi mỏng gợi cảm mà mềm mại. Toàn bộ so với nữ nhân còn xinh đẹp hơn. Nhớ tới buổi chiều gặp được nam nhân đó, Đường Phi nhíu mày, người kia cùng Phượng Thần Anh không có nửa điểm tương tự, nếu miễn cưỡng nói, chính là cổ khí thể khiếp người có vài phần giống nhau. Hay là, tướng mạo Phượng Thần Anh là kế thừa từ mẫu thân?

Nghĩ nghĩ, Đường Phi ho nhẹ hai tiếng, làm bộ như tùy ý hỏi: “Đúng rồi Thần Anh, tới nơi này lâu như vậy, như thế nào không nghe người nói qua chuyện nhà của người?”

Phượng Thần Anh trên mặt tươi cười khê đông cứng, Đường Phi miễn cưỡng bắt giữ hai tay Phượng Thần Anh, thời điểm bản thân hỏi vấn đề này khê run lên một chút không thể nhận ra.

“Như thế nào đột nhiên hỏi ta chuyện đó?” Phượng Thần Anh điềm đạm cười, ngữ khí lại trở nên có chút sắc bén: “Hay là nói, người muốn biết cái gì?”

Một người khi đối mặt người khác hỏi chuyện riêng tư của mình, tổng hội theo bản năng làm ra một cái tư thái phòng bị. Phượng Thần Anh hiện tại chính là bộ dáng như vậy.

“Người đang phòng bị ta?” Đường Phi cố ý đề cao ngữ khí, dẫn theo điểm ủy khuất khi không được tín nhiệm cùng tổn thương.

Phượng Thần Anh sững sốt, theo bản năng giải thích: “Không phải, ta chỉ là.....”

“Bỏ đi, tùy tiện hỏi người vấn đề này vốn là ta không đúng.” Đường Phi đánh gãy lời Phượng Thần Anh: “Bởi vì bản thân ta là cô nhi, người cũng vẫn không có nói quagia sự liên quan đến mình, cho nên ta chỉ nghĩ người có phải hay không cùng ta không sai biệt lắm?”

Nghe ra Đường Phi chưa xót cùng tự giễu, Phượng Thần Anh tâm bỗng dưng đau đớn, sờ soạn cầm tay Đường Phi, nói: “Ta không phải không tin người, chỉ là, bọn họ cũng không ở đây..... Nói hay không nói, không khác nhau nhiều lắm, dù sao bọn họ cũng không về được.” Mẫu thân hẩn quả thật là, chết. Phụ thân hẩn, ở trong lòng hẩn so với chết cũng không khác biệt, dù sao y đời này cũng sẽ không tái mở to mắt nhìn đến nhĩ tử của mình.

“A, nguyên lai chúng ta đều khá giống nhau, đều là không cha không mẹ. Cô đơn kiết lập, cô nhiên một thân.” Đường Phi cầm ngược lại tay Phượng Thần Anh, trong lòng bỗng nhiên thở dài nhẹ nhõm một hơi, quánh nhân quả nhiên cùng Phượng Thần Anh không có liên hệ gì.

“Ai nói ta cô nhiên một thân?” Phượng Thần Anh cười nói: “Ta có người.”

“Cái gì?” Đường Phi hơi hơi ngẩng đầu hỏi, vừa vặn lúc này Phượng Thần Anh bỗng nhiên vươn thân về phía trước, cùng Đường Phi mặt đối mặt cách một khoảng cách chỉ bằng một nửa ngón tay.

“Ta nói ta hiện tại đã có người, không còn là lẻ loi một mình.” Hơi thở ái muội phun ở bên môi Đường Phi, có chút ngứa, cũng có chút làm cho hấn động tâm.

Phượng Thần Anh cũng tính cứ như vậy tự nhiên mà làm một chút “vận động” sau khi ăn xong, nhưng mà.....

Đường Phi một phen đẩy ra Phượng Thần Anh càng dựa càng gần, nghiêm mặt lạnh lùng nói: “Ăn canh, đây là Yến lão bản đưa, hương vị thực không tồi.” Nói xong cũng không đợi Phượng Thần Anh đưa ra kháng nghị, trực tiếp bưng lên bát canh liền hướng miệng Phượng Thần Anh rót vào, thiếu chút nữa liền đem ngửa mặt nuốt.

Xem Phượng Thần Anh vẻ mặt dính nước canh, bộ dáng chật vật, Đường Phi khó có được cười như vậy vui vẻ.

Phượng Hoa Lâu.

“Chủ nhân,” Thiết Viêm có chút bất đắc dĩ nhìn Tần Diệp ngồi ở trước bàn thản nhiên uống trà: “Ngài lặp đi lặp lại nhiều lần xuất hiện trước mặt vị Đường công tử kia, chỉ sợ sớm hay muộn cũng bại lộ hành tung.” Aiii, cũng không biết mấy ngày trước là ai còn dặn dò mình không cần tùy tiện đi nhìn lên nhĩ tử, đảo mắt một cái người này liền quên cả lời nói của chính mình, chẳng những đi lên nhìn thiếu chủ, còn đi quấy rối tình nhân của thiếu chủ.....

“Sẽ không, hài tử kêu Đường Phi kia tâm nhãn rất sâu, sẽ không đem chuyện nhìn thấy ta nói cho Thần Anh.” Tần Diệp chắc chắn nói: “Bất quá đứa nhỏ này bộ dạng thực không tồi, Thần Anh ánh mắt rất tốt, nếu Hoa nhi thấy được cũng nhất định thực vừa lòng đứa con dâu như vậy.” Hấn hôm nay ở Phượng Hoa Lâu nhìn thấy Đường Phi thay Phượng Thần Anh đi ra mua điểm tâm, nhìn thấy Yến Tự chộc ghẹo liền hơi hơi bày ra bộ dáng xấu hổ, không biết vì sao hấn cũng nổi lên tâm chơi đùa. Cho nên mới cố ý xuất hiện trước mặt hấn, ẩn dấu hơi thở chính mình, dùng phương pháp truyền âm nhập mật làm cho Đường Phi chú ý tới bản thân. Bất quá, Đường Phi định lực vượt xa mình dự đoán. Một người thường không có nội lực cư nhiên có thể trấn tĩnh áp chế được Huyền Âm tâm kinh, nhìn thẳng vào hấn, Tần Diệp quả thật cảm thấy thực kinh ngạc. Đường Phi này, có quyết đoán, có đảm lược.

Thiết Viêm khóe miệng co rút, người ta còn chưa nói muốn vào cửa nhà chúng ta? Nhanh như vậy đã kêu con dâu rồi?

“Khụ khụ, thiếu chủ, thái tử bên kia cần chúng ta xuất thủ sao?” Thiết Viêm cảm thấy vẫn là nói chuyện đứng đắn có vẻ tốt hơn, nhanh chóng chuyển đề tài nói: “Tần Nhan chiêu này đủ ngoan, ta nghĩ thái tử lần này rất khó toàn thân trở ra.”

“Chúng ta trước án binh bất động, nhìn xem bước tiếp theo của Tần Nhan. Hơn nữa ta cũng muốn thử một lần, Tần Nghị đến tốt cùng có năng lực chạy không, có thể trong tình trạng như vật mà thủ thắng. Thân là một đế vương tương lai, thủ đoạn tổng không thể so với người khác kém hơn đi?” Tần Diệp thản nhiên nói, Tần Nghị lần này hoàn toàn bị vây trong hoàn cảnh bất lợi, nhưng lại có thể thấy biến không sợ hãi, lấy bất biến ứng vạn biến, điểm ấy khiến cho Tần Diệp thực vừa lòng. Bất quá, phía sau còn chưa phải thời điểm hấn xuất thủ, nếu như bị vị trong cung kia biết được, hấn khó có thể thoát thân.

“Khẩu khẩu khẩu.” Cửa bị nhẹ nhàng gõ vang, Yến Tự tiếng nói mềm mại đáng yêu vang lên: “Chủ nhân, thuộc hạ đưa thức ăn khuya cho ngài lại đây.”

Tần Diệp mang theo tiểu ý quét Thiết Viêm liếc mắt một cái, thản nhiên nói: “Vào đi.” Thiết Viêm kia trên bộ mặt ngay ngắn nghiêm túc lập tức hiện lên một tia không được tự nhiên.

Yến Tự nâng một cái khay tiến vào, phía trên bày ra một chén cháo cá tươi nấu với gừng cùng mấy đĩa đồ ăn nhỏ, còn có một chén mì thịt heo.

“Chủ nhân, ngài yêu thích nhất chính là dùng cá tươi nấu cháo, con cá này thuộc hạ cố ý đợi chiều muộn mới thuê người đánh lên, còn rất mới. Bên trong còn thả chút gừng át vị tanh.” Yến Tự trước đem khay buông xuống, sau đó đem bát cháo cùng các đĩa đồ ăn đủ màu sắc đặt ở trước mặt Tần Diệp.

Tần Diệp tươi cười mang theo ý tứ hàm súc tán thưởng, bưng lên bát cháo trưng ngửi ngửi, nói: “Yến nhi càng ngày càng biết tâm ý của ta, cháo này chỉ cần nghe mùi hương, cũng đủ khiến người khác bút rút!”

Dứt lời, lại làm bộ như kinh ngạc nhìn nhìn một chén khác, hỏi: “Di? Ta không thích ăn mì a, người như thế nào còn chuẩn bị?” Trong mắt tràn đầy trêu ghẹo cùng tò mò.

“Chủ nhân!” Yến Tự cắn môi đỏ mọng, xấu hổ chà chà chân, một đôi tiển mâu như nước mùa thu cũng không tự chủ nhìn về phía Thiết Viêm, đưa tình lại ẩn tình.

“Nga! Ta nhớ ra rồi!” Tần Diệp một bộ dáng bừng tỉnh đại ngộ: “Thiết Viêm không phải thích ăn mì sao? Hình như là một loại mì thịt gì đó. Nha, phải phải, là mì thịt heo a!”

“Khụ khụ khụ !” Thiết Viêm bỗng nhiên thực kích động ho khan đứng lên, đánh gãy lời Tần Diệp. Mà Yến Tự trên khuôn mặt diễm lệ ửng hồng, lại là xấu hổ cắn môi dưới. Bộ dáng ngây ngô thẹn thùng căn bản nhìn không ra nàng đã gần ba mươi tuổi, ngược lại càng giống một thiếu nữ mười tám tuổi.

“Ai, ai nói chuẩn bị cho hần? Ta là cảm thấy chính mình đói bụng mới làm một chén!” Yến Tự lớn tiếng phản bác, khẩn trương đến cả hai chữ “thuộc hạ” cũng đã quên, nâng tay định cầm lấy bát mì kia: “Ta hiện tại lấy về phòng mình từ từ ăn!”

“Ha ha ha ha !” Tần Diệp thoải mái cười to, ngăn trở Yến Tự, nói: “Tốt lắm tốt lắm, không đùa hai người nữa. Đến, Thiết Viêm, đây chính là Yến nhi tự mình làm cho người, người chẳng lẽ ngay cả mặt mũi cũng không thừa cho nàng một chút!”

Thiết Viêm cứng đờ, đứng ở tại chỗ động cũng không dám động, lại càng không dám nhìn Yến Tự bởi vì ngượng ngùng mà càng phát ra kiều diễm.

“Ta, ta không theo các người nháo!” Yến Tự trừng mắt nhìn Thiết Viêm giống như đầu gỗ liếc mắt một cái, thu hồi khay thờ phụng bỏ đi.

Yến Tự vừa đi, Thiết Viêm mới nghiêm mặt đầy hắc tuyến gian nan đối Tần Diệp nói: “Chủ nhân, thỉnh ngài không cần mỗi lần đều nháo như vậy, thuộc hạ là đại nam nhân nói nói cười cười một hồi thì sẽ không có gì. Nhưng Yến cô nương người ta rất cuộc là nữ nhi a, da mặt rất mỏng, ngài nếu cứ tiếp tục như vậy, làm cho nàng về sau như thế nào còn có thể lập gia đình?”

“Ha ha,” Tần Diệp mức muỗng cháo, cười cười nói: “Người thế nhưng thật ra rất che chở cho Yến nhi a! Ta nói, nàng muốn gả cho ai, người chẳng lẽ không biết?”

“Ách,” Thiết Viêm quay đầu tránh đi ánh mắt Tần Diệp, nói: “Ta cùng Yến cô nương không có khả năng.”

“Vì cái gì không có khả năng? Đừng nói với ta nàng cùng tiểu Hoán niên kỉ không sai biệt lắm, Yến nhi thế nhưng đã lớn hơn tiểu Hoán chín tuổi, như thế nào không thể làm nương hần? Huống chi hai người tâm đầu ý hợp, vì cái gì lại không thể?” Tần Diệp rất ít khi đi can thiệp chuyện tình cảm của hạ nhân, nhưng mà một đôi này đi theo hần từ mười năm trước vẫn bảo trì thái độ quan vọng, bắt đặc dĩ Yến Tự thân là một cô nương cũng đã biểu lộ tâm ý, nhưng kẻ đầu gỗ này rõ ràng đối với người ta động tâm lại không chịu bước ra một bước. Đây chẳng lẽ còn muốn Yến Tự là một nữ nhi còn phải chủ động tiến tới? Mắt thấy Yến Tự từ một cô nương mười tám tuổi, như một đóa hoa xuân nở rộ, lại chậm rãi dần dần héo sắc, Tần Diệp rất cục nhìn không được mới nhàm chán làm đi làm bà mối, hần cũng không nghĩ để cho đôi hữu tình nhân này cuối cùng lại không thể thành thân thuộc. Hần thật sự là, không muốn nhìn người khác đạp lên vết xe đổ của hần cùng Hoa nhi!

Thiết Viêm đi theo bên người Tần Diệp đã gần ba mươi năm, đương nhiên biết hần suy nghĩ cái gì. Nhẹ nhàng thở dài một hơi, Thiết Viêm không hề lên tiếng, chỉ là cầm lấy đĩa gấp miếng mì thịt heo tinh tế nóng hôi hổi nhiệt khí ăn một ngụm, hương nồng ngon miệng, thịt chắc mà không bỏ. Rất ngon, Thiết Viêm chậm rãi ăn, nghĩ rằng, hần có phải hay không thật sự là nên bước ra trước một bước.

63. Chương 63: Mưa Gió Kéo Đến

Hoàng cung, U Hoa cung.

Tần Nghị cầm một cái hoa lậu (bình tưới cây), cẩn thận giúp cây cỏ trong hoa viên tưới nước, ngẫu nhiên còn có thể ngừng tay kiểm tra một chút cánh hoa, nếu phát hiện mặt trên có sâu, sẽ gấp đem mấy con sâu một kia bóp chết. Tìm chút thời gian làm xong công tác tưới hoa, Tần Nghị cầm một cái sọt bắt đầu đem cỏ dại đều thu vào trong, đợi có tiểu thái giám đưa tới cơm sẽ đem mấy thứ cỏ dại này bỏ đi.

Tần Nghị ở tại lãnh cung lạnh lẽo không đèn đuốc này đã sáu ngày, liền đem một cái hoa viên to như vậy thu thập gọn gàng ngăn nắp, thậm chí ngay cả cây hoa hải đường nguyên bản đã sớm chết héo cũng được hẩn cứu trở về, bắt đầu toát ra nụ hoa vàng nhạt.

Đến chính Ngọ, tiểu thái giám đưa cơm đến vừa tiến vào nhìn thấy chuyện này liền ngăn người, Tần Nghị chính là đang phỉ phỉ tay đứng lên, trên người còn dính nhiều cỏ dại.

Tiểu thái giám nhanh chóng tươi cười đầy mặt đón nhận, lấy lòng nói: “Điện hạ, ngài vẫn là có hưng trí như vậy a? Vài ngày trước nơi này còn là một tòa hoang viên, hôm nay liền thay đổi bộ dáng, cùng ngự hoa viên không sai biệt lắm!”

Tần Nghị cười nhẹ, nói: “Được rồi, đừng vuốt đuôi ngựa nữa. Hôm nay mẫu hậu lại bảo người mang cái gì lại đây?”

Tiểu thái giám một bộ dáng thanh tú lạnh lợi, tròn mắt chuyển hai cái, sau cố ý lớn tiếng nói: “Nương nương nói rất là nhớ điện hạ ngài, hôm nay đồ ăn này nọ đều là nương nương tự tay làm, hầm cho ngài một bát canh gân hươu bồi bổ thân thể, nói là lãnh cung hàn khí nhiều, đối với huyết quản không tốt. Nương nương còn dặn dò nô tài, nhất định phải để điện hạ ngài uống nhiều một chút.” Nói xong, lặng lẽ đối Tần Nghị sứ một ánh mắt, ám chỉ hẩn bát canh kia rất có “nội hàm”.

Tần Nghị ánh mắt híp lại, khẽ cười nói: “Đã biết, người trở về nói cho mẫu hậu, bổn vương sẽ đem canh uống hết toàn bộ. Còn có, nói cho mẫu hậu, muốn nàng cẩn thận bảo trọng thân thể, đã nói bổn vương ở trong này rất khá, địa phương thanh u, hoàn cảnh thoải mái, càng không có người lại tạp đến quấy rầy.”

“Dạ, nô tài hiểu được.” Tiểu thái giám cung kính nói, nghĩ nghĩ: “Điện hạ thỉnh phóng khoáng tâm, Hoàng Thượng đến bây giờ cũng chưa nói cái gì, chỉ là để ngài ở trong này ủy khuất một chút, tin tưởng rất nhanh sẽ tra ra manh mối cấp điện hạ một cái công đạo. Nương nương cũng sẽ cố gắng hết sức mình giúp điện hạ.”

“Ân, người hãy đi về trước đi.”

“Dạ, nô tài cáo lui.”

Đợi tiểu thái giám kia cầm một sọt cỏ dại đi rồi, Tần Nghị dẫn theo thực hạp ngồi vào đình nhỏ trong viện, bắt đầu dùng bữa. Canh gân hươu vừa vặn, được liệu hương vị không nặng, vừa vặn trộn với mùi đặc trưng của gân hươu cho ra một mùi đặc đáo.

Không sai không sai, Tần Nghị tâm tình tốt, uống xong toàn bộ bát canh, ngược lại bởi vì canh uống quá nhiều, bụng không còn chỗ trống, cho nên các mỹ vị khác hẩn ăn không nổi nữa. Tần Nghị có chút tiếc nuối lắc đầu, đem đồ ăn cơ hồ chưa đụng tới bỏ trở vào thực hạp, lại đem bát canh trống rỗng duyên dáng đặt lên bàn, sau đó đang mang theo cái bụng no tròn trở về phòng nghỉ trưa.

Đợi Tần Nghị đóng cửa lại, trong phòng không còn động tĩnh, hắc y nhân bịt mặt ẩn thân ở chỗ tối xác định Tần Nghị đã ngủ mới đi ra. Hôm nay hẩn phụng mệnh Hiền vương ở trong này giám thị Tần Nghị, âm thầm xem xét cử chỉ hành vi của hẩn. Nhưng mà, rõ ràng đã bị giam cầm ở trong lãnh cung, Tần Nghị tựa hồ một chút cũng không để ý, mỗi ngày đều quá mức tiêu điều tự tại, mỗi ngày ngủ thẳng mặt trời lên cao mới rời giường, sau đó bắt đầu xử lý tiền đình tiểu hoa viên, tận lực bồi tiếp tiểu thái giám lại đây đưa cơm, nói một ít chuyện rêu rĩa, tái sau đó chính là giấc ngủ trưa. Suốt ngày, không phải ăn thì là ngủ, nếu không nữa thì xử lý hoa viên, hẩn thật sự nhìn không ra Tần Nghị đến tột cùng có thể có động tĩnh lớn gì. Bất quá vừa rồi tiểu thái giám đó tựa nói chuyện có ẩn ý, cho nên hẩn mới đợi Tần Nghị trở về phòng mới đi ra.

Mở ra thực hạp vừa rồi kiểm tra rồi một lần, không có phát hiện, lại mở ra bát canh, vẫn đang không có bất luận điểm khả nghi gì đó. Hắc y nhân đem này nọ phục hồi như cũ, âm thầm nghĩ hoặc chẳng lẽ là chính

mình suy nghĩ quá nhiều? Người này sắp trở thành phế thái tử kỳ thật năng lực gì cũng đều không có, là kẻ trời sinh thiếu tâm nhãn, cho nên tình huống trước mắt xem một chút cũng không hiểu được? Bằng không vì cái gì còn có thể thư thư phục phục như vậy sống qua ngày? Mang theo nghi hoặc, hắc y nhân quyết định hôm nay trở về phục mệnh, tái giám thị tiếp cũng sẽ không có kết quả, không bằng sớm một chút trở về sẽ tốt hơn!

Tần Nghị ôm hai cánh tay dựa ở phía sau cửa, nghe được mật thám kia đã rời đi, khoe miệng mới gọi lên một độ cong lãnh khốc.

Hừ, Tần Nghị cười lạnh một tiếng, từ miệng phun ra một khối trúc phiến chỉ nhỏ bằng ngón tay cái. Khối trúc phiến này là để ở trong canh, thời điểm uống canh hẳn liền ngậm ở trong miệng.

Trên trúc phiến chỉ có bốn chữ – vạn vô nhất thất.

Tần Nghị vô thanh cười, quả nhiên tiểu Quyết của hắn là tối đáng giá tín nhiệm, mới sáu ngày liền đem sự tình làm thỏa đáng. Tính tính thời gian, Tam đệ cùng Ngũ đệ hẳn là không còn nhẫn nại được đi? Chiều tối ngày mai, phụ hoàng nhất định sẽ triệu kiến mình, không, phải nói là, thẩm vấn chính mình. Nghĩ đến đây, Tần Nghị lại một tiếng cười lạnh, lúc trước hắn vẫn nghĩ phụ hoàng vốn sủng ái hắn, tối thiểu cán cân của hắn nghiêng về phía mình. Bất quá hiện tại xem ra, hắn thật sự muốn cho Ngũ đệ kế thừa ngôi vị hoàng đế! Mẫu hậu cùng phụ hoàng hai mươi bảy năm tình cảm, cư nhiên không thể so với một người đã chết, nhưng lại là hung thủ sát hại bào đệ của hắn!

“Ta sẽ không cho các ngươi tội nguyên.” Tần Nghị lạnh lùng nói, cho dù hắn thật sự không đối ngôi vị hoàng đế có hứng thú, hắn cũng sẽ không đem nó chấp tay đưa cho người khác. Huống chi, ngôi vị hoàng đế vốn là thuộc về hắn!

Hiền vương phủ.

Tần Nhan nghe thuộc hạ hội báo, một đôi mắt hoa đào hơi hơi nheo lại, đáng tiếc trong mắt kia chỉ có âm lãnh ngoan kính, cùng khoe miệng mang theo tươi cười không có hảo ý đã phá hủy hết mỹ cảm, vô đoan làm cho người ta trong lòng dâng lên một cỗ cảm giác lạnh lẽo.

Tần Nhan thản nhiên nói: “Tần Nghị kia thật sự không có bất luận gì khả nghi?”

“Bẩm Vương gia, mấy ngày nay thái tử trừ bỏ ăn uống ngủ nghỉ, thì chính là ở trong viện chăm sóc hoa hoa thảo thảo, thường thường đem bản thân làm thành một thân bùn đất còn làm không biết mệt, một chút cũng không có khí độ cùng bộ dáng một thái tử nên có, ngược lại giống phú quý nhân chơi bởi lêu lổng, không biết dân gian khó khăn, ăn chơi trác táng.” Người hội báo nhớ tới những chuyện mấy ngày nay chứng kiến, trong giọng nói tràn đầy khinh thường cùng khinh bỉ dấu không được, Miên Cẩm nếu có người như vậy làm hoàng đế, ngày mất nước nhất định không xa!

“Hoàng hậu bên kia thì sao? Còn có tiểu thái giám đưa cơm, nghe nói là nội thị bên cạnh hoàng hậu, hắn có hành động dị thường gì hay không?” Tần Nhan trong mắt hiện lên một tia cười lạnh, hỏi.

“Hoàng hậu nương nương tấm cung vẫn như cũ không hề động tĩnh, vừa không có đi tìm Hoàng Thượng cầu tình, cũng không có tìm trọng thần trong triều hỗ trợ, mỗi ngày đều ở Phật đường niệm kinh tụng phật, còn có tự mình xuống bếp cấp thái tử nấu cơm. Tiểu thái giám cũng đồng dạng, quay đến quay đi đều là nói vài câu an ủi, trừ bỏ thức ăn cũng chưa đưa cho thái tử cái gì khả nghi.” Người hội báo đem chuyện tình mấy ngày nay nhận thức được nghiêm túc thật sự báo cáo. Ngắc đầu nhìn xem Tần Nhan, phát hiện vị này nhìn như nho nhã thanh tao nhưng biểu tình đậm mạc, không biết suy nghĩ cái gì. Liền nói: “Thuộc hạ cảm thấy thái tử này nhưng thật ra không có gì khả nghi, bất quá chỉ người tâm thường vô vị, nếu không phải hắn mệnh hảo.....” Hắn dừng một chút, xem Tần Nhan không có ý tứ trách tội liền tiếp tục nói: “Thuộc hạ cho rằng, nay người cần phải đề phòng người chính là Thuần Vu tiểu tướng quân cùng Hà Tịch kia, tuy nói bọn họ hiện tại binh quả lực vi, nhưng nếu lộng chút sự tình, sợ là sẽ lại tập kích Vương gia ngài.”

Tần Nhan gật gật đầu, phát phát tay nói: “Được rồi, người lui xuống trước đi. Cũng không cần đi giám thị bọn họ, chuyện này bốn vương trong lòng tự có tính toán.”

“Dạ, thuộc hạ cáo lui.”

Đợi người nọ đi rồi. Tần Nhan mới từ trên ghế đứng dậy, đề bút viết một phong thư dày đặc, mới nói: “Người tới.”

“Dạ, biểu ca.” Người vào dĩ nhiên là Nam Vũ!

Sau sự kiện ám sát, Thiết Hoán thừa dịp này đem toàn bộ Đông viện đến cả một gã công tử cuối cùng cũng tiến bước, thuận tiện còn đem đám mật thám đã tra ra giết sạch sẽ. Chỉ là ngại thân phận Nam Vũ, Thiết Hoán không thật sự hạ độc thủ, thường phục chỉ là Phượng Thần Anh khai ân, cho hắn ít bạc để hắn hồi hương cưới vợ sinh con. Nam Vũ đương nhiên không có khả năng thật sự về nông thôn gì kia, nhà của hắn vốn là ở trong này. Rồi đi Phượng Tê Các sau liền trực tiếp trở về Hiền vương phủ, giúp Tần Nhan làm việc.

“Đem cái này đưa đến Phúc vương phủ đi, cẩn thận đừng bị người phát hiện.” Tần Nhan đem thư tín giao cho Nam Vũ, Nam Vũ gật đầu, đem tin thu hảo sau bước đi.

Lúc này Tần Nhan mới lộ ra một tươi cười tự đắc, Tần Nghị a Tần Nghị, ngày mai chính là tử kỳ của người! Họ ngoại của Thích Thỉ đã sớm gia đạo sa sút, năm đó lão Thái Phó chỉ có Thích Thỉ là một nữ nhi duy nhất. Lão Thái Phó ở thời điểm còn sống dựa vào uy phong còn sót của tiên hoàng không ai dám động tới Thích gia. Nhưng lão Thái Phó vừa chết, nam tử Thích gia lại đơn bạc, trong triều lại không có người, chỉ dựa vào vài môn hạ đệ tử của lão Thái Phó kia, có thể nào trở thành hậu thuẫn của Tần Nghị? Nhưng hắn không thể tưởng được, Tần Nghị cư nhiên so với Tần Phiến đã chết kia còn muốn vô dụng hơn, Tần Phiến tuy rằng không đầu óc rốt cuộc còn dám khởi binh mưu phản, mà Tần Nghị cố tình chết đến nơi mà còn không tự biết! Hắn nghĩ hắn vẫn còn là thái tử điện hạ năm đó nhận hết tất cả sủng ái sao?! Hừ, Thần Anh còn lo lắng người so với bao cớ còn không bằng này sẽ có sẵn thủ đoạn, thật sự là rất đánh giá cao hắn!

Tần Nhan nhìn bàn tay mình, rồi sau đó chậm rãi nắm chặt, thiên hạ này, là thuộc về hắn, Tần Nhan!

Phượng Tê Các, Diên Phi viện.

Cốc Dương cẩn thận giúp Phượng Thần Anh mở ra băng vải, miệng vết thương vai trái từng bị một kiếm xuyên thấu bắt đầu khép lại, bởi vì miệng vết thương kết vảy, màu vảy đỏ thẫm cùng màu nâu thảo được hỗn hợp ở một chỗ, cho nên có vẻ rất dữ tợn đáng sợ. Cốc Dương cầm một cái cây nạo bằng gỗ, nhẹ nhàng đem thảo được đã mất đi tác dụng gỡ xuống dưới. Tuy rằng động tác đã rất nhẹ, nhưng mà đụng tới miệng vết thương vừa mới bắt đầu khép lại vẫn là khiến Phượng Thần Anh đau mặt nhăn mày.

Đường Phi một bên nhìn trong lòng run lên theo, thốt ra nói: “Người điểm nhẹ.”

Cốc Dương ngừng tay, gương mặt nhìn Đường Phi, vẻ mặt tựa tiểu phi tiểu. Đường Phi lúc này mới phát hiện chính mình phản ứng quá độ, có chút xấu hổ ngưng ngưng.

“Nhìn cái gì vậy, người của bản tọa người có thể tùy tiện xem sao! Mau đổi được của người đi!” Phượng Thần Anh hung tợn hướng Cốc Dương mắng, nhưng trên mặt lại mang theo nồng đậm tiểu ý.

“Hừ.” Cốc Dương quay đầu lại tiếp tục, một bên cấp Phượng Thần Anh đổi được mới một bên trêu chọc nói: “Người như thế nào biết ta ở đây nhìn tiểu tình nhân của người? Không phải nhìn không thấy sao? Hay là nói phía sau ót của người có con mắt thứ ba?”

“Loại chuyện nhỏ này cần phải nhìn sao? Bản tọa có thể cảm giác được! Ta đoán vừa rồi Phi nhi khẳng định đỏ mặt, đúng hay không?” Phượng Thần Anh tự tin nói, bộ dáng kiêu ngạo kia khiến Đường Phi rất muốn giơ quyền lên vỗ trên đầu hắn đánh một chút!

“Được rồi được rồi, biết các người ân ái, không cần khoe ra! Nổi hết cả da gà!” Cốc Dương nói xong, khoa trương rung mình một cái.

“Nhanh chóng làm cho xong đi!” Đường Phi rốt cuộc không thể nhịn được nữa, găm nhẹ một tiếng nói: “Đổi được một chút cũng ồn ào như vậy!”

Bệnh nhân cùng đại phu đồng thời không lên tiếng, Đường Phi nổi giận lên là rất khí thế!

Đợi đem miệng vết thương tay phải Phượng Thần Anh cũng thay đổi được, Cốc Dương nhẹ nhàng thở ra, vác hòm thuốc lên trên lưng, cúi chào một cái sau lưng bàn chân nhẹ nhàng bước đi.

Đường Phi tự giác đem băng vải tháo ra đều thu thập hảo vớt bỏ, lại mức bồn nước ấm cấp Phượng Thần Anh lau mặt.

Khăn tay ẩm áp ở trên mặt nhẹ nhàng vuốt quá, Phượng Thần Anh thoải mái thở dài, lại có chút tiếc nuối nói: “Vẫn là không thể tắm rửa a, thực tưởng nhớ đục trì ở phía sau thống thống khoái khoái ngâm một lần!” Mười ngày qua đều là Đường Phi giúp hẩn lau cơ thể, tuy nói hẩn mỗi lần đều thực cẩn thận, thực nghiêm túc làm vệ sinh cho hẩn, nhưng mà mười ngày không chính thức tắm rửa qua một lần, quả thật làm cho hẩn rất khó chịu. Đặc biệt, thời điểm làm xong có thể dụ hoặc Đường Phi làm một ít “vận động” hữu ích thể xác và tinh thần.....

“Cốc Dương không phải nói lần này đổi xong được, đợi lần tới là có thể chạm nước sao? Nhịn chút nữa, rất nhanh là có thể.” Đường Phi mặt không chút thay đổi an ủi nói, cả âm điệu rất thản nhiên.

Phượng Thần Anh bỗng nhiên tà khí cười, có thể vì cặp phượng mâu kia ảm đạm không ánh sáng làm cho nụ cười này giảm không ít, vào mắt Đường Phi xem ra có chút tính đùa dai của trẻ con.

“Phải nói là, đến thời điểm đó, chúng ta là có thể dao thật chân thương cùng nhau làm?” Phượng Thần Anh theo hơi thở Đường Phi tiến lên, ngữ khí ái muội: “Mấy ngày nay đều là người giúp ta, nhưng bởi vì hai tay ta cũng không tiện cử động, người cơ hồ không được thoải mái thư giải, đợi ngày đó ta sẽ hảo hảo hầu hạ người!”

Đường Phi vươn tay chụp lấy gương mặt Phượng Thần Anh đem người đẩy trở về, ngữ khí thản nhiên: “Đợi ngày đó hãy nói sau.”

Rốt cục đã nhận ra Đường Phi có điểm không thích hợp, Phượng Thần Anh oai đầu, hỏi: “Làm sao vậy? Giống như có vẻ không vui.”

“.....” Đường Phi trầm mặc, ánh mắt nhìn bàn tay phải Phượng Thần Anh quấn một vòng băng vải. Phượng Thần Anh có chút hoảng hốt, Đường Phi như vậy làm cho hẩn thực bất an, hôm trước Mặc Trúc nói với hẩn ngày đó đi qua Phượng Hoa Lâu bọn họ gặp Hà Tịch, Hà Tịch không biết nói với Đường Phi gì đó, sau đó liền vội vàng bận rộn rời đi. Mặc Trúc nói, Hà Tịch giống như khuyên bảo Đường Phi rời đi, rời đi nơi này.

Chẳng lẽ Đường Phi định nói với mình hẩn sẽ rời đi sao? Tiết thanh minh tới, Đường Phi có phải hay không sẽ nói lời từ biệt? Tuy rằng biết Đường Phi đời này cũng không có khả năng trở lại thế giới của mình, Một Trắc cùng Thiên Tinh bất quá là nghe theo hẩn phân phó lừa gạt Đường Phi. Nhưng mà, vẫn là sợ chính tai nghe được Đường Phi đối hẩn nói hai chữ “rời đi”.

Ngay tại lúc Phượng Thần Anh bất an hết sức, Đường Phi bỗng nhiên vươn tay đặt ở trên bàn tay bị thương của hẩn.

“Ta vừa rồi nhìn thấy miệng vết thương trên bàn tay rất sâu, cho dù khỏi hẩn cũng sẽ lưu lại một cái vết sẹo thật sâu đi?” Đường Phi thanh âm rất nhẹ, ngữ khí lại dị thường trầm trọng.

Phượng Thần Anh sửng sốt, có chút đần độn “A” một tiếng, nói: “Lưu sẹo thì lưu sẹo, một đại nam nhân còn để ý chuyện này?”

“Không phải.” Đường Phi lắc đầu, nói: “Vết sẹo này là từ lòng bàn tay của người kéo ra, tạo thành một đường thẳng tắp rất dài. Ta từ trước nghe một lão nhân trong cô nhi viện nói, đoạn chưởng là điềm xấu. Cho nên vừa rồi nhìn thấy liền nghĩ, người về sau có thể hay không sẽ chịu khổ cực?” Đường Phi nói xong, mở ra bàn tay Phượng Thần Anh, nhẹ nhàng ở trên băng vải màu trắng vuốt ve.

Cho dù cách lớp băng vải thật dày, Phượng Thần Anh cũng có thể cảm giác được độ ấm đầu ngón tay Đường Phi chạm tới lòng bàn tay mình, giống như chảy thẳng vào trái tim. Năm ngón tay bỗng nhiên nắm chặt lại, bắt lấy tay Đường Phi, nói: “Như thế nào sẽ khổ? Ta bên người có khóa ‘Đường’ này, mỗi ngày đều làm cho ta cảm thấy thực ngọt. Đường Phi, về sau khoái hoạt của người là khoái hoạt của ta, hạnh phúc của người cũng là hạnh phúc của ta, thống khổ của người đều là thống khổ của ta. Đoạn chưởng này không phải điềm xấu, mà là dấu ấn người tặng cho ta, là dấu ấn may mắn nhất.” Nếu lúc ấy hẩn không bắt lấy thanh kiếm, Đường Phi hôm nay sao có thể hoàn hảo vô khuyết đợi ở bên người hẩn? Cho nên vết kiếm này không phải điềm xấu, mà là ân huệ duy nhất trong suốt nhiều năm qua, lão thiên gia đã ban cho hẩn.

Ta nghĩ ta là thật sự thích người. Những lời này ở ngay tại bên môi Đường Phi bồi hồi, nhưng cuối cùng cũng không nói ra miệng. Tiết thanh minh buông xuống, hắc sớm hay muộn sẽ rời đi không phải sao? Lời Hà Tịch cảnh cáo, hắc ghi tạc trong lòng, cũng bởi vì như vậy, những ngày cuối cùng hắc muốn tận lực bồi ở bên ngườiPhượng Thần Anh. Hắc từng nghĩ đến Phượng Thần Anh và mình giống nhau, ở trong hoan trường ngoạn ý, đối với tình cảm đều thực đậm đặc, cầu hưởng một trận tham hoan, sau liền hảo tự hảo tán. Cho nên mới không kiêng nể gì đáp ứng cùng hắc bắt đầu, hắc nghĩ Phượng Thần Anh là một nam nhân rất dễ buông tay, không dễ tổn thương. Nhưng mà, nay xem ra, hắc đã đoán sai. Loại chuyện tình cảm này quá mức trầm trọng cũng quá mức phức tạp, hắc không chịu đựng nổi, cho nên càng không muốn cho Phượng Thần Anh một chút hy vọng. Cho dù hắc thật sự thích Phượng Thần Anh, cũng sẽ không buông tha thể giới của mình, ở tại chỗ này dùng thân thể người khác sống qua ngày.

Đường Phi thân thủ áp lên mặtPhượng Thần Anh, trong lòng yên lặng nói: “Thần Anh, thực xin lỗi, khiến cho ta tái ích kỷ một lần đi. Về sau, cũng sẽ không còn cơ hội.”

Một đêm này, hai người ôm nhau mà ngủ, bụng lại chứa đầy tâm sự.

Tiểu kịch trường:Vương giảtrên cây.

Ở thật lâu thật lâu trước kia, có một gốc cây ngô đồng cao lớn nghe nói đã có hơn ba trăm tuổi. Mặt trên nguyên bản có rất nhiều sâu nhóc xinh đẹp cũng có xấu xí. Nhưng đến một ngày, một con hoa sâu nhỏ đến đây, so với toàn bộ các con sâu khác đều xinh đẹp hơn, cây ngô đồng cũng chưa từng thấy con sâu này đến ở. Sâu xinh đẹp này kêu là “Phượng hoàng”, đem các con sâu khác đều đánh chạy, trên khuôn mặt xinh đẹp lộ vẻ hung thần ác sát đối bọn họ nói: “Ta là vương giả trên cây này! Ai cũng không được phép ở lại trên cây của ta!” Nhóm sâu đành phải khóc rống, lưu nước mắt chạy đi.

Cứ như vậy qua nhiều năm, có một ngày Phượng Hoàng đánh ngáp tỉnh lại, tính đi tìm một quả ngô đồng ngọt nhấtlàm điểm tâm, lại phát hiện một kẻ to gan lớn mật xâm nhập!

Phượng Hoàngnhe răng ra, dựng thẳng lên lông toàn thân, thậm chí ngay cả trên người Phượng Hoàng xinh đẹp đều giống như phun ra lửa!

Cư nhiên dám xâm nhập lãnh địa bốn đại gia?! Phượng Hoàng thở phì phì một khúc lại một khúc, mấp máy thân hìnhmập mạp của mình, còn chưa tới trước mặtkẻ xâm nhập kia, Phượng Hoàng liền bỗng nhiên ngừng lại.

Oa! Hảo, thật là một con sâu rất khá a! So với con sâu trụ cách vách nhà hắc kia còn muốn xinh đẹp hơn! Đồng dạng thân mìnhthịt cuộn cuộn, cả người lộ ra ánh quang xanh biếc, không mang theo một tia tạp sắc, ánh dương quang trên trời xuyên qua lá cây đánh vào trên người hắc, liền giống như một khối băng ánh phi thủy, nhiếp hồn phách ngườikhác.

A ~~ Phượng Hoàng nước miếng đều chảy xuống, một đôi mắt phượng nhếch lên phiếm mê muội ly quang. Chú sâu này thoát nhìn so với ngô đồng vừa nảy mầm mùa xuân còn muốn tươi mới nhiều nước hơn, trông rất ngon miệng. Hảo nghĩ, hảo nghĩ, ở trên bông thịt cuộn cuộn của hắc, nhẹ nhàng mà cắn một ngụm.....

Có lẽ là tầm mắt Phượng Hoàngquá mức nóng rực, con sâu xanh biếc xinh đẹp kia rốt cục phát hiện có con trùng khác đang nhìn hắc. Ngạo mạn quay đầu, thấy được Phượng Hoàng xinh đẹp đó, một chút cũng không kinh ngạc, thần nhiên tiếp đón: “Nhĩ hảo, ta là Đường Phi.”

Úc úc úc úc! Phượng Hoàng cảm thấy toàn thân nhiệt huyết sôi trào! Mĩ trùng (sâu xinh đẹp)thanh âm hảo hảo dễ nghe! Mĩ trùng tính cách cũng rất lãnh đạm a!!

Cứ như vậy, bị sắc đẹp mê hoặc,Phượng Hoàng chẳng những không ngăn cản kẻ xâm lược, ngược lại còn cho hắc ở lại. Dem chỗ ngủ tốt nhất của mình tặng cho Đường Phi trụ, đem lá cây tối tươi mới cùng quả thực tối ngọt đưa cho Đường Phi ăn.

Nhưng mà, một tháng sau, Đường Phi vẫn là đối Phượng Hoàng rất lãnh đạm, thậm chí cho tới bây giờ đều không có đối hắc cười qua. Không cần nói nở nụ cười, cho dù một sắc mặt hoà nhã cũng không cho hắc.

Một ngày này, Đường Phi như cũ ăn xong cơm trưa phong phú, sau ở một cái thân cây thẳng tắp tản bộ tiêu hóa thức ăn, Phượng Hoàng như cũ buồn bực chậm rãi đi theo phía sau Đường Phi.

Ai, hần khi nào mới có thể cùng Tiểu Phi Phi có tiến triển đây? Đừng nói đến chuyện ở trên tiểu thí thí (mông nhỏ) dù trùng phạm tội kia của hần cần một ngục, chính là tới gần hần trong phạm vi mười bước cũng không làm được a!

Bỗng nhiên, Đường Phi dừng trước đình chỉ hoạt động. Phượng Hoàng nghi hoặc ngẩng đầu nhìn lại, trùng hợp lúc này Đường Phi cũng quay đầu, đầu tròn vo lóe ra lục quang mị hoặc yêu diễm, một đôi ánh mắt đen thẫm hơi hơi nheo lại, nhìn Phượng Hoàng sau đó khóe miệng hơi hơi gợi lên.

A a a a!!! Phượng Hoàng không bình tĩnh! Tiểu Phi Phi là đối hần cười sao? Ý tứ của hần có phải hay không chính mình có thể ở trên thân hần cần hai ba miếng, sau đó tiếp tục làm cái gì cái gì cái gì kia!

Một trận văng đầu, hoảng não, động kinh, vắn vẹo qua đi, Phượng Hoàng rốt cục làm cho mình bình tĩnh lại. Tiểu Phi Phi đã quay đầu không nhìn hần, bắt quả nhưng không có tái đi lên phía trước, thật giống như đứng ở tại chỗ chờ Phượng Hoàng tiến tới.

Phượng Hoàng hít sâu một hơi, dừng khẩn trương dừng khẩn trương, nhớ ngày đó đại gia ta thể nhưng là mê chết ngàn vạn thiếu nam thiếu nữ trùng (sâu nam sâu nữ =))), nhất chỉ phong lưu, phóng khoáng độ nhất vô nhị, tuần mỹ vô trù, siêu cấp lớn soái sâu a!

Tốt lắm, chuẩn bị tốt! Phượng Hoàng khúc thân đầu ngẩng lên, khúc thân giữa cong lại, như súng bắn đạn tràn ngập co dãn. Trong nháy mắt, Phượng Hoàng liền như một mũi tiễn bắn thẳng đến bên Đường Phi! Sắc đẹp trước mặt còn nói cái gì phong độ a!

Bất quá tiếp theo không như mong đợi, Phượng Hoàng liền phát hiện chính mình ly khai Đường Phi càng ngày càng xa, hơn nữa thân thể giống như đang thẳng tắp hướng tàng cây ở dưới rơi xuống. Không dám tin cố gắng ngẩng đầu, chỉ thấy Tiểu Phi Phi lạnh lùng nhìn hần, khóe miệng gợi lên một cái độ cong lãnh khốc hết sức, môi mỏng khẽ nhúc nhích, nói: “Trên cây này, nếu chỉ có một vương giả, thì phải là ta, Đường Phi!”

Như vậy đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì? Bởi vì lúc ấy hết thấy đều phát sinh quá nhanh, chúng ta hãy cùng xem lại một pha quay chậm.

Ngay lúc đó tình huống là như vậy: Đang lúc Phượng Hoàng lẩy tốc độ như bão táp hướng Tiểu Phi Phi đánh tới, Tiểu Phi Phi bỗng nhiên khom lưng một cái, rồi sau đó là một cái động tác xinh đẹp nhảy lấy đà, tư thế kiện mỹ oai hùng kia treo ở giữa không trung. Đúng lúc này Phượng Hoàng đã bổ nhào vào trước mặt hần, cũng chính trong nháy mắt, tiểu thí thí mà Phượng Hoàng tưởng niệm đã thật lâu mạnh mẽ hất một phát về phía trước! Dem Phượng Hoàng đắm chìm ở trong kinh hỉ đập xuống. Mà Tiểu Phi Phi, hoàn thành một loạt động tác này, sau chậm rãi nhắm hai mắt lại, thân thể mập mạp xanh biếc vững vàng trở lại vị trí vừa rồi.

Pha quay chậm chấm dứt, liền có một màn vừa rồi.

“Trên cây này, chỉ có một vương giả!”

P/s: chương kể thăm vấn Tần Nghị, có nhiều màn hay để coi nha....

64. Chương 64: Chịu Thảm Ván

Hôm nay Tần Nghị dậy thật sớm, nguyên nhân là gì? Đơn giản chỉ vì trong mộng kia tất cả đều là thiên hạc chính mình ngày đêm mong nhớ. Thời điểm sắc trời hơi hơi âm u, hần đất từ trong mộng tỉnh lại, sau đó rốt cuộc không ngủ tiếp được. Tính tính thời gian, hần cùng Thuần Vu Quyết xa nhau đã bảy ngày. Từ lúc cùng Thuần Vu Quyết nhận thức tới nay, đây là lần đầu tiên bọn họ tách ra lâu như vậy.

Nghĩ đến đây Tần Nghị nghiêng rằng nghiêng lợi, đều do Ngũ đệ cùng Phượng Thần Anh, lộng một khối thịt heo lớn như vậy cho hấn cắn, cũng không ghen chết a!

Đúng lúc này, viện ngoại vang lên một thanh âm eo éo: “Hoàng Thượng có chỉ, tuyên thái tử điện hạ đến Loạn Hòa điện yết kiến !”

Tần Nghị hơi hơi sững sốt, lập tức cười lạnh, đợi lâu như vậy, rốt cục đến đây. Cũng tốt, vở kịch này sớm một chút diễn xong, hấn có thể sớm một chút nhìn thấy tiểu Quyết của hấn. Không biết tách ra lâu như vậy, tiểu Quyết có gầy đi hay không, có nhớ hấn hay không.

Vẫn một bộ quần áo, Tần Nghị cả triều phục cũng chưa đổi, bước ra khỏi lãnh cung.

Ngoài cửa, nội thị Vương công công bên cạnh Hoàng Thượng vẻ mặt không kiên nhẫn nhìn Tần Nghị, phía sau còn đi theo một đội ngự tiền thị vệ.

Tần Nghị đối Vương công công cười cười, nói: “Có thể đi rồi.”

Tuy nói Tần Nghị thái tử này là không quyền không thế, nhưng người ta hiện tại dù sao vẫn là thái tử không phải sao? Vương công công tự nhiên không dám thật sự đối hấn bất kính, hơi hơi hạ thấp lưng, nói: “Cung nghênh điện hạ.” Đợi Tần Nghị khởi bước đi trước, hấn mới vẻ mặt khinh thường mang theo bọn thị vệ đuổi kịp.

Trên Loạn Hòa điện, Tần Diệp Minh cao lớn ngồi ở long ý phía trên, một thân Long bào trang trọng uy nghiêm, khí thế bức người, một đôi mắt hổ ánh sáng lạnh ẩn ẩn, nhìn triều thần phía dưới không nói một lời. Trên Phượng tòa ngồi cùng hấn phía bên phải là đương kim hoàng hậu nương nương, sinh mẫu của Tần Nghị, Thích Thị, trên mặt trang điểm không đậm không nhạt, đoan trang đại thể, mũ phượng chói mắt cùng phượng bào rộng thùng thình càng có vẻ tôn lên đại khí cùng nghiêm lệ của nàng. Chỉ là khóe mắt hơi nhăn nhăn trong mắt khó nén tiêu tụy, biểu hiện nàng đã nhiều ngày lo lắng, dù sao cũng là thân sinh nhi tử, nàng không có khả năng thật sự làm được việc gặp nguy không lo.

Tần Nhan ngồi ở phía dưới phía trái long ý, trên mặt đã không còn ôn nhu tiểu ý dĩ vãng, sắc mặt ngưng trọng lãnh khốc. Tần Diệp Minh niệm tình hấn bị thương chưa lành, cố ý ban tọa cho hấn. Mà một nhi tử bị hại khác, nghe nói thương thế quá nặng đến nay còn không xuống giường được, liền ân chuẩn hấn hôm nay có thể không lên triều nghe thẩm.

Quần thần dưới triều người người cảm như hén, cúi đầu thở lớn một chút cũng không dám, chỉ sợ Hoàng Thượng một cái không hài lòng liền lấy mình trút giận. Lần này sự kiện ám sát liên lụy quá lớn, không biết sẽ chết bao nhiêu người.

“Thái tử điện hạ giá lâm!” Ngoài điện tiểu thái giám cao giọng thông truyền.

Quần thần rõ ràng đều cứng hơn một chút, lại như trước không ai dám ngẩng đầu, càng không ai dám cáp Tần Nghị hành lễ.

Tần Nghị chậm rì rì bước vào Loạn Hòa điện, trên mặt vẫn lộ vẻ tươi cười không chút để ý, một đôi mắt hoa đào xinh đẹp hơi hơi nheo lại, một bộ dáng hiền lành ôn nhu. Chỉ là không ai có thể nhìn biết hấn đến tốt cùng suy nghĩ cái gì, ánh mắt màu hổ phách bình tĩnh không gợn sóng, không thấy hổ nộ, lại càng không có kinh hoảng.

“Nhi thần tham kiến phụ hoàng, mẫu hậu.” Tần Nghị đi đến chính giữa Loạn Hòa điện, đối với Tần Diệp Minh cung kính quỳ xuống hành lễ.

Thích Thị đã hồi lâu không gặp nhi tử, nay nhìn hấn hao gầy không ít, nhất thời đau lòng vô cùng. Nội tâm đã kiềm chế không được, nàng vừa định kêu Tần Nghị mau đứng lên, liền nhìn thấy tâm mất Tần Nghị đối nàng đảo qua, ý vị thâm trường. Thích Thị trong lòng biết hiện tại chỉ có thể nhẫn nại, liền cường bức bản thân dựng thẳng sống lưng, không nhìn tới hấn, chỉ là trong mắt đã có lệ quang ẩn hiện.

Tần Nghị đem hết thảy này đều xem vào đáy mắt, trong lòng đau lòng mẫu thân vì hấn chịu tội, nhưng cũng chỉ có thể âm thầm áy náy thở dài một tiếng.

Tần Diệp Minh giống như không có nghe đến Tần Nghị thỉnh an, chỉ là nhìn hấn lạnh lùng hừ một tiếng, không gọi hấn đứng dậy, cứ như vậy để hấn quỳ.

Trong đại diện tỉnh cả thanh âm một cây châm rơi xuống cũng nghe được rành mạch, Tần Nghị thấy Tần Diệp Minh không bảo hấn bình thân, trong mắt còn có sắc oán hận, cũng không chút để ý, trên mặt tươi cười mảy may không giảm.

Nhưng thật ra Tần Nhan ngồi ở một bên xem đủ, thu liễm tiểu ý trả thù trong mắt, chậm rãi đứng lên đi đến bên người Tần Nghị, đối với Tần Diệp Minh hơi hơi khom người, nói: “Phụ hoàng, khụ khụ khụ, có cái gì nói, không bằng để cho hoàng huynh đứng lên rồi hãy nói đi. Mặt đất lạnh lẽo, khụ khụ, hoàng huynh lại ở lãnh cung nhiều ngày, sợ là chịu không nổi.”

Tần Nhan trong mắt không hề nhần sắc, thần sắc hơi có bệnh, trên mặt lại biểu hiện ra một bộ dáng huynh đệ thâm tình, lời nói bởi vì bị thương chưa lành mà thường xuyên mang theo ho khan. Tần Diệp Minh nhất thời một trận đau lòng, nhìn Tần Nhan trong mắt tràn đầy đau lòng cùng từ ái. Lại nhìn xem Tần Nghị quỳ gối bên cạnh hấn, một kẻ đã chết đến nơi còn nhàn nhã như vậy, trong lòng lại hận nghiêng răng nghiêng lợi, lửa giận cứ như vậy bạo phát ra!

“Người, nghiệt tử này!” Tần Diệp Minh vung tay áo, cầm trong tay gì đó hung hăng ném đến trước mặt Tần Nghị. Tần Nghị cúi đầu, khẽ nhíu mày, nga, là lệnh bài thái tử phủ a.

“Người có biết chính người đã làm chuyện tốt gì không?! Thế nhưng phái người đi ám sát huynh đệ của mình, thiếu chút nữa hại trầm mất đi hai nhi tử!” Dứt lời Tần Diệp Minh lại chỉ vào Tần Nhan, trong mắt vừa phẫn nộ vừa đau lòng: “Người nhìn xem hoàng đệ người, người hại hấn như vậy, hấn chẳng những không có một câu oán hận, ngược lại còn cầu tình sợ người sẽ bệnh! Trầm đối với người, thật sự là quá mức thất vọng!”

Thích Thệ ngồi ở bên cạnh hấn, trên mặt vẫn là trấn định, nhưng hai tay giấu ở trong ống tay áo rộng thùng thình gắt gao nắm chặt, cổ nén bị thống cùng thất vọng trong lòng. Năm đó mẫu thân Tần Nhan, Nhu phi ở trong thuốc dưỡng thai của nàng hạ độc, độc chết hài nhi trong bụng nàng. Tần Diệp Minh cư nhiên còn chạy tới thay nàng cầu tình, nói nàng chỉ là không hiểu chuyện, năm đó Thích Thệ vỗ về cái bụng đã lồm xướng của nàng, hài nhi đã không còn. Nhìn phu quân của mình bộ dáng lo lắng đau lòng, nàng chỉ nói một câu: hoặc là Nam Nhuchết, hoặc là toàn bộ Nam gia đều cùng hài nhi của nàng chôn theo. Lúc ấy Thích lão Thái Phó còn tại thế, trong triều phần lớn đều là môn hạ đệ tử của y, bọn họ mượn danh thượng thư yêu cầu ban chết cho Nhu phi, cuối cùng tất cả rơi vào đường cùng, Tần Diệp Minh cấp Nhu phi ban thưởng ba thước lụa trắng, một ly rượu độc, tự mình lựa chọn. Đến đây, vợ chồng bọn họ không bao giờ phục hồi tình cảm năm đó nữa, Đế Hậu hai người chia phòng ngủ đã gần hai mươi năm.

Nhìn nhi tử đang quỳ, Thích Thệ lại đem lệ quang trong mắt bức trở về. Tần Diệp Minh, người vĩnh viễn cũng không biết năm đó vì gả cho người ta yêu nhất, ta đã vì người mà buông tha cái gì. Để yêu người, ta từ bỏ thân phận tôn quý nhất, sinh hoạt xa hoa nhất, thậm chí hại chết hài nhi của mình. Hiện tại Nam Nhuchết lại còn khi dễ đến trên đầu ta, hại luôn một nhi tử cuối cùng của ta. Các người ai cũng đừng nghĩ thực hiện được! Hôm nay, ta muốn đem ủy khuất cùng thống khổ nhiều năm qua như vậy, toàn bộ đòi lại!

Tần Diệp Minh nổi giận đem chứng thần dọa đến toàn thân run rẩy, tất cả đều quỳ phục xuống hô to: “Hoàng Thượng thỉnh bớt giận.”

Tần Nhan xem Tần Diệp Minh phát ra hỏa, mục đích của chính mình cũng đạt tới, liền nghĩ sẽ đem hỏa này đốt càng vượng. Lại tiến lên một bước, Tần Nhan trong mắt tràn đầy tín nhiệm đối với huynh trưởng, vội vàng thay Tần Nghị biện giải: “Phụ hoàng thỉnh bớt giận, xin nghe nhi thần nói một lời.”

Tần Diệp Minh nhìn thấy nhi tử mình yêu nhất lên tiếng, cơn tức áp chế đi một chút, ngữ khí cũng thoáng dịu hơn, nói: “Người nói.”

“Phụ hoàng, tuy nói thích khách trên người đều có lệnh bài thái tử phủ, nhưng mà nhi thần tin tưởng hoàng huynh sẽ không làm ra chuyện giết hại huynh đệ. Hơn nữa hoàng huynh đã là thái tử, hấn không có lý do gì muốn giết ta cùng Tam hoàng huynh.” Tần Nhan vừa mới dứt lời, còn có người mở miệng nói.

“Vương gia lời ấy không đúng!” Trong đám quần thần có một võ tướng trắng kiện đứng lên nói, trên mặt thô ráp tràn đầy khó chịu, một bên hung hăng nhìn chằm chằm Tần Nghị vừa nói: “Vương gia ngài thiện tâm, ngài xem người ta như huynh đệ, nhưng người ta còn không biết hảo tâm của ngài đâu! Hoàng Thượng,

Vương gia, xin thứ cho mặt tướng là người thô lỗ chỉ biết mang binh đánh giặc, nói chuyện đều là trực tiếp sẽ không vòng vo. Lời phế truất trước đó vài ngày ồn ào huyên náo, dân gian dân chúng cùng trong triều phần lớn mọi người đều cho rằng Vương gia hiền đức, ‘Hiền vương’ chỉ mệnh hoàn toàn xứng đáng! Điều nói ngôi vị thái tử do Vương gia ngài làm tối thích hợp! Nhưng đây chỉ là lời đồn! Cự nhiên bị một số người làm trở thành sự thật, sợ địa vị của mình đã bị uy hiếp, tự nhiên sẽ làm ra chút thương thiên hại lý, trời đất bất dung!” Người nói chuyện là một tướng quân thuộc hạ của Chân Nhung, điển hình cho thể loại mãng phu, trên chiến trường chỉ để ý đấu tranh anh dũng, chưa bao giờ dùng đầu óc. Hắn có thể nói ra những lời này, đương nhiên là có người ghé vào lỗ tai hắn thổi chút gió, hướng hắn nghĩ đến phương diện này. Hơn nữa Tần Nhan lại là con rể Chân Nhung, mặc kệ người có giá hay không, cũng thu được tâm của võ tướng bọn họ.

Tần Nhan khoe miệng khê nhếch, nhưng rất nhanh lại biến mất, ngẩng đầu nhìn tướng quân kia, thấp giọng nói: “Trong triều đình, tướng quân chớ nói bậy!”

“Người im lặng!” Mắt thấy tướng quân kia còn muốn nói tiếp, Chân Nhung ở phía sau đứng lên, dùng ánh mắt ngăn cản của hắn. Tướng quân đó chán động, không cam lòng lui khai.

“Hoàng Thượng, Thánh nhân có câu: Người làm vua tất để ý thiên hạ, yêu dân như con. Thần thân là nhạc phụ Hiền vương, về tình về lý lẽ ra không nên nhiều lời, nhưng mà Hoàng Thượng, lời Hoàng tướng quân nói không phải không có lý. Thái tử điện hạ phái người ám sát Hiền vương cùng Phúc vương, chứng cứ vô cùng xác thực. Mà thái tử điện hạ từ khi sự phát đến nay, chưa bao giờ thay chính mình biện giải qua một câu, đây không phải biểu hiện cam chịu sao? Hiền vương nhân đức, biết rõ huynh trưởng mình chính là hung thủ, cũng vẫn thay hắn cầu tình.” Nói tới đây, Chân Nhung hơi ngừng lại, đối với Tần Diệp Minh thật sâu cúi đầu, hô to: “Thường nói vương tử phạm pháp, đồng tội như dân, thần thỉnh cầu Hoàng Thượng y theo quốc pháp, xử trí thái tử điện hạ!”

Dứt lời, đám võ tướng thuộc hạ Chân Nhung cùng hơn phân nửa văn thần đều đối với Tần Diệp Minh cúi đầu, đồng hô: “Thỉnh Hoàng Thượng theo pháp xử trí!”

Tần Nhan trong mắt xẹt qua một tia đắc ý, giống như khiếp sợ nhìn triều thần, lại nhìn xem Tần Diệp Minh, cúi đầu trầm mặc không nói, vẻ mặt đau kịch liệt. Chỉ có Tần Nghị quỳ trên mặt đất thấy được tia tiểu ý trên miệng hắn.

Nhằm chán ngáp một cái, lời vừa ra, vừa thấy đã biết là không tốt, xem ra thái tử như hắn vẫn là không được ưa chuộng a! Tần Nghị chắc chắn, phe phẩy cúi đầu.

Tần Diệp Minh vẫn trầm mặc không nói, sắc mặt âm tình bất định. Tần Nghị chung quy là cốt nhục của hắn, hơn nữa là tôn tử tiên hoàng tối sủng ái, muốn hạ sát thủ, hắn thật sự làm không được. Đang nghĩ tới không bằng phế đi thái tử vị, biếm thứ dân, trực xuất kinh thành trọn đời không thể trở về, Tần Nghị luôn luôn tại nhằm chán xem kịch, rốt cục mở miệng.

“Ân ? Các người đều như vậy ủng hộ Ngũ đệ, như thế nào lại không tin tưởng lời hắn nói? Bốn vương thật là oan uổng a, Ngũ đệ nói không sai!” Tần Nghị vẻ mặt vô tội mở miệng, nháy mắt bộ dáng một mảnh ngây thơ.

Tần Diệp Minh mạnh mẽ nhìn về phía hắn, đối với Tần Nghị chết cũng không hối cải, hắn giờ phút này thật là động sát tâm!

“Người, nghiệp chương này nói cái gì?!”

Phượng Tê Các, Diên Phi viện.

Phượng Thần Anh sáng nay đã được Tần Nhan đưa tới tin tức, hôm nay đem Tần Nghị ra thụ thẩm. Chứng cứ phạm tội vô cùng xác thực, hoàng đế mặc dù không giết hắn, phế đi thái tử vị hắn là không thể thiếu.

Phượng Thần Anh đối với kế hoạch Tần Nhan cũng không xem trọng, Tần Nghị làm thái tử đã hai mươi năm, bên người phong ba lớn nhỏ xuất hiện không ngừng, lại có thể hóa hiểm thành an. Hắn cùng Tần Nghị giao thủ nhiều năm, cho tới bây giờ cũng không có nhìn thấu được hắn. An bài ở người nọ bên cạnh hắn đến nay vẫn không thăm dò ra chi tiết. Thâm tàng bất lộ, đây là Phượng Thần Anh đánh giá về Tần Nghị.

Bất quá, Phượng Thần Anh gọi lên khoe miệng cười, cười có chút gian trá. Nương theo chuyện lần này, nói không chừng có thể làm cho Tần Nghị đem con bài chưa lật kia mang ra. Kỳ thật Tần Nhan không biết, tất cả mọi người cũng không biết, tấmlệnh bài thái tử phủ, là Vô Tướngtheo mệnh lệnh của hắn trước khi ngất đi, vụng trộm đặt ở trên người Lam Tử Tương. Hắn muốn kế liền có kế, thuận theo thể trận lần này đem chi tiết của Tần Nghịđều dò xét ra. Nhưng ai biết, lệnh bài vừa xuất hiện, thật ra đã làm cho hắn trong lúc vô tình biết được rất nhiều chuyện hơn những gì hắn nghĩ.

Vô luận hôm nay là Tần Nghị thắng hay là Tần Nhan thắng, cuối cùng người thắng chân chính vẫn là hắn, Phượng Thần Anh.

Cửa “cột kẹt” một tiếng mở ra, Đường Phi đi đến, sắc mặt ngưng trọngít khi có.

“Người đã đến rồi?” Phượng Thần Anh còn chưa nhìn thấy, theo thanh âm dùng ánh mắt không có tiêu cự nhìn Đường Phi, trên mặt mang theo thần nhiên tiếu ý.

“Àn.” Nhìn đến Phượng Thần Anh bình thản như vậy, Đường Phi trong lòng cũng bất giác buông lỏng, hướng hắn đi đến.

“Hôm nay thời tiết hẳn là không tồi đi? Không bằng dìu ta ra ngoài đi dạo?” Phượng Thần Anh mang theo chờ mong nói với Đường Phi.

Đường Phi nghĩ nghĩ, Phượng Thần Anh tựa hồ đã rất nhiều ngày không có ra ngoài đi lại, cũng là thời điểm nên dẫn hắn ra ngoài hít thở không khí. Liên nói: “Hảo.”

Đường Phi giúp đỡ Phượng Thần Anh chậm rãi ra khỏi phòng ngủ, bây giờ đang giữa mùa xuân, hoa viên ngoài viện tranh nhau đua nở, ở trong mùa thuộc về chúng, tản mát ra hương vị tối mê người. Mấy cây ngô đồng trổ trái lúc trước đã phát ra chồi, một mảnh thông xanh um ức, rất là sinh cơ bừng bừng.

Cho dù nhìn không thấy, Phượng Thần Anh cũng có thể cảm giác được hoa viên đầy sức sống. Thật sâu hít một hơi, cảm thán nói: “Ồ trong vị thuốc chua xốt đợi nhiều ngày như vậy, quả nhiên vẫn là thể giới bên ngoài hảo, cả không khí đều tươi mát như thế!”

Đường Phi cười nhẹ, Hoa Phượng Hoàngngày tập tính hoang dã, đem hắn nhốt nhiều ngày như vậy thật đúng là làm khó cho hắn. Mất thấy Phượng Thần Anh giẫy khỏi tay Đường Phi, đang muốn mở ra song cửa sổ thoải mái đuổi người, Đường Phi bị dọa lập tức ngăn lại hắn, quát: “Thành thật một chút! Miệng vết thương vừa mới kết vảy,đừng có lộn xộn, cẩn thận vỡ ra!”

Phượng Thần Anh hậm hực đem cánh tay vươn ra một nửa lùi về, sau đó đem cái ngón đến bên miệng cũng nuốt trở về, rất thống khổ.

“Đi, đến bên kia đi.” Đường Phi không khỏi phân trần, liền lôi kéo Phượng Thần Anh đi đến đình nhỏ trong hoa viên ngồi xuống. Đợi Phượng Thần Anh ngồi vào chỗ của mình, một đôi tay mới đặt lên vai hắn.

Đường Phi cẩn thận tránh được vết thương vai trái của Phượng Thần Anh, ở vai phải cùngsau gáy dùng lực đạo vừa phải thay hắn xoa bóp.

Đường Phi tay nghề xuất hồ bất ý rất tốt, huyết Phong Trì phía sau gáy bị ấn, Phượng Thần Anh chấn động, toàn thân như vậy trong nháy mắt buộc chặt, lập tức lại không tự giác thả lỏng, than nhẹ lên tiếng: “A..... Thoải mái !”

Đường Phi lúc trước thực thích sau khi cãi thắng trên quan tòa sẽ đi một chỗ mát xa tư nhân thả lỏng người, nơi đó nhân viên mát xa thực sự là tay nghề nhất lưu, thời gian lâu, hắn học trộm được không ít thủ pháp, không nghĩ tới cư nhiên hôm nay dùng tới. Mát xa huyết Phong Trì có thể giảm bớt đau nhức vùng cổ, cũng có thể lưu thông máu. Phượng Thần Anh ở trên giường nằm nhiều ngày như vậy, mát xa cổ cho hắn chính là rất thích hợp.

Phượng Thần Anh thoải mái nhắm mắt lại, trong lòng cũng tràn đầy kinh ngạc. Không phải bởi vì Đường Phi còn có chiêu thức ấy, mà là chính mình cư nhiên bị người đề xuống đại huyết yếu hại,lại không nghĩ tới muốn tránh đi. Đối thành trước đây, cho dù là Tần Nhan dám lớn mật như vậy đề đại huyết,hắn nhất định sẽ không chút nghĩ ngợi một chiêu đánh ra rồi nói sau. Người luyện võ, tính cảnh giác so với người thường còn cao hơn, nhận thấy được nguy hiểm theo bản năng làm ra phản kích, huống chi Phượng

Thần Anh vốn là cao thủ bên trong cao thủ? Phượng Thần Anh trong lòng cười khở, xem ra chính mình so với trong tưởng tượng còn muốn hãm sâu hơn a.....

Phượng Thần Anh vươn tay đang rảnh rỗi, bắt lấy tay Đường Phi đặt trên vai phải hắn, để vào trong miệng nhẹ nhàng cắn.

Đường Phi run lên, bị hành động tình tình xảy ra của Phượng Thần Anh biến thành mặc danh kỳ diệu. Đầu ngón tay, Phượng Thần Anh đã bắt đầu dùng đầu lưỡi vuốt ve..... Trên mặt truyền đến từng trận nhiệt khí, trong lòng rung động không hiểu làm cho Đường Phi quên đem tay mình rút về. Mở ra tay kia, Đường Phi ôm ấp trụ Phượng Thần Anh, bả đầu đặt ở trên vai hắn, ngón trỏ tay trái cùng ngón áp út vẫn còn để trong miệng của hắn. Đường Phi nhìn Phượng Thần Anh sườn mặt hoàn mỹ, mê mẩn dùng môi ở trên mặt hắn nhẹ nhàng đảo qua. Đầu dần dần đi xuống dưới, môi đã muốn hôn lên khóe môi Phượng Thần Anh, như một con gà nhòm lên cái mỏ của chim phượng hoàng.

Phượng Thần Anh hô hấp cứng lại, buông ra ngón tay Đường Phi, ngược lại một phen lôi kéo Đường Phi ngồi ở trên đùi mình, sau đó thật sâu hôn xuống. Đường Phi ôm lấy cổ Phượng Thần Anh, nửa khép ánh mắt nhìn cặp mắt phượng đã mất đi quang hoa, hé miệng vươn lưỡi cùng Phượng Thần Anh triển miên.

Phượng Thần Anh hô hấp càng ngày càng dồn dập, thân thể nhiệt độ cũng dần dần tăng lên. Một tay ôm lưng Đường Phi, một tay mở rộng chân Đường Phi ra, mạnh mẽ dùng sức đem người ôm lấy.

“Ăn – !” Đường Phi bị dọa, hoàn toàn thanh tỉnh. Nhanh chóng buông tay đè lại bả vai Phượng Thần Anh, vội la lên: “Người muốn làm gì?!”

Phượng Thần Anh hai mắt thất tiêu nhìn không ra bất luận cảm xúc, chỉ là hơi thở nóng rực tiết lộ ý muốn của hắn, Phượng Thần Anh cũng không tính giấu diếm, nói giọng khàn khàn: “Về phòng, ta muốn người!” Không phải “Ta nghĩ muốn người” mà là “Ta muốn người”, kém một chữ, ý tứ lại hoàn toàn bất đồng. “Nghĩ muốn” có một chút trưng cầu ý kiến đối phương, mà “Muốn”, lại là cường ngành không cho phép cự tuyệt.

Đường Phi khóe miệng run lên, nhẩn nại tính tình giải thích: “Thương thể của người còn chưa hảo, Cốc Dương nói trước khi đối được lần cuối cùng, người phải cấm dục.”

“Ta đã hoàn toàn hảo! Nếu không tin, đến trên giường ta chứng minh cho người xem!” Phượng Thần Anh mặc kệ Đường Phi, dùng một chút lực liền đem Đường Phi hơi hơi giãy dụa gắt gao ôm không cho hắn cơ hội phản kháng. Hắn đã ghen gần mười ngày, tiếp tục ghen nữa hắn nhất định bởi vì dục hỏa quá thịnh mà chết bất đắc kỳ tử!

“Người mau buông ta xuống!” Đường Phi tức giận vẻ mặt đỏ bừng, lại không dám thật sự dùng đại lực giãy dụa, sợ một chút không cẩn thận làm hại Phượng Thần Anh miệng vết thương rạn nứt. Chỉ có thể quát lớn: “Bây giờ còn là ban ngày ban mặt, người như thế nào nghĩ việc này! Còn có mặt mũi hay không?!”

“Ban ngày ban mặt? Thật có lỗi, hiện tại ở trong mắt gia chỉ có hắc ám.” Phượng Thần Anh ôm chặt Đường Phi lạnh lạnh nói, khóe miệng còn cầm theo nụ cười tà khí: “Ta vẫn nghĩ đến người tối hiểu biết da mặt dầy ta đến độ nào!” Phượng Thần Anh nói xong, mới phát hiện Đường Phi chẳng những đình chỉ giãy dụa, hô hấp cũng giống như là trầm trọng rất nhiều.

“Phi nhi? Phi nhi, người làm sao vậy?” Phượng Thần Anh có chút lo lắng hỏi, Đường Phi như thế nào bỗng nhiên ngừng nói?

“Chỉ có thể giới hắc ám, người cảm thấy sợ hãi sao?” Trầm mặc hồi lâu, Đường Phi rốt cục mở miệng, chỉ là ngữ khí thực trầm trọng.

“.....” Phượng Thần Anh rốt cục hiểu được bản thân vừa rồi nói sai, nhẹ buông tay, cẩn thận đem Đường Phi thả xuống, lại vẫn như cũ cầm chặt hai tay của hắn, trong cơ thể dục hỏa không còn sót lại chút gì, chỉ còn lại có thần nhiên đau lòng cùng ấm áp.

“Sợ, như thế nào không sợ? Không ai thích cả đời sống ở trong bóng tối. Nhưng mà,” Phượng Thần Anh ngừng lại, nắm chặt hai tay Đường Phi giơ lên trước mặt người: “Chỉ cần nắm tay người như vậy, mỗi ngày cảm giác được khí tức của người, nghe được thanh âm người nói chuyện, ta liền an tâm. Cảm thấy có người ở bên cạnh, không có gì có thể làm cho ta sợ hãi.”

Đường Phi hai mắt nóng lên, cổ nén lệ nước nở nói: “Thực xin lỗi.....” Nếu không phải vì cứu hấn, Phượng Thần Anh sẽ không bị mù.....

“Ta cứu người, không phải vì cho người nói với ta một câu như vậy.” Phượng Thần Anh buông ra tay hấn, ôm quanh hấn, nhẹ giọng nói: “Cũng không phải vì cho người báo đáp ta cái gì. Chỉ là lúc ấy muốn cứu người, cho nên cứu. Chỉ là đơn thuần, muốn người nhĩ hảo hảo sống sót thôi.....”

Đường Phi dựa ở trong lòng Phượng Thần Anh, trong mắt một mảnh vắng lặng.

“Đường Phi, hôm nay đã là mười tháng ba, sau ngày mai, không, ngày kia, ta tự mình đưa người đi Thượng Tinh Lâu. Tái lưu người hai ngày coi như tư tâm của ta đi, theo giúp ta hai ngày cuối cùng, ta tự mình đưa người đi.” Phượng Thần Anh ôm lấy Đường Phi, ngữ khí ai mặc, thậm chí còn dẫn theo thần nhiên cầu xin.

Phượng Thần Anh muốn đưa hấn đi?! Đường Phi chấn động, không dám tin mở to hai mắt. Khoảng cách tiết thanh minh càng ngày càng gần, Đường Phi luôn luôn tìm cơ hội muốn cùng Phượng Thần Anh nói, hấn phải rời khỏi. Nhưng mà, mỗi lần nói đến bên miệng, hấn vẫn không thể xuất khẩu. Chỉ tại trong lòng đối chính mình nói, chờ một chút. Chờ cái gì, chính hấn cũng không rõ ràng. Hôm nay, Phượng Thần Anh lại tự mở miệng nói, muốn hấn rời đi. Đường Phi cái gì cũng không nói được, chỉ cảm thấy trong lòng, từng trận đau đớn.

“Hôm nay Tần Nghị thụ thẩm, ta tin người đã biết được. Bất luận Tần Nghị sẽ bị định tội hay không, trận chiến đều hết sức căng thẳng. Hoàng hậu sẽ không trở mặt nhìn nhi tử của mình chết, Tần Nghị cũng sẽ không ngồi yên chờ chết.” Phượng Thần Anh nói xong, cười khổ một chút: “Người đi theo ta, không có khả năng chân chính an toàn. Ta không thể hại người nữa, vô luận luyện tiến như thế nào, vẫn phải buông tay.....”

Phượng Thần Anh lời còn chưa dứt, Đường Phi liền ngăn chặn môi hấn, thật lâu sau, mới rời môi.

Đường Phi dùng thanh âm khàn khàn nói với Phượng Thần Anh: “Thần Anh, chúng ta làm đi.”

Phượng Thần Anh không có trả lời, gắt gao ủng trụ Đường Phi lại hôn sâu, dùng hành động cho thấy câu trả lời.

65. Chương 65: Quân Át Chủ Bài???

Hoàng cung, Loan Hòa điện.

Tần Diệp Minh mắt hổ trợn lên, lửa giận xông thiên nhìn Tần Nghị. Ở dưới mọi người sợ tới mức không dám ngẩng đầu, cũng có kẻ nhát gan chân đều phát run!

Duy độc người khởi xương là Tần Nghị vẫn một bộ mặt vô tội tươi cười, ngẩng đầu không sợ không ngại nhìn phụ hoàng của mình.

“Phụ hoàng, người sinh khí lớn như vậy sao phải? Ngũ đệ chưa nói sai a, nhi thần thật sự vô tội. Vì sao phụ hoàng một chút cũng không cao hứng, ngược lại còn tức giận như thế?” Tần Nghị tựa hồ một chút cũng không để ý tình trạng trước mặt, vẫn là bộ dáng vô tội chịu oan uổng.

“Người, người nghiệt chủng này!” Tần Diệp Minh giận đến phát run, vươn tay chỉ vào Tần Nghị, quát: “Người làm ra loại chuyện này, cư nhiên đến chết còn không biết sai! Hôm nay trẫm không hảo hảo giáo huấn người, trẫm liền thẹn với tiên đế! Người tới, mang ra ngoài đình đánh hai mươi trượng cho trẫm! Đánh thật mạnh!”

“Dạ!” Hai gã thị vệ ngoài đại điện lĩnh mệnh mà vào, bộ pháp chỉnh tề hướng Tần Nghị đi đến.

“Phụ hoàng! Thỉnh ngài tha hoàng huynh lần này đi!” Tần Nhan quỳ trên mặt đất kích động thay Tần Nghị cầu tình: “Hoàng huynh chỉ là, chỉ là.....” Tần Nhan cắn răng, một bộ dáng không biết nên như thế nào vì hấn giải vây.

“Nhan nhi, người không cần vì hấn cầu tình! Hấn không đáng!” Tần Diệp Minh hung hăng trừng mắt Tần Nghị nói: “Hôm nay ai dám ngăn cản trẫm, trẫm thậm chí ngay cả kẻ đó cũng đánh! Mau đưa hấn dẫn đi!”

“Ai dám đụng đến nhi tử ta!” Ngay tại thời điểm hai thị vệ muốn lên trước bắt lấy Tần Nghị, Thích Thị rốt cục nhịn không nổi nữa!

Thích Thị mạnh mẽ đứng dậy, vung tay áo, minh hoàng phượng bào hoa quý loá mắt, một cặp hạnh mâu lãnh liệt nhìn hai gã thị vệ kia, không tức giận mà sinh uy nghi, trong Cung khí thể hiển lộ!

Thị vệ nhất thời bị dọa, chân mềm nhũn song song quỳ trên mặt đất, tè hô: “Thỉnh hoàng hậu nương nương thứ tội!”

“Phanh” một tiếng, Tần Diệp Minh hung hăng chụp một chương ở trên tay vịn long ý, thấp giọng quát: “Hoàng hậu!”

Thích Thị dựng thẳng thắt lưng, xoay người tà tà nhìn trượng phu của mình, trong mắt lộ vẻ lạnh lùng, thản nhiên nói: “Hoàng Thượng, xin hỏi có chuyện gì?”

“Hừ, hoàng hậu lá gan thật sự lớn. Trẫm nói qua bất luận kẻ nào cũng không được cầu tình, người cho rằng ta thật sự không dám đánh người?!” Tần Diệp Minh áp chế lửa giận trong lòng, cùng Thích Thị đối diện.

Bên dưới quần thần thở lớn một chút cũng không dám, Đế Hậu hai người tương kính như “băng” đã hai mươi năm, có phải hiện tại rốt cục muốn xé rách da mặt! Có thể, nhưng đây là việc nhà của đế vương, bọn họ làm sao dám xen vào! Cho dù là Chân Nhung cũng không dám lên tiếng!

Tần Nhan trong lòng cười lạnh, hoàng hậu chung quy là nhịn không được. Chọc giận phụ hoàng là tốt nhất, đem cả nàng cùng nhau phế đi, đỡ cho tương lai còn phải tái thu thập một lần!

Tần Nghị nhìn nhìn mẫu thân, bất đắc dĩ lắc đầu, vẫn là thiếu kiên nhẫn a, tiểu Quyết như thế nào còn chưa tới?

“Hừ.” Thích Thị cũng lạnh lùng cười: “Hoàng Thượng cách làm người bản cung còn không biết sao? Tính tình thiên sủng bao che khuyết điểm, bản cung hai mươi năm trước đã hiểu biết rất rõ ràng.”

Úc! Quần thần ở dưới hấp một ngụm khí lạnh, hoàng hậu cả chuyện hai mươi năm trước cũng lôi ra! Thật sự muốn xé rách da mặt sao?!

Quả nhiên, lời này vừa nói, Tần Diệp Minh sắc mặt nhất thời xanh mét. Chuyện hai mươi năm trước là đau đớn vĩnh viễn trong lòng hấn, hấn căn cứ nhân mình yêu nhất cũng bảo hộ không được! Không chỉ Tần Diệp Minh, thậm chí ngay cả Tần Nhan sắc mặt đều thay đổi, trong mắt ẩn ẩn mang theo sát khí.

Tần Nghị ở bên cạnh hấn đương nhiên có thể cảm giác được, trong mắt xẹt qua một tia hàn ý, như thế nào, chuyện năm đó đáng lẽ phải tru di cửu tộc, lại chỉ cần Nam Nhu một mạng đền một mạng, còn cảm thấy oan ức?

“Hoàng hậu là nghĩ chuyện xưa nhắc lại sao? Chuyện tình năm đó, trẫm đã cho người một cái công đạo!” Tần Diệp Minh sắc mặt trầm đến có thể vắt ra nước, ánh mắt cũng tránh nhìn Thích Thị.

“Công đạo? Không, Hoàng Thượng.” Hoàng hậu lạnh lùng cười, ánh mắt đảo qua, nhìn Tần Nhan dưới đại điện: “Năm đó việc Nam Nhu phạm phải, đủ để cho nàng cả nhà xử trảm. Nhưng Hoàng Thượng lại làm việc công tư bất phân, đây là chuyện khắp thiên hạ mọi người biết đến. Năm đó Hoàng Thượng có thể có tư tâm, vì sao hôm nay bản cung không thể?! Nghị nhi là nhi tử duy nhất bản cung, bản cung muốn bảo toàn hấn, có cái gì không được?!”

Đối mặt Thích Thị khí thế bức người, Tần Diệp Minh rốt cục hiểu được, đối với chuyện năm đó, hoàng hậu trong lòng là oán hận cỡ nào!

Tần Nhan gắt gao nắm hai đấm, giờ phút này hấn hận không thể đem Thích Thị toái thi vạn đoạn!

Tần Nghị hai mắt ửng đỏ, trên mặt lại vẫn lộ vẻ tươi cười không bận tâm. Từ thật lâu thật lâu trước kia, hấn đã học cách như thế nào dùng mỉm cười để nguy trang chính mình, che dấu chính mình.

“Nhưng Nghị nhi phạm phải là tội giết hại huynh đệ!” Tần Diệp Minh mạnh mẽ nện một quyền lên long ý, cũng đứng lên cùng Thích Thị giằng co, gần từng chữ một nói: “Hắn phạm , là tử tội.” Thích Thị run lên, lại vẫn thẳng tắp cùng Tần Diệp Minh đối diện.

“Năm đó Nhu nhi phạm vào tử tội, trăm đồng dạng không có lưu tình.” Tần Diệp Minh thanh âm lãnh khốc, trong mắt lại nhìn không tới chút tình cảm: “Hôm nay Nghị nhi đồng dạng phạm vào tử tội, trăm, cũng tuyệt không làm việc công tư bất phân!”

“Ha ha, ha ha ha ha!” Thích Thị trong cuộc đời lần đầu tiên điên cuồng mà cười tonhư thế, cười đến ra nước mắt. Thích Thị nâng tay lau đi khóe mắt, bên trong tràn đầy ai đồng, thanh âm lại lạnh như nước: “Tần Diệp Minh, ta năm đó thật sự là yêu nhầm người.” Dứt lời, Thích Thị xoay người đối diện mọi người, trong mắt là tàn nhẫn bất chấp giá nào, hung hăng nói: “Hôm nay ai dám đụng đến nhi tử ta, ta liền diệt kẻ đó!”

“Xôn xao” một tiếng, quần thần rối cuộc nhin không được nổ tung ra. Hoàng hậu lời này, là muốn phản a!

“Hoàng hậu nương nương !” Chân Nhung cũng tức giận không thôi, bất chấp quần thần lễ nghi, đứng lên đối với Thích Thị không khách khí nói: “Lão phu nhưng thật ra muốn nhìn, người một kẻ ‘đứng đầu tam cung lục viện’ không có quyền không có thế, muốn như thế nào diệt chúng ta!”

“Đúng vậy! Chúng ta muốn cực thử xem, người như thế nào diệt chúng ta!”

“Tần Nghị ám sát Hiền vương cùng Phúc vương, đúng là tội ác tày trời, hoàng hậu nương nương, chúng ta hôm nay muốn Tần Nghị chết!”

Hoàng Thượng đã biểu lộ thái độ, Tần Nghị hẳn phải chết không thể nghi ngờ. Lúc này trên đại điện một bộ phận nhỏ người cũng muốn công khai thái độ, đứng ở bên phía Hiền vương. Tần Nghị mắt lạnh nhìn nhìn, tất cả đều là quan to đã trên tam phẩm.

“Hoàng Thượng! Thái tử điện hạ không thể giết! Tiên hoàng từng đối diện hạ sủng ái có thừa, nếu Hoàng Thượng ngài thật sự..... nên như thế nào trả công đạo cho tiên hoàng!”

“Đúng vậy, Hoàng Thượng! Thỉnh xem xét hoàng ân hậu đãi trước đây của tiên hoàng, tha điện hạ một mạng!”

Thay Tần Nghị cầu tình, bất quá chỉ có bốn năm vị lão thần, đều từng là lão thần tử cùng Thích lão Thái Phó cộng sự với nhau.

Tần Nhan cũng nhìn thoáng qua, cười lạnh, mấy lão già sống dai này, đợi sự tình sau khi chấm dứt, cái đầu tiên muốn giết, chính là bọn họ!

“Chân lão tướng quân,” Tần Nghị nhặt lên ba tấm lệnh bài thái tử phủ, rồi sau đó chậm rãi đứng lên, xoay người nhìn một đám người kêu gào kia. Trên mặt còn mang theo ba phần tiếu ý, hai tròng mắt màu lưu ly lại sâu không thấy đáy: “Ngài không biết ngài cứ như vậy theo ta mẫu hậu lớn tiếng, đây dĩ hạ phạm thượng sao?”

Chân Nhung chấn động, trán toát ra một tia mồ hôi lạnh. Tần Nghị rõ ràng đang cười, nhưng vì sao lại làm cho hắn không tự chủ cảm thấy trong lòng lạnh cả người? Thái tử kia bình thường không chớp mắt, khi nào thì có quyết đoán cùng khí thế như vậy?!

Không chỉ là Chân Nhung, trong điện tất cả mọi người kinh hãi, nguyên lai bọn họ vẫn đều xem thường thái tử tâm thường vô vi này!

Tần Nghị vốn định đợi cho Thuần Vu Quyết trở về, nhưng nhìn đến mẫu hậu vì mình đơn độc chiến đấu, bộ dáng hăng hái, vẫn là thiếu kiên nhẫn. Thôi kệ, vậy trước bồi bọn họ chơi một chút.

Tần Nhan kinh nghi bất định nhìn Tần Nghị, trong lòng không biết suy nghĩ cái gì.

“Nghị nhi!” Thích Thị vẻ mặt kinh hãi nhìn Tần Nghị. Tần Nghị đối nàng khẽ phất tay, ý bảo nàng an tâm một chút chớ nháo loạn, từ giờ trở đi giao cho hắn là được.

“Phụ hoàng, nhi thần khi nãy đã trình bày, Ngũ đệ cũng nói, nhi thần là oan uổng. Như thế nào người vẫn không tin?” Tần Nghị nhìn phụ hoàng của mình, trên mặt tiếu ý lại thâm sâu vài phần. Hôm nay, hắn xem như hoàn toàn đối với “phụ thân” lạnh tâm.

Tần Diệp Minh đoán không ra Tần Nghị trên mặt tươi cười là ý tứ gì, hẳn cho tới bây giờ cũng không hiểu nổi tâm tư nhi tử này. Nghiêm mặt lạnh lùng nhìn Tần Nghị, nói: “Chứng cứ phạm tội vô cùng xác thực, lệnh bài thái tử phủ của người tổng cộng có mười tám. Lúc sự việc phát sinh, trăm cũng đã phái người đi tìm lệnh bài thái tử phủ, mười tám lệnh bài cũng chỉ tìm được năm cái, năm cái còn lại không rõ tung tích. Tính từ trên người thích khách tìm được thêm ba tấm, còn lại hai quả vẫn mất tích.”

“Nga? Nếu vậy phụ hoàng ý tứ là, nhi thần còn ẩn tàng hai đội thích khách khác?” Tần Nghị nhếch miệng hỏi.

“Hừ, người còn cần tới hỏi trăm? Người không phải tối rõ ràng sao!” Tần Diệp Minh hừ lạnh một tiếng nói.

“Phụ hoàng, ngài thật sự nhận định hung thủ là nhi thần? Nếu thế Ngũ đệ vì sao lại thay nhi thần kêu oan?” Tần Nghị nói xong nhìn về phía Tần Nhan.

Tần Nhan đâm lao đành phải theo lao, chỉ có thể kiên trì nói: “Nhi thần chỉ là cảm thấy, hoàng huynh sẽ không làm ra loại việc này. Tuy rằng chứng cứ vô cùng xác thực, nhưng nhi thần, thật sự không muốn tin tưởng.....”

“Không muốn tin tưởng?” Tần Nghị ngay sau đó hỏi: “Như thế nào, nguyên lai Ngũ đệ trong lòng vẫn cảm thấy vi huynh thật sự là hung thủ?”

“Thần đệ, thần đệ.....” Tần Nhan khó xử ngắc ngứ: “Ngày đó thần đệ gặp chuyện, bắt được một người còn sống, quản gia phủ đệ ép hỏi, thích khách kia nói ra ‘Là phụng mệnh thái tử’, sau liền đoạn khí.....”

“Cái gì?!” Tần Diệp Minh kinh ngạc kêu lên: “Nhan nhi, người vì sao không sớm nói!”

“Nhi thần, nhi thần.....” Tần Nhan đối Tần Diệp Minh quỳ xuống, khóc nói: “Nhi thần chỉ không muốn nhìn đến chuyện huynh đệ tương tàn phát sinh! Cho dù thật là hoàng huynh, nhi thần cũng không nhẫn tâm.....” Tần Diệp Minh rốt cuộc nói không được, thất thanh thống khổ.

Lúc này, Tần Nghị rất muốn hỏi một câu: “Người đã muốn giấu thì đã giấu tốt lắm, vì cái gì hiện tại mới nói ra? Sở phụ hoàng tâm không đủ ngoan giết không được ta đi?”

Tần Diệp Minh khiếp sợ sau lại tức giận, hét lớn một tiếng nói: “Người tới, đem thái tử mang xuống, lập tức hành quyết xử trảm!”

“Ai dám !” Thích Thị một tiếng rống to, thị vệ bên dưới hai mặt nhìn nhau, cũng không biết nên nghe ai.

“Phụ hoàng, nhi thần nói một lần cuối cùng, thật sự không phải nhi thần làm.” Tần Nghị buồn bã nói, rồi sau đó ngẩng đầu nhìn Tần Diệp Minh cười: “Nhi thần, thế nhưng có chứng cứ.”

Chứng cứ? Cái này quần thần lại nổ tung ra. Tần Nhan cũng vẻ mặt không dám tin nhìn Tần Nghị, chẳng lẽ hẳn thật sự có chiêu bài phía sau?!

“Chứng cứ? Chứng cứ ở nơi nào? Điện hạ người lấy ra nhìn thử xem a!” Vẫn là Hoàng tướng quân lỗ mãng kia, vẻ mặt khinh miệt nhìn Tần Nghị, chắc chắn hẳn chỉ là đùa giỡn đa dạng kéo dài thời gian.

“Không sai, điện hạ người nếu có chứng cứ, vì sao không sớm lấy ra? Cố tình đến lúc này mới đến kêu oan nói có chứng cứ?” Lại một võ tướng đón lời nói.

“Ta xem, điện hạ người căn bản không có chứng cứ gì đi? Cho dù có, nhiều ngày thế này, ngài hẳn cũng có thể an bài một cái chứng cứ giả ra.” Ngụ ý nói chứng cứ của Tần Nghị giả tạo.

Tần Nghị mỉm cười, tùy ý người của Tần Nhan một tiếng lại một tiếng cao giọng chất vấn hần.

Một lát sau, đại diện ngoại truyền đến một tiếng thông báo: “Báo! Lang Hiên đặc khiển (đặc khiển mang ý nghĩa chấp hành một nhiệm vụ gì đó) sứ giả cầu kiến!”

Cáp? Lời vừa thông báo, trong điện tất cả mọi người cùng sửng sốt, Lang Hiên sứ giả ở phía sau như thế nào bỗng dưng đến? Hơn nữa còn là đặc khiển sứ giả!

Chỉ có Tần Nghị cùng Thích Thị vẻ mặt bình tĩnh, tựa hồ đã sớm đoán được bọn họ sẽ tới. Khiếp sợ qua đi, Tần Nhan mất sắc ben bắt giữ một màn này, trong lòng rung mình, chẳng lẽ quân át chủ bài của Tần Nghị chính là Lang Hiên?!

“Truyền!” Tần Diệp Minh tuy rằng trong lòng lúng túng, lại còn đang xử lý việc nhà, nhưng người đến là Lang Hiên đặc khiến sứ giả, Lang Hiên và Hoàng Diệp đồng minh lâu năm, không thể không gặp gỡ!

Tần Diệp Minh cùng Thích Thị liếc nhau, song song ngồi trở lại ghế trên.

“Tuyên Lang Hiên sứ giả yết kiến!” Ngoài điện thái giám một tiếng kêu vang, đoàn sứ giả chậm rãi đi vào Loan Hòa điện.

“Thuần Vu tướng quân!”

“Sao lại thế này, Thuần Vu tướng quân? Hẳn như thế nào ở cùng một chỗ với Lang Hiên sứ giả?!”

“Này, này, đến tốt cùng là chuyện gì xảy ra?!”

Hôm nay thật sự một chuyện tiếp một chuyện, cái sau so với cái trước còn phần khích hơn. Không ít người đoán, hôm nay sẽ không đơn giản như vậy mà chấm dứt. Hơn nữa, có lẽ sẽ xuất hiện nhiều bí mật kinh động lòng người!

“Đoàn sứ giả Lang Hiên, bái kiến Hoàng Diệp quốc chủ.” Bởi vì cùng là sứ đoàn liên bang, người Lang Hiên cũng không cấp Tần Diệp Minh quỳ lễ.

“Ân.” Tần Diệp Minh thản nhiên lên tiếng, xem như đáp lễ. Kỳ thật cùng Lang Hiên kết minh là ý tứ tiên đế, khi đó không biết vì cái gì tiên đế bỗng nhiên cùng hoàng đế tiền nhiệm của Lang Hiên giao hảo, chẳng những đình chỉ xung đột quanh ranh giới hai nước, hơn nữa đem ba tòa lãnh thổ thành trì vô điều kiện tặng cho Lang Hiên. Cuối cùng ký kết hiệp ước cùng Lang Hiên đồng minh, hai bên đồng ý, trong vòng trăm năm tuyệt đối sẽ không khai chiến. Sau khi tiên đế cùng Lang Hiên tiền nhiệm hoàng đế lần lượt qua đời, Tần Diệp Minh vẫn luôn muốn đoạt lại ba tòa thành trì kia. Cũng bởi vì Tần Diệp Minh không tuân thủ hiệp ước đồng minh, xung đột vùng ranh giới đã đình chỉ gần ba mươi năm nay lại bắt đầu có biến động. Tần Diệp Minh nghĩ, lần này hẳn là tiểu hoàng đế mới kế nhiệm không lâu của Lang Hiên kia phái sứ giả tới, có lẽ liên quan đến vấn đề ba tòa thành trì kia đi? Nhưng, Thuần Vu Quyết đó vì sao lại ở bên trong đoàn sứ giả?

Đang lúc Tần Diệp Minh đoán ý đồ Lang Hiên hoàng đế, đoàn sứ giả bỗng nhiên nhất tề quỳ xuống, thậm chí ngay cả Thuần Vu Quyết cũng quỳ xuống!

Khi quần thần kinh ngạc, là lúc nghe sứ giả cao giọng: “Chúng thần, tham kiến Hân Ninh công chúa, công chúa thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế!”

“Các khanh bình thân.” Thích Thị lộ ra tươi cười đầu tiên trong hôm nay.

Cái gì?! Hân Ninh công chúa?!

Phương Hoa Lâu.

Tần Diệp nâng chung trà lên nhẹ nhàng nhấp một ngụm, sau đó lại chậm rì rì thả trở về.

“Chủ nhân, đoàn sứ giả đã muốn vào thành, nói vậy hiện tại đã vào tới cung.” Thiết Viêm đẩy cửa tiến vào, vừa mở miệng đã nói nói.

“Nga? Thuần Vu Quyết đứa nhỏ này động tác thực rất nhanh, ta còn nghĩ đến ít nhất phải chờ tới buổi sáng sáng mai chứ.” Tần Diệp khoan thai nói.

“Không thể tưởng được thái tử điện hạ, còn lưu một chiêu này.” Thiết Viêm thật là vui mừng cười cười: “Năm đó chủ nhân cùng thuộc hạ đều rời đi quá sớm, lúc ấy lại nghe đồn Hân Ninh công chúa ở trong tròng chính biến cung đình vào ba mươi lăm năm trước đã chết cháy. Không nghĩ tới, nàng cư nhiên vẫn tránh ở Hoàng Diệp, hơn nữa, còn thành Hoàng Diệp quốc mẫu.”

“Ha ha, khó trách lúc tiên đế băng hà, người trong cung tung tin vịt là tiên đế để lại cho hài tử Tần Nghi kia một đạo phù giữ mạng, nguyên lai là chỉ việc này.” Tần Diệp cười cười nói, tiện đà lại chuyển, chuyện thần sắc có chút ác liệt: “Hiện tại sẽ nhìn xem Nghi nhi có thể hay không dựa vào lực lượng chính mình, thoát

khỏi hiềm nghi giữ vững thái tử vị. Nếu hần vận dụng thế lực Lang Hiên đi lên để vị, chỉ sợ cũng ngồi không lâu.”

“Chủ nhân lo lắng thái tử?” Thiết Viêm hỏi.

“Đương nhiên a!” Tần Diệp vẻ mặt buồn rầu: “Đến lúc đó Hoàng Diệp thật sự đại loạn, người vất vả còn không phải chúng ta?”

Thiết Viêm ngạc nhiên, vẻ mặt dở khóc dở cười, chỉ phải nhắc nhở Tần Diệp nói: “Chủ nhân, Hoàng Diệp này vẫn là sẽ loạn, ngài đã quên ở giữa còn có thiếu chủ, đứng ở bên phe Hiền vương. Thiếu chủ nhiều năm qua dùng tài phú thế lực trong tay chiêu binh mãi mã, hình thành một đạo quân bí mật chỉ phục quyền của thiếu chủ..... Thuộc hạ đã tra qua, không dưới mười vạn.”

“Nga? Phải không?” Tần Diệp không chút để ý đáp: “Thần Anh đứa nhỏ này a, ngắn ngủn vài năm là có thể bồi dưỡng ra một đội quân mười vạn người.”

“Chủ nhân, người tính như thế nào?” Thiết Viêm thấp giọng hỏi: “Thiếu chủ nếu thật sự ra tay thì đúng là tạo một vùng nước bùn cản trở, chúng ta đến lúc đó muốn xuất thủ liền khó khăn.”

“Lo lắng cái gì?” Tần Diệp phiêu Thiết Viêm liếc mắt một cái, thần nhiên nói: “Nếu Nghị nhicùng Tần Nhan khai chiến, ta liền đem Thần Anh mang về. Người yên tâm, hần đánh không lại ta, ta sẽ đánh hần hôn mê rồi đem về. Về phần quân đội kia, cấp chút tiền để bọn họ hồi hương làm ruộng là được.”

“..... Dạ.” Thiết Viêm ở trong lòng vụng trộm tính toán, mười vạn người, mỗi người cấp một số tiền, từng kẻ không thể thấp hơn một trăm lượng..... Nháy mắt Thiết Viêm động sát khí, nếu đem những người đều giết hết, có thể tiết kiệm một khoản tiền lớn!(hai cha con rất có tố chất làm tổng quản a)

Hoàng cung, Loan Hòa điện.

Tần Diệp Minh không dám tin nhìn hoàng hậu của mình, lại nhìn xem đoàn sứ giả cung kính quỳ gối dưới điện. Trầm giọng hỏi: “Đây là có chuyện gì?”

“Chính là như Hoàng Thượng người đã thấy, bản cung là Lang Hiên Hân Ninh công chúa.” Thích Thị nghiêng mắt nhìn Tần Diệp Minh, khoe môi nhếch lên một tia đắc ý cười. Nàng chưa nói, năm đó tiên đế tặng ba tòa thành trì, là sính lễ cho Lang Hiên.

“Không có khả năng! Hân Ninh công chúa ở ba mươi lăm năm trước đã chết trong đại hỏa, như thế nào có khả năng xuất hiện thêm một người!” Chân Nhung cũng bất chấp có sứ giả liên bang đang có mặt, đứng dậy liền chất vấn.

“Bản cung quả thật là Hân Ninh công chúa, nữ nhi duy nhất của Lang Hiên Quang Hi đế, thân muội muội của Duyên Khang đế,” Thích Thị mắt lạnh nhìn Chân Nhung: “Cũng là thân cô cô của Lang Hiên hoàng đế hiện tại, Phó Tử Lưu.”

Chúng thần mấy mặt nhìn nhau, nhưng mà, nhưng mà ba mươi lăm năm trước, Hân Ninh công chúa rõ ràng trong tròng chính biến cung đình kia bị chết cháy a! Năm đó đi cứu viện Quang Hi đế chính là tiên hoàng, sau khi bình định, Quang Hi đế cực kỳ bi thương đem loạn thần tặc tử giết sạch sẽ một người cũng không chừa, vì cấp ái nữ Hân Ninh công chúa báo thù. Trận chính biến này, khắp thiên hạ mọi người đều biết!

“Hoàng Diệp bệ hạ, Hân Ninh công chúa nói không sai, công chúa xác thực đúng là không hề giả tạo.” Đây nhóm sứ giả đã đứng lên, đem chuyện tình ba mươi lăm năm trước êm tai kể lại.

Ba mươi lăm năm trước, Hân Ninh công chúa bị phản tặc Lang Hiên bắt được, phản quân biết Quang Hi đế có năm hài tử, thương yêu nhất chính là nữ nhi duy nhất này, liền nghĩ lấy đến uy hiếp hần. Nhưng ai biết, bởi vì viện quân Hoàng Diệp kéo tới, phản quân liền tiếp bại lui, phản tướng kia vì trả thù Quang Hi đế, thế nhưng trước mặt mọi người châm lửa đốt ngôi nhà tranh giam giữ công chúa. Phản tướng chết, công chúa cũng không thể cứu trở về, năm ấy bốn tuổi, nàng cứ như vậy chết cháy trong tròng đại hỏa kia. Nhưng mà, không ai biết, đêm đó kẻ chết chỉ là thể thân Hân Ninh công chúa! Quang Hi đế đã sớm biết có người muốn phản hần, cho nên trước khi khai chiến liền đem Hân Ninh công chúa đưa đến Hoàng Diệp. Năm đó Thích thái phó từng ở thời điểm du ngoạn Lang Hiên, thiếu Quang Hi đế một cái nhân tình, Thích thái phó liền

giúp hần đem Hân Ninh công chúa giấu ở trong phủ. Lang Hiên sau khi bình ổn chính biến, Quang Hi đế vẫn không đem Hân Ninh công chúa mang trở về, mà làm cho nàng lưu tại trong Thích gia, cuối cùng thành con gái độc nhất của Thích thái phó.

“Năm đó phụ hoàng sợ Lang Hiên lại phát sinh phản loạn hại đến ta, vì bảo hộ ta không bị thương tổn, hần tình nguyện cốt nhục chia lìa cũng không cho ta trở lại Lang Hiên. Phụ thân là người tốt, năm đó hần không thú thê, liền lừa thê nhân nói ta là nữ nhi do hần tư sinh, bảo hộ ta hơn ba mươi năm. Lúc phụ hoàng băng hà, phụ thân cùng ta chảy nước mắt một buổi tối. Sau lại là hoàng huynh, hần từng phái người tìm đến ta, muốn mang ta trở về nhận tổ quy tông. Nhưng khi đó phụ thân đã già yếu, nếu ta đi rồi ai sẽ chiếu cố người? Huống chi lúc ấy, ta đã yêu thượng Hoàng Thượng, ta muốn gả cho người.” Nói tới đây, Thích Thị trong mắt dĩ nhiên mang lệ, nhìn Tần Diệp Minh hai mắt có yêu có oán, cũng có hận. “Tiên đế biết thân phận của ta, cũng rất đau lòng cho ta, năm đó hần làm chủ để Hoàng Thượng lập ta thành thái tử phi, khi đó ta thật sự hạo cao hứng, hạo hạnh phúc. Tiếp theo thì sinh được Nghi nhi, ta thành nữ nhân tối hạnh phúc trên đời này. Bất quá, về sau hết thấy đều thay đổi. Thời điểm hoàng huynh băng hà, Tử Lưu từng bí mật tới Hoàng Diệp tìm ta, muốn ta trở về. Ta vẫn không đáp ứng, lúc hần trở về từng nói với ta, tương lai vô luận phát sinh sự tình gì, Lang Hiên nhất định sẽ là hậu thuẫn lớn nhất của ta.” Nói xong, Thích Thị đã quay đầu, lãnh ngạo nhìn đám quần thần muốn bức tử nhi tử của nàng này, phượng nghi hiển lộ, làm cho người ta không dám nhìn thẳng. “Năm đó Nam Nhu hại chết hài tử tam không phải bởi vì ta ở Hoàng Diệp không chỗ nào dựa vào, mà là ta thật sự khinh thường cùng các người đấu!”

Tần Nhan cúi đầu, hai tay đã vì tức giận cùng khuất nhục không thể ức chế mà run run, sắc mặt xanh mét cắn chặt răng.

Thân phận Thích Thị giống như một cái chày gỗ đem Tần Diệp Minh giã một cái trở tay không kịp, đồng thời cũng hiểu được việc Thích Thị giấu diếm đã giã lên tôn nghiêm đế vương! Hoàng hậu mà mình đồng sản cộng chằm hơn ba mươi năm, thê tử kết tóc của hần, thế nhưng vẫn lén gạt đi thân phận chân thật! Hần thân là trượng phu cư nhiên đối thê tử hoàn toàn không biết gì cả!

“Hừ hừ!” Tần Diệp Minh cực giận phản cười, ngoan lệ nhìn chằm chằm Thích Thị lạnh lùng nói: “Như vậy ý tứ hoàng hậu là, hôm nay người muốn lợi dụng hậu thuẫn của người hướng Hoàng Diệp tuyên chiến?! Hay là muốn giúp đỡ con người hành thích vua phạm thượng!”

“Phụ hoàng!” Tần Nghi thanh âm không lớn, lại rõ ràng truyền khắp từng góc: “Hôm nay Lang Hiên sứ giả đến, không phải vì chứng thật thân phạm mẫu hậu, mà là thay nhi thần mang chứng cứ đến.”

Tần Diệp Minh lạnh lùng nhìn lướt qua Tần Nghi, nói: “Chứng cứ? Gia sự Hoàng Diệp khi nào cần người Lang Hiên đến nhúng tay? Thái tử chứ không phải bởi vì mẫu thân mình là Lang Hiên công chúa, liền cảm thấy bản thân cũng là người Lang Hiên đi?”

“Phụ hoàng, nhi thần chưa bao giờ nghĩ quan như vậy.” Bị phụ thân mình nghi ngờ trung tâm, Tần Nghi chẳng những không thất vọng, ngược lại vẫn là bộ dáng cười tủm tỉm. “Thật sự là chứng cứ này nhất định phải mời ‘Xảo Đoạt Thiên Công’ Tô Xảo Thủ từ Lang Hiên đến chứng minh mới được, nhi thần trong sạch của mình, đành phải phải thân tín đến Lang Hiên mượn người. Nhưng nhi thần vạn vạn lần không thể tưởng được, biểu ca sẽ phái người đến như vậy.”

“Xảo Đoạt Thiên Công” Tô Xảo Thủ?! Quần thần lại bắt đầu đồng loạt nghị luận, hần không phải điều khắc sự ngự dụng (thuộc về hoàng gia) của Lang Hiên sao? Như thế nào cần hần đến thay thái tử chứng minh trong sạch?!

“Hảo!” Tần Diệp Minh lạnh lùng cười: “Trẫm muốn cực xem người hôm nay như thế nào chứng minh trong sạch. Nếu hôm nay người không thể thoát khỏi hiểm nghi, trẫm mặc kệ có ai cho người chỗ dựa, trẫm đều phải giết người!”

Giết ta sao? Tần Nghi chưa xót cười. Cũng như vậy trong nháy mắt, Tần Diệp Minh rành mạch nhìn đến trong mắt Tần Nghi toát ra bị thương cùng bi ai. Tần Diệp Minh chấn động, hối hận lời chính mình vừa nói qua, hần như thế nào nói, muốn giết nhi tử của mình? !

Thuần Vu Quyết vẻ mặt hàn sương nhìn chằm chằm Tần Diệp Minh, đồng dạng là người thân, ca ca hần vì cứu hần có thể hy sinh bản thân, nhưng mà, kẻ làm phụ thân kia lại nói muốn giết nhi tử của mình! Thuần

Vu Quyết gắt gao nắm kiếm trong tay, nếu Tần Diệp Minh dám động đến Tần Nghị, y sẽ giết hắn!

“Tô đại nhân,” Tần Nghị vươn tay đem ba tấm lệnh bài kia giao cho Tô Xảo Thủ, ôn nhu có lễ nói: “Làm phiền.”

Một đôi tay có thể so với nữ tử còn trắng nõn thon thả hơn, tiếp nhận ba tấm lệnh bài, mọi người tò mò nhìn lại, chỉ thấy đó là một nam tử trẻ tuổi diện mạo bình thường, nhưng lại có một đôi tay so với ai cũng đều xuất sắc hơn.

“Điện hạ hữu lễ.” Tô Xảo Thủ tiếp nhận lệnh bài, vừa nhìn đã nói: “Nặng ba mươi hai tiền, dùng vàng thuần chất tạo ra, tuy rằng cùng lệnh bài thái tử phủ không kém nhau mấy. Nhưng đây quả thật không phải lệnh bài thái tử phủ.”

“Cái gì?” Tần Nhan chung quy là ngồi không yên, trên mặt biểu hiện ra một bộ dáng nghi hoặc, nói: “Vị Tô tiên sinh này, người xem cũng chưa xem, như thế nào liếc một cái biết đây không phải lệnh bài thái tử phủ? Hơn nữa, người như thế nào đối lệnh bài thái tử phủ hiểu biết như vậy?”

Tô Xảo Thủ cũng không thèm nhìn Tần Nhan liếc mắt một cái, tự mình nói: “Lệnh bài thái tử phủ vốn là xuất phát từ tay tại hạ, chính mình làm như thế nào lại không biết? Sờ một cái liền biết đây là hàng nhái, tuy rằng thủ công thực tinh tế, nhưng không đạt được tiêu chuẩn của tại hạ.”

“Hừ, vị Tô tiên sinh này nói thực dễ nghe, người nói không phải thì là không phải sao? Như thế nào, đây là cái thái tử gọi là căn cứ chính xác? Cũng quá khó làm người ta tin phục!” Chân Nhung hừ lạnh một tiếng nói.

“Đúng vậy, muốn chứng minh trong sạch, liền mượn ra một cái chứng cứ từ đâu mang đến! Đừng quên, thái tử phủ còn có hai quả lệnh bài không tìm được!” Hoàng tướng quân cùng hòa theo nói.

“Ai nói còn có hai quả?” Đây là Thuần Vu Quyết rốt cục mở miệng, xoay người cùng quần thần đối diện, sau đó từ trong lòng lấy ra năm tấm lệnh bài tinh xảo, kim quang lóe lóe, nói: “Nghe nói Hoàng Thượng tìm được ở thái tử phủ năm tấm lệnh bài khác, còn năm tấm kia chính là ở chỗ bản tướng quân đây.” Năm tấm lệnh bài đó, là Thuần Vu Quyết cùng bốn gã tâm phúc của mình tùy thân đeo, có rất ít người biết chuyện này.

Lại nhiều thêm ra mấy tấm lệnh bài?! Các đại thần thật sự xem đến hồ đồ, như vậy tính ra thái tử phủ tổng cộng có mười ba tấm lệnh bài a! Hay đúng là, có ba tấm là giả?

“Cho dù có mười ba tấm lệnh bài cũng không thể thuyết minh cái gì, nói không chừng là thái tử lại làm cho vị Tô tiên sinh này tạo ra thêm ba tấm?” Hoàng tướng quân thanh âm lạnh lùng nói.

“Muốn chứng minh thực dễ dàng, trên lệnh bài thái tử phủ có một ký hiệu đặc thù, trên đời này chỉ có ta, Tô Xảo Thủ khắc ra, sao lại có thể dễ dàng cho người khác nhìn không thấy.” Tô Xảo Thủ cười, lấy lệnh bài trong tay Thuần Vu Quyết, ba tấm lệnh bài kia bày ra cùng nhau. Tiếp theo lại đối Tần Diệp Minh nói: “Không biết bệ hạ có thể hay không đem những lệnh bài còn lại lấy ra?”

Tần Diệp Minh nhìn không ra hắn đang làm cái quỷ gì, vô thanh đối thái giám bên cạnh phất tay, thái giám gianh nhanh chóng đem lệnh bài còn thừa giao cho hắn.

Tô Xảo Thủ đem lệnh bài thật bài khai, ba lệnh bài giả đặt ở phía dưới. Sau đó nhìn nhìn bốn phía, phân phó nói: “Đốt toàn bộ ngọn đèn hiện có, sau đó đem gương đồng phía trước ngọn đèn, tập trung chuyển qua trên lệnh bài.”

Lập tức còn có thái giám chiếu lời hắn nói đi làm. Mọi chuyện đều chuẩn bị thỏa đáng, đại điện bên dưới ánh sáng ánh nến cùng gương đồng chiếu rọi, sáng như ban ngày.

Tất cả mọi người ngừng hô hấp nhìn lệnh bài kia đến tận cùng có cái gì cổ quái, thậm chí ngay cả Tần Diệp Minh cũng không tự giác đứng dậy nhìn phía dưới. Tần Nhan gắt gao nhìn chăm chăm ba tấm lệnh bài đó, khẩn trương đến cả mồ hôi lạnh đều xõa ra.

“A ! Mặt trên lệnh bài có chữ viết!”

“Thật sự a! Lúc trước như thế nào không thấy?! Di, vì cái gì ba tấm lệnh bài khác không có?”

“Đúng vậy, mặt trên căn bản không có dấu vết khắc chữ,như thế nào có thể hiện ra? Nếu vậy, nếu vậy cái nào không hiển chữ, chính là giả!”

“Kia, mặt trên hình như là, chữ ‘Quyết’?”

“Thật sự là chữ ‘Quyết’! Nói như vậy, thái tử thật là oan uổng?!”

Nguyên lai trên mặt mười tám lệnh bài thật, chỗ trống bóng loáng phía dưới chữ “Nghị”, hiện ra một chữ “Quyết” theo lối tiểu triện! Mà ba tấm khác, cái gì cũng đều không có! Bất luận là ai, vừa xem hiểu ngay!

Tần Nghị trên mặt lộ vẻ thản nhiên mỉm cười, nhìn về phía Thuần Vu Quyết. Thuần Vu Quyết ôm kiếm, sắc mặt ửng đỏ quay đầu đi, tránh được tầm mắt Tần Nghị.

Chân tướng bại lộ, một sốngười hất một ngum, may mắn vừa rồi chưa biểu hiện thái độ của mình! Một số người vui sướng vạn phần, may mắn bản thân vẫn kiên định lập trường, đứng ở bên phía thái tử! Lại có một số người sợ tới mức mồ hôi lạnh ứa ra, cũng có kẻ nhát gan sợ tới mức chân nhuyễn xuống, đặt mông ngã ngồi trên mặt đất, những người này đều là vừa rồi có phần la hét muốn phế thái tử, muốn giết thái tử.

Tần Nhan vô lực hạ vai, hấn thua.....

Tần Diệp Minh sau khi lảo đảo vài bước, ngồi trở lại trên long ỷ. Theo bản năng ngẩng đầu nhìn phía Tần Nghị, Tần Nghị chính vẻ mặt mỉm cười nhìn hấn.

Chuyện kể, việc xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài. Tần Diệp Minh làm cho bá quan văn võ hạ triều, chỉ để lại hoàng hậu, Tần Nghị, Tần Nhan. Sau khi dàn xếp tốt cho đoàn sứ giả, Tần Diệp Minh mới nhìn Tần Nghị im lặng nói: “Người vì cái gì không nói sớm?”

“Tình huống ngay lúc đó, nhi thần không nghĩ phụ hoàng sẽ nghe nhi thần giải thích, làm không tốt, chỉ sợ không nói hai lời liền giết nhi thần. Cho nên lúc ấy nhi thần tưởng, không bằng hiện tại ở lãnh cung vài ngày, đợi phụ hoàng tỉnh táo lại, suy nghĩ cẩn thận mới nói sau.” Tần Nghị nói xong tạm dừng một chút, cười khổ: “Nhưng ai biết, phụ hoàng vẫn là không thông suốt. Nhi thần cũng mới biết được, ở trong mắt phụ hoàng, nhi thần là người như vậy.”

“Nghị nhi!” Tần Diệp Minh kinh ngạc nhìn Tần Nghị, hấn biết, nhi tử này là đối người làm phụ thân như hấn, thất vọng rồi !

Tần Nhan sắc mặt khó coi ngồi ở một bên, hấn không thể tưởng được, bản thân cuối cùng vẫn là thất bại trong gang tấc! Thần Anh nói không sai, là hấn quá xem nhẹ Tần Nghị, không thăm dò chi tiết đối phương liên tục tiến hành động. Nếu lúc trước nghe lời Thần Anh nói, hôm nay sẽ không thất bại khó coi như vậy!

“Bất quá, may mắn Ngũ đệ luôn tin tưởng nhi thần. Nếu hôm nay nhi thần thật sự cùng phụ hoàng cùng Ngũ đệ phản bội, rõ ràng lọt vào bẫy người ta bày ra để hãm hại nhi thần.” Tần Nghị thản nhiên nói, sau đó lại quay đầu nhìn về phía Tần Nhan, hỏi: “Người nói phải không? Ngũ đệ?”

“A ?” Tần Nhan sững sốt, đoán không ra Tần Nghị rốt cuộc suy nghĩ cái gì, càng không biết hấn vì cái gì giải vây cho mình. Đành phải kiên trì nói: “Phải, may mắn rốt cục tra ra manh mối, cấp hoàng huynh một cái trong sạch, nếu không hậu quả thật sự thiết tưởng không chịu nổi.”

Tần Diệp Minh thật là vui mừng gật gật đầu, hoàn hảo hai huynh đệ này không vô duyên vô cớ trở mặt thành thù. Nghĩ nghĩ, Tần Diệp Minh nhìn về phía Thích Thị, thanh âm nhuyễn xuống nói: “Hoàng hậu, hôm nay là trăm lỗi, người có thể tha thứ cho trăm không?”

“Hoàng Thượng là cửu ngũ chí tôn, muốn thế nào được cái đó. Bản cung cũng dám nhận lời xin lỗi của Hoàng Thượng. Hôm nay náo loạn lâu như vậy, bản cung cũng mệt mỏi. Nghị nhi, bồi mẫu hậu hồi tẩm cung.” Thích Thị nói xong liền đứng dậy rời đi.

Tần Nghị đối Tần Diệp Minh vái chào, nói: “Như vậy nhi thần cáo lui.” Nói xong nhanh chóng đỡ Thích Thị đi rồi.

Tần Diệp Minh nhìn hai mẫu tử, sắc mặt một trận xanh một trận trắng, cuối cùng, cũng chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài.

Tần Nhan cũng cùng Tần Diệp Minh vái chào, nói: “Phụ hoàng, như vậy nhi thần cũng cáo lui, Châu nhi còn ở trong phủ chờ nhi thần.”

“Ân, đi thôi, hảo hảo chiếu cố Châu nhi.” Tần Diệp Minh giống như già đi hơn mười tuổi, mệt mỏi đối Tần Nhan khẽ phát tay.

“Dạ, nhi thần cáo lui.” Tần Nhan xoay người rời đi, sắc mặt âm trầm, trong mắt lộ hận ý khắc cốt ghi tâm.

66. Chương 66: Tình Yêu Không Sai

Canh ba vừa qua khỏi, trừ bỏ có chút địa phương ban đêm mới bắt đầu náo nhiệt, toàn bộ Miên Cẩm thành đều ở trong màn đêm ngủ say .

Làm một hồi nhẹ nhàng vui vẻ lâm ly “kịch liệt vận động”, Phượng Thần Anh thoải mái ôm Đường Phi vùi đầu ngủ.

“Khấu khấu” tiếng đập cửa vang lên, Phượng Thần Anh mở to mắt. Mắt phượng mông lung trong đêm tối phóng xuất ra u ám quang. Đường Phi ngủ ở trong lòng hắc có chút không an ổn do chấn động, vô ý thức hừ hai tiếng, tựa hồ muốn tỉnh lại. Phượng Thần Anh xuất thủ như điện điểm lên thùy huyết của Đường Phi. Đường Phi đầu nghiêng một bên, hoàn toàn lâm vào mê man. Phượng Thần Anh cẩn thận dàn xếp hảo Đường Phi, ở khố môi hắc hôn trộm một cái, nhẹ giọng nói: “Ta rất nhanh trở về.” Nói xong liền lách mình xuống giường, một cái chớp mắt cũng đã khoác áo choàng đi ra nội thất.

Phượng Thần Anh mở cửa ra, sắc mặt không tốt nhìn Thiết Hoán, nói: “Làm sao vậy?”

Thiết Hoán ngăn ra, nhìn nhìn ánh mắt Phượng Thần Anh, lão gia có thể thấy? Bỏ quang hi hoặc trong lòng, Thiết Hoán mặt lộ vẻ khó xử nói: “Lão gia, Hiền vương đến đây.” Nếu không phải Hiền vương bỗng nhiên đến thăm, hắc cũng sẽ không ở phía sau tới quá nhiều Phượng Thần Anh.

“Tần Nhan?” Phượng Thần Anh sửng sốt: “Hắn tới làm gì?”

“Thuộc hạ không biết, bất quá, Vương gia uống rượu, người ở ngay tại tiền thính. Nghe hạ nhân từ vương phủ theo tới nói, dọc theo đường đi nháo không ngừng, la hét muốn gặp ngài. Hạ nhân Vương phủ không có biện pháp, đành phải hướng bên chúng ta đến đây.” Thiết Hoán biết nhất định là bởi vì chuyện hôm nay thái tử lâm triều thụ thẩm kia, nói thật, Tần Nhan lúc này, thua quá khó khăn nhìn!

Phượng Thần Anh trên mặt hiện lên một tia không kiên nhẫn, lại vẫn là chịu đựng tức giận nói: “Đừng cho bất luận kẻ nào tới gần nơi này, ta đi nhìn xem.” Dứt lời, Phượng Thần Anh mặc áo ngủ, xuyên nhuyễn hài bước đi. Chuyện Loan Hòa điện, hắc ở trước khi cùng Đường Phi ngủ thu được mật báo. Tuy rằng kinh ngạc con át chủ bài của Tần Nghị, nhưng hắc cũng không tưởng đến Tần Nhan cư nhiên thua không dậy nổi như vậy, đã vậy còn hơn nửa đêm uống rượu say chạy đến đây!

Thiết Hoán tìm vài ám vệ võ công cao cường ẩn nấp vào góc trong phòng ngủ, bảo hộ Đường Phi. An bài hảo, Thiết Hoán cũng vội vã chạy tới tiền thính.

Trong đại sảnh, Tần Nhan uống say khướt chính là đang bắt lấy một hạ nhân Phượng Tê Các, vẻ mặt vẻ giận dữ quát: “Lời bốn vương nói các ngươi đều nghe không hiểu sao! Bốn vương muốn uống rượu! Cấp bốn vương mang rượu tới! Rượu!” Nói xong hung hăng đẩy ra tên hạ nhân kia, chính hắc cũng bước chân phù phiếm lảo đảo vài bước, nếu không có người nhanh chóng tiến lên giúp đỡ, khẳng định sẽ té ngã. Đáng tiếc Tần Nhan sau khi say, chẳng những không có phong nhã cùng khí độ bình thường của một “Hiền vương”, lại càng như tuổi hài tử ba tuổi không phân rõ phải trái, hướng về phía người đỡ hắc vừa đánh vừa mắng, còn không ngừng la hét muốn uống rượu, muốn gặp Phượng Thần Anh.

“Lão gia! Cảm ơn trời đất, ngài rốt cục đến đây!” Vài hạ nhân Phượng Tê Các bị Tần Nhan nháo tỉnh nhìn thấy Phượng Thần Anh tựa như thấy được được thảo cứu mạng, cũng bắt chấp cấp bậc lễ nghĩa nhanh

chóng nói: “Lão gia, ngài mau nhìn xem Vương gia đi! Nếu cứ tiếp tục uống chỉ sợ gặp chuyện không may a!”

Phượng Thần Anh mày nhíu chặt, nhìn Tần Nhansay khướt, đây đã không còn là vấn đề mất đi phong thái, mà là Tần Nhan cứ nháo tiếp như vậy, sẽ đánh mất hoàn toàn bộ mặt Hiền vương phủ! Ba bước cũng chỉ hai bước tiến lên (ý nói nhanh chóng), một phen đẩy ra hạ nhân cước bộ hoảng loạn, sau đó đem Tần Nhan giam cầm vào trong ngực. Tần Nhan cảm giác được hơi thở Phượng Thần Anh, cao hứng ôm cổ hắn vừa khóc vừa cười, còn không ngừng nói chút mê sảng.

Phượng Thần Anh sắc mặt âm trầm nhìn Tần Nhan làm trò hề, sau đó nhìn bọn hạ nhân trong đại sảnh trầm giọng nói: “Chuyện đêm nay nếu ai dám nói ra, bốn tọa nhất định làm cho hắn chết không có đất chôn!”

“Dạ! Nô tài hiểu rõ!” Trong đại sảnh bao gồm hạ nhân Hiền vương phủ, tổng cộng có mười hai người, nhất tề quỳ trên mặt đất cuống quýt đáp.

Trong lòng Tần Nhan không ngừng lộn xộn gọi bậy, Phượng Thần Anh cố nén suy nghĩ xúc động muốn đánh ngất hắn, kéo cánh tay hắn dẫn người rời đi. Thiết Hoán nghĩ nghĩ, cũng không theo cùng, mà là ở lại cho mười hai hạ nhân này một liều đại dược, hoàn toàn làm cho bọn họ vĩnh viễn câm miệng.

Đem Tần Nhan kéo dài tới giếng nước hậu viện, không để ý Tần Nhan còn ôm cổ hắn kêu “Thần Anh”, Phượng Thần Anh một phen đem Tần Nhan đẩy ra, ngay sau đó múc một dúng nước giếng liền không chút nào lưu tình hướng trên đầu hắn đổ xuống!

“A!” Nước giếng đầu xuân không giống mùa đông lạnh như băng đến thấu xương, nhưng cũng có thể làm cho người ta lạnh đến tâm phế. Tần Nhan bị một dúng lớn nước lạnh như vậy đổ từ đầu xuống chân, hàn khí quán thân hắn nhin không được la hoảng lên, đồng thời cũng tỉnh rượu hơn phân nửa.

“Đã tỉnh chưa?” Phượng Thần Anh lạnh lùng hỏi, Tần Nhan không có trả lời, vẫn lẳng lặng nhìn xem bản thân ướt đầm, lại nhìn xem Phượng Thần Anh vẻ mặt hàn sương, không dám tin.

“Không tỉnh?” Phượng Thần Anh không đợi Tần Nhan phản ứng lại, một dúng nước lạnh khác tiếp tục đến trên người hắn.

“A!” Tần Nhan theo bản năng cản chắn, sau đó mặt một chút hung hăng nhìn Phượng Thần Anh, chất vấn nói: “Người đang làm cái gì?!”

“Nga, lúc này hắn là tỉnh.” Phượng Thần Anh tùy tay ném trở lại một dúng, tựa tiểu phi tiểu nhìn Tần Nhan: “Nếu người còn chưa tỉnh, ta không ngại múc nước cho người.”

Nước trên trán theo mi cốt thẳng tắp rơi vào trong mắt, lạnh như băng làm đau đớn hai mắt Tần Nhan. Tần Nhan nhìn Phượng Thần Anh không còn ôn nhu như trước, buồn bã cười, không cần quản cái gì thân phận, cái gì địa vị, cái gì tôn nghiêm, đặt mông ngã ngồi ở trên mặt đất bẩn thỉu, nước mắt ầm ập theo hai má tái nhợt chảy xuống.

Nhìn đến Tần Nhan bộ dáng thê thảm này, trong lòng hơi khó chịu, Phượng Thần Anh chung quy là không đành lòng mặc kệ hắn. Chậm rãi tiêu sái tiến lên, Phượng Thần Anh cởi ngoại bào của mình khoác ở trên người Tần Nhan, sau đó nhẹ nhàng ôm thân mình lạnh run của hắn.

Tần Nhan dựa ở trước ngực Phượng Thần Anh, ầm ập mà hắn quyến luyến năm năm rốt cục làm cho hắn nhin không được thất thanh khóc rống.

“Thần Anh! Thần Anh! Ta không cam lòng!” Tần Nhan yếu ớt gắt gao bắt lấy vạt áo Phượng Thần Anh, đem ủy khuất cùng khướt nhục trong lòng tất cả đều theo nước mắt bạo phát ra. “Ta thật sự không cam lòng! Vì cái gì, vì cái gì cả lão thiên gia cũng đứng ở bên phía Tần Nghị! Ta hôm nay có bao nhiêu chật vật người biết không? Từ nhỏ đến lớn ta chưa từng bị thua qua, hôm nay cứ nhiên bại bởi Tần Nghị! Ta không cam lòng! Ta không phục!”

Phượng Thần Anh thật sâu thở dài, mềm nhẹ vỗ vai Tần Nhan, ôn nhu nói: “Tiểu nhan, không phải lão thiên gia đứng ở bên phe Tần Nghị. Người biết không? Lần này người sai lầm chỉ vì nhìn cái trước mắt, không thăm dò chi tiết Tần Nghị liền tùy tiện hành động. Kỳ thật cũng không phải sai của người, mà là Tần

Nghị che dấu quá sâu. Hơn nữa chúng ta cũng không dự đoán được, hoàng hậu cư nhiên là Lang Hiên công chúa. Lần này chúng ta thua là do không thể đoán trước, không phải sai của người.”

“Thật vậy chăng?” Tần Nhan thật cẩn thận hỏi: “Nhưng mà lúc trước người phản đối ta làm như vậy, nếu lúc ấy ta nghe lời người nói, hôm nay sẽ không.....”

“Không quan hệ, tiểu Nhan, thật sự không quan hệ.” Phượng Thần Anh kiên nhẫn an ủi: “Trận này chúng ta tuy rằng thua, nhưng cũng không phải không thu được cái gì. Ít nhất chúng ta hiện tại rốt cục biết quân át chủ bài của Tần Nghị là cái gì không phải sao? Người yên tâm, chúng ta đã nhìn thấu Tần Nghị, mà hắn lại đối Phượng Tê Các của ta hoàn toàn không biết gì cả. Cho nên, tiểu Nhan, từ giờ trở đi, chúng ta sẽ không thua.”

Tần Nhan si ngốc nhìn Phượng Thần Anh, nước mắt cũng dần dần ngừng, trên mặt còn có một tia vui sướng tiêu ý. Đúng vậy, hắn còn có Thần Anh, Thần Anh sẽ giúp hắn, cũng nhất định sẽ không rời đi mình !

Phượng Thần Anh cúi đầu nhìn Tần Nhan chật vật, không khỏi bật cười nói: “Nhìn xem người, lần đầu tiên nhìn thấy người cũng là bộ dáng hề miêu này, hiện tại đã thú thê có hài tử, còn cùng một tiểu quỷ không chịu lớn, thích khóc giống nhau.” Nhớ tới lần đầu tiên gặp mặt, Phượng Thần Anh ánh mắt càng phát ra ôn nhu, thân thủ nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt Tần Nhan.

“Thần Anh.....” Tần Nhan sắc mặt ửng đỏ, trong mắt toát ra tình yêu nồng đậm, môi hồng nhuận không thể ức chế chậm rãi để sát vào môi Phượng Thần Anh.

Phượng Thần Anh ánh mắt vi ám, không dấu vết tránh đi Tần Nhan, sau đó đem áo khoác ở trên người hắn buộc thật chặt, nhẹ giọng nói: “Tốt lắm, người đêm nay náo loạn một đêm, nếu không trở về sẽ dẫn tới mất thắm chú ý. Đêm nay người không thể ở Phượng Tê Các qua đêm, sáng mai bị người nhìn đến khó tránh khỏi không bị người bàn tán.” Nói xong, cũng không đợi Tần Nhan mở miệng, nâng tay ở khủy tay hắn hơi hơi dùng sức, đem người giúp đỡ đứng lên.

Nụ hôn bị cự tuyệt, Tần Nhan trong lòng có chút mất mát, lại vẫn là cười nhẹ. Sau đó mới chú ý tới ánh mắt Phượng Thần Anh tựa hồ so với lúc trước sáng hơn rất nhiều.

“Thần Anh, người có thể thấy?!” Tần Nhan thanh âm tràn đầy kinh hỉ.

“Àn.” Phượng Thần Anh không chút nghi ngại liền thừa nhận: “Bất quá xem này nọ còn không quá rõ ràng, phỏng chừng qua thêm hai ngày dư độc thanh trừ sạch sẽ, có thể hoàn toàn thấy.” Kỳ thật thời điểm hắn cùng Đường Phi ở hoa viên thể nhưng lại phát hiện chính mình có thể thấy ánh sáng, tái sau đó chính là ôm Đường Phi lăn lộn trên sàng đàn, phát hiện có thể thấy mơ hồ hình dáng.

“Thật tốt quá! Cốc Dương đại phu y thuật quả nhiên rất cao!” Tần Nhan không chút nào che dấu cao hứng: “Ta còn nghĩ đến muốn khôi phục còn phải mất một đoạn thời gian chứ.”

“Đúng vậy, ta cũng thực kinh ngạc bản thân khôi phục nhanh chóng như thế.” Phượng Thần Anh trên mặt mang cười, trong mắt nhưng không có một chút vui mừng, ngược lại có loại ẩn ẩn phiền toái. Hắn không dự đoán được có thể khôi phục nhanh như vậy, xem ra không thể đợi lát nữa.

Tần Nhan còn muốn nói cái gì, một cái hắt xì lớn liền đánh ra.

Phượng Thần Anh khẽ nhún mày, ôm vai Tần Nhan đi ra ngoài, nói: “Mau mau trở về, sau khi trở về cho đầu bếp nấu cho người bát canh gừng.”

Tần Nhan hấp hấp cái mũi, ứng thanh nói: “Ai bảo người như vậy nhân tâm đổ vào ta hai thùng nước giếng, đau lòng?”

“Phải phải phải, ta hối hận.” Phượng Thần Anh bất đắc dĩ hòa theo lời Tần Nhan: “Cho nên nhanh trở về đi, này nhiệm phong hàn, ta sẽ áy náy.”

“A.” Tần Nhan nghe xong lời Phượng Thần Anh, trong lòng toan sắp khổ sở cùng tất cả ủy khuất không cam lòng đều biến mất vô tung vô ảnh, chỉ còn lại từ từ ngọt ngào.

Tiến bước Tần Nhan, Phượng Thần Anh mới kêu Thiết Hoán vào thư phòng Diên Phi viện.

“Còn nhớ rõ năm trước, Tần Nghị kia đem bảo kiếm tiên đế ngự ban giả làm ra một sự tình không?” Phương Thần Anh thần nhiên mở miệng nói.

Thiết Hoán lược lược suy tư một trận, sau đó nói: “Nhớ rõ, lúc ấy vẫn là công tử cấp thái tử chiếu cố, từ chỗ Lang Hiên phú thương khai đem bảo kiếm về.”

“Lang Hiên phú thương?” Phương Thần Anh cười, hết sức châm chọc: “Hừ, Phó Tử Lưu vì biểu đệ mà hạ giá bản thân tới mức này!”

“Cái gì?! Phú thương kia là Lang Hiên hoàng đế?!” Thiết Hoán chấn động, nhớ tới khi đó tra được phú thương quả thật là họ Phó, nhưng lúc ấy bọn họ căn bản không nghĩ tới “Phó” này là quốc học của Lang Hiên, càng không nghĩ tới Lang Hiên tân đế ngàn dặm xa xôi tự mình đến Hoàng Diệp!

“Không sai, còn có hoàng hậu Phó Tử Lưu, chính là thân tỷ của Thuần Vu Quyết.” Phương Thần Anh lạnh lùng cười nói: “Tần Nghị quả nhiên mệnh hảo, chẳng những cùng Lang Hiên hoàng đế là anh em bà con, tình nhân của mình còn là Lang Hiên quốc cữu.”

Thiết Hoán có chút lo lắng hỏi: “Lão gia, chúng ta đây –”

Phương Thần Anh phát tay đánh gãy Thiết Hoán, tự phụ cười: “Cho dù Lang Hiên giúp Tần Nghị làm chỗ dựa thì tính sao? Thứ này nọ bổn tọa có trong tay, cho dù là Tần Diệp Minh nhìn đến cũng phải cung kính đối ta quỳ xuống. Thay Tần Nhan lấy một cái ngôi vị hoàng đế, có gì khó khăn?”

Thiết Hoán không có nói nữa, chỉ là trong lòng vẫn là nhịn không được lo lắng. Thứ này nọ đó, hấn hy vọng không đến vạn bất đắc dĩ sẽ không cần phải xuất ra, tốt nhất vĩnh viễn không cần dùng tới. Hơn nữa, chủ nhân hấn, hấn là đã biết thiếu chủ, nắm giữ này nọ kia đi? Nhưng sáu năm đã qua, bên kia vì cái gì một chút động tĩnh đều không có? Phụ thân hấn, nhất định bị chính mình tức chết rồi?

Hiên vương cùng Phúc vương gặp chuyện, chân tướng tuy rằng vẫn chưa rõ ràng, nhưng cuối cùng rửa sạch hiềm nghi cho thái tử phủ. Ngay tại ngày hôm qua thời điểm lâm triều nhất chấm dứt, hoàng đế cũng đã mệnh cấm vệ quân rút lui khỏi thái tử phủ. Trên phố dân chúng đối chuyện này nói say sưa, đồng loạt đoán đến tột cùng là ai phải người đi ám sát Hiên vương cùng Phúc vương, nhân tiện hăm hại thái tử. Có người nói đại khái là dư nghiệt Thừa vương quá phá, muốn một lần liền giải quyết vài Vương gia. Có người nói là địch quốc phái tới thích khách, cố ý đến Hoàng Diệp gây ta hỗn loạn, làm cho Hoàng Diệp hoàng tộc tự giết lẫn nhau. Còn có số ít người nói, kỳ thật thích khách này thật sự là thái tử phái đi, thái tử sau khi sự tình bại lộ cố ý tìm đến Lang Hiên làm núi chống đỡ, nói là thay chính mình rửa sạch hiềm nghi, nhưng ai biết phía sau có bí mật gì? Bất quá lời này, không ai dám ở bên ngoài nói lung tung, chỉ có thể vụng trộm nghị luận.

Tần Nghị đem hết thấy này nọ đều nghe vào trong tai, cuối cùng chẳng hề để ý cười, xoay người tiếp tục đùa tiểu miêu Thuần Vu Quyết hay thích xù lông.

Thuần Vu Quyết tối không quen nhìn hấn bộ dáng lười nhác, cái gì cũng không để ở trong lòng, cho hấn một ánh mắt như dao, sau xoay người bước đi.

Tần Nghị dặt mắt thật dày tổng hội cười hì hì đuổi theo, đem triền công (công phu mặt dày) phát huy đến mức tận cùng, ăn sạch sẽ đậu hủ của người ta. Đang khi đùa vui vẻ, hoàng hậu nương nương đưa một đạo ý chỉ xuống, nói hai người tiến cung, Tần Nghị sửng sốt, thầm nghĩ có một số việc chung quy là phải đến. Thôi thôi, hôm nay liền cùng mẫu hậu nói rõ ràng đi!

Đối với đến nội thị truyền chỉ tao nhã cười bảo hấn chờ, Tần Nghị mang theo Thuần Vu Quyết thay đổi quần áo liền tiến cung.

Hoàng hậu tẩm cung – Hoàng Minh cung.

Thích Thị, không, hấn là Hân Ninh công chúa, tự mình cấp hai tiểu bồi rót nước trà, cười nhẹ, nói: “Uống trà đi.”

“Mẫu hậu, người là muốn cho nhi thần cùng tiểu Quyết giảm thọ sao?” Tần Nghị cười khổ cản trở tay Hân Ninh công chúa bưng trà, chính mình tiếp nhận trà trước đưa cho Thuần Vu Quyết, sau đó lại cầm một ly

cho mình. Ai, mẫu hậu đều bày ra bộ dáng này, hôm nay nếu thái độ mình không mạnh mẽ cứng rắn một chút, sợ là không qua được cửa này.

“Như thế nào, ta làm mẫu thân bất quá chỉ nghĩ cấp nhi tử rót chén trà, có gì không thể?” Hân Ninh công chúa mỉm cười nhìn nhìn Tần Nghị, trong mắt tràn đầy yêu thương cùng sủng nịch.

“Đương nhiên không phải.” Tần Nghị tiếp tục cười khổ: “Chỉ là nếu nhi thần hôm nay uống chén trà đó, chỉ sợ không dễ dàng thoát thân như vậy.”

Hân Ninh công chúa tươi cười cứng đờ, lập tức vỡ ra, không để ý tới nhi tử vĩ đại bản thân vẫn chưa nhìn thấu, ngược lại nhìn về phía Thuần Vu Quyết, thân thiết tróc tay hắc, yêu thương nói: “Tiểu Quyết, vì Nghị nhi, ngày đó thật là vất vả ngươi. Nhìn xem, bôn ban như thế, đều gầy đi không ít.”

Thuần Vu Quyết cứng ngắc bài trừ một khuôn mặt tươi cười so với khóc còn khó coi hơn – chưa bao giờ thích cười, hắc căn bản không biết nên cười như thế nào, đành phải kéo da mặt lên giả bộ cười cười, nói: “Làm phiền nương nương quan tâm, kỳ thật đi Lang Hiên cũng không xa, tỷ tỷ sáng sớm liền phái người tới đón chúng ta. Ngày hôm đó, khổ là Tần Nghị.” Ai, chuyện hai mẫu tử này hẳn có thể không tiến vào sao?

Úc ! Tần Nghị vẻ mặt kinh ngạc kinh hãi, không chỉ vì hắc phá lệ nghe được Thuần Vu Quyết nói lời khách sáo như vậy, nhưng còn là lần đầu tiên nghe được Thuần Vu Quyết quan tâm hẳn !

Đem biểu tình Tần Nghị thu hết vào đáy mắt, Hân Ninh công chúa ngăn chặn khó chịu trong lòng, tiếp tục thân thiện nhiệt nhiệt đối Thuần Vu Quyết nói: “Nói đến tỷ tỷ ngươi, nàng gả cho Tử Lưu lâu như vậy ta còn chưa thấy qua nàng. Xem ra tìm một thời gian hồi Lang Hiên nhìn xem, hơn ba mươi năm không trở về, không biết chỗ đó đã biến hóa lớn thế nào.”

Nhìn ra Hân Ninh công chúa trong mắt sâu tư, Thuần Vu Quyết nhanh chóng nói: “Lang Hiên biến hóa không lớn, vẫn như trước xinh đẹp phồn hoa, dân phong thuần phác, không nhạt của rơi trên đường. Tỷ phụ quả thật là một hảo hoàng đế.”

“Đúng vậy, Tử Lưu hài tử kia từ nhỏ đã vĩ đại, lại nghe nói, còn cưới tỷ tỷ ngươi tốt như vậy làm thê tử, tiếp qua vài năm, nói vậy hài tử đều có thể ẩm đi?” Hân Ninh công chúa vui mừng hâm mộ nói, sau đó dường như nhớ tới cái gì, lại hỏi: “Tiểu Quyết năm nay cũng mười sáu sao? Cũng đã không nhỏ, có để ý cô nương nhà nào chưa? Muốn hay không ta giúp ngươi làm chủ?”

Thuần Vu Quyết ngạc nhiên, đỏ mặt vừa định nói chuyện, Tần Nghị một bên liền từ trong tay Hân Ninh công chúa kéo tay Thuần Vu Quyết về, vẻ mặt bất đắc dĩ đối mẫu hậu hắc nói: “Mẫu hậu, ngươi có cái gì liên trực tiếp đối nhi thần nói. Không cần nương tiểu Quyết đến ám chỉ ta, huống chi tiểu Quyết mới mười sáu tuổi, hẳn chỗ nào có cái gì cô nương trong lòng? !”

Thuần Vu Quyết xấu hổ phết quá, tỏ vẻ thực đồng ý lời Tần Nghị nói. Nhưng thật ra có rất nhiều cô nương đối hẳn tốt, có điều một cái hẳn cũng không thích. Trang điểm xinh đẹp, hoặc thẹn thùng diễm lệ, hoặc thanh nhã hiền thực, ở trong mắt hẳn xem ra, còn không bằng Tần Nghị thuận mắt!

Nếu Tần Nghị đã nói mở, Hân Ninh công chúa cũng không đóng kịch, trực tiếp vào thẳng vấn đề: “Chuyện lần này mẫu hậu nghĩ ngươi hẳn là chiếm được một cái giáo huấn. Tần Nhan sở dĩ có thể được phần lớn cái võ tướng hỗ trợ, là vì hẳn cưới nữ nhi của Chân Nhung, phía sau có tòa núi lớn cường đại chống đỡ. Cho nên, mẫu hậu giúp ngươi xem xét tuyển một người, người này cùng chúng ta cũng có chút quan hệ, chính là Tử Lưu biểu muội, Chiêu Nhi quận chúa. Nàng không chỉ là biểu muội Tử Lưu, phụ thân nàng còn là bình mã đại nguyên soái Lang Hiên, trong tay nắm giữ một nửa binh quyền. Nàng năm nay mười sáu, với ngươi thích hợp. Hơn nữa cưới nàng, ngươi cũng đủ lực lượng cùng Tần Nhan chống lại.”

Tần Nghị húi mày, nhìn thoáng qua khuôn mặt tuần tú của Thuần Vu Quyết, cười cười nói: “Mẫu hậu, nhi thần không muốn nạp phi.”

“Như thế nào? Ngươi cho rằng quá sớm?” Hân Ninh công chúa hỏi, không đợi Tần Nghị trả lời còn nói thêm: “Không còn sớm, đều sắp hai mươi lăm. Hơn nữa ngươi đến bây giờ cả một thiếp thất cũng chưa nạp quá. Lần này không chấp nhận cho ngươi cự tuyệt, mẫu hậu già rồi, muốn ôm tôn tử. Nếu ngươi thật sự hiếu thuận, liền nạp Chiêu Nhi quận chúa vi phi. Vài năm sau, mẫu hậu có thể ẩm tôn tử.”

“Mẫu hậu, ý tứ nhi thần không phải cảm thấy không đến thời điểm, mà là nói, cho dù đến thời điểm, nhi thần cũng sẽ không nạp phi. Không, phải nói, ta đời này không có bất luận nữ nhân nào.” Tần Nghị không để ý tới Hân Ninh công chúa đột nhiên biến sắc mặt, không quan tâm nói.

“Người nói cái gì?!” Hân Ninh công chúa buồn bực vỗ cái bàn, lạnh lùng nói: “Chẳng lẽ ngươi thật đúng là muốn ôm nam nhân cả đời?! Nghị nhi, ngươi lúc trước vô luận ngoạn như thế nào mẫu hậu mặc kệ, từ hôm nay trở đi, ngươi phải nghe mẫu hậu!”

Tần Nghị lạnh nhạt uống một ngụm trà, từ từ nói: “Mẫu hậu, ngài tối hiểu biết nhi thần. Từ nhỏ đến lớn, thậm chí ngay cả hoàng gia gia cũng không ép buộc được ta, huống chi là người khác?” Dứt lời, Tần Nghị nhìn Thuần Vu Quyết, trên mặt không còn bộ dáng không chút để ý như trước, mà là trịnh trọng lại nghiêm túc nói: “Nhi thần mặc kệ ngài nghĩ như thế nào, đời này, nhi thần chỉ cần một người này. Kể khác, nhi thần cũng không muốn.” Tần Nghị nói xong, nắm chặt tay Thuần Vu Quyết, không cho hắn có bất luận cơ hội nào lùi bước. Trên thực tế, Thuần Vu Quyết đã sợ ngây người, căn bản không nghĩ tới muốn rút tay mình về. Về mặt đồ bưng cúi đầu, kích động không biết làm sao. Từ trước Tần Nghị thích đùa hân, thậm chí là động thủ động cước, nhưng chưa có giống như hôm nay vậy, nghiêm túc thổ lộ qua. Cho nên Thuần Vu Quyết vẫn nghĩ đến, Tần Nghị chỉ là thích nói giỡn, chưa bao giờ đem tâm ý hân suy xét cặn kẽ. Nhưng hôm nay, Tần Nghị thâm tình lại chân thành tha thiết thông báo, còn là trước mặt mẫu hậu hân, rốt cục làm cho Thuần Vu Quyết lần đầu tiên hoảng thần, rối loạn tâm.

“Ồ nháo!” Hân Ninh công chúa rốt cuộc áp chế không được lửa giận, mạnh mẽ vỗ cái bàn đứng lên, chỉ vào Tần Nghị quát lớn nói: “Cho dù ngươi nghĩ như vậy, ngươi cho rằng tiểu Quyết cũng đồng ý sao? Còn có Tử Lư cùng tỷ tỷ tiểu Quyết, bọn họ sẽ đáp ứng thỉnh cầu hoang đường này của ngươi?”

“Đây không phải thỉnh cầu.” Tần Nghị cũng đứng lên cùng Hân Ninh công chúa đối diện, vẫn như cũ không có buông ra tay Thuần Vu Quyết: “Ta, Tần Nghị làm việc, chưa bao giờ cầu người khác. Huống chi, ta yêu tiểu Quyết, không cần được người khác đồng ý? Chỉ cần ta thương hân là đủ.”

“Hoang đường!” Hân Ninh công chúa không chút nào yếu thế: “Bản cung hôm nay liền nói cho ngươi, nếu ngươi không cưới chiêu nhi quận chúa, về sau ngươi cũng đừng tái gọi ta mẫu hậu!”

“Mẫu hậu.” Tần Nghị định thần nhìn nàng nói: “Nếu ta nghĩ muốn thiên hạ này, không cần dựa vào thế lực người khác cũng có thể lấy được. Ta có năng lực này, ngài rất rõ ràng. Tóm lại, thiên hạ ta muốn, cũng nhất định sẽ hiểu kính mẫu hậu đến già, mà tiểu Quyết, ta cũng tuyệt đối không phụ!”

Tần Nghị khoanh tay mà đứng, khoe miệng buộc vòng một độ cong ngạo nghễ tự tin, trong mắt là tự cao tự đại kiêu ngạo, ẩn ẩn mang theo khí khái thiên hạ vương giả.

Hân Ninh công chúa chấn động, nhìn thân sinh nhi tử xa lạ lại quen thuộc, vô lực ngã ngồi ở trên ghế. Có lẽ, nàng đời này, vĩnh viễn không hiểu hài nhi nhà mình suy nghĩ cái gì đi? Nếu bản thân thật sự buộc hân cưới một nữ nhân không thích, nhi tử quá không hạnh phúc, nàng cho dù nhìn thấy nhi tử chiếm được thiên hạ thì như thế nào? Nàng muốn, bất quá là nhi tử có thể so với mình hạnh phúc hơn, tìm được người hân yêu có thể gần nhau, làm bạn hân cả đời.

“Thôi thôi, hôm nay lời mẫu hậu nói, ngươi coi như chưa từng nghe qua đi.” Hân Ninh công chúa mệt mỏi khẽ phát tay: “Tóm lại, về sau ngươi muốn gì, mọi sự cẩn thận, không cần tái làm cho chuyện như lần này trình diễn nữa. Còn hân, mẫu hậu không bao giờ quản thêm.”

“Nhi thần cảm tạ mẫu hậu!” Tần Nghị lời kéo Thuần Vu Quyết, quy củ quỳ gối trước mặt Hân Ninh công chúa vái đầu.

“Đi xuống đi, mấy ngày nay tiểu Quyết cũng mệt mỏi, về sau ngươi hảo hảo đối tốt với người ta. Trở về đi, hảo hảo nghỉ ngơi.” Hân Ninh công chúa lấy tay vịn ngạch, nhắm mắt lại không nhìn bọn hân.

“Dạ, mẫu hậu bảo trọng. Nhi thần cáo lui.” Tần Nghị lại cấp Hân Ninh công chúa cúi đầu, lời kéo Thuần Vu Quyết còn đang nói “thần cáo lui” đi rồi.

67. Chương 67: Đáp Án

Xuân phân vừa qua khỏi, thời tiết còn có chút âm trầm, thời điểm sáng sớm còn hạ một trận mưa không lớn không nhỏ. Đủ loại hoa đầy màu sắc trong sân được bao bọc bởi bọt nước, ánh mặt trời mỏng manh xuyên thấu qua mây đen chiếu rọi lên cánh hoa, tạo ra cảm giác tươi sáng và ảo tưởng.

Đường Phi ôm hai cánh tay, dựa ở cột đá trong tiểu đình, nhìn cảnh xuân trong viện mà thất thần.

Rời đi, đây là chuyện mà sau khi hắn đi vào thế giới này, không lúc nào không suy nghĩ. Từ vừa mới bắt đầu chạy trốn, sau lại đến liều mạng kiếm tiền, một lần lại một lần từ quỹ môn quan trở về, cho tới nay thứ tín niệm khiến cho hắn chống đỡ đến giờ, đó là muốn trở lại thế giới của mình. Kiên trì như vậy, chấp nhất như thế, không phải là để rời đi sao? Nhưng vì cái gì hiện tại rốt cục có thể đi rồi, lại không vui vẻ nổi? Là vì Phượng Thần Anh? Hắn thế nhưng, luyến tiếc

“Phi nhi.”

Thanh âm vô cùng thân thiết lại ôn nhu, Đường Phi giương mắt nhìn lên, Phượng Thần Anh đang hướng hắn từ từ đi tới, trên mặt mang theo thần nhiên mỉm cười, chỉ là cặp ánh mắt kia như trước trống rỗng âm đạm, nhìn không tới tiêu cự.

Nhìn thấy hắn, Đường Phi không tự giác gọi lên khước môi, sợ đường trơn do cơn mưa vừa hạ xuống, liền vài bước tiến lên đỡ Phượng Thần Anh, nắm tay hắn trở về tiểu đình ngồi xuống.

“Ta nhớ rõ hoa trong viện đều nở đi? Chỉ không biết trận mưa sáng sớm kia đánh rớt bao nhiêu hoa.” Phượng Thần Anh nắm chặt tay Đường Phi nhẹ nhàng vuốt ve, nói.

“Không rớt bao nhiêu, trận mưa buổi sáng không lớn.” Đường Phi tinh tế nhìn Phượng Thần Anh, trong mắt quyền luyến mà cả bản thân cũng không nhìn thấy được.

“A,” Phượng Thần Anh bỗng nhiên nở nụ cười ra tiếng, trong lúc Đường Phi nghi hoặc hết sức nói: “Nhớ rõ thời điểm chúng ta vừa nhận thức, thường thường đối chọi gay gắt, mỗi một câu nói đều mang theo gai nhọn. Người lại, chưa từng cho ta một sắc mặt hoà nhã, nói chuyện lãnh trào ám phúng, cho dù lên giường người cũng muốn cùng ta đấu một trận. Mà ta, biết rõ người không thích tam thậm chí là chán ghét ta, lại cố tình thích đùa người, dùng hết mọi biện pháp phong tỏa nhuệ khí của người, muốn người thần phục ta. Người biết không? Tối hôm qua ta mới nhớ đến, nguyên lai hai chúng ta cùng một chỗ suốt một năm, lại chưa bao giờ giống như mấy ngày nay, bình thản ở chung như vậy.”

Đường Phi trở mắt nhìn Phượng Thần Anh, muốn nói chuyện, lại không biết nên nói cái gì.

Đang khi Đường Phi trầm mặc, Phượng Thần Anh lại đón lấy nói: “Kỳ thật lúc ấy ta quá mức tự phụ tự đại, còn làm hại người một lần lại một lần lâm vào nguy hiểm. Mặc dù người đối ta có hận, cũng là ta tạo gây nên. Ta lúc trước đối một người nói qua, người tựa như một con nhím mình đầy gai góc, đối bất luận kẻ nào đều cảnh giác, dựng thẳng lên một thân lông nhọn tự ngã bảo hộ. Ta lúc ấy nói, nhất định muốn nhổ hết toàn bộ lông của người, để người cam tâm tình nguyện thần phục ta. Nhưng mà ta không nghĩ tới, người thần phục kia chính là ta.” Phượng Thần Anh nói xong, chưa xót cười, hắn thật sự không nghĩ tới sẽ ngã vào chính cái bẫy do mình bày ra, sau đó muốn thoát ra cũng không có khả năng. Mà người nguyên bản hắn phải ngã xuống, lại còn đứng bên ngoài cạm bẫy do do dự dự. Phượng Thần Anh làm người tuyệt đối so với Đường Phi ích kỷ âm hiểm gấp trăm lần, nếu hắn đã rơi vào, liền nhất định phải đem người kia cũng kéo xuống theo, chết cũng không buông tay, muốn hắn cùng chính mình vạn kiếp bất phục, đời đời kiếp kiếp dây dưa lẫn nhau.

“Thần Anh.....” Có lẽ do tươi cười Phượng Thần Anh có rất nhiều chua xót cùng không biết làm thế nào, Đường Phi trong lòng bỗng dưng đau đớn, bất tri bất giác đã kêu tên của hắn, tràn đầy đau lòng.

“Phi nhi, ta cuối cùng luôn nghĩ còn có thời gian, cho nên lúc trước quá không biết quý trọng. Ta muốn về sau có thể bồi thường, lại phát hiện chúng ta đã không có về sau.” Phượng Thần Anh cúi hạ mặt mày, vẻ mặt ai mặc: “Cốc Dương nói, nếu ta muốn bảo hộ người, nhất định không được đối xử tốt với người. Ta

làm không được, thật sự làm không được..... Cho nên, vì có thể hảo hảo bảo hộ người, mặc dù có trăm ngàn cái luyến tiếc, cũng phải nhượng người rời đi, trở lại thế giới của mình. Người an toàn, ta liền không còn mối lo lắng nào. Người hiểu chưa?”

“Các người,” Đường Phi nhìn Phượng Thần Anh có chút do dự, không biết nên hỏi hay không, nhưng hẳn vẫn là muốn biết, cho nên tiếp tục nói: “Các người cùng Tần Nghị, thật sự đã đến mức không thể không nhượng bộ sao?”

Phượng Thần Anh cười nhẹ, nắm tay Đường Phi siết chặt, nói: “Tần Nhan cùng Tần Nghị còn chưa có công khai xé rách da mặt, Tần Nghị ngày hôm đó không biết xuất phát từ cơ gì, không lật mặt Tần Nhan. Ở bên ngoài làm bộ như huynh đệ tình thâm, tín nhiệm lẫn nhau. Nhưng mà ngày đó đám người công nhiên cùng thái tử đối địch, biểu hiện lập trường của mình không phải ít, vô luận biểu hiện bình thản giả dối này có thể duy trì bao lâu, trận chiến kia vẫn sẽ bùng nổ, bất quá là vấn đề thời gian mà thôi.”

“Tần Nghị mới là thái tử! Tần Nhan vì cái gì muốn cướp một thứ không thuộc về mình?!” Đường Phi nghe xong Phượng Thần Anh nói, bỗng nhiên đứng lên kích động: “Liền vì đã tâm bản thân, có thể vô cớ phát động chiến tranh liên lụy dân chúng vô tội?! Thần Anh, người rõ ràng biết giúp Tần Nhan là sai, mưu triều soạn vị là tử tội, người vì cái gì còn muốn giúp hắn? Thiên hạ này, Tần Nhàn này, liền thật sự đáng giá cho người cảm mạng cũng không cần!” Nói một câu cuối cùng, Đường Phi thanh âm đã tràn ngập lửa giận.

Phượng Thần Anh vẽ mặt kinh ngạc, ánh mắt hơi mờ mịt quét qua một tia kinh hãi quang mang.

“Đường Phi,” Phượng Thần Anh áp chế trong lòng mừng như điên, trầm giọng nói: “Người như vậy sinh khí là vì cái gì? Lo lắng an nguy của dân chúng vô tội trong Miên Cẩm thành? Hay là lo lắng ta sẽ chết? Hay là – người đang ghen?”

Cái gì?! Đường Phi sửng sốt, theo bản năng nói: “Ta đây ghen cái gì?”

“Ta lý giải người, tính cách của người chưa bao giờ bị thán thay người khác, cho nên người không phải bởi vì dân chúng trong thành. Lo lắng ta? Nhưng mà ta nghe không ra trong giọng nói của người có tình cảm lo lắng bên trong.” Phượng Thần Anh cũng đứng lên, theo hơi thở Đường Phi dần dần tới gần, mắt phượng ảm đạm thẳng tắp nhìn Đường Phi. Biết rõ Phượng Thần Anh nhìn không thấy, Đường Phi lại cảm giác như mắt kia so với bất luận thời điểm nào cũng đều sắc bén thâm trầm hơn, tựa như, thẳng tắp thấy được lòng hắn.

“Người coi như ta lo lắng người đi.” Đường Phi nghiêng đầu tránh đi tầm mắt Phượng Thần Anh, lãnh đạm nói.

“Không, người là đang ghen.” Tựa hồ cảm giác được Đường Phi trốn tránh, Phượng Thần Anh thân thủ bắt được hai tay Đường Phi, trước khi hắn kịp phản bác ngăn trở, thanh âm trầm thấp cùng ôn nhu nói: “Không cần phủ nhận, người sinh khí là vì người nghĩ rằng ta có thể vì Tần Nhan cả mạng cũng không cần. Đường Phi, người hãy nghe cho kỹ, ta, Phượng Thần Anh, đời này chỉ vì một người có thể đánh cược cái mệnh này. Chỉ có người, Đường Phi, ta chỉ vì người, mới cam tâm tình nguyện chịu chết.”

Đường Phi chấn động, mạnh mẽ quay đầu nhìn Phượng Thần Anh, trên mặt tuấn mỹ tràn ngập nghiêm túc cùng chân thành. Hắn biết, Phượng Thần Anh nói, đều là sự thật.

“Không cần đối ta tốt như vậy, ta không đáng.” Đường Phi nắm chặt hai nắm tay nói, hắn không làm được mong muốn của Phượng Thần Anh, hắn, không có khả năng vì hắn lưu lại. Nhưng vì cái gì, tâm hắn tại đây có một khắc do dự?

“Đáng giá.” Phượng Thần Anh tiến lên một bước đem Đường Phi ôm vào trong ngực, thở dài nói: “Đời này, chỉ có người mới đáng giá.”

Đường Phi chần chờ một hồi, cuối cùng vẫn vươn tay, ôm lại Phượng Thần Anh.

Một tiếng thở dài bao phủ ở hầu gian, Thần Anh, ta phải lấy cái gì báo đáp hai chữ “đáng giá” của người?

Đêm dài đằng đẵng, Phượng Thần Anh đã ngủ say bỗng nhiên mở mắt, sau đó thân thủ điểm lên thuyệt huyệt của Đường Phi trong lòng hắn.

“Khẩu khẩu khẩu.”

Phượng Thần Anh vừa mới xuống giường, tiếng đập cửa liên vang. Cũng không đợi Phượng Thần Anh trả lời, ngoài cửa người nọ liền tự mở cửa tiến vào.

Phượng Thần Anh khoác áo khoác đi ra phòng ngủ, Cốc Dương lưng vác cái hòm thuốc ở bên ngoài gian chờ.

“A

” Cốc Dương ngáp một cái thật lớn, nửa khép ánh mắt nói: “Mỗi lần ta đều phải nửa đêm rời giường, người liền dùng sức ép buộc ta đi, ta nếu chống đỡ hết nổi, xem ai có năng lực giúp người lừa gạt tiểu tình nhân của người.”

“Ban ngày Phi nhi đều ở cùng ta, đồ đặc, thuốc thang đều là hẩn tự mình giám sát, người nếu muốn hạ độc sẽ không dễ dàng.” Phượng Thần Anh đã có thể thấy rõ ràng, bất quá còn có chút điểm mơ hồ.

“Hừ,” Cốc Dương phi thường khinh bỉ nhìn Phượng Thần Anh liếc mắt một cái, nói: “Cho nên liên đêm hôm khuya khoắt đến ? Người không biết còn tưởng rằng hai chúng ta đang yêu đương vụng trộm chứ!”

“Ta điểm thủy huyết của Đường Phi, hẩn sẽ không tỉnh. Hơn nữa ta đã phân phó Thiết Hoán, hẩn nếu tới nơi này không có khả năng không ai biết, chuyện người lo lắng lại càng không xuất hiện.” Phượng Thần Anh không nhìn Cốc Dương bất mãn, ngồi vào một bên trênghế: “Ánh mắt của ta đại khái ngày mai có thể hoàn toàn khôi phục, người nếu hạ độc sơ suất, để cho Phi nhi nhận ra cái gì, người tự biết hậu quả.”

“Biết biết biết! Không cần uy hiếp ta!” Cốc Dương vẻ mặt khó chịu dẫn theo cái hòm thuốc đi qua: “Ta lập tức hạ độc cho người, kịch độc!” Phượng đại Các chủ này, thật sự là ăn no rảnh mỡ, rõ ràng ánh mắt đều vô sự, lại cứng rắn buộc mình đem hẩn tái hạ độc để mù thêm một lần, này không phải tự ngược sao?! Đáp án kia là chó má gì mà thật sự trọng yếu như vậy?!

Cốc Dương xem xét ánh mắt Phượng Thần Anh một trận, có chút tự kỷ nói: “Ừ, ánh mắt khôi phục không tồi, ta, Cốc Dương, y thuật quả nhiên rất cao!”

“Bổn tọa tin tưởng không cần nói lại lần nữa lời vừa rồi.” Phượng Thần Anh lạnh lùng nói.

Cốc Dương trần ngáp hắc tuyến, bất đắc dĩ nói: “Dạ, Các chủ. Thuộc hạ nhất định sẽ độc mù Các chủ, đảm bảo Các chủ có thể trước khi nhận được đáp án, vẫn mù như cũ.”

Cốc Dương xuất ra một ngân châm tiêm tể, dùng lửa hơi qua một trận, mới xuất ra một dược bình. Vừa mở ra bên trong liền truyền đến một mùi cổ quái, sau đó dùng châm dính chút dược thủy rồi rút ra.

“Các chủ, khả năng sẽ có chút đau, nhẫn nại một lát sẽ qua.” Cốc Dương dứt lời bảo Phượng Thần Anh nhắm mắt lại, ngân châm dính dược thủy liền thẳng tắp đâm vào mi tâm hẩn.

Về điểm đau đớn này, Phượng Thần Anh vốn chẳng coi a gì, nhưng mà sau khi hai mắt truyền đến từng trận hỏa lật đau đớn, lại làm cho hẩn nhăn mặt nhíu mày.

“Các chủ, nhịn một chút liền trôi qua.” Cốc Dương cầm một khối khăn ngâm nước lạnh, đắp lên trên mắt Phượng Thần Anh.

Đợi trận nóng rực sâu sắc kia biến mất, Cốc Dương mới cầm một viên dược màu đỏ cho Phượng Thần Anh ăn xuống.

“Các chủ, hiện tại người đã không nhìn thấy. Bất quá vừa rồi người ăn là đặc chế giải dược, ba ngày sau mới có thể giải độc của người.” Cốc Dương một bên giải thích, một bên cầm đi khối khăn trên mắt Phượng Thần Anh, sau đó dùng ngữ khí cực kỳ nghiêm túc nói: “Tuy rằng không biết người nghĩ muốn đáp ứng, bất quá ta lấy thân phận một đại phu báo cho người, độc này chỉ có thể dùng một lần, về sau ta tuyệt đối sẽ không cho người dùng lần hai. Vô luận người có được đáp án hay không, hay là dùng mạng của ta để uy hiếp ta thì cũng bằng thừa.”

Trước mắt lại khôi phục hắc ám, Phượng Thần Anh trầm mặc một chút, mới trầm giọng nói: “Ta hiểu được. Vô luận đáp án kia có phải thứ ta muốn hay không, loại chuyện tự tổn hại mình này, ta cũng sẽ không tái làm.”

Đợi Cốc Dương đi rồi, Phượng Thần Anh mới chậm rãi sờ soạn trở về phòng, giải huyết đạo Đường Phi, ôm hẩn nhắm hai mắt lại, như thế nào cũng ngủ không được. Kỳ thật hẩn đang sợ, sợ đáp án kia không phải cái mình muốn, sợ, chính mình sẽ nhin không được thương tổn Đường Phi.

Mùa xuân sau cơn mưa, trời thực trong vắt, mặt trời ấm áp nổi bật giữa màu xanh thăm thẳm xung quanh, ngẫu nhiên mấy đóa mây trắng thổi qua, thích ý lại thoải mái.

Tiếp nhận thư trong tay Yến Tự, Hà Tịch giống như mất hồn chậm rãi đi ra Phương Hoa Lâu. Một chiếc xe ngựa xa hoa từ bên người hẩn chạy quá, cùng hẩn đi hướng ngược lại, càng đi càng xa.

Trên đường cái, một đám người như thường lệ, tới lui chật chội, có thể là thời tiết rất tốt, cho nên bọn họ trên mặt đều mang theo ấm áp thỏa mãn tiêu ý. Duy độc có Hà Tịch, nhìn không thấy được tươi cười ở loại thời tiết trong sáng này.

Thất hồn lạc phách một mình ở đầu đường bàng hoàng, nhìn không được phương hướng, cũng không có mục đích. Bên tai dần dần nghe không được thanh âm ồn ào trên đường, giống như trần thế này hết thảy đều cách rất xa hẩn, ngũ cảm (năm giác quan) đột nhiên tiêu thất, chỉ còn lại mỗi vị trí trái tim có thể cảm giác được đau đớn đến xé rách.

Từ từ xuân phong thổi tới quét vào mặt, Hà Tịch không cảm giác, nhưng thư tín trong tay lại “ào ào” vang nhỏ.

Hà Tịch rốt cục có một chút phản ứng, cúi đầu mờ mịt nhìn lá thư trong tay, đây là Đường Phi tự tay viết, bảo Yến Tự chuyển giao cho hẩn.

Đường Phi đi rồi..... Hà Tịch ngẩng đầu, mới phát hiện chính mình đã đi tới thành Tây, tới trước cửa tòa đại trạch ma quái kia. Đi từng bước một qua đó, sau ngòi ở trên bậc cửa, Hà Tịch cười đến bất đắc dĩ, cũng đau khổ, lẩm bẩm nói: “Mỗi lần thời điểm tới chật vật, đều là người thu lưu ta.....”

Ngơ ngác ngồi một hồi, Hà Tịch mới thật sâu thở dài, mở ra lá thư, tinh tế nhìn xem.

“Hà Tịch, ngươi là bằng hữu duy nhất trên đời này của Đường Phi ta. Nhớ kỹ, vô luận tương lai như thế nào, nhất định phải hảo hảo sống sót.”

Nội dung rất đơn giản, không thiên ngôn vạn ngữ có lưu luyến không rời, cũng không có làm bộ làm tịch trân trọng thật có lỗi. Thậm chí ngay cả nét chữ, cũng thực cứng nhắc viết ra, thật sự khó coi. Nhưng mà Hà Tịch nhìn nhìn, nước mắt một giọt lại một giọt nhỏ xuống trên giấy. Hẩn biết, ước định “về nhà” cùng Đường Phi kia, đã không còn có thể thực hiện, có điều Đường Phi nói hẩn là bằng hữu duy nhất, muốn hẩn sống sót.

Hà Tịch đang cầm tín, gắt gao ôm vào trong ngực, đem mặt chôn ở trên đùi, giống như hài tử chịu ủy khuất, lên tiếng khóc lớn.

Trong một góc xa xa, một trung niên nam tử tao nhã đang nhìn Hà Tịch, trong mắt tràn đầy đau xót.

Đường Phi hôm nay rất sớm liền tỉnh, chỉ là Phượng Thần Anh vẫn còn ngủ, cho nên hẩn cứ như vậy nằm ở trong ôm ấp ấm áp của Phượng Thần Anh, thẳng đến khi Phượng Thần Anh tỉnh lại.

“Như thế nào không gọi ta dậy?” Phượng Thần Anh dựa vào cảm giác, ở trên gương mặt Đường Phi hạ xuống một cái hôn, nhẹ giọng nói.

“Không có việc gì, ngươi nếu còn buồn ngủ, vậy cứ ngủ tiếp một hồi đi.” Đường Phi vỗ vỗ tay Phượng Thần Anh nói.

“Không cần, hẩn đã không còn sớm.” Phượng Thần Anh ngồi dậy: “Là thời điểm – đưa ngươi đi rồi. Thiên Tinh cùng Mộc Trắc thu của ngươi một ngàn lượng, lần này sẽ không phạm sai lầm nữa.”

Đường Phi đứng dậy mặc quần áo, nói: “Ân.”

“Hôm nay để ta thay quần áo cho ngươi đi.” Phượng Thần Anh từ phía sau ôm lấy Đường Phi: “Một lần cuối cùng.”

Đường Phi rất muốn giống bình thường trêu ghẹo nói “Người nhìn thấy sao?” Nhưng mà nói đến bên miệng, lại biến thành : “Hảo.”

Bởi vì nhìn không thấy, Phượng Thần Anh động tác so với trước kia chậm hơn rất nhiều, toàn bộ quá trình đều thật cẩn thận sờ soạn.

Đứng ở trước gương đồng, Đường Phi nhìn ảnh phản chiếu của mình trong kính, mới phát hiện cho dù Phượng Thần Anh bị mù,tay nghề cũng tinh xảo như cũ.

“Được không ?” Phượng Thần Anh sửa sang lại vạt áo Đường Phi hỏi: “Hắn là có chút loạn đi? Ta gọi Mặc Trúc mặc một lần nữa cho người.”

“Không cần.” Đường Phi lôi kéo Phượng Thần Anh, cười cười nói: “Nhìn rất tốt.”

Đúng lúc này, Mặc Trúc tiến vào nói xe ngựa đã chuẩn bị tốt.

Phượng Thần Anh tay ôm Đường Phi liền căng thẳng, trên mặt lại giả bộ như không có việc gì: “Đi thôi.”

Trên xe ngựa, hai người đều không lên tiếng. Chỉ là yên lặng tựa vào nhau, cầm chặt hai tay đối phương.

Đường Phi không có nhìn Phượng Thần Anh, mà là quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, trong mắt có chút mê mang. Vì cái gì, cách Phượng Thần Anh càng xa, tâm lại càng đau?

Xe ngựa chạy như bay, vẫn là như vậy, Đường Phi thấy được ngoài cửa sổ thân ảnh thất hồn lạc phách kia. Đường Phi chần động, vừa định gọi hắn, lại chậm rãi ngậm miệng. Hà Tịch thu được thư của hắn, đã biết mình phải rời đi? Thật có lỗi, Hà Tịch, tha thứ cho ta đi không từ giả.....

Sau nửa canh giờ, xe ngựa ngừng lại ở phía trước Thượng Tinh Lâu. Đường Phi không hề động, Phượng Thần Anh cũng không có động. Mặc Trúc đánh xe ở ngoài, quay đầu nhìn thoáng qua cửa xe đóng chặt, sâu kín thở dài, nhảy xuống đi đến địa phương khác. Hắn, không muốn nhìn thấy công tử rời đi.

“Phi nhi, người biết không? Vừa rồi ở trên đường ta đã nghĩ, nếu con đường này vĩnh viễn không có cuối thì tốt rồi.” Phượng Thần Anh gắt gao cầm tay Đường Phi, trên mặt lại mang theo thần nhiên tiêu ý. Cô đơn tươi cười như vậy lại làm đau đớn tâm Đường Phi.

“Nhưng sự thật chung quy là sự thật, đường thủy chung cũng có điểm kết thúc.” Phượng Thần Anh nói xong, lại gắt gao siết tay Đường Phi chặt hơn một chút, sau đó chậm rãi, chậm rãi buông lỏng ra.

Đường Phi sửng sốt, theo bản năng muốn bắt lại bàn tay dày ấm áp kia, nhưng Phượng Thần Anh nhưng không cho hắn một chút cơ hội, rất nhanh thu hồi tay mình giấu vào ống tay áo rộng thùng thình.“Đi thôi, thừa dịp ta còn chưa hối hận. Không cần do dự, chần chờ của người sẽ chỉ làm ta nghĩ muốn đem người vĩnh viễn giam cầm ở bên người, không bao giờ thả người rời đi nữa.”

Đường Phi bỗng dưng nắm chặt hai nắm, hầu như khô nóng, muốn cùng hắn nói một tiếng “tái kiến”, lại sợ tiết lộ cảm xúc của mình giờ phút này. Đường Phi buộc bản thân hít sâu một cái, áp chế không nổi cùng đau đớn trong lòng, đứng dậy đẩy cửa xe.

Phía trước Thượng Tinh Lâu là một thềm đá cẩm thạch thật dài, Đường Phi nhìn cầu thang thật lâu, đây là cây cầu thông tới thế giới của hắn. Lần thứ ba tới đây, mà bây giờ, hắn sẽ chân chính trở lại thế giới của mình, vĩnh viễn rời khỏi nơi này.

Bước ra bước đầu tiên, Đường Phi phát hiện cước bộ cùng tâm tình của mình giống nhau, trầm trọng vô cùng. Chậm rãi theo cầu thang mà lên, đi mỗi một bước, hắn trong đầu đều hiện ra những hình ảnh suốt gần một năm nay cùng Phượng Thần Anh. Phượng Thần Anh nói rất đúng, bọn họ cùng một chỗ một năm, có thể bình thân ở chung cũng chỉ có hơn mười ngày Phượng Thần Anh mất đi quang minh kia mà thôi.

Phía sau truyền đến động tĩnh, Đường Phi cước bộ khẽ ngừng, nhưng không có quay đầu. Hắn biết Phượng Thần Anh xuống xe ngựa, cặp ánh mắt không có tiêu cự đang nhìn về hướng của hắn.

Lúc trước Phượng Thần Anh đứng ở một chỗ, là vì chờ hắn trở về. Hiện tại, cũng là đưa hắn rời đi. Cước bộ không hề dừng lại, thân ảnh Đường Phi dần dần biến mất ở bậc cầu thang cuối cùng.

Phượng Thần Anh ánh mắt trống rỗng, ngây ngốc đứng ở trước xe ngựa, rõ ràng biết Đường Phi đã ly khai, rõ ràng ánh mắt hiện tại cái gì cũng nhìn không thấy, lại vẫn là cố chấp nhìn theo hướng mà Đường Phi đã rời đi.

Xuân phong hơi hơi phát qua, Phượng Thần Anh vẫn đang dại ra đứng tại chỗ, Đường Phi không có khả năng trở về thế giới trước kia, hắn biết rõ. Cho nên, cho dù hắn hiện tại lại đi tìm Thiên Tinh cùng Mặc Trắc, có nhận được cũng là một lần nữa thất vọng mà thôi. Hắn cuối cùng vẫn không thể không trở lại bên người mình.

Đây là chuyện đáng cao hứng không phải sao? Nhưng mà, lưu lại như vậy, không phải thứ hắn muốn! Đây không phải đáp án hắn cần! Đường Phi lựa chọn rời đi, mà không phải vì hắn lưu lại! Thứ hắn muốn có, là Đường Phi bởi vì yêu hắn mà cam tâm tình nguyện ở lại, không phải bởi vì vận mệnh an bài mà không thể không ở lại bên người hắn!

Nắm chặt hai đấm run nhè nhẹ, Phượng Thần Anh cả chính mình cũng không biết bản thân bị làm sao, vì cái gì, chỗ vị trí trái tim bên trong lồng ngực, giống như ần ần đau? Đau đến cả hô hấp đều cảm thấy khó khăn.

“Tháp, tháp, tháp.”

Tiếng bước chân vững vàng, quen thuộc, bỗng dưng truyền vào lỗ tai Phượng Thần Anh. Phượng Thần Anh mạnh mẽ trừng lớn ánh mắt, lại cái gì cũng không nhìn thấy! Trên mặt tràn đầy kinh hãi không dám tin, cùng hơi hơi khiếp đảm. Thật sự, là hắn sao?

Là hắn sao? Sẽ là Đường Phi sao? Nhưng mà, Thiên Tinh phải làm pháp lừa hắn, không có khả năng nhanh như vậy liền đi ra a?

“Tháp, tháp, tháp.” Tiếng bước chân cách mình càng ngày càng gần, hơi thở quen thuộc cũng cách mình càng ngày càng gần.

“Đường..... Phi ?” Phượng Thần Anh thanh âm khẽ run, tiến lên hai bước, trong mắt trống rỗng chỉ có một mảnh hắc ám.

“Ta, đã trở lại.” Thanh âm quen thuộc, hơi thở quen thuộc, Phượng Thần Anh có thể cảm giác được, Đường Phi ngay ở trước mặt mình, chỉ cách mình có hai bước chân.

68. Chương 68: Ngờ Vực Vô Căn Cứ

“Đường..... Phi ?” Phượng Thần Anh thanh âm khẽ run, tiến lên hai bước, trong mắt trống rỗng chỉ có một mảnh hắc ám.

“Ta, đã trở lại.” Thanh âm quen thuộc, hơi thở quen thuộc, Phượng Thần Anh có thể cảm giác được, Đường Phi ngay ở trước mặt mình, chỉ cách mình có hai bước chân.

“Ngươi, không phải.....” Phượng Thần Anh vẻ mặt không dám tin, khóe miệng giờ lên độ cong kinh hãi.

“Đúng vậy, ta đi vào đó lấy về một ngàn lượng của ta.” Đường Phi sờ sờ túi tiền ngân phiếu một ngàn lượng trong lòng, điềm đạm cười nói, mắt nhìn Phượng Thần Anh dần theo một tia đau lòng.

“Ngươi là nói, ngươi không đi?!” Phượng Thần Anh dựa vào cảm giác của mình tiến lên một bước, tới gần Đường Phi.

“Ta chờ ánh mắt ngươi khỏi rời đi.” Đường Phi nhẹ giọng nói.

“Nhưng mà, Cốc Dương nói qua, ánh mắt của ta cả đời đều sẽ –” Nói tới đây, Phượng Thần Anh ngừng một trận, ánh mắt trống rỗng nhìn về hướng Đường Phi, vẻ mặt rung động cùng kinh hãi.

“Đúng vậy, cho nên, ta cả đời đều đi không được.” Đường Phi trong giọng nói không có tiếc nuối hay hối hận, ngược lại có loại giải thoát nhẹ nhàng thở ra.

“Người, không cần bởi vì đáng thương ta, cảm thấy thiếu ta cho nên.....” Phượng Thần Anh vẫn là không thể tin được, ngữ khí có chút gian nan nói. Nhưng mà nói còn chưa xong, đã bị Đường Phi đánh gãy.

Đường Phi tiến lên một bước, làm cho Phượng Thần Anh càng tiếp cận chính mình, nhẹ giọng nói: “Phượng Thần Anh, ta chưa bao giờ biết cái gì gọi là yêu, trước kia ta cho rằng ta yêu Trần Thần, nên ta nghĩ hết thấy mọi biện pháp rời đi nơi này, trở về tìm hắn. Nhưng mà, chậm rãi, ta hiểu được tình cảm đối với Trần Thần, không phải là yêu, chỉ là đơn thuần ý lại cùng áy náy.” Đường Phi dừng một chút, một tay xoa hai má Phượng Thần Anh, trong mắt có phần quyến luyến cùng mê mang: “Ta hiện tại cũng còn không biết cái gì là yêu, nhưng ta nguyện ý vì người lưu lại, cam tâm tình nguyện lưu lại, không phải vì báo ân cũng không phải bởi vì áy náy. Mà là, ta muốn biết, chính mình, đến tận cùng có phải hay không đã yêu người. Lưu lại, tìm được đáp án ta muốn.....”

Phượng Thần Anh không đợi Đường Phi nói xong, mạnh mẽ đem người ôm vào trong lòng, gắt gao, gắt gao ôm hắn.

“Đường Phi, Đường Phi, Đường Phi của ta.....” Phượng Thần Anh thanh âm rất thấp, thực trầm, hai chữ “Đường Phi” ở trong giọng nói hắn lưu luyến triền miên, từng chút từng chút xâm nhập vào tâm Đường Phi.

Đến khi xe ngựa lại dọc theo con đường lúc này dần dần trở lại, bên trong xe, hai người gắt gao rúc vào nhau, xuân ý ấm áp quanh quẩn ở trong lòng hai người.

Mộc Trạc cùng Thiên Tinh đứng ở phía trước cửa sổ lầu ba, nhìn xe ngựa càng lúc càng xa, trong lòng ngũ vị tạp trần. Thiên Tinh là vì một ngàn lượng tới tay bỗng nhiên bay mất, đau lòng không thôi, đồng thời còn đem Phượng Thần Anh đại phiến tử kia mang đến thấu tâm. Mộc Trạc lại bởi vì chính mình trợ Trụ vi ngược, không biết là đúng hay sai.

Mộc Trạc từng nói qua Đường Phi mệnh đồ nhấp nhô, kiếp nạn vô số, đây cũng không phải bịa đặt nói bừa. Đường Phi mệnh số kỳ lạ, hắn nói chính mình không phải người nơi này mà là đến từ tương lai. Mà kẻ cùng hắn trao đổi hồn phách lại chết rồi, nói cách khác, vận mệnh Đường Phi cắt thành hai đoạn, nửa phía trước không nói tới, dù sao Đường Phi cũng đã trải qua rồi. Nhưng mà nửa phần sau thì lại khó nói, hắn căn bản tính không được chút nào. Chỉ có thể quan sát khóa mệnh tinh kỳ quái, mệnh tinh Đường Phi không ổn định, tinh quang âm đạm chưa nói, còn có tùy thời sẽ tắt, rất nguy hiểm. Đây thuyết minh trong mệnh Đường Phi có đại kiếp nạn, nhưng không chỉ một kiếp, thậm chí hơn là kiếp kiếp đều đòi mạng a! Ai, chỉ hy vọng Phượng Thần Anh có thể hảo hảo đối tốt với Đường Phi, không cần giống như người hai mươi năm trước kia, cho dù hắn đã nhìn lên đến Thiên Cơ, vẫn là mất đi người tối trọng yếu của mình.

Tóm lại cả hai sư huynh đệ đều rất phiền muộn thở dài một hơi, sau đó quay người rời đi. Bất quá một kẻ là nghĩ đến đồ phượng thử xem vận khí, muốn kiếm về một ngàn lượng bay mất kia, một người là nghĩ đến trước mặt tổ sư gia đọc đức kinh sám hối.

Mộc Trạc rõ ràng đã nhận ra tâm tư Thiên Tinh, một phen kéo lấy cổ hươu về phía mặt thất sám hối, lạnh lùng nói: “Người cùng với ta sám hối đi! Lần sau tái nháo ra việc như vậy, ta liền trực tiếp đem người cỡi sạch quang lên trên giường Phượng Thần Anh!”

“Oa oa ~” Thiên Tinh một bên giãy dụa một bên kêu khóc: “Người đem ta cỡi hết cũng vô dụng a! Phượng Thần Anh trừ bỏ Đường Phi, ai cũng chứng mất!”

“Cạch” một tiếng thanh thúy vang lên, thế giới rớt cục thanh tĩnh. Mộc Trạc thu hồi tay mình, kéo Thiên Tinh đang ôm đầu bủi môi, vào mặt thất. Xem ra không đến một tháng, sẽ không xuất quan.

Thời điểm Hà Tịch trở lại thái tử phủ, đã gần giờ tỵ. Người gác cổng đứng trên người hắn nồng đậm mùi rượu cùng bộ dáng lạc phách sưng sốt, quan tâm hỏi: “Đại nhân, ngài đây là làm sao vậy?”

Hà Tịch giật mình, đứng đối diện cửa cười cười, dẫn theo chút men say nói: “Không có việc gì, ra ngoài cùng bằng hữu uống hai chén, có điểm say. Ta muốn trở về phòng.” Dứt lời, cước bộ phù phiếm bước đi. Người gác cổng nghi hoặc nhìn theo Hà Tịch rời đi, sau đó lắc đầu, khóa cửa lại.

Hà Tịch lung lay trở lại tiểu viện, tiểu thị hầu hạ Hà Tịch nhìn thấy hân sau liền vội vàng bận rộn chạy tới, lo lắng nói: “Đại nhân! Ngài như thế nào giờ mới trở về?! Điện hạ tìm ngài khắp cả ngày!”

“Ân? Điện hạ tìm ta?” Hà Tịch gõ gõ đầu mình đang có chút mơ hồ, lắc lắc cổ gượng làm cho mình thanh tỉnh một chút, nói: “Điện hạ nói gì không?”

“Đại nhân, ngài như thế nào uống rượu?” Tiểu thị xem Hà Tịch trạng thái không phải tốt lắm, nhanh chóng giúp đỡ hân, nói: “Điện hạ cái gì cũng chưa nói, chỉ dặn vô luận có về muộn bao nhiêu, chỉ cần ngài đã trở lại liền lập tức báo ngài tới thư phòng gặp hân.”

Hà Tịch sững sốt, đầu rất cực có chút thanh tỉnh. Đứng ở tại chỗ ngốc một hồi, Hà Tịch mới cười khổ một tiếng, nói: “Ân, ta hiện tại đi.”

Tiểu thị muốn dìu Hà Tịch một phen, lại bị Hà Tịch lắc đầu cự tuyệt, nói: “Không có việc gì, người nghỉ ngơi đi.” Tiểu thị khó xử nhìn Hà Tịch liếc mắt một cái, rất cực vẫn là gật đầu rời đi.

Hà Tịch xoay người, hướng thư phòng đi đến. Cái cần đến cũng phải đến, thời điểm xảy ra sự kiện thích khách, thái tử không có phân phó Hà Tịch bất luận sự tình gì, thậm chí không nói cho hân nghe một tia kế hoạch. Còn có, quan hệ của bọn họ cùng hoàng đế Lang Hiên quốc, hân một chút cũng không nhận thấy được. Hết thấy này, trừ bỏ Tần Nghị chính mình, chỉ có một Thuần Vu Quyết biết. Tại hôm thẩm vấn thái tử, Hà Tịch rất cực biết, bản thân từ lúc Tần Nghị bị nhốt vào lãnh cung, cũng là lúc nhận được phán xét của Tần Nghị. Tần Nghị đã bắt đầu hoài nghi thân phận của mình, hết thấy đều quá trùng hợp. Lệnh bài thái tử phủ chỉ có mười tám, một cái ở trong tay Tần Nghị, một cái ở trong tay Hà Tịch, còn lại đều ở chỗ Thuần Vu Quyết cùng thị vệ của hân.

Ám vệ của Thuần Vu Quyết là từ khi hân đi vào Hoàng Diệp liền mang theo bên cạnh, bọn họ không phải người của Tần Nghị, cũng không nghe lệnh Tần Nghị, bọn họ chỉ trung với Thuần Vu Quyết. Lúc ấy Thuần Vu Quyết đi vào Lang Hiên chỉ có mười tuổi, hơn nữa khi đó hân cũng không gọi là Thuần Vu Quyết, mà là – Ngu Quyết. Bên người mang theo bảy tên thị vệ võ công cực cao, lúc ấy hân ở nhờ nhà một danh môn thế gia trong Hoàng Diệp. Sau lại dựa vào hỗ trợ của tộc trưởng, cùng với thực lực chính mình, tuổi còn nhỏ liền vào được thái tử phủ, trở thành cánh tay mắt của thái tử. Không ai biết chi tiết về Thuần Vu Quyết, thẳng đến khi hân thành tướng quân Hoàng Diệp trẻ tuổi nhất, trở thành một trong hai người đương thời nổi bật nhất của Hoàng Diệp, mới đổi chính danh là Thuần Vu Quyết. Đáng tiếc, vẫn không ai có thể chân chính hiểu biết hân rốt cuộc là ai, trừ bỏ Tần Nghị. Nguyên lai Thuần Vu Quyết là bào đệ của Lang Hiên hoàng hậu, mà Tần Nghị lại cùng Lang Hiên hoàng đế là bà con. Hết thấy chuyện này, Hà Tịch đều ở sau này mới biết đến. Khi đó hân mới rõ, chính mình ở bên người Tần Nghị gần mười năm, vẫn không được hân hoàn toàn tín nhiệm. Giả sử lệnh bài cơ hồ có thể đánh tráo, nhưng không có chính phẩm làm khuôn mẫu, không có khả năng làm được giống thật như thế. Tần Nghị không có khả năng hại chính mình, Thuần Vu Quyết cùng thị vệ hân, độ trung thành càng không thể bị hoài nghi. Chỉ còn Hà Tịch, dĩ nhiên biến thành kẻ hiểm nghi lớn nhất. Cho nên, Tần Nghị mới có thể vào ở lãnh cung bảy ngày, lại cái gì cũng không có phân phó mình làm, thậm chí không bảo mình đi âm thầm điều tra!

Điện hạ, thật sự không tin hân.....

Trong khi suy nghĩ, Hà Tịch mới phát hiện bản thân đã chạy tới cửa thư phòng.

Nhẹ nhàng gõ gõ, nghe được âm thanh kêu “tiến vào”, sau Hà Tịch mới đẩy cửa bước vào trong.

“Điện hạ, người tìm ta?” Hà Tịch điềm đạm cười hỏi.

Ngửi được một thân mùi rượu gay mũi, Tần Nghị không tự giác nhíu nhíu mày, nói: “Ân, có việc tìm người thương lượng một chút.” Nói xong, Tần Nghị trong mắt có chút bất đắc dĩ, nói: “Bất quá xem ra hôm nay trạng thái của người không phải tốt lắm, không bằng ngày mai rồi nói sau, người đi về trước nghỉ ngơi đi.”

Hà Tịch lắc đầu, nói: “Đa tạ điện hạ quan tâm, vừa rồi ở trên đường gió đêm thổi lạnh, ý nghĩ thanh tỉnh rất nhiều, rượu cũng tỉnh.”

Tần Nghị bất đắc dĩ thở dài, chỉ chỉ ghế dựa bên cạnh nói: “Tọa.”

“Tạ điện hạ.” Hà Tịch bình tĩnh ngồi lên ghế.

“Ngày đó chuyện ở trên đại điện, người đều rõ ràng đi?”

Hà Tịch ngẩn ra, không biết Tần Nghị vì cái gì hỏi như vậy, lúng ta lúng túng nói: “Phải.”

“Bổn vương cùng Lang Hiên quan hệ vẫn không cho người biết, thậm chí không có đem hết thấy kế hoạch nói cho người, cũng không phải không tín nhiệm người, mà là chuyện này càng nhiều người biết sẽ càng không an toàn, cho nên bổn vương mới gạt người. Bổn vương hy vọng người không cần bởi vậy mà trong lòng khúc mắc.”

Hà Tịch vẻ mặt kinh ngạc nhìn Tần Nghị, điện hạ là đang, giải thích? Không sai, thời điểm vừa mới biết chuyện này, Hà Tịch trong tâm xác thực không thoải mái. Nhưng mà, một khi nghĩ đến bản thân là..... Hắn liền cảm thấy chính mình không có tư cách bởi vì Tần Nghị hoài nghi mà cảm thấy tổn thương. Tần Nghị vốn làm việc đúng.

“Điện hạ, thần hiểu được. Chuyện này sự thể lớn, không thể có một chút sai lầm. Tiểu Quyết trên tay nắm binh quyền, mà thần bất quá chỉ là nhất giới quan văn, có một số việc thần không có cách nào làm được.” Hà Tịch thản nhiên nói, trong lòng áy náy lại càng ngày càng nặng, Tần Nghị giải thích, hắn tự nhiên sẽ không thật sự tin tưởng, nhưng hắn thủy chung vẫn cô phụ Tần Nghị tín nhiệm.

“Người có thể nghĩ như vậy thì tốt, bổn vương còn sợ bởi vì chuyện này sẽ làm người cảm thấy không vui. Xem ra bổn vương đa tâm.” Tần Nghị thở dài nhẹ nhõm một hơi cười nói, xong liền chuyển đề tài: “Đúng rồi, chuyện bổn vương bị hãm hại, người có ý kiến gì không?” Tần Nghị cũng ngồi xuống, thẳng tắp nhìn Hà Tịch hỏi.

Hà Tịch sửng sốt, hắn còn tưởng rằng Tần Nghị chỉ đơn thuần muốn giải thích mà thôi. Dâng lên tâm nhàn, Hà Tịch cẩn thận nhìn nhìn Tần Nghị, chầm chước nói: “Thần cho rằng, có lẽ Hiền vương cùng Phúc vương liên thủ hợp diễn một trò hay. Ý muốn cho điện hạ mất đi thái tử vị, thậm chí đưa tới họa sát thân.”

“Nga?” Tần Nghị nâng cao âm cuối, Hà Tịch lại đoán không ra hắn đến tột cùng suy nghĩ cái gì.

“Vậy Phượng Tê Các đâu? Phượng Thần Anh gặp chuyện này, người cảm thấy cùng Tần Nhan có quan hệ hay không?”

“Này.....” Hà Tịch chần chờ một chút: “Thần không biết.”

“Bổn vương nhớ rõ chuyện này lúc trước là giao cho người đi tra, lâu như vậy, người cái gì cũng chưa tra được?” Tần Nghị thản nhiên quét Hà Tịch liếc mắt một cái: “Còn có lệnh bài kia, đến tột cùng là từ đâu đến? Cư nhiên có thể lấy giả đánh thật.”

Hà Tịch chấn động, vội vàng từ trên ghế đứng lên, quỳ gối trước mặt Tần Nghị, nói: “Thỉnh điện hạ thứ tội! Thần lúc ấy vừa mới bắt tay vào thăm dò, điện hạ liền đã xảy ra chuyện, sau lại bị hạn chế hành động, cho nên đến nay đều không tra được bất luận sự tình nào.”

“A, là như thế sao.” Tần Nghị một tay chống cằm, mắt lạnh nhìn Hà Tịch, thanh âm đậm nhạt: “Bổn vương đều quên mất việc này. Nói như vậy, chuyện này cũng không trách được người.”

“Điện hạ, nếu ngài cần, hiện tại thần có thể bắt đầu đi thăm dò.”

“Bỏ đi, dù sao cũng qua lâu như vậy, chân tướng như thế nào đã không cần phải biết. Bổn vương cùng Tần Nhan, một trận chiến không thể tránh khỏi, về sau người cùng Đường Phi, vẫn tránh gặp mặt một chút sẽ tốt hơn.”

Hà Tịch cười khổ, nói: “Điện hạ không cần lo lắng, Đường Phi hắn, đã ly khai.....”

“Cái gì?” Tần Nghị cũng rõ ràng ngẩn ra, nói: “Đường Phi đi rồi? Chuyện khi nào?”

“Đại khái là hôm nay đi, lão bản nương Phương Hoa Lâu tự tay đem thư hắn viết giao cho ta.” Hà Tịch mặt mày tràn đầy cô đơn: “Đi rồi cũng tốt, nơi này vốn không thích hợp với hắn.”

Tần Nghị lòng nghi ngờ chợt lóe qua, ở bên ngoài vẫn bất động thanh sắc nói: “Đúng vậy, đi rồi cũng tốt, người cũng không còn bận khoản, bổn vương cũng không tất bởi vì người mà phiền não như thế nào xử trí Đường Phi.”

Hà Tịch cắn cắn môi, thấp giọng nói: “Tạ điện hạ.”

“Cảm tạ cái gì? Nói đến Đường Phi bất quá chỉ là người ngoài cuộc, bốn vương sẽ không thật sự khai đao với một người chút võ công cũng không biết.” Tần Nghị nhíu mày nói.

“Được rồi, người hôm nay cũng mệt mỏi, đi xuống nghỉ ngơi đi.”

“Dạ, thần cáo lui.” Hà Tịch đứng lên, vừa muốn xoay người, Tần Nghị liền giống như vô tình nói: “Đứng rồi, lệnh bài của ngươi còn đang ở chỗ bản vương.”

Hà Tịch run lên, theo bản năng nắm chặt hai đấm, lại vẫn vẻ mặt trấn định nói: “A, thần đều đã quên.” Lúc trước Tần Nghị bị nhốt lãnh cung, Hoàng Thượng đem lệnh bài trên người hắn cầm đi, sau tra ra manh mối, liền trả lại cho Tần Nghị.

“Cầm lại đi.” Tần Nghị đứng dậy tự tay đem lệnh bài giao cho Hà Tịch, Hà Tịch cúi đầu hai tay tiếp nhận.

“Bảo quản cẩn thận, nhưng đừng vô tình đánh mất. Nếu như bị người hữu tâm nhặt được, lại nháo ta một hồi tình phong huyết vũ.” Tần Nghị vỗ vỗ vai Hà Tịch nói.

Hà Tịch cả kinh, đoán không được Tần Nghị có phải hay không ám chỉ điều gì, chỉ có thể tự trấn định nói: “Dạ, thần chắc chắn bảo quản tốt.”

“Đi xuống đi.” Tần Nghị cười nhẹ.

“Thần, cáo lui.” Hà Tịch thu hồi lệnh bài, đối Tần Nghị vừa chấp tay, xoay người rời đi. Ly khai thư phòng, Hà Tịch mới phát hiện chính mình đã ra một thân mồ hôi lạnh.

Nhìn thân ảnh Hà Tịch hoàn toàn biến mất, Tần Nghị mới trầm giọng hỏi: “Ngươi cảm thấy Hà Tịch còn đáng giá dùng sao?”

“Bây giờ còn khó mà nói,” Thuần Vu Quyết từ trong nội thất thư phòng đi ra, trên khuôn mặt tuấn tú nhỏ nhắn buộc chặt: “Ít nhất hắn không biết Đường Phi chưa có đi.” Nếu Hà Tịch thật là người của Phượng Tê Các hoặc là Hiền vương phủ, sẽ không thể không biết Đường Phi chưa rời đi. “Còn có, chiếu theo tin tức điều tra được, hôm Phượng Thần Anh gặp chuyện kia, cả ngày Hà Tịch tuy rằng không ở thái tử phủ, cũng không ở Phượng Hoa Lâu. Nhưng mà mật thám chúng ta phải đi theo dõi hắn, nói hắn cả ngày đều ở tại Tiêu Tương Cư, căn bản không có xuống núi, thẳng đến buổi trưa ngày hôm sau mới từ nơi đó đi ra. Trở về thái tử phủ, hắn mới biết được Phượng Thần Anh đã gặp chuyện.”

“Cho nên ta mới cảm thấy kỳ quái. Chuyện ta bị hãm hại thấy thế nào đều như là có nội gián, hơn nữa Hà Tịch là kẻ hiểm nghi lớn nhất. Nhưng nếu hắn thật là nội gián, vì cái gì cả chuyện bên ta cũng không biết?” Tần Nghị có chút buồn rầu bĩu môi. Phượng Thần Anh gặp chuyện, nghe nói hai mắt còn mù, đối người ngoài giải thích có người muốn giết hắn. Nhưng Tần Nghị biết chân tướng, thích khách này là hướng về phía Đường Phi. Phong thư thần bí kia đem sự tình từ đầu đến cuối đều nói cho hắn, cho nên khi nghe được Tần Nhan cùng Tần Chiêu đồng gặp chuyện, hắn một chút cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, còn đem hết thấy sự tình đều an bài hảo, không làm bất luận chống cự nào, tình nguyện bị giam lỏng bảy ngày. Tần Nhan cùng Tần Chiêu bỏ qua, chỉ dùng khổ nhục kế muốn hãm hại hắn, nhưng lại là ở sau khi Phượng Thần Anh bị thương, mới lâm thời nảy lòng tham muốn làm như vậy. Bởi vậy có thể thấy được mặt sau xuất hiện hai quả lệnh bài giả là từ chỗ Tần Nhan ra. Như vậy, cái đầu tiên xuất hiện ở Phượng Tê Các thì sao? Là ai phóng? Là ai cho đối phương khuôn mẫu để làm một món đồ giả giống thật như thế?

“Có lẽ chúng ta thật sự suy nghĩ nhiều, Hà Tịch không phải nội gián. Hắn so với ta còn vào thái tử phủ sớm hơn, hơn nữa mười năm trước cũng đã đi theo bên cạnh người, Phượng Thần Anh cùng Phượng Tê Các cũng là sáu năm trước mới quật khởi, hai người này thấy thế nào cũng không có vẻ liên quan nhau.” Thuần Vu Quyết ôm hai cánh tay, trên mặt hiển lộ ra vẻ mặt lo âu hiếm thấy.

Tần Nghị sững sốt, đúng vậy, thời điểm Hà Tịch đến bên người hãn chỉ là một thanh y thiếu niên mười sáu tuổi, khi đó hắn cầm một phong thư tiến cử, đứng ở trước cửa thái tử phủ, đối hắn nói: “Thái tử điện hạ, ta sẽ là mưu thần tốt nhất cho ngươi.” Trong mắt vẫn là loại ngây ngô cùng tự tin không biết trời cao đất rộng đặc trưng của những thiếu niên mười sáu tuổi, tươi cười trên mặt cũng vẫn đậm phong khinh như vậy. Có lẽ là sự cao ngạo tự tin đó đã động chính mình, không hỏi sư phụ hắn ở nơi nào, cũng không có điều tra

thân thể cùng chi tiết của hắn, cứ như vậy cho Hà Tịch vào thái tử phủ, trở thành đệ nhất mưu thần. Hà Tịch đối với hắn, không đơn giản là gia thần, còn là tình cảm bằng hữu nhiều năm.

Từ khi nào thì bắt đầu, hắn đối Hà Tịch không còn toàn tâm tín nhiệm, bắt đầu thử thách, bắt đầu hoài nghi, thậm chí phái người theo dõi hắn, giám thị nhất cử nhất động?

“Người nói ta có phải càng ngày càng không giống ta từ trước?” Tần Nghị đột nhiên hỏi Thuần Vu Quyết.

Thuần Vu Quyết ngăn người, đợi thấy rõ Tần Nghị trên mặt mờ mịt, bỗng nhiên hiểu được cái gì. Tiến lên cầm tay hắn, nói: “Không cần nghĩ nhiều, sinh trong nhà đế vương, thân ở vị trí càng cao lại càng không thể tín nhiệm bất luận kẻ nào, có đôi khi thậm chí ngay cả thê nữ chính mình, cũng không thể toàn tâm toàn ý tin tưởng. Bởi vì người biết, đi nhầm một bước, thua không chỉ là đế vị, còn có thiên hạ này.” Năm đó quốc gia mình bị diệt vong, mất đi phụ mẫu còn có ca ca của chính mình, chính là bởi vì thân thúc thúc thông đồng với địch mà phản quốc. Cả quan hệ huyết thống còn như thế, huống hồ là người khác? Thân phụ Tần Nghị không biết tính toán cái gì, hắn không thể không đề phòng. Quá mức để ý tới tình nghĩa phụ tử, huynh đệ thâm tình, người chết sẽ là hắn.

Tần Nghị ánh mắt tối sầm lại, nói giọng khàn khàn: “Không, vô luận như thế nào, ta cũng sẽ không đi hoài nghi người.” Tần Nghị phản thủ cầm tay Thuần Vu Quyết: “Chỉ có người, ta vĩnh viễn cũng sẽ không hoài nghi.”

Thuần Vu Quyết ánh mắt chợt lóe, mắt tự nhiên xoay qua, nhưng không có giây khỏi tay Tần Nghị.

69. Chương 69: Tình Ý

Thiết Viêm vừa cởi áo khoác, chợt nghe cửa bị gõ vang.

“Thiết đại ca, người đã ngủ chưa?” Là thanh âm Yến Tự, tuy rằng cách một cánh cửa, nhưng Thiết Hoán vẫn có thể tưởng tượng được trên mặt diêm lệ kia có một tia ngưng ngững thần nhiên.

Thiết Viêm bất đắc dĩ thở dài, cất cao giọng nói: “Chờ.” Một lần nữa mặc quần áo, ra mở cửa.

Yến Tự xấu hổ nhìn Thiết Viêm liếc mắt một cái, hoàn toàn không còn bộ dáng nhiệt tình không bị cản trở ngày thường. “Thiết đại ca, Yến nhi không có quấy nhiễu người chứ?”

“Không có, có việc sao?” Thiết Viêm cũng không dám nhìn thẳng Yến Tự, chỉ có thể hơi hơi chuyển tầm mắt, lại nhìn đến trong tay nàng cầm một cái khay, mặt trên còn có chút rượu và thức ăn.

Nhìn ra Thiết Viêm nghi vấn, Yến Tự nhanh chóng nói: “Thiết đại ca đừng hiểu lầm! Yến nhi là nghĩ để người đem cái này đưa cho chủ nhân. Chủ nhân từ sau chính ngộ trở về liền rầu rĩ không vui, ngay tại vừa rồi còn chạy lên đỉnh lầu, vẫn thở dài thở ngắn. Có thể là có chút chuyện phiền lòng đi, Yến nhi nghĩ, nếu là Thiết đại ca nói, có thể bồi chủ nhân uống rượu giải buồn.”

Nhìn đến Yến Tự bộ dáng sốt ruột giải thích, Thiết Viêm trong lòng có chút chua xót, xem ra là chính mình cự tuyệt lúc trước làm cho nàng sợ hãi đi?

“Để ta đi.”

“A ? Hảo, hảo, người cầm lấy. Chủ nhân ngay trên mái nhà, hảo hảo khuyên hắn.” Yến Tự nhìn nhìn Thiết Hoán gương mặt nghiêm túc ngay ngắn, trong lòng vô cùng mất mát, cười gượng nói: “Kia, Yến nhi phải đi nghỉ ngơi”

Xem Yến Tự xoay người rời đi, Thiết Viêm trong lòng có chút vắng vẻ, một câu không kịp suy nghĩ liền thốt ra: “Yến nhi cô nương, lần sau Thiết mỗ cùng người uống một chén đi.”

Yến Tự chấn động, nhưng không có xoay người, Thiết Viêm có chút hối hận, như thế nào lại nói ra?

“Ân.” Yến Tự nhẹ nhàng lên tiếng, sau đó rời đi. Thiết Viêm không có nhìn đến vẻ mặt kinh hãi của nàng sau khi được đáp án mình muốn, trong mắt vui sướng, chất chứa nước mắt vui vẻ.

“Ai !” Tần Diệp ngồi yên ở trên nóc nhà Phương Hoa Lâu, chống cằm nhìn sao trên trời, vẻ mặt buồn rầu.

“Chủ nhân.” Thiết Viêm không một tiếng động xuất hiện ở bên người Tần Diệp, trong tay còn cầm một cái khay, đựng một hồ rượu ngon, hai chén rượu cùng một cái đĩa thịt bò ngũ vị hương và một đĩa đậu phộng.

“Tọa.” Tần Diệp chỉ chỉ bên cạnh, Thiết Viêm thuận theo ngồi xuống, đem khay đặt ở giữa hai người, sau đó đem hai chén rượu rót đầy.

Tần Diệp thực tự giác cầm lấy một ly uống một hơi cạn sạch, sau đó cầm chén rượu không chuyển qua trước mặt Thiết Viêm ý bảo hắn rót tiếp. Tần Diệp lại rót đầy, Tần Diệp vẫn một ngụm cạn sạch, tiếp tục đem cái chén chuyển qua trước mặt Thiết Viêm. Thiết Viêm khước miệng co rút, cầm đi chén rượu trong tay Tần Diệp, trực tiếp đưa cả hồ rượu nhét vào tay hắn.

“Người hiểu ta, chỉ có lão Thiết!” Tần Diệp rung đùi đắc ý nói xong, giơ lên bầu rượu liền hướng miệng đổ vào.

“Chủ nhân, uống rượu hại thân.” Thiết Viêm biết ngăn cản hắn không được, nhưng vẫn là quan tâm khuyên một câu.

Tần Diệp căn bản không có nghe Thiết Viêm nói cái gì, trực tiếp uống hết nửa bầu rượu mới dừng lại, miệng tán thưởng nói: “A! Hảo tửu !”

“Chủ nhân, người có tâm sự?” Thiết Viêm xem Tần Diệp uống không sai biệt lắm, mở miệng hỏi.

“Ai ! Đúng vậy!” Tần Diệp có chút phiền muộn lại uống một ngụm, mới nói: “Ta sợ không uống rượu, sẽ nhện không được chạy tới Phương Tê Các, đem hồn tiểu tử kia ra sức đánh một trận!”

Thiết Viêm sững sốt, nhìn nhìn Tần Diệp vẻ mặt nghiêm túc, bộ dáng tâm đau, mới phát hiện hắn không phải nói đùa. Liên hỏi: “Thiếu chủ có phải hay không làm cái gì?” Chủ nhân hiểu rõ nhất chính là thiếu chủ, hơn nữa thiếu chủ vẫn là thân sinh nhi tử của Phương chủ nhân, nếu không phải làm ra chuyện tình không thể tha thứ, chủ nhân sẽ không nói như vậy.

“Nhi tử kia của ta a, thật sự là làm cho ta đau đầu bất lực.” Tần Diệp lắc đầu nói: “Người biết không? Ta hôm nay đi xem hài tử kia.” Từ buổi sáng nhìn thấy hắn ở Phương Hoa Lâu, liền một đường đi theo. Thẳng đến khi thấy hắn uống rượu say, an toàn trở lại thái tử phủ mới rời đi.

Thiết Viêm trố mắt hồi lâu, mới nhớ được “hài tử” mà Tần Diệp nói là ai. “Hắn làm sao vậy? Thuộc hạ nhớ rõ, hắn mười năm trước ly khai Tần Phương đảo, đầu nhập làm môn hạ thái tử. Lấy năng lực của hắn, cho đến ngày nay, nhất định đã làm ra thành tích không nhỏ.” Nhưng vì cái gì chủ nhân thấy được hắn, lại toát ra ý niệm đánh thiếu chủ một trận? Chẳng lẽ bởi vì chủ nhân cảm thấy thiếu chủ không bằng hài tử kia? Chỉ tiếc sắt rèn không thành thép ?

“Đúng vậy, nếu hắn không có gặp gỡ Thần Anh.” Tần Diệp gấp một khối thịt bò bỏ vào miệng chậm rãi ăn, trong mắt lại phiếm sóng gợn bi ai.

“Cái gì?” Thiết Viêm sững sốt, rồi sau đó nghĩ tới cái gì, vẻ mặt khiếp sợ hỏi: “Chẳng lẽ thiếu chủ hắn...?!”

“Không sai, nếu hài tử kia không gặp gỡ Thần Anh, hiện tại hắn có thể sống rất tốt, thi triển khát vọng của mình, bày ra tài hoa của bản thân, phụ tá thái tử trở thành Đệ nhất minh quân Hoàng Diệp. Ta cùng Hoa nhi dạy dỗ hài tử, luôn luôn đều là ưu tú nhất.” Tần Diệp nghĩ tới lúc trước, trên mặt có chút thần nhiên tiểu ý. Nhưng tươi cười này rất nhanh liền tiêu thất: “Đáng tiếc, nói vậy thời điểm sáu năm trước Thần Anh đi vào Miên Cẩm, đã nhận ra hắn. Hài tử kia không có tâm nhãn, hài tử của chủ nhân cũng là chủ nhân của hắn, Thần Anh muốn hắn làm cái gì, hắn nhất định sẽ đi làm. Cho dù trong lòng hắn rất thống khổ, thực áy náy, cũng không thể không thuận theo.” Nói xong Tần Diệp cười khổ một chút, nhìn Thiết Viêm trong mắt tràn đầy áy náy, nói: “Người biết không? Ta nhìn thấy hài tử kia khóc. Trước đây thời điểm ta dạy hắn luyện công, khổ cực mệt mỏi đến thể nào cũng chưa đổ một giọt nước mắt, nhưng mà hôm nay ta lại nhìn thấy hắn, hắn, khóc một cách bất lực như vậy.....” Mà chính mình, lại không có dũng khí tiến lên an ủi.

“Chủ nhân.....” Thiết Viêm trong lúc nhất thời thật sự không biết nên nói cái gì, hài tử kia là Phượng chủ nhân mang về, cẩn thận dạy hắn thành tài, đau cho hắn cùng trù mền thương hắn, không thể không nói hai vị chủ nhân đem hắn trở thành hài tử của mình để dưỡng dục. Đáng tiếc

“Hoa nhi a Hoa nhi, người như thế nào liền như vậy nhấn tâm bỏ xuống ta, ngủ mê man bất tỉnh đâu? Người xem, không có người ở bên cạnh, ta đem Thần Anh dạy dỗ thành một Hồn Thể Ma Vương. Tiểu Tích, tiểu Hoán, hai hài tử ngoan ngoãn đều bị hắn kéo xuống nước làm chuyện xấu, hắn không đem Hoàng Diệp quảy đến long trời lở đất cũng sẽ không bỏ qua a..... Hoa nhi, người nói ta rốt cuộc nên làm cái gì bây giờ?” Tần Diệp thời điểm nói lời này, mắt tràn đầy cô đơn cùng tịch mịch, như là nữ non sau khi say rượu, hoặc giống như thấp giọng oán giận khi bất lực.

Thiết Viêm nhìn chén rượu còn tràn đầy trong tay chính mình, khoát tay, uống một hơi cạn sạch, mùi rượu cay độc nhộn nhạo trong lồng ngực. Đúng vậy, tiểu Hoán cũng đi theo bên người thiếu chủ. Chủ nhân luyện tiếu đánh thiếu chủ, nhưng mà Tiểu Hoán là con của hắn, hắn có thể tự mình dạy dỗ! không phụ trợ tốt thiếu chủ, không hảo dẫn dắt thiếu chủ, để cho hắn làm ra chuyện tình đại nghịch bất đạo như thế, phải đánh!

Đường Phi thân thủ nhiều qua tay Phượng Thần Anh, mười ngón đan nhau, mùi xạ hương độc đáo chỉ thuộc về nam nhân quanh quần ở trong phòng ngủ. Kỳ thật hạ thân đã chết lặng, trừ bỏ một trận khoái cảm mãnh liệt tra tấn hắn, người phía sau còn đang không biết tiết chế, kịch liệt luật động, mồ hôi nóng bỏng dọc theo cảm chảy xuống cơ thể trần trụi bóng loáng của hắn, dẫn tới từng trận run rẩy.

Người dưới thân đưa lưng về phía hắn, không ra vẻ rên rỉ khiêu khích kiêu mỹ, cũng không cố ý kêu to ra âm ngữ gầm gừ. Chỉ có áp lực thô dặc trưng của nam nhân, cùng than nhẹ lơ đãng theo hầu gian phát ra. Mây nhẹ nhàng nhú chặt hàm chứa tình dục nồng đậm, đôi môi đỏ mọng cắn chặt, thổ lộ thanh âm thỏa mãn. Phượng Thần Anh cùng Đường Phi mười ngón giao triền, đem người gắt gao đặt ở dưới thân, liều chết triền miên.

Phượng Thần Anh cúi đầu, một bên động tác dưới thân nhanh hơn, một bên cắn vành tai Đường Phi, trong một chốc chuẩn bị phóng xuất dục vọng, hắn trầm giọng ghé vào lỗ tai Đường Phi nói: “Đường Phi, ta yêu người!” Thanh âm khàn khàn sung sướng, trầm thấp, dụ hoặc. Đường Phi thở gấp gấp một hơi, đầu “Oanh” một tiếng, khoái cảm cực hạn bao phủ suy nghĩ của hắn, chỉ còn mỗi câu “Ta yêu người” không ngừng xoay quanh trong đầu.

Đợi Đường Phi lại mở to mắt, đã qua buổi trưa. Một bên giường cảm giác trống trải, Đường Phi thân thủ sờ sờ, độ lạnh lẽo thuyết minh Phượng Thần Anh đã rời đi thật lâu. Giúp đỡ thất lưng đau nhức gian nan ngồi xuống, toàn thân sạch sẽ thanh khiết, không có một tia cảm giác nhộp nhộp, nghĩ đến thời điểm mình mất đi ý thức, Phượng Thần Anh dẫn hắn đi tắt qua.

Hừ, mù cũng không thành thật! Nhớ tới tối hôm qua điên cuồng cùng hiện tại cả người đau nhức, Đường Phi âm thầm mắng Phượng Thần Anh một trận. Vươn tay lấy quai một kiện áo choàng khoác ở trên người, Đường Phi vừa xuống giường liền suýt nữa té đập đầu xuống đất!

Shit ! Đường Phi mắng một câu thô tục, chân còn từng trận nhũn ra ngồi trở lại trên giường, cái kẻ ăn xong bỏ chạy lấy người chết tiết kia! Dem hắn ép buộc thành như vậy, cũng không biết ở trước giường chuẩn bị sẵn thức ăn cho hắn!

“Nha! Công tử, ngài tỉnh!” Mặc Trúc dẫn theo một cái thực hộp tiến vào, phía sau còn đi theo vài thị nữ, cầm dụng cụ rửa mặt cùng quần áo mới trong tay.

“Công tử, ngài làm sao vậy?” Mặc Trúc buông thực hộp nhanh chóng đi qua, lo lắng hỏi: “Ngài sắc mặt hảo kém a, muốn hay không kêu Cốc Dương đại phu nhìn xem?”

Xương sống thất lưng đau đớn, chân bị co rút lại còn đói bụng! Đường Phi rất muốn lớn tiếng rống một câu như vậy, nhưng mà Mặc Trúc là vô tội không phải sao? Người khởi xướng đến bây giờ còn chưa có lộ diện! “Không có việc gì, Phượng Thần Anh đâu?” Đường Phi đè nặng cơn tức trong lòng, nghiêm mặt lạnh lùng hỏi.

“Lão gia? Nga, Cốc Dương đại phu đến tái khám, lão gia sợ ảnh hưởng đến công tử nghỉ ngơi, nên đi ra thư phòng.” Mặc Trúc giúp đỡ Đường Phi đem quần áo mặc vào: “Công tử muốn tìm lão gia, Mặc Trúc hiện tại sẽ đi tìm.”

“Không cần.” Nguyên lai là tái khám, Đường Phi sắc mặt tốt hơn một chút, nói: “Dem nước rửa mặt lấy đến đây đi.”

“Dạ, công tử.”

Đội Đường Phi rửa mặt xong, Phượng Thần Anh cũng đã trở lại. Người giúp đỡ hắn, là người đã hơn phân nửa tháng cũng chưa lộ diện, Ưu nhi!

“Ưu nhi!” Đường Phi kích động mạnh mẽ đứng lên, liên lụy đến phần eo làm cho người ta “đau xót” khó có thể mở miệng, thoáng chốc khuôn mặt tuần tú bao phủ một tia đau đớn. Nếu hắn không cẩn thận cứng rắn chống đỡ, sợ là chân sẽ lại mềm nhũn té xuống.

“Công tử!” Ưu nhi rõ ràng cũng là vẻ mặt kích động cùng vui mừng, trong mắt còn có chút nước mắt vui sướng. Phượng Thần Anh cười, trong lòng biết Đường Phi hiện tại thân thể đi một bước cũng rất khó chịu, liền ý bảo Ưu nhi qua giúp đỡ hắn.

Đường Phi gặp Phượng Thần Anh đi tới, theo thói quen tính đưa tay đem người dìu đến bên cạnh mình, Phượng Thần Anh cũng tự nhiên dựa vào trên người Đường Phi. Ưu nhi sắc mặt buồn bã, vội vàng dùng tươi cười che dấu mất mát trong lòng, nói: “Công tử, Ưu nhi đã lâu không có nhìn thấy công tử, ngài, ngài như thế nào tiêu tụy nhiều như vậy?” Nói xong, vẻ mặt đau lòng cùng lo lắng.

“Công tử phải chiếu cố lão gia, đương nhiên sẽ mệt mỏi.” Mấy ngày nay đều là Mặc Trúc đi theo Phượng Thần Anh cùng Đường Phi, tự nhiên biết cái gì mới là nguyên nhân làm cho công tử “tiêu tụy như vậy”, cho nên nhanh chóng giảng hòa.

Đường Phi cười cười không trả lời, mà thân thiết nhìn Ưu nhi nói: “Người thì sao? Tay người....”

“Ưu nhi sớm tốt lắm! Chỉ là Cốc Dương đại phu nói cần dưỡng thêm một đoạn thời gian, cho nên mới không cho hầu hạ công tử ngài. Người xem, Ưu nhi mấy ngày nay đều ăn rồi ngủ, cả người đều búp lên!” Ưu nhi sợ Đường Phi áy náy, nhanh chóng vươn cánh tay phải bị đứt lúc trước ra xem, ý bảo bản thân đã muốn khỏi hẳn, sau đó lại nhéo nhéo hai má có chút mướt mà của mình, chứng minh mình thật sự béo.

“Cái này hảo.” Nói thật, Đường Phi nhìn thấy Ưu nhi không việc gì, hoàn toàn chỉnh chỉnh đứng ở trước mặt hắn, thật sự nhẹ nhàng thở ra. Nếu Ưu nhi vì hắn mà thành tàn phế, hắn thật sự không biết nên lấy cái gì đền đáp. Tâm ý Ưu nhi hắn biết, nhưng hắn cũng không bởi vì thương hại cùng áy náy mà thử đi yêu hắn. Huống chi, chuyện tình yêu lúc này, căn bản không thể dùng chữ “thử” vừa nói.

“Phi nhi, đói sao? Ta bảo người chuẩn bị món ăn ngon cho người, nhanh, ăn cơm đi.” Phượng Thần Anh tựa hồ không muốn cho Ưu nhi cùng Đường Phi nói chuyện tiếp, ôm thắt lưng Đường Phi nửa ôm nửa hướng bàn ăn đi tới.

Ưu nhi cũng biết mình đã nhiều lời, cúi đầu nhanh chóng theo sau. Mặc Trúc than nhẹ một tiếng, thật sự là cái đứa ngốc, cũng đi theo lên.

Biết Ưu nhi không có việc gì, bụng cũng đã nhét đầy, cơn tức giận của Đường Phi lúc rời giường cũng không còn. Chỉ là nhìn nhìn chân vẫn run lên, giúp đỡ thắt lưng vẫn đang đau nhức, lại quay đầu nhìn sân bên ngoài, chim hót, hương hoa cổ, ánh mắt trời âm áp, trong lòng lại khó chịu.

“Phượng Thần Anh, ta muốn ra ngoài dạo một chút.” Đường Phi gương mặt khê nhảnh, ngữ khí không tốt nói.

“Àn” Phượng Thần Anh sửng sốt, nếu muốn ra ngoài thì cứ đi một chút a, vì cái gì cảm giác Đường Phi giống như đang sinh khí? Phượng Thần Anh tiến đến bên người Đường Phi, nói: “Hôm nay thời tiết không tồi, vừa lúc ra ngoài dạo một lát để dễ tiêu hóa.”

“Đúng vậy, thời tiết không tệ.” Đường Phi âm dương quái khí ứng hợp một tiếng, sau đó ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Nhưng mà Phượng đại gia, ngài đã quên bản thân tối hôm qua ăn quá tận hưởng? Cũng là người cho rằng ta mình đồng da sắt, bị đè ép một buổi tối còn có thể tự nhiên đi lại?”

Phượng Thần Anh rõ ràng sửng sốt, qua hồi lâu mới phản ứng được, sau đó “Xì” một tiếng bật cười, ngã vào trên người Đường Phi, hai tay còn không thành thật xoa nắn chà xát, nói: “Nguyên lai người đang sinh khí a! Ta nói người hôm nay nói chuyện như thế nào kỳ dị. Nguyên lai là trách cứ vì phu tối hôm qua ‘dùng sức quá độ’ ! Ai u! Như thế nào cần người! Tê ~ a đau!”

“Hừ.” Đường Phi cười lạnh một tiếng, nghe rằng nói: “Người còn dám nhắc chuyện tối hôm qua, thứ ta cần sẽ không phải tay người.”

“Nga ?” Phượng Thần Anh nghe xong khẽ nhú mày, cũng không giả bộ đáng thương, hai tay ôm thân thể gầy gò của Đường Phi, trầm giọng nói: “Vậy người muốn cần làm sao? Ân ?” Nói xong, hai tay không thành thật càng sờ càng đi xuống, ám chỉ trong đó không nói cũng hiểu.

Đường Phi sắc mặt một trận xanh một trận trắng, cuối cùng vẫn là lạnh lùng hỏi: “Người muốn biết?”

“Ta..... A !” Phượng Thần Anh còn chưa nói xong, Đường Phi quay người lại ôm lấy cổ hắn, hàm răng nhọn trắng như tuyết liền hướng chỗ hầu kết hung hăng cắn xuống. Phượng Thần Anh đau hô một tiếng, muốn đẩy ra Đường Phi, lại sợ chọc giận người trong lòng, chỉ có thể ôm thắt lưng hắn, chịu đựng đau tùy ý hắn cắn.

Cảm giác được Phượng Thần Anh không có phản kháng, Đường Phi híp mắt nhìn nhìn Phượng Thần Anh về mặt đau đớn, buông lỏng ra rằng nhanh, sau đó vừa ngoan ngoan mút một ngụm, nghe được Phượng Thần Anh thống khổ kêu rên sau mới buông ra.

Vừa lòng nhìn kiệt tác chính mình, chỗ hầu kết xuất hiện một cái dấu răng thật sâu cùng một cái hôn ngẩng đỏ tươi như máu, tựa như một con dấu tư nhân Đường Phi chuyên dùng để đóng lên văn bản. Nghĩ đến đây Đường Phi ngẩn ra, nguyên lai chính mình đối Phượng Thần Anh, cũng có dục vọng độc chiếm cùng chinh phục.

“Hết giận?” Phượng Thần Anh cười khổ cúi đầu, hai mắt không có tiêu cự vẫn nhìn mặt Đường Phi.

“Vẫn còn, chỉ là hương vị kém một chút.” Đường Phi cố ý chắc lưỡi bình luận.

“Người a!” Phượng Thần Anh thật không biết nên nói cái gì, vừa bất đắc dĩ vừa mê luyến ở khóe miệng hắn ẩn liên tiếp nụ hôn, nói: “Thật sự là khắc tinh của ta! Đi, mang người ra ngoài dạo.”

Đường Phi vô lại hiềm có, dựa ở trên vai rộng lớn của Phượng Thần Anh, nói: “Ta không muốn động.”

“Ai nói muốn người động?” Phượng Thần Anh vỗ vỗ mông săn chắc của Đường Phi, chuyển thân ngồi xổm trước mặt Đường Phi nói: “Đi lên.”

“Người công ta?” Đường Phi không dám tin nói.

“Không cần e lệ, cũng không phải lần đầu tiên.” Phượng Thần Anh vỗ vỗ lưng của mình, nói một lần nữa: “Đi lên.”

Nhớ tới lần đó ở ngoại ô, Đường Phi làm cho Phượng Thần Anh công hân trở về Phượng Tê Các. Lần đó, Phượng Thần Anh còn cố ý chọc ghẹo hắn, đem hắn làm choáng váng. Đường Phi cười cười, cũng không làm kiêu, trực tiếp nhảy lên lưng Phượng Thần Anh.

Phượng Thần Anh ổn ổn Đường Phi, sau đó một bên hướng ngoài cửa vừa đi vừa nói: “Ta đời này, cũng chỉ công qua người. Vinh hạnh đi, tiểu tử.”

“Lão tử có thể lớn hơn người vài tuổi đó tiểu đệ đệ, kêu một tiếng hảo ca ca nghe một chút. Trâm trở khen ngợi sẽ có thưởng.” Đường Phi ghé vào trên lưng Phượng Thần Anh, mắt thấy Phượng Thần Anh sắp đụng bức tường, vội vàng kêu: “Đi lên, đi lên hướng bên phải hai bước!”

Phượng Thần Anh hữu kinh vô hiểm công Đường Phi đi ra khỏi phòng.

“Ai ai ai, phía trước là một cái bồn hoa rất lớn, người muốn nhảy vào đó a! Bộ không có mắt sao!”

“Ta chính là kẻ mù!”

“Bên trái bên trái bên trái a! Biết bên trái là bên nào hay không!”

“Người hôm nay mới biết ta trái phải không phân biệt được sao?”

“Lui về phía sau, lui về phía sau a! Nếu cứ tiến tới sẽ rơi vào ao!”

“Lui cái gì lui! Người làm hại ta đập phải thứ mềm nhũn gì đó rồi! Nhìn rõ ràng hãy chỉ huy được không !”

“Ách, là phân chó! Hảo ác tâm.....”

“..... Đường Phi người tin không tin ta đem người quăng lên bãi phân chó kia?”

Cứ như vậy, hai đại nam nhân bởi vì lâm vào chân chính luyện ái, nên chỉ số thông minh đều trở nên có chút thấp hơn bình thường, người ở Phượng Tê Các từ trên xuống dưới, hoặc kinh ngạc, hoặc hoảng sợ, hoặc không dám tin, nhìn bọn họ chơi suốt một buổi chiều trò chơi người mù công người què. Tuy rằng cãi vã lẫn nhau, ai cũng có thể đều thấy được trên khóe miệng hai người, vẫn cầm theo một tia ngọt ngào.

70. Chương 70: Tuyên Ngôn Của Tần Nghị

Hoàng cung, Loan Hòa điện.

“Có sự khải tấu, vô sự bãi triều!” Lão thái giám đứng ở một bên long ý tiến lên một bước, cao giọng xướng nặc.

“Thần, có việc khải tấu.” Một lão thần tử râu tóc hoa râm đã hơn sáu mươi tuổi đứng dậy, hần là đương triều Lễ bộ Thượng Thư, từng cùng Thái Phó cộng sự qua, giao tình không phải là ít.

Nhưng mà lão nhân này đã lâu không ra mặt đưa tấu chương, hôm nay..... Tần Nghị tâm đầu khe động, tựa hồ không có dự cảm tốt.

Tần Diệp Minh ngồi ở trên long ý, tựa hồ có chút mệt mỏi, tay chống cái trán dựa ở trên tay vịn, khép hờ ánh mắt thần nhiên nói: “Nói.”

“Khởi bẩm Hoàng Thượng, thái tử điện hạ năm nay đã hai mươi sáu, nhưng đến nay cũng không nạp thái tử phi. Lão thần nghĩ đến, là thời điểm thay điện hạ chọn lựa nữ tử thích hợp, hoàn thành hôn sự của điện hạ. Đây cũng là vì huyết mạch hoàng gia suy xét, thỉnh hoàng thượng hạ chỉ, giúp điện hạ chân chính tuyển thái tử phi.” Lão Thượng Thư không nhanh không chậm, chậm rãi vừa vuốt râu dài vừa nói.

Tần Nghị khóe miệng rút hai cái, có loại xúc động muốn đem lão gia hỏa kia bít miệng lại. Thuần Vu Quyết đứng bên trái đại điện, trên mặt không chút sứt mẻ, trong lòng lại sinh ra chút cảm giác quái dị, hần nói không nên lời, chính là cảm thấy khó chịu.

Tần Diệp Minh nghe như thế, rốt cục có chút phản ứng, nâng lên ánh mắt nhìn lão Thượng Thư, miễn cưỡng nói: “Ái khanh nói, Nghị nhi tuổi cũng không nhỏ, là thời điểm nạp phi. Trẫm thời điểm ở tuổi này của hần, hài tử đã có ba người.” Nói xong, Tần Diệp Minh lại đem ánh mắt chuyển hướng Tần Nghị, hỏi: “Nghị nhi, ý tứ của ngươi đâu? Nếu ngươi có nữ tử tâm đầu ý hợp, có thể nói ra, phụ hoàng lập tức chỉ hôn cho ngươi. Nếu không có, trẫm nghĩ người bên Lễ bộ nhất định sẽ vì ngươi chọn lựa ra người tối thích hợp.”

Tần Nghị ngẫm thử dài, lão Thượng Thư kai đã không để ý tới chuyện trong triều thật lâu, hôm nay đưa ra chuyện này, sợ là nhậ người khác nhờ vả đi? Hần cũng biết vị mẫu hậu đang quá mức thanh nhàn của hần, sẽ không dễ dàng như vậy buông tha. Nhưng mà, hiện tại nên làm cái gì bây giờ?

Tần Nghị lại thử dài, tiến lên một bước, chấp tay nói: “Bẩm phụ hoàng, nhi thần không có nữ tử trong tâm.”

“Nga?” Tần Diệp Minh nhíu mày, đối Lễ bộ Thượng Thư nói: “Như vậy chuyện này khiến cho ái khanh chuẩn bị đi. Nói, ngươi có người nào đã chọn?”

Lão Thượng Thư tựa hồ đã sớm đoán được Tần Nghị sẽ nói như vậy, từ từ cười, nói: “Khởi bẩm Hoàng Thượng, lão thần tuyển được một người. Người này chẳng những xuất thân danh môn, mạo nhược thiên tiên, hơn nữa tinh thông cầm kỳ thư họa, trọng yếu hơn là, nếu nàng trở thành thái tử phi, nhất định có thể giúp Hoàng Diệp phồn vinh hưng thịnh, yên ổn giàu có.”

Nghe được lời này, Tần Diệp Minh tựa hồ cũng có chút hứng thú, ngồi ngay ngắn, cười nói: “Còn có người như vậy? Ái khanh nói đến nghe một chút.”

“Ái nữ của Định Xa hầu Lang Hiên quốc – Chiêu Nhi quận chúa.”

Tần Diệp Minh nháy mắt rung mình, khóe miệng lại còn cảm tươi cười. Tần Nhan cùng Tần Chiêu âm thầm liếc nhau, đều thấy được lãnh ý trong mắt đối phương, dám đại thần lại bắt đầu nhỏ giọng nghị luận. Chỉ có hai người không có chút biến hóa, chính là Tần Nghị về mặt thanh thoi tùy tiện làm việc, cùng Thuần Vu Quyết cho tới bây giờ cũng chưa lộ biểu tình nào ra mặt.

“Chiêu Nhi quận chúa là biểu muội của Lang Hiên hoàng đế, phụ thân là Định Xa hầu, tay cầm trăm vạn trọng binh của Lang Hiên, còn có hai ca ca nàng, đều là trọng thần triều đình của Lang Hiên. Hơn nữa Chiêu Nhi quận chúa mỹ mạo cũng là nổi tiếng thiên hạ, nghe nói quận chúa chẳng những hiền lành hào phóng, tâm địa thiện lương, còn có một tay hảo thủ nghệ. Thần nghĩ đến, vô luận Chiêu Nhi quận chúa gia thế hay cách làm người, đều cùng điện hạ vô cùng xứng đôi.”

Tần Diệp Minh thần nhiên quét Tần Nghị liếc mắt một cái, nói: “Nguyên lai là Chiêu Nhi quận chúa, mấy ngày trước đây Lang Hiên đế cũng phái sứ giả tới, cùng trẫm đề cập qua việc này. Trẫm cũng cho rằng Chiêu Nhi quận chúa cùng Nghị nhi tương đương xứng đôi, nguyên bản muốn hỏi ý nguyện của Nghị nhi rồi mới cho câu trả lời thuyết phục. Hôm nay ái khanh nếu đề suất, như vậy trẫm liền hỏi một câu, Nghị nhi, người cho rằng thế nào?”

“Ha ha.” Tần Nghị cười khê hai tiếng, trong lòng âm thầm ân cần thăm hỏi Phó Tử Lưu. Thường thức triều quan đều cúi đầu xuống không lên tiếng, Tần Nghị nửa nghiêng thân mình nhìn về phía Thuần Vu Quyết. Thuần Vu Quyết không có trốn tránh ánh mắt hắn, cũng như vậy nhìn chăm chăm vào Tần Nghị. Hắn nói cái gì cũng chưa nói, chỉ có một đôi mắt hạnh mượt mà linh động lấp lóe ba quang, tựa hồ muốn thẳng tắp xem đến đáy lòng con người.

Thật sự không nên cứ như vậy nhìn hắn à? Ánh mắt đó sẽ làm hắn có một loại dự cảm hung hăng đem người áp đảo! Tần Nghị đối Thuần Vu Quyết làm cái mỉm cười “yên tâm”, sau đó quay đầu cùng Tần Diệp Minh đối diện, trong mắt đã không còn tiêu ý: “Nhi thần cho rằng, không thích hợp.”

Lão Thượng Thư ngạc nhiên, hắn rõ ràng không đoán được Tần Nghị trước mặt mọi người cự tuyệt! Thời điểm hoàng hậu nương nương tìm tới hắn đã nói qua, ở đại điện dâng lên vấn đề hôn sự của điện hạ, lấy tích cách của y luôn luôn nhu nhược, đã đâm lao đành phải theo lao, nhất định sẽ đáp ứng. Nhưng mà, nhưng mà tình hình hiện tại này, rõ ràng cùng dự đoán lúc trước không giống a!

Tần Nhan mặt ngoài bất động thanh sắc, nhưng cũng muốn biết Tần Nghị rốt cuộc đang làm cái quỷ gì. Nếu cùng Chiêu Nhi quận chúa đó thành đôi, Tần Nghị trong tay liền nhiều thêm một phần nhân mã có thể đối kháng với hắn, nhưng hắn cự nhiên cự tuyệt?! Chẳng lẽ là bởi vì Thuần Vu Quyết? Tần Nghị vừa rồi cùng Thuần Vu Quyết nhìn nhau một cái, tin tưởng rất nhiều người đều nhìn thấy, hơn nữa còn xem rành mạch. Nhưng mà Tần Nhan tuyệt đối không tin Tần Nghị sẽ vì một người nam nhân mà buông tha cho một cơ hội tốt như vậy, cho dù Thuần Vu Quyết bộ dạng quả thật rất được. Tần Chiêu cũng ôm đồng dạng tâm tư, cùng Tần Nhan đứng chung một chỗ, mắt lạnh xem tình thế phát triển.

Bởi vì lần trước gần như là hành vi bức cung, lần này trong triều đại thần đều học được thông minh, thậm chí ngay cả Chân Nhung cũng không lên tiếng. Tuy rằng sự tình hôm đó, thái tử không có ở phía sau tình sổ, thậm chí đối bọn họ vẫn là một bộ dáng cười tủm tỉm, nhưng bọn họ đều biết, bọn họ vẫn luôn xem nhẹ vị thái tử điện hạ này. Mà trong lòng, từ khi phát hiện vị thái tử kia sâu không lường được, bắt đầu xuất hiện một phần cố kỵ cùng sợ hãi. Lúc ấy dám đại thần vẫn chưa tỏ thái độ, đã sớm ở thời điểm Tần Nghị thoát ly hiểm nghị, đồng loạt xông lên phía trước tỏ vẻ bản thân rất trung tâm cùng vô thượng ủng hộ.

“Điện, điện hạ!” Lão Thượng Thư tiến lên vài bước, kinh dị nhìn Tần Nghị, nói: “Điện hạ đây là vì sao? Chẳng lẽ điện hạ cảm thấy Chiêu Nhi quận chúa không xứng với ngài?”

“Không phải.” Tần Nghị lắc đầu, cười cười, nói: “Vừa rồi bốn vương còn chưa có nói xong. Bốn vương quả thật không có nữ tử trong lòng, nhưng bốn vương có nam tử trong tâm.”

Nga, nguyên lai là như vậy a, lão Thượng Thư tiếp thu gật đầu, vẻ mặt bình tĩnh đại ngộ, trách không được nữ tử tốt như vậy cũng không muốn, nguyên lai là yêu thương một người nam nhân..... A? Có phải hay không, nghe lầm cái gì, hẳn hình như mới nghe được điện hạ nói – yêu thương một người nam nhân?!

Lão Thượng Thư kinh nghi nhìn Tần Nghị, Tần Nghị cười dị thường ám áp đối hẳn gật gật đầu.

Lão Thượng Thư kinh hách quá độ, vỗ về ngực phập phồng kịch liệt, mắt thấy chuẩn bị nghẹt thở! Tần Nghị nhanh tay lẹ mắt điểm huyết đạo trước ngực, lão Thượng Thư cục đàm lớn ở yết hầu rốt cục đi xuống. Phía sau, vài văn thần trẻ tuổi chạy lên giúp đỡ lão Thượng Thư, vội vàng vỗ nhẹ lưng hẳn.

Tần Diệp Minh sắc mặt lại âm trầm, lạnh lùng nhìn Tần Nghị, lửa giận hết sức căng thẳng.

“Hoàng huynh!” Lúc này Tần Nhan rốt cục tin tưởng Tần Nghị thích mỹ nhân không thích giang sơn, cố nén hưng phấn trong lòng, làm bộ như vẻ mặt đau đớn, ở trước khi Tần Diệp Minh lên tiếng, nói: “Hoàng huynh, người như thế nào hồ đồ như vậy! Mau, cùng phụ hoàng giải thích! Nói người chỉ hay nói giỡn, người nhất định sẽ cười Chiêu Nhi quận chúa!”

Tần Nghị mày khê nhíu, bĩu môi cười: “Vi huynh không hồ đồ, cũng không phải hay nói giỡn. Về phần Chiêu Nhi quận chúa, vi huynh lại càng không thú. Ai nếu thích thì cứ thú về đi, a, Ngũ đệ, người có hay không hứng thú nạp thiếp? Chiêu Nhi quận chúa kia điều kiện không tồi, cùng người rất xứng!”

Tần Nhan sửng sốt, phản ứng lại liền vẻ mặt đỏ bừng nói: “Hoàng huynh, người đang đùa cái gì?”

“Đủ!” Tần Diệp Minh một chương vỗ lên long án trước mặt, mọi người bị dọa nhất tề im lặng.

“Nghị nhi, từ trước người u mê như thế nào, trầm mặc kệ. Nhưng chuyện nạp thái tử phi, cũng không phải tự người làm chủ được. Người thân là thái tử, tương lai chính là vua của một nước, người nếu không có tử tự, tương lai để ai kế thừa đại thống? Trầm mặc kệ người yêu ai, thái tử phinày, người nhất định phải thú rồi!”

Ai ! Tần Nghị bất đắc dĩ nhún nhún vai, nói: “Phụ hoàng, nhi thần chưa nói không nạp thái tử phi a.”

Tần Diệp Minh nhíu nhíu mày, hẳn luôn không đoán được Tần Nghị rốt cuộc suy nghĩ cái gì ‘Người vừa rồi rõ ràng đã cự tuyệt Chiêu Nhi quận chúa.’

“Ai nói Chiêu Nhi quận chúa nhất định phải trở thành thái tử phi? Nhi thần có thể nạp người mình thích vi phi a.” Tần Nghị rất kiên nhẫn giải thích.

“Người thích là một nam nhân!” Tần Diệp Minh hốt hển chụp long án, đỏ mặt tía tai quát: “Người muốn thu nạp một nam phi làm bại hoại quốc thể Hoàng Diệp ta, hủy đi thanh danh Hoàng Diệp sao?!” Sau khi nói xong liền thở hồng hộc, một tay xoa xoa đầu của mình càng ngày càng tưởng đau.

“Phụ hoàng, Hoàng Diệp điều lệ pháp nào quy định không thể cưới nam thê? Nhi thần tự nhận đọc không ít Hoàng Diệp luật, mặt trên không có lấy một cái luật lệ nói Hoàng Diệp không thể thú nam thê. Huống hồ nạp nam phi là bại hoại quốc thể, tổn hại thanh danh sao? Nhi thần như thế nào nhớ rõ hoàng hậu Quý Tà chính là một nam nhân? Tuy nói hẳn đã chết, nhưng bài vị vẫn được trưng bày sao? Quý Tà hoàng đế cũng không có tử tự, nhưng ai dám nói Quý Tà không phải đại quốc tối cường? Về phần tử tự, tương lai ở trong nhi tử của các vị huynh đệ, chọn một đứa làm con thừa tự liền hảo, dù sao đều là họ Tần.” Tần Nghị không chút nào e ngại lửa giận của Tần Diệp Minh, lạnh lùng nói: “Còn có, nhi thần tự nhận nhiều năm qua như vậy luôn giữ mình trong sạch, phụ hoàng khi nào nghe qua danh sách tình nhân bên ngoài của nhi thần? Nhi thần chưa bao giờ đùa bốn tình cảm, cái nhi thần cho hẳn, chỉ có chân tâm.”

Thuần Vu Quyết chấn động, khuôn mặt lạnh lùng rốt cục nứt ra một tia sóng gợn, trái tim “bùm bùm” kịch liệt nhảy lên, toàn thân huyết khí không ngừng hướng trên mặt trào lên, trong lòng dần theo ngọt ý cùng mềm nhũn nhẹ. Đây là tuyên ngôn lần thứ hai của Tần Nghị, khác với lần đầu là một mình đối mặt hoàng hậu, lúc này đây, đối với hoàng đế, đối với triều thần, đối với thiên hạ, chiêu cáo tâm ý.

Quần thần mấy mặt nhìn nhau, cũng không dám nói gì. Thậm chí ngay cả Lễ bộ lão Thượng Thư cũng không dám tái lên tiếng, chết tằm đứng ở một bên, phe phẩy đầu than thở. Tần Nhan cùng Tần Chiêu âm

thầm nhìn nhau cười, lập tức cúi đầu. Không thể tưởng được Tần Nghị cư nhiên ngốc thành như vậy, cả một chút đường sống cũng không muốn, cư nhiên còn vọng tưởng lợi dụng hài tử bọn họ thuận lợi đi lên ngôi vị hoàng đế! Hiện tại đây, nhưng là hần tự tìm tử lộ!

Tần Diệp Minhgiận cả người phát run, ngón tay cứ chỉ vào Tần Nghị, nửa câu đều không nói được!

“Người, người này, người này nghiệt tử!” Tần Diệp Minh thở hổn hển nói xong, bỗng nhiên toàn thân run rẩy hai mắt trừng lớn, cái trán phủ kín mồ hôi lạnh.

Tần Nghị nhìn ra Tần Diệp Minh không thích hợp, trong lòng hoảng hốt, hô: “Phụ hoàng !” Vừa mới vừa dứt, Tần Diệp Minh liền trừng ánh mắt thẳng tắp ngã xuống!

“Phụ hoàng !”

“Hoàng Thượng ! Hoàng Thượng !”

“Người tới, tuyên Thái y! Mau tuyên Thái y!”

Thái tử ở trên triều đình công nhiên ngỗ nghịch Hoàng Thượng, đem người tức giận đến ngắt xỉu đi, ở khắp Hoàng Diệp nhanh chóng truyền ra. Triều thần cùng dân chúng lại sôi trào! Thái tử thật là có năng lực a! Chỉ vài ngày tổng có thể làm ra nhiều đại sự như vậy, không phải giết hại huynh đệ, thì chính là ngỗ nghịch phụ thân, cuối cùng còn đem người tức giận đến ngắt đi thôi !

Dân chúng đồng loạt nghị luận, thái tử này như thế nào còn có thể dựa vào? Nếu tương lai hần đăng cơ thành hoàng đế, Hoàng Diệp còn không bị hần khiến cho loạn thất bát tao? Bọn họ còn có ngày yên lành sao? Lại có người nói, ai, đây cũng không nhất định, sự tình lần trước không phải đã chứng thật thái tử bị oan uổng, bị hãm hại sao? Không chừng lần này cũng vậy! Hoàng Thượng nhất định là bị người ngầm hại, lại tái muốn đầu của thái tử!

Tóm lại, ý tưởng gì cũng đều có, hơn nữa đều nói giống như rất chân thật. Nhưng chân tướng như thế nào, vốn không có người biết.

Phượng Thần Anh cùng Đường Phi ngồi ở quán nhỏ góc đường, ở thời tiết tháng ba đầu xuân, ăn một tô mì nóng hằm hấp thì miễn bàn có bao nhiêu thích ý. Nhưng mà, khách nhân qua lại trên đường nói chuyện, làm cho bọn họ không có tâm tư ăn mì.

Hôm nay thời tiết không tồi, Đường Phi liền nắm Phượng Thần Anh ánh mắt không tiện đi ra ngoài dạo, thuận thế đến quán mì thịt bò nổi tiếng không tồi này ăn. Nhưng ai biết, bọn họ ngồi xuống không bao lâu, chợt nghe chuyện đã xảy ra trên triều đình sáng nay, đợi đồ ăn được dọn lên, bọn họ đã nghe được ba phiên bản “ngiệt tử khí phụ”.(ngiệt tử chọc phụ thân sinh khí)

“Ai!” Phượng Thần Anh thật sâu thở dài, dựa vào cảm giác xoa tay Đường Phi, nói: “Giá như không nghe được là tốt rồi, bây giờ ảnh hưởng tâm tình, mì này còn như thế nào ăn?”

Đường Phi đối hần cười cười, nhớ tới hần nhìn không thấy, liền nhẹ nhàng “Ân” một tiếng.

Phượng Thần Anh có lẽ rất ít ăn mì, cũng có lẽ vì ánh mắt nhìn không thấy, cho nên tay chân có chút ngốc, chén lớn trứng sâu bị hần làm đổ ra không ít nước canh, có chút mì còn vướng trên miệng bát. Một đôi đũa cùng thìa đều biến thành đầy mỡ không chịu nổi, cả đường viền cổ tay áo kim ti ngân tuyến kia, đều dính vào không ít dầu mỡ.

Đường Phi nhìn Phượng Thần Anh bộ dáng chật vật, trong lòng có chút phát đau, hần hồi hận mang Phượng Thần Anh đi ra ăn mì. Cùng Phượng Thần Anh một chỗ, tính tính cũng đã hơn một năm. Phượng Thần Anh là người kiêu ngạo, trừ mấy ngày vừa mới bắt đầu, cơ thể bị thương, cả người suy yếu không tiện sinh hoạt mới cần người giúp, sau hần không còn muốn Đường Phi hầu hạ tiếp. Cao ngạo cùng tự tôn của hần không cho phép hần sống giống như phế nhân.

“Ta đến.” Đường Phi thân thủ bắt lấy chén mì của Phượng Thần Anh, không cho phép cự tuyệt nói: “Ta giúp người.”

Phượng Thần Anh ngẩn ra, cười cười liền để mặc Đường Phi, nói: “Ta muốn ăn canh, nghe nói canh thịt bò này rất thơm.”

Đường Phi múc một muỗng nhỏ canh, thổi thổi sau đưa tới bên môi hân, nói: “Cẩn thận nóng.”

Phượng Thần Anh hơi hơi vươn về phía trước, há mồm đem canh nuốt xuống, cuối cùng còn tấp lưỡi nói: “Thật ngọt!”

Đường Phi buồn cười liếc trắng mắt, nói: “Làm gì có canh thịt bò nào ngọt?”

“Người uy, uống vào miệng, ngọt trong lòng.” Phượng Thần Anh mặt không đỏ tâm không động, dùng thanh âm tối ôn nhu nói những câu động lòng người.

Đường Phi rất bội phục Phượng Thần Anh da mặt dày không lường được, trên mặt có chút nóng lên, vì che dấu chính mình xấu hổ liền cố ý gấp một khối thịt bò thật dày đưa tới bên miệng hân, hung tợn nói: “Há mồm, ăn thịt!” Hân lần đầu tiên công khai cấp một người đồng giới uy thức ăn, lúc trước ở thế kỷ hai mươi mốt cái mở, cũng không có làm ra chuyện tình lớn mật như vậy, hân không sợ việc công khai tính hướng bản thân, nhưng mà cũng không thích người khác chỉ trích. Đường Phi cùng Phượng Thần Anh hành động ái muội đến cực điểm đã dẫn tới mấy bàn khách nhàn chung quanh chú ý, bắt đầu khe khẽ nói nhỏ, đối bọn họ chỉ trích.

Phượng Thần Anh không nói cho Đường Phi, kỳ thật hân rất bội phục dũng khí Tần Nghị, cũng thực hâm mộ hân. Có thể đối với khắp thiên hạ, nói ra những lời kinh thế hãi tục như vậy, cần dũng khí cùng đảm lược không đơn giản, cũng cần năng lực. Một phần năng lực cũng đủ bảo toàn người mình yêu. Tần Nghị hân, kỳ thật rất cường đại. Ít nhất Phượng Thần Anh còn không có một phần năng lực kia, hân còn có bản khoản, trước khi loại bỏ hết nhưng khả năng xúc phạm tới người tối bảo bối của hân, hân tuyệt đối sẽ không chiều cáo thiên hạ.

Sáng nay mới xảy ra chuyện thái tử vì một người nam nhân học phụ hoàng chính mình tức giận hôn mê, hiện tại trước mắt liền rõ ràng xuất hiện một đôi “nam nam chân tình”, muốn bọn họ không sôi trào cũng khó!

“Ai ai, các người xem, bàn kia, thô nhân gia!” Một người gần chỗ Đường Phi nhất kéo kéo hai người ngồi cùng bàn, chỉ chỉ Đường Phi bọn họ.

Một nam tử mặc xiêm y vải thô màu nâu, mở to hai mắt nhìn, kêu lên: “Thật sự! Nguyên lai thật là có a!”

“Hắc! Ta nói bọn họ còn cần mặt mũi hay không? Rõ như ban ngày lại cứ như vậy không biết liêm sỉ, phi!” Một người khác khinh thường nhổ một ngụm, mắt tràn đầy khinh thị.

“Chính là, xem bọn hân xuyên cảm ngọc bội, vừa thấy chỉ biết đại phú gia đệ tử, chỉ có những người đó mới thích ngoạn những cái không giống người thường!” Người nói chuyện đầu tiên cẩn thận phụng, trong mắt tràn đầy hâm mộ cùng ghen tị, nói chuyện giọng lớn nhất.

Nam tử mặc xiêm y vải thô về mặt dám dặt vuốt cảm đánh giá Phượng Thần Anh, nói: “Xem người mặc đồ trắng kia, cư nhiên là kẻ mù! Cấp, bộ dạng thật đúng là không tồi, so với đầu bài Lâm Nguyệt Lâu còn muốn trắng nõn xinh đẹp hơn, khó trách!”

Người vừa nãy còn khinh bỉ bọn họ cũng đồng dạng về mặt khinh bạc, vuốt cảm nói: “Hắc hắc, ta nhìn cũng động tâm! Cũng không biết bao một thô nhân gia như vậy cần bao nhiêu bạc – a ! ! !” Người nọ nói còn chưa xong, bỗng nhiên liền bùm mặt kêu thảm thiết đứng lên, cuộn thân mình thống khổ trên mặt đất lăn qua lăn lại

Đường Phi sắc mặt âm trầm vứt bỏ bát trong tay, nước mì nóng bỏng bên trong toàn bộ hắt vào trên mặt người kia.

“Người, con mẹ nó, có gan lặp lại lần nữa.” Đường Phi che lấp một bàn người khác đang nhìn chăm chăm, lạnh lùng nói, một đôi mắt ưng sắc bén phủ kín sát khí. Nói hân không có vấn đề gì, nhưng dám vũ nhục Phượng Thần Anh, hân nhất định sẽ không bỏ qua!

Hai đồng bạn người nọ rốt cục tỉnh lại, một người nhanh chóng nâng dậy đồng bạn bị phỏng, tên kia dưới khí thế của Đường Phi có chút nao núng, nhưng thân là một nam nhân không cho hân lùi bước. Nhìn nhìn

chung quanh đã vây tới một đám người, can đảm tăng thêm, hấn lại về mặt kiêu ngạo thẳng thắn thẳng lưng, chỉ vào Đường Phi nói: “Nói người thì như thế nào? Một thổ nhân gia cũng dám kiêu ngạo như vậy! Còn dám dẫm thương bằng hữu của ta? Tin hay không ta một quyền liền đánh nát khuôn mặt tuần tú của người!” Đám người này ngày thường chính là du côn lưu manh, chuyên môn ỷ mạnh hiếp yếu. Gặp Đường Phi cùng Phượng Thần Anh hai người, một là kẻ mù, một kẻ khác thoát nhìn tuy rằng cao hơn hấn hai cái đầu, giống như thực uy vũ, nhưng ở trong mắt họ, đám đệ tử có tiền đều là gỏi thêu hoa, trông được, không dùng được! Bọn họ bên này còn có hai người, không sợ đánh không lại một mình hấn!

Đường Phi ánh mắt rùng mình, tuy nói hấn ở đây không có võ công, nhưng luận đánh nhau hấn cho tới bây giờ sẽ không thua qua! Chính là vài tiểu lưu manh hấn không để vào mắt!

“Người nhưng thật ra rất can đảm.” Đường Phi một bên cười lạnh, một bên vươn hai tay làm động tác chuẩn bị, hai bên khớp tay “khanh khách” rung động.

Du côn kia xem Đường Phi tư thế này, hét lớn một tiếng liền vọt lên! Đánh nhau muốn lớn tiếng dọa người, chờ hấn đoạt tiên cơ, nam nhân sẽ không còn đường sống!

Đường Phi cười lạnh một tiếng, dễ dàng nghiêng người né tránh một quyền, thừa dịp hấn bởi vì quán tính nghiêng về phía trước đồng thời cầm trụ tay hấn, dưới thân trung tấn trầm ổn, một cái lên gối liền đem người đã bay ra ngoài!

“Ác! Thật là lợi hại!” Trong đám người vây xem tuôn ra một tiếng tán thưởng, ngay sau đó, cũng không ít người vỗ tay tỏ vẻ tán dương.

Kẻ bị Đường Phi đá ra được người giúp đỡ thất lưng rầm rì đứng lên, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Đường Phi, cũng không dám tiến lại gần. Nhưng khi ánh mắt hấn thấy được một thứ, bỗng nhiên cả cười đứng lên, tùy tay nhấc lấy một bên băng ghế hung hăng ném về hướng Đường Phi. Đường Phi lách mình tránh đi, sau đó nhanh chóng cầm lấy ống trúc đựng đĩa ở một bên trên bàn, đối với người nọ ném tới—trúng ngay giữa trán!

“A” hét thảm một tiếng, người nọ ôm cái trán sưng đỏ ngồi xuống.

“Ha ha ha ! Xứng đáng !”

“Đáng đánh !”

Trong đám người lại bộc phát ra từng trận thanh âm ủng hộ, vài du côn vô lại này bọn họ đều nhận ra được, bình thường cũng áp bức bọn họ không ít, hôm nay có người giúp xả giận, tự nhiên là cao hứng thật.

Đường Phi ôm cánh tay đứng, giương lên khoe miệng khinh thường nhìn người nọ. Chính là bởi vì dạng này, hấn xem nhẹ còn có một người đang ở phía sau.

Phượng Thần Anh vẫn ngồi tại chỗ không nhúc nhích, trước mắt còn để bát mì kia. Một đôi mắt phượng nhìn như trống rỗng gắt gao nhìn chăm chăm Đường Phi đứng ở trước mặt hấn vì hấn đánh nhau, khoe miệng cầm theo một tia tiểu ý như có như không. Bỗng nhiên, Phượng Thần Anh ánh mắt lạnh lùng, lách mình đến phía sau Đường Phi, cầm trụ cổ nam nhân mặc xiêm y màu nâu kia, lạnh lùng nói: “Muốn chết.”

“Lạc lạc” Một tiếng, Phượng Thần Anh bẻ gãy cổ người nọ.

Tông y nam nhân còn không kịp phát ra thanh âm, cứ như vậy đoạn khí, chủy thủ trong tay cũng rơi xuống đất. Hấn nguyên bản muốn thừa dịp đồng bạn dẫn dắt lực chú ý Đường Phi, sau đó âm thầm đánh lén, nhưng hấn lại không nghĩ rằng kẻ mù kia, không phải một kẻ mù bình thường.

Đường Phi mạnh mẽ xoay người, mới phát hiện chính mình thiếu chút nữa bị người đánh trộm. Đường Phi kinh nghi bất định nhìn thi thể, lại nhìn Phượng Thần Anh, lúng ta lúng túng nói: “Người, người có thể thấy?” Bên tai đã truyền đến vô số tiếng thét chói tai cùng tiếng hô to “giết người”, nhưng Đường Phi đã không rảnh đi quản!

Phượng Thần Anh cười nhẹ, mắt phượng trống rỗng. Giơ lên tay phải phóng tới bên môi, vươn đầu lưỡi liếm liếm ba tác phía trên mu bàn tay, máu tươi còn đang chảy ra khỏi miệng vết thương, nói: “Ta nói rồi, cho dù ta mù, võ công vẫn còn, nhĩ lực rất tốt. Bảo hộ người, vẫn là dư dả.”

“Người bị thương ? !” Đường Phi nhìn đến mu bàn tay Phượng Thần Anh bị vết thương thật sâu, nhanh chóng cầm lấy, lấy ra khăn trong lòng buộc lại miệng vết thương của hắn, ánh mắt đều đặn. “Người ngu ngốc sao?! Nhìn không thấy liền thành thành thật thật đứng ở một bên cho ta! Còn giúp đỡ cái gì!”

“Làm sao giết người?!” Một đội quan sai thu được tin tức liền tới, nhìn đến trên đất nằm ba người, sau chấn động, chỉ vào Đường Phi cùng Phượng Thần Anh: “Thật to gan! Rõ như ban ngày dám ở bên trong đô thành hành hung! Người tới, toàn bộ khóa trở về cho ta!”

Đường Phi bao nhanh tay Phượng Thần Anh, sau đó hoảng mất quay đầu nhìn quan sai muốn đến khóa bọn họ, ánh mắt ngoan lệ lãnh liệt, ngữ khí lãnh cứng rắn nói: “Nói cho huyện quan đại nhân các người, muốn bắt người thì đến Phượng Tê Các. Chủ nhân Phượng Tê Các chờ các người đại giá quang lâm!”

Nói xong, bất chấp tất cả, lôi kéo Phượng Thần Anh bị thương lại vẫn là vẻ mặt tiểu ý nhanh chóng ly khai. Hắn bị thương, cần Cốc Dương xử lý!

Quan sai bị ánh mắt Đường Phi dọa, động cũng không dám động, thế nhưng liền như vậy ngơ ngác nhìn bọn họ rời đi!

Một tiểu bộ khoái sợ hãi nhìn Bộ đầu của mình, nhỏ giọng nói: “Đại, đại nhân, nên làm cái gì bây giờ?”

Bộ đầu kia rốt cục tỉnh ngộ lại, hung hăng vỗ đầu tiểu bộ khoái, quát: “Người mù! Không thấy được người mặc đồ trắng là ai chẳng? Đó là Các chủ Phượng Tê Các!” Dứt lời lại đạp gã du côn bị Đường Phi một cước đánh ngã, ngoan thanh nói: “Tiểu tử, người gan cũng thật lớn! Chọc ai không chọc, lại chọc phải một bức tường cứng rắn!”

Quan sai đem thi thể xử lý, mang đi hai kẻ kia, đám người mới dần dần tán đi.

Ngay tại tửu lâu đối diện quán thịt bò, ở địa phương lầu hai dựa vào cửa sổ, có một người ánh mắt ngoan độc nhìn thân ảnh Phượng Thần Anh cùng Đường Phi rời đi. Phượng Thần Anh, người dám gạt ta!

71. Chương 71: Đệ Thất Thập Nhất Chương

Phượng Thần Anh đứng ở dưới giàn hoa, dây leo xanh lá quấn quanh những trái nho màu xanh, quả tuy rằng còn rất nhỏ, nhưng lại mọc rất nhiều, dính với nhau thành một chùm trông rất khả ái.

Dù có hưng trí hái xuống một viên bỏ vào trong miệng tỉnh tễ ăn, tư vị toan sếp làm cho Phượng Thần Anh nhú mảy. Không có nhớ ra, Phượng Thần Anh vẫn nuốt xuống. Ngày hôm qua Đường Phi bồi hắn ở hoa viên tản bộ, nói một ít về chuyện của hắn trước đây. Đó là Đường Phi lần đầu tiên, đối hắn nói về việc chính đã trải qua. Đường Phi lúc còn rất nhỏ ở tại một địa phương có tên là “Cô nhi viện” sinh hoạt, nơi đó cũng có một giàn trồng dây nho như vậy, mỗi khi đến lúc nho kết trái, hắn tổng hội bởi vì không chịu nổi màu xanh biếc dụ hoặc kia, đem tiểu trái cây ngây ngô bỏ vào trong miệng, tuy rằng hương vị toan sếp cơ hồ làm cho hắn đem đầu lưỡi cuộn thành một khối, lại luyện tiếc nhỏ ra. Bởi vì hắn biết, nếu quả chín hơn chút nữa, căn bản sẽ không còn phần của hắn, bởi vì đám hài tử lớn hơn một chút đã sớm cướp sạch. Chỉ có quả ở thời điểm chưa chín tới, đối với hắn quả là xa xỉ.

“Về sau lớn lên, ta dùng tiền công đầu tiên trong đời mua mười cân quả nho, sau đó một hơi ăn sạch. Đó là ta lần đầu tiên thưởng thức tư vị chân chính của nho, ê ẩm ngọt ngào, thật sự ăn rất tốt. Nhưng mà cũng bởi vì cùng một lúc ăn quá nhiều cho nên hỏng bụng, cuối cùng còn vào bệnh viện. Lần đó kí ức thật rất thống khổ, cho nên từ đó về sau ta sẽ ăn nho nữa.”

Thời điểm Đường Phi nói những lời này, khóe miệng vẽ ra độ cong tự giễu, trong mắt cô đơn làm cho Phượng Thần Anh tâm tình trận co rút đau đớn. Sợ bị Đường Phi nhìn ra mình khác thường, Phượng Thần Anh đành phải làm bộ như không nhìn thấy biểu tình trên mặt hắn, nhẹ nhàng ôm lấy sau đó âm thầm thở dài, đồng thời phát thệ không bao giờ để hắn trải qua những khổ sở như vậy nữa.

“Thật khó ăn.” Phượng Thần Anh phun ra quả nho bởi vì toan sấp mà đầu lưỡi có chút tê tê, cau mày nhớ năm đó tiểu Đường phi đến tột cùng là ôm tâm tình thế nào mới đem loại quả chua xót này nuốt vào. Bỗng nhiên, Phượng Thần Anh rất muốn biết hết thấy về Đường Phi. Trước kia hắn thường nghĩ chỉ cần Đường Phi vẫn luôn ở bên cạnh hắn là có thể, chuyện hắn đã trải qua một chút cũng không trọng yếu, tự mình biết hay không biết có cái gì quan hệ đâu? Nhưng mà hiện tại, càng ngày càng yêu Đường Phi nhiều hơn một phần, lại càng muốn biết hết thấy về Đường Phi. Có lẽ đợi chuyện này kết thúc, hắn muốn tìm một ngày cùng Đường Phi đem chuyện tình lúc trước đều nói cho hắn.

Nghĩ như vậy, Phượng Thần Anh khước miệng cong lên, hai mắt thanh minh để lộ ra chờ mong.

“Chủ nhân!” Bỗng nhiên một hắc y nhân che mặt lắc mình xuất hiện ở trước mặt Phượng Thần Anh, cung kính cúi đầu quỳ gối.

“Ân, sự tình đều làm thỏa đáng?” Phượng Thần Anh nháy mắt liền đem nhu tình trên mặt thu thập sạch sẽ, chỉ còn vẻ mặt lạnh lùng. Đối với người tới, Phượng Thần Anh cũng không cảm thấy kinh ngạc, hắn vẫn mang theo trong viện vì đợi tin tức. Đường Phi hôm nay hẹn Hà Tịch gặp mặt, tuy nói hiện tại thời thế không nên cho hắn tiếp xúc với người thái tử phủ, nhưng hắn cần tìm một cái cơ cho Đường Phi rời đi một trận. Vì vậy biết rõ sẽ mang đến không ít phiền toái, vẫn là chấp thuận để Đường Phi cùng Hà Tịch gặp mặt, bên người hắn còn đi theo Ưu nhi cùng Mặc Trúc. Không phải vì giám thị, mà là vì bảo hộ.

“Dạ, chủ nhân. Mười vạn Phượng Linh quân đã triệu tập xong, hai vị tướng quân, ba vị phó tướng cùng năm vị tham tướng cũng đã chờ xuất phát, chỉ cần chủ nhân quân lệnh phát ra, liền lập tức khởi binh nhập kinh.”

Mười vạn Phượng Linh quân này là thuộc về Phượng Thần Anh, vô luận ở triều đình hay là ở danh nghĩa Tần Nhan, đều không có mười vạn đại quân kỷ lục này. Nếu bị người khác biết, nhất định hoảng sợ vạn phần. Không có triều đình biên chế, còn tự lập làm tướng, này không phải rõ ràng muốn phản sao?!

Phượng Thần Anh cười, thân thủ thưởng thức một chuỗi chùm nho xanh đậm buông xuống, nói: “Trước làm cho bọn họ chờ, Tần Diệp Minh còn chưa có tắt thở đâu, hơn nữa chiếu thư cũng chưa lập không phải sao? Nói cho Điện tướng quân cùng Lệ tướng quân không cần nóng vội, đợi tin tức.”

“Dạ, chủ nhân!”

Nếu Tần Diệp Minh đem ngôi vị hoàng đế truyền cho Tần Nhan, người Tần Nghi nhất định trước sẽ phát binh, đến lúc đó đem quân đội bí mật Phượng Linh quân vào thành với danh nghĩa trợ giúp Tần Nhan, liền sẽ không còn ai dị nghị. Nếu Tần Diệp Minh đem ngôi vị hoàng đế truyền cho Tần Nghi, “chứng có phạm tội” của Tần Nghi về chuyện “giết cha soán vị” trong tay hắn sẽ trải rộng thiên hạ, đến lúc đó xuất ra “chiếu thư” “chân chính” thuyết minh Tần Nhan mới là thuận theo thiên mệnh, giúp đỡ chính thất phát cờ hiệu thảo phạt Tần Nghi, Phượng Linh quân vào thành tự nhiên danh chính ngôn thuận. Hiện tại nếu để Phượng Linh quân khởi hành nhập kinh, chẳng những đã thảo kinh xà tiết lộ con át chủ bài của mình, cũng sẽ làm cho Tần Nghi có cơ đối các vương gia tiến hành thanh tiếu. Hoàng Diệp các triều đều có quy định, nếu không có chuyện tình tự lập quân đội, phạm thượng tác loạn, tai họa triều cương xuất hiện, đội quân tư nhân của các vương gia không thể vượt qua năm vạn, những vương gia khác họ, quân đội không được vượt qua một vạn. Cho nên Phượng Linh quân mới không thể trực tiếp ở dưới trướng Tần Nhan. Đám vương gia khác họ với Tần Diệp Minh đã sớm bị thanh trừ sạch sẽ, trừ bỏ thái tử Tần Nghi cùng Thừa vương Tần Phiến đã chết, chỉ còn ba vị Vương gia. Nhị vương gia Tần Chiêu, tứ vương gia Tần Sương cùng ngũ vương gia Tần Nhan. Tứ vương gia từ lúc mười sáu tuổi được tứ phong làm Lộc vương, sau liền thường trú tại vùng đất phong phía Bắc, chỗ đó cùng nước láng giềng Lang Hiên tương tiếp. Đất Bắc chỉ có hơn tám trăm dặm, còn là vùng đất lạnh khủng khiếp, dân cư không nhiều lắm, chủ yếu cùng Lang Hiên biên thành trấn nhỏ làm chút mậu dịch qua lại đơn giản. Bất quá may mà phía Bắc có con sông lớn, sinh sản ra các loại tôm cá hi hữu, cùng đá cuội đủ màu tinh mỹ, dùng bọn chúng cùng Lang Hiên trao đổi lương thực vải vóc ngân lượng, sinh hoạt dân chúng nhưng thật ra không có trở ngại. Bất quá Lộc vương tư chất bình thường, không bận tâm thế sự, mẫu phi hắn cũng không được Hoàng Thượng sủng ái, tự nhiên cũng tự thành một nhĩ tử Hoàng Thượng không thích nhất. Nếu không phải hoàng thượng hạ chỉ, hắn tuyệt đối sẽ không hồi kinh, tiếp tục làm một hài tử tối bị xem nhẹ, Hoàng Thượng đã nhiều năm không còn nhớ tới đứa con này hắn dù chỉ một lần, mà Lộc vương cũng vui vẻ không cần bốn ba lao碌, mấy năm qua vẫn canh giữ tiểu địa phương của mình, tiêu điều tự tại.

Mà Tần Nhan cùng Tần Chiêu tuy rằng cũng có đất phong, hơn nữa còn là màu mỡ dồi dào, nhưng bởi vì bọn họ trong triều có chức vụ, nên rất ít về đất phong của mình, ở Miên Cẩm thành sống trong phủ đệ mỗi người. Chỉ cần cách ba tháng tự mình quay lại đất phong thì sát một chút, rồi giao một phần tấu chương lên, bọn họ thích ở Miên Cẩm bao lâu thì cứ ở bấy lâu.

Lộc vương Tần Sương tự nhiên không tạo thành sợ hãi, về phần Phúc vương kia..... Phượng Thần Anh hơi nheo lại một đôi mắt phượng, khoe miệng gọi lên một chút cười lạnh, bây giờ trước phải giải quyết tốt Tần Nghị, Phúc vương xú tiểu tử ưa nhảy nhót này, đợi sau khi chấm dứt mới chậm rãi cùng hắn tính nợ cũ!

“Hiện tại trong cung tình huống như thế nào?”

“Hồi bẩm chủ nhân, trong cung vị kia tình huống không tốt lắm, trong lúc tĩnh lại hai lần, tuyên Lại bộ Thượng Thư, Binh bộ Thượng Thư cùng Chân Nhung tướng quân tiến cung yết kiến. Chỉ là ngay sau đó vị kia vẫn không tái thanh tỉnh, bọn họ liền chờ ở ngoài cung.”

“Thái tử cùng vài vị Vương gia đã ở trong hậu cung?”

“Đúng vậy, chủ nhân.”

“Thái y tra ra cái gì không?”

“Không có, độc kia..... thật sự quý dị, người trúng độc trừ bỏ nhiệt độ cao hôn mê, nên cái gì cũng không tra được, trong cung Thái y hiện tại đều thúc thủ vô sách.”

“Tốt lắm.” Phượng Thần Anh nắm vuốt đầu ngón tay bóp một quả nho chảy nước nói: “Người tiếp tục tiến cung điều tra tin tức, cấp Hiền vương thông báo một câu, thời hạn mỗi ba tháng buông xuống, là thời điểm chuẩn bị trở về đất phong thì sát.” Tần Diệp Minh hẳn là sống không được bao lâu, Tần Nhan tốt nhất có thể ở trước lúc hắn tắt thở rồi đi Miên Cẩm, sau đó từ đất phong vội vàng trở về chịu tang, phát cờ hiệu trước dẫn theo thân binh của hắn vào thành, đợi đương lúc chiến sự hết sức căng thẳng, hắn tái dẫn mười vạn Phượng Linh quân tiến vào Miên Cẩm, đóng cửa đánh chó! Đến lúc đó cho dù Tần Nghị có viện quân, cũng không vào được thành!

“Dạ, chủ nhân!” Hắc y nhân cũng không lĩnh mệnh mà đi, mà là khó xử nhìn Phượng Thần Anh liếc mắt một cái, muốn nói cái gì lại không dám nói. Phượng Thần Anh lạnh lùng quét hắn, hắc y nhân trong lòng rung mình, nhanh chóng cúi đầu: “Chủ nhân, Vương gia muốn thuộc hạ hỏi ngài một câu.”

Phượng Thần Anh trong mắt ánh sáng lạnh lưu chuyển, người của hắn khi nào thì đến phiên Tần Nhan chỉ thị?!

“Nói.”

“Vương gia hỏi, Phượng Linh phù của ngài, khi nào thì cho hắn.....” Hắc y nhân nói xong, đã kinh ra một thân mồ hôi lạnh. Thân là ám vệ Phượng Tê Các, là phải tuyệt đối trung với chủ nhân, chỉ nghe lệnh một mình chủ nhân. Nhưng hắn, lại giúp Hiền vương truyền lời.

“Nói cho hắn, Phượng Linh phù bốn tọa sẽ cho một người thích hợp, đến lúc đó để người kia điều khiển Phượng Linh quân.” Phượng Thần Anh lạnh giọng nói.

Hắc y nhân đã hiểu được ngụ ý Phượng Thần Anh, tám Phượng Linh phù kia, Hiền vương không có khả năng được nhận.

“Dạ, thuộc hạ tuân mệnh!” Dứt lời, hắc y nhân nháy mắt biến mất.

Phượng Thần Anh nhìn nhìn ngón tay nhóp nhép, khe hở còn có một chút màu xanh. Kỳ thật hắn cũng chưa nghĩ hảo xem nên đem Phượng Linh phù giao cho ai, ở trong cảm nhận của hắn cũng chưa chọn được người thích hợp. Tần Nhan gặp chuyện không biết kiềm chế, Phượng Linh quân giao cho hắn có khả năng sẽ hoàn toàn ngược lại. Hơn nữa, hắn quá hiểu biết Tần Nhan, người này có được sẽ liền lợi dụng mười vạn đại quân này, đem người phản đối hắn giết sạch không còn một ai, đến lúc đó cũng không giống như năm xưa thanh tiểu một mình Thừa vương. Đường Phi không thích giết chó cùng huyết tinh, hắn tự nhiên nên vì Đường Phi suy nghĩ nhiều hơn một chút.

Đường Phi hẹn Hà Tịch, vẫn là ở Phương Hoa Lâu, đó là địa phương bọn họ lần đầu tiên gặp mặt. Không vào phòng riêng, Đường Phi chỉ tìm một chỗ có vẻ thanh tĩnh ngồi xuống, lẳng lặng chờ Hà Tịch đến. Ưu nghi cùng Mặc Trúc từ trước khi hắn mở miệng phân phó cũng đã ngồi xuống xa xa, khoảng cách này vừa vặn có thể thấy hắn, lại không nghe thấy đối thoại. Đường Phi cười nhẹ, nguyên lai Phượng Thần Anh cho hai người bọn họ đi theo cũng không phải vì giám thị hắn, mà thật sự, vì hắn lo lắng. Đây là Phượng Thần Anh săn sóc, cũng đối hắn tôn trọng. Nghĩ đến đây, Đường Phi trong lòng có chút ấm áp. Ngày hôm qua nhìn dây nho trong hoa viên kết trái, hắn cứ nhiên mở miệng nói chuyện mới trước đây cho hắn nghe. Hiện tại nhớ tới đều cảm thấy bất khả tư nghị, hắn khi nào thì bắt đầu muốn đối Phượng Thần Anh – dốc bầu tâm sự? Đương nhiên thời điểm dốc bầu tâm sự đồng thời cũng muốn biết chuyện về Phượng Thần Anh, hắn rất ngạc nhiên Phượng Thần Anh đến tột cùng là như thế nào dưỡng thành tính cách như vậy. Liền giống như người nhân cách phân liệt, đối với hắn nhu tình như nước, đối với những người khác lại..... Nhớ tới ngày đó ở quán nhỏ, Phượng Thần Anh vừa ra tay liền giết người, làm cho Đường Phi không khỏi mặt nhẵn mày nhừ. Không chỉ hôm đó, còn có lúc trước gặp được thích khách, còn có Thừa vương, còn có lần trước hắn trúng độc, sau vài người Phượng Tê Các biến mất bí ẩn. Phượng Thần Anh người này, tựa hồ thực thích giết chóc, càng là cảnh tượng huyết tinh tàn nhẫn, hắn tựa hồ lại càng – hưng phấn.....

Đường Phi trừu trừu khoe miệng, hắn sẽ không nên yêu thương một tên biến thái đi? Không được, tìm một ngày cùng Phượng Thần Anh nói về chuyện tình trước đây của hắn.

Ngay tại Đường Phi miên man suy nghĩ, Hà Tịch đã đến.

Mặt mang mỉm cười ngồi ở đối diện Đường Phi, Hà Tịch thần nhiên nói: “Suy nghĩ cái gì? Mặt nhăn đến có thể kẹp chết ruồi bọ.”

Đường Phi sững sờ: “Đến rồi?” Tiếp theo cười cười nói: “Không có gì, suy nghĩ như thế nào giải thích với người, vì cái gì nói phải rời khỏi lại trở về.”

Hà Tịch ngẩng đầu cùng Đường Phi đối diện, trên mặt điềm đạm cười như trước, ngữ khí cũng thực sắc bén: “Người quả thật thiếu ta một lời giải thích.” Vì cái gì mỗi ngày thể nói phải rời khỏi Phượng Thần Anh, nói phải đi, lại ở lại?

Đường Phi cũng sững sờ, hắn không thể tưởng được Hà Tịch luôn luôn ôn nhu như nhiên cũng sẽ có thời điểm sắc bén như này.

“Ta.....” Đường Phi dừng một chút, thùy hạ mặt mày, qua một hồi lâu mới nói: “Bởi vì khi đó ta ở nơi này không có bất luận vướng bận gì, một lòng thâm nghĩ trở lại địa phương của mình. Nhưng sau lại.....” Đường Phi ngừng, ngẩng đầu bình tĩnh nhìn Hà Tịch, nói: “Người biết không? Ngày đó khi người ở Phương Hoa Lâu đi ra, ta nhìn thấy người.”

Hà Tịch chấn động: “Ngày đó, người nhìn thấy ta?”

“Phải, ở trong xe ngựa.” Đường Phi cười cười: “Lúc ấy hắn cũng ở bên cạnh. Ngày đó ta thật sự phải rời khỏi, hắn tự mình đưa ta rời đi. Hắn đưa ta đến một chỗ, chỉ cần đến nơi đó, ta có thể trở lại chỗ của mình. Thời điểm ta xoay lưng về phía hắn, kỳ thật rất hy vọng hắn có thể nói một câu giữ lại ta. Đáng tiếc, hắn không có.” Người kia vẫn nói sẽ không cho phép hắn rời đi, hôm đó lại một câu cũng chưa nói, liền như vậy nhìn theo bóng dáng hắn. “Hắn thường thường sẽ ở thời điểm ta về trễ, thấp sáng đèn lồng hầu ở cửa chờ ta, ta vừa nhắc đầu tổng có thể nhìn thấy luồng chúc quang ấm áp. Cảm giác được người khác chờ đợi thật sự rất ấm lòng. Trong một chỗ ta rời đi mới nhớ tới, như vậy người vẫn thường chờ đợi ta thì sao? Trong lòng hắn lại là cảm giác như thế nào? Cho nên ta quay người, trở về tìm hắn, hắn còn đứng ở tại chỗ, động cũng không động qua. Cho dù ánh mắt hắn cái gì đều không nhìn thấy, lại vẫn thực cố chấp nhìn theo phương hướng ta rời đi. Thời điểm đó ta mới biết được, người chờ đợi kia thống khổ nhất.”

Hà Tịch sắc mặt có chút trắng bệch, giấu ở ống tay áo nắm chặt thành quyền, trong lòng cười lạnh, nhìn không thấy? Phượng Thần Anh nhìn không thấy? Cố gắng điều chỉnh hô hấp của mình, đợi cảm xúc vững vàng, sau Hà Tịch mới lãnh thanh nói: “Cho nên người trở lại? Bởi vì đồng tình hắn? Cảm thấy áy náy? Hay là bởi vì thương hại hắn?” Hắn không thể không thừa nhận, Phượng Thần Anh chiều này lấy lui làm tiến, lấy nhu thắng cương, thực là dùng phi thường tốt. Ít nhất Đường Phi đã bị lừa, không phải sao?

“Không.” Đường Phi thần nhiên nói, Hà Tịch mạnh ngẩng đầu nhìn Đường Phi, không? không cái gì ?

“Không phải thương hại, cũng không phải đồng tình, lại càng không có áy náy.” Đường Phi cười, cười thản nhiên, cũng thoải mái: “Ta thích hấn. Có lẽ nếu không trở về địa phương thuộc về mình, trong lòng sẽ có tiếc nuối, sẽ có tưởng niệm. Nhưng nếu ta thật sự bỏ đi, thật sự rời đi Phượng Thần Anh, ta nghĩ ta đời này đều sống trong thống khổ. Rời đi, đó là – vĩnh bất tương phùng. Cho nên, ta ở lại.”

Ta thích hấn, thích hấn, thích..... Hà Tịch cảm thấy một mảnh bi thương, hấn muốn khóc, nhưng khóe miệng lại câu ra một chút điềm đạm cười. Hấn từng hỏi qua Đường Phi có nguyện ý hay không vì hấn mà lưu lại, Đường Phi cự tuyệt. Nhưng mà nay, hấn nguyện ý vì Phượng Thần Anh lưu lại.

“Người đã suy nghĩ kỹ chưa? Lưu lại, người như thế nào có thể trốn tránh, người và ta vốn là địch.” Hà Tịch vừa nhìn Đường Phi vừa nói. Còn có chính do Tần Diệp Minh trúng độc, các vương hầu bắt đầu theo thời cơ mà động, trận chiến tranh giành đoạt vị hết sức căng thẳng, nhưng cái này hấn cũng không nghĩ nói cho Đường Phi.

“Hà Tịch, ta vĩnh viễn sẽ không đem người làm thành địch nhân của ta, người là bằng hữu, là bằng hữu duy nhất.” Đường Phi cũng nhìn Hà Tịch nói, hấn biết Hà Tịch trong lòng suy nghĩ cái gì. Nếu đổi làm những người khác, Đường Phi có thể khinh thường thậm chí thật sự cùng kẻ đó phản bội, nhưng người này là Hà Tịch, hấn làm không được, lại càng không muốn làm như vậy. “Còn nhớ rõ ta đã nói muốn cùng người hồi gia hương nhìn một cái sao? Ước định này, vĩnh viễn hữu hiệu.”

Hà Tịch ánh mắt có chút sấp đau, đem nước mắt cố nén trở về, Hà Tịch thật mạnh gật gật đầu, nói: “Ân, vĩnh viễn hữu hiệu!”

Ngay tại một bàn ở phía sau Đường Phi, một trung niên nam tử áo trắng đưa lưng về phía bọn họ, nâng chén lên uống trà, bồi khẩu rộng thùng thình che dấu miệng hấn đang mỉm cười.

Đứa con dâu này của hấn, tựa hồ thực không tồi a!

72. Chương 72: Nhu Tình

“Đã trở lại?” Đường Phi vừa mới vào cửa, liền nhìn thấy Phượng Thần Anh ngồi ở đại sảnh, trong tay còn bưng một ly trà.

“Ân, người như thế nào một mình? Thiết tổng quản đâu?” Đường Phi cau mày tiến lên, mở lấy chén trà trong tay Phượng Thần Anh đặt lên bàn, xúc quan nóng bỏng. “Ai cho người rót trà? Lỡ phỏng thì làm sao bây giờ?”

“Không có việc gì, Thiết Hoán có việc phải làm, trà này cũng là vừa lấy tới tay. Ta nghĩ muốn ngồi một mình cho nên kêu hạ nhân lui xuống, không cần lo lắng, ta chỉ là ánh mắt không tiện, cũng không phải tay chân tàn phế.” Phượng Thần Anh nắm tay Đường Phi nói.

Ưu nhi cùng Mặc Trúc đi theo Đường Phi vào liếc nhau, thực ăn ý lui xuống.

“Về sau vẫn là cho Mặc Trúc đi theo người đi, ta bên người có Ưu nhi là đủ.” Đường Phi nắm Phượng Thần Anh đứng dậy, một bên hướng Diên Phi viện vừa đi vừa nói.

“Thật sự không cần.” Phượng Thần Anh tránh mở khỏi tay Đường Phi, sửa lại thành nắm thắt lưng hấn, nói: “Người không thích bị người trói buộc, cho nên ta không hạn chế tự do của người. Nhưng bên ngoài tóm lại là không an toàn, nhiều người đi theo bên cạnh người, tâm của ta liền yên ổn một chút.”

Đường Phi cước bộ ngừng lại. Cảm giác được Đường Phi nháy mắt thân thể căng thẳng, Phượng Thần Anh nghi hoặc hỏi: “Làm sao vậy?”

“Thần Anh, người thành thật nói cho ta biết đi, các người cùng Tần Nghị có phải hay không đã muốn hoàn toàn quyết liệt?” Đường Phi cúi đầu trầm giọng hỏi. Hà Tịch nói cho hấn Tần Diệp Minh không phải sinh

bệnh đơn giản như vậy, Tần Nghị hoài nghi có người hạ độc, nhưng lại hoàn toàn không tra ra Tần Diệp Minh có dấu hiệu trúng độc. Chiều theo như vậy, là Phượng Thần Anh bọn họ đã bắt đầu động thủ đi? Nhưng mà cho dù Tần Diệp Minh thật sự băng hà thì đã sao? Tần Nghị vẫn là thái tử, ngôi vị hoàng đế này đương nhiên thuộc về hắn, hắn không tin Tần Nhan sẽ ngốc đến mức thật sự phát động chính biến đoạt vị, nếu thế xem như cho hắn được thiên hạ thì thế nào, không chiếm được dân tâm, ngôi vị hoàng đế căn bản hắn ngồi không ổn!

Phượng Thần Anh trầm mặc một trận, ôm Đường Phi nắm thật chặt, sau đó buông lỏng nói: “Hà Tịch đối với người nói gì đó?”

“Chưa nói cái gì, đây chỉ là suy đoán của ta.” Đường Phi nói: “Người hỏi như vậy, có phải hay không chứng minh ta nói đúng rồi?”

“Phải, Đường Phi, ta không muốn lừa người, cho nên người hỏi ta sẽ thành thành thật thật toàn bộ nói cho người.” Phượng Thần Anh dùng cặp ánh mắt không có tiêu cự nhìn chằm chằm Đường Phi, trầm giọng nói: “Như vậy ta cũng hỏi người một vấn đề, người cũng phải thành thành thật thật trả lời ta.”

Đường Phi cũng nhìn Phượng Thần Anh nói: “Người hỏi.”

“Trận chiến sự này không thể tránh khỏi, một khi khai chiến, ta hỏi người, nếu Hà Tịch muốn mạng của ta, người sẽ vì ta mà giết hắn sao?”

Đường Phi chần động, nhìn Phượng Thần Anh lại nói không ra lời.

Không nhận được trả lời thuyết phục, Phượng Thần Anh cười tự giễu, xem ra hắn thật sự xem nhẹ địa vị Hà Tịch ở trong lòng Đường Phi. Làm một lần hít sâu, Phượng Thần Anh đem thất vọng cùng cảm xúc muốn bạo ngược trong lòng áp chế đi, sáp thành nói: “Ta hiểu được. Hôm nay người cũng mệt mỏi, về phòng trước nghỉ ngơi một chút đi, thời điểm cơm chiều sẽ bảo hạ nhân đến gọi người.” Dứt lời, Phượng Thần Anh xoay người muốn đi, hắn sợ nếu không đi sẽ nhịn không được thương tổn Đường Phi!

“Đợi đã!”

Thanh âm thoảng bỗng rồi làm cho Phượng Thần Anh cước bộ ngừng lại, ngay sau đó đã bị người từ sau lưng ôm chặt lấy.

“Người đang làm cái gì?!” Đường Phi ôm thắt lưng Phượng Thần Anh, ngữ khí có chút nghiêng răng nghiêng lợi: “Ta cái gì cũng còn chưa kịp nói, người muốn đi cái gì! Cáo kinh cho ai xem? A?!”

Phượng Thần Anh ánh mắt tối sầm lại, trong lòng lửa giận rít cuộc áp chế không được, mạnh mẽ xoay người bắt lấy Đường Phi, một phen đem người dựa lên trên cột đá ở hành lang gấp khúc, cúi đầu chuẩn xác không lầm lẫn cắn lên môi Đường Phi.

Kia thật là cắn! Đường Phi bị đau kêu rên, Phượng Thần Anh đem hắn giam cầm trong ngực, phía sau là cột đá lui không thể lui, phía trước lại là Phượng Thần Anh, cũng không chịu buông ra, Đường Phi ánh mắt mang lệ, chống đẩy phía sau bò lên cổ Phượng Thần Anh, đồng dạng kịch liệt hôn cắn đối phương.

Hà Tịch đối với hắn nói bọn họ vốn là địch, Phượng Thần Anh đối với hắn nói có nguyện ý hay không vì hắn giết Hà Tịch, đều đang ép hắn, một đám đều đang ép hắn! Vì cái gì sẽ không ngấm lại, hắn một người bị kẹt ở giữa có bao nhiêu khó chịu? Vì cái gì nhất định phải buộc hắn lựa chọn?! Người khác hắn có thể mặc kệ bọn họ chết sống, nhưng một kẻ là người yêu một kẻ là bạn thân, muốn hắn như thế nào chọn?! Những chuyện tranh quyền đoạt lợi căn bản cùng hắn không quan hệ, vì cái gì hai người cố tình đều phải đem hắn liên lụy vào!

Trong lòng càng ngày càng buồn khổ, Đường Phi bỗng nhiên phát ngao cắn môi dưới Phượng Thần Anh, bởi vì Đường Phi đón ý hòa theo mà Phượng Thần Anh động tác bắt đầu ôn nhu xuống nay bỗng chau mày, vị máu tanh trong miệng càng ngày càng nặng. Đường Phi chặn đứng đầu lưỡi Phượng Thần Anh, hung hăng ở trên đầu lưỡi hắn cắn một cái!

“Ngô!” Phượng Thần Anh đẩy ra Đường Phi, thống khổ che miệng lui về phía sau hai bước, buồn thanh nói: “Người mưu sát chồng a.....”

Đường Phi tựa vào cột đá kịch liệt thở phì phò, khoe miệng còn có một chút vết máu đỏ tươi, nâng tay một phen lau đi, từ khi chứng sợ huyết của hắn tới lên, thấy máu cũng không còn sợ nữa. Đường Phi lạnh lùng nói: “Người không phải muốn đáp án? Ta cho người đáp án. Phượng Thần Anh, ta sẽ không làm cho người khác có cơ hội tái thương tổn người, cho dù là Hà Tịch cũng không được. Nghe đây, có thể tổn thương người, giết người của người, chỉ có ta. Cho nên không cần hỏi lại ta vấn đề ngu xuẩn như vậy, nếu còn có lần sau, đầu lưỡi của người sẽ không chỉ rách da đơn giản như vậy.”

Hắn thê, tuyệt đối hắn thê (hắn trong hung hắn)! Phượng Thần Anh cười khổ lắc đầu, thụt đầu lưỡi nói: “Ta nhầm rồi còn không được sao? Người thiếu chút nữa cắn đứt đầu lưỡi của ta, xả giận hay chưa?” Từ khi hiểu chuyện tới nay, những kẻ thương tổn hắn không còn một người có thể sống, nhưng Đường Phi cố tình làm vậy cứ nhiên làm cho hắn tức giận một chút cũng không có, thậm chí còn thật cao hứng muốn cho Đường Phi tái ngoan độc thêm một chút. Không xong, chẳng lẽ hắn là kẻ – biến thái?!

Đường Phi nhìn đến Phượng Thần Anh học đầu lưỡi, vẻ mặt thống khổ, trong lòng thật dễ chịu một chút. Nhưng sau nhìn thấy trên đầu lưỡi hắn có dấu răng rõ ràng cùng không ngừng chảy ra máu loãng lại bắt đầu đau lòng, hình như đã hơi mạnh miệng một chút.

“Sách, ta xem xem.” Đường Phi tiến lên phủng trụ mặt Phượng Thần Anh, Phượng Thần Anh học đầu lưỡi về mặt khổ tướng, vừa ý đã sớm mở miệng ra.

“Đau quá a.....” Phượng Thần Anh thuận thế ôm thắt lưng Đường Phi, một bên làm nũng vừa ăn đậu hủ.

Đường Phi nhú mày, dặt khéo miệng cười có chút tà khí, bỗng nhiên hé miệng để sát vào, đem đầu lưỡi bị thương của Phượng Thần Anh ngậm vào miệng, tìm địa phương chảy máu mềm nhẹ liếm lộng.

Phượng Thần Anh đầu tiên là sửng sốt, phản ứng lại thì đầu như “oanh” một cái, sau đó một tay siết chặt thắt lưng, một tay ngăn chặn gáy Đường Phi làm sâu sắc nụ hôn dị thường thấp nhiệt này.

“Uy, tay người đặt ở trên lưng thì tốt rồi, sao phải sờ đi xuống?” Đường Phi buông ra nhếch miệng hỏi, nhưng vừa mới nói dứt lại bị hôn trụ.

“Thử xem xúc cảm, thử xem xúc cảm.” Hoa Phượng Hoàng mơ hồ không rõ nói.

“Sắp ăn cơm, thời gian không đủ – ân, dừng lại.....” Đường Phi có chút hối hận đã chọc lên dục hỏa, bắt đầu từ chối.

“Trước đó làm một chút vận động, khẩu vị càng khai.” Phượng Thần Anh bắt đầu cởi bỏ đai lưng Đường Phi, miệng đã chuyển đến tấn công vùng cổ.

“Nơi này vẫn là trên hành lang! Người muốn trình diễn một màn xuân cung đồ sống động cấp bọn hạ nhân thưởng thức?!” Đường Phi ra sức đẩy, hung tận bóp vai Phượng Thần Anh đã muốn thú hóa.

“..... Trở về phòng!” Người nào đó quyết định thật nhanh, một phen ôm lấy Đường Phi.

“Người nhìn thấy?” Đường Phi nghi hoặc

“Phượng Tê Các là một tay ta kiến tạo, cho dù nhắm mắt lại cũng có thể đi!” Dứt lời, Phượng Thần Anh thật sự nhắm hai mắt lại, an toàn không lầm đem Đường Phi ôm trở về phòng đưa lên giường.....

Thiết Hoán ở một góc trên hành lang gấp khúc nhìn nhìn mặt báo trong tay, trên mặt một trận hồng một trận xanh, thời điểm Phượng Thần Anh cùng Đường Phi bắt đầu khởi tranh chấp, hắn đã ở đó, nguyên bản nghĩ đợi Phượng Thần Anh đem người trấn an hảo mới bước ra, nhưng ai biết..... Bỏ đi, Thiết Hoán đem mặt báo thu hồi trong lòng, xem thiếu chủ bộ dáng hiện tại cũng vô tâm để ý tới chuyện này, chờ hắn, khụ khụ, xong việc mới quay lại báo cáo.

Hiền vương phủ.

Tần Nhan hồng Chân Châu Nhingử xong, mới trở lại thư phòng mình. Chân Châu Nhi đã mang thai ba tháng, Tần Nhan thể nhưng không có một chút vui sướng sắp làm phụ thân. Hắn căn bản không thích Chân Châu Nhi, nếu không phải bởi vì Chân Nhung trên tay nắm binh quyền, hắn sẽ không thú nàng!

Tần Nhan nắm chặt quyền, hung hăng nện xuống án thư. Nếu hắn không cưới Chân Châu Nhi, Thần Anh có phải hay không sẽ không thay lòng đổi dạ? Hắn yêu Phượng Thần Anh, hắn hiện tại thậm chí hối hận

năm đó vì cái gì muốn cự tuyệt Phượng Thần Anh cầu hoan, thế cho nên hiện tại y đối với hắn trở nên không để ý. Nếu lúc trước hắn làm cho Phượng Thần Anh bế hắn, cái gì Phượng Lâmkia căn bản là không có khả năng thừa nước đục thả câu! Vì cái gì Thần Anh gạt hắn nói đã đem Phượng Lâmbiếm làm hạ nhânmã phòng? Vì cái gì?! Mỗi khi nghĩ đến Phượng Thần Anh lừa gạt hắn, tâm hắn liền đau như đao cắt!

Phượng Lâmkia thực trọng yếu như vậy ? Đáng giá vì hắn mà lừa gạt chính mình ?

Còn có Phượng Linh phù, Thần Anh nói hắn không thích hợp, rõ ràng lúc trước đã quyết định tốt sự tình, hiện tại mới đến nói không thích hợp? Hay là nói Thần Anh muốn tự mình suất lĩnh Phượng Linh quân ?

Tần Nhan lại nhìn hộp gấmtrên bàn, bên trong là chiếu thư. Chiếu thư giả. Phụ hoàng đã lâm vào hôn mê nghiêm trọng, nếu muốn tỉnh lại chỉ sợ sẽ rất khó, hiện tại canh giữ ở bên cạnhphụ hoàng đều là người của hắn. Muốn giả dối kiến tạo một lần phụ hoàng “thanh tỉnh” sau đó lập chiếu thư không khó, Thần Anh muốn hắn mau ly khai Miên Cẩmtrở về đất phong, vì làm cho thời điểm phụ hoàng lập “chiếu thư”,bản thân không ở bên người, sẽ không khiến bất luận kẻ nào hoài nghi việc phụ hoàng đem ngôi vị hoàng đế truyền cho hắn.

Rất nhanh, Tần Nhan xoa xoa hộp gấm kia, đợi phụ hoàng băng hà, hắn có thể đi lên ngôi vị hoàng đế, đến lúc đó thiên hạnày, còn có Thần Anh, đều thuộc về hắn!

Bất quá, Tần Nhan trong mắt hàn quang chợt lóe, trước đó hắn nhất định phải đem Phượng Lâm tiện nhân kia giải quyết dứt điểm. Chỉ cần Phượng Lâmchết, hắn có tự tin có thể làm cho Phượng Thần Anh lại yêu thương hắn. Thứ thuộc về hắn,người khác tuyệt đối không thể giành!

Thái tử phủ.

Thuần Vu Quyết lần đầu tiên nhìn thấyTần Nghịđang sầu lo thật mạnh. Hai cặp mắt thâm quần tỏ rõ hắn đã thật lâu không có giấc ngủ tốt. Thuần Vu Quyết biết Tần Nghịđang lo lắng Tần Diệp Minh, Tần Diệp Minh hiện tại sinh tử chưa biết, mà theo nội thị theo bên người hắn nói, Tần Diệp Minhcả hai lần tỉnh lại kia đều nói không muốn gặp Tần Nghịđưa con bất hiếu này, còn nói đem chuyện trongtriều đình toàn quyền giao cho Tần Nhan xử lý. Mặc kệ lời này là thật hay giả, Tần Nghị hiện tại cả gặp mặt Tần Diệp Minh cũng đều khó, bởi vì trong tầm cung Tần Diệp Minh,từ thị vệ đến thái giám cùng cung nữ, đều đổi thành người củaTần Nhan. Thậm chí ngay cả hoàng hậu nương nương, một ngày cũng chỉ có thể đi gặp hắn một lần, một lần không thể vượt qua thời gianmột nén nhang. Bởi vì Thái y nói Hoàng Thượng cần tĩnh dưỡng, không được để quá nhiềungười qua quấy rầy.

Tần Nghị cũng không phải sợ hãi mình bị đoạt quyền mà phiền não, mà là thật sự lo lắng cho phụ thân. Thái y tra không được Tần Diệp Minh rốt cuộc là bệnh gì, cũng tra không được hắn có dấu hiệutrúng độc, chỉ nói hắn vẫn lâm vào hôn mê. Tần Nghị chỉ hy vọng Tần Nhan không cần hồ đồnhư vậy, làm ra một ít chuyện thiên địa bất dung.

“Bên kia có tin tức trở về, tỷ tỷ và tỷ phu biết Hoàng Thượng xảy ra chuyện, hỏi người có cần viện quân hay không.” Thuần Vu Quyết nói. Tần Nhan trong tay có nửa tấm hồ phù, Chân Nhung trong tay cũng có nửa tấm, cái này rõ ràng cấp Tần Nhan tay cầm hơn phân nửa quân độichủ lực Hoàng Diệp. Mà Tần Nghị trong tay chỉ có đội thân vệnăm vạn của mình, còn có mười vạn cấm vệ quân trong tay bản thân. Mà đám tướng lĩnh tay cầm trọng binh cố tình lại khéo đưa đẩy, đến bây giờ còn chưa chính thức tỏ thái độ đứng ở một bên nào. Bất quá may mắn Nghiêm tổng binhđóng quân ở Miên Cẩmđã lộ ra khẩu phong, tỏ vẻ nếu tương lai có cái gì cần, hắn nhất định sẽ trợ giúp thái tử một phen. Trong tay bọn họ bất quá có hơn mười vạn binh mã, lấy cái gì cùng người ta đấu? Huống chi còn một Phượng Thần Anh, Thuần Vu Quyết bắt đầu lo lắng, nếu không mượn dùng lực lượngLang Hiên, Tần Nghị muốn thắng, rất khó.

“Không cần.” Tần Nghị đề bút viết một phong thư, một bên dày đặc vừa nói: “Nói cho biểu ca, nếu thật sự chống đỡ không nổi, ta sẽ mở miệng cùng hắn mượn binh, trước lúc đó xin mời hắn không cần vọng động, ta có thể xử lý tốt.” Tần Nghị đem tín dày đặc viết xong, hô thanh: “Đồ.”

“Dạ, điện hạ.” Nam tử gọi là “Đồ” kia từ trong chỗ tối lách mình mà ra, quỳ gối trước mặtTần Nghị.

“Dem thư này mang đi, người biết nên đưa tới nơi nào.” Tần Nghị đứng dậy đem tín đưa cho Đồ.

Đồ hai tay tiếp nhận, dập đầu nói: “Dạ, thuộc hạ nhất định có thể đem thư giao tận nơi!”

“Đi thôi.”

“Thuộc hạ cáo lui !”

Thuần Vu Quyết nhíu mày nhìn Tần Nghị, nói: “Khó trách người bình tĩnh như vậy, nguyên lai người còn có chiêu bài phía sau.”

“Không phải chiêu bài phía sau.” Tần Nghị cười nhẹ, từ sau ôm Thuần Vu Quyết, đem cằm để ở trên vai hắn. Cơ hồ đem sức nặng toàn thân đặt ở trên vai đơn bạc của Thuần Vu Quyết, Thuần Vu Quyết cảm giác được hắn mềm mại, cũng không có tránh khai.

Tần Nghị vừa lòng cười cười, nói: “Chỉ là tìm một người thích hợp hỗ trợ mà thôi. Ta biết người muốn biết người kia là ai, ta sẽ nói cho người, đối với người ta không có bí mật.” Đón lấy, Tần Nghị để sát vào bên tai Thuần Vu Quyết, thấp giọng nói tên một người.

Thuần Vu Quyết trừng lớn mắt hạnh, không dám tin nói: “Nguyên lai, nguyên lai là như vậy.....” Khó trách lần đó hắn hỏi Lang Hiên có thể một đường thông suốt !

“Chuyện này không cần nói cho bất luận kẻ nào, bao gồm Hà Tịch.” Tần Nghị dặn dò. Thuần Vu Quyết gật đầu, hắn biết nên làm như thế nào.

“Hà Tịch hôm nay lại đi gặp Đường Phi.” Thuần Vu Quyết có chút lo lắng nói.

“Ta biết, dù sao trước khi xác định thân phận Hà Tịch, khiến cho hắn nghỉ ngơi một chút đi. Hiện tại Tần Nhan giấu đầu lòi đuôi còn chưa lộ ra, chúng ta cũng không cần bận rộn.” Tần Nghị nói, Hà Tịch sau khi trở về, cơ hồ không bước ra ngoài, hắn chính là đóng cửa nhốt mình, ai muốn tiếp xúc cũng không có biện pháp.

Thuần Vu Quyết buộc chặt khuôn mặt nhỏ nhắn lại trầm thêm vài phần, nếu Hà Tịch thật sự uy hiếp đến Tần Nghị, đến lúc đó hắn tuyệt đối sẽ không nương tay!

Phương Hoa Lâu.

“Thiết Viêm, Thần Anh tuyển được một người tốt lắm.” Tần Diệp cười thực vui vẻ, trong mắt tràn đầy vui mừng: “Nếu là hắn nói, hắn có thể ngăn cản Thần Anh làm chuyện điên rồ.”

Thiết Viêm nhìn thoáng qua Tần Diệp lạc quan quá mức, nhắc nhở nói: “Chủ nhân, vị trong cung kia, bây giờ sinh tử còn chưa biết.”

“A ?” Tần Diệp sửng sốt, trên mặt tươi cười lại bị buồn rầu cùng đau lòng thay thế, nói: “Thần Anh, rõ ràng biết rõ hắn là của ta..... Lại vẫn hạ thủ, hắn liền thật sự như thế hận ta?”

“Chủ nhân,” Thiết Viêm xem Tần Diệp có khuynh hướng tự ghét, nhanh chóng nói: “Độc không nhất định là thiếu chủ hạ, ngài đã quên? Thiếu chủ căn bản không thể trực tiếp tiếp xúc vị kia, người hạ độc sẽ không phải thiếu chủ.” Nhiều nhất chỉ là hiềm kị.

Tần Diệp vẻ mặt tự trách, nói: “Đều do ta, đem Thần Anh dạy thành như vậy, nếu Hoa nhi tính, nhất định hận chết ta.”

“Chủ nhân, hiện tại không phải thời điểm nói chuyện này. Hiện tại tối trọng yếu là tiền cung, xem xét tình huống người đó. Có lẽ còn có biện pháp.” Thiết Viêm thần nhiên nói.

“Người nói đúng, hơn nữa ta cũng nên tiền cung nhìn hắn một lần.” Tần Diệp nhẹ giọng thở dài, hắn nghĩ đến cuộc đời này sẽ không bao giờ bước vào tòa nhà giam hoa lệ kia nữa, không thể tưởng được nay phải trở về. Đều do Thần Anh, từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ làm cho hắn bớt lo.“Đêm mai, người đi cùng ta.”

“Dạ, chủ nhân.” Thiết Viêm nhẹ giọng đáp, kỳ thật trong lòng hắn cũng có chút không yên, năm đó mang theo thê nhi đi theo chủ nhân rời khỏi Miên Cẩm, rồi đi Hoàng Diệp, hai mươi mấy năm trôi qua, hắn không phải không tưởng niệm cố thổ, chỉ là..... Thiết Viêm nhìn thoáng qua Tần Diệp lâm vào sâu tư, nhẹ giọng thở dài, lặng lẽ rời khỏi cửa phòng.

Đường Phi từ trong bể đi ra, trên thân chỉ dùng một kiện bố khăn màu trắng che trụ. Bước ngang qua một tấm gương đồng to lớn, Đường Phi theo bản năng nhìn một chút. Nhất thời ngây ngẩn cả người.

Kinh ngạc vươn tay, chạm đến ảnh phản chiếu trong kính, rõ ràng khuôn mặt thanh tú, Đường Phi vừa xa lạ vừa quen thuộc. Đây là hắn, cũng không phải hắn..... Đi vào nơi này bất quá hơn một năm, hắn thế nhưng đã có điểm quên bản thân lúc trước là bộ dáng gì.

“Đường Phi?” Phương Thần Anh theo sau đi ra không thấy Đường Phi, phát hiện hắn ở trước tấm gương to ngẩn người, Đường Phi là làm sao vậy? Dựa vào cảm giác tìm kiếm hơi thở Đường Phi tiến lên, Phương Thần Anh ôm trụ lấy hắn.

“Làm sao vậy? Khiến cho ta tìm thật vất vả.” Phương Thần Anh khinh xúc vành tai Đường Phi nói giọng khàn khàn, hai mắt giống như không có tiêu cự lại gắt gao nhìn chăm chăm bờ ngực gầy gò rắn chắc phản chiếu trong kính tràn đầy xanh tím hôn ngân.

“A, thật có lỗi.” Đường Phi có chút tự trách, hắn đã quên Phương Thần Anh nhìn không thấy, may mắn hắn không có trượt té ở trong bồn tắm.

“Đến tốt cùng làm sao vậy? Chẳng lẽ cơn tức của ngươi còn chưa tiêu? Ân?” Phương Thần Anh chôn đầu vào dưới cằm và cổ của Đường Phi nói: “Vẫn là nói ngươi trách ta quá – dùng sức? Lần sau, lần sau ta sẽ ôn nhu.”

Đường Phi đỏ khốc đỏ cười lắc đầu, nói: “Ngươi nghĩ đến đâu vậy? Ta đang nhìn chính mình.”

“Nhìn chính ngươi?” Phương Thần Anh sửng sốt, có ý tứ gì?

“Ta bất quá chỉ ở trong này có một năm, thế nhưng sắp đem bộ dáng trước đây quên hết, hiện tại cũng chỉ có thể mơ mơ hồ hồ nhớ rõ một hình dáng đại khái.” Đường Phi lại ngẩng đầu nhìn bản thân trong kính, thanh âm có chút mờ mịt: “Ngươi nói, qua thêm vài năm nữa, ta không phải cũng quên luôn chính mình là ai, có phải hay không sẽ đem những người cùng chuyện trước kia quên sạch sẽ sao?”

“Phi nhi, ngươi hối hận đã lưu lại sao?” Phương Thần Anh bỗng đứng buộc chặt ở bên hông Đường Phi, trầm giọng nói.

“Đương nhiên không phải, ta Đường Phi làm việc chưa từng có hối hận qua. Nếu ta lưu lại, sẽ không hối hận.” Đường Phi xoay người ôm lấy người nháy mắt trở nên bất an: “Ta chỉ đang nghĩ, nguyên lai ta đối thế giới kia, cũng không phải quá chấp nhất. Tuy rằng sẽ hoài niệm, cũng không còn muốn trở về.” Bởi vì nơi này, có người mà thế giới kia không thể thay thế, một người độc nhất vô nhị.

“Ta sợ, ngươi sẽ cảm thấy ta không xứng với ngươi. Dù sao, ta hiện tại chỉ là kẻ mù.....” Phương Thần Anh thanh âm cô đơn nói.

“Ngươi đang loạn tưởng cái gì?” Đường Phi vuốt một chút lưng Phương Thần Anh, ôm hắn nói: “Mù thì thế nào? Ngươi vẫn là Các chủ thiên hạ đệ nhất Phương Tê Các, là người dù cho đã chết cũng khiến kẻ khác kiêng kị ba phần. Ngươi nói, thân phận như vậy còn không xứng với ta sao?”

“Xứng đôi, trong thiên hạ chỉ có ta mới xứng đôi với ngươi, cũng chỉ có ngươi mới xứng với ta.” Phương Thần Anh thần nhiên cười nói, Đường Phi đang ôm hắn không có thấy cặp ánh mắt nguyên bản âm đạm không ánh sáng kia, bỗng nhiên xẹt qua một tia ánh sáng nhạt.

“Ngươi nếu thích miên man suy nghĩ như vậy, không bằng chúng ta lại đến một lần?” Đường Phi bỗng nhiên gọi lên khoe miệng nói: “Lần này ta tuyệt đối muốn đem ngươi áp xuống!”

“Cáp!” Phương Thần Anh một phen kéo bố khăn vây quanh ở bên hông hai người, áp lên hung hăng hôn Đường Phi một ngụm, nói: “Đừng cho ta là kẻ mù có thể khi dễ, ai áp ai còn chưa nhất định đâu!”

“Phương Thần Anh, dùng nội lực là phạm quy!”

“Phạm quy thì phạm quy, ta cho tới bây giờ cũng chưa nói qua chính mình là quân tử a!”

“A ~ ân! Ngươi, mẹ nó, điểm nhẹ!”

“Hảo hảo hảo, lần này ta sẽ ôn nhu.”

“.....”

“Thoải mái không? Đủ ôn nhu chưa?”

“..... Người, mẹ nó, dùng sức điểm cho ta a! Chưa ăn cơm à! Không được, để ta đến!”

“.....”

“..... A ! ân ! Người, người cái a, hỗn đần! a ~”

“Hừ ~ không cần nói, chỉ cần kêu là có thể .”

Đêm, còn rất dài.

73. Chương 73: Mật Ngọt

Hoàng cung, Ương Hoa điện.

Bởi vì Tần Diệp Minh bệnh nặng, ngoài Ương Hoa điện cơ hồ là trọng binh canh gác, năm bước một người, mười bước một đội, canh phòng nghiêm ngặt chặt chẽ. Ương Hoa điện mỗi đêm đều có mười tên thái giám cung nữ cùng hai gã Thái y gác đêm, để ngừa Hoàng Thượng bỗng nhiên bệnh tình chuyển biến xấu. Trong điện đồng dạng có mười tên thái giám cùng cung nữ tùy thời hầu hạ. Nhưng duy độc trong phòng ngủ chỉ có hai nhân thủ, một là nội thị bên người Tần Diệp Minh, đồng thời cũng là thái giám tổng quản Ôn công công. Lúc trước hần hầu hạ tiên đế , từ khi tiên đế băng hà, sau hần trở thành nội thị thái giám của Tần Diệp Minh, đến bây giờ đã có hai mươi mấy năm. Một gã còn lại là tiểu thái giám bên người Ôn công công, Tiểu Lâm Tử, giờ phút này hần đang ngồi trên ghế ngủ gà ngủ gật. Ôn công công nhìn hần một cái, cũng không có đánh thức hần, tự mình lấy một bồn nước ấm cấp Hoàng Thượng lau mặt.

Hần đi theo hai triều hoàng đế đã có hơn phân nửa đời, nay Hoàng Thượng hôn mê bất tỉnh, nói trong lòng không nóng nảy, không đau lòng là giả . Bất quá hần không thể lộ ra một chút bối rối, muốn bảo trụ mệnh Hoàng Thượng, muốn bảo trụ mạng già của mình, hần chỉ có thể ngoan ngoãn nghe Hiền vương phân phó cùng an bài. Hiện tại Ương Hoa điện đã không còn thuộc về Hoàng Thượng, nơi này trừ bỏ chính mình cùng Tiểu Lâm Tử, đều là người Hiền vương phái đến. Hần là lão nhân trong cung, có cái gì mà không thấy qua, cái gì không trải qua? Chuyện giết cha, hành thích vua như vậy cũng không hiếm thấy? Hần hiện tại có thể làm, chính là nghe lời một chút, không cần làm mấy thứ dư thừa, càng không cần nói những lời thừa thãi. Chỉ cần đem sự tình đều đặn nhện xuống, đợi Hiền vương đi lên ngôi vị hoàng đế, tuyên bố Hoàng Thượng trở thành thái hoàng, hần lại có thể đi theo bên người Tần Diệp Minh, hầu hạ hần sống nốt quãng đời còn lại. Chỉ là, hần phải thực xin lỗi tiên đế, thực xin lỗi thái tử điện hạ rồi.

Nhớ tới đây, Ôn công công cảm thấy bị thương, một hàng lão lệ cứ như vậy hạ xuống. Nếu, nếu như là “y” có mặt, thì tốt rồi.....

“Băng” một tiếng rất nhỏ trầm đục bừng tỉnh Ôn công công đang chìm đắm thương tâm, nếu không ở bên trong thất, những người khác tuyệt đối nghe không được điểm động tĩnh này. Ôn công công nhanh chóng lau khô nước mắt xoay người nhìn, liền thấy Tiểu Lâm Tử nguyên bản đang ngủ gà ngủ gật đã hoàn toàn ngã xuống!

A ! Có thích khách ! Ôn công công kinh hoảng đứng lên che ở bên người Tần Diệp Minh, vừa muốn kêu to, một bóng người lách mình tiến lên, xuất thủ như điện điểm á huyệt hần.

Ôn công công miệng mở lớn nhưng không thể động đậy, ánh mắt lại trừng lớn như miệng chuông đồng, trong mắt tràn đầy không thể tin cùng kinh hãi.

“Ôn công công, biệt lai vô dạng.” Trước mắt nam tử mặc một thân hắc y, khoanh tay đứng nhìn Ôn công công thần nhiên cười.

Thanh âm ôn nhu, khuôn mặt tuấn dật nho nhã, chỗ khóe mắt rất nhỏ lộ ra vết tích năm tháng phong sương để lại. Tuy rằng đi qua ba mươi năm, nhưng Ôn công công không bao giờ quên hẳn!

Điện hạ! Ôn công công nhìn người trước mắt, lão lệ tung hoành, miệng mở ra khép lại như muốn nói nói, lại bởi vì bị điểm á huyết nên cái gì cũng không nói được.

“Ôn công công không cần lên tiếng, ta hiện tại sẽ giải huyết đạo của ngươi.” Dứt lời, hắc y nam tử liền giải huyết đạo cho Ôn công công.

Ôn công công một hơi thở ra, vỗ về ngực mạnh mẽ hô hấp mấy khẩu không khí, sau đó “Bùm” một tiếng thẳng tắp quỳ gối trước mặt người nọ, nghẹn ngào thấp giọng kêu lên: “Thái tử điện hạ!”

Người nọ tao nhã cười, tiến lên nâng dậy Ôn công công, nói: “Ta đã sớm không phải cái gì thái tử nữa rồi. Hiện tại ta, chỉ là một người tên là Tần Diệp, bình dân chúng, bình thường đến không thể bình thường hơn.” Người này, chính là Tần Diệp! Thân phận chân chính là thân đại ca của Tần Diệp Minh, là thái tử gia năm đó của Hoàng Diệp! Năm xưa hẳn muốn mỹ nhân không cần giang sơn, từ bỏ thái tử vị mang theo người yêu đi xa thiên nhai. Mà tiên đế trong cơn bi phẫn đem Tần Diệp gạch tên khỏi tông tịch, cũng nghiêm cấm bất luận kẻ nào đàm luận chuyện này, nếu có ai vi phạm, sẽ xem như nghịch tặc mà xử lý! Bất quá năm đó tiên đế trừ bỏ loại tên của Tần Diệp ra khỏi tông tịch, cũng không có thuyết minh là nguyên nhân gì, hơn nữa lệnh nghiêm cấm đã ban ra, căn bản không có người dám đề cập tới nó. Hai chữ “Tần Diệp”, đã trở thành cấm kỵ trong Hoàng Diệp. Cho nên thậm chí ngay cả Tần Nghịch cùng vài hoàng tử khác, cũng không biết chính mình thế nhưng còn có một thân bá phụ sống trên nhân thế, Tần Diệp Minh đối với chuyện này lại miệng kín như bưng. Bởi vì luận tư chất hay bối cảnh, năm đó nếu không phải Tần Diệp muốn mỹ nhân không thích giang sơn, như vậy hôm nay người ngồi trên long ỷ, sẽ không phải Tần Diệp Minh. Hoàng gia kiêng kỵ nhất, chính là chuyện năm đó.

“Không!” Ôn công công chịu đựng trong lòng bi thương, cố chấp nói: “Ngài chính là thái tử điện hạ! Ngài vĩnh viễn đều là thái tử điện hạ Hoàng Diệp trong ta!” Năm đó tiên đế tuy rằng loại bỏ tên cùng tông tịch của Tần Diệp, nhưng chưa hề hạ chỉ phế truất thái tử vị. Hơn nữa năm đó thời điểm Tần Diệp rời đi Hoàng Diệp, tiên đế cho hẳn vài thứ, vài thứ này đủ để cho Tần Diệp thay đổi triều đại! Nếu, nếu thái tử điện hạ đã trở về, như vậy hẳn sẽ không cần sợ Hiền vương! Mà Hoàng Thượng cũng có thể cứu!

Nhìn ra tâm tư Ôn công công, Tần Diệp cười nhẹ, không tiếp tục thảo luận đề tài này. Hẳn năm đó có thể bỏ mặc hết thảy rời đi, chính là đổi cái gọi “Ngôi vị hoàng đế”, cái gọi “Thiên hạ giang sơn” không hề hứng thú, mấy thứ này ở trong mắt hẳn xem ra, còn thua xa một tươi cười trân quý của Hoa nhi.

“Hoàng Thượng tình huống như thế nào?” Tần Diệp chuyển đề tài.

“Ai!” Ôn công công nhớ tới Hoàng Thượng, nước mắt liền muốn rơi xuống: “Hoàng Thượng đến bây giờ còn chưa có dấu hiệu tỉnh lại, Thái y căn bản nhìn không ra Hoàng Thượng bị bệnh gì!”

“Ta đến xem.” Tần Diệp nói xong, lướt qua Ôn công công đi đến long sán rộng thùng thình hoa lệ. Tần Diệp Minh sắc mặt tái nhợt, thân sắc cũng cực đậm, hô hấp tuy rằng vững vàng cũng rất mỏng manh. Xem mặt sắc không giống như là trúng độc, ngược lại càng giống đang ngủ. Tần Diệp mang theo nghi hoặc cấp Tần Diệp Minh bắt mạch, sau một lúc thì biến sắc, vòng qua đầu Tần Diệp Minh nhìn nhìn phía sau cổ hẳn, quả nhiên! Tần Diệp giúp Tần Diệp Minh đắp hảo chẩn, quay đầu nghiêm túc nhìn Ôn công công.

“Điện hạ, rốt cuộc làm sao vậy? Ngài trăm ngàn lần đừng dọa lão nô a!” Ôn công công run run thanh âm nói.

“Hoàng Thượng bình thường thích ăn cái gì?” Tần Diệp không có trực tiếp trả lời, mà là hỏi ngược lại.

“Ăn cái gì?” Ôn công công sửng sốt, vì cái gì hỏi vấn đề này? Nhưng nhìn đến Tần Diệp sắc mặt liền nghiêm túc hỏi ngược lại: “Hoàng Thượng thích thức ăn nhẹ, đồ ngự phòng đưa tới đều là chúng nô tài tự mình thử trước, xác nhận không ngại sau mới có thể cấp cho Hoàng Thượng. Đây, cái này sẽ không phải là hạ độc đi? Nhưng Thái y như thế nào không kiểm tra được?”

“Trừ bỏ mấy thứ này? Tỷ như những cái không cần thử độc.” Tần Diệp lại hỏi, độc này không có khả năng hạ trong thức ăn bình thường, tuy rằng độc dược mãnh tính, nhưng Ôn công công thử thức ăn đều vô sự, như vậy nhất định là ở trong thứ khác, một loại không cần thái giám thử trước.

Không cần thử độc? Ôn công công nhú mảy: “Cái này, Hoàng Thượng bình thường về phương diện cơm nước, nô tài đều đã tự mình thử độc, những thứ không cần thử độc gì đó, giống như thật sự không có.....”

“Không có?” Tần Diệp nghi hoặc, Tần Diệp Minh trúng độc là một loại độc vật thực hiếm có – Trầm Mộng. Loại độc này ngoại hình như trân châu mượt mà, ánh sáng màu hồng nhuận, hương vị lại thanh diễm ngon miệng. Thứ này nếu ăn một lần thì thật ra không có gì, chẳng những vô sự còn có thể có trợ giúp giấc ngủ, nhưng nếu ăn nhiều hơn, đặc biệt dùng lâu dài sẽ tự thành kịch độc giết người. Người trúng độc hoàn toàn không có bất luận cảm giác, đại phu bình thường lại tra không ra nữa điểm dấu vết để lại. Lâu dài dùng “Trầm Mộng” cơ thể sẽ thường thường cảm thấy mệt mỏi buồn ngủ, đến sau đoạn hậu kỳ dần xuất hiện tình trạng đau đầu, cuối cùng liền như Tần Diệp Minh hiện tại vậy, ngủ say bất tỉnh, trong vòng một tháng nếu không có phương pháp, sẽ chết đi trong khi ngủ. Nhưng mà: “Trầm Mộng” loại này quả thực chỉ có Quý Tà mới có, hơn nữa sản lượng cũng rất thưa thớt, Quý Tà quốc bình thường chỉ dùng trong phương diện y dược, người biết độc tính của nó càng thiếu, vì cái gì xuất hiện ở Hoàng Diệp?

“A, lão nô nghĩ tới! Là Hiền vương tự mình sản xuất bách mật quả!” Trầm tư suy nghĩ Ôn công công rất cục nớ lại đây, vỗ chưởng nói: “Ba năm trước, Hiền vương hàng năm từ đất phong trở về đều mang một lọ bách mật quả tự mình sản xuất, đưa cho Hoàng Thượng, Hoàng Thượng rất thích. Vừa mới bắt đầu Hoàng Thượng dùng quả mật này, lão nô còn có thể thử độc, nhưng không quá vài ngày Hoàng Thượng liền nói Hiền vương là nhi tử hân yêu nhất, tuyệt đối sẽ không hại hân, từ nay về sau không cần để lão nô tiếp tục thử độc. Hoàng Thượng thực thích mật quả đó, cơ hồ mỗi ngày đều phải pha ra uống một ly. Nhưng mà, lão nô sau khi Hoàng Thượng hôn mê, đã kiểm tra qua hết thấy mọi thứ, bao gồm bách mật quả, đều không có dấu vết bị hạ độc a!”

Tần Diệp sau khi nghe xong, cảm thấy hiểu rõ, cũng không thể không bội phục tâm cơ chất nhi của hân. “Trầm Mộng” bất quá chỉ là một loại thực vật, lại bị xen lẫn trong nhiều loại quả như vậy, có quỷ mới điều tra ra! Nếu không phải người trúng độc “Trầm Mộng”, sau cổ sẽ xuất hiện một dấu tơ hồng rất nhỏ, hân cũng tra không được. Nhưng mà Tần Nhàn chỉ là một Vương gia, cũng căn bản không có đến Quý Tà, hân như thế nào biết tới “Trầm Mộng”? Bản thân hân, cũng là năm đó từ miệng của Hoa nhi mới biết được loại độc vật hiếm lạ này.

Như vậy cũng chỉ có một khả năng. Tần Diệp ánh mắt tối sầm lại, xem ra hảo nhi tử của hân đã vì Tần Nhàn làm không ít chuyện tình a!

“Ôn công công, năm ngày sau ta sẽ lại đến. Trong khoảng thời gian này, người hảo hảo chiếu cố Hoàng Thượng, trừ bỏ một ít nước canh, được do Thái y khai tất cả đều vụng trộm đổ đi.” Tần Diệp thấp giọng nói.

Ôn công công sững sốt, hiểu được sau thật mạnh gật đầu nói: “Dạ, lão nô tuân chỉ!”

Ngoài phòng ngủ bỗng nhiên truyền đến thanh âm, Ôn công công cả kinh, vừa muốn ra ngoài nhìn xem, đã thấy một thân hình tiến vào.

“Thiết, Thiết thống lĩnh?!” Ôn công công vẽ mặt kinh ngạc nhìn người tới

“Ôn công công.” Thiết Viêm thản nhiên đối Ôn công công bình đạm gật đầu, nói: “Thỉnh Ôn công công không cần kêu tại hạ là thống lĩnh, ba mươi năm trước, tại hạ đã không còn là thống lĩnh cấm vệ quân. Hiện tại ta, bất quá là nô bộc của chủ nhân mà thôi.”

Ôn công công hai mắt rưng rưng gật gật đầu, năm đó thái tử điện hạ trốn đi, Thiết thống lĩnh cũng buông tha chức vụ thống lĩnh cấm vệ quân, mang theo vị hôn thê cùng điện hạ rời đi Hoàng Diệp. Nhiều năm trôi qua như vậy, hân vẫn đều trung thành và tận tâm đi theo điện hạ, không rời không phản.

“Chủ nhân, không sai biệt lắm.” Thiết Viêm trầm giọng đối Tần Diệp nói, được tính mê được sắp đi qua, thái giám cung nữ trong điện sắp tỉnh. Hơn nữa ngoài điện thị vệ cũng đến lúc đổi người, phía sau đều đã có người tiến vào xem xét.

“Ân.” Tần Diệp gật gật, lại đối Ôn công công nói: “Ôn công công bảo trọng, năm ngày sau ta sẽ lại đến.”

“Dạ, cung tiễn điện hạ.” Ôn công công lòng tràn đầy không nỡ nhìn Tần Diệp, thẳng đến khi hai người đã ly khai, Ôn công công còn trở mắt nhìn theo phương hướng của bọn họ.

Đường Phi cần một cọng cỏ non, thoải mái mà nằm ngửa ở trên cỏ xanh đậm mềm mại, nhìn trời xanh mây trắng. Phía trước là một con sông nhỏ xanh biếc, xuân phong phất một cái, thích ý phi thường. Bởi vì quan hệ với Phượng Thần Anh, hắn rất ít xuất môn, cơ hồ ngày ngày đều đợi ở Phượng Tê Các. Hắn không phải không muốn ra ngoài, chỉ là lần trước mang theo Phượng Thần Anh ra ngoài một lần liền gặp được phiền toái, Phượng Thần Anh còn giết một người, sau hắn liền tình nguyện ngồi ở nhà đọc bộ tiểu thuyết mới nhất vừa đưa ra thị trường cho Phượng Thần Anh nghe. Buồn thì có buồn, nhưng tránh được rất nhiều phiền toái không phải sao?

Bất quá ngay tại thời điểm hắn nghĩ đến mình ở nhà đến sắp mọc meo, Phượng Thần Anh bỗng nhiên đổi hắn nói, hôm nay ra ngoài đạp thanh đi! Không đợi hắn phản ứng, đã bị người kéo lên xe ngựa, sau đó đi ra ngoại ô. Nói là ngoại ô, kỳ thật nơi này thực gần Thượng Tinh Lâu, chỉ cần vừa nhắc đầu, có thể nhìn thấy xuyên qua phiến rừng lâm rậm rạp, trên không xuất hiện một tầng tháp cao. Bất quá nơi này phong cảnh quả thật không tồi, non xanh nước biếc, phong cảnh di nhân, Đường Phi gần đây liền thích tới nơi này. Có thể nguyên nhân là do ở gần Thượng Tinh Lâu đi, vùng này hoa cỏ cây cối cùng các loại động vật đều tựa hồ dẫn theo một chút linh khí, cùng trong thành không giống nhau. Đặc biệt tiểu động vật ở đây, căn bản không sợ người. Tựa như vừa rồi Đường Phi vừa mới vừa nằm xuống, còn có một con sóc nhỏ đang cầm một quả rừng sồi nổi từ bên người hắn nhảy qua, tò mò nhìn hắn một cái, sau lại sồi nổi chạy đi. Thực khiến Đường Phi luôn luôn mỉm cười.

Về phần cái người đem hắn mang đến đây.....

“Lão gia, ngài cẩn thận một chút, không bằng để cho Mặc Trúc đến đi?” Mặc Trúc cuộn cao ống quần, xoắn lên tay áo, đứng ở bờ sông nhỏ sát ruột nhìn Phượng Thần Anh cũng đồng dạng kéo tay áo, cuộn cuộn ống quần.

“Đúng vậy lão gia, không bằng cho Ưu nhi cùng Mặc Trúc đến! Ngài cùng công tử trò chuyện, thưởng ngắm hoa, thật tốt a!” Ưu nhi cũng đứng trong dòng sông nhỏ, cùng Mặc Trúc khuyển nhử.

“Các người đều câm miệng!” Phượng Thần Anh cầm một ngư xoa bằng mộc (một cây lao vượt nhọn một đầu, đâm xuống nước để bắt cá), hướng về phía bọn họ kêu, trên mặt tinh xảo tuần mỹ dính một chút bọt nước: “Đều cút ngay cho ta, cá đều bị các người dọa chạy!”

Ưu nhi cùng Mặc Trúc khóc không ra nước mắt liếc nhau, vẻ mặt cầu xin nói: “Dạ.....” Trời biết vì cái gì Phượng Thần Anh mắt không thể thấy, lại huyết ý dâng trào muốn cấp Đường Phi bắt cá, còn nói cái gì cho dù nhìn không thấy, nhĩ lực hắn còn rất tốt, nghe thanh âm cũng có thể bắt được cá, sau đó cấp Đường Phi nướng ăn!

“Phi nhi, người chờ một chút, ta rất nhanh có thể bắt xong!” Phượng Thần Anh giơ ngư xoa lên cao hướng về phía Đường Phi ở trên bờ kêu.

Đường Phi ngoáy ngoáy lỗ tai, miễn cưỡng nói: “Được ~” Sau đó bắt chéo chân ngậm cỏ tiếp tục nhìn trời.

Nửa giờ sau.....

Sông nhỏ xanh biếc đã bị Phượng Thần Anh giảo cho đục ngầu không chịu nổi, hắn lại vẫn vô tri vô giác giơ mộc xoa tiếp tục đem bùn đất dưới sông khuấy động lên, còn khiến chính mình một thân ướt đầm. Trong sông đừng nói là cá, cho dù là con tôm nhỏ cũng bị hắn dọa chạy!

“Ai!” Đường Phi tâm tình trầm trọng thở dài, quả nhiên gặm cỏ non kết cục giống hiện tại, chịu đựng ngay thơ cùng tính trẻ con của đối phương a..... Đường Phi bắt đầu dĩ ngồi dậy, nhìn Phượng Thần Anh ở giữa sông thực cố gắng nhưng cũng thực ngốc kia, giơ mộc xoa ở trong sông vô mục đích đâm xuống đâm lên, Ưu nhi cùng Mặc Trúc thực ăn ý trốn ra xa, nhưng vẫn là bị nước văng lên thấm ướt không ít.

Xưa có Na Tra nháo hải (điển tích Na Tra đại náo long cung), hiện tại có Phượng Hoàng giảo hà. Nhưng người trước đó là uy phong lẫm lẫm, truyền tụng đời đời, người nay lại..... Đường Phi vẫn quyết định đi ngăn cản một chút, bị người khác biết kén như động kinh đó là Các chủ Phượng Tê Các, mặt mũi cũng không còn biết giấu đi đâu!

Đem vạt áo thật dài nhét vào bên hông, cởi hài xong xắn lên ống quần, Đường Phi triệt khởi tay áo cũng bước xuống sông.

“Rầm” một tiếng, nguyên bản Phượng Thần Anh chỉ ướt có một nửa, hiện tại là ướt từ đầu đến chân .

Phượng Thần Anh tay dừng lại giữa không trung, nước sông thanh lương từ tóc dài trên trán xuôi dòng nhỏ xuống lại dòng sông.

Đường Phi ngâm mình xuống nước, khó có được nghịch ngợm hưởng về phía Phượng Thần Anh cười nói: “Uy, nướng cá của ta đâu? Lâu như vậy ta chỉ nhìn thấy một con Phượng Hoàng ướt sũng.”

Phượng Thần Anh trở mắt nhanh chóng lấy lại tinh thần, gọi lên khoe miệng, rõ ràng lưu loát vứt bỏ ngư xoatrong tay. Phượng Thần Anh loan hạ thất lưng hứng một dùm nước trong tay rồi hất về phía Đường Phi, lớn tiếng cười nói: “Ồ chỗ này đây!”

“Ấn !” Đường Phi nhắm mắt lại, giơ tay lau nước trên mặt, người mù này thật đúng là nhĩ lực lợi hại a, có thể chính xác như vậy!

Sau đó, một hồi trận đấu hất nước cứ như vậy bắt đầu. Nguyên bản Đường Phi muốn ngăn cản Phượng Thần Anh ngậy thơ không cần tái làm chuyện mất mặt, nghĩa vô phản cố lại cùng đi theo hắn làm chuyện mất mặt ngây thơ.

Nhìn hai người trong nước đánh nhau vui vẻ, Ưu nhi cùng Mặc Trúc bỗng nhiên nhớ lại thời điểm mùa đông năm trước bắt đầu, lão gia cùng công tử cũng ném một trận tuyết cầu.

Liếc nhau, Ưu nhi cùng Mặc Trúc biết hôm nay kế hoạch ăn cá nướng đã hoàn toàn thất bại, bắt đắ dĩ thử dài, hai người ăn ý tiêu sái ra giữa sông, lên bờ tiến vào rừng kiếm mấy món ăn dân dã. May mắn thời điểm tới đây mang theo một ít rượu, bằng không hôm nay thật sự chỉ có thể ăn đồ dân dã.

Bên kia Ưu nhi Mặc Trúc vào rừng, bên này hai người ở trong nước đánh đến khí thế ngất trời.

Phượng Thần Anh “nhìn không thấy”, tự nhiên không có động tác “nhanh nện” như Đường Phi, rất nhiều thời điểm hắn tránh không khỏi Đường Phi công kích, từ trong ra ngoài đều ướt đầm. Đường Phi tự nhiên nắm bắt thời gian dùng sức khi dễ Phượng Thần Anh, mấy ngày qua bọn họ đều làm tổ ở trong Diên Phi viện, nhân cơ vi bất thiện đã bị hắn kéo lên giường hảo hảo làm một phen “vận động”, hiện tại là hảo thời cơ để trả thù!

Bỗng nhiên, một con cá không biết mất mũi thế nào, nhàn nhã bơi vào chiến khu của hai người. Thời điểm bơi qua dưới chân Phượng Thần Anh, có thể là bị mất cá chân trắng như tuyết kia hấp dẫn, cảm thấy có vẻ giống thứ gì đó ăn ngon, liền dùng miệng cắn cắn mấy cái. Phát hiện cơ nhiên không có mùi vị gì cả, lại thực ghét bỏ dùng đuôi cá đảo qua, sau đó từ từ đào tẩu.

Chính là chạm qua một cái như vậy, Phượng Thần Anh bị con cá không có mắt này làm cho chân phải vừa ngứa vừa đau, lui chân ở trong nước gọi tới gọi lui: “Có cái gì cắn ta!” Đáng tiếc hắn đã quên chính mình đang ở trong nước, đá sỏi dưới chân đều bị nước ăn mòn trở nên bóng loáng vô cùng, một cái không cẩn thận liền –trợt.

“Di ?” Phượng Thần Anh mất đi cân bằng hiển nhiên còn chưa phản ứng lại, thế nhưng liền như vậy thẳng tắp ôm chân phải đổ về phía sau.

“Phượng Thần Anh!” Đường Phi bản năng vươn tay giữ chặt hắn, đáng tiếc hắn cũng đã quên chính mình cũng ở trong nước, dưới chân đồng dạng giống nhau, hơn nữa Phượng Thần Anh so với hắn chỉ nặng chứ không nhẹ hơn.....

“Bùm” một tiếng, hai người ngã vào trong sông.

Đường Phi đặt ở trên người Phượng Thần Anh, thân thủ mạnh bạo lật hắn lại, ngoan thanh nói: “Đầu heo!”

Không để ý tới Đường Phi không một chút lưu tình kia, Phượng Thần Anh thuận tay ôm lấy thất lưng Đường Phi, một tay ấn hạ đầu, tìm đúng vị trí hôn lên môi Đường Phi. Bất quá một chút liền tách ra, Phượng Thần Anh liếm liếm môi, nói giọng khàn khàn: “Người có biết đang ngồi ở trên vị trí “điểm chết” của ta. Không cần khiêu khích như vậy, hiện tại đang ở trong sông, nếu cứ vậy mà làm người sẽ cảm lạnh.”

Tuy rằng biết Phượng Thần Anh nhìn không thấy, Đường Phi vẫn là bị cặp ánh mắt kia gắt gao nhìn chăm chú làm đỏ mặt, ra vẻ tàn nhẫn nói: “Còn nói nữa tin hay không ta thật sự phét đi người!” Ở trên mặt Phượng Thần Anh không nhẹ không nặng vỗ một chút, Đường Phi đứng lên, thuận tay đem Phượng Thần Anh còn đang bất động kéo lên theo. Cũng chú ý thấy được ở trong nước có một ngọc bài độ lớn nhỏ bằng một bàn tay.

Đường Phi xoay người nhặt lấy, hỏi: “Trong nước rốt cái ngọc bài, có phải của người hay không?” Cái này đúng là làm bằng dương chi ngọc thượng thừa! Mặt phải lệnh bài là một con Phượng Hoàng giương cao hai cánh, một mặt khác có khắc hai chữ “Phượng Linh”. Không cần phải nói, Đường Phi thực xác định đây là gì đó của Phượng Thần Anh, Phượng Thần Anh từng cho hắn một quả lệnh bài vàng ròng, cùng cái này không sai biệt lắm, bất quá một cái là ngọc, một cái là hoàng kim, điêu khắc đồ án giống nhau, chỉ là chữ trên đó bất đồng mà thôi.

Trong mắt sắc bén chợt lóe qua, cúi đầu quan sát đến ngọc bài Đường Phi căn bản nhìn không thấy. Phượng Thần Anh cười cười nói: “Vừa rồi vẫn là của ta, hiện tại là của người.” Phượng Thần Anh khiên trụ tay Đường Phi, nói: “Hảo hảo bảo quản, cái này cùng lệnh bài bình thường bất đồng. Có thứ này, người tuyệt đối có thể ở toàn bộ Hoàng Diệp tung hoành.”

Đường Phi nhú mày, không có nửa điểm khách khí nhận lấy. Tuy rằng không biết dùng làm cái gì, bất quá cảm giác rất lợi hại, nếu Phượng Thần Anh đều nói cho hắn, vẫn là chính mình thu hảo.

“Lên bờ, tái đứng ở trong nước, chúng ta thật sự sẽ cảm lạnh.” Cất tốt ngọc bài, Đường Phi lôi kéo Phượng Thần Anh lên bờ.

Lúc này Ưu nhi cùng Mặc Trúc bắt thỏ hoang trở về. Đường Phi nhìn thoáng qua, thầm nghĩ ăn những thứ kia có thể hay không tạo nghiệp chướng? Bất quá lời này hắn cũng không nói ra, bởi vì hắn đói bụng, vẫn là nhét đầy bụng có vẻ thực tế hơn.

Ưu nhi cùng Mặc Trúc đốt hai đồng lửa, một đồng dùng nướng thỏ hoang, một đồng cấp Đường Phi cùng Phượng Thần Anh hong khô quần áo cùng cơ thể.

Sau khi ăn no rượu thịt, Phượng Thần Anh cùng Đường Phi song song ngồi ở trên một sườn dốc, hai người chỉ mặc nội y màu trắng, cả giấy cũng chưa mặc vào, chân trần mà ngồi.

Ưu nhi cùng Mặc Trúc đã sớm nắm xe ngựa cùng hai con ngựa kia đi đến xa xa ăn cỏ, không ai sẽ đến quấy rầy bọn họ.

Thanh phong từ từ thổi qua, thoải mái di nhân. Nghe thảo hương nhẹ nhàng khoan khoái, Đường Phi cùng Phượng Thần Anh đều không nói chuyện, hưởng thụ giờ khắc yên tĩnh khó có được này.

Bỗng nhiên nhớ tới Phượng Thần Anh vừa rồi nói chân bị cái gì cắn, Đường Phi theo bản năng xem qua, sau đó ngây ngẩn cả người. Hắn chưa từng cẩn thận nhìn chân Phượng Thần Anh, thế nhưng thật ra Phượng Thần Anh ở trên giường thực thích cắn mắt cá chân hắn, nói mắt cá chân hắn thực tinh tế trắng nõn, cốt cách rõ ràng. Bởi vì Phượng Thần Anh bộ dáng cao lớn, cho nên bàn chân so với Đường Phi cũng lớn hơn một chút, cũng rất tinh tế. Đường Phi cảm thấy bốn chữ để hình dung nữ tử “oánh oánh chân ngọc” này, cũng thực thích hợp với Phượng Thần Anh.

Trong lòng có chút rung động kỳ dị, Đường Phi hoạt động chân phải tới gần chân trái Phượng Thần Anh, dùng mấy ngón chân nhỏ nhẹ nhàng đụng chạm ngón chân của Phượng Thần Anh một chút, sau đó tách ra. Chân Phượng Thần Anh ấm áp, không có lạnh như tuyết.

Phượng Thần Anh chấn động, ngón chân giật giật. Đường Phi hơi hơi gợi lên khóe miệng, lại nghiêng góc độ đụng chạm hắn một chút sau đó lập tức rời đi. Phượng Thần Anh ngón chân lại giật giật, đồng thời cũng gợi lên khóe miệng.

Thời điểm khi Đường Phi lại dùng mấy ngón chân đụng chạm Phượng Thần Anh, Phượng Thần Anh bỗng nhiên ôm lấy chân Đường Phi, gắt gao ôm lấy, không cho hắn rời đi.

Trên mặt tươi cười dần dần mở rộng, Đường Phi tay ở phía sau chuyển qua trên mu bàn tay Phượng Thần Anh, gắt gao nắm chặt.

Nhìn trời xanh, hai người tươi cười thực sáng lạn, trong lòng, đồng dạng ngọt ngào quanh quẩn.

74. Chương 74: Mật Tín

Hiền vương phủ.

Trong thư phòng chỉ điểm một ngọn đèn, chúc quang hôn ám miến cường chiếu sáng án thư. Tần Nhan sắc mặt vi huân, thưởng thức chén rượu trong tay, trên án đặt hai bầu rượu, trong đó một cái đã cạn sạch, một cái khác cũng chỉ còn không đến nửa bình.

Nam Vũ hầu ở một bên, muốn khuyên giải an ủi Tần Nhan uống ít lại, nhưng nhìn đến hần sắc mặt âm trầm, sau cũng không dám mở miệng. Nếu lúc này nói chuyện, sẽ chỉ làm Tần Nhan cơn tức lớn hơn nữa.

Tần Nhan nâng chén uống một hơi cạn sạch, ngơ ngác nhìn chén rượu một hồi, bỗng nhiên lên tiếng: “Người nói, bốn vương hiện tại có phải hay không muốn gió được gió, muốn mưa được mưa?”

Bởi vì uống quá nhiều, Tần Nhan thanh âm có chút ám ách, ngữ khí cũng không thể rõ ràng, vô đoan làm cho Nam Vũ cảm thấy có chút âm trầm.

Nam Vũ không biết Tần Nhan vì cái gì bỗng nhiên hỏi như vậy, cẩn thận nghĩ nghĩ, thận trọng nói: “Vương gia ngài hiện tại đương nhiên là muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, nay có ai tôn quý so được với ngài? Hoàng Thượng trước khi hôn mê đã đem sự vụ trong triều giao cho ngài xử lý, tuy nói còn chưa lập chiếu thư cũng chưa phê thái tử, nhưng đây không phải sáng tỏ Hoàng Thượng là có ý muốn đem triều chính giao cho ngài sao? Hơn nữa, trong triều đại bộ phận thần tử đã tỏ vẻ nguyện ý trung thành với ngài, giả sử nói lời bất hảo, Hoàng Thượng lỡ như vạn nhất – Vương gia, ngài thể nhưng chính là người thích hợp nhất cho thái tử vị a!” Hần lời này cũng không phải vượt mông ngựa mà thôi, trên thực tế, Tần Nhan đã nhiều ngày ở trong triều nghiêm nhiên có khí thể dưới một người mà trên vạn người, hơn nữa Tần Nghị bên kia vẫn không hề động tĩnh, cũng không có vào triều, lại thêm Phúc vương minh xác thái độ hỗ trợ Tần Nhan, Tần Nhan thể lực gần như không chế toàn bộ triều đình! Tuy rằng người chưa tỏ thái độ còn có hơn một nửa, nhưng tuyệt không có bất luận một người nào dám công khai phản đối hần!

“Hừ.” Tần Nhan cười lạnh một tiếng, Nam Vũ cảm giác được tiếng cười có chút ý tứ hàm xúc tự giễu ở bên trong. “Thật là như vậy sao? Kia, vì cái gì người ta muốn lại không chiếm được? Thậm chí ngay cả việc ta muốn giết một người, cũng khó mà thực hiện?” Nói tới đây, Tần Nhan trong mắt bỗng nhiên hiện lên âm ngoan.

Nam Vũ cả kinh, hần hiểu được Tần Nhan chỉ cái gì. Lại nhiều lần phái người đi ám sát Phương Lâm, nhưng không một lần thành công, ngược lại còn kéo theo nhiều người đi vào, mà Phương Thần Anh cũng cách Tần Nhan càng ngày càng xa.

Trán mồ hôi lạnh ứa ra, vẫn kiên trì nói: “Vương gia, ‘Phương Lâm’ kia bất quá là dựa vào vài phần vận khí, may mắn mà thôi. Còn có Các chủ, hần bất quá nhất thời tham mới mẻ, chờ hần chán ngấy, tự nhiên lại đối tốt với Vương gia. Chuyện như vậy từ trước không phải từng có vài lần sao? Cho nên Vương gia ngài không cần lo lắng, mọi chuyện rồi sẽ trở lại như cũ.”

“Hừ.” Tần Nhan lại là một tiếng cười lạnh, may mắn? Tham mới mẻ? Phương Lâm kia bất quá là hảo mệnh, mỗi lần gặp chuyện không may đều có Phương Thần Anh cứu hần. Về phần Phương Thần Anh, nếu chỉ tham mới mẻ sẽ dùng một năm thời gian sao? Lúc trước hần tham mê, mỗi lần coi trọng người, nhiều nhất chỉ nửa tháng liền chán, nhưng lần này, hần hoàn toàn nhìn không ra Phương Thần Anh có ý niệm chán ngấy trong đầu! Chỉ có khi Phương Lâm chết, Phương Thần Anh mới có thể lại nhìn đến hần, mới có thể trở lại bên người hần! Phải, chỉ có khi Phương Lâm chết!

“Biểu đệ, bốn vương mặc kệ người dùng biện pháp gì, trước khi bốn vương đăng cơ, nhất định phải trừ bỏ ‘Phương Lâm’! Bốn vương không muốn sau khi đăng cơ còn để tiện nhân này tự thành rủi ro của bốn vương!” Tần Nhan nâng cốc uống một ngụm, ngoan thanh nói.

“Dạ.” Nam Vũ rùng mình, nhanh chóng nói: “Bất quá.....” Nam Vũ có chút do dự, nhìn đến Tần Nhan lạnh lùng quét hắc liếc mắt một cái, vội vàng nói: “Vương gia, từ sau khi Các chủ hai mắt mù, ‘Phượng Lâm’ đó cơ hồ không ra khỏi Phượng Tê Các nữa bước, cho dù đi ra ngoài, bên người nếu không phải đi theo vài vị cao thủ, thì chính là Các chủ tự mình làm bạn ở bên cạnh hắc. Nếu muốn xuống tay, có điểm khó khăn.....” Lần trước ngộ thương Phượng Thần Anh, Tần Nhan thiếu chút nữa đem thân ca ca Phúc vương của mình giết chết, về sau Nam Vũ liền không dám nhắc lại chuyện ám sát, Tần Nhan cũng không nói tới. Nếu lần này kế hoạch không đủ chu đáo lại làm bị thương Phượng Thần Anh, Nam Vũ dám khẳng định Tần Nhan sẽ giết hắc! Nghĩ đến đây, Nam Vũ có chút oán hận Phượng Thần Anh. Oán hận hắc vì cái gì muốn giấu cũng không đem người giấu hảo một chút, lại nói mấy lời sứt sẹo dối lừa Tần Nhan, cái gì mà đem người đưa đến mã phòng làm mã phu, diễn trò cũng không biết làm giống một chút, quang minh chính đại như vậy mang theo người lác lư tán tỉnh, giống như sợ người khác không nhớ thương mạng nhỏ của Phượng Lâm kia!

Tần Nhan nghe không thấy Nam Vũ trong lòng tính toán, chỉ là câu nói “Các chủ hai mắt mù” làm cho hắc mặt nhẩn mày nhíu. Phượng Thần Anh ánh mắt đã sớm tốt, hắc biết, nhưng vì cái gì hắc vẫn còn đối bên ngoài tuyên bố chính mình nhìn không thấy? Hắc suy nghĩ cái gì, Tần Nhan một chút đều đoán không ra, hắc tin tưởng Phượng Thần Anh tuyệt đối sẽ không phản bội hắc, nhưng hắc lại không rõ hắc làm như thế có ý đồ gì! Chẳng lẽ là muốn Tần Nghi đối hắc giảm bớt cảnh giác? Tần Nhan nghĩ, mở miệng nói: “Bổn vương sẽ tạo cho ngươi cơ hội, tiếp qua không lâu cuộc chiến giành ngôi vị nhất định sẽ bùng nổ, Tần Nghi sẽ không trở mặt nhìn bổn vương thuận lợi đi lên để vị. Cho nên, bổn vương sẽ có rất nhiều cơ cho Thần Anh rời đi ‘Phượng Lâm’. Hiện tại chuẩn bị về đất phong thị sát, bổn vương tính mang theo Thần Anh, đây là cơ hội tốt của ngươi.”

Nam Vũ ánh mắt chuyển hai chuyển, thầm nghĩ nguyên lai Tần Nhan sớm đã tính tốt, liền trầm giọng nói: “Vương gia yên tâm, đệ đệ ta nhất định sẽ đem chuyện lần này làm thỏa đáng.”

Trên nóc nhà, hai hắc y nhân ghé vào trên mái ngói, nghe xong Tần Nhan cùng Nam Vũ đối thoại rồi liếc nhau, sau đó nhỏ giọng rời đi, không có kinh động tới bất luận kẻ nào.

Có thể ở trong Hiền vương phủ trọng binh canh gác, cơ quan trùng trùng mà đến đi tự nhiên, đương nhiên chính là Tần Diệp cùng Thiết Viêm đã từng ra vào hoàng cung như chỗ không người. Bọn họ bất quá chỉ nghĩ tới nơi này thám thính một chút về tin tức loại độc “Trầm Mộng” trên người Tần Diệp Minh, nhưng ai biết giải được “Trầm Mộng” không tìm được, lại nghe thấy một tin tức khác không lường trước.

Mặc một thân y phục dạ hành, ở trên các nóc nhà Miên Cẩm thành bay vút, Tần Diệp buồn rầu nhíu mày, hắc có nên hay không đem tin tức này tiết lộ cho xú tiểu tử kia biết? Người Tần Nhan muốn giết là con dâu hắc a..... Vẫn là nhắc nhở một chút hỗn tiểu tử kia đi, bất quá hắc cùng Thiết Viêm cũng không thể lộ diện, tiểu tử đó rất tinh, bọn họ đi mật báo khó bảo toàn sẽ không bị hắc nhận thấy được cái gì. Kia, cho ai đi thì tốt? Tần Diệp hao tổn tinh thần.

Sắp vào hạ, thời tiết dần dần nóng lên. Đường Phi mặc áo đơn ngồi ở trong viện trên ghế đọc sách, ách, phải nói là học bài.

Phượng Thần Anh từ sau lưng gắt gao ôm thắt lưng Đường Phi, đem cằm gác ở trên vai hắc, ngửi hương vị của Đường Phi.

“Thư sinh biết được chính mình bị bệnh bất trị, sau vì không liên lụy vị hôn thê, liền làm bộ ở trên đường đi thi gặp phải sơn tặc trụy nhai mà chết không toàn thây. Vị hôn thê của thư sinh.....” Đường Phi nói tới đây dừng một chút, ban ban thân mình có chút cứng ngắc đang hoàn toàn hãm ở trong lòng Phượng Thần Anh, suy nghĩ một chút vẫn là nói: “Ngươi không nóng sao?”

“Ân?” Phượng Thần Anh nghe chưa hết chuyện, bất mãn cau mày, tùy ý nói: “Không nóng không nóng, ngươi nói mau a, nói mau.”

“Nhưng mà ta nóng.” Đường Phi giận tái mặt, một tát chụp khai tay người nọ đang ôm chặt bên hông hắc, ngồi dậy nói: “Ta chẳng những nóng, còn khát, càng mệt!”

Phượng Thần Anh trong lòng trống không, lảo đảo một chút về phía trước. Đường Phi không nhìn tới, cầm lấy chén trà trên bàn gỗ một bên uống một ngụm. Bị Phượng Thần Anh ôm cả buổi, cả lưng đều đổ mồ hôi!

“Làm sao vậy? Vừa rồi còn hoàn hảo.” Phượng Thần Anh đáng thương hề hề ngồi xuống, thân thủ định bắt tay Đường Phi, đáng tiếc hắn “nhìn không thấy”, ở khoảng cách cách Đường Phi mấy thước, quơ quơ một trận cũng chưa bắt được.

Đường Phi tối không thể xem bộ dáng đáng thương của hắn, hô hấp ảo não, vẻ mặt thất bại đem chén trà tiến đến bên miệng hắn uống một ngụm, nói: “Không cần tái ôm ta, nóng chết.”

Phượng Thần Anh thiếu chút nữa bị Đường Phi kia không quá ôn nhu làm rầu rĩ, nghe được hắn nói như vậy, sau vẻ mặt cao hứng hướng bên cạnh xê dịch, nói: “Được được được, người mau ngồi xuống, đem còn lại kể cho ta, thư sinh kia sau làm sao vậy!”

Về mặt tính trẻ con chờ mong làm cho Đường Phi buồn cười, ghen cười ngồi vào bên cạnh hắn, cầm lấy sách lại bắt đầu đọc: “Thư sinh chạy đến một cái thâm sơn cùng cốc núp vào, một bên chờ chết một bên tưởng niệm người yêu phương xa. Vị hôn thê của hắn biết được tin tức, ở trong đêm đó liền thắt cổ, hoàn hảo bị người trong nhà đúng lúc phát hiện cứu trở về. Một tháng sau người nhà vị hôn thê đem nàng hứa hôn cho một hộ nhân gia khác, nhưng ngay tại ba ngày trước khi xuất giá, tân nương tử chạy trốn, lưu lại một phong thư nói là muốn đi tìm hài cốt trượng phu nàng.....”

Phượng Thần Anh vẻ mặt suy nghĩ sâu xa chờ đợi Đường Phi nói tiếp, nhưng đợi thật lâu đều không nghe thấy Đường Phi lên tiếng nữa, ngược lại nghe được hắn “hấp lưu hấp lưu”, thanh âm uống trà.

“Sau lại thế nào?” Phượng Thần Anh nhịn không được thúc giục nói.

“Muốn biết hậu sự như thế nào, thỉnh đợi xem ‘Ngàn dặm tìm phu kí’ xuất bản tháng sau, mong được ủng hộ.” Đường Phi đọc xong dòng cuối cùng, sau đó nhìn Phượng Thần Anh.

“.....”

“Ta nói, người như thế nào đối mấy loại lạn tục tiểu thuyết như vậy cảm thấy hứng thú?” Đường Phi khó hiểu xem Phượng Thần Anh vẻ mặt buồn bực, Phượng Thần Anh người này thấy thế nào đều như là cái loại thích ti trúc đàn xướng, ca cơ rượu ngon hầu hạ, thưởng thức vũ đạo nổi bật linh động đi? Như thế nào lại, lại thích mấy cái này chứ? Chẳng lẽ từ cổ đại đã bắt đầu lưu hành tiểu thuyết – tình cảm?

“Viết tốt lắm a, nhân vật ở bên trong tình cảm thực có thể đã động lòng người!” Phượng Thần Anh vẻ mặt tươi đẹp ưu thương khiến Đường Phi khắp cả người phát lạnh: “Người không biết, nam nữ nhân vật chính kia, tình yêu rối rắm hỗn loạn thật sự là làm cho người ta lệ nóng lưng trông. Ta còn kỳ quái người vì cái gì có thể đem tiểu thuyết khiến người khác rơi nước mắt mà đọc theo một cách không hề tình cảm như vậy chứ!”

Ta xem người mới là tình thần rối loạn! Đường Phi chịu đựng xúc động gào, quay đầu trêu khêu miệng nói: “Là nước mắt người quá rã rã. Còn có, ta không biết tình yêu như vậy có cái gì đã động lòng người. Nếu thư sinh kia thật sự thương vị hôn thê của hắn, nên đem mọi chuyện đều cùng nàng nói rõ ràng, mà không phải lừa gạt nàng, nếu yêu nhau như vậy, tình yêu chính là chuyện của hai người. Thư sinh kia cứ như vậy giả chết lừa nàng rồi cuộc tính toán cái gì? Hắn nghĩ mình như vậy, sẽ khiến nữ chủ kia có thể thật sự buông tha tình yêu đối với hắn, đi thành thân một lần nữa tìm hạnh phúc thuộc về mình? Căn bản chính là vô nghĩa! Cả thẳng thắn thành khẩn tín nhiệm tối thiểu đều không có, còn nói cái rắm gì yêu!” Nói xong lời cuối cùng Đường Phi đều có chút kích động, có lẽ nguyên nhân do cha mẹ hắn, thế nên hắn chán ghét nhất chính là tồn tại lừa gạt tình yêu, trong cảm nhận của hắn xem ra, vô luận có nổi khổ gì, lừa gạt đối phương chính là sai! Mười phần sai!

Phượng Thần Anh hô hấp cứng lại, hắn thật không ngờ Đường Phi sẽ nói ra những lời này. Qua đã lâu, Phượng Thần Anh mới sắp thanh hỏi: “Người, người chán ghét người khác lừa người?”

Đường Phi sững sờ, mới phát hiện chính mình quá mức kích động, trầm giọng nói: “Có lẽ đi.”

Phượng Thần Anh tâm cơ rút, thời điểm vừa muốn hỏi “Nếu ta lừa người, người sẽ tha thứ cho ta sao”, Thiết Hoán liền vội vàng đi vào, đối Đường Phi gật gật đầu, sau đó đối Phượng Thần Anh thi lễ, nói: “Lão gia, thuộc hạ có việc bẩm báo.” Sau đó liền cúi đầu đứng ở một bên, không hề lên tiếng.

Đường Phi trong lòng biết Thiết Hoán cố ý lảng tránh hẳn, liền đối với Phượng Thần Anh nói: “Ta ra bên ngoài một chút.” Nói xong xoay người bước đi.

“Đường Phi !” Phượng Thần Anh trong lòng căng thẳng kêu một tiếng, Đường Phi dừng cước bộ trở lại nhìn hẳn.

Phượng Thần Anh hai mắt không tiêu cự không nhúc nhích nhìn Đường Phi, nhẹ nhàng nói câu: “Sớm một chút trở về.”

Đường Phi sững sốt, gật gật đầu, nhớ tới Phượng Thần Anh nhìn không thấy, còn nói thêm: “Àn, ta chỉ là ở trong Các đạo một chút, người lo công việc đi.” Nói xong, liền xoay người rời khỏi.

Phượng Thần Anh nhìn Đường Phi rời đi, quay đầu nhìn về phía Thiết Hoán, nguyên bản hai mắt không hề có tiêu cự, chậm rãi ngưng tụ ra một tia ánh sáng lạnh, thanh âm lạnh lùng nói: “Lần sau nhìn thấy Đường Phi ở bên người bổn tọa, vô luận có bao nhiêu chuyện trọng yếu cũng không được phép lại đây quấy rầy chúng ta.”

Thiết Hoán rung mình, trầm giọng nói: “Là Hiền vương phái người mang lời nhắn lại đây.”

Phượng Thần Anh nhíu nhíu mày, nói: “Hắn còn chưa hồi đất phong?”

“Hiền vương đã đối ngoại phát ra tin tức, nói năm ngày sau sẽ về đất phong. Lão gia ngài mấy ngày nay cũng chưa ra khỏi cửa, cho nên không biết.” Thiết Hoán vẻ mặt lạnh nhạt, thanh âm cứng nhắc.

“Là như thế sao.” Phượng Thần Anh thần nhiên gật gật đầu, nói: “Kia, vì cái gì phái người đưa lời nhắn lại đây? Không phải đã thương thảo tốt, chỉ dùng ám vệ liên lạc sao? Hắn nhắn cái gì?”

“Hiền vương nói, đêm mai giờ Tuất, ở Lâm Nguyệt Lâu chờ.”

Lâm Nguyệt Lâu? Phượng Thần Anh nghi hoặc, Tần Nhan cho tới bây giờ cũng không tới loại địa phương phong hoa tuyết nguyệt này, lúc trước ước hẹn gặp mặt đều là ở Phương Hoa Lâu, như thế nào lúc này..... Tinh tế nghĩ nghĩ, Phượng Thần Anh hiểu được, hẳn thích địa phương như vậy, đối bên ngoài Các chủ Phượng Tê Các đến loại địa phương này một chút cũng sẽ không kỳ quái, cũng sẽ không dẫn người chú ý. Hơn nữa, năm đó Nam Vũ chính là ở nơi đó bị Thiết Hoán mua trở về, nghĩ đến Lâm Nguyệt Lâu hẳn là ám cộc lớn nhất mà Tần Nhan xếp vào Miên Cẩm đi, cho nên Tần Nhan đi vào trong đó muốn không bị phát hiện cũng không khó. Nơi phong hoa tuyết nguyệt, hướng đến đều là nhiều người nhất, tin tức tối linh thông.

“Nói cho Tần Nhan, bổn tọa hội đúng giờ phó ước.” Phượng Thần Anh nói, sau đó nhìn thoáng qua mấy án tiểu thuyết bị Đường Phi để lại, lại nói: “Đi đem Đường Phi kêu trở về, nói ta ở nơi này chờ hắn.”

Thiết Hoán ngẩn ra, sau đó gật gật đầu nói: “Dạ, thuộc hạ cáo lui.”

Đợi Thiết Hoán đi rồi, Phượng Thần Anh lại lâm vào suy nghĩ sâu xa.

“Chủ nhân !” Một đạo bóng đen chợt lóe, một hắc y nhân liền cung kính quỳ gối trước mặt Phượng Thần Anh.

“Ngươi?” Phượng Thần Anh nhíu mày, trên mặt dẫn theo chút chán ghét: “Ngươi như thế nào đã trở lại? Phía sau liền an phận chút, không cần dẫn tới người khác hoài nghi.”

Vô Tướng chấn động, hẳn biết Phượng Thần Anh chỉ điều gì, cũng không dám phản bác, cúi đầu không nói.

“Nói, trở về nhất định có đại sự.” Phượng Thần Anh cầm lấy chén trà vừa rồi Đường Phi đã uống qua nhấp một ngụm.

“Chủ nhân, Hiền vương sẽ đối Đường..... công tử bất lợi!” Vô Tướng buồn thanh nói.

“Cái gì?” Phượng Thần Anh mạnh mẽ ngồi xuống, đem cái chén đặt lại trên án thư, trầm giọng nói: “Ngươi như thế nào biết!”

“Đêm qua có người cấp thuộc hạ tặng một lệnh tiễn, mũi tên quán lấy một mảnh vải.” Vô Tướng nói xong, không đợi Phượng Thần Anh mở miệng liền đem mảnh vải đem qua thu được đưa cho Phượng Thần Anh.

Phượng Thần Anh lấy qua mảnh vải mở ra đọc, nhất thời cả kinh, đây là viết cho hắn!

“Tần Nhan dùng kế diệu hồ ly sơn, đối Đường Phi bất lợi, cẩn thận.”

Một câu này chỉ dùng chu sa màu đỏ viết, nhìn qua tựa như huyết thư. Miếng vải cũng thực bình thường, là á ma bố, mà chữ trên đó lại viết thực xấu, tựa như hài đồng ba tuổi vừa học viết tự, bút họa cong vẹo không thể dính thành một khối.

“Là ai đưa tới người biết không?” Phượng Thần Anh sắc mặt âm trầm nhìn Vô Tướng, người kia nếu có thể tìm được Vô Tướng, lợi dụng hắn truyền tin cảnh cáo, nói đúng hơn, là người kia biết thân phận Vô Tướng! Thần bí nhân đó đến tột cùng là ai? Hắn đến tột cùng biết bao nhiêu? Là địch hay là bạn?

“Thuộc hạ không biết, thuộc hạ canh bốn thu được lệnh tiến. Đuổi theo ra thì không nhìn tới bất luận thân ảnh kẻ nào, người kia võ công nhất định cực cao, có thể ở địa phương đó, đến đi tự nhiên không kinh động bất luận kẻ nào, võ công cũng có khả năng, trên cả ngài.” Vô Tướng đôi mắt duy nhất trên mặt kia tràn ngập nghi hoặc cùng lo âu, chuyện này, thật sự là rất rất không ổn!

Phượng Thần Anh mạnh mẽ cầm mảnh vải kia, trong mắt tràn đầy lãnh liệt, nói: “Chuyện này người không cần để ý, làm tốt chuyện thuộc bổn phận của người là được.”

“Nhưng công tử hần.....” Vô Tướng còn chưa nói xong, viện ngoại liền truyền đến một trận tiếng bước chân quen thuộc, là Đường Phi đã trở lại!

“Hắn không cần người quan tâm, cút!” Phượng Thần Anh miệng không nhúc nhích, dùng truyền âm nhập mật nói cho Vô Tướng nghe.

Vô Tướng bị Phượng Thần Anh trong mắt ngoan lệ dọa, không cam lòng dập đầu, sau đó lắc mình biến mất vô tung vô ảnh.

“Nhanh như vậy liền cùng Thiết tổng quản nói xong?” Đường Phi mặt mang tiểu ý đi đến.

“Ân, không có gì hay, luôn lấy chút chuyện rườm rà nhằm chán phiền ta.” Phượng Thần Anh tự nhiên vươn tay, Đường Phi thực tự nhiên cầm.

“Phi nhi, đêm nay làm trứng luộc lòng đào cho ta đi, ta thật lâu chưa ăn” Phượng Thần Anh lấy lòng tựa vào trên vai Đường Phi nói.

“..... Được rồi, xem ở người gần đây nghe lời như vậy, luộc cho người hai cái.”

“Yêu người chết mất, Đường Phi!” Phượng Thần Anh cao hứng ở trên mặt Đường Phi ấn một cái hôn.

Đường Phi một cái tát đem Phượng Thần Anh không đứng đắn đẩy ra, nói: “Thành thành thật thật ở đây chờ, không cần chạy loạn lộn bản thân bị thương, ta hiện tại đi làm.” Nói xong Đường Phi đi hướng phòng bếp phía sau Diên Phi viện.

Đợi Đường Phi đi rồi, Phượng Thần Anh tươi cười trên mặt mới dần dần biến mất không thấy, thay thế là vẻ mặt hàn sương. Mặc kệ người kia là địch hay là bạn, hắn đều phải đem người tìm ra! Người đó sao biết được tin tức Hiền vương phủ, biết thân phận Vô Tướng, thuyết minh người này cực kỳ nguy hiểm. Không diệt trừ hắn, chỉ sợ hậu hoạn vô cùng! Về phần Tần Nhan, Phượng Thần Anh lạnh lùng cười, nếu hắn dám khiêu chiến điểm máu chốt của chính mình, bản thân sẽ làm hắn nếm thử một lần tư vị mất đi hết thảy!

75. Chương 75: Đập Vỡ

Đường Phi đối mặt tấm gương đồng lớn sửa sang lại đại lưng, cũng không quay đầu hỏi Phượng Thần Anh giống như không xương cốt bất động ghé vào trên nhuyễn tháp: “Đêm nay người thật sự không theo ta đi Phương Hoa Lâu? Không cần đến lúc đó còn nói ta ghét bỏ người, đem người để tại trong nhà.” Hôm nay

Yến Tự tặng cho hắn cái thiệp mời, nói là chuẩn bị tiệc, tối thỉnh hắn đến Phương Hoa Lâu tụ tập, còn thực uyển chuyển tỏ vẻ tốt nhất không cần mang theo người nào đó, bất quá cho dù thật muốn mang theo hắn đến chực ăn chực uống cũng không để ý.

“Không đi, ánh mắt ta không tiện, đi ra ngoài còn phải khiến người bắn khoăn. Lần trước chuyện như vậy ta cũng không muốn lại nhìn đến lần thứ hai.” Phượng Thần Anh nằm nghiêng ở nhuyển tháp, ngoạn ngọc tuệ bên hông miễn cưỡng nói: “Hơn nữa bởi vì phu nhân người tối hôm qua quá nóng tình, thiếu chút nữa đem vì phu ép khô, ta hiện tại được rảnh rồi, muốn thừa dịp ở phía sau tắm bồn.” Nói xong, còn thực hợp với tình hình đánh một cái ngáp lớn.

Đường Phi đầu quyền nắm thật chặt, thật sự là hỗn đản đã được tiện nghi còn khoe mẽ! Tối hôm qua rõ ràng y đề nặng mình không thể trở mình, hiện tại trách ngược lại hắn!

“Người ở trong nhà gốc đi, không đến giờ hẹn đại khái ta cũng chưa về. Có chuyện gì kêu Mặc Trúc hoặc là Thiết tổng quản, đừng cậy mình mạnh đi làm, bị thương ta cũng mặc kệ người.” Đường Phi đi đến trước mặt Phượng Thần Anh, một phen đem nửa thân người Phượng Thần Anh sắp rơi xuống đẩy trở về. “Còn nói chính mình đối hoàn cảnh xung quanh thực miễn cảm? Đều sắp sửa ngã xuống!” Đường Phi có chút lo lắng nhìn Phượng Thần Anh, cặp mắt phượng gia nguyên bản nên tràn đầy lưu quang nay lại không có ánh sáng, không có tiêu cự, không nhúc nhích. Hiếm thấy trong lòng có cảm giác mỗi như, Đường Phi bỗng nhiên phóng nhuyển thanh âm, nói: “Không bằng, ta không đi được không?”

Phượng Thần Anh ngẩn ra, khóe miệng hơi hơi gợi lên, thuận thế nắm Đường Phi mang vào trong lòng mình, nói giọng khàn khàn: “Nguyên lai người luyện tiết vì phụng như vậy, nếu vậy không bằng đừng đi, chúng ta liền – a! Người như thế nào nhé người a!” Phượng Thần Anh buông ra Đường Phi, vẻ mặt đau khổ vượt thất lự bị nhéo đau.

Đường Phi dường như không có việc gì đứng lên chỉnh lại xiêm y bị người nào đó lộn loạn, cũng không quay đầu, vừa đi vừa nói chuyện: “Nếu quá muộn, ta đêm nay sẽ không trở về ngủ, người ôm chăn một mình đi!”

“Tiểu Phi Phi, người không cần vứt bỏ ta ~” Phượng Thần Anh ở phía sau kêu rên, Đường Phi làm bộ như không có nghe đến.

Ưu nhi vẻ mặt ghen cười đi theo phía sau Đường Phi, một bên Mặc Trúc bước nhanh tới lặng lẽ cho hắn cái ánh mắt. Ưu nhi sưng sốt, đối hắn gật gật đầu, hắn sẽ hảo hảo bảo hộ công tử.

Đợi Đường Phi đi rồi, Phượng Thần Anh ở nhuyển tháp nhìn hoa hải đường ngoài cửa tây đến xuất thần. Qua thật lâu, sắc trời dần dần đen, mới lên tiếng nói: “Hiện tại là giờ nào.”

Mặc Trúc luôn luôn hầu bên cạnh nhìn nhìn sắc trời, thấp giọng nói: “Lão gia, sắp đến giờ Tuất.”

“Thay quần áo.” Phượng Thần Anh ngồi xuống: “Bảo Thiết Hoán chuẩn bị xe ngựa, đến Lâm Nguyệt Lâu đi.”

Mặc Trúc sưng sốt, Lâm Nguyệt Lâu?!

“Lão gia, ngài đây là.....”

Phượng Thần Anh ánh mắt rùng mình, nhìn Mặc Trúc lạnh lùng nói: “Còn không mau đi?”

“Dạ, dạ!” Mặc Trúc kinh ra một thân mồ hôi lạnh, xoay người kêu hai thị nữ tiến vào giúp Phượng Thần Anh thay quần áo, sau đó chính mình đi tìm Thiết Hoán. Mặc Trúc một bên bước nhanh một bên kinh hãi, nguyên lai lão gia vẫn đều có thể nhìn thấy! Nếu vậy, nếu vậy vì cái gì, muốn – làm bộ như nhìn không thấy? Là vì..... Mặc Trúc không dám tiếp tục nghĩ, cước bộ nhanh hơn.

Trên đường tới Lâm Nguyệt Lâu, Phượng Thần Anh kêu Thiết Hoán chạy vòng đường khác qua khỏi Phương Hoa Lâu, hắn cũng không muốn để Đường Phi phát hiện cái gì.

Phương Hoa Lâu.

Đường Phi mang theo Ưu nhi vào Phương Hoa Lâu, lập tức có vài tiểu cô nương xinh đẹp khả ái tiếp đón, vây quanh hai người oa oa nói không ngừng.

“Đường công tử người như thế nào mới đến a, lão bản nương đều chờ người đã lâu!”

“Đúng vậy, Đường công tử người đêm nay có lộc ăn, hôm nay thế nhưng lão bản nương chúng ta là hạ vốn gốc!”

“Đường công tử nửa tháng không gặp giống như cày tuần lã hơn một chút.”

“Ha ha ha, ta xem ngươi là xuân tâm đại động đi, nghe nói Đường công tử tới còn nhanh chóng thay đổi bộ quần áo mới!”

“Các ngươi còn không phải giống nhau sao !”

“Ha ha ha ha ~”

Đường Phi có chút đau đầu nhìn mấy người xinh đẹp phiên toái, cười khổ nhất nhất đối đáp. Nếu hắn thích nữ nhân, nói vậy giờ phút này nhất định cảm thấy chính mình đang ở trên thiên đường, đáng tiếc, trời sinh hắn vốn đã cong, đối mặt mỹ nữ quá phận nhiệt tình trừ bỏ đau đầu vẫn là đau đầu. Lâu một đại sảnh, những khách nhân đều mang theo thiện ý tươi cười xem náo nhiệt, lại làm cho Đường Phi cảm giác không được tự nhiên.

Ưu nghi cho tới bây giờ cũng chưa thử qua việc bị nhiều như vậy cô nương vây quanh, sắc mặt đỏ hồng đến có thể nhỏ ra máu, càng đừng nói giúp Đường Phi giải vây. Nhưng thật ra bốn hộ vệ được Phương Thần Anh phân phó lại đây bảo hộ Đường Phi thật sự xem không vừa mắt, vừa định đi lên giúp Đường Phi một tay, Yến Tự cũng rất hợp thời xuất hiện .

“Các ngươi đám nha đầu này, vừa thấy nam nhũn tuấn tú nước miếng đều chảy ra! Thật sự là làm mất mặt lão nương!” Yến Tự trên mặt giống như đùa lại giống như giận, khóe miệng ôm lấy một chút tươi cười điểm lệ, mặc một thân tử y kiểu diêm lay động, tiêu sái lại đây, vài nha đầu vây quanh Đường Phi le lưỡi, lập tức ngoan ngoãn đứng ở một bên.

“Yến lão bản, đã lâu không thấy.” Đường Phi đối Yến Tự cũng chấp tay, trong lòng âm thầm cảm thán, tuy nói xem qua mỹ nữ không ít, nhưng mỗi lần xuất hiện đều có thể đoạt đi ánh mắt mọi người, trở thành nhân vật trung tâm, thật đúng là chỉ có một mình Yến Tự. Đường Phi dùng ánh mắt thuần túy thưởng thức nữ tính cấp Yến Tự một cái định nghĩa – có phong phạm nữ vương, ngự tử đại mỹ nữ, Phương Hoa Lâu đám tiểu la lệ kia không có một người so được với nàng.

“Đường công tử, thật sự khiến người chê cười, đám nha đầu này đều bị tỷ tỷ ta quần giáo hồng rồi, nên không biết quy củ.” Yến Tự cười nói, ngoài miệng nói xong trách cứ, nhưng trong ánh mắt lại tràn đầy hương vị sung nịch.

“Yến lão bản nói đùa, đều là mấy hài tử hoạt bát thích nháo một chút, cũng thực bình thường, nữ hài tử sáng sủa hoạt bát mới khiến người ta thích.” Đường Phi cười nhẹ nói.

Được chân tâm khen ngợi, các cô nương một đám sắc mặt phi hồng, người đẩy đẩy ta, ta nhéo nhéo người, khóe miệng ỨC ỨC không được gương lên.

Yến Tự cầm khăn lụa che miệng cười, nói: “Đường công tử nói lời này thật sự là ngọt chết người, bất quá ở đây nói nói thì tốt rồi, nếu như bị bình dấm chua kia nghe được, chiêu bài của lão tỷ tỷ ta đều bị đập đổ.”

Đường Phi ngạc nhiên, biết người nàng nói là ai, sắc mặt đỏ lên, lúng ta lúng túng nói: “Yến lão bản nói đùa.”

Nhìn đến Đường Phi ngượng ngùng, Yến Tự sang sang cười: “Đến đến đến, đừng đứng ở chỗ này, đến lầu ba đi, tỷ tỷ ta chuẩn bị cho ngươi một bàn tốt.” Nói xong liền đi trước một bước.

Đường Phi dẫn bốn hộ vệ ở ngay tại lầu một chờ, sau đó mang theo Ưu nghi đuổi kịp Yến Tự. Bởi vì bốn hộ vệ kia là Đường Phi mang đến, đều các cô nương trong lầu nhiệt tình khoản đãi.

Thời điểm Phương Thần Anh đến Lâm Nguyệt Lâu, Tần Nhan đã có mặt. Phân phó Thiết Hoán cùng Mặc Trúc ở tại xe ngựa chờ đợi, chính mình mang theo hai thị vệ đi vào. Tú bà đã được phân phó trước đó, trực tiếp mang theo Phương Thần Anh đến một gian phòng tối bí ẩn trong lầu.

Phượng Thần Anh nhú mày nhìn Tần Nhan đã uống không ít, khẽ phát tay cho đám thanh quan đánh đàn trong phòng lui xuống, ngồi vào trước mặt Tần Nhan cầm đi chén rượu trong tay hắn.

“Như thế nào uống nhiều như vậy?” Phượng Thần Anh lắc lắc bầu rượu bạch ngọc, bên trong đã không còn bao nhiêu.

“Không có việc gì, tửu lượng của ta người còn không rõ ràng? Ngàn chén không say.” Tần Nhan đối Phượng Thần Anh si ngốc cười, trực tiếp ghé vào trên bàn dùng ánh mắt thủy quang liễm diễm nhìn Phượng Thần Anh.

“Người tìm ta đi ra chỉ vì uống rượu?” Phượng Thần Anh có chút bực mình nhìn Tần Nhan, vì lý khai Đường Phi hắn đã trầm tư suy nghĩ suốt một buổi tối, nếu không phải Yến Tự mặc danh kỳ diệu cho người đưa tới một phong thiếp mời thỉnh Đường Phi đi ăn yến hội, hắn còn tính trực tiếp dùng mê dược làm cho Đường Phi hôn mê suốt một đêm!

Tần Nhan ánh mắt u ám xuống, buồn thanh nói: “Chẳng lẽ chỉ muốn người theo giúp ta uống một chén cũng không được sao? Thần Anh, chúng ta theo khi nào thì bắt đầu trở nên xa lạ như vậy? Lúc trước, chúng ta không phải như thế....”

Phượng Thần Anh sững sốt, lúc trước..... Bọn họ lúc trước..... Ngay tại lúc đang ngây người hết sức, Tần Nhan bỗng nhiên chồm tới, ôm cổ Phượng Thần Anh hôn lên.

Phượng Thần Anh nhướng mày, muốn đẩy ra Tần Nhan, khi cúi đầu lại phát hiện Tần Nhan một bên hôn hắn, một bên tích tụ nước mắt, hai mắt đỏ bừng tràn đầy ai lạnh. Thoáng chốc, hai tay dừng lại, vẻ mặt kinh ngạc.

Đường Phi nhìn một bàn đồ ăn, ngẩng đầu nhìn Yến Tự vẻ mặt tiếu ý, lẳng lặng hỏi: “Chúng ta chỉ có vài người, làm nhiều đồ ăn như vậy vì cái gì?” Tính cả Ưu nhi bất quá chỉ mới ba người, nhưng đây có tới chín đĩa đồ ăn, một món canh a!

“Bởi vì tỷ tỷ còn thỉnh một vị khách quý, bất quá khách quý này còn muốn đợi lát nữa mới đến.” Yến Tự trước cấp Đường Phi múc một chén canh nói, nàng cũng là nhận người chỉ nhờ mới phát thiệp mời Đường Phi, còn lo lắng bình dấm chua kia sẽ đi theo đến, may mắn bình dấm chua đó thức thời không có tới, nếu không chủ nhân đêm nay sẽ không xuất hiện.

“Còn một vị khách quý?” Đường Phi sững sốt, khách quý gì? Là người ta nhận thức?”

“Có thể nói như thế, người đã gặp qua.” Yến Tự biết chủ nhân cùng Đường Phi từng thoáng thấy nhau, hơn nữa không chỉ một lần, nói như vậy cũng là đã gặp qua đi?

Đường Phi nhú mày, đến tốt cùng là ai? Xem Yến Tự bộ dáng thần bí bí, lại nhìn không được hỏi: “Kia, hắn đến tốt cùng là ai? Là hắn cho người hẹn ta đến đi?”

“A,” Yến Tự cười, nói: “Đường công tử đúng là thông minh, đoán một lần liền đúng. Người yên tâm, vị khách quý kia không hề ác ý, không còn mưu đồ, chính là muốn chính thức cùng người gặp mặt.” Đường nhiên, gặp mặt nói cái gì nàng cũng không biết.

“Phượng Thần Anh nhận thức sao?” Đường Phi lại hỏi, nghĩ nghĩ trên thiệp mời không có tên Phượng Thần Anh, chẳng lẽ là người Phượng Thần Anh không nhận thức?

“Đợi người đến, người tự mình hỏi một chút chẳng phải sẽ biết?” Yến Tự cho Đường Phi một cái tươi cười ý vị thâm trường, không có trả lời thẳng vấn đề. Nếu như bị Đường Phi biết người muốn gặp mặt hắn là nhạc phụ tương lai, không biết có thể hay không bị dọa chạy mất?

Nghe được Yến Tự nói như vậy, Đường Phi có chút khẩn trương. Một chén canh uống xong, vị khách quý kia còn chưa tới. Đường Phi lại lo sợ bất an liền uống hai tách trà, người vẫn không tới. Chính là Yến Tự cũng có chút sốt ruột, không ngừng đứng dậy xuất môn xem xét, chủ nhân gặp phiền toái? Như thế nào còn không đến? Thậm chí ngay cả Thiết Viêm không thấy bóng dáng.

Uống quá nhiều nước, Đường Phi phiền toái lại đến, muốn đi WC.....

Nhìn nhìn Yến Tự, Đường Phi rốt cục vẫn là đứng lên. Yến Tự nghĩ đến Đường Phi đợi không kịp phải đi, vội vàng cũng đứng theo, giải thích: “Đường công tử, người chờ một chút, hẳn có thể là gặp phải cái gì phiền toái, vị khách quý này là thật rất muốn gặp người, người đợi một hồi nữa đi !”

“Ách,” Đường Phi xấu hổ nhìn nhìn Yến Tự, ngượng ngùng nói: “Tại hạ không phải muốn đi, mà là, ách, muốn đến nhà xí.”

Yến Tự sững sốt, sau đó hiểu rõ nhẹ nhàng thở ra. Tiếp theo lập tức sai người dẫn Đường Phi đi nhà xí dưới lầu, Ưu nhi cũng đi theo.

Giải quyết vấn đề sinh lý xong, Đường Phi đi ra, thời điểm ngang qua đại sảnh lầu một chuẩn bị lên lầu trên, liền bị hai thiếu niên quần áo tiên diễm đứng ở trước chướng quây hấp dẫn lực chú ý.

Đường Phi một bên lên lầu một bên suy nghĩ chính mình có phải hay không gặp qua bọn họ, hình như là.....

“Tiểu Đào cô nương, thứ chúng ta muốn rốt cuộc có chưa? Như thế nào lâu như vậy ? Còn muốn buôn bán nữa hay không?!” Trong đó một thiếu niên nói chuyện thanh âm so với các cô nương Phương Hoa Lâu còn nũng nịu hơn, một bên dỗi chân một bên hỏi, hẳn đều đã đợi mấy khắc!

A, Đường Phi nghe được ngữ khí nói chuyện của bọn họ rốt cục nghĩ tới, bọn họ là hai tiểu quan kia..... Mấy tháng trước Đường Phi cùng Phượng Thần Anh cãi nhau, đã đi tới địa phương đó.

“Đã tới rồi! Ngại chậm trễ thời gian thì đừng tới Phương Hoa Lâu mua điểm tâm a !” Tiểu Đào cô nương kia khá cao, vẻ mặt oa nhi khả ái, khinh thường đối bọn họ nói. Hừ, một đại nam nhân không dựa vào sức lực chính mình đi kiếm tiền mà đến cái loại địa phương đó bán mình, thật sự là không biết xấu hổ !

“Người nghĩ rằng nhóm ta hiếm lạ điểm tâm nơi này lắm sao?!” Một thiếu niên khác nhìn thấy khinh miệt trên mặt tiểu Đào, tức giận đỏ mặt khiêu chân lớn tiếng nói: “Nếu không phải Phượng gia chỉ ăn điểm tâm nơi này, người cầu ta, ta cũng không đến!”

Phượng gia?! Đường Phi trong lòng nhảy dựng, bọn họ nói là Phượng gia nào?

“Hừ, vậy nhóm các người hiện tại còn cần hay là không cần?” Tiểu đào khinh thường cùng bọn họ cãi nhau, giờ thực hạp trên tay hỏi.

“Hừ !” Hai thiếu niên tức giận cầm lấy thực hạp, đem bạc để trên quầy, thở phì phì rời đi.

“Phi ! không biết xấu hổ !” Tiểu đào nhở một ngụm, đem bạc bỏ vào trong ngăn tủ đựng tiền.

“Công tử? Ngài như thế nào thất thần không đi?” Ưu nhi ở phía sau Đường Phi thăm dò hỏi.

“Không có việc gì.....” Đường Phi vừa bước lên một bậc cầu thang, bỗng nhiên lại dừng cước bộ, xoay người nhìn nhìn một bàn thị vệ ngồi ở dưới lầu, lại nhìn xem Ưu nhi. Sau đó trong lúc Ưu nhi ánh mắt kinh ngạc, cúi đầu hướng lỗ tai hắn nói mấy câu.

Đường Phi tránh ở góc nhìn Ưu nhi xuống lầu, nói gì đó với bốn thị vệ, nhanh chóng ly khai Phương Hoa Lâu. Phượng gia, toàn bộ Hoàng Diệp có thể được tôn xưng là “Phượng gia” có mấy người? Đường Phi sắc mặt có chút khó coi, chẳng lẽ Phượng Thần Anh hôm nay không cùng hắn đi ra, là vì muốn đi tới thanh lâu?!

Đường Phi chạy ra Phương Hoa Lâu, nhìn đến ở trong đám người bóng dáng hai thiếu niên kia, bất động thanh sắc đi theo.

Tần Nhan liêu lĩnh bò lên người Phượng Thần Anh, Phượng Thần Anh bỗng dưng tỉnh lại, mạnh mẽ đẩy ra Tần Nhan. Tần Nhan bất ngờ không kịp phòng bị, bị đẩy ngã trên đất, ngẩng đầu về mặt không dám tin nhìn Phượng Thần Anh.

“Người uống say.” Phượng Thần Anh xoa xoa môi mình, lạnh lùng nhìn Tần Nhan liếc mắt một cái.

“Ta say?” Tần Nhan lẳng lẳng nhìn Phượng Thần Anh: “Ta say..... Như vậy sáu năm trước đây, người cho ta cái hôn kia, những lời người nói với ta, là người túy ngôn, hay là ta say nên tự tưởng tượng ra?”

Sáu năm trước..... Phương Thần Anh sững sốt, trước mắt hình ảnh thanh niên tuấn tú vẻ mặt bi thương ủy khuất, dần dần cùng thiếu niên thanh lệ vẻ mặt nước mắt sáu năm trước hiện ra. Giật giạt môi, Phương Thần Anh vẫn là ngồi xổm xuống nâng dậy Tần Nhan, lấy qua một bên khăn tay lau khô nước mắt cho hắn.

“Sáu năm trước, ta chưa từng lừa ngươi.” Phương Thần Anh dùng tay vỗ về khuôn mặt đỏ tươi của Tần Nhan: “Hiện tại, cũng sẽ không.”

“Thần Anh !” Tần Nhan mạnh mẽ nhào vào trong lòng Phương Thần Anh, khóc nói: “Ta hảo hỉ hận cười Chân Châu Nhi, càng hỉ hận năm đó thời điểm phát hiện người đối ‘Phương Lâm’ cảm thấy hứng thú không giết đi hắn! Người rõ ràng là yêu ta, ta cũng yêu người, vì cái gì ta lúc trước không sớm với người cùng một chỗ !”

Phương Thần Anh ánh mắt rùng mình, trước mắt hàn sương, giết Đường Phi? Chịu đựng cảm xúc bạo ngược trong lòng, Phương Thần Anh miễn cưỡng kéo ra Tần Nhan, nói: “Đừng khóc, nhớ kỹ, chuyện chính mình đã làm, sẽ không phải hối hận.”

Tần Nhan vẫn còn chảy lệ, hắn thấy được Phương Thần Anh trên mặt do dự, liền không quan tâm nói: “Thần Anh, ta mặc kệ! Lần này ta muốn người theo giúp ta trở về đất phong, nếu người không theo, cho dù không cần ngôi vị hoàng đế này, ta cũng muốn hưu Chân Châu Nhi, giết ‘Phương Lâm’! Người biết, ta hiện tại có năng lực này !”

Phương Thần Anh trong lòng sát ý đủ thịnh, trên mặt tươi cười lại dị thường ôn nhu, nhẹ giọng nói: “Nguyên lai ngươi là muốn ta cùng người về đất phong, vì cái gì không nói sớm? Đem chính mình làm ra bộ dáng này , không biết ta sẽ đau lòng?” Dứt lời, liền đem Tần Nhan nhẹ nhàng kéo vào trong lòng. Hừ, nguyên lai người kia nói, kế điệu hổ ly sơn là chỉ chuyện này.

Tần Nhan trên mặt vui vẻ, vội vàng nói: “Người nguyện ý theo giúp ta hồi đất phong?!”

“Đương nhiên, chỉ cần người nói một tiếng.” Phương Thần Anh thanh âm ôn nhu, Tần Nhan ở trước ngực hắn, không có nhìn thấy trong mắt hắn lãnh lệ sát ý: “Không cần hành động theo tình cảm, Chân Châu Nhi là quân quyền máu chốt người nắm giữ trong triều, cho nên những chuyện hưu thê này không cho phép nói lung tung, bị người hữu tâm nghe được, hậu quả thiết tưởng không chịu nổi. Về phần ‘Phương Lâm’, bất quá là khi ta nhàm chán lấy đến giải buồn. Nếu người không thích hắn, chờ người sau khi đăng cơ, ta liền đem hắn tặng cho người, người thích xử trí như thế nào liền xử trí như thế đó.”

“Thật sự?!” Tần Nhan vẻ mặt hưng phấn, trong mắt phát ra trả thù cay nghiệt: “Ta đây muốn đưa hắn tiến vào quân doanh, làm doanh sĩ! Người đáp ứng sao ?”

“Đương nhiên, chỉ cần người thích.” Phương Thần Anh ôm Tần Nhan, thanh âm ôn nhu như nước, trên mặt lại hàn sương tràn ngập.

Đường Phi đi theo hai thiếu niên kia đến trước cửa Lâm Nguyệt Lâu, mắt sắc nhìn đến chiếc xe ngựa của Phương Tê Các dừng ở trước cửa, Mặc Trúc cùng Thiết tổng quản đều ngồi ở trước xe ngựa. Trong lòng lạnh lạnh, Đường Phi lợi dụng đám người chật chội, tránh đi xe ngựa thuận lợi vào Lâm Nguyệt Lâu, không để ý tới tú bà nhiệt tình chiêu đãi, khắp nơi quan sát bóng dáng hai thiếu niên kia.

Kia rồi! “Ta chọn hai người kia, các người không cần theo.” Đường Phi chỉ chỉ hai thiếu niên đang lên lầu, đẩy ra tú bà lập tức đi theo lên. May mắn đêm nay khách nhân nhiều, tú bà cũng không rảnh đi chú ý Đường Phi, chỉ nghĩ đến hắn là khách quen hai thiếu niên, liền mang theo hắn để đẩy mạnh tiêu thụ tiêu quan trong lầu.

Đường Phi một đường đi theo hai thiếu niên đó, có khách nhân ôm tiểu quan đi ngang qua liền xoay người tránh đi, cuối cùng đến một gian phòng khuất ở lầu hai, hai thiếu niên đối thị vệ canh giữ ở cửa nói gì đó, liền mở cửa rồi đi vào. Đường Phi tránh ở góc phòng đợi một hồi, hai thiếu niên mới cầm ngân phiếu vui vẻ đi ra, Đường Phi mặt bình tĩnh nhìn bọn hắn càng đi càng xa.

Đợi sau khi hai bọn họ rời đi, Đường Phi mới âm thầm quan sát bốn phía. Hai thị vệ phòng thủ ở cửa, vừa thấy chỉ biết võ công không thấp, xông vào không dễ. Chung quanh cũng không có chỗ tốt để có thể tiếp cận phòng, muốn nghe lén cái gì lại càng không được. Đường Phi nhíu mày, tới bước này, sau đó làm gì? Thật sự muốn đi bắt gian? Bỗng nhiên có chút hối hận, vì cái gì muốn tới nơi này cấp chính mình khó coi?

Vẫn đang đứng ở một góc do dự không chừng, cửa phòng kia bỗng nhiên mở ra. Đường Phi bị dọa, nhanh chóng hướng chỗ âm u nhất rút lui.

“Sớm một chút trở về, người uống nhiều rượu như vậy coi chừng cảm lạnh.” Phượng Thần Anh giúp Tần Nhan sửa sang lại quần áo có chút hỗn độn.

“Àn, người cũng sớm trở về đi, chớ quên lời người đã đáp ứng ta.” Tần Nhan không nỡ nhìn Phượng Thần Anh nói.

Phượng Thần Anh sủng nịch cười, nói: “Biết, mau trở về đi thôi.”

Đường Phi khiếp sợ nhìn Phượng Thần Anh, trong lòng lạnh lẽo một mảnh. Về mặt kia, động tác ôn nhu kia, hoàn toàn là hân tột quen thuộc, nay lại.....

“Đúng rồi, ta đã quên hỏi người, người muốn giả mù tới khi nào? Là muốn cho Tần Nghị đối với người thả lỏng cảnh giác sao?” Tần Nhan đột nhiên hỏi.

“Tới lúc cần thiết người sẽ biết, mau trở về đi thôi. Trở về chậm, cẩn thận Vương phi nghi ngờ.” Phượng Thần Anh cười cười vỗ vỗ đầu Tần Nhan.

“Hừ,” Tần Nhan bất mãn hừ hừ: “Muốn nghi ngờ thì cứ nghi ngờ.”

“Ngoan, trở về đi.” Phượng Thần Anh nhẹ giọng hống.

Trải qua triển miên, hai người rốt cục ra đi, Tần Nhan rời đi trước. Phượng Thần Anh xem Tần Nhan rời khỏi, lại trở về ghé lô trong phòng.

Đường Phi nắm chặt hai đấm, sắc mặt tái nhợt. Trong lòng có một chỗ giống như bị đông cứng, sau đó bị một nhát búa đập vỡ ra.

76. Chương 76: Ý Đồ

Mất hồn mất vía trở về đến cửa Phương Tế Các, Đường Phi mới nhớ tới mấy người Yến Tự còn ở tại Phương Hoa Lâu chờ hần. Trở mắt nhìn đại môn hồi lâu, Đường Phi mới xoay người, tính trở về cấp Yến Tự một cái hồi đáp, thuận tiện đối người riêng hẹn hần nói lời xin lỗi. Vô luận là nguyên nhân gì, thất hẹn với người khác luôn không đúng, huống chi còn là đã đến địa điểm ước định, sau vô cớ biến mất, ít nhất phải cùng người ta nói một tiếng thật có lỗi.

Mới quay lại đi chừng mười bước, phía trước liền phóng nhanh đến hai chiếc xe ngựa. Một chiếc là hần ngồi đi Phương Hoa Lâu, một cái khác, là nhìn thấy ở trước cửa Lãm Nguyệt Lâu.

Đường Phi dừng bước, liền như vậy chờ hai xe ngựa hướng hần đi đến. Xe ngựa ngay cách Đường Phi chừng mười bước thì dừng lại, ngay sau đó chính là Ưu nhi từ trong xe ngựa nhảy ra, hốc mắt ửng hồng hướng Đường Phi chạy tới.

Lúc này ở Phương Hoa Lâu, Đường Phi chỉ là bảo Ưu nhi nghĩ một biện pháp dẫn dắt bốn thị vệ kia rời đi, nhưng cũng không nói cho hần vì cái gì muốn làm như vậy. Đợi Ưu nhi y theo lời Đường Phi, dẫn người rời đi, mới phát hiện Đường Phi không thấy, đợi một buổi tối cũng không thấy hần trở về. Ưu nhi kinh hãi, trước đành phải phái một thị vệ hồi Phương Tế Các thông tri Phượng Thần Anh, ai có thể tưởng Phượng Thần Anh cư nhiên cũng đi ra ngoài! May mắn nguyên lai Phượng Thần Anh ra ngoài là tới Phương Hoa Lâu tìm Đường Phi, Ưu nhi nhanh chóng đem sự tình bẩm báo, vừa mới dứt lời đã bị Phượng Thần Anh hung hăng ném một cái tát. Nếu lúc ấy không có Yến lão bản cùng Mặc Trúc ở một bên giúp hần biện hộ, nói vậy khẳng định dưới cơn thịnh nộ của Phượng Thần Anh đã trực tiếp bị giết chết. Ngay sau đó chính là ở trong khoảng thời gian ngắn ngủi đem Miên Cẩm thành tìm kiếm một lần, đang lúc Phượng Thần Anh

lòng nóng như lửa đốt tính lục soát lại một lần nữa, lại thu được tin tức nói người bỗng nhiên mất tích đã về tới cửa nhà! Phương Thần Anh lúc này mới mang theo người hướng Phương Tê Các trở lại.

“Công tử, ngài đi đâu vậy?! Hừ chết Ưu nhi!” Ưu nhi hàm chứa nước mắt cầm lấy cánh tay Đường Phi cẩn thận xem, trên mặt Ưu nhi còn có một dấu bàn tay thực rõ ràng, hiển nhiên là bị người nào đó hung hăng giáo huấn qua.

Đường Phi trong lòng cười lạnh, một người mù còn có thể đánh chính xác như vậy? Bản tính thích giận chó đánh mèo của hắn cũng chưa bao giờ chịu sửa!

“Không có việc gì.” Đường Phi không dấu vết kéo ra tay Ưu nhi, hỏi: “Mặt của ngươi làm sao vậy?”

Ưu nhi sửng sốt, vội vàng cúi đầu nói: “Không, không có gì, vừa rồi lo lắng ngài nên không thấy đường, liền đụng vào một cây cột trụ.” Ngay tại khi ở Phương Hoa Lâu, Phương Thần Anh đánh hắn một cái tát kia, Ưu nhi mới biết được nguyên lai mấy ngày nay, Phương Thần Anh là giả mù. Nhưng lại là vì Đường Phi mới làm như vậy, hắn như thế nào đem chân tướng nói ra?

Cây cột này chắc là có năm vạch đi? Nếu là bình thường, Đường Phi nhất định sẽ đem lời châm chọc này nói ra, nhưng hiện tại hắn không có tâm tình, hắn hiện tại cảm giác rất khó chịu khủng bố! Đặc biệt nhìn đến Phương Thần Anh hai mắt trống rỗng, vẻ mặt lo lắng được người nâng lại đây, hắn hận không thể đem hết thảy nơi này đều hủy, sau đó đi tìm Thiên Tinh cùng sư huynh hắn để bọn họ giúp hắn trở về!

“Phi nhi!” Phương Thần Anh “dựa vào cảm giác” bắt được tay Đường Phi, thanh âm dần theo chút tức giận, càng nhiều là lo lắng: “Ngươi có biết hay không người không nói một tiếng liền biến mất sẽ có bao nhiêu người lo lắng cho ngươi! Vạn nhất ngươi xảy ra chuyện, người bảo ta làm sao bây giờ!”

Bị hắn gắt gao nắm, bởi vì độ mạnh yếu quá lớn mà sinh đau, trên mặt xinh đẹp trừ bỏ lo lắng cùng lo lắng, còn có một chút sợ hãi. Hết thảy hết thảy đều như là biểu lộ chân tình, nhìn không ra một chút giả dối. Mới vừa nãy, hắn cũng vẻ mặt thâm tình sùng nịnh nhìn Tần Nhan, nửa điểm cũng không nhìn ra hắn là hư tình giả ý.

Cặp ánh mắt kia một chút biến hóa đều không có, tựa như một người mù chân chính giống nhau, không có bất luận tình cảm, không có bất luận tiêu cự.

Biểu tình như vậy, giờ phút này càng giống một phen băng trùy sắc nhọn hung hăng đâm vào trong lòng Đường Phi vẫn đang co rút thống khổ, tâm lạnh cùng đau đớn đã làm cho hắn bắt đầu chết lặng.

Trên người bắt đầu phát run, sắc mặt cũng dần dần trở nên tái nhợt. Đường Phi như không quen biết người trước mắt này, thân thủ nắm lấy cánh tay hắn đang lôi kéo tay mình, sau đó thông thả mà kiên quyết đẩy ra.

“Không có gì, chỉ là bỗng nhiên cảm thấy không thoải mái, cho nên tự mình chậm rãi đi trở về đây trước.” Đường Phi cảm thấy thanh âm của mình thực xa xôi, cũng thực mệt mỏi, hắn muốn bản thân thoát nhìn càng giống như không có việc gì một chút, nhưng hắn đã đánh giá quá cao năng lực thừa nhận tâm lý của mình, cũng xem nhẹ tình cảm của mình đối với Phương Thần Anh.

“Phi nhi?” Cảm nhận được Đường Phi bài xích, Phương Thần Anh vẻ mặt bất khả tư nghị cùng khổ sở.

“..... Thật sự không có gì, chính là mệt mỏi, đi về trước đi.” Đường Phi hồ hững nói, không nhìn tới Phương Thần Anh trên mặt bi thương, nói xong liền thẳng tắp xoay người trở về Phương Tê Các.

Phương Thần Anh nhìn bóng dáng Đường Phi dần dần rời đi, sắc mặt dần dần yên lặng xuống, cũng đi theo. Ưu nhi cùng Mặc Trúc hai mặt nhìn nhau, sau đó không biết làm sao đồng thời nhìn về phía Thiết Hoán.

Thiết Hoán vẻ mặt suy nghĩ sâu xa, nghĩ nghĩ liền nói: “Hai người các ngươi đi theo lão gia cùng công tử.” Ưu nhi cùng Mặc Trúc gật gật đầu, bước nhanh theo phía sau. Đám người đi rồi, Thiết Hoán mới phân phó một thị vệ đến Phương Hoa Lâu, nói cho Yến Tự Đường Phi đã tìm được.

Đường Phi một đường đi trở về Diên Phi viện, Phương Thần Anh “hai mắt mù” theo không kịp cước bộ hắn, mắt thấy sẽ bị Đường Phi bỏ xa, Phương Thần Anh bỗng nhiên ngừng lại, lớn tiếng kêu lên: “Phi nhi!”

Cước bộ khẽ chậm, Đường Phi vẫn là ngừng lại.

“Người đến tột cùng làm sao vậy? Bỗng nhiên rời đi Phương Hoa Lâu cũng không biết nói bất luận kẻ nào một tiếng, người có biết hay không ta cố ý đi Phương Hoa Lâu tìm người, lại nghe nói tìm không thấy người liền có bao nhiêu lo lắng?” Phương Thần Anh trầm giọng hỏi, chẳng lẽ là có người nói với Đường Phi gì đó? Là Tần Nhan sao? Không, sẽ không là hắn, đêm nay Tần Nhan uống rượu, hắn tận mắt thấy Tần Nhan vào vương phủ mới hướng Phương Hoa Lâu đi đến.

Đường Phi bỗng dưng nắm chặt hai đấm, hắn đang chất vấn trách cứ mình sao? Cường chế phần nộ cùng thống khổ trong lòng, Đường Phi bình tĩnh xoay người đối Phương Thần Anh miễn cưỡng cười, nói: “Thật có lỗi, sẽ không có lần sau. Chỉ là đêm nay thật sự không quá thoải mái, cho nên mới rời đi trước. Đi quá mau cũng đã quên cùng Yến lão bản nói một tiếng, ngày sau ta sẽ tự mình đến giải thích.” Hắn muốn lớn tiếng chất vấn Phương Thần Anh vì cái gì cùng Tần Nhan tại địa phương kia hẹn hò, càng muốn hỏi hắn vì cái gì muốn giả mù lừa hắn! Nhưng mà không được, nếu hiện tại nói ra Phương Thần Anh tuyệt đối sẽ không thừa nhận, cho dù đem Cốc Dương gọi tới vì hắn chẩn đoán lại thì như thế nào? Hắn không tin Cốc Dương luôn luôn giúp Phương Thần Anh khám bệnh lại không biết chuyện Phương Thần Anh giả mù.

Phương Thần Anh sắc mặt thoáng dịu đi một chút, lập tức một chút lo lắng hiện lên ở đuôi lông mày, hỏi: “Không bằng kêu Cốc Dương đến xem đi, sợ là đêm nay cảm lạnh.”

“Không cần.” Đường Phi lắc đầu: “Ta ngủ một giấc là tốt rồi. Còn có, ta khả năng nhiễm phong hàn, đêm nay sẽ không chỗ ngủ người, ta đến khách phòng bên cạnh ngủ một đêm.”

“Nói bậy bạ gì đó! Khách phòng bao lâu không có người ở, vừa lạnh vừa bẩn. Ta đêm nay ở thư phòng ngủ, người đến phòng ngủ đi.” Phương Thần Anh nói xong, lại đối Ưu nhi đã đuổi kịp nói: “Hảo hảo chiếu cố công tử, nếu tái phát sinh chuyện đêm nay, bốn tọa sẽ lột da của người ra!”

“Dạ, thuộc hạ hiểu được.” Ưu nhi run giọng nói.

Đường Phi thật sâu nhìn Phương Thần Anh liếc mắt một cái, xoay người rời đi. Phương Thần Anh, ta sẽ cho người tự đánh vỡ dối trá của mình.

“Lão gia.....” Mặc Trúc sợ hãi hoán một tiếng.

“Nói cho Thiết Hoán bốn tọa ở thư phòng chờ hắn.” Phương Thần Anh thu hồi ánh mắt chính mình, xoay người hướng thư phòng đi đến. Tuy rằng trong lòng lo lắng Đường Phi, nhưng mà đối phương rõ ràng bài xích cùng cự tuyệt Phương Thần Anh xem rõ ràng. Còn chưa biết Đường Phi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng nếu hắn muốn một người bình tĩnh, vậy cứ thuận theo hắn. Đường Phi không phải đã đối hắn nói qua, thỉnh cho hắn tôn trọng, cho hắn một cái không gian tư mật có thể thả lỏng sao? Chỉ cần thứ Đường Phi muốn, hắn tuyệt đối sẽ không nói chữ “Không”.

“Dạ, lão gia.” Mặc Trúc bất an không yên đi tìm Thiết Hoán, vẻ mặt lo lắng nghĩ, công tử đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì?

Đường Phi cả quần áo đều không có đổi, thoát hài sau trực tiếp gục ở trên giường, trùm chăn lên cuốn chính mình lui thành một khối, bả đầu thật sâu vùi vào gối mềm. Trần Thần từng đối hắn nói qua, chỉ có thời điểm đang ngủ, hắn mới có thể thoát ra bất an cùng yếu ớt của mình.

Cười tự giễu, vô luận hắn có bao nhiêu không muốn thừa nhận cũng vậy, Trần Thần nói chính là sự thật.

Vì cái gì không trực tiếp đến hỏi hắn? Đường Phi hỏi mình như vậy, nhưng lại tìm không thấy đáp án. Có lẽ hắn trong tiềm thức hy vọng không phải chính mình đến hỏi, mà là Phương Thần Anh tự mình thẳng thắn với hắn. Nói cho hắn vì cái gì muốn giả mù để lừa mình, nói cho hắn cùng Tần Nhan đến tột cùng là quan hệ gì. Cũng có lẽ, hắn sợ hãi Phương Thần Anh sẽ tiếp tục lừa gạt hắn, sợ hãi cái gọi là “yêu” kia, chỉ là nói dối, Phương Thần Anh cho hắn ấm áp cùng che chở, chỉ là biểu hiện giả dối.

Phương Thần Anh, ta cho người cơ hội, ba ngày, nếu trong vòng ba ngày người vẫn lựa chọn tiếp tục lừa ta, như vậy ta sẽ tự tay vạch trần dối trá của người. Đến lúc đó chúng ta liền như vậy coi như hết, ta trở lại thế giới thuộc về mình, từ nay về sau, vĩnh viễn không gặp lại.

Thư phòng.

Đem chuyện của Tần Nhan đơn giản phân phó một chút, Phương Thần Anh liền phái Thiết Hoán đi xuống, cũng không cho hắn tra xem Đường Phi đêm nay chuyện gì đã xảy ra.

Phương Thần Anh ngửa người tựa vào trên chiếc ghế lê hoa, lẳng lặng nhìn xà ngang xuất thần. Năm ngày sau, hắn sẽ bồi Tần Nhan về đất phong. Hắn không muốn thương tổn Tần Nhan, lại càng không làm cho Đường Phi bị thương tổn. Chỉ cần hiện tại ổn định Tần Nhan, bảo vệ tốt Đường Phi, sau khi việc đã xong, hắn liền mang theo Đường Phi đi tìm “hắn”, sau đó cùng nhau rời đi, từ nay về sau lưu lạc thiên nhai không bao giờ nữa để ý tới bất luận thế tục gì. Đường Phi là thương hắn, cho nên cho dù mang theo “người này” ngao du tứ hải, hắn là cũng sẽ không có một câu oán hận đi? Phương Thần Anh vô thanh cười, vô luận Đường Phi có nguyện ý hay không, hắn đời này cũng không cho phép hắn ly khai, cho dù xuống địa ngục, hắn cũng sẽ đem người cột vào bên cạnh mình.

Đường Phi, ở ngày tiết thanh minh người lựa chọn quay đầu, ta cũng đã quyết định muốn nắm tay người đi hết cả đời này. Ta, sẽ không cho người rời khỏi ta.....

Phương Hoa Lâu.

Tần Diệpnhiều mày nhấp một miệng trà, nhìn một chỗ xuất thần. Yến Tự bất an nhìn hắn một cái, lại nhìn nhìn Thiết Viêm, vụng trộm sờ cho hắn cái ánh mắt.

Thiết Viêm vô thanh thở dài một tiếng, muốn hắn nói cái gì?

Tối nay Tần DiệpcùngThiết Viêm đầu tiên là đi tìm một vị bạn cũ hỏi giải được liên quan đến “Trầm Mộng”, lại bị báo cho biết người đã ăn suốt ba năm hắn phải chết không thể nghi ngờ, không được nào có thể giải. Đây là nói Tần Diệp Minh nhất định đang ngủ chờ chết, Tần Diệp nghe xong lời này tuy rằng không hề tỏ vẻ, nhưng lại thực lễ phép đối người kia nói cảm tạ mới rời đi, nhưng Thiết Viêmđi theo bên người hắn đã hai mươi năm,như thế nào không nhìn ra trong mắt hắn bi ai? Người chết kia, là thân huynh đệ a! Từ chỗ vịn bàn hữu cũ đi ra, bọn họ lại trực tiếp đi hoàng cung, nhìn Tần Diệp Minhsắc mặt càng ngày càng tái nhợt, hơi thở càng ngày càng mỏng manh, sau dặn dò Ôn công công vài câu liền hướng Phương Hoa Lâu tới. Đêm nay người chân chính hẹn Đường Phi, là Tần Diệp. Hắn quá hiểu biết Phương Thần Anh, đa tình, rất vô tình. Nếu hắn không tự mình ra mặt tìm Đường Phi nhờ một chút, chỉ sợ Phương Thần Anh sẽ cùng chính mình giống nhau, mất đi người yêu nhất, thương tiếc cả đời, ở trong hối hận sống một ngày dài như một năm. Nhưng mà, bọn họ lại đây chậm! Vội vàng bận rộn đuổi tới Phương Hoa Lâu, còn không kịp đổi một thân hoa lệ chính trang cấp con dâu một ấn tượng tốt, Yến Tự liền khóc lóc chạy tới nói cho bọn họ Đường Phi mất tích, ở lâu lý tìm một vòng cũng không gặp nhân ảnh. Đang lúc Tần Diệp lo lắng không thôi muốn ra ngoài tìm, chính là nhìn thấy Phương Thần Anh đã tới Phương Hoa Lâu, nhìn đến hắn động thủ đánh người, nhìn đến hắn nổi trận lôi đình, nhìn đến hắn lo lắng không thôi. Tần Diệp tránh ở chỗ tối lâu ba, tham lam nhìn Phương Thần Anh hồi lâu, mới xoay người trở về phòng. Có Phương Thần Anh ở đây, Đường Phi liền không tới phiên hắn lo lắng.

Đợi một đêm, ngay tại vừa rồi có người đến thông báo, nói người tìm được rồi. Cũng chưa nói Đường Phi vì cái gì đột nhiên mất tích, người báo tin kia vội vàng ly khai. Bọn họ vẫn là không biết đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì.

“Ai.....” Tần Diệp buông chén trà trong tay đã bắt đầu biến lạnh, nhẹ giọng thở dài.“Đêm đã khuya, đều đi ngủ đi.”

Thiết Viêmcùng Yến Tự liếc nhau, gật gật đầu, yên lặng lui xuống.

Tần Diệp không hề động, cứ như vậy tiếp tục ngồi, nhìn nền đỏ nhảy lên vẫn không nhúc nhích, hãy còn xuất thần.

Đêm, lạnh như nước, đen như mực, giống như nhìn không thấy bình minh tiến đến. Tại một đêm này, ai cũng đều nhất định không ngủ.

Hà Tịch lững thững ở giàn dương liễu bên hồ, không chút nào để ý người đang theo dõi phía sau tự cho là không bị phát hiện. Hôm nay thời tiết tốt lắm, noãn dương cao quai, bầu trời xanh trong sáng. Bởi vì thời tiết hảo, hôm nay người đến ngân hồ thưởng cảnh so với mấy ngày trước đây hơn rất nhiều. Bên hồ vài toà lương đình đều có nhiều thi nhân nhà thơ, tụ tập thành từng nhóm tự mở thi hội, rung đùi đắc ý trầm trồ khen ngợi nhau không ngừng, người xem náo nhiệt cũng càng ngày càng nhiều. Trong hồ đang chèo vài chiếc

du thuyền, thanh âm mái chèo, thanh âm cười đùa thậm chí ngâm thơ đối nghịch với gió thổi xào xạt, náo nhiệt phi phàm.

Bỗng nhiên, Hà Tịch mỉm cười, cước bộ nhanh hơn về phía trước hướng thân ảnh tuần cử trong lương đình kia đi đến.

“Đường Phi !” Hà Tịch cao giọng kêu lên.

Đường Phi đang thất thần liên sững sốt, xoay người nhìn lại, Hà Tịch đang đứng ở phía sau hắn, cười dài nhìn hắn.

“Đến đây?” Đường Phi đối hắn cười cười, nói: “Hẹn người tới nơi này thực thật có lỗi, nhưng mà Phương Hoa Lâu nói chuyện không tiện.”

Hà Tịch ngẩn ra, có chút kinh ngạc nhìn Đường Phi, kinh ngạc qua đi thì cả cười, nói: “Ta hiểu.” Đường Phi tuy rằng còn không biết Phương Thần Anh đến tột cùng là loại người nào, nhưng hắn cũng đã nhận ra Yến Tự cùng hắn quan hệ không đơn giản.

Cảm giác được người theo dõi còn ở mặt sau, Hà Tịch cũng không lo lắng, khoảng cách xa như vậy hắn hẳn là nghe không thấy: “Nơi này không tồi, gió lạnh thoang thoang, cảnh sắc lịch sự tao nhã, là hảo địa phương thi nhân tụ hội cùng tình nhân du ngoạn hẹn hò.”

Thật lâu không có nghe Hà Tịch nói gì, Đường Phi trong lúc nhất thời có chút hoảng hốt.

“Hà Tịch.....” Đường Phi thanh âm hơi mơ hồ.

“Àn ?” Hà Tịch cũng đã nhận ra Đường Phi hôm nay không thích hợp, có chút lo lắng nhìn hắn nói: “Đường Phi, người hôm nay làm sao vậy? Có phải hay không, xảy ra chuyện gì ?”

Đường Phi hơi hơi cười khổ, nói: “Nếu người còn xem ta là bằng hữu, tạm thời đừng hỏi ta đã xảy ra chuyện gì. Về sau, ta sẽ chậm rãi giải thích cho người nghe.”

“Hảo, ta không hỏi. Người tìm ta ra đây, nhất định là muốn ta giúp người cái gì đi? Nói, chỉ cần trong phạm vi ta đủ khả năng, lên núi đao, xuống chảo dầu cũng không từ chối.” Hà Tịch thật sự không hỏi, chỉ cần Đường Phi nhờ vả, hắn nhất định sẽ giúp!

Đường Phi thật sâu nhìn Hà Tịch, trong mắt xẹt qua một tia áy náy. Suy nghĩ hồi lâu, Đường Phi rốt cục vẫn là nói: “Người có biết như thế nào thuê sát thủ không? Nói cho ta như thế nào tìm được bọn họ, chuyện sau đó sẽ không cần phiền toái người.”

Hà Tịch thần sắc nháy mắt biến thành nghiêm túc ngưng trọng, lúc này có hai văn nhân đi vào đình này, lập tức liền đối bích đào bên hồ ngâm thơ lên.

Hà Tịch lôi kéo Đường Phi đi đến góc, thấp giọng quát: “Đường Phi, người muốn làm cái gì?”

Đường Phi không lên tiếng, chỉ là yên lặng nhìn hắn, trong mắt tràn đầy kiên quyết cùng kiên định. Hà Tịch cũng không chút nào yếu thế, một bộ dáng chỉ cần Đường Phi không nói nguyên nhân hắn cũng không lên tiếng.

Đáng tiếc, cuối cùng vẫn là Hà Tịch bại trận, gần như cầu xin nói: “Đường Phi, vô luận người muốn làm cái gì, đều mau chóng đánh mất ý niệm này trong đầu, thuê sát thủ, bị phát hiện chính là tử tội chém đầu!”

“Ta sẽ rất cẩn thận, không làm cho bất luận kẻ nào phát hiện!” Đường Phi cũng đề thấp thanh âm nói.

“Thì đã sao?! Ta tuyệt đối sẽ không cho người đi làm chuyện nguy hiểm như vậy!” Hà Tịch không chút nào nhượng bộ: “Đường Phi, không cần suy nghĩ tiếp chuyện này, hoàn toàn quên đi!”

Đường Phi gắt gao nhìn chằm chằm Hà Tịch, trầm giọng hỏi: “Nói như vậy, người sẽ không giúp ta?”

“Không sai !” Hà Tịch thanh âm lạnh lùng nói.

“Ta tự mình đi tìm, Hoàng Diệp lớn như vậy, ta không tin dựa vào chính mình cả một sát thủ cũng tìm không được.” Đường Phi nói xong, xoay người rời đi.

Hà Tịch trong lòng căng thẳng, vội vàng bắt lấy Đường Phi, lặng lẽ đánh giá một chút hai văn nhân kia, bọn họ còn đang đắm chìm trong thế giới của họ, căn bản không chú ý chính mình cùng Đường Phi, mới thấp giọng nói: “Đường Phi người đừng làm chuyện điên rồ! Hãy nghe ta nói, những người này đều là ăn tươi nuốt sống, nếu gặp phải chúng, người vĩnh viễn không thoát thân được!” Lúc trước khi Hà Tịch chưa đi đến thái tử phủ, đã ở giang hồ du ngoạn một đoạn thời gian, biết “sát thủ” này chính là tự bán tính mạng của mình, cũng có tổ chức sát thủ sẽ đem một ít người muốn thoát ly tổ chức đui tận giết tuyệt, vì sợ bọn họ đem bí mật tổ chức tiết lộ ra ngoài! Cho nên, chỉ cần lựa chọn con đường sát thủ, đời này cũng đừng tưởng rời đi. Vì vậy, nhóm sát thủ làm việc đều tàn nhẫn bắt lưu đường sống. Hơn nữa tổ chức này nọ, cùng mấy thế lực lớn triều đình đều có cấu kết! Đường Phi nếu thật sự tìm tới “sát thủ” làm việc, sẽ bị những người đó điều tra chi tiết trước, nếu thân phận Đường Phi bị những người đó biết được, nhất định không có khả năng toàn thân trở ra!

Đường Phi ngừng lại, quay đầu nhìn về phía Hà Tịch, Hà Tịch đang vẻ mặt kích động nhìn hắn.

“Người lời này là ý tứ gì?” Đường Phi đối khái niệm sát thủ chỉ hiểu biết qua tiểu thuyết võ hiệp, trong tiểu thuyết thuê sát thủ giết người tựa hồ đều rất đơn giản, thông qua con đường đặc thù tìm được sát thủ, sau đưa đủ tiền thù lao sẽ giết chết người muốn giết, tiếp đó đường ai nấy đi. Nhưng vì cái gì Hà Tịch lại nói chọc những người đó liền vĩnh viễn đừng nghĩ tới thoát thân?

Hà Tịch khẽ cắn môi, vẫn là đem lợi hại trong đó nói cho Đường Phi nghe.

Nguyên lai là như vậy..... Đường Phi an tĩnh xuống, cúi đầu trầm mặc không nói. Thì phải là nói Phượng Thần Anh cũng sẽ nhận thức một ít tổ chức sát thủ, nếu hắn hôm nay đi thuê, không ra nửa giờ hắn liền nhất định thu được tin tức.

Hừ, Đường Phi lạnh lùng cười, xem ra lão thiên gia cũng không giúp chính mình.

“Đường Phi.....” Hà Tịch lẳng lặng nhìn Đường Phi, không biết nên làm cái gì bây giờ mới tốt.

“Được rồi, ta buông tha.” Đường Phi đẩy ra Hà Tịch thủ, thản nhiên nói: “Thật có lỗi vừa rồi làm người sợ, người yên tâm, nghe xong lời người nói, ta sẽ không ngốc đến tiếp tục đi làm chuyện này.”

Không đợi Hà Tịch trả lời, Đường Phi liền nói: “Người đi về trước đi, ta tự mình đi dạo, bình tĩnh một chút.” Nói xong cũng không đợi Hà Tịch đáp lại liền một mình rời đi.

Hà Tịch thất thần nhìn bóng dáng Đường Phi, vừa định theo sau, liền nhìn thấy một đạo thân ảnh nhẹ nhàng cẩn thận theo phía sau Đường Phi. Nguyên lai, Đường Phi cũng bị người theo dõi, xem ra là Phượng Thần Anh đi? Chỉ là không biết hắn vì bảo hộ, hay vì giám thị? Đường Phi hắn, đến tột cùng tại sao muốn thuê sát thủ? Hắn muốn giết, đến tột cùng là loại người nào? Chẳng lẽ là..... Hà Tịch mạnh mẽ chấn động, chẳng lẽ Đường Phi hắn muốn giết là – Phượng Thần Anh?!

77. Chương 77: Quỷ Khóc

Trong Ngân hồ có một con thuyền nhỏ không chút nào thu hút, hoàn toàn bất đồng với các con thuyền khác tràn ngập oanh ca yến ngữ, thi thư ca phú, thuyền nhỏ này chỉ có ba người, một thuyền phu, hai du khách, an tĩnh tựa như nước hồ mùa thu.

Tần Diệp khoanh tay đứng ở trên đầu thuyền, nhíu mi nhìn Đường Phixa xa bên bờ. Hắn vẫn luôn ở đây, từ sáng sớm Đường Phi bắt đầu xuất môn liền vẫn đi theo. Trước khi Hà Tịch đến, hắn cho Thiết Viêm thuê một thuyền hoa nhỏ đến giữa hồ ẩn thân, xa xa nhìn bọn họ. Bởi vì khoảng cách quá xa, hắn căn bản nhìn không tới Đường Phi cùng Hà Tịch đến tột cùng nói cái gì, chỉ theo tứ chi động tác cùng biểu tình của bọn họ nhìn ra được bọn họ tựa hồ khắc khổ, cuối cùng là Đường Phi thỏa hiệp.

Hai người có thể nói là cáo biệt trong không vui, Tần Diệp nhìn Đường Phi và Hà Tịch đưa lưng về nhau ly khai, vẫn là lựa chọn đuổi theo Đường Phi. Nhưng Đường Phi bắt đầu từ vừa rồi vẫn dọc theo bên hồ chậm rãi tản bộ, Tần Diệp chỉ có thể làm cho nhà dò chậm rãi đi theo hần, may mắn hần đi non nửa canh giờ rồi cục ngừng lại, sau đó liền đứng ở bên bờ nhìn hồ nước ngẩn người. Tuy rằng Đường Phi trên mặt nhìn không ra biến hóa gì, nhưng cặp ánh mắt kia lại làm cho người ta vô đoan, cảm thấy bị thương. Tần Diệp tâm nháy mắt vọt lên đến cổ họng, Đường Phi sẽ không phải chịu cái gì kích thích quá độ, sau đó luẩn quẩn trong lòng nhảy hồ tự sát đi?!

Đang lúc Tần Diệp chuẩn bị sẵn sàng để nhảy xuống hồ lập tức cứu người, Đường Phi bỗng nhiên xoay người ly khai!

Nhìn bóng dáng Đường Phi rời đi, Tần Diệp có chút không thể phản ứng.

“A Thiết, người nói, vừa rồi Đường Phi đến tốt cùng muốn làm gì?” Tần Diệp quay đầu hỏi Thiết Viêm đứng ở bên cạnh hần.

“Chủ nhân, thuộc hạ đoán không ra.” Thiết Viêm cúi đầu nói, vừa rồi hần cũng là cùng ý nghĩ với Tần Diệp, nghĩ đến Đường Phi sẽ.....

“Này Đường Phi đến tốt cùng làm sao vậy? Từ ngày hôm trước đã bắt đầu không thích hợp, hần vì cái gì bỗng nhiên một mình rời đi Phương Hoa Lâu? A Thiết, người nói Đường Phi, có thể hay không không có đơn thuần như chúng ta nhìn thấy ở mặt ngoài như vậy?” Tần Diệp vẻ mặt suy nghĩ sâu xa, nếu Đường Phi này thật là người bụng dạ khó lường, nếu vậy để hần ở lại bên người Thần Anh cũng rất nguy hiểm.

“Chủ nhân, bối cảnh Đường Phi thuộc hạ đều tra nhất thanh nhị sở. Đường Phi nguyên bản không gọi Đường Phi, mà là ‘Phương Lâm’. Hần bắt quá là một đại thiếu gia tiểu tiêu cục, thân gia bối cảnh thực trong sạch. Hơn nữa hần năm đó vẫn là bị thiếu chủ..... Ách, dùng chút thủ đoạn mới đến được tay.” Nói tới đây Thiết Viêm dừng một chút, vụng trộm nhìn sắc mặt Tần Diệp, tuy rằng hần đã thực cố gắng nói tránh đi một chút, nhưng chỉ cần không phải ngu ngốc đều nghe ra năm đó là Phương Thần Anh cường đoạt dân nam! Xem Tần Diệp không có bất luận khó chịu nào, Thiết Viêm mới thanh thanh cổ họng tiếp tục nói: “Kia, tiêu cục đó cũng bởi vì nguyên nhân thiếu chủ không thể ở Miên Cẩm tiếp tục làm sinh ý, nên toàn gia dọn đi xa. Nghe nói Đường Phi thời điểm vừa mới tiến Phương Tê Cách chuyên náo rất lợi hại, cơ hồ ngày ngày đều đối thiếu chủ đòi đánh đòi giết, nhưng thiếu chủ vẫn cứ để mặc hần. Bất quá chính là điểm này khiến những người khác đỏ mắt ghen tị, thừa dịp thiếu chủ chưa chuẩn bị thiếu chút nữa đem người giết chết, may mắn lúc ấy thiếu chủ cứu được người trở về. Có điều bắt đầu từ lúc đó, thiếu chủ đem ‘Phương Lâm’ đổi thành ‘Đường Phi’. Hơn nữa ‘Phương Lâm’ giống như một chút cũng không để ý chuyện bị sửa lại danh tự, tuy rằng thời gian hần lúc trước làm Trạng Sư vẫn dùng tên thật, nhưng sau hần lại đối ngoại đều tự xưng ‘Đường Phi’.”

Tần Diệp nghe xong mày càng nhíu chặt, hần biết Thiết Viêm còn có một chút không nói cho hần, chính là lúc Đường Phi đang làm Trạng Sư, thời điểm thanh danh lên cao, nổi bật tới thịnh, bỗng nhiên liền phong bút không nhận bất luận ủy thác nào nữa. Cũng từ khi đó, hần từ Phương Lâm biến thành “Đường Phi”.

“A Thiết, nếu một người sau khi bước qua một lần quỷ môn quan, tính tình sẽ đại biến tựa như biến thành một người khác sao?” Tần Diệp đột nhiên hỏi.

“A ?” Thiết Viêm sững sốt, nghĩ nghĩ sau nói: “Hần là sẽ không, không phải nói giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời sao? Một người tái biến như thế nào, cũng sẽ không biến thành người thứ hai.”

Tần Diệp hơi trầm ngâm, liền nói: “Nghe nói Đường Phi này lúc trước là hài tử sáng sủa thiện lương, tuy rằng tính tình có điểm táo bạo, nhưng cách làm người luôn thích làm người khác vui. Nhưng mà sau khi được cứu lần đó tính tình đại biến, nếu không phải khuôn mặt giống nhau như đúc, nhất định sẽ làm người khác cho rằng là hai người. Hơn nữa Phương gia tuy nói là tiêu cục thế gia nhỏ, nhưng cuối cùng vẫn có máu mặt, như thế nào dạy ra hài tử đi làm loại nghề Trạng Sư hạ cứu lưu này?”

Thiết Viêm cả kinh, hỏi: “Chẳng lẽ chủ nhân ngài cho rằng, ‘Phương Lâm’ kia là giả? Hiện tại là mật thám có người cố ý xếp vào bên cạnh thiếu chủ?”

Tần Diệp lắc đầu, nói: “Không giống, Thần Anh đứa nhỏ này là loại người nào? Mật thám ở Phương Tê Cách đã sớm bị hần giết sạch sẽ, nếu Đường Phi là mật thám, Thần Anh còn có thể đem hần giữ ở bên người

sao? Hơn nữa, danh tự hiện tại của ‘Phượng Lâm’, Thần Anh đã sớm biết được, nói cách khác, hẳn biết rõ chi tiết Đường Phi.”

Sau khi nghe xong Thiết Viêm cũng nghi hoặc, Đường Phi kia đến tột cùng là thân phận gì? Thiếu chủ thì sao? Vì cái gì biết thân phận Đường Phi khả nghi còn đem người giữ ở bên cạnh, thậm chí, yêu thương hẳn?

“Chủ nhân, ý tứ của ngài là?”

“Chờ xem biến. Mặc kệ Đường Phi đến tột cùng là ai, chỉ cần hẳn đối Thần Anh không có ác ý là tốt rồi. Chúng ta hiện tại chuyện trọng yếu nhất, chính là nghĩ biện pháp làm cho vị đứng đầu trong cung kia tỉnh lại, chiếu thư hẳn chưa lập, nếu tương lai..... Thiên hạ này nhất định đại loạn.” Tần Diệp nói xong, lo lắng thở dài.

Thiết Viêm gật gù đầu, trong lòng thầm nghĩ, Đường Phi này để cho thuộc hạ hảo hảo điều tra đi.

Diên Phi viện.

Đường Phi nằm ở trên ghế trúc, cầm trong tay một quyển tình yêu tiểu thuyết mới nhất trên phố, một chữ một chữ đọc cho Phượng Thần Anh dán ở phía sau hánnghe.

“Cứ như vậy, trải qua đau khổ, thư sinh cùng tiểu thư rốt cục hỉ kết lương duyên, quy ẩn ở một thôn trang nhỏ, nam dạy học, nữ canh củi, sinh một đôi nữ hài tử, hạnh phúc sinh hoạt.” Đường Phi đọc xong một chữ cuối cùng, “ba” một tiếng khép lại sách, tùy ý để lại trên bàn.

Phượng Thần Anh ôm thất lư Đường Phi, chưa thỏa ý liền nói: “Nhanh như vậy đã kết thúc, ta còn chưa nghe đủ đâu.”

“Ấn.” Đường Phi tùy thanh hòa theo.

“Phi nhi, không bằng đem sách đều lấy ra lần nữa, sau đó ngươi từ chương đầu tiên bắt đầu đọc thêm một lần cho ta nghe đi!” Phượng Thần Anh vui vẻ rạo rức nói.

“.....” Tuy rằng tâm tình cực kém, Đường Phi vẫn nhịn không được phiêu một cái xem thường, không kiên nhẫn nói: “Bởi vì sách để rất chật chỗ, mấy bản trước đó đã sớm bị ta quăng.”

“Cái gì?” Phượng Thần Anh thiếu chút nữa nhảy dựng lên, kích động nói: “Sách này ta còn giữ lại tương lai có thể ôn cố tri tân! Ngươi như thế nào ném đi? Ném đi đâu? Mau cho bọn hạ nhân đi tìm trở về a!”

“Ném xuống Ngân hồ, ngươi bảo người lặn xuống tìm về đi.” Đường Phi lạnh giọng nói xong, mở ra tay Phượng Thần Anh định đứng dậy.

“Ngươi làm sao vậy?” Phượng Thần Anh bận rộn lo lắng đem người ôm trở về, giam cầm ở trong lòng mình: “Hai ngày nay giống như bộ dáng rất không cao hứng?”

“Bộ dáng không quá cao hứng? Ngươi một người mù thấy được ta là bộ dáng gì sao?” Đường Phi dặt dẹo miệng cười lạnh, nói chuyện rất là không tốt.

Phượng Thần Anh cứng đờ, trong lòng “Đột đột” đập nhanh mấy nhịp, ha ha nói: “Đương nhiên nhìn không thấy a, ta dùng tâm mình đi cảm giác thôi! Tâm của ta nói cho ta biết, ngươi không vui.”

Như trước là lời ngon tiếng ngọt vô cùng thuần thực, từ sau lưng ôm Đường Phi, Phượng Thần Anh không có nhìn đến trong mắt hẳn bị aichợt lóe rồi biến mất.

“Ngươi chừng nào thì đi.” Đường Phi đột nhiên hỏi.

“Đi ?” Phượng Thần Anh ngẩn người, không rõ Đường Phi vì cái gì hỏi như vậy.

“Ngày hôm qua Thiết tổng quản tới tìm ngươi, ta vừa vặn ngang qua thư phòng, nghe được các người nói muốn bồi Tần Nhan hồi đất phong.” Đường Phi nhẹ giọng nói.

Phượng Thần Anh mồ hôi lạnh đều nhanh chảy xuống, ngày hôm qua hẳn chưa từng cùng Thiết Hoán nói gì về ánh mắt của mình đi? Hẳn là không có? Giống như đã nói về chuyện đi đất phong?

“Phải, đúng vậy, sau ngày mai ta muốn cùng Tần Nhan về đất phong của hân, đây là lệ thường dĩ vãng.” Phụng Thần Anh nói xong, lại ôm sát Đường Phi, ghé vào lỗ tai hân nhẹ giọng nói: “Bất quá người yên tâm, ta rất nhanh trở về, nửa tháng, nửa tháng ta sẽ trở lại !”

“Không tính mang ta đi? Người xem không thấy, bên cạnh người không người chiếu cố sao được?” Đường Phi cố ý nhuộm giọng nói xong, trong lòng lại càng ngày càng lạnh.

Phụng Thần Anh mừng rỡ, Đường Phi cho tới bây giờ không đối hân nói qua lời sảo sác cùng quan tâm như vậy! Bất quá câu “Theo ta cùng đi đi” kia, vừa tới bên miệng đã bị hân cứng rắn nuốt trở về, Tần Nhan muốn Đường Phi lâm vào chỗ chết, tâm hân rành mạch, nếu hân còn đem người mang theo rêu rao khắp nơi, không phải tương đương đưa Đường Phi đi tìm tử lộ sao?!

“Phi nhi yên tâm, Thiết Hoán cùng Mặc Trúc sẽ đi theo ta, còn có không dưới ba mươi thị vệ cùng hạ nhân. Ta không có việc gì, người yên tâm.” Phụng Thần Anh ngậm lấy vành tai Đường Phi khẽ hôn trấn an, trong lòng càng phát ra áy náy, thanh âm ôn nhu có thể chìm chết người.

“Đúng vậy, có hân ở đó, người nhất định sẽ không sao?” Đường Phi lẩm bẩm nói, Tần Nhan nhất định sẽ hảo hảo chiếu cố người.....

Bỗng nhiên, Đường Phi vẫn đưa lưng về phía Phụng Thần Anh bỗng nhiên xoay người ôm lấy Phụng Thần Anh, hai người quấn quít lấy nhau, Đường Phi để sát vào bên tai Phụng Thần Anh, nhẹ giọng nói một câu đời này lần đầu tiên hân nói: “Ta yêu người.”

Phụng Thần Anh chấn động, đầu óc “Oanh” một tiếng nổ tung, đều bị câu “Ta yêu người” kai của Đường Phi chiếm cứ, công hân! Hân đợi lâu như vậy, ngày ngày đêm đêm đều muốn nghe được Đường Phi đối hân nói lời này, thế nhưng lại đột ngột nghe được !

Phụng Thần Anh hãy còn chìm đắm trong thông báo của Đường Phi, Đường Phi lại ghé vào lỗ tai hân nói: “Người thì sao? Người có cái gì muốn nói với ta không?” Phụng Thần Anh, người nếu thật sự đối ta có một tia tình cảm, liền nói sự thật với ta, đừng để ta mang theo tiếc nuối rời đi.

Phụng Thần Anh rốt cục phản ứng lại, đè nén xuống mừng như điên trong lòng, một bên hôn vành tai hân vừa nói: “Ta cũng yêu người! Phi nhi, đời này, ta chỉ yêu người, chỉ cần một mình người!”

Đường Phi ánh mắt tối sầm lại, nếu là từ trước, hân nghe như thế sẽ vui vẻ, đáng tiếc, Phụng Thần Anh hiện tại nói, không phải cái hân muốn nghe. Nói dối, nói quá nhiều lần cũng sẽ không còn chân chính xúc động lòng người.

“Còn gì không?” Đường Phi nhắm mắt lại, trong lòng không cam lòng cùng một tia kỳ vọng muốn hỏi lại một lần. Phụng Thần Anh, đây là cơ hội cuối cùng của người.....

Còn có? Phụng Thần Anh nghĩ nghĩ, nói: “Ta sẽ mau chóng trở về.”

“Không còn có cái gì muốn nói ?”

“Đã không có.” Phụng Thần Anh hơi hơi nhú nhú mày, Đường Phi là làm sao vậy? Hay là hân muốn nghe mình nói cái gì?

Đã không có, hân nói, đã không có.....

“Phụng Thần Anh, chúng ta làm đi!” Đường Phi xoay người áp lên Phụng Thần Anh, cắn môi hân.

“Ân ! Phi nhi.....” Phụng Thần Anh còn không kịp nghi hoặc hôm nay Đường Phi vì sao khác thường, đã bị khiêu khích mất đi lý trí, một cái phản xoay người ngăn chặn Đường Phi, bắt đầu ở trên người hân đốt lửa làm càn.

“A ân !” Đường Phi nhú lại mày kêu rên một tiếng, hai điểm trước ngực bị hôn nồng nhiệt, trên mặt là vui thích gọi cảm, nhưng trong mắt bị ai cơ hồ tràn ngập. Một phen xả hạ tấm khăn trên án thư, thừa dịp Phụng Thần Anh ngất đầu hết sức bịt lại hai mắt của mình. Hân không muốn nhìn đến cặp mắt phụng câu hồn đoạt phách kia, lại càng không muốn cho hân nhìn đến cảm xúc trong mắt mình bị tiết lộ.

“Phi nhi, người như thế nào.....”

“Đừng nhúc nhích, ta muốn như vậy.” Đường Phi ngăn trở tay Phượng Thần Anh đang muốn kéo khăn xuống, sau đó thân thủ đem hai đầu khăn thắt một nút kết ở sau đầu, hoàn toàn toàn bịt lại hai mắt.

Đường Phi bịt mắt xong, môi đỏ tươi khê nhếch, ngẫu nhiên vươn lưỡi liếm liếm, xem Phượng Thần Anh dục hỏa sôi trào, trong lòng một tia lý trí cuối cùng đứt đoạn, ôm Đường Phi lâm vào trong dục vọng điên cuồng tối nguyên thủy.

Ở trong thống khổ tới cực lạc, Đường Phi ở trên tấm lưng bóng loáng rắn chắc của Phượng Thần Anh để lại từng đạo dấu vết.

Phượng Thần Anh, đây là, một lần cuối cùng.....

Khi Phượng Thần Anh tỉnh lại, đã gần buổi trưa. Dò xét bên giường, đã sớm lạnh thấu. Hồi vị cười cười, tối hôm qua Đường Phi nhiệt tình quá phẫn thật sự làm cho hắn như thế nào ăn cũng không đủ, đặc biệt còn bịt mắt nhìn không thấy, hắn mới có thể tùy ý nhìn khuôn mặt anh tuấn dương cương kia đan xen tình dục cùng thống khổ.

Nếu Phi nhi mỗi lần đều như tối hôm qua, đặc biệt như vậy thì tốt rồi! Phượng Thần Anh nằm ở trên giường hồi tưởng điên cuồng đêm qua, bất quá hôm nay Phi nhi cư nhiên còn có thể xuống giường, xem ra tối hôm qua hắn vẫn là không đủ cố gắng a!

“Lão gia, ngài dậy rồi sao?” Bên ngoài, thanh âm Mặc Trúc vang lên.

“Ân, dậy rồi, lấy nước rửa mặt vào đi.” Phượng Thần Anh dựa vào ở đầu giường miễn cưỡng nói.

“Dạ.” Mặc Trúc bưng một chậu nước rửa mặt đi vào, phía sau là Ưu nhi đang cầm hai bộ quần áo mới.

“Công tử đâu?” Phượng Thần Anh tiếp nhận nước muối súc miệng Mặc Trúc đưa cho, nhưng chờ hắn súc miệng xong cũng không nghe đến trả lời. Ngẩng đầu đang muốn phát hỏa, liền thấy Mặc Trúc cùng Ưu nhi vẻ mặt gấp gáp nhìn hắn.

Phượng Thần Anh cảm thấy trầm xuống, biết đã xảy ra chuyện. Mắt sắc nhìn đến Ưu nhi lấy vào hai bộ quần áo, có một bộ là cho Đường Phi!

“Sao lại thế này? Phi nhi đâu? Hắn hẳn là sáng sớm liền tỉnh, các người không phát hiện ra?!” Phượng Thần Anh sắc mặt trầm xuống, lạnh giọng hỏi.

Ưu nhi cùng Mặc Trúc hoảng sợ nhìn nhau liếc mắt một cái, nhu chiếp nói: “Chúng ta vẫn nghĩ đến công tử ở trong phòng!”

“Có ý tứ gì? Phi nhi không có ở bên ngoài!”

Ưu nhi cùng Mặc Trúc nhất tề quỳ xuống, kinh hoảng nói: “Không có a! Chúng ta trời còn chưa sáng đã tỉnh, luôn luôn ở bên ngoài đợi hầu hạ, công tử nếu đi ra chúng ta không thể không phát hiện!”

“Đi tìm! Trong các tìm không thấy thì đi ra bên ngoài! Nhất định phải tìm được Phi nhi!” Phượng Thần Anh sắc mặt âm trầm nói.

Không đợi Ưu nhi cùng Mặc Trúc đứng dậy, Thiết Hoán liền vội vàng bận rộn tiến vào.

“Lão gia, ở đại đường phát hiện cái này!” Thiết Hoán thi lễ đều không kịp, vài bước đi đến trước mặt Phượng Thần Anh đem một tờ giấy cho hắn.

“Muốn cứu Đường Phi, đến quý trạch thành Tây gặp mặt, chỉ cho người một mình đi đến, nếu không –sát!”

Phượng Thần Anh nhìn chữ “Sát” cuối cùng dùng chu sa để viết kia, mạnh mẽ đem thư vo ở trong tay, không cần một lát liền biến thành bột mịn.

Thiết Hoán sắc mặt cũng khó nhìn đến cực điểm, tối hôm qua có thích khách xâm nhập các, nhưng từ trên xuống dưới không có một người nhận thấy được, thậm chí cả Phượng Thần Anh đều không hề phát hiện, để cho thích khách đem người bên gối chính mình mang đi, đây quả thực chính là một loại sỉ nhục!

“Lão gia, làm sao bây giờ?” Thiết Hoán thấp giọng hỏi.

“Quý trạch thành Tây là địa phương gì?” Phượng Thần Anh đã khôi phục bình tĩnh, chỉ có trong mắt lãnh lệ làm cho người ta sợ.

“Chính là tòa đại trạch hoang phế ở thành Tây kia, nguyên danh là Hòe viện. Nơi đó từng đã xảy ra kiếp sát, toàn bộ người trong nhà không một ai sống sót. Từ đó về sau còn có chuyện ma quái đồn đại, người bình thường cũng không dám tới gần nơi đó.” Thiết Hoán giải thích nói, sau đó lại hỏi: “Lão gia, muốn phái người đi cứu công tử sao?”

Phượng Thần Anh lạnh lùng quét Thiết Hoán liếc mắt một cái, nói: “Thư không phải đã nói chỉ có thể cho một mình ta đi?”

“Lão gia, ngài thật sự muốn đi một mình? Vạn vạn lần không thể! Đây rõ ràng chính là cạm bẫy!” Thiết Hoán có chút sốt ruột nói, người này có thể đến vô ảnh, đi vô tung, thuyết minh vô công ở trên Phượng Thần Anh, không thể để cho hắn đi mạo hiểm!

“Thì đã sao? Phi nhi so với mọi thứ đều trọng yếu hơn.” Phượng Thần Anh lạnh lùng nói xong liền bắt đầu thay quần áo, sau đó một bên phân phó nói: “Người hiện tại lập tức chọn vài hảo thủ ẩn vào Hiên vương phủ cùng Phúc vương phủ, phải cẩn thận, không cần bại lộ thân phận.”

Thiết Hoán cả kinh, chẳng lẽ thật là Tần Nhan cùng Tần Chiêu? Không dám tái trì hoãn, Thiết Hoán chỉ dặn dò Phượng Thần Anh một câu mọi sự cẩn thận, liền đi xuống an bài nhân thủ.

Phượng Thần Anh quay đầu đối Mặc Trúc cùng Ưu nhi nói: “Các người mang theo người, bí mật ở trong Miên Cẩm thành điều tra, người nọ bắt Đường Phi không nhất định sẽ thật sự đem người giấu ở quý trạch. Nhớ kỹ, không cần kinh động nhân mã khắp nơi!”

“Dạ! Thuộc hạ tuân mệnh!”

Đợi Ưu nhi cùng Mặc Trúc rời đi, Phượng Thần Anh mới lạnh lùng cười, động thân đi thành Tây trước, đơn độc đi gặp! Mặc kệ đối phương là loại người nào, dám động đến Đường Phi của hắn, hắn nhất định sẽ làm người nọ trả đại giá tới tận tận!

Quý trạch.

Phượng Thần Anh từ lúc vừa mới tiến nhập nơi này, liền cảm giác được một trận âm phong thấu xương, nhà cửa không lớn, lại hoang vắng âm trầm, nơi nơi đều là gạch ngói vụn cùng dụng cụ bể nát, trên tường là vết máu khô cạn loang lổ. Đặc biệt trong viện kia, mấy khóa tương liên cùng một chỗ với hộc thưng rập, cành lá lục âm trầm khủng bố, ở chính ngo, thái dương tối mạnh mẽ đều có vẻ như quỷ ảnh lay động.

Mắt lạnh quét nhìn hoàn cảnh nơi này, Phượng Thần Anh một chút cũng không cảm thấy đáng sợ, hắn không sợ quỷ thần, hơn nữa hắn một thân thô bạo sát khí, chính là quỷ thần thấy hắn đều phải tránh xa ba phần, huống chi chỉ là một tiểu viện lạc?

“Bốn tọa đã đến đây, mau thả người của ta!” Phượng Thần Anh cao giọng hô, kỳ thật hắn biết Đường Phi không ở nơi này. Từ lúc vừa mới tiến đến, hắn cũng chỉ cảm giác được hơi thở một mình mình. Nhưng nếu đối phương là cao thủ, vì cái gì hắn sẽ tiết lộ hơi thở bản thân làm cho tự mình bại lộ?

Phượng Thần Anh cảnh giác nhìn kỹ chung quanh, ngay tại thời điểm hắn tính tái kêu một lần, một đạo bóng đen từ phía bên phải cửa lách mình mà ra, trong tay giơ lên cao chĩa thủ hướng Phượng Thần Anh đâm tới.

“Hừ!” Phượng Thần Anh lạnh lùng cười, đứng ở tại chỗ động cũng không động. Hắn dám chắc nhất định không phải người này bắt đi Đường Phi, bởi vì người này vô công ngu ngốc, người này đều là sơ hở!

Một chưởng chém ra, chính giữa ngực người nọ. Chỉ thấy hắc y nhân che mặt thét lớn một tiếng, cả người đều bị Phượng Thần Anh đánh bay ra ngoài, đập vào trên bức tường dính đầy huyết ô, sau thẳng tắp ngã xuống dưới.

Phượng Thần Anh khiếp sợ xoay người, không dám tin nhìn hắc y nhân trước mặt quỳ rạp trên mặt đất vẫn không nhúc nhích. Thanh âm kia, là thanh âm hắn tới quen thuộc, cho dù chỉ đơn giản hét lên một tiếng, hắn như thế nào khả năng không nhận thức được?

Cúi đầu nhìn gương của mình, lại ngẩng đầu nhìn người nọ ngã xuống, Phượng Thần Anh cả người đều đang run rẩy.

Là Đường Phi, hẳn là Đường Phi!

“Phi nhi!” Phượng Thần Anh không biết bản thân là như thế nào chạy tới, hoảng sợ dùng lực đạo nhẹ nhất đem người ôm vào trong ngực, bởi vì sợ hãi cùng đau đớn mà hai mắt đỏ bừng. Phượng Thần Anh run run bắt tay kéo ra khăn che mặt màu đen, kia gương mặt tối hôm qua cùng mình lâm vào điên cuồng dần dần hoàn toàn chính chính hiện ra trước mắt. Chỉ là sắc mặt hiện tại, hết sức tái nhợt, cùng trong miệng chảy ra màu đỏ chói mắt.

“Phi nhi... Phi nhi, Phi nhi, người tỉnh tỉnh!” Phượng Thần Anh vỗ về mặt Đường Phi, run giọng nhẹ gọi, muốn dùng tay lau đi máu đỏ trên mặt hắn, nhưng càng lau lại càng nhiều, máu tươi không ngừng từ trong miệng hắn tràn ra. Đường Phi lông mi run rẩy, Phượng Thần Anh trong lòng căng thẳng, kêu lên: “Phi nhi! Phi nhi người nghe thấy ta nói chuyện không? Phi nhi!”

Đường Phi gian nan mở to mắt, mặt Phượng Thần Anh rất mơ hồ, hắn thấy không rõ lắm, cũng tựa như một chút đều thấy không rõ người này đối hắn là thật tâm, hay là giả ý.

Đường Phi suy yếu mở miệng nói: “Người... nhìn thấy...” Đường Phi gắt gao nắm vạt áo Phượng Thần Anh, mỗi khi nói một chữ, máu tươi trong miệng cũng theo đó tràn ra: “Quả nhiên, quả nhiên là gạt ta” Tay, buông lỏng, Đường Phi mất đi ý thức.

Phượng Thần Anh sắc mặt nháy mắt trở nên càng thêm tái nhợt so với Đường Phi, ôm Đường Phi toàn thân không ngừng run run. Hắn hiểu được, nguyên lai Đường Phi đã biết, nguyên lai không có thích khách bắt cóc, này hết thấy đều là Đường Phi thiết kế. Hắn dùng phương pháp tối tàn nhẫn xé rách đối trá đáng xấu hổ của mình! Hắn chẳng những lừa Đường Phi, hắn tự tay đã thương Đường Phi! Hắn đáng chết!

Gió nổi lên, quỷ trạch bốn phía vang lên thanh âm như quỷ khóc, giống như cười nhạo Phượng Thần Anh tự làm tự chịu.

Phi nhi, người không thể như vậy trả thù ta! Người như thế nào có thể đối bản thân không quan tâm như vậy? Như thế nào có thể! Phượng Thần Anh cắn nát môi mình mới nhìn xuống không cho chất lỏng nóng bỏng trong mắt rơi xuống, Phi nhi, ta sẽ cứu người, nhất định sẽ!

Ôm lấy Đường Phi, thân ảnh Phượng Thần Anh bay vút biến mất ở quỷ trạch.

Lời tác giả: Từ chương này bắt đầu liền ngược, về sau đại khái sẽ không còn ngọt ~~ Chỉ khi một nhà Phong thị đi ra sàn diễn, khả năng tiết trời mới có thể ấm lại một chút. Các thân ái phải hảo hảo chuẩn bị tâm lý nga ~~

78. Chương 78: Thương Tồn

Thời điểm Cốc Dương bị Mặc Trúc kéo đến Diên Phi viện, đã bắt đầu đếm đầu ngón tay của mình.

Mặc Trúc đầu đầy mồ hôi, một bên chạy một bên hỏi: “Tiên sinh ngài như thế nào còn có tâm tình đếm ngón tay a? Nhanh lên nhi! Công tử thụ trọng thương!”

Cốc Dương thân bất do kỷ bị lôi kéo chạy, sâu kín thở dài, cũng không biết là ai thán chính mình mệnh khổ, hay là ai thán Đường Phi mệnh khổ, đây đã là lần thứ mấy? Lần nào cũng đều là đòi mạng a!

Ở trong ánh mắt giết người của Phượng Thần Anh, nơm nớp lo sợ kiểm tra xong thương thế Đường Phi, Cốc Dương về mặt bất khả tư nghị, kinh hô: “Này, vết thương thoát nhìn như là Các chủ người –” Một đạo hàn quang bắn lại đây, Cốc Dương lập tức ngừng lên tiếng, không dám nói thêm gì nữa. Trong lòng thầm nghĩ: Vết thương này như là độc môn tuyệt học của Các chủ, UPhượng chương a! Chẳng lẽ Đường Phi là do Các chủ đã thương? Điều đó không có khả năng đi?!

“Hắn bị thương như thế nào?” Đứng ở bên giường, Phượng Thần Anh gắt gao nhìn chăm chăm Đường Phiôn mê bất tỉnh, đầu giường ô hắc ở trước ngực kia làm tâm hắn đau đớn. Nếu lúc ấy hắn cảnh giác một chút sẽ nhận thấy trong đó có điểm đáng ngờ, dựa vào võ công hắn, như thế nào có khả năng ở tình huống vô tri vô giác để người khác xâm nhập bắt Đường Phi? Trừ phi chính là bản thân Đường Phi đi! Nhớ tới mấy ngày nay Đường Phi quái dị, hắn mới giật mình thấy nguyên lai chuyện này sớm đã có dấu hiệu, chỉ là hắn một chút cũng không có để trong lòng, hắn hoàn toàn xem nhẹ!

“Hồi Các chủ, thuộc hạ chỉ có thể dùng ngân châm chặn lại các nơi đại huyết của công tử, còn lại phải nhờ vào Các chủ ngài. Thương tích của công tử là UPhượng chưởng.” Cốc Dương dừng một chút, vung trộm nhìn sắc mặt Phượng Thần Anh, phát hiện không khác thường mới tiếp tục nói: “Tuy rằng Các chủ lúc ấy để lại vài phần lực, nhưng hiện tại chỉ có nội lực Các chủ ngài mới có thể giúp hắn hóa giải tụ huyết trong cơ thể.”

“Ta hiểu được, động thủ đi.” Phượng Thần Anh ngồi ở đầu giường đem người nâng dậy, Cốc Dương nhanh chóng xuất ra ngân châm.

Ba canh giờ sau, Cốc Dương xem xét thương thế Đường Phi, vừa cẩn thận dò xét mạch hắn mới nhẹ nhàng thở ra, quay đầu cười đối Phượng Thần Anh bởi vì vận công quá độ đang ở điều chỉnh hơi thở nói: “Rất cực cứu lại đây! Đường công tử này đúng là mệnh lớn, ba lần bốn lượt bước tới quỷ môn quan cứ nhiên không chết, đổi thành là ta đã sớm quy thiên!”

Một đạo ánh mắt lãnh người bắn tới, Cốc Dương lập tức cầm miệng, nhanh chóng qua loa thu thập hòm thuốc chạy. Ai, hắn cũng chưa nói gì sai a, Đường Phi là mệnh cứng rắn, mỗi lần đều bị Phượng Thần Anh liên lụy mất đi nửa cái mạng, nhưng đến cuối cùng đều đã hóa hiểm thành an. Giống như là có kim cương hộ thể Bồ Tát gì phù hộ đi? Cốc Dương vừa đi, một bên vuốt cằm suy tư.

Phượng Thần Anh ghé vào bên người Đường Phi, thân thủ vuốt ve hai má tái nhợt lạnh lẽo của hắn, trong ánh mắt là mê mang cùng thống khổ hiển thấy. Đây đến tột cùng là lần thứ mấy, Đường Phi bởi vì hắn mà phải nằm ở trên giường? Đã từng, hắn hung hăng cười nhạo, nhục mạ “người kia”, bởi vì “người kia” nói yêu “Hắn” nhất, lại tự tay đem “Hắn” đưa vào tuyệt lộ, làm cho “Hắn” trở thành một hoạt tử nhân vô tri vô giác. Nhưng nguyên lai bản thân cũng không tốt hơn “người kia” bao nhiêu, vừa nói yêu Đường Phi, một bên tự tay thương tổn hắn, một lần lại một lần.

Ta yêu ngươi – ngày đó, là Đường Phi lần đầu tiên đối hắn nói những lời này. Trong lúc hắn đồng dạng trả lời, Đường Phi lại hỏi hắn có cái gì muốn nói, hắn lại bảo, đã không có..... Nguyên lai, nguyên lai ngày đó, là Đường Phi cho hắn cơ hội cuối cùng, hắn lại một chút đều không quý trọng. Hắn đối Đường Phi thật là yêu sao? Hay đơn thuần là dục vọng chinh phục cùng chiếm giữ?

“Đường Phi.....” Phượng Thần Anh dùng môi ở sườn mặt Đường Phi vuốt ve, nhắm mắt lại cảm thụ làn da lạnh lẽo của hắn: “Ta đối với ngươi, đến tột cùng có phải yêu hay không?” Khi vô ý thức nói ra những lời này, Phượng Thần Anh tâm một trận đau đớn. Mở choàng mắt, ai nói ta không thích ngươi? Ta so với bất luận kẻ nào đều phải yêu ngươi! Phượng Thần Anh ánh mắt có chút điên cuồng, lại kiên định vô cùng: “Đường Phi, ngươi chỉ có thể thuộc về ta, biết không? Ta sẽ không cho ngươi có bất luận cơ hội rời đi ta!”

“Khẩu khẩu khẩu.” cửa bị nhẹ nhàng gõ vang, Phượng Thần Anh nhìn Đường Phi còn đang mê man, ở miệng hắn lưu lại một cái hôn, giúp hắn đắp hảo chăn mới xoay người đi ra ngoài.

Phượng Thần Anh vừa đi, nguyên bản Đường Phi hai mắt nhắm nghiền mở ra ánh mắt. Kỳ thật ở thời điểm Cốc Dương đi hắn liền tỉnh, chỉ là vẫn làm bộ như hôn mê. Phượng Thần Anh thì thào tự nói hắn đều nghe thấy được, hắn cũng muốn hỏi Phượng Thần Anh đến tột cùng có phải hay không thương hắn, nhưng đoạn nội dung phía sau, thật sự làm cho hắn hoàn toàn hết hy vọng. Ngay từ đầu, Phượng Thần Anh vốn không có yêu hắn. Đúng rồi, từ lúc bọn họ cùng một chỗ bắt đầu, Phượng Thần Anh đã nói qua đây bất quá chỉ là một trò chơi, có điều sau Phượng Thần Anh mang tâm nạ tình thâm kia quá lâu, lời ngon tiếng ngọt nói quá rõ ràng, làm cho hắn hoàn toàn đã quên đây bất quá là một trò chơi. Dắt khóa miệng cười tự giễu, tác động đến vết thương trên ngực, đau đến hít thở không nổi. Hắn thua, thua đến, con mẹ nó, khó coi.

Gian nan khởi động thân thể, Đường Phi nhìn phía bên phải một ngăn tủ sơn nước tinh xảo, nơi đó là chỗ hắn cất tiền tài trước giờ kiếm được. Chậm rãi đứng dậy, Đường Phi cước bộ bất ổn hướng cái tủ kia, kéo

ra một cái trong đó, ánh mắt kiên quyết.

Trong thư phòng, Thiết Hoán nhìn Phượng Thần Anh sắc mặt có chút tái nhợt, Cốc Dương nói cho hắc Phượng Thần Anh dùng chân khí thay Đường Phi chữa thương, uy lực UPhượng cường hắc tự nhiên biết, nên chữa thương cho Đường Phi,Phượng Thần Anh nhất định hao đi hơn phân nửa nội lực. Tại thời điểm hiện nay, Phượng Thần Anh làm như vậy đương nhiên rất nguy hiểm, nhưng mà Thiết Hoán lại không biết nên như thế nào đi trách cứ hắc. Cho dù là cùng nhau lớn lên, chủ nhân cũng từng nói, hắc cùng Các chủ là huynh đệ không cao thấp, nhưng cha từ nhỏ dạy hắc đạo lý tôn ti, Phượng Thần Anh với hắc mà nói, vĩnh viễn là chủ. Vì là chủ, hắc vĩnh viễn không có tư cách đi trách cứ chủ nhân cái gì.

“Lão gia, đã gần đến canh ba, là thời điểm chuẩn bị, trời vừa sáng ngài liền cùng Hiền vương khởi hành đi đất phong Lương Châu thành.” Thiết Hoán thấp giọng nói.

Phượng Thần Anh nhíu mày, nói: “Lần này, không bằng người bồi Hiền vương đi Lương Châu thành đi. Đường Phi, ta không yên lòng.”

Thiết Hoán sững sốt, Phượng Thần Anh thật thay đổi quá nhiều, chỉ là không biết thay đổi như vậy có thể duy trì bao lâu? Nghĩ nghĩ, Thiết Hoán mới nói: “Nhưng mà lão gia, chuyện ngài với Hiền vương cùng nhau hồi Lương Châu đã sớm truyền khai, nếu lâm thời mới thay đổi chủ ý, chỉ sợ sẽ khiến cho không ít người phỏng đoán, hướng hồ, vị kia trong cung tùy thời sẽ..... Nếu lưu lại vào lúc này, chỉ sợ sẽ gây họa trên thân.” Thiết Hoán biết Tần Nhan cùng Phượng Thần Anh căn bản không tính thật sự về Lương Châu, Hoàng Thượng chống đỡ bất quá chỉ hơn năm ngày nữa, mà Miên Cẩm cách Lương Châu có ngàn dặm xa, hơn nữa muốn dẫn Hiền vương phi đã mang thai sáu tháng, đi đường bộ ít nhất phải mười ngày mới tới. Trong cung đã hoàn toàn bị Tần Nhan cùng Phượng Thần Anh nắm giữ trong tay, nếu Hoàng Thượng băng hà, ở trên đường Tần Nhan nhất định sẽ ra roi thúc ngựa trở về căn. Đến lúc đó quay lại, sẽ không chỉ có quân đội Hiền vương, còn có mười vạn Phượng Linh quân kia của Phượng Thần Anh. Bọn họ tại thời khắc mấu chốt về đất phong, nhất định là muốn cố ý ở thời điểm Hoàng Thượng băng hà không có bên cạnh, một mục đích khác chính là dùng đội ngũ Hiền vương hồi đất phong dẫn dắt rời đi chú ý của mọi người, đồng thời làm cho quân đội bí mật của Phượng Thần Anh có thể thông suốt cùng bọn họ hội hợp.

Phượng Thần Anh tự nhiên là biết lợi hại trong đó, hơn nữa Phượng Linh quân nếu không có hắc tọa trấn, Tần Nhan trong tay không có Phượng Linh phù, căn bản không chỉ huy được bọn họ. Nhưng nếu phía sau hắc đi rồi, Đường Phi làm sao bây giờ? Trầm mặc hồi lâu, Phượng Thần Anh rốt cục chậm rãi mở miệng: “Truyền lệnh xuống, làm cho những người cần đi theo chuẩn bị tốt, sáng sớm ngày mai liền cùng quân đội Tần Nhan hội hợp. Thiết Hoán, người lưu lại. Bảo vệ tốt Đường Phi, tối trọng yếu là coi chừng hắc, đừng cho hắc rời đi, ta sẽ mau chóng gấp trở về.”

Thiết Hoán khẽ nhíu mày, trong lòng khác thường nghị nhưng không có nói ra, bởi vì hắc biết đây là tốt nhất biện pháp. May mắn Mặc Trúc tiểu tử này coi như thông minh hiểu chuyện, ở Phượng Thần Anh bên người hắc là có thể hỗ trợ. Liền nói: “Là, thuộc hạ tuân mệnh, thuộc hạ nhất định hội chiếu khán hảo công tử.”

Phượng Thần Anh gật gật đầu, vừa muốn cẩn thận nói với hắc chi tiết như thế nào chiếu cố Đường Phi, ngoài cửa liền truyền đến thanh âm kinh hoảng của Ưu nhi.

“Lão gia! Lão gia ! Không tốt, công tử không thấy !”

Phượng Thần Anh trong lòng rung mình, đẩy ra Thiết Hoán vài bước chạy ra ngoài, một phen nhắc tới vật áo Ưu nhi, sắc mặt âm trầm nói: “Người nói cái gì!”

Ưu nhi bị Phượng Thần Anh ánh mắt giết người dọa sững sốt, phục hồi tinh thần lại nhanh chóng nói: “Vừa rồi thuộc hạ sắc xong được định cấp công tử đưa đi, nhưng đẩy cửa ra cũng không thấy công tử ở trên giường, nhanh chóng chạy ra ngoài hỏi thị vệ canh giữ ở viện ngoại, nhưng bọn chúng đều nói không thấy công tử rồi khỏi!”

Phượng Thần Anh buông Ưu nhi, cúi đầu suy nghĩ một trận, liền lập tức về phòng ngủ. Liếc mắt một cái liền nhìn đến ngăn tủ Đường Phi cất bạc bị mở, bên trong tám ngàn phiếu một ngàn lượng đã không thấy! Lại vọt vào đục trì mặt sau, bên kia phiến cửa sổ dùng để thông gió bị mở ra. Phượng Thần Anh đã biết sao

lại thế này, Đường Phi là từ nơi này chạy đi, buổi sáng hôm nay hẳn có thể tránh khỏi Ưu nhi cùng Mặc Trúc rời khỏi, cũng là dựa vào phiên cửa sổ này!

“Lão gia, làm sao bây giờ? Công tử bị thương, như vậy ra ngoài rất nguy hiểm.” Thiết Hoán vẫn đi theo phía sau Phượng Thần Anh tiến lên nói.

“Các người đều canh giữ ở Phượng Tê Các, không có mệnh lệnh của ta, ai cũng không được hành động thiếu suy nghĩ. Nếu trước hừng đông ta còn chưa trở về, người liền thay thế ta cùng Tần Nhan hồi đất phong!” Phượng Thần Anh không cho ai lên tiếng, nói xong cũng không quay đầu lại rời đi.

Vừa mới đi ra Diên Phi viện, lại có hạ nhân báo lại, vừa rồi Đường Phi đoạt một con ngựa trong chuồng chạy, bởi vì hân thân phận đặc thù lại thụ trọng thương, không ai dám thật sự ngăn cản hẳn, đành phải tới bẩm báo Phượng Thần Anh.

“Một đám phế vật! Một bệnh nhân cũng ngăn không được!” Phượng Thần Anh áp chế nổi giận không ngừng cuộn cuộn trong lòng, một chưởng chụp khai hạ nhân đến bẩm báo kia.

Vốn nằm trong số những người đi theo, Mặc Trúc đã sớm ở đại môn chờ xuất phát. Không lâu hẳn liền nhìn đến một người cưỡi ngựa từ cửa sau Phượng Tê Các phóng ra, nhìn đến thân ảnh quen thuộc liền kinh nghi bất định, Mặc Trúc một bên kêu một bên muốn đuổi theo, lại bị những người khác ngăn cản, sắp xuất phát tùy ý rời khỏi đơn vị là trọng tội! Mặc Trúc lo lắng không thôi nhìn bóng người đã biến mất vào ngõ tư đường hờn ám, do dự hồi lâu vẫn là quyết định đuổi theo, liền nhìn đến Phượng Thần Anh sắc mặt âm trầm, một thân sát khí đi ra. Thị vệ hạ nhân đi theo đều sợ tới mức nhảy dựng, đồng loạt quỳ trên mặt đất hành lễ. Thấy Phượng Thần Anh sắc mặt không thích hợp, Mặc Trúc vừa muốn mở miệng hỏi, đã bị Phượng Thần Anh đoạt lấy một con ngựa trong đó, nhảy lên lưng ngựa chạy như bay ra ngoài, trong nháy mắt liền không thấy thân ảnh của hẳn.

“Này, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.....” Mặc Trúc mờ mịt nhìn ngõ tư đường trống rỗng, trong lòng có dự cảm không tốt.

Đường Phi hung hăng trườn động mã tiên, thanh âm “ba ba” quát lên thân ngựa cùng tiếng vó ngựa ở ngõ tư đường yên tĩnh hắc ám dị thường rõ ràng. Bởi vì quá mức kịch liệt xóc nảy, Đường Phi ngực truyền đến từng trận buồn đau, thời điểm chạy ra trên người chỉ mặc một kiện áo đơn, giữa đêm khuya ở trên lưng ngựa phóng nhanh, mỗi trận gió xẹt qua giống như đao nhọn đánh vào người. Hầu gian có chất lỏng tanh ngọt muốn dâng lên, trước mắt xem này nọ cũng đã có chút mơ hồ, Đường Phi cắn chặt răng, dục vọng muốn rời đi nơi này là mãnh liệt cùng chấp nhất trước nay chưa từng có, đây cũng là thứ duy nhất chống đỡ cho hẳn mãi đến hiện tại đều không có ngã xuống.

“Người nào !” Một đội thủ vệ tuần thành vừa vặn tuần tra đến ngõ tư đường này, nhìn thấy một người không muốn sống cưỡi ngựa hướng hoàng thành phóng tới, liền đồng loạt giơ lên trường mâu trong tay chỉ vào Đường Phi. Người cầm đầu quân đội thủ thành chính là Vệ Liêm Vệ tướng quân, nhìn đến Đường Phi không chút nào để ý tới thủ vệ cảnh cáo, liền cảm tức rút ra bảo đao bên hông, đối Đường Phi đang xông tới một trận quát mắng: “Con mẹ nó, bảo người dừng lại không nghe thấy à! Nếu không dừng lại cũng đừng trách bản tướng quân không khách – ai u!” Vệ Liêm nói còn chưa xong, Đường Phi liền cưỡi ngựa thẳng tắp hướng hẳn phóng lại đây, nếu không phải phó tướng bên người hẳn đứng lúc kéo hẳn một phen đã sớm bị đánh bay!

Bởi vì phó tướng kia lôi kéo mà trực tiếp móng ngựa xuống đất, Vệ Liêm đau thẳng kêu to, một bên mắng một bên quát: “Các người còn thất thần làm cái gì! Lấy cung tiễn! Đem tạp nhân kia bắn xuống cho lão tử!”

“Dạ!” Cung tiễn thủ đi theo nhanh chóng đáp cung lạp tiễn, nhắm ngay ngực Đường Phi đã sắp chạy xaphóng một mũi tiễn!

Tuy rằng Đường Phi đã chạy rất xa, nhưng trong thành, thủ vệ binh khí đều tới hoàn mỹ, cung tiễn thủ kia bắn ra tiễn có tâm bắn hơn bách lý! Mắt thấy mũi tên sẽ thẳng tắp đâm vào ngực Đường Phi, trong bóng đêm một đạo ánh sáng lạnh sắc bén xẹt qua, đem mũi tên bắn lên cắt thành hai đoạn rơi xuống đất.

Vệ Liêm cả kinh, nhanh chóng đem tiểu đội tụ tập đứng lên, cảnh giác nhìn bốn phía. Có thể dùng kiếm khí sắc bén như vậy chặt đứt chi tiễn, ở Miên Cẩm chỉ có vài người làm được, người ẩn ở chỗ tối này nhất định

không đơn giản, cũng có thể là gian tế địch quốc phái tới!

“Đều tránh ra cho ta!” Lúc này Phượng Thần Anh đã cười ngựa đuổi tới.

Vệ Liêm tập trung nhìn vào, nhận ra cư nhiên là Các chủ Phượng Tê Các, còn chưa kịp lên tiếng, hắn đã vọt tới một bên.

Vệ Liêm lại ngã xuống đất lần nữa hùng hống hổ hổ đứng lên, một bên mắng một bên tâm tư nhanh chuyển. Đầu tiên là phân phó đám tuần thành thủ vệ của hắn đều phải đổi chuyện đêm nay giữ bí mật, sau đó tìm đến tâm phúc của mình bảo hắn đến thái tử phủ, đem chuyện vừa rồi báo cáo cho Tần Nghị.

Phượng Thần Anh đã muốn đuổi kịp Đường Phi, hai người khoảng cách dần dần ngắn lại. Đường Phi cản rằng hung hăng sùỵ động mã tiên, con ngựa ăn đau chạy như điên.

Mắt thấy hai người khoảng cách lại kéo ra, Phượng Thần Anh lập tức muốn bắt lấy Đường Phi mang về hảo hảo giáo huấn một trận!

“Đường Phi! Dừng lại! Có nghe hay không! Theo ta trở về!” Phượng Thần Anh ở phía sau hắn hò hét, Đường Phi lại giống không có nghe thấy, tiếp tục ruổi ngựa chạy về phía trước. Hắn đã nhìn thấy tháp cao năm tầng kia!

Phượng Thần Anh ánh mắt trầm xuống, Đường Phi, người liền nghĩ như vậy rồi đi ta?! Vặn khởi chưởng lực mạnh phách về phía lưng ngựa, con ngựa ăn đau cao giọng hí lên, phát điên hướng phía trước phóng đi, Phượng Thần Anh cùng Đường Phi khoảng cách nháy mắt đến gần không ít. Đúng lúc này, Phượng Thần Anh đạp một cái bay vọt lên, mũi chân ở trên yên ngựa mượn lực nhảy về phía trước – nhảy lên ngựa của Đường Phi. Phượng Thần Anh thân thủ kéo lại dây cương trong tay Đường Phi muốn đem ngựa dừng lại, nhưng không đợi hắn ôm chặt Đường Phi, Đường Phi liền buông lỏng dây cương, cả người nghiêng từ trên lưng ngựa ngã xuống!

“Đường Phi!” Phượng Thần Anh bị dọa, không chút suy nghĩ liền vươn tay cầm trụ Đường Phi, đi theo hắn cùng nhau ngã xuống ngựa. Gắt gao đem Đường Phi hộ ở trong lòng mình, Phượng Thần Anh ôm hắn ở trên mặt đất quay cuồng vài vòng, lưng đụng vào bậc thềm đá ngã tư đường mới ngừng lại được. Ngựa thất thoát dây cương, một bên hí lên, một bên chạy không còn bóng dáng.

Phượng Thần Anh thở hổn hển vẫn còn bị hành động không muốn sống vừa rồi của Đường Phi dọa chưa hồi thần được, nằm trên mặt đất đem người gắt gao ôm vào trong ngực, một cử động cũng không dám, trong mắt tràn đầy vui sướng cùng hoảng sợ. Nếu vừa rồi hắn chậm một bước, Đường Phi liền từ trên con ngựa chạy như điên thế ngã xuống, cho dù không chết cũng phải mất nửa cái mạng! May mắn, may mắn bảo vệ được hắn.....

“Buông.” Người trong lòng giật giật, thanh âm nặng nề, lại dị thường bình tĩnh.

“Phi nhi, chúng ta trở về hãy nói chuyện được hay không? Trên người ngươi có thương tích, không thể tái ép buộc.” Phượng Thần Anh chẳng những không có buông tay ra, ngược lại đem người ôm càng chặt.

“Ngươi thừa biết, ta sẽ không tái trở về.” Đường Phi ngẩng đầu lên nhìn Phượng Thần Anh, khóe môi nhếch thành trào phúng tiểu ý, ánh mắt lãnh khốc: “Ta nhớ rõ ta đã nói, chờ ánh mắt ngươi tốt ta liền rời đi, ngươi hiện tại có thể nhìn thấy.”

Phượng Thần Anh bị Đường Phi trào phúng tiểu ý đâm đến trong lòng đau xót, lúc trước Đường Phi nghe hắn nói lời ngon tiếng ngọt, khi đó liền thường thường cười như vậy, lúc ấy hắn chẳng hề để ý, bởi vì bản thân hiểu được kia không phải tình cảm chân chính. Nhưng hiện tại, bảo hắn làm sao có thể không để ý?

“Ngươi đã nói ngươi yêu ta.” Phượng Thần Anh nhìn chằm chằm vào Đường Phi, chấp nhất mà bá đạo.

Đường Phi nghe vậy nở nụ cười, một bên ho khan một bên cười: “Ngươi cũng là nam nhân, nam nhân nói lời tâm tình, cho tới bây giờ cũng không có thật mà.” Tầm mắt càng ngày càng mơ hồ, ngực buồn đau như là một khối đại thạch trầm trọng áp hắn không thở nổi, làm cho hắn nhịn không được ho khan từng tiếng.

“Ngươi nói cái gì!” Lời Đường Phi giống như một đại cơn đánh xuống, vừa nặng vừa ngoan, Phượng Thần Anh xoay người đem Đường Phi đặt ở dưới thân, thần sắc âm ngoan: “Ngươi gạt ta?!”

Phượng Thần Anh động tác thô bạo làm cho ngực Đường Phi một trận huyết khí cuộn cuộn, không ngừng ho khan. Nhưng nhìn đến bộ dáng Phượng Thần Anh, cư nhiên có một loại khoái cảm trả thù, cường chế vị ngọt ở hầu gian, Đường Phi tươi cười ngoan tuyệt: “Phải, ta căn bản không có yêu người. Ta chỉ đáng thương người, nếu không phải nghĩ đến người vì ta mà thành kẻ mù, ta căn bản sẽ không lưu lại, mỗi lần cùng người trên giường, ta đều muốn nôn!”

“Người nói cái gì! Người nói cái gì!” Phượng Thần Anh cầm lấy vạt áo Đường Phi đem người nhấc tới, mắt phượng đỏ bừng sớm đã không còn nhu tình cùng yêu thương ngày xưa, mà là tràn ngập điên cuồng nổi giận. “Người không thích ta? Người nói người không thích ta?! Hảo, hảo! Ta thương người, người muốn nôn phải không? Ta sẽ nhìn xem người là muốn phun hay là không ly khai ta!” Dứt lời, mặc kệ nơi này vẫn ở trên đường cái, Phượng Thần Anh đã hung hăng vạch raxiêm y đơn bạc của Đường Phi, cúi đầu cắn hai điểm hồng anh trước ngực hắn.

“Ặn !” Đau đớn từ trước ngực truyền đến, sợ hãi chưa bao giờ từng có làm cho Đường Phi theo bản năng bắt đầu giãy dụa: “Phượng Thần Anh! Người nếu dám đối tanhư vậy, ta sẽ hận người cả đời!” Phượng Thần Anh như thế nào có thể đối hấn như vậy! Như thế nào có thể !

Phượng Thần Anh buông ra hai điểm bị hấn cắn nát, trên môi còn vương một chút màu đỏ tươi quý dị đáng sợ, khóe môi gợi lên tươi cười lãnh lệ vô tình. Xả hạ đại lưng dễ dàng đem hai tay Đường Phi không ngừng giãy dụa trói ra sau lưng, Phượng Thần Anh cúi đầu cắn môi Đường Phi.

Đường Phi nghiêng đầu tránh đi, Phượng Thần Anh thân thủ kiểm trụ cảm hấn, hạ thân không hề báo trước đâm vào chỗ tư mật của Đường Phi. Thanh âm thống khổ kêu rên bị Phượng Thần Anh nuốt vào trong miệng, kịch liệt đau đớn làm cho Đường Phi không ngừng mấp máy giãy dụa, lại đưa tới càng nhiều thống khổ cùng người nọ càng thêm va chạm thô bạo.

Đường Phi ý thức mơ hồ, thần trí lại thanh tỉnh vô cùng. Hấn muốn khóc, càng muốn cười. Tuyệt vọng buông tha giãy dụa, tùy ý người nọ bài bố.

Từ ngay từ đầu đến chấm dứt, Phượng Thần Anh đều thanh tỉnh, cũng không phải cái gì bỗng nhiên mất đi lý trí đối Đường Phi cường bạo, lại càng không ở sau dùng nhất thời hồ đồ, lấy cớ đến cầu Đường Phi tha thứ. Trên thực tế hấn cũng không hối hận làm như vậy. Từ thời điểm tám tuổi năm ấy lần đầu tiên giết người, hấn chỉ biết, nếu muốn được đến người khác thần phục, đầu tiên phải để cho người khác sợ hãi người. Năm đó sau khi “Hấn” thành hoạt tử nhân, “người kia” đem hấn để tại trong phòng hắc ám, cùng sáu tráng hấn kia chung một chỗ, chính là bởi vì hấn căn bản không chiếm được tôn trọng của hạ nhân, thậm chí thường thường ở sau lưng nghị luận hấn yếu đuối, “người kia” cảm thấy trên mặt không ánh sáng, đồng thời cũng muốn vứt bỏ bình hoa vô dụng như hấn. Năm đó nếu không phải bởi vì “người kia” và “hấn”, hạ nhân căn bản đối hấn nhất cổ khinh thường. Bất quá, sau đêm đó, khi “người kia” mang theo hấn từ hắc phòng trở ra, nhìn đến sáu người đã bị phân thân kia, một thân là máu chính mình, từ đó về sau không còn người dám nhìn thẳng ánh mắt hấn. Dùng huyết tính cũng cố địa vị của mình, dùng tàn bạo làm cho người ta thần phục, hấn biết những người đó ở sau lưng nói hấn là Tu La chuyển thế, nhưng như thế thì đã sao? Ít nhất không có người dám thương tổn hấn, phản bội hấn!

Nếu Đường Phi nói không thích hấn, muốn chạy trốn, hấn liền đem Đường Phi biến thành những người đó, sợ hãi hấn, thần phục hấn, sau đó cũng không dám rời đi hấn nữa. Cho dù không chiếm được hấn yêu, cũng phải giam cầm hấn cả đời.

Đường Phi trần truồng vẫn nằm ở trên mặt đất ẩm ướt không nhúc nhích, trên người nơi nơi đều là dấu vết bị thi ngược qua đi. Phượng Thần Anh đem ngoại bào cởi ra bao bọc trên người Đường Phi, sau đó đem người nâng dậy, thấp giọng nói: “Không cần còn muốn rời đi, đừng ép ta đem người khóa lại.”

Đường Phi dặt khóe miệng bị cắn nát nở nụ cười một tiếng, hấn nghĩ đến Phượng Thần Anh đối hấn cho dù không yêu, tối thiểu tình cảm cùng tôn trọng vẫn phải có, nhưng cho tới bây giờ hấn mới hiểu được, chính mình cùng đám công tử phu nhân hai viện lúc trước của hấn không có khác biệt. Phượng Thần Anh muốn chinh phục hấn, muốn hấn cúi đầu, muốn hấn cam tâm tình nguyện thư phục, muốn hấn thừa nhận yêu hấn, cho nên ngay từ đầu liền thiết lập một cục diện. Chính mình thật sự là ngu xuẩn, đối phương bất quá là giả bộ một cái đáng thương, nói vài câu lời ngon tiếng ngọt, bản thân liền thua rồi tinh rồi mù. Tình yêu? Đều là chó má! Mẫu thân đáng thương của mình kia, chính là một minh chứng tốt nhất, đáng tiếc

bản thân không chút nào biết lấy đó tham khảo, ngược lại còn ngu ngốc hồ hồ một đầu đâm vào. Là bản thân xứng đáng, bị coi thường !

Đường Phi một bên điên cuồng mà cười to, một bên hung hăng ném chính mình một cái tát, một cái tát này thật sự không lưu nửa phần lực, hai má góc cạnh rõ ràng kia nhất thời sưng đỏ không chịu nổi.

Phượng Thần Anh trong lòng co rút đau đớn, bắt lấy tay Đường Phi đang tự ngược đem người đặt trong lòng mình, thống khổ nhắm hai mắt lại.

79. Chương 79: Tuyệt Vọng

Khi Phượng Thần Anh thất hồn lạc phách, một thân bản loạn đem Đường Phi hôn mê bất tỉnh ôm về Phượng Tê Các, hạ nhân lại luống cuống tay chân bận rộn một trận, thẳng đến lúc Cốc Dương bị người từ trong ổ chăn ám áp đào ra mang đến Diên Phi viện mới có thể nghỉ ngơi hít thở, đồng thời ở phía sau đồng loạt nghị luận, Phượng Lâm công tử này quá không biết tốt xấu, ba lần bốn lượt trốn đi không tính, mỗi lần còn muốn lão gia tự mình tìm trở về, hắn nghĩ đến bản thân là nhị chủ tử của Phượng Tê Các sao? Lão gia bắt quá chỉ ngoạn ngoạn mà thôi, lại lúc nào cũng muốn gây ra chuyện, làm hại lão gia không có cách nào khác cùng Hiền vương hồi đất phong, thật sự là đại phiền toái!

Lời này làm cho Ưu nhi bưng được tới Diên Phi viện nghe thấy, hung hăng quát đám hạ nhân thích nói huyền thuyên này một cái: “Các ngươi nếu còn muốn hầu hạ ở Diên Phi viện, liền an phận một chút cho ta, nếu còn để ta nghe được các ngươi nói này nọ về công tử, ta lập tức rút lưỡi một đám các ngươi!”

Vài hạ nhân kia cúi đầu rút cổ, khúm núm vâng dạ, đợi Ưu nhi đi rồi, lại bắt đầu nhỏ giọng mắng lên, lần này thậm chí ngay cả Ưu nhi cũng bị mắng vào.

Cốc Dương nguyên bản chưa tỉnh ngủ, bị người dựng dậy sau một đường hùng hùng hổ hổ kéo đến Diên Phi viện. Đợi nhìn đến Đường Phi bất quá mới một đêm mà thương thể trở nên nghiêm trọng, liền trực tiếp chỉ vào Phượng Thần Anh mắng ra, hắn rời giường luôn luôn dễ nóng giận, phía sau cho dù đối mặt Phượng Thần Anh hắn cũng mắng đến nước miếng bay tứ tung.

“Phượng đại Các chủ! Ngươi tin hay không lần sau còn dám đem ta từ ổ chăn nhảy ra, ta liền độc chết ngươi! Nhiều mệnh đẹp người khác cũng giống như giết cha mẹ, đoạt thê nhi, ngươi nói một chút xem ngươi đã giết cha mẹ lão tử bao nhiêu lần?!” Cốc Dương một bên mắng, một bên vạch ra quần áo Đường Phi, trong mắt có chút nghi hoặc nói: “Làm gì không cho hắn cái chăn? Khoác kiện áo khoác để làm gì – ừ!” Cốc Dương hấp một ngụm khí lạnh, thanh âm nhỏ nhưng rõ ràng, trong mắt kinh nghi bất định, trên người Đường Phi, vừa thấy liền biết, là.....

Mạnh mẽ xoay người nhìn về phía Phượng Thần Anh ngay từ đầu đã trầm mặc không lên tiếng, đứng ở một bên, Cốc Dương hỏi có chút nghiêng rằng nghiêng lợi, trong thanh âm dẫn theo một chút phẫn nộ: “Đây là có chuyện gì? Ngươi làm?!”

“Phải.” Phượng Thần Anh thần nhiên thừa nhận, nhìn trên người Đường Phi loang lổ nhiều điểm bầm tím, cùng hai giữa hai chân thon dài trắng nõn uốn lượn chảy xuống một đạo máu đỏ tươi chói mắt, trong mắt hiện lên một tia hối hận, thanh âm lại dị thường bình tĩnh.

“Vì cái gì.” Cốc Dương cố gắng bình phục tâm tình phần nộ giờ phút này của mình, bình tĩnh hỏi. Hắn bình sinh hận nhất chính là loại chuyện này, Phượng Thần Anh biết rõ, năm đó “Hắn” đem mình từ trong tay sức sinh kia cứu ra, khi đó Phượng Thần Anh đã đi theo bên người “Hắn”. “Hắn” chẳng những giết tên sức sinh đó, còn thu lưu một kẻ hạ lưu không chịu nổi như mình, dạy hắn y thuật, cho hắn chỗ dung thân. Phượng Thần Anh vẫn luôn biết, hắn hận nhất, là cái gì!

“Bởi vì hắn muốn rời khỏi ta.” Phượng Thần Anh tầm mắt vẫn đều ở trên người Đường Phi, căn bản không có nhìn đến Cốc Dương mặt mày vằn vẹo.

Không hề phòng bị, Phượng Thần Anh bị Cốc Dương đánh một quyền lão đảo, máu tươi từ khóe miệng chảy xuống. Phượng Thần Anh không có hoàn trả, vẫn ngơ ngác nhìn Đường Phiminh đầy thương tích.

Cốc Dương cực giận phản cười, nhìn Phượng Thần Anh cười lạnh nói: “Đây là đáp án ngươi muốn? Hừ, ngươi cùng cái ‘người’ bức tử ‘hắn’ có cái gì khác nhau? Quả nhiên, đúng là ‘cha nào con nấy!’”

Phượng Thần Anh chấn động, nắm chặt hai đấm đang run kịch liệt, hai mắt vẫn lưu luyến ở trên người Đường Phirốt cực nâng lên, nhìn về phía Cốc Dương, trong mắt tràn đầy hận ý khắc cốt ghi tâm.

“Câm miệng !” Phượng Thần Anh thanh âm trầm thấp ngoan lệ: “Không nên ép ta giết ngươi.”

“Hừ,” Cốc Dương chẳng hề để ý, cười nói: “Mệnh này của ta là do ‘hắn’ cứu trở về, ngươi là thân sinh nhi tử của ‘hắn’, muốn giết ta, ta sẽ không có bất luận phản kháng gì, coi như hoàn trả ân tình năm xưa.”

Nhìn Cốc Dương không hề sợ hãi, Phượng Thần Anh trong mắt sát khí dần dần thối lui, lại xoay người nhìn về phía Đường Phi, lạnh lùng nói: “Ta sẽ không giết ngươi, ngươi chết, Đường Phi ai tới cứu?”

Cốc Dương cười nhạt một tiếng, cũng xoay người sang chỗ khác, dùng khăn ẩm đã sớm chuẩn bị tốt cấp Đường Phi rửa sạch thân thể, nói: “Phượng Thần Anh, đây là một lần cuối cùng ta giúp ngươi, đợi sau khi Đường Phi tốt hơn, ta liền rời đi. Ta lúc trước tới tìm ngươi, chính là một sai lầm.” Năm đó bản thân học y thuật có thành tựu, “Hắn” liền muốn y rời đi, hành y tế thế, năm năm sau y lại trở về địa phương kia, “hắn” đã nằm trong băng quan(quan tài bằng băng), trở thành một hoạt tử nhân không còn cảm xúc, Phượng Thần Anh cũng đã ly khai. Vì báo ân, hắn đi vào Miên Cẩm tìm được Phượng Thần Anh, từ đó về sau trở thành y sư dưới trướng của hắn. Sau đó lại thêm một cái năm năm, Phượng Thần Anh hoàn toàn biến thành một người khác. Lúc trước, vị tiểu đệ đệ đệ đệ dường như yếu đuối, nhưng mỗi thời mỗi khắc đều tràn đầy hạnh phúc mỉm cười xinh đẹp hắn nhìn thấy đã không còn, người hiện tại này, làm cho hắn đau lòng, cũng thương tiếc.

Phượng Thần Anh thần nhiên xả một chút khóe miệng, nói: “Tùy ý ngươi.”

Cốc Dương không hề lên tiếng, cẩn thận thay Đường Phi lau chùi miệng vết thương, trong mắt mang theo thương xót: Đường Phi, bị người như vậy yêu thương, ngươi hạnh phúc hay là bất hạnh đây? Hắn từng nghĩ đến Đường Phi xuất hiện, có thể thay đổi Phượng Thần Anh, nhưng ai biết.....

Phượng Thần Anh dựa ở bên cột giường, nhìn Đường Phi thất thần.

Ngoài cửa, Ưu nhi bưng khay, cúi đầu nhìn chén được màu đen, hơi nước bốc lên mang theo hương vị chua xót, một giọt thanh lệ nhỏ vào trong được, thần nhiên tạo nên một cơn gợn sóng nhỏ.

Tần Diệp thất hồn lạc phách ngồi ở trên nóc nhà Phương Hoa Lâu, đầu ngón tay đang run nhẹ. Hắn chạy trốn, thời điểm khi hắn hiểu được Phượng Thần Anh sẽ đối Đường Phi làm chuyện gì, hắn đã chạy trốn. Từ lúc biết Đường Phi gặp chuyện không may, hắn liền vẫn ẩn núp ở Phượng Tê Các, nhìn đến Đường Phi một đường chạy trốn vẫn đi theo hắn, là hắn đánh rơi mũitên kia. Sau đó thấy hắn cùng Thần Anh cùng nhau ngã xuống ngựa, nhìn thấy Thần Anh đối hắn thương tổn. Hắn giống như bắt gặp hình ảnh chính mình năm đó, giống như thấy được chuyện năm xưa tái diễn. Hắn vẫn muốn đem Thần Anh dạy dỗ tốt, làm cho hắn trở thành hài tử ưu tú nhất thế gian. Nhưng mà, hắn làm sai! Hắn tự tay đem Thần Anh, biến thành ma quỷ! Cho nên tại một khắc kia, hắn lựa chọn trốn tránh, lựa chọn làm như không thấy, bỏ chạy trốn chết !

“Thực xin lỗi, hài tử, thực xin lỗi.....” Tần Diệp chảy xuống nước mắt thống khổ, thì thào tự nói, đây là nói với Đường Phi, cũng là nói với Phượng Thần Anh.

Dựa ở bên cửa sổ, ngẩng đầu nhìn Tần Diệp đối diện, Yến Tự lệ tuôn như vỡ đê. Nàng không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng nàng biết chủ nhân chưa bao giờ khócnhư vậy, cho dù là năm ấy “hắn” tự tuyệt vu trước mắt chủ nhân, chủ nhân cũng không chảy qua một giọt nước mắt. Nhưng đêm nay, Tần Diệp tựa hồ đem thống khổ cùng bi thương áp chế trong lòng suốt mười năm qua đều phóng ra, Yến Tự xem trong lòng khó chịu, cùng hắn rơi lệ.

Thiết Viêm nhẹ nhàng đi đến bên người nàng, thân thủ ôm lấy bờ vai như nước. Yến Tự dựa ở trước ngực, nước mắt làm ướt xiêm y.

Ngẩng đầu nhìn lên Tần Diệp vẫn cao cao tại thượng, cường thế uy nghiêm kia, Thiết Viêm vô thanh thở dài. Mấy năm nay, Tần Diệp đồng dạng sống quá thống khổ.

Thái tử phủ.

Tần Nghị lấy tay chống cằm, hạ mắt suy nghĩ sâu xa. Phượng Thần Anh cư nhiên vì Đường Phi buông tha việc cùng Tần Nhan hồi Lương Châu thành, đối với hắn mà nói không phải tin tức tốt. Tần Chiêu từ nửa tháng trước cũng đã trở về đất phong, ở mặt ngoài là ngốc tử an phận thủ thường, nhưng hắn nhận được mật báo là Tần Chiêu ở đất phong ngầm ngầm điều khiển binh mã, ở trong một chỗ không dễ phát hiện hạ trại luyện binh. Hai tòa thành trì đó là địa phương có thủy lợi tối phát đạt của Miên Cẩm, bình thường các nơi tiến cống cùng đánh thuế đều từ thủy lộ hai tòa thành trì này vận chuyển lại đây, có thể nói là mạch máu then chốt thông suốt Miên Cẩm. Tần Chiêu ở đó hạ trại luyện binh, quân đội phân bố ẩn ẩn thành một thế cục vây quanh. Hành động rõ ràng như vậy lại khiến hai tướng thủ thành cư nhiên giống như kẻ mù, cái gì cũng nhìn không thấy, Tần Nghị biết từ lúc hai tháng trước, bọn họ đã sớm cùng Tần Nhan Tần Chiêu bí mật gặp mặt, sau đó đạt thành hiệp nghị, trở thành phe Hiền vương. Mà cái Tần Nghị muốn chính là như vậy, trong tay hắn đã sớm có căn cứ chính xác về âm mưu tạo phản của Tần Nhan Tần Chiêu cùng hai tướng thủ thành kia, còn có việc Tần Diệp Minh bị bệnh, hắn cũng biết một chút nội tình. Chờ bọn họ liên thủ phát binh, rồi để bọn chúng vừa tiến vào thành, liền đem chuyện bọn họ liên thủ phạm thượng hành thích vua Chiêu cáo thiên hạ! Tần Nhan cùng Tần Chiêu vẫn nghĩ hắn là một thái tử hữu danh vô thực, ai có thể tưởng tượng được, trong tay hắn đang nắm một cỗ binh lực vô cùng cường hãn? Tần Nhan nghĩ đến lúc đó là hắn đem mình vây khốn, lại không biết rằng, hắn mới chân chính là bị thú bị nhốt trong lồng! Nhưng mà, tại thời khắc yếu, Phượng Thần Anh cư nhiên vì một Đường Phi lưu lại Miên Cẩm! Tuy rằng không đến mức quấy rầy toàn bộ kế hoạch Tần Nghị, nhưng nếu Phượng Thần Anh ở lại, khó bảo toàn hắn sẽ không phát hiện ra kế hoạch của mình cùng động tĩnh trong thành Miên Cẩm, Phượng Linh quân trong truyền thuyết của hắn đến nay vẫn chưa điều tra ra một chút tin tức hữu dụng, nếu hắn biết Tần Nhan bị mình vây khốn, có lẽ sẽ lập tức hành động điều động Phượng Linh quân, như vậy sẽ biến thành trở ngại lớn nhất trong kế hoạch!

Tần Nghị cau mày suy nghĩ, mắt sáng như đuốc, nếu Đường Phi đối với Phượng Thần Anh trọng yếu như thế, vậy lợi dụng hắn một chút cũng tốt lắm. Hắn có thể vì Đường Phi tại loại thời điểm mấu chốt này bỏ mặc Tần Nhan không để ý, như vậy nhất định sẽ vì Đường Phi mà cam tâm tình nguyện thúc thủ bị bắt!

Trên đường tới Lương Châu thành, quân đội Tần Nhan thông thả bước đi. Chiếu theo tốc độ này, bọn họ ít nhất phải nửa tháng mới có thể tới. Nhưng mà không ai dám cất lời dị nghị, bởi vì Hiền vương phi đi theo đã mang thai sáu tháng, nếu lỡ như tăng tốc độ khiến Vương phi xóc nảy sảy thai, cho dù có chín cái mạng cũng không đủ trả.

Tần Nhan ngồi ở bên trong xe ngựa hoa lệ rộng thùng thình, sắc mặt âm trầm, ánh mắt oán độc. Bởi vì Chân Châu Nhi có thai, bọn họ tọa hai xe ngựa khác nhau, một trước một sau lần lượt di chuyển. Nếu lúc này bị Chân Châu Nhi nhìn Hiền vương luôn nhỏ nhả tuần tú lộ ra loại dự cảm giết người thống khoái, chắc chắn bị dọa đến phát khóc.

Chuyện Phượng Thần Anh bỏ mặc hắn đi tìm Phương Lâm, là thời điểm Thiết Hoán đến cùng hắn hội hợp mới biết được. Lúc ấy hắn hận không thể bay ngay đến Phượng Tê Các, đem Phương Lâm phân thân vụn đoạn! Nhưng mà hắn không thể, cho nên đành phải điều chỉnh cảm xúc mang theo đội ngũ khởi hành. Hắn không biết Phượng Thần Anh rốt cuộc suy nghĩ cái gì, lần đó ở Lâm Nguyệt Lâu, hắn rõ ràng đối chính mình biểu lộ coi lòng, cũng rành mạch nói qua đội sự tình chấm dứt, sẽ đem Phương Lâm giao cho hắn xử trí. Nhưng hôm nay, tại thời điểm trọng yếu, hắn cư nhiên bỏ mặc mình, bỏ xuống đại quân đi tìm Phương Lâm!

Thần Anh, người rốt cuộc câu nào là thật, câu nào là giả? Vì cái gì ta càng ngày càng đoán không ra tâm của người? Tần Nhan hai tay dần dần nắm chặt, bực mình đem đồ đạc xung quanh đánh đổ, một ngày nào đó hắn sẽ làm cho Thần Anh lại yêu thương mình, sau đó khiến hắn tự tay giết chết tiện nhân kia! Hắn tin

tưởng một ngày này sẽ đến rất nhanh, rất nhanh.

Hai bên thị vệ hộ tống xe ngựa nghe được bên trong xe có động tĩnh thì cả kinh, ý bảo nội thị thái giám bị bộ phía sau tiến lên xem xét. Thái giám kia gật gật đầu, vội vàng xốc lên màn xe nhìn lại, vừa thấy thiếu chút nữa bị dọa khiến hần bật kêu sợ hãi!

Tần Nhan trên mặt không còn nhân ái dễ gần bình dị gần gũi ngày xưa, chính là đang lạnh lùng nhìn chăm chăm tên nội thị lớn mật kia, trong mắt sát ý tràn ngập.

“Vương, vương, Vương gia, ngài, ngài không có việc gì chứ?” Nội thị bị dọa toàn thân phát run, cúi đầu nói chuyện đều mang theo run run.

“Cút! Lần sau nếu không được gọi còn dám lại đây, bốn vương sẽ lấy đầu của ngươi!” Tần Nhan nói chuyện thanh âm ép tới cực thấp, lại mang theo hung ác sát ý, dọa tên nội thị thiếu chút nữa khóc ra, nhanh chóng gật đầu vàng dạ buông xuống màn xe, cúi đầu một bên phát run, một bên theo xe ngựa chạy đi. Gã thị vệ bảo hần tiến lên xem xét khi này mặc danh kỳ diệu, vừa rồi lời Tần Nhan nói, một câu hần cũng chưa nghe thấy. Tiểu thái giám này tại sao bỗng nhiên sắc mặt trắng bệch giống như đang sợ cái gì? Vương gia có khủng bố như vậy sao?

Đi theo ở sau xe Tần Nhan chính là đám người Thiết Hoán, việc tiểu thái giám thăm dò Tần Nhan, sau trên mặt trong nháy mắt hoảng sợ, hần đều xem rành mạch. Thiết Hoán hừ lạnh một tiếng, Tần Nhan là loại người nào hần biết rõ, chắc là tiểu thái giám kia vừa rồi thấy được hần bộc lộ bản tính thật sự mới sợ hãi như vậy đi? Thời điểm hần đối Tần Nhan thuyết minh nguyên nhân, ánh mắt Tần Nhan nhìn hần cũng là hận không thể đem hần xả thành tám khối.

Mặc Trúc cách Thiết Hoán vài bước phía sau ruổi ngựa tiến lên, cùng Thiết Hoán song song, nhỏ giọng hỏi: “Thiết tổng quản, ngươi có biết lão gia cùng công tử đã xảy ra chuyện gì không? Nói cho ta biết, công tử rốt cuộc làm sao vậy!”

Thiết Hoán thản nhiên nhìn hần một cái, nói: “Chuyện gì nên hỏi, chuyện gì không nên hỏi, ngươi ở bên lão gianhiều năm như vậy chẳng lẽ còn không rõ ràng sao? Không cần tiếp tục tham cứu, nếu không cả chính mình chết như thế nào, cũng không biết.”

Mặc Trúc sững sốt, dừng ngựa. Đợi Thiết Hoán đã đi rất xa mới phản ứng lại đuổi theo, trong lòng càng thêm lo lắng tình cảnh của Đường Phi. Nếu hần không đoán sai, tối hôm qua công tử là muốn rời đi. Công tử đến tột cùng làm sao vậy, vì cái gì muốn rời đi? Lão gia sẽ đối hần như thế nào? Sẽ – giết hần sao?! Mặc Trúc bị ý nghĩ bản thân dọa rùng mình một cái, sẽ không, lão gia thương yêu, đau xót công tử như vậy, như thế nào có thể giết hần? Cho dù, cho dù lão gia thật sự nghĩ vậy, cũng còn có Ưu nhi, hần phát hiện sự tình không đúng, nhất định sẽ cứu công tử. Đúng, sẽ không có việc gì, nhất định không có việc gì. Mặc Trúc an ủi chính mình như vậy, bất an không yên ly khai Miên Cẩm.

Đường Phi bị đau nên tỉnh. Nhìn đỉnh giường quen thuộc kia một trận, mới gian nan khởi động thân thể ngồi xuống. Bộ vị tư mật truyền đến đau nhức khó có thể mở miệng, ngũ tạng lục phủ tức thì giống như bị đảo lộn, cả hô hấp đều cảm thấy phải cố hết sức. Hết thấy, hết thấy này, đều nói cho Đường Phi, tối hôm qua không phải nằm mơ, tất cả đều là thật sự.

“Chi nha” một tiếng, cửa bị đẩy ra, tiếng bước chân tận lực bồi tiếp nhẹ nhàng mà cẩn thận. Đường Phi rất quen thuộc tiếng bước chân này, trước kia hần trúng độc mê man, Phượng Thần Anh sợ quấy nhiễu mình nên mới cẩn thận như vậy, sau đó đánh một chậu nước ấm rồi nhẹ tay nhẹ chân trở về, ôn nhu mà săn sóc vì hần rửa sạch cơ thể, khi đó hần thường thường vi hành động như vậy của Phượng Thần Anh mà cảm thấy động tâm. Hiện tại nhớ đến, Đường Phi chỉ cảm thấy châm chọc.

“Phi nhi? Ngươi như thế nào ngồi dậy?” Phượng Thần Anh bừng được vào, nhìn thấy Đường Phi đang ngồi ở trên giường ngẩn người, liền đem được đặt ở trên bàn bước qua, vừa vươn tay muốn đem Đường Phi ôm vào trong ngực, Đường Phi liền hướng bên trong giường rụt lui, tránh được tay hần.

Tay dừng lại ở giữa không trung, Phượng Thần Anh đầu ngón tay từng trận lạnh buốt, nhìn Đường Phi cúi đầu không nói, bài xích hần, trong lòng cực kỳ chua xót.

“Chúng ta uống được trước đi.” Phương Thần Anh xoay người, đem bát được kia bưng tới, muốn ngồi ở bên cạnh Đường Phi, lại sợ hấn cự tuyệt, liền nửa quỳ ở bên giường múc một muống được đặt ở bên miệng thổi lạnh mới đưa đến cho Đường Phi, nhẹ giọng hồng: “Ngoan, đừng bỏ mặc thân thể chính mình, được hay không?”

Đường Phi rốt cục có một chút phản ứng, tà mắt thấy Phương Thần Anhnửa quỳ bên giường, có chút hèn mọn cũng có chút lấy lòng, cười nhạo một tiếng, mắt tràn đầy trào phúng: “Người không cần ở trước mặt ta diễn trò, thật sự rất ghê tởm.” Nói xong không nhìn muống được Phương Thần Anh giơ lên, trực tiếp đưa tay lấy bát được trong tay hắn, cũng không quản nóng lạnh giữa đầu toàn bộ đổ vào miệng, uống xong liền hướng người nửa quỳ dưới đất, nói: “Người nói đúng, thân thể là của ta, có ngốc ta cũng sẽ không để mặc nó.” Đối với y thuật Cốc Dương hấn luôn luôn rất tin tưởng, muốn rời khỏi nơi này, trước phải đem vết thương trên người dưỡng hảo.

Phương Thần Anh cười tự giễu, thu hồi tay đem một muống được kia tự mình uống, nói: “Thực đáng.” Nhặt lên bát được trên đất đặt lại lên bàn, mới nói: “Ta biết người muốn làm cái gì, nhưng ta cũng nói cho người, người đi không được. Ta vĩnh viễn cũng sẽ không thả người rời đi, người chỉ có thể ở bên cạnhta.”

Đường Phi cười lạnh: “Phương Thần Anh, người nếu còn là nam nhân, thu tay đi. Tựa như lúc trước, hảo tự hảo tán. Chuyện tối hôm qua, ta coi như bị chó cắn một ngụm, người không nợ ta cái gì, ta cũng không thiếu người cái gì. Ta trở lại địa phương của ta, người tiếp tục làm Phương Các chủcao cao tại thượng của người. Trận trò chơi này,người thắng, ta nhận thua.”

Phương Thần Anh sắc mặt buộc chặt, tựa hồ bị lời Đường Phi nói kích thích đến. Một lát sau mới dịu xuống, trầm giọng nói: “Ta nói rồi, người đi không được.”

Đường Phi “cáp” nở nụ cười một tiếng, lắc lắc đầu, nói: “Ta cũng biết người suy nghĩ gì, muốn nhìn ta yếu thế? Muốn ta cầu người phải không? Có thể, không thành vấn đề.” Đường Phi yên lặng nhìn Phương Thần Anh, thu liễm tươi cườitrên mặt, nói: “Van cầu người, thả ta đi đi, ta vốn không nên ở trong này, đây chỉ là lão thiên gia vui đùamột cái, chỉ là một sai sót. Để cho ta đi Thượng Tinh Lâu, cho Mộc TrạccùngThiên Tinh đem ta mang về thế giới của mình.”

“Không.” Phương Thần Anh lời nói trầm thấp mà kiên quyết: “Người không thể quay về, mệnh của người vốn như thế.”

Đường Phi sắc mặt trầm xuống, nói: “Vận mệnh đã như vậy? Người cho người là ai, có thể quyết định vận mệnh của ta? Phương Thần Anh, vì cái gì người vĩnh viễn đều như vậy, tự đại cuồng vọng đến mức làm người ta tức giận?”

Đường Phi trong mắt hiện lên hận ý làm cho Phương Thần Anh trong lòng đau xót, lại vẫn bình tĩnh nói: “Vì cái gì người không nghĩ Thiên TinhcùngMộc Trạc là người của ta? Người có nghĩ tớihay không, kỳ thật từ lần đầu tiên người cùngThiên Tinh gặp mặt, ta đã lừa người?”

Đường Phi chấn động, không dám tin nhìn về phía Phương Thần Anh, cực lực làm cho chính mình trấn định xuống, nói: “Cũng có khả năng người hiện tại mới là nói dối.”

“A,” Phương Thần Anh khê cười một tiếng, nói: “Ta biết người vì cái gì không tin ta, bởi vì người tận mắt thấyThiên Tinhtay không khống chế hạc giấy kia đúng hay không?” Đường Phi nhìn hắn một cái, không nói lời nào.

Phương Thần Anh nâng tay lên, năm ngón tay gấp khúc tụ lại, đem chân khí tụ tập ở lòng bàn tay đối chiếu khăn đặt bên bàn hấp một cái – khăn tay kia nháy mắt liền tiến đến trong tayPhương Thần Anh.

“Cách không thủ vật, nếu không phải vì giúp người chữa thương hao phí hơn phân nửa nội lực, ta sẽ làm tốt hơn nhiều.”

Đường Phi sắc mặt tái nhợt, toàn thân đều phát run. Phương Thần Anh lại làm như không thấy, chậm rãi đem chuyện này toàn bộ nói cho Đường Phi.

“Phương Lâmchân chính đã sớm chết, thân thể ở thế giới kia của người từ lâu hóa thành một đồng xương trắng. Mộc Trạc nói qua, hohn phách của người cùng khối thân thể này là phù hợp, cho nên lão thiên gia

không phải đối người vui đùa một cái, mà là cho người trở lại địa phương chân chính thuộc về mình. Đường Phi, nơi này mới là chân chính sở hữu của người.”

Đường Phi đã sớm bình tĩnh trở lại, trong mắt một mảnh tĩnh mịch, Phượng Thần Anh thậm chí cảm giác được hân tụyet vọng.

“Nói xong ?” Đường Phi thản nhiên nói: “Ta có thể đi rồi chứ?” Dứt lời, cũng không đợi Phượng Thần Anh trả lời, xốc chân lên liền xuống giường. Thất tha thất thểu còn chưa kịp đi ra vài bước, đã bị Phượng Thần Anh ngăn đón ôm lấy.

“Đường Phi, ta nói rồi, người cần bản đi không được!” Phượng Thần Anh thanh âm đã dẫn theo lửa giận, cầm lấy tay Đường Phi không tự giác dùng sức, quát: “Người thuộc về nơi này! Người là thuộc về ta!”

Đường Phi dùng hết khí lực toàn thân đẩy ra Phượng Thần Anh, mắt đi chống đỡ té ngã trên đất, Phượng Thần Anh lại tiến lên đem hân nâng dậy, Đường Phi lại điên cuồng mà giãy dụa, tụyet vọng rống to: “Cút! Cút! Hôm nay ta chính là phải đi, cũng muốn rời đi nơi này! Phượng Thần Anh, ta hận người! Vì cái gì muốn gạt ta, vì cái gì! Ta hận người !” Tại sao muốn gạt tâm hân,về sau còn muốn lừa hy vọng củahân, hy vọng duy nhất củahân!

Tụyet vọng, phần nộ, thống khổ cơ hồ làm cho Đường Phi trước ngực nhộn nhạo, một ngụm máu tươi theo từng tiếng hét của chính mình phun ra, tiện đà lâm vào trong bóng đêm hôn mê.

“Phi nhi, Phi nhi.....” Phượng Thần Anh bắt lực ôm Đường Phi, cả người lạnh lẽo: “Thực xin lỗi, thực xin lỗi..... Ta chỉ không muốn người rời đi ta, không cần rời đi ta, ta về sau cũng sẽ không tái lừa người, về sau cũng sẽ không..... Tất cả mọi người không cần ta, duy độc có người, người không thể rời đi ta, tụyet đối không thể!”

“Lão gia, phát sinh chuyện gì?” Nghe được phòng trong động tĩnh hỗn loạn,Uu nhi nhanh chóng tiến vào, nhìn đến tình hình này thì hoảng sợ, thiếu chút nữa khóc ra.“Lão gia, ta đi thỉnh Cốc Dương đại phu, ta lập tức đi!” Ưu nhi chạy ra ngoài, Phượng Thần Anh vẫn vô tri vô giác ôm Đường Phi thì thảo tự nói, vừa bắt lực, lại chấp nhất.

80. Chương 80: Nhốt

Đường Phi tỉnh lại, đã là ba ngày sau.

Mở to mắt nhìn đỉnh giường xuất thần, qua một hồi lâu mới nâng tay khởi động thân mình muốn ngồi xuống, nhưng mới khởi đến một nửa, Đường Phi tựa như bị điện giật dừng lại.

Chậm rãi giơ lên hai tay, theo từng động tác của mình, bên tai truyền đến một trận “loảng xoảng” thanh âm kim loại va chạm. Đường Phi không dám tin nhìn xiềng xích tinh tế trên cổ tay, thiết liên dài nhỏ kéo dài đến trên tườngghai đầu giường, gắt gao khảm nhập, tỏa ra ánh sáng lạnhđặc hữu của kim loại.

Hân bị nhốt, tựa như một năm trước bị Tần Phiên nhốt như vậy. Hai tay suy sụp hạ xuống, Đường Phi tâm như tro tàn, buông tha đi, vô luận như thế nào, chính mình trốn không thoát đâu. Nhìn đến còng tay tỏa ngân quang trên tay, chiều dài hai sợi thiết liên cũng đủ cho hân xuống giường đi qua lại trong vòng năm bước. Đường Phi mới hiểu được,chấp niệm của Phượng Thần Anh đối với hân quá sâu đậm, mới biết được, câu nói “Người vĩnh viễn trốn không thoát” kia,có bao nhiêu tự phụ.

“Công tử, ngài tỉnh!” Ưu nhi bung được vào,nhìn thấy Đường Phithanh tỉnh, trên mặt cao hứng cùng vui sướng, lời nói tràn ngập biểu tình.

Bước nhanh đến trước mặtĐường Phi, Ưu nhi buông khay, tiếp nhận nước rửa mặt do tỳ nữ phía sau truyền tớigiúp Đường Phi lau mặt, sau đó phân phó thị nữ kia lui ra. Đường Phi cứ như vậy vẫn không nhúc nhích, tùy ý Ưu nhi bài bố.

Ưu nhi thấy bộ dáng không hề tức giận này của Đường Phi, trong lòng đau nhức đến cực điểm, cố nén nước mắt, một bên cẩn thận chà lau mặt cùng tay hấn, một bên nói với hấn chuyện đã xảy ra bên ngoài mấy ngày nay. Hoàng đế vào đêm hôm trước đã băng hà, tuy thực đột ngột nhưng cũng là chuyện mọi người đã dự đoán trước. Thái tử hạ lệnh cấm nước để tang ba tháng, toàn dân mặc đồ trắng, không cho phép có bất luận hoạt động giải trí cùng hành vi sát sinh nào. Tần Nhan đương thiên thu được tin tức Tần Diệp Minh bệnh tình trở nặng cũng đã suất lĩnh quân đội trở về, nhưng vẫn không kịp nhìn mặt Tần Diệp Minh một lần cuối cùng. Mà lúc ấy Tần Nghị thân ở trong cung, cũng bởi vì ngoại lực quá nhiều không thể đi vào thăm cung Tần Diệp Minh, đưa tiễn phụ hoàng hấn đoạn đường cuối cùng. Quốc quân Hoàng Diệp trị vì hơn phân nửa đời, cư nhiên không có đến một nhi tử hay người thân đến chăm sóc trước lúc lâm chung, thật vô cùng thê lương. Trên triều đình cũng gần như hỗn loạn, bởi vì Tần Diệp Minh thời điểm chết không có lập di chiếu. Nguyên bản dựa theo luật lệ Hoàng Diệp thì có thái tử sẽ thuận theo lý kế vị, nhưng lúc ấy Chân Nhung tướng quân cùng vài tên Thái y ở bên thánh giá lúc cuối đời nói, Hoàng Thượng trong khi hấp hối chính miệng căn dặn “Truyền ngôi cho ngũ hoàng tử Tần Nhan”. Nhưng rắc rối hơn, lúc ấy bên cạnh vẫn còn thêm hai người – nội vụ tổng quản kiêm nội thị của Tần Diệp Minh, Ôn công công cùng tiểu tỳ tùng của hấn đều nói, lúc ấy cũng không có nghe thấy cái gì, nói cách khác chuyện truyền ngôi cho Hiền vương là giả, thái tử Tần Nghị mới là người kế vị chân chính. Hiện tại trong triều đang ở thế diện chuẩn bị, tất cả mọi người nhìn như yên lặng bị thương, trên thực tế lại đang gợn sóng tranh đấu gay gắt, trong triều dần dần chia thành hai phe thái tử cùng Hiền vương. Vốn bọn họ còn chưa quyết định đi theo ai, nhưng Tần Diệp Minh chết đột ngột, làm cho bọn họ không thể không lựa chọn, cuối cùng cân nhắc lợi hại, người lựa chọn đi theo Tần Nghị cư nhiên cũng không thiếu, dù sao đây mới là đồng cung chánh chủ, hướng chi bên phía hoàng hậu lại có quan hệ sâu xa với Lang Hiền. Nhưng thế lực Hiền vương cũng không thể khinh thường, nắm hai tấm hổ phù của Hoàng Diệp, một cái ở trong tay hấn, một cái ở trong tay nhạc phụ hấn, cũng tương đương nắm được quân đội lớn nhất Hoàng Diệp, cho dù Tần Nghị có một quốc gia khác làm chỗ dựa, nhưng nước xa không cứu được lửa gần, đến lúc đó ai thành vương, ai bại khấu còn chưa nhất định đâu!

Nghe xong lời Ưu nhi nói, Đường Phi rốt cục có một chút phản ứng, cũng thấy được trên người Ưu nhi mặc một thân quần áo trắng. Tần Diệp Minh chết, trận chiến này, chung quy là sắp khởi lên đây.

“Phúc vương Tần Chiếu cùng Lộc vương Tần Sương đều từ đất phong chạy về Miên Cẩm. Phúc vương hiện tại đều chưa cho thấy lập trường, tất cả mọi người nhìn không thấu ý tưởng của hấn. Lộc vương người này tâm vô chí lớn, văn bất thành, võ không giỏi, an phận ở một góc nhiều năm như vậy, cho nên thật ra không có gì uy hiếp, cũng không giúp đỡ được gì.....” Ưu nhi vẫn đang cân nhắc liên miên nói xong, tựa hồ không phát hiện những lời mình nói cấp Đường Phi có cái gì không ổn, hấn chỉ muốn trò chuyện làm cho Đường Phi vực dậy tinh thần.

“Ưu nhi.” Đường Phi bỗng nhiên lên tiếng đánh gãy lời hấn, bởi vì mê man vài ngày, cổ họng khô khốc, thanh âm có chút khàn khàn.

Ưu nhi sững sốt, dừng động tác trong tay nhìn về phía Đường Phi.

Đường Phi nhìn chằm chằm ánh mắt Ưu nhi, lãnh đạm nói: “Thả ta đi.”

Ưu nhi chấn động, kinh hoảng xoay người về phía sau nhìn nhìn, xác định không có người mới dám nhỏ giọng nói: “Công tử, đừng tiếp tục muốn ly khai, ngài không biết, ngày đó lão gia giống phát điên đập nát mọi thứ trong thư phòng, còn đả thương mười mấy thị vệ trong các, cuối cùng tìm một thợ thủ công tốt nhất tạo ra.....” Ưu nhi do dự không nói tiếp, chỉ là nhìn thoáng qua thiết liên khóa Đường Phi, sau đó mới trầm trọng nói: “Công tử, liên tử này làm từ hàn thiết tốt nhất, không có chìa khóa ai cũng không phá được.....”

Phòng nhất thời trầm mặc xuống, qua hồi lâu, Ưu nhi mới bưng lên chén được trên án, nhẹ giọng nói: “Công tử, uống được đi, trăm ngàn lần đừng bỏ mặc thân thể chính mình. Đợi một thời gian lão gia nghĩ thông suốt, hấn tự nhiên sẽ cởi bỏ thứ này.”

Đường Phi không lên tiếng, ánh mắt nhìn Ưu nhi càng ngày càng lạnh.

“Công tử.....” Ưu nhi bị ánh mắt Đường Phi làm hoảng sợ, lúng ta lúng túng không biết nên nói cái gì mới tốt.

“Ưu nhi, nếu người nhớ kỹ chúng ta còn một chút tình cảm, đi thái tử phủ giúp ta thông báo cho Hà Tịch, để hấn tới cứu ta.” Đường Phi cũng không muốn để Hà Tịch liên lụy vào, đặc biệt còn là thời kì nhạy cảm

như vậy. Nhưng mà trừ bỏ Hà Tịch, hẳn không còn người nào khác có thể xin giúp đỡ.

Ưu nhi cắn chặt môi dưới, nội tâm giãy dụa, hẳn không muốn nhìn Đường Phi chịu khổ, lại càng không nguyện nhìn hắt hủi đi tự do. Nhưng mà, Phượng Tê Cầm cùng thái tử phủ đã đối chọi rõ ràng, nếu lúc này đi thái tử phủ, khiến kế hoạch của lão gia cùng Hiền vương xảy ra sai lầm, hẳn cho dù chết vạn lần cũng không đền hết tội. Nhưng công tử hắt hủi.....

Bỗng dưng nắm chặt hai đấm, Ưu nhi rốt cục hạ quyết tâm, nói: “Công tử, lời ngài nói ta nhất định sẽ truyền đạt, chờ ta !” Nói xong Ưu nhi liền đứng dậy rời đi. Chỉ cần hắt hủi cẩn thận một ít, không để người hoài nghi thì sẽ không có vấn đề.

“Muốn đi làm sao?”

Ưu nhi vừa mới ra khỏi nội thất, Phượng Thần Anh liền một bước chậm rãi đi về phía hắt hủi, trên người lãnh lệ cùng sát ý sinh sôi đem Ưu nhi từng bước bức lui, trở lại bên trong thất.

“Ba” một tiếng, Ưu nhi bị Phượng Thần Anh hung hăng tát một chưởng ngã trên mặt đất, dấu tay trên hai má phỉếm tở máu, khoe miệng cũng chảy xuống máu tươi. Một cái tát này, có thể thấy được mạnh đến mức nào. Ưu nhi không kịp để ý tới vết thương trên mặt mình, nhanh chóng quỳ ở trước mặt Phượng Thần Anh, bởi vì sợ hãi thân thể run nhè nhẹ, không dám lên tiếng.

Đường Phi mắt lạnh nhìn hết thấy, cùng Phượng Thần Anh đối diện .

Phượng Thần Anh lạnh lùng quét Ưu nhi liếc một cái, chuyển hướng tới Đường Phi thì lãnh ý trong mắt đều biến mất, lại thần nhiên nhìn không ra một tia tình cảm. Hạ mắt nhìn đến bát được còn chưa động qua kia, trong mắt lộ một chút bất mãn. Đi đến trước giường Đường Phi cầm lấy chén được ngồi xuống, tự mình uống.

Đường Phi không há mồm, cũng không động, một đôi ưng mâu lãnh lệ nhìn Phượng Thần Anh.

Phượng Thần Anh giơ thìa cùng Đường Phi giằng co một trận, cuối cùng vẫn là bất đắc dĩ khe khẽ thở dài, phóng nhiên ngữ khí nói: “Ta biết trong lòng ngươi phẫn nộ, nhưng cho dù ngươi muốn giận ta, cũng phải đem thương thể dưỡng hảo có phải hay không?”

“Ầm” Một tiếng, Đường Phi một cái tát hất đổ được trong tay Phượng Thần Anh, làm ướt một thân của hắt hủi.

Hung hăng nắm lấy vạt áo trước của Phượng Thần Anh, Đường Phi cắn răng quát khê: “Phượng Thần Anh, ta không phải cẩu cho ngươi dưỡng, lại càng không phải người ngươi có thể độc chiếm, ngươi không có tư cách đem ta khóa ở trong này!”

Ưu nhi dùng đầu gối tiến lên một bước, muốn vì Đường Phi nói cái gì. Nhưng Phượng Thần Anh không chút nào để ý tới Đường Phi lửa giận cùng chỉ trích, chỉ là nhìn chén thuốc trên đất nhíu nhíu mày, nói: “Ưu nhi, đi rót một chén được khác đến.”

Ưu nhi sợ hãi nhìn hai người không khí khấn trương, cuối cùng vẫn thủ phục dưới uy nghi của Phượng Thần Anh, không thể không lĩnh mệnh mà đi.

Nhẹ nhàng bắt lấy bàn tay Đường Phi đang cầm vạt áo mình, Phượng Thần Anh một bên dùng xảo kinh kéo tay Đường Phi ra, một bên dùng ngữ khí nhẹ nhàng ôn nhu nhất nói: “Phi nhi, đừng nóng giận. Chờ ngươi thân thể dưỡng tốt, ngươi muốn xử trí ta như thế nào đều có thể. Ta cũng không muốn khóa ngươi, nhưng nếu không làm như vậy, ngươi sẽ rời đi ta. Ta biết, ngươi nhất định sẽ rời đi ta, mà ta không muốn tái thương tổn ngươi. Cho nên ta chỉ có thể khóa ngươi, chỉ có như vậy mới đem ngươi ở lại bên cạnh ta, làm sao cũng không đi được. Phi nhi, đừng hận ta.”

Đường Phi tay dần dần buông ra, Phượng Thần Anh thừa cơ cùng mười ngón tay của hắt hủi giao chặt. Ngữ khí trầm thấp ôn nhu dẫn theo chút cường thế, tràn ngập tính dụ hoặc, Đường Phi trong mắt có chút mê mang, cũng có chút mê hoặc. Hắt hủi không hiểu ý tứ của Phượng Thần Anh, ở bên người hắt hủi đã hơn một năm, Đường Phi chưa bao giờ chân chính nhìn thấu qua hắt hủi, cũng không chân chính hiểu biết hắt hủi, người này, ngay từ đầu đã mang theo mặt nạ cùng hắt hủi ở một chỗ, ngay từ đầu đã theo đuôi ra đủ loại nói dối lừa gạt hắt hủi, sau đó ở thời điểm hắt hủi thật sự nghĩ đến hạnh phúc dễ như trở bàn tay, mới phát hiện chính mình

đã rơi vào vực sâu vạn kiếp bất phục, mà đứng phía trên miệng vực, là Phương Thần Anhvẻ mặt nhu tình mỉm cười nhìn hấn rơi xuống.

Phương Thần Anh khuôn mặt tuấn mỹ vô song dần dần phóng đại trước mắt, thẳng đến khi trên môi truyền đến độ ẩm cùng khí tức quen thuộc, Đường Phi mới đột nhiên bừng tỉnh. Không hề lưu tình cắn hạ đầu lưỡi đang tham nhập, Phương Thần Anh bị đau thối lui, ngay sau đó đã bị Đường Phi hung hăng ném một cái tát, trên mặt đau đớn nóng rất.

Phương Thần Anh ngẩng đầu, trong mắt nhu tình rút đi, phương mâu che lấp hòa lẫn vô tình nhìn chăm chăm Đường Phi, ánh mắt ẩn chứa dục hoãn như dã thú.

Đường Phi nâng tay lau đi vết máu trên môi, ánh mắt này của Phương Thần Anh là lần thứ hai hấn thấy được, lần đầu tiên là ban đêm ba ngày trước khi hấn trốn đi. Miệng vết thương còn đang đổ máu trong lòng lại bị vô tình chém thêm một đao, đau đến hô hấp đều cảm thấy khổ sở, đây là nam nhân hấn yêu thương sao?

Áp chế thống khổ xâm nhập cốt tủy, Đường Phi lạnh lùng nhìn Phương Thần Anh nói: “Như thế nào, muốn cường bạo ta thêm một lần? Người yên tâm, ta thương thế chưa lành lại bị người khóa giống như cẩu, tuyệt đối so với buổi tối hôm kia càng dễ dàng đắc thủ.”

Phương Thần Anh cả người như bị điện giật, thân thể đông cứng vẫn không nhúc nhích. Trong mắt ngoan lệ cùng dục hỏa thoáng cái mất sạch, thay thế chính là kích động vô thố, cùng vô tận hối hận.

“Ta, không phải.....” Phương Thần Anh muốn giải thích, hấn muốn nói không phải như thế, hấn muốn nói cho Đường Phi, hấn không chế không được chính mình, chỉ cần Đường Phi có một chút điểm cự tuyệt, chỉ cần Đường Phi muốn rời đi hấn, hấn đều không khống chế được bản thân không thương tổn hấn!

“Cút.” Đường Phi áp chế kinh đào hải lãng trong lòng, cố gắng làm bộ như bình tĩnh nói.

“Phi nhi.....” Phương Thần Anh bất lực kêu Đường Phi, muốn vươn tay đụng chạm hấn, lại dừng ở giữa không trung, đầu ngón tay run nhè nhẹ.

“Cút!” Đường Phi nhắm mắt lại đem nước mắt bức trở về, thống khổ hô to: “Mau cút!” Không cần xuất hiện ở trước mặt hấn, hấn không muốn ở trước mặt y rơi lệ!

Tay gơ cao suy sụp hạ xuống, Phương Thần Anh hai mắt vô thần nhìn Đường Phi một cái, thất hồn lạc phách xoay người rời đi.

Thẳng đến khi tiếng bước chân Phương Thần Anh hoàn toàn biến mất, Đường Phi mới thoát lực dựa ở đầu giường, hai mắt trống rỗng nhìn phía trước, vẫn không nhúc nhích.

Hoàng Diệp năm thứ ba mươi sáu Tuyên Hòa, Tùy Đế Tần Diệp Minh giữa đêm khuya băng hà, toàn dân đồ trắng, cảnh nước đổ tang. Nhưng mà, thái tử Hoàng Diệp Tần Nghi, cũng không dựa theo luật pháp ngày thứ hai đăng cơ, khẩu dụ của Tần Diệp Minh trước khi băng hà kia không biết là thật hay là giả. Tần Diệp Minh sinh tiền không có lập chiếu thư, theo lý là thái tử kế vị, nhưng thánh dụ của hấn trước khi chết, cũng nói truyền ngôi cho Hiền vương Tần Nhan. Đến tận đây, vào ngày thứ hai từ lúc Tần Diệp Minh băng hà, toàn bộ Hoàng Diệp đều lâm vào một mảnh màu đen khủng bố, triều đình cao thấp cùng tam quân đã chia làm hai phe phái, giương cung bạt kiếm, tranh giành để vị hết sức căng thẳng.

Phương Hoa Lâu.

Tần Diệp trong tay bưng tách trà, mày nhíu chặt, ánh mắt thâm thúy không biết suy nghĩ cái gì. Thiết Viêm nhìn hấn một cái, nói: “Chủ nhân nếu lo lắng vị vị vương gia nhiều loạn Hoàng Diệp, không bằng hiện tại ra mặt đi.”

Tần Diệp sững sốt, buông cái chén trong tay: “Ai nói ta lo lắng bọn họ? Để mặc bọn họ tự giải quyết với nhau đi, ngôi vị hoàng đế này không phải dễ ngồi như vậy, ai có bản lĩnh chiến thắng thì sẽ có tư cách bước lên để vị. Nếu Tần Nghi thua, vậy thuyết minh hấn không đủ bản sự, cho dù ta trợ hấn lên ngôi, hấn cũng ngồi không lâu.” Hơn nữa hấn tới nơi này là vì đem nhi tử mang về, không phải đến thay bọn chất tử thu thập cục diện rồi rậm.

Thiết Viêm khó hiểu nhìn Tần Diệp liếc mắt một cái, hỏi: “Nếu vậy chủ nhân người vì sao mặt co mày cau?”

Nghe được Thiết Viêm hỏi như vậy, Tần Diệp mày lại kẹp chặt vài phần, khẩu khí ai thán nói: “Aiii, còn có thể vì ai, bỗng nhiên từ kia của ta, thật sự làm cho ta vừa đau lòng vừa sinh khí.” Hắn bởi vì lo lắng Đường Phi, tối hôm qua vụng trộm thâm nhập Phòng Tê Các, lại để cho hắn nhìn thấy tình cảnh không dám tin, Phòng Thần Anh xử tử từ kia chẳng những nhốt Đường Phi, còn dùng thiết liên tử đem người khóa lại! Dưới cơn kinh sợ, Tần Diệp không biết nên làm thế nào cho phải, đành phải về trước rồi hãy nói, sau đó một ngày buồn rầu nghĩ như thế nào đem Đường Phi cứu ra. Nhưng hắn lại không tiện ra mặt, Phòng Thần Anh đã đủ hận hắn, nếu cho hắn biết là tự mình cứu đi Đường Phi, nếu vậy tình phụ tử giữa hai người bọn họ thật sự chấm hết!

Thiết Viêm nghe xong chân tướng, cũng nhin không được thở dài, thiếu chủ này thật sự càng ngày càng kỳ cục. Con hắn Thiết Hoán lại càng không đáng nói! Phòng Thần Anh là chủ nhân của Thiết Hoán, hắn thân làm thuộc hạ cư nhiên không đi khuyên can chủ hướng thiện, ngược lại còn trợ Trư vi ngược!

“Chủ nhân, chuyện này không bằng để thuộc hạ ra mặt đi. Thủ hạ đem Đường Phi công tử cứu ra.” Thiết Viêm nói.

Tần Diệp khoát tay nói: “Không được, hiện tại là thời kì nhạy cảm, cả hai chúng ta đều không thể bại lộ thân phận. Chỉ cần lộ ra một tia dấu vết, Thần Anh chỉ sợ cũng sẽ không ngừng tới tìm chúng ta phiền toái, dù sao hắn thừa biết trên tay ta giữ cái gì. Nhưng mà, nếu cứ để mặc như vậy, chỉ sợ Thần Anh sẽ.....”

Thiết Viêm trong lòng nhảy dựng, hắn hiểu được ý tứ Tần Diệp. Ở năm Phòng Thần Anh mười ba tuổi, bọn họ phát hiện hài tử này đối thứ mình muốn có thể không từ thủ đoạn, khi đó hắn coi trọng một tỷ nữ xinh đẹp vừa tròn mười lăm tuổi, đáng tiếc người ta đã có hôn phối. Phòng Thần Anh lại gạt cô gái kia, dùng hết thủ đoạn buộc nam gia thoát hôn, sau đó dùng mọi lời ngon tiếng ngọt rốt cục chiếm được tâm của tỷ nữ, tỷ nữ kia trở thành thị cơ đầu tiên của Phòng Thần Anh, đối nàng có tất cả sủng ái. Nhưng không bao lâu, vị hôn phu nọ nhin không được nổi khổ tương tự, vụng trộm tìm được nàng, còn đem hết thấy chuyện Phòng Thần Anh đã làm báo cho nàng biết. Tỷ nữ nổi giận liền muốn rời đi, cùng nam tử kia ước định ngày tốt cùng nhau bỏ trốn. Đáng tiếc sự tình bại lộ, Phòng Thần Anh đem nam tử đó tưới sống tra tấn đến chết ở trước mặt tỷ nữ, tỷ nữ mất đi ái nhân càng muốn rời đi, sau một lần lại một lần bỏ trốn, Phòng Thần Anh cư nhiên đánh gãy chân tỷ nữ kia, nhốt tại sài phòng. Một đêm sau có một hạ nhân đi thăm dò tỷ nữ đó, mới phát hiện người đã sớm tắt thở. Bởi vì chuyện này mà Phòng Thần Anh tinh thần sa sút nửa năm, nửa năm sau hắn tựa hồ thay đổi hoàn toàn, tận tình tham sắc, lưu tình khắp nơi, bên cạnh mỹ cơ nam sủng thay đổi một người lại một người, trở thành một hoa hoa công tử đa tình phong lưu, không còn chấp nhất cùng khứng bốn như lần đầu tiên đối tỷ nữ kia. Chỉ có người hiểu biết hắn mới biết được, trong cặp phượng mâu câu hồn đoạt phách đó, nhìn như thâm thúy đa tình, kì thực vô tình lãnh khốc.

Nhớ tới chuyện năm xưa, Thiết Viêm lại thở dài. Thiếu chủ đối tỷ nữ nọ kỳ thật không có bao nhiêu tình cảm, chỉ có dục vọng giữ lấy chiếm đa số. Nhưng cho dù chỉ một chút tình cảm như vậy đều có thể làm thiếu chủ chấp nhất đến mức này, đối Đường Phi công tử nay lại chân tình ý thiết thì sẽ là một loại điên cuồng như thế nào? Nếu, nếu không đem người cứu ra, chỉ sợ tương lai thiếu chủ phát điên sẽ đem người..... Đến lúc đó hậu quả, Thiết Viêm vụng trộm nhìn thoáng qua Tần Diệp, chỉ sợ trên đời này lại nhiều thêm một gốc tử giống như chủ nhân.

“Đúng rồi!” Tần Diệp bỗng nhiên hưng phấn trừng lớn ánh mắt, nhìn Thiết Viêm nói: “Chúng ta không được, có thể cho hài tử kia đi, hắn khinh công không kém, hắn là có thể đem Đường Phi cứu ra!”

“Hài tử kia?” Thiết Viêm nghi hoặc, tiện đà vẽ mặt bưng tỉnh đại ngộ, đúng vậy, còn có hắn!

Hà Tịch kéo một thân mệt mỏi trở lại tiểu viện của mình, một bên cấp chính mình rót một chén trà lạnh, một bên hồi tưởng chuyện vừa rồi. Tần Diệp Minh bỗng nhiên bằng hà khiến thái tử trở tay không kịp, còn chưa kịp bị thống khi phụ thân chết, thân đệ đệ của mình đã dẫn quân thần cùng đại quân bức cung. Hà Tịch không tin Tần Diệp Minh trước khi chết đã nói những lời này, người trúng “Trầm Mộng” như thế nào có khả năng tỉnh lại? Cho dù hồi quang phản chiếu cũng không có. Hắn biết Tần Diệp Minh trúng độc gì, cũng biết người hạ độc là ai, nhưng hắn không thể nói cho Tần Nghị, hắn không thể. Tuy rằng thời cuộc càng ngày càng khẩn trương, giao chiến không thể tránh được, Tần Nghị vẫn như cũ không có một chút không khí vội vàng. Vừa rồi ở phòng nghị sự, tướng thủ thành cùng vài vị tướng lãnh đứng bên phe Tần

Nghị thương thảo một trận nên đánh như thế nào, tính binh lực bọn họ không nhiều bằng nhân mã của Hiền vương, hơn nữa Phương Thần Anh còn một đội quân mười vạn người, nếu thật sự dấy khởi, tình huống sẽ không quá lạc quan. Mà ý tứ Thuần Vu Quyết là hướng Lang Hiên mượn binh, như vậy cũng đủ đối kháng Tần Nhan. Đây không thể nghi ngờ là kế sách tốt nhất, lại bị Tần Nghị lắt đầu phủ quyết. Tái sau lại có vài người khác khẩu, nếu muốn mượn binh Lang Hiên nhất định có thể dùng điểm binh lực ấy cùng Tần Nhan đối kháng. Thuần Vu Quyết đã không còn phát biểu bất luận ý kiến gì, chỉ nhìn Tần Nghị không nói lời nào. Kỳ thật lúc ấy Hà Tịch rất muốn đối Tần Nghị nói: Đầu hàng đi, chỉ có như vậy, ta mới có thể bảo trụ mạng của người. Nhưng khi hắn lo lắng nhìn về phía Tần Nghị, trong mắt y trấn định cùng lạnh nhạt làm cho trong lòng hắn chấn động. Cuối cùng lựa chọn trầm mặc, bởi vì hắn bỗng nhiên hiểu được, Tần Nghị cho dù nhiều năm như vậy làm một thái tử hữu danh vô thực, trong tay như thế nào lại không có một hai cái quân bài chưa lật? Năm đó bản thân lựa chọn đi theo Tần Nghị, không phải bởi vì hắn có khí phách hoàng giả uy nghi cùng bề ngễ thiên hạ ẩn mà không lộ sao? Nếu chính mình không phải..... Như vậy khẳng định sẽ tràn ngập hùng tâm tráng chí, vì điện hạ làm một phen đại nghiệp đi? Hà Tịch bị ai nhắm mắt, trong lòng một mảnh lạnh lẽo.

Không trung truyền đến động tĩnh thật nhỏ, Hà Tịch mở choàng mắt, một hòn đá rất nhỏ bắn về phía hắn. Hà Tịch nâng tay vung một cái, hòn đá nhỏ kia liền nằm trong lòng bàn tay. Chạy ra ngoài cửa, lại nhìn không thấy nửa bóng dáng. Hà Tịch sắc mặt trở nên có chút ác liệt, lui về trong phòng đóng cửa, mới cẩn thận nhìn nhìn hòn đá trong tay. Bên ngoài được bọc lại bởi một tầng giấy mỏng, Hà Tịch thật cẩn thận vạch ra, vừa nhìn thấy, nhất thời ngừng lại hô hấp – Đường Phi bị nhốt ở Diên Phi viện, cấp tốc đi cứu.

Bình tĩnh đem tờ giấy nhỏ đặt ở trên ngọn nến, một chút nhìn nó cháy thành tro, tim đập như sấm, Hà Tịch hít một hơi thật sâu, bình phục tâm tình khẩn trương. Đến tột cùng là ai có thể năm lần bảy lượt tới thái tử phủ đến đi tự nhiên, truyền tin cho hắn? Là ai đối Miên Cẩm thành hết thấy rõ như lòng bàn tay? Đến tột cùng là ai, có bản sự lớn như vậy?

Hà Tịch cúi đầu nhìn hòn đá nhỏ kia thật lâu, thật lâu sau, mới mạnh mẽ trừng lớn ánh mắt, vẻ mặt không dám tin. Chẳng lẽ, là vị kia? Hắn như thế nào đến Miên Cẩm?!

Bàn tay không ngừng run run, Hà Tịch rốt cuộc không thể bình phục nổi tâm tình của mình.

81. Chương 81

Đường Phi trong bóng đêm sờ soạng hồi lâu, nhưng vẫn không tìm thấy đường ra ngoài.

Bốn phía không ngừng truyền đến thanh âm sắc nhọn tức giận la mắng của một nữ nhân. “Cẩu tạp chủng”, “Mẹ ngươi là thứ không biết xấu hổ”, “Ngươi như thế nào không chết đi”, thanh âm này vĩnh viễn là ác mộng của Đường Phi, cho dù chủ nhân thanh âm đã sớm chết.

Hai tay run nhè nhẹ áp ở trên tường, ác mộng kia làm cho Đường Phi cảm thấy vô hạn sợ hãi, hắn chỉ có thể dọc theo chân tường ở cái địa phương xòe tay không thấy ngón, chậm rãi đi tới. Không biết chính mình đã đi bao lâu, cũng không cảm thấy mệt, hắn không dám lên tiếng, cũng không dám cầu cứu, cứ như vậy tâm tình sợ hãi vô mục đích tiếp tục bước đi, chỉ cần có thể cách nữ nhân kia càng xa càng tốt.

“Đường Phi, Phi nhi, Phi nhi.....”

Một đạo thanh âm trầm thấp ôn nhu từ chỗ rất gần truyền đến, Đường Phi sửng sốt, dừng cước bộ, ngưng thần yên lặng nghe.

“Phi nhi, Phi nhi của ta, ta ở đây, lại đây, ta ở đây nơi này chờ ngươi.....”

Thanh âm cực quen thuộc, có thể làm cho người ta trầm luân, ôn nhu đến mức khiến cho Đường Phi giảm bớt sợ hãi cùng bất an trong lòng. Là ai? Là ai sẽ ôn nhu gọi tên hắn như vậy? Từ thời điểm giọng nam âm nhẹ nhàng này xuất hiện, thanh âm nữ nhân kia dần dần nhỏ xuống.

Một tia sáng ấm áp xuyên thấu màn đêm hắc ám chiếu rọi ở trên người Đường Phi, hào quang đến đột ngột làm cho Đường Phi theo bản năng dùng tay che ở trước mắt.

“Phi nhi, ta ở đây nơi này, lại đây, ta sẽ dẫn ngươi rời đi.”

Tiếng nói tràn ngập nhu tình và yêu thương cơ hồ khiến Đường Phi bị chìm chết, Đường Phi buông tay, theo hướng ánh sáng kia chậm rãi nhìn lại.

Phượng Thần Anh ôn nhu mỉm cười đang đứng ở phía trước, hướng hân mở ra ôm ấp, câu lên khoe miệng: “Phi nhi, lại đây, ta yêu ngươi.”

“Thần Anh.....” Sợ hãi trong lòng bị đuổi tản ra, thanh âm nữ nhân đó cũng hoàn toàn biến mất, Đường Phi kinh hãi nhìn Phượng Thần Anh, hướng về hân chạy tới.

Ngay tại thời điểm hân sắp chạm đến Phượng Thần Anh, mặt đất vững vàng bỗng nhiên sụp xuống, trong lúc mảnh chỉ treo chuông, Đường Phi một tay bám lấy bên cạnh. Ngẩng đầu nhìn lại, Phượng Thần Anh đang đứng ở bên cạnh nhìn hân, trên mặt ôn nhu tươi cười không còn thấy, trong mắt cũng không có nhu tình quen thuộc, biểu tình lãnh khốc mà tàn nhẫn.

“Thần Anh, cứu ta.....” Cho dù thấy được biểu tình Phượng Thần Anh bỗng nhiên biến hóa, Đường Phi vẫn nhìn không được hướng hân cầu viện, hân không tin Phượng Thần Anh sẽ nhìn hân rơi vào trong vực sâu vạn trượng.

Phượng Thần Anh không nói gì cũng không có động, chỉ mắt lạnh nhìn hân.

Đường Phi không dám tin nhìn Phượng Thần Anh, thanh âm nữ nhân lại vang lên ở bên tai.

“Cầu tạp chủng! Ngươi như thế nào không chết đi, ngươi như thế nào không chết đi! Đều là ngươi, đều là ngươi phá hủy gia đình của ta!”

Chết? Đi tìm cái chết?

Cùng Phượng Thần Anh vô tình nhìn nhau, tuyệt vọng dần dần tràn ngập trong lòng, Đường Phi buông lỏng tay, để mặc bản thân rơi vào trong bóng đêm vô tận.

“Đường Phi, Đường Phi!”

Thanh âm bao hàm lo lắng cùng thống khổ cố gắng đè thấp, Đường Phi thống khổ giãy dụa, rồi sau đó mạnh mẽ mở mắt, mồ hôi đầm đìa thờ hốt hển, ánh mắt mở mịt mà trống rỗng.

“Đường Phi, Đường Phi, ngươi tỉnh, rốt cục tỉnh!”

Bàn tay hơi lạnh xoa hai má nóng bỏng của mình, cảm giác thực thoải mái, Đường Phi theo bản năng nâng tay bắt được cặp tay kia. “Loảng xoảng, loãng xoảng” mấy tiếng làm cho Đường Phi chấn động, rốt cục chân chính tỉnh lại.

“Đường Phi, ngươi nghe thấy ta nói chuyện sao? Đường Phi, ta là Hà Tịch, ta đến đây, ta đến đây !” Hà Tịch áp lên gương mặt tái nhợt gây yếu của Đường Phi, cắn răng đem nước mắt nhấn trở về, nhưng nó vẫn không chịu khống chế chảy xuống dưới. Phượng Thần Anh đến tận cùng đối Đường Phi làm cái gì, khiến cho hân thậm chí ngay cả trong mộng cũng tuyệt vọng như vậy! Hân thống khổ thay Đường Phi, càng hận Phượng Thần Anh !

“Hà Tịch.....” Đường Phi bỗng dưng nắm chặt tay Hà Tịch, gian nan khởi động thân thể, thiết liên trên hai cổ tay theo động tác mà “loảng xoảng” rung động.

“Cẩn thận !” Hà Tịch thanh âm nghẹn ngào dịu Đường Phi ngồi xuống, cố gắng không cho chính mình khóc thành tiếng, một giọt nước mắt rơi xuống trên mu bàn tay Đường Phi.

Nước mắt nóng bỏng làm cho Đường Phi run rẩy: “Đừng khóc.” Đường Phi cúi đầu thấp giọng nói: “Đây đều là ta tự làm tự chịu, không đáng cho ngươi vì ta rơi lệ.” Nếu lúc trước nghe lời Hà Tịch nói, hân hôm nay sẽ không rơi vào tình thế như vậy đi? Thật là tự làm bậy không thể sống.

Hà Tịch cắn răng đem lệ trên mặt nhấn xuống, ôm cổ Đường Phi, ghé vào bên tai hân thấp giọng nói: “Đường Phi, ta không có bao nhiêu thời gian. Nghe đây, có người đang giúp ngươi, ta cũng không biết người

kia là ai, chính hần cho ta biết người bị nhốt, muốn ta tới cứu người. Nhưng thiết liên tử này ta nghĩ rất nhiều phương pháp đều phá không được, người phải suy nghĩ biện pháp để Phượng Thần Anh tự nguyện mở khóa cho người. Ba ngày sau thiên hạ sẽ đại loạn, thời điểm đó Phượng Thần Anh không thể chú ý, ta sẽ thừa dịp ở phía sau tới cứu người đi. Nhớ kỹ, người chỉ có thời gian ba ngày!” Kỳ thật hôm nay nếu không phải đầu đó có điểm nhiễu loạn, buộc Phượng Thần Anh bỏ đi xử lý, hần cũng không cơ hội lên vào.

Nói xong, Hà Tịch lui khai, thật sâu nhìn Đường Phi liếc mắt một cái, sau nâng tay hướng trên mặt vung lên, cư nhiên biến thành bộ dáng một người khác! Đường Phi kinh ngạc nhìn Hà Tịch, khuôn mặt này hần nhận thức, là một tỷ nữ Diên Phi viện, vẫn đều đưa thuốc cho hần. Lúc này Đường Phi mới chú ý tới Hà Tịch đang mặc một thân nữ trang. Hà Tịch hình thể tinh tế, tuy rằng không như nữ tử kiều mị như vậy, nhưng mặc vào nữ trang vẫn đủ để lấy giả tráo thật.

“Mấy ngày nay người nhất định phải dưỡng tinh thần, ăn nhiều một chút để khôi phục nguyên khí, ba ngày sau ta sẽ tới cứu người!” Hà Tịch bưng lên chén thuốc không đặt ở trên khay: “Ta phải đi, nếu không đi sẽ chọc người hoài nghi.”

Ngay khi Hà Tịch định xoay người, Đường Phi bỗng nhiên nói: “Hà Tịch, nếu ba ngày sau có biến động, không cần bản khoản ta, tận lực rời đi vùng đất thị phi này. Giữa lấy mạng mình, chớ quên ước định của chúng ta.”

Hà Tịch chấn động, nhưng không quay đầu, nói: “Nhất định.”

Hà Tịch đi rồi, Đường Phi cả người vô lực ngồi ở trên giường, nhìn về phía trước xuất thần. Nghĩ biện pháp làm cho Phượng Thần Anh cởi bỏ khóa này sao? Có thể có biện pháp gì?

Viện ngoại, Ưu nhi đứng ở chỗ sâu trong hành lang gấp khúc, nhìn bóng dáng tỷ nữ cao lớn hơn bình thường kia đi xa, cúi đầu nghĩ nghĩ, giả bộ như không phát hiện được gì, xoay người rời đi.

Hiền vương phủ.

Tần Nhan một tay đặt ở sau người, tay phải chấp bút họa cái gì đó.

Một gã thị vệ sai bước tiêu sái tiến vào, quỳ xuống đất cung kính nói: “Bẩm Vương gia, Phượng Các chủ đã dẫn người dập tắt lửa ở kho lúa, còn phải trọng binh canh gác. Hai thích khách phóng hỏa bị bắt được đều đã uống thuốc độc tự sát, bây giờ còn chưa tra ra thân phận bọn họ.”

Quân đội của Tần Nhan cùng Phượng Linh quân trong tay Phượng Thần Anh ở ngoài thành Miên Cẩm một trăm dặm hạ trại, bọn họ che dấu phi thường tốt, đã qua năm ngày vẫn không có người phát hiện hơn mười vạn nhân mã đóng quân ngoài thành. Nhưng đêm nay xảy ra dị trạng, có người tập kích doanh địa đốt lương thảo, kho lúa bị thiêu một cái. Thích khách bắt được, lại tra không ra thân phận. Phượng Thần Anh không hiểu được vì cái gì Tần Nghi vô năng kia có thể phát hiện doanh địa của bọn họ, nhất định còn có người nào đó ẩn ở chỗ tối giúp đỡ, hơn nữa lai lịch không nhỏ. Cho nên đêm nay xảy ra chuyện hần tự thân xuất mã, nhưng không thu hoạch được gì.

Tần Nhan nhìn bản đồ vạn dặm giang sơn sắp vẽ xong trên bàn, cũng không ngẩng đầu lên gật gật đầu nói: “Ân, Phượng Các chủ nhân đâu?”

“Phượng Các chủ nói trong các có chuyện quan trọng, hỏa vừa dập tắt liền ly khai trước. Thuộc hạ thấy doanh địa đã không còn vấn đề quá lớn, nên trở về hội báo.”

Tần Nhan trong mắt ánh sáng lạnh chợt lóe, rốt cục ngẩng đầu lên, nhìn thuộc hạ của mình, nói: “Phượng Các chủ có nói là chuyện quan trọng gì không?”

Thị vệ bị ánh mắt Tần Nhan dọa run lên, nhanh chóng cúi đầu, chần chờ nói: “Cái này, Phượng Các chủ chưa nói, chỉ là đi rất vội vàng. Thuộc hạ thấy Phượng Các chủ giống như thật sự có việc gì gấp, nên không có hỏi.”

Tay nắm bút lông căng thẳng, Tần Nhan quét thị vệ liếc mắt một cái, thản nhiên nói: “Được rồi, lui xuống đi.”

“Dạ, thuộc hạ cáo lui.” Thị vệ đứng dậy cong thắt lưng lui xuống.

Tần Nhan lược lược trầm tư một hồi, bỗng nhiên ngẩng đầu đối một góc không có người trong phòng trầm giọng nói: “Biết Thần Anh chạy gấp về Phượng Tê Các vì cái gì không?”

Góc không có người kia bỗng nhiên truyền tới một đạo thanh âm trầm thấp: “Bẩm Vương gia, Phượng Các chủ ở Diên Phi viện nhốt một nam nhân bị trọng thương, kêu là ‘Phượng Lâm’. Chắc là vì hắn.”

Phượng Lâm! Tần Nhan trong mắt hiện lên hận ý cay nghiệt, “rắc” một tiếng bút lông bị bẻ gãy, mực nước màu đen văng bốn phía hủy đi vụn dậm giang sơn đồ kia.

“Nam Vũ!”

“Dạ, Vương gia.” Nam Vũ hầu ở ngoài phòng nhanh chóng đi đến.

“An bài sát thủ tốt nhất lên vào Phượng Tê Các, bốn vương ngày mai phải nghe được tin ‘Phượng Lâm’ kia chết!” Tần Nhan cho dù tái lừ mình đối người như thế nào, cũng biết Phượng Lâm đối với Phượng Thần Anh rất có ý nghĩa, hắn không đợi được tới lúc đăng cơ, hắn muốn trước khi đăng cơ phải đem Phượng Lâm xử lý!

Nam Vũ có chút do dự nhìn Tần Nhan, muốn nói cái gì cũng không dám nói. Ánh mắt âm ngoan rơi xuống trên người Nam Vũ, Tần Nhan lãnh đạm nói: “Như thế nào, còn không đi?!”

Nam Vũ run lên, vẫn là đánh bạo tiến lên, dùng ngữ khí khiêm tốn nói: “Vương gia, xin nghe thuộc hạ một lời.”

Tần Nhan ánh mắt híp lại đánh giá Nam Vũ: “Nói.”

Nam Vũ đắn đo một trận, dùng ngữ khí tối uyển chuyển nói: “Vương gia, theo thuộc hạ biết, Các chủ đối ‘Phượng Lâm’ kia rất để bụng, nếu hiện tại tùy tiện động thủ giết hắn, Các chủ nhất định sẽ điều tra chân tướng. Vạn nhất tra đến chúng ta, chỉ sợ Các chủ sẽ – làm ra một ít chuyện tổn thương Vương gia.”

“Ý của ngươi là, Thần Anh sẽ vì tiện nhân kia cùng bốn vương trở mặt?” Tần Nhan sắc mặt càng ngày càng khó coi.

Cảm nhận được trên người Tần Nhan phát ra sát khí, Nam Vũ một trận kinh hãi, nhanh chóng nói: “Vương gia, Các chủ là dạng người gì ngài còn không rõ ràng? Thời điểm hắn sủng ái một người có thể đem người kia sủng lên tới trời, nhưng chờ hắn chán ghét giải quyết xong, sẽ không bao giờ nhìn đối phương liếc mắt một cái nữa. Hiện tại tâm tư của Các chủ đối ‘Phượng Lâm’ thật đúng là Theo ý tứ của thuộc hạ, chúng ta có thể nghĩ một cách mà người khác không nghĩ đến? Nếu có người bắt được ‘Phượng Lâm’ lấy đến áp chế Các chủ, ngài nói Các chủ hắn sẽ như thế nào?”

Tần Nhan càng nghe trong lòng càng hận càng đau, thần trí cũng càng ngày càng thanh minh, cho dù hắn không muốn thừa nhận cũng vậy thôi, Thần Anh chỉ sợ thật sự yêu thương Phượng Lâm kia! Bằng không sẽ không ba lần bốn lượt đánh cược mệnh mình đi cứu hắn, lại càng sẽ không nói dối lừa mình nhiều như vậy, vì thế cục trước mắt phải ổn định tâm mình, không thể đối Phượng Lâm xuống tay! Nếu thật sự theo như lời Nam Vũ, chuyện này đối với hắn thực bất lợi, cho dù Phượng Thần Anh đã nói qua tuyệt đối đứng ở bên người hắn, vì hắn lấy bằng được ngôi vị hoàng đế này, trở thành chủ nhân thiên hạ, cũng khó bảo đảm hắn sẽ không vì Phượng Lâm phản bội mình!

“Ngươi nói, nên làm cái gì bây giờ.” Tần Nhan đã hoàn toàn bình tĩnh xuống, hắn muốn ngôi vị hoàng đế, không tiếc phải bất luận đại giới gì! Hắn đã tìm cách nhiều năm như vậy, sẽ không bởi bất luận kẻ nào mà làm ra một chút sai lầm, cho dù người kia là Phượng Thần Anh !

Nam Vũ thấy Tần Nhan đã tỉnh táo lại, nghĩ nghĩ nói: “Vương gia, chúng ta hiện tại không thể giết ‘Phượng Lâm’, cũng không thể để cho người khác lấy hắn đến áp chế Các chủ. Như vậy, nếu chúng ta nắm trong tay uy hiếp này của Các chủ, liền vạn vô nhất thất.”

Tần Nhan nghe xong, hạ mi mắt trầm tư hồi lâu, mới nói: “An bài một người thông minh lanh lợi tiến vào Phượng Tê Các, ‘Mệnh Huyền Nhất Lộ’ trên tay bốn vương đã vô dụng quá lâu, vốn muốn cấp lão thái bà trong cung kia, hiện tại cho ‘Phượng Lâm’ cũng không lãng phí.” “Mệnh Huyền Nhất Lộ” là độc được hắn từ trong Ngộ Quốc đã diệt vong chiếm được, chỉ cần người trúng độc này, trong vòng một tháng không có giải được, hắn phải chết không thể nghi ngờ! Vốn hắn muốn dùng nó hạ ở trên người Thích hoàng hậu

để kiểm chế Lang Hiên, hiện tại dùng kiểm chế Phương Thần Anh cũng không tồi, hơn nữa một tháng sau nếu không có giải được, Phương Lâm nhất định phải chết !

“Dạ, Vương gia, thuộc hạ lập tức đi làm !” Nam Vũ nhìn khỏe miệng Tần Nhan lộ ra tiểu ý lãnh khốc, không thể không chèn ép mình một cái, nhanh chóng lui xuống tìm người.

Thái tử phủ, mật thất trong thư phòng.

Tần Nghị bưng lên chén trà trong tay, mở nắp nhẹ nhàng thổi thổi, chậm rì rì uống một ngụm, khẩu khí ai thán an ủi nói: “Cũng chỉ có khí hậu phương Bắc mới có thể có Tuyết Nha thượng đẳng như vậy, Tứ đệ mấy năm nay dựa vào chỗ trà này buôn bán lời không ít đi?” Tần Nghị buông chén trà ngẩng đầu nhìn người ngồi ở đối diện, vẻ mặt tiểu ý, một kẻ tất cả mọi người không thể tưởng được – Lộc vương Tần Sương.

“Ai nói? Có một người hàng năm từ chỗ thần đệ lấy đi không ít Tuyết Nha, hơn nữa chưa bao giờ trả thù lao, thần đệ đều sắp chết!” Lộc vương Tần Sương diện mạo thô cuồng anh tuấn, thân hình cao lớn rắn chắc, giả bộ một bộ dáng tiểu tức phụ chịu ủy khuất, nhìn Tần Nghị mắt tràn đầy lên án. Đây Tuyết Nha thượng đẳng ngàn lượng vàng một cân a, Tần Nghị hàng năm đều từ chỗ hán vợ vét mấy cân, hơn nữa chưa bao giờ trả thù lao !

“Hô ~” Tần Nghị nâng chung trà lên thổi thổi lại uống một ngụm, hoàn toàn không đem chuyện thần đệ đệ lên án mình để vào tai, cuối cùng mới nói: “Ta cũng nhớ rõ người nào đó hàng năm từ chỗ ta xảo trá không ít vàng bạc châu báu đi? Người nói số hoàng kim bạc trắng đó có thể mua được bao nhiêu Tuyết Nha? Thân ái đệ đệ của ta.”

“Ách.....” Tần Sương á khẩu không trả lời được, tròn mắt chuyển hai chuyển, sau lộ ra một bộ dạng đáng thương, nói: “Đây không phải để trả quân phí sao, người cũng biết ta hành quân đánh giặc tối cần tiền tài!” Sau đó chỉ tay vào Thuần Vu Quyết ngồi đối diện, reo lên: “Người không tin hỏi tiểu Quyết một chút đi, thân là thống soái cùng giám quân, hán tối rõ ràng!”

Thuần Vu Quyết nhìn thấy chiến hỏa đốt tới trên người mình, lạnh lùng nhìn Tần Sương liếc mắt một cái, sau không chút lưu tình vạch trần: “Mấy năm nay tiền người cùng tỷ phu buôn bán kiếm được, cũng đủ dưỡng trăm vạn đại quân có thừa.” Mà đại quân Lộc vương người dưỡng, chỉ có hai mươi vạn!

“Phốc !” Tần Nghị kinh ngạc, một miệng nước trà phun ra, vút cái chén đi nhảy tới khắp cổ Tần Sương, hung tợn hô: “Người hỗn tiểu tử này! Nguyên lai kiếm nhiều tiền như vậy, cư nhiên còn lấy của ta! Mau, đem tiền nhỏ ra chia cho ta năm phần, nếu không ta không tha cho người !”

“Không cho không cho! Đây là tự ta tân tân khổ khổ kiếm được, thần đệ ta kiêu thế thành đàn, hài tử một đồng, không kiếm nhiều một chút, như thế nào dưỡng gia đình, như thế nào giúp người nuôi quân a!” Tần Sương giãy dụa, hán là một tráng hán cao hơn một thước tám, gần một thước chín, lại bị Tần Nghị khung xương thấp bé hơn hán rất nhiều áp chế không thể nhúc nhích, chỉ có thể ai oán cầu xin cứu. Thuần Vu Quyết sớm đối với việc huynh đệ nhà này vừa thấy mặt liền ồn ào đánh một trận, đã thành quen nhưng không thể trách, bả đầu quay hướng khác không nhìn tới, khi bọn hán nháo xong rồi tự nhiên sẽ yên tĩnh.

Lộc vương Tần Sương ở sáu năm trước liền thường trú tại đất phong, cơ hồ không về Miên Cẩm lần nào. Mẫu thân hán là công chúa Hồ tộc năm đó được tiến cống cho Tần Diệp Minh, cho nên diện mạo hán không giống Tần Nghị hay vài huynh đệ khác hiện ngang tuấn lãng phi phàm, mà là kẻ thừa đặc hữu của Hồ tộc, thô cuồng cùng dã tính. Cũng bởi vì dạng này, địa vị mẫu tử Tần Sương ở trong cung phi thường thấp kém, thường xuyên bị các vị phi tử huyết thống thuần khiết cùng đám hoàng tử trong cung khi dễ. Khi đó chỉ có Tần Nghị đem tình thân huynh đệ đối đãi với Tần Sương, thường thường mang theo Tần Sương chơi đùa, thường xuyên quan tâm bọn họ, đưa cho bọn hán chút điểm tâm thức ăn bình thường không có ăn, hoặc giảng cho bọn hán một ít chuyện lạ trong cung ngoài cung, thậm chí cả những bài học võ lòng của Tần Sương đều là Tần Nghị tự tay dạy. Sau khi mẫu thân Tần Sương ở trong cung buồn bực mà chết, Tần Nghị nhìn ra hán không muốn tiếp tục ở lại trong cung, liền cầu Tần Diệp Minh phong hán làm Vương, cho hán đi xa tới đất phong phía Bắc, tự do tự tại sinh hoạt. Phương Bắc là vùng đất lạnh khủng khiếp, đại bộ phận cư dân đều là người Hán cùng người Hồ giao tạp, rất nhiều hài tử như Tần Sương vậy, lai giữa Hồ tộc và Hán tộc, dân phong cởi mở, tính cách hào sảng, phi thường thích hợp với Tần Sương. Tần Sương thời điểm rời đi liền đối Tần Nghị nói qua, tranh đấu trong cung ngày càng gay gắt, không phải người xem bọn họ như huynh đệ thì bọn họ sẽ không hại đến người, đặc biệt là Tần Nhan, hán đã tâm không nhỏ, muốn hán cần

thận vị huynh đệ này. Tần Sương đi rồi, vẫn thường xuyên quan tâm Tần Nghị, ngay khi Tần Nhan phong vương, đại thần trong triều bắt đầu rục rịch hướng về phía hần, Tần Sương liền âm thầm liên hệ Tần Nghị, bắt đầu ở phương Bắc âm thầm chiêu binh mãi mã, huấn luyện một đội binh mã chừng hai mươi vạn người, vì dự phòng cục diện như hôm nay. May mắn Tần Sương hình tượng tầm thường vô vi, hàm hậu thành thật quá mức xâm nhập lòng người, cho nên nhiều năm trôi qua, cũng chưa từng có người nào phát hiện phía Bắc lại có một quân đội khổng lồ như thế. Lang Hiên tiếp giáp ở phương Bắc tự nhiên biết, nhưng Lang Hiên là nhà mẹ đẻ mẫu hậu Tần Nghị, như thế nào sẽ cấp Tần Nhan cảnh báo? Hôm nay quân doanh kho lúa của Tần Nhan bị thiêu, chính là Tần Sương phái người đi làm. Trong khi Tần Nhan giống như bọ ngựa đang rình bắt ve, hần đã là chim sẽ đứng ở phía sau như hổ rình mồi! Hôm nay làm như vậy, thuần túy là cho Tần Nhan một cái cảnh cáo mà thôi.

“Tốt lắm tốt lắm, không náo loạn không náo loạn, đệ đệ ta nhận thua, nhận thua!” Tần Sương nhấc tay đầu hàng.

“Xú tiểu tử!” Tần Nghị cười dùng sức xoa làm rối loạn tóc Tần Sương, trong mắt tràn đầy yêu thương của huynh trưởng đối với đệ đệ. Một bên Thuần Vu Quyết ngồi nhìn bỗng nhiên đỏ hốc mắt, hần nhớ tới ca ca đã qua đời của mình. Tần Nghị như cảm giác được cái gì, giương mắt nhìn về phía hần, Thuần Vu Quyết không kịp né tránh, sưng sốt xấu hổ quay đầu.

Tần Nghị cũng không để ý, cười nhẹ, liền vỗ bả vai Tần Sương nói: “Tần Nhan cùng mấy lão nhân bộ binh này đang buộc ta đi vào khuôn khổ, hôm nay trên triều, Chân Nhung cũng đã trực tiếp âm ngoan nói, cho ta thời gian ba ngày suy xét rõ ràng. Ba ngày sau nếu ta còn không tự động buông tha ngôi vị hoàng đế, sẽ khiến cho thái tử phủ này, Miên Cẩm thành này máu chảy thành sông, đến lúc đó ta sẽ không phải là thái tử bị phế, mà là thái tử đã chết.”

“Xuy!” Tần Sương khinh thường cười nhạo một tiếng, nói: “Xem ra hoàng huynh ngươi thật sự đối bọn họ ôn nhu đã lâu, đem người dung túng đến mức kiêu ngạo như thế. Ba ngày? Ta đêm nay đã lệnh xuống cho quân đội vào thành, chúng ta nội ứng ngoại hợp đem bọn họ đều giết không chừa một người! Ta cũng không tin hai mươi vạn đại quân bưng hần cường tráng không bắt được Phượng Linh quân của Phượng Thần Anh!”

“Tứ đệ, thông thả một chút, chớ nháo.” Tần Nghị vỗ vỗ Tần Sương ý bảo hần bình tĩnh: “Bọn họ muốn chúng ta đợi ba ngày thì liền chờ ba ngày, chẳng qua thời gian ba ngày này, không phải bọn họ cấp bốn vương, mà là bốn vương cho bọn hần.”

Tần Sương ngẩn ra, ngây ngốc nhìn Tần Nghị, hỏi: “Có ý tứ gì?”

Tần Nghị phù ngạch bật cười, Tứ đệ cho tới bây giờ chính là đại sự khôn khéo, tiểu sự hồ đồ, đều nói dễ hiểu như vậy, hần cứ nhiên vẫn không hiểu!

“Điện hạ ý tứ là, nương theo ba ngày này, cho bọn hần cơ hội bình tĩnh suy nghĩ một chút, lựa chọn buông tha, hay là – không tiếc một trận chiến!” Thuần Vu Quyết lạnh lùng mở miệng nói, hần biết Tần Nghị chỉ là muốn cấp Tần Nhan cùng Tần Chiêu một cơ hội, hần không muốn nhìn thấy bọn họ rơi vào kết cục như Tần Phiên.

Tần Sương cũng nghe hiểu được, hần biết Tần Nghị thuở nhỏ đã trọng tình cảm huynh đệ, cho đến ngày nay hần vẫn nghĩ đến cho bọn hần một cơ hội hối cải để làm người mới. Nhưng chiếu ý tứ của Tần Sương, hôm nay bọn họ phải người đốt lương thảo Tần Nhan, cho dù cẩn thận hơn nữa cũng sẽ lưu lại chút điểm dấu vết để lại. Theo điểm ấy, bọn họ tự nhiên rất nhanh sẽ phát hiện lực lượng giấu trong tay mình, nếu Tần Nhan biết chiêu bài cuối cùng của bọn họ như vậy, nhất định sẽ thay đổi kế hoạch lập tức giết bọn hần một cái trở tay không kịp. Làm như vậy thật sự quá mạo hiểm, chẳng bằng ngay tại đêm nay cho bọn hần một tập kích bất ngờ, đem loạn thần tặc tử đó đều bắt hết!

Nhìn ra Tần Sương trong mắt không đồng ý, Tần Nghị bắt đầu dĩ thử dài, ngữ khí có chút trầm trọng nói: “Ta biết năm đó, vài vị huynh đệ này đối với người thực quá phận, người cũng đúng là cùng bọn họ không có tình cảm gì. Nhưng người chớ quên, trên người chúng ta chảy cùng dòng máu, chúng ta là thân huynh đệ. Ta đối với người, đối bọn họ, tình cảm đều giống nhau. Năm đó ta cứu không được đại ca đã rất tự trách, lần này, nghe lời của ta đi.”

Tần Sương chấn động, nhìn Tần Nghị hai mắt dần dần ướt át, cuối cùng cúi đầu nhẹ giọng nói: “Thần đệ

hiếu được, sẽ nghe theo hoàng huynh.” Tần Nghị quá mức trọng tình, đây là nhược điểm trí mạng của hắn. Nhưng nếu năm đó không phải bởi vì hắn trọng tình nghĩa, Tần Sương làm sao có thể ở trong cung bình yên vô sự sinh hoạt mười sáu năm, cuối cùng còn an toàn rời khỏi hoàng cung? Tần Sương phi thường hiểu được điểm này, đồng thời cũng âm thầm hạ quyết tâm, nếu Tần Nhan cùng Tần Chiêu uy hiếp đến Tần Nghị, mà Tần Nghị vẫn không đành lòng, vậy hắn sẽ xuất thủ, tự tay giết bọn họ!

Thuần Vu Quyết há miệng thở dốc muốn nói cái gì, cuối cùng vẫn im lặng. Đêm nay cùng Tần Sương bí mật gặp mặt không có Hà Tịch, hắn biết Tần Nghị có ý tứ gì. Đến hôm nay hắn còn chưa đem thân phận Tần Sương cho Hà Tịch biết, liền chứng minh Tần Nghị đã sớm không tin hắn. Hơn nữa hắn đêm nay cũng phải người đi theo hành tung Hà Tịch, người theo dõi hồi báo nói Hà Tịch ở thái tử phủ đi ba vòng sau liền biến mất. Nói vậy Hà Tịch cũng biết Tần Nghị đã bắt đầu hoài nghi hắn, hiện tại Hà Tịch cùng bọn họ chỉ còn thiếu một điểm chưa vạch mặt nhau. Chỉ là không biết Tần Nghị, có thể hay không buông tha hắn.

82. Chương 82: Tự Thương Hại

Khi Phượng Thần Anh trở lại Diên Phi viện, đã là đêm yên nhân tĩnh. Trong sân bốn phía bị mười tên cao thủ vây quanh, trong đình chung quanh những góc hôn ám cũng ẩn tàng ba gã tử sĩ, Ưu nhi cùng Mặc Trúc đã trở về đang trên thềm đá canh giữ cửa phòng, biểu tình có chút mệt mỏi cùng đờ đẫn.

Tiếng bước chân rất nhỏ truyền đến, Ưu nhi cùng Mặc Trúc cảnh giác ngẩng đầu, nhìn thấy là Phượng Thần Anh thì hoảng sợ, nhất tề đứng lên.

“Lão gia, ngài đã trở lại.” Ưu nhi cúi đầu nhẹ giọng nói. Mặc Trúc thế nhưng thật ra lòng tràn đầy nghi hoặc, hôm nay nhiễu loạn rất lớn, hắn còn tưởng rằng Phượng Thần Anh không trở lại chứ.

“Ân, Phi nhi hôm nay thế nào?” Phượng Thần Anh nhìn cửa phòng đóng chặt hỏi.

“Công tử sáng nay cùng giữa trưa được cũng chưa uống, đêm nay thì đã uống rồi, còn ăn thêm một chén cháo tổ yến. Bất quá khí sắc vẫn rất kém cỏi, cả người giống như mất hồn –” Ưu nhi cảm thấy sau lưng đau xót, ý thức được chính mình nói điều không nên nói, nhanh chóng ngậm miệng. Mặc Trúc thu hồi tay, cúi đầu vụng trộm ném hắn một cái xem thường.

Phượng Thần Anh lạnh lùng nhìn thoáng qua Ưu nhi, nói: “Được rồi, các người thôi đi đây, ta vào xem hắn.”

“Dạ, lão gia.” Ưu nhi Mặc Trúc cùng tuân lệnh.

Phượng Thần Anh mang theo tâm tình thật cẩn thận, nhẹ nhàng đẩy cửa phòng, sau đó lại nhẹ nhàng khép lại. Chậm rãi đi hướng nội thất, như là sợ bừng tỉnh người đang ngủ, thậm chí ngay cả tiếng bước chân cơ hồ cũng không nghe thấy.

Xốc lên tấm màn dày nặng ngăn cách ngoại thất, Phượng Thần Anh khấn trương đến cả hô hấp đều ngừng lại. Đợi thấy rõ Đường Phi đang nằm nghiêng ngủ, mới nhẹ nhàng thở ra. Hắn sợ lại nhìn thấy ánh mắt ngày đó Đường Phi nhìn hắn, vô tình lạnh như băng, thậm chí một chút hận ý đều không có. Lời Đường Phi nói hôm đó, tựa như một lưỡi dao sắc bén, một dao một dao chém ở trong lòng hắn.

Vô thanh chậm rãi đến trước giường, Phượng Thần Anh cẩn thận ngồi vào trước giường, dùng đầu ngón tay một chút một chút vẽ theo khuôn mặt anh tuấn của Đường Phi, cũng không dám chạm vào da thịt. Mắt Phượng mang theo ba phần thương tiếc bảy phần nhu tình, mê luyện nhìn chăm chú vào ngủ nhan (dung nhan khi ngủ) không quá an ổn của hắn.

Mi phong giật giật nhú lại, Phượng Thần Anh bỗng dừng thu hồi tay, khấn trương nhìn chằm chằm Đường Phi. Hoàn hảo Đường Phi chỉ bởi vì hai tay bị trói buộc mà cảm thấy không thoải mái nên hơi lắc lắc cổ tay, không có tỉnh lại. Cốc Dương hạ dược có cho thêm chút thảo dược an thần, có thể làm cho Đường Phi ngủ ngon một chút, vì vậy xác suất hắn tỉnh lại vào lúc này khả năng rất nhỏ. Phượng Thần Anh yên lòng, sau

đó nâng hai tay Đường Phi lên cẩn thận xem xét. Chỗ cổ tay bị xiềng xích ma sát có chút sưng đỏ, Phượng Thần Anh trong mắt hiện lên một tia thống khổ. Nghĩ nghĩ, sau từ trong lòng lấy ra chìa khóa, đánh mở trước một cái xiềng xích trong đó, lấy thuốc dán trừ huyết ứ, giúp lưu thông máu cẩn thận đắp lên cổ tay sưng đỏ của Đường Phi. Đợi thuốc dán hấp thu không sai biệt lắm, liền lấy qua một khối vải lụa xé thành hai nửa, trước đem một nửa quấn lấy xiềng xích vài vòng, xác định sẽ không tái lộng thương Đường Phi, sau mới khóa trở lại. Tiếp theo chuyển sang tay kia, đợi cả hai bên đều chuẩn bị tốt, Phượng Thần Anh mới như trút được gánh nặng.

Nghĩ hẳn là phải ly khai, nhưng nhìn Đường Phi, Phượng Thần Anh lại luyến tiếc. Mấy ngày nay hẳn đều ngủ ở thư phòng, hơn nữa cơ hồ mỗi đêm đều mất ngủ. Trợn tròn mắt nhìn tới Đường Phi mãi cho đến hừng đông, mỗi lần chỉ dám ở thời điểm Đường Phi ngủ say vụng trộm nhìn một cái. Hẳn nhớ Đường Phi đến sắp phát điên rồi!

Vậy đêm nay đi, hẳn thầm nghĩ ở bên cạnh Đường Phi nằm một buổi tối. Chỉ cần trước khi hẳn thanh tỉnh rồi đi là tốt rồi, như vậy sẽ không bị phát hiện.

Bỏ đi áo khoác, Phượng Thần Anh nhẹ nhàng đặt lưng xuống bên người Đường Phi, dùng động tác tối ôn nhu đem người ôm vào trong lòng. Tiếng hít thở nhẹ nhàng, hơi thở tưởng niệm nhiều ngày, vô tình làm xúc động tâm Phượng Thần Anh.

Ở trên trán Đường Phi hạ xuống một cái hôn, Phượng Thần Anh than nhẹ: “Phi nhi, ta yêu ngươi.”

Ái nhân rốt cục nằm ở trong lòng mình, Phượng Thần Anh thỏa mãn nhắm mắt lại, trầm trầm mà ngủ.

Nguyên bản Đường Phi đang ngủ say lại chậm rãi thông thả mở mắt, nhìn khuôn mặt tinh xảo gần trong gang tấc, trong mắt lóe ra minh diệt quang mang không chừng. Ở thời điểm Phượng Thần Anh cúi bỏ còng tay, hẳn đã tỉnh. Chuyện Phượng Thần Anh làm khiến hẳn hoang mang không thôi, vì cái gì một người có thể vừa nói yêu hẳn, một bên lại không kiêng nể gì thương tổn hẳn, thậm chí xem hẳn giống như súc sinh khóa nhốt? Hẳn thật sự xem không hiểu Phượng Thần Anh, lại càng không biết cái hẳn gọi là yêu! Hẳn lần đầu tiên yêu thương một người, buông tha mọi thứ chỉ để nhận được một kết quả như vậy?

Gục đầu xuống tựa ở trước ngực Phượng Thần Anh, nghe tiếng tim đập trầm ổn hữu lực, Đường Phi bỗng nhiên có loại ý tưởng muốn xé tâm hẳn ra nhìn một cái, đến tột cùng phần nào là thật, phần nào là giả.

Ánh mắt nhìn chằm chằm còng tay được cẩn thận bao bọc lại, Đường Phi ánh mắt lóe lóe, có lẽ hẳn đã biết nên như thế nào làm cho Phượng Thần Anh mở ra còng tay.

Ngày hôm sau khi tỉnh lại, Phượng Thần Anh đã đi rồi. Sờ sờ vị trí hẳn ngủ qua, đã lạnh thấu, xem ra đã đi hồi lâu.

“Công tử.” Ưu nhi đẩy cửa tiến vào, tỳ nữ phía sau đang cầm dụng cụ rửa mặt. Đường Phi cố ý nhìn tỳ nữ kia lâu một chút, ngày hôm qua Hà Tịch chính là dựa theo bộ dáng của nàng dịch dụng trà trộn vào.

Đường Phi lãnh đạm đối Ưu nhi gật đầu, sau đó nhìn sang nơi khác. Ưu nhi trong lòng đau xót, từ lúc Đường Phi bị Phượng Thần Anh giam cầm, sau đối với ai đều là bộ dáng này, lãnh đạm xa cách, lại càng không thích nói chuyện.

“Công tử, Ưu nhi hầu hạ ngài rửa mặt.” Dứt lời, Ưu nhi tiến lên thay Đường Phi lau sạch mặt.

Đợi thu thập thỏa đáng, một tiểu tư bộ dáng thiếu niên cầm một cái khay đi đến.

“Ưu nhi đại ca, được của công tử đã sắc tốt. Cốc Dương đại phu nói đây là được mới, phải dùng trước bữa điểm tâm.” Thiếu niên kia rất là cung kính giơ khay lên cao hạ thấp lưng nói với Ưu nhi.

Ưu nhi giúp Đường Phi chải vuốt vài sợi tóc rồi xoay người, Cốc Dương ngày hôm qua nói với hẳn sẽ đổi một loại tân dược, có tác dụng ninh thần, đối thân thể Đường Phi mới có lợi.

Ưu nhi tiếp nhận dược, lơ đãng ngắm thiếu niên kia một cái, sững sốt nói: “Ta lúc trước như thế nào chưa thấy qua người? Người ở viện nào?”

“Tiểu nhân ba năm nay vẫn đều ở tại trù phòng, sáng nay vốn là người Diên Phi viện đến lấy dược, nhưng người nọ bỗng nhiên không thoải mái, tiểu nhân sợ trì hoãn nên giúp đỡ hẳn mang lại đây. Trước kia vẫn

không thường ở trong Các đi lại, cho nên Ưu nhi đại ca mới cảm thấy tiểu nhân lạ mặt.” Thiếu niên kia cúi đầu cung kính nói.

Ưu nhi trong lòng có chút nghi ngờ, thần nhiên đáp: “Đã biết, lui xuống đi.” Sau đó đợi thiếu niên rời đi, mới lấy ra một cây ngân châm thử độc.

Ngân châm không đổi sắc, chứng minh thuốc này không thành vấn đề. Ưu nhi buông tâm bưng được đi đến trước mặt Đường Phi, Đường Phi cũng không thèm nhìn tới liền tiếp nhận một hơi uống cạn. Đợi hầu hạ hẳn dùng quadiểm tâm. Ưu nhi mới cùng tỷ nữ kia ly khai.

Người vừa đi, Đường Phi lập tức nín thở tinh tế nghe động tĩnh bên ngoài, đại khái qua đến mười phút, mới thử giật giật thiết liên tử trong tay, tiếng vang loảng xoảng to như vậy ở trong phòng thực rõ ràng chói tai, nhưng người hầu ở bên ngoài tựa hồ không nghe thấy. Lại thử dùng lực lớn hơn nữa, như trước không kinh động người khác. Rốt cục yên lòng, Đường Phi đem vải lụa tối hôm qua Phượng Thần Anh quấn vào thiết liên xả xuống, trên cổ tay sưng đỏ đã tan máu rất nhiều, chỉ để chút dấu vết mờ nhạt. Đường Phi cười tự giễu, Phượng Thần Anh đối hẳn thật đúng là “tốt”. Ánh mắt hung ác, Đường Phi đại lực giãy giụa còng tay cứng rắn lạnh như băng, cường ngạnh bắt tay cổ tay ma sát tạo thành vết thương.

Ưu nhi cùng Mặc Trúc canh giữ ở ngoài cửa cũng không phải không nghe đến tiếng vang trong phòng, thanh âm kim loại va chạm cho dù rất nhỏ, cũng vẫn chói tai. Bắt đầu bọn họ còn tưởng Đường Phi đang đọc sách – lúc trước sợ hấn tịch mạch, Ưu nhi mang rất nhiều sách đặt ở bên giường giúp hấn tiêu khiển – cho nên cũng chưa để ý. Nhưng thanh âm “đỉnh linh” kia không gián đoạn, đã kéo dài ước chừng non nửa canh giờ, Ưu nhi mới bắt đầu cảnh giác đứng lên.

“Mặc Trúc, người có hay không cảm thấy không thích hợp?” Ưu nhi thân thủ lôi kéo tay Mặc Trúc hỏi.

“Người là nói thanh âm thiết liên tử kia?” Mặc Trúc cũng đã nhận ra.

“Người đọc sách có thể lật trang một khắc không ngừng sao? Tốc độ công tử đọc sách có phải hay không quá nhanh?” Cùng Mặc Trúc liếc nhau, cũng thấy được trong mắt hấn lo lắng.

“Vào xem?” Mặc Trúc thử thăm dò, Ưu nhi gật gật, đẩy cửa đi vào trước.

Thật cẩn thận nhẹ nhàng đến nội thất, Ưu nhi cùng Mặc Trúc nhìn thấy chính là Đường Phi đang tự ngược, dùng cổ tay đại lực giãy giụa thiết liên tử. Nửa canh giờ giãy dụa, tay Đường Phi đã sớm huyết nhục mơ hồ, còng tay ngân quang đã dính đầy máu tươi hồng sắc, khủng bố mà yêu dị.

Đường Phi ngẩng đầu nhìn vào hai người, gọi lên khoe miệng cười, động tác trong tay cũng không đình chỉ.

Bị tươi cười quỷ dị của Đường Phi làm cả kinh, da đầu run lên, Ưu nhi rốt cục có phản ứng, nhanh chóng vỗ Mặc Trúc còn đang ngốc thất thần, hô lớn: “Thất thần cái gì! Đi tìm Cốc Dương đại phu, thông tri Các chủ!”

Mặc Trúc rốt cục cũng phản ứng lại, hoang mang rối loạn vội vàng chạy. Ưu nhi xông lên điểm huyết đạo Đường Phi, làm cho hấn đình chỉ hành vi tự ngược. Sau đó xả quachiếc khăn ở một bên muốn thay hấn băng lại cổ tay đang chảy máu tươi ròng ròng, nhưng lại bị còng tay kia che chắn, Ưu nhi căn bản không biết nên làm như thế nào!

“Công tử, công tử..... Người như thế nào khờ như vậy? Người như thế nào có thể thương tổn chính mình!” Ưu nhi không biết làm sao nhìn Đường Phi, khóc không thành tiếng.

Đường Phi không thể nhúc nhích, hừ lạnh nở nụ cười, nói: “Chỉ cần không bị Phượng Thần Anh khóa lại giống cầu, ta cũng có thể đem hai tay cắt đứt.” Muốn Phượng Thần Anh cởi bỏ khóa này, tự thương hại bản thân là biện pháp đơn giản nhất, cũng hữu hiệu nhất.

Cốc Dương lưng vác hòm thuốc bị Mặc Trúc lôi kéo, thất tha thất thủ chạy vào, nhìn đến thảm trạng của Đường Phi, Cốc Dương không khỏi thất thanh kêu lên: “Lão thiên gia của ta! Người so với Phượng Thần Anh còn ngoan độc hơn!” Nhanh chóng buông hòm thuốc phân phó Mặc Trúc đi lấy một bồn nước ấm đến, sau đó ngồi ở bên giường giúp Đường Phi xem xét thương thế.

“May mắn không thương tổn đến gân cốt, nhưng khóa như vậy làm sao ta có thể thượng dược cầm máu cho hấn! Phượng Thần Anh đâu? Mau gọi hấn trở về!” Cốc Dương nhìn máu loảng không ngừng chảy ra trên

cổ tay Đường Phi, thật sự không biết chính mình kiếp trước nợ ai.

Mặc Trúc bưng nước ấm tiến vào, vội vàng nói: “Đã phái người thông tri Các chủ!”

Mặc Trúc vừa nói dứt, Phượng Thần Anh đã trở lại, trên mặt còn mang theo một thoáng bối rối.

“Phi nhi!” Phượng Thần Anh tiến lên đẩy ra Ưu nhi, ngồi ở bên cạnh Đường Phi, cổ tay huyết nhục mơ hồ làm tâm hắn đau đớn.

“Đừng ngây ngốc nữa, mau mở khóa cho hắn.” Cốc Dương mắt lạnh nhìn Phượng Thần Anh, ngữ khí không tốt.

Phượng Thần Anh mới phản ứng lại, lấy ra chìa khóa trong lòng, thật cẩn thận mở ra còng tay, khi cầm lấy hai tay lạnh lẽo của Đường Phi, mới phát hiện tay mình cũng đang run nhè nhẹ.

“Giải huyết đạo cho hắn.” Cốc Dương còn nói thêm, một bên lấy quai khăn sạch sẽ thấm ướt. Phượng Thần Anh nghe theo, ánh mắt thống khổ nhìn Đường Phi. Đường Phi lại xoay qua, trên mặt biểu tình lãnh đạm, vết thương thậm chí không làm cho hắn nhíu mày một chút.

Miệng vết thương Đường Phi thực nghiêm trọng, da cổ tay cơ hồ đều bị cọ phá, còn rách hết vài tầng, lộ ra thịt đỏ bên trong. Nếu không phải thiết liên này làm cực kì tinh tế, chiếu theo Đường Phi ngoan độc như vậy, chỉ sợ cả xương cũng lộ ra!

Ước chừng qua một canh giờ, Cốc Dương mới đem miệng vết thương xử lý tốt. Sau đó nhìn thoáng qua Phượng Thần Anh còn đang nhìn chăm chăm Đường Phi không nhúc nhích, hỏi: “Thiết liên tử này còn khóa trở về không?”

Phượng Thần Anh sửng sốt, rốt cục đem ánh mắt nhìn về phía thiết liên kia, còng tay đã bị máu của Đường Phi nhiễm hồng, mặt trên còn dính chút da thịt, Phượng Thần Anh một trận kinh hãi. Hắn đến tột cùng vì cái gì mới đem Đường Phi bức đến hoàn cảnh như vậy?

“Cho người đến đem thứ này hủy đi, có bao xa thì ném xa bấy nhiêu, bốn tọa không bao giờ muốn nhìn thấy thứ này lần nữa!” Phượng Thần Anh thanh âm trầm thấp, dẫn theo chút thống khổ biết vậy sẽ không làm.

“Dạ.” Ưu nhi nhỏ giọng đáp lời, Cốc Dương thu thập cái hòm thuốc lại cười lạnh một tiếng, nói: “Đem thứ này ném thì được cái rắm gì, có bản lĩnh thì đem người thả ra. Phượng Thần Anh, ta thật sự, con mẹ nó, khinh thường ngươi!”

Mặc Trúc cùng Ưu nhi nghe đến kinh hồn táng đảm, Cốc Dương đại phu cư nhiên dùng ngôn ngữ thô bỉ như vậy mắng Các chủ?!

Phượng Thần Anh trong mắt xẹt qua một tia sát ý, nhưng nghe được Đường Phi cười lạnh, hậu tâm lại run lên, nhìn về phía hắn thì người đã nhắm hai mắt lại.

“Đều ra ngoài!” Phượng Thần Anh trầm giọng quát.

“Hừ!” Cốc Dương vác hòm thuốc lên lưng: “Hắn sớm hay muộn sẽ bị người hại chết!” Nói xong cũng không quay đầu lại rời đi. Ưu nhi cùng Mặc Trúc nhìn Phượng Thần Anh sắc mặt không tốt, cũng không dám thêm điều gì, vội vàng ly khai.

Phượng Thần Anh ngồi ở bên người Đường Phi, ngừng ở sườn mặt tái nhợt cùng lãnh khốc của hắn hồi lâu, mới chậm rãi vươn tay, nhẹ nhàng vuốt qua khuôn mặt hắn.

“Phi nhi, có phải hay không chúng ta vĩnh viễn không thể trở về những ngày trước đây? Ta thật sự không muốn thương tổn người, ta..... yêu người, có lẽ thời điểm thật lâu trước kia đối với người nói những lời này, ta chưa từng trả chân tâm, nhưng sau lại, sau lại, ta..... bất tri bất giác đã trả giá chân tâm, bất tri bất giác, đem tâm của mình đánh mất..... Phi nhi, ta thật sự yêu người.” Không phải theo thói quen thốt ra lời ngon tiếng ngọt, cũng không phải lấy lời nói dối mê hoặc lòng người, Phượng Thần Anh lúc này mới biết, thời điểm một câu “ta yêu người” chân chính nói ra miệng, tâm sẽ thật đau.

Đường Phi chậm rãi mở to mắt, nhưng không có nhìn Phượng Thần Anh, thanh âm bình thản dẫn theo một chút bi ai cùng quyết tuyệt: “Ở Trích Tinh lâu đêm đó, người đã mất đi tư cách nói với ta những lời này. Phượng Thần Anh, yêu của người, ta không nhận nổi, lại càng không dám nhận!”

Phượng Thần Anh chấn động, mười hai năm trước, hắn từng nghe qua một lời nói cơ hồ giống nhau như đúc. Nhìn Đường Phi sườn mặt kiên quyết, trong cuộc đời, lần đầu tiên cảm nhận được tư vị tuyệt vọng.

P/s: tiểu kịch trường giải u ám một chút... Ai không muốn đánh hỏng tâm trạng của chính văn có thể bỏ qua a.... Tại ta biết đang cảm thụ ngược mà chen hài vào rất khó chịu....

Tiểu kịch trường

Vuốt vòng bụng cao cao hở ra của Đường Phi, Phượng Thần Anh cười đến híp mắt, khoe miệng đều kéo đến tận mang tai! Đối với Đường Phi đang mang thai sờ soạng một trận, thẳng đến khi Đường Phi dùng ngữ khí hờn dỗi cùng oán giận hắn, Phượng Thần Anh mới lưu luyến ngẩng đầu, nhìn cha hài tử khuôn mặt anh tuấn ửng đỏ, trong lòng giống như được ăn mật ngọt, ôm hắn lại một trận hôn cắn. Bỗng nhiên, Đường Phi hét lên một tiếng, ánh mắt hàm chứa thủy quang nhìn Phượng Thần Anh, hơi khóc nước nói: “Thân ái, hài tử giống như muốn đi ra !”

“A !” Phượng Thần Anh kêu so với Đường Phi còn lớn hơn. Kinh động mọi người, luống cuống tay chân suốt một ngày.....

Phượng Thần Anh ôm nhi tử phần nộn khả ái mềm mại đang ngủ vùi, kích động khiến nước mắt lưng tròng, ngẩng đầu nhìn lại, Đường Phi một đôi ánh mắt nhu tình như nước tràn ngập yêu say đắm nhìn hắn.

“Nương tử ~ Tiểu mật đường của ta ~” Phượng Thần Anh ôm nhi tử tiến đến trước mặt Đường Phi hôn một cái, sau đó cúi đầu hôn xuống hai má mẫm mẫm phần nộn của nhi tử, lại ngẩng đầu hôn Đường Phi, lại cúi đầu hôn nhi tử, cái gì “Tiểu mật đường thân ái của ta”, “Nhi tử ngoan của ta”, lời ghê tởm như thế nào đều tuôn ra.

Bỗng nhiên, Phượng Thần Anh cảm giác móng mình bị người hung hăng đập một cước, ngay sau đó người liền quỳ rạp trên mặt đất, nhi tử trong tay cũng biến mất không thấy bóng dáng, chưa đợi hắn kinh hãi, nguyên bản Đường Phi ôn nhu săn sóc, nay lại vẻ mặt lãnh ý nhìn hắn, sau đó mặt không chút thay đổi đem đầu chân đập thẳng trên mặt hắn!

“A a ! ! !” – Làn nằm mộng sao.....

Phượng Thần Anh ôm mặt đang lưu một cái dấu chân – trên móng cũng có một cái, thút tha thút thít ngồi đến bên người Đường Phi đang sắc mặt không tốt, một bộ dáng tiểu tức phụ ủy khuất.

“Người rất muốn nhi tử?” Đường Phi bỗng nhiên cười sáng lạn nhìn Phượng Thần Anh.

Phượng Thần Anh nhanh chóng dựng thẳng thân mình, mãnh liệt lắc đầu, trên mặt biểu hiện ra bộ dáng cực độ phiền chán nói: “Tiểu hài tử cái gì, chán ghét nhất!”

“Ai là nương tử?” Đường Phi cười càng sáng lạn thêm.

“Ta! Ta là nương tử! Đây là tuyệt đối!” Một tiểu công thông minh uy vũ, đương nhiên có thể co cũng có thể giãn!

Đường Phi tươi cười ngưng lại, một phen xả qua lỗ tai Phượng Thần Anh, gần từng chữ một quát: “Từ hôm nay trở đi, người ngủ ở sài phòng cho ta! Nếu người dám lên lút trèo đến trên giường, ta liền đem người đóng gói lại tặng cho cha người!” Nói xong, lại một cước đem người đá văng, cũng không quay đầu lại rời đi.

Phượng Thần Anh thê lương quỳ rạp trên mặt đất, vươn một bàn tay hướng về phía Đường Phi thê thảm kêu lên: “Oh, no! Thân ái, người không thể cứ như vậy đem ta bỏ chợ a ! ! !”

Tiếng kêu thảm thiết giăng co thật lâu, kinh động đến trong vòng năm mươi dặm cũng không gặp bất luận chim bay cá nhảy nào.

83. Chương 83

Chân trời vang lên một tiếng sấm rền, trận mưa đầu mùa hạ rốt cục đến đây.

Phượng Thần Anh đứng bên ngoài gian bên cửa sổ, nhìn bên ngoài mưa nhỏ rơi tí tách, vài đạo sét đánh cắt ngang qua tầng mây đen thật dày, truyền đến vài tiếng sấm rền.

Thiết Hoán đi vào, liền nhìn thấy Phượng Thần Anh đứng ở phía trước cửa sổ xuất thần, vẻ mặt vắng lặng. Cố ý hướng phòng trong nhìn nhìn, màn che thật dày che khuất mọi thứ bên trong, cái gì cũng nhìn không tới. Quay đầu nhìn Phượng Thần Anh, Thiết Hoán trong lòng nói không rala tư vị, năm đó đi theo Phượng Thần Anh, nghĩa vô phần cố trốn đi, rời nhà hơn mười năm, nhưng hôm nay những việc đã làm, hẳn cũng không biết có đúng hay không.

“Các chủ, thời điểm không còn sớm, Hiền vương đang chờ người.” Thiết Hoán thấp giọng ở bên tai Phượng Thần Anh nhắc nhở.

Phượng Thần Anh mi phong giật giật, hé màn che phía sau ra chăm chú nhìn hồi lâu, mới nói: “Đi thôi, lưu lại Ưu nhi cùng Mặc Trúc.” Mới vừa đi tới cửa, Phượng Thần Anh lại dừng bước, nói: “Lưu thêm ba tử sĩ.”

Thiết Hoán ngẩng đầu, nói: “Thuộc hạ hiểu được.”

Tiếng bước chân dần dần đi xa, thẳng đến khi biến mất, Đường Phi giả bộ ngủ mới mở to mắt.

Ba ngày..... Đường Phi có chút gian nan khởi động thân mình, Hà Tịch nói ba ngày, hôm nay đã là ngày thứ ba. Lúc trước hẳn cũng không dặn là giờ nào, cho nên Đường Phi chỉ có thể đợi. Mất máu quá nhiều làm cho cả người đều không còn khí lực, còn có chút chóng mặt. Vầy vầy đầu làm cho chính mình thanh tỉnh, Đường Phi xuống giường mặc quần áo, đi đến ngăn tủ bình thường cất tư nhân của. Mở ngăn tủ lấy ra chiếc hộp được sơn họa tinh mỹ kia, bên trong là toàn bộ gia sản của hẳn.

Chậm rãi mở hòm, bên trong còn có hơn một ngàn lượng lúc trước hẳn làm Trạng Sưkiếm được, ngân phiếu, bạc vụn đều có. Còn rất nhiều kim ngân châu báu do Phượng Thần Anh bỏ vào, nói mình là lão bà của hẳn, giao cho Đường Phi bảo quản là tối thích hợp.

Đường Phi xem một hộp tràn đầy vàng bạc châu báu, cuối cùng chỉ lấy ra bạc vụn cùng ngân phiếu của chính mình cất giữ tốt, vừa định đem hòm khép lại thì động tác trên tay khẽ ngừng. Chậm rãi mở ra, tầm mắt Đường Phi dừng ở trên một khối tiểu ngọc bài, một họa hình Phượng Hoàng trông rất sống động, sồi nổi hiện lên trước mắt, hai cánh giương rộng, sải cánh muốn bay.

Là “Phượng Linh phù” lần trước Phượng Thần Anh cho hẳn, nhìn ảnh con Phượng Hoàng đó, thần thái so với Phượng Thần Anh cực kì tương tự, ma xui quỷ khiến, Đường Phi cầm lấy nó. Ngày ấy ở trong sông, tiếng hô hoan tiếng cười cùng ái muội ảm áp trên cỏ xanh đã không còn tồn tại, nay có được, chỉ là thương tổn cùng lừa gạt.

Muốn đem ngọc bài thả lại vào trong, tay lại không nghe lời nắm chặt, cuối cùng Đường Phi bắt nó thu vào trong lòng. Chung quy, vẫn không bỏ xuống được.....

“Ai?!”

Ngoài cửa, nghe thấy Mặc Trúc hét lớn một tiếng, sau đó chợt nghe Ưu nhi nói: “Mặc Trúc, người mang hai người đi xem, ta cùng những người khác lưu lại bảo hộ công tử!”

Đường Phi trong lòng rùng mình, là Hà Tịch?!

Ngoài cửa, Mặc Trúc nghĩ nghĩ, có Ưu nhi cùng tử sĩ còn lại ở đây, hẳn không thành vấn đề, liền gật gật đầu, dẫn người hướng về phía đông, chỗ thích khách kia biến mất đuổi theo.

Đường Phi bình tĩnh đem hòm thả lại ngăn tủ, sau đó trốn ở saubình phong.

Bởi vì bỗng nhiên xuất hiện thích khách, Ưu nhi sợ Đường Phi gặp chuyện không may, đẩy ra cửa phòng tiến vào xem xét, lại không nhìn thấy Đường Phi, trong lòng hoảng hốt, vừa muốn cẩn thận tìm xem, liền cảm giác phía sau một trận âm phong thổi qua gáy.

“Ba” một tiếng hướng phía sau vung lên nhuyển tiêntro ng tay, đồng thời xoay người, Ưu nhi trước mắt một làn khói đen chợt lóe, mất đi tri giác ngã xuống đất.

Một hắc y nhân che mặt trong mắt hiện lên một tia áy náy, nhưng cũng không quan nhiều như vậy, hiện tại đem người cứu đi quan trọng hơn!

“Đường Phi? Người ở nơi nào?” Hà Tịch thấp giọng kêu lên.

“Hà Tịch !” Đường Phi từ sau bình phong đi ra, thấy rõ người tới, hai mắt lại sửng sốt dừng bước.

Hà Tịch nghĩ bản thân che mặt Đường Phi không nhận ra, vội vàng kéo khăn xuống dưới, vài bước tiến lên đưa tay một phen che lại mũi miệng hắc, đồng thời đem một viên thuốc màu nâu uỵ vào trong miệng.

“Trong khói có độc, đây là giải dược.” Hà Tịch ở bên tai Đường Phi thấp giọng nói, Đường Phi gật gật đầu, nuốt vào khóa giải dượckia.

“Đi thôi, Mặc Trúc đuổi không kịp thích khách tự nhiên sẽ nghi ngờ, chỉ sợ sẽ đoán được chuyện đã xảy rano i này!” Hà Tịch vừa nói một bên lôi kéo Đường Phi rời đi. Vừa mới ra cửa, một đạo bóng người cao lớn ngăn cản ở trước mặtbọn họ, chưởng phong tràn ngập sát ý sắc bén thẳng tấp hướng ngược Hà Tịch đánh tới!

Đem Đường Phi hướng đẩy vềphía sau mình, Hà Tịch nâng taycùng người tới đối chưởng, bị đẩy lui năm sáu bước mới khó khăn dừng lại, một ngụm máu tươi phun ra.

“Hà Tịch !” Đường Phi chạy lên ôm lấy Hà Tịch, ngẩng đầu nhìn lại, Phượng Thần Anh chính là đang vẽ mặt sát ý lạnh như băng nhìn bọn họ.

Đem người hộ ở phía sau, Đường Phi dựng thẳng thắt lưng cùng Phượng Thần Anh đối diện, trên mặt hàn ý càng sâu.

“Người cứ như vậy khẩn cấp muốn rời đi ta? Ta chân trước vừa mới xuất môn, sau lưng cứu binh đã tới rồi.” Phượng Thần Anh thanh âm nghe không ra một tia cảm xúc, lãnh khốc mà vô tình. Nếu không phải mặt thám báo lại, nói có mặt thám củathái tử phủ ẩn tàng trongPhượng Tê Các, Phượng Thần Anh sẽ không nửa đường vòng lại, lại càng sẽ không phát hiện Đường Phi đang muốn chạy trốn!

Phượng Thần Anh mất phượng hép một nửa, nhìn chăm chăm Hà Tịch phía sau Đường Phi. Mặt thám kia, là theo hắc đến đi? Hừ, chết đến nơi còn không tự biết!

Bị Phượng Thần Anh liếc mắt nhìn, không tự giác rung mình một cái, Hà Tịch lau đi máu trên khóe miệng, ngẩng đầu nhìn Đường Phihộ ở trước người hắc, lại nhìn xem Phượng Thần Anhlãnh khốc ngoan lệ, lướt qua Đường Phi, tiến lên một bước cùng hắc sóng vai, ngữ khí kiên quyết: “Phượng Thần Anh, hôm nay ta nhất định phải mang Đường Phi đi.” Bên hông trường kiếm đã ra khỏi vỏ, mũi kiếm sắc bén thẳng tấp nhắm về Phượng Thần Anh: “Vô luận ngươi là ai, ta tuyệt đối sẽ không lùi bước!”

Phượng Thần Anh gọi lên khóe miệng lạnh lùng cười, mặt mày lộ vẻ bề nghệ, nói: “Xem ra lúc trước ta đối với ngươi quá nhân từ, hôm nay ngươi tuyệt đối sẽ không được chết thống khoái, ngươi hẳn biết kết cục kẻphản bội.”

Hà Tịch ánh mắt rung mình, hôm nay cho dù chết, hắc cũng muốn cho Đường Phi tự do! Đang muốn huy kiếm liều mạng, lại bị Đường Phi một tay cản lại, kiếm trong tay bị hắc đoạt qua. Hà Tịch nghi hoặc nhìn về phía Đường Phi, Đường Phi lại giơ kiếm nhắm tới Phượng Thần Anh, trong mắt có một tia ai ý.

“Phượng Thần Anh, thả chúng ta đi.”

Phượng Thần Anh trong mắt xẹt qua một tia thống khổ, cơ hồ nghiêng rằng nghiêng lợi nhìn Đường Phi nói: “Nếu ta nói không, ngươi có phải sẽ dùng thanh kiếm đó giết ta?” Nói xong, gắt gao nhìn chăm chăm Đường Phi đi từng bước một tiến lên, thẳng đến khi chạm sát vào mũi kiếm kia: “Nói đi! Nếu ta không để ngươi đi, có phải haykhông ngươi sẽ giết ta!” Phượng Thần Anh hai mắt xích hồng, thấp giọng rống giận.

Đường Phi nhìn chăm chăm ánh mắt thống khổ bị thương củaphượng Thần Anh, tay nắm kiếm hơi hơi phát run. Thật lâu trước kia, Đường Phi từng lấy quamo t cây trâm gài tóc để ở yết hầu Phượng Thần Anh uy hiếp nói muốn giết hắc, khi đó Phượng Thần Anh trong mắt tràn đầy trên tức cùng châm chọc, cuối cùng

bản thân lại bởi chứng sợ huyết nghiêm trọng dọa cho hôn mê bất tỉnh. Hiện tại, hấn không còn sợ máu, Phượng Thần Anh cũng đang đứng ở ngay trước mũi kiếm hấn.

Đường Phi nhìn Phượng Thần Anh, hấn từng nói qua, người có thể thương tổn hấn, giết người của hấn, chỉ có một mình Đường Phi, nhưng mà..... Buồn bã cười, Đường Phi thanh âm chua xót nói không nên lời: “Như thế nào có khả năng? Ta luyến tiếc.”

Phượng Thần Anh cùng Hà Tịch đều chấn động, không dám tin nhìn về phía Đường Phi. Phượng Thần Anh là vì lần đầu tiên nghe được Đường Phi đối hấn nói những lời này, lúc trước, đều là hấn nói. Hà Tịch thì là không thể tin được đến lúc này, tâm Đường Phi vẫn như cũ yêu Phượng Thần Anh !

“Phi nhi.....” Phượng Thần Anh lẳng lặng vươn tay, muốn cầm tay Đường Phi, nhưng ai biết cổ tay Đường Phi vừa chuyển, thanh kiếm hoành tãi trên cổ chính mình!

“Phi nhi !”

“Đường Phi! Người đang làm cái gì!” Hà Tịch đứng ở phía sau hấn, muốn đoạt qua kiếm của Đường Phi, lại bị ánh mắt Đường Phi kiên nghị cùng kiên quyết làm kinh sợ, tay bỗng dừng dừng ở giữa không trung.

“Phi nhi, buông kiếm!” Phượng Thần Anh không dám tiến lên, chỉ có thể cố gắng áp chế sợ hãi cùng bi thống trong lòng, thấp giọng nói.

Đường Phi một tay xử kiếm hoành ở trên cổ mình, một bên nói với Hà Tịch: “Chúng ta đi.” Hà Tịch do dự nhìn Đường Phi, hấn muốn đem thanh kiếm cướp về, không cho Đường Phi làm ra chút chuyện thương tổn chính mình, nhưng trước mắt trừ bỏ biện pháp này, thật sự không có phương pháp làm cho Phượng Thần Anh thỏa hiệp!

“Ai cũng không thể đi!” Phượng Thần Anh che ở trước mặt bọn họ, sắc mặt âm trầm như nước: “Đường Phi, người hiện tại ngoan ngoãn buông thanh kiếm, ta có lẽ còn phóng Hà Tịch một con đường sống.”

Đường Phi nhìn Phượng Thần Anh không nói gì, trên tay dùng thêm vài phần lực, hầu gian lập tức bị mũi kiếm sắc bén cắt qua da, máu tươi tràn ra.

“Dừng tay !” Phượng Thần Anh giận dữ hét, sợ hãi Đường Phi thật sự sẽ làm bị thương chính mình, lập tức lui về phía sau vài bước.

“Đi.” Đường Phi nói với Hà Tịch, nhìn Phượng Thần Anh, cẩn thận lướt qua bên người hấn, rút lui ra cửa phòng.

Ngay tại thời điểm Đường Phi cùng Hà Tịch bước ra cửa, Thiết Hoán cùng Mặc Trúc đã sớm âm thầm canh ở một bên, nhất tề xuất thủ !

Thiết Hoán một chớp mắt đánh về Hà Tịch, đem Hà Tịch bức ly Đường Phi ra xa vài bước, sau đó cùng hấn đấu nhau cùng một chỗ. Cùng lúc đó Mặc Trúc xuất thủ như điện, đem kiếm Đường Phi đang cầm trong tay đoạt được, sau đó đẩy hấn hướng về bên người Phượng Thần Anh.

Phượng Thần Anh thuận thế đem người giam cầm trong ngực, lôi kéo hấn đi đến ngoài cửa.

“Người muốn cùng với hấn đi, ta khiến cho người tận mắt nhìn thấy hấn chết ở trước mặt người!” Phượng Thần Anh cúi đầu bám vào bên tai Đường Phi mềm nhẹ nói, khóe miệng thậm chí còn dẫn theo điểm tiếu ý: “Thiết Hoán, giết hấn.”

“Phượng Thần Anh !” Đường Phi hai nắm chặt giấy dựa, lại không phải đối thủ Phượng Thần Anh, chỉ có thể bị hấn đặt trước người, nhìn Hà Tịch bị đám người Thiết Hoán vây quanh .

Bởi vì Phượng Thần Anh thô bạo kiếm chế cổ tay Đường Phi, miệng vết thương mới băng bó tốt hôm qua lập tức mở bung, Đường Phi đau đớn nhíu nhíu mày, lại vẫn nói: “Phượng Thần Anh, người thả hấn đi! Ta đáp ứng người, ta sẽ lưu lại, không bao giờ rời đi nữa, chỉ cần người thả hấn!” Nhìn Hà Tịch bị bọn thị vệ vây quanh, một mình chiến đấu hăng hái, Đường Phi cho dù không cam tâm, cũng phải thỏa hiệp.

Nhưng Đường Phi không biết, hấn càng để ý lo lắng Hà Tịch, Phượng Thần Anh lại càng muốn giết hấn!

“Người cho hiện tại người còn tư cách theo ta đàm điều kiện sao?!” Phượng Thần Anh một tay nắm cầm Đường Phi, thấp giọng quát: “Ta nói rồi, người chỉ có thể ở lại bên người ta!”

Thiết Hoán vươn tay cùng Hà Tịch đối một chưởng, sau lui về phía sau, trong lòng càng phát ra nghi hoặc, Hà Tịch này chiêu số có điểm quen thuộc, giống như đã nhìn thấy qua trên người nào đó.

Hà Tịch đoạt lấy một thanh kiếm xuyên qua ngực một thị vệ trong đó, gặp Đường Phi bị khống chế, đang muốn bức ra ngoài, đem Đường Phi cứu trở về, Thiết Hoán lại ra đây ngăn cản hắn.

Thiết Hoán luyện là công phu nội gia, nội lực so với Hà Tịch tốt hơn vài lần, chỉ chốc lát liền đem Hà Tịch bức đến góc chết, mắt thấy Hà Tịch sẽ không địch lại, một đạo bóng người như quỷ mỵ che chắn giữa hai người.

Người tới một chưởng đem Thiết Hoán đẩy ra, nhưng không sử dụng tới nửa phần nội lực, trên người càng không có một chút sát khí.

Thiết Hoán không tự chủ được bị đẩy lui vài bước, biết rõ người tới không có ác ý, trong lòng lại không hiểu khởi lên một loại dự cảm sợ hãi. Người này võ công sâu không lường được, chỉ cần vừa rồi hắn nguyện ý, Thiết Hoán hẳn phải chết không thể nghi ngờ!

Thiết Hoán khó khăn đứng vững, ngẩng đầu muốn nhìn người vừa tới đến tột cùng là ai, nhưng đầu vừa nhấc, liền như bị điện giật, cả người cứng đờ, rốt cuộc không thể động đậy! Hắn rất cục hiểu, chiêu số Hà Tịch vì cái gì quen thuộc như thế!

“Chủ, chủ, chủ.....” Hà Tịch đã sớm nhận ra người tới, nhưng cũng nhất thời tim không về đầu lưỡi của mình, kích động căn bản nói không được một câu đầy đủ!

“Đông” một tiếng, Thiết Hoán cùng Hà Tịch đã phục hồi tinh thần, hai đầu gối quỳ xuống đất, đối với người tới cung kính dập đầu một cái. Mặc Trúc cùng bọn thị vệ căn bản không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ là nhìn đến người tới kia, khí thế uy nghiêm khiếp người, hai chân mềm nhũn, cũng không tự giác quỳ gối trên đất.

Phượng Thần Anh giờ phút này vẫn đang khiếp sợ, thậm chí ngay cả bất tri bất giác buông Đường Phi ra cũng không phát hiện. Phượng Thần Anh không dám tin nhìn người bỗng nhiên xuất hiện, phần nộ, cừu hận, ủy khuất, bị thương, đủ loại cảm xúc hỗn tạp xuất hiện cùng lúc, làm cho hắn căn bản không có biện pháp phục hồi tinh thần.

Đường Phi nghi hoặc nhìn nhìn Phượng Thần Anh cùng những người quỳ trên sân, lại ngẩng đầu nhìn người tới, mở miệng nói: “Là người?”

Tần Diệp đối Đường Phi cười nhẹ, mang theo ánh mắt cùng ngữ khí của một trưởng bối quan ái với hậu bối, nói: “Là ta.” Đánh giá Đường Phi một thân chặt vật, sau lại nói: “Thật có lỗi, khiến người chịu khổ.”

Đường Phi sửng sốt, không rõ hắn vì cái gì bỗng nhiên nói như vậy.

“Nếu ngày đó ta không tới muộn, hôm nay rất nhiều chuyện sẽ không sẽ phát sinh.” Tần Diệp nhẹ giọng giải thích, trong mắt toát ra bi ai.

Đường Phi bình tĩnh đại ngộ, nguyên lai ngày đó ở Phương Hoa Lâu, Yến Tự nói khách quý muốn gặp hắn là người này!

“Không, cho dù ngày đó người không tới muộn, chuyện hôm nay vẫn sẽ phát sinh như vậy.” Đường Phi cúi đầu: “Chỉ cần hắn gạt ta, sự tình hôm nay nhất định không thể tránh.”

Tần Diệp ngẩn ra, khe khẽ thở dài.

“Người vì cái gì nhận thức Đường Phi.” Phượng Thần Anh rốt cục nói chuyện, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm Tần Diệp, ánh mắt kia ngoan lệ giống như hận không thể đem hắn toái thi vạn đoạn. Chỉ có Đường Phi đứng ở bên người hắn mới cảm giác được, Phượng Thần Anh thế nhưng đang run nhè nhẹ.

“Bởi vì người là nhi tử của ta.” Tần Diệp tầm mắt dừng ở trên người Phượng Thần Anh, phong khinh vân đạm nói một câu, biểu tình đương nhiên là một người làm phụ thân.

Cái gì?! Đường Phi trong lòng nhảy dựng, không dám tin nhìn người kia cùng Phượng Thần Anh không có nửa điểm tướng tượng, bọn họ thật là phụ tử? Nhưng vì cái gì Phượng Thần Anh đối hần nói cha mẹ hần đều chết? Hơi hơi suy nghĩ, Đường Phi cũng đã nghĩ thông, đồng thời cũng cực kì thất vọng, không thể tưởng được Phượng Thần Anh thậm chí ngay cả chuyện này cũng lừa hần. Vì tranh thủ đồng tình cùng hảo cảm của mình, hần thể nhưng nói hần đồng dạng là một cô nhi giống mình.....

Cảm nhận được cảm xúc Đường Phi, Phượng Thần Anh có chút lo lắng nhìn hần một cái, thân thủ gắt gao cầm tay hần, đối Tần Diệp la lớn: “Người căn bản không phải phụ thân ta! Phụ mẫu ta đã sớm bị người hại chết! Cút! Ta không cho phép người gặp Đường Phi! Cút!”

Tần Diệp nhìn Phượng Thần Anh, ánh mắt có chút thống khổ, hần căn bản không muốn ra mặt, hần chỉ biết nếu gặp mặt nhất định sẽ là cục diện như vậy, nhưng nếu hần thật sự không hiện thân, Hà Tịch nhất định sẽ chết ở trong này. Cho nên hần phải ra.

“Thần Anh, thả Đường Phi cùng Hà Tịch đi. Đường Phi muốn là tự do, không phải ích kỷ giam cầm.” Tần Diệp ai nói.

“Không có khả năng! Chuyện của ta không cần người quản! Thiết Hoán, giết Hà Tịch!”

Thiết Hoán khó xử nhìn Phượng Thần Anh, lại nhìn Tần Diệp, hần biết Tần Diệp ở trong này, phụ thân hần cũng nhất định ở gần đây. Phía sau hần rất cực nhớ tới Hà Tịch là ai, chỉ là không rõ vì cái gì Hà Tịch đã sớm biết thân phận bọn họ, lại còn có thể cùng bọn họ đối địch.

“Hừ, Thiết Hoán không dám động thủ,” Phượng Thần Anh lãnh lệ cười, đối với Tần Diệp nói: “Như vậy ta tự mình động thủ giết người trước, sau đó giết Hà Tịch!”

“Thiếu chủ ! Chớ xúc động !” Thiết Hoán cũng bất chấp nhiều chuyện, nhanh chóng xông lên giữ chặt Phượng Thần Anh, thậm chí ngay cả danh xưng mười năm trước cũng kêu lên. Phượng Thần Anh sớm bị cừu hận che mắt, một chưởng đánh đuổi Thiết Hoán, đem Đường Phi để qua địa phương an toàn, cầm lấy thanh kiếm của một thị vệ thẳng tắp hướng Tần Diệp đâm tới!

Tần Diệp không lui lại cũng không trốn, nhưng lại vươn một bàn tay phóng một chưởng tới, kiếm của Phượng Thần Anh khó khăn dừng lại ở lòng bàn tay hần, rốt cuộc không thể dịch chuyển nửa phần !

Đường Phi xem ngạc nhiên không thôi, hần vẫn nghĩ Phượng Thần Anh võ công đã là thiên hạ vô địch, nhưng thấy được võ công của người tự xưng phụ thân Phượng Thần Anh này, mới biết được cái gì kêu là thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân!

“Thần Anh, người đánh không lại ta.” Tần Diệp đem nội lực ngưng tụ ở lòng bàn tay để chặn Phượng Thần Anh công kích, sau đó đại chưởng vung lên, đem Phượng Thần Anh đẩy lui vài bước. Không để ý tới Phượng Thần Anh ánh mắt tràn ngập hận ý, lập tức đi hướng Đường Phi kéo tay hần. Hà Tịch thấy thế, cũng đứng lên đi tới bên người bọn họ.

Phượng Thần Anh làm sao không biết ý đồ của hần? Một tiếng ra lệnh khiến mọi người đứng lên vây quanh bọn họ, Thiết Hoán không dám đối Tần Diệp giơ kiếm, nhưng cũng là tư thế đối địch.

“Ai cũng không thể đem Đường Phi mang đi!” Phượng Thần Anh sắc mặt âm trầm nhìn ba người, vừa mới dứt lời, lại có một người từ trên mái hiên bay vọt xuống, cung kính đối Tần Diệp chấp tay nói: “Chủ nhân.”

“Phụ thân!” Thiết Hoán kêu sợ hãi, Phượng Thần Anh trong lòng biết không ổn, muốn lợi dụng ưu thế vượt trội về người đem bọn họ bảm trụ, liền thấy Thiết Viêm từ trong tay áo xuất ra ba viên tiểu cầu màu đen.

“Thiếu chủ cẩn thận! Là lưu hỏa đạn!” Thiết Hoán một phen bảo vệ Phượng Thần Anh, đem người kéo ra, Thiết Viêm liền cầm lưu hỏa đạn trong tay ném về phía bọn họ!

Trong nháy mắt, khói đen dày đặc tràn ngập toàn bộ trong viện, Phượng Thần Anh che mũi miệng muốn tìm kiếm bóng dáng Đường Phi, nhưng cái gì cũng đều không nhìn thấy.

Đội khói đặc dần dần tan hết, đám người Đường Phi đã sớm biến mất vô tung vô ảnh!

Trong tay kiếm bị nắm “Khanh khách” rung động, mắt tràn đầy sát ý, Phượng Thần Anh gắt gao nhìn chăm chăm phương hướng bọn hán ly khai, hạ lệnh nói: “Cầm lệnh bài Hiền vương, phong tỏa toàn bộ Miên Cẩm thành, gặp được người khả nghi giết không cần hỏi! Nhớ kỹ, đem Đường Phi hoàn mỹ vô khuyết mang về cho ta!”

“Dạ!” Bọn thị vệ đồng loạt đuổi theo, chỉ có Thiết Hoán vẫn đứng không nhúc nhích. Trong lòng hắn sớm một mảnh kinh đào hải lãng, chủ nhân cùng phụ thân cư nhiên tự mình đến Miên Cẩm thành, còn mang đi Đường Phi, bọn họ đến tột cùng muốn làm cái gì?

Phượng Thần Anh ánh mắt sắc bén dừng ở trên người Thiết Hoán liếc mắt một cái. Thiết Hoán không chút nào lùi bước nhìn thẳng hắn, quỳ một gối xuống nói: “Thiếu chủ, bọn họ là chủ nhân cùng phụ thân, thuộc hạ tuyệt không thể hướng bọn họ động thủ. Nhưng mà, thuộc hạ vĩnh viễn trung với thiếu chủ!”

Lúc này, viện ngoại lại vang lên một trận tiếng bước chân dồn dập mà chỉnh tề, nhưng tới bên ngoài sân liền dừng lại, một đại hán râu ria mặc tướng giáp, sải bước tiêu sái tiến vào. Nhìn đến tình huống trong viện liền sửng sốt, rồi sau đó đối Phượng Thần Anh quỳ một gối xuống, nói: “Thuộc hạ tham kiến Các chủ!”

“Điền tướng quân, người dẫn theo bao nhiêu người vào thành?” Phượng Thần Anh ánh mắt vẫn đang nhìn chăm chăm Thiết Hoán hỏi.

“Bẩm Các chủ, thuộc hạ chỉ dẫn theo năm mươi nghìn kỵ binh vào thành!” Vị Điền tướng quân này là thống soái Phượng Linh quân, hôm nay vào thành là để tùy thời có thể tiếp nhận mệnh lệnh Phượng Thần Anh, để cho đại quân đang đợi ở trăm dặm ngoài thành có thể chọn thời gian tốt nhất nhập thành.

“Bốn tọa đã hạ lệnh phong tỏa toàn bộ Miên Cẩm, người muốn ra khỏi thành mang theo lệnh bài Phượng Tê Cáo là có thể.” Phượng Thần Anh không còn nhìn Thiết Hoán, đối Điền tướng quân nói.

Điền tướng quân ngẩng ra, ngắt đầu hỏi: “Không phải đêm nay giờ Tý mới cấp thái tử tởu hậu thư sao? Tại sao lại sớm hơn?”

Phượng Thần Anh lạnh lùng nhìn Điền tướng quân, Điền tướng quân bị dọa, nhanh chóng cúi đầu.

“Tần Nghị nhất định sẽ không thỏa hiệp thoái vị, một trận chiến đêm nay không thể tránh được. Truyền lệnh xuống, tối nay đúng giờ Hợi canh ba nhập thành. Trong thành chỉ cần có kẻ dám phản đối, vô luận là quan viên hay dân chúng, đều giống nhau giết hết, bao gồm cả gia đình bọn chúng! Người thuộc phe thái tử, vô luận thân phận địa vị ra sao, đồng loạt trăm thủ! Nhớ rõ lưu lại một mệnh Tần Nghị, bốn tọa muốn lấy máu của hắn huyết tể hoàng lăng!”

Điền tướng quân cùng Thiết Hoán bị mệnh lệnh của Phượng Thần Anh kinh ra một thân mồ hôi lạnh, tướng thủ thành Miên Cẩm, Vệ Liêm, đã sớm tuyên bố đứng ở bên thái tử, hơn nữa thân binh của thái tử cùng quân đội của Thuần Vu Quyết, còn có người thân cùng quan viên hỗ trợ cho thái tử, tính hết tất cả những kẻ liên lụy vào, cũng có gần mười vạn người! Tuy rằng Miên Cẩm thành có trăm vạn dân cư, nhưng muốn giết sạch mười vạn người, tương đương với một tòa thành thị cỡ trung bình, cũng sẽ là một vụ thảm sát a!

Cái này cùng kế hoạch lúc trước không giống nhau! Thiết Hoán hô hấp thô trọng đứng lên, lúc trước thiếu chủ nói chỉ cần đem những người kịch liệt phản đối giết là tốt rồi, những kẻ khác có thể chiêu an thì chiêu an, không thể thì lưu đầy tái ngoại, nhưng vì cái gì bỗng nhiên truyền xuống một mệnh lệnh như vậy?!

“Thiếu chủ, thỉnh cân nhắc!” Thiết Hoán trầm giọng nói.

“Cân nhắc? Hừ, bốn tọa đã suy xét rất rõ ràng. Tần Diệp năm đó giết phụ mẫu ta, hiện tại đoạt đi Phi nhi của ta, nếu vậy bốn tọa liền đem con cháu Tần gia của hãntoàn bộ giết hết, đem toàn bộ Hoàng Diệp lật tung!” Phượng Thần Anh đã bị cừu hận che mắt, năm đó những gì Tần Diệp làm với hắn, hắn ngàn lần vạn lần hoàn trả!

“Thiếu chủ!”

“Còn không mau đi!” Phượng Thần Anh ánh mắt lãnh lệ đảo qua Điền tướng quân, Điền tướng quân lòng tràn đầy hoảng sợ, lĩnh mệnh mà đi.

Phượng Thần Anh lạnh lùng gọi lên khoe miệng, hắn muốn đem toàn bộ Hoàng Diệp quốc giảo cho long trời lở đất!

Lời tác giả: chuyện xưa của Tần Diệp cùng Phượng Tiểu Hoa đặt ở phiên ngoại, chính văn đại khái chỉ thô sơ giản lược đề cập một chút nga ~

84. Chương 84

Trong Phương Hoa Lâu, Đường Phi ngồi ở trong phòng Yến Tự, sắc mặt đông lạnh. Hà Tịch an vị ở cách đó không xa, nhìn hẩn muốn nói gì đó, cuối cùng vẫn không mở miệng.

Yến Tự bưng trà đẩy cửa tiến vào, nhìn đến vẻ mặt hai người, trong lòng hiểu được vài phần, ra vẻ thoải mái lớn tiếng cười nói: “Các người như thế nào ngồi ngốc giống như đầu gỗ, đến đến, uống trước ngụm trà an ủi. Chỗ của tỷ tỷ người rất an toàn, Phượng gia sẽ không nghĩ đến ở đây có vấn đề.”

Hà Tịch giương mắt nhìn Yến Tự, tâm tình phức tạp không thôi. Nhiều năm trước khi hẩn lần đầu tiên đến Phương Hoa Lâu, cũng đã nhận ra nàng là ai, thân tính tỷ nữ bên người chủ nhân. Tự nhiên, Yến Tự cũng nhận ra hẩn, nhưng ngại thân phận lẫn nhau, hai người không tiến lên nhận thức. Năm đó Yến Tự bởi vì có chút nguyên nhân, ly khai Tần Phượng đảo, trở về Miên Cẩm, trở thành lão bản Phương Hoa Lâu. Tuy nói trôi qua hơn mười năm, nhưng nàng cũng không thay đổi lớn, chỉ là thành thực hơn, cũng có mị lực hơn. Năm đó Hà Tịch đều có thể liếc mắt một cái nhận ra nàng, huống chi Phượng Thần Anh? Chủ nhân vừa xuất hiện, nói vậy Phượng Thần Anh cũng đã biết mấy ngày nay chủ nhân ẩn thân nơi nào.

Yến Tự đem một ly trà đặt ở trong tay Hà Tịch, thấp giọng ghé vào lỗ tai hẩn nói: “Không cần lo lắng, tối nay là một trận chiến cuối cùng của thái tử và Hiền vương, thiếu chủ căn bản không thể phân thân tới bắt các người. Sau nửa canh giờ, ta sẽ an bài cho các người một cái cảng địa phương an toàn ẩn thân, ý tứ chủ nhân là đợi đêm nay thừa dịp nội loạn, đem các người xuất thành rồi đi. Đến lúc đó các người muốn đi đâu đều có thể.”

Hà Tịch mạnh mẽ nhìn về phía Yến Tự, sắc mặt kinh nghi bất định: “Người là nói, chủ nhân muốn thả chúng ta đi? Nhưng mà, nhưng mà thiếu chủ hẩn.....”

“Chủ nhân nói đi, thì người cứ đi! Lỡ thiếu chủ nói người không cần để ý tới, lại càng không cần tiếp tục giúp hẩn làm một ít chuyện tình trái lương tâm. Cái người thiếu là ân tình của hai vị chủ nhân, không phải của thiếu chủ!” Yến Tự bỗng nhiên nghiêm túc lên, vẻ mặt ngưng trọng nhìn Hà Tịch nói.

Hà Tịch thật mạnh gật gật đầu, hẩn nợ chủ nhân, thật sự cả đời không thể trả nổi!

Yến Tự xem Hà Tịch nghĩ thông suốt, liền đứng dậy lấy một ly trà khác hướng về Đường Phi, vừa muốn nói cái gì, Đường Phi lại mở miệng trước: “Yến lão bản, ngài có thể hay không lắng tránh một chút? Đường mỗ có chuyện muốn một mình nói với Hà Tịch.”

Tuy rằng ngữ khí là hỏi, nhưng lại cường ngạnh không cho phép cự tuyệt. Yến Tự không tự giác gật gật đầu, thở dài rồi đi ra ngoài, còn không quên đem cửa đóng chặt. Ngoài cửa Thiết Viêm đã chờ sẵn, Yến Tự ý bảo hẩn trước không cần hỏi, cùng nhau đi đến phòng Tần Diệp.

Hà Tịch trên người còn mặc kiện y phục dạ hành màu đen kia, có chút không yên nhìn Đường Phi. Đường Phi đứng dậy chậm rãi hướng về hẩn, Hà Tịch nháy mắt khẩn trương lên.

Đội Đường Phi đi đến trước mặt Hà Tịch, hẩn mới chú ý tới không biết khi nào thì vết thương trên cổ tay Đường Phi đã nứt ra rồi, máu tươi thấm thấu qua băng gạc màu trắng.

“Đường Phi, tay người!” Hà Tịch sợ hãi muốn dắt lấy tay Đường Phi nhìn kỹ, lại bị Đường Phi né tránh.

Hơi hơi nghiêng người, Đường Phi nhìn gần Hà Tịch, Hà Tịch bị khí thế sắc bén của hẩn làm hoảng sợ, không tự chủ được né về sau một chút.

“Người đến tột cùng là ai? Hà Tịch của thái tử phủ? Hay là Vô Tướng của Phụng Tê Các? Hay là, gian tế do nam nhân vừa xuất hiện kia phải tới?” Đường Phi nhìn chăm chăm cặp ánh mắt thất kinh của Hà Tịch, trong lòng càng lạnh: “Quả nhiên, cả người cũng không thể tin được!” Từ khi rời khỏi Phụng Tê Các, nghi vấn trong lòng Đường Phi đối với Hà Tịch một cái tăng thêm một cái, vì cái gì hẳn đối Phụng Tê Các quen thuộc như thế? Vì cái gì mỗi lần hẳn vừa xảy ra chuyện, Hà Tịch đều đã biết? Vì cái gì lần đó Tần Nghi bị hãm hại dễ dàng đắc thủ như vậy? Lúc ấy hẳn hành hạ đến chết Lam Tử Tương, căn bản không thấy được lệnh bài gì cả, vì cái gì Vô Tướng vừa đến liền xuất hiện lệnh bài thái tử phủ? Hơn nữa còn có thể lấy giả tráo thật?

Hà Tịch mở to hai mắt nhìn, trong mắt ửng đỏ, Đường Phi thế nhưng không tin hẳn?!

“Khó trách thời điểm nhìn Vô Tướng, tổng cảm giác cặp ánh mắt kia quen thuộc như vậy. Còn có cái này,” Đường Phi cầm phỉ thúy hắc giắt ở bên hông, lạnh lùng nói: “Lần trước nhìn thấy trong lòng Vô Tướng ghé ra một sợi dây nhỏ, chính là dây đeo phỉ thúy này! Vì cái gì, vì cái gì cả người cũng gạt ta!”

Hơi nước tràn đầy hốc mắt, trước mắt Đường Phi dần dần mơ hồ, Hà Tịch muốn giải thích, lại không biết nói từ đâu, chỉ có thể nghe Đường Phi từng tiếng một giống như chất vắn.

“Lần đó bị thương thì sao? Người làm như thế nào? Có thể lừa dối nhiều người như vậy, Hà Tịch a Hà Tịch, người thật sự là thâm tàng bất lộ!” Đường Phi cắn chặt răng, hẳn thật sự không thể tin được, bắt đầu từ lần đầu tiên gặp được Hà Tịch, hẳn đã lừa mình!

“Lần đó bị thương –” Hà Tịch hai mắt vô thần nhìn Đường Phi, chậm rãi nói: “Là ta trước đó tìm một thể thân, từ khi thái tử hạ lệnh để chúng ta ở ngoài thành chặn đứng nhân mã Tần Phiến, ta đã biến thành Vô Tướng hầu ở Phụng Tê Các. Ta sớm biết Tần Phiến có cạm bẫy mai phục tại nơi đó, thiếu chủ muốn nhân mã Tần Phiến cùng Tần Nghi tự giết lẫn nhau, y muốn bắt trụ Tần Phiến, tự tay chấm dứt mạng hẳn. Cốc Dương đại phu đã sớm biết thân phận của ta, cho nên khi hẳn mang Hà Tịch giả đi chữa thương, ta đã âm thầm đợi ở phía sau. Kẻ đóng giả kia, ta đã sớm đoán khí hẳn, khi đó vết thương trên người ta cũng là thật sự, Cốc Dương ở chiếu theo vết thương của Hà Tịch giả dùng dao hoa rạch ở trên người ta. Còn có lần đó thái tử bị hãm hại, cũng là ta làm, tấm lệnh bài giả là ta đặt ở trên người Lam Tử Tương.”

“Phanh” một tiếng vang lên, Đường Phi một quyền đập xuống trên bàn, nước trà cũng bị đánh nghiêng, từ trên bàn chảy xuống, nhỏ xuống trên thân Hà Tịch.

“Người thật sự rất lợi hại, ẩn núp ở bên người Tần Nghi mười năm, cứ nhiên không dẫn tới bất luận hoài nghi nào.” Đường Phi nhớ tới Phụng Thần Anh đối hẳn nói qua, quá mức mù quáng tín nhiệm, kết quả thương tổn chỉ có bản thân. Hẳn quá tín nhiệm Phụng Thần Anh, cũng quá quá tín nhiệm Hà Tịch, cho nên nhất định tổn thương.

“Không phải mười năm, là sáu năm.” Hà Tịch nhìn nước trà đang nhỏ xuống, nhẹ giọng nói: “Mười năm trước ta ly khai chủ nhân, đi vào Miên Cẩm, tự tiến cử thành thực khách của thái tử phủ, nửa năm sau bởi vì thái tử công nhận tài năng liền trở thành phụ tá cho thái tử. Ta đối thái tử chưa bao giờ từng có hai lòng, càng muốn dựa vào tài học của chính mình phụ tá thái tử trở thành Đệ nhất minh quân. Đáng tiếc, ngày vui ngắn ngủi, sáu năm trước ta ngẫu ngộ thiếu chủ, mới biết được hẳn đã thanh danh tiệm khởi, là Các chủ Phụng Tê Các, nhưng lại là chí giao hảo hữu của Hiên vương. Thiếu chủ sau khi biết ta là phụ tá thái tử, liền muốn ta vì hẳn làm việc, ta không thể cự tuyệt, bởi vì hẳn là nhi tử của chủ nhân, cũng tự nhiên thành chủ nhân của ta. Bắt đầu từ lúc đó, ta liền trở thành ‘Vô Tướng’ của Phụng Tê Các. Sáu năm, ta có thời điểm cũng không thấy rõ lắm chính mình rốt cuộc là ai. Thẳng đến khi gặp người, ta phát hiện chính mình thật sự không muốn tiếp tục sinh hoạt như vậy, ta không muốn tái phản bội thái tử! Lúc sau, lại biết người bị thiếu chủ nhốt, đã hạ quyết tâm mang người rời đi, chờ người an toàn rồi, ta trở về cấp thiếu chủ cùng thái tử một công đạo. Nhưng ai biết, người thế nhưng phát hiện thân phận chân thật của ta.....”

Đường Phi chấn động, nguyên lai là như vậy..... Hẳn vừa rồi, hẳn nói với Hà Tịch cái gì chứ!

Hà Tịch ngẩng đầu, ánh mắt trống rỗng nhìn Đường Phi, nói: “Đường Phi, người nhất định cảm thấy ta thực thất bại đi? Ta cũng cảm thấy như vậy, ta chính là một kẻ sống không có mục đích, khắc chết người nhà, phản bội thái tử, cũng phản bội chủ nhân..... Nếu năm đó ta cũng chết, có phải liền xong hết mọi chuyện.....”

“Đủ !” Đường Phi cầm vạt áo Hà Tịch đem người kéo đứng lên: “Cái gì gọi là năm đó chết liền xong hết mọi

chuyện?! Chờ ta an toàn, lại trở về cho Tần Nghi cùng Phượng Thần Anh một cái công đạo? Người muốn công đạo như thế nào? Lấy cái chết tạ tội sao?! Người có tội gì?!”

“Đường Phi.....” Hà Tịch ngẩng đầu nhìn Đường Phi, lệ như chảy ra.

Đường Phi cúi đầu nhìn Hà Tịch hai mắt đầm lệ giàn giụa, trong lòng hơi hơi phát đau, nâng tay lau đi nước mắt hần, nhẹ giọng nói: “Người không nợ bất luận kẻ nào, cũng không cần xin lỗi bất luận kẻ nào, bao gồm cả ta.” Nhẹ nhàng đem người ôm vào trong lòng, Đường Phi nói: “Chúng ta đi thôi, đi rồi sẽ không cần trở lại. Hết thảy nơi này, đều cùng chúng ta không quan hệ.”

Hà Tịch gắt gao ôm Đường Phi, chảy lệ nặng nề mà gât đầu.

Cửa bỗng nhiên bị đẩy ra, Yến Tự cùng Thiết Viêm đi đến. Đường Phi buông Hà Tịch, nhìn đến Yến Tự sắc mặt khó coi, hỏi: “Làm sao vậy?”

“Các người phải lập tức rời đi Phương Hoa Lâu, chúng ta quá xem nhẹ thiếu chủ, hần cư nhiên đã hạ lệnh phong tỏa cửa thành, gặp kẻ khâm nghi không hỏi nguyên do liền lập tức tru sát! Hiện tại đã chết không ít người!” Yến Tự tức giận không chịu nổi.

Hà Tịch lau đi nước mắt, nghe xong cả kinh, vội hỏi: “Tại sao có thể như vậy? Phong tỏa cửa thành hần phải là giờ Tý a!”

“Thiếu chủ là muốn bức chủ nhân đem người cùng Đường công tử giao ra, cho nên mới làm như vậy. Hơn nữa, theo thám tử hồi báo, thiếu chủ đã mệnh lệnh Phượng Linh quân giờ Hợi canh ba vào thành, ý muốn chém giết gần mười vạn người phản đối Hiền vương xưng đế!” Thiết Viêm sắc mặt cũng cực kỳ khó xem, nếu không phải bọn họ ở Phượng Tê Các an bài mật thám, chỉ sợ đợi trận đại chiến bắt đầu mới có thể biết chuyện này!

“Phượng Thần Anh muốn sát cả thành.” Đường Phi sắc mặt cũng trầm xuống, hần đến tận cùng suy nghĩ cái gì, “Có biện pháp gì cản được hần?”

“Thậm chí ngay cả lời chủ nhân nói hần cũng không nghe, còn có biện pháp gì có thể ngăn cản hần?” Yến Tự nhìn Đường Phi liếc mắt một cái, nói: “Hiện tại ý tứ chủ nhân là cho các người tới địa phương an toàn trốn trước, xem trận thế hiện tại này, chỉ sợ rất nhanh sẽ điều tra đến đây, tới lúc đó muốn rời khỏi sẽ rất khó khăn.”

Đường Phi bỗng dưng nắm chặt hai nắm, thậm chí ngay cả nam nhân kia cũng không có biện pháp sao?

“Phượng Linh quân chỉ nghe theo mệnh lệnh thiếu chủ, bất quá nếu chúng ta có được quân phù Phượng Linh quân hần có thể giả truyền quân lệnh, làm cho bọn họ không thể vọng động.” Thiết Viêm nói xong trầm tư một hồi, liền đối với Hà Tịch nói: “Người ở bên người thiếu chủ lâu như vậy, biết hần đem quân phù cho ai không?”

Hà Tịch chau mày lắc đầu, nói: “Không biết, quân phù của thiếu chủ ta chưa bao giờ xem qua, bất quá có thể khẳng định quân phù không ở trên tay Hiền vương. Bởi vì Hiền vương hỏi qua thiếu chủ mấy lần, thiếu chủ đều cự tuyệt.”

“Cự tuyệt? Thiếu chủ cư nhiên cự tuyệt Hiền vương?” Yến Tự có chút kinh ngạc: “Ta vẫn nghĩ đến thiếu chủ tổ chức quân đội là vì hần, nhưng quân phù cư nhiên không phải cho hần!”

“Nếu không chiếm được quân phù, liền ngăn cản không được thiếu chủ.” Hà Tịch sắc mặt trầm trọng, lại dẫn theo một tia kiên quyết: “Đến lúc đó, thỉnh Yến lão bân cùng Thiết đại hiệp thay ta bảo hộ Đường Phi chu toàn, thái tử đối với ta ân trọng như núi, ta đã phản bội hần, quyết không thể lại nhìn hần chết ở trên tay thiếu chủ!” Ngụ ý là, Hà Tịch muốn trở về cứu Tần Nghi!

“Nói bậy bạ gì đó! Có chủ nhân ở đây, người lo lắng cái gì!” Yến Tự hung tợn gõ gõ đầu Hà Tịch, vừa định làm cho Hà Tịch đánh mất ý niệm chịu chết trong đầu này, Đường Phi bỗng nhiên lên tiếng đánh gãy bọn họ.

“Các người, đợi đã.....” Đường Phi nhìn xem người này, lại nhìn xem người kia, sau đó từ trong lòng xuất ra một tấm ngọc bài, hỏi: “Các người nói quân phù, sẽ không phải chính là cái này đi?”

Yến Tự cùng Hà Tịch trợn to mắt nhìn Phượng Linh phù trong tay Đường Phi, thậm chí ngay cả Thiết Viêm đều vẻ mặt bất khả tư nghị nhìn Đường Phi.

Đường Phi có chút xấu hổ, Phượng Thần Anh lúc trước đối hần nói qua, chỉ cần có lệnh bài, hần có thể tung hoành ở toàn bộ Hoàng Diệp. Lúc ấy hần chỉ cười cười, không đem chuyện này để ở trong lòng, thời điểm đi cũng bởi vì đối Phượng Thần Anh còn có vương bận, mới đem ngọc bài này mang ở trên người, ai biết ngọc bài có khắc hai chữ “Phượng Linh” trên tay hần, cứ nhiên là quân phù!

“Ha ha,” Yến Tự cười quái dị hai tiếng, nói: “Không thể tưởng được thiếu chủ cứ nhiên đem thứ trọng yếu như vậy giao cho ngươi, hần thật đúng là.....” Thật đúng là cái gì, Yến Tự không dám nói tiếp.

Thiết Viêm đánh giá Đường Phi vài lần, không lên tiếng. Hà Tịch quay đầu đi, che dấu mắt mắt cùng chua xót trên mặt.

“Chỉ cần ta cầm nó đem Phượng Linh quân chế trụ, là có thể cứu những người đó đi?” Đường Phi hỏi.

“Đâu chỉ cứu những người đó, thậm chí ngay cả thắng bại trận chiến đêm nay đều quyết định ở trong tay ngươi!” Yến Tự cười nói, chỉ cần có thể ngăn cản Phượng Linh quân vào thành, chủ nhân đêm nay hần là không cần tự mình ra mặt!

“Nhưng vấn đề là, nên như thế nào ra khỏi thành? Đừng quên, hiện tại toàn bộ cửa thành đều bị phong tỏa.” Hà Tịch nói.

Đường Phi hạ mắt nghĩ nghĩ, nói: “Ta có biện pháp.”

Thái tử phủ.

Tần Sương sai bước vội vàng đến thư phòng Tần Nghị, Tần Nghị đang cùng Thuần Vu Quyết nhìn bản đồ tác chiến trên bàn.

“Hoàng huynh, Tần Nhan cùng Phượng Thần Anh cứ nhiên hạ lệnh phong tỏa cửa thành! Nói là trong Hiến vương phủ chạy ra hai trọng phạm, hiện tại muốn toàn thành truy bắt! Đã giết rất nhiều người vô tội!” Tần Sương hỗn hển nói.

“Bình tĩnh chút.” Tần Nghị nhìn bản đồ không chuyển mắt, thản nhiên nói.

“Vương gia, thái tử sớm biết tin tức, cũng biết căn bản không phải trọng phạm gì chạy thoát, mà là một nam sủng của Phượng Tê Các, Phượng Thần Anh mượn chuyện của mình tiên phát chế nhân mà thôi.” Thuần Vu Quyết thay lời nói của Tần Nghị: “Phượng Thần Anh đã con át chủ bài của chúng ta kia chạy trốn, đó là sự thật.”

“Cái gì?!” Tần Sương kinh ngạc mở rộng miệng: “Chỉ vì một nam sủng? Đáng giá cho hần làm ra một quy mô lớn như vậy? Chỉ là mượn chuyện tình cảm để tiên phát chế nhân?”

“Ngươi không cần xem nhẹ nam sủng này, hần thế nhưng là quý nhân của bốn vương. Hần vừa xảy ra chuyện, liền mang đi gian tặc bên người bốn vương, cũng rối loạn trận tuyến của Phượng Thần Anh. Nếu chúng ta có thể ở trước khi Phượng Thần Anh tìm được hần, thậm chí có thể không tổn thất người nào liền giải quyết được Phượng Thần Anh, cái đại phiền toái này.” Tần Nghị cầm lấy một quân kỳ màu đỏ, nhẹ nhàng đặt ở trên chỗ có dấu hiệu một chữ “Phượng”. Ngắc đầu đối Tần Sương mỉm cười, Tần Nghị chút bối rối khi thấy trận chiến sắp đến, ngược lại trấn định tự nhiên như định liệu từ trước.

“Bây giờ còn vui đùa cái gì? Hoàng huynh, tuy rằng chúng ta đã làm tốt mọi thứ, nhưng Phượng Linh quân kia thực khó giải quyết, ta đã chuẩn bị tốt tâm lý giết địch một ngàn, tự tổn hại tám trăm. Nhưng ngươi hiện tại nói chỉ cần bắt được một nam sủng thì tiện có thể giải quyết Phượng Thần Anh cùng mười vạn Phượng Linh quân của hần? Như thế nào có khả năng?!” Tần Sương trăm ngàn cái không tin, Phượng Thần Anh là dạng người gì hần vẫn có chút hiểu biết, tâm ngoan thủ lạt, lãnh khốc vô tình, xem Tần Phiến chết như thế nào thì rõ! Hần như thế nào có khả năng vì một nam sủng liền bị người quân chế?

“Ngươi tin hay không tin, nếu tiểu Quyết rơi vào trong tay quân địch đến áp chế ta, ta cũng chỉ có thể ngoan ngoãn đem ngôi vị hoàng đế chấp tay nhường cho họ? Tứ đệ, không cần xem nhẹ tình cảm một người. Một người nếu thật sự vì yêu, bất kể cái gì đều có thể làm được.” Tần Nghị hơi hơi nâng mắt lên nhìn Tần Sương nói. Từ trước hần cũng không tin tưởng người giống như Phượng Thần Anh cũng sẽ yêu thương một người,

hơn nữa còn yêu sâu đậm như thế. Nhưng từ khi biết hấn vì Đường Phi ba lần bốn lượt lâm vào hiểm cảnh, thậm chí ở thời điểm Đường Phi phải rời khỏi, không tiếc đem người nhốt lại, hấn liền hiểu, Đường Phi là uy hiếp duy nhất của Phượng Thần Anh, còn là tử huyệt của hấn! Càng là người vô tình, khi đã yêu sẽ yêu càng sâu, yêu càng sâu, sẽ càng điên cuồng. Tần Nghị tin tưởng vững chắc nắm được Đường Phi, chẳng khác nào giữ được yếu mạch của Phượng Thần Anh.

Tần Sương chấn động, theo bản năng nhìn về phía Thuần Vu Quyết, Thuần Vu Quyết đã sớm nghiêng đầu xoay một bên. Tần Sương chặc lưỡi, có chút không cam lòng hỏi: “Nếu vậy hiện tại làm sao bây giờ? Muốn phái người đi bắt nam sủng kia sao? Nếu như bị Phượng Thần Anh giành trước thì phải làm sao? Phượng Thần Anh trước tiên phong tỏa cửa thành, quấy rầy kế hoạch chúng ta. Đại quân chúng ta muốn đến Miên Cẩm, còn cần ba canh giờ nữa!”

“Nếu thật sự bắt không được hấn, chúng ta cũng chỉ có thể dùng binh lực còn sót lại trong thành chống lại bọn họ, bắt quá ta tin tưởng, chúng ta có thể chống đỡ đến lúc đại quân đi vào.” Tần Nghị nhẹ nhàng băng quơ nói.

Thuần Vu Quyết đã có chút lo lắng, cảm vệ quân hiện tại chân chính nghe hấn điều động chỉ có không đến ba vạn người, còn có người của tướng thủ thành Vệ Liêm có thể sử dụng, cũng chỉ có trước sau năm vạn người, còn lại tất cả đều đã bị Tần Nhan khống chế. Tuy nói Chân Nhung không thể tùy tiện điều động binh mã trấn thủ biên thùy tứ phương, nhưng chỉ riêng thân binh trên tay hấn cộng thêm binh lực Tần Nhan và Tần Chiêu, cũng đã có chừng mười sáu vạn nhân mã tụ tập ở trong Miên Cẩm thành, càng không nói tới Phượng Linh quân như hổ rình mồi đóng tại ngoài thành. Mà bọn họ bên này binh mã còn chưa đến tám vạn, đến lúc đó nếu thật sự ẩu khởi, còn phải lo cho những kẻ đã đứng bên phe thái tử, sẽ còn là một loại gian nan đến cỡ nào! Cái này, khẳng định là một hồi trận chiến ác liệt!

Bỗng nhiên nghĩ tới gì đó, Thuần Vu Quyết trong lòng vừa động, nếu phải bắt được Đường Phi, trước cần tìm được Hà Tịch. Hà Tịch cứu Đường Phi đi, bọn họ sẽ trốn tránh ra sao? Địa phương Hà Tịch thường hay lui tới nhất, là nơi nào? Địa phương nào, tối thích hợp để che dấu người?

85. Chương 85

“Biện pháp người nói, chính là tới nơi này?” Hà Tịch nghi hoặc nhìn địa phương trước mắt hỏi. Đường Phi nói có biện pháp, sau không muốn liên lụy Yến Tự cùng Phượng Hoa Lâu, cáo biệt bọn họ ly khai, trong lúc đó Tần Diệp vẫn không lộ mặt, Hà Tịch không nhìn thấy hấn, muốn tái nói một tiếng cảm tạ cũng chưa có cơ hội.

“Ân.” Đường Phi gật gật đầu: “Lần trước ta cùng Thần..... Tới nơi này, phát hiện con sông nhỏ xuyên qua rừng cây phía trước có thể đến lăng tẩm hoàng gia, hướng nghĩa trang phía đông có một đường nhỏ đi thông tới Tây giao. Bất quá, phải mất chút thời gian. Nếu đi đến chỗ Phượng Linh quân, khả năng cần hai ba canh giờ.”

Địa phương Đường Phi mang Hà Tịch đến, chính là chỗ cách đây không lâu Phượng Thần Anh dẫn hấn tới, là vùng ngoại thành cách Thượng Tinh Lâu không xa, đồng thời cũng ở gần lăng mộ nơi lịch đại quân chủ Hoàng Diệp yên nghỉ. Lúc trước hấn chỉ nghe Phượng Thần Anh nói qua như vậy, thông qua nghĩa trang có thể ra khỏi thành, có phải thật sự hay không cũng không biết rõ. Bất quá đánh cược một phen so với ngồi yên chờ chết cũng tốt hơn.

Hà Tịch đánh giá hoàn cảnh bốn phía, xuyên thấu qua rừng cây kia còn có thể thấy rõ ràng tòa tháp cao mấy tầng Thượng Tinh Lâu.

“Chúng ta phải nhanh lên, Thiên Tinh cùng Mộc Trắc của Thượng Tinh Lâu là người bên Phượng Thần Anh, nếu như bị bọn họ phát hiện, chúng ta đi không được.” Đường Phi thân thủ kéo qua Hà Tịch, trực tiếp xuống nước đi ngang qua sông.

Nước sông khá cạn, cho dù là địa phương sâu nhất cũng không qua khỏi thất lưưĐường Phi, chỉ là sông này khá rộng, đi đại khái mười phút mới đến bờ bên kia.

Sắc trời gần muộn, lại không biết lộ trình cụ thể từ nơi này đến thànhTây, hai người không kịp để quần áokhô ráo, liền đi thẳng đến rừng cây, hướng ngoài thành chạy tới.

Tối nay Phương Hoa Lâukhông giống ngày xưa, tiếng người ồn ào, khách đông như mây, trong lâu mặc dù đèn đuốc sáng trưng, lại dị thường lạnh lùng. Các cô nương trong lâu đều bị Yến Tự đưa đến địa phương an toàn, Tần DiệpcùngThiết Viêm vụng trộm vào cung, bọn họ muốn bảo đảm hoàng hậu cùngÔn công công an toàn. Hiện tại chỉ còn một mình nàng ngồi ngay ngắn ở trong đại sảnh, thần nhiên tự đắc phẩm trà.

Phượng Thần Anh chậm rãi đi vào Phương Hoa Lâu, phía sau đi theo đại đội nhân mã.

“U, nguyên lai là Phượng gia, ta nói đêm nay huyết vũ tinh phong, ai còn dám ra ngoài đi dạo đâu, cũng chỉ mình ngài mới có đảm lượng cùng bản sự như vậy.” Yến Tự buông chén tràtrong tay, thay Phượng Thần Anh rót một ly trà, sau đó đứng dậy chân thành đi đến bên ngườiPhượng Thần Anh, dịu dàng nói: “Phượng gia, thỉnh dùng trà.”

Phượng Thần Anh xem nhẹ tách trà kia, lạnh lùng phiêu nàng liếc mắt một cái, nói: “Đường Phi ở nơi nào.”

“Đường công tử? Ha ha a, Phượng gia ngài còn gặp khó khăn lại đổ qua ta, Đường công tử không phải luôn luôn ở tại quý phủ củangài sao? Lúc này như thế nào đi tới chỗ ta?” Yến Tự mỉm cười thu hồi taytự mình uống một ngụm, sau đó tùy ý đem cái chén đặt ở trên bàn.

“Ta biết người kia cùng Hà Tịch đều ở chỗ này của ngươi, hôm nay ta có thể tạm thời buông tha bọn họ, nhưng phải đem Đường Phi trả lại cho ta. Nếu không, đừng trách ta không nhớ tình bằng hữu cũ, một phen hỏa thiêu Phương Hoa Lâucủa ngươi!” Phượng Thần Anh vung tay áo, ngoan lệ nói.

Yến Tự tươi cười đông lại, tiện đà cất tiếng cười to: “Ha ha ha, thiêu Phương Hoa Lâucủaata?” Bàn tay ngọc ở chiếc ngân trâm trên đầu nhẹ nhàng vẩy về, một sợi tơ màu bạc từ trong búi tóc như ẩn như hiện, Yến Tự khéo mắt yêu mị lộ ra một tia tàn nhẫn: “Thứ trên tay ta chính là do Phượng chủ nhân đích thân truyền thụ, thiếu chủ, ngài nói, ta đánh thắng hay không thắng được người?”

Nghe được ba chữ “Phượng chủ nhân”, Phượng Thần Anh biến sắc, trong nháy mắt liền xuất thủ kháp ở cổYến Tự, năm ngón tay như ưng thảo chế trụ yết hầu của nàng, thanh âm âm trầm nói: “Người thực sự nghĩ bốn tọa không giết được người!”

“Ân!” Yến Tự thống khổ buồn thanh kêu một tiếng, mũi chân dần dần cách mặt đất, mắt hạnh tràn ngập nước mắt, vẻ mặt đỏ lên, lại giấy dựa mạnh mẽ rút ra ngân tuyến từ trên tóc quăn vài vòng quanh hai tayPhượng Thần Anh, đang muốn phát lực siết chặt, đã bị Phượng Thần Anh một chưởng đánh bay ra ngoài!

“Hừ.” Phượng Thần Anh hạ mắt thấy trên hai cổ tay có hồng ngânrất nhỏ, hừ lạnh một tiếng nói: “Chỉ bằng vào người mà cũng khoa chân múa tay, thật sự là lãng phí Thiên Chỉ Bạc !”

Yến Tự phun ra một ngụm tiên huyết, thất tha thất thểu đứng lên, màu đỏ tươi bên miệng khiến nàng tăng thêm vài phần thê lương diễm mỹ. Cười lạnh một tiếng, Yến Tự trong mắt lộ vẻ khinh thường, nói: “Nếu không phải xem phân lượnghai vị chủ nhân, thiếu chủ ngài cho rằng cặp tay kia còn giữ được sao?”

“Không biết sống chết !” Yến Tự lời nói hoàn toàn chọc giận Phượng Thần Anh, cũng không quản nữ nhânnày đã từng chiếu cố “Hắn”, lại xuất chưởng không chút lưu tình!

Yến Tự võ công vốn không cao, vừa nãy ý vào Thiên Chỉ Bạc phô trương thanh thế, trúng một UPhượng chưởng củaphượng Thần Anh,sau căn bản không có năng lực tiếp tục né tránh một chưởng đánh tới này. Có chút tuyệt vọng nhắm mắt lại, Yến Tự trong lòng nhẹ giọng nói: Thiết đại ca, kiếp sau tái kiến.....

Mắt thấy Yến Tự sắp bị một chưởng làm mất mạng, một đạo chưởng phong mạnh mẽ đối lại Phượng Thần Anh. Phượng Thần Anh bị bức lui một bước, ánh mắt lạnh lệ nhìn lại, chỉ thấy Thiết Viêm ôm Yến Tự lui về phía sau, thần sắc bình thần nhìn Phượng Thần Anh.

Yến Tự ngẩng đầu nhìn Thiết Viêm, cười hạnh phúc, hắn đúng là vẫn không yên lòng cho mình mới trở về đi.....

“Thiếu chủ.” Thiết Viêm đối Phượng Thần Anh hơi hơi gật đầu: “Chủ nhân bảo ta nhắn cho người một câu, không cần mắc thêm lỗi lầm nào nữa.”

Ở phía sau Phượng Thần Anh, Thiết Hoán cùng Ưu nhi nhìn thấy Thiết Viêm đều là chấn động, song song quỳ xuống đất đối Thiết Viêm cung kính nói: “Phụ thân | Thiết thúc!”

Mặc Trúc cùng đám thị vệ liên can đầu đầy mồ hôi nhìn bọn họ, Mặc Trúc là từ sau khi Phượng Tê Các thành lập mới đi theo Phượng Thần Anh, đối chuyện trước đây hoàn toàn không biết, hôm nay chuyện xảy ra hẳn toàn bộ đều không hiểu rõ! Vì cái gì Các chủ cùng phụ thân Thiết tổng quản bỗng nhiên xông ra, còn có Ưu nhi, tựa hồ đối “Thiết thúc” kia là một bộ dáng rất kính sợ!

“Mắc thêm lỗi lầm?” Phượng Thần Anh châm chọc cười: “Người tối không có tư cách nói ta sai, chính là hẳn!”

Thiết Viêm khẽ nhíu mày: “Thiếu chủ, xa cách nhiều năm, rất nhiều chuyện người cũng không hiểu được. Nhưng ta làm trường bối của người, muốn nói cho người một tiếng, thứ năm đó người từ trong tay chủ nhân trộm ra, không có đơn thư thiết khoán của Lưu Phương đê cần bản không thể dùng được. Tùy tiện lấy ra chỉ sợ sẽ rước lấy họa sát thân, huống chi, chuyện đêm nay, chủ nhân tuyệt đối sẽ không nhúng tay.” Sau khi nói xong lại thần nhiên nhìn Thiết Hoán liếc mắt một cái, nói: “Thiếu chủ, các người tự giải quyết cho tốt!” Nói xong, liền ôm Yến Tự ly khai.

Phượng Thần Anh âm lệ nhìn bọn họ rời đi, không có hạ lệnh đuổi theo.

Thiết Hoán nhìn theo phương hướng Thiết Viêm, tâm tình cực kỳ phức tạp. Nhưng mà, nếu hẳn lựa chọn nguyện ý trung thành với Phượng Thần Anh, vô luận phát sinh chuyện gì, hẳn đều phải đi theo y!

Tiến lên một bước, Thiết Hoán khom người nói với Phượng Thần Anh: “Thiếu chủ, công tử hẳn là không ở Phương Hoa Lâu. Chúng ta nên hay không cùng Hiền vương hội hợp trước?”

Phượng Thần Anh thần nhiên quét hẳn liếc một cái, nói: “Đi hội hợp với Hiền vương, một trận chiến tới nay mới là trọng yếu nhất. Cửa thành đã toàn bộ bị phong tỏa, Đường Phi hẳn trốn không thoát khỏi Miên Cẩm thành. Đợi sau khi mọi việc chấm dứt, bốn tọa sẽ chậm rãi đem người tìm ra!”

Ưu nhi vừa lo lắng vừa sợ hãi, Đường Phi hiện tại không biết đang ở nơi nào, đêm nay chiến sự hết sức căng thẳng, thậm chí ngay cả chủ nhân cùng Thiết thúc đều xuất hiện tại Miên Cẩm, một loại dự cảm điềm xấu quanh quẩn trong lòng, tổng cảm giác một trận chiến tới nay, sẽ thay đổi rất nhiều chuyện.....

Thái tử phủ.

Thuần Vu Quyết một thân quân phục, tay cầm bảo kiếm bên hông, đợi Tần Nghị ra lệnh.

Tần Nghị tiến lên giúp hẳn sửa sang lại chiến bào, nhẹ nhàng nhéo nhéo hai má nhai nhui của hẳn, ôn nhu nói: “Nhớ kỹ, không cần quá mạo hiểm xông lên trước, có nguy hiểm nhất định phải lập tức rút về. Ta đem đội thân vệ cùng nhóm tử sĩ tất cả đều giao cho người, đừng để chính mình bị thương.” Tần Nghị vốn không muốn cho hẳn ra chiến trường, nhưng hẳn nói một câu “Ta muốn chiến đấu vì người”, lập tức khiến cho y thỏa hiệp.

Thuần Vu Quyết ngửa đầu nhìn Tần Nghị hồi lâu, cuối cùng thật mạnh gật đầu. Hẳn cũng không lo lắng bọn họ thất bại, hai mươi vạn đại quân phía Bắc của Tần Sương đã trên đường gần tới rồi, chỉ cần có thể chống đỡ đến lúc bọn họ đến, Tần Nghị chính là đế vương duy nhất đêm nay!

Tần Sương đồng là một thân chiến giáp bước nhanh đến, Tần Nghị kinh ngạc nhìn hẳn hỏi: “Không phải bảo người tiến cung đem đám người mẫu hậu cùng Ôn công công mang đến thái tử phủ sao? Như thế nào nhanh như vậy đã trở lại?”

“Hoàng huynh, người trước hết nghe ta nói, khi ta mang theo người vụng trộm ẩn vào hoàng cung, người của Tần Nhan đã vây quanh ở đó, ta liền vội đi cứu hoàng hậu, nhưng ai biết hoàng hậu đã sớm không còn trong cung! Thậm chí ngay cả Ôn công công cũng không thấy bóng dáng, ta cảm thấy có sự kỳ quái, nên trước hết gấp gấp trở về. Mới đến trước cửa thái tử phủ, một người bộ dáng như tiểu khất cái đựng trứng ta một cái, sau đó trong nháy mắt đã không thấy tăm hơi, mặt đất còn để lại một phong thơ.” Tần Sương cầm lá thư đưa tới trước mặt Tần Nghị: “Chính là cái này, ta còn chưa đọc đâu!”

Tần Nghị mở ra, nhất thời tảng đá lớn trong lòng liền thả xuống.

“Hoàng hậu cùng Ôn công công đã an toàn, xin yên tâm.” Tần Sương nhỏ giọng đọc ra, rồi sau đó về mặt kinh ngạc: “Có người đang giúp chúng ta!”

“Phải, thần bí nhân này không chỉ giúp chúng ta một lần. Mẫu hậu ở trong tay hắn, ta sẽ không lo lắng.” Tần Nghị mỉm cười nói, lần trước hắn bị hãm hại cũng là người thần bí trước đó đổi hắn mật báo, cho nên mới có thể có an toàn phản lại kế hoạch Tần Nhan. Lần này lại ra tay giúp hắn, Tần Nghị thế nhưng thật ra rất yên tâm.

Thuần Vu Quyết lấy thư qua nhìn nhìn, cũng gật đầu, nói: “Nếu người của Tần Nhan đã vào cung, người cũng nên tiến cung, thành hay bại, chính là một trận chiến đêm nay!”

Tần Nghị gật gù đầu, hỏi Tần Sương: “Tứ đệ, hai mươi vạn đại quân của chúng ta là từ cửa đông vào thành sao?”

“Phải, sáng nay ta đã thu được báo câu đưa tin, đất phong của Tần Nhan cùng Tần Chiêu đã bị chúng ta nắm trong tay, thủ thành tướng các nơi đồng loạt hướng chúng ta đầu hàng. Ta đã cho phong tỏa mọi tin tức, chỉ sợ Tần Nhan cùng Tần Chiêu đến bây giờ còn chưa biết chính mình đã thành cá nằm trong chậu!”

“Nhưng mà,” Thuần Vu Quyết nói: “Chúng ta vị tất có thể chống được đại quân sao? Phụng Linh quân của Phụng Thần Anh là một đại phiền toái. Cho dù chúng ta thật sự có thể chống đỡ đại quân tới, chỉ sợ những đại thần hướng thái tử đầu hàng cùng nhóm dân chúng ủng hộ thái tử đăng cơ đã sớm bị Tần Nhan cùng Phụng Thần Anh giết đến hầu như không còn. Đến lúc đó cho dù thái tử thật sự ở dưới tình huống như vậy lên ngôi, chỉ sợ cũng sẽ đưa tới oán hận, bởi vì thái tử không thể bảo vệ tốt bọn họ. Cứ như vậy, long ý này cũng ngồi bất ổn.”

“Cho nên, chúng ta phải so với Phụng Thần Anh tìm được Đường Phi trước, chỉ có như vậy mới chế trụ được hắn.” Tần Nghị trầm giọng nói.

“Có lẽ chúng ta có thể theo Hà Tịch tìm ramanh mối, địa phương Hà Tịch tối thường lui tới chính là Phương Hoa Lâu cùng Tiêu Tương Cử Linh sơn thành đông. Chúng ta có thể âm thầm phái người đến hai địa phương này tìm một chút.” Thuần Vu Quyết trầm tư nói.

Tần Nghị gật đầu, nói: “Hảo, tiểu Quyết, người an bài hai tiểu đội đi tìm Đường Phi Hà Tịch. Vô luận như thế nào, chúng ta phải cản Phụng Thần Anh bắt được hắn trước!”

Trong bóng đêm, Đường Phi cùng Hà Tịch ở trong rừng cây chạy hai canh giờ. Hai chân đã bắt đầu chết lạng, mồ hôi thấm ướt xiêm y, hai người tuy mệt mỏi lại không thể dừng lại nghỉ một chút, đã sắp đến giờ Hợi. Giờ Hợi canh ba, Phụng Linh quân vào thành, lúc đó hết thấy đều muộn!

Đường Phi liều mạng như vậy, cũng không phải bởi vì bản tính có bao nhiêu thiện lương hay từ bi, hắn không hy vọng mười vạn người vô tội kia vì một tranh giành một chiếc ghế cũ nát như vậy mà bị mất mạng, nhưng càng nhiều hơn, hắn không muốn nhìn thấy Phụng Thần Anh tiếp tục tạo sát nghiệt. Thế giới này hết thấy mọi chuyện đều có nhân quả tuần hoàn, có báo ứng! Hắn chính là ví dụ tốt nhất. Mười vạn mạng người, Phụng Thần Anh như thế nào trả nổi? Nếu thế giới thật sự có âm tì địa ngục, nghĩ đến Phụng Thần Anh tương lai nhất định bởi vì tạo vô số sát nghiệp mà ở trong địa ngục nhận hết đủ loại tra tấn, Đường Phi liền cảm thấy từng trận phát lạnh.

Phụng Thần Anh, coi như là một việc cuối cùng ta làm cho người đi, về sau, chúng ta không còn liên quan! Đường Phi cắn chặt răng, hướng Tây giao tiến đến.

Tây giao, nhìn một cái liền thấy một đại quân không đến nỗi đầu người đang chỉnh tề ở tại chỗ đợi mệnh, gió đêm gào rít thổi qua, đem quân kỳ có chữ “Phụng” màu vàng bên trên thổi đến “phần phật” rung động.

Điền tướng quân ngẩng đầu nhìn sắc trời, hỏi lệnh binh ở một bên: “Hiện tại là canh giờ gì?”

“Bẩm tướng quân, vừa qua khỏi giờ Hợi một khắc!” Lệnh binh lớn tiếng hồi đáp.

“Ân.” Diên tướng quân gật gật đầu, sau đó cùng Lê tướng quân bên cạnh trao đổi một ánh mắt, lập tức giơ cao tay phải, thanh âm trầm ồm hữu lực xuyên thấu ban đêm yên tĩnh: “Mọi người nghe lệnh, chuẩn bị, xuất phát!”

Động tác nhanh chóng mà chỉnh tề, bất quá chỉ một khắc, mười vạn người đã sửa lại trang bị khởi hành.

Khi Đường Phi cùng Hà Tịch tới Tây giao, Phượng Linh quân đã muốn động thân.

Đường Phi một phen lau đi mồ hôi trên mặt, ra sức vọt tới mặt trước đội ngũ, cùng Hà Tịch tiến đến trước mặt Diên tướng quân cùng Lê tướng quân ngăn lại, giơ lên cao Phượng Linh phù trong tay, quát lớn: “Phượng Linh phù ở đây, chúng tướng nghe lệnh!” Bởi vì bọn họ chạy suốt một đường, Đường Phi thanh âm ám ách, nhưng vẫn rõ ràng truyền khắp lỗ tai mỗi người.

Diên tướng quân giật mạnh dây cương, nhắc tay ý bảo quân đội dừng lại, trầm giọng đối Đường Phi quát: “Tiểu tử từ nơi nào đến! Dám tự xưng trong tay cầm Phượng Linh phù?!”

Đường Phi cầm lệnh phù trong tay giơ cao về phía trước, nói: “Là thật hay giả, chỉ cần tướng quân người nhìn thấy liền biết!”

Diên tướng quân ngẩn ra, bán tín bán nghi nhìn nhìn Đường Phi, cùng Lê tướng quân xuống ngựa. Hai người đến gần vừa thấy, nhất thời cả kinh, nhất tề quỳ trên mặt đất, nói: “Thuộc hạ kiến quá nguyên soái!”

Hai người vừa quỳ, mười vạn người phía sau cũng đồng loạt quỳ xuống, hô to: “Thuộc hạ kiến quá nguyên soái!” Thanh âm điệp tai vang vọng, kinh động đến dơi cùng chim ăn đêm trong rừng, kêu sợ hãi bay lên.

Đường Phi thở phà phò điều chỉnh hơi thở, không thể tưởng được Phượng Linh phù này hiệu quả tốt như vậy, vừa xuất hiện liền làm cho mười vạn tinh binh đối hắn cúi đầu xưng thần! Nếu thật sự đem mười vạn người tiến vào Miên Cẩm, chỉ sợ sẽ chân chính khắp nơi máu chảy thành sông, thân chết thành núi đi? Nghĩ đến đây, Đường Phi vạn phần cảm thấy may mắn lúc ấy Phượng Thần Anh đem Phượng Linh phù cho hắn.

Làm cho chính mình bình tĩnh trở lại, Đường Phi vẫn đang giơ cao lệnh bài, cất cao giọng nói: “Chúng tướng nghe lệnh, ta nhận mệnh của Phượng – khụ – của Các chủ, đặc phái đến hạ lệnh, chúng tướng lập tức rút lui khỏi Tây giao, lui về phía sau năm trăm dặm hạ trại!”

“Cái gì?!” Diên tướng quân không dám tin kinh hô, thậm chí ngay cả binh lính phía sau đều bắt đầu khe khẽ bàn tán.

“Tất cả cầm mồm cho bản tướng!” Lê tướng quân một tiếng quát chói tai, làm cho tất cả mọi người im miệng. Cùng Diên tướng quân đứng lên đi đến trước mặt Đường Phi, ánh mắt sắc bén nhìn hắn cùng Hà Tịch, nói: “Không biết hai vị là?”

“Chúng ta đều là tâm phúc Các chủ, một trận chiến tối nay tình huống có biến, Các chủ đặc lệnh chúng ta cầm Phượng Linh phù đến truyền lệnh, cho các người lui về phía sau năm trăm dặm hạ trại đợi mệnh.” Đường Phi trấn định tự nhiên trả lời, hắn biết chính mình cùng Hà Tịch một thân chạt vật, rất khó làm cho người ta tin tưởng thân phận.

“Nga? Không biết là tình huống gì có biến?” Diên tướng quân vẻ mặt hoài nghi hỏi.

“Chuyện này đương nhiên là cơ mật, trừ bỏ Các chủ cùng Hiền vương, chúng ta biết cũng không nhiều. Các người chỉ cần nghe lệnh là được.” Đường Phi thanh âm lạnh lùng nói.

“Hừ, Các chủ hôm nay mới cùng bản tướng ra lệnh, giờ Hối canh ba vào thành, vì cái gì mới qua bốn canh giờ liền sửa lại quân lệnh? Nguyên soái, người có thể cho chúng ta một lời giải thích sao?” Lê tướng quân khó thể bức người.

“Như thế nào, các người không tin ta? Chẳng lẽ Phượng Linh phù này là giả?” Đường Phi cầm lệnh bài ở trước mắt bọn họ quơ quơ.

“Ai biết người như thế nào có được?” Lê tướng quân lạnh lùng nói.

Đường Phi phiêu hần liếc mắt một cái, gọi lên khoe miệng khinh thường cười: “Thời điểm ta đến, Các chủ đã nói với ta, trong quân Lê tướng quân là một mớ không biết suy nghĩ, dặn ta nếu Lê tướng quân không nghe quân lệnh, liền trực tiếp hạ lệnh tru sát.”

“Người!” Lệ tướng quân phần nộ muốn rút ra bội đao bên hông, lại bị Điền tướng quân cản trở về. Điền tướng quân đối Đường Phi cười cười nói: “Nguyên soái thứ lỗi, Lệ tướng quân chỉ là tính tình nóng nảy. Chẳng qua bởi vì Các chủ vẫn không nói cho chúng ta biết Phương Linh phù do ai chấp chưởng, nguyên soái bỗng nhiên xuất hiện, còn là bộ dáng này, chúng ta đương nhiên trong nhất thời không thể tin tưởng.”

Kỳ thật Đường Phi một chút cũng không hiểu biết cách làm người của Lệ tướng quân kia, Phương Thần Anh càng chưa cùng hắn nói qua, những lời này đều do hắn tự bịa để hù dọa họ, xem ra hiệu quả cũng không tệ lắm. “Trong Miên Cẩm thành tình huống phức tạp, chúng ta vì tránh cho dẫn người khác chú ý, nên mới nửa đường bỏ lại ngựa, vội vàng chạy tới. Hơn nữa Các chủ võ công cái thế, có ai có thể ở dưới tình huống này không tự nguyện mà cướp được Phương Linh phù? Cho dù là Hiền vương, cũng không có khả năng.” Đường Phi về mặt định thần nhân nhả nhìn Điền tướng quân nói.

“Nguyên soái nói đúng! Là bọn thuộc hạ hồ đồ.” Điền tướng quân miễn cưỡng cười cười.

“Thời điểm không còn sớm, các người nhanh chóng lui về phía sau năm trăm dặm, nếu chậm trễ quân tình, cẩn thận đầu của các người!” Đường Phi sửa đổi thái độ vừa rồi, chuyển thành lạnh lùng nói.

“Dạ, thuộc hạ lĩnh mệnh!” Điền tướng quân chấp tay đáp, một bên Lệ tướng quân lại cứng đầu không nhúc nhích, thậm chí không thèm nhìn Đường Phi liếc mắt một cái. Điền tướng quân lôi kéo hắn, lặng lẽ sử dụng cái ánh mắt. Lệ tướng quân hừ một tiếng, không tình nguyện chấp tay đáp: “Thuộc hạ lĩnh mệnh.”

Đại quân ngay khi hai vị tướng quân truyền lệnh xuống, đứng dậy lui về phía sau. Đường Phi lấy có phải đi về phục mệnh, từ chỗ bọn họ lấy hai con ngựa quay người trở về thành. Đợi thân ảnh hai người biến mất ở trong màn đêm, Điền tướng quân gọi tới một tên lính liên lạc, tiến vào thành xác nhận thân phận “Nguyên soái” của Đường Phinày. Sau đó tái mang theo người lui về phía sau trăm dặm, chờ đợi tin tức.

Thẳng đến khi xác định quân đội phía sau nhìn không thấy bọn họ, Đường Phi cùng Hà Tịch mới thay đổi phương hướng, hướng tiểu lộ kia hồi Miên Cẩm thành. Bọn họ bây giờ còn chưa thể rời đi, Phương Linh quân vẫn đang đóng tại ngoài thành, hiện tại đi sẽ bị bại lộ thân phận.

“Đường Phi, chúng ta không thể hồi Phương Hoa Lâu, đi quỷ trạch đi! Địa phương kia, ta nghĩ vô luận như thế nào nhân mã cũng sẽ không tới. Đợi khi trời sáng, chúng ta liền tới Tiêu Tương Cự trên Linh sơn, Tiền Bản ở nơi đó chờ chúng ta.” Hà Tịch một bên giục ngựa, một bên nói với Đường Phi, từ lúc nổi lên ý niệm muốn dẫn Đường Phi rời đi, Hà Tịch đã thỉnh Tiền Bản hỗ trợ, còn có toàn bộ tiền tài của hắn đều đã chuyển giao cho y bảo quản, đợi sau khi thoát hiểm, hắn có thể mang theo Đường Phi cao chạy xa bay, tránh qua những ngày an ổn!

“Hảo!” Đường Phi cũng không quay đầu lại nói, nếu Hà Tịch đã đem hết thân an bài tốt, hắn cũng không tất đi quan tâm nên ly khai như thế nào.

Mà lúc này, trong Miên Cẩm thành, thái tử cùng Hiền vương trận chiến đã bắt đầu, gót sắt cùng chiến hỏa vây quanh toàn bộ Miên Cẩm, tiếng kêu rên cùng máu tươi bao phủ bầu trời đêm.

86. Chương 86

Thuần Vu Quyết ra sức giơ kiếm đem người trước mắt chém xuống ngựa, máu tươi ầm ập văng ở trên mặt trăng non. Ngẩng đầu nhìn lại, đường cái Đông Lâm ngày thường phồn hoa náo nhiệt, nay chiến hỏa nổi lên bốn phía, nhân mã song phương chém giết lẫn nhau, tiếng kêu gào thảm thiết tràn ngập cả tòa thành thị. Nhân mã Tần Nhan cuộn cuộn không ngừng hùng dũng tiến lại đây, mà người bên bọn họ lại dần dần giảm bớt.

Ở khi Tần Nhan phái người đến thái tử phủ nhận được đáp án Tần Nghị tuyệt không thoái vị, nhân mã song phương liền ở trước cửa thái tử phủ động thủ. May mắn Tần Nghị sớm có chuẩn bị, chính mình mang theo một vạn người tiến vào hoàng cung ngăn ngừa Tần Nhan tự xưng đế, Thuần Vu Quyết cùng Tần Sương

mang theo bảy vạn người còn lại, lấy thái tử phủ làm trung tâm, theo hai mặt phòng thủ, một đường hướng đường cái đông tây giết ra ngoài! Bọn họ biết bây giờ còn không tìm được Đường Phi, chỉ có thể thay đổi kế hoạch, dùng máu tươi cùng thi thể đến đổi lấy quyền khống chế hai cửa thành. Nhân mã của Phụng Thần Anh là từ Tây môn tiến đến, mà đại quân của bọn họ lại từ cửa Đông tiến vào, nếu có thể khống chế một cửa thành, chẳng khác nào thắng một nửa!

Thuần Vu Quyết cũng không thèm nhìn, phát tay chém gãy một mũi tên vừa thẳng tắp hướng hấn bắn tới, vung tay hô to: “Các huynh đệ, sát!”

“Sát!” Cẩm vệ quân của Thuần Vu Quyết đổi mặt đội nhân mã nhiều hơn gấp đôi so với bọn họ, cũng không chút nào sợ hãi, kêu lên phụ họa, giơ cao cương đao trong tay, hướng địch nhân đánh tới!

Hoàng cung.

Trên đại điện hoa lệ rộng mở chỉ có hai người. Tần Nhan một thân chiến bào, ngồi ở long ý trên cao nhìn xuống Tần Nghị phía dưới đang chậm rãi hướng hấn đi tới.

“Hừ.” Tần Nhan mỉm cười, ngạo thị Tần Nghị nói: “Người thua.”

“Vẫn chưa biết được, hiện tại nói thắng bại còn quá sớm, ai mới là người thắng chân chính phải tới cuối cùng mới rõ ràng.” Tần Nghị khoanh tay mà đứng cười nhìn người trên long ý, khí thế không so với Tần Nhan yếu hơn nửa phần.

“Ha ha ha ha, đã chết đến nơi mà còn cứng rắn cãi lại!” Tần Nhan thu lại tươi cười, hai mắt sắc bén nhìn Tần Nghị, nói: “Phụng Linh quân của Thần Anh hẳn là đã vào thành đi? Tám vạn người kia của người bất quá chỉ một lát sẽ toàn quân bị diệt! Nếu người còn đang chờ Lang Hiên viện binh, trẫm không sợ nói cho người biết, hiện tại toàn bộ Hoàng Diệp đều ở trong tay trẫm, Lang Hiên nếu không muốn cùng trẫm khởi chiến sự, sẽ không ở phía sau tùy tiện phát binh hỗ trợ cho phe thái tử nhưng người!”

Nghe thấy Tần Nhan còn chưa đăng cơ đã tự xưng là “Trẫm”, Tần Nghị nhin không được cười nhạo một tiếng. Hơi hơi nâng mắt nhìn Tần Nhan, đã có một loại tư thái bề nghệ, nói: “Ta muốn thiên hạ này, không cần Lang Hiên hỗ trợ? Ngũ đệ, từ một khắc người khinh thị ta, người đã thua.”

Tần Nhan ánh mắt biến thành tàn nhẫn, nói: “Trẫm sẽ tình phân lượng huynh đệ, cho người được chết toàn thây!”

Tần Nghị cười nhẹ, vừa muốn nói chuyện, ngoài điện chạy vào một thị vệ, quỳ trên mặt đất, thần sắc kích động đối Tần Nhan nói: “Vương gia, Phụng Các chủ không biết vì sao ly khai thiên điện!”

Tần Nhan biến sắc, hỏi: “Hắn có nói cái gì không?”

“Không có! Vừa rồi đến đây là một lính liên lạc của Phụng Linh quân, đối Phụng Các chủ nói gì đó, Phụng Các chủ bỗng nhiên giận dữ liền nhanh chóng ly khai!” Thị vệ run thanh âm nói, lại bỗng nhiên nghĩ đến cái gì nhanh chóng tiếp lời: “Đúng rồi, thuộc hạ nghe được Các chủ lúc đi giống như nói một danh tự, kêu, kêu là gì Đường Phi.....”

Đường Phi? Tần Nhan nghi hoặc nhíu mày, người này là ai vậy? Thần Anh tại sao sẽ vì hắn mà ở tại loại thời điểm này ly khai chính mình?

Tần Nghị trong mắt quỵ dị chợt lóe mà qua, là tiểu Quyết bắt được Đường Phi sao?

“Báo!” Lại một thị vệ vội vã chạy tiến vào.

“Nói!” Tần Nhan bởi vì Phụng Thần Anh vô cớ rời đi đã mất tính nhẫn nại, vội vàng xao động quát.

“Vương gia! Một đội ngũ khổng lồ từ cửa Đông phá thành mà vào, xem nhân số có gần hai mươi vạn! Quân đội của chúng ta ở đường cái Đông Lâm đã bị đánh cho toàn quân tan rã! Cửa thành thành cũng sắp thủ không được nữa!”

Tần Nhan kinh sợ nhìn Tần Nghị, quát: “Phụng Linh quân đâu?! Bọn họ hẳn đã sớm vào thành!”

“Bẩm Vương gia! Phụng Linh quân căn bản không có vào thành! Từ khi khai chiến đến bây giờ, căn bản không thấy qua bóng dáng bọn họ!”

Tần Nghị nhìn về phía Tần Nhan, giống như muốn thay Tần Nhan giải thích nghi hoặc nói: “Hai mươi vạn đại quân kia là quân đội ở phía Bắc của Tứ đệ, cũng là con át chủ bài thật sự chưa lật của ta. Các người vẫn đều xem thường Tứ đệ, người vẫn nghĩ đến chính mình đã sớm khống chế các thành quận trong Hoàng Diệp, mà trên thực tế, ta mới là kẻ chân chính nắm trong tay, là người của chúng ta đã phong tỏa mọi tin tức bên ngoài Miên Cẩm thành. Về phần Phượng Thần Anh bởi cái gì không tới, ta cũng không rõ ràng lắm.” Tần Nghị dừng một chút, mỉm cười nói: “Ta nói rồi, từ một khắc người khinh thị ta kia, người nhất định thất bại.”

Tần Nhan chậm rãi đứng dậy, một đôi mắt đỏ bừng nhìn Tần Nghị, hai tay nắm chặt “khanh khách” rung động, hận không thể nhai xương uống máu bọn họ!

“Nhan nhi!” Đúng lúc này, Chân Nhung cả người đầm máu mang theo mười mấy người vọt vào: “Nhan nhi! Chúng ta, mọi người – đã sắp thủ không được! Rừng xanh còn đó không lo thiếu củi đốt, mang theo Châu nhi đi mau!” Dứt lời, giờ lên trường kiếm nhiễm đầy máu tươi thẳng tắp hướng về Tần Nghị, quát: “Hôm nay Nhan nhi không làm được hoàng đế, người cũng đừng vọng tưởng có thể ngồi lên long ỷ!”

Tần Nghị xoay người đối mặt Chân Nhung, lạnh lùng nhìn hấn giờ kiếm đâm đến chính mình, không chút nào bối rối.

Mũi kiếm cách ngực Tần Nghị còn có một thước thì mạnh mẽ dừng lại, Chân Nhung không dám tin cúi đầu nhìn mũi tên đã xuyên qua tim, không cam lòng chậm rãi ngã xuống.

Cửa đại diện, Thuần Vu Quyết vẫn đang duy trì tư thế gương cung, mặt không chút thay đổi cùng Tần Nghị đối diện. Tần Nghị đối hấn ôn nhu cười, chỉ có mình hấn thấy được trong mắt Thuần Vu Quyết, hiện lên một tia bối rối cùng lo lắng.

Ngoài đại diện, đã bị Bắc quân vây quanh, Tần Sương mang theo một thân xơ xác tiêu điều đi đến, phía sau là Tần Chiếu tóc tai bù xù, một thân huyết ô bị buộc chặt áp giải tiến vào quỳ gối. Tần Sương cười lạnh nhìn thoáng qua Tần Nhan đứng ở trước long ỷ, dẫn tướng lãnh liên can đối Tần Nghị nhất tề quỳ xuống, cùng hô to: “Chúng thần tham kiến Hoàng Thượng, Ngõ hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

Thuần Vu Quyết buông cung trong tay, đối Tần Nghị lộ ra cái tươi cười đầu tiên trong đêm nay. Tần Nghị cười nhìn Thuần Vu Quyết, chậm rãi xoay người, đối mặt Tần Nhan, tươi cười trên mặt đã không còn thấy, trong nháy mắt đông lạnh nói với Tần Nhan: “Nể tình chúng ta là huynh đệ, trẫm sẽ lưu người cùng Tam đệ một mạng. Người tới, đưa Hiền vương cùng Lộc vương hồi vương phủ, chờ đợi xử lý.”

Tần Nhan suy sụp ngã xuống đất, vẻ mặt không cam lòng cùng khuất nhục, càng nhiều hơn là phần nộ bị phản bội! Nếu, nếu không phải Phượng Thần Anh ở phía sau từ bỏ hấn, hấn sẽ không thua hoàn toàn như thế!

Trong gió tràn ngập mùi huyết vụ, trên đường cái đầy thi thể cùng người bị thương cầu cứu kêu rên, bốn phía còn một tiểu đội đang chém giết.

Phượng Thần Anh giục ngựa trên đường cái, vẻ mặt hàn sương, đầu óc lại nhanh chóng chuyển. Khi lính liên lạc báo lại đã qua giờ Hợi, nói cách khác Đường Phi ở trước giờ Hợi là xuất hiện ở Tây giao, hiện tại đã qua một canh giờ, Đường Phi hiện tại sẽ ở đâu? Hấn hấn là không hỏi Phương Hoa Lâu, nhưng Miên Cẩm thành lớn như vậy, đến tột cùng có chỗ nào thích hợp để ẩn thân, hơn nữa tuyệt đối sẽ không dẫn tới chú ý? Đường Phi tới nơi này đã hơn một năm, đại bộ phận thời gian đều cùng mình ở chung một chỗ, có chỗ nào hấn biết mà mình không biết? Phượng Thần Anh nhanh chóng tìm tòi, bỗng nhiên trong đầu linh quang chợt lóe, nhớ tới Đường Phi vì thử hấn đã tự biên tự diễn một tuồng kịch, chính là ở tòa quỷ trạch thành Đông kia!

Giật mạnh dây cương, Phượng Thần Anh thay đổi đầu ngựa, hướng thành đông tiến đến. Đường Phi nhất định ở nơi đó!

Lúc xuyên qua ngã tư đường phức tạp thẳng đến thành đông, một đạo nhân mã thật dài đang từ trước mặt chính tề chạy qua. Phượng Thần Anh nhanh chóng kéo ngựa lại ẩn trong chỗ tối, vụng trộm quan sát đội nhân mã này.

Không phải người của Tần Nhan, cũng không phải người của chính mình. Đợi qua hơn nửa khắc chung, đội

ngũ rốt cục mới kết thúc, Phượng Thần Anh tinh tường nhìn thấy một binh sĩ khiêng một tấm đại kỳ, trên viết hai chữ “Bắc quân”.

Phượng Thần Anh ý tứ hàm xúc không rõ cười cười, xem ra, hẳn thật sự xem nhẹ Tần Nghị, ai cũng không thể tưởng được Phúc vương Tần Sương cùng thế vô tranh kia, lại là con át chủ bài cuối cùng của Tần Nghị! Tần Sương người này, điển hình là phần trư ăn lão hổ! May mắn hẳn đã mệnh Phượng Linh quân ở tại chỗ đợi, không thể vọng động, đã sớm bỏ lỡ thời cơ tốt nhất, nếu vào lúc này vào thành, mười vạn người có thể sẽ đi không về! Bất quá hẳn không lo lắng an nguy của Tần Nhan, lấy tính cách Tần Nghị nhất định sẽ thả hẳn một con đường sống, nhiều lắm chỉ là giam cầm Tần Nhan cả đời mà thôi. Chẳng qua Tần Nhan thua, lời hứa năm đó hẳn không thực hiện được, trong lòng hơi hổ thẹn. Lúc ấy hẳn nghe được tin tức Đường Phi cũng đã mất đi bình tĩnh, thầm nghĩ muốn đem Đường Phi bắt trở về, hoàn toàn không có kỵ gì tình thế ngay lúc đó đã lộ khai.

Tuy rằng nghĩ như vậy, Phượng Thần Anh vẫn không chút do dự hướng quỷ trạch chạy tới, coi như hẳn thiếu Tần Nhan một cái nhân tình, chỉ có Đường Phi là hẳn vĩnh viễn không thể mất đi!

Trong nội đường quỷ trạch, Hà Tịch rúc vào trong lòng Đường Phi. Bởi vì lúc trước chịu một chưởng của Phượng Thần Anh, sau đó lại vượt sông bốn ba chạy hơn phân nửa đêm. Khi trở về Hà Tịch bỗng nhiên sốt cao, người hỗn loạn suy yếu đến cực điểm. Quỷ trạch âm lãnh lại âm phong từng trận, nguyên bản Đường Phi muốn đốt một đồng lửa cấp Hà Tịch sưởi ấm, nhưng Hà Tịch sợ ánh lửa sẽ dẫn tới người khác chú ý, nên không cho, Đường Phi không có biện pháp đành phải gắt gao đem người ôm vào trong ngực, dùng nhiệt độ cơ thể giúp hẳn sưởi ấm.

Cầm để ở trên trán Hà Tịch, cảm thụ được hẳn độ nóng càng ngày càng cao cùng thân thể lại lạnh run, Đường Phi nhú chặt mày, thấp giọng ghé vào lỗ tai hẳn hỏi: “Hà Tịch? Người có khỏe không?”

“Không có việc gì.....” Hà Tịch thanh âm rất suy yếu: “Chỉ là cảm thấy lạnh mà thôi.....”

Đường Phi đem người ôm chặt, thanh âm mềm nhẹ mà kiên quyết: “Đợi qua một khắc nữa mà cơn sốt của người vẫn không lùi, ta liền mang người ra ngoài tìm đại phu.”

“Không cần!” Hà Tịch khẩn trương nâng tay bắt lấy Đường Phi, đầu vừa trầm vừa nặng còn bảo trì vài phần thanh tĩnh: “Đường Phi, không cần đi, bên ngoài nhất định thực loạn, như thế nào có khả năng còn đại phu dám mở cửa? Nếu chúng ta phía sau ra ngoài bị phát hiện làm sao bây giờ? Chuyện giả truyền quân lệnh Phượng Thần Anh cùng Tần Nhan cũng sẽ không bỏ qua cho chúng ta! Còn có thái tử, phía sau hẳn hẳn là đã biết thân phận của ta, bị bọn họ bắt được, đồng dạng đều là chết! Đường Phi, ta muốn chúng ta đều còn sống, rời đi nơi này!”

Đường Phi trong lòng đau xót, nhẹ nhàng vỗ vai Hà Tịch, hôn nhẹ trán hẳn nói: “Hảo, ta đáp ứng người sẽ không ra ngoài. Ta sẽ hảo hảo cùng người, sẽ mang người rời đi nơi này, lấy một cuộc sống sinh hoạt mới, một lần nữa bắt đầu.”

“Một lần nữa bắt đầu?” Hà Tịch thì thào lặp lại câu cuối cùng của Đường Phi, sau đó ngẩng đầu nhìn hẳn, nói: “Đường Phi, quên đi Phượng Thần Anh có được hay không? Ta biết người thực thương hẳn, cho nên đến tình trạng này còn có thể giữ đồ của hẳn tặng người mang ở trên người. Mạo hiểm lớn như vậy đi ngăn lại Phượng Linh quân vào thành, cũng là vì hẳn đúng không? Người không hy vọng hẳn bởi vì tràng đại chiến này, tương lai phải chịu nghìn người sỉ vả, ta biết, ta đều biết.....” Hà Tịch thân thủ xoa mặt Đường Phi, nước mắt mới rơi xuống.

“Quên đi hẳn?” Đường Phi nhìn ánh mắt Hà Tịch, mê mang mà thống khổ. Phượng Thần Anh, là người đầu tiên hẳn yêu. Người này sẽ thấp sáng ngọn đèn ở trong đêm tuyết chờ hẳn về nhà, cũng có thể vì hẳn ngay cả mạng cũng không cần. Chính mình lần lượt vì hẳn đánh vỡ từng nguyên tắc của bản thân, cho dù sau hẳn thương tổn chính mình sâu vô cùng, cũng vẫn đã nói “Ta luyện tiếu”. Đùng yêu hẳn, quên mất hẳn, nói dễ hơn làm?

“Ta sẽ chờ người, chờ người quên được hẳn, chờ người trong lòng có ta, vẫn vẫn chờ đợi..... Chuyện hẳn có thể làm cho người, ta cũng có thể!” Hà Tịch kiên định mà chấp nhất nhìn Đường Phi, nhắm mắt lại nhẹ nhàng đặt môi lên khóe miệng của hẳn, giống như đang cầu xin nói: “Đường Phi, ôm ta.....”

Đường Phi chấn động, nụ hôn của Hà Tịch đã ngăn chặn miệng hắn, không cho phép hắn nói bất luận lời cự tuyệt nào. Muốn buông hắn ra, nhưng Đường Phi ở một khắc này lại do dự, có lẽ, ôm Hà Tịch, hắn có thể đào thoát khỏi bóng ma của Phượng Thần Anh.....

Cúi đầu, Đường Phi chủ động làm sâu sắc nụ hôn này. Muốn quên mất Phượng Thần Anh.....

“Các người, đang làm cái gì.” Trong viện rách nát, Phượng Thần Anh vẻ mặt âm hàn nhìn hai người đang hôn nhau, sát khí quần quanh.

Đường Phi cả kinh, mạnh mẽ buông ra Hà Tịch, ngẩng đầu nhìn lại, đối diện cặp phượng mâu của Phượng Thần Anh. Phẫn nộ, bị thương, không dám tin, càng nhiều là thống khổ, Phượng Thần Anh cả người đều đang hơi hơi run run.

Bỗng dưng nắm chặt hai đám, Đường Phi giúp đỡ Hà Tịch đứng lên, lạnh lùng nhìn Phượng Thần Anh, tâm lại bắt đầu đau lên. Hắn vừa mới làm gì? Hắn thế nhưng muốn dùng phương pháp xấu xa như vậy, lợi dụng Hà Tịch để quên đi Phượng Thần Anh, nguyên lai, chính mình thế nhưng thật sự ích kỷ ti bỉ như vậy!

“Tiện nhân!” Phượng Thần Anh nhìn Đường Phi, lời lại nói với Hà Tịch. Tiếp theo, Phượng Thần Anh liền lắc mình tiến lên chuẩn bị một chưởng đoạt mệnh Hà Tịch, Đường Phi đã sớm dự phòng Phượng Thần Anh sẽ bỗng nhiên làm khó dễ, một phen đem Hà Tịch kéo ra phía sau mình, muốn thay hắn đỡ một chưởng.

Một chưởng trí mạng khó khăn dừng lại ở trước mắt Đường Phi, chưởng phong ngoan lệ mạnh mẽ xẹt qua hai má hắn, một trận đau đớn.

“Vì hắn, ngươi thật sự cảm mạng cũng không cần?!” Phượng Thần Anh không thu hồi bàn tay, lãnh lệ hỏi.

Đường Phi không có trả lời, hắn hành vi vừa rồi đã là đáp án tốt nhất.

“A !” Phượng Thần Anh thống khổ gào thét một tiếng, xoay tay hướng khoảng không bên phải chém ra một chưởng, mặt tường nguyên bản đang rắn chắc liền phát ra thanh âm ầm ầm sụp xuống!

Gắt gao nhìn chằm chằm Đường Phi, Phượng Thần Anh thân thủ đem hắn kéo đến trước mặt mình, cắn chặt răng nói: “Ta sẽ không tái thương tổn ngươi. Ngươi không muốn ta giết tiện nhân này, ta cũng có thể thả hắn đi. Hiện tại, theo ta trở về!”

“Buông hắn ra!” Hà Tịch cầm hai quả ám khí trong tay hướng Phượng Thần Anh ném đi, Phượng Thần Anh xem cũng chưa xem một cái, liền đem ám khí đánh rơi xuống đất, vung tay lên liền đem Hà Tịch hất ra một trượng xa!

“Không biết tự lượng sức mình.” Mắt lạnh nhìn Hà Tịch học máu ngã xuống đất, Phượng Thần Anh nắm chặt cánh tay Đường Phi không cho hắn chạy qua.

“Phượng Thần Anh! Ngươi nếu còn dám thương tổn hắn, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi!” Đường Phi bị Phượng Thần Anh chế trụ không thể giãy dụa, chỉ có thể trơ mắt nhìn Hà Tịch bị thương.

Phượng Thần Anh hung hăng nhìn Đường Phi, lại không đành lòng thương tổn hắn, chỉ có thể kéo hắn cùng chính mình rời khỏi. “Đi!”

“Phượng Thần Anh!” Hà Tịch giãy dụa đứng lên, cắn răng ngoan thanh nói: “Ngươi không xứng! Ngươi có biết hay không Đường Phi thậm chí ngay cả trong mộng đều hướng ngươi cầu cứu! Thời điểm đó ngươi đang làm cái gì? Ngươi đem hắn giống như cầu khóa lại! Ngươi không kiêng nể gì thương tổn hắn, ngươi có tư cách gì dẫn hắn đi!”

“Là chính ngươi muốn chết, trách không được ta!” Phượng Thần Anh nháy mắt điểm huyết đạo Đường Phi, năm ngón tay dần siết chặt, đi từng bước một hướng Hà Tịch.

“Thần Anh !” Một đạo nam âm hùng hậu bỗng dưng xuất hiện, Phượng Thần Anh trong lòng rung mình, vài bước lui về bên người Đường Phi, đem người ôm ngang vào trong ngực, ly khai quỷ viện.

Tần Diệp theo đầu tường nhảy xuống, hắn cũng vừa mới tìm được nơi này, nếu không phải Phượng Thần Anh một tiếng gào thét kia, hắn còn tìm không thấy người!

Tiến lên đem Hà Tịch nâng dậy, Hà Tịch lại kích động quỹ trên mặt đất không chịu đứng dậy, khóc cầu xin nói: “Chủ nhân, Hà Tịch cầu ngài, hãy cứu Đường Phi!”

Tần Diệp nhú mào nhìn Hà Tịch tình huống có chút không xong, khuyên giải an ủi nói: “Đừng lo lắng, Thần Anh sẽ không thương tổn hài tử kia. Ngược lại người bị thương có vẻ nghiêm trọng, trước theo ta đi, chuyện Đường Phi tái phạm rồi nghĩ biện pháp.”

Hà Tịch không cam lòng nhìn theo phương hướng hai người ly khai, chỉ có thể suy sụp cúi đầu.

Lời tác giả: Được rồi, bắt đầu từ chương sau, chân chính ngược đã tới! Các thân ái chú ý nha ~~

87. Chương 87

Thời điểm trời tờ mờ sáng, Phượng Thần Anh ôm Đường Phi về tới Phượng Tê Các, mới phát hiện bên trong Các an tĩnh đến có chút quỷ dị. Phượng Tê Các to như vậy một người cũng không có, thậm chí ngay cả Thiết Hoán Ưu nhi Mặc Trúc cũng không ở đây. Trong lòng có chút nghi hoặc, trước trận chiến hẩn trốn đi, Thiết Hoán bọn họ biết chính mình không có tham chiến, hẩn là sẽ rời đi chiến trường trở về mới đúng, vì cái gì không có ai? Càng kỳ quái là Tần Nhan thua, Tần Nghị cư nhiên không phái binh vây quanh Phượng Tê Các của hẩn!

“Người như thế nào bây giờ mới trở về?” Cốc Dương không biết từ góc nào xông ra, thấy rõ Phượng Thần Anh trong lòng còn ôm Đường Phi thì hoảng sợ, tiện đà có chút đáng tiếc lắc đầu, đúng là vẫn bị hẩn bắt trở lại a!

“Sao lại thế này?” Phượng Thần Anh xem nhẹ ánh mắt thương tiếc của Cốc Dương, trầm giọng hỏi.

“Ta mới phải hỏi người sao lại thế này! Nghe nói người ở thời điểm tối mấu chốt bỏ lại Tần Nhan cùng đại quân chạy đi, sẽ không vì Đường Phi chứ?” Cốc Dương nhìn Phượng Thần Anh giống như xem quái vật, liền vì một người nam nhân mà trước trận chiến mất tích, trò đùa này hơi quá!

Phượng Thần Anh thản nhiên nhìn Cốc Dương liếc mắt một cái, thừa nhận.

Nhìn đến Phượng Thần Anh bộ dáng thản nhiên, Cốc Dương cũng không tiếp tục vấn đề, lại nói tiếp: “Người có biết người kia đến đây chưa?” Khi hỏi cái này, Cốc Dương sắc mặt có chút lạnh.

“Biết, Lúc trước Đường Phi có thể bị Hà Tịch mang đi, chính là bởi vì hẩn.” Phượng Thần Anh lạnh giọng nói.

“Thiết Hoán bọn họ đều bị Thiết Viêm bên kia mang đi, hạ nhân trong Các cơ hồ cũng bị hẩn phân tán. Bởi vì ta nhất định không chịu theo chân bọn họ, cho nên Thiết Viêm liền để lại hai mươi tử sĩ bảo hộ ta. Còn bảo ta chuyển cáo người, mau chóng mang theo Đường Phi cùng thứ ki tới Phương Hoa Lâu cùng bọn họ hội hợp, năm ngày sau rồi đi trở về trên đảo.” Cốc Dương nói xong nhìn Phượng Thần Anh liếc mắt một cái, đem những lời Thiết Viêm dặn thành thành thật thật nói cho hẩn: “Hẩn còn nói, nếu người không phối hợp, bọn họ sẽ dùng sức mạnh cùng thủ đoạn cứng rắn đem người mang đi.”

“Hừ.” Phượng Thần Anh hừ lạnh một tiếng xoay người, ôm Đường Phi đi về hướng Diên Phi viện, vừa đi vừa nói chuyện: “Hẩn không có khả năng này. Người tới một chút, giúp Đường Phi nhìn vết thương trên tay.”

Đường Phi từ đầu đến cuối đều nhắm chặt ánh mắt, động cũng chưa động một chút, tựa hồ không nghe thấy bọn họ nói.

Cốc Dương bất mãn nhú mào, một bên la hét một bên theo sau: “Người chỉ biết sai sử ta!”

Bọn hạ nhân đều đi hết, Ưu nghi Mặc Trúc cũng không ở bên người, Phượng Thần Anh đành phải tự mình động thủ đi múc nước ấm, mới vừa cầm lấy một bồn đồng, một tử sĩ liền từ chỗ tối lác mình đi ra, tiếp nhận bồn trong tay Phượng Thần Anh cung kính nói: “Thiếu chủ, để thuộc hạ làm.”

Thiếu chủ? Phượng Thần Anh nhú mày, tử sĩ do Thiết Viêm lưu lại không phải người của hắn. Không nói gì, Phượng Thần Anh xoay người bước đi. Tên tử sĩ kia tự giác đi múc nước.

Trở lại bên giường, đã thấy Cốc Dương mặt mày ảm đạm, thần sắc nghiêm túc cấp Đường Phi bắt mạch. Phượng Thần Anh nhất thời khần trương, vội hỏi: “Làm sao vậy? Thương thế thực nghiêm trọng?”

Cốc Dương không nói gì, cấp Đường Phi xem mạch hồi lâu, mới ngưng trọng nhìn Phượng Thần Anh hỏi: “Hắn như thế nào trúng độc?”

“Cái gì?!” Phượng Thần Anh rất ít có thời điểm thất kinh như vậy, cầm trụ Cốc Dương, cơ hồ rống lên: “Người nói cái gì? Đường Phi trúng độc?!”

“Bình tĩnh một chút!” Cốc Dương chỉ còn thiếu một cái tát chụp ở trên mặt Phượng Thần Anh làm cho hắn thanh tỉnh lại: “Ta vừa rồi dò xét mạch hắn, quả thật là trúng độc không sai.....”

Cốc Dương còn chưa nói xong, Phượng Thần Anh liền vẻ mặt sát khí: “Đường Phi vẫn đều cùng Hà Tịch ở một chỗ, là hắn?!”

“Người hãy nghe ta nói hết!” Cốc Dương tức giận đánh gãy hắn: “Hà Tịch yêu Đường Phi đến tận xương tủy, như thế nào hại hắn?” Không đi so đo việc bởi vì này câu mà bị đối phương hung hăng trừng mắt liếc một cái, Cốc Dương tiếp tục nói: “Độc này trúng ít nhất đã hai ngày, buổi chiều ngày hôm qua Hà Tịch mới đem người đưa đi, đến bây giờ bất quá chỉ vài canh giờ, như thế nào có khả năng là hắn? Hạ độc phải là một người khác.”

Phượng Thần Anh buông ra Cốc Dương, có chút vô lực ngã ngồi ở bên giường, mờ mịt nhìn Đường Phivẫn không mở to mắt, nói: “Biết là độc gì sao?”

“Mệnh Huyền Nhất Lộ.” Cốc Dương chậm rãi nói, gương mặt ý tứ hàm xúc không rõ nhìn Phượng Thần Anh: “Người cũng biết đây là dược gì. Lần trước Đường Phi trúng độc, cũng là dược trong đại nội mới có, cái này thuyết minh điều gì?”

Còn có thể thuyết minh cái gì? Phượng Thần Anh giờ phút này vô cùng hối hận, hắn vẫn đề phòng Tần Nhan sẽ ám sát Đường Phi, cũng không nghĩ đến cư nhiên còn để hắn đắc thủ! Sớm biết như vậy, sớm biết như vậy hắn nên đem Đường Phi rời đi trước!

“Người có thể giải độc này không?” Phượng Thần Anh khôi phục bình tĩnh, trầm giọng hỏi.

“Nếu ta biết được nguyên liệu của nó, có lẽ có thể phối chế ra giải dược, nhưng mấu chốt là ta không có.” Cốc Dương thất bại nói: “Mệnh Huyền Nhất Lộ thời gian độc phát cũng không nhất định, có thể là một ngày, cũng có thể là hai ngày, dài nhất không vượt qua nửa tháng, nhất định độc phát liền vong. Chỉ cần người ở một khắc cuối cùng trước khi phát độc, uống vào giải dược sẽ không thành vấn đề, cho nên độc này mới có thể tên là ‘Mệnh Huyền Nhất Lộ’.”

Phượng Thần Anh lại trầm mặc, hạ mắt không biết suy nghĩ cái gì.

“Tần Nhan bị giam cầm ở vương phủ củaminh, bằng vào võ công của người hắn có thể tránh đi người của Tần Nghị, đi vào cùng hắn đòi giải dược.” Cốc Dương nhắc nhở: “Hơn nữa hôm nay Tần Nghị đang cơ, hiện tại đại khái không đếm xỉa tới người, đợi qua đi thì không biết. Cho nên hiện tại muốn có giải dược là thời cơ tốt nhất.”

Phượng Thần Anh không nhúc nhích, chỉ là ngơ ngác nhìn sườn mặt Đường Phi.

Cốc Dương bắt đắc dĩ lắc đầu, lúc này tử sĩ đi múc nước đã trở lại, Cốc Dương ý bảo hắn đem nước buông xuống, sau đó mang theo hắn đi ra ngoài.

Lấy khăn tay sạch sẽ thấm nước ấm, Phượng Thần Anh thật cẩn thận thay Đường Phi lau mặt.

“Phi nhi, mở to mắt nhìn xem ta, có được hay không?” Nhẹ vỗ về mặt Đường Phi, Phượng Thần Anh ngữ khí cầu xin.

Đường Phi thờ ơn như cũ.

“Người hận ta đi?” Phương Thần Anh im lặng hỏi, tiện đà cười tự giễu, nói: “Người quả thật nên hận ta, người cũng đã nói qua người hận ta.”

Trầm mặc sau một lúc lâu, Phương Thần Anh rốt cục nghe được Đường Phi thanh âm khàn khàn.

“Ồ quý khách, ta là muốn lợi dụng Hà Tịch quên đi người.” Đường Phi chậm rãi mở to mắt, thấp giọng nói.

Phương Thần Anh kinh hãi nắm tay Đường Phi, Phi nhi đang hướng hắn giải thích?!

“Ta thực ích kỷ, cũng thực ti bỉ.” Đường Phi không có giấy tay hắn, cũng không cam tâm cắn chặt răng nói: “Ta hận người, nhưng càng hận chính mình. Vì cái gì, người một lần lại một lần lừa gạt ta, thương tổn ta, ta vẫn còn yêu người!” Yêu thương là yêu thương, từ khi Đường Phi nhận rõ tâm ý chính mình, liền chưa từng trốn tránh qua, cho dù là hiện tại, hắn vẫn sẽ không trốn tránh!

“Đường Phi, chúng ta đi thôi! Ta cái gì cũng không cần! Quyền lực địa vị tài phú, thậm chí là trả thù đối với người kia, ta đều buông tha!” Phương Thần Anh mạnh mẽ cúi người ôm chặt Đường Phi, lực đạo lớn đến tựa hồ muốn đem người khảm vào trong cốt tủy của mình, vĩnh viễn không tách rời. “Đợi cầm được giải được, chúng ta liền rời đi, ta sẽ dùng thời gian cả đời còn lại trừ khử thù hận của người đối với ta, chờ chúng ta tóc bạc răng long, người sẽ tái nói với ta một lần nữa người yêu ta. Được hay không?”

Đường Phi thân thủ nắm chặt lưng Phương Thần Anh, có chút nức nở nói: “Hảo!”

Hoàng cung, Cẩn Thân điện.[thư phòng]

Tần Nghi một thân hoàng bào nhìn học sĩ Long Đồ các vừa rời bí mật đưa tới mấy thứ này nọ, trong lòng thoáng chốc bắt đầu nảy sinh một cỗ sát ý lạnh như băng.

Lưu Phương đế ngự bút ban cho đơn thư thiết khoán! Nếu không phải khi hắn đăng cơ, mệnh lệnh Long Đồ các một lần nữa sửa sang lại hồ sơ tông miếu hoàng gia, hắn đến ngày chết cũng sẽ không biết có thứ này tồn tại!

Tần Nghi mắt lạnh nhìn cuốn đơn thư đó, nơi này chỉ có một nửa, một nửa khác hẳn là ở trong tay chủ nhân nguyên bản của nó. Hắn không rõ hoàng gia gia thương yêu hắn nhất, vì cái gì sẽ lưu lại một thứ đủ để khuyh tấn cả Hoàng Diệp như vậy, lại càng không hiểu được vì cái gì hắn bỗng nhiên mặc danh kỳ diệu có thêm một hoàng bá bá! Từ một tháng trước hắn liền phát hiện trong Miên Cẩm thành xuất hiện một cỗ thể lực mới, chỉ là cỗ thể lực này âm thầm giúp hắn vài thứ, nhưng đồng thời tựa hồ đối Phương Tê Các cũng đặc biệt chú ý, khiến cho hắn căn bản không biết đối phương là địch hay là bạn. Nay xem ra, cỗ thể lực này hẳn cùng đơn thư thiết khoán có liên quan!

Ngoài cửa, Thuần Vu Quyết và Ôn công công bị Tần Nghi gọi tới cùng nhau đi đến, hai người còn chưa hành lễ, chợt nghe gặp Tần Nghi nói “đóng cửa”, Ôn công công vội vàng xoay người đem cửa đóng lại.

“Làm sao vậy?” Thuần Vu Quyết đi đến bên tai Tần Nghi nhỏ giọng hỏi, sáng nay mới đăng cơ, vì cái gì bỗng nhiên vội vã gọi hắn đến như vậy? Còn có Ôn công công.

Tần Nghi nhìn hắn một cái, ý bảo hắn xem thứ đặt ở trên bàn. Thuần Vu Quyết theo tầm mắt hắn nhìn qua, một tấm thiết khoán lạnh như băng đặt lên bàn.

“Đây là cái gì?” Thuần Vu Quyết nghi hoặc hỏi.

“Đơn thư thiết khoán.” Tần Nghi nói từng chữ một, Thuần Vu Quyết cả kinh, lại nhìn về phía thiết khoán kia.

Mà Ôn công công đóng cửa xong trở về nghe bốn chữ như thế, bị dọa “bùm” một tiếng quỳ gối trước mặt Tần Nghi.

“Bệ hạ! Đây, thiết khoán này, như thế nào lại ở đây?” Ôn công công biểu tình kinh hoảng làm cho Tần Nghi chắc chắn hẳn biết tin tức liên quan.

Tần Nghi nhìn Ôn công công, khoanh tay đứng nhìn hắn, mỉm cười nói: “Ôn công công, người từ nhỏ đã đi theo bên người hoàng gia gia hầu hạ, sau khi hoàng gia gia băng hà lại ở bên người phụ hoàng, hiện tại cũng là nội vụ tổng quản của triều, coi như tam triều nguyên lão đi.”

“Nhận được hoàng gia ưu ái, lão nô tài có thể may mắn hầu hạ ba triều đại đế vương.” Ôn công công cẩn thận nói, kỳ thật hẳn bị uy nghi của Tần Nghị dọa mồ hôi lạnh ứa ra, tay chân thẳng run. Tần Nghị người này ẩn tàng quá sâu, hai mươi mấy năm qua sợ là cả Thái Hậu nương nương đều nhìn không thấu hẳn suy nghĩ cái gì. Nói hẳn vô tình, hẳn lại cố tình buông tha hai huynh đệ tạo phản. Nói hẳn nhân từ, nhưng dư đảng của Tần Nhan cùng Tần Chiếu trong một đêm tất cả đều bị hẳn xử trảm trừ tận gốc. Người như vậy, khó có thể nắm lấy, cũng làm người ta sợ hãi.

“Như vậy, chuyện đan thư thiết khoán, người hẳn là rất rõ ràng?” Tần Nghị nhìn hẳn hỏi.

“Cái này.....” Ôn công công đổi chuyện năm đó đương nhiên rõ ràng, nhưng sự tình này nếu nói ra, chỉ sợ sẽ làm Tần Nghị nổi lên sát tâm!

“Nói !” Tần Nghị thu liễm bộ dáng ôn nhu, trầm giọng quát.

Ôn công công cúi đầu dập một cái, sợ hãi nói: “Bệ hạ, chuyện này, lão nô cũng không quá rõ ràng.”

“Vậy đem những gì người biết, nói cho ta.” Tần Nghị bề ngễ nhìn Ôn công công nói, Thuần Vu Quyết nhìn Tần Nghị trở nên xa lạ, trong lòng khó chịu không thôi.

“Dạ!” Ôn công công không dám nâng mặt lên, vẫn phục thân mình nói: “Kỳ thật, Lưu Phương đế khi còn tại thế, tiên đế cũng chưa phải thái tử, thái tử chân chính năm đó là đại hoàng tử. Đại hoàng tử do hoàng hậu của Lưu Phương đế sở sinh, đáng tiếc hoàng hậu nương nương thân thể sau khi sinh sản vẫn không tốt, không đến một năm liền qua đời. Lưu Phương đế thương yêu nhất chính là đại hoàng tử, lúc hẳn còn chưa sinh ra đã được lập làm thái tử. Năm đó thái tử nhân đức, tài hoa xuất chúng lại khiêm tốn hữu lễ, thực được thần dân kính yêu. Nhưng mà, ba mươi năm trước, thái tử yêu thương một người, cam nguyện vì hẳn buông tha thái tử vị. Lưu Phương đế vì muốn tuyệt tâm củathái tử, liền phái người ám sát người kia. Nhưng lại bị thái tử biết, thái tử dưới cơn giận dữ rời cung trốn đi, mang theo người nọ chạy xa bay, không còn trở về.” Nói tới đây, hồi tưởng chuyện cũ, Ôn công công tạm dừng một chút, tiếc hận nhẹ nhàng lắc đầu, tiếp tục nói: “Thái tử đi rồi, Lưu Phương đế tức giận, ở mặt ngoài phết đi thái tử, lập tiên đế, thế nhưng không có chân chính trừ bỏ tên hẳn trong gia phả hoàng thất. Cho tới bây giờ, đại hoàng tử vẫn còn giữ thân phận thái tử! Thái tử sau khi rời đi, Lưu Phương đế âm thầm tìm hiểu nhiều mặt, rốt cục chiếm được hành tung thái tử, tự thân lập ra đan thư thiết khoán cùng – Ngự Long Lệnh, mệnh cho tâm phúc bí mật đưa cho thái tử, hy vọng hẳn có một ngày có thể lợi dụng hai thứ này giải nguy cho Hoàng Diệp. Chuyện này tính cả lão nô, không vượt qua năm người biết. Từ lúc thái tử đi rồi, tiên đế hạ xuống lệnh cấm, tất cả mọi người không thể nhắc lại chuyện thái tử, kể vi phạm lập tức xử trảm. Năm đó rất nhiều người đều bàn tán chuyện thái tử, nên Lưu Phương đế cơ hồ dùng huyết tinh ban lệnh cấm trấn áp thiên hạ, Hoàng Diệp không còn người dám nhắc tới hẳn. Sau lại tiên đế đăng cơ, danh tính của thái tử liền tức thì bị kiêng kị không thể nhắc tới. Ba mươi năm trôi qua, những người biết sự tình năm đó đều đã chết không sai biệt lắm, mà thái tử đã sớm bị thế nhân quên lãng, đến hiện tại ngai lên ngôi hoàng đế, đã không còn bất luận kẻ nào biết thái tử kia tồn tại. Biết việc năm xưa, duy độc chỉ còn lại lão nô.”

“Ngự Long Lệnh.....” Tần Nghị trầm ngâm, đan thư thiết khoán mặt trên viết, người giữ Ngự Long Lệnh, có thể hiệu lệnh thiên hạ, có quyền thay đổi triều đại, thậm chí có quyền phế truất hoàng đế, tự lên long ý! Nếu như bị địch quốc hoặc người hữu tâm biết được, Hoàng Diệp liền tràn ngập nguy cơ, hai thứ này, tuyệt không thể lưu!

“Ôn công công, người năm nay đã sáu mươi lăm đi?” Tần Nghị đột nhiên hỏi.

Ôn công công gật gật đầu nói: “Dạ, nô tài đã sáu mươi lăm tuổi.”

“Người tuổi lớn, cũng là thời điểm áo gấm về nhà, bảo dưỡng tuổi thọ.” Tần Nghị đang mỉm cười, nhưng trong mắt lãnh ý càng sâu, giống như tuyết lạnh đêm đông.

Ôn công công biết không giết hẳn, đã là nhân từ lớn nhất của Tần Nghị, cũng là ban ân tốt nhất đối với hẳn. Không chút do dự, Ôn công công dập đầu tạ ơn.

Ôn công công đi rồi, Tần Nghị lôi kéo tay Thuần Vu Quyết đi đến ngự thất ngồi xuống, Thuần Vu Quyết hạ mắt không nói lời nào.

Tần Nghị thở dài, hỏi: “Tiểu Quyết, người chán ghét ta như vậy sao?”

Thuần Vu Quyết lắc đầu, nói: “Không chán ghét, ta biết có rất nhiều chuyện, người không thể không hy sinh một ít kẻ vô tội bảo toàn quốc gian này. Ta chỉ là, sợ hãi.”

Tần Nghị sửng sốt: “Sợ hãi?”

Thuần Vu Quyết gật gật đầu: “Sợ hãi có một ngày, bởi vì bất đắc dĩ, người cũng sẽ đối với ta như vậy.” Dù sao, hắn từ thật lâu trước kia đã nói qua với y, hắn cần lợi dụng lực lượng Hoàng Diệp để báo thù. Mà vô có phát động chiến tranh nhất định sẽ khiến cho thần dân bất mãn, thậm chí phản đối, đến lúc đó Tần Nghị tất nhiên sẽ ở dưới áp lực củathần dân, không thể không xử trí tên đầu sỏ gây nên như hắn.

Tần Nghị nắm chặt tay Thuần Vu Quyết, mềm nhẹ mà kiên định nói: “Sẽ không, ta tuyệt đối sẽ không. Nếu thật sự có thời điểmkia, ta cùng lắm đem ngôi vị hoàng đế tặng cho Tứ đệ, mang theo người cao chạy xa bay. Chuyện thíchmỹ nhân không thích giang sơn, ta hoàn toàn có thể làm được.”

Thuần Vu Quyết chấn động, nhìn về phía Tần Nghị, khoe miệng chậm rãi gờ lên, cười sáng lạn.

Tránh thoát rất nhiều rất nhiều đội tuần tra bên ngoài Hiền vương phủ, Phượng Thần Anh thuận lợi lọt vào vương phủ. Bên trong tất cả cũng đều là thị vệ cùnghạ nhânxa lạ, xem ra là ngườiTần Nghị phái tới trông coi vương phủ đi?

Thật cẩn thận tránh đi một vệ độisáu người, Phượng Thần Anh quen thuộc tìm được tiểu viện củaTần Nhan.

Lần đầu gặp Tần Nhan, là sáu năm trước. Năm ấy Phượng Thần Anh chỉ có mười sáu tuổi, mang theo vô số vàng bạc trân bảo cùng Thiết Hoán Ưu nhi hai người đi tới Miên Cẩm. Khi đó Phượng Tê Các còn chưa thành lập, vẫn tại khách điểm, Phượng Thần Anh không chịu ngồi yên, lẻ loi một mình ở chung quanh Miên Cẩm thành đi bộ, sau đó gặp tiểu mỹ nhân Tần Nhanđang ở bên hồ lắng lặng rơi lệ, năm ấy, Tần Nhan cũng mới mười lăm tuổi.

Phượng Thần Anh thuở nhỏ thích người xinh đẹp, nhìn đến Tần Nhan môi hồng răng trắng,khóc lê hoa đài vũ,liền cố ý đi lên trêu chọc. Mang theo ý tứ hàm xúc trêu đùa cầm lấy bàn tay mềm mại củahắn,hỏi hắn vì cái gì mà khóc, Tần Nhan giống như không sợ tiểu lưu manh Phượng Thần Anh, dùng một đôi mắt hạnh trong suốt mang lệ nhìn hắn nói: Bởi vì hôm nay là ngày giỗ mẫu thân hắn, một ngày nào đó hắn sẽ vì mẫu thân báo thù. Thoáng chốc, Phượng Thần Anh nhớ tới thân thể cùng mẫu thân của mình, nhìn Tần Nhanquật cường lại yếu ớt, trong lòng lần đầu tiên có một loại cảm xúc kỳ quái nảy mầm. Liềm khởi tâm tư, Phượng Thần Anh tà khí cười, nói: “Nếu người đồng ý hướng ta kết giao bằng hữu, đừng nói báo thùcho mẫu thânngười, thậm chí ngay cả thiên hạ này,ta cũng có năng lực tặng cho người.” Nói xong dùng ngón trỏ thon dài trắng nõn điểm điểm trên môi mình. Tần Nhan bình tĩnh nhìn Phượng Thần Anh, một đôi mắt to trong trẻo mang theo thủy khíướt át, thậm chí ngay cả lông mi đều mang theo bọt nước lấp lánh, đôi môi mướt mà phấn nộn hơi hơi chu lên, Phượng Thần Anh bỗng nhiên cảm thấy hô hấp có chút dồn dập, nam hài tửmày, so với bất luận một nam sủng nàoởbên người hãndều dễ nhìn hơn. Ở thời điểmPhượng Thần Anh nhìn Tần Nhan xuất thần, Tần Nhan tiến lên một bước, kiễng mũi chân hai tay nhẹ nhàng khoát lên trên vaiPhượng Thần Anh, đôi môi hồng nhuận đặt lên đôi môimỏng manh.

Hai gò má ửng đỏ, hai tay đang đắp ở bả vai chính mình run nhè nhẹ, chóp mũi là hương thơmôn nhuỷ đặc trưngtrên ngườithiếu niên. Tần Nhan ánh mắt lại mở lớn, nghiêm túc nhìn Phượng Thần Anh nói: “Người nói thật không?”

Phượng Thần Anh nguyên bản đang trở mắt lại tươi cười tà mị, một phen ôm chầm lấy vòng eo tẻ nhuyển của Tần Nhan, chóp mũi chạm vào chóp mũi hắn nói: “Đương nhiên, ai gạt người là tiểu cầu.”

Nguyên tưởng rằng kí ức đầosớm quên đi, khi nhìn đến Tần Nhan dung nhan gầy gò, lại rõ ràng hiện lên trong đầu. Tần Nhan mở to hai mắt, trong mắt tràn đầy hơi nước. Phượng Thần Anh đi từng bước một hướng về Tần Nhan, nhẹ giọng nói: “Ta đến đây.”

88. Chương 88

Tần Nhan ngồi ngay ngắn ở trênghế, nhìn Phượng Thần Anh mỉm cười, nước mắt mới hạ xuống.

“Người có biết ta chờ người bao lâu không?” Tần Nhan thanh âm rất nhẹ, cũng réo rắt thảm thiết: “Người không phải nợ ta một lời giải thích? Vì cái gì bỏ lại ta?”

Phượng Thần Anh ánh mắt phức tạp nhìn Tần Nhan, người trước mắt này, hẳn từng vì y động tâm qua, cũng từng thích qua. Nhưng mà, sáu năm sau, phần yêu thích chưa từng chứa bất luận tạp chất nào đã sớm biến chất, Tần Nhan thay đổi, hẳn cũng thay đổi. Mà thích thú cùng rung độngthần nhiên kia, cũng sớm theo thời gian tiêu tán.

“Tối hôm qua ta không nên bỏ người lại, là ta không đúng.” Phượng Thần Anh thần nhiên nói.

Tần Nhan nhắm mắt lại, đợi khi tái mở đã không còn rơi lệ, bình tĩnh nhìn Phượng Thần Anh hỏi: “Tối hôm qua người vì ai?”

“Đường Phi.” Chuyện tối nay, Phượng Thần Anh không muốn tiếp tục trốn tránh giấu giếm, hẳn yêu Đường Phi, nên muốn cho phân yêu này được quang minh chính đại!

“Đường Phi?” Tần Nhan thì thào nhớ kỹ tên này, bỗng nhiên buồn bã cười nói: “Ha ha, Đường Phi, hẳn chính là Phương Lâm đi. Người thật sự cho rằng ta cái gì cũng không biết? Nam Vũ cái gì cũng đều nói hết với ta!” Lúc ấy người của Tần Nghi vọt vào hoàng cung, Nam Vũ đã sớm dẫn theo năm mươi vệ võ công cao cường chạy, biết được Tần Nhan bị nhốt ởHiền vương phủ, sau hẳn liền theo mật đạo tiến vào muốn dẫn Tần Nhan đi, còn đem hết thấy đều nói cho hẳn, là Phương Lâmkia cầm Phượng Linh phù ngăn trở Phượng Linh quân vào thành! Để cho Tần Nhan càng thêm oán hận là, Phượng Thần Anh cư nhiên đem Phượng Linh phù cho Phương Lâm! Tần Nhan một chút cũng không muốn đi, hẳn phải đợi Phượng Thần Anh đến, hẳn biết Phượng Thần Anh nhất định sẽ đến. Bởi vì trên tay hẳn còn nắm một lợi thế cuối cùng!

Phượng Thần Anh vẻ mặt lạnh nhạt nhìn Tần Nhan, không tính giải thích chuyện hẳn cũng không có giấu diếm Đường Phi chính là Phương Lâm, trên thực tế, bọn họ căn bản không phải cùng một người. Đã không muốn cùng Tần Nhan tái dây dưa, Phượng Thần Anh trực tiếp vào thẳng vấn đề: “Người biết ta vì cái gì đến, đem giải được giao cho ta. Tần Nhan, đây đã là lần thứ ba, không cần tiếp tục có ý đồ một lần lại một lần khiêu chiến điểm mấu chốt của ta.”

Tần Nhan bi phần nhìn Phượng Thần Anh, cắn răng nói: “Người như thế nào biết hai lần trước cũng là ta?!”

“Ta biết, ta cũng biết độc kia là Tần Chiêutho người bày mưu đặt kế,phái người đi làm. Từ sớm khi ở Phổ Đà Tựbắt đầu bị tập kích, ta liền biết người cùngTần Chiêu nhất định lên có hiệp nghị. Người biết không, lúc ấy khối lệnh bài thái tử phủgia kia, chính là ta sai người bỏ vào.”

Tần Nhan chấn động, không dám tin nhìn Phượng Thần Anh.“Người đã sớm biết là ta, vì cái gì còn có thể xem như không có chuyện gì phát sinh, đối ta bình thường như cũ!”

Phượng Thần Anh nhìn Tần Nhan, ánh mắt sâu thẳm: “Bởi vì ta còn nhớ tới tình nghĩa nhiều năm giữa chúng ta, chỉ cần người không làm quá phận, cũng không thật sự tổn thương tánh mạng Đường Phi,ta liền mở một mắt nhắm một mắt thôi.”

Tần Nhan thật sâu nhìn thoáng qua Phượng Thần Anh, bỗng nhiên cười, tràn đầy tự giễu: “Không quá phận?Ý tứ là, không cần xúc phạm tới Đường Phi sao?”

Phượng Thần Anh không có trả lời, bất quá ánh mắt hẳn đã cấp ra đáp án.

“Nếu ta thương tổn hẳn thì sao?” Tần Nhan hờ hững hỏi: “Người sẽ giết ta sao?”

“Không biết, ta chưa bao giờ suy xét chuyện sẽ không xảy ra.” Phượng Thần Anh quay đầu tránh được tầm mắt hắn.

“Hừ,” Tần Nhan đứng dậy đi từng bước một hướng tới Phượng Thần Anh, ở trước mặt hắn dừng lại, tươi cười quỷ dị, nói: “Nhưng là đã xảy ra thì sao.....”

Phượng Thần Anh chấn động, mạnh mẽ nhìn về phía Tần Nhan: “Người nói cái gì?!”

“Ta kỳ thật vẫn chờ người đến, người ta phải đi cũng vẫn chờ người rời khỏi. Người có biết hay không, người chân trước vừa mới ra cửa, Nam Vũ chân sau liền mang theo người đi hủy bảo bối của người? Ta đối bọn hắn nói, ‘Phượng Lâm’ kia là nam sủng tối tuyệt sắc của Phượng Tê Các, muốn bọn họ yêu như thế nào, ngoạn như thế nào đều có thể.” Tần Nhan tươi cười dần dần mở rộng, trong mắt tràn đầy khoái ý trả thù. Nam Vũ vừa xuất hiện, hắn cũng đã biết như thế nào trả thù Phượng Thần Anh phản bội, phải như thế nào làm cho tiện nhân kia chết không có chỗ chôn!

“Tần Nhan!” Phượng Thần Anh nhất thời sát khí tràn ngập.

“Đã không còn kịp rồi, cho dù người hiện tại chạy trở về, cũng chỉ có thể nhìn thấy ‘Phượng Lâm’ bị hủy hoàn toàn triệt để, nhiều người như vậy cùng tiến lên, khả năng đã bị đùa chết cũng không nhất định.....” Tần Nhan tươi cười điên cuồng, gắt gao ôm Phượng Thần Anh nói: “Thần Anh, người chỉ có thể ở đây cùng với ta!”

“Ba !” Phượng Thần Anh mạnh mẽ đẩy ra Tần Nhan, nâng tay hung hăng ném cho hắn một cái tát, trong mắt không còn một tia tình cảm, chỉ có tàn khốc lạnh như băng: “Đường Phi nếu chết, ta sẽ hủy diệt toàn bộ của người, cho người sống không bằng chết !”

Tần Nhan bị cái tát không lưu tình chút nào kia đánh nghiêng đầu, khóe miệng máu tươi uốn lượn xuống, trên mặt vẫn còn mang theo tươi cười. Phượng Thần Anh không tiếp tục nhìn hắn một cái, xoay người rời đi.

“Đã không còn kịp rồi..... Hừ hừ, không còn kịp rồi.....” Tần Nhan lau vết máu bên miệng, lưng lay đứng dậy đuổi theo, Phượng Thần Anh sớm không thấy bóng dáng. Thì venghe thấy động tĩnh đã chạy tới, Tần Nhan chạy đến chuồng đoạt một con ngựa phóng ra khỏi vương phủ, hắn muốn tận mắt nhìn thấy ‘Phượng Lâm’ chết ở trước mặt Phượng Thần Anh!

Phượng Hoa Lâu.

Tần Diệp đang cầm chén trà dựa ở phía trước cửa sổ, nhíu mày nhìn những người ở ngã tư đường đang thu dọn thi thể cùng rửa sạch huyết ô. Hoàng Diệp đại cục đã định, Tần Nghi thuận lợi đăng cơ, sửa lại quốc hiệu, vừa mới ngồi ở trên long ý liền liên tục ban bố mười hai đạo thánh chỉ, yêu cầu ở trong thời gian ngắn nhất hồi phục lại sinh cơ cùng phồn hoa ngày xưa của Miên Cẩm thành, thanh tiêu dư nghiệt của Hiền vương, giam cầm Hiền vương cùng Phúc vương, hơn nữa đem toàn bộ nữ quyến đưa đi Diệu Liên am ở Tây Sơn xuất gia, bao gồm người đã mang thai sáu tháng, Chân Châu Nhi. Còn có cải cách chế độ thuế, thi hành chính sách lợi dân huệ dân, hết thảy tựa hồ đều ở dưới lãnh đạo của Tần Nghi, đi vào quỹ đạo bình thường. Nhưng mà, không biết vì sao trong lòng Tần Diệp luôn hiện ra cảm giác bất an, tổng cảm thấy tất cả mọi chuyện, chỉ vừa mới bắt đầu.

Bỗng nhiên, một thân ảnh quen thuộc xuất hiện ở góc tối phía trước, cẩn thận tránh thoát binh lính tuần tra trong thành, chỉ chốc lát sau liền biến mất ở trước mắt. Tần Diệp than nhẹ một hơi, khẽ lắc đầu.

“Chủ nhân!” Thiết Viêm đẩy cửa tiến vào, có chút bất đắc dĩ nói: “Hà Tịch lại chạy, để lại thư nói phải đem Đường Phi cứu ra. Thuộc hạ vừa mới thay hắn liệu hoàn vết thương..... Còn có ba hài tử kia, một đám đều là đại phiền toái! Nếu không phải thuộc hạ để lại tâm nhãn, chỉ sợ đều chạy.” Ba kẻ kia là muốn chạy tới cứu Phượng Thần Anh.....

“Thôi.” Tần Diệp buông cái chén trong tay, hắn vừa mới nhìn thấy Hà Tịch..... “Có Đường Phi ở đó, cho dù Thần Anh tái nghị như thế nào giết hắn, cũng không dám thật sự xuống tay, để cho hắn đi đi. Về phần ba hài tử còn lại –” Tần Diệp nghĩ nghĩ, nói: “Vì tránh cho đêm dài lắm mộng, đem bọn họ trước hết đều mang về.” Hoa nhi thế nhưng rất đau Tiểu Hoán cùng Ưu nhi, về phần Mặc Trúc hài tử kia, nếu Hoa nhi tỉnh lại biết hắn đã đi theo bên người Thần Anh sáu năm, khẳng định cũng sẽ thích. Nếu bọn họ bị thương, Hoa nhi sẽ thực thương tâm, vì Hoa nhi suy nghĩ, hắn chỉ có thể tất cả đều trối lại, đóng gói hảo đưa về trên đảo trước.

“Ta mới không thêm đi!” Lúc này cửa bỗng nhiên bị một cước đá văng! Mặc Trúc nổi giận ùng ùng chạy vào, chỉ vào Tần Diệp cùng Thiết Viêm hô to: “Ta quản các ngươi là ai! Ta cũng không phải người của các ngươi, dựa vào cái gì đem ta mang đi!” Ưu nhi theo sau vào, ở một bên hoảng sợ lôi kéo Mặc Trúc, làm cho hắn dừng nói nữa, Mặc Trúc một phen vẩy ra tay Ưu nhi, tiếp tục chửi ầm lên: “Ưu nhi cùng Thiết tống quản kẻ ngươi là chủ nhân, nhưng chủ nhân ta là Các chủ cùng công tử, các ngươi dựa vào cái gì a! Ta nói cho các ngươi, thức thời liền thả ta ra, nếu không Các chủ cùng công tử xảy ra chuyện gì, ta liền theo các ngươi liều mạng!”

Yến Tự không đem bọn họ ngăn lại, ở phía sau xem thường, ai mới không biết thức thời!

“Đừng nói nữa Mặc Trúc!” Ưu nhi hạ giọng ý đồ ngăn cản Mặc Trúc, còn ý bảo Thiết Hoán cũng đi theo vào hỗ trợ khuyên nhủ hắn. Thiết Hoán không nói chuyện, chỉ là lẳng lặng nhìn Thiết Viêm, mắt tràn đầy cổ chấp.

“Ai.” Tần Diệp nâng tay ngăn trở Thiết Viêm đang muốn giáo huấn hậu bối, khe khẽ thở dài nói: “Người tới, đem ba bọn họ trói lại, đóng gói cẩn thận.”

“Ngươi, hắn – ô ô ô!” Mặc Trúc một câu thô tục còn chưa nói xong, đã bị người bịt miệng, còn không kịp làm bất luận phản kháng đã bị buộc rắn chắc. Thiết Hoán là Thiết Viêm tự mình động thủ, Ưu nhi cũng khóc không ra nước mắt bị trói lại, nhìn Mặc Trúc ánh mắt cực kỳ oán hận, đều bảo người chó đẻ chủ nhân!

“Năm ngày sau, đợi Thần Anh đến, chúng ta cùng nhau đi.” Tần Diệp nói xong câu này, rời khỏi.

Thiết Viêm nhìn ba người không phục liếc mắt một cái, nói: “Đây đã là chủ nhân nhượng bộ lớn nhất. Chuyện này còn chưa chân chính chấm dứt, cho nên mấy ngày nay tốt nhất đều an phận cho ta, đến lúc ta xuất thủ, sẽ không nhân từ như chủ nhân vậy.” Nói xong, cũng phát tay áo rời đi.

Yến Tự cho bọn họ vài cái ánh mắt lực bất tòng tâm, đối với người khác phân phó: “Đem bọn họ mang về phòng đi thôi, cẩn thận hầu hạ, đừng cho bọn họ chạy.” Nói xong, cũng đi mất.

Trong phòng, chỉ còn mấy người giương mắt nhìn nhau.

Hà Tịch lên vào sau Phượng Tê Các, mới biết được đã xảy ra chuyện. Rốt cuộc bất chấp che dấu mình, Hà Tịch trực tiếp chạy đi Diên Phi viện.

Đường Phi cùng Cốc Dương bị hai mươi tử sĩ bảo hộ ở chính giữa, nhưng đám sát thủ tới có hơn bốn mươi người, hơn nữa người nào võ công cũng không yếu, nhóm tử sĩ rất nhanh gục xuống một người, sau đó là thứ hai, thứ ba.

Hà Tịch quát lên một tiếng lớn gia nhập vòng chiến, trong tay độc châm bay ra, vừa ra tay liền giải quyết hai kẻ! Thế vậy công lập tức bị đánh tan, mà nguyên bản Đường Phi cùng Cốc Dương ở một chỗ cũng bị tử sĩ ngã xuống biến thành tản ra hai bên. Hà Tịch vọt tới bên người Đường Phi, một phen đem hắn hộ ở sau người.

“Hà Tịch!” Đường Phi kinh hãi cầm lấy tay Hà Tịch, sau đó nhớ tới cái gì, nhanh chóng nói: “Ngươi bị thương, còn chạy tới nơi này làm cái gì! Đi mau!”

“Thiết thúc giúp ta liệu thương, dùng được tốt nhất, hiện tại đã hảo không sai biệt lắm!” Hà Tịch giờ kiếm tránh khai một công kích, một bên đem Đường Phi hộ ở sau người vừa nói. Kỳ thật hắn nói dối, cho dù Thiết Viêm là loại cao thủ nội gia giúp hắn chữa thương, cũng không có khả năng mới vài canh giờ đã khỏi hẳn. Nhưng mà Đường Phi cũng không biết mấy chuyện này, nghe xong Hà Tịch nói sau rõ ràng thở dài nhẹ nhõm một hơi.

“Công tử, chúng ta bám trụ bọn họ, ngươi đi mau!” Một tử sĩ một phen đẩy ra Đường Phi cùng Hà Tịch, ý bảo bọn họ đi trước.

“Đi!” Hà Tịch không có một tia do dự, lôi kéo Đường Phi từ một bên ghế đá, mượn lực nhảy lên đầu tường. Đường Phi trước khi rời đi nhìn thoáng qua mặt sau, mới nhìn thấy Cốc Dương được bốn tử sĩ đưa đến chỗ sâu nhất trong sân. Mặt khác có sáu gã tử sĩ cũng đi theo phía sau bọn họ bảo hộ.

“Mục tiêu chạy! Mau đuổi theo!” Thích khách cầm đầu đánh một cái thủ thế, đem đám tử sĩ còn lại rất nhanh giải quyết, mang theo khoảng hai mươi người còn lại đuổi theo.

Hà Tịch mang theo Đường Phi hướng thành Đông chạy tới, nguyên bản hẳn nghĩ đến trên đường cái sẽ có quân đội tuần tra, như vậy bọn họ có thể lợi dụng quân đội đến kiểm chế đám sát thủ này. Nào biết ngã tư đường thành Đông trừ bỏ huyết ô cùng rất nhiều thi thể, căn bản không thấy được một người sống!

Phía sau tử sĩ theo kịp lại cùng nhóm sát thủ đuổi theo triền đầu cùng một chỗ, tranh thủ cấp Đường Phi thời gian đào thoát.

Ngực bị thương từng trận phát đau, Hà Tịch cắn răng mang theo Đường Phi chạy đi ngoài thành, chạy vào trong rừng cây mọc đầy hoa sơn trà kia! Linh sơn ở ngay trên khu rừng này, chỉ cần có thể đến được Tiều Tương Cư, có thể lợi dụng cơ quan của Tiên Bàng giết chết những người này!

Tiếng đánh giết càng ngày càng gần, Hà Tịch biết tử sĩ bảo hộ Đường Phi đã dùng hết toàn lực. Hà Tịch sắc mặt càng ngày càng xanh, trước ngực bị thương làm cho hắn hô hấp đều cảm thấy khó khăn. Một ngụm máu tươi muốn trào ra khỏi hầu gian, đã bị hắn nuốt trở về.

Bọn họ chạy không đến nổi Linh sơn!

Lôi kéo Đường Phi hướng rừng thâm tối rậm rạp đi, sau đó tránh ở một chỗ trong đó. Hai người rốt cục có thể nghỉ tạm một chút, kịch liệt thở hào hển, Đường Phi nhìn phía Hà Tịch mới phát hiện sắc mặt hắn cực kỳ khó coi.

“Hà Tịch!” Đường Phi đè thấp thanh âm, khẩn trương nhìn Hà Tịch, nói: “Thương thế của ngươi căn bản không hảo đúng hay không?” Hà Tịch không trả lời, chỉ là đối hắn suy yếu cười cười.

Ở bên ngoài rừng thâm, tiếng bước chân sát thủ càng ngày càng gần. Đường Phi bỗng nhiên khuynh thân gắt gao ôm chặt Hà Tịch, sau khi buông ra ách thanh đối hắn nói: “Hà Tịch, ngươi đi mau, bọn họ là hướng về phía ta, nhanh đi tìm Phượng Thần Anh trở về cứu ta!”

Hà Tịch chấn động, hẳn biết Đường Phi muốn hắn trốn đi trước, đối phương người rất nhiều, sớm hay muộn sẽ tìm được chỗ ẩn thân bọn họ. Nếu hắn hiện tại bước đi, Đường Phi nhất định phải chết không thể nghi ngờ!

“Hảo!” Hà Tịch cũng gắt gao ôm Đường Phi, Đường Phi không có nhìn thấy trong mắt hắn có thật sâu yêu say đắm cùng không nỡ, còn có một tia kiên quyết. “Ngươi phải chờ ta trở về!”

Phượng Thần Anh đem nội lực thúc dục đến cực hạn, dùng tốc độ nhanh nhất chạy vội về Phượng Tê Các. Trong Diên Phi viện đã không còn u tĩnh lịch sự tạo nhãng xưa, bảy tám thi thể nằm ngổn ngang trong sân. Có thi thể tử sĩ tối hôm qua lưu lại, cũng có thi thể kẻ không biết.

Phượng Thần Anh đã quen thuộc với giết chóc, nhìn đến thi thể đầy đất, cước bộ lão đảo một chút, trước mắt mê mang, Đường Phi.....

“Thiếu chủ.....” Thanh âm mỏng manh từ góc một tòa sơn giả truyền đến, Phượng Thần Anh chấn động, đi qua vừa thấy, là Cốc Dương!

“Cốc Dương? Ngươi không sao chứ?” Phượng Thần Anh cẩn thận đem hắn nâng dậy, thanh âm run run hỏi: “Đường Phi đâu? Đường Phi ở nơi nào!”

“Ngươi mới vừa đi, liền đến mấy mươi người thân phận không rõ. Đám tử sĩ vì bảo hộ Đường Phi cùng ta đã chết không ít, những người đó cũng đồng dạng bị giết phần lớn. Nhưng những người đó võ công cao cường, nhân số đông, một tử sĩ không địch lại đem ta giả giấu ở mặt sau tòa sơn giả. Đường Phi, được Hà Tịch cứu đi, đi về hướng thành Đông! Bên người bọn họ đi theo sáu tử sĩ, nhưng ta vẫn lo lắng – ngươi mau đuổi theo!” Nói xong đoạn này, Cốc Dương đã thở hồng hộc, cánh tay hắn bị thương một đao, may mắn tùy thân mang theo thuốc trị thương ngừng huyết, nhưng cũng đã làm cho hắn đau đến mồ hôi lạnh ứa ra.

“Thành Đông..... Ngươi nhanh tới Phượng Hoa Lâu, nơi này đã không thể tái đợi!” Nói xong, Phượng Thần Anh lập tức ly khai Diên Phi viện, hướng thành Đông chạy đi.

Càng đi ra khỏi thành, thi thể càng nhiều, phần lớn là tối hôm qua chưa dọn xong. Ngã tư đường không có bóng người, thậm chí ngay cả đội tuần tra cũng không thấy! Nhìn đến thi thể của những tử sĩ, tâm Phượng Thần Anh càng ngày càng lạnh, càng ngày càng sợ hãi.

Vẫn ra khỏi thành, Phượng Thần Anh theo vết máu trên đất chạy tới rừng cây đủ loại hoasơn trà kia.

Nhìn mười cỗ thi thể trên mặt đất, Phượng Thần Anh nắm chặt đầu quyền, móng tay đã muốn kháp vào trong lòng bàn tay, hấn lại một chút đều không cảm giác đau. Cố gắng tĩnh hạ tâm, quay lại cảm thụ hơi thở chung quanh, Phượng Thần Anh hướng một chỗ rừng cây tối rậm rạp chạy tới.

Ở trước một mảnh lục tùng, Phượng Thần Anh dừng cước bộ.

Chậm rãi tiêu sái tiến lên đẩy ra cây cối rậm rạp che trụ, Phượng Thần Anh cả người cứng đờ, trái tim giống như bị vạn tiễn xuyên tâm, sau còn bị dẫm nát hung hăng nghiền đạp, đau đến hô hấp đều đình chỉ.

Trước mắt, một khối thân thể cơ hồ trần trụi vẫn nằm không nhúc nhích, gân tay cùng chân cẳng đều bị cắt đứt, máu tươi chảy ròng ròng, cả người đều là dấu vết bị làm nhục qua. Chung quanh khối thân thể, vắt ngang bảy tám cỗ thi thể, xác chết cả người đen tím, còn có rất nhiều sâu không biết tên đang cắn xé thân thể bọn họ, thảm trạng cực kỳ khủng bố làm cho người ta sợ hãi.

Phượng Thần Anh cả người lạnh lẽo, vô ý thức đi từng bước một về phía trước, bước chân nhỏ nhẹ vô cùng cẩn thận, tựa như sợ quấy nhiễu phò thân thể đã rách nát không chịu nổi kia.

“Đường Phi.....” Phượng Thần Anh lướt qua đám xác chết tử trạng quỷ dị, run run quỳ gối trước mặt Đường Phi, thanh âm khàn khàn, thống khổ nhẹ gọi danh tự Đường Phi. Phượng Thần Anh nâng tay đụng chạm khuôn mặt dính đầy bùn đất kia, ánh mắt Đường Phi chỉ còn lại tuyệt vọng trống rỗng.

“Đường Phi..... Phi nhi..... Phi nhi.....” Phượng Thần Anh muốn đem Đường Phi ôm lấy, nhưng cũng không dám đụng vào thân thể hấn, hấn sợ vừa chạm nhẹ, Đường Phi sẽ liền dập nát, vĩnh viễn biến mất ở trước mặt hấn. Dem áo khoác cởi ra cẩn thận khoác trên người Đường Phi, Phượng Thần Anh thật sự muốn giết chính mình, nếu không phải hấn, nếu không phải hấn vẫn không chịu buông tha Đường Phi, nếu không phải hấn đối với Tần Nhan do dự, như vậy, Đường Phi sẽ không gặp phải chuyện này. Là chính hấn, hấn đã hại chết người mình yêu nhất.

“A.....” Đường Phi ánh mắt trống rỗng vẫn nhìn bụi cỏ rậm rạp sâu thẳm đối diện, phát ra thanh âm không rõ nghĩa. “A.....” Bỗng nhiên, một giọt nước mắt từ trong mắt Đường Phi chảy xuống.

“Cái gì? Phi nhi? Người muốn cái gì?” Phượng Thần Anh theo ánh mắt Đường Phi nhìn lại, có phải hay không Phi nhi có thứ gì đó trọng yếu? “Phi nhi, ta đi giúp người lấy, người đợi ta, đợi ta!” Phượng Thần Anh đứng lên chạy tới, sau đó một phen đẩy ra cây cối.

89. Chương 89

Hà Tịch đem Đường Phi cẩn thận an trí hảo, kiểm tra mật độ cùng độ cao cây cối tuyệt đối sẽ không làm cho người ta phát hiện, sau Hà Tịch mới xuất ra hai thứ vẫn luôn luôn cất ở trong ngực – khối phi thúy cùng nhân bì diện cụ của Đường Phi.

“Đường Phi, đây là người tặng cho ta, bây giờ trả lại cho người. Ta cũng là một người thực ích kỷ, ta muốn người mang theo khối phi thúy này, nhớ kỹ ta cả đời!” Hà Tịch cúi người ở bên tai Đường Phi nỉ non, đem phi thúy bỏ vào vạt áo hấn, sau đó ngẩng đầu dịch dung. Thoáng chốc, Hà Tịch biến thành một Đường Phi khác.

Đường Phi ngưng tụ nước mắt, thống khổ mà tuyệt vọng nhìn Hà Tịch. Hà Tịch đối hấn mỉm cười, nhẹ giọng nói: “Ta dùng ngân châm cắm vào ma huyết của người, sau nửa canh giờ, người có thể động. Khi đó, người sẽ bình an vô sự..... Đường Phi, tái kiến.”

Đường Phi dùng hết toàn lực giương miệng muốn quát to để lưu lại Hà Tịch, nhưng lại bất lực nằm trên mặt đất, trơ mắt nhìn Hà Tịch tuyệt nhiên xoay người.

Hà Tịch vừa mới chạy khỏi chỗ cây cối ẩn thân, đâm sát thủ liền truy tung lại đây. Nâng tay lên rút kiếm, Hà Tịch lạnh lùng nhìn những người này, không nói lời nào giờ kiếm xuất chiêu!

Lấy một địch mười, Hà Tịch rất nhanh chóng đỡ hết nổi, đại thương tiểu thương che kín toàn thân. Độc châm trong tay chỉ còn lại ba cây, Hà Tịch một kiếm chém đứt cở một sát thủ, đồng dạng thanh kiếm bởi vì lực quá mạnh mà gãy đôi. Đồng thời, ba cây độc châm cuối cùng trong tay cũng bắn ra, trên mặt đất lại nhiều thêm mấy cở thi thể của sát thủ!

Ấm khí dùng hết, kiếm cũng bị đứt, Hà Tịch xoay người muốn đem năm tên còn lại dẫn tới một địa phương xa hơn, hắn không muốn chết ở trước mặt Đường Phi, lại càng không muốn hắn nhìn thấy bản thân xuất ra sát chiêu tàn nhẫn cuối cùng!

Hà Tịch ý đồ muốn chạy bị đầu lĩnh sát thủ nhìn thấu, biết Hà Tịch đã là nỗ lực hết đà, liền nhanh chóng đối những người còn lại sử dụng cái ánh mắt, nổi lên kiếm trận cuối cùng!

Hà Tịch bàn tay trần bị bao vây, trong đó một sát thủ tìm đúng thời cơ một kiếm cắt đứt gân bên chân phải hắn! Hà Tịch chặt vật lết đi khắp nơi trên đất, lại cẩn thận không cho bản thân phát ra thanh âm thống khổ, Đường Phi ở ngay tại phụ cận, không thể để cho hắn nghe thấy!

Nhìn Hà Tịch đã hoàn toàn mất đi sức chiến đấu, cầm đầu sát thủ hung hăng đạp hắn một cước, ngoan thanh nói: “Đem gân tay gân chân hắn toàn bộ chặt đứt cho lão tử!”

“Dạ!” Ba sát thủ thanh âm vừa dứt, liền rút kiếm cắt đứt gân tay chân Hà Tịch.

Cẩn chặt khớp hàm đã tràn ra máu tươi, Hà Tịch thống khổ trừng lớn ánh mắt, lại không phát ra một chút thanh âm.

“Người, con mẹ nó, còn muốn kiên cường!” Người cầm đầu một bên chửi bậy, một bên đánh đá Hà Tịch: “Giết nhiều huynh đệ của ta như vậy, lão tử nhất định sẽ hảo hảo ‘báo đáp’ ngươi! Mẹ nó, ngươi không mở miệng kêu phải không! Các huynh đệ, đem hắn cởi hết ra tháo! Ta xem hắn kêu không kêu!”

“Ha ha ha! Nam đại nhân nói đây chính là nam sủng cao cấp nhất của Phượng Tê Các! Làn da quả nhiên so với các cô nương ở Vạn Hoa lâu đều hoàn hảo hơn!”

“Nam nhân này bộ dạng anh tuấn cương nghị như thế, ngươi nói hắn cùng Phượng Thần Anh rốt cuộc ai thượng ai?!”

“Chúng ta thử xem chẳng phải sẽ biết!”

Quần áo bị lột ra, trong đó có một kẻ cho một cái tát lên mặt Hà Tịch, một bên vừa cởi đồ, một bên mắng to: “Lão tử bảo ngươi kêu, có nghe thấy không!”

Hà Tịch tuyệt vọng chán ghét nhìn những người này, ai cũng không có thể chạm vào hắn, trừ bỏ Đường Phi, ai cũng không được phép bính hắn!

“A!!” Hốc mắt tràn ra lệ huyết, Hà Tịch hai tròng mắt màu đỏ phát ra sát ý làm cho người ta sợ hãi, cắn nát túi độc giấu ở trong miệng, không ngờ một miệng máu tươi như thế phun ra, mang theo mùi tanh huyết quỷ dị dính đầy trên người trên mặt từng tên sát thủ.

Nhóm sát thủ không kịp phản ứng, chung quanh vang lên vài thanh âm “ong ong” kỳ quái.

Cầm đầu bọn sát thủ bất an nhìn bốn phía, bỗng nhiên trên cổ đau xót, thân thủ mạnh tay vỗ! Lòng bàn tay dính phải một con trùng nhỏ màu đỏ sậm hình dạng quỷ dị.

“A –” Có một người khinh hô một tiếng, ngay sau đó là thảm thiết như quỷ quỷ quái quái to: “A a! Cứu mạng a! Đây là cái gì?! Mau đuổi chúng nó đi! A a a ! !”

Tiếng kêu thê lương thảm thiết vẫn kéo dài liên tục, đây là một hình ảnh khủng bố thảm nhân, trừ bỏ Hà Tịch, trên người mỗi tên cơ hồ đều bị đám trùng nhỏ kỳ quái bao vây.

Hà Tịch hấp hối hơi hơi gọi lên khoe môi, đây là sát chiêu cuối cùng của hần, thật lâu thật lâu trước kia, chủ nhân đã chỉ dạy cho hần, đó là Không Trùng thuật tối quý dị trên thế gian. Chủ nhân nói qua, độc trùng thị huyết thị sát, nếu không phải vô cùng tất yếu thì không thể sử dụng. Hần đời này, chỉ dùng qua hai lần, một lần là ở Thừa vương phủ, một lần là hiện tại. Hai lần này, đều là vì cứu Đường Phi, Hà Tịch chưa từng hối hận.

Xuyên thấu qua cây cối chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng mờ mờ. Đường Phi nghe thấy Hà Tịch còn chưa chạy ra đã bị vây quanh, cố gắng muốn đi nhìn rõ, lại nghe thấy tên cầm đầu sát thủ ra lệnh hành hạ Đường Phi. Hần nghĩ chạy ra cứu Hà Tịch, muốn đem đám súc sinh này toái thi vạn đoạn, nhưng hần cái gì cũng không làm được! Cuối cùng là Hà Tịch một tiếng la hét thống khổ đến tuyệt vọng, ngay sau đó là đám súc sinh kia thống khổ kêu rên. Thanh âm khủng bố giăng co một trận, sau liền không còn thanh âm. Hà Tịch, cũng không có trở lại.

Phượng Thần Anh đứng lên chạy tới, sau đó một phen đẩy ra cây cối.

Phía trên lớp cỏ dày đặc, đang nằm một người, là người Phượng Thần Anh tối quen thuộc.

“Phi nhi?!” Phượng Thần Anh thất thanh kêu lên, sau đó mạnh mẽ quay đầu xem “Đường Phi” phía sau kia.

Phượng Thần Anh lại hồi đầu nhìn Đường Phi trước mắt, bờ ngực kịch liệt phập phồng, trong lòng vừa mừng vừa sợ! Đây, mới thật là Đường Phi!

“Phi nhi! Phi nhi!” Phượng Thần Anh vội vàng ôm lấy hần, Đường Phi trong mắt tràn đầy thống khổ, hần không thể động. Thời điểm Hà Tịch ôm hần dùng ngân châm đâm vào ma huyết, sau đó bị hảo hảo giấu giữa rừng cây tùng rậm rạp che chở. Không thể kêu, không thể la, không thể động, hần chỉ có thể trở mặt nhìn Hà Tịch cùng đám cầm thú kia đồng quy vu tận!

Phượng Thần Anh nghĩ đến Đường Phi bị điểm huyết đạo, muốn vì hần cởi bỏ lại phát hiện không phải như vậy. Nghĩ tới cái gì, Phượng Thần Anh dò xét phía sau gáy của Đường Phi, quả nhiên tìm được một cây ngân châm tinh tế. Vội vàng đem ngân châm rút ra, ôm chặt Đường Phi. Đường Phi toàn thân vẫn đang cảm thấy tê dại, thống khổ đẩy ra Phượng Thần Anh, dùng cả tay lẫn chân hướng về phía một Đường Phi khác.

“Hà Tịch! Hà Tịch!” Đường Phi thống khổ kêu gọi, dùng lực đạo nhẹ nhất đem Hà Tịch ôm vào trong ngực, run run nâng tay nhẹ nhàng lau đi huyết ô trên mặt hần.

Phượng Thần Anh chấn động, người kia, là Hà Tịch! Tâm đã đau đến chết lặng, hần cùng Đường Phi, có phải hay thật sự không thể trở về.....

Hà Tịch cảm nhận được hơi thở Đường Phi, nguyên bản ánh mắt trống rỗng hơi hơi lóe lóe, phát ra một tia ánh sáng nhạt vui sướng. Hà Tịch dùng hết khí lực vươn tay tinh tế phác họa hình dáng trên mặt Đường Phi, thanh âm suy yếu đến cơ hồ nghe không thấy: “Hoàn hảo..... Người không có việc gì.....”

Đường Phi bắt lấy tay Hà Tịch kẻ sát ở trên mặt mình, đã hai mươi mấy năm không có chảy qua nước mắt, hần lúc này khóc rống giống hài tử. “Hà Tịch, Hà Tịch! Ta buông tha Phượng Thần Anh, ta không yêu hần! Ta chỉ muốn người không có việc gì! Ta chỉ muốn người không có việc gì! Người đã nói sẽ cùng ta rời đi, người đã nói chúng ta một lần nữa bắt đầu! Ta còn chưa cho người hạnh phúc, người không thể đối với ta như vậy! Không thể!”

“Đây là nhân bì diện cụ của người.” “Giống hay không?” “Vì một ngày trong tương lai, có thể cứu người một mạng.” Lần đầu tiên ở quỷ trạch, những lời Hà Tịch nói qua rõ ràng vang lên ở bên tai Đường Phi. Hần trong lòng rốt cục hiểu được khi đó Hà Tịch nói lời này là ý tứ gì. Nguyên lai hần vẫn luôn biết có một ngày chính mình sẽ xảy ra chuyện, cho nên mới chuẩn bị một mặt nạ da người giống mình như đúc, vì thật sự đến một ngày hôm nay, thay thế mình để chịu chết!

“Phi..... Hạnh phúc của người, chính là hạnh phúc của ta.....” Hà Tịch nước mắt mới hạ xuống, trên mặt lại lộ vẻ mỉm cười xinh đẹp nhất: “Không cần..... khóc..... Yêu người, ta, không..... hối.....” Trong mắt mắt đi một tia ánh sáng nhạt cuối cùng, Hà Tịch nhắm hai mắt lại.

Phía chân trời vang lên “ầm ầm” Tiếng sấm, cuối cùng một trận mưa chợt hạ xuống.

Tần Nhan sớm theo tung tích đám sát thủ lưu cho hấn đuổi tới rừng cây, mắt lạnh nhìn hết thấy phát sinh trước mắt. Đường Phi mệnh thật tốt, vĩnh viễn sẽ có người ở thời điểm hấn nguy hiểm nhất đánh cược mọi thứ đi cứu hấn!

Mưa càng rơi lại càng lớn, tựa hồ vĩnh viễn cũng sẽ không dừng lại.

Hà Tịch thân thể dần dần cứng ngắc lạnh như băng, Đường Phi ngồi chồm hồm trên mặt đất gất gao ôm hấn vẫn không nhúc nhích, trên mặt lệ cùng mưa xen lẫn vào nhau, lại làm cho hương vị nước mắt lại càng chua xót. Mặt đất máu tươi bị mưa to cọ rửa, tạo thành một con rạch nhỏ màu đỏ, ở dưới thân hấn vẫn uồn lượn chảy tới.

Phượng Thần Anh đứng ở phía sau Đường Phi, vô hồn nhìn hấn, hấn có một loại dự cảm, Đường Phi không bao giờ sẽ trở lại bên người hấn nữa, y phải rời khỏi hấn!

“Phi nhi.....” Phượng Thần Anh nửa quỳ ở phía sau Đường Phi, đỡ lấy bờ vai của hấn nói: “Theo ta trở về được hay không?”

Đường Phi không có quay đầu, khoe miệng dẫn ra một độ cong tuyệt vọng, thanh âm ảm đạm nghe không ra một tia tình cảm: “Người biết không? Ta đời này chưa từng làm bất cứ chuyện gì khiến cho mình hối hận. Nhưng hiện tại, ta hối hận, vì cái gì muốn yêu người? Nếu lúc trước ta không yêu người, không ở lại bên cạnh người, Hà Tịch sẽ không bởi vì ta mà chết..... Ta hận người, càng hận chính mình. Thần Anh, ta thật sự không dám tái yêu người. Chia tay đi.....” Cả đời trước kia đều là như thế này, sống thêm một lần cũng vẫn vậy, thương tổn người tối không nên thương tổn, cô phụ người tối không nên cô phụ, hấn thật sự không nên sinh ra. Kỳ thật, người tối nên chết, phải là hấn.

Phượng Thần Anh chấn động, hai tay chậm rãi lùi về, hấn hiện tại, thậm chí ngay cả nói một câu phản bác cũng không có dũng khí. Đường Phi hận hấn, hấn có thể dùng thời gian cả đời bù lại sai lầm của mình. Nhưng hiện tại, Đường Phi, hấn tận mắt thấy Hà Tịch nhận hết khuất nhục chết ở trước mặt mình. Hấn chính là đang hận bản thân hại chết Hà Tịch, hấn tự ghét tự trách. Phượng Thần Anh căn bản không biết nên dùng biện pháp gì xoa dịu áy náy cùng thống khổ trong lòng Đường Phi, Đường Phi cũng không lại cho hấn bất luận cơ hội đến gần.

Đường Phi giương lên một cái cười tự giễu, hai má dán lên cái trán lạnh lẽo của Hà Tịch, nhẹ giọng nói: “Hà Tịch, ta mang người về nhà.....” Hà Tịch muốn về nhà, hấn vẫn muốn về nhà. Cho dù gia đình chỉ còn một mình hấn, trong lòng vẫn là nhớ kỹ chữ “nhà”.

“Nhà của ta cách kinh thành rất gần, là một cái thôn Tiên Hồ ngay tại ngoại ô kia. Nhà của ta là trong thôn là bình thường nhất, tường nhà bằng đất, nóc nhà bị thủng lỗ, vừa đến ngày mưa sẽ nhỏ nước, ngoài phòng có một gốc cây anh đào già, thời điểm nở hoa mùi thơm tỏa ra toàn bộ thôn đều nghe được, đến khi kết trái dù vẫn còn xanh cũng đã bị mấy đứa trẻ bứng bĩnh trong thôn trộm sạch. Sân chỉ dùng một hàng rào tre bao lại, trên đó trồng vài dây hoa Đỗ Quyên, rất được.....” Hà Tịch thời điểm nói về gia hương chính mình, mặt mang nét cười, ánh mắt lại mang theo sầu muộn đậm. Khi đó Đường Phi từng cùng hấn ước định qua, cùng nhau về nhà. Hiện tại, là lúc nên thực hiện hứa hẹn.....

Đường Phi lung lay đứng dậy, đẩy ra Phượng Thần Anh muốn hỗ trợ, đứng lên đem Hà Tịch đặt ở trên lưng, cúi xuống đai lưng đem người cố định hảo. Trong mắt không hề có lệ, cũng không có ánh sáng.

“Hà Tịch, chúng ta về nhà.” Đường Phi công Hà Tịch, ở trong mưa gió đi từng bước một ra khỏi địa phương tràn ngập huyết tinh tuyệt vọng này.

“Hà Tịch, chúng ta về nhà.” Đường Phi thanh âm trầm thấp, mang theo thật sâu kêu gọi cùng tưởng niệm. Đường Phi mới trước đây nghe một lão nhân nói qua, nếu một người chết, linh hồn hấn sẽ không tìm được đường về nhà, lúc này cần có một người tối thân cận với hấn, ở địa phương hấn chết đi cùng địa phương hấn tối thường lui tới, một đường kêu gọi tên của hấn, dắt hấn linh hồn trở lại địa phương nơi mình sinh ra, như vậy sẽ có thể luân hồi, một lần nữa làm người.

“Hà Tịch, chúng ta về nhà.” Đường Phi nắm chặt chân Hà Tịch, nước mưa lạnh như băng dọc theo hai má Hà Tịch chảy xuống vạt áo hấn, như là nước mắt cả đời Hà Tịch đã trải qua, lạnh lẽo, chua xót, bất đắc dĩ,

tuyệt vọng.

Phượng Thần Anh chưa bao giờ biết cái gì kêu là bất lực, cái gì kêu là hối hận. Nhưng hiện tại, hắn đã biết. Cước bộ không tự chủ đi theo Đường Phi, hắn không thể mất đi y, cho dù Đường Phi đi tới chân trời góc biển, hắn cũng sẽ một tác không rời. Cho dù biết Đường Phi đã không có khả năng yêu hắn, cho dù y nói hối hận đã yêu thương chính mình, cho dù y nói, chia tay.

Tần Nhan đẩy ra tên thị vệ theo hắn này giờ, mạo hiểm mưa to gió lớn, từng bước một hướng Phượng Thần Anh đi đến.

Đường Phi tựa hồ không nhìn thấy bất luận kẻ nào tồn tại, công Hà Tịch gian nan đi về phía trước. Phượng Thần Anh không nhanh không chậm đi theo, hắn thấy được Tần Nhan cùng cầm vệ quân kia, nhưng hiện tại hắn cái gì cũng không muốn so đo, hắn chỉ thầm nghĩ đi theo Đường Phi.

Ngang qua sát bên người Tần Nhan, Tần Nhan giữ chặt ống tay áo Phượng Thần Anh, trầm giọng nói: “Thần Anh, trở về giúp ta! Ta cho người giải được!”

Phượng Thần Anh giống như không có nghe đến, nhưng cước bộ lại ngừng lại, ánh mắt vẫn đang nhìn chăm chăm Đường Phi, sợ hắn thật sự sẽ bỗng nhiên biến mất.

Tần Nhan ánh mắt lạnh lùng, lại kiềm chế ghen tỵ cùng lửa giận trong tâm, nhuyển thanh nói: “Thần Anh, ta lạnh, theo ta trở về được hay không? Lúc này đây ta sẽ không tái lừa ngươi, theo ta đi, ta liền đem giải được cho ngươi.”

Lúc này Phượng Thần Anh rốt cục có phản ứng, hắn chậm rãi quay đầu, nhìn Tần Nhan hai mắt phấp phồng hơi nước, đứng ở mưa to lộ vẻ nhu nhược như vậy, ủy khuất như vậy, cũng như vậy làm cho hắn cảm thấy quen thuộc.

Phượng Thần Anh thân thủ xoa hai má ướt át lạnh như băng của hắn, Tần Nhan điềm đạm cười nâng tay lên áp lên mu bàn tay y, hắn biết Phượng Thần Anh vẫn là luyến tiếc hắn, Phượng Thần Anh đối hắn vẫn có tình cảm.

“Tiểu Nhan, ta nhớ rõ thời điểm lần đầu tiên nhìn thấy ngươi, ta đã bị ngươi hấp dẫn. Khi đó ta liền quyết định, vì ngươi ta có thể làm bất cứ chuyện gì, khi đó ta vẫn nghĩ đây chính là yêu. Ta thích ngươi ý lại cùng tín nhiệm ta, nhưng mà, nguyên lai không phải, có lẽ ta từng thích qua ngươi, nhưng tuyệt đối không phải là yêu.” Phượng Thần Anh thu hồi tay mình: “Tần Nhan, đây là một lần cuối cùng ta buông tha ngươi.”

Phượng Thần Anh xoay người, không có một chút chần chờ hay luyến tiếc.

Tần Nhan lẳng lặng nhìn bóng dáng Phượng Thần Anh rời đi, trong lòng một mảnh ai lạnh. Hung hăng giương mắt nhìn lên, nhìn Đường Phi trong mắt trần ngập ác ý. Thân thủ đoạt lấy cung nỏ một bên của thị vệ, nhắm ngay phía sau lưng Đường Phi, giương mạnh cung tên—cho dù còn có một người chết chống đỡ, hắn cũng tin tưởng có thể làm cho Đường Phi bị một tiễn đâm thủng ngực!

Tinh cương thiết tiễn xé gió mà bắn ra, cách Đường Phi năm thước thì dừng lại, Phượng Thần Anh cầm lấy thiết tiễn chậm rãi xoay người, hai mắt lạnh liệt, đối với Tần Nhan trầm giọng nói: “Đừng ép ta giết ngươi.”

Tần Nhan trong lòng lạnh lùng, nhìn thân ảnh Phượng Thần Anh lại rời đi, suy sụp ngã xuống đất, nước mắt nóng bỏng cùng nước mưa lạnh như băng hỗn hợp chảy xuống, hắn thua..... Hắn không chỉ thua một ngôi vị hoàng đế, hắn còn thua một Phượng Thần Anh.....

“Hà Tịch, chúng ta về nhà.” Dưới chân đã không còn tri giác, Đường Phi công Hà Tịch ngang qua tiểu lộ nhỏ đầy hoason trà, vào thành, đi qua tòa đại viện rách nát mà quái trong truyền thuyết kia. Mỗi khi đến một chỗ, Đường Phi đều dừng lại nhìn một chút, những địa phương này đều có hồi ức của hắn cùng Hà Tịch.

Càng đi vào trong thành, người trên đường càng nhiều hơn. Ngã tư đường có rất nhiều quan binh mặc áo tơi hoặc là dân chúng khắp nơi tự phát động, dưới sắc trời hôn ám dọn dẹp đường phố. Mưa to cọ rửa máu tươi trên đất, cũng không biết là vì mục đích muốn tẩy sạch, hay là vì những người đã chết mà khóc.

Đường Phi công Hà Tịch trên lưng, cùng Phượng Thần Anh đi theo phía sau, không thể nghi ngờ trở thành tiêu điểm của mọi người trên đường, mỗi người đều lẳng lặng nhìn nam nhân anh tuấn giống như đã không còn linh hồn, cùng nam tử cao lớn vẻ mặt yên lặng phía sau hắn, không ai dám lên tiếng.

“Hà Tịch, chúng ta về nhà.” Đường Phi ngang quata kiến trúc Phương Hoa Lâu trước kia hẳn cùng Hà Tịch thích nhất, dừng cước bộ, ngẩng đầu nhìn xung quanh. Thời gian dừng lại thực ngắn, Đường Phi lại hô một câu “Hà Tịch, chúng ta về nhà”, sau lại đi đến địa phương kế tiếp.

Trời càng ngày càng hôn ám, mà trên không giống như nứt ra một khe hở lớn, mưa theo đó trút xuống, vừa rất vừa mạnh. Đường Phi mạo hiểm mưa gió công thi thể Hà Tịch, đi tới thái tử phủ, sau lại xoay người, dọc theo đường cũ trở về.

Chân đã sớm rách da xuất huyết, vết hầu cũng đã khàn khàn, khi Đường Phi dùng thanh âm cơ hồ nghe không thấy nói “Hà Tịch, chúng ta về nhà”, thì rốt cục đã gặp được tấm bia đá khắc ba chữ thôn Tiên Hồ. Mà Phương Thần Anh thủy chung vẫn ở phía sau Đường Phi, không nhanh không chậm đi theo.

90. Chương 90

Tần Nghị nhận được mật báo thám tử đưa tới, nhìn thoáng qua, liền tùy ý để tại bên cạnh, uống ngụm trà sau tiếp tục xem tấu chương. Hắn vừa mới đăng cơ, Miên Cẩm lại trải qua một đêm huyết tẩy hôm đó, có rất nhiều chuyện phải đưa ra kế hoạch tái tạo lần nữa.

Thuần Vu Quyết không đợi thái giám thông truyền, liền đẩy cửa ra tiến vào, trên mặt là bối rối hiếm có. Thẳng đến khi tới trước mặt Tần Nghị, Thuần Vu Quyết lo lắng nói: “Người có biết hay không Hà Tịch đã xảy ra chuyện?!”

Tần Nghị ngẩng đầu thản nhiên nhìn hắn một cái, chỉ chỉ mật hàm trong tay, lại tiếp tục phê duyệt tấu chương.

Thuần Vu Quyết không có dự cảm tốt, chần chờ mở ra mật hàm, nhìn đến nội dung bên trong, sau về mặt khiếp sợ cùng không thể tin được!

“Người đã nói sẽ thả Hà Tịch một con đường sống……” Thuần Vu Quyết nhìn Tần Nghị vẫn một biểu tình lạnh nhạt ôn nhu như ngày xưa, trong lòng hơi hơi phát khổ. Hà Tịch mặc dù ẩn thân tại thái tử phủ, nhưng hắn cuối cùng cũng không có phản bội Tần Nghị, thậm chí đem đó còn giúp bọn họ, Tần Nghị nói qua sẽ thả Hà Tịch một con đường sống!

“Ý của ta chỉ là nghĩ đem thần bí nhân đó bức ra, nhưng lại không thể tưởng được sẽ hại chết Hà Tịch.” Tần Nghị nhìn Thuần Vu Quyết biểu tình bị thương, trong lòng khe khẽ thở dài, giải thích.

“Nếu vậy Đường Phi đâu? Nếu Hà Tịch không cứu được Đường Phi, người chết sẽ là hắn! Mà hắn, là kẻ đã giúp chúng ta ngăn trở Phượng Linh quân vào thành!” Thuần Vu Quyết hung hăng đem mật hàm ném ở trên người Tần Nghị, cắn răng nói: “Người đã nói sẽ bỏ qua bọn họ! Vì cái gì vừa xoay người liền như vậy lợi dụng bọn họ, còn hại chết Hà Tịch!”

Thuần Vu Quyết vừa mới động, đã dọa thái giám cung nữ trong thư phòng “bùm” một tiếng quỵ xuống, cúi mình không dám nói lời nào.

Tần Nghị gắt gao nhìn Thuần Vu Quyết, cuối cùng mới chậm rãi mở miệng: “Vì Hoàng Diệp, ta không thể không làm như vậy. Tiểu Quyết, tin tưởng ta, người kia rất nhanh sẽ xuất hiện……”

“Đủ!” Thuần Vu Quyết hét lớn một tiếng đánh gãy Tần Nghị, Tần Nghị chấn động, trên mặt thể nhưng không có lộ ra bất luận khó chịu hoặc là phẫn nộ nào.

“Ta không muốn tiếp tục nghe.” Thuần Vu Quyết lạnh lùng nhìn Tần Nghị, đồng thời chấp tay nói: “Vi thần cáo lui.” Nói xong liền xoay người rời đi.

Tần Nghị ngờ ngác nhìn theo hướng Thuần Vu Quyết rời đi đã lâu, mới tiếp tục xem tấu chương trong tay, chỉ là lúc này, hắn đã không còn tâm tình. Hắn làm sai sao? Rõ ràng biết Nam Vũ, biểu đệ của Tần

Nhanmang theo tàn quân chạy trốn nhưng không có truy kích, ngược lại cho người âm thầm đi theo. Hần nghĩ đến lấy giao tình của Tần Nhan cùng Phượng Thần Anh, Tần Nhan sẽ biết tin tức người đang cầm trong tay Ngự Long Lệnh. Nhưng ai ngờ, Tần Nhan chẳng những cái gì cũng không biết, còn tính phái người hủy diệt Đường Phi. Tần Nhan kiểu làm người cùng tính cách, hần từ nhỏ đã rõ ràng hiểu biết, lòng dạ hẹp hòi, tự cho mình thanh cao, muốn cái gì nhất định phải có được, không chiếm được sẽ dùng hết thủ biện pháp đem nó hủy diệt. Cũng bởi vì kế hoạch này của Tần Nhan, hần mới có thể lâm thời định ra một kế hoạch khác. Phượng Thần Anh yêu Đường Phi có thể bỏ qua hết thảy, đêm đó ở hoàng cung, Phượng Thần Anh vì Đường Phi bỏ mặc Tần Nhan cùng đại quân không để ý, hần liền phi thường hiểu rõ điểm này. Nếu Đường Phi xảy ra chuyện, nhất định sẽ làm cho Phượng Thần Anh đối Tần Nhan xuất thủ, đến lúc đó hần có thể nương theo danh nghĩa vì bảo hộ Hiền vương mà bắt được Phượng Thần Anh, mà thần bí nhân vẫn cùng Phượng Tê Các quan hệ dị thường chặt chẽ nhất định sẽ vì Phượng Thần Anh mà xuất hiện. Tuy rằng ba mươi năm trước, mọi chuyện về “Thái tử” kia đều bị Lưu Phương để cùng tiên đế hủy đi sạch sẽ, nhưng hần vẫn có một loại dự cảm, Lưu Phương để ngự ban đàn thư thiết khoán cùng Ngự Long Lệnh nhất định cùng thần bí nhân đó có liên quan. Tìm được thần bí nhân, chẳng khác nào tìm được manh mối về Ngự Long Lệnh! Từ khi Phượng Thần Anh rời đi Phượng Tê Các lên vào Hiền vương phủ, hần vẫn luôn biết rõ. Hà Tịch mang theo Đường Phi chạy trốn, người hần phái đi cũng luôn luôn âm thầm theo sau. Trên đường cái hướng về cửa Đông sở dĩ một bóng người cũng không có, là bởi vì đã nhận lệnh từ trước, không được có bất luận kẻ nào đóng ở cửa thành Đông. Cho nên, Hà Tịch mới có thể dưới tình huống tứ cố vô thân, thay Đường Phi chịu chết. Thuần Vu Quyết nói không sai, là hần hại chết Hà Tịch.....

Tần Nghị bỗng dưng nắm chặt hai tay, trong mắt toát ra một chút ai lạnh.

Mưa như trước tí tách rơi xuống, người trong thôn cũng dậy sớm như mọi ngày, trời còn chưa sáng đã đứng lên. Trời mưa không thể làm nhiều việc, nhóm thôn dân mặc áo tơi cổ xưa ở trong mưa xuyên qua. Trong thôn bỗng nhiên xuất hiện hai nam nhân hành vi quái dị, bộ dạng lại dị thường tuấn mỹ, rước lấy tò mò của đám thôn dân nghỉ chân xung quanh. Nam nhân đi đằng trước, dưới chân hài đã rách mướp, dính đầy bùn đất cùng máu tươi, trên lưng còn cồng một người, như là bệnh nặng đang ngủ say, vẫn không nhúc nhích. Mà nam nhân theo phía sau, là một người cao lớn xinh đẹp, sắc mặt âm trầm giống như mây đen hiện tại trên bầu trời, làm cho người ta nhìn thấy không tự giác phát run.

Trong thôn người nhiệt tâm, một đại nương thấy Đường Phi đã suy yếu như thế còn cồng một bệnh nhân, mưa to rơi xuống cũng không bung dù, liền giơ tán trong tay đi đến bên người Đường Phi, thân thiết hỏi: “Tiểu huynh đệ, bằng hữu này của ngươi làm sao vậy? Muốn kêu đại phu không? Nếu vậy phải vào trong thành, thôn này của chúng ta đám đại phu tầm thường không tin được a! Các ngươi như thế nào đến nơi đây?”

Đường Phi dừng cước bộ, nghiêng thân mình nhìn về phía đại nương hảo tâm, Đường Phi đã đi một ngày một đêm trong mưa, môi đông lạnh tím tái, nhẹ giọng hỏi: “Đại nương, ngài biết Hà gia không?”

Thanh âm vắng vẻ có vẻ bàng hoàng bất lực, đại nương kia nhìn Đường Phi sắc mặt suy yếu tái nhợt, trong lòng mặc danh kỳ diệu đau đau, nhanh chóng hỏi đáp: “Hà gia? Ta trong thôn này không có họ Hà. Tiểu huynh đệ, ngươi có phải tới tìm thân thích? Nơi này không có họ Hà, ngươi có thể hay không tìm lắm địa phương?” Đại nương hỏi thật cẩn thận.

“Có, thôn Tiên Hồ, Hà gia.” Đường Phi cố chấp nói: “Hai mươi sáu năm trước, có một tiểu hài tử kêu Hà Tịch, cả nhà đều chết sạch, sau hần cũng bị đuổi ra khỏi thôn. Hà Tịch nói qua nhà của hần chính là ở thôn Tiên Hồ, hần sẽ không gạt ta.”

“Hà Tịch?” Đại nương kia sửng sốt, tên này có chút quen tai.....

“Hà Tịch? Sẽ không phải là Hà Tịch kia đi?” Lúc này một lão nhân hoa giáp được một nam tử tuổi còn trẻ giúp đỡ, tay chân run rẩy bước lại đây, hần là thôn trưởng củ thôn này. Người gác thôn, nhận thấy có người ngoài vào thôn trước tiên liền thông tri hần.

Đường Phi thật sâu nhìn thôn trưởng, không nói gì.

“Hai mươi sáu năm trước, thôn này từng phát sinh một hồi dịch bệnh, trong thôn chết rất nhiều người. Năm

đó một hài tử sáu tuổi trở thành kẻ chịu tội thay cho trận ôn dịch này, nói hấn là mệnh phạm Cô Tinh, chẳng những khắc chết cả nhà, lại mang đến cho thôn tai nạn. Hài tử sáu tuổi bị các người vô tình đuổi ra khỏi thôn.” Lúc này, Phương Thần Anh vẫn duy trì trầm mặc đi theo phía sau Đường Phi tiến lên, lạnh lùng nhìn thôn trưởng nói: “Sau một thân một mình ở Miên Cẩm thành lưu lạc, là ta cha, cứu hấn.”

Đường Phi chấn động, hai ngày qua lần đầu tiên mới nhìn sang Phương Thần Anh một cái. Phương Thần Anh chưa từng nói qua cho hấn chuyện gia đình, không thể tưởng được lần đầu tiên nói, dĩ nhiên lại cùng Hà Tịch có liên quan.

Thôn trưởng nghe xong Phương Thần Anh, sau thở dài một tiếng, ánh mắt đục ngầu tràn ngập hối hận. “Năm đó là chúng ta hồ đồ! Năm ấy ôn dịch quá nghiêm trọng, cho dù đại phu trong thành cũng thúc thủ vô sách. Ta cùng đường, tìm đại một thầy tướng nói bậy, nói thôn có yêu nghiệt quấy phá, mà yêu nghiệt kia chính là từ Hà gia chạy ra! Lúc ấy Hà gia đã chết hết để lại một đại hài tử sáu tuổi, chúng ta nghĩ đến..... Ai, năm đó, là sai lầm của chúng ta! Hài tử kia bị chúng ta đuổi đi, sau ôn dịch chẳng những không có giảm bớt ngược lại càng ngày càng nghiêm trọng, trong thôn chết hơn phân nửa người. Không qua mấy ngày còn khởi xướng một trận lụt lớn, đem hoa màu đều hủy hết..... Nhiều người đối ta nói, đó là Hà gia báo ứng! Là chúng ta liên thủ hại chết huyết mạch cuối cùng của nhà bọn họ!”

Hiện tại người thôn Tiên Hồ biết chuyện tình năm đó không nhiều lắm, nhưng cũng không ít, tựa như vừa rồi đại nương kia, năm đó nàng cũng chỉ là một tiểu cô nương mười sáu mười bảy tuổi. Hiện tại nói lên chuyện này, nàng cũng nhớ lại. Người lớn tuổi trong thôn đều vây quanh lại đây, tụ tập bàn tán nói ra hết chuyện tình năm đó.

Cuối cùng, vẫn là thôn trưởng kia mở miệng: “Các người là tìm đến Hà gia?”

Đường Phi gật gật đầu, nói: “Ta muốn mang Hà Tịch về nhà.”

“Cái gì? Hài tử Hà Tịch kia? Hấn, hấn ở nơi nào?” Thôn trưởng tựa hồ có chút kích động, nhìn thấy Đường Phi không nói gì, nghĩ tới gì đó, sau theo bản năng nhìn về phía người hấn cõng trên lưng. “Hấn là Hà Tịch? Hấn, bị bệnh? Tìm đại phu chưa? Như thế nào còn cho hấn hứng mưa? Đến, bung dù cho bọn hấn!”

Đường Phi không có nhìn thấy thôn trưởng vui sướng kích động, chỉ là thản nhiên hỏi một câu: “Nhà Hà Tịch ở nơi nào?”

Thôn trưởng sững sốt, Đường Phi lãnh đạm làm cho hấn có chút không biết làm sao, liền chỉ vào hướng tây nam nói: “Đi theo hướng, ở phía dưới một tòa núi nhỏ, có một gốc cây đào già, chính là nhà hấn. Nhiều năm như vậy, nơi đó ta vẫn không, vẫn không tặng cho người khác.....”

“Cám ơn.” Đường Phi nói cảm tạ, công Hà Tịch lướt qua đám người đi về phía trước. Phương Thần Anh cũng theo sau.

Chúng thôn dân nhìn ba người rời đi, thẳng đến khi một lão nhân thanh âm run rẩy kéo quần áo thôn trưởng nói: “Thôn, thôn trưởng! Nam nhân trên lưng kia, là, là một người chết a!”

Cái gì?! Tất cả mọi người mạnh mẽ nhìn về phía lão nhân vừa nói chuyện.

“Người xem rõ ràng? Là một người chết?!” Thôn trưởng thanh âm đều thay đổi.

“Không sai! Ta lúc ấy nhìn đến người trên lưng sắc mặt xanh trắng, căn bản không phải màu da người sống, hơn nữa cũng không nhìn thấy hấn hô hấp. Ta muốn càng xác định một chút, liền vụng trộm sờ sờ chân người nọ, đã sớm lạnh thấu! Còn cứng ngắc giống như hòn đá! Không phải người chết là cái gì?!”

“Thôn trưởng, nên làm cái gì bây giờ mới tốt?”

“Đúng vậy, như thế nào mang một người chết trở về?”

“Dem bọn họ đuổi ra đi thôi?”

“Phải! Đuổi ra đi!”

Thôn trưởng nhìn người đi xa thật lâu, sau mới thở dài nói: “Kệ bọn họ đi, là chúng ta thiếu nợ hài tử kia. Năm đó nếu không phải chúng ta đuổi hấn đi, cũng không đến nỗi chết rồi mới trở về. Khiến cho hấn lá

rụng về cội đi, nơi này, là nhà của hân.....” Nói xong, ý bảo người bên cạnh giúp đỡ hân trở về. Người già rồi, một chút mưa liền khiến thất lưng đau nhức, khớp xương tê cứng, hân là nên trở về nghỉ ngơi một chút.

Lời thôn trưởng nói làm cho tất cả mọi người đều ngẩn người, cuối cùng cũng trầm mặc tản ra.

Đi tới nhà Hà Tịch, Đường Phi dừng bước. Một cây anh đào già cao lớn, ba gian cũ nát tương liên cùng với nhà ngói tường đất, bên cạnh còn có một gian tiểu xá. Bởi vì trời mưa, núi nhỏ phía sau chảy xuống đất đá, trong viện tích đầy nước bùn.

Mở ra cửa sân đi vào, Đường Phi cổng Hà Tịch đẩy ra cửa phòng. Căn phòng hai mươi sáu năm chưa từng có người trụ qua vẫn nát vừa cũ lại vừa bẩn, Đường Phi lại tưởng tượng ra tình cảnh sinh hoạt mới trước đây của Hà Tịch ở trong này. Nhất định là một gia đình ấm áp khoái hoạt đi? Nếu không vì cái gì làm cho Hà Tịch lưu luyến đến ngày nay?

Đem Hà Tịch an trí ở trên một cái ghế, Đường Phi xoay người đi ra hướng cửa, Phụng Thần Anh đang đứng ở cửa, vẻ mặt đau thương nhìn hân.

Phụng Thần Anh thấy Đường Phi cúi đầu bước ngang qua người hân, chưa từng ngẩng lên. Một lát sau, Đường Phi cầm một cái mộc bồn cùng khăn lau sạch sẽ trở lại, đây là hân mua từ hàng xóm. Nhà bên tuy rằng không biết đã xảy ra sự tình gì, nhưng nhìn thấy Đường Phi đưa ra một nén bạc liền không nói hai lời đem thứ hân cần đều đưa cho. Còn đáp ứng Đường Phi giúp hân chạy đến trong thành mua một bộ quần áo sạch sẽ.

Đứng ở trong mưa hứng một chậu nước, Đường Phi như không nhìn thấy Phụng Thần Anh, lại đi vào nhà. Ở phòng bếp chỗ tìm được mười hai bình rượu, còn có năm hộp nhỏ đựng đầy dầu. Rót ra một chút dầu đổ lên trên ngọn đèn cũ nát, ở trên bắc đèn điểm hỏa. Thoáng chốc, trong phòng nhỏ âm u được chiếu sáng rất nhiều. Ở trong ánh lửa mỏng manh sửa sang lại gian phòng ngủ, Đường Phi cẩn thận đem Hà Tịch ôm đặt lên trên giường.

Dùng lực đạo nhẹ nhất thay Hà Tịch rửa sạch thân mình, nhìn miệng vết thương trên người hân da tróc thịt bong, tâm Đường Phi càng đau thêm một phần. Ước chừng qua một canh giờ, Đường Phi mới giúp Hà Tịch lau khô thân thể. Lúc này, ngoài phòng truyền đến thanh âm hàng xóm vừa rồi.

“Công tử? Công tử? Quần áo người muốn, ta đã mua đến đây.”

Đường Phi đứng dậy đi ra ngoài, hàng xóm kia coi như thành thật, chiếu theo hân yêu cầu mua một bộ trường bào màu xanh, còn dùng giấy dầu bao lại vài tầng. Tiền còn lại đều giao cho gã hàng xóm, Đường Phi cầm lấy quần áo qua.

Phụng Thần Anh vẫn đứng tư thế này giờ, hàng xóm kỳ quái nhìn hân một cái liền chạy đi.

Đường Phi nhìn Phụng Thần Anh liếc mắt một cái, Phụng Thần Anh mắt tràn đầy hy vọng mong được hân liếc tới.

Cửa, chậm rãi đóng lại, thẳng đến khi một tia khe hở cuối cùng cũng không nhìn thấy, Đường Phi ở phía sau cửa đứng hồi lâu, mới xoay người.

Phụng Thần Anh không hề động, vẫn đứng ở bên ngoài nhìn cửa phòng đóng chặt. Mưa lại lớn thêm, Phụng Thần Anh lúc này mới giật giật, quan sát một chút hoàn cảnh bốn phía, đi về hướng một căn phòng nhỏ cách chủ ốc chừng mười thước. Phòng này có lẽ từng là địa phương cất lương thực cùng chất đồng tạp vật, Phụng Thần Anh tìm một chỗ có thể tọa liên ngồi xuống, sau đó nhắm mắt dưỡng thần.

Màn đêm lại buông xuống, kỳ thật ở thời tiết hôn ám như vậy, ban đêm tới hay không cũng không có nhiều khác biệt, thanh âm “ào ào” do mưa trút xuống bao phủ hết thảy. Đường Phi ngồi ở trên ghế đối diện giường, nhìn Hà Tịch một thân trường bào màu xanh, khẽ cười cười. Nhớ rõ lần đầu tiên cùng hân gặp mặt, hân chính là mặc một thân này, chính mình còn đem hân nhận sai thành Trần Thần, đem người cứ như vậy ôm vào trong ngực. Tươi cười dần dần đau thương, nếu lúc trước mình không ôm qua một cái kia, Hà Tịch sẽ không bởi vì mình mà chết đi?

Đem chân cuộn lại ôm lấy, Đường Phi trước mắt dần dần mơ hồ: “Hà Tịch, thực xin lỗi..... Người hãy đợi ta, ta không lâu nữa sẽ đến với người” Hân trúng Mệnh Huyền Nhất Lộ, là độc Tàn Nhan hạo cho hân.

Không có giải được, hân rất nhanh sẽ chết đi?

“Oanh long long”, một trận trời sụp đất nứt, nổ ra đem Đường Phi mơ mơ màng màng nhảy mất bình tĩnh, Đường Phi theo bản năng nhìn về phía Hà Tịch, không có việc gì, Hà Tịch hoàn hảo tốt.....

Làm sao vậy? Sét đánh? Đường Phi vừa cẩn thận nghe xong, tiếng sấm không tiếp tục vang lên. Một cổ cảm giác bất an quái dị quanh quẩn trong lòng, Đường Phi nhìn nhìn Hà Tịch, đứng dậy đi ra ngoài.

Núi lở! Đường Phi nhìn đến tình trạng trước mắt, phản ứng đầu tiên chính là núi lở. Nguyên lai bởi vì mấy ngày liên mưa to, khiến bùn đất trên mềm lỏng. May mắn chủ ốc cách tòa núi nhỏ kia không gần, chỉ có phòng nhỏ phía sau mới ở ngay tại chân núi, nếu không hân đêm nay phải đi gặp Diêm Vương. Chỉ là căn phòng nhỏ kia không có may mắn như vậy, đều bị chôn ở dưới bùn đất. Đường Phi quan sát một chút tình thế, xác định sẽ không tái phát sinh một lần trút xuống, mới yên tâm định về phòng.

Vừa mới đi chưa được hai bước, liền cảm thấy trong lòng một trận đau nhói, Đường Phi mạnh mẽ dừng bước. Xoay người nhìn tiểu xá bị vùi lấp, tay bị cát đá sắc nhọn cắt qua, máu tươi cùng nước bùn đục ngầu xen lẫn vào nhau. Đường Phi giống như không biết đau, điên cuồng mà đào.

“Phượng Thần Anh!” Đường Phi như phát điên nhằm khối bùn đất chất cao kia chạy đến, trong mắt tràn đầy điên cuồng cùng tuyệt vọng.

“Phượng Thần Anh! Phượng Thần Anh!” Bất tri bất giác, nước mắt đã chảy đầy mặt, Đường Phi vươn tay ra sức bới móc địa phương bị vùi lấp, tay bị cát đá sắc nhọn cắt qua, máu tươi cùng nước bùn đục ngầu xen lẫn vào nhau. Đường Phi giống như không biết đau, điên cuồng mà đào.

“A ! Phượng Thần Anh ! A! A!” Đường Phi tuyệt vọng hô to, động tác trên tay một khắc không ngừng lại. Giờ khắc này, tâm hân mới chính thức bắt đầu cảm thấy tuyệt vọng, cảm thấy sống không bằng chết.

Tay đụng chạm đến một thứ gì đó không đồng dạng, không phải cát đá sắc nhọn cũng không phải ván gỗ cứng rắn, mà là mềm dẻo xúc cảm, có độ ẩm, thuộc về tay người.

“Phượng Thần Anh!” Đường Phi run run nửa ngón tay lộ ra khỏi bùn đất, hỉ cực mà khóc! Một phen lau đi nước mắt cùng muatrên mặt, Đường Phi cắn răng càng không ngừng đào móc, hân muốn ở trong thời gian hoàng kim đem người cứu ra!

Trước hết là tay, sau đó là đầu, chậm rãi Đường Phi đem Phượng Thần Anh từ trong phế tích bùn đất đào đi ra.

“Phượng Thần Anh! Phượng Thần Anh, người tỉnh tỉnh!” Đường Phi đem người nửa tha nửa ôm kéo đến địa phương an toàn, trời tối, loạng choạng hô to.

Mưa khiến lớp bùn trên mặt Phượng Thần Anh rửa sạch sẽ, Đường Phi nâng tay đưa đến mũi hân, chấn động toàn thân, hơi thở không còn!

“Sẽ không Sẽ không!” Đường Phi nhớ tới khi ở đại học, từng được dạy qua phương pháp cấp cứu, không ngừng đè lên ngực Phượng Thần Anh làm hô hấp: “Phượng Thần Anh, tỉnh lại! Tỉnh lại!” Cúi đầu tiếp tục cấp cứu Phượng Thần Anh thở khí, Đường Phi hô to: “Phượng Thần Anh, đứng lên! Cả người cũng không muốn ta sao? Đứng lên! Người thiếu ta còn chưa trả xong! Người còn chưa tái hãy nghe ta nói một lần ta yêu người, không cho người chết, có nghe hay không! Phượng Thần Anh!”

Có lẽ là lời Đường Phi nói quá hữu hiệu, có lẽ là Đường Phi cấp cứu rất cực có tác dụng, Phượng Thần Anh lỗ mũi không ngừng trào ra nước bùn, sau đó kịch liệt ho khan.

“Phượng Thần Anh..... Thần Anh!” Đường Phi gắt gao ôm chặt lấy người, đau khóc thành tiếng.

Phượng Thần Anh thiếu chút nữa vào quỷ môn quan, một bên ho khan, một bên cũng gắt gao ôm chặt Đường Phi, mười hai năm, lần đầu tiên hân chảy xuống nước mắt.

91. Chương 91

Phượng Hoa Lâu.

Yến Tự thần sắc kinh hoảng một đường chạy đến sương phòng Tần Diệp, đẩy cửa ra liền xông vào. Bối rối loạng choạng ở trước cửa một chút, nếu không phải Thiết Viêm tay mắt lanh lẹ vững vàng đỡ lấy người, Yến Tự hẳn đã ngã xuống đất.

“Làm sao vậy?” Thiết Viêm đem người dịu ổn, nhẹ giọng hỏi.

Yến Tự ngẩng đầu nhìn Thiết Viêm, nước mắt lập tức hạ xuống.

“Làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?” Thiết Viêm vừa thấy Yến Tự khóc, trong lòng một trận đau đớn, thanh âm càng phát ra ôn nhu.

Yến Tự phe phẩy đầu, nhìn về phía Tần Diệp. Tần Diệp vừa rồi còn xem bọn họ hai người hảo hỉ, còn tưởng rằng Thiết Viêm làm cái gì khi dễ Yến Tự, mà khi Yến Tự về mặt bị thương nhìn chính mình, Tần Diệp sửng sốt, trong lòng không hề có dự cảm tốt.

“Làm sao vậy?” Tần Diệp đứng dậy, sắc mặt trầm tĩnh.

“Chủ nhân.....” Yến Tự xoa xoa nước mắt trên mặt, hít sâu một ngụm giống như đang bình phục cảm xúc, mới mở miệng nói: “Vừa rồi, ta nhìn thấy Đường công tử cùng thiếu chủ, còn có Hà Tịch.....”

“Bọn họ thế nào?” Tần Diệp nhíu nhíu mày, nhìn thấy thình thình thấy, Yến Tự vì cái gì về mặt đau thương ?

“Ta thấy, Đường công tử cùng Hà Tịch, thiếu chủ đi theo phía sau bọn họ..... Đường công tử vừa đi, một bên thì thào tự nói, nói cái gì ‘Hà Tịch chúng ta về nhà, Hà Tịch chúng ta về nhà’. Ta cảm thấy kỳ quái, lại không dám kinh động bọn họ, liền phái người vụng trộm đi theo, lập tức cho người thăm dò. Mới biết được.....” Yến Tự nghẹn ngào rồi cuộc không nói nên lời, đợi lấy lại cảm xúc mới tiếp tục nói: “Nguyên lai Hà Tịch đã chết, Đường công tử cùng trên lưng là thi thể hắn.....”

Tần Diệp chấn động, trong đầu chỉ còn lại câu nói “Hà Tịch đã chết” kia của Yến Tự. Thiết Viêm cũng khiếp sợ nhìn Yến Tự, nhanh chóng hỏi: “Hà Tịch chết? Vì cái gì? Chẳng lẽ là.....” Thiết Viêm theo bản năng nhìn về phía Tần Diệp, Hà Tịch sáng nay vụng trộm đi Phượng Tê Các cứu Đường Phi, như vậy có phải hay không, là thiếu chủ.....

Yến Tự tựa hồ biết Thiết Viêm đoán cái gì, lắc lắc đầu nói: “Không phải như ngươi tưởng, thiếu chủ không có giết Hà Tịch.....” Sau đó, Yến Tự đem tin tức tìm hiểu được kể lại một lần. Lúc ấy Yến Tự đóng cửa Phượng Hoa Lâu, treo lên bài tử từ chối tiếp khách, sau nghỉ đến lần hai nhã gian đem cửa sổ đóng hết lại, liền nhìn thấy Đường Phi mạo hiểm mưa to gió lớn, công Hà Tịch chậm rãi đi tới, vừa đi vừa nỉ non, Phượng Thần Anh gắt gao đi theo phía sau bọn họ, không nói một lời, trên mặt không có bất luận biểu tình gì. Bọn họ ở cửa dừng lại một hồi, Yến Tự nghĩ đến bọn họ y theo ước định đã trở lại, đang muốn xuống lầu mở cửa cho bọn họ, Đường Phi liền công Hà Tịch đi rồi, Phượng Thần Anh cũng đi theo. Yến Tự nghi hoặc không dám vọng động, nhanh chóng kêu một thị vệ khinh công không tòi đi theo bọn họ, sau đó tìm vài thám tử đi thăm dò tin tức. Nhưng ai biết, tin tức hồi báo, lại là như vậy.

“Thần Anh cùng Đường Phi, hiện tại ở nơi nào?” Thật lâu sau, Tần Diệp mới thấp giọng hỏi.

“Thôn Tiên Hồ, nơi đó là gia hương của Hà Tịch.” Yến Tự thấp giọng nói, thời điểm năm đó Hà Tịch được hai vị chủ nhân mang trở về vẫn còn nhỏ, trong trí nhớ Yến Tự chỉ nhớ rõ có một tiểu nam hài nhỏ gầy xinh đẹp cả ngày đi theo phía sau ông chủ nhân, khi đó nàng còn trêu ghẹo Phượng chủ nhân, nói hắn kiêu về một tiểu tình địch.

Nhưng ba năm sau, nàng vốn bởi vì Thiết Viêm vô tình mà trốn đi, tới Miên Cẩm trở thành lão bản nương Phượng Hoa Lâu. Mười mấy năm sau, Hà Tịch cũng tới nơi này, thậm chí thường thường đến Phượng Hoa Lâu uống trà, nhưng nàng không có nhận ra Hà Tịch đã lớn lên, thẳng đến tối hôm qua hắn bị Tần Diệp mang về, mới nhớ trở lại đoạn ký ức kia. Có lẽ Hà Tịch nhận ra được nàng, chỉ là cảnh giác tai mắt người khác nên mới không tiến lên nhận thức, nếu không hẳn cũng sẽ không nhiều năm qua như vậy bất chấp mưa gió đến Phượng Hoa Lâu, chỉ vì uống một chén trà.

Ngay tại khi ba người đều trầm mặc, một người mặc hắc y diện mạo bình thường lắc mình đi đến, cung kính đem thứ gì đó trên tay giao cho Thiết Viêm, sau đó đối với Tần Diệp cúi đầu liền biến mất.

Thiết Viêm mở ra mật hàm người nọ đưa tới, sừng sốt.

“Hoàng đế lấy chuyện Hiền vương trong lúc đang giam cầm tự tiện ra khỏi phủ, đem người đưa đến lăng tẩm tiên đế, muốn hấn thủ hoàng lăng cả đời. Thậm chí ngay cả Lộc vương cũng bị tội liên đới, sung quân biên thủy, vĩnh viễn không thể trở về, ngay hôm nay khởi hành.” Thiết Viêm đem nội dung mật hàm nói cho Tần Diệp. Tần Diệp hừ cười một tiếng, nói: “Xem ra là ta đã xem thường chất nhi này, thủ đoạn hảo tàn nhẫn!”

Thiết Viêm khó hiểu, nói: “Hoàng đế không giết hai vị huynh đệ của hấn, vì sao chủ nhân còn nói hấn tàn nhẫn?”

Tần Diệp sắc mặt hơi trầm xuống, khóe môi nhếch lên trào phúng cười, nói: “Phượng Tê Các gặp được thích khách, Hà Tịch mang theo Đường Phi chạy trốn, vì cái gì một chút đều không kinh động đội ngũ tuần tra đây trong thành cùng quân dân đang dọn dẹp thi thể? Thành Đông vì cái gì một người đều không có?”

Thiết Viêm chấn động, cả kinh nói: “Hoàng đế vẫn luôn biết kế hoạch của Hiền vương?!” Nhưng hấn vì cái gì muốn thuận nước đẩy thuyền làm cho Tần Nhan đi ám sát Đường Phi? Những lời này Thiết Viêm không hỏi, bởi vì hấn rất nhanh đã hiểu được. Tần Nghị làm người thật cẩn thận, cũng che dấu vô cùng tốt. Hấn sau khi đăng cơ nhất định sẽ chong người một lần nữa sửa sang hoàng thất tông miếu, cùng điển tịch cho đến chiếu thư thánh chỉ của lịch đại hoàng đế lưu lại, nói cách khác, hấn đã phát hiện chuyện đan thư thiết khoán cùng Ngự Long Lệnh kia. Tần Nghị nghĩ đến, có thể lợi dụng Phượng Thần Anh dẫn ra Tần Diệp.

“Chủ nhân, thuộc hạ cho rằng ngài tốt nhất hiện tại liền rời đi.” Thiết Viêm thần sắc nghiêm túc đối Tần Diệp nói: “Về phần thiếu chủ, chủ nhân không cần lo lắng, ngài trước cùng bọn họ đi, thuộc hạ sẽ phụ trách đem thiếu chủ mang về!”

Tần Diệp khoát tay, nói: “Không quan hệ, chúng ta đợi vài ngày nữa. Tần Nghị bây giờ còn chưa biết hành tung của ta, nếu không hấn đã sớm vây quanh Phương Hoa Lâu. Thần Anh đứa nhỏ này ta lý giải, nếu không phải tự nguyện theo chúng ta trở về, sợ là không quản được hấn.” Tần Diệp tràn đầy vô lực thở dài, còn có Đường Phíkia, Hà Tịch bởi vì hấn mà chết, càng không thể đáp ứng theo chân bọn họ ly khai, Đường Phi không đi, Thần Anh liền lại càng không nguyện ý trở về. Không đến vạn bất đắc dĩ, hấn sẽ không sử dụng thủ đoạn đem Thần Anh mang về trên đảo.

“Chủ nhân, ý tứ của ngài là?” Thiết Viêm hỏi.

“Vẫn là cho một người đi theo hấn, đợi chuyện Hà Tịch trôi qua, chúng ta lại ra mặt. Đến lúc đó cân nhắc lợi hại, vì Đường Phi hấn sẽ nguyện ý theo chúng ta trở về. Hiện tại, chỉ sợ cái gì hấn cũng nghe không vào.” Tần Diệp nhu nhu thái dương đầu đốn, một mối nói. Hà Tịch chết, đã kích đối với hấn quả thật rất lớn, nếu bị Hoa nhi biết, sợ là sẽ vì Hà Tịch rơi cả buổi nước mắt.

“Dạ.” Thiết Viêm nhẹ giọng đáp, sau đó lùi kéo Yến Tự đi, cho Tần Diệp một mình yên lặng một chút.

Đường Phi mất gần một canh giờ mới dùng mấy thứ cũ nát tại trù phòng đun một bồn nước ấm, bưng đến tiền đường.

Phượng Thần Anh vẫn còn run nhè nhẹ, thời điểm bùn đất trút xuống dưới, hấn đang ngưng thần nín thở điều trị nội tức, đang đứng ở cảnh giới vong ngã, quên hết mọi thứ xung quanh, chờ hấn nhận thấy được nguy hiểm tới gần, thì đã không kịp chạy thoát. Một khắc bị vùi lấp kia, trong lòng hấn chỉ nghĩ đến Đường Phi, nghĩ nếu chính mình vì hấn trả lại cho Hà Tịch một cái mạng, có thể hay không được hấn tha thứ? Có thể hay không không còn làm cho hấn sống ở trong áy náy thống khổ? May mắn, vận mệnh vẫn còn chiếu cố hấn, Đường Phi cứu hấn, y vẫn là yêu hấn. Nói chia tay, chỉ bởi vì Hà Tịch chết làm cho hấn không biết nên như thế nào tái yêu chính mình. Tựa như Đường Phi nói, hấn không dám tái yêu.

Đường Phi đứng ở trước mặt Phượng Thần Anh, cởi quần áo trên người hấn, cầm khăn tay dính một chút nước ấm thay Phượng Thần Anh rửa sạch đất cát trên người trên mặt, cũng giúp thân mình lạnh như băng của hấn ấm áp.

Phượng Thần Anh thật sự thiên phúc đại mệnh, bị bùn đất đổ xuống cứ nhiên không bị thương gì, chỉ là trên mặt trên tay bị cát đá cắt qua da một chút.

Ánh mắt luôn di chuyển theo động tác của Đường Phi, cảm thụ được ôn nhu thuộc về Đường Phi. Khi nhìn đến trên tay hắn đầy vết thương sâu cạn không đồng nhất, Phượng Thần Anh trong lòng bỗng dưng run lên, thân thủ nắm lấy tay Đường Phi tinh tế xem, sau đó run run thanh âm hỏi: “Người như thế nào biết ta đã xảy ra chuyện?”

Đường Phi đầu ngón tay giật giật, nói giọng khàn khàn: “Không biết, khi đó ta đã tính về phòng, nhưng tâm lại mặc danh kỳ diệu đau đến lợi hại, sau đó mới phát hiện người bị chôn ở phía dưới kia.”

Phượng Thần Anh mạnh mẽ ôm chặt Đường Phi, Đường Phi nâng tay ôm đầu của hắn khẽ vuốt, nếu lúc ấy hắn cứ như vậy về phòng, hiện tại có phải hay không sẽ không còn cảm thụ được ấm áp ôm ấp của Phượng Thần Anh?

Một đêm không ngủ, một đêm không nói chuyện.

Hừng đông, mưa to tàn sát bữa bãi một buổi tối rất cực ngừng lại, ánh mặt trời cũng xuyên qua tầng mây thật dày lộ diện. Cây lão anh đào ngoài sân kia, trên cành lá còn vương bọt nước, gió vừa thổi, liền nhỏ xuống dưới.

Đường Phi theo nhà bên mua hai thân xiêm y vải thô cùng một chiếc xe đẩy tay, cùng Phượng Thần Anh thay đổi quần áo sau liền phụ giúp đẩy xe ra cửa.

Đi bộ hơn hai canh giờ mới vào thành, lúc này thái dương đã treo cao, chiếu xuống mặt đất vẫn đang ẩm ướt. Ở trong Miên Cẩm thành dừng lại trước cửa một cửa hàng quan tài tốt nhất, Đường Phi lau mồ hôi trên trán, cùng Phượng Thần Anh đi vào. Muốn một quan tài gỗ lim tốt nhất, hai người cố hết sức cùng tiểu nhị cửa hàng cùng nhau đem quan tài nâng lên xe đẩy. Dùng dây thừng cố định hảo, sau Phượng Thần Anh đi tới trước mặt kéo xe, Đường Phi theo ở phía sau đẩy xe, cước bộ trầm trọng tiếp tục đi về phía trước. Hai người hành vi quái dị đưa tới rất nhiều người vây xem, nhưng làm cho Phượng Thần Anh cùng Đường Phi để ý.

Một tấm bia đá không có chữ, hương nến tiền giấy, Đường Phi đem những thứ cần mua đều mua được, mới cùng Phượng Thần Anh gian nan đem hết những thứ này nọ hướng thôn Tiên Hồ trở lại.

Mồ hôi dưới ánh nắng thái dương chiếu rọi nhỏ xuống thấm vào đất, Phượng Thần Anh buông tay cầm, muốn cho Đường Phi nghỉ ngơi một chút. Vừa nhắc đầu, nhìn đến Đường Phi vẻ mặt đầy mồ hôi lại vẫn một bộ dáng không biết mệt mỏi, lời còn chưa ra miệng đã bị hắn nuốt trở vào. Trầm mặc cúi đầu, tiếp tục nâng lên tay đẩy xe.

Một ngôi mộ hình chữ nhật rất cực thành hình, Đường Phi cùng Phượng Thần Anh hiệp lực đem quan tài gỗ lim nặng mấy trăm cân kia bỏ vào trong hầm mộ.

Đường Phi rửa sạch tay, xoay người trở về chủ ốc. Chỉ chốc lát sau, liền ôm Hà Tịch đã thay đổi một thân trường bào màu xanh đi ra. Cơ hồ một ngày đều không có nghỉ ngơi, Đường Phi ôm một người phi thường cố hết sức, dưới chân lão đảo một cái thiếu chút nữa ngã sấp xuống. May mắn Phượng Thần Anh tay mắt lanh lẹ giúp đỡ hắn một phen, muốn đem Hà Tịch tiếp nhận, lại bị Đường Phi né tránh.

Hơi hơi lắc đầu, Đường Phi bình tĩnh nói: “Ta tự mình làm.” Sau đó một bước chậm rãi hướng đến phía trước ngôi mộ kia, thật cẩn thận đem Hà Tịch bỏ vào trong quan tài.

Vì Hà Tịch sửa sang lại tóc, Đường Phi từ trong lòng lấy ra khối phỉ thúy, đặt ở bên đầu Hà Tịch.

“Đây là thuộc về người, vĩnh viễn chỉ thuộc về người.” Đường Phi nhẹ vỗ về gương mặt không còn độ ấm của Hà Tịch, cúi đầu ở trên trán hắn nhẹ nhàng hôn xuống.

Phượng Thần Anh chỉ đứng ở một bên nhìn, không nói gì. Giờ khắc này, hắn đang ghen tị với Hà Tịch. Hắn biết Hà Tịch vĩnh viễn chiếm cứ một góc tối trọng yếu trong lòng Đường Phi, không người nào có thể thay thế được.

Đóng quan, đắp đất, dựng lên khối bia không chữ kia. Phượng Thần Anh dùng đầu ngón tay ngưng tụ chân khí, khắc lên bốn chữ “Hà Tịch chi mộ”.

Sắc trời dần tối, mây đen dần dần tiến đến. Đường Phi ở trước mộ đốt tiền giấy, thẳng đến khi nhìn một tờ cuối cùng bị đốt đến hầu như không còn, sau mới đứng dậy đối Phượng Thần Anh nói: “Vào đi thôi.” Phượng Thần Anh lại thật sâu nhìn thoáng qua mộ bia của Hà Tịch, xoay người đi theo Đường Phi vào nhà.

Hoàng cung, Cẩn Thân điện.

“Khởi bẩm Hoàng Thượng, Nam Vũ bí mật tới hoàng lăng cùng Hiền vương gặp mặt, quyết định đêm mai giờ Tý đi tới thôn Tiên Hồ, thế rằng nhất định tru sát Đường Phi !”

Tần Nghị cười lạnh một tiếng, Tần Nhan thật đúng là cố chấp buồn cười, hắn nghĩ giết Đường Phi thì Phượng Thần Anh liền thật sự trở lại bên người hắn sao? Hắn đã bị cừu hận cùng ghen tị che mắt hai mắt, cái gì cũng không nhìn tới!

“Từ hôm nay trở đi, không cần tái giám thị Hiền vương, mọi người các người rút về đây đi.” Tần Nghị thần nhiên đối thám tử nói: “Từ hôm nay trở đi, các người toàn lực truy ra nơi thần bí nhân kia hạ lạc, đặc biệt phải chú ý những kẻ xa lạ mấy tháng trước bỗng nhiên xuất hiện ở Miên Cẩm.”

“Dạ, thuộc hạ tuân mệnh !”

“Lui ra đi.” Tần Nghị phát tay nói.

Đội thám tử rời đi, Tần Nghị mới lộ ra một chút bì thái. Tần Nhan đã bị giam cầm ở hoàng lăng, Phượng Tê Các cũng cơ bản xem như bị hủy, thần bí nhân kia đến nay lại chưa hề hiện thân, điều này làm cho Tần Nghị khó hiểu. Theo lý thuyết thần bí nhân đó hẳn là cùng Phượng Thần Anh quan hệ chặt chẽ mới phải, vì cái gì Phượng Tê Các xảy ra chuyện lớn như vậy còn không lộ diện? Chẳng lẽ là hắn đoán lầm? Còn có đêm mai, hắn nên hay không đi cứu Đường Phi một mạng? Phượng Thần Anh hiện tại cùng hắn ở một chỗ, hắn không cần chính mình ra tay đi? Nếu vậy muốn hay không phải người nhắc nhở bọn họ một tiếng?

Do dự một hồi, Tần Nghị vẫn quyết định không đếm xỉa đến. Mối thù Phượng Thần Anh giết Tần Chiêu hắn đã nói qua sẽ trả lại, lúc này đây, coi như là đối hắn trả thù, xem thử Phượng Thần Anh có hay không bản sự kia, bảo toàn được chính người mình yêu.

92. Chương 92

Đường Phi ngồi ở trước bia mộ Hà Tịch, tay trái ôm một khối mộc bài màu đỏ thắm, tay phải tinh tế ở mặt trên khắc gì đó. Trong miệng còn thì thào khinh ngữ, không biết nói cái gì. Phượng Thần Anh vẫn đứng ở trong viện, từ xa xa mà nhìn. Thẳng đến khi màn đêm lại buông xuống, Đường Phi nhẹ nhàng ở trên khối mộc bài đã khắc tốt phôi phôi, đứng dậy vỗ vỗ bần ở trên người, ôm mộc bài cả người đều dính bụi gỗ, đi về hướng Phượng Thần Anh.

Đội khi Đường Phi đi đến bên người chính mình, Phượng Thần Anh mới chuyển thân cùng hắn sóng vai, thấp giọng nói: “Ta cùng thôn dân nơi này mua bánh bao, ăn một chút đi.”

Đường Phi không có trả lời, chỉ gật gật đầu.

Chỉ điểm có một ngọn đèn dầu, tiền đường có chút hôn ám, Đường Phi cùng Phượng Thần Anh tương đối mà ngồi, trầm mặc không lên tiếng ăn bánh bao trong bát đã khô lạnh.

Phượng Thần Anh ăn bánh bao khó có thể nuốt xuống, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn Đường Phi liếc mắt một cái.

Bỗng nhiên, Đường Phi lên tiếng nói: “Người cùng Hà Tịch nhận thức bao lâu?”

Phượng Thần Anh trở mắt nhìn Đường Phi, không rõ hắn vì cái gì bỗng nhiên hỏi như vậy.

“Ta nhận thức Hà Tịch chỉ hơn một năm, còn chưa biết rõ hắn đã trải qua cái gì, gặp được qua cái gì. Vì cái gì thời điểm gặp là người của thái tử phủ, sau lại thành gian tặc của người.” Đường Phi trong tay còn nắm nửa cái bánh bao đã lạnh, vẻ mặt nghiêm túc nhìn Phương Thần Anh: “Còn có, người đến tột cùng là dạng người gì, ta muốn biết.”

Nhìn Đường Phi hồi lâu, Phương Thần Anh thở dài, thanh âm có chút trầm trọng: “Chúng ta lúc còn rất nhỏ đã nhận thức, khi đó, ta còn kêu hắn là – ca ca.....”

Đường Phi chấn động, kinh ngạc nhìn Phương Thần Anh, nhưng không có nói chuyện, mà chờ hắn nói tiếp.

“Hắn là do cha ta mang trở về, cha ta, không phải người người đã nhìn thấy..... Cha ta thực thiện lương, cũng thực thích hài tử, Ưu nhi, Cốc Dương, đều là hắn cứu trở về..... Thiết Hoán thì lại là hài tử của Thiết thúc. Thời điểm Hà Tịch được mang về trên đảo chỉ có sáu tuổi, ta mới bốn tuổi, cha nói với ta, từ hôm nay trở đi hắn chính là ca ca của ta. Nhưng mà ta không thích hắn, từ nhỏ đã không thích hắn. Hắn thực thông minh, thực vĩ đại, học qua một lần liền nhớ, phụ thân cùng người kia thường thường khoa trương hắn là thiên tài, cha ta cơ hồ đem sở học cả đời đều dạy cho hắn. Người còn chưa biết đi?” Phương Thần Anh bỗng nhiên cười tự giễu, mắt tràn đầy cô đơn: “Khi đó ta chán ghét hắn, cũng ghen tị hắn. Ở trên đảo mỗi người đều tôn xưng ta là thiếu chủ, ở mặt ngoài cung kính, trên thực tế ở sau lưng âm thầm cười ta yếu đuối vô năng, cười ta bị ngã một cái sẽ không đứng dậy nổi. Nhưng mỗi lần nói đến Hà Tịch, bọn họ đều dùng một loại vui mừng cùng bộ dáng tôn kính. Sau, ta dần dần không gọi hắn là ca ca nữa, mà gọi thẳng danh tự, lợi dụng thân phận chính mình, mệnh lệnh mọi hài tử trên đảo đều xa cách hắn, cô lập hắn. Nhìn đến hắn càng ngày càng cô độc, ta lại càng ngày càng vui vẻ. Sau đó, cha ta xảy ra chuyện..... Hắn suy nghĩ rất nhiều biện pháp đều không thể cứu tình y.” Nhớ tới đoạn ác mộng hồi ức trước kia, Phương Thần Anh trên mặt tràn đầy thống khổ: “Người tưởng tượng không nổi ta lúc ấy có bao nhiêu tuyệt vọng, người ta gọi là ‘Phụ thân’ mười mấy năm, giết thân sinh mẫu thân của ta, làm hại cha ta ngủ mê bất tỉnh, đem ta..... bức thành một loại ma quỷ. Khi đó ta buộc Hà Tịch ngậm hạ độc độc chết người kia, hắn cũng không đồng ý, còn nói hết thấy tình trạng hiện nay cũng không phải lỗi của người kia. Từ một khắc đó ta bắt đầu hận Hà Tịch, người kia xem thấu sát ý của ta đối với Hà Tịch, liền cho Hà Tịch năm ấy mười sáu tuổi rời tiểu đảo, đi tới Miên Cẩm. Tới sau, ta mang theo vài người cũng ly khai, ta muốn trả thù hắn. Ở Miên Cẩm khi ta nhận ra Hà Tịch, lợi dụng ân tình của cha ta đối với hắn, hiếp bức hắn làm việc cho ta.”

Phương Thần Anh ngẩng đầu nhìn Đường Phi, trong mắt toát ra bi ai cùng yếu ớt: “Ta một lần lại một lần muốn hắn rời xa người, một lần lại một lần muốn giết hắn, nhưng cuối cùng hắn vì cứu người mà chết..... Ta muốn chính miệng đối hắn nói một tiếng thật có lỗi, cũng rất cuộc không có cơ hội. Đường Phi, ta có phải đã sai lại càng sai? Ta có phải, thật là một kẻ hỗn đản bất trị?”

Đường Phi nhìn Phương Thần Anh, đứng dậy đi đến phía sau hắn, cúi người đem người vòng ở trong lòng mình, thanh âm trầm thấp mà kiên định: “Thần Anh, ta nợ Hà Tịch, rất nhanh là có thể trả. Ta chỉ muốn người đáp ứng ta một cái yêu cầu cuối cùng, vô luận ta tương lai ở nơi nào, người đều phải hảo hảo sống sót. Bởi vì người nợ hai người, hai nhân mạng.”

Phương Thần Anh nâng tay nắm chặt cánh tay Đường Phi, nhiệt lệ đau đớn hộc mắt: “Sẽ không, ta nhất định có thể lấy được giải được. Nếu không, ta đối người kia nhận thua, cầu hắn, cứu người..... Chúng ta nợ Hà Tịch, chúng ta sẽ cùng nhau trả! Ta sẽ không tái cho người rời đi ta!”

Đường Phi bỗng dưng buộc chặt hai tay, cảm thụ được nhiệt độ cơ thể Phương Thần Anh, trong lòng một mảnh mờ mịt.

Đêm dài nhân tĩnh, tiếng quạ kêu ở trong sơn trang trống trải có vẻ buồn bã mà tuyệt vọng.

Phương Thần Anh thật cẩn thận đứng dậy, nhìn Đường Phi còn đang ngủ say, trong mắt tràn đầy nồng đậm tình yêu cùng sủng nịch. Đây là Đường Phi của hắn, một Đường Phi chỉ thuộc về hắn.

Ngoài phòng quạ kêu càng phát ra thê lương, nếu hắn không ra ngoài, Đường Phi sẽ bị đánh thức.

Cửa vừa mở ra, quả nhiên thấy được Nam Vũ đang quỳ gối trong viện. Nam Vũ thấy cửa mở, trên mặt vui vẻ, vừa muốn nói chuyện, Phương Thần Anh liền đối hắn làm cái động tác tác chỗ có lên tiếng. Phương Thần Anh mang theo hắn đi đến thôn khẩu mới dừng lại cước bộ, thôn khẩu còn buộc một con ngựa, có lẽ là do Nam Vũ cười chạy tới.

Dừng lại cước bộ, Nam Vũ liền lập tức quỳ xuống.

“Lão gia, cầu ngài cứu biểu ca đi!” Nam Vũ rơi lệ, trước mắt bi thương.

Phượng Thần Anh hoàn toàn bất vi sở động, lạnh lùng nói: “Người đi đi, về sau cũng đừng trở lại đây. Ta cùng Tần Nhan đã không còn bất luận quan hệ gì.”

Nam Vũ thần sắc ai oán, thật mạnh đối Phượng Thần Anh dập đầu một cái vang, bi thanh nói: “Lão gia, biểu ca đã bị cầm tù ở hoàng lăng, ta hôm nay thu được tin tức, Hoàng Thượng muốn xử tử trừ hậu họa, ngay tại đêm nay động thủ, nếu ngài không đi cứu hần, biểu ca nhất định dữ nhiều lành ít!” Nam Vũ quỳ tiến lên hai bước, vừa nặng nề dập đầu một cái xuống đất nói: “Biểu ca yêu ngài quá sâu, tuy rằng hần làm rất nhiều chuyện sai, nhưng chỉ qua lãdo hần yêu ngài! Lão gia, cầu người xem tình nghĩa ở cùng biểu ca nhiều năm như vậy, cứu hần lúc này đi!”

Phượng Thần Anh như trước lạnh lùng nhìn Nam Vũ, ý tứ kia đã thực minh xác, hần sẽ không xuất thủ.

Nam Vũ âm thầm cắn răng, xem ra dùng tình nghĩa với Tần Nhan đến cầu cứu đã không được. “Lão gia! Nam Vũ cầu người! Cứu biểu ca đi!” Nam Vũ lại thật mạnh dập đầu, khi ngẩng đầu cái trán đã chảy máu không ngừng. “Ngài không phải muốn giải được Mệnh Huyền Nhất Lộ sao? Nếu ngài có thể cứu biểu ca một mạng, giải được tự nhiên sẽ đưa ra!”

Phượng Thần Anh chấn động, đúng vậy, giải được Mệnh Huyền Nhất Lộ còn trên tay Tần Nhan! Nhưng mà, Phượng Thần Anh nhìn thoáng qua phòng trong, nghĩ nơi này cách hoàng lăng bất quá hơn trăm dặm, Nam Vũ lại cười ngựa lại đây, nếu nhanh nhất có thể ở trước hừng đông gấp gấp trở về. Cứu Tần Nhan một mạng có thể đổi về giải được cho Đường Phi, có giá trị! Trở về sau sẽ cùng Đường Phi giải thích đi.

“Đứng lên, cùng ta đi hoàng lăng.” Phượng Thần Anh thản nhiên nói.

Nam Vũ kích động nở nụ cười, nước mắt lại vẫn rơi không ngừng. Nhanh chóng lung lay đứng lên kéo qua con ngựa của mình, nói với Phượng Thần Anh: “Lão gia, Nam Vũ chỉ cưỡi một con ngựa lại đây, ngài trước đi tới chỗ biểu ca, ta ở trong thôn tìm một nhà mua một con ngựa, lập tức liền đuổi theo!”

Phượng Thần Anh nghĩ nghĩ, nếu thật muốn đợi Nam Vũ mua xong ngựa cùng nhau đi, Tần Nhan chỉ sợ dữ nhiều lành ít, mà giải được cho Đường Phi tự nhiên sẽ không có. Hần không dám mạo hiểm, lập tức gật gật đầu, nói: “Động tác nhanh lên, không được kinh động Đường Phi!” Nói xong sải bước phóng qua lưng ngựa, mã tiên quá nhanh mà đi.

“Dạ, lão gia.” Phượng Thần Anh xoay người phóng nhanh, không thấy được Nam Vũ trên vẻ mặt huyết lệ kia, lộ ra một chút âm ngoan tươi cười khi mưu kế thực hiện được.

Xoay người chậm rãi đi vào thôn, một tiếng quạ kêu, mười tên sát thủ mặc hắc y cuối cùng trong tay hần từ trong các căn nhà trong thôn phóng ra. Nam Vũ sợ sát ý của bọn họ bị Phượng Thần Anh phát hiện, nên làm cho bọn họ ẩn hơi thở trốn trong nhà hương dân, dùng hơi thở người thường che dấu sát khí đặc hữu của sát thủ. Quả nhiên, Phượng Thần Anh không có phát hiện bọn họ.

Tần Nhan đã sớm có kế hoạch tốt, để Nam Vũ mang theo mười tên sát thủ cuối cùng giấu ở thôn Tiên Hồ, chỉ vì tối nay. Dùng giải được dụ Phượng Thần Anh ly khai, Đường Phi bên người không còn ai bảo hộ, hần phải chết không thể nghi ngờ!

Nam Vũ mang theo mười tên sát thủ đem sân nhỏ của Hà Tịch bao vây quanh, mà lúc này, Đường Phi phát hiện Phượng Thần Anh không ở bên người cũng đã tỉnh.

Đứng dậy đi ra tìm kiếm, Đường Phi vừa mở cửa, liền nhìn thấy một tình cảnh như vậy.

“Các người đang làm cái gì.” Đường Phi lạnh lùng nhìn Nam Vũ.

“Giết người.” Nam Vũ cười, rồi sau đó có chút đau nhẹ nhàng xoa miệng vết thương trên trán, hần diễn tựa hồ quá sức. “Muốn biết là ai để cho ta tới sao?”

“Không muốn.” Đường Phi thẳng tắp đứng, cùng bọn họ giằng co.

“Ha ha ha, người là không muốn biết, hay là không dám biết?” Nam Vũ trào phúng nhìn Đường Phi: “Người cho rằng nam nhân kia thật sự yêu người? Nhảm rồi, người hần yêu nhất là Hiền vương. Ta nói cho hần,

Tần Nghị đêm nay phái người đi giết Hiền vương, còn nói cho hắn cũng có người muốn tới giết người. Nhưng cuối cùng, hắn vẫn lựa chọn cứu Hiền vương.”

“Ta chưa bao giờ biết biểu đệ của Tần Nhan là người của Tần Nghị.” Đường Phi không chút khách khí vạch trần nói dối của hắn, là Tần Nghị muốn giết hắn? Hay là Tần Nhan muốn giết hắn? Hắn biết rõ.

“Có cái gì bất đồng? Chuyện Tần Nghị muốn giết người là ta lừa hắn, bắt quá hắn lựa chọn Hiền vương, là thật sự.” Nam Vũ vẻ mặt thương xót nhìn Đường Phi: “Thật đáng thương, người yêu người nhất bị người hại chết, cuối cùng lại bị người mình yêu nhất không chút lưu tình vứt bỏ, báo ứng a!”

Báo ứng! Đường Phi chấn động, trên mặt rốt cục có chút cảm xúc. Đúng vậy, hắn hại chết Hà Tịch, kết quả Phượng Thần Anh lựa chọn, không phải hắn..... Hắn tâm đã chết lặng đến không cảm giác bất luận đau đớn nào nữa. Tâm chết, còn có thể đau sao?

“Các người muốn ta chết phải không?” Đường Phi nhìn về phía mộ phần của Hà Tịch, ánh mắt có chút trống rỗng: “Có thể, hơn nữa các người cũng không cần tự mình động thủ” Nói xong, Đường Phi xoay người đi về hướng phòng bếp, đem dầu cùng rượu bên trong một vò lại một vò mang ra.

Nam Vũ nghi hoặc nhìn Đường Phi, nhưng không có xuất thủ ngăn cản. Đường Phi mở ra tất cả vò rượu cùng can dầu có được, sau đó đối trong phòng bắt đầu hắt lên, thẳng đến khi đem hơn mười vò rượu cùng dầu thấm ướt cả căn phòng, mới nói: “Các người ở ngay tại nơi này chờ xem, chờ ta biến thành tro bụi, phiền toái người đem tro cốt của ta rải lên mộ phần kẻ cây anh đào kia. Coi như là, đem những gì Phượng Thần Anh thiếu ta hoàn trả.” Đường Phi nói xong, chậm rãi tiêu sái vào trong nhà, đóng cửa lại.

Nam Vũ tựa hồ đã hiểu ý tứ của hắn, nhưng cũng sợ Đường Phi giở thủ đoạn, liền hạ lệnh cho mười tên sát thủ vây quanh xem, đừng cho Đường Phi đùa giỡn đa dạng gì chạy thoát ra ngoài, sau đó bản thân cũng ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm cửa phòng đóng chặt.

Đường Phi đi từng bước một về hướng bài vị Hà Tịch, đó là hắn bỏ thời gian một ngày tự mình khắc. Thân thủ cầm lấy, nhẹ nhàng vuốt vuốt, sau đó ôm vào trong ngực.

“Hà Tịch, đây là báo ứng của ta a.....” Cầm lấy ngọn nến, Đường Phi ở trên ghế bên cạnh bàn gỗ ngồi xuống, cặp mắt ung lãnh liệt kia lúc này không còn quang mang lúc trước, chỉ có tuyệt vọng trống rỗng, cùng tĩnh mịch.

“Khiến cho ta nhận hết thống khổ liệt hỏa đốt tâm, hoàn trả hết thấy những gì ta nợ người đi..... Thần Anh, chúng ta – vĩnh bất tương phùng.” Đường Phi thì thào nói, ngọn nến trong tay khẽ nghiêng, căn phòng dính dầu rượu và dầu rất nhanh liền bốc cháy. Bởi vì hai ngày qua, thái dương quá mức mãnh liệt đem phòng ốc đều chiếu đến khô ráo, ngọn lửa trong nháy mắt liền biến thành một biển lửa, đem toàn bộ phòng ở đều vây khốn bên trong liệt hỏa.

Nam Vũ thần sắc phức tạp nhìn căn phòng trong nháy mắt liệt hỏa hừng hực, nam nhân này, thế nhưng lựa chọn tự thiêu..... Nam Vũ rất nhanh khôi phục bình tĩnh, lạnh lùng nhìn hỏa thế cự đại, mặc kệ như thế nào, hắn chung quy vẫn chết, như vậy đủ cấp biểu ca một cái công đạo.

“A! Cháy rồi! Cứu hỏa a !” Một thôn dân đi tiểu đêm nhìn đến hỏa thế trước mắt bị dọa ngây người, thê thảm kêu to.

Nam Vũ nhíu mày, nhìn căn phòng đã bị đại hỏa nuốt chửng, chắc chắn Đường Phi đã táng thân trong biển lửa, liền trầm giọng nói: “Rút!” Trong nháy mắt, mười một người biến mất sạch sẽ.

Bên cạnh cây đào già, đại hỏa hừng hực kia tựa hồ có thể đốt tận hết thấy thế giới.

Phượng Thần Anh cưỡi ngựa phóng rất nhanh, nghi hoặc trong lòng từ dâng lên, Tần Nghị trọng tình, năm đó khi hắn giết Tần Phiến, cái loại hận ý này của Tần Nghị tuyệt đối không phải giả bộ, Tần Nhan là thân huynh đệ của hắn, cho dù mưu phản, hắn cũng không có khả năng đối thân đệ đệ chính mình hạ sát thủ. Còn có giải được, Tần Nhan rõ ràng nói đã tự tay hủy hết thấy giải được sở hữu, như thế nào còn có thể dùng giải được cùng hắn làm giao dịch?!

Dây cương căng thẳng, Phượng Thần Anh giắt mạnh cho ngựa dừng lại. Chỉ có hai loại khả năng, một là Tần Nghị thật sự muốn giết Tần Nhan, hai là Nam Vũ lừa hắn!

“Thần Anh, chúng ta – vĩnh bất tương phùng.....”

Đường Phi! Phượng Thần Anh kích động nhìn mọi nơi xung quanh, hẳn nghe được thanh âm Đường Phi, chân chân thật thật là thanh âm Đường Phi!

Một nỗi sợ hãi vô hạn trong lòng mở rộng, Phượng Thần Anh quay đầu ngựa, chạy trở về!

Nhưng mà, Phượng Thần Anh vừa cưỡi ngựa chạy không xa, phía sau liền truyền đến tiếng vó ngựa hỗn độn. Rất nhanh, hắn đã bị đám người kỵ mã tới ngăn cản, cầm đầu chính là Thiết Viêm!

“Thiếu chủ, mời theo chúng ta trở về !” Thiết Viêm lạnh giọng nói.

Phượng Thần Anh cả kinh, mạnh mẽ quay đầu, kêu lên: “Thiết thúc! Người như thế nào biết ta ở nơi này?!”

Thiết Viêm nhướng mày, nói: “Thân phận chủ nhân có khả năng đã muốn bại lộ, còn có hai thứ kia, Tần Nghị cũng đã biết chúng tồn tại. Hôm nay đã có người khẳng định ở Phương Hoa Lâu đảo vài vòng. Chuyện quá khẩn cấp, chủ nhân bảo ta liền đem người mang về!” Buổi sáng hôm nay thám tử bọn họ báo lại, nói Tần Nghị bắt đầu ở toàn thành âm thầm điều tra những người xa lạ từ ba tháng trước tới Miên Cẩm, Phương Hoa Lâu cư long hỗn tạp đã dẫn tới Tần Nghị chú ý đầu tiên, quân đội tuần thành ẩn ẩn có xu hướng tập bốn phía Phương Hoa Lâu tập kết. Tần Diệp biết nếu không đi nhất định lại đưa tới Hoàng Diệp rung chuyển, liền mệnh lệnh Thiết Viêm mang theo vài hảo thủ trên đảo đến gặp Phượng Thần Anh, nếu hắn không đi, liền đem người trói lại mang về!

Đi?! Phượng Thần Anh đầu quyền đột nhiên nắm chặt, cùng người kia trở về hẳn không cam lòng không tình nguyện, nhưng mà, Đường Phi Mệnh Huyền Nhất Lộ còn cần hắn giúp..... Đường Phi còn ở tại thôn Tiên Hồ !

“Ta muốn đi về trước tìm Đường Phi!” Phượng Thần Anh lướt qua Thiết Viêm, giục ngựa hướng thôn Tiên Hồ chạy tới.

Một tiếng gầm lên, vận khí toàn thân đem vài người ngăn đón hắn nháy mắt đánh văng ra, giục ngựa chạy về thôn.

“Theo sau!” Thiết Viêm ra lệnh một tiếng, dẫn mấy người đuổi theo.

“Giá ! Giá!” Phượng Thần Anh cơ hồ rơi cằm trong tay đều muốn bị chặt đứt, bảo mã bởi vì đau nhức điên cuồng mà phóng về phía trước.

Tới thôn càng ngày càng gần, Phượng Thần Anh trong lòng bất an lại càng mở rộng. Bỗng nhiên, Phượng Thần Anh nhìn đến trong thôn bốc lên từng đợt khói đặc, bên trong còn nhìn thấy một chút ánh lửa.

Sao lại thế này? Phượng Thần Anh cắn răng một cái, đập lên lưng ngựa vận khinh công bay vọt qua.

“Cứu hỏa a! Người mau tới!” Người trong thôn la hét khắp nơi, đã dẫn tới nhiều thôn dân bị bừng tỉnh liền chạy ra tiếp nước cứu hỏa. Nhưng mà hỏa thế kia quá lớn, hắt vài dúng nước cũng không thấy hiệu quả, ngược lại có xu thế càng lúc càng lớn. May mắn hướng gió ở căn nhà cách những chỗ khác khá xa, mới không hại đến những nhà khác.

Phượng Thần Anh về tới thôn, lặng lẽ nhìn thôn dân bối rối cứu hỏa, phòng nhỏ trước mắt kia, là căn phòng đã cùng Đường Phi ở hai ngày, lúc này bị đại hỏa nuốt chửng, trừ bỏ ánh lửa, cơ hồ cái gì cũng nhìn không thấy, càng nhìn không ra thân ảnh chính mình quen thuộc lại quyến luyến.

“Người đâu..... Người đâu!” Phượng Thần Anh kéo qua một người đang cứu hỏa, quát: “Người ở bên trong đâu? Đường Phi đâu?! Đường Phi đâu!”

“Ách, ách, không biết a, chúng ta đang ngủ mơ mơ màng màng chợt nghe nói có hỏa hoạn, sau liền chạy tới cứu hỏa !” Thôn dân kia nhìn đến Phượng Thần Anh vẻ mặt sát khí, bị dọa hai chân phát run: “Ta nghe nói là có người phóng hỏa, người ở bên trong cũng không kịp đi ra.....”

“Đường Phi..... Đường Phi! Đường Phi !” Phượng Thần Anh bỏ qua người nọ, giống như phát điên xông tới. Thôn dân đang cứu hỏa nhìn đến Phượng Thần Anh hành động không muốn sống, đồng loạt bỏ lại thùng nước giữ chặt hắn.

“Vị công tử này, không được a! Người đi vào cũng chỉ uống phí một cái mệnh!”

“Đúng vậy công tử! Hỏa này quá lớn căn nước cũng không thể dập tắt, trăm ngàn lần đừng đi vào a!”

“Đúng đúng, người bên trong khẳng định không sống nổi, trăm ngàn lần đừng đem chính mình đáp thêm vào!”

“A a a !” Phượng Thần Anh chân khí thúc dục đến mức tận cùng, vài thôn dân lôi kéo hần lập tức bị đánh bay ra ngoài, học máu không ngừng, mắt thấy đều không sống được!

Không ai dám tiến lên ngăn đón Phượng Thần Anh, vừa sợ lại e ngại nhìn nam nhũn tuấn mỹ điên cuồng trước mắt.

“Ai nói người ở bên trong không sống nổi?” Phượng Thần Anh khoe môi nhếch lên nụ cười lãnh khốc, trong mắt điên cuồng đục ngầu. “Ta sẽ đem người cứu ra, Đường Phi nhất định không có việc gì.”

Phượng Thần Anh xoay người hướng đám cháy phóng đi, nhưng lúc này Thiết Viêm đã đuổi tới, khinh công nhảy ra liền chắn trước mặt Phượng Thần Anh.

“Thiếu chủ, không cần tái hồ nháo! Chủ nhân đã bởi vì người mà đến, ngoan ngoan theo chúng ta trở về!” Thiết Viêm bình tĩnh mặt lạnh lùng nói, Phượng Thần Anh từ nhỏ hần đã đi theo, cho tới bây giờ chưa thấy qua hần bộ dáng điên cuồng như vậy, vì Đường Phi thế nhưng cả mệnh cũng không cần!

“Cút ngay! Đường Phi ở bên trong! Đường Phi còn ở bên trong!” Phượng Thần Anh hai mắt đã biến thành màu đỏ, thần sắc bình tĩnh nói gần như lạnh lùng, nhưng Thiết Viêm lại rõ ràng nhìn đến trong ánh mắt Phượng Thần Anh đã mất đi tâm trí, chỉ có điên cuồng!

Tẩu hỏa nhập ma! Thiết Viêm chấn động, lập tức trấn định xuống, thừa dịp Phượng Thần Anh không có phát hiện, hết sức xuất thủ nhanh như điện, chỉ cần hần tiên phát chế nhân, bắt thiếu chủ trước, sẽ không sợ thiếu chủ bởi vì tẩu hỏa nhập ma mà cuồng tính lạm sát kẻ vô tội!

“Ha ha.” Phượng Thần Anh cũng chưa hề đựng tới, trên mặt tươi cười như quỷ mị mà âm trầm, Thiết Viêm muốn xuất thủ cũng sửng sốt, theo bản năng muốn tránh khai, cũng đã không còn kịp.

Phượng Thần Anh cầm trụ tay Thiết Viêm bẻ về phía sau, Thiết Viêm thét lớn một tiếng, mồ hôi lạnh theo gạch tể toát ra, hần đúng là bị cường ngạnh bẻ gãy cổ tay!

“Còn thất thần làm cái gì! Bắt lấy thiếu chủ!” Thiết Viêm trầm giọng hạ lệnh, trên mặt tràn đầy sắc thống khổ.

“Dạ!” Những người còn lại xuất ra vũ khí chính mình, đồng loạt hướng Phượng Thần Anh công kích.

“Cẩn thận không cần đã thương thiếu chủ!” Thiết Viêm tuy rằng bị Phượng Thần Anh gây thương tích, nhưng lại vẫn lo lắng hần sẽ bị thủ hạ của mình đã thương. Thôn dân cứu hỏa đã sớm bỏ lại thùng nước chạy về nhà mình, sau đó mở ra cửa sổ vụng trộm quan sát tình huống bên ngoài.

Chân trời truyền đến “Oanh long long” tiếng sấm, mưa ngừng hai ngày lại bắt đầu một giọt một giọt hạ xuống, sau đó là một bức màn mưa dày đặc, biến thành mưa to tã tã.

Phượng Thần Anh tẩu hỏa nhập ma căn bản cái gì cũng nhìn không thấy, nghe không được, trong lòng hần chỉ có Đường Phi, việc hần muốn làm chỉ có một, chính là tiến vào trong đám cháy cứu Đường Phi!

Thủ hạ Thiết Viêm mặc dù có vũ khí, lại cố kỵ thân phận Phượng Thần Anh không dám thật sự động thủ, làm sao là đối thủ của Phượng Thần Anh đã lâm vào điên cuồng? Chưa đến mười chiêu, mấy người đã bị Phượng Thần Anh đánh bay ra ngoài, hơn nữa gân mạch đều bị đánh gãy, tay không còn lực.

Bởi vì trận mưa to bỗng nhiên kéo đến, trận đại hỏa dần dần yếu xuống, chỉ còn có mấy chục chỗ lửa nhỏ ương ngạnh giấy dựa.

Phượng Thần Anh một chưởng chụp khai cánh cửa đã bị đốt thành tro bụi, một chưởng này, cơ hồ tác động đến toàn bộ căn phòng: “Khách lạ” một tiếng, phòng nhỏ đã sớm thành cháy sém liền âm âm sập xuống.

Mà lúc này, Phượng Thần Anh rốt cục có phản ứng. Phát điên vọt vào trong phế tích, không để ý vài chỗ vẫn còn bị thiêu đốt cháy sém, chụp lấy mọi thứ ném ra ngoài. Trên tay bị sức nóng làm nổi lên một cái lại một cái bọt nước, lại bởi vì chủ nhân không quan tâm mà vỡ tan, máu tươi chảy ra.

“Đường Phi! Đường Phi! Đi ra, đừng trốn nữa, ta đến đây, mau ra đây a!” Phượng Thần Anh trên mặt đã phân không rõ là nước mưa hay là nước mắt: “Người đừng bỏ lại ta, người nói sẽ tha thứ cho ta, người đáp ứng cùng ta rồi đi!” Phượng Thần Anh điên cuồng, cũng giống như đêm đó, Đường Phi điên cuồng khi thấy bùn đất trút xuống. Đêm đó là Đường Phi dùng tay trần đem hắc từ trong phế tích lấy lộ ra, là Đường Phi cứu hắc. Lần này, hắc cũng có thể cứu Đường Phi !

“Đường.....” Phượng Thần Anh bỗng nhiên dừng động tác, thẳng tắp nhìn một chỗ dưới đất.

Qua thật lâu thật lâu, Phượng Thần Anh mới từng chút lau đi nước mưa cùng nước mắt trên mặt, lộ ra một cái mỉm cười như hài đồng, thân thủ gặt gao nắm lấy một bàn tay đã cháy đen từ trong phế tích lộ ra, nói: “Tìm được rồi, Đường Phi, ta tìm được người rồi.”

93. Chương 93

Khi Tần Diệp đuổi tới thôn, Phượng Thần Anh đã muốn điên rồi. Thiết Viêm cùng vài tên thủ hạ đứng cách Phượng Thần Anh không xa, thương xót nhìn Phượng Thần Anh ôm một khối tiêu thi ngây ngô cười.

“Thần Anh!” Tần Diệp đến gần vừa thấy, trong lòng đột nhiên đau xót, một đầu tóc bạc chói mắt, cơ hồ đâm thẳng vào ánh mắt hắc!

Tẩu hỏa nhập ma, một đêm tóc bạc. Tần Diệp mới bắt đầu hiểu được, hài tử lúc trước thường nói hận hắc, đã vì yêu mà chấp nhất đến tình trạng này, nhập ma, phát điên.

“Chủ nhân!” Thiết Viêm cùng mọi người nhìn thấy Tần Diệp, lập tức quỳ trên mặt đất hành lễ.

Tần Diệp không để ý đến bọn họ, cước bộ phù phiếm hướng tới Phượng Thần Anh.

“Thần Anh.....” Tần Diệp ách thanh kêu tên Phượng Thần Anh, Phượng Thần Anh nghe được có người kêu hắc, ngẩng đầu lên đối Tần Diệp ngây ngô cười. Hoàn toàn là một bộ dáng thiên chân vô tà, đối hắc nói: “Phụ thân, người xem, đây là Đường Phi, người ta yêu nhất.”

Phụ thân! Tần Diệp lại chấn động, hai chân cơ hồ đứng không vững, từ khi Hoa nhi ngủ say bất tỉnh, Thần Anh có bao nhiêu lâu không gọi hắc là phụ thân? Tần Diệp hai mắt ướt át, đau lòng tới đỉnh, hắc cùng hài tử, đúng là vẫn không thể chiếm được hạnh phúc sao? Là Lan nhi nguyện rửa sao?

“Thần Anh,” Tần Diệp tựa hồ trong nháy mắt già thêm vài tuổi, gù lưng ngồi xổm bên người Phượng Thần Anh, thật cẩn thận nắm cả vai hắc, không đành lòng nhìn thi thể cháy đen trong lòng hắc, nức nở nói: “Thần Anh, cùng phụ thân trở về đi, hắc đã chết, biết không? Tựa như cha người, rốt cuộc vẫn chưa tỉnh lại.....”

“Chết ?” Phượng Thần Anh ánh mắt lộ ra một tia mờ mịt, nặng nề lặp lại một lần: “Chết ?” Ánh mắt mờ mịt dần dần trở nên điên cuồng, trong mắt đã phiếm quang mang thị huyết tàn bạo. Trên mặt lại lộ vẻ mỉm cười giống như Tu La, trong miệng thì trào tự nói: “Chết, đúng vậy, Đường Phi của ta đã chết.” Phượng Thần Anh mạnh mẽ ngẩng đầu, đối Tần Diệp lộ ra một cái mỉm cười tàn nhẫn đến cực điểm, thanh âm âm lãnh giống như từ trong Địa Ngục truyền ra vậy: “Đều phải chết, tất cả các người đều phải chết!”

Tần Diệp rung mình, Phượng Thần Anh đã hướng hắc công kích đến. Tần Diệp lách mình tránh thoát, đợi hắc xoay người, Phượng Thần Anh đã không thấy bóng dáng, chỉ để lại thi thể Đường Phi.

“Chủ nhân !” Thiết Viêm chạy tới: “Thiếu chủ chạy về hướng trong thành!”

Tần Diệp trong lòng trầm xuống, mắt nhìn Thiết Viêm cùng vài thuộc hạ, liền nói: “Các người trước mang thi thể Đường Phi rời đi, ta đuổi theo!”

“Dạ!” Thiết Viêm vừa mới lên tiếng trả lời, Tần Diệp đã chạy xa.

Hiền vương phủ từ trên xuống dưới đã đắm chìm trong một biển máu, Hiền vương tạo phản, nhưng Tần Nghị lại niệm tình huynh đệ không khu đuổi gia thần của hắn, vẫn cho một ít người không muốn đi ở lại trong phủ. Cho nên, Hiền vương phủ lưu lại một trăm sáu mươi lăm người, đều chết ở trong tay Phượng Thần Anh, bao gồm Nam Vũ trảm ở trong phủ.

Đến chậm một bước, Tần Diệp ở trong vương phủ tìm một vòng đều không tìm được Phượng Thần Anh, nhìn thấy Nam Vũ đã bị toái thi vạn đoạn, lại nhìn xem thi thể không trọn vẹn không đầy đủ tràn ngập trong phủ, trong lòng càng lạnh. Phượng Thần Anh đã hoàn toàn mất đi thần trí, Đường Phi chết kích phát dục vọng điên cuồng hành hạ người khác trong lòng hắn. Hiền vương phủ cao xuống thấp một trăm sáu mươi lăm người chết thảm, nói vậy Tần Nghị bên kia cũng đã thu được tin tức, hắn phải mang đi Phượng Thần Anh trước lúc bị Tần Nghị cản trở.

Phượng Thần Anh vừa có thể huyết tẩy Hiền vương phủ, vì thay Đường Phi báo thù, như vậy địa phương kế tiếp, chính là hoàng lăng!

Nghĩ đến đây, Tần Diệp xoay người hướng hoàng lăng đuổi theo.

Hoàng lăng.

Phượng Thần Anh cả người đầy huyết vừa ra tay sẽ giết thị vệ trông coi hoàng lăng, đi từng bước một vào trong lăng tẩm. Tần Nhan chính là đang quỳ gối trên bờ đoàn, vẻ mặt thành kính nhớ kỹ Pháp Hoa kinh. Nghe được tiếng bước chân, Tần Nhan hơi hơi nghiêng đầu nhìn lại, thoáng sửng sốt. Phượng Thần Anh tựa như quỷ Tu La trong địa ngục đi ra, chậm rãi đi về hướng hắn, trong mắt không có tình cảm thuộc về con người, khóe miệng vẽ lên độ cong vô tình lạnh như băng.

“Thần Anh, tóc của ngươi!” Tần Nhan mạnh mẽ đứng lên, nhìn Phượng Thần Anh một đầu tóc bạc nhiễm huyết, vẻ mặt kinh hãi cùng không dám tin. “Vì cái gì, ngươi vì cái gì biến thành như vậy?!”

“Hừ.” Phượng Thần Anh cười lạnh đi về phía trước, không có trả lời.

Rốt cục cảm nhận được Phượng Thần Anh sát ý, Tần Nhan rung mình, trong mắt tràn đầy không tin cùng tổn thương: “Ngươi, muốn giết ta?”

Phượng Thần Anh ở trước mặt Tần Nhan dừng cước bộ, che lấp tâm nhìn của hắn: “Đường Phi chết như thế nào, ta muốn ngươi cảm thụ thống khổ so với hắn gấp trăm ngàn lần!” Dứt lời, không đợi Tần Nhan hiểu được, hai mắt truyền đến đau đớn làm người ta muốn chết – Phượng Thần Anh thế nhưng rõ ràng dùng hai ngón tay móc xuống cặp mắt hắn!

“A ! !” Tần Nhan thống khổ che lại hai hốc mắt trống rỗng máu chảy không ngừng, trên mặt đất lăn lộn kêu thảm thiết, Phượng Thần Anh mỉm cười tiến lên, xé ra một khối màn che dùng làm dây thừng đem Tần Nhan trói lại.

“Đừng, Thần Anh..... van cầu ngươi buông tha ta.....” Tần Nhan cầu xin tha thứ đã dẫn theo thống khổ cùng sợ hãi khóc nức nở, bởi vì cực độ sợ hãi khiến trên mặt biểu tình vặn vẹo, hốc mắt trống rỗng không ngừng chảy xuống huyết lệ. Thân thể bị trói theo bản năng lết về phía trước mấp máy, tựa hồ muốn chạy tới địa phương an toàn.

Phượng Thần Anh không để ý đến động tác Tần Nhan muốn chạy trốn, mỉm cười tiến lên một chưởng đem tể đàn hoàng gia rất nặng kia chụp thành một đồng gỗ vụn. Đèn dầu cùng nến trên đàn tế bị đánh nghiêng, nháy mắt liền dập lên liệt hỏa bùng hực. Vừa lòng nhìn hết thấy này, Phượng Thần Anh xoay người một phen nhắc trở lại Tần Nhan đang muốn chạy trốn, “rắc rắc” vài tiếng, không lưu tình chút nào chặt đứt tay chân hắn.

Một bên kéo Tần Nhan hướng về trận đại hỏa, Phượng Thần Anh một bên cười nói: “Ngươi có lẽ không phát hiện Đường Phi biến thành dạng gì đi? Rất nhanh, ngươi có thể biến thành giống như hắn vậy!” Nói xong, Phượng Thần Anh trực tiếp đem Tần Nhan đang khóc kêu ném vào đồng lửa.

Hỏa thế vẫn chưa lớn, thiêu không chết được một người. Phượng Thần Anh nhìn Tần Nhan không ngừng ở trong đồng lửa thống khổ quay cuồng, vẻ mặt ngây thơ nghiêng đầu nghĩ nghĩ, sau lại cười, đem mọi thứ có

thể thiêu ở nơi này, đều ném vào đồng lửa . Nháy mắt, hỏa thể càng vượng!

“A a a ! !” Tần Nhan thống khổ ở trong lửa giãy dụa, khối vải cột lấy hân đã sớm bị đốt đứt, nhưng Phượng Thần Anh bẻ gãy tay chân hân, hân chỉ có thể thống khổ tuyệt vọng ở trong hỏa không ngừng quay cuồng giãy dụa.

Phượng Thần Anh ngồi xổm bên cạnh nhìn, cười đến thiên chân vô tà. Chớp mũi truyền đến mùi thịt nướng gay mũi, tiếng kêu thê lương thảm thiết của Tần Nhan cũng càng ngày càng nhỏ, thẳng đến cuối cùng không còn phát ra thanh âm, thậm chí ngay cả động tác giãy dụa cũng đình chỉ.

Phượng Thần Anh “Ha ha” cười, trong khi cười bỗng nhiên để rơi nước mắt, trong miệng vô ý thốt ra lời non: “Người chết lại có tác dụng gì đâu? Đường Phi của ta rốt cuộc không về được, không về được.....”

Nâng lên bàn tay, Phượng Thần Anh thấy được một đạo vết thương thật dài lúc trước vì cứu Đường Phi mà để lại, Đường Phi nói, đây là đoạn chưởng, diễm xấu.

“Phi nhi, chờ ta.....” Nhắm mắt lại, Phượng Thần Anh đem toàn bộ nội lực ngưng tụ ở lòng bàn tay, sau đó hung hăng hướng thiên linh cái trên đầu chụp xuống!

“Thần Anh!” Tần Diệp đúng lúc đuổi tới, xuất thủ nhanh như chớp điểm thuyệt huyệt của Phượng Thần Anh, rốt cục ở thời khắc mành chỉ treo chuông, cứu được một mạng nhỏ của Phượng Thần Anh.

“Hài tử ngốc.....” Tần Diệp đón lấy thân thể Phượng Thần Anh ngã xuống, nhẹ giọng nói, mắt tràn đầy đau lòng.

Tần Nhan thì thể còn đang bị đốt cháy, Tần Diệp ảo não nhìn thoáng qua, một phen ôm lấy Phượng Thần Anh tính ở trước khi Tần Nghị thu được tin tức rời đi.

Vừa mới ra khỏi nghĩa trang lịch đại tiên đế, cấm vệ quân đã vây quanh nơi này, một đội thị vệ chỉnh tề trật tự vào hoàng lăng.

Tần Nghị loan giá đứng ở trước mặt, Thuần Vu Quyết cười ngựa hậu giáở một bên. Tần Nghị đông lạnh nhìn Tần Diệp cùng Phượng Thần Anh, Tần Diệp cũng nhìn Tần Nghị, khí thế kiêu ngạo nửa điểm không thua hân! Lúc này, một thị vệ cuống quýt từ trong lăng mộ đi ra, sắc mặt trắng bệch nói: “Khởi bẩm Hoàng Thượng! Hiền vương..... Hiền vương đã bị chết cháy!”

Cái gì?! Thuần Vu Quyết cả kinh, thậm chí ngay cả Tần Nghị luôn luôn trấn định thoáng chốc sắc mặt đại biến, hung hăng trừng mắt nhìn Phượng Thần Anh hôn mê bất tỉnh, vẻ mặt sát ý: “Người tới, đem hai nghịch tặc này bắt lại, nếu dám phản kháng, giết không tha!”

“Dạ!” Hơn một ngàn cấm vệ quân đang muốn tróc nã bọn họ, một đạo bóng người từ trong cấm vệ quân phóng ra ra, hoành kiếm che ở trước mặt Tần Diệp, thanh âm lạnh lùng nói: “Ai dám đối chủ nhân vô lễ!” Ngay sau đó, lại có mười người từ các nơi nhảy ra, làm thành một vòng tròn đem Tần Diệp cùng Phượng Thần Anh bảo hộ ở chính giữa.

“Đều dừng tay!” Tần Nghị bỗng nhiên quát, mặc kệ thân phận nhanh chóng nhảy xuống xe ngựa, sắc mặt có chút kỳ quái. Thuần Vu Quyết cũng đi theo xuống. Cấm vệ quân thấy Tần Nghị ly khai loan giá, đồng loạt đối Tần Nghị quỳ xuống.

Tần Nghị gắt gao nhìn chăm chăm Tần Diệp, thần sắc phức tạp. Khó trách vừa rồi lần đầu tiên nhìn thấy người này, có một loại cảm giác quen thuộc, hân cùng với hoàng gia gia, có bảy tám phần giống nhau.

“Thuần Vu tướng quân lưu lại, những người khác, lui về phía sau một trăm dặm!” Tần Nghị trầm giọng hạ lệnh.

Thống lĩnh cấm vệ quân vô thức nhìn Thuần Vu Quyết liếc mắt một cái, Thuần Vu Quyết đối hân gật gật đầu. Thống lĩnh kia yên lòng, phát tay quát: “Lui về phía sau một trăm dặm!”

Mọi người lui lại, Tần Nghị mới chậm rãi đi về hướng Tần Diệp, Thiết Viêm đề phòng chặn lại Tần Nghị, không cho hân tiến lên. Thiết Viêm thu được tin tức Tần Nghị ra cung tới hoàng lăng, sau liền mang theo đội thân vệ của Tần Diệp chạy lại đây.

Thuần Vu Quyết rùng mình, cũng tiến lên đem Tần Nghị chắn phía sau mình, sắc mặt giận dữ nhìn Thiết Viêm.

“Thiết Viêm, lui ra.” Tần Diệp đem Phượng Thần Anh đưa cho cái thị vệ bên người, tiến lên vỗ vỗ vai Thiết Viêm. Thiết Viêm gật đầu, đứng ở phía sau hắn.

Thuần Vu Quyết cũng lui xuống, Tần Nghị tiến lên một bước cùng Tần Diệp đối diện, tâm tình phức tạp há miệng thở dốc, không biết nên nói cái gì.

“Người làm nhiều chuyện như vậy, không phải muốn gặp ta? Hiện tại ta ở trước mặt người, lại một câu cũng không nói được?” Tần Diệp lạnh nhạt nhìn Tần Nghị nói.

Tần Nghị sững sốt, nguyên lai việc hắn làm, vị này đều biết.....

“Trẫm.....” Tần Nghị có chút chột dạ tránh được ánh mắt Tần Diệp: “Trẫm chỉ không hy vọng Hoàng Diệp bởi vì Lưu Phương để nhất thời hồ đồ mà gặp kiếp nạn.”

Tần Diệp trào phúng cười, nói: “Người không hy vọng Hoàng Diệp bị kiếp nạn, hay là không hy vọng giang sơn của người bị uy hiếp? Hải tử, nếu ta muốn giang sơn này, ba mươi năm trước sẽ không rời đi.”

Tần Nghị nhíu mày, xem nhẹ Tần Diệp châm chọc, có chút khí thế bức người nói: “Người không muốn giang sơn, vì cái gì còn muốn trở về?”

“Bởi vì nhi tử của ta.” Tần Diệp khoanh tay lạnh lùng nói: “Nếu không phải vì con ta, ta tuyệt đối sẽ không tái trở lại nơi đây.” Năm đó thời điểm Lưu Phương để phái người đuổi giết Hoa nhi, hắn liền thề không đặt chân vào Miên Cẩm một bước, nếu không phải chuyện của Thần Anh, hắn tuyệt đối sẽ không trở lại!

“Nhi tử của người?!” Tần Nghị nghi hoặc, sau đó nhìn về phía Phượng Thần Anh, chấn động, thất thanh kêu lên: “Phượng Thần Anh là nhi tử của người?!”

“Không sai, Thần Anh là nhi tử duy nhất của ta.” Tần Diệp quay đầu nhìn về phía Phượng Thần Anh, mắt tràn đầy từ ái: “Năm đó ta cùng hắn có chút hiểu lầm, mới làm cho hắn trốn đến Miên Cẩm.” Nhưng lại thuận tay lấy theo Ngự Long Lệnh, may mắn cho tới bây giờ tấm Ngự Long Lệnh kia còn chưa xuất thế, nếu không thật sự thiên hạ đại loạn!

Tần Nghị nhìn Phượng Thần Anh, trong mắt dẫn theo hận ý không cam lòng, người này giết hai thân huynh đệ của hắn, thế nhưng cũng cùng hắn có quan hệ huyết thống?! Thuần Vu Quyết lo lắng nhìn Tần Nghị liếc mắt một cái, không thể không nói, chân tướng này quả thật đã kích Tần Nghị. Chỉ trách bọn họ tính thiếu, Tần Diệp năm đó mang theo ái nhân trốn đi, ba mươi năm trôi qua, hắn đương nhiên là có hậu nhân!

Tần Nghị rất nhanh khôi phục bình tĩnh, ngẩng đầu nhìn Tần Diệp, nói: “Thì đã sao? Phượng Thần Anh giết huynh trưởng cùng đệ đệ của trẫm, về quốc pháp, về tình lý, trẫm cũng không thể tha hắn!”

“Hừ,” Tần Diệp hừ cười một tiếng, mắt tràn đầy khinh thường: “Nếu ta nhất định phải dẫn hắn đi?”

“Như vậy, trẫm sẽ ban bố tru sát lệnh, càng cùng với Lang Hiên liên hợp, vô luận chân trời góc biển, trẫm đều phải giết hắn!” Tần Nghị không sợ hãi nhìn Tần Diệp, người mà bản thân hắn phải tôn xưng một tiếng hoàng bá bá, nói từng chữ một: “Trẫm, mới là hoàng đế Hoàng Diệp!”

Thiết Viêm khi nghe nói thế thì biến sắc, đang muốn mở miệng, đã thấy Tần Diệp nâng tay lên ngăn trở hắn. Tần Diệp cười cười, nói: “Người rất đảm lượng, cũng rất quyết đoán. Hoàng Diệp ở trên tay người, là phúc khí của dân chúng.”

Tần Nghị khó hiểu nhìn hắn, Tần Diệp còn nói: “Ta dùng thứ trong tay ta, đổi lấy một cái mệnh của nhi tử, cũng đáp ứng người, ta cùng Thần Anh, không còn sống, không bao giờ đặt chân vào Hoàng Diệp nữa bước.”

“Chủ nhân!” Thiết Viêm vẻ mặt khiếp sợ nhìn Tần Diệp, không trở về Hoàng Diệp cũng không có gì, dù sao tiểu đảo của bọn họ cũng không thuộc về nơi này, nhưng mà lệnh bài cùng thiết khoán kia, là Lưu Phương để lưu lại cho chủ nhân!

Tần Nghị trầm mặc nhìn Tần Diệp thật lâu, sau mới nói: “Trẫm đáp ứng người, bất quá trẫm cũng có một yêu cầu, nếu Phượng Thần Anh xuất hiện ở Lang Hiên, trẫm sẽ không buông tha hắn.”

Tần Diệp ánh mắt lạnh lùng, vẫn là nói: “Không thành vấn đề.”

“Chủ nhân!” Thiết Viêm lắc mình đến phía trước Tần Diệp, vẻ mặt hàn sương: “Tiểu tử này khinh người quá đáng!”

“Làm càn!” Thuần Vu Quyết trầm giọng quát: “Dám đối Hoàng Thượng bất kính!”

“Thiết Viêm, lui ra đi.” Tần Diệp thản nhiên nói: “Từ ngày hôm nay, chúng ta cùng Hoàng Diệp, không còn quan hệ.” Nói xong, liền tiếp nhận Phượng Thần Anh rời đi, vừa đi vừa đối Tần Nghị nói: “Thứ người muốn, ta sẽ cho người đưa đến trước mặt người.”

Thiết Viêm không cam lòng trừng mắt nhìn Tần Nghị liếc mắt một cái, dẫn những người khác đi theo.

Tần Nghị đưa lưng về phía bọn họ, vẻ mặt trầm tĩnh.

Thẳng đến khi thân ảnh mấy người biến mất, Thuần Vu Quyết mới lên tiếng hỏi: “Người không sao chứ?”

Tần Nghị nghiêng đầu đối Thuần Vu Quyết cười nhẹ, nói: “Ta có thể có chuyện gì? Dù sao mục đích cũng đạt được.....” Dứt lời trên mặt có chút bi thương, đáng tiếc, vẫn không thể giữ Tần Nhan một mạng.

Lúc này, nhìn đến đám người Tần Diệp rời đi, cấm vệ quân chạy lại đây.

“Thu hồi thi cốt Hiền vương, an táng cho hẩn.” Tần Nghị nói xong, liền dắt Thuần Vu Quyết rời khỏi.

Ban đêm, Tần Nghị thu được thứ do Tần Diệp đưa tới, đan thư thiết khoán cùng Ngự Long Lệnh. Đêm đó, Tần Nghị liền đem hai thứ này hủy sạch, rồi một mình ngồi lẳng lặng trên long ỷ một đêm.

Tần Diệp dẫn đám người Thiết Viêm còn có tro cốt Đường Phi, ở bến đò lên thuyền, hướng Tần Phượng đảo trở về. Phải về nhà, mỗi người tâm tình lại dị thường trầm trọng. Đặc biệt là Ưu Nhi cùng Mặc Trúc, Đường Phi chết, Phượng Thần Anh một đêm tóc bạc cùng nhập ma phát điên, cơ hồ cũng đem bọn họ hủy đi. Thiết Hoán từ khi nhìn thấy Phượng Thần Anh, sau cũng không nói chuyện nhiều, bao gồm đối với Thiết Viêm. Phượng Thần Anh lẳng lặng cùng mê man vẫn ôm tro cốt Đường Phi, một đêm xảy ra rất nhiều chuyện tình, hẩn căn bản không biết nên như thế nào đối mặt. Còn có Cốc Dương căn bản không muốn đi theo bọn họ trở về, khi phát hiện Phượng Thần Anh tình huống thật sự phi thường không xong, vẫn lựa chọn lưu lại.

Đoàn người, ở trong bi thương trầm trọng, bước trên đường về.

Lời tác giả: Được rồi ~ chương tiếp theo cả nhà Thủy Thủy lên sàn diễn a ~~ Về phần Đường Phi..... khuỵ, nếu đã chết cháy như vậy, chương kế tiếp bắt đầu, đối thụ – a, đương nhiên là nói giỡn, chuyện tình dễ bị sét đánh như vậy, Bích Thủy có thể làm sao? Đương nhiên sẽ không! Như vậy, chương tiếp theo bắt đầu đối công – aa, đương nhiên cũng nói giỡn thôi, nói giỡn thôi, chuyện tình dễ bị thiên lôi giáng búa như vậy, Bích Thủy cũng tuyệt đối không làm! Tuyệt đối không làm! E hèm, thôi thì hạ hồi phân giải.

94. Chương 94

Ba năm sau, Quỷ Tà, quốc đô Mị thành.

Ở một góc cuối cùng của ngã tư đường, có một quán ăn nhỏ khiêm tốn, cũng là một quán ăn không nổi danh. Quán ăn tuy nhỏ, nhưng rất sạch sẽ, món ăn không nhiều lắm, nhưng hương vị rất hảo, từ xa có thể ngửi được mùi đồ ăn bên trong bay ra, nơi này tối nổi danh đó chính là gà nướng. Giá tiền vừa phải, mùi vị thơm ngon, mặt tiền cửa hàng không lớn, nhưng vừa đến giờ cơm, khách liền nhiều giống như mây trời, phần lớn vẫn là công tử nhà giàu có uy tín danh dự, chỉ vì một món ăn chiêu bài ở này, cũng không để ý thân phận chính mình, cùng bình dân bá tánh, ngồi ở quán ăn nhỏ hẹp, chung một bàn ăn cơm.

Nơi này lão bản cũng kỳ quái, thân hình cao lớn lại cực kỳ gầy yếu, cả ngày đều mặc một thân hắc y, trên đầu đội mũ sam màu đen. Không có người biết hẩn trông ra sao, không có người biết hẩn từ đâu tới đây, cũng

không có người biết hắn là người nào. Chỉ biết là vị lão bản này họ Đường, nói chuyện thanh âm trầm thấp, hơi khàn khàn, lại đặc biệt dễ nghe. Ở một ngày nào đó ba năm trước đây, hắn liền như vậy cô độc một mình đi tới nơi này, định cư ở một tòa tiểu viện tối đơn giản trong khu dân cư. Sau đó trong một đêm, ở ngay sát mặt đường mở quán ăn nhỏ này, thu nhập hai phạm nhân bị tra tấn đã được phóng thích, từ trên đường mang về bốn hài tử lưu lạc làm tiểu nhị. Lão bản kỳ quái, nhân viên cửa hàng kỳ quái. Vừa mới bắt đầu, dân chúng đều thực bài xích tiểu quán ăn vô danh này, cho dù nơi đó bay ra mùi vị quả thật rất mê người, cũng không có người đến ăn. Lão bản cùng bọn tiểu nhị trong điểm đều đem thức ăn còn dư của một ngày cấp khát cái cùng dân du cư trong thành đưa đi, dần dần chung quanh quán ăn tụ tập rất nhiều người không nhà để về, như vậy lại càng không có khách hàng tới tạo sinh ý. Ở thời điểm mọi người nghĩ không tới một tháng, quán ăn sẽ đóng cửa, Đường lão bản lại cách quán ăn không xa, mua về một tiểu viện đã đổ nát, đem mọi người tụ tập ở trước cửa quán ăn đều đưa về đây. Dần dần, tiểu viện được thu thập thỏa đáng, bắt đầu có hương vị gia đình, bên trong ở rất nhiều người.

Cứ như vậy, quán ăn nhỏ này ở sát mặt đường chống đỡ khoảng nửa năm, vào thời điểm cuộc thi khoa cử ba năm một lần diễn ra, là lúc bắt đầu có khách hàng đầu tiên. Bởi vì đó là một thư sinh khốn cùng, thất vọng đi thi, vào kinh hắn tiêu hết tiền bạc sở hữu trên người. Ngày đó hắn đói đến thật sự chịu không nổi, dùng hai đồng tiền cuối cùng mua một bát mì không. Đêm đó, thư sinh sau khi ăn xong mì, cứ nhiên để lại nước mắt, nói hắn cả đời này đều chưa từng nếm qua một bát mì không ngon như vậy. Thấy được quán ăn này sinh ý thiếu thốn, thế nhưng chủ động kiểm khách hàng cho quán, khen ngợi những thứ kia ăn ngon như thế nào, trên đường mọi người cảm thấy thư sinh trước mặt là đói đến hồ đồ, lúc ấy cho dù cho hắn một chén cháo loãng cũng cảm thấy là mỹ vị ngon nhất thiên hạ. Đối mặt mọi người cười nhạo, thư sinh cũng không cảm thấy bị nhục nhã, mà là kiệt lực khuyên bảo khách nhân đi vào nếm thử. Cuối cùng thật có một người khách nhân chịu không nổi hắn dây dưa, miễn cưỡng đáp ứng đi thử một lần. Khách nhân kia xem danh sách món ăn trên bài thiệp, giá cả thật sự rất rẻ, ôm ý niệm dù sao gọi vài món cũng không tốn bao nhiêu, liền tùy tiện điểm vài món điểm tâm. Thời điểm đồ ăn vừa đặt lên bàn, khách nhân kia đã bị hấp dẫn, thử ăn một ngụm, sau thiếu chút nữa đem đầu lưỡi chính mình đều nuốt vào! Tiếp đó khách nhân kia thậm chí ngay cả đồ ăn rơi vãi cũng không chừa, mỗi món ăn cơ hồ đều bị hắn liếm cho sạch sẽ!

Nhìn đến khách nhân này ăn đến khoa trương như vậy, lại có vài người ôm thái độ nửa tin nửa ngờ đi đến, sau đó đều biến thành giống như khách nhân đầu tiên kia, bộ dáng như Thao Thiết ăn không biết mệt. (tương truyền Thao Thiết là một thượng cổ ma thú, có cái miệng rất rộng, ăn rất nhiều, cơ hồ không bao giờ ngừng nghỉ, hơn nữa rất kén chọn thức ăn, mỹ vị trên thế gian đều đã nếm qua. Ai đọc qua bộ Tru Tiên của Tiêu Đình sẽ biết, Thao Thiết là ma thú tùy thân đi bên cạnh Thú Thần)

Từ ngày đó, bởi vì có một thư sinh hỗ trợ, quán ăn nhỏ mỗi ngày cơ hồ đều không còn chỗ ngồi. Cũng bắt đầu từ ngày đó, quán ăn nhỏ cơ hồ không còn thời điểm rảnh rỗi.

Ba năm trôi qua, vị Đường lão bản kia vẫn thần thần bí bí như cũ. Quán ăn cũng không có mở rộng mặt tiền, giá thức ăn cũng không hề điều chỉnh. Duy nhất thay đổi cũng chỉ có bốn tiểu nhị trong điểm kia, đều trưởng thành hơn rất nhiều.

Hôm nay, quán ăn vẫn nhiều người trước sau như một. Đường Phi vừa vào quán, liền phát hiện không khí có điểm không đúng. Xuyên thấu qua hắc sát trước mắt, Đường Phi tìm được ngọn nguồn sự bất an, có một bàn vừa thấy liền biết là loại khách nhân không tốt, ở thời điểm hắn vào, liền về mặt nghiêng ngả nhìn mình.

Trong đám tiểu nhị có một thiếu niên tên là Tử Quân hướng hắn chạy tới, khiếp sợ nhìn bàn khách nhân kia nhỏ giọng nói với Đường Phi: “Đường ca, người phải cẩn thận, bàn khách nhân đó là tên côn đồ trên đường, vừa rồi còn đối, còn đối tiểu Đình nhi động tay động chân!”

Tìm phiền toái? Đường Phi nghi hoặc, hắn giống như chưa từng đắc tội qua người nào đi, “Tiểu Đình đâu?” Đường Phi thấp giọng hỏi.

“Ta đem nạng đưa về phòng bếp, Hải thức cùng Ngô thức che chở cho nạng! Bọn họ là ác bá phố này, không ai dám chọc bọn hắn!” Tử Quân khó chịu nói, nghĩ đến tiểu Đình nhi bộ dáng khuất nhục, hắn thật sự muốn giết người!

Vỗ vò vai Tử Quân, ý bảo hắn không cần lo lắng, nói: “Các người vài người trước tiên ở nơi này tiếp đón khách nhân, ta đi nhìn xem tiểu Đình.” Nói xong, Đường Phi lập tức hướng phòng bếp đi đến. Còn chưa

được mấy bước, một tên côn đồ trong bàn bên kia bước lại đây, ngăn cản đường đi của Đường Phi.

Thấy không rõ gương mặt Đường Phi dưới hắc sa, tên côn đồ vẽ mặt trên đùa nói: “Đường lão bản, mấy người bọn ta hôm nay đồng ý đến tiểu địa phương này của người ăn bữa cơm, là đã cấp mặt mũi cho người! Nếu người không đem tiểu cô nương vừa rồi giao ra giúp chúng ta uống chén rượu, cẩn thận về sau không chịu nổi!”

Đường Phi thân nhiên quét người nọ liếc mắt một cái, thân thủ đem người đẩy ra, tiếng nói có chút khàn khàn mang theo chán ghét nói: “Quán chúng ta không chào đón người như người vậy, Tử Quân, Tử Thanh, Tử Mạch, tiền khách!”

Tử Quân, Tử Thanh, Tử Mạch, ba người chính là tiểu khát cái ba năm trước đây Đường Phi từ trên đường mang về, nghe được Đường Phi tự mình hạ lệnh trục khách, nhất thời trong lòng cũng không còn sợ hãi, vọt tới trước mặt mấy tên côn đồ kia, hô: “Có nghe hay không, lão bản chúng ta bảo các người rút! Thời điểm rút khỏi đây nhớ rõ đem tiền trả đầy đủ, quán ăn chúng ta không phải địa phương các người ăn châu uống chực!”

Những khách nhân trong quán cũng bắt đầu chỉ trỏ mấy tên côn đồ kia, thời điểm bọn chúng động thủ đùa giỡn tiểu Đình mới mười bốn tuổi, bọn họ một đám tuy rằng bất bình hành vi cũng không dám lên tiếng, nhưng hiện tại dưới tình huống một người hô, trăm người ứng, khiến lá gan bọn họ tăng thêm!

Mấy tên côn đồ có chút sợ hãi nhìn người trong quán, bọn họ cho tới bây giờ chưa thấy qua tình trạng như vậy. Gã nhảy ra ngăn lại Đường Phi lúc này cảm thấy trên mặt không nhịn được, mạnh mẽ đẩy Đường Phi một phen, mắng: “Mẹ nó, hôm nay không đem nữ nhân kia giao ra đây, lão tử hủy đi điểm của người!”

“Người dám động đến Đường ca của chúng ta?! Ta liều mạng với người!” Đám người Tử Quân thấy bọn họ động thủ, liền triệt khởi tay áo, nắm chặt đầu quyền đánh tới!

Quán ăn háy mắt rối loạn, Đường Phi cau mày cho khách nhân trong điểm đều ra ngoài, đám người vừa mới sơ tán, Hải thúc cùng Ngô thúc tại trù phòng cánh tay thô dài, lưng hùm vai gấu, liền vác hai thanh khảm cốt đao trên vai lao tới, một bên to: “Ai dám tháo dỡ quán ăn của lão bản chúng ta, chúng ta liền chém kẻ đó!” Thậm chí ngay cả tiểu Đình vừa bị khi dễ hồi nãy, cũng cầm một cái thìa sắt chạy ra, khoe mắt còn vương nước mắt, môi một bên run run một bên khê kêu: “Ta cũng theo các người liều mạng!”

Vốn định việc lớn hóa nhỏ, Đường Phi nhìn tình huống trước mắt quả thực dở khóc dở cười, nhanh chóng tiến lên ngăn lại Hải thúc cùng Ngô thúc đang muốn chém người, lại kéo về tiểu Đình chỉ làm trở ngại chứ không giúp được gì. Xoay người vừa định dọa mấy tên côn đồ kia, nói nếu không đi sẽ báo quan, Đường Phi đã bị một tên trong đó xả hạ hắc sa trên đầu.

“A!” Tên côn đồ kêu một tiếng thảm thiết, nhất thời sợ tới mức hai chân như nhũn ra ngã trên mặt đất.

Bên dưới hắc sa, là một gương mặt xấu như quỷ quỷ. Khuôn mặt tựa hồ đã bị lửa thương tổn qua, vân da đen đỏ rồi rầm cuộn vào nhau, không có một chỗ nào là hoàn hảo. Trên gương mặt vặn vẹo chỉ có một đôi ưng mâu không mang theo một tia tình cảm, lạnh liệt, bức nhân.

Trừ bỏ đám người Tử Quân đã sớm xem qua hình dạng của Đường Phi, thậm chí ngay cả mọi người ở bên ngoài xem náo nhiệt đều bị dọa hút một ngụm lạnh khí! Ba năm nay, bọn họ từng vô số lần đoán vị lão bản nói chuyện dễ nghe nhưng không có lúc nào tháo khăn che mặt kia, đến tận cùng cất giấu một khuôn mặt như thế nào, anh tuấn, xinh đẹp, bình thường, xấu xí. Cũng đoán qua Đường Phi vì cái gì đem khuôn mặt chính mình che lại, là tránh né cừu gia? Là vì bộ dạng quá đẹp? Hay là bộ dạng quá xấu?

Nhưng hiện tại, nhìn đến Đường Phi gương mặt không thành hình người, bọn họ trừ bỏ hoảng sợ, thì chính là không suy nghĩ được bất luận gì thêm. Không ít những người lúc trước từng nhiệt tình muốn cấp Đường Phi mai mối đều vỗ ngực âm thầm may mắn, may mắn lúc trước mai mối không thành, nếu không chẳng phải đập hư khuê nữ nhà người ta sao?!

“Đường ca!” Tiểu Đình bị dọa nhanh chóng ném xuống thìa sắt trong tay, cầm lấy hắc sa rơi xuống đưa qua cho Đường Phi. Nàng không sợ hãi, từ lúc ba năm trước đây đã xem qua khuôn mặt này, có cái gì đáng sợ? Nàng sợ là những người đó ánh mắt tham cứu trào phúng hoặc là khinh thường, nàng sợ Đường Phi bởi vậy mà bị tổn thương.

Đường Phi lấy qua hắc sa, lạnh lùng quét mắt liếc tên côn đồ một cái, trầm giọng quát: “Cút!”

“Mau, chạy mau!” Nâng dậy tên côn đồ tới mức không thể đứng dậy, toàn bộ đều té chạy.

“Nhìn cái gì! Nhìn cái gì!” Tử Quân cùng Tử Mạch bắt đầu thu dọn điểm, một bên nói to: “Hôm nay không mở cửa! Vừa rồi ăn tặng không cho các ngươi! Mau đi đi!”

Hàng xóm láng giềng còn muốn đứng ở cửa xem náo nhiệt ngượng ngùng cười cười, tốp năm tốp ba kết bạn rời đi, trước khi đi miệng còn khe khẽ nói nhỏ thảo luận dung mạo Đường Phi.

“Không thể tưởng được Đường lão bản cư nhiên là bộ dáng này, thật sự làm ta sợ muốn chết!”

“Đúng vậy, ta cũng bị kinh hách thật lớn! Ngươi nói, mặt hắn như thế nào biến thành như vậy?”

“Ta như thế nào biết? Có phải hay không chộc phải cừu gia gì mới bị hủy dung?”

“Ta xem không giống a, Đường lão bản tuy rằng làm người lãnh đạm, nhưng không giống như người có cừu gia.”

“Phải phải, ta xem Đường lão bản làm người đều thiện lương trọng nghĩa, trên đường có ai không chịu qua ân huệ của hắn? Người ta cho tới bây giờ cũng không bắt họ đền đáp? Còn có một tiểu viện đầy lão nhân cùng tiểu hài tử mẹ góa con cô kia, không phải đều do hắn dưỡng sao?”

“Aii, việc này ai có thể nói rõ ràng? Ai không có quá khứ a!”

“Phi, cũng biết nói là quá khứ sao!”

Đám người thảo luận càng đi càng xa, Tử Quân hung hăng khép lại một khối ván cửa cuối cùng, thở phì phì nói: “Sớm hay muộn có một ngày ta rút đầu lưỡi bọn họ! Làm cho bọn họ bớt nói huyền thuyên!”

Đường Phi đã mang lại mũ, tiến lên ở trên đầu Tử Quân gõ một cái, nói: “Lúc trước thỉnh tiên sinh dạy học cho người đều uống phí?”

Tử Quân ôm đầu lè lè lưỡi, mang theo chút chống đối đặc trưng của một thiếu niên mười bốn mười lăm tuổi, nói: “Ngài thỉnh cho ta là vị tiên sinh ở phòng thu chi, không biết dạy thi thư lễ nghi, lấy ơn báo oán! Bọn họ nếu dám nói xấu Đường ca ngươi, ta liền chém bọn họ một trận!” Tử Thanh, Tử Mạch, cùng tiểu Đình cũng đồng ý không ngừng gật đầu!

Đường Phi bất đắc dĩ thở dài, quay đầu đối Hải thúc cùng Ngô thúc đã muốn bốn mươi tuổi nói: “Còn có Hải thúc cùng Ngô thúc, các ngươi còn không buông bỏ đao xuống!”

Hải thúc cùng Ngô thúc ngượng ngùng liếc nhau, bỏ đao buông xuống.

“Các ngươi mới từ trong nhà lao đi ra không vài năm, lại muốn trở vào?” Đường Phi giáo huấn: “Các ngươi tự sửa lại tính tình, lúc trước ở trong cung còn làm ngự trù, chính là bởi vì các ngươi tính tình nóng nảy, mới có thể ăn tám năm cơm tù! Nếu đã đi ra, thì hảo hảo sống tốt, đừng tiếp tục dựa theo xúc động mà làm việc. Việc nhỏ không nhịn, ắt hỏng việc lớn, hiểu không?”

Hai lão đại thúc cao lớn thô kệch bị Đường Phi một hậu bối giáo huấn, nét mặt già nua đỏ bừng, biết Đường Phi cũng là vì tốt cho bọn họ, liền lúng ta lúng túng nói: “Chúng ta đã biết, về sau sẽ không dám nữa.” Bỗng nhiên lại chuyển đề tài, hưng tận nói: “Bất quá nếu ai dám đối với ngươi như vậy, lão tử cho dù mất luôn cái mệnh cũng sẽ không bỏ qua hắn!”

Cái này đúng lắm, toàn bộ cùng nhau gật đầu

Đường Phi bất đắc dĩ vỗ cái trán, bị bọn họ làm tức giận ho khan thật lâu.

Cho bọn họ nghỉ ngơi nửa ngày vào trong viện chiếu cố lão nhân cùng tiểu hài tử, Đường Phi cầm một con gà nướng trở về nhà của mình, ở một tòa tiểu viện u tĩnh đơn giản bên kia khu dân cư, không thuê hạ nhân, chỉ có mình hắn cùng một con chó Trung Hoa giữ nhà, năm nay ba tuổi. Một năm trước từ trong chợ buôn lậu cầu mua về, dùng hai trăm năm mươi văn tiền mua được, Đường Phi cấp nó một cái danh tự phi thường có ý nghĩa kỷ niệm – Nhị Bách Ngũ.(hai trăm năm mươi)

Cầm gà nướng thơm nức chậm rì rì ở trên đường đi tới, bỏ qua ánh mắt tham cứu cùng chỉ trỏ của người khác. Đi tới đi tới, Đường Phi cảm thấy giống như có người đang đi theo hần.

Chẳng lẽ là đám côn đồ đó đến báo quan? Nên hay không báo quan? Đường Phi suy xét hồi lâu, cuối cùng vẫn cảm thấy quay đầu nhìn một cái.

Quay người lại, Đường Phi sững sốt. Một thiếu niên quần áo có chút bẩn loạn, nắm theo một tiểu đồng quần áo cũng đồng dạng bẩn loạn, hai người nắm chặt tay nhau, đứng ở phía sau hần.

Thiếu niên bộ dáng bình thường, cặp ánh mắt kia lại vô cùng sinh động, vừa to vừa tròn vừa sáng, giống như biết nói. Tiểu đồng xem ra cũng chỉ có sáu bảy tuổi, linh lung khả ái lại nhu thuận, thuộc loại hài tử vừa thấy đã muốn ôm vào trong ngực hảo hảo nựng một phen.

Bất quá, làm cho Đường Phi cảm thấy quý dị là, một lớn một nhỏ này căn bản không có nhìn hần, mà là gắt gao theo dõi gà nướng hần cầm trong tay, hấp cái mũi ngậm ngón tay, một bộ dáng nước miếng đều sắp chảy xuống dưới.....

“Cha, ta cảm thấy con gà nướng ở đối với ta cười, sau đó nói với ta ‘Mau tới ăn ta đi, mau tới ăn ta đi!’” Tiểu đồng nhỏ một chút nước miếng, nhìn chằm chằm vào gà nướng nói.

“Nguyên lai không phải ta ảo giác a! Ta vừa rồi cũng hiểu được nó cười nói với ta như vậy!” Đại nhân kia xoa xoa nước miếng đã chảy tới khóe miệng, nhìn không chuyển mắt nhìn gà nướng kia nói. (Mắt mặt quá Thủy Thủy ời)

Gương mặt Đường Phi giấu ở dưới hắc sa khóe miệng run rẩy, rất muốn hỏi một câu vì cái gì gà nướng của hần lại đối với hai nhân vật khả nghi kia cười?! Cuối cùng, Đường Phi vẫn là quyết định mở miệng.

“Hai người các người, vì cái gì vẫn đi theo ta?”

Thanh âm trầm thấp mà hơi khàn khàn, giống như đã uống rượu lã động nhiều năm, mang theo ý nhị say lòng người.

Thanh âm vang lên rồi cực kỳ kéo theo người từ trên gà nướng phục hồi tinh thần lại, mạnh mẽ ngăn đầu muốn nhìn xem suất ca, đáng tiếc nhìn đến lại là một đầu hắc sa phủ kín, làm cho hần có chút bất mãn máu mao. Có thanh âm dễ nghe như vậy, vì cái gì còn che mặt a? Là quá đẹp trai sao?!

“Chúng ta chưa từng theo người, là theo nó!” Thiếu niên một tay chỉ vào gà nướng trong tay Đường Phi, một bộ dáng hợp tình hợp lý nói.

Đường Phi lại không chế không được run lên khóe miệng, nhẩn nại tính tình nói: “Gà nướng này là của ta, các người đi theo gà nướng của ta, chẳng khác nào đi theo ta, hiểu chưa? Các người đi theo ta, sẽ làm ta khó chịu, hiểu chưa?” Tuy rằng một lớn một nhỏ này quần áo có chút ô uế, nhưng nhìn ra được đều dùng loại vải thượng thừa. Đường Phi đoán đại khái là công tử nhà ai trộm đi ra ngoài ngoạn, lại dùng hết tiền mới có thể sa đọa đến nước này.

Thiếu niên cùng tiểu đồng nghe xong Đường Phi nói, sau đồng thời lắc lắc đầu, bỗng nhiên lại cùng gật gật đầu.

Đường Phi có chút hồng mắt, hần đến tột cùng là gặp dạng người gì a.....

“Cái kia.....” Thiếu niên ý tứ không tốt dùng chân cọ cọ tảng đá trên đường, ngăn đầu nhìn xem Đường Phi nói: “Thật sự rất ngượng ngùng, ta cùng con ta thật sự quá đói bụng, nghe được hương vị gà nướng cho nên mới kìm lòng không đậu đi theo người.....”

“Nhi tử của người?” Đường Phi kinh ngạc nhìn thiếu niên cùng tiểu đồng kia, hai người này, nói là huynh đệ còn có thể làm cho người ta tin một chút?

“Đúng vậy! Đừng nhìn cha ta như vậy, kỳ thật hần đã hai mươi ba tuổi! Cha ta năm mươi sáu tuổi thì sinh ra ta!” Tiểu đồng kia nghe được Đường Phi ngữ khí nghi hoặc kinh ngạc, giải thích sự hiểu lầm.

Vậy sao, Đường Phi rốt cuộc bình tĩnh. Vừa định nói đi tới quán ăn sát mặt đường kia nói tên của ta là có thể ăn một bữa miễn phí, mới nhớ tới hôm nay quán ăn đóng cửa trước thời gian. Mang theo tâm tình phức

tập lại vì điệu, nhìn hai phụ tử trẻ tuổi lại đối với gà nướng trong tay hấn chảy nước miếng, nói: “Nếu các người không ngại, lấy cái này ăn đi.” Nói xong, Đường Phi vươn tay đem gà nướng đưa cho bọn hấn.

“Không nên, không nên!” Thiếu niên vội vàng xua tay, sau đó nhớ tới cái gì, còn nói: “Cái kia, người cho nhi tử ta một cái chân gà là được, hấn đã hai ngày chưa ăn gì, còn lại chính người cầm về ăn đi!”

Đường Phi ngẩn ra, nhìn ra thiếu niên không phải giả bộ, liền không nói hai lời đem gà nướng đặt ở trong tay thiếu niên, xoay người bước đi.

“Ai.....” Thiếu niên kinh ngạc một tiếng, Đường Phi không có dừng lại.

Buổi tối hôm nay, liền cùng Nhị Bách Ngũ ăn tạm đồ ăn còn thừa từ bữa trưa đi. Đường Phi nghĩ như vậy, nhưng không có phát hiện phụ tử khả nghi kia lén lút đi theo. Cũng không nghĩ tới, bởi vì chính mình nhất thời thiện lương, đã mang về hai cái đại phiền toái.....

Lời tác giả: Thủy Thủy rút cuộc xuất trường a

95. Chương 95

Đẩy ra cửa viện, chó giữ nhà kêu “Nhị Bách Ngũ” kia liền mạnh mẽ phóng lên, ba tuổi cũng đã có một hình thể khổng lồ đem Đường Phi gây yếu phóng một cái lão đảo, thiếu chút nữa ngã sấp xuống!

Đường Phi không lưu tình chút nào cho đầu Nhị Bách Ngũ một cái gõ mạnh bạo, mắng: “Người Nhị Bách Ngũ này, cảnh cáo bao nhiêu lần vẫn cứ như vậy phóng lại đây, sớm hay muộn cũng bị người hại chết!” Đường Phi chỉ tiếc rèn sắt không thành thép mắng. Nhị Bách Ngũ tội nghiệp nhìn Đường Phi, sửa lên một tiếng.

Khi đó Đường Phi đi chợ mua gà, nhìn đến Nhị Bách Ngũ mới tròn hai tuổi bị bọn buôn lậu chó nhốt trong lồng sắt, đáng thương phủ phục gào thét. Một đôi ánh mắt ướt mà ẩm ướt gắt gao nhìn chằm chằm Đường Phi đi ngang qua, chính là bởi vì một cái liếc mắt này, Đường Phi mềm lòng, sau đó tìm hai trăm năm mươi văn tiền đem tiểu cầu nhìn như rất thông minh này, nhưng trên thực tế không khác ngốc nghếch bao nhiêu mang về nhà. Bởi vì Đường Phi xuất thủ quá phóng khoáng, cơ hồ mỗi ngày đều cấp nó nửa con gà, khiến cho tiểu cầu nguyên bản vừa gây vừa nhỏ, ăn trong một năm liền biến thành vừa lớn lại vừa béo..... Đường Phi thật sự là có chút biết vậy chẳng làm!

Bất quá, từ sau khi phát hiện Nhị Bách Ngũ thật sự quá béo, Đường Phi cũng chỉ cho nó gặm xương, không cho ăn thịt, làm hại Nhị Bách Ngũ gần đây ánh mắt nhìn hấn đều u oán rất nhiều.

Đường Phi vừa định kêu Nhị Bách Ngũ vào nhà, chợt nghe thấy nó bỗng nhiên đối với viện ngoại sửa lên mấy tiếng. Chỉ cần có người xa lạ xâm nhập, Nhị Bách Ngũ sẽ biến thân thành một con hộ vệ cầu thực tận trung tấn trách. Đường Phi còn đang nghi hoặc có phải hay không có trộm đến thăm, liền thấy ngoài hàng rào có hai thân ảnh quen thuộc.

Đường Phi co rút khóe miệng, mắng Nhị Bách Ngũ không cho nó kêu, rồi lập tức đi ra ngoài, Nhị Bách Ngũ gắt gao theo ở phía sau hấn, càng không ngừng phe phẩy cái đuôi.

“Hai người các người.....” Đường Phi đầu đầu nhìn thiếu niên cùng tiểu đồng vừa rồi, không biết nên nói cái gì.

“Nhĩ hảo!” Thiếu niên trong tay còn đang cầm gà nướng – còn nguyên, tươi cười sáng lạn nhìn Đường Phi, nói: “Ta gọi là Chung Như Thủy, đây là con ta Phong – khụ khụ, Chung Tiểu Trùng! Bởi vì ân nhân ngài thiện lương hào phóng như thế, tặng cho chúng ta một con gà nướng, chúng ta muốn báo đáp người!” Tiểu hài tử kêu Chung Tiểu Trùng kia cũng gật đầu.

Hôm nay có phải hay không không nên xuất môn a?! Đường Phi phi thường hối hận trước khi ra cửa không có xem hoàng lịch, như thế nào mua một con gà nướng liền chộc hai cái phiến toái trở về?!

Xem Đường Phi một bộ dáng không tình nguyện không tín nhiệm bọn họ, Chung Như Thủy nhanh chóng bổ sung: “Đừng nhìn chúng ta như vậy, chúng ta sẽ dùng sức mình để kiếm sống! Nấu nước, bổ củi, giặt quần áo, nấu cơm, ta đều đã làm! Ân nhân, thỉnh ngài cho ta một cơ hội báo đáp người đi! Nếu không cứ ăn gà của người mà không phải trả tiền, ta sẽ cảm thấy ngượng ngùng!” Chung Tiểu Trùng vô luận Chung Như Thủy nói cái gì, đều mạnh mẽ gạt đầu đồng ý.

“Ta nơi này, thật sự không cần hạ nhân.....” Đường Phi gian nan bài trừ một câu.

“Không quan hệ không quan hệ! Chỉ cần cho ta báo đáp người là có thể, chúng ta có thể ngủ ở bên ngoài nhà người, chờ người cần chúng ta hỗ trợ chúng ta liền lập tức lại đây giúp người!” Chung Như Thủy bắt đầu không buông tha tiếp tục nói.

Ở bên ngoài nhà?! Đường Phi nhìn Chung Như Thủy, Chung Như Thủy đôi mắt tràn đầy chân thành. Lại nhìn xem Chung Tiểu Trùng, biểu tình cùng lão ba của hắn như một khuôn đúc ra.

Sắc trời dần dần ảm đạm, thời tiết cuối mùa thu đã có chút lạnh. Gió Bắc hô lên thổi qua, hai phụ tử thân mình đơn bạc lạnh run.

Bỏ đi, dù sao phiến toái cũng đã chộc không ít, chẳng lẽ thật sự muốn đôi phụ tử này đông chết ở bên ngoài? Hơn nữa, xem bộ dáng bọn hắn, cũng không giống như người xấu..... Đường Phi đẩy ra cửa hàng rào, thần nhiên nói: “Vào đi.”

“Không cần không cần! Chúng ta đã thu gà của người, không thể tái quấy rầy người. Chỉ cần chúng ta báo ân xong sẽ rời đi!” Chung Như Thủy vội vàng xua tay, cho dù nhìn không thấy bộ dáng Đường Phi, cũng biết hắn làm như vậy đã sớm khiến người ta không kiên nhẫn. Chỉ là hắn thu của người ta một con gà, làm gì cũng phải giúp nhà người ta cái gì đó. Ăn không phải trả tiền, không phải tác phong của Chung Như Thủy a!

Bên dưới hắc sa, Đường Phi biểu tình sớm dịu đi, thanh âm cũng không giống như vừa rồi xa cách người khác ngoài ngàn dặm, thậm chí dẫn theo chút ôn nhu nói: “Vào đi, người không cần địa phương ảm áp một chút, cũng phải để ý hài tử của người.”

Đường Phi những lời cuối cùng này đã động Chung Như Thủy, Tiểu Trùng còn nhỏ, đã bởi vì chính mình tùy hứng cùng đại ý, hại nó đi theo mình chịu khổ hai ngày, không thể tái làm cho nó tiếp tục chịu đựng.

“Nếu vậy, cảm ơn người” Chung Như Thủy không kiên trì từ chối tiếp, chỉ là trên mặt xuất hiện vẻ mặt xấu hổ. Đường Phi xem có chút buồn cười, hắn rốt cục biết bản thân vì cái gì mặc danh kỳ diệu đem bữa tối của mình đưa cho Chung Như Thủy, cũng rốt cục biết lãnh địa trước nay chưa từng cho bất luận người ngoài bước vào, nay lại cho phụ tử Chung Như Thủy tiến vào. Bởi vì, cặp ánh mắt kia của Chung Như Thủy, cùng Nhị Bách Ngũ giống nhau..... Cho nên nhìn đến ánh mắt đó, hắn liền mặc danh kỳ diệu mềm lòng đi?

Đem hai người mang vào cửa, phía sau còn theo đuôi một con cẩu, Đường Phi bảo bọn họ tùy tiện ngồi xuống, sau đó đi phòng bếp chuẩn bị bữa tối. Rất nhanh, Đường Phi bưng đồ ăn đi ra, Chung Như Thủy nhanh chóng lại đây hỗ trợ bày cơm.

Khi ba người ngồi xong, Đường Phi cầm lấy một cái đùi gà dùng cái đĩa nhỏ đã lau sạch, đưa cho Tiểu Trùng, nói: “Tiểu hài tử, nên ăn chân gà.”

Tiểu Trùng ngẩng đầu đối Đường Phi ngọt ngào cười, nói: “Cảm ơn thúc thúc!”

Hài tử rất lễ phép, Đường Phi thoáng chốc trong lòng nhuyến nhuyến.

“Cái kia, người không đem mũ tháo xuống sao?” Chung Như Thủy thật cẩn thận hỏi.

Đường Phi sững sốt, đúng rồi, lúc trước trong nhà cũng chỉ có hắn cùng Nhị Bách Ngũ, khuôn mặt kia sẽ không dọa đến ai. Nhưng hôm nay lại.....

“Không có việc gì, các người ở trong này ăn, ta đi vào trong kia ăn.” Nói xong, Đường Phi gấp mấy đũa đồ ăn muốn rời đi.

Chung Như Thủy nhanh chóng ngăn lại hắn, nói: “Nào có đạo lý chủ nhân trốn tránh khách nhân ăn cơm? Không quan hệ, nếu sợ chúng ta nhìn đến mặt của người, chúng ta có thể che mặt lại ăn cơm, không cần ngại chúng ta.”

Che mặt ăn cơm? Đường Phi dở khóc dở cười nhìn vị tiểu phụ thân ngây thơ này, giải thích: “Mặt của ta bị lửa thiêu qua, thực dọa người. Không có việc gì, các người cứ ở tại chỗ này, ta vào buồng trong ăn cũng giống nhau.”

“Như thế nào có thể như vậy? Không hợp tình lý! Bị hỏa thiêu thì đã làm sao? Ai nói nó sẽ dọa người?” Chung Như Thủy bất mãn nói xong, một bên thừa dịp Đường Phi không chú ý liền đem mũ hắc tháo xuống, còn nói: “Ta cái gì cũng đều gặp qua, sẽ không sợ!”

Đường Phi bỗng nhiên bị tháo xuống mũ thì kinh ngạc, lại nhìn đến hai phụ tử Chung Như Thủy yên lặng nhìn mặt mình, nhưng trong mắt không có kinh hãi hoặc sợ hãi, ngược lại là vẻ mặt nghiêm cứu.

“Ăn, rất nghiêm trọng, đều thiêu không thành hình” Chung Như Thủy nhìn hồi lâu, rốt cục hạ một cái định luận.

“Ừ, bất quá nếu đại bá nương cố gắng, có thể chữa trị hảo.” Chung Tiểu Trùng gật gật đầu, cũng hạ một cái kết luận.

“Ăn cơm ăn cơm, ta đói bụng đã lâu!” Chung Như Thủy thu hồi tầm mắt mình, dường như không có việc gì, gấp lên một cái chân gà khác.

“Cẩu béo béo, cho người gặm xương.” Đừng nhìn Tiểu Trùng tuổi còn nhỏ, ăn cái gì tốc độ so với cha hắn còn nhanh hơn! Đùi gà đã biến thành xương gà bị hắn đưa đến bên miệng Nhị Bách Ngũ đang đảo quanh bọn họ, Nhị Bách Ngũ “sủa” một tiếng bắt đầu gặm xương.

Đường Phi cũng bình tĩnh cầm lấy bát đũa, trong lòng cũng hạ một cái định luận cho bọn hắn – đôi phụ tử này cũng không tầm thường!

Sau khi ăn xong, Đường Phi cầm hai kiện quần áo sạch sẽ đối hai người đang tắm hể hể nói: “Các người đi tắm rửa đi, chỗ tắm rửa ở sườn bên trái căn phòng nhỏ kia. Nước đã đun tốt lắm, quần áo có khả năng không vừa vặn, nhưng chấp nhận mặc tạm đi.”

“Cám ơn.....” Chung Như Thủy không hề cự tuyệt, bởi vì bọn hắn hiện tại quả thật cần Đường Phi giúp, chỉ là hắn yên lặng đem phân ân tình này ghi tạc đáy lòng, tương lai sẽ báo đáp.

Đường Phi cười cười, mặt khùng bố trở nên có chút ôn nhu. Chung Như Thủy cùng Tiểu Trùng cũng không chút nào keo kiệt đối Đường Phi bày ra hai khuôn mặt tươi cười, sau đó tay trong tay cùng đi tắm rửa.

Tắm rửa xong đi ra, Chung Như Thủy mới nhớ tới còn không biết ân nhân chính mình tên gọi là gì! Nhanh chóng chạy tới hỏi.

Đường Phi cười cười, trả lời hắn: “Đường Phi.”

“Đường đại ca!” Chung Như Thủy tươi cười sáng lạn kêu một tiếng.

“Đường thúc thúc!” Chung Tiểu Trùng cũng thanh thúy sôi nổi kêu lên.

Rốt cục ăn một trận cơm no lại tắm sạch sẽ trong nước ấm, Tiểu Trùng bắt đầu một nhọc, Đường Phi bảo Chung Như Thủy ôm Tiểu Trùng, dẫn bọn hắn đi tới khách phòng cho tới bây giờ vẫn chưa từng dùng qua. Đường Phi thừa dịp bọn họ đi tắm rửa đã đem phòng thu thập hảo.

Dàn xếp Tiểu Trùng xong, Chung Như Thủy theo Đường Phi ra ngoài.

“Người cũng sớm nghỉ ngơi một chút đi.” Đường Phi nhẹ giọng đối Chung Như Thủy nói, vừa muốn xoay người trở về phòng, chợt nghe Chung Như Thủy gọi lại hắn.

“Đường đại ca!”

Đường Phi sững sốt, nhìn hẩn. Chung Như Thủy cắn cắn môi, cúi đầu nói: “Ta cùng Tiểu Trùng là từ trong nhà chạy ra, ta chịu đủ lễ nghi phiền phức trong nhà, chịu đủ người kia! Liền mang theo Tiểu Trùng chạy..... Nhưng mà mới đi ra chưa được nửa ngày, bạc mang theo đã bị người khác trộm. Tiểu Trùng không nửa câu oán hận đi theo ta lưu lạc hai ngày, hôm nay ta thật sự đối chịu không nổi, mới có thể đi theo người..... Chúng ta không phải phiền từ đầu đường, cũng không phải người xấu. Ta thực cảm kích người, người là một người rất tốt, thật sự, cảm ơn người.....”

Đầu bị vỗ nhẹ nhẹ một chút, Chung Như Thủy mạnh ngẩng đầu, Đường Phi đã xoay người trở về phòng. Vừa rồi bị vỗ nhẹ, Chung Như Thủy hốc mắt có chút hồng, thật sự là một người thực thiện lương thực ôn nhu.....

Cùng lúc đó, trong hoàng cung Quý Tà, người nào đó đã đánh mất lão bà cùng hài tử đang nổi trận lôi đình, phạt trạng đồ thành úy đã tìm hai ngày cũng không tìm được người, lấy có trừng phạt luôn vài lão già la hét muốn hoàng đế nạp phi này, lại đem hết ảnh vệ bên người phái ra ngoài, phải trong vòng ba ngày tìm được người!

Thời điểm Đường Phi tới trước quán ăn, phía sau đã nhiều hơn hai cái đuôi – phụ tử Chung Như Thủy. Đường Phi thường thường giúp một ít người cơ khổ vô gia, cho dù bên cạnh hẩn bỗng nhiên có thêm vài người, những kẻ khác cũng không để ý, sớm đã thành thói quen!

Tuy rằng hôm đó xảy ra một ít chuyện ngoài ý muốn, Đường Phi bại lộ diện mạo, nhưng khách nhân trong quán vẫn nhiều như trước. Một lão bản có bộ dạng gì cùng với việc ăn ngon hay không ngon tất nhiên không có quan hệ!

Bất quá khi Đường Phi lại đi vào quán ăn, thực tại dẫn tới không ít nghị luận cùng khe khẽ bàn tán.

Chung Như Thủy cùng Tiểu Trùng tò mò nhìn quán ăn chỉ có bảy tám cái bàn, nghe truyền đến hương vị đồ ăn, con sâu tham trong bụng lại thức dậy!

“Oa, đường đại ca, những thứ kia người là biết ăn rất ngon!” Chung Như Thủy lôi kéo tay áo Đường Phi, Tiểu Trùng xả tay áo Chung Như Thủy, vừa đi vừa nhìn.

Đường Phi cười cười, nhớ tới chính mình hiện tại che mặt, bọn họ cũng nhìn không thấy, liền nói: “Tiểu Trùng lại ngay tại quầy thu trưởng bên kia ngồi đi, Như Thủy người coi như vào phía sau phòng bếp hỗ trợ rửa rau đi. Một ngày bốn văn tiền, như thế nào?”

“Còn có tiền công?” Chung Như Thủy kinh ngạc nhìn Đường Phi: “Ta là báo ân, không cần tính tiền công!”

“Chúng ta nơi này giá gà nướng rất rẻ, người làm không công sẽ lỗ vốn. Một ngày bốn văn tiền là dựa theo tiền gà nướng để khấu trừ, ta không bị lỗ, người cũng có thể kiếm tiền.” Đường Phi giải thích.

“Đường đại ca, người đối với ta thật rất tốt, hiện tại những kẻ thiện lương giống như người vậy còn rất ít!” Chung Như Thủy chân tâm khen.

Đường Phi lắc đầu, không nói gì. Hẩn thiện lương sao? Không, hẩn thương tổn quang người vô tội, cũng giết quang người vô tội, còn hại chết một người yêu hẩn. Ở một khắc hẩn từ trong đám cháy tìm được đường sống, liền quyết định ở cuộc đời còn lại, vì chuộc tội mà sống.....

Chung Như Thủy mới ở phòng bếp rửa rau non nửa canh giờ, tiểu nhị kêu Tử Thanh kia liền cấp hùng hực chạy tiến vào đối hai đại trù nói: “Tên côn đồ ngày đó mang theo người tìm tới cửa rồi!”

“Cái gì?! Hồn tiểu tử, còn dám tới! Xem gia gia ta hôm nay không đem bọn họ băm nhừ, bọn họ sẽ không biết gọi gia gia ta là tổ tông!” Nói xong, mỗi người một phen mang theo con dao chặt thịt bước đi!

Chung Như Thủy không rõ cho nên nhanh chóng bỏ lại công việc trong tay chạy theo ra ngoài, trước khi chạy còn không quên tiện tay lấy một cây củi thô dài!

Tiểu Trùng thấy phụ thân mình đi ra, nhanh chóng chạy qua tránh ở phía sau hẩn.

Đường Phi đứng ở trước mặt mười tên côn đồ cầm trong tay thiết côn kia, đồng dạng đem đám người Tử Quân ngăn ở phía sau mình.

“Các người lại đây làm cái gì.” Đường Phi lạnh lùng hỏi.

“Con mẹ nó, người tên quái dị này cầm miệng cho bốn đại gia!” Tên côn đồ cầm đầu kêu gào: “Hôm nay nếu người không đem nữ nhân kia giao ra đây, tái bồi thêm tám trăm hay một ngàn lượng, bốn đại gia liền mang theo huynh đệ trong bang hủy đi điểm của người!”

“Ta xem dám thả để các người ai dám!” Hải thúc vẩy đao thái trong tay măng: “Ta một tay một cái cho các người đi gặp Diêm Vương!”

“Mẹ nó một kẻ ăn cơm tù như người cũng dám kiêu ngạo như vậy?! Ta nói cho người biết, thân ca ca của bốn đại gia thế nhưng là lao đầu trong ngục giam, ta có thể cho hắn đem người bắt đi nhốt vào đó cả đời!” Có một tên côn đồ nhảy ra, chỉ vào Hải thúc măng to.

Mặt sau Chung Như Thủy nghe nổi trận lôi đình, hắn chưa từng gặp qua người kiêu ngạo đến không biết xấu hổ như thế! Vừa triệt khởi tay áo muốn phản kích, chợt nghe thanh âm từ tính của Đường Phi vang lên, không mang theo một chút độ ấm: “Lần trước đã cho các người cơ hội, lần này đừng có trách ta.”

“Cáp!” Tên côn đồ cầm đầu kia khinh thường cười lớn một tiếng: “Chỉ bằng vào tên quái dị như người có bản lĩnh đem chúng ta thu thập?! Xem ta một giây đập nát gương mặt xấu xí của người!”

Tên côn đồ cầm đầu giờ lên thiết bỗng trong tay nhắm ngay đầu Đường Phi đánh xuống, Hải thúc mấy người cuống quýt định tiến lên chắn, Đường Phi lại đem mấy người đẩy ra, đứng thẳng thân thể đợi người nọ phóng lại đây!

“Dừng tay chớ bản quan!” Một tiếng hét lớn cực kỳ có uy nghiêm, tên côn đồ kia còn chưa phản ứng liền bị một người mặc trang phục bộ khoái một cước đá ngã lăn!

Một phủ doãn đại nhân trẻ tuổi chậm rãi đi tới, khí thế không giận tự uy (không nổi giận cũng tự phát ra uy nghiêm) làm cho mấy tên côn đồ còn lại buông côn bổng trong tay, đồng loạt đầu hàng.

“Người tới, đem những người này đều mang về!” Vị phủ doãn đại nhân kia trầm giọng quát.

“Dạ!” Quan sai bộ khoái tùy tùng rất nhanh liền đem người khóa lại mang đi, dân chúng vây quanh ở bên ngoài quán ăn đều tò mò nhìn xung quanh, Đường lão bản này như thế nào còn nhận thức một người làm quan? Lại còn là đại quan tứ phẩm!

“Đường huynh!” Phủ doãn đại nhân bỗng nhiên đối Đường Phi vái chào, Đường Phi cũng đối hắn hoàn lễ, nói: “Thảo dân kiến quá đại nhân.”

“Không cần như vậy!” Phủ doãn đại nhân nhanh chóng đỡ lấy Đường Phi đáp lễ, kích động nói: “Nếu lúc trước không phải Đường huynh người khẳng khái tặng bạc, cung cấp chỗ ăn chỗ ở cho ta, ta cũng sẽ không có thành tựu như hôm nay!”

“Đại nhân khiêm tốn, nếu đại nhân không có thực học, cũng sẽ không có địa vị như bây giờ. Huống chi hôm nay quán ăn thảo dân có thể khách nhiều như mây, vẫn là rất hiếm có đại nhân năm đó thay thảo dân làm thuyết khách.” Đường Phi thản nhiên nói, vị phủ doãn trẻ tuổi ở Mị thành này, chính là thư sinh thất vọng lạc phách năm xưa, năm đó Đường Phi cảm tạ hắn thay quán ăn làm thuyết khách, liền cho hắn một ít tiền làm sinh hoạt phí, ở quán ăn dọn ra một căn phòng nhỏ cho hắn ở tạm. Ai biết hắn vừa mới trúng tuyển, trở thành kim khoa Trạng Nguyên.

Lúc này, Chung Như Thủy thăm dò tiến lên, nhỏ giọng hỏi Tử Quân bên người Đường Phi nói: “Ai vậy a?” Tử Quân lập tức dắt Chung Như Thủy nhỏ giọng đem tiền căn hậu quả nói cho Chung Như Thủy, còn nói Đường ca năm đó giúp không ít người có chút thân phận, những người đó đều thành kính muốn trả cho Đường ca một cái ân tình!

Phủ doãn đại nhân đang cùng Đường Phi nói chuyện, không cẩn thận liếc mắt nhìn Chung Như Thủy một cái, sắc mặt lập tức biến đổi, nhanh chóng nói chút lời khách sáo liền cùng Đường Phi cáo từ. Đường Phi biết hắn công vụ bận rộn, cũng không có giữ lại trực tiếp đem người đưa đến cửa.

Chung Như Thủy tắc lưỡi cười đi đến bên cạnh Đường Phi, trêu ghẹo nói: “Nhìn không ra a, người nhận thức một kẻ quyền quý như vậy.”

Đường Phi thân thủ gõ cái ót Chung Như Thủy, nói: “Đừng náo loạn, trở về công tác. Những khách nhân kia đã trở lại.”

Chung Như Thủy chu môi đi về phòng bếp, Đường Phinày thiếu tâm nhân, có biết hay không hẳn đã gõ ót ai?! Bất quá, Quý Tà hoàng hậu đều thiếu hẳn vài cái ân tình, sợ là tương lai hẳn phạm vào tử tội cũng có thể tha thứ đi?

Lúc này, người nào dốt cục chiếm được tin tức lão bà cùng hài tử của mình, lộ ra một cái tươi cười ẩn giấu, hoàng hậu, chờ người trở lại, trẫm sẽ hảo hảo chứng minh trung tâm của mình!

96. Chương 96

Quốc đô Mị thành là thành thị lớn nhất phần hoa náo nhiệt ở toàn Quý Tà, cũng vang danh thiên hạ là Bất Dạ Thành(thành phố không có ban đêm). Sát Đường, địa phương nơi quán ăn của Đường Phixây dựng,tuy rằng là khu ngư long hỗn tạp và nhiều người nghèo nhất Mị thành, nhưng mỗi khi ban đêm đến cũng thực náo nhiệt, đặc biệt các tửu quán, quán ăn, nơi giải trí.

Nhưng mà, quán của Đường Phi cũng không làm sinh ý ban đêm, hẳn quy củ là giờ Dậu đóng cửa, canh giờ vừa đến thì cho dù khách nhân nhiều thế nào cũng không tiếp tục buôn bán. Rất nhiều khách nhân thắc mắc vì cái gì quán ăn nổi danh nhất ở Sát Đường không bán vào đêm, như vậy sẽ tổn thất bao nhiêu tiền a?! Tuy rằng lảng giềng suy đoán đủ thứ, Đường Phi vẫn mặc kệ lời đồn đãi nhảm nhí, đúng giờ đóng cửa, ở thời điểm ban đêm tối náo nhiệt tiền đến, liền ngược lại với đám đông về nhà.

Hôm nay đến phiên Đường Phi cùng phụ tử Chung Như Thủy lưu lại đóng cửa. Phụ tử Chung Như Thủy đi theo Đường Phi cũng đã hai ngày, bình thường là Tiểu Trùng ở bên ngoài chạy việc, Chung Như Thủy ở phòng bếp rửa rau. Chung Như Thủy tại hai ngày gần gũi nghe được không ít chuyện tình. Tỷ như, trù nghệ của Hải thúc cùng Ngô thúc có thể so với ngự trù trong cung, thật là ngự trù, ngự trù đời trước. Nghe nói là bảy năm trước đắc tội một thái giám địa vị cao trong cung, bị hãm hại bỏ tù, ngồi bốn năm nhà lao, đi ra liền gặp Đường Phi, sau đó thành đầu bếp quán ăn. Chung Như Thủy nghe chuyện này liền nghiêng rằng nghiêng lợi, hai người này đáng lẽ thuộc về hẳn! Đề do thái giám to gan lớn mật chết bầm kia, có cơ hội phải sửa trị đám người loạn thất bát tao trong cung này! Lại tỷ như, đại viện tử phía sau quán ăn kia, là Đường Phi mở riêng ra cấp lão nhân cùng hài tử cơ khổ vô gia cư hoặc người tàn tật ở lại. Còn có hiệu thuốc bắc nhỏ ở trên phố kia, năm đó đại phu trong tiệm bởi vì thường xuyên khám bệnh đưa thuốc miễn phí cho người nghèo, làm cho không thể kinh doanh, là Đường Phi bỏ tiền ra để đại phu tiếp tục đem hiệu thuốc bắc duy trì.

Đường Phi là một đại nhân lương thiện, đây là Chung Như Thủy đối hẳn đánh giá. Bất quá, về phần Đường Phi rốt cuộc là ai, Chung Như Thủy vẫn một chút đều không biết.

Khép lại một khối ván cửa cuối cùng, Đường Phi lấy ra mười hai văn tiền, bốn văn tiền cấp Chung Như Thủy, còn lại tám văn tiền là Tiểu Trùng.

Chung Như Thủy đang cầm một gài nướng tương tự đêm đó, trợn to mắt nhìn Tiểu Trùng tiếp nhận tám văn tiền, lại nhìn xem bốn văn tiền đáng thương trên tay mình, vẻ mặt tức giận nói: “Dựa vào cái gì hẳn chạy việc lật vạt một ngày có tám văn tiền, ta ở phòng bếp rửa rau, lau sạch chén bát chỉ có bốn văn tiền?!”

Đường Phi buồn cười nhìn Chung Như Thủy vẻ mặt khó chịu, cứ nhiên cùng thân nhi tử của mình đi so đo? Bất quá, Đường Phi vẫn nhẫn nại giải thích: “Đây là quy củ trong điểm ta, tiền công đại nhân cùng tiền công tiểu hài tử không thể tính giống nhau. Lao động trẻ em so với người lớn nhiều gấp đôi.”

Lao động trẻ em?! Người lớn?! Chung Như Thủy ánh mắt trừng lớn hơn nữa, từ ngữ vừa xa xôi vừa quen thuộc làm cho Chung Như Thủy tâm không khỏi “căng thẳng” đập một trận, khấn tương lại sợ hãi, khi biết Đường Phi kêu con cháu kia là Nhị Bách Ngũ hẳn đã hoài nghi qua, nhưng nghe xong Đường Phi giải thích sẽ không còn để ý. Hôm nay lại.....

Đường Phi nhìn có chút lo lắng, ánh mắt Như Thủy đã đủ lớn, tái trừng nữa có thể hay không lọt ra ngoài?

“Như Thủy, người không sao chứ?” Chung Như Thủy chú mục thật sự quá mãnh liệt, Đường Phi có chút không được tự nhiên.

“Không, không có việc gì.....” Chung Như Thủy vầy vầy đầu, báo cho chính mình không nên suy nghĩ bậy bạ, người nói từ ngữ hiện đại cũng không đại biểu chính là cùng một thời đại với hần! Bản thân có thân phận đặc thù không có nghĩa là người khác cũng vậy! Xuyên qua a, chỗ nào dễ dàng như vậy muốn xuyên liền xuyên?! Người đi đầy trên đường chẳng lẽ lại gặp được một kẻ giống mình? Không có khả năng thần kỳ như vậy!

Đường Phi hoài nghi nhìn Chung Như Thủy liếc mắt một cái, nhưng không có nói cái gì nữa, dẫn hai phụ tử về nhà.

Một đường nghe một lớn một nhỏ khắc khẩu hôm nay đến phiên ai ăn chân gà, ai ăn cánh gà, Đường Phi dở khóc dở cười đẩy ra cửa hàng rào, đi hai bước mới phát hiện hôm nay không thấy Nhị Bách Ngũ chạy tới nghênh đón.

Đường Phi ở tiểu viện không lớn nhìn xung quanh một chút, không phát hiện Nhị Bách Ngũ, liền hướng trong phòng hô: “Nhị Bách Ngũ, ra đây. Hôm nay nghe Trương thẩm nói người đoạt cá từ miệng con mèo nhà nàng, đêm nay phạt người không ăn cơm!”

Trong phòng, vẫn là không động tĩnh. Đường Phi thoáng hoảng hốt, trước đây Nhị Bách Ngũ làm sai, bị hần nói như vậy sẽ ngoan ngoãn nằm ở bên chân hần nhận sai, nhân tiện làm nũng, nhưng hôm nay một chút động tĩnh cũng không có!

“Nhị Bách Ngũ?” Đường Phi một bên hướng trong phòng đi, một bên kêu: “Nhị Bách Ngũ!”

Chung Như Thủy cùng Tiểu Trùng đình chỉ khắc khẩu, phát hiện Nhị Bách Ngũ thật sự không phải chơi trò mất tích, sau cũng khẩn trương đi theo Đường Phi vào nhà.

Cửa lớn vừa mở, Đường Phi ngậy ngậy cả người. Nhìn hai kẻ xâm nhập gia cư bất hợp pháp trước mắt này, nhất thời một cổ lửa giận dâng lên. Mà Chung Như Thủy phía sau hần, phản ứng đầu tiên chính là ôm lấy Tiểu Trùng bỏ chạy.

Đường Phi mặt bình tĩnh, một câu “các người là ai” còn chưa hỏi ra miệng, chợt nghe gấp hắc y nam tử ngồi ở chủ tọa kia về mặt che lấp, khí thế bức người trầm giọng quát: “Người nếu dám chạy, trảm hiện tại sẽ giết người này!”

Đồng thời, một kẻ bộ dáng hộ vệ bên người nam tử thi triển khinh công nhảy đến trước mặt Chung Như Thủy, ngăn cản đường hần đi.

Đường Phi nhú nhú mày, nam nhân kia tự xưng là “Trẫm”? Là hần nghe lầm, hay là.....

“Như Thủy, không cần hồ nháo.” Hộ vệ nam tử lo lắng nhìn Chung Như Thủy nói.

Chung Như Thủy ôm Tiểu Trùng hung hăng trừng mắt nhìn hắc y nam tử một cái, đối hộ vệ nam tử nói: “Đại ca, người nếu còn xem ta là đệ đệ, để chúng ta đi.”

“Như Thủy,” Chung Như Phong tiến lên một bước, ghé vào lỗ tai hần thấp giọng khuyên nhủ: “Người hần là so với ai khác đều hiểu biết tính tình Hoàng Thượng, người nếu thật sự đi rồi, người này liền không sống nổi.”

Chung Như Thủy một trận nghiêng răng nghiêng lợi, theo sau đem Tiểu Trùng đưa cho Chung Như Phong, triệt khởi tay áo nổi giận dùng dùng đi đến trước mặt Phong Hàn Bích, chỉ vào hần quát: “Lão tử chính là không đi theo người, có bản lĩnh người giết ta đi!”

Xem Chung Như Thủy kia không coi ai ra gì, thái độ kiêu ngạo đến cực điểm, lại nhìn xem nam nhân thân phận thần bí kia, vẻ mặt không biết làm thế nào cùng bộ dáng sùng nịch, Đường Phi xem như hiểu được.

Quý Tà quốc dân giàu nước mạnh, dân phong phóng khoáng, thậm chí ngay cả đương triều hoàng hậu cũng là nam nhân. Hơn nữa việc Đế hậu hai người trải qua đường tình nhấp nhô, cũng đủ viết đầy hai quyển sách! Thậm chí ngay cả trong các vở kịch về đế vương cũng khác với phiên bản cũ, tóm lại là diễn xướng sinh động như thật, đều giống như chính mắt nhìn thấy qua. Đường Phi đến Quý Tà ba năm, đương nhiên cũng

nghe nói không ít. Tuấn mỹ nam tử cao lớn, diện mạo cực âm trầm kia, hẳn là Quỷ Tà hoàng đế Phong Hàn Bích. Mà Chung Như Thủy thường hoạt bát này, chính là người nổi tiếng khắc các quốc gia, nam hậu của Quỷ Tà! Đường Phi âm thầm thở dài, hẳn thật là kiếm một cái đại phiền toái trở về.....

Phong Hàn Bích bình tĩnh hướng Đường Phi phía sau Chung Như Thủy đảo qua một chưởng, Đường Phi còn chưa kịp phản ứng, hắc sa trên đầu nhảy mất phân thành hai nửa tách ra, nhưng không có đau thương đến nửa phần.

Hình dáng Đường Phi bại lộ ở trước mặt Phong Hàn Bích, Phong Hàn Bích ánh mắt lóe lóe, khóe miệng giơ lên một tia tươi cười kinh thường, không nói gì.

Đường Phi ánh mắt trầm xuống, cảm tức Phong Hàn Bích.

“Phong Hàn Bích!” Chung Như Thủy đầu quyền nắm “khanh khách” rung động, trong lòng phần nộ không thua gì Đường Phi: “Người có phải chưa bao giờ hiểu được hai chữ tôn trọng viết như thế nào?! Ta năm đó thật không nên trở về với người!”

Nháy mắt, Đường Phi cảm giác được độ ẩm trong phòng giảm xuống vài độ. Lúc này Chung Như Phong ôm Tiểu Trùng tiến lên, thay đệ đệ của mình giải thích: “Hoàng Thượng, Như Thủy hẳn không phải nghiêm túc, hẳn chỉ là đang nóng giận!” Tiểu Trùng ôm cổ Chung Như Phong, thực thông minh không gia nhập chiến tranh của các đại nhân.

Phong Hàn Bích lạnh lùng nhìn Chung Như Thủy, nói: “Người nói lại lần nữa xem.”

“Ta nói ta năm đó thật không nên trở về với người! Người vì tư lợi duy ngã độc tôn! Người cho tới bây giờ cũng không xem cảm thụ của người khác, ta vẫn muốn hỏi người, người khác ở trong mắt người có phải hay không đặc biệt tiện? Khi người giẫm lên tôn nghiêm người khác, có hay không nghĩ tới bọn họ cũng là người? Người, mẹ nó, cho tới bây giờ cũng không đem bất luận kẻ nào để ở trong lòng!” Chung Như Thủy tức giận ánh mắt đều đỏ, cuối cùng một câu rống lớn đi ra.

“Câm miệng!” Phong Hàn Bích trầm giọng vừa quát, cổ gồng không chế lửa giận sắp bùng nổ, xem Chung Như Thủy còn đang muốn nói cái gì, rõ ràng điểm á huyết của hắn, một phen đem người vác lên trên vai, sải bước rời đi. Mãnh liệt bá đạo như vậy, thiếu chút nữa đem Chung Như Thủy tức giận đến khóc ra!

“Đứng lại!” Đường Phi lắc mình che ở trước mặt Phong Hàn Bích, không nhìn đối phương sát khí, hờ hững nhìn hắn nói: “Người đem Như Thủy trở thành cái gì, là miêu hay là cẩu? Thời điểm thích liền ôm lại trên chọc, không thích liền đem hắn để sang một bên, ta xem ra là hắn chịu được không được lạnh lùng của người, mới lựa chọn ly khai người.” Hồi ức tưởng chừng đã quên nay lại xâm nhập, miệng vết thương trong lòng còn chưa lành lại, đã bị cường ngạnh xé rách, Đường Phi nhìn Phong Hàn Bích, ánh mắt có chút trống rỗng: “Nếu người không thích hắn, để lại hắn đi thôi.”

Chung Như Phong ở một bên nhìn, trong lòng run sợ, đồng thời cũng cực bội phục dũng khí Đường Phi, người này tuy rằng dung mạo khủng bố, nhưng cực có胆 lược!

“Trẫm huỷ bỏ tam cung lục viện, huỷ bỏ chế độ tuyển tú, thiên hạ mỹ nhân vô số trẫm chỉ có một mình Như nhi. Vô số nữ nhân muốn vì trẫm sinh hài tử, nhưng trẫm duy nhất chỉ thừa nhận một mình Tiểu Trùng.” Phong Hàn Bích nhìn Đường Phi ánh mắt trầm tĩnh, ngữ khí nghiêm túc mà kiên định: “Bởi vì, cuộc đời này, trẫm chỉ yêu một mình Như nhi. Cho nên, vô luận hắn chạy đến chân trời góc biển, trẫm đều đem hắn bắt trở về, chặt chẽ cột vào bên người mình. Ai, cũng không thể từ bên cạnh trẫm mang hắn đi!” Nói xong, không hề nhìn Đường Phi, lập tức đi ra ngoài.

Đường Phi chấn động, thật lâu không hề động tĩnh, thật lâu trước kia, cũng có một người như vậy đối với hắn nói qua những lời tương tự.....

Chung Như Phong ôm Tiểu Trùng, nói với Đường Phi tiếng thật có lỗi, lưu lại một đỉnh vàng liền đi theo.

Mọi người đi rồi, trong sân lập tức yên tĩnh xuống, Đường Phi đứng yên thất thần, cô đơn mà tịch mịch.

“Ngao ô ~ ngao ô ~” Nhị Bách Ngũ không biết từ góc nào chui ra, tiến đến bên chân Đường Phi thấp giọng sửa, hai mắt ướt sũng tội nghiệp nhìn Đường Phi.

Đường Phi rút cục có phản ứng, cúi đầu nhìn Nhị Bách Ngũ, cười cười lẩm bẩm: “Nhị Bách Ngũ đối bụng, là thời điểm làm cơm chiều.” Nói xong, liền vỗ vỗ đầu chó, dẫn nó vào nhà.

Chung Như Thủy cùng Tiểu Trùng đã rời đi ba ngày, sớm đã thành thói quen một người một cẩu sinh hoạt, Đường Phi cũng khôi phục bình tĩnh. Không tiếp tục suy nghĩ chuyện bởi vì đã biết đương triều hoàng hậu trốn đi, hơn nữa bản thân mình mục trường đảm thu lưu hấn, lại trong một đêm mặc danh kỳ diệu biến mất, cũng không có nghĩ đến ba năm trước kia, mười hắc y nhân xuất hiện ở trước mặt mình, uy hiếp hấn rời đi Hoàng Diệp không bao giờ trở về nữa, Đường Phi cuộc sống vẫn như cũ, nhàn nhả mà yên tĩnh. Chẳng qua ngẫu nhiên lo lắng Chung Như Thủy có thể hay không bị Quỷ Tà hoàng đế độc chiếm dục rất mạnh kia khi dễ trọn đời không thể xoay người.

Ở trong sân chơi đùa với Nhị Bách Ngũ một hồi, Đường Phi bắt đầu từng đợt ho khan, mới nhớ đến được tháng này đều dùng hết rồi. Chuẩn bị tốt bạc, Đường Phi nắm Nhị Bách Ngũ đã thật lâu không có ra ngoài, đến hiệu thuốc bắc góc đường kia mua được.

Một đường gắt gao lôi kéo cẩu, Đường Phi có chút đau đầu nhìn Nhị Bách Ngũ trên đường hứng thú muốn chạy đến chỗ này chỗ nọ, nhìn cẩu cái lại muốn đùa giỡn, hồi hận đã đem nó mang ra.

“Nhị Bách Ngũ! Người nếu không nghe lời, ta liền đem người bán cho bọn buôn lậu!” Đường Phi trầm giọng đối Nhị Bách Ngũ quát, phía trước có rất nhiều người làm thành một vòng tròn, không biết đang nhìn cái gì, bàn tán xôn xao. Nhị Bách Ngũ hai mắt tỏa ánh sáng, muốn chạy tới địa phương nhiều người, Đường Phi một bên quát lớn một bên bị nó lôi kéo chạy theo.

Cẩu so với người linh hoạt hơn, luồn lách một chút liền chen vào trước mặt đám người, làm phiền hà Đường Phi cũng không tự chủ bị kéo vào.

“Nhị Bách Ngũ, người –” Đường Phi đang quát lớn thoáng chốc dừng lại, ba người bộ dáng buôn bán, chính là đang vây quanh một lão nhân tóc trắng xóa vừa quát mắng vừa quỳn đấm cước đá, chung quanh còn có không ít tiểu hài tử không hiểu chuyện đến xem náo nhiệt, hướng về phía lão nhân ném đá.

Lão nhân kia cuộn mình thành một khối, hai tay ôm đầu, chỉ lộ ra một chút sườn mặt, bên cạnh còn mấy cái bánh bao rơi vãi trên đất. Lão nhân không có cầu xin tha thứ, cũng không có khóc kêu, chỉ là bạo lực gia tăng trên người, khiến hấn nhìn không được run nhè nhẹ.

Đường Phi toàn thân từng đợt rét run, dùng sức nắm chặt hai tay, móng tay đã cắm vào trong da thịt, nhưng một chút cũng không có cảm giác đau đớn. Tâm ba năm đã muốn bình tĩnh lại kịch liệt nhảy lên, mỗi lần nhảy đều như bị xé rách trào máu tươi. Cho dù lão nhân đầu bạc kia sắc mặt đã biến đến nhận không ra ngũ quan, cho dù hấn còn cách một tầng hắc sa, Đường Phi cũng rành mạch thấy rõ, kẻ kia không phải lão nhân gì, mà là người ba năm trước đây khiến hấn tức giận bỏ đi!

“Ta cho lão bắt tử như người dám trộm này nọ! Ta cho người trộm!” Ba người bán hàng háng say một bên mắng một bên đánh: “Ta đánh chết người! Dám trộm đồ!”

Đám láng giềng vây xem chỉ trở, đều cảm thấy ba người đó quá phận, bắt quá chừa hai cái bánh bao, hơn nữa đối phương còn là một lão nhân hoa giáp, tìm chỗ khoan dung mà độ lượng, hơi chút giáo huấn thì thôi, không tất yếu đem người đánh chết.

Đường Phi hai tai đều rung động, những người đó chửi rủa hoặc là đồng tình lọt vào tai hấn nghe ra chói tai như vậy. Người này, vốn nên là cao cao tại thượng, bề ngễ thiên hạ, không đem bất luận kẻ nào để vào mắt, đứng đầu một Cốc! Mà không phải sợ với khắt cái ven đường còn không bằng, tê liệt ngã xuống để mặc người ẩu đả nhục mạ, hoặc để người khác đồng tình thương hại!

Đầu óc trống rỗng, dưới chân đã không thể khống chế tiến lên. “Dừng tay!” Đường Phi cắn răng khê quát một tiếng, thuộc hạ Nhị Bách Ngũ kia hợp thời nhe ra răng nhọn, hướng ba người kia một trận sủa lớn.

Ba người sợ tới mức tay run lên, ngừng lại trở mắt nhìn về phía Đường Phi. Nhận ra người tới là ai, trong đó một kẻ thật cẩn thận nhìn Nhị Bách Ngũ liếc mắt một cái, nói với Đường Phi: “Đường lão bản, cái này, lão gia hỏa này là kẻ trộm, trộm bánh bao trong điểm ta. Theo lý ta nên báo quan, ngài có phải hay không, không nên nhúng tay?”

Đường Phi xem cũng không xem những người đó liếc mắt một cái, mà là ánh mắt bi thương nhìn người đầy đầu tóc bạc trên đất kia. Người bán hàng thấy không rõ biểu tình dưới hắc sa, không yên nuốt nước miếng một cái, hấn không sợ Đường Phi, hấn sợ là con cẩu kia. Ai chẳng biết Đường lão bản đường cẩu chính là đám chó săn của quan gia phú thương cũng không dám chọc?

“Hai cái bánh bao một văn tiền, ta cho người hai văn tiền, thả vị – lão nhân gia này.” Rốt cục làm cho chính mình tỉnh táo lại, Đường Phi lấy ra vài đồng tiền đưa cho người nọ, ngữ khí lạnh như băng mang theo một tia run run không thể nhận ra.

“Được được được, Đường lão bản nguyện ý giúp hấn trả thì không còn gì tốt hơn, đầu năm nay báo quan cũng cần chút tiền bạc tiêu phí không phải sao? Đường lão bản đồng ý giúp hấn, chúng ta liền bớt một số tiền.” Người nọ tiếp nhận, lộ ra khuôn mặt tươi cười lấy lòng, cảm thấy mỹ mãn mang theo hai tiểu nhị rời đi. Đám người vây xem cũng bắt đầu tán đi, Đường Phi phượng thức làm việc, những lát giềng ở gần Sát Đường đều rõ ràng, đơn giản chỉ đem người đưa đến đại viện dàn xếp hảo.

Đường Phi hai chân như quẩn chặt vào nhau, trầm trọng kéo dài cước bộ đi lên phía trước chậm rãi ngồi xổm xuống. Run run vươn tay, đầu ngón tay có chút lạnh lẽo. Dùng hết toàn bộ dũng khí nâng dậy Phượng Thần Anh đầu đầy tóc bạc, đầu của hấn đang cúi xuống, hai tay còn che chở đầu mình, cảm giác được Đường Phi nâng lên còn rõ ràng sợ hãi rụt lại một chút.

“Đừng sợ, không có việc gì.” Thanh âm trầm thấp vì ách mang theo run run, còn mang theo một loại ôn nhu độc đáo thuộc về Đường Phi – lại đối mặt người này, cho dù hận, cũng đồng dạng vẫn là yêu. Cẩn thận đem người nâng dậy, Phượng Thần Anh tóc hoa râm vừa bắn vừa loạn, quần áo cũng rách mướp, một đôi giày đã sớm tróc mũi, lộ ra đầu ngón chân bần hê hê hơn nữa còn mang theo chút máu.

Phượng Thần Anh vẫn cúi đầu suy yếu không chịu nổi, nghe được thanh âm Đường Phi bỗng dưng chấn động, sau đó mạnh mẽ ôm lấy thắt lưng Đường Phi, bả đầu gất gao vui vào trong lòng hấn.

Đường Phi run lên, hai tay siết rồi lại thả rồi lại siết, cuối cùng vẫn lựa chọn buông lỏng.

“Phi.....” Trong lòng truyền đến thanh âm mơ hồ không rõ, Đường Phi tâm lại run lên, run thanh âm hỏi: “Cái gì?”

“Phi..... Phi nhi.....” Phượng Thần Anh một bên nhẹ nhàng gọi danh tự Đường Phi, một bên đem gương mặt bần hê hê mọc đầy râu, ở trong lòng Đường Phi dùng sức cọ. Đường Phi hung hăng nhắm mắt lại, đem nước mắt sắp tràn khỏi mi mà khóa lại không cho nó chảy ra, không có khả năng, mặt hấn biến thành như vậy, lại đội hắc sa, thậm chí thanh âm hấn cũng bởi vì tràng đại hỏa ba năm trước đây mà thay đổi, hấn không có khả năng nhận ra mình!

Cố gắng bình phục tâm tình, Đường Phi muốn đem người đẩy ra, nhưng ai biết Phượng Thần Anh khí lực kinh người, căn bản đẩy không được. Người chung quanh lại nhiều lên, còn có vài kẻ đi tới hỏi Đường Phi có cần hỗ trợ hay không. Biết không thể tái ở nơi này thất thổ, Đường Phi đối bọn họ lắc đầu, cố nén kích động cùng nghi vấn đối với Phượng Thần Anh trong lòng, quyết định trước vẫn đem người mang về nhà mới nói sau. Mà lúc này Nhị Bách Ngũ rõ ràng cảm giác được chủ nhân mình gặp phiền toái, đối với Phượng Thần Anh đang dán trên người Đường Phi một trận sửa sang.

“Đừng cho ta thêm phiền!” Đường Phi tâm tình cực kém mắng Nhị Bách Ngũ một tiếng, Nhị Bách Ngũ sửa một cái, ủy khuất ngậm miệng nhìn Đường Phi, không rõ chủ nhân vì cái gì bỗng nhiên giận dữ với nó như vậy.

Muốn dẫn người trở về, đầu tiên cần Phượng Thần Anh buông tay, hấn không có khả năng một đường cứ như vậy mà đem người tha trở về. Cho nên, Đường Phi thử khuyên nhủ: “Cái kia, trước ta dìu người đứng lên, người cũng buông tay được không?”

“Không! Không! Không! Phi nhi không được đi!” Phượng Thần Anh ba cái “không” liên tiếp, lại dùng lực lớn hơn nữa đem chính mình ôm chặt làm cho Đường Phi đau đầu vô cùng, đồng thời trong lòng cũng càng ngày càng trầm trọng, Phượng Thần Anh tình trạng giống như không tốt lắm.

Hiện tại thật sự không phải thời điểm so đo chuyện năm đó, Đường Phi cố gắng thả lỏng chính mình, nhẹ giọng hồng: “Vay tay người thả lỏng một chút, ta mang người về nhà, nhìn xem vết thương trên người người

được hay không?”

Phượng Thần Anh nghe xong Đường Phi nói, do dự một chút, cuối cùng vẫn ngoan ngoãn buông lỏng một chút.

“.....” Đường Phi không nói gì, chỉ có thể đem tay xuyên qua hai nách Phượng Thần Anh, dùng sức đem người ôm đứng dậy. Vừa mới đem người nâng dậy, Đường Phi liền nhíu mày, Phượng Thần Anh có phải hay không quá gầy? Da bọc xương còn không nói, quả thực chính là đã gầy đến không ra hình người.....

Đường Phi cố hết sức đem người bế lên, Phượng Thần Anh vẫn gắt gao ôm cổ Đường Phi lắm bầm nói: “Phi nhi..... Phi nhi đừng đi có được hay không? Phi nhi.....”

Đường Phi cắn chặt môi, làm cho Nhị Bách Ngũ đi trước mở đường, nửa bế nửa ôm đem Phượng Thần Anh mang về nhà.

97. Chương 97

Đường Phi thật sự hối hận đem Phượng Thần Anh mang về đến đây! Căm tức nhìn Phượng Thần Anh từ khi bắt đầu ôm cổ hắn đến bây giờ cũng không chịu buông tay, Đường Phi sau ba năm, lần đầu tiên có một loại xúc động muốn giết người!

Vì muốn cho Phượng Thần Anh buông tay, Đường Phi thậm chí đem mũ tháo xuống lộ ra khuôn mặt quỷ đến dọa hắn, nhưng ai biết Phượng Thần Anh mắt lưng tròng nhìn hắn một cái, chuyển thân bỏ chạy đến trên lưng hắn, tiếp tục ôm! Này tính cái gì?! Đường Phi không tin Phượng Thần Anh hiện tại thần trí không rõ ràng sẽ dựa vào khuôn mặt mơ hồ vụn vặt này nhận ra hắn, nhưng mà vì cái gì Phượng Thần Anh lại ôm hắn kêu “Phi nhi”? Tần Nhan đâu? Vị “Phụ thân” kia của hắn đâu? Vì cái gì bọn họ để mặc Phượng Thần Anh biến thành như vậy? Tóc của hắn lại vì cái gì toàn trắng? Phượng Thần Anh đến tốt cùng tại sao biến thành như thế? Từng đạo nghi vấn không ngừng trào ra, Đường Phi lúc này tâm tình phức tạp, oán hận bị vứt bỏ, thống khổ không thể yêu, áy náy đối với người đã chết, không ngừng ăn mòn tâm hắn, không có lúc nào không nhắc hắn chuyện đã xảy ra năm đó. Nếu năm xưa không phải Hà Tịch vì hắn định sẵn đường lui, hắn căn bản không có khả năng tại tràng đại hỏa kia sống sót!

Càng hồi tưởng lại, Đường Phi tâm lại càng đau, đối Phượng Thần Anh hận lại càng sâu. Phía sau người nọ còn ôm hắn thấp giọng lắm bầm “Phi nhi”, Đường Phi ngoan hạ quyết tâm, nghĩ muốn hay không kêu Nhị Bách Ngũ lại đây hướng mong Phượng Thần Anh cắn một ngụm đem người bỏ ra, chợt nghe có người ở viện ngoại kêu: “Đường lão bản, lão phu vội tới đưa thuốc chonguoi. Người ở đâu?”

Lão đại phu ới tiểu dược quán. Đường Phi dùng sức ý đồ đem cánh tay người đang ghé vào trên lưng hắn, gắt gao ôm cổ hắn bài khai, nhưng cuối cùng đành phải buông tha. Trước đi mở cửa đã, Đường Phi đầu đầy mồ hôi đem mũ đội lại, cố hết sức kéo Phượng Thần Anh đi ra đại môn, Phượng Thần Anh hiện tại tuy rất gầy, nhưng một thân xương cốt kia vẫn có chút phân lượng.

Lão đại phu xem Đường Phi tư thế này liền hoảng sợ, vội hỏi: “Đường lão bản, làm cái gì vậy?”

Đường Phi lắc đầu, hàm hồ nói: “Không cần thận lại chọc cái phiền toái trở về.”

Lại? Lão đại phu nghi hoặc nhìn Đường Phi liếc mắt một cái, sau đó nói: “Nghe tiểu nhị đưa thuốc nói người cứu một lão nhân, liền biết được tháng này người không rảnh tới hết, lão phu vừa rảnh rồi liền đưa lại đây cho người, thuận tiện bắt mạch.”

Bất đắc dĩ thở dài, Đường Phi nói: “Đại phu, người có biện pháp trước giúp ta đem người này lộng xuống không?”

Lão đại phu thăm dò quan sát một chút, sau đó gật đầu nói: “Trước vào trong phòng đi.”

Vào phòng, lão đại phu xuất thủ như điện ỏ khi Phượng Thần Anh không hề phòng bị, châm một cây châm vào sau gáy, Phượng Thần Anh liền mềm nhũn té ngã. Đường Phi như trút được gánh nặng, một phen đem người công lên lưng, đưa đến khách gian cho xong việc, nhưng thật ra lão đại phu ở một bên hỗ trợ có chút đảm chiêu nhìn Phượng Thần Anh khuôn mặt râu ria bần thủ cùng một đầu ngân phát liếc một cái.

Cấp Đường Phi chặn mạch, lão đại phu vuốt bộ râu dài trắng muốt, ngưng thần suy nghĩ, lại thở dài lắc đầu thu hồi tay, mới trầm trọng nói: “Đường lão bản, xin thứ cho lão phu nói thẳng, phổi của ngài càng ngày càng nghiêm trọng, đời này muốn trị tận gốc cơ hồ không có khả năng. Lão phu khai được cho người chỉ là trị phần ngọn, không trị được gốc, lâu dài dùng một loại thuốc sẽ mất đi hiệu quả. Như vậy đi, được tháng này ngài uống trước, tháng sau ta sẽ khai một phương thuốc mới cho người, người xem được không?”

Đường Phi cười cười, tựa hồ đã sớm biết kết quả này, không có trực tiếp trả lời mà là hỏi: “Nếu được này đến cuối cùng không còn tác dụng, ta còn có thể sống bao lâu?”

“Cái này.....” Lão đại phu vẻ mặt lổn ngắc, khó xử nói không ra lời. Hắn không nghĩ tới Đường Phi sẽ hỏi như vậy, hơn nữa nghe ngữ khí hắn chẳng những không có một chút sợ hãi hay thương tâm, mà là dẫn theo chút ý tứ hàm xúc – giải thoát, là hắn nghe lầm sao?

“Không quan hệ, cứ nói đừng ngại.” Đường Phi bình tĩnh nói.

“Điều này, khó mà nói. Lão phu được mới được cũ dùng xen kẽ, ngày thường chú ý ẩm thực cùng dưỡng sinh, lão phu lại khai cho ngài chút được điều trị, chống đỡ qua ba đến năm năm hẳn không thành vấn đề.” Lão đại phu nói xong tạm dừng một chút, lại tiếp tục: “Đường lão bản, ngài phải thư giãn một chút, ngài giúp nhiều người như vậy, lại nhàn cùng hậu đức, nhất định có thể sống đến trăm tuổi.” Nói xong phiến muộn thở dài, trong lòng hắn rõ ràng bản thân nói lời này bất quá là vô dụng an ủi, hắn chỉ không rõ, vì cái gì người tốt luôn sống không lâu?

Đường Phi thản nhiên cười cười, nhàn cùng hậu đức? Chính mình là dạng người gì hẳn tối rõ ràng, không nói kiếp trước làm nhiều chuyện vô liêm sỉ, chính là kiếp này, hắn cũng tự tay giết ba người, làm hại một cô gái vô tội thân bại danh liệt, cuối cùng còn hại chết Hà Tịch. Chết, đối với hắn mà nói bất quá là giải thoát. Còn sống, mới là báo ứng với hắn. Từ trong đám cháy kia trốn ra, hắn đã nghĩ đến chuyện tự sát. Nhưng người nợ đối với hắn nói mạng này của hắn, là Hà Tịch cấp, phải hảo hảo sống mới không phụ lòng Hà Tịch. Di chứng tràng đại hỏa kia cùng “Mệnh Huyền Nhất Lộ” kia, còn có khuôn mặt hiện tại này, tất cả đều là báo ứng.....

“Đại phu, cấp người nợ trong phòng nhìn xem đi. Hẳn giống như, đầu óc không rõ ràng lắm.” Đường Phi chặt đứt hồi ức, đối lão đại phu nói.

Lão đại phu cũng không tiếp tục nói về bệnh tình của Đường Phi, chỉ là yên lặng đứng dậy, đi theo Đường Phi vào khách phòng.

Đại phu vừa cấp Phượng Thần Anh bắt mạch, sắc mặt liền mạnh mẽ biến đổi, ngừng đầu hỏi Đường Phi nói: “Đường lão bản nhận thức người này?”

Đường Phi sững sốt, trầm mặc một hồi mới thấp giọng nói: “Không biết, ở trên đường nhìn thấy hắn trộm này nợ bị người khi dễ, mới mang về.”

“Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi.” Đại phu thở dài nhẹ nhõm một hơi, thu hồi tay sau khăn trương nói: “Người này trúng Ô Hương chi độc, hơn nữa xem ra là dùng trường kỳ, hiện tại trúng độc đã sâu. Đường lão bản, ngài biết luật pháp Quỷ Tà, hút Ô Hương là trọng tội a! Ta khuyên ngài nhanh chóng báo quan đi, người như thế không đáng ngài cho thương xót, hắn đã muốn phỉ đi, cho dù ngài muốn cứu hắn, cũng không còn kịp rồi. Đời này, hẳn không thể ly khai thứ kia!”

Ô Hương?! Đường Phi chấn động, không dám tin nhìn Phượng Thần Anh, hắn, hút thuốc phiện?! Từ Ô Hương này đối Đường Phi mà nói cũng không xa lạ, ở thế kỷ hai mươi mốt, mọi người đem Ô Hương gọi chung là thuốc phiện. Người hút thuốc phiện sẽ có hậu quả gì, Đường Phi từ nhỏ đã chịu giáo dục của Trung Quốc sẽ không thể không biết, thời điểm tiểu học xem qua không ít báo chí cùng tranh ảnh tuyên truyền, còn có buổi tọa đàm với chuyên gia cùng những người đang cai nghiện. Sau lại lên làm luật sư, mọi loại người nhỡ vả hắn đều tiếp xúc qua, thậm chí chính mắt gặp qua những kẻ phát tác cơn nghiện, bộ dáng khủng bố kia làm cho người ta sợ hãi. Chẳng lẽ, Phượng Thần Anh cũng sẽ biến thành như những người đó sao? Có

chút suy sụp rút lui hai bước ngồi ở trênghế, Đường Phi tìm như bị đao cắt ngang đầu mờ mịt nhìn Phượng Thần Anh, một tầng hắc sa cách trở cũng không làm cho hắn thấy không rõ, ngược lại có thể quen thuộc miêu tả ra hình dángtrên mặt hắn.

“Đại phu, không cần báo quan. Người trước giúp ta, xem hắn.....” Đường Phi thanh âm có chút phiêu miểu, Quỷ Tà cấm độc rất nghiêm, một khi phát hiện có người mua bán sẽ là tử tội, người hút cày phải chịu trọng hình, hơn nữa bị nhốt trong ngục cả đời, vĩnh viễn không thấy mặt trời. Hắn, không muốn thấy Phượng Thần Anh rơi vào kết cục này.....

Lão đại phu nhìn không thấy biểu tìnhĐường Phi, nhưng nghe thanh âm hắn đại khái cũng có thể đoán ra Đường Phi nói “không quen” kia, là nói dối.

Lão đại phu gật gật đầu, trịnh trọng nói: “Đường lão bản, ngài yên tâm, sự tình hôm nay tuyệt đối không có người thứ ba biết.” Bao che người hút Ô Hương, cũng đồng tội như vậy. Lão đại phu nói ra lời này, ý nghĩa là tỏ vẻ tín nhiệmđối với Đường Phi.

Đường Phi cảm kích nhìn lão đại phu một cái, trịnh trọng nói: “Cám ơn người, tương lai nếu xảy ra chuyện, ta nhất định sẽ không liên lụy tới người.”

Lão đại phu chẳng hề để ý cười, xoay người thay Phượng Thần Anh bắt mạch. Một lát sau, mới vẽ mặt ngưng trọng nói: “Người này, trên người đều hoàn hảo, bị thương ngoài da dùng được vài ngày sẽ không sao. Chỉ có điều hắn là người tập võ, võ công cũng cực cao, nhưng nội tức hỗn loạn, chỗ đan điền đã có một cổ chân khí đang lưu chuyển, lại lộn xộn, đây là dấu hiệu tẩu hỏa nhập ma a! Lão phu tuổi trẻ khi còn làm giang hồ lang trung, biết người võ công càng cao, khít tẩu hỏa nhập ma thì tự tổn hại sẽ càng lớn, thậm chí nhập ma phát điên. Nhìn hắn tuổi còn trẻ lại một đầu tóc bạc, râu thì vẫn đen, hơn nữa ngài nói hắn đầu óc tựa hồ không thanh tỉnhlắm, nói vậy chính là bởi vì nguyên nhânày. Hơn nữa hắn chịu nội thươngquá mức nghiêm trọng, cơ hồ trí mạng. Cuối cùng còn nhiều năm hút Ô Hương, người này, xem như đã hoàn toàn phế đi.”

Phế đi..... Hai tay nắm chặt thành nắm, Đường Phi nhắm mắt lại trầm giọng nói: “Đại phu, tận lực vì hắn khai dượctrị thương. Về sau, còn thỉnh thoảng phải làm phiền người.”

Lão đại phu gật gật đầu, liền theo hòm thuốc xuất ra mấy bình thuốc trị thương, tựa hồ còn muốn lấy thêm gì đó, lại từ trong hòm thuốc nhẩy ra hai túi nhỏ dùng giấy dầu bao một tầng, đưa tới trước mặt Đường Phi nói: “Đường lão bản, người này trúng độc quá sâu, nếu độc Ô Hương phát tác chỉ sợ khó có thể ngăn lại, đến lúc đó kinh động người khác sẽ rất khó thu xếp. Đây là Ma Phí Tán, bình thường dùng để giảm bớt đau xót thanh tỉnh thần trí, nếu người này thật sự độc phát, người liền làm cho hắn ăn một bao. Sau khi an tĩnh, phải nhớ đem người trói lại, tiếp tục ngăn chặn miệng của hắn, để tránh làm cho hắn cắn bị thương chính mình.”

Đường Phi gật gật đầu, tiếp nhận cẩn thận thu hảo, đối lão đại phu nói cảm tạ, sau tự mình đem người đi lên bước, mới ôm tâm tình trầm trọng xoay người trở về phòng.

Vào khách gian, Phượng Thần Anh đã tỉnh, chính là đang ôm sau gáy, vẽ mặt ủy khuất nói với Đường Phi: “Không biết cái gì cản ta.” Đường Phi vừa định tùy tiện tìm cái gì gạt hắn, lại thấy Phượng Thần Anh tấp tấp lưỡi, xoa xoa bụng vẽ mặt thiên chân nhìn Đường Phi nói: “Phi nhi, ta đói bụng.”

Trong nháy mắt này, Đường Phi có loại xúc độngmuốn đánh hắn một trận.

98. Chương 98

Tùy tiện ở phòng bếp nấu một bát cơm chan canh cấp Phượng Thần Anh, nguyên tưởng rằng tính tình hắn không ăn nổi mấy thứ thô ráp này, nhưng ai biết Đường Phi vừa đặt bát ở trước mặtPhượng Thần Anh,

Phượng Thần Anh liền cầm lấy bát từng ngậm từng ngậm nuốt vào. Trong khi ăn một hồi lại ngẩng đầu đối Đường Phi cười một cái, tỏ vẻ cơm này ăn rất ngon.

Một bát lớn cơm canh bỏ vào bụng, Phượng Thần Anh cảm thấy mỹ mãn vuốt cái bụng phình lên, vừa cười về mặt thiên chân rực rỡ chồm về trước mặt Đường Phi. Nhìn hắn ăn trên mặt dính canh lem luốc, trên người vừa bẩn vừa thối, Đường Phi phi thường nhẫn tâm đem người đẩy ra, sau đó lạnh lùng đối về mặt thương tâm ủy khuất của Phượng Thần Anh nói: “Tự mình đi tắm rửa, lông không sạch sẽ liền cắt cho ta.”

Phượng Thần Anh mở miệng, ánh mắt có điểm sợ hãi nhìn Đường Phi, la hét nói: “Hung dữ.....”

Thái dương gân xanh nổi lên, Đường Phi phi thường muốn đánh Phượng Thần Anh một trận, một nam nhân cao lớn hơn cả mình bày ra một bộ dáng nhĩ đồng nhược trí đối bản thân làm nũng, đó là loại ớn lạnh cỡ nào!

“Chê ta dữ liền cắt!” Đường Phi không có tâm tình đi dỗ dành một tình nhân cũ vô tình vô nghĩa, cho dù hắn điên đến choáng váng thì thế nào? Cùng mình có quan hệ gì đâu? Bản thân hiện tại có lòng từ bi thu lưu hắn, xem như đã là vận khí của Phượng Thần Anh. Nếu gặp phải một kẻ ngoan tuyệt, Phượng Thần Anh đã sớm bị bắt đến nhà lao rồi!

Bị Đường Phi vừa quát như vậy, Phượng Thần Anh nhanh chóng che miệng, hoảng sợ vạn phần nhìn Đường Phi, một bộ dáng hốt hoảng, còn dùng miệng đang bị che mờ hồ không rõ nói: “Ta ngoan ta ngoan, Phi nhi đừng đuổi ta đi!”

“Ngươi!” Đường Phi tức giận không biết nói gì, Phượng Thần Anh xem bản thân là Nhị Bách Ngũ sao? Cái gì mà ta ngoan ta ngoan?! Chán ghét đối Phượng Thần Anh phát tay, nói: “Nhanh chóng đi tắm rửa, phòng tắm ở bên phải một gian cuối cùng kia.”

Phượng Thần Anh không tình nguyện nhìn Đường Phi liếc mắt một cái, hiểu được làm nũng đối với Đường Phi là vô dụng, từ trong lòng xuất ra mấy thứ này nọ đặt ở bên người Đường Phi cho hắn bảo quản, liền vừa đi vừa gãi đầu về hướng tắm phòng.

Đợi Phượng Thần Anh đi rồi, Đường Phi mới hồ nghi đánh giá thứ hắn vừa rồi lưu lại. Một hộp gỗ nhỏ bằng bàn tay điêu khắc hoa văn tinh xảo, Đường Phi ngẩng đầu về hướng phòng tắm nhìn, xác định Phượng Thần Anh sẽ không bỗng nhiên trở về mới thật cẩn thận mở ra hộp gỗ.

Vừa nhìn thấy, dọa Đường Phi tay run lên, thiếu chút nữa đem hộp đánh rơi xuống đất. Trong hộp ngồi thuốc cao màu nâu đen, ở giữa đã bị móc xuống một mảnh nhỏ.

“Nha phiến.....” Đường Phi mạnh mẽ khép lại, hai tay run nhè nhẹ. Thứ đựng trong hộp chính là Ô Hương, cũng là nha phiến mà hiện đại nhân thường nói, một loại thuốc phiện.

“Rầm” một tiếng động lớn, làm bừng tỉnh Đường Phi đang trầm tư, Đường Phi nhanh chóng đem hộp thu hảo, chạy hướng tắm phòng.

“Ngươi lại làm sao vậy?” Đường Phi đứng ở cửa phòng tắm, đầu đầu nhìn Phượng Thần Anh vờn ngã chống vó, thâm hận chính mình vì cái gì không thể ngoan tâm để mặc hắn ở bên ngoài tự sinh tự diệt?!

Phượng Thần Anh bị ngã tứ chi mở ra không thể động dậy hai mắt nhắm lẹ lẹ trông nhìn Đường Phi, nói: “Trượt..... trên đất có ám khí!”

Đường Phi theo dưới chân hắn nhìn lại, một khối xà phòng bị đập hoàn toàn thay đổi hình dạng, một cỗ lửa giận vô danh nẩy lên trong lòng. Nâng dậy Phượng Thần Anh còn ở trên mặt đất, một phen đem người đẩy mạnh vào dục dũng, triệt khởi tay áo nhặt lên xà phòng liền hướng trên người Phượng Thần Anh chà xát. Bởi vì động thủ là Đường Phi, Phượng Thần Anh ngoan ngoãn ngồi ở trong dục dũng, để mặc Đường Phi chà xát cơ thể, thậm chí ngay cả hắn dùng lực mạnh đến cơ hồ đem một tầng da của mình đều tẩy lột cũng không lên tiếng. Thẳng đến khi Đường Phi cầm một phen dao cạo đi tới, sắc mặt Phượng Thần Anh mới thay đổi.

“Phi nhi, ngươi làm cái gì?” Phượng Thần Anh cương trực thân thể ngâm ở trong nước kêu lên, không dám động cũng không dám rời đi.

“La hét cái gì, cảm miệng không được nhúc nhích!” Đường Phi tiến lên cầm trụ đầu tócPhượng Thần Anh, bắt đầu giúp hấn cạo râu.

Phượng Thần Anh một đôi mắt phượngxinh đẹp trường lớn, bặm miệng để cho Đường Phi giúp hấn.

Đường Phinhìn như thô lỗ, động tác lại dị thường cẩn thận ôn nhu. Chậm rãi, gương mặt trắng nõn xinh đẹp như nữ tử trong trí nhớ kia dần dần hiển lộ ra.

Rửa sạch tay cùng dao cạo, Đường Phi cầm lấy khăn mặt một bên giúp Phượng Thần Anh lau mặt. Phượng Thần Anh nhìn chăm chăm môi Đường Phi, hô hấp dồn dập chậm rãi tới gần.

“Ba!” một tiếng, gương mặt vừa lộng sạch sẽ củaPhượng Thần Anh nhiều hơn một dấu bàn tay đỏ bưng, Đường Phi bình tĩnh khoanh tay xoay lưng, vừa đi ra ngoài vừa nói: “Quần áo ngay tại trên ghế đầu, tự mặc xong lần ra đây. Nhớ kỹ, còn có lần sau, dao cạo kia sẽ trực tiếp cắt đứt yết hầu của ngươi!”

“Ồ.....” Phượng Thần Anh ôm gương mặt bị đánh không lưu tình chút nào kêu lên một tiếng, muốn khóc không dám khóc.

Ngồi ở phòng uống trà, Đường Phi giương mắt nhìn lên, Phượng Thần Anh quần áo không chỉnh tề, một đầu tóc bạc ửng đấm hưng phấn hướng hấn đi tới, ngang qua phòng thấy được tiểu hộp gỗkia, liền xem như bảo bối ôm vào trong người.

Phượng Thần Anh đang muốn hướng trên người Đường Phiphóng lên, Đường Phi chau mày trầm quát một tiếng: “Đứng lại!” Phượng Thần Anh lập tức dừng cước bộ không dám đi về phía trước nữa bước, sau đó tội nghiệp nhìn Đường Phi.

Tay bưng chén trà siết chặt lại thả lỏng, Đường Phi cuối cùng vẫn chịu thua dưới cặp ánh mắt tràn ngập khát vọng kia.

“Lại đây.” Nói nhẹ nhàng, nhưng ngữ khí vẫn lạnh lùng, Phượng Thần Anh cẩn thận đi đến đứng trước mặt Đường Phi, không dám lơ đãng.

Đường Phi buông cái chén đứng lên, một bên cấp Phượng Thần Anh đem quần áo mặc lại, vừa hung ác nói chuyện: “Đem thứ kia bỏ ra! Hiện tại ngươi xem ta làm một lần, lần sau nếu còn làm không tốt liền cắt ra ngoàicho ta.”

Phượng Thần Anh vui vẻ gật gật đầu, đem cái hộp nhỏ đặt ở một bên, phi thường phối hợp mở ra song chướng. Nghĩ rằng, Phi nhi củahấn hảo ôn nhu!

Quần áo là của Đường Phi, mặc ở trên người Phượng Thần Anh có điểm gò bó, nhưng cũng miễn cưỡng chấp nhận.

“Áo đơn, trung y cùng áo khoác phải phân biệt rõ ràng, không phải tùy tiện phủ lên người liền xong việc.” Đường Phi trước đem áo đơncùng áo khoác đang mặc ngược thoát ra cho Phượng Thần Anh, lại nhanh chóng đem dây lưng quần hấn vẫn chưa cột buộc lại, còn nói thêm: “Đây là áo đơn, mặc ở tận cùng bên trong, vạt áo phải thắt lại như vậy. Đây là trung y, mặc ở bên ngoàiaáo đơn, cột hấu vạt áo sau liền đem đai lưng thắt lên. Giống như vậy, đem nút thắt đai lưng gài lại là xong, cuối cùng đem áo khoác mặc vào.” Đường Phi cuối cùng đem một kiện quần áo cấp Phượng Thần Anh mặc vào, một câu còn chưa kịp suy nghĩ liền vô thức thốt ra: “Trước kia ngươi không phải rất thích dạy ta mặc quần áo sao? Như vậy lần này đổi thành..... là ta.....”

Nhớ tới chuyện không nên nhớ, Đường Phi sắc mặt trầm xuống. Phượng Thần Anh còn không rõ ràng tình trạng, nghĩ đến Đường Phi nguyện ý thân cận hấn, lại phóng lên ôm chặt hấn.

“Ba!” một tiếng, Phượng Thần Anh một nửa bên mặt còn lại cũng đồng dạng nhiều hơn một dấu bàn tay, Đường Phi đẩy ra Phượng Thần Anh, xoay người ra về trấn định uống trà.

Phượng Thần Anh hấp lưu một chút cái mũi, ôm hai bên mặt mở miệng ủy khuất nhìn Đường Phi. Đường Phi hoàn toàn bất vi sở động uống trà, Phượng Thần Anh khiêu nại không thành, đành phải cẩn thận ở bên người Đường Phi ngồi xuống, đồng thời lại đem cái hộp nhỏ kia nhét vào trong lòng cất tốt.

Dư quang ngắm đến động tác của Phượng Thần Anh cùng chưởng ấn rõ ràng trên mặt hắc, Đường Phi trong lòng vẫn có chút không được tự nhiên. Xem Phượng Thần Anh tóc còn nhỏ nước, liền chủ động cầm một tấm vải bố lau tóc cho hắc. Phượng Thần Anh vẻ mặt đau khổ, rốt cục cao hứng không nổi – Phi nhi thời điểm nhìn như ôn nhu, kết cục chính mình nhất định thực thảm!

Không nhận thấy được tâm tư Phượng Thần Anh, Đường Phi nhìn đầu bạc chói mắt của hắc, nhin không được mở miệng hỏi: “Tóc của người, vì cái gì biến thành như vậy?”

Phượng Thần Anh lắc đầu, tỏ vẻ hắc không biết.

“Nếu vậy, người tại sao ở Quỷ Tà?” Đường Phi lại hỏi.

Phượng Thần Anh lại lắc đầu, mờ mịt nói: “Tình huống bọn họ đã không thấy tăm hơi, ta đi một mình thật lâu thì tới nơi này. Ta đói bụng lấy đồ ăn, bọn họ liền đánh ta.....”

Đường Phi tay run lên, đường đường Các chủ Phượng Tê Các, nhưng lại lưu lạc đến mức bị người bán hàng bên đường đánh chửi cũng không thể phản kháng sao? Phượng Thần Anh, chẳng lẽ thật sự phế đi?

“Bọn họ là ai?”

Phượng Thần Anh vẫn là lắc đầu, nói: “Không biết, bọn họ vẫn đi theo ta, gọi ta ‘Thiếu chủ.’” Nói xong Phượng Thần Anh ngẩng đầu nhìn Đường Phi, hỏi: “Ta gọi là thiếu chủ sao?”

Đường Phi sửng sốt: “Người không nhớ rõ chính mình gọi là gì sao? Người nhớ rõ bản thân là ai không?”

Như trước là đáp án lắc đầu, Phượng Thần Anh nhìn Đường Phi hỏi: “Người có biết ta gọi là gì không? Ta không phải kêu ‘Thiếu chủ’ sao?”

Đường Phi không có trả lời, chỉ theo dõi ánh mắt hắc, trong mắt phượng phản chiếu gương mặt đã hoàn toàn thay đổi của bản thân. Thật lâu sau, mới nhẹ nhàng nói: “Người vì cái gì dùng Ô Hương?”

“Ha ha,” Phượng Thần Anh cười vẻ mặt trầm mê: “Dùng cái này ta có thể nhìn thấy Phi nhi.”

Đường Phi lại sửng sốt, có ý tứ gì? Nghi hoặc nhìn Phượng Thần Anh, Đường Phi lại hỏi: “Người vì cái gì gọi ta Phi nhi?”

“Người chính là Phi nhi a! Phi nhi của ta!” Phượng Thần Anh vẻ mặt chắc chắn.

“Ta không phải.” Đường Phi hồ hững nói.

“Phải!”

“Ta nói lại lần nữa, ta không phải!” Đường Phi ánh mắt hung ác nhìn Phượng Thần Anh: “Người nếu còn dám gọi ta như vậy, liền cắt cho ta!”

Phượng Thần Anh há miệng thở dốc, rồi sau đó nghẹn khuất cắn môi, một bộ dáng muốn khóc mà khóc không ra.

Nhìn biểu tình của Phượng Thần Anh cùng tiểu hài tử sáu bảy tuổi không sai biệt lắm, Đường Phi chỉ cảm thấy ngực buồn đau, chính mình là hận hắc, nhưng nhìn đến hắc biến thành như vậy thật sự một chút đều không vui vẻ nổi. Phượng Thần Anh, không nên như vậy!

Không muốn tái đối diện với Phượng Thần Anh, Đường Phi vứt bỏ vải bố trong tay, xoay người trở về phòng.

“Người chính là Phi nhi, chính là chính là!” Ở nháy mắt Đường Phi xoay người, Phượng Thần Anh tự cho là Đường Phi không nghe thấy, không nhìn thấy, vụng trộm nhỏ giọng la hét. Nhĩ tiêm Đường Phi nghe câu như thế thiếu chút nữa một cái lão đảo bồ nhào xuống đất, tâm tình nặng nề lại có nhiều điểm dở khóc dở cười bất đắc dĩ, chỉ có thể làm bộ không nghe đến trở vào phòng.

Phượng Thần Anh có một cái tên mới, Đường Ngũ Bách.

Nguyên nhân là ở lúc ăn cơm chiều, Đường Phi trực tiếp nói với Phượng Thần Anh một câu “Ăn cơm”, nhưng lại đối đại hoàng cầu kia thực vô cùng thân thiết nói: “Nhị Bách Ngũ, ăn cơm.” Sau đó Phượng

Thần Anh trong lòng không vui phát cáu, cắn chiếc đũa không chịu ăn cơm, u oán nhìn đại bổn cẩu cái kia so với chính mình còn được đãi ngộ tốt hơn.

“Ăn cơm!” Đường Phi dùng chiếc đũa gõ chiếc bát của Phương Thần Anh, sau đó ném khối xương gà cấp Nhị Bách Ngũ, Nhị Bách Ngũ ôm xương cắn vui vẻ.

Phương Thần Anh chọc chọc cơm trong bát, dùng ngữ khí phi thường ghen tị lầm bầm lầu bầu: “Một con cẩu đều có danh tự, ta lại không có danh tự, không có danh tự!”

Tay nắm chiếc đũa gân xanh nổi lên, Đường Phi run run khoe miệng, quát: “Nếu thích cùng một con cẩu so đơn như vậy, ngươi kêu năm trăm cũng tốt lắm!”

Phương Thần Anh bị rống chẳng những không có bực, ngược lại vẻ mặt hưng phấn, nói: “Ta đây về sau kêu năm trăm!” Lại nhìn Đường Phi liếc mắt một cái, nói: “Ta gọi là Đường Ngũ Bách!”

Giờ khắc này, Đường Phi nghĩ thà rằng một ngụm máu tươi phun ra, trực tiếp học máu bỏ mình còn hơn!

99. Chương 99

Sáng sớm, Phương Thần Anh cảm thấy mỹ mãn lưỡi biếng xoay thất lưng theo Đường Phi ra khỏi phòng. Nhị Bách Ngũ bị khóa ở ngoài cửa một đêm hung hăng trừng mắt nhìn Phương Thần Anh liếc mắt một cái, sau đó nhảy lầy đà đánh về phía hắn – cùng đấu võ!

Đường Phi từ phía sau đi theo ra, bình tĩnh ngang qua bên người bọn họ, tùy ý một người một cẩu đang bồi dưỡng tình cảm.

Uống một chén trà nóng, Đường Phi tính tính canh giờ, biết Tử Quân lúc này cũng không kém nhiều lắm sắp tới đây. Mới cảnh cáo Phương Thần Anh không được phép ra khỏi viện, bên ngoài liền truyền đến tiếng Tử Quân kêu cửa.

Đem chủ ốc đóng kỹ, Đường Phi mở hàng rào cho Tử Quân vào sân, tiếp nhận thực hạp dẫn đưa tới.

Bởi vì Phương Thần Anh xuất hiện, Đường Phi căn bản không có biện pháp đến quán ăn, chỉ cần hắn vừa ra khỏi cửa, Phương Thần Anh nhất định dán trên lưng hắn cùng đi ra, kéo luôn cả Nhị Bách Ngũ như hổ rình mồi bên cạnh. Hiện tại Phương Thần Anh một đầu tóc bạc thật sự là quá khiến người chú ý, nếu đưa tới người lắm chuyện, phát hiện Phương Thần Anh hút Ô Hương hậu quả sẽ không tưởng tượng nổi! Không còn biện pháp, Đường Phi chỉ có thể ủy thác hàng xóm đến quán ăngọi Tử Quân đến một chuyến, dặn dò mọi việc.

Ở trong sân cùng Tử Quân phân phó xong mọi công việc, trước để cho hắn đi trở về. Đường Phi lúc này mới lộ ra mỗi một, ở dưới hắc sa gấp một cái, trong ánh mắt tràn đầy ảo não. Tối hôm qua rõ ràng Phương Thần Anh ngủ ở khách gian cư nhiên vụng trộm chạy vào phòng hắn, may mắn lúc ấy mình còn chưa ngủ, nếu không.....

Nhớ tới tối hôm qua, Đường Phi lại bắt đầu hối hận, hắn không nên bị cặp mắt đáng thương của Phương Thần Anh nhìn hai cái liền đầu hàng, cư nhiên ngầm đồng ý hắn ngủ ở dưới chân giường của mình, hơn nữa nhìn hắn bởi vì ngủ ở mặt đất lạnh như băng mà bị lạnh cuộn mình thành một khối, liền ném thêm cái chăn cho hắn. Tối hôm qua Phương Thần Anh thể nhưng thật ra ngủ tốt lắm, ngược lại bản thân bởi vì trong phòng nhiều hơn một người mà mất ngủ cả đêm! Về sau, khẳng định chính mình tuyệt đối sẽ tiếp tục mất ngủ, bởi vì người kia dùng bất luận thủ đoạn gì cũng đều đuổi không đi!

Lại gấp một cái, Đường Phi xoay người vào nhà. Bên dưới hắc sa xoay đầu, Đường Phi liền thấy Phương Thần Anh đang tinh thần hưng phấn ngồi xổm trên đất chơi đùa với Nhị Bách Ngũ, cầm xương gà tối hôm qua còn thừa dụ dỗ nó.

Nhị Bách Ngũ chảy nước miếng nhìn xương gà trong tay Phượng Thần Anh, mỗi khi nó sắp cắn được, Phượng Thần Anh liền giơ tay lên cao, làm cho nó chỉ có thể nhìn, không thể ăn. Nhị Bách Ngũ tức giận nhe răng, muốn cắn Phượng Thần Anh một ngụm.

Đường Phi đi vào phòng nhìn ra ý đồ của nó, bước qua bên người nhẹ nhàng gõ một chút cái đầu nhỏ, nói: “Không được cắn người.” Nhị Bách Ngũ đành phải không cam lòng gầm gừ một tiếng, sau đó không để ý tới Phượng Thần Anh, đi theo sau môn Đường Phi rời đi.

Phượng Thần Anh thấy thế, nhanh chóng vứt bỏ xương trong tay cũng đi theo lên, đừng nhìn Nhị Bách Ngũ chỉ là một con cẩu, nó nhưng so với người còn biết tranh thủ tình cảm hơn!

Vội chen lên phía trước, đem Nhị Bách Ngũ đẩy xuống phía sau mình, Phượng Thần Anh ân cần cấp Đường Phi ngồi xuống rót một tách trà nóng, thuận tiện dâng lên một khuôn mặt tươi cười lấy lòng sáng lạn vô cùng. Nhị Bách Ngũ phi thường khinh bỉ nhìn Phượng Thần Anh một cái, cũng không chịu thua nửa bước, vươn đầu lưỡi ở trên mu bàn tay Đường Phi liếm liếm lấy lòng, sau đó dùng đầu chó ở bên chân hất cọ cọ.

Đường Phi bưng chén trà vươn một bàn tay khê mỉm cười sờ sờ đầu Nhị Bách Ngũ, đại ý sủng nịch. Nhị Bách Ngũ xả cao khí ngang ngạnh đầu, phi thường kiêu ngạo nhìn Phượng Thần Anh liếc mắt, bày ra bộ dáng oai hùng của người thắng! Phượng Thần Anh tức giận nghiêng răng nghiêng lợi, cũng học Nhị Bách Ngũ cọ cọ vào Đường Phi, có điều Đường Phi người nọ, con mắt cũng chưa nhìn hắt một lần!

Suy sụp cúi mặt, Phượng Thần Anh hung hăng trừng mắt nhìn Nhị Bách Ngũ còn đang thị uy, sau đó trực tiếp cầm lấy tay Đường Phi đặt lên trên đầu mình sờ sờ, cuối cùng đối Nhị Bách Ngũ kiêu ngạo mà “Hừ” một tiếng, Phi nhi cũng sờ hắt!

Cái này khiến Nhị Bách Ngũ dựng lông, nó từ khi sinh ra đến bây giờ cũng chưa gặp qua con người nào da mặt dày như vậy! Nhe ra răng nanh sắc nhọn, Nhị Bách Ngũ dựng thẳng lông mao toàn thân, hung ác trừng mắt Phượng Thần Anh, chuẩn bị khởi xướng công kích. Phượng Thần Anh cũng không chịu ngồi không, triệt khởi tay áo nắm chặt đầu quyền, chuẩn bị tấn công!

“Phanh! Phanh!” Hai tiếng, một người một cẩu ôm đầu chính mình, khóe mắt lóe ra nước mắt thống khổ.

Đường Phi dị thường bình tĩnh thu hồi tay, thản nhiên uống một ngụm trà, mới đứng dậy nói: “Ta muốn đi vào nghỉ ngơi một hồi, ai dám đánh thức ta, đêm nay không có cơm ăn!” Nói xong, cũng không quay đầu lại bước đi.

Một người một cẩu ôm đầu trông mong nhìn Đường Phi rời đi, sau đó đồng thời quay lại cho đối phương một cái ánh mắt oán hận “đều tại người”.

Thoáng chốc đã tới thời gian cơm chiều, Đường Phi một bên dùng chiếc đũa gỗ bát một bên kêu: “Ăn cơm, đều lại đây.” Nhị Bách Ngũ nghe tiếng mà đến hưng phấn ở dưới chân Đường Phi đảo quanh, mùi gà nướng mê người làm cho nó vươn hai chân trước mạnh mẽ hướng bàn chồm lên, vươn đầu lưỡi đối với mỹ vị chảy nước miếng. Đường Phi buồn cười đem Nhị Bách Ngũ đẩy khỏi bàn, bỗng nhiên nhớ tới Chung Như Thủy ba ngày trước ở trong này, mỗi lần thời điểm ăn cơm, bộ dáng của hắt cùng Nhị Bách Ngũ không sai biệt lắm.

“Ngoan ngoãn ở dưới bàn chờ.” Đường Phi ngữ khí dẫn theo chút tiểu ý, ngẩng đầu nhìn mới phát hiện thiếu một người, liền cúi đầu đối diện Nhị Bách Ngũ nói: “Ngũ Bách ca ca của người đâu?”

Nhị Bách Ngũ bả đầu chuyển hướng khách gian “gâu” một tiếng, tỏ vẻ nó không biết như thế nào thông báo ca ca đang ở bên trong.

Đường Phi nhíu mày, bình thường tới giờ cơm, Phượng Thần Anh thế nhưng cùng Nhị Bách Ngũ tích cực giống nhau, đêm nay lại làm sao vậy?

“Không cho phép người chồm đến trên bàn, nếu không đêm nay không được ăn cơm!” Đường Phi nghiêm khắc cảnh cáo Nhị Bách Ngũ một tiếng, liền đi tìm Phượng Thần Anh.

Cửa khách gian khép hờ, Đường Phi nghi hoặc đẩy cửa ra, Phượng Thần Anh chính là đang ngồi dưới đất, cả người phát run, mồ hôi chảy đầy khắp mặt và đầu cổ, sắc mặt tái nhợt, tay run run đang mở ra cái hộp nhỏ đựng đầy Ô Hương gia, bên người còn để một cái cảm thạch yên can (tẩu thuốc bằng cảm thạch, đại

khái là dùng để bỏ thuốc phiện vào, sau đó đốt lên hút)– đó là lúc Đường Phi thay hần sửa sang kiện quần áo ban đầu tìm ra.

“Người đang làm cái gì?!” Đường Phi lớn tiếng quát, vài bước đi qua đem hộp Ô Hươngkai đoạt lại.

Phượng Thần Anh một chút té ngã trên đất, suy yếu ngất đầu,hay tay run rẩy hướng về phía Đường Phi, miệng cầu xin nói: “Phi nhi, cho ta đi, ta muốn.....”

Phượng Thần Anh bị độc tra tấn, khuôn mặt tuần mỹ vắn vẹo, trên mặt đã phân không rõ là nước mắt hay là mồ hôi, một đầu tóc bạc chói mắt hỗn độn không chịu nổi.

Quỳ rạp trên mặt đất, thống khổ cầu xin.

Đường Phi biết Phượng Thần Anh phát tác cơn nghiện, tay ôm hòm thoáng run nhè nhẹ. Người này còn là Phượng Thần Anh sao? Đánh mất tôn nghiêm cùng khí thếcao cao tại thượng, hần hiện tại thậm chí ngay cả một con cẩu lưu lạc ven đường cũng không bằng!

“Phi nhi..... Phi nhi giúp ta, đem hòm trả lại cho ta.....” Cả người đều run run rất cực bắt được vạt áoĐường Phi, Phượng Thần Anh thống khổ thở gấp cầu xin.

Nhìn Phượng Thần Anhxa lạ như thế, tâm Đường Phi thống khổgiống như bị vạn trùng phệ cắn, chậm rãi nhắm mắt lại, Đường Phi tay cầm hòm đưa xuống dưới.

“Cầm đi.....” Đường Phi đem Ô Hương cho Phượng Thần Anh, liền xoay người rời đi. Hần có thể để cho Phượng Thần Anh dọa lạc, cũng không muốn tận mắt nhìn thấy.

Phượng Thần Anh như được đại xá,một bên khóc một bên cười đoạt lấy hòm, thuận thực móc ra một chút Ô Hươngbôi lên yên can, đang muốn vươn tayđoạt lấy ngọn đèn, thoáng nhìn Đường Phi xoay người rời đi, bóng dáng hào sảng, cước bộ thông thả mà trầm trọng.

Yên can đã đặt ở bên miệng, Phượng Thần Anh môi run rẩy, dùng tầm mắt mơ hồ nhìn Đường Phicách hần ngày càng xa, tay đang giữ ngọn đèn chậm chạp không có điểm Ô Hương.

“Đừng.....” Phượng Thần Anh mơ hồ không rõ lắm bấm, Đường Phi không có nghe thấy, cũng không dừng lại cước bộ.

“Đừng đi!” Phượng Thần Anh vứt bỏ mấy thứ trong tay, khóc hô lão đảo đuổi theo, mạnh mẽ từ phía sau ôm lấy Đường Phi. Sườn mặt kề sát hai máĐường Phi, nước mắt ẩm áp rơi xuống trên cổ hần.

“Đừng đi, ta không hút..... Người không cần đi, đừng ly khai ta. Người là Phi nhithật sự, ta không cần người giả, từ bỏ..... Người đừng bỏ lại ta, ta cái gì cũng không muốn” Môi tái nhợt hồ ngôn loạn ngữ, thanh âm run run một chút lại một chút trọng kích trái timĐường Phi, đau đớn mà rung động.

Phượng Thần Anh đối hần nói qua, dùng Ô Hương có thể nhìn thấy Phi nhi..... Nước mắt dâng lên đã khiến mọi thứ mơ hồ, Đường Phi rất cực hiểu được ngày hôm qua lời Phượng Thần Anh nói với hần là ý tứ gì. Hút Ô Hương sẽ đắm chìm trong ảo cảnh, lâng lâng mơ mơ màng màng, chính mình đã xuất hiện ở trong ảo cảnh của Phượng Thần Anh. Cho nên hần mới nói, dùng Ô Hương có thể nhìn thấy mình, cho nên mới vừa nói,có người thậttrời sẽ không muốn người giả. Phượng Thần Anh nghĩ mình vừa rồi rời đi là vì không thích hần hút Ô Hương, cho nên mới tình nguyện chịu đựng độc tra tấn, chỉ vì muốn mình lưu lại.

Giờ khắc này, trong lòng yêu cùng hận sớm đã mơ hồ giới tuyến, Đường Phi xoay người ôm lấy Phượng Thần Anh.

Đường Phi dựa vào cửa ngói xuống, ôm Phượng Thần Anhcả người lạnh run lại không ngừng ra mồ hôi, thanh âm thống khổ gằn gừ theo môi dưới cắn chặt phát ra, mà trên môi, đã sớm vết máu loang lổ.

“A!” Phượng Thần Anh bị độc tra tấn, thần trí không rõ,như con thú mới sinh bị thương phát ra tiếng gầm nhẹthống khổ tuyệt vọng. Vì giảm bớt khó chịu do độc phát tác, Phượng Thần Anh dùng móng tay trảo phá song chướng, lại vẫn không biết đau đớn lung tung gãi khắp nơi trên cánh tay.

“Thần Anh! Thần Anh, không cần như vậy.....” Đường Phi gắt gao bắt được hai tay Phượng Thần Anh đang tự ngược, quần áo hần đã sớm bị mồ hôi Phượng Thần Anh làm ướt, trên người từng đợt rét run. Nhìn hai bàn tay Phượng Thần Anh đã chảy máu tươi, Đường Phi cố nén cay cay trong mắt, hần nghĩ muốn buông

tha, muốn đem Ô Hương đưa cho Phượng Thần Anh. Nhưng mà, nếu thật sự tiếp tục để mặc Phượng Thần Anh như vậy, hẳn liền thật sự không thể cứu vãn được nữa!

Đường Phi bắt buộc chính mình ngoan tâm, gắt gao cầm lấy tay Phượng Thần Anh đem người ôm vào trong ngực, nghẹn ngào nhẹ giọng ghé vào lỗ tai hắn nói: “Thần Anh, người muốn Đường Phi, phải buông tha Ô Hương. Nếu người không bỏ được Ô Hương, đời này sẽ không nhìn thấy Đường Phi, hiểu không?”

Phượng Thần Anh thống khổ lắc đầu, lại gật gật đầu, cắn răng quát: “Ta muốn Phi nhi! Ta muốn Phi nhi!” Nói xong, mạnh mẽ cắn nát đầu lưỡi, làm cho đau nhức đến giảm bớt khát vọng đối với Ô Hương.

Đường Phi nước mắt rớt cuộc nhìn không được rơi xuống, ở bên tai Phượng Thần Anh thấp giọng khóc: “Cần ta đi, không cần tái thương tổn chính người, cần ta đi.....”

“Không.....” Phượng Thần Anh giữ lại một tia thanh tỉnh cuối cùng, hẳn tuyệt đối sẽ không thương tổn Đường Phi, “Phi nhi, đánh ngất ta, sau đó đem ta trói lại đi, ta không muốn thương tổn người!”

“Trói lại.....” Đường Phi mờ mịt lập lại lời Phượng Thần Anh, bỗng nhiên trong mắt xẹt qua một tia thanh minh, lão đại phu có cho hắn Ma Phí Tán !

Nhanh chóng buông ra Phượng Thần Anh, Đường Phi luống cuống tay chân từ trong lòng lấy ra một bao Ma Phí Tán, không quan tâm liền bắt lấy cầm Phượng Thần Anh đem thuốc bột hướng miệng trút xuống.

Phượng Thần Anh không hề phản kháng bị bột thuốc làm sặc ho khan, Đường Phi đem hắn đặt ở trên đất, sau vọt tới bàn lấy quăm một ấm nước cho Phượng Thần Anh uống.

Được rót cực ư vào, Đường Phi ôm Phượng Thần Anh nhìn hắn dần dần an tĩnh lại, tuy rằng hơi thở trầm trọng nhưng cuối cùng đã ngủ.

Rốt cục thở dài nhẹ nhõm một hơi, Đường Phi hư thoát vô lực tựa vào trên cửa, nghỉ ngơi một hồi lâu mới đem Phượng Thần Anh đã mê man nửa bèn ôm đặt lên giường. Sau lại đi đun nước ấm cấp Phượng Thần Anh lau khô thân thể, vì hắn thay đổi một bộ quần áo khác, cuối cùng mệt mỏi ngồi ở bên giường, nhìn Phượng Thần Anh sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, thân thủ một bên vỗ về một đầu tuyết trắng của hắn, một bên ngăn người.

Phượng Thần Anh hút thuốc phiện là vì hắn, đây là điều Đường Phi căn bản không có nghĩ đến. Trải qua ba năm, đây là lần đầu tiên Đường Phi bắt đầu hồi tưởng về chuyện của hắn cùng Phượng Thần Anh. Phượng Thần Anh đến tột cùng có hay không yêu hắn? Ba năm trước đây đến rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Phượng Thần Anh là thật sự để mặc Tần Nhan đối mình hạ sát thủ sao? Vì cái gì ba năm sau Phượng Thần Anh lại biến thành như vậy? Hắn đến tột cùng còn nhận ra mình hay không?

Đường Phi thống khổ nhắm mắt lại, suy nghĩ hỗn độn khiến đầu hắn đau muốn nứt.

Lúc này, Nhị Bách Ngũ đợi thật lâu cũng chưa thấy người đi ra, một bên dùng mũi đánh hơi, một bên đi đến. Giống như biết đã xảy ra chuyện gì, Nhị Bách Ngũ không có kêu lên, ngược lại tới bên chân Đường Phi, liếm liếm chân hắn, đối Phượng Thần Anh đang mê man phát ra một tiếng gầm gừ lo lắng, sau đó nhu thuận nằm ở dưới giường.

Đường Phi mệt mỏi đối Nhị Bách Ngũ cười cười, vỗ vỗ đầu của nó nói: “Thật có lỗi, ngày mai cho người ăn ngon một trận.”

“Ân ô ~” Nhị Bách Ngũ liếm liếm tay Đường Phi, tỏ vẻ đồng ý.

Đường Phi cười cười, lại thay Phượng Thần Anh dịch dịch góc chăn, dựa ở đầu giường mệt mỏi nhắm hai mắt lại.

100. Chương 100

Ngoại ôMị thành, một tòa nhà cũ dột nát.

Mặc Trúc đem một cây củi ném vào trong đồng lửa, nháy mắt ngọn lửa bắt lên thật cao, tia lửa bắn ra xung quanh.

Ngồi vây quanh bên đồng lửa còn có Ưu nhi, Thiết Hoán, ba người đều là một bộ dáng mặt co mày cau. Thiết Hoán đem bánh bao đã nướng tốt đưa cho Ưu nhi, nhẹ giọng nói: “Chịu khó chút đi, mấy ngày nay người cũng chưa hảo hảo ăn cái gì.”

Ưu nhi trầm mặc tiếp nhận, nhưng không có ăn.

“Ai !” Mặc Trúc một tay chống má, một tay khác cầm một cục than chọt chọt đồng lửa, buồn rầu nói: “Đã hơn nửa tháng, chúng ta còn chưa có tin tức Các chủ, thậm chí ngay cả Cốc Dương đại phu bên kia cũng không có tin tức truyền tới.”

Ưu nhi bắt tay vào ăn bánh bao, thấp giọng tự trách nói: “Đều do ta, ngày đó chúng ta canh chừng thiếu chủ, nếu ta không thiếu thận trọng, sẽ không để thiếu chủ chạy mất.....”

“Người cũng không muốn, thiếu chủ khi thì si ngốc, khi thì thanh tỉnh. Khi đó hẳn bỗng nhiên tỉnh lại nhận ra chúng ta, mới có thể bài xích chúng ta chạy trốn.” Mặc Trúc an ủi Ưu nhi, thuận tay cầm cái bánh bao nướng không tư không vị ăn vào.

“Các người không cần uể oải như vậy.” Thiết Hoán cũng cầm lấy một cái bánh bao, nói: “Thảm tử cũng nói thiếu chủ vào Quỷ Tà. Chỉ cần chúng ta luôn ở tại nơi này tìm, nhất định sẽ có tin tức. Ngày mai chúng ta tiến vào Mị thành, hy vọng Ô Hương trên người thiếu chủ đừng bị phát hiện mới tốt.”

“Chúng ta hiện tại lo lắng không phải vấn đề này đi?” Mặc Trúc nhét no bụng, lười biếng dịch thất lưng nằm ở trên đám cỏ tranh: “Nếu Các chủ si ngốc hoặc thanh tỉnh thì không nói gì, chỉ sợ hẳn lại phát điên giết người lung tung, lại nhiều thêm một quốc gia đối hẳn hạ lệnh truy sát!”

Lúc trước Phượng Thần Anh thời điểm phát điên, từ trên đảo giết vài người rồi chạy ra ngoài, nhưng lại một đường chạy tới hoàng lăng ở Hoàng Diệp, giết mấy chục hộ vệ còn không nói, còn đem phần mộ lão tổ tông người ta đốt hết hai tòa. Tần Nghị thu được tin tức long nhan giận dữ, liền hợp Lang Hiên hạ lệnh truy sát, phát thiệp phải đem Phượng Thần Anh toái thi vạn đoạn! Hai quốc gia phái ra tất cả đều là cao thủ nhất đẳng, thế nhưng không một người có thể đem Phượng Thần Anh bắt lấy! Phượng Thần Anh một đường từ Hoàng Diệp bị bức lui đến biên giới Lang Hiên, được Thiết Hoán, Ưu nhi, Mặc Trúc ba người theo manh mối tìm đến. Khi đó Phượng Thần Anh lại khôi phục bộ dáng si ngốc không nhận ra ai, có điều ba người quá mức lo lắng, không chú ý tới thật chất hẳn đã thanh tỉnh, cho nên tìm được người nửa ngày lại để cho hẳn chạy mất! Đến tận đây Phượng Thần Anh liền không có tin tức, may mắn thám tử truy tung báo cáo Phượng Thần Anh đã vào Quỷ Tà, Thiết Hoán liền liên hệ Cốc Dương ở trên đảo, cho hẳn dẫn người đến trợ giúp, chia làm hai đường ở Quỷ Tà tìm kiếm. Nhưng tìm hơn phân nửa tháng, Phượng Thần Anh một chút tin tức đều không có. Duy nhất may mắn chính là, không có tin tức tốt đồng thời cũng không có tin tức xấu, ít nhất có thể chứng minh Phượng Thần Anh hiện tại vẫn an toàn.

“Chủ nhân nói như thế nào?” Ưu nhi đột nhiên hỏi Thiết Hoán. Thiết Hoán lắc lắc đầu, nói: “Chủ nhân đã đem hết thủy sự vụ trên đảo giao cho phụ thân ta, Phượng chủ nhân hẳn..... Ta nghĩ chủ nhân hiện tại cũng không tốt hơn thiếu chủ.”

“Hừ, lão bắt tử kia hại thảm phụ thân Các chủ, hiện tại lại hại thảm Các chủ, xứng đáng cho hẳn nhận hết tra tấn! Cho dù ta đem Các chủ tìm trở về, cũng sẽ không cho hẳn hồi đảo đi, sau đó tái buộc hẳn đem thứ quý giá kia ném đi!” Mặc Trúc nhớ tới Tần Diệp liền lộ vẻ mặt phiền chán, lúc trước hẳn đã phản đối việc cấp Phượng Thần Anh dùng Ô Hương, nhưng hẳn đánh không lại người ta, lời nói đều không có tác dụng! Họ Tần không có ai là người tốt! Tần Nghị Tần Nhan liên thủ hại chết công tử, hiện tại Tần Nghị kia còn đuổi giết Các chủ nhà chúng ta! Lão bắt tử đó càng tối bất hảo, làm hại Các chủ người không ra người, quý không ra quý!”

“Mặc Trúc !” Ưu nhi cùng Thiết Hoán đồng thời quát, cho dù Tần Diệp có đủ thứ không phải, nhưng hẳn vẫn là chủ nhân, không thể đối hẳn bất kính.

“Hừ!” Mặc Trúc hừ lạnh một tiếng, nghiêng thân xoay đầu đi ngủ!

Ưu nghi Thiết Hoán bắt đắc dĩ liếc nhau, song song thở dài.

Đường Phi trong lúc ngủ mơ cũng không an ổn, trong mộng không ngừng thoáng hiện ra bộ dáng Hà Tịch trước khi chết, sau đó là tràng đại hỏa kiếp, cuối cùng thể nhưng hiện ra Phượng Thần Anh đầu đầy tóc bạc, chảy huyết lệ gọi “Phi nhi” !

“Không cần!” Đường Phi mạnh mẽ bình tĩnh: “Ách.....” Cổ cứng ngắc truyền đến từng đợt đau đớn, Đường Phi vỗ về cổ thống khổ nhú mảy, tối hôm qua dựa ở đầu giường ngủ một đêm, hẳn là bị sái cổ.....

“Người là ai.” Thanh âm cứng rắn lạnh lẽo giống như kim loại bỗng nhiên lọt vào lỗ tai, Đường Phi chấn động, xoa xoa cổ ngẩng đầu nhìn lại.

Phượng Thần Anh đã tỉnh, đang ngồi ở trên giường lạnh lùng nhìn hắn, trong mắt tràn đầy tham cứu đối với người xa lạ.

Đường Phi lại chấn động, Phượng Thần Anh làm sao vậy?

“Người vừa mới nói cái gì?” Đường Phi thử thăm dò hỏi một câu.

Phượng Thần Anh nhú nhú mảy, lại hỏi: “Người là ai.”

Người là ai..... Hắn vừa rồi không có nghe sai. Đường Phi nhìn ánh mắt Phượng Thần Anh, trong lòng một mảnh lạnh. Tối hôm qua cái loại tình cảm tương cứu trong lúc hoạn nạn, đã không còn sót lại chút gì. Nguyên lai Phượng Thần Anh thật sự không nhận ra hắn, Phượng Thần Anh gọi hắn “Phi nhi” bất quá là tẩu hỏa nhập ma, bệnh phát tác nhận thức lung tung mà thôi. Phượng Thần Anh, sẽ không nhận ra hắn hiện tại.

“Người là ai?” Đường Phi hỏi lại, tâm hắn vẫn chút một chút hy vọng.

“Phượng Thần Anh.” Phượng Thần Anh lạnh lùng trả lời, lại hỏi: “Ta vì cái gì ở chỗ này ?”

Không phải Đường Ngũ Bách, Phượng Thần Anh thật sự thanh tĩnh.....

“Ngày hôm qua,” Đường Phi thanh âm hờ hững, lại nói dối: “Người té xỉu ở cửa viện của ta, là ta cứu người.”

Phượng Thần Anh không nghe được đáp án vừa lòng, nhìn nhìn quần áo mặc trên người rõ ràng không hợp, mảy dính chặt, còn nói: “Là người giúp ta thay đổi quần áo?”

Đường Phi gật gật đầu: “Người trên người bẩn, ta sợ người làm dơ giường của ta, liền thay đổi quần áo cho người.”

Phượng Thần Anh ánh mắt lạnh lùng, nói: “Vậy người thấy được thứ ta mang theo?”

Đường Phi tầm mắt chuyển hướng về phía bên phải, cái hộp nhỏ chứa Ô Hương cùng cầm thạch yên can kia đang lẳng lặng nằm ở trên bàn, Phượng Thần Anh theo tầm mắt hắn nhìn lại hiển nhiên cũng thấy được.

“Quý Tà cầm Ô Hương, nếu người đã khỏe liền nhanh chóng rời đi, không cần phiền hà ta.” Đường Phi một bên nói lời vô tình một bên đứng dậy đi ra ngoài, đồng dạng Nhị Bách Ngũ ở bên giường một đêm nhìn đến Đường Phi đứng dậy cũng đứng lên đi theo, nghi hoặc nhìn thoáng qua Phượng Thần Anh bỗng nhiên hoàn toàn bất động, theo Đường Phi ra ngoài.

“Người đến tột cùng là ai!” Phượng Thần Anh nhìn Đường Phi rời đi, lại hỏi.

“Nơi này mọi người gọi ta là Đường lão bản.” Đường Phi nói xong câu đó, người đã ra khỏi khách gian.

“Đường..... lão bản?” Phượng Thần Anh ánh mắt có chút mê mang, vì cái gì nhìn đến người có dung mạo khùng bỏ này rồi đi sẽ có một loại cảm giác hoảng hốt? Còn có bóng dáng hắn, cùng Phi nhi, rất giống nhau.....

Nhị Bách Ngũ đi đến bên chân Đường Phi phục hạ, an ủi cọ cọ chân hắn. Đường Phi cười nhạt, vuốt đầu của nó nói: “Theo giúp ta miễn cưỡng một đêm, đối bụng đi? Hôm nay thưởng cho người một cái đùi gà.”

Nhị Bách Ngũ hưng phấn mà vươn đầu lưỡi liếm liếm tay Đường Phi, cao hứng kêu hai tiếng.

Phượng Thần Anh theo khách gian đi ra, liền nhìn thấy một con đại hoàng cầu ôm một cái đùi gà gặm cắn, nghĩ rằng Đường lão bản thật đúng là thương xót con cầu này.

Đường Phi bưng hai bàn đồ ăn từ phòng bếp đi ra, vừa vận chống lại tầm mắt Phượng Thần Anh, sững sờ, theo bản năng lạnh mặt nói: “Ăn cơm.”

Đường Phi vừa nói, Phượng Thần Anh mới phát hiện chính mình đói bụng, cũng không nói gì liền hướng vị trí bên phải ngồi xuống. Hai người một cầu yên lặng ăn cơm trưa, ở ngay khi Đường Phi gấp rau, Phượng Thần Anh mới phát hiện tay hấn cùng khuôn mặt kia phi thường không phù hợp.

Đường Phi tay thon dài trắng nõn, mười ngón tu bổ thập phần sạch sẽ chỉnh tề, không có một chút tỳ vết nào. Phần cổ phía dưới gương mặt bị thiêu đến da thịt mơ hồ kia, cũng thập phần không phù hợp, trắng nõn, dài nhỏ, đồng dạng không có một chút tỳ vết nào.

Vết bỏng trên mặt Đường lão bản này, có thể hay không quá kỳ quái? Phượng Thần Anh nghi hoặc suy nghĩ, chẳng lẽ có người nào cố ý thiêu hủy mặt hấn? Hấn đắc tội với ai, thế nhưng bị người hại thành như vậy?

“Người nhìn cái gì?”

Phượng Thần Anh sững sờ, mới phát hiện vị Đường lão bản kiamắt tràn đầy oán hận cùng phần nộ nhìn hấn.

“Không có gì, chỉ tò mò tại sao mặt của người biến thành như vậy.” Phượng Thần Anh thẳng thắn nói.

Đường Phi chấn động, tiện đà cười lạnh một tiếng, nói: “Ta cũng rất ngạc nhiên người vì cái gì tuổi còn trẻ lại có một đầu tóc bạc.”

Phượng Thần Anh ngẩn người, loại ngữ khí đối chọi gay gắt này..... Không, không phải, thanh âm người này cùng thanh âm trong trẻo của Phi nhi hoàn toàn không giống, đây bất quá chỉ là ảo giác. Thật có lỗi đối Đường Phi cười cười, Phượng Thần Anh nói: “Là ta thất lễ.”

Đường Phi trừng mắt nhìn hấn một cái, liền không để ý đến hấn nữa.

Ở thời điểm rửa chén, Đường Phi suy nghĩ rất nhiều cái có làm cho Phượng Thần Anh rời đi, dù sao chuyện quá khứ cũng vô pháp bù lại, Phượng Thần Anh rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì hấn cũng không muốn biết. Từ hôm nay trở đi, trả lại cho hấn những ngày thanh tĩnh đi.

Rửa sạch tay, Đường Phi trở về phòng. Phượng Thần Anh đang ngồi ở trên ghế ngắn người, vẫn không nhúc nhích. Đường Phi nghĩ nghĩ, vẫn là lên phía trước nói: “Thời gian không còn sớm, người nhanh chóng thu thập này nọ rời đi đi.....” Đường Phi nói xong, mới phát hiện Phượng Thần Anh không thích hợp, hấn như thế nào một chút phản ứng đều không có?

Thân thủ ở trước mắt hấn quơ quơ, Phượng Thần Anh vẫn không phản ứng. Đang lúc Đường Phi muốn thu hồi tay, Phượng Thần Anh lại bỗng nhiên bắt được tay hấn.

“Người!” Đường Phi cả kinh, muốn rút tay về, đã thấy Phượng Thần Anh đối hấn mờ mịt chớp chớp nhãn tình, nói: “Phi nhi, ta như thế nào ngồi ở chỗ này?”

Đường Phi nhìn Phượng Thần Anh, chỉ cảm thấy đầu đau muốn nứt. Phượng Thần Anh rốt cuộc là tẩu hỏa nhập ma phát điên, hay là nhân cách phân liệt?

May mắn, lúc này lão đại phu của hiệu thuốc bắc đến đây. Đường Phi mang theo Đường Ngũ Bách – Phượng Thần Anh đi mở cửa.

Đường Phi dẫn đại phu vào, hỏi: “Đại phu, người như thế nào rảnh rỗi lại đây?” Hiệu thuốc hấn là sẽ đến không ít khách đi.

“Đường lão bản, lão phu hôm nay tới là muốn nhìn một chút tình huống vị công tử này.” Lão đại phu buông cái hòm thuốc thuyết minh ý đồ đến: “Lão phu phỏng chừng vị công tử này độc cần đại khái phát tác, liền đến xem có thể hỗ trợ hay không.”

Đường Phi lôi kéo Phượng Thần Anh ngồi xuống, đối đại phu nói tình huống tối hôm qua, chỉ là che giấu một số chuyện khác của hắn cùng Phượng Thần Anh, giản lược nói sau khi Phượng Thần Anh độc ản phát tác, hắn liền cho hắn dùng Ma Phí Tán, cũng không nói cho hắn Phượng Thần Anh trên người có một hộp Ô Hương.

“Đại phu, hắn hôm nay buổi sáng bỗng nhiên thần trí thanh tỉnh, hỏi hắn hắn cũng biết chính mình là ai, lại đã quên chuyện ta cứu hắn, tại sao có thể như vậy?” Đường Phi nói xong chuyện tối hôm qua, lại nói chuyện mới phát sinh sáng nay: “Nhưng thời gian thanh tỉnh hắn thực ngắn, bất quá một canh giờ lại khôi phục bộ dáng hiện tại.”

“Cái này.....” Lão đại phu vuốt râu nghĩ nghĩ, nói: “Ta trước bắt mạch cho hắn đã.”

“Làm phiền đại phu.” Đường Phi cầm lấy tay Phượng Thần Anh đang không tình nguyện làm cho đại phu bắt mạch.

Phượng Thần Anh dùng tay trái ôm thắt lưng Đường Phi, la hét nói: “Phi nhi ta còn chưa ăn cơm, ta đói bụng!”

Đường Phi thái dương co rút, vừa mới ăn xong a! Cho dù không nhớ rõ chuyện vừa rồi, bụng vẫn hắn phải no đi!?

“Trước đợi đã, đợi đại phu giúp người xem xong, ta cho người ăn chân gà.” Đường Phi hoàn toàn đem Phượng Thần Anh trở thành Nhị Bách Ngũ mà hống.

Qua một trận, đại phu mới thu hồi tay, có chút suy nghĩ nói: “Vị công tử này bởi vì tẩu hỏa nhập ma, khi thì si ngốc, khi thì thanh tỉnh, thời điểm thanh tỉnh tự nhiên nhớ rõ những chuyện lúc thanh tỉnh, nhưng khi si ngốc, thì cái gì cũng không nhớ rõ, chỉ biết theo bản năng làm việc. Mà chiều ngài vừa rồi nói, hắn thời điểm thanh tỉnh rất hiếm. Đường lão bản, cái này người cũng nên cẩn thận, tình huống như vậy nếu đem người đánh mất, sẽ rất khó tìm trở về.” Nói xong, lại theo hòm thuốc xuất ra năm bao dược cùng ba bọc nhỏ Ma Phí Tán, còn nói: “Đây là dược liệu nội thương vị công tử này, tuy rằng hiệu quả không như dược liệu chính quy để trị nội thương, nhưng có còn hơn không, nếu cứ để nội thương vị công tử này tiếp tục như vậy, chỉ sợ sẽ thực phiền toái. Còn kia là Ma Phí Tán, bất quá cũng không nên cấp hắn dùng nhiều, thời điểm Ô Hương chỉ độc phát tác cho hắn ăn một chút là đủ.”

Đường Phi tiếp nhận dược, đối đại phu nói cảm tạ, lại nắm theo Phượng Thần Anh tiễn đại phu ly khai.

Nhìn dược trong tay, lại nhìn xem Phượng Thần Anh ôm tay hắn muốn ăn chân gà, Đường Phi lại chán nản thở dài.

Nhị Bách Ngũ rõ ràng cảm thấy Đường Ngũ Bách đã trở lại, hưng phấn chạy tới hướng hắn vẫy đuôi kêu to, Đường Phi đỏ khốc đỏ cười nhẹ nhàng đập nó một cước, làm cho nó đừng thêm phiền.

Quỷ Tà hoàng cung.

Phong Hàn Bích xem xong mặt tẩu trong tay, tùy tiện để một bên. Lê Khổ nhú mày, khóe môi nhếch lên cười bất cần đời, hỏi: “Hoàng Thượng không tính quản?”

“Chuyện lúc trước trăm có thể không cùng Lang Hiền Hoàng Diệp so đo, nhưng mà muốn trăm vì một sự kiện nhàm chán, vì một người nhàm chán mà cùng bọn họ kết minh, căn bản không có khả năng.” Phong Hàn Bích vừa phê duyệt tẩu chương vừa nói.

“Việc nhàm chán, người nhàm chán?” Lê Khổ bĩu môi, người nhàm chán kia thế nhưng đã làm một “việc nhàm chán” là giết thân vương của Hoàng Diệp, thiêu phần mộ tổ tiên của Tần Nghị đẳng a! “Nhưng người kia không phải đã vào quốc gia của ta rồi sao?”

Phong Hàn Bích hơi hơi giương mắt nhìn nhìn Lê Khổ, nói: “Hắn xuất hiện thì sao? Làm chuyện nguy hại Quỷ Tà? Hay là phạm vào luật pháp Quỷ Tà?”

“Ách,” Lê Khổ không thú vị sờ sờ cái mũi, nói: “Không có.....”

“Trăm xem người là bởi vì Như Lý đi Đồng Châu thị sát, người liền nhàm chán, muốn kiếm chút sự tình náo nhiệt đi?” Phong Hàn Bích nhìn Lê Khổ, mắt tràn đầy tính kế: “Muốn hay không trăm phái người đi biên

quan, Giác Trung thế nhưng vẫn nhắc trăm phái cho hấn một gã quân sư có năng lực đi giúp hấn đây.”

“Hoàng Thượng, thần nhảm rồi, ngài vẫn là tha ta đi.....” Lê Khổ vẽ mặt đau khổ nói, đi biên quan? Nếu vậy bao nhiêu năm mới có thể nhìn thấy mặt tiểu Đào nhĩ thân thân của hấn?! Hấn mới sẽ không ngu như vậy!

Phong Hàn Bích còn muốn trêu chọc Lê Khổ vài câu, chợt nghe thấy một tiểu thái giám Phụng Nghi cunghoảng loạn không ngừng chạy tiến vào, “bùm” một tiếng liền quỳ gối trước mặt Phong Hàn Bích, run thanh âm nói: “Khải, khai bẩm Hoàng Thượng! Hoàng hậu lại mang theo thái tử chạy trốn!”

“Lão thiên gia của ta!” Lê Khổ một cái tát chụp ở trên trán mình kêu rên, Thủy Thủy không còn chuyện gì khác để làm?!

Phong Hàn Bích vẽ mặt che lấp nhìn thái giám kia, thái giám đó sợ tới mức nói chuyện đều lắp bắp!

“Không, bắt quá, Chung, Chung thống lĩnh, đã đem nương, nương nương bắt trở lại.....” Tiểu thái giám khấn trương xoa xoa mồ hôi trên trán: “Thống lĩnh đại nhân, bảo, bảo nô tài đến bẩm báo Hoàng Thượng!”

Phong Hàn Bích khẽ phát tay, cho thái giám kia lui ra. Lê Khổ vuốt cằm nghĩ nghĩ, cảm thấy vẫn là tất yếu giúp Thủy Thủy cầu tình một chút.

“Hoàng Thượng, ngài biết con người Thủy Thủy, không thích bị trói buộc, hấn.....” Lê Khổ còn chưa nói xong liền bị Phong Hàn Bích đánh gãy.

“Như Lý đêm nay sẽ đến Mị thành, người đi tiếp hấn đi.” Phong Hàn Bích nói xong, âm hiểm cười: “Về phần trăm cùng Như nhi, không cần các ngươi quan tâm. Trẫm, sẽ làm cho hấn hảo hảo cảm thụ một chút ‘Lạc thú’ sinh hoạt trong cung!” Nói xong, vung trường bào đứng lên. Đối Lâm công công hầu hạ ở bên nói: “Bãi giá Phụng Nghi các!”

“Hoàng Thượng bãi giá Phụng Nghi các!” Lâm công công đã sớm thành thói quen hoàng hậu nương nương nhà mình ba đến năm ngày lại bỏ trốn, phi thường trấn định hô lớn.

Lê Khổ nhìn Phong Hàn Bích sải bước rồi đi cho Thủy Thủy cảm thụ “Lạc thú” trong cung, thì thào một câu “A di đà phật, nguyện Phật tổ phù hộ cho Thủy Thủy”, sau cũng nhẹ nhàng cước bộ ly khai đại điện. Tiểu Đào nhĩ đã trở lại, đêm nay chính là một đêm tuyệt vời a!

P/s: 20 chương nữa hết chính văn a....

101. Chương 101: Phiên Ngoại Thân Cận Hội Tết Nguyên Tiêu

Bối cảnh: nhân vật chính, phối hợp diễn, thế kỷ hai mươi mốt.....

Thời gian: Công nguyên năm 2012, mười lăm tháng giêng, tiết Nguyên Tiêu.....

Một tập đoàn công ty lớn nào đó, ở quảng trường lớn nào đó, tổ chức thân cận hội dịp tiết Nguyên Tiêu, ở thời điểm chiều tối ngày mười tám chính thức mở màn. Hội thân cận lần này không có chuyện trải qua chọn lựa hoặc sàng chọn trước, chỉ cần người tham gia ở cửa báo danh lấy giấy báo danh điền vào tư liệu cơ bản, cương vị công tác, tiền lương bao nhiêu, có xe có nhà hay không, các gia đình trong thành viên là đủ. Nga, đúng rồi, thân cận lần này điểm khác duy nhất chính là – người báo danh phải là nam, chưa kết hôn, chưa có người yêu.

“Các đại gia hảo, ta là Mặc Trúc, là người dẫn chương trình kiêm chủ trì hiện trường đại hội thân cận lần này. Cái gì? Ta tại sao có thể làm người chủ trì? Người quản được ta sao! Người quản được việc ta đi cửa sau để lấy được vị trí này à! Như thế nào, ai quy định mười bảy mười tám tuổi sẽ không thể làm người chủ trì thân cận hội! Ai quy định bộ dạng dễ nhìn nhất định là phá bỏ quy tắc?! Ca ca ta sẽ đảm đương rất tốt cương vị người chủ trì này!” Mặc Trúc mặc một thân đồng phục màu xanh lá, khuôn mặt oa nhi thon dài

thanh tú, một tay giơ microphone, một cước đem người quấy rối hiện trường đá ra thật xa, lập tức lại chỉ vào một đám đang hưng phấn phát điên, cầm di động trong tay đối các khách quý ở hiện trường “tanh tách tanh tách” mãnh liệt chụp ảnh, nghe đồn là một đám phóng viên hủ nữ, liền phao mặt mày nói: “U ~ các vị mỹ nữ, không cần chen lấn giẫm đạp nhau, đêm nay có khi là phúc lợi cho các người ~”

“A

~” Lời Mặc Trúc nói sinh ra phản ứng hoá học thật lớn, đám phóng viên nữ hưng phấn thét chói tai, thiếu chút nữa đem âm nhạc xung quanh đều lẫn át.

“Đầu tiên –” Màn ảnh vừa chuyển, Mặc Trúc vươn tay chỉ vào hai vị khách quý ngồi ở ghế trên đang bày ra bộ dáng “Ta là thiên hạ đệ nhất mỹ nam tử”, tản ra hào quang hoa quý, nói: “Hai vị này chính là nhà tài trợ lớn nhất đêm nay của chúng ta, bên trái một vị mặc hắc y chính là lão tổng tập đoàn XX, Tần Diệp Tần tiên sinh. A, thuận tiện nói một câu, lão tử cực không vừa mắt hắc!” Nói xong lại vừa chuyển, chỉ hướng nam tử áo trắng bên người Tần Diệp: “Một vị bên phải cao quý xinh đẹp, mỹ điểm không thể tả được, cực kỳ nhã nhặn tuấn cử, trên thông thiên văn, dưới tường địa lý, cầm kỳ thi họa không gì không biết, mọi thứ đều tinh thông – Phụng Giải Ngữ Phụng Tiểu Hoa đại nhân! Các đại gia cho một tràng pháo tay nhiệt liệt hoan nghênh!” Mặc Trúc chỉ vào Phụng Tiểu Hoa, tươi cười vẻ mặt si mê kiêu sùng bái.

Tần Diệp cùng Phụng Giải Ngữ rút rờ đối với đám mỹ nữ trong thính phòng phát tay mỉm cười, hai người ngón áp út tay phải đeo một chiếc nhẫn bạch kim kiểu dáng đơn giản, ánh mắt vô cùng bén nhọn của nhóm hủ nữ lại tỏa ánh sáng, thoáng chốc đèn flash nổi lên bốn phía, nhóm mỹ nữ một bên thét chói tai, một bên đối Tần Phụng hai người mãnh liệt chụp ảnh một trận.

Tần Diệp vẫn duy trì tao nhã, khéo léo mỉm cười, một bên đối khán giả vẫy tay tiếp đón, một bên bắt động thanh sắc nghiêng rằng nghiêng lợi đối Phụng Tiểu Hoa nói: “Xem ta trở về còn không bóc ra một tầng da của Mặc Trúc! Giới thiệu ta đơn giản như vậy thì cũng thôi đi, còn dám minh mục trương đảm đối với người cặp mắt si mê đến chảy nước miếng!”

“Người tốt nhất an phận cho ta, đứa nhỏ này thế nhưng ta rất thích, người nếu dám ngằm ngáng chân làm khó dễ cho hắc, về sau liền ngủ trên sàn đi!” Phụng Giải Ngữ cười như bách hợp, thanh lệ tao nhã khiến người say mê, thời điểm nói lời này thậm chí khóe miệng không hề cử động một chút!

“Khụ khụ,” Tần Diệp thanh thanh cổ họng, “ha ha” cười cầm micro nói tiếp: “Các vị khán giả, các vị khách quý, hôm nay ở trong này tổ chức đại hội thân cận, là muốn cho càng nhiều người hữu duyên ở quốc gia chúng ta có duyên phận cùng nhau gặp gỡ, có thể tìm được người định mệnh của chính mình, chúc những người có tình trong thiên hạ sẽ thành thân thuộc!”

“Đương nhiên rồi,” Phụng Giải Ngữ tao nhã đoạt lấy micro trong tay Tần Diệp, mang theo tươi cười ấm áp ôn nhu nói: “Ta cũng có thể tùy thời hủy bỏ bất luận tư cách một người dự thi nào. Cái gì? Người nói trong trường hợp nào à? Đương nhiên là –” Phụng Giải Ngữ một đôi mắt phụng câu hồn đoạt phách thoáng chốc trở nên sắc bén: “Trường hợp ta xem không vừa mắt!”

“Aha ha ha ha, chỉ đùa một chút, chỉ đùa một chút!” Tần Diệp hợp thời cầm đi micro của Phụng Giải Ngữ, vụng trộm lau một phen mồ hôi lạnh nói: “Ta tuyên bố, đại hội thân cận chính thức bắt đầu!”

Màn ảnh lại cắt –

“Tốt lắm, ta là người chủ trì kiêm MC, Mặc Trúc, hiện tại xin được thông báo tình huống của chương trình.” Mặc Trúc nhìn màn ảnh vẻ mặt chăm chú, trong tay còn cầm một phần danh sách siêu dài nói: “Đại gia cũng thấy được danh sách trên tay, không xem sẽ không biết, vừa thấy đã bị dọa nhảy dựng, nguyên lai quốc gia ta có nhiều hảo hữu như vậy. Nhưng xét thấy người dự thi quá đông, chúng ta hiện tại phải bắt đầu vòng đầu loại thứ nhất! Cái gì? Đoán hoa đăng? Không phải, tuyệt đối không phải trò già cổ đó, mà là – đi mê cung!”

Màn ảnh lại cắt, lần này thay đổi một cái sân, một địa hình siêu lớn, liếc mắt một cái cũng không nhìn thấy được điểm tận cùng của mê cung.

“Các vị khán giả, các người hiện tại nhìn thấy, chính là do thiết kế đại sư, cơ quan đại sư, cạm bẫy đại sư, đại đã, một loạt đại sư cao cấp nhất của tập đoàn XX kiến tạo mà thành, là mê cung tối gian nan cũng tối nguy

hiếm nhất trên thế giới. Quy tắc trò chơi rất đơn giản, ở trong nửa giờ có thể từ trong mê cung lông tóc không tổn hại, tiêu sái đi ra, đó là người chiến thắng, liền có thể tham gia trò chơi thân cận tiếp theo.” Mặc Trúc ở trước ngực vẽ một hình chữ thập, thậm chí nói “A di đà Phật, nguyện Phật tổ phù hộ cho bọn họ!” Nói xong, liền “huýt” một tiếng, các đèn flash đều biến mất, đồng thời, trong mê cung như là truyền ra những tiếng kêu thảm thiết, tiếng kêu rên, thanh âm cầu cứu, ách, còn có tiếng nổ mạnh..... và vân vân.

Sau mười phút, mê cung đã có hai người dự thi đi ra, lông tóc không tổn hại. Hai nam nhân này cao lớn anh tuấn, sắc mặt che lấp giống nhau, tính cách tựa hồ cũng là bất hảo như nhau [uy, nhân vật trọng điểm!]..... Bất quá, màu tóc của bọn họ lại khác biệt, một người vẫn đen như mực, một người lại trắng như tuyết. [uy, xác định đây là con người?].

Khụ khụ, tốt lắm, hiện tại trước hết đến giới thiệu một chút hai vị suất ca đi ra đầu tiên này.

Đầu tiên, chúng ta giới thiệu suất ca đầu bạc, Mặc Trúc, lên! [Phong Hàn Bích: Vì cái gì Phương Thần Anh giới thiệu trước? Bích Thủy: bởi vì hắn mới là nhân vật chính trong bộ truyện này!]

Mặc Trúc không biết từ nơi nào nhảy ra, đứng ở trước mặt Phương Thần Anh, vẻ mặt kiêu ngạo cùng tự hào: “Vị suất ca đầu bạc này, tên là Phương Thần Anh. Là công tử của lão tổng tập đoàn XX tài trợ lần này, cũng đại lão bản của ta! Suất ca này thật sự là kế thừa gia truyền tốt đẹp của ba hắn, đẹp giống như [tính lược một trăm tám mươi chữ, không phải Bích Thủy lười biếng, mà không thể dùng số lượng từ lừa bịp độc giả!], võ công cao cường, tiêu sái giàu có, chính là người trong thành phố mà các nữ nhân muốn được gần nhất.”

“Vị suất ca tóc đen này,” Mặc Trúc lại nhảy đến trước mặt Phong Hàn Bích, nhìn tư liệu nghĩ đến bản thân hoa mắt: “Ách? Là hoàng đế?! Có được một cái quốc gia hơn chín trăm vạn kilomet vuông?! Là tới tìm một vị hoàng hậu tham ăn tham tiền của mình?! Ha ha ha, nói thật hay nói giỡn, đúng là chưa từng thấy qua! Tóm lại, vị suất ca này đủ điều kiện vào vòng trong!” Mặc Trúc cố gắng san bằng biểu tình trên mặt, cho một vị nữ tiếp tân mang theo hai khách quý đủ điều kiện đầu tiên vào trong.

Năm phút đồng hồ sau, lại có hai người từ trong mê cung đi ra. Xét thấy vừa rồi hai mỹ nam kia quá chói mắt, hai người này ở trong mắt Mặc Trúc cũng còn mới lạ, hơn nữa bộ dạng bọn họ quả thật cũng không quá xuất sắc.

Một người diện mạo quá bình thường, chỉ là cặp ánh mắt kia linh động, giống như biết nói, trên mặt lộ vẻ mỉm cười ngọt ngào, làm cho người ta vừa thấy liền thích. Một người diện mạo quá mức anh tuấn cương nghị, tuy rằng nhìn qua có một cổ ánh mắt sắc bén, làm cho người ta cảm thấy áp lực, cảm giác ở chung không tốt lắm.

“Ha ha ha,” Mặc Trúc đi đến trước mặt Chung Như Thủy xem ra có vẻ tốt hơn, giống như thân thiết hỏi: “Vị tiên sinh này vừa thấy liền biết là hình mẫu thư sinh nhả nhặn, xin hỏi người như thế nào có thể từ trong mê cung mười tám tầng thiên la địa võng kia đi ra?”

Chung Như Thủy một bên bắt tay vào ăn Quế viên, một viên nói: “Àn? Mê cung này rất khó sao? Ta vừa vào cửa liền nhìn thấy trên đất có rất nhiều Quế viên, liền theo nó vừa ăn vừa đi, sau đó cứ như vậy đi ra a!”

“Phanh!” một tiếng, Mặc Trúc té lăn trên đất. Nhanh chóng đứng lên sửa sang lại bộ dáng, cố hết sức bức ra một khuôn mặt tươi cười nói: “Kia, kia, ngài thật đúng là có phúc tinh phù hộ a!” Một đường kia chính là thông đạo duy nhất Phương chủ nhân an bài không có chướng ngại, vốn tưởng rằng không có người ngu ngốc nào sẽ đi theo một đường rải đầy Quế viên nhìn như không hề hung hiểm đi ra, nào biết thực sự có a!

Mặc Trúc xoa xoa mồ hôi trên đầu, quay đầu nói với Đường Phi: “Nếu vậy, vị tiên sinh này là –”

“Đợi người cuối cùng đi vào, xem ai đập phải cơ quan, trúng cạm bẫy, sau đó theo những chỗ không có cơ quan hoặc đã bị phá, bước đi ra.” Đường Phi âm trầm cười: “Rất đơn giản.”

Mặc Trúc “ùng ục” một tiếng, gian nan nuốt nước miếng, người này, trăm ngàn lần không nên đắc tội!

Nửa giờ sau.....

“Tốt lắm, trải qua nửa giờ trò chơi mê cung, những người dự thi chiến thắng đều đã ở trong này.” Mặc Trúc chỉ hướng phía sau đang đứng chừng mười lăm vị khách quý: “Đầu tiên, chúng ta đến giới thiệu một chút

—”

“Người! Bị knockout! Hủy bỏ tư cách!” Bỗng nhiên, Phương Giải Ngữ nhảy ra đánh gãy Mặc Trúc đang định giới thiệu, chỉ vào một người trong đám khách quý ác thanh nói.

“Cái gì? Người dựa vào cái gì?” Tần Nghi cũng nhảy ra, chỉ vào Phương Giải Ngữ nói: “Ta thể nhưng là cháu ruột của người kia!”

“Ta mặc kệ người có bà con thể nào!” Phương Giải Ngữ tức giận âm âm, tay chỉ về hướng Phương Thần Anh: “Ta chỉ biết người khi dễ thân nhi tử của ta! Người muốn ở trong này ôm mỹ nhân về, nằm mơ!”

“Hoa nhi ~ nghe lời, đừng náo loạn, ta sẽ trừng trị hần, nhất định sẽ trừng trị hần!” Tần Diệp cũng nhảy ra ý đồ đem thân nhân nhà mình tha trở về.

“Ta khinh! Người để cho hần đem Ngự Long Lệnh đều đốt đi, còn lấy cái rắm gì trừng trị hần! Cút xa một chút, xem ta hôm nay hảo hảo giáo huấn hần! Tiểu tử, đỡ một chiêu UPương chương!”

“Nga, đừng! Thân ái, đừng xúc động!” Tần Diệp ôm Phương Giải Ngữ đang muốn vì nhi tử báo thù, bị hần không chút lưu tình nào một chương đẩy ra ngoài! Tần Diệp bị cái này làm phát hỏa, triệt khởi tay áo ngoan thanh nói: “Hảo cho người Phương Tiểu Hoa, đừng cho ta thật sự không dám động người a!”

“Có bản lĩnh thì người động a, người động a!” Phương Giải Ngữ cơn tức so với hần còn lớn hơn!

“Động liền động, ta sợ người sao!” Nói xong lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai điểm huyết đạo Phương Giải Ngữ, sau đó một phen ôm lấy, một bên hướng đại tửu điểm phía trước quảng trường đi đến.

“Nói ta không dám động người? Ta hiện tại phải đi động phòng!” Phu phu Tần thị thấy mọi người ở đây không nói gì, liền tiêu thất.

Mặc Trúc một phen lau lệ chua xót, nhanh chóng điều chỉnh cảm xúc nhảy ra đứng ở trước màn ảnh: “Tốt lắm, phiền toái đi rồi, chúng ta hiện tại bắt đầu giới thiệu —”

“Đường tiểu phi!”

“Như nhi!”

Hai tiếng quát lớn đồng dạng tràn ngập lửa giận vô hạn lại đánh gãy Mặc Trúc giới thiệu, Mặc Trúc hai hàng lệ chậm rãi rơi xuống, hần hôm nay đến tốt cùng là chọn ai?

Bởi vì đây là hai tiếng quát lớn, hiện trường chỉ có một máy quay phim duy nhất, cho nên vì không muốn bỏ lỡ một hồi màn hay phần kịch, chúng ta tạm thời tách ra đến hiện trường truyền hình trực tiếp.

Đầu tiên là —

“Đường tiểu phi!” Phương Thần Anh phiền toái một bên bước đến bên người Đường Phi, một phen túm trụ cánh tay hần, thuận đường đẩy ra theo ba người đang dính ở bên cạnh Đường Phi nói nói cười cười, quát: “Người thật đúng là đến đây thân cận! Còn một lần kiểm luôn ba người! Người nếu có bản lĩnh liền ném ta sang một bên tìm người mới thử xem! Ta chụp chết tiện nhân người!”

Đường Phi bình tĩnh từ trong ửng trảo Phương Thần Anh tránh ra, lạnh lùng nói: “Người không chịu cho ta áp, ta chỉ đi tìm một kẻ thuần số 0. Phải biết rằng, trước khi nhận thức người, ta vẫn thuần là 1, dựa vào cái gì người luôn luôn ở trên.” (số 0 chỉ tiểu thụ, số 1 chỉ tiểu công, thuần số 0 là người luôn làm thụ, thuần số 1 là người luôn làm công)

“Bằng thực lực! Người nếu có thể đánh thắng được ta, ta liền cho người áp!” Phương Thần Anh không thuận theo, không buông tha bắt lấy tay Đường Phi quát.

“Hừ, người nói lời này, giống như là một quốc gia nào đó, đối toàn thể giới tuyên bố ‘Nếu các người có thể đánh thắng được ta, ta sẽ không làm cảnh sát Thái Bình Dương’ buồn cười giống nhau. Đây chỉ là thể hiện nguyên vẹn ích kỷ mãnh liệt của người, còn có chủ nghĩa bá quyền!” Đường Phi cười lạnh nói một tiếng.

“Không sai, người một chút cũng không tôn trọng Đường Phi. Hần muốn tìm một người tốt hơn, có cái gì không đúng?” Đầu tiên, người thứ nhất nhảy ra, chính là một kẻ vừa rồi dính chặt với Đường Phi, chúng

ta gọi tằm hần là mĩ thiếu niên, chính là người đã qua đêm với Đường Phi trước khi Đường Phi bị tằm biển hiệu McDonald đè chết. (ai không nhớ đọc lại chương 1)

Mĩ thiếu niên trào phúng nhìn Phượng Thần Anh, hần mong nhớ Đường Phi đã thật lâu, ai biết vừa đem người lên giường qua một đêm liền biến mất, hiện tại người đã trở lại, như thế nào không nắm chắc cơ hội? [Không nên hỏi Bích Thủy vì cái gì Đường Phi đã thay đổi một bộ thân thể khác, hần còn nhận ra được, cần kịch tình, là cần kịch tình ~]

“Người chính là Phượng Thần Anh? Bộ dạng cũng không đẹp lắm, chỉ có điểm cao lớn mà thôi. Ta thể nhưng là hảo bằng hữu kiêm mối tình đầu duy nhất của tiểu Phi, cùng hần ở một chỗ đã mười năm. Người? Tránh sang một bên ngậy ngốc đi!” Trần Thàn khoe mắt có một nốt ruồi đỏ, trừng mắt nhìn Phượng Thần Anh liếc một cái, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú ôn nhả lộ vẻ lạnh lẽo, hần không thể cản Phượng Thần Anh một ngụm, Phượng Thần Anh đáng giận này cư nhiên là nam nhân đầu tiên của tiểu Phi, thiên đạo bất công a!!!

“Phượng Thần Anh, người đừng đã quên ta vì Đường Phi bất kể cái gì đều nguyện ý làm, mà trong lòng hần đối với ta cũng tồn tại một phần tình cảm đặc thù, Đường Phi muốn chọn, cũng không tới phiên người.” Hà Tịch đối Phượng Thần Anh mỉm cười, ánh mắt lạnh như băng.

Phượng Thần Anh thái dương gân xanh nổi lên, tràn ngập sát khí nhìn ba tình địch, mắt phượng phần nộ trừng lớn, cơ hồ muốn phun ra lửa. Lại xem Đường Phi một bộ dáng không có việc gì, nhìn cũng chưa nhìn hần một cái.

“Hừ, ta giết các người, Đường Phi vĩnh viễn đều là của ta!” Nói xong, Phượng Thần Anh triệt khởi tay áo liền tiến lên – hần cũng không dám thật sự giết, nếu giết bọn họ, Đường Phi khẳng định sẽ tới giết hần !

“Đánh liền đánh, ai sợ người! Các huynh đệ, sao băng ghé, lên!” Mĩ thiếu niên một tiếng hô to, hai mươi tráng hán chộp lấy băng ghế vọt đi lên!

“Xem ta còn không đánh người thành tàn phế!” Trần Thàn từ phía sau chụp tới, cư nhiên xuất ra một cây lang nha bổng, cũng vọt lên!

Hà Tịch cười cười, nấn vuốt túi độc phấn, đủ dùng cho Phượng Thần Anh!

Bên này, ầm ầm đánh thành một đoàn. Đường Phi nhìn chiến trường kịch liệt, ngoáy ngoáy lỗ tai: “Nhàm chán.”

Được rồi, bên này tạm thời là như thế, đến xem bên kia.

“Như nhi!” Phong Hàn Bích lắc mình nhảy đến, liền tới trước mặt Chung Như Thủy, sau đó kích động một phen đem người ôm lấy!

“Lạy chúa! Lão đại, người là ai a?!” Chung Như Thủy so với hần thấp hơn một cái đầu, lọt vào trong lòng Phong Hàn Bích, tránh không được một phen. “Có chuyện gì cũng từ từ, đừng ăn bậy đậu hủ!”

“Trẫm biết mấy ngày trước đây là lỗi của trẫm, trẫm không nên không để tâm ý nguyện của người làm quá ngoan. Nhưng mà người cũng đã nháo đủ, nên cùng trẫm trở về đi, Tiểu Trùng luôn là hé hỏ phụ thân đâu.” Phong Hàn Bích nhìn như thực ôn nhu ôm Chung Như Thủy, trên thực tế Chung Như Thủy lại không thể động đậy nằm ở trong lòng hần.

“Lão đại, người nhận sai người rồi, ta căn bản không biết người a!” Chung Như Thủy khóc không ra nước mắt: “Ta tới nơi này báo danh tham gia thân cận, chỉ là nghe nói ở đây có Thang Viên (bánh trôi) miễn phí, không phải thật sự đến thân cận!”

“Trẫm biết, thời điểm trẫm nhìn thấy mẫu quảng cáo, đã nghĩ đến người có khả năng sẽ hướng về phía Thang Viên kia mà tới. Trẫm đoán đúng rồi.”

“Người nghe không hiểu tiếng người có phải hay không, ta thật sự không biết người!” Chung Như Thủy cảm thấy sắp hỏng mất.

“Không biết?” Phong Hàn Bích nghe nói như thế, ánh mắt lạnh lùng, lập tức cười âm hiểm: “Không quan hệ, người rất nhanh sẽ nhớ tới trẫm là ai.” Nói xong, vừa ôm lấy Chung Như Thủy, đã bị một người ngăn

cản.

“Buông ca ca ta!” Thuần Vu Quyết khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắnâm trầm, giờ kiểm cản lại Phong Hàn Bích.

“Tiểu Quyết a! Người này người không thể trêu vào! Ngoan, theo ta trở về được hay không?” Tần Nghị buồn rầu lôi kéo Thuần Vu Quyết, lại đối Phong Hàn Bích thật có lỗi cười.

“Hừ, vì ca ca ta, cho dù là Diêm Vương ta cũng không sợ!” Thuần Vu Quyết lạnh giọng một tiếng, giờ kiểm muốn đoạt lại ca ca của mình!

“Tiểu Quyết –”

“Nga !” Tần Nghị còn chưa kịp khuyên trụ Thuần Vu Quyết, đã bị Chung Như Thủyở trong lòng Phong Hàn Bíchchỉ cái mũi, một bộ dáng vẩn tội nói: “Tần Nghị! Chính người làm hại tiểu Phi cùng bạch mao quái (quái nhân tóc trắng)thảm như vậy, người đại hỗn đản này!” Mắng xong, Chung Như Thủy quay đầu đối Thuần Vu Quyết nói: “Tiểu Quyết, người đời này nếu dám cùng tên hỗn đản kiaở một chỗ, thì không phải đệ đệ của ta!”

“Như nhi, nguyên lai người cái gì cũng đều biết.” Phong Hàn Bích không có hảo ý cười. Chung Như Thủy chần động, cười gượng nhìn về phía Phong Hàn Bích nói: “Có chuyện gì hảo hảo thương lượng thôi.....”

“Trẫm cho rằng, dùng thực tế hành động mới có thể cho người nhớ rõ.” Nói xong, đối Chung Như Thủy cười, bóng người chợt lóe liền mất đi bóng dáng – đi về phía khách sạn cao cấp kia!

“Ca ca! Đợi ta đã! Ta đáp ứng người, người đừng không cần ta!!!” Thuần Vu Quyết một bên hô lớn, một bên lo lắng đuổi theo.

“Tiểu Quyết!!!!” Tần Nghị khóc kêu tê tâm liệt phế, lau đi lệnam nhi, tốt, tiểu Quyết người nếu cũng đi vào khách sạn cao cấp chờ ta, ta cũng phải hảo hảo hồi báo một chút tâm ý của người mới phải!

“Vù” một tiếng, Tần Nghị cũng biến mất ở trước khách sạn.....

Đồng thời, còn lại mấy người –

Chung Như PhongcùngHồ Đồ [mười ngón tay giao nhau, nhìn nhau cười]: “Chúng ta chỉ là đến xem náo nhiệt.”

Lê Khổ cùngtiểu Đào nhi [ngẩng đầu nhìn trời]: “Nghe nói đêm nay có pháo hoa Nguyên Tiêu nên mới đến xem.”

Thương Giác Trung [uống rượu buồn, thần tình uể oải]: “Thủy Thủy lại cùng Tiểu Hàn chạy, vốn tưởng rằng đại hội thân cận đêm nay ta còn có hi vọng.....”

Thiết Hoán cùng Ưu nhi [bất đắc dĩ đối diện]: “Người tổ chức nói số người lọt vào vòng trong ít quá, nên tìm hai chúng ta đến góp đủ số”

Mặc Trúc [miệng đã sùi bọt mép, ngã xuống đất sau cơn sốc lâu ngày]: “.....”

“Phanh hừ ~” Pháo hoa xinh đẹp ở trên không trung bắn ra, đẹp mắt mê người.

102. Chương 102

Thời gian trôi như bay, nhaoáng một cái đã vượt qua hơn nửa tháng. Từ sau ngày ấy Phượng Thần Anh ngán ngủ thanh tỉnh, liền không còn thanh tỉnh thêm lần nào nữa. Mỗi ba ngày,Ồ Hương chỉ độc sẽ phát tác một lần, mỗi lần đều không bằng chết. Lão đại phu kia cấp Đường Phi Ma Phí Tán, mấy lần đầu vẫn dùng tốt, nhưng mà thuốc này dùng lâu hơn, liền mất đi được tính, rốt cuộc không còn khống chế đượcđộc

tính Ô Hương bá đạo kia. Có vài lần Đường Phi không thể không đem Phượng Thần Anh trói lại, ngay cả như vậy, có một lần Phượng Thần Anh vẫn thiếu chút nữa cắn đứt đầu lưỡi chính mình. Đường Phi thúc thủ vô sách, trong lòng cũng dao động muốn cấp Phượng Thần Anh dùng Ô Hương. Nhưng cuối cùng vẫn là can đảm kiên trì xuống, bản thân cũng đi theo Phượng Thần Anh từ từ gầy yếu.

Tối hôm qua, lại là ngày Phượng Thần Anh độc ản phát tác. Miễn cưỡng một đêm, Đường Phi thay Phượng Thần Anh đã mệt mỏi đến mê man lau thân thể, thay đổi quần áo, chính mình cũng đi tắm rửa một cái – trên người hắn đã sớm bị mồ hôi của Phượng Thần Anh làm ướt nhẹp. Khi mặc quần áo, Đường Phi thoáng nhìn năm dấu ngón tay thâm tím trên cánh tay, thời điểm Phượng Thần Anh không chịu được độc ản tra tấn sẽ có hành vi tự ngược, hắn không còn biện pháp chỉ có thể cho Phượng Thần Anh cầm lấy tay chính mình, tuy rằng Phượng Thần Anh vẫn còn duy trì nửa phần thanh tỉnh không thương tổn hắn, như lực đạo lớn như vậy, đủ để cho hắn bị thương.

Mới vừa thay đổi quần áo đi ra, chợt nghe có người đứng ở ngoài sân hô lớn.

“Đường ca! Đường ca! Người có đó hay không?” Tử Quân cùng Tử Thanh ở trước hàng rào hô to, lo lắng hướng trong viện nhìn.

“Đến đây đến đây.” Đường Phi cả tóc cũng chưa buộc, tóc tai bù xù trực tiếp đội lên hất sa liền ra ngoài.

“Làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì?” Đường Phi mở cửa hàng rào, một bên cho bọn họ tiến vào, một bên hỏi.

“Thôi thôi Đường ca! Chúng ta không vào, người mau cùng chúng ta đi thôi! Lão Lục Gia trong đại viện sắp không được, nói muốn gặp người lần cuối!” Tử Quân không khỏi phân trần liền lôi kéo Đường Phi muốn chạy.

“Cái gì? Lão Lục Gia sắp không được? Chuyện từ khi nào?! Tại sao hiện tại mới cho ta biết?” Đường Phi nghe xong sau hỏi liền mấy câu, cả cửa cũng không kịp đóng đã chạy theo phía sau Tử Quân, Tử Thanh.

“Chúng ta cũng không rõ ràng, sáng nay chúng ta mở cửa hàng, một hài tử trong đại viện chạy đến chỗ chúng ta thông báo. Chúng ta đành phải chia ra hành động, Tử Mạch cùng Tiểu Đình đi thỉnh lão đại phu, Hải thúc cùng Ngô thúc trước hết đi đại viện chiếu cố.” Tử Thanh vừa chạy vừa nói.

Đường Phi trong lòng căng thẳng, lão Lục Gia đã bảy mươi tuổi, hiện tại cho người đến truyền lời, chỉ sợ là thật sự không được! Đường Phi lúc này không còn tâm trí để ý tới trong nhà còn một Phượng Thần Anh đang suy yếu, chỉ hướng về đại viện chạy tới.

Khi đuổi tới đại viện, phòng lão Lục Gia đã mệnh mông chật ních người, có nhiều người đã bắt đầu rơi nước mắt. Nhìn thấy Đường Phi đến, đều tự giác tránh ra một đường cho hắn đi vào.

Trong đại viện, một lão nhân trung niên thường xuyên chiếu cố những người hành động không tiện đi tới, vẻ mặt bi thương.

“Đường lão bản.” Người trung niên đối Đường Phi thở dài, sau đó hơi hơi lắc đầu.

“Thật sự không được?” Đường Phi tiến lên một bước, trong lời nói tựa hồ còn mang theo một chút kỳ vọng.

Người trung niên không nói gì, lại lắc đầu. Đường Phi suy sụp hạ vai, hắn thể nhưng thật ra rất bình tĩnh. Nhìn thoáng qua người trong viện, cơ hồ mỗi người đều đang nhìn hắn, vẻ mặt chờ mong cùng hy vọng, tựa hồ muốn hắn có thể cứu sống lão Lục Gia, sau đó sống thêm vài chục năm.

Lúc này, lão đại phu từ trong buồng đi ra, nhìn thấy Đường Phi sau sưng sốt, tiến lên nói: “Đường lão bản, người vào xem hắn đi, lão nhân gia luôn luôn nhắc tới người.”

Đường Phi gật gật đầu, lại hỏi một câu: “Hắn có khỏe không?”

“Lão phu châm cứu cho hắn giảm bớt thống khổ, có thể kéo dài thêm một lát, chỉ là nửa canh giờ sau, liền……” Lão đại phu không nói thêm, những lời phía sau không cần nói ai cũng có thể hiểu được.

Đường Phi thân thủ vô vô vailão đại phu, nhẹ giọng: “Đã vất vả.” Sau đó liền vén lên bố liềm rồi đi vào.

Trong phòng có ba hài tử năm, sáu tuổi quỳ gối bên giường lão Lục Gia, khóc kêu “gia gia”. Ba hài tử không phải tôn tử ruột thịt của lão Lục Gia, là hắn trước đây ăn xin trên đường cứu trở về ba đứa trẻ bị vứt bỏ,

cho dù thời điểm sinh hoạt tối gian nan, lão Lục Gia cũng chưa từng nghĩ tới muốn vứt bỏ bọn họ, mang theo ba hài tử lưu lạc khắp nơi ăn xin, qua được bữa nào hay bữa đó. Sau tại thời điểm bọn họ thiếu chút nữa đói chết, Đường Phi xuất hiện, đầu tiên là mỗi ngày cho bọn hắn ăn, sau lại đem bọn họ đưa tới chỗ này trong đại viện, ông cháu bốn người cuối cùng có một chỗ có thể gọi là “nhà”.

Đường Phi đi đến, lão Lục Gia cặp mắt đục ngầu ảm đạm kia rốt cục khôi phục một chút ánh sáng cùng sức sống, run run hướng Đường Phi vươn tay.

“Đường lão bản.....”

“Lão Lục Gia.” Đường Phi tiến lên bắt lấy tay hắn, ba tiểu hài tử đang quỳ gối bên giường lão Lục Gia ngược lại quỳ gối sang bên chân Đường Phi, khóc nói: “Đường lão bản, van cầu người cứu cứu gia gia chúng ta đi, cầu người cứu hắn đi!”

Đường Phi trong lòng chua xót, nhìn ba hài tử nhỏ gầy khó chịu không thôi. Thật lâu trước kia, hắn cũng từng quỳ gối bên chân một người cầu hắn cứu mẫu thân chính mình, mà người nọ không niệm tình dẫn dắt hắn rời đi, mặc kệ mẫu thân hắn tự sinh tự diệt. Đợi hắn thật vất vả từ trong nhà giam như địa ngục kia trốn ra, chỉ nhìn thấy mẫu thân chết không nhắm mắt. Nhưng mà, lão Lục Gia hiện tại là ngọn đèn cạn dầu, muốn cứu cũng không có khả năng.

Đường Phi buông ra tay lão Lục Gia, ngồi xuống giúp ba hài tử tinh tế lau đi nước mắt trên mặt, một bên nhẹ giọng nói: “Thời điểm con người sinh ra, ông trời đều an bài cho họ một đoạn thời gian không lâu không ngắn, cho hắn đi đến một điểm kết thúc. Điểm kết thúc này không phải chấm dứt, cũng không phải tử vong, chỉ là trở lại địa phương thuộc về họ, tiếp tục một cuộc sống sinh hoạt khác. Loại sinh hoạt này thực hạnh phúc, có một ngôi nhà ấm áp, có thực phẩm ăn không cạn, có quần áo mặc hoài không hết. Sẽ không tiếp tục chịu người khác khi dễ, cũng không cần ngày ngày lo lắng sợ hãi. Gia gia các người chỉ là đã đến giờ, đi đến điểm kết thúc kia, tiếp nhận sinh hoạt hạnh phúc mới. Chúng ta có thể vì hắn khóc, bởi vì hắn phải rời khỏi. Nhưng chúng ta càng nên vì hắn cao hứng, bởi vì hắn không cần tiếp tục chịu khổ. Hiểu chưa?”

Ba hài tử mê mang nhìn Đường Phi, trong mắt còn hàm chứa nước mắt.

“Chúng ta không hiểu lắm, bất quá ta biết Đường lão bản nói, chính là gia gia không cần tiếp tục chịu khổ phải không?” Trong đó một tiểu nam hài có vẻ lớn nhất nhìn Đường Phi dùng thanh âm của hài tử hỏi.

Đường Phi gật gật đầu, nói: “Đúng vậy, gia gia không bao giờ phải chịu khổ nữa.”

“Cũng không tái vì chúng ta bị đại khát cái đánh sao?” Một nữ hài ít tuổi nhất ngây thơ hỏi, lông mi thật dài còn vương một giọt nước mắt, khiến người trừu mến.

Đường Phi nhíu nhíu mày, bị đại khát cái đánh? Lại gật gật đầu, Đường Phi sờ sờ hai má nữ hài.

“Chúng ta đây sẽ không khóc, gia gia không bị khi dễ nữa, chúng ta liền vui vẻ!” Cuối cùng là một tiểu nam hài khỏe mạnh kháu khỉnh, bất quá mới năm tuổi. Hắn lau đi nước mắt, ánh mắt sáng trong suốt nhìn chăm chăm Đường Phi, nói: “Về sau, ta sẽ thay thế gia gia bảo hộ ca ca cùng muội muội!”

Đường Phi vỗ vỗ đầu của hắn, cổ vũ nói: “Không sai, nam tử hán đại trượng phu, nên như vậy.” Dứt lời, Đường Phi liền cho bọn họ ra bên ngoài trước, hắn cùng với lão Lục Gia một mình nói chuyện.

Bọn nhỏ đi rồi, Đường Phi ngồi ở bên giường. Lão Lục Gia từ lúc Đường Phi đối ba tôn nhi của hắn nói lời kia liền rơi đầy nước mắt, nay nhìn Đường Phi lại khóc không nói ra lời.

“Lão Lục Gia.” Đường Phi cầm lấy khăn ở một bên ngâm vào bồn nước giặt sạch, vắt khô sau cấp lão nhân gia lau mặt, nói: “Vì cái gì lại như vậy? Mới đây vẫn còn khỏe tốt.” Lão Lục Gia tuy rằng nếm qua rất nhiều đau khổ, nhưng lão nhân gia xương cốt coi như còn cường tráng rắn chắc, chút bệnh nhỏ đương nhiên có, nhưng cũng sẽ không nói bệnh tình nguy kịch liên lập tức nguy kịch. Kết hợp vừa rồi lời của ba hài tử kia xem xét, trong này nhất định có sự tình gì.

“Đường lão bản.” Lão nhân gia run rẩy mở miệng: “Ngài là người lương thiện chân chính mà đời này của lão nhân ta đã gặp qua. Nếu không phải được ngài cứu giúp, ông cháu chúng ta không có khả năng bình yên còn sống, còn có một chỗ trú thân.” Lão Lục Gia nói mấy câu liền vắt vả mồ hôi phò phò còn ho râm râm, Đường Phi nhanh chóng vỗ lưng hắn, uy cho hắn một chén nước ấm.

Đường Phi nhìn nước trong chén nhẹ nhàng nhiễm một chút tơ máu, bắt động thanh sắc đem bát buồng xuống.

“Lão Lục Gia, người không phải có cái gì muốn nói với ta? Ta nhất định, sẽ giúp người lấy lại công đạo!” Đường Phi khi nói lời này thanh âm trầm thấp, dẫn theo một tia ngoan lệ bình thường không thấy.

Lão Lục Gia thở phì phò lắc đầu, nắm chặt tay Đường Phi nói: “Đường lão bản, việc này đừng xen vào, chỉ sợ sẽ liên lụy người, lão đầu nhi ta chết không quan trọng, chỉ nguyện chuyện lớn biến thành chuyện nhỏ, không cần làm phiền hà ngài cùng ba hài tử là đủ.”

“Ta đã có gần nửa năm không tới đại viện, có phải hay không, nơi này có người nháo sự?” Đường Phi dè dặt thanh âm hỏi. Lúc trước hắn mua đại viện này những kẻ vô gia cư một chỗ có thể tá túc, ai tiến vào quán ăn nói một tiếng là được, căn bản không có đi tra qua chi tiết những kẻ này, không biết bọn họ bản tính tốt hay xấu.

Lão Lục Gia gian nan lắc đầu, thở gấp nói: “Đường lão bản, nếu còn muốn mọi người trong đại viện này an sinh, đừng tiếp tục hỏi. Lão đầu nhi chỉ cầu, chỉ cầu ngài chiếu cố ba tôn nhi của ta, lão đầu nhi đã là, đã là, cảm kích..... Khụ khụ khụ khụ khụ!” Lão Lục Gia cũng chưa nói xong, liền kịch liệt ho khan, còn phun ra một ngụm máu to.

“Lão đại phu! Mau! Mau vào!” Đường Phi giúp đỡ lão Lục Gia hướng bên ngoài hô to. Lão đại phu dẫn theo hòm thuốc nhanh chóng tiến vào, nhìn đến tình trạng lão Lục Gia nhanh chóng bắt mạch cho hắn, lại vạch ra mí mắt. Còn chưa kịp nói cái gì, lão Lục Gia thân mình đông cứng, ánh mắt trừng mắt liền đoạn khí.

Đường Phi toàn thân đều đang run rẩy, đây là, người thứ hai chết ở trong lòng hắn.

“Đường lão bản, đem lão Lục Gia buông đi, hắn, đã đi rồi.....” Lão đại phu bị thương phe phẩy đầu nói.

Đường Phi lẳng lặng đem lão Lục Gia dàn xếp ở trên giường, nhìn hắn chết không nhắm mắt, vươn tay khép lại ánh mắt hắn, nhẹ giọng nói: “Yên tâm đi, chỉ cần có Đường Phi ta ở đây một ngày, tôn tử của người ta liền nhất định hảo hảo chiếu cố.”

“Gia gia! Gia gia! Đừng chết, không cần bỏ lại chúng ta!” Ba hài tử chung quy đã nhận ra, khóc hô chạy vào nhào tới bên giường, ra sức lay động lão Lục Gia đã tắt thở, hy vọng hắn có thể mở to mắt nhìn bọn chúng.

Đường Phi nhìn ba hài tử bất lực khóc, chậm rãi nhắm mắt lại, hắn cũng muốn khóc, lại không biết nên như thế nào rơi lệ. Từ ba năm trước đây, hắn đã không còn lệ để rơi.

Hít sâu một hơi, Đường Phi mở mắt ra, nhìn lão đại phu nói: “Thành thật nói cho ta biết, lão Lục Gia đến tột cùng là vì cái gì mà chết.”

Lão đại phu cứng lại, nhìn về phía Đường Phi. Đường Phi tuy rằng đội hắc sa, lão đại phu vẫn có thể cảm giác được tầm mắt lạnh liệt của hắn, giật mình một cái, lão đại phu cúi đầu chi tiết nói: “Lão Lục Gia, chịu nội thương thực nghiêm trọng. Vết thương chạm tới lục phủ ngũ tạng, cho nên mới.....”

“Nội thương nghiêm trọng?!” Đường Phi nhìn lão đại phu, sau đó mạnh mẽ xoay người kiểm tra thân thể lão Lục Gia. Trên cánh tay, trước ngực gây trơ cả xương, sau lưng, tất cả đều là ứ thương chongchốt, mới cũ đều có. Thậm chí ở sau đầu, còn có một cục sưng bằng quả trứng gà!

Đường Phi nhìn ba hài tử cơ hồ khóc đến khó thở, trong lòng lửa giận “bùng” một cái dâng lên.

“Lão đại phu, phiền toái người trước chiếu cố ba hài tử.” Nói xong, Đường Phi liền đứng dậy đi ra ngoài.

Mọi người ngoài phòng nghe thấy tiếng khóc thê lương của tiểu hài tử, biết lão Lục Gia đã đi. Đường Phi ở dưới hắc sa lạnh lùng quét mọi người trong viện liếc mắt một cái, sau đó nói: “Tiểu Đình, Tử Mạch, đi vào giúp đỡ lão đại phu chiếu cố hài tử một chút.”

Tiểu Đình cùng Tử Mạch nhìn thoáng qua nhau, gật gật đầu rồi đi vào.

“Còn lại,” Đường Phi thanh âm đột nhiên biến lãnh: “Đều đi theo ta.”

Tử Quân, Tử Thanh, Hải thúc cùng Ngô thúc đã nhận ra một tia khác thường, ăn ý theo phía sau Đường Phi. Những người trong viện dò xét một chút, cũng đi theo lên.

Trong một phòng khác, Đường Phi ngồi ở ghế trên chính giữa, mấy người Tử Quân đứng ở hai bên sườn, giống như hộ pháp.

“Ai là tổng quản đại viện?” Đường Phi lạnh giọng hỏi.

Trong đám có năm người đi ra, Đường Phi phát hiện năm tiểu tử này đều là tuổi trẻ lực tráng, tuy rằng quần áo hơi cũ, nhưng so với những người khác đều tốt hơn nhiều lắm. Hơn nữa, vẻ mặt bí khí kia cho dù bọn họ ở trước mặt Đường Phi giả bộ nơm nớp lo sợ như thế nào, đều che dấu không được. Đường Phi nhất thời hiểu được vài phần.

“Vừa rồi người chiếu cố lão Lục Gialà ai?” Đường Phi lại hỏi.

Trong đám người lại đi ra một người, chính là trung niên nam nhân vừa nãy. Đường Phi chú ý tới chân hắc, đi đường một chân một gậy. Trung niên nam nhân đứng ở bên cạnh năm người trẻ tuổi, còn cố ý kéo ra một khoảng cách, trên mặt có sắc thái ngại. Mà một kẻ trong năm người đứng cách trung niên nam nhân gần nhất, âm thầm cho hắn một cái ánh mắt hung ác cảnh cáo.

“Tổng quản đại viện là như thế nào tuyển ra?” Đường Phi đem hết những động tác nhỏ này đều xem ở trong mắt, tuy rằng trước mắt cách một tầng hắc sa, không có nghĩa hắn là kẻ mù, huống chi còn là ban ngày ban mặt như vậy!

“Ách, là –”

“Ta không có hỏi ngươi.” Đường Phi lạnh lùng đánh gãy kẻ vừa thấy liền biết là người cầm đầu nói.

“Đường ca, chúng ta cũng không rõ ràng. Chúng ta cũng chỉ ngẫu nhiên lại đây chiếu cố, đưa chút quần áo mùa đông, chăn bông này nọ. Bình thường thức ăn đều là đám hài tử trong đại viện lại đây lấy.” Tử Quân là người Đường Phi tối dốc lòng nuôi dạy, chuyện trong đại viện Đường Phi cũng phần lớn giao cho hắn xử lý. Nhưng hắn đồng thời cũng quản lý thu chi cùng mọi việc trong quán ăn, cơ hồ không rảnh đi xử lý chuyện ở đại viện. Ba năm nay đều là người trong đại viện tự xử lý, có rất nhiều chuyện bọn họ căn bản không rõ ràng lắm.

“Tề đại thúc, ngươi nói đi.” Tử Quân đối người trung niên kia nói, hắn đã nhìn ra, Đường Phi không thích năm người trẻ tuổi đó.

Trung niên nam tử kêu “Tề đại thúc” đi lên trước một bước, cúi đầu, có vẻ cực kỳ khiêm tốn yếu đuối, run thanh âm nói: “Là, là.....” Hắn lại vụng trộm nhìn năm người liếc mắt một cái, không dám nói tiếp.

Đường Phi nhìn Tề đại thúc, đồng thời đánh giá những người khác trong phòng, phần lớn đều là người già yếu. Nhưng những kẻ tay chân đầy đủ, tuổi trẻ lực tráng cũng không thiếu, có hơn mười lăm người! Hơn nữa, những người khác đều tựa hồ thực sợ hãi bộ dáng mấy người tuổi trẻ này.

“Trong đại viện dưỡng bao nhiêu người.” Đường Phi lạnh giọng hỏi.

“Ồi, Ồi lão bản, tổng cộng có năm mươi bốn người.” Tề đại thúc nói xong lại nghĩ nghĩ, nói: “Hiện tại là năm mươi ba người.”

Đường Phi nhíu mày, đại viện tuy rằng kêu là đại viện, bất quá chỉ là một cái sân trăm mét vuông, chỉ có một tiền viện, mặt sau là bốn gian nhà tương liên, trong đó còn chiếm một căn phòng. Địa phương nhỏ như vậy thể nhưng chứa hơn năm mươi người?!

“Phòng như thế nào phân phối? Nam nữ có tách ra hay không? Ta vừa rồi nhìn thấy sân bên ngoài có rất nhiều giường, là chuyện gì xảy ra?” Đường Phi lại hỏi.

“Ách.....” Tề đại thúc lại bắt đầu quanh co.

“Lão bản, là như vậy.” Tổng quản cầm đầu kia tiến lên một bước, hạ thấp lưng về mặt nhìn nọt nói: “Bởi vì phòng không đủ, nam nữ vừa muốn tách ra, vài người chúng ta vì muốn cho các lão nhân trụ hảo một chút, ngay tại sân bên ngoài nằm ra đất mà nghỉ. Xem, lão Lục Giamới vừa nãy, chúng ta cho hắn một mình một gian, vì để tiện chiếu cố.”

Đường Phi nghe xong, không lập tức tin tưởng. Sau đó, hắn nhìn thấy trong đội ngũ có vài tiểu hài tử. Hướng Tử Thanh luôn luôn mang theo kẹo đường trên người lấy một ít, Đường Phi liền đổi với vài tiểu hài tử kia ngoắc tay, nói: “Lại đây.”

Vài tiểu hài tử kai do dự một hồi, chung quy là vẫn không chịu được kẹo đường dụ hoặc, chạy đi qua.

“Hiện tại, ta hỏi, các ngươi nói, nếu các ngươi thành thật trả lời, ta liền thưởng cho các ngươi đường ăn. Nếu nói dối, về sau không còn đường để ăn.” Đường Phi đối bọn họ nói chuyện, thanh âm chậm một chút. Vài tiểu hài tử kia sớm đã ở phố phường hỗn tạp ăn xin, so với tiểu hài tử cùng tuổi dưỡng trong nhà thành thực hơn rất nhiều, cũng lời đời rất nhiều. Trong đó một tiểu hài tử có tròng mắt đen láy quay tròn vài vòng, liền nói: “Lão bản xin cứ hỏi, ta nhất định sẽ nói chi tiết!”

Đường Phi vừa lòng gật đầu, bắt đầu hỏi: “Tổng quản là như thế nào tuyển ra.”

“Đánh ra. Mấy người tuổi trẻ kia lực tráng, không bệnh không đau, chúng ta sao có thể đánh thắng được bọn họ? Chỉ có thể cúi đầu!” Tiểu hài tử hồi đáp, vẻ mặt không bận tâm, có thể là việc này đã sớm quá quen thuộc.

“Tốt lắm.” Đường Phi cho hắn một viên đường, tiểu hài tử phi thường cao hứng tiếp nhận, nhưng không có ăn, mà là thật cẩn thận thu vào trong lòng. Mấy tiểu hài tử khác thấy cũng đỏ mắt, tranh nhau giành trả lời hắn.

“Vấn đề thứ hai, phòng nơi này an bài như thế nào?”

“Lão bản! Ngài trăm ngàn lần đừng nghe mấy tiểu oa tử này nói bậy! Bọn họ đang nói dối!” Đầu lĩnh trong năm người mắt tràn đầy phần hận nhìn chằm chằm tiểu hài tử nói lời thật vừa rồi kia, uy hiếp những người khác: “Các ngươi nếu còn dám nói bậy, xem lão tử như thế nào giáo huấn các ngươi!”

“Cái gì lão tử, lão tử! Lão tử là người kêu thôi!” Hải thúc đã sớm ở chuyện vừa rồi nhận ra có vấn đề, xoắn lên tay áo lộ ra cánh tay trắng kiêu quá: “Lão bản nhà chúng ta đang hỏi, khi nào thì đến phiên tiểu cầu tử như ngươi chen vào! Câm miệng!” Bị Hải thúc gương mặt hung dữ hù dọa, năm người rụt cổ không dám nói nữa.

Bị gián đoạn như vậy, tiểu hài tử trả lời đầu tiên lần này không nhanh như vậy, một tiểu hài tử khác liền cướp lấy hồi đáp: “Vài tổng quản bọn họ chung một gian phòng, mặt khác mấy huynh đệ của bọn họ ngủ một gian, còn lại liền để mấy chục người chúng ta tự phân. Vốn nơi này cũng có người ở, nhưng biết lão bản ngài muốn tới, bọn họ thậm chí suốt cả đêm đem nơi này thu thập tốt lắm.”

“Đúng vậy! Hơn nữa bọn họ còn đối nữ nhân nơi này đùa giỡn lưu manh! Chỉ cần có ai dám bắt măn, bọn họ liền động thủ đánh người!” Có một tiểu hài tử nói tiếp.

Đường Phi ánh mắt híp lại, gật gật đầu cho bọn hắn mỗi người một viên đường.

“Một vấn đề cuối cùng.” Đường Phi dừng một chút, ngẩng đầu nhìn năm người kia mặt đã sớm mặt không còn chút máu, nói: “Lão Lục Gia là chết như thế nào.”

Thoáng chốc, phòng trong lặng ngắt như tờ, mỗi người lộ vẻ e ngại.

Đường Phi cũng không nói, cứ như vậy lặng lẽ chờ.

“Là bị bọn họ đánh chết.” Tiểu hài tử trả lời đầu tiên hồi này thanh âm vang lên, chứa thêm vài phần bi thương không nên thuộc về tiểu hài tử: “Bọn họ thường thường khi dễ chúng ta, cầm đến cái ăn phải đợi bọn họ ăn còn thừa mới tới lượt chúng ta, quần áo đưa tới tất cả đều bị bọn họ giành đồ tốt. Ngẫu nhiên được chút tiền lẻ, cũng bị bọn họ cướp đi, nếu chúng ta hơi phản kháng, phải ăn một trận quyền. Chúng ta nghĩ tới muốn tìm lão bản người, nhưng bị bọn họ biết lại là một trận đánh đấm, đánh sợ rồi tự nhiên sẽ không còn người dám mặt báo. Lão Lục Gia là bị bọn họ khi dễ nhiều nhất, bởi vì hắn có ba tôn tử muốn dưỡng. Tối hôm qua, bọn họ một chút thức ăn còn thừa cũng chưa cho chúng ta, ba tôn tử lão Lục Gia đã hai ngày chưa ăn cơm, hắn liền theo chân bọn họ lý luận, ai ngờ.....” Tiểu hài tử không còn thanh âm, trong mắt hàm lệ.

Sự tình phía sau Đường Phi cũng tự hiểu được, đại khái là vì giấu diếm sự thật, mười mấy người tuổi trẻ lực tráng này liền uy hiếp bọn họ không cho phép nói ra, còn suốt đêm dọn dẹp làm ra cái gọi là “một gian nhà”. Nếu không phải lão Lục Gia xảy ra chuyện, như vậy hắn đến nay cũng chẳng hay biết gì. Hắn không

hỏi vì cái gì những người khác đều không giúp lão Lục Gia, nơi này trừ bỏ tuổi trẻ lực tráng, còn lại đều là người già yếu, tự bảo vệ mình còn khó, lấy cái gì theo bọn họ đấu?

“Người theo giúp đỡ lão Lục Gia phải không?” Đường Phi bỗng nhiên đối hắn nói.

Tiểu hài tử sững sốt, hiển nhiên không rõ Đường Phi vì cái gì biết.

“Mặt của người có thương tích, hơn nữa tất cả đều là vết thương mới.” Đường Phi nhẹ giọng nói.

Tiểu hài tử cắn môi cúi đầu, nức nở nói: “Kia thì thế nào, lão Lục Gia không phải vẫn.....” Đỉnh đầu bị vỗ nhẹ nhẹ một chút, khi ngẩng đầu trong nháy mắt miệng có vị ngọt, tiểu hài tử kinh ngạc nhìn Đường Phi.

“Cái này, chia cho ba tôn tử của lão Lục Gia đi, của người thì giữ lấy mình ăn.” Đường Phi nhẹ nhàng sờ sờ đầu của hắn nói.

Đường Phi đứng ở trước mặt vài người trẻ tuổi kia, lạnh lùng nói: “Tử Quân, báo quan. Là ai đánh chết người, Quỷ Tà đều có luật pháp chế tài hắn.”

“Lão bản van cầu người!” Năm người trẻ tuổi toàn bộ quỳ xuống, không ngừng dập đầu khóc: “Lão bản chúng ta biết sai rồi, cho chúng ta một lần cơ hội đi! Lão bản van cầu người tha chúng ta đi!”

Mà mấy người trẻ tuổi khác, sớm thấy tình thế không đúng đã chạy!

Đường Phi thản nhiên quét bọn họ liếc mắt một cái, nói: “Ta nghĩ, ngày hôm qua lão Lục Gia cũng là cầu các người như vậy, các người đều không cấp cho lão nhân gia một cơ hội sống, nay ta vì cái gì cấp cho các người một cơ hội?” Nói xong, Đường Phi liền không hề để ý tới bọn họ, lập tức đi ra ngoài vừa nói: “Hải thúc Ngô thúc, nhìn bọn họ thẳng đến khi quan sai đến đây mới thôi. Tử Quân, chuyện ở đại viện toàn bộ an bài lại, về sau trừ bỏ người già yếu, còn lại giống nhau không được trụ ở đại viện. Tử Thanh, đi mua một cái quan tài, hảo hảo đem an táng lão Lục Gia.”

“Đã biết!” Bốn người cùng kêu lên.

Tiểu hài tử kia miệng ngậm viên đường ngọt ngào, nhìn bóng dáng Đường Phi càng ngày càng xa, chảy nước mắt nức nở cười.

103. Chương 103

Một đêm không ngủ, lại bởi vì chính đồn đại viện cùng chuyện của lão Lục Gia mà mất cả một buổi sáng, thời điểm Đường Phi đi ra ngoài đã sớm một buổi không chịu nổi. Cảm giác không khoẻ truyền tới, Đường Phi vừa đi vừa ho khan.

Về nhà, mới phát hiện cửa hàng rào không có đóng. Cửa phòng cũng mở toang.

Đường Phi cả kinh, thật sự là ốc lậu thiên phùng liên dạ vũ, đại viện mới xảy ra chuyện, nhà chính mình cũng bị cường đạo viếng thăm! không biết Phượng Thần Anh thế nào, Nhị Bách Ngưu đâu?

(Ốc lậu thiên phùng liên dạ vũ: xuất phát từ tác phẩm “Tĩnh thế hằng ngôn” của Phùng Mộng Long. Gồm 2 câu:

Ốc lậu thiên phùng liên dạ vũ

Thuyền trì hựu ngộ đả đầu phong

Giải nghĩa: phòng đột còn phải trải qua suốt đêm mưa, thuyền đã đến rồi còn phải đi ngược gió. Hàm ý: phước bất trùng lai, họa vô đơn chí, tai họa đến dồn dập.

Chuyển thơ:

Nhà đột còn gặp mưa đông

Thuyền ai chấp chới gió không cho về

)

“Nhị Bách Ngũ ! Phượng Thần Anh !” Đường Phi vừa kêu vừa đi vào nhà. Trong phòng vẫn tình trạng trước khi đi, chỉnh tề mộc mạc đơn giản. Đường Phi nghĩ nghĩ vào khách gian, không có người. Lại vào chủ gian, vẫn là không có người. Nhị Bách Ngũ không có, Phượng Thần Anh cũng không thấy!

Đường Phi một trận bực mình, bắt đầu không ngừng ho khan, nhanh chóng đến uống một tách trà, mới ngăn chặn được cơn ho.

Đầu đau muốn nứt, Đường Phi gõ cái trán, miễn cưỡng đứng lên ra ngoài tìm người. Có lẽ sớm hay muộn có một ngày, hắn sẽ mệt chết đi?

Phượng Thần Anh không biết đường đi, Nhị Bách Ngũ cũng không hơn gì, nó xuất môn luôn luôn bị buộc lại, không được chạy lung tung. Phượng Thần Anh tính tìm không thấy mình, nhất định là xuất môn tìm. Phượng Thần Anh vừa đi, Nhị Bách Ngũ khẳng định sẽ đi theo. Đường Phi một bên ở trên đường cái mù quáng mà kiếm, một bên phân tích tự hỏi. Hiện tại trọng điểm là Phượng Thần Anh sẽ đi đâu tìm mình? Nếu Nhị Bách Ngũ cùng Phượng Thần Anh thất lạc thì làm sao bây giờ? Nếu Phượng Thần Anh bị khi dễ phải tính sao? Hắn hiện tại căn bản là không có năng lực tự bảo vệ mình, ai cũng có thể bắt cóc hắn.

“Vương đại nương, thấy Nhị Bách Ngũ nhà ta không? Bên người hắn còn đi theo một người trẻ tuổi tóc bạc.” Đường Phi không có biện pháp đành phải đi hỏi một ít láng giềng.

Vương đại nương là một phụ nhân bán lê, ngồi ở trước tiểu sạp của mình, nghe được Đường Phi hỏi thì nghĩ nghĩ, nói: “Không có a, như thế nào có một người trẻ tuổi tóc bạc? Không phải chỉ lão nhân mới là đầu bạc sao!”

“Không có việc gì, cảm ơn người, đại nương.” Đường Phi cười cười có lệ, sau đó lại hỏi nhà khác.

“Người trẻ tuổi tóc bạc còn mang theo Nhị Bách Ngũ nhà các người?” Một tiểu ca mua bánh nướng gãi gãi đầu, lắc lắc nói không có.

Đường Phi nói cảm tạ một tiếng vừa muốn đi. Chợt nghe Trương bá ở cách vách nói: “Đường lão bản, người muốn tìm một người trẻ tuổi đầu bạc?”

“Phải phải!” Đường Phi có chút kích động đi đến trước mặt Trương bá, hỏi: “Người nhìn thấy sao? Thấy lúc nào?”

“Có thấy, ngay tại thời điểm ta vừa dọn quán xong. Bất quá ta không dám khẳng định có phải người trẻ tuổi hay không, ta không nhìn được mặt hắn. Người kia một đầu tóc bạc, cũng rất cao, nhưng lại nắm theo Nhị Bách Ngũ nhà các người. Vừa đi vừa thì thào tự nói cái gì ‘Phi nhi đâu, Phi nhi đâu’, giống như đang tìm người.” Trương bá kể lại.

Đường Phi nghĩ rằng đúng là bọn họ! Vội hỏi phương hướng, nói cảm tạ sau nhanh chóng đuổi theo. Chỗ bọn họ đi cũng không phải là Sát Đường, mà là Ngọc Lưu phố tối phồn hoa của Mị thành, trăm ngàn lần đừng gặp chuyện không may mới hảo!

Từ Sát Đường đến Ngọc Lưu phố đi bộ phải dùng một canh giờ, Đường Phi đành phải chạy. Trên Ngọc Lưu phố người càng nhiều càng náo nhiệt, thậm chí ngay cả cửa hàng đều là tối nổi danh tốt nhất. Đường Phi ở trên đường cái phồn hoa bị đám đông đẩy đến đẩy đi, vừa tìm người đồng thời vừa phải giữ chặt hắc sa trên đầu không cho rơi xuống, chỉ sợ lộ ra bộ dáng như ác quỷ dọa người khác.

May mắn Đường Phi dáng người cao gầy, ở trong một rừng đầu người đông nghìn nghịt muốn tìm một người đầu bạc cũng không khó, nhưng vẫn phải mất nửa giờ mới tìm ra.

Đường Phi chen vào trong đám đông, nhón chân lên thấy được Phượng Thần Anh một đầu tóc bạc, một tay nắm Nhị Bách Ngũ, một tay gắt gao ôm một người nam nhân, miệng còn hô: “Phi nhi đừng đi! Người thật sự không cần ta sao? Đừng không cần ta, ta sẽ ngoan, ta sẽ nghe lời, chớ đi chớ đi chớ đi!” Mà Nhị Bách Ngũ mắt lộ ra hung quang, nhe răng hô hét trợ uy, dọa công tử kia tránh lại không thể tránh, đi lại

không dám đi, chỉ có thể trông mong nhìn người này xem chung quanh, hy vọng ai có thể tới cứu hắn, mang đi Phong Tử (kẻ điên) này.

Đáng tiếc, người xem náo nhiệt rất nhiều, nhưng đồng ý quản việc người khác thì không có.

Đường Phi nhìn hai người một cầu ở giữa, không biết nên khóc hay nên cười. Đây là tính cái gì? Phượng Thần Anh dắt theo cầu của hắn, ôm nam nhân khác kêu “Phi nhi”? Đường Phi nhìn kỹ sau mới phát hiện, công tử một thân áo trắng kia tay cầm chiết phiến, dáng người cao ráo, bộ dạng đoan chính, bóng dáng hắn quả thật là cùng mình có vài phần giống nhau. Cũng là lúc này hắn mới biết được, Phượng Thần Anh vì cái gì sẽ chắc chắn như vậy kêu hắn “Phi nhi”, bởi do quen thuộc bóng dáng. Cho dù mặt không giống nhau, hắn chỉ bằng cảm giác cùng ký ức của mình đi tìm bóng dáng của “Phi nhi”. Phượng Thần Anh, có thể ôm bất luận một nam nhân nào có bóng dáng tương tự Đường Phi, vô cùng thân thiết kêu “Phi nhi”.

Nếu không quản hắn, rước lấy quan sai, liền thật sự thảm. Đường Phi đau đầu lắc lắc, vẫn áp chế cơn ho khan lại bắt đầu dâng lên.

Một bên ho nhẹ một bên tiến tới, Đường Phi hoá thành: “Nhị Bách Ngũ, trở về!”

“Ngao?” Rõ ràng nghe được thanh âm chủ nhân, Nhị Bách Ngũ sửng sốt, quay đầu hướng tiếng gọi nhìn lại, thật sự là chủ nhân! Nhị Bách Ngũ hưng phấn xoay người muốn phóng tới chỗ Đường Phi, chỉ tiếc Phượng Thần Anh giữ rất chặt, nó căn bản chạy không được. Chỉ có thể vừa ở tại chỗ xoay vòng vòng, vừa hướng Phượng Thần Anh sửa to.

Đường Phi thật sự cảm thấy chính mình sắp thăng thiên, may mắn bản thân đeo hắc sa, nếu không thật sự không biết nên giấu mặt vào đâu.

“Đường Ngũ Bách!” Đường Phi hét lớn một tiếng, Phượng Thần Anh đang ôm nam nhân khác kêu “Phi nhi”, nghe được tên của mình thì sửng sốt, cùng Nhị Bách Ngũ phản ứng giống nhau, hướng tiếng gọi nhìn lại, sau đó về mặt kinh hãi!

Bất quá, ngay tiếp theo hắn lại mê mang, như thế nào có hai Phi nhi sao? Nhìn nhìn bóng dáng nam nhân trong lòng hắn, nghiêng đầu. Lại nhìn nhìn Đường Phi đội mũ đen, nghiêng đầu. Sau đó, Phượng Thần Anh thực hưng phấn một phen đem người trong lòng đẩy ra ngoài, cao hứng phấn chấn kéo Nhị Bách Ngũ chạy về hướng Đường Phi, còn biên hô: “Phi nhi! Phi nhi!”

Giờ phút này, Đường Phi rất muốn đem Phượng Thần Anh đang nhào tới một cước đá đến chân trời, nhưng hắn chỉ có thể chịu đựng cơn tức, dắt một người một cầu đi đến trước mặt vị công tử kia đã sắp hỏng mắt, đè nặng đầu Phượng Thần Anh làm cho hắn cúi xuống, sau đó giải thích: “Thực xin lỗi, hắn là biểu huynh của ta. Hắn đầu óc..... không tốt lắm, thường thường nhận sai người. Thật sự rất có lỗi.”

Vị công tử kia thấy Đường Phi đội mũ đen, lại xuyên một thân hắc y, bị dọa giật mình, nhanh chóng nói: “Không, không có việc gì, ta cũng không sao.” Dứt lời, công tử lại nhanh chóng bổ thêm một câu: “Về sau thỉnh trăm ngàn lần trông chừng chặt chẽ biểu huynh nhà người, đây thật sự là quá nguy hiểm!”

Đường Phi gật đầu nói “Đã biết”, lại đè Phượng Thần Anh làm cho hắn cúi mình vái chào.

“Nguyên lai là một gốc tử a! Hại ta còn thắc mắc, như thế nào rõ như ban ngày lại dám làm như vậy.”

“Nhìn hắn tuổi còn trẻ, bộ dạng cũng hảo lại một đầu tóc bạc, có lẽ là bị cái gì kích thích đến, mới biến thành tình trạng này.”

“Người kia chính là ‘Phi nhi’ mà gốc tử đó nói? Như thế nào lại che mặt a? Còn xuyên một thân hắc y, xui!”

“Theo ta thấy, hắn hoặc là có dung mạo khuynh quốc khuynh thành, hoặc là xấu giống như quỷ, mới che khuất mặt mình.”

Dân chúng vây xem không chút nào che dấu, cao giọng nghị luận, Đường Phi bình tĩnh đối vị công tử kia nói một câu “Thật sự rất có lỗi”, sau trong lúc mọi người đang chỉ trích ác ý nghiền ngẫm, kéo một người một cầu đẹp đường về nhà.

Phượng Thần Anh có ngốc, cũng biết Đường Phi sinh khí. Đường Phi bình thường tuy rằng tính tình hung dữ, lại hay uy hiếp hấn nói không nghe lời liền cút, nhưng cho tới bây giờ không hề làm thật. Lần này, Đường Phi lại nghiêm mặt lạnh lùng, không tiếp tục để ý tới hấn. Phượng Thần Anh trong lòng tràn đầy bất an theo Đường Phi trở về nhà.

“Phi nhi.....” Vào phòng, Phượng Thần Anh thật cẩn thận lôi kéo góc áo Đường Phi kêu.

Đường Phi sờ sờ đầu Nhị Bách Ngũ, kéo tay Phượng Thần Anh ra tiến vào phòng bếp chuẩn bị cơm trưa. Bị ép buộc suốt một buổi sáng, hấn đã sớm vừa mệt vừa đói, thăm nghĩ ăn no sau có thể đi ngủ, không muốn để ai quấy rầy.

Phượng Thần Anh mất mát theo phía sau Đường Phi, ngồi xổm ở cửa phòng bếp tội nghiệp nhìn Đường Phi, thăm nghĩ muốn xin lỗi nhưng lại sợ làm cho hấn lửa giận lớn hơn nữa, đến lúc đó thật sự bị đuổi ra khỏi gia môn. Nhị Bách Ngũ tựa hồ cảm nhận được tâm tình Phượng Thần Anh, cũng không tái nháo hấn, ngoan ngoãn ngồi xổm bên cạnh cùng nhau nhìn Đường Phi, ý đồ dùng ánh mắt vừa đáng thương vừa đáng yêu làm cho Đường Phi hồi tâm chuyển ý.

Đơn giản nấu ăn đĩa đồ ăn, Đường Phi nghĩ nghĩ, lại làm thêm hai quả trứng luộc lòng đào đã thật lâu chưa từng làm, mới bưng đồ ăn xoa người.

Vừa quay người lại, thiếu chút nữa khiến Đường Phi hoảng sợ. Vô lực nhìn hai huynh đệ ngồi xổm ở cửa, Đường Phi mệt mỏi nói: “Ăn cơm.” Sau đó lướt qua bọn họ ra phòng ngoài.

Phượng Thần Anh hạ vai, ánh mắt ảm đạm, Phi nhi thật sự giận hấn, bởi vì mình nhận sai người, bẽ nam nhân khác.

Hôm nay cơm trưa đặc biệt nặng nề, thậm chí ngay cả Nhị Bách Ngũ luôn luôn sinh động ở trước bàn cơm cũng tựa hồ không có tâm tình.

Phượng Thần Anh rất đói bụng, nhưng hấn lại ăn từng hột một trong bát cơm, ăn phi thường chậm. Hấn sợ mình ăn xong cơm rồi, Phi nhi sẽ đuổi hấn đi.

Đường Phi nhìn Phượng Thần Anh liếc mắt một cái, đem trứng luộc chuyển qua trước mặt hấn.

Phượng Thần Anh đổi món đồ ăn này vẫn thờ ơ, uể oải thương tâm gắp từng hột gạo.

“Ăn cái này.” Đường Phi đem trứng gà lại đẩy về phía trước.

Phượng Thần Anh nhìn trứng gà trước mắt, vẻ mặt mê mang, Phi nhi không phải muốn đuổi hấn đi sao? Vì cái gì còn đối hấn tốt như vậy?

Quả nhiên là không nhớ rõ..... Đường Phi có chút mất mát, lúc trước, thời điểm Phượng Thần Anh muốn ăn trứng luộc, luôn dùng hết mọi biện pháp dụ dỗ mình làm cho hấn, tựa hồ ăn bao nhiêu cũng không đủ. Kỳ thật lúc ở Ngọc Lưu phổ, nghe được những người đó mắng Phượng Thần Anh là gốc tử, trong lòng hấn rất khó chịu, mỗi câu tựa hồ giống như một con dao nhọn hung hăng cứa ở trong lòng hấn. Hấn muốn phản bác, hấn muốn nói cho bọn họ Phượng Thần Anh không phải gốc tử, hấn là Phượng Thần Anh cao cao tại thượng, bẽ nghề thiên hạ, thậm chí dám soán vị, đứng đầu một Cốc! Hấn không phải gốc tử !

“Khụ khụ khụ.” Tâm tình tích tụ, Đường Phi bệnh cũ lại tái phát, che miệng không ngừng ho khan.

“Phi nhi!” Phượng Thần Anh cả kinh luống cuống tay chân, một bên muốn cấp Đường Phi châm trà, một bên vì hấn thuận khí, đáng tiếc luống cuống tay chân chẳng những đem ấm trà đánh nghiêng, nước trà còn rơi xuống một thân Đường Phi. Nhị Bách Ngũ ở dưới bàn vừa sửa vừa nhảy.

Đường Phi bực mình đem người đẩy ra, cố gắng áp chế phế bộ (phổi) không khỏe, cả ho khan cũng gắng sức nhẫn xuống.

Phượng Thần Anh bị Đường Phi đẩy sang một bên, tâm tình ngã vào đáy cốc, Phi nhi thật sự không cần hấn.....

“Đừng.....” Phượng Thần Anh mờ mịt, trong mắt tràn ra nước mắt, tiến lên đem Đường Phi gắt gao ôm vào trong ngực: “Phi nhi đừng đuổi ta đi, ta không dám nữa, ta không dám nữa. Đừng đuổi ta đi, ta sẽ không tái ôm người khác, thực xin lỗi, đừng đuổi ta đi.....”

Đường Phi đang không ngừng ho khan trong lòng một trận chua xót, hẳn nghĩ mình muốn đuổi hẳn đi?

“Ta không phải, khụ khụ khụ khụ khụ, không phải muốn đuổi người đi.” Đường Phi một bên ho khan vừa nói: “Khụ khụ khụ, buông tay, ta rất khó chịu.”

Nghe được Đường Phi nói khó chịu, Phượng Thần Anh bị dọa nhanh chóng buông ra, vội vàng thuận khí cho hẳn.

Đường Phi ho khan giương mắt nhìn Phượng Thần Anh, Phượng Thần Anh giống như tiểu hài tử làm sai, vẻ mặt sợ hãi không yên.

Ho xong một trận, Đường Phi rốt cục cảm thấy thư thái một chút. Mới lười kéo Phượng Thần Anh cho hẳn ngồi xuống, tầm mắt lại dừng ở miệng vết thương vắt ngang qua lòng bàn tay phải hẳn, trong lòng lại là một trận đau đớn.

“Ta không vui, không phải bởi vì ngươi.” Đường Phi nhìn Phượng Thần Anh nói, ánh mắt phức tạp: “Ta sẽ không đuổi người đi.” Yêu thương đối với Phượng Thần Anh, hẳn vẫn tưởng đã quên mất, lại không thể quên được, muốn buông, lại buông không xong. Phượng Thần Anh là thương tổn mình, nhưng đã cũng liều mạng cứu chính mình. Nếu cả đời si ngốc cùng bị độc ẩn tra tấn là báo ứng đối với Phượng Thần Anh, như vậy để bản thân mình tới chiếu cố hẳn đi, dù sao hai người dây dưa không dứt, đã sớm phân không rõ ai nợ ai.

“Thật vậy chăng?!” Phượng Thần Anh kinh hãi mở to hai mắt nhìn, Đường Phi gật gật đầu. Có được đáp án khẳng định Phượng Thần Anh rốt cục thả lỏng, đồng thời bụng cũng kêu vang một tiếng.

Cho Đường Phi một khuôn mặt tươi cười, Phượng Thần Anh nói: “Phi nhi, ta đói bụng!”

“Ăn cơm đi.” Đường Phi gấp cho hẳn một đĩa đồ ăn, mà tảng đá lớn trong lòng Phượng Thần Anh rốt cục hạ xuống, mới chú ý tới hai quả trứng luộc lòng đào, hơn nữa vừa ăn một lần liền thấy không dừng được, cuối cùng còn đem đĩa liếm sạch sẽ.

Đường Phi xem Phượng Thần Anh miệng đầy lòng đỏ trứng, muốn cười lại cảm thấy lòng chua xót, bất tri bất giác, liền hỏi ra miệng: “Ngươi còn nhớ hay không trứng gà này?”

Phượng Thần Anh mê mang, lắc lắc đầu.

Không cam lòng, Đường Phi lại hỏi: “Ngươi còn nhớ rõ sự tình trước kia không? Cùng Phi nhi?”

Phượng Thần Anh càng mê hoặc, mờ mịt lắc đầu, trong mắt thoáng hiện lên một tia thống khổ, Đường Phi thể nhưng không có chú ý tới.

“Ngươi nhớ rõ chính mình gọi là Phượng Thần Anh không? Ngươi là Các chủ Phượng Tê Các!” Lần này hỏi có chút vội vàng, nhớ tới những người đó mắng Phượng Thần Anh là ngốc tử, Đường Phi càng không cam lòng.

“Phượng Thần Anh?” Phượng Thần Anh thì thào nhớ lại, không ngừng lắc đầu, trong mắt thống khổ càng ngày càng nhiều: “Không nhớ rõ, là ai? Phượng Thần Anh là ai? Ta không phải, ta là Đường Ngũ Bách.....”

“Nếu vậy vì cái gì ngươi còn nhớ rõ Đường Phi! Vì cái gì ngươi còn nhận được ta!” Đường Phi có chút kích động, lập tức, Đường Phi lại thất bại nói: “Không, không phải, ngươi căn bản không nhận biết ta, căn bản không nhận biết.....” Phượng Thần Anh có thể ôm bất luận một nam nhân nào cùng mình tương tự kêu “Phi nhi”!

“Phi nhi, Phi nhi..... Ta nhớ rõ Phi nhi.” Phượng Thần Anh ôm đầu, mắt tràn đầy thống khổ mê mang: “Phi nhi là ai? Ai là Phi nhi?” Lại ngẩng đầu, Phượng Thần Anh hai mắt đỏ bừng nhìn Đường Phi, mắt tràn đầy sát khí: “Phi nhi của ta đâu? Phi nhi của ta ở nơi nào?!”

Đường Phi cả kinh, lúc này mới để ý tới mình đã hỏi Phượng Thần Anh cái gì, cũng rốt cục phát hiện Phượng Thần Anh khác thường.

“Phượng Thần Anh, ngươi không sao chứ?” Đường Phi cầm lấy hai tay Phượng Thần Anh lo lắng hỏi, Phượng Thần Anh hiện tại quá xa lạ, làm cho hẳn không hiểu cảm thấy sợ hãi.

“Phi nhi, Phi nhi ở nơi nào?!” Phượng Thần Anh phản thủ bắt lấy Đường Phi, điên cuồng mà hô: “Không, không phải, Phi nhi là ai? Ta vì cái gì biết Phi nhi? Phi nhi là ai?!”

“Phượng Thần Anh! Bình tĩnh một chút!” Đường Phi giãy dụa không ra, cánh tay bị Phượng Thần Anh siết chặt đến cơ hồ muốn đứt, thống khổ cắn răng hy vọng có thể làm cho Phượng Thần Anh khôi phục thanh tĩnh. “Phượng Thần Anh, người tỉnh tỉnh! Đừng tiếp tục như vậy! Phượng Thần Anh!”

“Phượng Thần Anh?” Phượng Thần Anh sửng sốt, điên cuồng cùng thống khổ trong mắt lui đi một chút, có chút mê mang cùng vô thức: “Ai là Phượng Thần Anh? Phượng Thần Anh, đúng vậy, Phượng Thần Anh hại chết Phi nhi, là hắn hại chết Phi nhi.....” Phượng Thần Anh thì thào, bỗng nhiên ngẩng đầu đối Đường Phi quý dị cười, Đường Phi tâm nhảy dựng, có một loại dự cảm không tốt.

“Đúng vậy, ta chính là Phượng Thần Anh. Ta hại chết Phi nhi của ta.....” Phượng Thần Anh lẩm bẩm: “Ta hại chết hắn, báo thù, ta phải thay Phi nhi báo thù. Phượng Thần Anh chết, Phi nhi có thể ngủ yên!” Nói xong, Phượng Thần Anh ngưng tụ toàn bộ nội lực trong lòng bàn tay, nâng chưởng liên hướng thiên linh cái trên đầu mình chụp xuống.

“Đường Ngũ Bách!” Đường Phi mạnh mẽ ôm chặt Phượng Thần Anh, cả người không ngừng run rẩy: “Người không phải Phượng Thần Anh, người không có hại chết Phi nhi, người là Đường Ngũ Bách, không phải Phượng Thần Anh, không phải.....”

Phượng Thần Anh tay thoáng ngừng lại, mê mang nói: “Ta không phải Phượng Thần Anh?”

“Không phải !” Đường Phi gắt gao ôm Phượng Thần Anh, cắn răng nức nở nói: “Người không phải, người là Đường Ngũ Bách, đây là danh tự ta đưa cho người, Đường Ngũ Bách, không phải Phượng Thần Anh.....”

Phượng Thần Anh buông lỏng người, thì thào lặp lại lời Đường Phi nói: “Ta là Đường Ngũ Bách, Đường Ngũ Bách.....” Trong mắt không còn loại tuyệt vọng điên cuồng vừa rồi, tuy rằng vẫn vô thức mờ mịt, nhưng cũng thanh tỉnh không ít: “Phi nhi.....” Phượng Thần Anh thân thủ ôm Đường Phi, trước mắt hiện lên một màn đen liên mất đi tri giác.

“Thần Anh!” Đường Phi đem người ôm sát, Phượng Thần Anh đã hôn mê. Đem Phượng Thần Anh dàn xếp hảo, không dám tiếp tục một mình rời đi, Đường Phi đành phải đội hắc sa, đi đến hàng xóm cách vách ủy thác họ thỉnh lão đại phu lại đây. Hàng xóm tò mò hướng tiểu viện của Đường Phi nhìn xung quanh, hỏi: “Đường lão bản, nhà người có phải hay không có người tới? Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì? Giống như đang cãi nhau a!”

Đường Phi biết không thể đánh lừa được mấy người chuyên buôn chuyện này, thuận miệng nói: “Là một biểu huynh bà con xa của ta, mọi người trong nhà đã mất, hắn, có bệnh không tiện nói ra, cho nên thân thể không tốt lắm, hai ngày trước ta đem hắn mang về để tiện chiếu cố.”

“Nga, nguyên lai là như vậy a!” Hàng xóm tâm hiếu kì được thỏa mãn, liền giúp Đường Phi đi tìm đại phu.

Đại phu đến đây thay Phượng Thần Anh chẩn mạch, Đường Phi mới lo lắng hỏi: “Làm sao vậy? Đang êm đẹp liền té xỉu.”

“Cái này, vị công tử đây nội tức hỗn loạn, chân khí toàn thân tán loạn khiến tâm mạch tổn thương, tựa hồ như vừa rồi đã bị kích thích rất lớn.” Lão đại phu vuốt bộ râu dài đáp.

“Ta vừa rồi, hồi hắn có nhớ hay không sự tình trước kia.” Đường Phi bất an nói.

Lão đại phu nghĩ nghĩ: “Khó trách, người bị tẩu hỏa nhập ma, phạm vào điên chứng, tối kỵ chính là kích thích. Đường lão bản, ta khuyên người tốt nhất không cần tái kích thích hắn, hết thấy thuận theo tự nhiên là tốt rồi.”

Đường Phi gật gật đầu, lại nhờ lão đại phu giúp Phượng Thần Anh kê đơn thuốc điều dưỡng nội thương.

“Ta sẽ chọn được tốt nhất bảo được đồng đưa lại đây, Đường lão bản không cần tự mình tới lấy.” Lão đại phu thu thập hòm thuốc của mình, lại hỏi: “Vừa rồi lão phu nghe được chứng ho khan của người lại tái phát, gần đây có phải hay không thường xuyên như vậy?”

“Không có việc gì, chỉ là hôm nay đã xảy ra nhiều chuyện, tối hôm qua lại không có nghỉ ngơi tốt mới như vậy, không có gì trở ngại.” Đường Phi một bên ho nhẹ, một bên không thèm để ý nói.

Nhớ tới sáng nay lão Lục Gia chết, lão đại phu lại cùng Đường Phi thổn thức một trận, mới dẫn theo hòm thuốc rời đi.

Nhị Bách Ngũ vẫn thực ngoan, nằm ở dưới giường nhìn hai người. Đường Phi ngồi ở mép giường nhìn Phượng Thần Anh đang hôn mê, đầu óc trống rỗng, cái gì cũng không nghĩ được, cũng không muốn nghĩ. Tâm thần mỗi mết, nhưng lại không thể ngủ.

104. Chương 104

Phượng Thần Anh vừa tỉnh ngủ, đem sự tình gì cũng quên sạch sẽ. Táp miệng vuốt bụng, vẻ mặt chờ mong nhìn Đường Phi nói hẩn đói bụng.

Đường Phi ở trước giường trông chừng một đêm nhìn Phượng Thần Anh, bỗng nhiên nở nụ cười, sờ sờ đầu của hắn nói: “Hảo, bắt quá hôm nay không ăn ở nhà, chúng ta ra ngoài ăn.” Có lẽ Phượng Thần Anh ngày thơ ơ thuần như vậy, mới là tốt nhất đi? Vô luận là vì hắn hay là vì mình.

“Ra ngoài ăn?” Phượng Thần Anh vò đầu, hỏi: “Bên ngoài đồ này nọ so với Phi nhi làm còn ăn ngon hơn sao?”

Đường Phi gật gật đầu, nói: “Ăn ngon hơn một trăm lần.” Vừa mới nói xong, Phượng Thần Anh hứng thú vội vàng nhảy xuống giường mang giày. Đường Phi lắc đầu bật cười, trước kia hắn tuy rằng cũng thường xuyên ở nhà vào bếp, nhưng thực tế đều từ quán ăn lấy chút đồ ăn có sẵn đóng gói về nhà, tùy tiện hâm nóng lên ăn. Sau lại có Nhị Bách Ngũ đến đây, hắn mới bắt đầu ở nhà chân chính học nấu cơm, bắt quá trù nghệ xác thực không được tốt lắm, được một thời gian lại đi quán ăn lấy đồ có sẵn mang về, Nhị Bách Ngũ khẩu vị cũng tốt lên không ít. Bắt quá, sau khi Phượng Thần Anh xuất hiện, lại thường nói hắn làm đồ ăn rất ngon, cũng không biết là thật hay là giả.

Nguyên bản muốn để Nhị Bách Ngũ ở lại trong nhà, nhưng vừa mới bắt nó nhốt lại, Nhị Bách Ngũ đã kêu lớn không ngừng kháng nghị. Phượng Thần Anh cũng không nguyện ý để Nhị Bách Ngũ một mình ở trong nhà, buộc Đường Phi phải đem Nhị Bách Ngũ cùng nhau mang ra ngoài.

Đường Phi không có cách nào khác, đành phải dẫn theo Nhị Bách Ngũ, cũng không quên nghiêm trọng cảnh cáo bọn họ không được đánh nhau, không được hồ nháo lại càng không được phép đi lung tung, chỉ có thể ngoan ngoãn đợi bên người mình. Chiếm được hứa hẹn của một người một cái cầu không quá đáng tinker, Đường Phi mới miễn cưỡng dẫn bọn họ đi tới Sát Đường.

Dọc theo đường đi, thấy được Phượng Thần Anh vô cùng hấp dẫn mọi người chú ý, kỳ quái hắn tuổi còn trẻ đã một đầu tóc bạc đồng thời còn kinh diễm vì ngoại mạo của hắn – Phượng Thần Anh cũng thật sự quá đẹp, bọn họ ở Sát Đường nhiều năm như vậy, vẫn là lần đầu nhìn thấy một người dễ nhìn như vậy. Đường Phi tay phải bị Phượng Thần Anh gắt gao nắm, Nhị Bách Ngũ cũng do Phượng Thần Anh giữ.

Bị ánh mắt kinh diễm cùng kinh ngạc nhìn chăm chú, Phượng Thần Anh không hề hay biết, một mặt hưng phấn hết nhìn đông tới nhìn tây, nhìn đến thứ gì mới lại liên la hét “Phi nhi mau nhìn”, lại đưa tới vô số người tham cứu. Đường Phi trong lòng có chút không thoải mái, hắn biết Phượng Thần Anh bộ dạng dễ nhìn, nếu không phải vóc dáng cao lớn, nhất định sẽ bị người lầm tưởng là nữ tử. Nhưng mà bị nhiều người đánh giá như vậy, đúng là vẫn cảm thấy phiền chán.

“Đường lão bản, vị này là —” Một lát giềng bình thường có vẻ quen thuộc, đánh lá gan tiến lên, cười dài hỏi Đường Phi, ánh mắt vẫn dính ở trên người Phượng Thần Anh.

Đường Phi không dấu vết đem Phượng Thần Anh che ở phía sau mình, có chút lạnh lùng nói: “Một biểu huynh phượng xa, lại đây đầu nhập vào chỗ của ta.”

“Nga! Nguyên lai là biểu huynh của Đường lão bản a!” Láng giềng kia bưng tỉnh đại ngộ, còn nói: “Đây đã ba năm, vẫn là lần đầu tiên nghe thấy Đường lão bản có thân nhân!”

Đường Phi gật gù đầu, trò chuyện với hắn vài câu chốc lát, liền lôi kéo Phượng Thần Anh bước nhanh tới quán ăn. Mà Phượng Thần Anh đã sớm không kiên nhẫn, người kia luôn luôn cùng Phi nhi của hắn nói chuyện, nếu không phải Phi nhi lôi kéo hắn đi mau, đã sớm một quyền tiễn sạch hàm răng người nọ!

May mắn, dọc theo đường đi mặc dù có rất nhiều người cố ý cùng Đường Phi chào hỏi, mượn cơ hội chuyện về Phượng Thần Anh, nhưng mà Đường Phi đều làm bộ không có nghe thấy, lôi kéo Phượng Thần Anh một đường bước nhanh đến quán ăn.

“Đường ca!” Tử Quân đang tiếp đón khách nhân nhìn thấy rõ ràng Đường Phi thở hổn hển, nhanh chóng chạy đi nghênh đón hắn, vẻ mặt cao hứng đối Đường Phi nhiệt tình vô cùng, Đường Phi đều gần một tháng không có tới quán ăn!

Đường Phi đối Tử Quân gật gù, lại âm thầm đối Phượng Thần Anh đang muốn đẩy ra Tử Quân sử cái ánh mắt – người nếu dám náo loạn liền cắt cho ta!

Phượng Thần Anh chu miệng, không tình nguyện theo Đường Phi vào quán ăn. Tuy rằng còn chưa tới giờ cơm, nhưng quán ăn một chỗ cũng khó cầu, nên vẫn có nhiều người đến sớm chiếm vị trí. Nhìn đến Đường Phi tiến vào đều đối hắn tiếp đón, sau đó lại mắt đánh giá Phượng Thần Anh.

“Đường ca, ai vậy? Như thế nào toàn tóc trắng?” Tử Quân tò mò đánh giá Phượng Thần Anh hỏi.

“Nói bậy bạ gì đó, hắn là biểu huynh bà con xa của ta, Đường – Ngũ Bách. Trong nhà xảy ra chuyện, nên lại đây đầu nhập vào chỗ của ta. Chỉ là thân mình có bệnh không tiện nói, nhớ kỹ lần sau không được nhắc lại!” Đường Phi nghiêm túc đáp, thanh âm không lớn không nhỏ, vừa vặn có thể cho đám người đang vây quanh chuyện kia nghe rành mạch.

Mà lúc này mọi người trong quán đều nghĩ đến: Đáng tiếc đáng tiếc, biểu huynh của Đường lão bản bộ dạng tuấn mĩ như thế, nói vậy Đường lão bản cũng không kém, đáng tiếc a, mặt hắn lại bị hủy như vậy!

Tử Quân le lưỡi, gật đầu đáp ứng. Sau nhanh chóng dọn ra hai vị trí cấp Đường Phi, thực thân thiết sờ sờ đầu Ngũ Bách, rồi đi vào phòng bếp báo cho bọn họ có lão bản giá lâm.

Đám người Tử Thanh đang ở trừu phòng hỗ trợ cao hứng chạy ra, đứng ở trước mặt Đường Phi nói chuyện, bởi vì vừa rồi Tử Quân cảnh cáo, bọn họ thực thông minh không có hỏi tới Phượng Thần Anh, chỉ là không khỏi nhìn Phượng Thần Anh đánh giá, đặc biệt tiểu Đình kia, mặt đều đỏ.

Đường Phi có lẽ đã lâu không có cùng bọn họ gặp mặt, ngày hôm qua ở đại viện tình hình phức tạp, bất quá vội đến vội đi, cả nói cũng không kịp nói vài câu. Cho nên hiện tại bởi bọn họ trò chuyện, rất nhanh xem nhẹ Phượng Thần Anh.

Phượng Thần Anh vẻ mặt buồn bực chống mặt, không chút nào che dấu, dùng ánh mắt tràn ngập hăm dọa nhìn đám người Tử Thanh. Loại oán niệm “Người còn dám theo Phi nhi nhà ta nói chuyện, ta sẽ cho người chết thực thảm” này quá mức mãnh liệt, dần dần, mấy người đều ngậm miệng, hoảng loạn nhìn nhìn Đường Phi, vừa ngấm ngấm Phượng Thần Anh. Bọn họ đắc tội biểu huynh của Đường ca sao? Như thế nào dùng ánh mắt như vậy nhìn bọn họ? Cảm giác thật là khủng khiếp, hảo âm trầm!

Đường Phi co rút khóe miệng, phân phó mấy người đi hầu hạ khách nhân, đợi đám người xoay lưng mới nhìn chằm chằm Phượng Thần Anh.

Tuy rằng cách một tầng hắc sa, Phượng Thần Anh vẫn cảm giác được áp lực từ ánh mắt kia. Làm bộ cái gì cũng không biết, bắt tay vào chơi đùa với Ngũ Bách.

Đường Phi mỉm cười, Phượng Thần Anhnày, sau khi si ngốc thế nhưng thật ra rất giỏi giả ngu!

“Phi nhi Phi nhi, thời tiết nóng như vậy, đem mũ bỏ xuống đi, nếu không sẽ nóng đến hỏng mắt!” Phượng Thần Anh bỗng nhiên nói với Đường Phi, Đường Phi sửng sốt, hắn tháng này cơ hồ đều ở trong nhà, hình

thành thói quen sinh hoạt không đội mũ, nhưng hiện tại là ở nơi công cộng, cần phải mang mũ..... Đều do chính mình sơ ý, thăm nghĩ mang Phượng Thần Anh đi ra ăn ngon một chút, lại đã quên khuôn mặt của mình sẽ dọa người.

Đang nghĩ tới nên hay không trực tiếp đem đồ ăn cầm về nhà ăn, liền thấy Tử Thanh đi tới, nhỏ giọng nói: “Đường ca, người cùng biểu huynh không bằng đến mặt sau phòng bếp đi? Như vậy sẽ không sợ không được tự nhiên.”

Đường Phi gật gật đầu, nói: “Như vậy cũng tốt, bất quá trước giúp ta chiếu cố biểu huynh một lát, ta còn muốn đến đại viện xem xét.” Ngày hôm qua vì chuyện của Phượng Thần Anh, hắn không có tái hồi đại viện, cũng không biết Tử Quân đem sự tình an bài thế nào.

“Không thành vấn đề!”

Đường Phi đứng dậy mang theo Phượng Thần Anh hết nhìn đông tới nhìn tây vào phòng bếp, phòng bếp rất lớn, Hải thúc cùng Ngô thúc đều ở bên trong bận rộn khí thế ngất trời, còn có hai người mới là tháng trước vừa tuyển vào. Nhìn đến Đường Phi vào phòng bếp, đều đối hắn đánh cái tiếp đón. Đường Phi đơn giản giới thiệu Phượng Thần Anh một chút, liền lôi kéo hắn đến trước bàn ăn ngồi xuống.

“Ta hiện tại có chuyện muốn đi làm, lập tức sẽ trở lại.” Nhìn thấy Phượng Thần Anh muốn nói gì, Đường Phi lập tức tiếp lời: “Nếu người nháo muốn theo ta đi, ta về sau sẽ không bao giờ mang người ra ngoài nữa. Còn có, nếu người dám chạy loạn, hôm nay sẽ không có cơm ăn! Nghe hiểu chưa?”

Phượng Thần Anh bị Đường Phi một trận nghiêm khắc uy hiếp như vậy, đành phải không cam lòng gật gật đầu. Lập tức, Đường Phi vì trấn an hắn, cầm một con gà nướng mới ra lò cấp Phượng Thần Anh, nói: “Người cùng Nhị Bách Ngũ ăn trước, không được đánh nhau, không được tranh giành.”

Phượng Thần Anh sớm đói bụng, nhìn đến gà nướng thơm ngào ngạt, tâm lý không tình nguyện đã sớm chạy lên chín từng mây, Phượng Thần Anh cầm gà nướng không ngừng gật đầu ý nói đã biết. Nhị Bách Ngũ cũng chảy nước miếng nhìn không chuyển mắt con gà nướng, đối Đường Phi sửa hai cái tổ về nó cũng sẽ nghe lời.

“Hải thúc, Ngô thúc, phải làm phiền một lát, ta đi rồi sẽ trở về.” Đường Phi cùng mấy người trong trừu phòng nhờ vả một tiếng, liền từ cửa sau rời khỏi.

Trong đại viện vilão Lục Gia thiết lập một linh đường đơn giản, ba tôn tử của hắn mặc đồ tang quỳ trên mặt đất, một bên khóc một bên giúplão Lục Giadốt tiền vàng mã. Đường Phi trước cấp lão Lục Gia một nén nhang, lập tức đi đến trước mặt ba hài tử ngồi xổm xuống, nhẹ giọng nói: “Về sau, sẽ không còn người khi dễ các ngươi. Ta sẽ thay thế gia gia, hảo hảo chiếu cố các ngươi.”

“Cám ơn Đường lão bản.” Ba người vừa khóc vừa nói. Đường Phi sờ sờ đầu nữ hài ít tuổi nhất, sau đó đem tiền mai táng đã chuẩn bị tốt giao cho bọn họ.

Lúc này, phía sau có một thanh âm tiểu hài tử vang lên.

“Đường lão bản.”

Đường Phi xoay người, là tiểu nam hài ngày hôm qua thaylão Lục Gia xuất đầu.

Đường Phi đối hắn gật gật, nhìn hắn ôm trong tay vài quả quýt, liền hỏi: “Đây là cái gì?”

“Hái từ cây quýt ngoài thành, cấp lão Lục Gia làm tế phẩm.” Tiểu hài tử vừa nói vừa đem ba quả quýt đặt ở trước linh vilão Lục Gia. Đường Phi lúc này mới chú ý tới trên người hắn dính đầy vụn gỗ lá cây, có lẽ là tự mình trèo lên hái xuống.

Tiểu hài tử hiến tế phẩm xong, lại đối lão Lục Gia dập đầu lạy ba cái, mới đi đến trước mặt ba hài tử, vuốt đầu một người trong đó, nói: “Đan nhi đừng khóc, về sau ta sẽ bảo hộ các ngươi!”

Đường Phi nhận ra, Đan nhi là tiểu nam hài đã nói sẽ hảo bảo hộ ca ca cùng muội muội.(Ta nghĩ thấy mùi đoạn tụ)

“Người tên là gì? Năm nay bao nhiêu tuổi?” Đường Phi hỏi nam hài vừa hái quýt.

“Lương Mãnh, năm nay mười một.” Lương Mãnh nhìn Đường Phi nói, không có chút khiếp ý.

“Từ hôm nay trở đi, người chính là tổng quản này.” Đường Phi thân nhiên nói. Hắn biết Tử Quân còn chưa an bài xong, bắt quá hắn cho một tiểu hài tử mười một tuổi làm tổng quản, cũng không phải tùy tiện quyết định. Hài tử này rất có tiền đồ, chỉ cần đồng ý cho hắn một cơ hội, hảo hảo bồi dưỡng hắn.

Lương Mãnh rõ ràng thực kinh ngạc, nhìn Đường Phi một hồi lâu, mới nói: “Ta nhất định sẽ làm tốt hơn so với bất luận kẻ nào!”

“Tốt lắm.” Đường Phi sờ sờ đầu của hắn, xoay người rời đi. Nếu không trở về, Phượng Thần Anh nhất định sẽ nóng nảy.

Lương Mãnh nhìn theo Đường Phi rời đi, sau đó đối Đan nhi cười, nói: “Không còn người có thể khi dễ các người.”

Từ khi dẫn theo Phượng Thần Anh ra ngoài một lần, hắn liền ngày ngày đều nháo muốn đi quán ăn, Đường Phi không thể chịu nổi, chỉ còn cách luôn luôn dẫn hắn đi ăn ngon, thuận tiện đến đại viện nhìn xem. Lương Mãnh tuy rằng tuổi còn nhỏ, lại phi thường hiểu chuyện, học mọi thứ cũng mau lẹ. Tử Quân mỗi ngày rảnh rỗi sẽ gọi hắn viết chữ tính sổ, hắn cũng không chịu thua kém, lợi dụng những thứ vừa học đem chi phí chi tiêu trong đại viện tất cả đều tính hảo, sau đó tái phân chia cấp mọi người, sự tình làm được gọn gàng ngăn nắp. Đường Phi thật vừa lòng.

Hôm nay, Đường Phi mang theo Phượng Thần Anh ở lại quán ăn đến lúc hoàng hôn. Hắn cho những người khác đều đi trước, chính mình cùng Phượng Thần Anh lưu lại đóng cửa.

Phượng Thần Anh không làm chính sự, một bên cùng Nhị Bách Ngũ truy truy đánh đánh, một bên còn gây trở ngại tốc độ đóng cửa của Đường Phi.

Không thể nhịn được nữa, Đường Phi đang muốn đối bọn họ vận dụng vũ lực, chợt nghe có người kêu lớn: “Cháy ! Người mau tới a ! Cháy rồi!”

Lúc này thời điểm chợ đêm bắt đầu, nhiều người náo nhiệt, nghe được có người kêu cháy, liền lập tức khẩn trương mà chuẩn bị thủy cụ, sợ đám cháy lan ra.

Rất nhiều người ở nơi nơi nhìn xung quanh xem làm sao cháy, Đường Phi đem một khối ván cửa cuối cùng khép lại, lôi kéo Phượng Thần Anh muốn vô giúp vui về nhà.

“Cháy rồi! Người mau tới! Đại viện cháy rồi! Người tới cứu hỏa a!”

Đường Phi thoáng dừng lại, đại viện cháy?! Lão nhân cùng bọn nhỏ! Đường Phi bỏ lại Phượng Thần Anh, hướng đại viện chạy tới.

“Phi nhi!” Phượng Thần Anh nắm Nhị Bách Ngũ đuổi theo.

“Như thế nào là đại viện cháy? Nơi đó ở rất nhiều lão nhân cùng hài tử.” Một láng giềng trong đó nói.

“Chúng ta nên hay không đi hỗ trợ, Đường lão bản ngày thường chiếu cố chúng ta như vậy.....” Một láng giềng đề nghị.

Mọi người nhìn xem ta, ta nhìn người, sau đó đều dẫn theo thùng nước hướng đại viện chạy tới.

Đường Phi đứng ở trước đại viện, nhìn ánh lửa màu đỏ xông thiên, cả người đều đang run rẩy.

“Người ở bên trong đâu?!” Đường Phi bắt lấy một người cứu hỏa hỏi.

“Đều ở đằng kia! Phỏng chừng còn có người ở bên trong! Lửa quá lớn, chúng ta không vào cứu người được!”

Đường Phi theo lời người nọ nhìn lại, chỉ có khoảng mười lão nhân một bên khóc, một bên cầu láng giềng đi vào cứu người.

“Phi nhi!” Phượng Thần Anh đuổi tới, đáng tiếc còn chưa kịp bắt lấy tay Đường Phi, đã thấy Đường Phi đoạt lấy một cục của một người cứu hỏa trong đó, đem nước đổ hết lên người mình, cũng không quay đầu lại liền vọt vào đám cháy!

“Đường lão bản đừng vào! Mau ra đây !”

“Đường lão bản!”

Láng giềng chung quanh căn bản không kịp ngăn cản Đường Phi, thân ảnh hắn đã nhập vào trong đám cháy.

Phượng Thần Anh ngẩng đầu nhìn đại viện bị đại hỏa vây quanh, vẻ mặt mờ mịt, theo đó trong mắt cũng hiện ra thần sắc thống khổ.

“Đường ca đâu!” Một người Tử Quân đồng dạng thu được tin tức chạy trở về, nhìn đến Phượng Thần Anh ở trong này liền lo lắng hỏi, nhưng Phượng Thần Anh một chút phản ứng đều không có!

“Đường lão bản vọt vào đám cháy rồi! Lửa lớn như vậy, hắn thật sự không muốn sống nữa a!” Trong đó một láng giềng trở mắt nhìn Đường Phi đi vào vừa tức vừa vội nói.

“Phi nhi.....” Ánh lửa màu đỏ phản chiếu lên gương mặt trắng bệch của Phượng Thần Anh, dị thường quỷ dị, một đôi mắt phượng xinh đẹp lộ vẻ tuyệt vọng điên cuồng. “Phi nhi ở bên trong, Phi nhi, Phi nhi!”

Đám người cứu hỏa chợt thấy hoa mắt, Phượng Thần Anh thân ảnh cũng biến mất ở trong biển lửa.

“Trời a! Biểu huynh như thế nào cũng vọt vào!” Tử Quân hỗ trợ cứu hỏa thiếu chút nữa bị hù chết, Đường ca đã ở bên trong, biểu huynh cũng ở bên trong, nếu bọn họ xảy ra chuyện gì nên làm cái gì mới tốt?!

“Rầm” Một tiếng, Tử Quân giương mắt nhìn lại, là Hải thúc cùng Ngô thúc đã đổ hai thùng nước lên trên người, sau đó hướng về phía mọi người kêu: “Các người tiếp tục cứu hỏa, không cần loạn! Chúng ta đi vào đem lão bản cùng biểu huynh hắn cứu ra!” Nói xong, cùng nhau vọt vào.

Khi Đường Phi tiến vào đám cháy, hô lớn tên của Lương Mãnh. Rất nhanh liền nghe được đáp lại, chỉ là thanh âm mỏng manh. Đường Phi theo thanh âm tìm tới, vọt vào phòng trong, mọi thứ trong phòng đều đang bị thiêu đốt, Đường Phi cẩn thận tránh đi một miếng gỗ vừa sụp xuống, ở tận cùng bên trong phòng tìm được bọn họ.

Cũng bởi vì đây là chỗ sâu nhất đại viện, nơi này vẫn chưa bị thiêu tới. Nhưng cũng đắp phủ khói dày đặc, cho dù lửa còn chưa tiến vào, khói đó cũng đủ khiến người ngạt chết!

“Lương Mãnh! Lương Mãnh!” Đường Phi cao giọng kêu, muốn mở ra cửa, lại phát hiện cửa bị người dùng một phen đại thiết khóa lại! Đường Phi chấn động, trận đại hỏa này là có người gây nên, có người muốn thiêu chết mọi người trong đại viện!

“Đường lão bản! Mau cứu chúng ta! Khụ khụ khụ, chúng ta đều bị khóa ở trong này!” Lương Mãnh bị khóa trái ở bên trong đại lực võ cửa, bị khói đặc làm cho ho khan, cũng không quên báo cáo tình huống của bọn họ: “Trong đại viện các tiểu hài tử đều ở nơi này, còn lại mười hai người tất cả đều là lão nhân cùng người tàn tật, Đường lão bản cứu cứu chúng ta, có người sắp không được!”

“Khụ khụ khụ khụ, tái kiên trì một hồi! Ta lập tức đem cửa phá ra!” Đường Phi phổi vốn đã không tốt, bị khói đặc làm ngạt, cũng ho khan không ngừng, ánh mắt bị hun khói đau đớn không thôi.

Lửa đã muốn xông vào, cho dù quần áo đã được thấm ướt, làn da vẫn là bị lửa thiêu đốt đau đớn không thôi. Đường Phi ôm miệng mũi, ra sức đập cửa. Cảm giác liệt hỏa thiêu nướng là quen thuộc như vậy, ba năm trước đây hắn có thể từ trong đám cháy tìm lấy con đường sống, hiện tại cũng giống nhau, có thể đem hài tử cùng lão nhân này đều cứu ra!

“Khách lạ khách lạ”, trên đầu truyền đến một tiếng nổ, Đường Phi động tác nhất thời ngưng lại, mạnh mẽ ngừng đầu. Trần nhà bị lửa đốt cháy rớt cuộc chống đỡ không được, âm âm hạ xuống!

“Phi nhi!” Đường Phi muốn tránh cũng không thể tránh, rơi vào trong một cái ôm áp quen thuộc, một khối gỗ mang theo liệt hỏa từ trần nhà hung hăng nện xuống trên lưng Phượng Thần Anh, sau liền rơi xuống mặt đất.

“Ha ha, Phi nhi, ngươi không có việc gì.” Phượng Thần Anh đem Đường Phi hộ ở dưới thân mình, tươi cười sáng lạn. Khi Phượng Thần Anh nhảy vào đám cháy đều không dùng nước làm ướt quần áo của mình, khối gỗ rớt ở trên người tức khắc liền thiêu đốt xiêm y của hắn, cả tóc đều bị đốt một mảng. Nhưng hắn lại như không có việc gì, chặt chẽ đem Đường Phi ôm ở trong lòng, đối hắn ngây ngô cười.

Đường Phi phục hồi tinh thần lại, luống cuống tay chân dập tắt lửa trên người Phượng Thần Anh, may mắn chỉ là một ít ngọn lửa, đốt phá quần áo hần.

“Người là gốc tử sao?!” Đường Phi mạnh mẽ ôm chặt Phượng Thần Anh, hai mắt bị nước mắt nóng bỏng làm cho mờ hồ.

“Ta không phải gốc tử, ta là Đường Ngũ Bách, là Đường Ngũ Bách của Phi nhi.” Phượng Thần Anh còn “ha ha” ngây ngô cười, vì chính mình không phải gốc tử mà biện giải.

Đường Phi hít sâu một hơi, vỗ vỗ Phượng Thần Anh nói: “Giúp ta đem cửa đẩy ra, bọn nhỏ đều ở bên trong!” Hiện tại không phải thời điểm thảo luận chuyện gốc hay không gốc, cứu người quan trọng hơn!

“Ặn!” Phượng Thần Anh đem Đường Phi đẩy ra sau người, hét lớn một tiếng liền đem cánh cửa cùng thiết liên trên đó một chưởng đánh bay.

Hai người nhanh chóng vọt vào, hơn hai mươi mấy người không có biện pháp lập tức ra ngoài, nhưng nếu không cứu thì sẽ không kịp! Đường Phi ôm hai hài tử tuổi nhất, nhìn quanh bốn phía, nơi này là một gian phòng ở tối ngột ngạt, ba mặt đều là tường, cả chỗ thông gió đều không có một cái. Như vậy làm thế nào ra ngoài?!

Phượng Thần Anh sau lưng công một người, hai tay bế một người khác, còn lại đều là hài tử từ tám đến mười hai tuổi, tự giác chiếu cố lão nhân cùng người tàn tật thành động không tiện, mong được nhìn Đường Phi cùng Phượng Thần Anh, hy vọng hần có thể đem tất cả mọi người cứu ra. Nhìn thấy Đường Phi khó khăn, không ai lên tiếng quấy rầy hần.

“Đường lão bản.” Một thanh âm già nua ở phía sau vang lên, Đường Phi xoay người nhìn lại, một lão nữ ngồi ở dưới đất, thanh âm suy yếu, một đôi mắt đục ngầu lại dị thường kiên định nhìn Đường Phi nói: “Người đem các hài tử này đều mang ra ngoài đi, chúng ta đều là già cả xương cốt, sống đến từng tuổi này, cũng đã sống đủ. Mấy hài tử kia đều còn nhỏ, bọn họ còn rất nhiều thời gian. Đừng để ý chúng ta, mang theo bọn họ đi đi.”

Đường Phi mở mắt nhìn mười hai lão nhân cùng người tàn tật, muốn đem bọn họ bỏ xuống?

“Khụ khụ khụ, Đường lão bản, mang theo bọn nhỏ đi thôi, năm đó nếu không nhờ người thu lưu chúng ta, chúng ta căn bản không sống đến hôm nay. Ba năm này trải qua, đã là được ban ân.” Nói chuyện là một lão đại thúc đã mất một chân, năm đó hần bởi vì bài bạc thua mà bị chém đứt một chân, nếu không phải Đường Phi hảo tâm thu lưu, còn vì hần thỉnh đại phu, hần không có khả năng sống tới ngày nay.

“Lão bản! Lão bản!” Lúc này Hải thúc cùng Ngô thúc cũng tìm lại đây, tiến vào trong phòng nhất thời hiểu được tình huống, nhưng cũng quá nan giải, cho dù không muốn cũng phải lựa chọn. “Lão bản, lửa đã không thể khống chế sắp sửa thiêu vào, thật sự nếu không, chúng ta đều phải chết ở chỗ này!” Ngô thúc thanh âm lớn như tiếng chuông, nhưng bởi vì bị hun khói hồi lâu, giọng đã bắt đầu khàn khàn.

Đường Phi ngẩng đầu nhìn Phượng Thần Anh, Phượng Thần Anh ngây ngốc cùng Đường Phi đối diện, sau đó đối hần cười cười: “Phi nhi?”

Đường Phi cắn răng hạ quyết tâm, buồn thanh nói: “Hải thúc Ngô thúc, bảo hộ hảo các hài tử, đi!” Lựa chọn tối gian nan đã phải làm ra, Đường Phi ôm hai hài tử liền xông ra ngoài, Phượng Thần Anh gắt gao đuổi kịp. Hải thúc cùng Ngô thúc thân cường thể tráng, đem các hài tử còn lại có thể ôm thì, ôm có thể công thì công, toàn bộ đều dẫn ra ngoài.

Hỏa thiêu một đêm, ở thời điểm bình minh dâng lên, rốt cục được dập tắt, chỉ còn vài chỗ vẫn bị ngọn lửa thiêu đốt. Trong phế tích tìm được mười ba cỗ thi thể.

Quán ăn hiện tại trở thành chỗ tránh nạn lâm thời của hài tử cùng các lão nhân còn sót không nhà để về, Đường Phi một thân hỗn độn ôm một đại hài tử ba tuổi ngồi ở trên cửa, hắc sa từ lúc hỗn loạn không biết làm sao đã đánh rơi, lộ ra khuôn mặt bị hỏa thiêu, vụn vụn xấu xí, ánh mắt tịch diệt. Hài tử trong lòng sớm đã ngủ, khóe mắt còn dấu nước mắt. Quán ăn thỉnh thoảng lại truyền đến tiếng khóc cổ áp chế, bọn họ vì các thân hữu đã ở chung với mình ba năm mà khóc.

“Ngao ô ~” Nhị Bách Ngũ đã đi tới, cúi đầu đụng chạm tay Đường Phi. Đường Phi nhìn Nhị Bách Ngũ, mới nhớ tới Phượng Thần Anh. Ngẩng đầu nhìn lại, lại tìm không thấy bóng dáng của hắn.

“Thần – biểu huynh?” Đường Phi ôm hài tử đứng dậy, chung quanh tìm Phượng Thần Anh, lại nhìn không thấy người.

“Đường Ngũ Bách!” Đường Phi rút cục sốt ruột, đem hài tử đưa cho Tử Mạch, lo lắng tìm người.

“Đường Ngũ Bách, đi ra đây!” Đường Phi không có nhìn đường, cùng một người đụng phải. Là Lương Mãnh.

Tiểu Lương Mãnh bị hun khói cháy đen, nhìn đến Đường Phi tìm người liền nói: “Đường lão bản, nếu là muốn tìm đại ca đầu bạc kia, hãy đi đại viện.”

“Cám ơn.” Đường Phi đối hắn gật gật đầu, thẳng đến đại viện.

Sân đã hoàn toàn không còn bộ dáng vốn có, chỉ còn lại một đồng phế tích cháy đen. Phượng Thần Anh một đầu tóc bạc đứng ở trước phế tích, dị thường bất mắt.

“Người ở trong này làm cái gì.” Đường Phi đi lên, muốn mang Phượng Thần Anh trở về.

Phượng Thần Anh lại tránh tay hắn, ánh mắt thẳng tắp nhìn phế tích. Đường Phi kinh ngạc nhìn Phượng Thần Anh, hắn cự tuyệt chính mình?

“Phi nhi ở bên trong, Phi nhi ở bên trong.....” Phượng Thần Anh lão đảo cước bộ bước vào trong phế tích, ở trong đám gạch ngói vẫn đang cực nóng cháy sém đào móc cái gì.

“Người điên rồi! Đường Ngũ Bách người dừng tay cho ta!” Đường Phi tiến lên giữ chặt Phượng Thần Anh, trong nháy mắt, tay Phượng Thần Anh đã bị nướng vài vết bỏng rộp lên.

“Cút ngay!” Phượng Thần Anh mạnh mẽ đẩy ra Đường Phi, ánh mắt nhìn hắn ngoan lệ mà điên cuồng, tràn ngập sát ý tuyệt vọng: “Cút! Phi nhi của ta còn ở bên trong, ta muốn đi tìm hắn!” Dứt lời lại bắt đầu đào, một đôi tay thoắt chốc máu tươi chảy xuống.

“Phượng Thần Anh !” Đường Phi tiến lên gắt gao ôm Phượng Thần Anh không cho hắn tái động, mất đi lý trí hô: “Ta ở đây! Ta chính là Đường Phi! Phi nhi của người không ở bên trong!” Tại sao có thể như vậy, ở đám cháy cứu người còn hoàn hảo, như thế nào một chút Phượng Thần Anh liền thay đổi ?

“A !” Phượng Thần Anh phát cuồng hô to, một phen đem Đường Phi ném ra ngoài! Đường Phi bị thấy đến một trường xa, một ngụm máu tươi phun tới. Giương mắt nhìn lại, Phượng Thần Anh đã gần ngay trước mắt.

“Người dám giả mạo Phi nhi của ta, ta giết người!” Phượng Thần Anh hoàn toàn mất đi lý trí, lâm vào điên cuồng nâng lên bàn tay, muốn một chương đem Đường Phi đánh chết.

Đến giờ phút này, đến tốt cùng ai đúng ai sai, Đường Phi cũng không muốn tiếp tục để ý tới. Dù sao bản thân cũng sống không lâu, nếu như phải chết, vậy thì chết ở trên tay Phượng Thần Anh đi.....

Đường Phi trong lòng ai lạnh như nước, chấp nhận số mệnh nhắm hai mắt lại.

105. Chương 105

Một chương trí mạng thật lâu cũng không hạ xuống, Đường Phi lông mi run rẩy, chậm rãi mở to mắt.

Phượng Thần Anh giờ chẳng, sắc mặt tái nhợt, biểu tình thống khổ vạn vạn.

“Ân !” Phượng Thần Anh hét lớn một tiếng, tròng lớn ánh mắt, rồi sau đó ngã gục xuống đất. Đường Phi kinh hồn chưa định theo bản năng vươn tay đem người tiếp được, phía sau Phượng Thần Anh, lão đại phu đang đứng hoảng sợ, tay run nhè nhẹ cầm một cây ngân châm dài nhỏ.

“Lão đại phu.....” Đường Phi mờ mịt nhìn hấn, cư nhiên là lão đại phu xuất thủ cứu hấn?

Lão đại phu cuống quýt lau khô mồ hôi lạnh trên đầu, đã chạy tới giúp đỡ Đường Phi nâng dậy Phượng Thần Anh mất đi tri giác, nói: “Đường lão bản, mau, trước đem người mang đi! Hấn sợ là độc phát ra, nếu như bị người phát hiện liền không xong!” Nơi này lửa vừa mới tắt, không có người lại đây. Nhưng mà Đường Phi lâu như vậy không có trở về, nhất định sẽ có người tìm đến.

Đường Phi đột nhiên thanh tỉnh gật đầu không ngừng, cùng lão đại phu mang theo Phượng Thần Anh trở về tiểu viện của mình.

Dun tốt nước ấm mang vào khách gian, lão đại phu đang xem xét vết thương trên tay Phượng Thần Anh.

“Hấn thế nào?” Đường Phi đem mộc bồn đặt ở một bên hỏi: “Là độc phát sao?”

“Nội tức hỗn loạn, huyết khí cuộn cuộn.” Lão đại phu vừa nói vừa bảo Đường Phi cấp Phượng Thần Anh vệ sinh vết thương trên tay: “Không phải độc phát, mà là ý thức lâm vào hỗn loạn, mê tâm trí. Nghĩ có thể, là bị cái gì kích thích đến.” Nói xong, có chút dăm chiêu nhìn Đường Phi một cái, vừa rồi nếu không phải hấn ở thời khắc mành chỉ treo chuông dăm vào thụy huyết của Phượng Thần Anh, chỉ sợ Đường lão bản giờ phút này đã mất mạng đi? Chỉ là, vì sao Đường lão bản không né?

“Nga.” Đường Phi thản nhiên lên tiếng, thật cẩn thận giúp Phượng Thần Anh rửa sạch miệng vết thương. Vô luận Phượng Thần Anh là vì cái gì, hôm nay hấn đối mình một bộ dáng thống khoái muốn giết chết, thật sự làm cho trái tim chính mình băng giá. Rõ ràng biết Phượng Thần Anh căn bản không phải thật sự nhớ rõ mình, tâm lại vẫn sẽ vì Phượng Thần Anh mà động, sẽ vì hấn mà đau, vì hấn mà thương. Ba lần bốn lượt, bản thân vẫn là không học được cách quên!

“Tốt lắm, thương được cho hấn đi.” Đường Phi rửa sạch xong vết thương của Phượng Thần Anh, công đạo lão đại phu đứng dậy đem nước bẩn đổ. Sau đó liền ôm mộc bồn đứng ở trong viện, nhìn hoa đỏ quỳên đỏ tươi trong sân ngẩn người.

Chỉ chốc lát sau, lão đại phu cũng dẫn theo cái hòm thuốc từ khách gian đi ra, xem Đường Phi bộ dáng thất thần, liền tiến lên nói: “Đường lão bản, có phải hay không không thoải mái? Đêm qua người tùy tiện đi cứu người, chẳng những đối với bệnh của người tai hại, còn có mặt của người.....” Lão đại phu dừng một chút, xem Đường Phi hoàn toàn không thêm để ý mới tiếp tục nói: “Mặt của người gặp tổn thương quá nghiêm trọng, đêm qua hỏa thể lại lớn như vậy, vẫn là để lão phu xem xét cho người một chút, không cần tái bị thương mới tốt.” Đường Phi trải qua một hồi đại hoát tối hôm qua, vết bỏng hồng hắc vằn vẹo trên mặt tựa hồ càng thấy rõ hơn.

Nghe được lão đại phu nói, Đường Phi theo bản năng sờ sờ khuôn mặt vằn vẹo mơ hồ kia, da thịt gặp ghềnh không cảm thụ được bất luận đau đớn nào, nhưng thật ra chỗ tâm phế lại có cảm giác đau đớn, giống như ba năm trước đây, cái loại thống khổ hút vào khối đặc làm người ta hít thở không thông. Khẽ nhếch miệng, Đường Phi tự giễu nói: “Vô phương, khuôn mặt này có xấu thêm nữa cũng không khác biệt. Còn những chỗ khác, cũng khỏe.....”

Lão đại phu nghĩ, Đường Phi tuy rằng ngày thường đem hết thảy mọi việc đều nhìn thực đậm mực, nhưng rất yêu quý thân thể của chính mình, nếu hấn nói như vậy đại khái thật sự không có gì.

“Vậy là tốt rồi. Về phần vị Phượng công tử kia –” Lão đại phu vừa mới nói ra miệng, Đường Phi liền đánh gãy hấn.

“Hấn không họ Phượng, hấn, họ Đường.” Đường Phi hạ mí mắt, thản nhiên nói: “Đường Ngũ Bách, biểu huynh của ta.”

Lão đại phu sửng sốt, đảo mắt nghĩ nghĩ, gật đầu nói: “Biểu huynh của Lão bản lục phủ tích tụ huyết khí cuộn cuộn, ngũ tạng tổn hại, tình trạng chẳng những hoàn toàn không có chuyển biến tốt, mà còn có hiện tượng ngày càng xấu đi, lão phu nghĩ đến, hấn là do hấn tẩu hỏa nhập ma còn có – trúng độc Ô Hương quá sâu. Giống hôm nay chuyện hấn bỗng nhiên phát cuồng, sau này có lẽ còn tái phát sinh.” Lão đại phu châm chúc, nói tiếp: “Đường lão bản, tuy nói độc kia có hại, nhưng vì an toàn của người sau này, với lại ngăn chặn thương thể chuyển biến xấu, vẫn là cho hấn tiếp tục.....”

“Ô Hương có thể trị liệu vết thương của hấn?” Đường Phi đột nhiên hỏi.

“Cái này,” Lão đại phu nhìn Đường Phi, nói: “Ô Hươu cũng không thể trị liệu nội thương, chỉ là có thể ổn định cảm xúc, làm cho hân không bị phát bệnh, giảm bớt tình huống tự ngược. Ít nhất, có thể giúp nội thương của hân không tiếp tục xấu đi.”

“Không cần.” Đường Phi đạm mạc nói.

“Cái gì?” Lão đại phu không có nghe rõ ràng.

“Ta nói không cần, ta sẽ không cho hân dùng Ô Hươu.” Đường Phi ngữ khí hờ hững lộ ra kiên định, làm cho lão đại phu không khỏi chần chừ.

“Kia, lão phu còn có một biện pháp, có thể ổn định nội thương.”

“Người nói.” Đường Phi phản ứng vẫn là thản nhiên.

“Sách cổ có ghi lại, Vân Chitrâm năm có thể thanh ứ hóa nội, công hiệu giải độc hộ thể, biểu huỳnh Đường lão bản có nội thương nghiêm trọng, lại huyết khí trầm tích, còn trúng Ô Hươu chi độc, lợi dụng Vân Chi làm thuốc là tốt nhất. Bất quá.....” Lão đại phu lắc lắc đầu, vuốt râu tiếp tục nói: “Vân Chi này vốn là linh dược rất khó có được, hơn nữa còn là Vân Chitrâm năm, chỉ sợ.....”

“Người chỉ cần để ý giúp ta đi tìm, tiền không thành vấn đề.” Đường Phi buông mặc bôn, ngồi ở trên bãi đá một bên.

“Cái này.....” Lão đại phu vốn định nói Vân Chitrâm năm cho dù là ngàn vàng cũng khó cầu, nhưng nhìn Đường Phi tâm ý đã quyết, đành đem lời này nuốt trở về, nói: “Đường lão bản yên tâm, lão phu sẽ đem hết khả năng cầu được Vân Chi.”

“Phiền toái người, cảm ơn.” Đường Phi cúi đầu nói.

“Nếu vậy, Đường lão bản hảo hảo nghỉ ngơi, lão phu đi trước.” Nói xong, liền dẫn theo hòm thuốc rời đi.

Đường Phi ngồi ở bãi đá trong sân đến chính ngọ, đợi dương quang mãnh liệt nóng bỏng chiếu lên trên người hân mới bắt đầu phản ứng lại, đứng dậy kéo thân mình một mình không chịu nổi trở về phòng trong.

Phượng Thần Anh trong mộng ngủ cũng không an ổn, mồ hôi lạnh không ngừng chảy ra, hô hấp trầm trọng, Đường Phi một lần lại một lần giúp hân lau đi mồ hôi trên đầu. Một lần nữa vẫn không cho Phượng Thần Anh dùng Ô Hươu, ở thời điểm Phượng Thần Anh phát độc mạnh nhất, hân cũng chưa từng nghĩ qua như vậy, cho dù Vân Chi thật sự khó cầu, hân cũng sẽ không cho Phượng Thần Anh tiếp tục dùng Ô Hươu! Hân tình nguyện có một ngày Phượng Thần Anh bởi vì một lần nữa mất đi thần trí, phát cuồng giết hân, hoặc là tự mình giết bản thân, cũng không muốn hân dựa vào thuốc phiện, làm một kẻ người không ra người, quỷ không ra quỷ, dọa lạc sống sót!

“Phi nhi..... Phi nhi ta đến đây, ta nhất định sẽ cứu người, người sẽ không chết, sẽ không chết!” Phượng Thần Anh đang nằm mộng, một bên run run một bên thống khổ nói lời vô nghĩa, Đường Phi chần chừ, thoát lực buông lỏng tay ra. Cúi đầu nặng nề mà để ở trên trán Phượng Thần Anh, trong mắt nước mắt mờ mờ, Đường Phi thấp giọng: “Thần Anh, ta nên làm cái gì bây giờ..... Ba năm trước đây, người rút cuộc vì cái gì bỏ xuống ta..... Người thật sự, yêu ta sao?”

Nước mắt nhỏ xuống hai mắt nhắm chặt của Phượng Thần Anh, theo khóe mắt chảy xuống. Trong mộng, Phượng Thần Anh thanh âm trầm thấp mà ai tịch vắng nhỏ: “Phi nhi.....”

Sau ngày ấy, Nhị Bách Ngũ bị Đường Phi bỏ quên rốt cuộc tìm được nhà của mình chạy trở về. Sau khi trở về nhìn đến chủ nhân cùng Phượng Thần Anh bộ dáng thê thảm, liền thật ngoan ngoãn không dám nháo, nằm úp sấp ở trước cửa canh giữ cho bọn họ. Sau lại Tử Quân cùng Hải thúc cũng chạy tới, những người sống sót ở đại viện nay mất đi gia viên, cần một địa phương mới đặt chân. Đường Phi cầm một trăm lượng cho bọn hân, tận lực ở trong vòng ba ngày tìm được chỗ mới, mấy ngày nay tạm thời đóng cửa quán ăn, không làm sinh ý. An bài tốt mọi thứ, Đường Phi cũng không có cảm giác thở dài nhẹ nhõm một hơi, hai tháng nay một chuyện lại một chuyện quấy rầy cuộc sống sinh hoạt bình tĩnh của hân, trong lòng tràn ngập trầm trọng cùng một mối.

Phượng Thần Anh hôn mê một đêm, sau khi tỉnh lại không còn nhớ rõ ngay tại một ngày trước, hân thiếu chút nữa tự tay giết chết Phi nhi của mình. Chỉ là khi tỉnh lại, tình huống của Phượng Thần Anh tựa hồ so

với trước kia càng không xong, tràng đại hỏa đó cấp Phượng Thần Anh kích thích quá lớn. Hắn có đôi khi sẽ cuộn mình ôm lấy toàn thân thì trào hô “Phi nhi”, có đôi khi lại nhìn Đường Phi kêu “Phi nhi”, càng nhiều thời điểm là ngồi ở trong sân, một đôi mắt phượng không có sinh khí cùng sắc thái, ngơ ngác nhìn phương xa, mê mang vô vọng. Cho dù là Đường Phi lại gọi hắn, hắn cũng chỉ là xoay người trở mắt liếc hắn một cái, tiện đà lại quay đầu nhìn tiếp về phương xa, tựa hồ đang chờ đợi một người vĩnh viễn cũng sẽ không trở về. Chỉ có thời điểm Ô Hương chỉ độc phát tác, hắn mới có thể như trước kia ôm chặt Đường Phi, ý lại vào Đường Phi, một lần lại một lần nói “Ta muốn Phi nhi, không cần Ô Hương”.

Cứ như vậy trải qua một tháng, lão đại phu rời đi Mị thành tìm được rốt cục mang đến tin tức xem như là tốt.

“Đường lão bản, lão phu tìm được Vân Chi, tuy nói không phải trăm năm, nhưng hai mươi năm cũng đã là linh dược chiêm thấy.” Lão đại phu nói xong, biểu tình cao hứng thoáng chút trở nên có chút khó xử, nói: “Chỉ là giá này..... đắt tiền thái quá, muốn một trăm lượng vàng!” Lão đại phu biết đại viện bị thiêu hủy, Đường Phi lập tức phải lấy ra một số tiền không nhỏ đi dàn xếp đám hài tử cùng lão nhân. Tuy nói sinh ý quán ăn vẫn tốt như trước, nhưng giá đồ ăn thật sự quá rẻ, một đĩa đồ ăn trừ bỏ tiền vốn, căn bản không kiếm được bao nhiêu. Hiện tại một gốc cây Vân Chi là một trăm lượng vàng, đổi thành bạc trắng chính là một ngàn lượng, Đường Phi làm sao có nhiều tiền như vậy?!

“Một trăm lượng vàng.....” Đường Phi lược lược trầm tư một hồi, nói: “Hiện tại Vân Chi ở trong tay ai?”

“Đường lão bản, người thật sự muốn?” Lão đại phu vẻ mặt kinh ngạc nhìn Đường Phi, khuyên nhủ: “Cái này bất quá chỉ là Vân Chi mới sinh trưởng hai mươi năm, một trăm lượng vàng thật sự quá đắt tiền, kỳ thật chúng ta còn có thể đi tìm chỗ khác một chút.....”

“Đợi không được, không phải sao?” Đường Phi yên lặng nhìn lão đại phu: “Bệnh tình của hắn càng ngày càng nghiêm trọng, ngày hôm trước hắn còn học máu.”

Lão đại phu cả kinh, nói: “Thật sự đã nghiêm trọng như vậy?”

“Không chỉ như vậy, đầu óc cũng càng ngày càng không rõ, không quá nhận thức được người nào.” Đường Phi nói, trong mắt hiện lên một tia thống khổ.

Lão đại phu cũng ngưng trọng, nói: “Tẩu hỏa nhập ma nếu không có người khác võ công cao cường giúp hắn dẫn dắt nội tức hỗn loạn, đan điền sẽ ngày càng tổn hại, nội lực liên biến mất càng nhanh, thần trí cũng sẽ càng ngày càng hỗn loạn. Không nói đến biểu công tử còn có nội thương nghiêm trọng như thế, Đường lão bản, xem như thật sự tìm được Vân Chi trăm năm cũng chưa chắc chữa trị được.”

Đường Phi bỗng dưng nắm chặt quyền, thản nhiên nói: “Trước đem Vân Chi hai mươi năm dùng thử, mặc kệ hữu dụng hay vô dụng, ta cũng muốn thử một lần.”

Lão đại phu không nói gì nữa, chỉ là gật gật đầu.

Người giữ Vân Chi là một vị người hái thuốc, hàng năm ở ngọn núi cao và hiểm trở trùng trùng điệp điệp hái được, một đóa Vân Chi này tuy rằng chỉ có hai mươi năm, nhưng hắn cũng cơ hồ phải táng mạng mới hái được. Cho nên, hắn cho rằng mình ra giá trăm lượng vàng cũng không có gì không ổn, ngược lại hợp tình hợp lý.

Đường Phi cũng cho rằng như vậy, cho nên hắn thực sự sẵn sàng cầm một ngàn lượng ngân phiếu nhét vào trong ngực, theo lão đại phu dẫn đường ra khỏi thành đi gặp người hái thuốc kia. Bất quá làm cho hắn đau đầu là hôm nay Phượng Thần Anh lại nhận thức được hắn, thời điểm xuất môn chết sống muốn đi theo, Đường Phi không có biện pháp đành phải để lại Nhị Bách Ngũ giữ nhà, mang theo Phượng Thần Anh ra ngoài.

Lão đại phu vụng trộm nhìn Phượng Thần Anh dính ở bên người Đường Phi, vẻ mặt ngây thơ cười, trong lòng ai mặc thử dài một hơi, đều là kẻ si tình a!

Ra khỏi thành gặp được người hái thuốc, bởi vì Đường Phi sẵn sàng giao dịch nên rất nhanh hoàn thành. Mà lão đại phu cũng muốn cùng người hái thuốc kia mua chút dược liệu, liền cáo biệt Đường Phi cùng hắn ở lại làm chút giao dịch.

Phượng Thần Anh cao hứng phẩn chấn ôm gốc Vân Chi kia, hỏi Đường Phi: “Phi nhi Phi nhi, thứ kỳ quái này dùng để làm gì?”

Đường Phi lấy qua dùng bố bao bọc lại, sau mới cho Phượng Thần Anh cầm, một bên mang theo hắn trở về thành một bên nói: “Đây là đưa cho người, dùng nó nấu canh uống, người sẽ hảo lên.”

Phượng Thần Anh vẻ mặt mê mang, nói: “Ta đang tốt lắm a!”

Đường Phi muốn đối hắn cười, lại nhớ tới chính mình còn đội hắc sa, liền nói: “Ta muốn cho người tốt hơn nữa.”

Phượng Thần Anh nghe xong, cười càng vui vẻ.

Đi đến vùng ngoại thành gần cửa thành, Đường Phi nhìn đám côn đồ cầm côn bồng hương bọn họ chạy tới, có chút bất đắc dĩ. Chung quanh bốn bề vắng lặng, ở vùng ngoại thành vệ binh tuần tra một canh giờ mới có một đội, một khắc vừa rồi mới có một đội vừa qua khỏi. Xem ra lão thiên gia thật sự không muốn làm cho hắn sống tốt.

Đem Phượng Thần Anh tỉnh tỉnh mê mê không có sức chống cự hộ ở phía saumình, Đường Phi xuyên thấu qua hắc sa nhìn những người đó.

Tổng cộng mười hai kẻ, trong đó có mấy người có chút quen mặt, tựa hồ ở nơi nào gặp qua. Nga, đúng rồi, Đường Phi nghĩ tới, là mấy tên côn đồ trẻ tuổi bị hắn đuổi khỏi đại viện kia.

“Hừ hừ,” Một tên cầm một phen đao đi ra, phun một ngụm đàm sau âm ngoan nhìn Đường Phi nói: “Đường lão bản, biệt lai vô dạng! Ta thay vài vị huynh đệ đang ăn cơm trong nhà lao tới hỏi thăm sức khỏe của ngài!”

Đường Phi chán ghét nhìn bọn họ, lạnh lùng nói: “Nếu các người không muốn đi vào bồi bọn họ, lập tức rút đi!”

“Ha ha ha!” Tên côn đồ cầm đao kiêu ngạo cười ha hả: “Đường lão bản hiểu lầm, nên cấp giáo huấn chúng ta đã sớm cho, lần này đến là nghĩ muốn cùng lão bản ngài thảo luận một chút tiền xài.”

“Hừ” Đường Phi cười nhạt, dùng ngữ khí cực kỳ khinh thường nói: “Du côn chính là du côn, mặt mũi cùng da mặt quả thực so với khất cái còn không bằng, cực kỳ vô sỉ!”

Đường Phi nói xong, đám người kia hỗn hỗn xôn xao lên, một đám chỉ vào Đường Phi vừa mắng vừa nhổ nước bọt, có mấy kẻ thậm chí muốn động thủ.

Vẫn là tên cầm đao ngăn trở bọn họ, tươi cười vắn vẹo, trong mắt tràn đầy tham lam: “Nếu người không chịu, vậy đừng trách chúng ta không nể tình người! Tên đầu bạc phía sau người xem ra chỉ là một gốc tử, nếu người không muốn liên lụy hắn, liền đem tiền cùng thứ gì đó trong tay người đều giao ra đây! Nếu không, ta tái phóng một phen hỏa, sẽ không biết Đường lão bản người còn cứu được bao nhiêu người!” Hắn vung trộm theo Đường Phi thật lâu, tận mắt thấy hắn đem một ngàn lượng ngân phiếu cho người khác, đổi lấy một gốc cây hình thù kỳ quái gì đó, nghĩ đến có thể là bảo vật gì!

Quả nhiên! Đường Phi nắm chặt hai nắm, lạnh lùng nhìn bọn họ chăm chăm, lửa đêm đó là có người gây nên, là bọn họ đem hài tử cùng lão nhân khóa ở trong phòng muốn thiêu chết bọn họ! Hắn đã sớm nhìn ra manh mối, cho nên vẫn cho phủ doãn Mị thành đi thăm dò, nhưng tra xét một tháng vẫn một chút tin tức đều không có. Nguyên lai là đám côn đồ vô gia cư này!

“Như thế nào, hiểu rõ rồi chứ? Người cũng không nên bức chúng ta động thủ, chúng ta tuy rằng tiện mệnh, nhưng mệnh củangài thựcquý giá, nếu xảy ra chuyện gì, nếu vậy.....”

“Không cho!” Tên côn đồ cầm đao còn chưa nói xong, Phượng Thần Anh đangcầm Vân Chibước đi ra đứng ở trước ngườiĐường Phi, nói: “Ai cũng đừng nghĩ động tới Phi nhi của ta! Người chỉ là một kẻ vô lại! Vô lại không có mặt mũi không biết liêm sỉ!”

“Người gốc tử này, muốn chết!” Tên côn đồ bị Phượng Thần Anh chọc giận, vung tay lên, người phía sau nhe răng cười vọt tới.

Đường Phi kinh ngạc còn chưa phản ứng lại, đã bị Phượng Thần Anh đẩy sang một bên, “Phanh” một tiếng nặng về vang lên, Phượng Thần Anh bị hung hăng đánh trúng một gậy!

“Các người dừng tay cho ta!” Đường Phi vừa tức vừa vội, muốn đi lên che chở Phượng Thần Anh, nhưng đối phương người nhiều lắm, hắn bị người cản trở trước mặt không thể tiến lên. Mà Phượng Thần Anh không hề chống cự lực, gậy gao ôm Vân Chi, khom người tùy ý những người đó còn bỗng đánh xuống.

“Dừng tay! Đường Ngũ Bách, người chạy mau, chạy mau!” Đường Phi giãy dụa nhìn về phía Phượng Thần Anh, ngay sau đó lại bị người kéo xuống hất sa trên đầu.

“Chắc chắc sách, gương mặt quý này thật sự là dọa người.” Tên cầm đao vẽ mặt căm ghét nhìn Đường Phi, uy hiếp nói: “Nếu không đem tiền cùng thứ kia giao ra đây, ta sẽ cho người đánh chết ngọc tử đó! Tái sau sẽ đánh gãy một chân của người!”

Đường Phi không nói lời nào, cũng không tái giãy dụa, lạnh lùng nhìn tên côn đồ kia.

Tên cầm đao bị Đường Phi nhìn đến lạnh cả người, không lưu tình chút nào ném hắn một cái tát mắng: “Còn dám nhìn lão tử, lão tử đem tròng mắt ngươi móc ra!”

Đường Phi vẫn không nói lời nào, lạnh lùng theo dõi hắn.

“Người –”

“A a a a !” Một tiếng thê lương kêu thảm thiết làm cho mọi người cả kinh, thậm chí ngay cả Đường Phi cũng nhin không được quay đầu lại.

Một đầu tóc bạc tán loạn, khoe miệng còn vương tơ máu, Phượng Thần Anh đứng lên, một tay nắm cổ một tên côn đồ, một tay còn cầm Vân Chi. Một đôi mắt phượng xinh đẹp giờ phút này tràn đầy sát ý lạnh như băng, khoe miệng mang huyết vẽ ra một độ cong đáng sợ, tựa như Tu La trong địa ngục.

“Răng rắc”, thanh âm làm cho người ta nhuỷ hai chân phát run tràn ngập màng tai mọi người, đó là thanh âm xương cốt đứt đoạn.

Phượng Thần Anh tùy ý vứt bỏ thi thể trong tay –côn đồ vừa rồi đã bị hắn bẻ gãy cổ.

“Vừa rồi, người dùng tay nào đánh Phi nhi của ta?” Phượng Thần Anh hơi hơi nghiêng đầu hỏi có chút ngây thơ, nhưng trong mắt sát ý âm lãnh làm cho tất cả mọi người không ngừng phát run nói không ra lời, có mấy kẻ thậm chí bị dọa không thể khống chế. Hai tên côn đồ đang giữ lấy Đường Phi cũng bị Phượng Thần Anh trước mắt dọa buông tay ra, hét thảm một tiếng ngã ngối trên mặt đất.

Tên cầm đao nhìn Phượng Thần Anh không ngừng phát run, mắt thấy hắn chậm rãi đi tới, mới thanh tỉnh nói: “Các người còn thất thần làm cái gì! Không muốn chết thì giết hắn đi!”

Nói vừa mới dứt, tên cầm đao đã bị Phượng Thần Anh bóp lấy cổ, hắn thậm chí cũng chưa thấy Phượng Thần Anh di động. Đao đánh rơi xuống đất, hai chân dần dần cách mặt đất, ánh mắt lờ ra, yết hầu phát ra thanh âm “Ách, ách”.

“Người không nói? Vậy đi chết đi.” Phượng Thần Anh đối hắn mỉm cười, lại “răng rắc” một tiếng, tên cầm đao liền đoạn khí.

“Có quỷ a!”

“Diêm La vương! Hắn là Diêm La vương!”

“Chạy mau!”

Phượng Thần Anh lập tức liền giết hai người, chín tên còn lại đều sợ tới mức can đảm mất sạch, giống như ruồi bọ chạy tán loạn khắp nơi tìm đường sống.

“Hừ.” Phượng Thần Anh khẽ cười một tiếng xoay người, trong mắt sát ý đã biến thành điên cuồng: “Ai dám thương tổn Phi nhi của ta, kẻ đó phải chết!”

Còn lại chín người, không ai sống sót. Có một kẻ đã chạy tới cửa thành, vẫn là bị Phượng Thần Anh hình như quỷ mỵ giết, dùng cùng một chiêu –bẻ cổ.

Từ thời điểm Phượng Thần Anh bắt đầu giết người đầu tiên, Đường Phi đã không có bất luận phản ứng nào. Ngơ ngác đứng ở tại chỗ, nghe những người đó tiếng kêu thảm thiết, thanh âm xương cốt gãy đoạn, còn có tiếng cười điên cuồng của Phượng Thần Anh.

Thẳng đến khi có thủ vệ trong thành đi ra hét lớn hỏi đã xảy ra chuyện gì, Đường Phi mới phản ứng lại, không thể cho bọn họ bắt được Phượng Thần Anh!

“Phượng Thần Anh..... Đường Ngũ Bách!” Đường Phi nhắm phía bên cạnh Phượng Thần Anh, Vân Chi trong tay Phượng Thần Anh vẫn đầy đủ không sút mẻ. Chỉ là lúc này Phượng Thần Anh, không còn nhận ra Đường Phi.

“Người thương tổn Phi nhi, đều phải chết!” Phượng Thần Anh một phen bóp lấy cổ Đường Phi. Lúc này đây, Đường Phi không có chờ đợi được chết, mà là liều mạng đánh lên tay của Phượng Thần Anh, giãy dụa nói: “Đường Ngũ Bách..... Tỉnh lại..... Đường Ngũ Bách!”

Phượng Thần Anh bỗng dừng chân động, điên cuồng trong mắt xuất hiện một tia mờ mịt, bắt quá một cái chớp mắt, trong mắt lại khôi phục sát ý điên cuồng vừa rồi. Có điều không phải đối với Đường Phi.

Đem Đường Phi đẩy ra phía sau mình, Phượng Thần Anh cùng với người tới đánh một chưởng, còn không kịp ra chưởng thứ hai, người tới liền vươn tay hướng hắn ném ra cái gì, người được một trận hương ngọt, sau liền mất đi tri giác.

Người tới tiếp được Phượng Thần Anh, nhìn đến hắn sắc mặt tái nhợt, chau mày. Phía sau lại có hai người theo lên, nghe được thanh âm thủ vệ trong thành ra khỏi thành xem xét, hai người kia kinh ngạc nhìn thoáng qua Đường Phi dùng mạo khủng bố, Đường Phi lại không dám tin nhìn người tới, chỉ tiếc nói còn chưa ra miệng, hai người kia liền tiến lên đem hắn đánh ngất, cùng một người còn lại mang theo hắn cùng Phượng Thần Anh ly khai.

Thủ vệ sau khi ra khỏi thành, trừ bỏ mấy thi thể tử trạng khủng bố, người nào cũng không nhìn thấy.

106. Chương 106

Nước mưa lạnh như băng rót xuống trên mặt mình, còn có một ít nhỏ xuống trên mí mắt, Đường Phi giệt mình một cái, rốt cục tỉnh.

Nằm ở trên mặt đất cứng rắn âm lạnh, Đường Phi nhớ tới chuyện đã xảy ra trước khi mất đi ý thức, mạnh mẽ ngồi dậy dùng tay áo lau khô nước trên mặt, may mắn, nước không nhiều lắm, chỉ có vài giọt.

Bên cạnh cảm nhận được vài tầm mắt tham cứu, Đường Phi ngẩng đầu nhìn lại, sửng sốt.

Thiết Hoán nhìn nam tử xấu xí gầy yếu trước mắt, gương mặt đông lạnh có một tia nghi ngờ. Nguyên bản hắn không nghĩ đem nam tử này cùng nhau mang đi, nhưng Ưu nhi cùng Mặc Trúc tay chân quá nhanh, lúc ấy thủ vệ trong thành cũng sắp ra, vì tránh cho phiền toái đành phải đem người mang theo. Ưu nhi cùng Mặc Trúc ngồi ở bên cạnh Phượng Thần Anh đang mê man, từ trên xuống dưới đánh giá Đường Phi, đoán người này rốt cuộc là ai.

Đường Phi hơi hơi gọi lên khoe môi cười tự giễu, hoàn hảo bọn họ nhận không ra mình. Không nhìn bọn họ tham cứu, Đường Phi tự xem xét hoàn cảnh chung quanh. Đây là một sơn động rất bí mật, cửa động bị bụi cỏ cùng nhánh cây rậm rạp che dấu, cơ hồ không có ánh sáng nào có thể tiến vào. Mấy người bọn họ ở giữa đốt một đồng lửa nhỏ, vừa đủ chiếu sáng sơn động không lớn nào. Phượng Thần Anh còn đang mê man, tay phải còn nắm chặt gốc Vân Chi kia. Mấy người Ưu nhi thực dụng tâm, ở vị trí hắn ngủ còn phủ một tầng cỏ khô lá cây thật dày. Sơn động tường bích ẩm ướt, có một số chỗ còn đang nhỏ nước, vừa rồi Đường Phi chính là nước mưa trong sơn động này làm tỉnh.

Thị sát xong hoàn cảnh, Đường Phi thu hồi tầm mắt, nhìn ba người đối diện liếc mắt một cái, trầm mặc như trước. Trong lúc nhất thời, trong sơn động im ắng có chút xấu hổ.

“Khụ khụ,” Mặc Trúc một tiếng ho nhẹ đánh vỡ yên tĩnh, nhìn nhìn mặt Đường Phi, sau lập tức dời đi tầm mắt, nói: “Cái kia, người nhận thức Các chủ nhà chúng ta?” Vừa rồi Ưu nhi đối bọn họ nói cảm giác nam tử này có một loại xúc cảm giống như đã từng quen biết, hẳn tại thời điểm nam tử đó hôn mê quan sát thật lâu, nhưng không thể nói ra cảm giác quen thuộc đó là gì.

Đường Phi không lên tiếng, chỉ gật gật đầu.

Mặc Trúc vẻ mặt kinh ngạc, vừa muốn hỏi thêm chút gì, đã bị Thiết Hoán ngăn trở.

Thiết Hoán lạnh lùng nhìn Đường Phi, nói: “Người là người nào, những kẻ kia lại là người nào? Thiếu chủ vì cái gì muốn giết bọn họ?” Bọn họ ở Quỷ Tà tìm Phượng Thần Anh gần hai tháng, hôm nay vừa vặn ra ngoại ô Mị thành, liền phát hiện Phượng Thần Anh đã mất tích hơn ba tháng. Lúc ấy hắn quá cuồng tính, trên mặt đất rải rác thi thể, nhưng hắn rõ ràng thấy Phượng Thần Anh muốn giết nam tử kia, liền xuất thủ muốn cứu, có điều tại sao đến cuối cùng Phượng Thần Anh lại biến thành đem hắn hộ ở sau người?

Đường Phi cùng Thiết Hoán nhìn nhau một hồi, mới nói: “Hai tháng trước ta nhìn thấy hắn ở trên đường bị người khi dễ, nên ra tay cứu hắn, phát hiện hắn thần trí không rõ lại hỏi cái gì cũng không được, đành phải tạm thời coi chừng hắn. Những người đó là mấy tên côn đồ ở Mị thành, trước đó vài ngày ta đặc tội bọn họ, hôm nay tới báo thù. Nhưng không nghĩ tới hắn đột nhiên biến thành như vậy.....”

Thiết Hoán híp mắt nhìn hắn hồi lâu, suy tư về lời Đường Phi nói có thể tin được bao nhiêu.

“Người tên gì?”

Đường Phi không có trả lời thẳng, mà là nói: “Nơi này mọi người gọi ta Đường lão bản.”

“Đường lão bản?” Ưu nhi vẫn không nói gì bỗng nhiên kích động đứng lên, vẻ mặt vội vàng nhìn Đường Phi hỏi: “Người họ Đường?!”

Thiết Hoán cùng Mặc Trúc đồng thời nhíu mày, đã thấy Đường Phi vẫn là vẻ mặt lạnh nhạt.

Kỳ thật gương mặt quỷ kia của hắn thì cho dù có biểu tình gì cũng nhìn không ra được! Mặc Trúc ở trong lòng vùng trộm oán thầm.

“Ta không thể họ Đường sao?” Đường Phi cặp mắt ửng sắc bén thản nhiên quét về phía Ưu nhi, vẻ mặt da thịt mơ hồ vặn vẹo, Ưu nhi chấn động, lập tức quay đầu không dám lại nhìn hắn, khuôn mặt này thật sự là quá dọa người!

Đường Phi gọi lên khoe miệng, xoay đầu đi chỗ khác không thèm nhìn bọn hắn. Không khí lập tức lại tiếp tục xấu hổ.

“Phi nhi.....”

Thanh âm mềm nhẹ nỉ non vang lên trong sơn động trống trải, bốn người sửng sốt, nhất tề nhìn về phía Phượng Thần Anh.

Phượng Thần Anh lông mi giật giật, sau đó mở mắt.

“Thiếu chủ!” Thiết Hoán cùng Ưu nhi vẻ mặt kích động.

“Các chủ, người rốt cục tỉnh!” Mặc Trúc vui sướng đem Phượng Thần Anh nâng dậy: “Ngài thật sự là hù chết chúng ta, van cầu ngài về sau không cần tái chạy, chúng ta vì tìm ngài thiếu chút nữa mất luôn cái mạng – ai ui!” Mặc Trúc đang lải nhải bị đau hô một tiếng, vuốt cái ót thở phì phì nhìn Thiết Hoán khôi phục gương mặt người chết thường ngày.

Thiết Hoán thu hồi tay, đối Phượng Thần Anh quỳ xuống, tự trách nói: “Thuộc hạ đến chậm, thỉnh thiếu chủ trách phạt.” Ưu nhi cũng theo Thiết Hoán quỳ gối trước mặt Phượng Thần Anh. Mặc Trúc le lưỡi, cũng nhanh chóng quỳ xuống.

Phượng Thần Anh mặc danh kỳ diệu nhìn bọn họ, gãi gãi đầu sau nhìn mọi nơi xung quanh, nhìn đến Đường Phi ở ngay tại đối diện nhìn mình, hưng phấn mà nhảy dựng lên chạy đến trước mặt hắn.

“Phi nhi Phi nhi, ta còn nghĩ đến người không cần ta!” Phượng Thần Anh ôm cổ Đường Phi cao hứng nói, rồi sau đó lại cầm Vân Chitrong tay đưa cho Đường Phi xem: “Người xem người xem, thứ người mua cho ta không có hỏng!” Khi nâng tay lên, tay áo rộng thùng thình chảy xuống tới tay khữu tay hấn, trên cánh tay thon dài trắng nõn tất cả đều là vết thương xanh tím.

Đường Phi trong lòng như bị dao cắt, cũng đã quên còn có người đang ở đây, thật cẩn thận cầm lấy tay Phượng Thần Anh, hỏi: “Đau không?”

Phượng Thần Anh lúc này mới chú ý tới vết thương trên tay mình, nhìn đến Đường Phi trong mắt đau lòng, nhanh chóng nói: “Không đau không đau, người thổi một cái thì tốt rồi!”

Bị bộ dáng Phượng Thần Anh chọc cười, Đường Phi thật đúng là không cô phụ kỳ vọng của Phượng Thần Anh, nhẹ nhàng ở trên cánh tay hấn thổi thổi.

“Không có khả năng! Hấn như thế nào sẽ là công tử?!” Mặc Trúc bất khả tư nghị nhìn hai người, thất thanh kêu lên: “Công tử sớm ở ba năm trước đây đã chết, chúng ta tận mắt nhìn thấy thi thể hấn, công tử không có khả năng còn sống!”

“Mặc Trúc!” Thiết Hoán gắt gao nhìn chằm chằm Đường Phi, trầm giọng quát: “Câm miệng.”

Ưu nhi lại là ngồi dưới đất, ánh mắt chặt chẽ dính ở trên mặt Đường Phi, bỗng..... Chẳng lẽ công tử thật sự còn sống?

Đường Phi mảy nhảy dựng, buông ra Phượng Thần Anh. Nhìn bọn họ nói: “Ta không phải người các người vừa nói, là thiếu chủ các người tự cho là phải. Hơn nữa, không phải lúc nào cũng nhận ra. Thời điểm khi hấn biết ta không phải, sẽ giống như hôm nay vậy, thiếu chút nữa giết ta. Ta thực may mắn thời điểm hấn không thanh tỉnh có vẻ nhiều hơn, nếu không cho dù có chín cái mạng cũng không đủ chết.”

“Ta đã nói mà!” Mặc Trúc rõ ràng thở dài nhẹ nhõm một hơi: “Tuy rằng thân hình nhìn qua có chút giống, nhưng thanh âm ngoại mạo khí chất một chút cũng không đồng nhất, như thế nào có thể là công tử!” Thời điểm thiếu chủ thần trí không rõ, thường xuyên nhìn thấy người cùng công tử ở có chút chỗ giống nhau, liền ôm đối phương kêu “Phi nhi”, xem ra người này cũng là như vậy đi?

Thiết Hoán ánh mắt sâu thẳm, không lên tiếng, không biết suy nghĩ cái gì. Còn lại Ưu nhi về mặt thất thần, cúi đầu cũng không nói.

Bỗng nhiên, Phượng Thần Anh ôm ngực, sắc mặt tái nhợt nói với Đường Phi: “Phi nhi, ta đau.....” Nói còn chưa xong liền một ngụm máu tươi phun ra, ngã xuống trên người Đường Phi, khó thở đầu đầy mồ hôi lạnh.

“Phượng –” Đường Phi cắn răng, gắt gao ôm Phượng Thần Anh, ngẩng đầu nhìn hướng Thiết Hoán quát: “Còn thất thần làm cái gì! Giúp ta dẫn hấn trở về, chúng ta cần đại phu!”

Thiết Hoán rùng mình, vài bước tiến lên giúp Đường Phi công Phượng Thần Anh, hỏi: “Đi chỗ nào?”

“Theo ta đi!” Đường Phi cầm lấy Vân Chi, dẫn mấy người đi ra sơn động, mới phát hiện nơi này cứ nhiên là Đầu Đà sơn ở Tây giao!

Không có theo cửa thành Đông sáng nay đi vào, Đường Phi mang theo bọn họ từ cửa hông Tây Nam vào thành, nơi đó thủ vệ không nhiều lắm, hơn nữa đều là khách quen ở quán ăn của hấn. Nhìn đến Đường Phi mang theo vài người, tuy rằng cảm thấy kỳ quái nhưng vẫn không có hỏi cái gì, cho bọn họ vào thành.

Nói cho bọn họ vị trí cụ thể của tiểu viện, Đường Phi đi y quán tìm lão đại phu. Lão đại phu đã sớm mua được dược liệu trở về, nhìn thấy Đường Phithở hổn hển, lời nghi hoặc còn chưa hỏi ra miệng đã bị Đường Phi lời đi.

“Đường lão bản, người đợi đã, cái hòm thuốc cái hòm thuốc!”

Đường Phi một tay kéo theo hòm thuốc, một tay lôi lão đại phu liền hướng tiểu viện chạy đi, dẫn tới lảng giềng ghé mắt tò mò nhìn theo.

Dùng tốc độ nhanh nhất trở lại tiểu viện, liền nhìn thấy Nhị Bách Ngũ đứng ở viện ngoại hướng về trong buồng sửa không ngừng.

“Khụ khụ khụ khụ khụ!” Đường Phi khom thắt lưng một trận kịch liệt ho khan, tâm phé cùng yết hầu đau đến cơ hồ làm cho hần thất thanh!

“Nhị Bách Ngũ.....” Đường Phi thanh âm khàn khàn khó nghe, một bên thở hổn hển một bên đối Nhị Bách Ngũ kêu lên: “Câm miệng, đừng kêu! Khụ khụ khụ.....” Nói xong lại một trận kịch liệt ho khan.

Nhị Bách Ngũ nghe được thanh âm chủ nhân liền chạy tới, cắn góc áo Đường Phi muốn đem hần hướng về trong phòng, ý bảo có người khăng ghi xâm nhập.

Đường Phi vỗ vỗ đầu Nhị Bách Ngũ bảo nó bình tĩnh, sau đó mang theo lão đại phu thiếu chút nữa mất luôn nửa cái mạng già vào nhà. Nhị Bách Ngũ đi theo phía sau bọn họ, giơ gương nanh múa vuốt gầm nhẹ.

“Đường lão bản, người đã trở lại!” Mặc Trúc luôn luôn đợi ở trong phòng, đi đến trước mặt Đường Phi, lại nhìn nhìn lão nhân bên người hần, hoài nghi hỏi: “Lão nhân này là đại phu?!”

Đường Phi một bên điều chỉnh hô hấp, một bên áp chế ho khan, trầm giọng nói: “Người, khụ khụ khụ, người có bản lĩnh thì hiện tại tự mình ra ngoài tìm một đại phu trở về! Khụ khụ..... Thiếu chủ nhà người, khụ khụ, trên người có cái gì người không thể không biết. Muốn đem quan sai Mị thành đều đưa tới liền cứ việc đi tìm đại phu khác, khụ khụ khụ.....”

“Người –” Mặc Trúc nghẹn lời, hần đương nhiên có thể đoán được Đường lão bản này cùng Phượng Thần Anh ở hơn hai tháng, nhất định biết hần dùng Ô Hương chi độc, mà Quỷ Tà cấm Ô Hương, nếu Đường lão bản này thật sự muốn hại Phượng Thần Anh, đã sớm đem hần đưa vào đại lao.

“Mặc Trúc, cho đại phu đi vào.” Lúc này Thiết Hoán đi ra, đối Đường Phi cảm kích gật đầu, sau đó đối lão đại phu nói: “Đại phu, thỉnh.”

Lão đại phu nhìn về phía Đường Phi, Đường Phi đối hần gật gật đầu.

Lão đại phu đi theo Thiết Hoán vào khách gian, Đường Phi thoát lực ngồi ở trên ghế, mà ho khan rốt cuộc áp chế không được, một trận vang lên.

Mặc Trúc đi đến bên người Đường Phi, nhíu mày nói: “Đường lão bản, người không sao chứ? Giống như thực nghiêm trọng a.....”

Đường Phi một bên ho khan một bên lắc đầu, ý bảo mình không có việc gì. Nhị Bách Ngũ lo lắng đi đến bên chân Đường Phi, một bên vẫy cái đuôi một bên đối với Đường Phi kêu hai tiếng.

“Mặc Trúc, tiến vào!” Thiết Hoán kêu lên, thanh âm có chút trầm trọng. Mặc Trúc rung mình, nhanh chóng chạy vào.

Đường Phi một bên ho khan một bên theo hướng khách gian nhìn lại, miệng đã có hương vị tanh của máu, nâng tay chùi qua, tay liền nhiễm huyết. Tùy ý lau đi vết máu trên tay, Đường Phi chống đỡ thân mình đi về hướng khách gian, vừa rồi nghe thanh âm Thiết Hoán, tựa hồ tình huống không tốt lắm.

Vừa mới đi đến khách gian, lão đại phu đã chạy đi ra, thiếu chút nữa cùng Đường Phi đụng phải.

“Đại phu, biểu huynh ta hiện tại như thế nào?” Đường Phi cầm lấy lão đại phu, ngữ khí khẩn trương.

“Lão phu hiện tại cầm Vân Chi đi làm thuốc, may mắn ba bằng hữu người kia biết võ công, hiện tại đang giúp hần chữa thương! Cái này so với ăn thuốc trị thương có hiệu quả gấp trăm lần a!” Lão đại phu nói xong, liền vội vàng đi sắc dược.

Đường Phi tại khách gian nhìn thoáng qua, Thiết Hoán Ưu nhi Mặc Trúc ba người đem Phượng Thần Anh vây quanh ở giữa kết thành một trận thế, thay Phượng Thần Anh chữa thương.

Đường Phi áp chế vài tiếng ho khan, chậm rãi dựa vách tường ngồi dưới đất, cảm giác mệt mỏi xông tới, Đường Phi nhắm hai mắt lại.

Không biết qua bao lâu, Đường Phi giống như nghe được có người đang gọi hần.

“Đường lão bản? Đường lão bản?” Lão đại phu nhẹ nhàng lắc lắc Đường Phi, Đường Phi tựa hồ không có dấu hiệu thanh tỉnh, vừa muốn xem mạch cho hần, Đường Phi bỗng nhiên mở mắt, khiến lão đại phu giật mình.

Đường Phi không dấu vết rút tay mình về, nói: “Biểu huynh ta không có việc gì đi?”

“Tạm vô trở ngại, hấn là đã bị trọng kích mới đưa đến khí huyết nghịch chuyển, may mà ba người kia võ công cũng không kém, ổn định thương thế củahấn. Vừa rồi cho hấn dùng Vân Chi, hiện tại hảo rất nhiều.” Lão đại phu giúp đỡ Đường Phi đứng dậy, còn nói: “Đường lão bản, lão phu nhìn người tình huống tựa hồ không tốt lắm, không bằng cho lão phu giúp người bắt mạch?”

“Ta không sao.” Đường Phi thẳng đứng dậy nói: “Chỉ là có điểm mệt mỏi.” Nói xong nhìn nhìn ngoài phòng: “Trời đã tối rồi, thật có lỗi, phiền toáingười suốt một ngày.”

“Còn khách sáo cái gì!” Lão đại phu oán trách nói, Đường Phi cười cười: “Cám ơn, thời điểm không còn sớm, ta đưa người trở về.”

“Không cần,” Lão đại phu lắc đầu, dẫn theo cái hòm thuốc củamình vừa đi vừa nói chuyện: “Một lão nhânnhư ta có cái gì phải sợ?” Đường Phi đưa hấn tiến tới cửa, lão đại phu bỗng nhiên lại quay đầu: “Đúng rồi, nghe nói hôm nay Đông giao đã xảy ra chuyện, chết mười mấy người! Mấy ngày nay cũng không thái bình, Đường lão bản xuất môn phải cẩn thận.”

Đường Phi trong lòng căng thẳng, bất động thanh sắc nói: “Ta sẽ.”

Tiến bước lão đại phu, Nhị Bách Ngũ đi tới cộ chânĐường Phi, sau đó ngẩng đầu dùng đôi mắt to ngập nước ủy khuất nhìn hấn. Đường Phi sững sốt, mới nhớ tới hôm nay Nhị Bách Ngũcái gì cũng chưa ăn.

Ngồi xổm xuống, Đường Phi vuốt đầu Nhị Bách Ngũnói: “Thật sự là thực xin lỗi, ta lập tức đi làm cơm, hôm nay thưởng cho người ăn một cái đùi gà,được hay không?” Nhị Bách Ngũ cao hứng vẫy cái đuôi kêu to.

Vào phòng bếp, mới phát hiện đã có người ở, là Ưu nhi.

Ưu nhi gặp Đường Phi tiến vào, ngượng ngùng nhìn hấn nói: “Thật có lỗi, ta nghĩ nấu cho thiếu chủ chúng ta chút cháo, chờ hấn tỉnh có thể ăn một chút.”

Đường Phi thản nhiên nói: “Không sao.” Nói xong khởi tay áo ngồi lò bếp thay Ưu nhi nhóm lửa.

“Ta ở trừu phòng làm đồ ănmột hồi là tốt rồi, ách, cùng nhau ăn đi.....” Ưu nhi ở trong cháo bỏ chút thịt heo, nói.

Đường Phi rút ra một cây củi, thản nhiên gạt đầu.

Ưu nhi có chút xấu hổ, nơi này rõ ràng là nhà của người khác, hấn tự chủ trươngnhư vậy, may mắn vị Đường lão bản này không có ý tứtrách cứ.

“Ta ngồi được trong phòng dày đặc vị thuốc, tại trừu phòng cũng có vài cái ấm sắc thuốc, là vì thiếu chủ nhà chúng ta đi? Thật sự là phiền toái người.” Ưu nhi có điểm không thể nói rõ, không biết vì cái gì đối với “Đường lão bản”, hấn luôn luôn có một loại khấn trươngkhông hiểu.

“Không phải, vị thuốc trọng này là dượcchàng năm ta đều uống, dược của Đường Ngũ Báchchỉ là gần đây mới bắt đầu uống.”

Đường Phi vẫn là một bộ dáng lạnh nhạt nói.

“Đường Ngũ Bách?” Ưu nhi sững sốt.

“Là thiếu chủcác người, ta không biết hấn gọi là gì, hấn cũng muốn một cái danh tự, liền cho hấn cái tên này.” Đường Phi giải thích. Sẽ cùng Phượng Thần Anh gặp lại là chuyện hấn nằm mơ cũng không nghĩ tới, lần này còn gặp phải mấy ngườiƯu nhi, hấn lại càng không thể cho họ thân phận của mình. Tuy rằng không biết ba năm trước đây đến tột cùng đã xảy ra sự tình gì, nhưng chuyện năm đó quả thật làm cho hấn không hề dễ dàng tin tưởng bất luận kẻ nào. Hơn nữa, hấn từ lâu không còn là Đường Phi năm xưa.

“Nga, thì ra là như thế..... không tồi.” Ưu nhi miễn cưỡng cười cười, chuyển đề tài nói: “Người nói người thường xuyên uống dược, Đường lão bản người bị bệnh sao? Ta nghe người tựa hồ vẫn ho đến lợi hại.”

“Bệnh cũ, thói quen.” Đường Phi cầm lấy một cây củi bỏ vào lò, trả lời.

“Ách.....” Ưu nhi xấu hổ nhìn Đường Phi, không biết nên nói cái gì.

“Phi nhi, là ai?” Đường Phi đột nhiên hỏi.

“A ?” Ưu nhi ngẩn ra, không phản ứng lại.

“Hắn thường thường gọi ta Phi nhi, Phi nhi là ai.” Đường Phi thản nhiên nói, tay giấu ở dưới tay áo bỗng đứng nắm chặt.

Ưu nhi cúi đầu trầm mặc, hồi lâu mới nhẹ giọng nói: “Là công tử nhà chúng ta, cũng là, người mà thiếu chủ chúng ta yêu nhất. Ba năm trước đây, hắn đã chết. Thiếu chủ vì hắn tẩu hỏa nhập ma, phát điên.....”

Thiếu chủ vì hắn tẩu hỏa nhập ma phát điên..... Đường Phi đầu óc trống rỗng, những lời này ở bên tai không ngừng vang vọng.

“Ưu nhi.” Thiết Hoán ở phía sau đi đến, trầm giọng nói với Ưu nhi: “Đồ ăn làm tốt liền xuất hiện đi.” Nói xong lại cúi đầu nhìn Đường Phi, nói: “Con cầu kia của nhà người tựa hồ đói bụng, vẫn đang kêu không ngừng.”

Đường Phi phục hồi tinh thần lại, vỗ vỗ tay đứng dậy, giúp đỡ Ưu nhi bưng thức ăn ra ngoài, đến tận đây thủy chung cũng chưa nhìn Thiết Hoán liếc mắt một cái.

Thiết Hoán nhìn bóng dáng Đường Phi, trong lòng tràn ngập nghi hoặc, Đường lão bản này đến tột cùng là loại người nào? Ưu nhi cũng nhìn bóng dáng Đường Phi xuất thần, giống như, cùng bóng dáng công tử tương tự.....

107. Chương 107

Quỷ Tà, hoàng cung, trong thư phòng.

Phong Hàn Bích xem xong mật báo trong tay, cũng không ngẩng đầu lên đối Lê Khổ cùng Đào Như Lý nói: “Chuyện này các người tự giải quyết đi. Nếu người này đã giết dân trong quốc gia của ta, tất nhiên sẽ không buông tha.”

Đào Như Lý cùng Lê Khổ liếc nhau, tiến lên một bước nói: “Nhưng chúng ta tra không được lai lịch người này, nên hay không trước đem thân phận của hắn điều tra rõ mới động thủ?”

Phong Hàn Bich nhẹ nhàng giương mắt nhìn Đào Như Lý một cái, thản nhiên hỏi: “Các người đang cố kỵ cái gì?”

Đào Như Lý sửng sốt, Lê Khổ tiến lên một bước nói: “Khụ khụ, Hoàng Thượng, người này hiện nay ở trong nhà một người thân phận có vẻ đặc thù.”

“Thân phận đặc thù?” Phong Hàn Bích khó có được cảm thấy hứng thú, miễn cưỡng hướng lưng ghé dựa vào, nói: “Là trong nhà hoàng tôn quý tộc sao?”

Đào Như Lý cùng Lê Khổ biểu tình có chút lạ, Lê Khổ châm chước một trận, mới nói: “Không phải hoàng tôn quý tộc, mà là ở tiểu viện của Đường gia, chính là trong nhà của vị Đường lão bản thu lưu Thủy Thủy cùng Tiểu Trùng kia.....”

Phong Hàn Bích nhíu mày, hắn đối với vị “Đường lão bản” này ấn tượng sâu đậm, không chỉ vì gương mặt xấu như quỷ mặt, còn có khí độ gặp nguy không loạn cùng với lời hắn đã qua với mình. Hắn cảm thấy, vị “Đường lão bản” đó nhất định đoán được thân phận của hắn cùng Thủy Thủy.

Tươi cười ý tứ hàm xúc không rõ, Phong Hàn Bích mới nói: “Trước tra ra quan hệ của Đường lão bản cùng Phượng Thần Anh, đem thân phận bọn họ đều làm rõ ràng, mới nhìn tình huống mà động thủ.”

Lê Khổ cùng Đào Như Lý gật gật đầu, nói: “Dạ.”

Mà lúc này, ngay bên ngoài chiếc cửa sổ thứ hai của thư phòng, Chung Như Thủybưng ăn khuya tránh ở dưới cửa sổ nghe ngóng,một trận nghiêng rằng nghiêng lọi. Hảo cho người Phong Hàn Bích! Dám đối với ân nhâncủata xuống tay, không được, thủ đoạn của Phong Hàn Bích hẳn tối rõ ràng, nếu Đường đại ca cùng kẻ giết người kia thật sự có quan hệ, rơi vào tayPhong Hàn Bích, không chết cũng phải mất một tầng da!

Bưng ăn khuya ở chân tường cúi người rón rén bước đi, Chung Như Thủy hạ quyết tâm đêm nay phải ra ngoài, ít nhất cấp cho Đường đại ca mật báo bảo hẩn chạy mau a!

Tiểu viện củaĐường Phi.

Đường Phi một mìnhcùngNhị Bách Ngũ phòng ngoài ăn cơm chiều, đám người Ưu nhi đều ở khách gian, thuận tiện chiếu cố Phượng Thần Anhcòn đang hôn mê, vừa rồi Mặc Trúc đi ra thả bò câu đưa tin, hẳn là thông tri những người khác Phượng Thần Anh đã tìm được rồi đi?

Vừa ăn cơm, vừa cấp Nhị Bách Ngũ hai cục xương, Đường Phi ăn có chút không tư không vị. Mấy tháng nay đã có thói quen hai người ăn cơm, bỗng nhiên chỉ còn một mình, trong lòng cảm giác vắng vẻ. Rõ ràng ba năm đều là như vậy trôi qua, nay lại thấy không quen, thật sự buồn cười.

Chỉ cảm thấy nuốt đồ ăn xuống chưa xót vô cùng, chỉ ăn non nửa chén cơm Đường Phi rốt cuộc ăn không vô, buông xuống chén đũa trong tay, lẳng lặng ngồi ngẩn người.

“Thiếu chủ!”

Khách gian truyền đến một tiếng thét kinh hãi, Đường Phi sững sốt, Phượng Thần Anh tỉnh?

“Thiếu chủ! Người thế nào?” Thanh âm Ưu nhi có vẻ thật cẩn thận, nhưng phân vui sướng kia như thế nào cũng cũng che dấu không được.

Đường Phi không tự giác đứng lên, ngưng thần yên lặng nghe động tĩnhkhách gian. Nhị Bách Ngũđang ăn ngon lành có chút nghi hoặc nhìn Đường Phi liếc mắt một cái, sau đó cúi đầu tiếp tục ăn.

“Các chủ cẩn thận, đói bụng đi? Thuộc hạ uy ngài ăn một chút gì.” Mặc Trúc giúp đỡ Phượng Thần Anh ngồi xuống, cầm lấy cháo đã sớm chuẩn bị tốt muốn uy hẩn.

Thiết Hoán thì tại một bên quan sát Phượng Thần Anh, phát hiện sắc mặt hẩn có chút không ổn. Trong lòng căng thẳng, hỏi: “Thiếu chủ, ngài làm sao vậy?”

Phượng Thần Anh vừa tỉnh lại sắc mặt trắng bệch cắn chặt răng, toàn thân khó chịu như vạn trùng phệ cắn, bắt lấy Mặc Trúc trước mắt gầm nhẹ nói: “Ô Hươu! Cho ta Ô Hươu!”

Khi Phượng Thần Anh độc phát không điều khiển được lực đạo, Mặc Trúc đều nghe thấy cánh tay mình bị siết đến “răng rắc” rung động. Cổ nén đau đớn, Mặc Trúc trấn an Phượng Thần Anh nói: “Các chủ, thỉnh ngài chờ, chúng ta lập tức chuẩn bịcho ngài.....”

“Phế vật!” Phượng Thần Anh luống cuống đem Mặc Trúc đẩy lên trên mặt đất, bát cháo trong tay Mặc Trúc rơi xuống “beng” một tiếng. Một đôi mắt phượng giơ lên, Phượng Thần Anh che lấp nhìn Thiết Hoán: “Còn không mau lấy đến chobồn tọa!”

Thiết Hoán rung mình, thiếu chủ lại khôi phục thần trí! Chỉ là, cổ tình lúc này mới thanh tỉnh, Thiết Hoán căn bản cao hứng không dậy nổi. Phượng Thần Anh nếu là ở thời điểm thần trí thanh tỉnh mà độc phát, so với thời điểm si ngốc còn khó hầu hạ hơn gấp mấy lần, hơi chút không hài lòng sẽ đại khai sát giới, thậm chí làm ra chút chuyện tự ngược, trừ bỏ chủ nhânTần Diệp, căn bản không ai có thể khống chế được hẩn!

Nghĩ đến mấy lần lúc trước Phượng Thần Anh huyết tinh bạo lực điên cuồng, Thiết Hoán nhanh chóng ổn quyết tâm thần, cùng Ưu nhi giúp Phượng Thần Anh chuẩn bị Ô Hươu.

Phượng Thần Anh độc phát đã luống cuống khó nhịn, không ngừng xé rách quần áo đầu tóc bản thân, thậm chí trảo phá cánh tay chính mình. Đây là thời điểm cho dù Mặc Trúc cũng không dám tiến lên, vạn nhất chọc giận Phượng Thần Anh, bản thân nhất định chết không toàn thây!

Ngoài phòng Đường Phi nghe được thanh âmkhách gian, trong lòng giống như bị cái gì bóp nghẹn. Phượng Thần Anh đã hơn hai tháng không có chạm qua Ô Hươu, tình huống độc phát cũng chậm chậm giảm bớt, từ ba ngày một lần biến thành năm ngày một lần. Hẩn nghĩ đến chỉ cần tiếp qua thêm nửa năm, có thể

giúp Phượng Thần Anh hoàn toàn từ bỏ Ô Hương, hẳn nghĩ đến vẫn còn có thời gian. Không thể, hẳn không thể để cho Ô Hương hủy đi Phượng Thần Anh, đã nhịn hai tháng, không thể làm cho Phượng Thần Anh lại dùng đến thứ này! Hai đấm nắm chặt, Đường Phi vẫn là xoay người đi về hướng khách gian.

Thiết Hoán chính là đang đem Ô Hương cùng yên can đưa cho Phượng Thần Anh, Ưu nhi cầm ngọn đèn giúp hấn châm, Đường Phi đứng lúc này xông vào.

Nhìn đến tình cảnh hiện tại, Đường Phi trong lòng bỗng dưng đau xót. Thiết Hoán nhìn Đường Phi bỗng nhiên xông tới, cũng đã quên hẳn mới là chủ nhân chân chính tiểu viện, cảm tức nói: “Ra ngoài!”

Đường Phi đối hấn làm như không thấy, vài bước tiến lên một phen hất ngã ngọn đèn trong tay Ưu nhi, sau đó ở trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người đoạt đi yên can của Phượng Thần Anh.

“Lấy lại đây.” Phượng Thần Anh vươn tay, lạnh lùng nhìn Đường Phi: “Thừa dịp bốn tọa còn chưa giết người, lấy lại đây, sau đó cút đến chỗ bốn tọa không nhìn thấy!” Mấy người Thiết Hoán nguyên bản muốn đem yên can cầm lại, nhưng là xem thái độ Phượng Thần Anh tựa hồ không muốn khó xử “Đường lão bản” này, cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, đứng ở tại chỗ âm thầm hy vọng “Đường lão bản” thức thời một chút, đem yên can trả lại cho thiếu chủ.

Đường Phi nhìn nhìn Phượng Thần Anh, lại nhìn nhìn yên can trong tay, không phải yên can bằng cẩm thạch kia của Phượng Thần Anh, cái này được làm bằng gỗ, đại khái là bọn Thiết Hoán mang ở trên người đi? Dem hai đầu yên can nắm lấy, Đường Phi đối Phượng Thần Anh mỉm cười, vết bỏng trên mặt theo đó mờ hồ vụn vụn, vừa khùng bỏ lại quỹ dị.

“Rắc” một tiếng, Đường Phi thế nhưng đem yên can bỏ gãy!

“Hiện tại ngươi muốn giết ta sao?” Đường Phi đôi mắt sâu thẳm, mang theo điểm đùa cợt, tiếng nói trầm thấp lại mang điểm khàn khàn, có loại gợi cảm mê người. Hấn chính là đang dụ dỗ Phượng Thần Anh, đánh cược một lần hấn không phải thật sự sẽ giết mình.

Ưu nhi chấn động, thậm chí ngay cả Thiết Hoán cùng Mặc Trúc cũng không tự giác trợn to mắt nhìn Đường Phi, vẻ mặt như nhìn thấy quỷ. “Đường lão bản” này, vô luận là ngữ khí động tác hay là ánh mắt, đều cùng Đường Phi ba năm trước đây dị thường tương tự!

Phượng Thần Anh thần sắc cũng rất bình tĩnh, ai cũng không nhận thấy được trong mắt hấn có khiếp sợ cùng không dám tin chột lóe rồi biến mất.

Nhìn Phượng Thần Anh không hề động, Đường Phi biết chính mình cược thắng. Từ trong lòng lấy ra một bao Ma Phí Tán cấp Thiết Hoán, Thiết Hoán theo bản năng tiếp được.

“Đây là Ma Phí Tán, cho hấn ăn sẽ không còn nghĩ tới mấy thứ này.” Đường Phi đem yên can gãy để tại một bên, kỳ thật sau nửa tháng đầu Phượng Thần Anh cai ngục hấn cả Ma Phí Tán cũng chưa cho Phượng Thần Anh ăn, bởi vì thứ này ăn nhiều hơn cũng sẽ nghiện, tính chất giống với Ô Hương. Chỉ là đêm nay Phượng Thần Anh biến trở về Phượng Thần Anh, không phải Đường Ngũ Bách, chính mình ôm ấp cùng làm bạn với hấn mà nói căn bản vô dụng. Lão đại phu nói qua, chỉ cần có được tốt nhất cùng cao thủ đứng đầu nội gia cấp Phượng Thần Anh trị liệu, hấn sẽ hoàn toàn khôi phục. Chỉ là, Đường Phi không nghĩ tới một gốc cây Văn Chi còn có mấy người Thiết Hoán tương trợ, khiến cho Phượng Thần Anh nhanh như vậy thanh tỉnh. Như vậy cũng tốt, Phượng Thần Anh thanh tỉnh ít nhất sẽ không tái tùy tiện nhìn thấy một người giống mình liền ôm kêu “Phi nhi”, si ngốc ngây ngốc mặc cho ai đều có thể khi dễ đánh chửi.

“Nếu các ngươi thật sự muốn tốt cho hấn, liền đem Ô Hương hủy đi. Luật pháp Quỷ Tà các ngươi hẳn là biết, mời các ngươi không cần cho ta chuốc phiền toái.” Đường Phi thản nhiên nhìn Phượng Thần Anh liếc mắt một cái, xoay người đi ra ngoài.

Thu thập đồ trên bàn cơm, Đường Phi điểm một ngọn nến, ngồi ở phòng chính. Khách gian thường thường truyền đến tiếng Phượng Thần Anh thống khổ gầm nhẹ, còn có thanh âm đổ vỡ của đồ đạc, nhưng không tiếng hô hấn muốn Ô Hương. Xem ra Ma Phí Tán tác dụng tuy rằng không lớn, nhưng cũng có thể làm cho Phượng Thần Anh khắc chế độc ản, chỉ hy vọng bọn Ưu nhi không cần bị Phượng Thần Anh tra tấn quá thâm.

Thăng đến khi ngọn nến cháy hết, ngoài phòng trời cũng tờ mờ sáng, thanh âm trong khách gian mới dần dần nhỏ xuống. Đường Phi ngồi ở trên ghế phòng chính, bồi Phượng Thần Anh một đêm.

Ưu nhi mệt mỏi lau mặt, Phượng Thần Anh đã ngủ say, Thiết Hoán cũng ngồi ở ghế bên tường nhắm mắt dưỡng thần, Mặc Trúc đã sớm lui ở dưới giường ngủ như chết. Nhiều ngày trôi qua như vậy, bọn họ cơ hồ đều không có hảo hảo nghỉ ngơi, một ngày một đêm tìm kiếm Phượng Thần Anh mất tích, chỉ sợ chính mình chậm một bước Phượng Thần Anh sẽ bị người của Tần Ngịch cùng Phó Tử Lưu giết. Hiện tại rốt cục có thể hảo hảo nghỉ ngơi rồi.....

Nhìn Phượng Thần Anh trên mặt mồ hôi chưa khô, Ưu nhi nhẹ tay nhẹ chân đứng dậy, muốn đun bồn nước cấp Phượng Thần Anh rửa mặt. Ra khách gian, mới phát hiện Đường Phi thể nhưng luôn luôn ở tại phòng chính, xem ra tựa hồ cũng một đêm không ngủ.

Nhìn đến Ưu nhi đi ra, Đường Phi cũng bừng tỉnh, theo bản năng hỏi: “Hắn đang ngủ?”

Vị “Đường lão bản” này đối thiếu chủ có thể hay không quá mức quan tâm? Ưu nhi bất động thanh sắc gật đầu, sửa lại chủ ý đi đến bên người Đường Phi ngồi xuống.

Ưu nhi cầm lấy ấm trà trên bàn cấp chính mình rót một ly, uống một ngụm mới nói: “Đường lão bản, tựa hồ thực quan tâm thiếu chủ nhà ta.”

Đường Phi một bộ dáng lạnh nhạt, nói: “Hắn xảy ra chuyện, ta cũng phải đi theo vào đại lao. Luật pháp Quỷ Tà, người bao che kẻ hút Ô Hương, cùng đồng tội. Ta chỉ là không muốn phạm thượng tai bay vạ gió.”

Ưu nhi nhìn Đường Phi liếc mắt một cái, buông chén trà nói: “Nếu vậy ngài lúc trước vì sao cứu thiếu chủ chúng ta?”

“Nếu người hôm nay có rảnh, liền ra ngoài hỏi thăm ‘Đường lão bản’ người này, tại hạ thể nhưng có tiếng đại nhân lương thiện ở Mị thành.” Nói tới đây, Đường Phi tạm dừng một chút, dẫn theo điểm biết vậy chẳng làm nói tiếp: “Lúc trước thiếu chủ nhà người ở trên đường bị người khi dễ, ta xem hắn một đầu tóc bạc tưởng là một lão nhân gia, liền đem hắn cứu về. Ai ngờ, lại cứu trở về một gốc tử huyệt Ô Hương.”

Nghe được Phượng Thần Anh từng bị người khi dễ, Ưu nhi trong mắt xẹt qua một tia sát ý, lại nghe Đường Phi nói Phượng Thần Anh là gốc tử, Ưu nhi phần uất nói: “Thiếu chủ nhà ta không phải gốc tử! Hắn chỉ là..... bị bệnh.”

“Ta mặc kệ hắn là gốc tử hay là bị bệnh, ta chỉ biết lúc trước cứu hắn toàn thành mọi người thấy, nếu bị hàng xóm láng giềng biết ta cứu một kẻ thân trúng Ô Hương chỉ độc lại còn dẫu Ô Hương trong người, ta chẳng những thân bại danh liệt còn có thể thẳng tiến đại lao!” Đường Phi càng nói càng không cam lòng, còn kém một chút đã chụp cái bàn: “Không có biện pháp ta chỉ hảo hảo đối ngoại nói hắn là biểu huynh của ta, cho hắn cái tên gọi Đường Ngũ Bách. Sau đó đem Ô Hương trên người hắn đều hủy đi, buộc hắn cai độc! Người không biết, ta mỗi lần đều phải dùng sức chín trâu hai hổ mới có thể đem hắn trở lại.....”

Đường Phi nói còn chưa nói xong, Ưu nhi cũng đã cảm giận vỗ bàn đánh gãy lời hắn, vẻ mặt vẻ giận dữ nói: “Người dám đem thiếu chủ trở lại?! Người căn bản chính là giả nhân giả nghĩa! Người chiếu cố thiếu chủ nhà chúng ta chỉ vì thanh danh của mình, dối trá!”

“Hừ hừ,” Đường Phi cười lạnh hai tiếng, bày ra một bộ dáng con buôn nói: “Dối trá? Chúng ta đây liền nói chút thật sự, thiếu chủ nhà người ở chỗ ta ăn ở không phải trả tiền hơn hai tháng, xem ra các người cũng là kẻ có tiền, số lẻ ta sẽ không tính. Mời các người trước khi rời khỏi nhớ thanh toán tiền, tổng cộng ba ngàn sáu trăm hai mươi lăm văn tiền!”

“Người!” Ưu nhi chán nản, người này chẳng những bộ dáng xấu xí, lại còn vô sỉ! Hắn thể nhưng năm lần bảy lượt ở trên thân người này thấy được bóng dáng công tử, quả thực là vũ nhục công tử!

“Ưu nhi.” Thiết Hoán thanh âm thâm trầm ở sau người vang lên, Ưu nhi xoay người nhìn lại.

“Đi đun nước nấu cơm, thiếu chủ tỉnh muốn dùng.” Thiết Hoán nói với Ưu nhi, ánh mắt lại nhìn Đường Phi. Đường Phi thản nhiên liếc mắt nhìn hắn, sau đó cấp chính mình ly trà.

Ưu nhi khó chịu trừng mắt nhìn Đường Phi, đứng dậy đi vào phòng bếp. Thiết Hoán đối Đường Phi hơi hơi gật đầu, nói: “Thất lễ.” Sau đó lại trở về khách gian.

Mọi người đi rồi, Đường Phi mới hạ vai, dựng quyền để lên môi nhẹ giọng ho khan. Trên mặt cũng truyền đến từng trận không khoẻ, dính chặt đau đớn cùng ngứa ngáy, Đường Phi mới giũt mình thấy bản thân đã lâu không có rửa sạch mặt. Nhị Bách Ngũ không biết từ nơi nào chui ra, chạy đến bên chân Đường Phi, cọ cọ giày của hắn, quỳ rạp trên mặt đất nhìn hắn.

Đường Phi đối Nhị Bách Ngũ cười khỏ, như vậy, có thể đánh mất nghi ngờ của bọn họ đối với mình đi? Không biết Phượng Thần Anh đợi lát nữa tỉnh lại, là Phượng Thần Anh tỉnh, hay là Đường Ngũ Bách si ngốc. Ở đây lòng Đường Phi, hẳn hy vọng là người sau.

Khi Phượng Thần Anh tỉnh lại, đã là giờ Dậu, hắn ngủ suốt một buổi sáng. Mặc Trúc Ưu nhi luôn luôn hầu ở bên giường kinh hỉ nhìn hắn, một bên nhỏ giọng ân cần thăm hỏi, một bên đem người nâng dậy.

Phượng Thần Anh ngồi xuống, giật giật bả vai đau nhức, lơ dềnh hỏi: “Hiện tại là khi nào?”

Ưu nhi cùng Mặc Trúc liếc nhau, đều thấy được vui mừng trong mắt đối phương, thiếu chủ không có việc gì!

“Vừa xong giờ Dậu, trời còn chưa tối đâu.” Ưu nhi cấp Phượng Thần Anh mặc áo khoác đắp, đợi quần áo mặc xong, Mặc Trúc tiến lên hầu hạ hắn rửa mặt.

“Àn.” Phượng Thần Anh thản nhiên lên tiếng, rửa mặt xong mới hỏi: “Thiết Hoán đâu?”

“Hắn thu được hồi âm của Cốc Dương, hiện tại đi ngoài thành tiếp ứng, để lại ta cùng Ưu nhi hai người hầu hạ.”

Mặc Trúc tiếp nhận khăn từ tay Phượng Thần Anh nói.

“Chủ nhân nơi này không cần khó xử hắn, chúng ta còn cần mượn tạm chỗ của hắn đặt chân.” Phượng Thần Anh đẩy ra Ưu nhi cùng Mặc Trúc, trực tiếp xuống giường. Hắn không hỏi chính mình vì cái gì lại ở chỗ này, trong khoảng thời gian này đến tột cùng đã xảy ra sự tình gì. Bởi vì hắn biết bản thân điên đứng phát lên sẽ làm chút việc gì đó không thể nói, nếu không cũng sẽ không mở to mắt liền xuất hiện ở Quỷ Tà, nơi này cách Hoàng Diệp có thể nói là ngàn dặm xa xôi, nghĩ đến chính mình đoạn thời gian này đã điên thật lâu.

“Đạ, thiếu chủ.” Ưu nhi tuy rằng đối “Đường lão bản” thực bất mãn, tính đợi Phượng Thần Anh tỉnh liền đổi sang khách điểm rồi đi nơi này. Nhưng Phượng Thần Anh lại nói muốn lưu lại, hắn tự nhiên không thể cấp Phượng Thần Anh ngọt ngào, đành phải đáp ứng.

“Các chủ, Ô Hương kia.....” Mặc Trúc ở một bên nhắc nhở.

Nghe được chữ “Ô Hương”. Phượng Thần Anh vẻ mặt chán ghét, hắn biết thứ này có hại, nhưng cũng có điểm ưu việt. Nghĩ nghĩ liền nói: “Trước lưu trữ.” Với hắn mà nói, Ô Hương chính là một loại độc dược bỏ không xong, xa không được. Về phần tối hôm qua, ngoài trừ theo lời vị “Đường lão bản” kia làm, còn có chính là, hắn cũng muốn thử một lần bản thân đến tột cùng có thể hay không bỏ được loại độc này. Cuối cùng chứng minh, quá trình tuy rằng rất thống khổ, hắn vẫn là sống qua đến giờ, hơn nữa đêm đó ác mộng quần thân cũng tự nhiên không có. Nghĩ đến đây, Phượng Thần Anh không khỏi nghi hoặc, chính mình đoạn thời gian thần trí không rõ kia, đến tột cùng là như thế nào qua được? Từ trước hắn dựa vào Ô Hương mới không còn ác mộng hàng đêm, nhưng trong khoảng thời gian này thì sao? Hắn kết luận “Đường lão bản” kia không có cho hắn dùng Ô Hương.

Gỗ gõ đầu óc không lắm thanh tỉnh, Phượng Thần Anh mắt mát thở dài, kí ức rất mơ hồ, hoàn toàn nghĩ không ra.

Phượng Thần Anh một bên ngăn người một bên đi ra ngoài, Ưu nhi cùng Mặc Trúc đi theo phía sau. Vừa mới bước ra cửa, Phượng Thần Anh liền đụng phải một người.

“Ai.....” Đường Phi bị đụng dưới chân loạng choạng, khinh hô một tiếng ngã về phía sau. Phượng Thần Anh tay mát lạnh lẹ đuôi cánh tay ra, đem người kéo lại. Tay vững vàng ôm lấy vòng eo nhỏ gầy gò, Phượng Thần Anh giắt mình, loại cảm giác này..... Cúi đầu nhìn Đường Phi, trong mắt có khiếp sợ, cũng có khó hiểu cùng mê mang.

Đường Phi vẻ mặt trầm tĩnh, đem tay Phượng Thần Anh kéo ra, một bên ho nhẹ một bên lui về phía sau vài bước kéo giãn khoảng cách hai người.

“Người không sao chứ?” Xem Đường Phi không ngừng ho khan, Phượng Thần Anh không khỏi tiến lên thấp giọng hỏi.

“Không có việc gì.” Đường Phi đem ho khan đã đến bên miệng dè ép xuống, thanh âm so với bình thường càng thêm khàn khàn: “Dược của người đã sắc tốt lắm, thừa dịp còn nóng uống đi.” Lão đại phu đem Văn Chi làm thuốc, viết sau phương thuốc khác nhau, một ngày một phương, chia làm hai lần uống.

“A!” Ưu nhi kêu nhỏ, hẳn đều đã quên chuyện đi sắc dược! Không khỏi nhìn về phía Đường Phi, lòng tràn đầy mâu thuẫn, người này, đến tột cùng là cẩn thận hay là dối trá?

“Cám ơn.” Phượng Thần Anh một đôi mắt phương không chút nào che dấu đánh giá Đường Phi, ánh mắt thâm thúy không lường được. Đường Phi trong lòng nhảy dựng, không được tự nhiên nghiêng đầu nói: “Ta muốn ra ngoài một trận, các người không cần tùy ý ra ngoài, chộc người chú ý sẽ mang đến cho ta phiền toái.” Nói xong cũng không đợi Phượng Thần Anh lên tiếng, liền kéo theo Nhị Bách Ngũ đi rồi.

Phượng Thần Anh nhìn một người một cẩu đi ra ngoài, theo bản năng thốt ra: “Nhị Bách Ngũ, chiếu cố hảo chủ nhân của người.” Nói xong chính mình cũng sững sốt, hẳn biết cẩu này kêu Nhị Bách Ngũ?

Đường Phi một trận dừng cước bộ, nhưng không có quay đầu.

“Gâu gâu!” Nhị Bách Ngũ thật cao hứng xoay người đối Phượng Thần Anh kêu to hai tiếng, sau đó kéo kéo Đường Phi đang bất động ý bảo hẳn mau mau đi.

Đường Phi phục hồi tinh thần lại, thân thủ vỗ vỗ đầu Nhị Bách Ngũ, nắm nó rời khỏi.

Ưu nhi cùng Mặc Trúc đứng ở phía sau Phượng Thần Anh, hai mặt nhìn nhau, thiếu chủ giống như không thích hợp a.....

Phượng Thần Anh liêm mi trầm tư, nói với Ưu nhi: “Ưu nhi, đem dược tiến vào.” Sau đó xoay người vào khách gian, Mặc Trúc trước đi theo vào.

Ngay tại thời điểm Ưu nhi ở phòng bếp rót dược, một đạo thân ảnh lén lút thừa dịp không người lui vào tiểu viện, sau đó tránh ở ngoài phòng hết nhìn đông tới nhìn tây, xác định không có người phát hiện hẳn, sau mới rón ra rón rén lui vào phòng Đường Phi.

108. Chương 108

Màn đêm buông xuống, là lúc Thiết Hoán vừa cùng Cốc Dương, Yến Tự ở ngoài thành hội hợp.

“Thiếu chủ như thế nào?” Cốc Dương vẽ mặt phong sương cùng một mỗi, hẳn vừa thu được báo cáo đưa tin, thậm chí ngay cả đêm mang theo người chạy tới, hẳn không có võ công thiếu chút nữa một nằm úp sấp xuống đất.

Yến Tự cùng Cốc Dương không sai biệt lắm, một thân phồn hoa cùng diễm lệ, lúc này nàng bắt quá là một thiếu phụ có cách ăn mặc rất có tư sắc tuổi trẻ. Ba năm trước đây, nàng cùng Thiết Viêm thành thân, thành mẹ kế của Thiết Hoán.

Thiết Hoán thực tự nhiên tiếp nhận hành lý trong tay Yến Tự, nhẹ giọng nói một câu “Di nương” xem như ân cần thăm hỏi.

“Thiếu chủ tình huống hiện tại coi như không tệ, chỉ là.....” Thiết Hoán cúi đầu nghĩ nghĩ, mới nói: “Người tốt nhất tự mình cấp thiếu chủ nhìn xem, ta cảm thấy, hẳn là đem chủ nhân cùng phụ thân đều gọi tới.”

Cốc Dương phiền toái gãi gãi đầu, hỏi: “Các người ở nơi nào đặt chân? Tận lực không cần dẫn người chú ý. Người không phải nói thiếu chủ lại đại khai sát giới sao? Nếu bị hoàng đế Quý Tà biết, chúng ta liền thật sự cùng tam đại quốc đối địch!”

“Yên tâm đi, phủ doãn Mị thành còn chưa tra ra cái gì. Người cùng di nương trước theo ta đi, còn lại mọi người phân tán che dấu, lấy tín hiệu nhận lệnh!” Thiết Hoán nói xong, đối hai mươi tử sĩ theo tới làm cái thủ thế, hai mươi người nháy mắt biến mất sạch sẽ.

“Muốn cha người chạy tới chỉ sợ không được, hiện tại trên đảo chủ nhân không để ý tới chuyện gì, cả ngày ở trước băng quan (quan tài bằng băng) không rời, nếu cha người rời đảo, chỉ sợ cũng không còn ai có thể kiểm soát được họ.” Yến Tự mày ngài nhíu chặt, tâm sự.

“Nếu vậy chỉ có thể dùng phương pháp khác đem thiếu chủ mang về.” Cốc Dương trầm giọng nói.

“Còn có,” Thiết Hoán vẻ mặt có chút nghiêm túc: “Thiếu chủ mất tích mấy ngày này, được một người thu lưu.”

Yến Tự cùng Cốc Dương đồng thời ngẩng đầu nhìn hướng Thiết Hoán, Thiết Hoán đem chuyện “Đường lão bản” thu lưu Phượng Thần Anh nói cho bọn họ.

“Người là nói, thời điểm thiếu chủ ở tại trong nhà vị Đường lão bản kia cơ hồ không có thanh tỉnh qua? Hơn nữa, cũng không dùng qua Ô Hương?!” Cốc Dương có chút không dám tin hỏi.

Thiết Hoán gật gật đầu, nói: “Trước khi ta đi ra cố ý hỏi thăm một chút về người này, hắn ở ba năm trước đây đi vào Mị thành, mở một quán ăn nhỏ, hơn nữa thích làm vui người khác, ở lảng giềng xem ra hắn là đại nhân lương thiệnkhó có được. Bất quá –” Thiết Hoán chuyện vừa chuyển, nói: “Ta cảm thấy hắn rất giống một người.”

Yến Tự sững sờ, hỏi: “Giống ai?”

Thiết Hoán nhưng không trực tiếp trả lời, mà là nói: “Các người thấy hắn sẽ biết.”

Yến Tự cùng Cốc Dương liếc nhau, vẻ mặt nghi hoặc.

Thời điểm Thiết Hoán mang theo Yến Tự, Cốc Dương trở lại tiểu viện Đường gia, Đường Phi so với bọn hắn nhanh hơn vài bước, vừa mở cửa hàng rào vào trong.

Yến Tự nhìn lại, ở trong bóng đêmhôn ám, chỉ thấy một đạo mũ samau đen, bóng dángcao lớn gầy yếu. Yến Tự mày nhíu lại, tổng cảm thấy có một loại cảm giácquen thuộc, lại nghĩ không ra đến tột cùng giống ai. Cốc Dương cũng kém không nhiều lắm, vừa muốn hỏi Thiết Hoán hắn đến tột cùng giống ai, Thiết Hoán tắc ý bảo bọn họ không cần lên tiếng. Sau khi Đường Phi vào cửa, lại đợi một khắc, mới vào tiểu viện.

Đường Phi hôm nay đi xem bọn ngườiLương Mãnh, Tử Quân tuyển được một địa phương rất tốt, thậm chí so với trước kia còn rộng hơn. Thời điểm hắn đến, Hải thúc cùng Tử Quân đã ở sẵn đó. Hải thúc phụ trách cấp hài tử cùng các lão nhân nấu cơm, Tử Quân đang dạy một ít hài tử vừa độ tuổi học chữ.

Tử Quân nói cho Đường Phi, chủ nhânnguyên bản ở đây nghe nói chuyện của đại viện, liền dùng giá cực thấp đem sân bán cho hắn. Đường nhiên người nợ là có điều kiện, mỗi ngày ở quán ăn lưu cho hắn một vị trí. Đường Phi nghe xong Tử Quân thuật lại, sau chỉ cười cười, nói cho hắn về sau mỗi ngày cấp vị thiện tâm kia một con gà nướngtốt nhất.

Ở trong sân mớiđảo một vòng, Đường Phi vẫn là có vẻ yên tâm. Lương Mãnh tuy rằng còn là hài tử, làm việc cũng rất có trật tự, làm người cũng công chính, bọn ngườiTử Quân thường thường đến quan sát một chút, hết thấy tựa hồ đều theo hướng tốt mà phát triển. Tràng đại hỏa lúc trước, chết cháy mười hai lão nhân, hiện tại chỉ còn lại có mười lão nhâncùng mười lăm hài tửcái trên cơ bản chưa tới mười hai tuổi. Đường Phi nhìn đám hài tửvây quanh hắn lộ ra tươi cười lấy lòng, trong lòng hơi hơi chua xót. Ở độ tuổi của bọn họ, hắn không có cha mẹ, cần nhờ người khác bố thí cùng nhìn sắc mặt người khác sống qua ngày, hắn cũng đều trải qua, hiện tại hắn cũng chỉ làm chút việc giúp các hài tử này.

Trần an tốt hài tử cùng các lão nhân, Đường Phi dẫn theo Hải thúc làm tốt đồ ăn cho hắn liền mang về nhà.

Vào phòng, Ưu nhi đang ở dọn ra bát đĩa, nhìn đến Đường Phi sau sững sờ, có chút ái ngại nói: “Thật có lỗi, chúng ta lại dùng phòng bếpcủa người.”

Đường Phi nhìn nhìn thức ăn trên bàn, tất cả đều là nguyên liệu nấu ăntốt nhất, xem ra bọn họ ra ngoài mua đồ ăn .

“Không quan hệ.” Đường Phi thanh âm nghe không ra một tia cảm xúc, nhìn nhìn thực hạp trong tay, còn nói thêm: “Các người ở trong này ăn đi, ta trở về phòng.”

“Đường lão bản.”

Đường Phi vừa muốn trở về phòng, Phượng Thần Anh liền từ khách gian đi ra, có chút giống như vô ý ngăn cản đường đi Đường Phi, cúi đầu nhìn hẩn. Đường Phi trên đầu còn đội mũ sa, Phượng Thần Anh thấy không rõ mặt, chỉ có thể theo khe hở hắc sa xem xét cặp ánh mắt của hẩn. Như nước hồ mùa thu thâm thúy trầm tĩnh, không linh động mà vắng lặng.

Phượng Thần Anh dời mắt khỏi hẩn, điềm đạm cười mời: “Đường lão bản, người là chủ nhân nơi này, nào đạo lý có né tránh khách nhân, hướng trong phòng ngồi ăn? Nể mặt mũi chúng ta, cùng nhau ăn đi.” Nói xong, lại cảm thấy mất mát, quả nhiên tối hôm qua chỉ là chính mình ảo giác. “Đường lão bản” này không phải Phi nhi của mình, Đường Phi cho tới bây giờ cũng sẽ không có ánh mắt như vậy. Mặt mày của Đường Phi, cho tới bây giờ đều là tự cao tự đại, mang theo kiệt ngạo tự tin đằng hoàng, làm cho hẩn động tâm.

Đường Phi còn chưa nói, Thiết Hoán, Yến Tự cùng Cốc Dương đã đến.

“Thuộc hạ tham kiến thiếu chủ!” Yến Tự cùng Cốc Dương đối với Phượng Thần Anh quỳ một gối xuống: “Thuộc hạ vô năng, làm cho thiếu chủ chịu khổ.”

“Đứng lên đi, đây cũng không phải lỗi của các người.” Phượng Thần Anh thản nhiên nói.

“Tạ thiếu chủ.” Yến Tự cùng Cốc Dương đứng lên, vụng trộm đánh giá Đường Phi.

Đường Phi nhíu mày, lại nhiều thêm hai người.

“Bọn họ là thuộc hạ của ta.” Phượng Thần Anh tựa hồ cảm giác được Đường Phi bất mãn, giải thích.

“Ta mặc kệ các người là thân phận gì, còn có bao nhiêu người, nhưng thỉnh không cần cho ta thêm phiền toái.” Đường Phi ngữ khí không tốt, nói xong liền đẩy ra Phượng Thần Anh hướng phòng mình đi đến, còn chưa bước tới cửa, lại quay đầu đối bọn họ nói một câu: “Các người dùng đồ này nợ của ta, lại dẫn tới nhiều người như vậy, thời điểm rời đi ta sẽ hảo hảo thanh toán, nhớ chuẩn bị tốt bạc!” Nói xong, lại đi rồi.

Cốc Dương cùng Yến Tự kinh ngạc nhìn Đường Phi rời đi, tính tình người này nói như thế nào biến liên biến? Còn, giống con buôn như thế? Thiết Hoán không phải nói cái gì “Đường lão bản” này là đại nhân lương thiện sao?

Mặc Trúc bưng canh mới từ phòng bếp đi tới, nhìn đến Yến Tự cùng Cốc Dương, cao hứng cùng bọn họ chào hỏi. Chỉ là, không ai đáp lại hẩn.

“Làm sao vậy?” Mặc Trúc đem canh đặt ở trên bàn, khó hiểu nhìn bọn họ liếc mắt một cái, sau đó quay đầu cung kính nói với Phượng Thần Anh: “Các chủ, cơm chiều đều chuẩn bị tốt, thỉnh dùng bữa.”

Phượng Thần Anh gật gật đầu ngồi xuống, lại đối bọn họ nói: “Nơi này không phải trên đảo, đều ngồi xuống cùng nhau ăn đi, có chuyện gì, cơm nước xong nói sau.”

“Dạ.” Mọi người nhất tề ngồi xuống.

Cốc Dương cùng Yến Tự chạy hồi lâu, đã sớm đói bụng. Tuy rằng trong lòng đối vị “Đường lão bản” kia tràn ngập tò mò cùng nghi hoặc, nhưng vẫn là quyết định ăn no bụng rồi mới cùng Ưu nhi Mặc Trúc tìm hiểu tin tức.

Ưu nhi buồn bực gấp hạt cơm, “Đường lão bản” này vừa vô lễ lại thô tục, nếu không phải bây giờ còn chưa tìm thấy điểm dừng chân, hẩn mới không cần ở trong này nhìn sắc mặt hẩn!

Một trận cơm ăn đi thường trầm mặc.

Đường Phi vào phòng mình, đem cửa đóng lại, mới đem thực hạp đặt ở trên bàn tròn. Cởi mũ sa xuống, Đường Phi có chút thống khổ vuốt mặt mình, vết bọng gặp ghềnh, mặt càng phát ra ngứa ngáy bị dính chặt.

Lại quay đầu nhìn nhìn cửa chính cùng cửa sổ đóng chặt, mới buông tâm mà thấp lèn một ngọn đèn, dầu trong ngọn đèn tựa hồ không quá đủ, ánh lửa có chút hôn ám. Đường Phi cũng không để ý, với hẩn mà nói, ánh sáng như vậy là an toàn nhất.

Dẫn theo ngọn đèn đi đến bồn rửa mặt, lấy qua khăn lau sạch sêthấm ướt bằng nước lạnh, Đường Phi hơi xoay người cúi đầu, trực tiếp cầm lấy khăn còn chưa vắt khô đã đắp lên trên mặt mình.

Nước lạnh lẽo xuyên thấu qua vết thương, rót vào tầng da thịt sâu nhất, nháy mắt xóa đi sự khó chịu trên mặt Đường Phi. Lâu dài chưa được dùng nước để chịu qua, làn da dần dần thoải mái lên, dùng khăn lông ướt ở trên mặt lau một lát, Đường Phi mới đem khăn vắt khô. Sau đó ngẩng đầu, đối với gương đồng ở một bên, nâng tay đụng đến mép tóc của mình, cảm giác được dấu vết mờ mờ kia, chậm rãi, thật cẩn thận, đem gương mặt quý đã dán trên mặt chính mình hơn hai tháng kia tháo xuống dưới.

Đem mặt nạ được làm rất thật đặt ở trên bàn, Đường Phi cúi đầu đem mặt vùi vào trong nước, đại khái qua một phút đồng hồ mới mạnh mẽ ngẩng đầu lên.

Trong chúc quang hôn ám, một khuôn mặt anh tuấn trắng như tuyết chiếu chiếu vào trên gương đồng, có chút loang lổ, có chút mơ hồ.

Mấy giọt nước thanh khiết dọc theo đường cong kiên nghị rõ ràng từ trên mặt chảy xuống, Đường Phi lặng lẽ vươn tay, chạm đến khuôn mặt quen thuộc trong gương đồng. Chủ nhân của Tiêu Tương Cư, Tiền Bân đã đối hán nói qua, mặt nạ quý kia là hán đặc chế, nửa tháng phải từ trên mặt bóc xuống một lần, nếu không gương mặt thật che ở bên dưới sẽ đau ngứa vô cùng. Nhưng từ sau khi Phượng Thần Anh đến đây, hán đã không còn tháo xuống. Bởi vì sợ bị phát hiện, cũng có khả năng, là chính mình đang trốn tránh đi.....

“A –” Một tiếng kêu sợ hãi đột nhiên vang lên, nhỏ nhưng rất rõ ràng.

“Ai?!” Đường Phi cầm lấy mũ sa đội lên trên đầu, sau đó cầm lấy ngọn đèn ở trong phòng xem xét, lại nhìn thấy một người làm hán không thể tưởng được!

“Như Thủy?!”

Chung Như Thủy ngồi ở trên giường Đường Phi, dưới thân còn quần chắn của Đường Phi, một bộ dáng vừa tỉnh ngủ đã bị dọa, hai tay còn gãi gao ôm miệng che lại. Hán có lẽ là lúc trước vụng trộm chui vào phòng Đường Phi, nhưng mà Đường Phi chậm chạp chưa về, chính mình lại có chút mệt mỏi, liền mượn giường Đường Phi dùng một chút. Đang ngủ mơ mơ hồ hồ, hán nghe thấy tiếng động, biết là Đường Phi đã trở lại. Nhưng ai biết, vừa mở mắt ra, cư nhiên phát hiện bí mật của người ta!

“Ô ô ô ô ô ô ô!” Chung Như Thủy đang bịt miệng mình, ô thanh kêu, bả đầu lắc lắc giống như đang muốn nói gì.

Đường Phi dẫn theo ngọn đèn đi qua, sắc mặt âm trầm lạnh lùng nhìn hán.

“Người đang nói cái gì.”

Chung Như Thủy dùng cặp mắt hạnh vừa lớn vừa tròn lại mang theo hơi nước nhìn Đường Phi, chớp chớp sau đó buông tay ra, sợ hãi nói: “Đường đại ca, người yên tâm, ta sẽ không đem bí mật của người nói ra đâu, người không nên giết ta....”

Đường Phi khước miệng co rút, tháo xuống mũ sa trên đầu tùy tay để một bên, sau đó đem ngọn đèn đặt ở đầu giường, ngồi ở bên người Chung Như Thủy không nói một lời nhìn hán.

Chung Như Thủy tận lực đem chính mình lui thành một khối tròn, hướng trong giường lui lại, hán phát hiện một bí mật lớn như vậy của Đường đại ca, sẽ không thật sự bị giết người diệt khẩu chứ?!

Đường Phi xem hán, cười nói: “Người trốn cái gì, ta khi nào thì nói muốn giết người?” Hán nghĩ đến bản thân có thể dùng gương mặt quý vượt qua cả đời còn lại, nhưng ai biết cư nhiên bị Chung Như Thủy phát hiện. Chung Như Thủy này so với nhi tử Tiểu Trùng của hán còn muốn giống tiểu hài tử hơn, Đường Phi trừ bỏ cảm thấy bất đắc dĩ, chính là dở khóc dở cười.

Xem Đường Phi vẻ mặt bật cười, bộ dáng bất đắc dĩ, Chung Như Thủy tâm rất cục bụng xuống. Vội vàng đi đến bên người Đường Phi, một bên tò mò quan sát mặt Đường Phi một bên lấy lòng nói: “Đường đại ca, đã lâu không thấy, ta rất nhớ người a!” Nói xong lộ ra một khuôn mặt tươi cười sáng lạn vô cùng, ánh mắt tròn tròn lại mở lớn.

“Được rồi, ta biết ngươi sẽ không nói ra ngoài.” Đường Phi xoa xoa tóc Chung Như Thủy, dẫn theo điểm bất đắc dĩ cùng sùng nịch đối với đệ đệ, tuy rằng cùng Chung Như Thủy ở chung ngày chỉ có ba ngày, nhưng người vẫn đi theo chính mình như cái đuôi này như thế nào cũng quên không được. Đối với hắn, Đường Phi mặc danh kỳ diệu liền cho rằng hắn là người có thể tin tưởng, cũng không biết vì cái gì. Khả năng, là nhất kiến như cố (vừa gặp như đã quen) đi?

“Hi ~” Chung Như Thủy thấy Đường Phi đối hắn vẫn giống như trước, liền càng buông ra lá gan đi lên, nhưng lại vươn một ngón tay ở trên gương mặt trắng nõn của Đường Phi chọc chọc.

“Nga ~ thật dễ chịu a! Đây là thật sự!” Chung Như Thủy phát ra ngạc nhiên cảm thán: “Đường đại ca, ngươi bộ dạng anh tuấn tiêu sái, ngọc thụ lâm phong như vậy, vì cái gì muốn đeo một bộ mặt quỷ ở trên mặt mình? Ngươi cũng không biết, ta trở về liền theo tẩu tử của ta nói muốn chữa khỏi mặt của ngươi, xem ra là không cần nữa!”

Đường Phi sững sốt, hắn không thể tưởng được lúc trước Chung Như Thủy thuận miệng nói ra cũng là thật sao, trong lòng cứ nhiên sinh ra điểm cảm động. Không có trả lời Chung Như Thủy “vì cái gì”, cười cười nói: “Sao ngươi lại tới đây, lại cùng – nương tử của ngươi cãi nhau?” Đường Phi rõ ràng biết thân phận Phong Hàn Bích, lại cố ý đem vua của một nước gọi là “Nương tử” của một nam nhân khác, nếu đặt ở trước kia, Chung Như Thủy nhất định sẽ càn rỡ ngửa mặt lên trời cười to ba tiếng, sau đó đồng dạng nói: “Không sai, đó là nương tử của ta!” Nhưng vấn đề của Đường Phi nhắc nhở hắn hôm nay mục đích chuẩn ra ngoài!

“Đường đại ca!” Chung Như Thủy bắt lấy tay Đường Phi, ý tưởng muốn tham cứu về mấy chuyện loạn thất bát tao gì đó của Đường Phi trong lòng đã sớm bị đặt ra sau, về mặt khẩn trương nghiêm túc nói: “Đi mau! Phong Hàn Bích đã muốn phái người đến bắt ngươi!”

“Bắt ta?” Đường Phi cả kinh, hỏi: “Vì cái gì? Liền bởi vì ta thu lưu ngươi?”

“Ai nha đương nhiên không phải!” Chung Như Thủy lắc đầu nói: “Ngươi không phải lại mang người kỳ quái gì trở về sao? Phong Hàn Bích nói đó là khâm phạm của triều đình. Biết mấy ngày hôm trước kiện án thẩm sát ở cửa thành Đông không? Đều là người kia giết! Mười mấy người đều chết! Ngươi mau cùng ta đi, người kia đừng dây dưa với hắn!”

Chung Như Thủy nói xong, Đường Phi rốt cuộc bình tĩnh xuống. Nguyên lai là sự kiện kia, như thế nào nhanh như vậy liền tra được đến nơi này?

“Như Thủy.” Đường Phi gương mặt nhìn Chung Như Thủy, quyết định đem lời thật nói cho hắn: “Hắn giết người là vì ta.”

“Cái gì?!” Chung Như Thủy sợ ngây người, há to miệng không biết nên nói cái gì.

“Còn nhớ rõ những người ở đại viện sao? Năm ngày trước một hồi đại hỏa cơ hồ đem người trong viện thiêu cháy một nửa, lửa đó chính là mười mấy kẻ đã chết ở thành Đông kia làm.” Đường Phi thanh âm rất thấp trầm, cũng thực bằng phẳng, Chung Như Thủy mở to hai mắt nhìn, lẳng lặng nghe. “Bởi vì ta đắc tội bọn họ, bọn họ phóng hỏa muốn thiêu chết người đại viện để trả thù ta. Hôm trước bọn họ thừa dịp ta ra khỏi thành, liền muốn đối ta xuất thủ vợ vết của cải tiền tài, người kia bởi vì thấy ta bị đánh, mới động thủ giết bọn họ.”

“Oh My God! Nguyên lai là như vậy a!” Chung Như Thủy nghe xong, nhất thời không khống chế được thả một câu tiếng Anh ra. Đường Phi chấn động, mắt tràn đầy khiếp sợ nhìn Chung Như Thủy.

Chung Như Thủy hậu tri hậu giác mới phát hiện chính mình nói lời không nên nói, gãi đầu vội vàng giải thích: “Ha ha ha, đây là ngôn ngữ ở quê ta, ngươi nghe không hiểu.....”

Đường Phi nháy mắt có loại cảm giác chồn độn, ngôn ngữ ở gia hương? Quý Tà sẽ phải thuộc về quốc thổ của Anh quốc hoặc Mỹ quốc đi?

Đường Phi sắc mặt nháy mắt vạn biến, ánh mắt âm tình bất định, cuối cùng quyết định vẫn là đem mọi sự tình khác trước phóng qua một bên, thử thăm dò hỏi một câu: “Where do you come from?”

“Cáp?!” Chung Như Thủy cứng đờ, hóa đá thật lâu thật lâu, rốt cục phản ứng lại mới biết Đường Phi đang hỏi cái gì! Kích động bắt lấy tay Đường Phi, hai mắt đỏ bừng hô to: “Người anh em! Ta là người Trung

Quốc, là, là người Trung Quốc a! Từ thế kỷ hai mươi mốt đến! Huynh đệ ! Các anh em! Tám năm! Rất cực tìm được đồng hương a!”

“Trời a.....” Đường Phi hiện tại căn bản không biết nên như thế nào phản ứng, chỉ biết cầm lấy tay Chung Như Thủy không ngừng run run: “Người thật là..... Ta, ta cũng vậy..... ta.....” Giờ khắc này, đồng dạng kích động không biết nên nói cái gì, Đường Phi thậm nghĩ muốn khóc.

P/s: khụ khụ, được rồi, Đường Tiểu Phi cùng Chung Tiểu Thủy xem như chân chính nhận nhau, muốn biết chuyện sau thế nào, xin đợi hạ hồi phân giải.

109. Chương 109

“Trời a.....” Đường Phi hiện tại căn bản không biết nên như thế nào phản ứng, chỉ biết cầm lấy tay Chung Như Thủy không ngừng run run: “Người thật là..... Ta, ta cũng vậy..... ta.....” Giờ khắc này, đồng dạng kích động không biết nên nói cái gì, Đường Phi thậm nghĩ muốn khóc.

“Ha ha ha..... Ha ha, ô ô ô ~” Chung Như Thủy nắm chặt tay Đường Phi ngây ngô cười, cười đến cư nhiên bắt đầu khóc, hai mắt hạnh to tròn không ngừng đổ ra nước mắt, vừa khóc vừa cười một phen ôm chặt Đường Phi, nói: “Ta thật sự không bao giờ ngờ lại ở chỗ này gặp được người giống như mình! Ta đã sớm biết bản thân không có khả năng trở về, nhưng vẫn là muốn tưởng a, từ trước tới giờ, ta thật sự thật sự không biết thế giới này còn có một người khác giống ta tồn tại!”

“Ta cũng như vậy!” Đường Phi cũng gắt gao ôm Chung Như Thủy, ánh mắt toan sấp tràn đầy nước mắt, thanh âm run run nói: “Ta vẫn thử trở lại thế kỷ hai mươi mốt, nhưng là đều..... Ta cũng đã sớm tuyệt vọng, lại càng không dám hy vọng xa với thế giới này còn một người giống như ta!”

“Đây là sự thật đi?” Chung Như Thủy nâng lên gương mặt tràn đầy lệ xoa xoa mặt Đường Phi, như là đang muốn xác nhận cái gì: “Người thật sự tồn tại, không phải ta nằm mơ? Người là thật?”

“Ha ha,” Đường Phi cũng giống nhau cười rơi lệ, đại lực nhéo nhéo mặt Chung Như Thủy nói: “Đau không? Đau thì chính là thật sự!”

“Đau! Rất đau!” Chung Như Thủy cao hứng la lên, sau đó lại một đầu chui vào trong lòng Đường Phi gào khóc.

Đường Phi cùng Chung Như Thủy lúc này kích động cùng tình cảm không thể dùng ngôn ngữ diễn tả, cũng giống như một trái kiwi không cẩn thận lặn vào thế giới của trứng gà, tuy rằng hình dạng nhìn giống nhau, nhưng kỳ thật bản chất lại khác biệt, chẳng những trứng gà cảm thấy kiwi rất kỳ quái, kiwi cũng tự biết cùng bọn họ không hợp nhau. Thẳng đến có một ngày, trái kiwi này gặp một trái kiwi khác cũng đồng dạng lặn vào trứng gà, sau đó phát hiện thế giới thuộc về trứng gà này cũng không chỉ có một mình hắn, cái loại hưng phấn kích động cùng rung động đó – thật sự là quá thần kỳ! (Đoạn này thật sự không hiểu tác giả đang so sánh kiểu gì @@)

“Đường lão bản? Đường lão bản? Người không sao chứ?”

Ngoài cửa truyền đến thanh âm trong trẻo, mang theo thần nhiên quan tâm.

Hai người trong phòng đang lâm vào cực độ hưng phấn cùng kích động bị dọa sợ hãi, nhất thời không dám lên tiếng – Đường Phi mặt nạ quỷ còn chưa mang vào lại đâu!

Chung Như Thủy luống cuống tay chân giúp Đường Phi đôi lên mũ sa, Đường Phi cũng hoảng tay chân, một hồi lâu mới tìm về được đầu lưỡi của mình, đối ngoài cửa kêu: “Đợi, chờ một chút!”

Xác định mang tốt mũ sa, ở trong đêm tối nhìn không ra cái gì khác thường, Đường Phi mới sửa sang lại quần áo đứng dậy đi mở cửa, mà Chung Như Thủy đã sớm buông màn, dùng chăn đem chính mình che thật nghiêm kín.

Cửa “Chi nha” một tiếng mở ra, Phượng Thần Anh đang đứng ở đó, vẻ mặt lạnh nhạt nhìn Đường Phi. Đường Phi xuyên thấu qua hắc sa nhìn Phượng Thần Anh, đèn bên ngoài hành lang không có thấp, không thể nhìn rõ đối phương. Điều này làm cho hắn yên tâm, điều này thuyết minh đối phương cũng thấy không rõ bộ dáng của mình. Tận lực hạ giọng, Đường Phi làm ra một bộ dáng mệt mỏi hỏi: “Làm sao vậy? Có việc sao?”

Phượng Thần Anh vụng trộm hướng trong phòng nhìn nhìn, không có ai. Liền cười nói: “Vừa rồi tại hạ nghe được trong phòng Đường lão bản tựa hồ có thanh âm kỳ quái, cho nên cố ý đến xem. Ta vừa rồi nghe được người kêu đau, là làm sao vậy sao?”

“Không có gì.” Đường Phi thanh âm lạnh lùng xa cách: “Ta vừa rồi về phòng có điểm mệt cho nên ngủ một chút, gặp phải ác mộng mà thôi.”

“Nga, nguyên lai là như vậy.” Phượng Thần Anh làm bộ như bình tĩnh đại ngộ gật gật đầu, còn nói: “Đúng rồi, ta đến còn muốn nói cho người một tiếng, thuộc hạ của ta đều đã ra khách điểm bên ngoài trụ, chỉ còn ta ở lại chỗ này, sẽ không mang đến phiền toái cho người. Đương nhiên, ta sẽ trả người đủ thù lao.”

“Tùy các người, chỉ cần không cho ta phiền toái là được.” Đường Phi lạnh lùng trả lời, tầm mắt ở trên mái tóc bạc của hắn dừng lại một hồi, nói: “Tóc của người quá bất mắt, hơn nữa ta đã đối bên ngoài nói người là biểu huynh của ta, nếu ngày nào đó người phải đi, nhớ rõ đừng để người khác phát hiện, ta thì sẽ cùng lảng giềng giải thích sau.”

Phượng Thần Anh ngẩn ra, sau đó mỉm cười gật gật đầu, nói: “Nếu vậy, sẽ không quấy rầy Đường lão bản nghỉ ngơi.” Nói xong xoay người rời đi.

Đường Phi ánh mắt phức tạp nhìn hắn một cái, vừa muốn đóng cửa, liền thấy Phượng Thần Anh bỗng nhiên hồi đầu đối hắn cười, nói: “Đường lão bản bàn tay thật đẹp mắt, trắng nõn thon dài, tinh tế trong sáng.”

Đường Phi chấn động, ngoan thanh nói: “Cùng người không quan hệ!” Sau đó “Phanh” một tiếng đóng cửa lại.

Ngoài cửa Phượng Thần Anh tươi cười biến lạnh, trong mắt tràn đầy lãnh khốc tham cứu. Đường lão bản này đến tột cùng là loại người nào? Chính mình thân phận khả nghi, hắn lại có thể yên tâm thu lưu mình như vậy, đối bọn người Thiết Hoán cũng không dò không hỏi. Hắn là thật sự hảo tâm, hay là – người do ai phái tới? Vừa mới này rõ ràng nghe được trong phòng có người, hắn lại thề thốt phủ nhận. Xem ra, hắn thật sự trong lòng có quỷ. Hắn cố ý tiếp cận chính mình, đến tột cùng có mục đích gì?

Lại nhìn thoáng qua cửa phòng đóng chặt, bên trong lặng yên không một tiếng động. Phượng Thần Anh lạnh lùng cười, xoay người trở về phòng chính.

Đường Phi tựa vào trên cửa ngưng thần yên lặng nghe, thẳng đến khi tiếng bước chân Phượng Thần Anh càng ngày càng xa, cuối cùng không còn nghe thấy mới thở dài nhẹ nhõm một hơi. Tháo mũ sa xuống đi trở về trước giường, Chung Như Thủy đã từ trong chăn vươn một cái đầu ra, cẩn thận nhìn xem.

Đường Phi buồn cười vỗ vỗ đầu của hắn, nhỏ giọng nói: “Đã đi rồi.”

“Hô ~” Chung Như Thủy cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi, người kia nhưng là vừa ra tay đã giết mười mấy cao thủ a, hắn cũng không dám ra ngoài!

“Người như thế nào cứu một người như vậy trở về?” Chung Như Thủy từ trong chăn đi ra nhỏ giọng hỏi, cái loại tâm tình kích động hưng phấn vừa rồi bị Phượng Thần Anh xen vào, đã bình phục lại hơn phân nửa.

Đường Phi cười cười, nói: “Lúc ấy không biết. Tình huống phức tạp, về sau tái giải thích với người.”

Chung Như Thủy gật gật đầu, không hề hỏi, mà là thật cao hứng ôm cánh tay Đường Phi, tự thuật chuyện: “Người biết không? Ta tới nơi này đã tám năm! Ngay từ đầu ta nghĩ đến mình đã chết, nhưng ai biết mở to

mắt liền biến thành bộ dáng một người khác, nhưng ý thức lại vẫn là của mình! Ta chỉ biết bản thân xuyên qua! Nhưng lại là hồn xuyên a!”

“Xuyên qua? Ta là hồn rời khỏi xác, cùng với người không sai biệt lắm, nghĩ đến mình đã chết, nhưng mở to mắt đã tới nơi này, thân thể biến thành một người khác. Bất quá thời gian đến không lâu giống người, đến bây giờ mới hơn bốn năm một chút.” Đường Phi rất ít xem cái gì mà mấy loại tiểu thuyết trên Internet, bình thường trong quá trình học mới lướt web một chút, rất nhiều từ ngữ mới của giới trẻ trên mạng đều không hiểu, nhiều nhất chỉ là nghe Trần Thần nhắc tới vài câu, hần đòi trước hứng thú lớn nhất chỉ sợ duy nhất là lên tòa án kiểm tiền.

“Dù sao cũng cùng một ý tứ!” Chung Như Thủy không thèm để ý khê phát tay, tiếp tục nói: “Như vậy tính ra ta so với người chết sớm hơn vài năm a. Ta chết năm 2008, vừa qua khỏi thể vận hội Olympic đã bị hai tiện nhân dùng gậy chụp chết! Người cũng không biết, ta còn thiếu một năm nữa liền tốt nghiệp đại học, thật sự là bị chết oan, mười mấy năm học phí trước kia đều phí trắng!”

Đường Phi kinh ngạc nhìn Chung Như Thủy, nói: “Người bị mưu sát?” Chung Như Thủy bủ môi gật gật đầu, đem tiền căn hậu quả cấp Đường Phi nói một lần, hần thật sự là bị chết thực oan!

“Người thì sao? Người chết như thế nào?” Chung Như Thủy nháy ánh mắt hỏi, bởi vì nơi này hiệu quả cách âm không tốt lắm, bọn họ nói chuyện đều cố ý đè thấp thanh âm.

“Ta?” Đường Phi cười tự giễu: “Nhân phẩm không tốt, ở một ngày mưa to bị một tấm bảng hiệu đè chết, chết vào năm 2010.”

Di? Nơi này thời gian kém hơn a, hần ở đây sớm hơn bốn năm so với Đường Phi, Đường Phi lại chỉ chết sớm hơn hần hai năm! Chung Như Thủy nghi hoặc nghĩ, có thể là thời không bất đồng, cho nên tốc độ thời gian cũng không giống nhau đi.

“Cô ~” một tiếng, đánh gãy Chung Như Thủy đang tự suy nghĩ, cũng đánh gãy Đường Phi đang tự chế giễu. Chung Như Thủy ngẩng đầu ngưỡng nhìn Đường Phi, bủ môi nói: “Đường đại ca, ngưỡng nhìn a. Ta một ngày đều chưa ăn cái gì, cho nên.....”

“A.” Đường Phi cười khê, cười dị thường ôn nhu cùng trong sáng. Hần vô luận kiếp trước hay kiếp này đều rất ôn hòa đối với những người hần xem là thân thích, Hà Tịch đã qua đời là một, Chung Như Thủy là hai. “May mắn ta mang theo đồ ăn trở về, đi, ăn no trước rồi nói sau.”

Chung Như Thủy bị tươi cười của Đường Phi làm lung lay mắt, Đường Phi cười rộ lên..... cứ nhiên so với Phong Hàn Bích còn hoàn hảo hơn! Sau đó hần mới nhận ra, đồng dạng là hồn xuyên, vì cái gì Đường Phi xuyên qua là anh tuấn tiêu sái, ngọc thụ lâm phong, thân thể cao lớn như vậy a?! Nếu hần có được dáng người cùng khí độ như Đường Phi vậy, khẳng định sẽ áp Phong Hàn Bích trọn đời không thể xoay người?! Đến tốt cùng là ai nhân phẩm không tốt a! Ách, khụ khụ, quên đi.....

Dù sao có đồ ăn, Chung Như Thủy cũng dọn dẹp một chút thương tâm của chính mình, nhảy ba bước theo Đường Phi ăn cơm.

Tuy rằng Đường Phi bảo cơm nước xong rồi nói sau, nhưng Chung Như Thủy là loại người nào? Hần tay trái chân gà, tay phải vệt nướng, miệng nhai chậm rãi đồng thời còn có thể uốn lưỡi nói chuyện đến sinh động, lại không bị chút sặc sụa nào! Một bữa cơm chiều thời gian nói dài cũng không dài lắm, bảo ngăn cũng không ngăn lắm, Chung Như Thủy khổng chế được âm lượng nói chuyện, đồng thời còn không quên tốc độ ăn cơm, tóm lại rất chất lượng cấp Đường Phi giảng thuật một thân tình sử huyết lệ của hần sau khi đi vào Quỷ Tà.

Sau khi ăn cơm chiều, hần đã giảng đến lúc chính mình vào hoàng cung Quỷ Tà. Đường Phi cũng không đánh gãy hần, chỉ là mang theo mỉm cười nghe Chung Như Thủy kể cổ sự, nhìn nhìn sắc trời tuy rằng không muộn, nhưng vẫn thực sẵn sóc cấp Chung Như Thủy lau tay lau miệng, nắm lấy hần song song nằm ở trên giường tiếp tục nghe. Điều này làm cho Đường Phi nhớ tới thời kì đại học, cùng Trần Thần nằm đàm luận, tri kỷ lại ấm áp. Có lẽ nếu ba năm trước đây hần gặp Chung Như Thủy, cho dù biết thân phận Chung Như Thủy cũng không có khả năng giống như hôm nay vậy, kích động cùng thân thiết như thế. Nhưng mà ba năm trôi qua, hần trải qua rất nhiều chuyện, đã sớm cải biến tâm tình của mình.

Phòng chính.

Ưu nhi có chút buồn bực thu thập tốt mọi thứ, Phượng Thần Anh muốn bọn họ đều đi đến khách điểm, nhưng hắn không muốn đi, hắn muốn lưu lại chiếu cố Phượng Thần Anh. Cho dù hắn không thể ở lại, ít nhất cũng phải cho Cốc Dương ở đây chứ? Vạn nhất Phượng Thần Anh lại thần trí không rõ cũng có thể chiếu hẩn! Còn có Đường lão bản kia, khó ở chung như vậy, thiếu chủ chịu nổi sao?

Hiển nhiên, Mặc Trúc cùng Ưu nhi tâm tư đều giống nhau. Đem hành lý thu thập tốt vác lên trên lưng, đối Phượng Thần Anh nói: “Các chủ, cho dù ngài trách tội thuộc hạ, thuộc hạ cũng muốn nói!” Mặc Trúc một bộ dáng thấy chết không sờn: “Cái gì Đường lão bản kia vừa thấy đã biết không phải người tốt gì! Người xem hắn từ trên xuống dưới trừ bỏ khuôn mặt kia, những chỗ khác đều hoàn hảo không tổn hại, rõ ràng là bị người có ý hủy dung! Người như thế, nhất định là cừu nhân nhiều lắm mới có thể rơi vào kết cục đó, Các chủ, chúng ta thật sự không cần ở lại chỗ này!”

Phượng Thần Anh vẻ mặt lạnh nhạt uống trà, căn bản không đem lời Mặc Trúc nghe vào tai.

“Các chủ!” Mặc Trúc chán nản, đem ánh mắt hướng mấy người Thiết Hoán, hy vọng bọn họ cũng nói thêm vào, làm cho Phượng Thần Anh cùng đi trụ khách điểm. Thiết Hoán vẻ mặt thờ ơ, nhìn chằm chằm đôi hài dưới chân mình trầm mặc. Yến Tự cũng học Phượng Thần Anh, vẻ mặt thản nhiên uống trà. Cốc Dương ngoáy ngoáy lỗ tai, tỏ vẻ bản thân cái gì cũng không nghe thấy.

Cuối cùng vẫn là Ưu nhi xem không vừa mắt, đứng ra nói: “Thiếu chủ, Mặc Trúc nói không sai. Hơn nữa hắn đối với ngài cực kỳ bất kính, ở thời điểm ngài ý thức không rõ, hắn thế nhưng đặt cho ngài cái tên Đường Ngũ Bách! Cái này không phải cùng danh tự đại hoàng cầu kia không sai biệt lắm sao? Đây rõ ràng là đang trêu chọc ngài! Còn có, trong lúc ngài hôn mê bất tỉnh, Đường lão bản kia mở miệng cùng thuộc hạ đòi tiền, nói muốn đem chi phí suốt mấy tháng ngài ở trong này đều thanh toán, còn muốn đuổi chúng ta đi, nói chúng ta tàng trữ Ô Hương sẽ liên lụy hắn. Nếu hắn thật sự tâm địa thiện lương, cứu tế bản dân, đại nhân lương thiện như bên ngoài đồn đãi, như thế nào sẽ đối thuộc hạ nói như vậy?”

“Không sai không sai! Hắn không phải mở một quán ăn sao? Khẳng định là vì có thể kiếm càng nhiều tiền mà làm ra bộ mặt giả nhân giả nghĩa, hắn có thanh danh bên ngoài, sinh ý quán ăn có thể không hảo sao? Hắn làm việc thiện chỉ vì có thể được lợi!” Mặc Trúc lại nhân cơ hội nói.

“Khụ khụ.” Thiết Hoán luôn luôn nhìn giầy, bỗng nhiên ho nhẹ hai tiếng, thản nhiên nói: “Ta đi xem qua cái gọi là quán ăn kia, còn không lớn bằng phòng chính nơi này. Toàn bộ đồ ăn định giá cơ hồ đều không có khả năng sinh lợi nhuận, hơn nữa bọn họ cũng không làm chợ đêm, giờ Dậu vừa đến tức khắc đóng cửa. Một ngày qua đi, cho dù sinh ý tốt thế nào, cũng kiếm không được bao nhiêu tiền.”

Ưu nhi cùng Mặc Trúc mở to hai mắt nhìn, Thiết Hoán cư nhiên giúp Đường lão bản kia biện hộ?

“Vậy thì thế nào, cho dù là như vậy, nhiều năm trôi qua hắn vẫn là buôn bán lời không ít!” Mặc Trúc buồn bực trừng mắt nhìn Thiết Hoán một cái nói.

“Này,” Thiết Hoán giương mắt nhìn Mặc Trúc cùng Ưu nhi: “Ta cũng đã tra qua, hắn cơ hồ hàng năm đều bỏ tiền ra đi cứu tế những khát cái không nhà để ở này. Hơn nữa, hắn vẫn luôn cấp tiền cho một hiệu thuốc bắc thường xuyên giúp người nghèo tặng y thi dược (tặng y thi dược: đại khái là khám chữa bệnh miễn phí).”

Mặc Trúc mở lớn miệng, vẻ mặt như gặp quỷ. Luôn luôn bảo trọng một bộ mặt quan tài, trừ bỏ đối với cha hắn, Phượng Thần Anh cùng Tần Diệp, ở bên ngoài đối ai cũng không lộ biểu tình, Thiết Hoán hôm nay thế nhưng lại nhiều lần giúp một người không rõ lai lịch nói đỡ?!

Thiết Hoán nhìn ra tâm tư của Mặc Trúc cùng Ưu nhi, xoay qua thanh âm lạnh lùng nói: “Ta chỉ đang nói sự thật.”

“Hừ, cái gì tặng y thi dược, hắn còn không phải theo chúng ta đòi tiền sao!” Ưu nhi nhớ tới ngày đó lời Đường lão bản đối hắn nói liền tức giận không chỗ phát tiết.

“Hắn muốn bao nhiêu?” Phượng Thần Anh vẫn luôn lơ đãng rót rượu cục mở miệng, buông chén trà trong tay hỏi.

“A?” Ưu nhi bị hỏi sững sốt, hiểu được sau nhanh chóng nói: “Hắn nói, nói chúng ta vừa thấy liền biết là kẻ có tiền, không tính số lẻ, tổng cộng ba ngàn sáu trăm hai mươi lăm văn tiền. Tiền không nhiều lắm, nhưng tổng cảm giác hắn đang chinh chúng ta!”

“Ba ngàn sáu trăm hai mươi lăm văn tiền?!” Cốc Dương bỗng nhiên đề cao thanh âm, kỳ quái kêu lên, vẻ mặt bất khả tư nghị: “Hắn nói muốn thu ba ngàn sáu trăm hai mươi lăm văn tiền?!”

“Không sai! Cốc đại phu người cũng hiểu được hắn đang chinh chúng ta?” Ưu nhi chờ mong nhìn Cốc Dương hỏi.

“Cáp!” Cốc Dương nhìn Ưu nhi, ánh mắt quái dị: “Người có biết người vừa rồi cấp thiếu chủ uống là được gì không?”

“Được gì?” Ưu nhi sững sốt, lập tức kinh hô: “Sẽ không phải là –” một chữ “Độc” còn chưa nói ra, Cốc Dương liền đánh gãy hắn.

“Là Vân Chi, còn là Vân Chi hơn hai mươi năm.” Cốc Dương nói, tươi cười trên mặt có chút lãnh: “Một gốc cây này ít nhất cũng phải một ngàn tám trăm lượng bạc, lấy Vân Chi làm thuốc, một chén sẽ là một trăm hai, chỉ nhiều chứ không ít hơn. Người nói Đường lão bản đòi người hơn ba mươi lượng bạc, ba mươi lượng này ngay cả bã thuốc còn không mua nổi.”

“A?!” Mặc Trúc vẻ mặt khiếp sợ, chẳng lẽ bọn họ thật là hiểu lầm?

“Như thế nào có khả năng.....” Ưu nhi mê mang thì thảo tự nói: “Ta đây chẳng phải là.....”

Yến Tự nhẹ nhàng hé miệng, cười nói: “Các người nói, Đường lão bản này đến tột cùng là loại người nào? Vì cái gì đối thiếu chủ tốt như vậy?”

Nghe vậy, trừ bỏ Phượng Thần Anh, tất cả mọi người sững sốt, đúng vậy, Đường lão bản tựa hồ đối thiếu chủ tốt lắm, nhưng vì cái gì lại cố ý biểu hiện ra một bộ dáng lạnh lùng? Còn muốn nói ra những lời khiến người khác hiểu lầm này?

“Đủ.” Phượng Thần Anh trầm giọng đánh gãy bọn họ, mấy người cả kinh, không dám nói nữa.

“Thời điểm không còn sớm, các người nên đi khách điểm nghỉ ngơi. Mấy ngày nay không cần tới nơi này, để tránh dẫn người chú ý.” Phượng Thần Anh thần nhiên nói, mặt mày buông xuống nhìn không ra cảm xúc: “Còn có, chú ý động tĩnh của hoàng đế Quý Tà, Phong Hàn Bích tuy rằng chưa cùng Tần Nghị, Phó Tử Lưu hợp tác, nhưng ta ở địa phương của hắn giết người, hắn sẽ không ngồi yên không quan tâm đến.”

“Dạ, thuộc hạ biết!” Đám người Thiết Hoán cùng kêu đáp, sau đó cáo từ Phượng Thần Anh cùng nhau ly khai.

Mọi người đi hết, Phượng Thần Anh mới cầm lấy chén trà trong tay, nhưng không có uống, mà dùng ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve miệng chén. Phòng trong chỉ còn lại một mảnh yên tĩnh, Nhị Bách Ngự từ viện ngoại tiến vào, đi đến bên chân Phượng Thần Anh rất quen ngủ bàn chân hắn, sau đó cọ cọ nằm úp sấp dưới đất.

Phượng Thần Anh cúi đầu nhìn Nhị Bách Ngự, cười, Đường lão bản này đến tột cùng là loại người nào, hắn cũng rất muốn biết.

110. Chương 110

Sau khi Phong Hàn Bích phát hiện hoàng hậu của mình lại trốn nhà, không giống như ngày xưa vội vã đi tìm, bởi vì lần này hắn không có mang theo Tiểu Trùng.

Đầu đầu nhìn Phượng Nghi cung trống rỗng, Phong Hàn Bích lần đầu tiên cảm thấy lực bất tòng tâm. Một năm trước, hắn đem Chung Như Thủy mang về, đến tột cùng là đúng hay sai? Chung Như Thủy thích tự

do tự tại sinh hoạt, hướng tới thế giới trời cao biển rộng. Hắn tựa như một con anh vũ nhỏ, tuy rằng không thể so với hùng ưng (đại bàng) có thể bao cao phía chân trời, nhưng vô ưu vô lự mới là bản tính của hắn. Nay, con anh vũ tinh xảo đó lại bị mình vây ở trong lồng giam to lớn hoa lệ này. Có lẽ, lúc trước bản thân thừa kế ngôi vị hoàng đế mới là sai đi?

“Phụ hoàng?” Thanh âm non nớt sinh động khiến Phong Hàn Bích đang đắm chìm trong cảm xúc tỉnh lại. Chung Tiểu Trùng đứng ở cửa tham cứu nhìn hắn.

Phong Hàn Bích luôn không có biểu tình, sau khi nhìn đến Tiểu Trùng liền ôn nhu cười, mang theo từ ái đặc hữu của phụ thân, đối hắn vẫy tay, nói: “Lại đây.”

Tiểu Trùng vui vẻ chạy về hướng Phong Hàn Bích, ôm thắt lưng hắn, nằm ở trong lòng hắn, dùng ánh mắt tinh lạng nhìn phụ hoàng của mình.

Phong Hàn Bích triu mến điểm điểm cái mũi Tiểu Trùng, nhi tử trông rất giống mình này, là hắn yêu thương từ tận đáy lòng.

“Phụ hoàng, người nhớ phụ thân sao?” Tiểu Trùng khuôn mặt nhỏ nhắn cùng Phong Hàn Bích cực kỳ tương tự, ngữ khí lại ngây thơ mang theo tính trẻ con hỏi. Hắn từ trước luôn gọi thẳng danh tự Phong Hàn Bích đều thành thói quen, nhưng sau lại đi theo Phong Hàn Bích trở về hoàng cung, trong cung Thái Phó lão sư dạy hắn học cùng với bọn cung nữ thái giám đều về mặt kính sợ quỳ trên mặt đất, dạy hắn cái gọi là đạo lý “quân quân thần thần, phụ phụ tử tử”. Nhưng mà hắn vẫn không đổi được, thẳng đến khi Chung Như Thủy lôi kéo hắn nói chuyện lặng lẽ một đêm, mới rốt cục sửa lại miệng gọi “Phụ hoàng”.

Đem Tiểu Trùng ôm ngồi ở trên đùi mình, Phong Hàn Bích vẫn thực đau lòng hài tử trưởng thành quá sớm này, nhu nhu mặt mũi mồm của hắn, nói: “Phụ hoàng rất nhớ phụ thân người, nhưng là cha người không vui, từ khi trở về hoàng cung cho tới bây giờ cũng chưa thấy cha người chân chính vui vẻ qua. Phụ hoàng biết, Tiểu Trùng cũng giống như vậy.”

Tiểu Trùng cúi đầu nghiêm túc nghĩ nghĩ, sau đó ngẩng đầu nhìn Phong Hàn Bích nghiêm túc nói: “Không sai, phụ thân là không vui, tới nơi này một năm, Tiểu Trùng cho tới bây giờ chưa gặp qua phụ thân chân chính vui vẻ cười.” Phong Hàn Bích cười khổ một tiếng, không nói gì.

Tiểu Trùng bỗng nhiên vỗ vỗ vai Phong Hàn Bích, giả bộ một bộ dáng đại nhân nói: “Nhưng mà, phụ thân đối Tiểu Trùng nói qua, nếu lúc trước không cùng phụ hoàng trở về, hắn sẽ thống khổ cả đời. Tiểu Trùng cũng đồng dạng, nếu không có Phong Hàn Bích, Tiểu Trùng cũng sẽ khóc.” Một câu cuối cùng kia, Tiểu Trùng gọi thẳng “Phong Hàn Bích”, một cái xưng hô không có cấp bậc cùng giới hạn. “Cho nên, cho dù phụ thân cùng Tiểu Trùng ở trong này thật sự không vui, cũng sẽ không chán ghét Phong Hàn Bích hoặc là oán hận Phong Hàn Bích. Bởi vì chúng ta đều thực thích thực thích người, chúng ta muốn vĩnh viễn cùng người ở một chỗ!”

“Tiểu Trùng.....” Phong Hàn Bích ngạc nhiên nhìn Tiểu Trùng khuôn mặt nhỏ nhắn tính trẻ con lại nghiêm túc, hốc mắt vì nhiệt, sau đó thân thủ ôm chặt hắn.

“Ngaoan.” Tiểu Trùng để Phong Hàn Bích ôm hắn, dùng bàn tay nhỏ bé sờ sờ đầu Phong Hàn Bích, an ủi nói: “Phụ thân sẽ không rời đi Phong Hàn Bích, phụ thân rất nhanh sẽ trở lại.”

Cùng ngày, Phong Hàn Bích hạ một đạo thánh chỉ, lệnh cho thái tử sáu tuổi giám quốc, tạm thời quản lý quốc vụ, lệnh tam quân nguyên soái Thương Giác Trưng, Lại bộ Thượng Thư Lê Khổ cùng với Thái y viện Đào Như Lý, phụ trợ thái tử xử lý quốc vụ. Đợi Chung Tiểu Trùng dẫn ba thúc thúc hùng hực chạy đến tẩm cung hoàng đế, mới phát hiện người đã sớm chạy trốn! Thái giám tổng quản Lâm công công hầu hạ Phong Hàn Bích đang cầm một phong ngự tín, run rẩy đưa cho Thương Giác Trưng, mấy người mở ra vừa thấy, mặt trên chỉ có bốn chữ to “Truy thê, chó niệm”!(đuổi theo thê tử, khỏi tìm)

Nếu không phải ân cần thăm hỏi tổ tông hoàng đế là tội lớn tru di cửu tộc, đám người Lê Khổ khẳng định sẽ không chút do dự chỉ vào hoàng lăng, đem mười tám đời tổ tông Phong Hàn Bích mắng đến bốc khói đen!

Chung Tiểu Trùng gắt gao siết “Thư nhà” Phong Hàn Bích lưu lại, môi dưới cắn chặt, trên mặt phần nộ tràn đầy phần hận cùng không cam lòng, hắn sẽ không nên cùng Phong Hàn Bích giảng những lời này đi! Cho người miệng tiện! Cho người miệng tiện! Hiện tại tốt lắm, đem trọng trách ném lên trên vai mình, trời

biết hần mới có sáu tuổi a!! Giám quốc? Giám cái sợi len quốc á! Hần muốn soạn vị! Làm cho Phong Hàn Bích cùng phụ thân có bản lĩnh thì lần rất xa đi! ! !

Đường Phi là do một trận hít thở không thông làm tỉnh lại. Cúi đầu vừa thấy, đầu Chung Như Thủy chính là đang gối lên trước ngực hần, thân thể nằm ở một bên, tứ chi giang rộng, còn đang ngáy nho nhỏ.....

Khóe miệng co rút, Đường Phi cẩn thận đẩy đầu Chung Như Thủy ra, nhẹ tay nhẹ chân rời khỏi giường.

“Ngô ngô, Phong Hàn Bích..... Ta muốn ăn cái kia, táp táp táp.....” Chung Như Thủy táp miệng nói mớ, chuyển thân lui thành một khối, tiếp tục ngủ.

Đường Phi buồn cười giúp đắp hần hảo chăn, có điểm đồng tình với Quý Tà hoàng đế kia, quản lý một hoàng hậu như vậy, mỗi ngày nhất định thực “nhiều màu nhiều sắc”.

Đánh cái ngáp, rửa mặt xong, Đường Phi lấy qua nhân bì diện cụ kia, đối với gương chậm rãi dán lên trên mặt, nhẹ nhàng vuốt ve xác định nhìn không ra một chút khác thường, mới thở dài nhẹ nhõm một hơi. Chỉ ngủ không đến hai canh giờ, ánh mắt toan sắp mệt mỏi, tối hôm qua hần cùng Chung Như Thủy cơ hồ trò chuyện cho tới hừng đông, tuy rằng phần lớn đều là Chung Như Thủy nói. Để cho hần cảm thấy bất khả tư nghị chính là Tiểu Trùng, nam nhân cùng nam nhân cư nhiên có thể sinh hài tử! Nhưng lại là mỗ bụng sinh! Thật không biết Chung Như Thủy may mắn hay là bất hạnh, vì Phong Hàn Bích kỷ niệm bá đạo kia, hần nhận hết thấy khổ sở mà các nam nhân khác không có khả năng thừa nhận.

Còn có chính là, nguyên lai Chung Như Thủy cùng Hoàng Diệp, Lang Hiên đều có quan hệ. Thuần Vu Quyết kia, tiểu tướng quân bên người Tần Nghị, cư nhiên là thân đệ đệ có quan hệ huyết thống với Như Thủy tại thế giới này. Tối hôm qua hần cơ hồ không kể những chuyện về mình, thời điểm nghe được Chung Như Thủy nói chuyện này, hần lại theo bản năng bảo trì trầm mặc. Không phải không tin nhiệm Chung Như Thủy, ngược lại, hần không muốn liên lụy Chung Như Thủy. Nếu bởi vì chính mình tái làm cho một người vô tội liên lụy vào, nếu vậy hần thật sự là chết vạn lần cũng không đủ. Năm đó Tần Nhan muốn giết hần, Tần Nghị cũng hy vọng hần chết. Chuyện ba năm trước đây hần suy nghĩ rất nhiều, ngày mà Hà Tịch chết thật sự có rất nhiều sự tình nói không thông. Ngày đó bọn họ bị nhiều sát thủ đuổi giết như vậy, trên đường cư nhiên một bóng người cũng không có. Tần Nhan đã chiến bại không có khả năng có năng lực lớn như vậy, trừ phi năm đó là Tần Nghị bày mưu đặt kế. Cho nên, chuyện Đường Phi chưa chết không thể bị bất luận kẻ nào biết.

Đường Phi quay đầu nhìn Chung Như Thủy còn đang ngủ say, trong mắt có chút xin lỗi, không phải hần không muốn đối Chung Như Thủy thẳng thắn, mà là không thể thẳng thắn.

“Đốc đốc đốc.” cửa bị nhẹ nhàng gõ vang, làm bừng tỉnh Đường Phi đang trầm tư. Đường Phi hoảng sợ, nhìn về phía Chung Như Thủy. Chung Như Thủy táp miệng không biết nói cái gì, chuyển thân nằm lên cái chăn, gối đầu tiếp tục ngủ.

“Đường lão bản?” Phượng Thần Anh thanh âm trầm thấp hùng hậu vang lên, mang theo điểm ý tứ dò hỏi: “Đường lão bản, xin hỏi người dậy hay chưa?”

“Đến đây.” Đường Phi nhẹ giọng đáp, lại xác định sờ sờ mặt mình, sau đó mới mở cửa ra.

“Có chuyện gì sao?” Cổ ý xụ mặt, Đường Phi lãnh đạm hỏi.

“Ách.....” Phượng Thần Anh mỉm cười, nhìn chằm chằm Đường Phi có chút ngượng ngùng nói: “Bởi vì bọn thuộc hạ ta đều đi khách điểm trụ, ta không biết sắc được, cũng không biết nấu cơm, cho nên muốn.....”

“Cho nên đã nghĩ muốn bảo ta làm trâu làm ngựa cho người?” Đường Phi lạnh lùng miết Phượng Thần Anh, ngữ khí cứng rắn: “Ta là hạ nhân của người? Hay là thuộc hạ của người? Muốn người hầu hạ liền sớm cút cho ta!”

Phượng Thần Anh bị Đường Phi một trận trách móc như vậy, sắc mặt có chút khó coi, nhịn nhẫn, cuối cùng vẫn là không nói gì thêm. Đối Đường Phi thật có lỗi gặt gặt đầu, xoay người bước đi.

Đường Phi ngẩn ra, hần thật đúng là không nghĩ tới Phượng Thần Anh sẽ thật sự quay đầu bước đi. Mấy ngày nay, hần thành thói quen mặc kệ đối Phượng Thần Anh châm chọc khiêu khích hoặc là uy hiếp tức

giận mắgnhư thế nào, đối phương đều mặt dày mày dạn dến gọi hần “Phi nhi”.....

Đúng rồi, hần không còn là Đường Ngũ Báchsi ngốc kia, mà là Phượng Thần Anhthanh tỉnh. Bắt đầu từ khi bọn Thiết Hoán xuất hiện, mấy ngày nay hần đều thanh tỉnh. Lão đại phu nói, được hiệu của Vân Chìcùng nội lực mấy người Thiết Hoán có thể giúp Phượng Thần Anh khôi phục thần trí, tuy rằng không biết có thể bảo trì bao lâu.

“Uy !” Đường Phi gọi lại hần.

Phượng Thần Anh cước bộ khễ ngừng, xoay người nhúu mày nhìn Đường Phi, nói: “Ta gọi là Phượng Thần Anh.”

“Người ở trong phòng đợi đi.” Đường Phi không để ý đến Phượng Thần Anh tự giới thiệu, đóng cửa phòng lập tức đi hướng phòng bếp: “Ta sợ người đốt mất phòng bếp nhà ta.”

Phượng Thần Anh có chút đăm chiêu nhìn Đường Phidi vào bếp, mấy ngày nay hần mơ mơ hồ hồ nhớ tới một sự tình, hần biết đoạn thời gian chính mình si ngốc kia,vị “Đường lão bản” này thái độ không phải như thế. Đoạn thời gian kia, hần tuy rằng hung dữ, lại đem mình chiếu cố cẩn thận, thậm chí có thể nói là – sủng nịch. Hơn nữa, thời điểm chính mình độc phát, cũng là hần hàng đêm làm bạn mới có thể chống đỡ xuống.

“Phi nhi.....” Phượng Thần Anh không tự giác nỉ non, nhớ tới hôm qua hần đỡ lấy thất lưng vị “Đường lão bản” này có một loại cảm giácquen thuộc, trong lòng khễ nhúc nhích. Không sai, vị “Đường lão bản” này vô luận thân hình hay là hơi thở, đều cùng Đường Phi củahần thực giống nhau, trừ bỏ khuôn mặt bị thiêu hoàn toàn thay đổi cùng thanh âm hơi khàn khàn. Hần từng nghĩ đến “Đường lão bản” thần thần bí bí là Tần Nghịphái tới, nhưng mà tinh tế suy nghĩ lại phủ định phán đoán này. Nếu “Đường lão bản” thật là Tần Nghị phái tới, khi gặp hần đã sớm hạ sát thủ, không cần đem hần mang về nhà dốc lòng chiếu cố. Như vậy, còn có một loại khả năng.....

Phượng Thần Anh bỗng dừng nắm chặt, tim đập gia tốc, hơi thở hỗn loạn, còn có một loại khả năng,Đường lão bản chính là Phi nhi! Nhưng mà năm đó, hần tự mình tìm được thi thểPhi nhi, cũng tận mắt thấy. Thân hình thi thể kia cùng Phi nhi không kém mấy, trong lòng còn gắt gao ôm bài vịHà Tịch, trên người cũng có Phượng Linh phùchính mình đưa cho hần. Bất quá, năm đó thi thể bị thiêu hoàn toàn thay đổi, hoàn toàn thấy không rõ bộ mặt. Nếu, nếu năm đó cái kia không phải Phi nhi –

Hô hấp cứng lại, Phượng Thần Anh bị phán đoán của mình làm sợ tới mức vừa kinh vừa hỉ, sắc mặt lại thay đổi trong nháy mắt. Nếu năm đó kẻ chết không phải Phi nhi! Hần đã quên, hần vẫn đã quên, Đường Phi không phải người bình thường, hần không thuộc về thế giới này, hần không phải người nơi này! Ba năm trước đây từng có người nói qua, mệnh đồ Đường Phi gấp ghềnh, lại có tử kiếp, nhưng mà hần sẽ bởi vì một người mà thay đổi vận mệnh! Nếu ba năm trước trong tràng đại hỏa kia, có một người ở thời khắc mấu chốt cứu Đường Phi, như vậy Đường Phi có phải hay không thật sự có khả năng không chết?!

Phượng Thần Anh khoe miệng khễ nhếch, trong mắt khó nén kích động cùng vui sướng, năm đó người nói lời này là Mộc Trạc, sư huynh của Thiên Tinh. Nếu tìm hần xem xét mệnh tinh Đường Phi còn sáng hay tắt, liền biết Đường Phi đến tốt cùng có ở nhân thế nữa không!

Phượng Thần Anh kích động hai tay run run, tâm đã sớm chết đi lại kịch liệt nhảy lên. Đúng vậy, hần có thể cho Mộc Trạc đi thăm dò rõ ràng! Năm đó bởi vì tận mắt thấy thi thểĐường Phi, cho nên hần tin tưởng vững chắc Đường Phi đã chết, chính mình cũng tẩu hỏa nhập ma, khi thì phát điên, khi thì si ngốc, số ít thời điểm thanh tỉnh lại không có can đảmnhớ về Đường Phi. Cho nên bây giờ nhớ tới, chuyện năm đó quả thật có rất nhiều thứ căn bản không kịp nghĩ kỹ. Vị “Đường lão bản” này hơi thở cùng thân hình cùng Đường Phi tương tựnhư vậy, còn có vết bóng trên mặt hần – “Đường lão bản” bị người hủy đi dung mạo, nếu hần thật sự là Đường Phi, Phượng Thần Anh quả thực không dám tưởng tượng năm đó Nam Vũ đến tốt cùng đối hần làm cái gì! Rõ ràng dùng lửa hủy đi dung nhan Đường Phi,sau tái thả một phen đại hỏa thiêu chết hần?! Nghĩ đến đây, Phượng Thần Anh tâm đau đớn như bị cắt nát, toàn thân ỨC CHẾ không được rét run. Hần hận bản thân lúc trước vì cái gì bị Nam Vũ nói hai ba câu liền lừa đi! Tần Nhan cùngNam Vũ chết thật sự là quá dễ dàng!

Ngẩng đầu nhìn hướng phòng bếp, trong phòng bếp là thân ảnh “Đường lão bản” đang bận rộn, không khí

truyền đến từng trận được hương cùngmùi thơm của cháo lúa mạch, ngẫu nhiên còn trộn lẫn vài tiếng ho nhẹ của hắn. Phượng Thần Anh hốc mắt nóng lên, “Đường lão bản” này, sẽ là Đường Phi đi?

Nhanh chóng trở lại khách gian, Phượng Thần Anh xuất ra một cái rương nhỏ, bên trong có ba con bồ câu đưa tin, là Thiết Hoán lưu cho hắn. Viết tốt mật tín cất vào thùng nhỏ trên đuôi bồ câu, liền đem bồ câu đưa tin thả ra ngoài. Hắn muốn Thiết Hoán ân thầm về Hoàng Diệp tìm Mộc Trạc, tính toán Đường Phi đến tột cùng còn ở nhân thế hay không! Làm xong hết thấy, Phượng Thần Anh lại đi ra sân, nhìn vị “Đường lão bản” kia rất bận rộn, trong lòng đã muốn biết bản thân không chỉ là đoán. Trước khi Thiết Hoán chưa có hồi âm, hắn muốn tự thử một lần “Đường lão bản” này!

Phong Hàn Bích dựa vào ký ức tìm được tiểu viện Đường Phi, hắn chỉ ghé qua một lần, hơn nữa Đường Phi trụ tại địa phương hẻo lánh khó tìm, hại hắn thiếu chút nữa lạc đường.

Trên hàng rào bao quanh sân vẫn là quán đầy hoa đỏ quyen đỏ tươi, từng đám từng đám diễm như lửa. Phong Hàn Bích nhìn đỏ quyen một lát, đẩy ra cửa hàng rào đi vào. Vừa tiến vào sân một bước, đại hoàng cung lầu trước kia liền hướng hắn chạy tới, nghe ra hàm răng nhọn đối hắn phát ra tiếng gầm gừ cảnh giác. Phong Hàn Bích ánh mắt sắc bén thần nhiên đảo qua, Nhị Bách Ngũ sủa lên một tiếng, mang theo cái đuôi chạy, chạy đi tìm chủ nhânhắn nói có địch nhân xâm nhập!

Phong Hàn Bích căn bản không đem một con cẩu để vào mắt, làm cho hắn cảnh giác là nam tử đầu bạc đứng ở trước cửa phòng kia.

Phượng Thần Anh khoanh tay mà đứng, lạnh lùng đánh giá kẻ xâm nhập quang minh chính đại này. Dung mạo lãnh liệt tuấn lãng, một đôi mắt hổ sắc bén không giận tự uy, khí chất trầm ổn nội liễm, một thân nội lực mạnh mẽ ẩn mà không phát, hắn chỉ cần đứng ở nơi đó, liền tản mát ra một loại khí phách vương giả làm người ta nhìn không được thần phục quỳ gối!

Phượng Thần Anh lần đầu tiên nhìn thấy một người, so với Tần Diệp càng có khí khái hoàng giả hơn. Nhưng mà, hắn cùng “Đường lão bản” có cái gì quan hệ?! Ở thời điểmPhượng Thần Anh bất động thanh sắc đánh giá Phong Hàn Bích, Phong Hàn Bích đã quan sát đến hắn.

Khuôn mặt giảo hảo tinh xảo như nữ tử, sắc mặt lại là tái nhợtkhông khỏe mạnh, một đôi mắt phượngxinh đẹp hơi khiêu khích nhếch lên, khóe miệng vẽ ra độ congâm ngoan, bên trên là một đầu tóc bạcquỷ dị, quả nhiên là như Tu La vương từ trong địa ngục đi ra đoạt mệnh người! Kẻ này chính là Phượng Thần Anh đem Hoàng Diệp cùng Lang Hiênlưỡng quốc biến thành sứ dầu mỡ trán đi? Quả nhiên danh bất hư truyền! Phong Hàn Bích một bên đoán đối phương võ công cao bao nhiêu, một bên thực lỗi thời nghĩ nếu đểChung Như Thủy nhìn thấy Phượng Thần Anh, nhất định sẽ bị dọa kêu to có quỷ.

“Người là ai.” Phượng Thần Anh đứng ở thềm đá trước cửa phòng, từ trên cao nhìn xuống Phong Hàn Bích, lạnh giọng hỏi.

Phong Hàn Bích vẻ mặt hàn sương nhìn Phượng Thần Anh, không có trả lời, khí thế không chút nào không thua kém đối phương.

“Hừ.” Phượng Thần Anh hơi hơi nâng lên cằm, cười lạnh một tiếng, xuất thủ như điện đánh về phía Phong Hàn Bích!

Phong Hàn Bích đã sớm nhận thấy Phượng Thần Anh không chút nào che dấu sát khí, ở khi hắn xuất thủ đồng thời cũng ra tay!

Hai người đều là đương kim cao thủhiếm có, thân hình nhanh như quỷ mị, chiêu thức quỷ dị, người tới ta đi trong khoảnh khắc liền đối nhau mấy chục chiêu!

Bỗng nhiên, ngực Phượng Thần Anh một trận đau nhức, hô hấp khó khăn, lộ ra một chút sơ hở. Phong Hàn Bích thừa dịp đối phương lộ sơ hở, đẩy ra một chưởng củaPhượng Thần Anh rồi sau đó thuận tay cũng đẩy ra một chưởng đánh thật mạnh vào trước ngực Phượng Thần Anh!

“Ân !” Phượng Thần Anh hét lớn một tiếng, tiếp một chưởng này liền bị đẩy về sau đến mười bước, nhúu mày, máu tươi theo khóe miệng chảy xuống.

Phong Hàn Bích cũng hơi hơi nhú mi, nguyên lai hẳn thụ nội thương nặng như vậy.....

“Các người đang làm cái gì?!” Đường Phi quát lớn, liếc mắt một cái liền nhìn thấy Phượng Thần Anh bị thương, đầu óc còn chưa có phản ứng, cước bộ đã bắt đầu di động, chạy hướng về phía Phượng Thần Anh.

“Người không sao chứ?” Đường Phi trong mắt tràn đầy lo lắng cùng hoảng, giúp đỡ Phượng Thần Anh đem hẳn hộ ở phía sau mình, gương mặt hung hăng nhìn chằm chằm Phong Hàn Bích vị khách không mời mà đến này. Hẳn vốn ở phòng bếp sắc được nấu cháo, không bao lâu Nhị Bách Ngũ chạy về phía hẳn sửa không ngừng, nguyên tưởng rằng nó đói bụng, đợi nghe được động tĩnh sân bên ngoài mới biết được đã xảy ra chuyện!

“Xin hỏi tôn giá đến hàn xá tại hạ có gì việc sao?” Đường Phi vẻ mặt phiền chán nhìn Phong Hàn Bích, lạnh giọng nói. Hẳn biết thân phận Phong Hàn Bích, không vạch trần, cũng không muốn vạch trần. Hiện tại làm bộ không biết thân phận đối phương, ít nhất tương lai thời điểm dĩ hạ phạm thượng, hẳn còn có thể lấy cớ người không biết không tội đến chối.

Phong Hàn Bích híp lại ánh mắt thoát nhìn rất nguy hiểm, hẳn biết Đường Phi biết thân phận của mình, lại không nghĩ rằng hẳn sẽ làm bộ như không biết. Lược lược suy nghĩ, hẳn liền hiểu được tâm tư cẩn thận của Đường Phi.

“Hẳn ở nơi nào.” Đường Phi là người thông minh, Phong Hàn Bích không muốn cùng hẳn quanh co lòng vòng.

Hẳn? Phượng Thần Anh hơi hơi nghiêng đầu nhìn Đường Phi đem hẳn hộ ở sau người, ánh mắt phức tạp.

Đường Phi cười nhạo một tiếng, trong mắt tràn đầy trào phúng: “Nguyên lai lại là muốn đem người bắt trở về. Tôn giá nghĩ đến, tôn giá dưỡng là một con cẩu sao? Thời điểm thích thì mang ra chơi đùa, hoặc là ném một cục xương làm cho hẳn chạy vây quanh người, thời điểm không thích liền đem người tùy ý xử trí, khiến người ta chịu không nổi muốn chạy, lại cố tình đem người bắt trở về. Ta thật sự muốn hỏi tôn giá một chút, làm như vậy rốt cuộc có ý tứ gì?!”

Phong Hàn Bích sắc mặt trầm xuống, trong mắt sát ý tấn hiển.

Phượng Thần Anh trong lòng rung mình, vội vàng đem Đường Phi kéo đến phía sau mình, xuất chiêu cùng đã bay vút đến trước mặt Phong Hàn Bích liền đối nhau hai chiêu. Phượng Thần Anh vốn thụ nội thương nghiêm trọng, tiếp thêm hai chiêu của Phong Hàn Bích, kéo Đường Phi lao đảo lui về phía sau mấy bước, một ngụm máu tươi rất cuộc khổng chế không được phun ra.

“Phượng Thần Anh!” Đường Phi thấy Phượng Thần Anh bởi vì mình mà bị thương, dưới tình thế cấp bách kêu tên của hẳn, vừa vội vừa tức giúp đỡ Phượng Thần Anh cơ hồ đứng không vững.

Phong Hàn Bích thu hồi bàn tay đặt ở sau người, trong ánh mắt lãnh lệ hiềm thấy có một tia bội phục.

“Người bản thân bị trọng thương lại có thể liên tiếp đỡ của ta ba chiêu, quả thật có chút năng lực.” Phong Hàn Bích lạnh lùng nhìn Phượng Thần Anh nói.

“Hừ, chỉ là ba chiêu mà thôi. Cho dù ta nội thương chưa lành, cũng nhất định có thể đánh thắng người!” Cho dù trước mắt bị vây ở thế hạ phong, Phượng Thần Anh không có chút chật vật, ngữ khí lại cuồng vọng!

Ngay tại thời điểm không khí gương cung bật kiếm, cánh cửa phòng của Đường Phi “Chi nha” một tiếng mở ra, Chung Như Thủy chỉ mặc áo đơn, rõ ràng còn một bộ dáng chưa tỉnh ngủ đứng ở cửa, một bên xoa ánh mắt một bên mơ hồ nói: “Àn ~ như thế nào ồn như vậy? Tiểu Phi Phi, là có thể ăn điểm tâm sao?”

Trong viện ba người sững sốt, nhất thời cảm thấy đỉnh đầu có thật nhiều quạ đen bay qua, không khí khẩn trương thoáng chốc biến mất vô tung vô ảnh.....

“Di? Hành Chi, sao người lại tới đây?” Chung Như Thủy vẻ mặt không thanh tỉnh lắm nhìn Phong Hàn Bích, mắt tràn đầy nghi hoặc khó hiểu.

Trước hết phản ứng chính là Phượng Thần Anh, sắc mặt hẳn không tốt nhìn Chung Như Thủy không biết từ nơi nào phóng ra, pha lẫn theo chút nghiêng rằng nghiêng lợi hỏi: “Người vừa rồi gọi hẳn cái gì?!” Vừa

hỏi xong sau lại nghĩ tới cái gì, hậu tri hậu giác bỏ thêm một câu: “Người từ trong phòng hắt đi ra?! Tối hôm qua kẻ tránh ở trong phòng hắt là người!”

Chung Như Thủy cùng Đường Phi không tự giác đồng thời thân thể buột chặt, bộ dáng có tật giật mình. Chung Như Thủy là vì Phong Hàn Bích, người này dấm chua so với bình dấm chua đã ủ trăm năm còn lợi hại hơn! Đường Phi là vì, ách, đúng vậy, Đường Phi sắc mặt cũng trầm xuống dưới, hắt chột dạ vì cái gì?

Quả nhiên, Chung Như Thủy ngẩng đầu, liền nhìn thấy Phong Hàn Bích sắc mặt còn đen hơn đáy nồi!

111. Chương 111

“Người tối hôm qua ngủ ở trên giường người quái dị này!” Phong Hàn Bích sắc mặt âm trầm nhìn Chung Như Thủy, một tay cầm giận chỉ vào Đường Phi.

Đường Phi sắc mặt trầm xuống, còn chưa nói nói đã thấy một đạo thân ảnh “vụt” tiến lên, che ở trước người mình, chỉ vào Phong Hàn Bích nổi giận mắng: “Người mẹ nó nói ai là người quái dị!”

Đường Phi như bị sét đánh sững sờ tại chỗ, không phải bởi vì người nhảy ra biện hộ cho hắt là Phượng Thần Anh, mà là Phượng Thần Anh luôn luôn tu dưỡng cùng hàm dưỡng rất tốt, thế nhưng lại giống như đám người đầu đường xó chợ dùng thô tục ngôn ngữ mắng to.

Nguyên bản nghe được Phong Hàn Bích mắng Đường Phi là người quái dị, Chung Như Thủy liền đối hắt thật bất mãn. Nhưng vừa thấy Phượng Thần Anh mắng Phong Hàn Bích mẹ nó – kia thế nhưng mẹ của hắt chính là mẹ vợ của mình a! Chung Như Thủy lập tức liền nhảy ra đứng ở bên người Phong Hàn Bích, hét lớn: “Người tên bạch mao quái này mắng ai! Dám khi dễ người của ta, muốn chết hay là không muốn sống nữa!” Dứt lời, còn hung tợn nắm đầu quyền một bộ dáng muốn động thủ, chỉ tiếc khí thể quá yếu, không có người đem hắt để vào mắt!

Đường Phi đầu đầu chảy mồ hôi, sự tình đã đủ loạn Chung Như Thủy lại còn cho hắt thêm phiền!

Phượng Thần Anh bề ngẩng nhìn Chung Như Thủy cao không đến ngực mình, âm trầm cười.

Chung Như Thủy sững sốt, biết nguy hiểm cận kề, muốn rời khỏi nhưng không mau bằng động tác Phượng Thần Anh!

Phượng Thần Anh cười lạnh xuất chiêu, lại bị người từ bên cạnh đẩy một phen, Phong Hàn Bích đã sớm nắm cả người Chung Như Thủy thối lui về sau đến phạm vian toàn, chưa kịp trách cứ Như Thủy không biết tự lượng sức mình, cũng đã vận khí dùng toàn nội lực gắt gao nhìn chăm chăm Phượng Thần Anh. Dám động đến người của hắt, thật sự là không biết sống chết!

Phượng Thần Anh bị Đường Phi đẩy một phen, chân khí trong bàn tay lập tức bị nhiễu loạn, chân khí nghịch lưu đau đớn làm hắt ho ra máu không ngừng.

Tình hình bỗng nhiên nghịch chuyển khiến ba người còn lại đều sững sốt, vẫn là Đường Phi trước hết phản ứng lại, bước lên phía trước dìu hắt, một câu thật có lỗi còn chưa nói ra miệng đã bị Phượng Thần Anh hung hăng đẩy ra, cái đẩy này còn dẫn theo vài phần nội lực!

Đường Phi lão đảo vài bước té lăn trên đất, kinh ngạc nhìn Phượng Thần Anh.

“Tiểu – Đường đại ca!” Chung Như Thủy không quên chủ tiệm dấm chua Phong Hàn Bích đang ở bên cạnh, vội vàng đem ba chữ “Tiểu Phi Phi” nuốt trở lại. Chạy đến bên người Đường Phi nâng lên, lo lắng hỏi: “Người không sao chứ?”

Dựa vào Chung Như Thủy nâng chậm rãi đứng lên, Đường Phi có chút áy náy nhìn Phượng Thần Anh: “Ta.....” Một chữ “Ta” vướng ở yết hầu, không biết nên nói cái gì.

Phượng Thần Anh dùng tay lau đi máu trên môi, nhìn Đường Phi. Trong mắt dần theo vài phần ủy khuất, vài phần bi thương, còn có một phần lạnh như băng.

Lạnh lùng nhìn Chung Như Thủy đang giúp đỡ Đường Phi liếc mắt một cái, Phượng Thần Anh giữ yên lặng xoay người bước đi. Phong Hàn Bích mắt lạnh nhìn, cũng không có ngăn trở hấn.

Thẳng đến khi thân ảnh Phượng Thần Anh biến mất ở chỗ rẽ, Đường Phi mới bỗng dưng chấn động, vội vàng chạy ra Chung Như Thủy muốn đuổi theo.

“Đường đại ca!” Chung Như Thủy lo lắng lôi kéo Đường Phi, khuyên nhủ: “Đuổi cái gì mà đuổi a, bạch mao quái kia vừa thấy đã biết không phải người tốt, hơn nữa hấn hiện tại là nhân vật nguy hiểm, không cần tự chuốc phiền hà!” Phong Hàn Bích ngay tại bên cạnh, phải giúp Tiểu Phi Phingu ngốc này cùng bạch mao quái giết người như ma kia phủ sạch quan hệ, không cần đem chính mình kéo theo vào a!

“Như Thủy, người lưu ở trong này không cần chạy loạn, ta đi đem hấn tìm trở về!” Đường Phi căn bản không có nghe Chung Như Thủy khuyên bảo, kéo ra tay hấn liền đuổi theo. Nếu Phượng Thần Anh bởi vì chuyện vừa rồi chịu kích thích lại biến trở về si ngốc hoặc là bộ dáng điên loạn, lại hoặc gặp phải quan sai đuổi bắt hấn, hậu quả thiết tưởng không chịu nổi! Hấn phải đem Phượng Thần Anh tìm trở về!

“Đường đại ca!” Chung Như Thủy tức giận dậm chân, hấn muốn nói cho Đường Phi giờ phút này trong thành nhất định có mật thám đang bí mật đuổi bắt Phượng Thần Anh, nhưng là Phong Hàn Bích đang ở bên người, hấn không thể hô lên, chỉ đành chạy theo. Nhưng còn chưa chạy được hai bước, đã bị người kéo lại góc áo.

Chung Như Thủy phí công làm bộ chạy về phía trước, sau đó tức giận xoay người đối với Phong Hàn Bích gương nanh múa vuốt nói: “Nếu Đường Phi xảy ra chuyện gì, ta liền từ người!”

Phong Hàn Bích ánh mắt híp lại, đem Chung Như Thủy xách đến trước mắt, ngữ khí nguy hiểm: “Người vừa rồi nói cái gì?”

“Ách –” Chung Như Thủy mồ hôi lạnh hạ xuống, vừa rồi nhất thời kích động nói sai..... Nhanh chóng vậy vậy đâu, Chung Như Thủy cầm lấy vật áo Phong Hàn Bích hỗn hển nói: “Người không biết, Đường Phi cùng ta giống nhau, đều là từ thế kỷ hai mươi mốt đến! Ý nghĩa của hấn đối với ta là gì người hấn cũng biết, ta không thể nhìn hấn gặp chuyện không may!”

Phong Hàn Bích cả kinh, Đường Phi này cùng Như nhi là người cùng thế giới?! Nhìn Chung Như Thủy kích động, Phong Hàn Bích bắt đầu thở dài, vận khí nội lực trầm giọng nói: “Kính Ảnh.”

Một đạo bóng đen từ ngoài sân lác mình tiến vào, quỳ gối trước mặt Phong Hàn Bích cùng Chung Như Thủy cung kính nói: “Thuộc hạ tham kiến chủ thượng, tham kiến hoàng hậu.”

“Truyền lệnh xuống, tạm thời không nên động tới Phượng Thần Anh cùng bất luận kẻ nào bên người hấn.” Phong Hàn Bích nói xong, nhìn Chung Như Thủy liếc mắt một cái, ý tứ là “Người vừa lòng chưa?” Chung Như Thủy cao hứng mãnh mẽ gật đầu, vừa lòng, phi thường vừa lòng !

“Dạ, thuộc hạ tuân mệnh!” Kính Ảnh lĩnh mệnh mà đi.

Sự tình giải quyết, Chung Như Thủy còn chưa kịp thở một hơi, Phong Hàn Bích thanh âm âm trầm vang lên ngay bên tai: “Hiện tại, cùng trầm vào nhà, hảo hảo giải thích tới hôm qua người vì cái gì ngủ ở trong phòng nam nhân khác!”

Chung Như Thủy cả kêu thảm thiết đều chưa có, đã bị Phong Hàn Bích che miệng bắt trở vào trong phòng ngủ của người ta!

Thời điểm Đường Phi đuổi theo ra sân, Phượng Thần Anh đã không thấy bóng dáng. Mở mắt nhìn bốn phía, hoàn toàn nhìn không tới thân ảnh người nọ. Hấn vừa rồi là ở chỗ rẽ biến mất, Đường Phi xoay người hướng bên phải chạy tới.

Từ Minh Nguyệt phố nơi hấn trụ tìm đến Sát Đường, từ đầu đường tìm đến cuối phố, sau đó tái từ cuối phố tìm trở về đầu đường, ước chừng hai canh giờ, Đường Phi vẫn tìm không thấy Phượng Thần Anh.

Thể lực đã sắp tiếp cận cực hạn, Đường Phi mệt mỏi tựa vào chân tường, một bên kịch liệt thở dốc một bên ho khan, hô hấp có chút khó khăn, tâm phế lại truyền đến từng trận đau đớn. Bởi vì thời điểm xuất môn đã quên đội mũ hắc sa, Đường Phi lúc này dung mạo loã lồ ở dưới ánh nắng, mặt vụn vẹo hồng hắc bởi vì ho khan càng dữ tợn đáng sợ. Trên đường người đi đường nhìn thấy Đường Phi xấu như quỷ mặt, đều sợ tới mức tránh không kịp, theo đường vòng mà đi.

“Khụ khụ khụ.....” Đường Phi vỗ về ngực áp chế phế bộ truyền đến cảm giác không khỏe, nghỉ ngơi một hồi lâu mới dần dần bình phục lại.

“Gâu gâu!” Nhị Bách Ngũ chạy đến bên người Đường Phi, phe phẩy cái đuôi lo lắng liếm liếm tay Đường Phi. Nó ở thời điểm Đường Phi đuổi theo ra liền vẫn chạy theo, Đường Phi nhưng lại không có chú ý tới.

“Nhị Bách Ngũ.....” Đường Phi gian nan đối nó cười cười, thanh âm khàn khàn vô cùng: “Ta tìm không thấy hắc.....”

“Gâu gâu gâu!” Nhị Bách Ngũ cúi đầu cắn góc áo Đường Phi, vẫn lôi kéo hắc về hướng Tây Nam, tựa hồ muốn dẫn hắc đi đâu đó.

Đường Phi vội vàng nhìn Nhị Bách Ngũ, thử hỏi: “Người biết hắc ở nơi nào?”

“Gâu gâu!” Nhị Bách Ngũ lại sửa hai tiếng, sau đó lại cắn góc áo Đường Phi kéo kéo.

Đúng rồi, Đường Phi bình tĩnh đại ngộ. Nhị Bách Ngũ là cầu, còn cùng Phượng Thần Anh ở chung hơn hai tháng, có thể lợi dụng nó tìm được Phượng Thần Anh !

Đường Phi vội vàng đứng lên, bởi vì đột ngột đứng dậy quá mau làm cho trước mắt bỗng nhiên biến thành một mảnh màu đen, thiếu chút nữa ngã quỵ trên mặt đất. Dựa vào tường đợi trận cảm giác chóng mặt kia đi qua, Đường Phi mới chạy theo Nhị Bách Ngũ.

Cùng Nhị Bách Ngũ chạy về hướng Tây Nam, con đường này không phải ra khỏi thành, mà là đi thông đến Mị hà.

Thời điểm Đường Phi tìm được Phượng Thần Anh, Phượng Thần Anh đã ngã vào bờ sông, thân mình thống khổ cuộn mình thành một khối, nửa thân mình cơ hồ đều đắm ở trong nước !

“Phượng Thần Anh!” Đường Phi nhắm phía Phượng Thần Anh, đem người nửa kéo nửa ôm mang lại lên bờ. Gắt gao ôm Phượng Thần Anh toàn thân đều đang phát run, Đường Phi cứ chỉ điên rồ lắm bầm lầy bầm lầy: “Không có việc gì, không có việc gì” Thời gian này đúng lúc là đợt thủy triều của Mị hà, Đường Phi căn bản không dám tưởng tượng nếu hắc không tìm được Phượng Thần Anh hậu quả sẽ thế nào.

“A !” Phượng Thần Anh nằm trong lòng thống khổ gằm nhẹ, mồ hôi sớm làm ướt gương mặt tái nhợt, trong miệng vô ý thức cầu xin: “Ô Hương, ta muốn Ô Hương, cho ta Ô Hương !”

Đường Phi biết Phượng Thần Anh lại độc phát, chỉ có thể giống lúc trước gắt gao ôm hắc, thấp giọng nỉ non nói: “Không có việc gì, nhịn một chút sẽ không sao, rất nhanh sẽ trôi qua.....”

Phượng Thần Anh nằm ở trong lòng Đường Phi, trong mắt tinh quang chợt lóe, rất nhanh đã bị thống khổ lạnh lùng thay thế. Hung hăng đẩy ra Đường Phi, Phượng Thần Anh thống khổ phủ phục trên mặt đất, điên cuồng mà hướng về phía hắc gằm nhẹ: “Đem Ô Hương cho ta! Ta muốn Ô Hương! Cho ta Ô Hương !” Tiễn đà lại lui thân mình gằm gừ: “Phi nhi, ta muốn Phi nhi, Phi nhi.....”

Phượng Thần Anh trong mắt lạnh lùng cùng điên cuồng khiến Đường Phi trong mắt xẹt qua một tia thống khổ, hắc biết độc ẩn phát tác làm cho Phượng Thần Anh đánh mất lý trí, lại một chút đều chịu không nổi ánh mắt hắc như vậy. Gần ba tháng kia, hắc cùng mình vượt qua độc phát ban đêm, Phượng Thần Anh căn bản không dùng ánh mắt như vậy nhìn hắc! Người này không phải Đường Ngũ Bách thị tộc, mà là Phượng Thần Anh chân chính.....

Tiến lên cầm lấy tay Phượng Thần Anh đang giãy dụa vung loạn, đem người kéo vào trong lòng gắt gao ôm chặt, Đường Phi thống khổ thấp kêu: “Nếu người muốn Phi nhi, sẽ không có Ô Hương! Nếu người muốn Ô Hươu sẽ không có Phi nhi! Người muốn Ô Hươu hay là Phi nhi?!”

Phượng Thần Anh mạnh mẽ chấn động, ánh mắt phát ra u ám, hai tay run run gắt gao ôm thắt lưng Đường Phi, đem mặt thật sâu vùi vào ngực hân. Tuy rằng so với ba năm trước đây gầy hơn rất nhiều, nhưng cái loại cảm giác quen thuộc này cùng khí tức của hân tuyệt đối sẽ không nhận sai!

“Phi nhi.....” Phượng Thần Anh thanh âm khàn khàn run run: “Ta muốn Phi nhi.....” Người là Phi nhi của ta, người thật là Phi nhi của ta.....

Một trận ướt át thấp nhiệt xâm nhập vào ngực Đường Phi, Đường Phi run lên, Phượng Thần Anh khóc..... Trái tim kịch liệt nhảy lên, trong lòng chỗ sâu nhất kia vốn đã lạnh như băng nay tựa hồ bị chất lỏng nóng bỏng này làm tan chảy, rất rất đau rất rất khó chịu.

Nhị Bách Ngũ lẳng lẳng nằm úp sấp ở bên cạnh hai người đang ôm nhau, yên lặng thủ hộ.

Trong khách điểm.

Thiết Hoán thu thập tốt hành lý giản dị, đem sự tình an bài thỏa đáng định xuất phát. Hân thu được Phượng Thần Anh dùng bồ câu đưa tin, muốn hân bí mật hồi Hoàng Diệp Thượng Tinh Lâu, tìm Mộc Trắc cùng Thiên Tinh. Phượng Thần Anh không có đem sự tình phân phó rõ ràng, chỉ là cho hân đến Hoàng Diệp hồi Mộc Trắc một sự kiện, mệnh tinh Đường Phi còn phát sáng hay không. Sự tình trôi qua ba năm, bọn họ cũng đều biết nguyên lai Phượng Lâm tên thật là Đường Phi, tuy rằng không biết nguyên do trong đó, nhưng hân cho tới bây giờ cũng không hỏi đến. Hơn nữa chiếu theo tình huống Phượng Thần Anh, hân cũng không có biện pháp hỏi. Thiết Hoán không hiểu huyền thuật tinh tượng, nhưng Đạo gia chi thuật gì đó hân cũng nghe qua một chút. Mỗi người đều có một khóa mệnh tinh, tinh không mất người tất sống, người đã chết tinh tất diệt.

Phượng Thần Anh bảo hân đi hỏi mệnh tinh Đường Phi, chẳng lẽ là – Thiết Hoán bị phán đoán của mình dọa cả kinh, điều đó không có khả năng, năm đó bọn họ đều tận mắt thấy thi thể Đường Phi, khối tiêu thi đã bị thiêu hoàn toàn thay đổi. Tuy rằng dung mạo thân thể đều hủy, nhưng thân hình đều cùng Đường Phi không kém mấy, hơn nữa lúc ấy trong lòng hân còn ôm linh vị Hà Tịch, trên người cũng có Phượng Linh phù của Phượng Thần Anh, tuyệt đối không có sai! Về phần vì cái gì Phượng Thần Anh còn muốn đi hỏi mệnh tinh Đường Phi, Thiết Hoán chỉ có thể nghĩ Phượng Thần Anh quá mức mãnh liệt tưởng niệm, mấy năm nay hân vẫn đều nói Đường Phi không chết, diên diên khuâng khuâng si si ngốc ngốc, nhìn người tương tự với Đường Phi sẽ ôm lấy. Sau khi dùng Ô Hương hân lại đắm chìm ở ảo cảnh không thể tự kiềm chế, tâm trí vô công đều từ từ sa sút. Có lẽ, Đường lão bản kia muốn Phượng Thần Anh cai Ô Hương, cũng không phải chuyện gì xấu.

Nghĩ đến “Đường lão bản” thân phận khả nghi đó, Thiết Hoán lại lo lắng thở dài một tiếng, hân hiện tại duy nhất hy vọng chính là Phượng Thần Anh không cần tái bị thương tổn. Ba năm nay hân người không ra người, quỷ không ra quỷ, chủ nhân lại một bộ dáng suy sụp, trừ bỏ Phượng chủ nhân, cái gì cũng nhìn không thấy, hân cùng cha hân là Thiết Viêm tâm cơ hồ đều bị cắt nát!

“Chi nha” một tiếng, Yến Tự cùng Cốc Dương đẩy cửa đi đến.

“Cái này chuẩn bị xuất phát?” Yến Tự nhìn Thiết Hoán đã đóng gói hảo bọc hành lý hỏi. Thiết Hoán gật gật đầu.

Cốc Dương sờ sờ cằm: “Thiếu chủ rốt cuộc vì cái gì muốn người hồi Hoàng Diệp? Người cũng không biết, bởi vì người không chịu nói hại ta suy nghĩ một buổi tối, đều ngủ không yên!”

“Không phải ta không chịu nói, là thiếu chủ hạ tử lệnh việc này không thể bị người thứ ba biết được.” Thiết Hoán thần nhiên quét Cốc Dương liếc mắt một cái, vác hành lý lên lưng sau về mặt tức mục đối Yến Tự nói: “Di nương, ta vừa đi một hồi nhanh nhất cũng mất hai tháng, trong khoảng thời gian này nhất định phải bảo vệ tốt thiếu chủ, cũng đừng quên dùng bồ câu đưa tin hồi báo trên đảo. Hiện tại cả Quý Tà cũng muốn đối thiếu chủ xuất thủ, chủ nhân nếu vẫn không quản, chúng ta căn bản không thể ở dưới tình huống ba đại quốc liên minh đem thiếu chủ an toàn mang về.”

“Di nương tự nhiên hiểu được, người liên an tâm đi hoàn thành nhiệm vụ đi. Trên đường phải cẩn thận, nhớ phải tự chiếu cố mình.” Yến Tự thân thiết đối Thiết Hoán nói.

Thiết Hoán gật gật đầu, lại nói với Cốc Dương: “Chiếu cố hảo di nương ta, nàng hiện tại đang mang thai,

nếu là xảy ra chuyện gì, cha ta nhất định sẽ giết ta.” Hai ngày trước Yến Tự bỗng nhiên té xỉu, Cốc Dương mới chẩn ra Thiết đại phu nhân đã có thai hai tháng! Nếu không phải Yến Tự sợ chuyện này nói cho Thiết Viêm sẽ khiến hắn phân tâm, không thể xử lý tốt chuyện trên đảo, không cho bất luận kẻ nào mang tin tức trở về, thì Thiết Hoán đã sớm dùng bồ câu đưa tin cho cha hắn đem người mang về dưỡng.

Yến Tự hơi ngượng ngùng cười, trên mặt tràn đầy vui sướng cùng ôn nhu sắp làm mẫu thân.

“Đương nhiên! Chúng ta nhất định sẽ hảo hảo chiếu cố phu nhân, yên tâm đi!” Cốc Dương vỗ ngực cam đoan.

Chiếm được Cốc Dương hứa hẹn, Thiết Hoán mới theo chân bọn họ cáo biệt, ly khai Mị thành.

Thiết Hoán chân trước vừa mới đi, Ưu nhi cùng Mặc Trúc âm thầm bảo hộ Phượng Thần Anh đã trở về khách điểm, về mặt bối rối. Vừa thấy đến Yến Tự cùng Cốc Dương, liền lòng như lửa đốt chạy tới, hô: “Nguy rồi, chúng ta đã đem thiếu chủ đánh mất!”

Yến Tự cùng Cốc Dương ngẩn ra, lại xảy ra chuyện gì?!

Hoàng Diệp cùng Lang Hiên trên biển phân biên giới, một hòn đảo sương mù dày đặc đơn độc giấu ở trong biển sâu như ẩn như hiện. Đảo này tên là Tần Phượng đảo, hai mươi lăm năm trước, thái tử đời trước của Hoàng Diệp từ bỏ thiên hạ giang sơn, cùng một gã nam tử tuyệt sắc thần bí chạy trốn tới hòn đảo đơn độc này ẩn cư, đặt tên là Tần Phượng đảo. Nơi này, cũng là chỗ Phượng Thần Anh lớn lên.

Trung tâm Tần Phượng đảo, có một gian thạch thất. Thạch thất bốn phía được phong bế thành một hình cung vòng tròn, liền trông như một tòa thạch mộ. Chỉ có chính giữa thạch thất mới có một đạo cơ quan cửa đá, trừ bỏ Tần Diệp, không còn ai biết vị trí cơ quan. Mà bộ mặt thật sự của thạch thất, lại là một thạch động do thiên nhiên hình thành. Thạch động bốn phía đều bị người công phu mài bóng loáng không chút sần sùi, hai ngọn đèn giắt ở trên bức tường bằng, mặt trên đốt hai ngọn đuốc hàng năm không tắt. Trong thạch động hết thảy đều thực đơn sơ, cơ hồ đều dùng bằng khắc thành vật phẩm, quanh năm tản mát ra hàn khí màu trắng. Ở trung tâm thạch động, đặt một chiếc giường bằng bằng đá điêu khắc tinh mỹ. Một nam tử trẻ tuổi mặc một thân áo trắng, dung mạo tuyệt sắc, không có chút biểu tình nằm ở trên giường, dùng tơ lụa màu đen đắp chung quanh. Nếu không phải bờ ngực của hắn hơi phập phồng, nhất định nghĩ đến kẻ đang nằm trên giường đá này chỉ là một khối băng thì xinh đẹp vĩnh viễn sẽ không thối rữa.

Ở ven giường, Tần Diệp ngồi bên người nam tử xinh đẹp, mắt tràn đầy lưu luyến si mê. Bàn tay to ấm áp nhẹ vỗ về hai má tái nhợt lạnh như băng của nam tử, đầu ngón tay xẹt qua lông mi thanh tú khả ái, lông mi cong vút giờ phút này lại nhắm chặt, sau đó vuốt đến chiếc mũi tinh xảo, cuối cùng dừng lại trên đôi môi mỏng manh không chút huyết sắc.

Ngón cái tinh tế vuốt ve môi nam tử, Tần Diệp cúi đầu dùng môi của mình ấn một dấu hôn lên đôi môi không hề có độ ấm của hắn, một giọt nước mắt nhỏ xuống trên gương mặt nam tử.

“Hoa nhi, mau tỉnh lại đi, ngươi đã ngủ hai mươi năm, ngươi thật sự không cần ta sao? Ngươi thật sự không cần nhi tử của chúng ta sao? Hắn đã gây họa, hại chết chính người mình yêu, ngươi thật sự mặc kệ hắn sao.....” Cuối cùng một câu hóa thành thở dài, biến mất ở trong băng phòng lạnh lùng ánh khiết.

Bỗng dưng, nam tử kia lông mi cong dài cơ hồ run rẩy không thể phát hiện.

112. Chương 112

Phượng Thần Anh lại biến thành thần trí không rõ. Đường Phi ở bờ Mị hà cùng Phượng Thần Anh độc ẩn phát tác bởi suốt một buổi chiều, đợi Phượng Thần Anh qua khỏi hắn mới phát hiện Phượng Thần Anh lại

là một bộ dáng ai cũng không nhận biết, cô đơn ôm hân hân kêu Phi nhi, tựa như ba tháng trước vừa gặp giống nhau.

Đường Phi kinh nghi bất định chỉ có thể mau mau đem Phượng Thần Anh đỡ trở về nhà, còn chưa tiến vào gia môn liền nhìn thấy bên ngoài tiểu viện đơn giản của mình đã bị người vây kín một tầng. Cái này khiến Đường Phi không thể bận tâm Phượng Thần Anh đang phát bệnh, chỉ phải lôi kéo Phượng Thần Anh ba bước cũng chỉ hai bước (ý nói động tác nhanh chóng) đẩy ra những người đó, vọt vào.

Trong phòng chính, chỉ thấy Phong Hàn Bích vẻ mặt thản nhiên ngồi ở trước bàn gỗ uống trà, Chung Như Thủy rất là hiền lành ngồi ở bên người hân, một bộ dáng tiểu tức phụ biết vâng lời. Mà đối diện bọn họ, Yến Tự cùng Cốc Dương đang ngồi vẻ mặt nghiêm túc, còn có Mặc Trúc cùng Ưu nhi vẻ mặt phần nộ, duy độc không thấy Thiết Hoán.

“Các người đang làm cái gì?!” Đường Phi sắc mặt âm trầm nhìn bọn họ, gương mặt bị thiêu hủy bởi vì lửa giận mà trở nên vụn vụn, xấu dọa người.

“Thiếu chủ | Các chủ!” Mặc Trúc cùng Ưu nhi nhìn đến Phượng Thần Anh phía sau Đường Phi, vẻ mặt kinh hãi kích động, Yến Tự cùng Cốc Dương lại là vẻ mặt yên tâm, đứng dậy cung kính đối Phượng Thần Anh cúi đầu, nói: “Thiếu chủ.”

Mặc Trúc vui sướng tiến lên muốn xem xét Phượng Thần Anh có bị thương hay không, không đợi Đường Phi ngăn cản, Phượng Thần Anh liền vẻ mặt sợ hãi tránh ở sau lưng Đường Phi, một đôi mắt phượng xinh đẹp tràn đầy xa lạ cùng kinh hoảng nhìn mọi người, nhất gan nói: “Phi nhi, ta sợ.....”

“Này – Các chủ, ngài lại.....” Mặc Trúc khiếp sợ nhìn Phượng Thần Anh cực độ ý lại “Đường lão bản”, đã đoán được Phượng Thần Anh điên chứng lại tái phát! Chỉ là xem “Đường lão bản” kia bộ dáng xấu xí, nghĩ Các chủ thể nhưng đem hân trở thành công tử, trong lòng cũng rất không thoải mái.

Cốc Dương thần sắc căng thẳng, tiến lên nhìn sơ qua sắc mặt tái nhợt hoảng sợ của Phượng Thần Anh, nghiêm túc nói với Đường Phi: “Hôm nay thiếu chủ là chịu kích thích gì? Hoặc là, bị thương?” Lúc trước Đường Phi thỉnh thoảng đại phu kia y thuật cũng không kém, Vân Chi cũng quả thật được tính linh mẫn, lại thêm Thiết Hoán Ưu nhi cùng Mặc Trúc cấp Phượng Thần Anh trị thương, tạm thời ổn định chân khí hỗn loạn trong cơ thể hân. Cốc Dương nguyên tưởng rằng ít nhất có thể làm cho Phượng Thần Anh bảo trì thanh tỉnh một đoạn thời gian, đợi tới khi viện quân trên đảo đến. Nhưng ai biết chưa tới năm ngày, Phượng Thần Anh lại biến thành bộ dáng này!

Chuyện Phượng Thần Anh hút Ô Hương không thể bị Chung Như Thủy cùng Phong Hàn Bích biết, cho nên Đường Phi theo bản năng nhìn về phía Phong Hàn Bích, thậm chí ngay cả Chung Như Thủy đều có chút chột dạ nhìn hân. Phong Hàn Bích giống như không có việc gì tiếp tục uống trà, hân bắt quả đánh Phượng Thần Anh ba chưởng mà thôi, người lại không chết, có gì mà phải khẩn trương a!

Mặc Trúc nhìn ra Đường Phi thần sắc khác thường, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn về phía Phong Hàn Bích, mắng: “Nguyên lai là người! Ta đã nói người này khả nghi! Tặc nhân, dám dẫm đạp thương Các chủ nhà ta, ta không tha cho người!” Nói xong, giơ lên quyền định giáo huấn Phong Hàn Bích một trận.

“Dừng tay!” Đường Phi nhanh chóng can hân: “Ai dám ở nhà của ta động thủ, liền cút ra ngoài cho ta!” Đường Phi là cố ý nói như vậy, Phong Hàn Bích võ công sâu không lường được, thậm chí cả Phượng Thần Anh cũng không nhất định có thể từ trên tay hân toàn thân trở ra, Mặc Trúc bắt quả là thiếu niên còn không đến hai mươi, công phu mèo quào kia còn chưa đủ nhét kẻ rằng người ta!

Mặc Trúc ngạnh sinh sinh đem quyền thu trở về, sau đó cầm giận trừng mắt nhìn Đường Phi liếc một cái, tức giận không thêm nhắc lại. Nếu không phải Các chủ nhà hân hiện tại ý lại người quái dị này như vậy, bản thân mới sẽ không thêm nghe lời hân đâu!

“Lập tức đem những người trong viện đuổi đi, nếu như bị lảng giềng nhìn thấy còn tưởng rằng ta là giang dương đại đạo gì đó! Tại hạ còn muốn ở trong này sinh hoạt, mời các người không cần làm phiền hà ta bị người khác nói ra nói vào!” Đường Phi vẫn như cũ, ngữ khí lạnh lùng cứng rắn nói.

“Như thế nào có thể đuổi đi?!” Ưu nhi là người thứ nhất phản đối: “Hôm nay thiếu chủ chính là bởi vì người chiếu cố không chu toàn mới khiến chúng ta để hân mất tích, hơn nữa nơi này còn có hai người thân phận

khả nghi, ai biết bọn họ có thể hay không thương tổn thiếu chủ nhà chúng ta? Thiếu chủ hiện tại lại biến thành như vậy, cả năng lực tự bảo vệ mình đều không có, các tử sĩ này đều phải bảo vệ thiếu chủ!”

Đường Phi lạnh lùng liếc Ưu nhi một cái, Ưu nhi rùng mình, thoáng chốc nói không ra lời.

“Hắn là đệ đệ của ta –” Đường Phi duỗi tay, ngón trỏ thon dài trắng nõn có chút kiêu ngạo chỉ vào Chung Như Thủy, sau đó lại chuyển hướng sang Phong Hàn Bích: “Hắn là tiểu đệ phu. Còn có cái gì nghi vấn sao? Không còn vấn đề đều gọi những người kia cắt hết cho ta, đại phu lưu lại!”

Chung Như Thủy bị Đường Phi một phen giới thiệu khiến một miệng nước trà vương ở hầu gian, thiếu chút nữa bị sặc chết! Phong Hàn Bích lại là thực bình tĩnh giúp Chung Như Thủy nuốt lưng thuận khí, trong lòng thầm nghĩ Đường Phi này cũng thực khá.

Ưu nhi cùng Mặc Trúc bị lời nói có chút kinh thế hãi tục của Đường Phi làm hoảng sợ, bất quá lập tức nghĩ đến lúc trước Phượng Thần Anh cùng Đường Phi, lại bình thường trở lại, chỉ là sắc mặt vẫn rất kém cỏi.

Yến Tự cùng Cốc Dương liếc nhau, sau đó cho đối phương nhẹ nhàng gật đầu. Yến Tự trước tiến lên một bước, mỗi tay một người lôi kéo Ưu nhi cùng Mặc Trúc muốn lưu lại, thấp giọng nói: “Chúng ta ở trong này đông người phức tạp, sẽ gặp nhiều phiền toái không cần thiết, cũng sẽ dẫn tới người khác chú ý. Đều đi về trước, Cốc Dương sẽ chiếu cố tốt thiếu chủ.”

Mặc Trúc cùng Ưu nhi sắc mặt cực kém, nhưng Yến Tự nói cũng không phải không có đạo lý. Chỉ là người quái dị kia thái độ thật sự làm cho người ta bực mình bốc hỏa!

“Hừ, nếu Các chủ nhà ta xảy ra chuyện, ta nhất định sẽ không bỏ qua người!” Mặc Trúc hung tợn thốt một câu uy hiếp, cùng Ưu nhi không tình nguyện rời đi. Yến Tự tiến lên đối Đường Phi cúi cúi, nhẹ giọng nói: “Phiền toái Đường lão bản chiếu cố thiếu chủ, thiếu chủ giờ phút này thần trí không rõ, nếu có mạo phạm thỉnh ngài thông cảm.”

“Thỉnh phu nhân yên tâm.” Đường Phi đối Yến Tự thản nhiên gật đầu, chỉ là không biết vì sao cố ý như vô tình tránh đi ánh mắt Yến Tự. Yến Tự đối hắn mỉm cười, cáo từ mang theo người ly khai.

Đợi những người nên đi đều đi rồi, Đường Phi mới nhắm lại hai mắt nhẹ nhàng lắc đầu, vừa rồi thấy Yến Tự, lại làm cho hắn nhớ tới Hà Tịch, trong lòng miệng vết thương chưa bao giờ khép lại mới vừa đau lên. Nay Phượng Thần Anh là bộ dáng này, hắn vừa thống khổ vừa mâu thuẫn.

“Phi nhi.....” Phượng Thần Anh vẫn đem mặt chôn ở sau gáy Đường Phi tránh né “người xa lạ”, bả đầu nâng lên, ôm Đường Phi thắt lưng gầy nhỏ nhẹ nhàng gọi.

Đường Phi đã sớm quen thuộc Phượng Thần Anh như vậy, vỗ vỗ tay hắn đem hắn kéo đến trước mặt, nói với Cốc Dương: “Đại phu, người giúp hắn nhìn một cái, hắn sáng nay..... bị thương.”

Cốc Dương sững sờ, nói tiếng “Được” liền làm bộ muốn lôi kéo Phượng Thần Anh ngồi xuống bắt mạch, Phượng Thần Anh tay co rút lại, lại dính ở bên người Đường Phi, không chịu cho Cốc Dương xem.

“Nghe lời, chẩn mạch xong đêm nay cho người ăn ngon.” Đường Phi lôi kéo Phượng Thần Anh ngồi xuống đồ dành, sau đó ý bảo Cốc Dương bắt mạch. Cốc Dương hoàn toàn không để ý hành vi đồ tiểu hài tử của, bình tĩnh cấp Phượng Thần Anh vẫn thoáng bất an bắt mạch.

Chung Như Thủy đã sớm đem một đôi mắt to còn trong lớn hơn nữa, miệng mở đến có thể nhét vào một quả trứng gà! Bạch mao quái này buổi sáng còn hoàn hảo, như thế nào đến buổi chiều liền biến thành ngốc tử?! Vụng trộm dùng khủy tay đỉnh đỉnh bụng Phong Hàn Bích, Chung Như Thủy dùng ánh mắt dò hỏi: Người sáng nay xuất thủ nặng như vậy? Dem người đánh đến ngây ngốc!

Phong Hàn Bích tức giận liếc trắng mắt, dùng ánh mắt trả lời hắn: Cái này không liên quan đến ta!

Cốc Dương ngưng thần tĩnh khí cấp Phượng Thần Anh xem mạch hồi lâu, sắc mặt từ ngưng trọng đến chú tâm lại biến thành lo lắng, Đường Phi ngồi xem tâm đều theo sắc mặt hắn thay đổi liên tục.

“Thế nào?” Đường Phi thanh âm có chút gấp gáp.

Cốc Dương lắc lắc đầu, nói: “Vẫn như cũ, bất quá nội thương so với trước kia nặng hơn.” Nói xong, ánh mắt có chút giống như vô tình liếc Phong Hàn Bích một cái, hắn tuy rằng không có võ công, nhưng cũng

phát hiện ravi “đệ phu” vì thân thủ bất phàm, trong viện có thể đã thương Phượng Thần Anh cũng chỉ có hắn.

Đường Phi trong lòng đau đớn, kỳ thật chuyện hồi sáng này hắn cũng có trách nhiệm, nếu không phải Phượng Thần Anh giúp hắn đỡ hai chưởng lại bị mình đẩy một phen, nhất định sẽ không như vậy.

“Nếu ta có được Vân Chitrăm năm, có thể hay không chữa khỏi nội thương của hắn?” Đường Phi trầm giọng hỏi.

Cốc Dương ngẩn ra, vì cái gì “Đường lão bản” quan tâm thiếu chủ như thế, Vân Chitrăm năm cho dù hắn táng gia bại sản cũng mua không nổi đi? Nghĩ nghĩ, cốc Dương mới nói chi tiết: “Cái này, thiếu chủ nội thương không phải bình thường, phần lớn luyện tập nội công tâm pháp đều là chiêu số chí âm chí huyền, cho dù chiếm được Vân Chitrăm năm, so với hiện tại cũng không có công hiệu hơn bao nhiêu.”

“Nếu vậy làm sao bây giờ? Chẳng lẽ liền thật sự chỉ có thể mặc kệ? Lão đại phu đã nói qua, nếu hắn cứ tiếp tục như thế, hắn sớm hay muộn sẽ.....” Đường Phi chợt nhận thấy chính mình tựa hồ quá mức kích động, nhắm lại miệng không nói tiếp.

Cốc Dương có chút dăm chiêu nhìn Đường Phi, nói: “Cũng không phải không có cách nào, chỉ là có chút khó khăn, cũng có mạo hiểm. Cần rất nhiều người và vật, chúng ta cần thời gian.”

“Cần thời gian..... Khụ khụ khụ.....” Đường Phi thì thào lặp lại lời cốc Dương, lại bắt đầu ho nhẹ, trong mắt sâu lo càng ngày càng nặng.

Chung Như Thủy nhìn xem Đường Phi, lại nhìn xem Phượng Thần Anh cặp mắt hoa si nhìn chằm chằm Đường Phi, mới nhớ tới tối hôm qua chính mình đem hết chuyện của bản thân kể ra, mà mọi thứ của Đường Phi hắn đều không biết! Bạch mao quái này rốt cuộc là quan hệ thế nào với Đường Phi a? Đường Phi như thế nào giống như thực khẩn trương vì hắn? Còn có còn có, bạch mao quái như thế nào liền biến thành gốc tử? Sáng nay hắn còn đối Đường Phi phát giận, thoáng chút ngăn người lại dán chặt vào Đường Phi?

Chung Như Thủy vuốt cằm cười trộm, hai người kia có điểm cổ quái nga.....

“Phi nhi, ta đói bụng!” Phượng Thần Anh đang xoa xoa bụng mình, hơi có chút ủy khuất nói.

Đường Phi sững sốt, cúi đầu nhìn Phượng Thần Anh, gật gật đầu, sau đó trầm mặc đi hướng phòng bếp.

Chung Như Thủy tròn mắt chuyển hai cái, nhảy dựng lên nói: “Ta đi hỗ trợ!”

“Àn?” Lần này đến phiên Phượng Thần Anh choáng váng, hô “Phi nhi, ta cũng hỗ trợ” Cũng nhanh chóng đứng dậy đuổi theo.

Trong phòng bỗng nhiên chỉ còn lại Phong Hàn Bích cùng cốc Dương, nhất thời không khí an tĩnh có chút quỷ dị.

Phong Hàn Bích trừ bỏ đối với Chung Như Thủy cùng Tiểu Trùng sẽ lộ ra ôn nhu cùng tươi cười hiềm thấy, thời gian còn lại đối với hết thảy ngoại nhân đều là một tòa băng sơn mặt thandi động, nhưng khí thế thì dị thường bức nhân. Cho nên, cốc Dương rất nhanh liền ngồi không yên.

Ót tràn ra một giọt mồ hôi lạnh, cốc Dương vụng trộm ngắm Phong Hàn Bích đang ngồi, Phong Hàn Bích dường như không có việc gì, cầm lấy cái chén uống trà. Ót tràn ra giọt mồ hôi lạnh thứ hai, Phong Hàn Bích uống xong một ngụm nước trà cuối cùng trong chén thì buông xuống. Khi cốc Dương đầu đã đầy mồ hôi lạnh, Phong Hàn Bích bỗng nhiên trầm giọng nói: “Đại phu, mặt trời lặn về Tây, người hắn cũng phải về phủ ăn cơm chiều?”

Thanh âm không mang theo một tia độ ấm, thậm chí không mang theo một tia phập phồng, cốc Dương gian nan nuốt nước miếng một cái, câu “Ta muốn lưu lại ăn chục cơm” kia thật sự nói không nên lời.

Cốc Dương đi rồi, chỉ để lại một lọ thuốc, nghe nói là đan dược thánh phẩm chữa thương, cấp Phượng Thần Anh mỗi ngày ăn một viên, có thể ổn định nội thương đừng chuyển biến xấu.

Khi sắc trời bắt đầu tối, Đường Phi bưng một khay đầy đồ ăn đi ra, sau lưng còn có Phượng Thần Anh giống như cái đuôi bám theo, Chung Như Thủy bưng thùng cơm đi cuối cùng, oán niệm trùm mắt Phượng Thần Anh. Đều là bạch mao quái này theo đuôi, hại hần cái gì cũng hỏi không được!

Bốn người ngồi xuống sau liền bày ăn, thức ăn trên bàn cơ hồ đều là xuất phát từ tay Chung Như Thủy. Tuy rằng Chung Như Thủy thường hết ăn lại nằm, tham tài háo sắc, khi thiện sợ ác, cáo mượn oai hùm, biểu hiện giả dối(=.=), nhưng hần đối với nấu cơm lại rất có tâm đắc. Trên bàn duy nhất một đĩa xuất xứ từ tay Đường Phi chính là hai quả trứng luộc chưa chín kia, lúc này Phượng Thần Anh là một bộ dáng ôm lấy đĩa trứng ăn sống ăn chết, ai cũng không thấy được cái người đang vui đầu vào ăn đó trong mắt xẹt qua một tia ánh sáng cùng kích động không rõ ý nghĩa. Chung Như Thủy có chút hâm mộ cùng ghen ghét nhìn hần, trong nhà Đường Phi chỉ còn hai quả trứng gà, chỉ có thể làm hai cái trứng luộc lòng đào, đều bị bạch mao quái kia đoạt đi! Hần đều đã rất nhiều năm chưa ăn qua trứng luộc lòng đào a!

Phong Hàn Bích không ngừng gấp rau cho Chung Như Thủy, ý đồ giảm thấp oán niệm của hần. Đường Phi yên lặng cúi đầu ăn cơm, cũng không gấp rau. Phượng Thần Anh rút cục đem trứng gà ăn xong mới ngẩng đầu, trong miệng đầy lòng đỏ trứng, xem Đường Phi không gấp rau chỉ buồn rầu ăn cơm trắng, thực thuận tay cầm lấy một đĩa nấm xào thịt hướng trong bát Đường Phi đổ xuống—cái đĩa liền lập tức ít đi hơn phân nửa.

Đường Phi ngẩng đầu nhìn Phượng Thần Anh, Phượng Thần Anh hướng hần ngậy thơ vô tội cười, một hàng răng trắng giờ lên nói: “Phi nhi, dùng bữa!”

Chung Như Thủy trừng mắt nhìn Phượng Thần Anh liếc một cái, vẻ mặt bất mãn. Thuận tay cầm lấy một đĩa gà nướng trước mắt, hướng trong bát Phong Hàn Bích vẫn đang gấp rau cho hần mà bản thân vẫn chưa ăn chút gì đổ xuống—trên đĩa liền chỉ còn lại phần phao câu và đầu gà.

“Phong Hàn Bích, ăn gà!”

Ấn?! Phượng Thần Anh trừng mắt, cầm lấy một đĩa khổ qua đổ hết vào trong bát mình, sau đó giao cho Đường Phi nói: “Phi nhi, ăn khổ qua!”

Hừ! Chung Như Thủy cười lạnh một tiếng, vươn tay cấp chính mình múc đầy một bát canh, chậm rãi nhấp uống một ngụm, sau khinh bỉ nhìn Phượng Thần Anh nói: “Ngậy thơ.”

Đường Phi cùng Phong Hàn Bích đồng thời cúi đầu, cắn môi hần cười rất vất vả.

Bỗng nhiên, ai cũng đều cảm giác được trong không trung ngưng trệ sát khí. Phong Hàn Bích đem Chung Như Thủy kéo lại, vững vàng hộ ở trong lòng mình, cảnh giác nhìn Phượng Thần Anh. Đường Phi nhanh chóng vươn tay lên một đầu bặc của Phượng Thần Anh sờ sờ, nếu Phượng Thần Anh đã thương Chung Như Thủy, Phong Hàn Bích thật sự sẽ không bỏ qua hần!

“Không được phép phát hỏa! Không được phép dả thương người! Nếu không ta sẽ không cần người!” Đường Phi vừa trấn an mang theo uy hiếp, lập tức liền đem lửa giận của Phượng Thần Anh đều tiêu diệt, ủy khuất nhìn Đường Phi liếc mắt một cái, bỏ lại chiếc đĩa rồi đi ra ngoài. Nhị Bách Ngự đang ăn nhìn thấy Phượng Thần Anh đi rồi, nhanh chóng gặm một cục xương cũng chạy theo.

Đường Phi có chút xấu hổ nhìn Phong Hàn Bích cùng Chung Như Thủy, nghĩ nghĩ vẫn là giải thích: “Hần, ba năm trước đây tẩu hỏa nhập ma, liền biến thành như vậy, thật có lỗi.” Nói xong, đứng dậy đi ra ngoài.

Nga! Chung Như Thủy bưng tỉnh đại ngộ, nguyên lai là tẩu hỏa nhập ma a! Từ trước hần thích nhất là xem tiểu thuyết võ hiệp, Chu Bá Thông – dưới ngòi bút của Kim Dung – chính là như vậy, thời điểm luyện công tẩu hỏa nhập ma, sau liền biến thành si ngốc điên điên khùng khùng, còn có Kim Mao Sư Vương kia – cũng là như vậy, điên cuồng chứng phát tác liền tùy tiện giết người. Nguyên lai bạch mao quái cũng như vậy! Bỗng nhiên, Chung Như Thủy có chút đồng tình với Phượng Thần Anh, luyện võ luyện thành như vậy cũng thật khiến cường.[Tác giả nhin không được phun trào: Thủy Thủy a, hần không phải bởi vì luyện công, là vì Đường Phi mà thành như vậy! Người ta không phải võ si, mà là tình si a!!!]

Phong Hàn Bích có chút đăm chiêu, vừa rồi hần khẳng định Phượng Thần Anh lộ ra sát khí nháy mắt là thanh tỉnh, chỉ là hần vì sao phải giả thành một bộ dáng si ngốc? Chẳng lẽ bởi vì Đường Phi? Xem ra tất

yếu phải điều tra rõ ba năm trước đây Phượng Thần Anh đến tột cùng vì sao phải hành hạ đến chết hoàng tộc Hoàng Diệp.

Viện ngoại, Phượng Thần Anh ngồi ở trên thềm đá lạnh lẽo, ôm Nhị Bách Ngũ đang gặm xương nhìn trời. Đường Phi vô thanh thở dài, đi qua ở bên người hắn ngồi xuống.

“Không phải nói đói bụng, mới ăn hai cái trứng gà liền no rồi?” Đường Phi cũng học theo Phượng Thần Anh ngẩng đầu nhìn ánh sao sáng trên trời đêm, nhẹ giọng nói.

Phượng Thần Anh cúi đầu xuống, nhìn Đường Phi giật giật môi, cũng không nói chuyện.

Đường Phi cũng cúi đầu, chống lại ánh mắt Phượng Thần Anh, lẳng lặng chờ hắn lên tiếng.

Phượng Thần Anh giương miệng, qua thật lâu mới sắp thành nói: “Phi nhi, đừng chán ghét ta, ta sẽ nghe lời, người đừng đuổi ta đi.....”

Nhưng mà, cho dù ta không đuổi người, người thủy chung cũng muốn rời đi, ta cũng, sẽ không tái cùng người ở một chỗ. Đường Phi trong lòng im lặng nói.

Đường Phi vỗ vỗ đầu của hắn, lôi kéo hắn đứng dậy: “Đi, ăn xong cơm đã, nếu buổi tối đói bụng ta sẽ không nấu thức ăn khuya cho người.”

Phượng Thần Anh rút cục cao hứng gật đầu, tiến lên ôm Đường Phi cộ xát đi vào nhà, tuy rằng vẫn xem Chung Như Thủy cùng Phong Hàn Bích không vừa mắt, nhưng tâm tình tốt hắn không có tái so đo.

Hoàng Diệp.

Tần Nghị xem xong mật hàm trong tay, chúc quang chớp sáng không ngừng chiếu vào mắt mắt, có loại lạnh lẽo sâu thẳm.

“Tìm hơn nửa năm, rốt cục biết hắn ở nơi nào.” Tần Nghị đem mật hàm đưa cho Thuần Vu Quyết bên cạnh. Thuần Vu Quyết vừa thấy, kinh hô: “Phượng Thần Anh nhưng lại tránh ở Quỷ Tà?! Hắn, hắn còn ở Mị thành giết mười hai người, nơi đó thể nhưng là hoàng đô!” Thuần Vu Quyết mạnh mẽ xiết chặt mật hàm trong tay, đối Tần Nghị nói: “Ca ca hiện tại ở Mị thành, hắn có thể hay không có nguy hiểm?!”

“Phong Hàn Bích là loại người nào? Hắn sẽ cho một người điên như vậy chạy đến cửa nhà giương oai sao?” Tần Nghị trấn an Thuần Vu Quyết: “Huống hồ ca ca của người đang ở hoàng cung, có nhiều đại nội cao thủ che chở như vậy sẽ không có việc gì.”

Tần Nghị vừa mới dứt lời, một đạo bóng đen lách mình mà vào, quỳ gối trước mặt Tần Nghị, hai tay đang cầm một phong mật tín.

Tần Nghị lấy qua, đối người nọ phát phát tay, người nọ lại nhanh chóng tiêu thất.

Mở ra tinh tế đọc, Tần Nghị sắc mặt càng ngày càng khó coi.

“Làm sao vậy?” Thuần Vu Quyết nhin không được hỏi.

“Biểu ca gửi thư, hắn nói Phong Hàn Bích không biết đang làm cái quỷ gì, thể nhưng vẫn không cùng chúng ta hợp tác, thậm chí không phái người đi bắt Phượng Thần Anh, để mặc hắn ở Mị thành tiêu dao!” Tần Nghị tức giận vỗ bàn. Hắn cùng với Lang Hiên liên thủ đuổi giết Phượng Thần Anh ba năm, đến bây giờ vẫn là một chút biện pháp đều không có, Phong Hàn Bích kia cư nhiên không thêm quan tâm như vậy!

“Cái gì? Phong Hàn Bích cũng hồ đồ rồi sao? Nếu Phượng Thần Anh điên chứng phát tác đánh giết vào hoàng cung, không phải hại đến ca ca cùng chất nhi của ta?” Thuần Vu Quyết vừa giận vừa tức nói.

Tần Nghị cẩn thận suy nghĩ sâu xa, mới nói: “Đừng nóng vội, Phong Hàn Bích không giết, trăm sẽ giết! Hiện tại đã biết chỗ Phượng Thần Anh tọa lạc, tại sao phải sợ hắn chạy mất? Trăm hiện tại phải đi an bài cao thủ nhất đẳng lên vào Quỷ Tà, thế phải lấy được đầu Phượng Thần Anh!”

Thuần Vu Quyết gật gật đầu, vẻ mặt xơ xác tiêu điều, ai cũng không thể thương tổn ca ca của hắn!

113. Chương 113

Phượng Thần Anh lần này phát bệnh, tổng cảm giác so với lúc trước bất đồng rất nhiều. Tỷ như, tuy rằng vẫn thích dán chặt Đường Phi, nhưng so với từ trước càng thích động tay động chân, nơi này kiểm tra, nơi đó xoa bóp, ngẫu nhiên còn thích tiến đến bên cổ hân hôn môi, nếu là Đường Phi nghiêm mặt giáo huấn, Phượng Thần Anh liền một bộ dáng ngây thơ cực kỳ vô tội, làm hại Đường Phi buồn bực dị thường, cuối cùng cũng chỉ có các để mặc hân. Lại tỷ như, đối với Đường Phi làm nũng ngày càng nghiêm trọng, mỗi bữa cơm đều đòi ăn trứng luộc chưa chín, ôm bàn ăn không cho bất luận kẻ nào tiếp cận, thường thường khiến Chung Như Thủy tức giận muốn giết người. Tái tỷ như, hân sẽ ở thời điểm Chung Như Thủy khi dễ hân hoặc là khi Đường Phi không để ý, liền cởi bỏ dây xích Nhị Bách Ngũ, uy phong lẫm lẫm kêu: “Nhị Bách Ngũ, lên! Cắn cái móng nhỏ kia!” Linh ta linh tinh.....

Ngốc tử, cũng sẽ tiến hóa thành ngốc tử có vẻ cao cấp hơn một chút sao? Sau khi ăn xong, Đường Phi nằm ở ghế trúc trong viện, nhìn sao trời suy nghĩ.

“Phi nhi!” Phượng Thần Anh tắm rửa xong từ phòng tắm đi ra, thẳng hướng đến phía sau Đường Phi, một phen ôm hân. Trên người còn mang theo hơi nước thấp nhiệt, một đầu tóc bạc ướt sũng ở bầu trời đêm phiếm màu ngân quang, càng thêm chói mắt.

“Đến phía trước.” Đường Phi vỗ vỗ tay Phượng Thần Anh, sau đó tránh ra một vị trí cấp Phượng Thần Anh,

Phượng Thần Anh chạy đến trước ghế trúc ngồi xuống, Đường Phi cầm lấy khăn bố lau tóc cho hân. Tóc bạc một sợi lại một sợi ở trong tay mình rối xuống tản ra, Đường Phi cẩn thận lau khô cho hân. Mỗi lần thay Phượng Thần Anh lau tóc, hân đều rất muốn hỏi một câu, hân đến tột cùng vì cái gì tẩu hỏa nhập ma, hân vì cái gì mà hút Ô Hương, vì cái gì, năm đó muốn bỏ hân mà đi.....

Dần dần, Đường Phi ngừng tay, không tự giác cúi người tiến lên dựa ở trên tấm lưng dày rộng ấm áp của Phượng Thần Anh, biết rõ không có đáp án, lại vẫn thấp giọng ní non: “Người đến tột cùng có yêu ta hay không? Ba năm trước đây vì cái gì bỏ ta lại.....”

Phượng Thần Anh thoáng run lên không thể nhận ra, hai tay đặt ở trên đùi bỗng dưng nắm chặt, thật lâu sau, hân mới dùng thanh âm hơi buồn ngủ nói: “Phi nhi, ta mệt.....”

Đường Phi cười tự giễu, đúng vậy, Phượng Thần Anh đã biến thành ngốc tử, cho dù là thanh tỉnh cũng sẽ không nhận ra hân, hân đời này đều không có được đáp án.

Đứng dậy sờ sờ đầu hân, còn có chút ướt, liền nói: “Chờ một chút, đợi khô mới đi ngủ.”

“Ấn.” Phượng Thần Anh nhẹ giọng đáp, cúi đầu bộ dáng tựa hồ là thực mệt nhọc.

Lại qua một lát, Đường Phi sờ sờ đầu Phượng Thần Anh, mới lười lười kéo Phượng Thần Anh về phòng. Mười ngày qua hân đều cùng Phượng Thần Anh ngủ chung. Nguyên nhân là Phong Hàn Bích thân làm vua một nước kia, sao với những kẻ thất nghiệp còn muốn thanh nhàn hơn, ở lại trong này không chịu đi, vốn Chung Như Thủy đề nghị hân cùng Đường Phi ngủ một phòng, Phong Hàn Bích cùng Phượng Thần Anh ngủ một phòng, nhưng bị Phong Hàn Bích dùng võ lực kiên quyết phủ định! Phượng Thần Anh cũng sống chết ôm chặt Đường Phi không buông tay, la hét “Ta muốn cùng Phi nhi ngủ chung”, làm cho Đường Phi cũng không biết làm thế nào. Cuối cùng, biến thành như hiện tại, Đường Phi cùng Phượng Thần Anh ngủ ở chủ ốc, Chung Như Thủy cùng Phong Hàn Bích ngủ ở khách gian.

Ánh nến trong khách gian đã sớm tắt, Phong Hàn Bích ở sau buổi cơm chiều không bao lâu liền lười lười kéo Chung Như Thủy trở về phòng. Đường Phi đem giường xếp hảo, ý bảo Phượng Thần Anh ngủ bên trong, hân sợ Phượng Thần Anh buổi tối sẽ từ trên giường mà ngã xuống. Mấy ngày trước Phượng Thần Anh bởi vì ngủ ở bên sườn ngoài liền té xuống, còn suýt nữa gãy tay. Từ sau lần đó, Đường Phi lệnh cho Phượng Thần Anh ngủ ở bên trong, như vậy Phượng Thần Anh xoay người nếu không đụng vách tường, thì chính là đụng vào người Đường Phi. Tình hình sau đó, Phượng Thần Anh đều thực chuẩn xác đặt ở trên người Đường Phi.

Phượng Thần Anh hiện tại lên giường, rất nhanh liền ngủ. Chỉ chốc lát sau, nguyên bản hân đang nằm thẳng lại nghiêng sang một bên mặt hướng về Đường Phi. Lại một lát sau, Phượng Thần Anh mấp máy về

phía trước một chút, xích lại gần Đường Phi. Tiếp qua một hồi nữa, Phượng Thần Anh cả cánh tay đều khoác lên trên bụng Đường Phi. Cuối cùng –

Đường Phi không thoải mái động dậy, hơi hơi quay đầu nhìn Phượng Thần Anh tay chân đều đang khoác lên trên người mình, đem chính mình ôm lấy ngủ dị thường ngọt ngào, vô thanh thở dài. Lúc trước hẳn cũng không biết tướng Phượng Thần Anh khi ngủ kém như vậy, chẳng lẽ biến thành ngọc tử liền ngay cả tướng ngủ đều biến đổi sao? Sau đó không lâu, Đường Phi dựa ở trong lòng Phượng Thần Anh, hơi thở trở nên đều đều lâu dài, đã ngủ.

Phượng Thần Anh chậm rãi mở to mắt, dừng ở trên mặt Đường Phi, làn da hồng hắc vẫn veo tựa như một phen dao nhọn từng chút từng chút cắt xuống ở trong lòng mình. Thân thể đang ôm so với trước kia gầy yếu đi rất nhiều, chạm vào liền có thể cảm giác được xương cốt rõ ràng, người trong lúc ngủ không tự giác ho nhẹ, sau đó cau mày ngủ qua một đêm.

Ở trong đám cháy, hẳn nhất định đang chờ mình tới cứu hẳn đi? Vẫn đều đợi, đợi cho đến tuyệt vọng. Phượng Thần Anh vô cùng cảm kích người đã đem Đường Phi từ trong biển lửa cứu ra, tuy rằng dung mạo bị hủy, nhưng chỉ cần hẳn còn sống, so với cái gì cũng đều tốt hơn.

“Cô cô ~” Ngoài phòng truyền đến tiếng kêu bờ câu, Phượng Thần Anh rùng mình, điểm huyết ngủ của Đường Phi.

Tay trên mặt Đường Phi lưu luyến một hồi, sau đó ở khóe môi ấn xuống liên tiếp nụ hôn, Phượng Thần Anh mới đứng dậy nhỏ nhẹ đi ra ngoài.

“Phạch phạch” hai tiếng, bờ câu đậu ở bàn đá trên sân sỏi cánh bay đến trên cánh tay Phượng Thần Anh. Phượng Thần Anh có chút nghi hoặc, Thiết Hoán bắt quá mới đi mười lăm ngày, theo lý hẳn hẳn là vừa mới vào biên giới Lang Hiên, không có khả năng nhanh như vậy có tin tức truyền về, chẳng lẽ là trên đường xảy ra chuyện gì?

Mở ra thư tín cuộn trên đùi bờ câu, Phượng Thần Anh xem xong nội dung liền nắm chặt quyền, trong chốc lát cả trang giấy hóa thành bột mịn. Lang Hiên cùng Hoàng Diệp có động tĩnh khác thường, một lượng lớn sát thủ bí mật đi vào Quỷ Tà, Thiết Hoán đoán là hành tung Phượng Thần Anh đã bị lộ, muốn hẳn nhanh chóng chuyển tới địa phương an toàn.

Hừ, địa phương an toàn? Phượng Thần Anh cười lạnh, không cần, hẳn chỉ cần không có lúc nào không bởi ở bên người Phi nhi là tốt rồi.

Thời điểm Phượng Thần Anh tính về phòng, phát hiện phía trước cửa sổ khách gian đứng một người.

Là Phong Hàn Bích. Phượng Thần Anh hơi hơi híp mắt nhìn hẳn một hồi, sau đó lạnh lùng cười. Xem ra Phong Hàn Bích đã sớm biết hẳn giả ngây giả dại. Ngày thường hẳn làm bộ như si ngốc, Chung Như Thủy liền không hề kiêng kị kêu tên họ đầy đủ của Phong Hàn Bích. Vừa mới bắt đầu khi hẳn biết nam tử âm trầm kia là hoàng đế Quỷ Tà quả thật là lấp bắp kinh hãi, chỉ là hẳn không rõ vì sao Đường Phi lại cùng Nam hậu của Quỷ Tà nhận thức. May mắn Phượng Thần Anh thường xuyên một bộ dáng si ngốc thiên chân làm cho mọi người đối hẳn buông xuống phòng bị, nói chuyện gì cũng không tránh hẳn, bọn họ cho rằng lấy trạng thái hiện tại cho dù nghe xong cũng sẽ không hiểu. Chậm rãi, ở đây giả ngu mười ngày trôi qua, hẳn từ cái miệng liên miên không hề phòng bị của Chung Như Thủy liền hiểu rõ, nguyên lai có người chịu không nổi Phong Hàn Bích chuyên chế bá đạo, mới rời nhà trốn đi, cơ duyên xảo hợp nhận thức Đường Phi. Sau đó Phong Hàn Bích ở thời điểm hoàng hậu của mình lại một lần trốn khỏi nhà, bỏ lại quốc vụ đuổi theo theo thể tử. Chỉ là càng làm cho hẳn cảm thấy bất khả tư nghị và ngạc nhiên là, Chung Như Thủy thế nhưng cùng Đường Phi là người chung một thể giới. Hơn ba năm trước, hẳn từng nghe Mộc Trạc nói qua ở Quỷ Tà xuất hiện một mệnh tinh tương tự Đường Phi, nhưng sau khi đến Quỷ Tà lại tìm không thấy bóng dáng người này. Nghĩ đến, năm đó Mộc Trạc muốn tìm người, chính là Chung Như Thủy đi.

“Ta sẽ không cùng người đối địch, lại càng không làm thương hại hoàng hậu của người. Ta ở nơi này mục đích chỉ có một, thỉnh không cần gây trở ngại ta.” Phượng Thần Anh nói chuyện thanh âm rất thấp, Phong Hàn Bích lại tinh tường nghe rõ vào trong tai.

“Người nếu thương tổn ân nhân của Như nhi, khiến hẳn thương tâm, trăm tất sẽ không ngồi yên không quan tâm đến.” Phong Hàn Bích đồng dạng thấp giọng nói, thanh âm ở trong gió nhẹ ban đêm lại dị thường rõ

ràng.

“Ai cũng không thể thương tổn Phi nhi, bao gồm cả ta. Ta chỉ là, muốn bồi ở bên người hần mà thôi.”
Phượng Thần Anh hạ mí mắt, ngữ khí có chút cô đơn.

“Trẫm mặc kệ người có mục đích gì, tóm lại, nhĩ hảo tự lo lấy thân.” Phong Hàn Bích thần nhiên nói xong, đóng lại cửa sổ, xoay người hướng Chung Như Thủy đi đến. Thụy huyết điểm lâu không tốt lắm, sẽ hại thân.

Phượng Thần Anh vào nhà đóng cửa lại, đem hàn khí vương trên người đánh tan, mới thoát áo khoác treo lên giường. Một lần nữa đem Đường Phi ôm vào trong ngực, Phượng Thần Anh giải huyếtngủ của hần, Đường Phi như trước ngủ thật sự trầm.

“Phi nhi, ngủ đi.....” Phượng Thần Anh thấp giọng nỉ non, ôm Đường Phi trầm trầm ngủ.

Phượng Thần Anh là bị một trận kịch liệt ho khan đánh thức.

Trợn mắt nhìn lại, Đường Phi chính là đang đỡ lấy cột giường ngồi ở bên cạnh, một tay che miệng ho đến lợi hại.

“Phi nhi !” Phượng Thần Anh bị dọa cả kinh, vội vàng đứng dậy vỗ lưng Đường Phi.

“Không, khụ khụ, không khụ khụ khụ.....” Đường Phi phe phẩy đầu, muốn nói hần không có việc gì.

“Như thế nào không có việc gì?! Một câu cũng nói không xong còn bảo không có việc gì!” Phượng Thần Anh đau lòng ánh mắt đều đỏ, nhanh chóng xuống giường cấp Đường Phi rót một chén nước, một bên vỗ lưng Đường Phi một bên uy hần uống: “Người đến tốt cùng làm sao vậy? Vì cái gì ho đến khó chịu như vậy?”

Đường Phi ho đến cả thở đều khó khăn, thời điểm uống nước thiếu chút nữa bị sặc. Phượng Thần Anh vội vàng lau nước bên khóe miệng cho hần, tay sờ lên vị trí tim hần, một mảnh lạnh lẽo, còn ra không ít mồ hôi lạnh. Phượng Thần Anh rốt cuộc bất chấp nguy trang, một phen ôm lấy Đường Phi làm cho hần nằm xuống, đem chăn đắp hảo, không ngừng xoa xoa tay hần nói: “Phi nhi người làm sao vậy? Không cần làm ta sợ! Ta đi tìm đại phu cho người, đi tìm Cốc Dương, sẽ tốt, sẽ không có việc gì.....”

Đường Phi ho khan không ngừng, lồng ngực bắt đầu phát đau, trong mắt lại là kinh nghi bất định nhìn Phượng Thần Anh gương mặt lo lắng vô thố. Phượng Thần Anh đến tốt cùng là thanh tỉnh hay là..... Hần gọi mình “Phi nhi”, hần gọi mình là “Phi nhi”!

“Phượng Thần Anh!” Đường Phi giãy dụa ngồi xuống, Phượng Thần Anh vội vàng đi lên dìu hần. Đường Phi gắt gao bắt lấy vạt áo trước của Phượng Thần Anh, ngoan thanh nói: “Người, khụ khụ khụ, đến tốt cùng là ai! Người, cứu cho ta! Cứu a! Khụ khụ khụ.....”

“Phi nhi, đừng nói chuyện, ta đi tìm Cốc Dương. Sau đó người muốn hỏi cái gì, ta nhất định đều nói cho người!” Phượng Thần Anh nói xong, thật sâu nhìn Đường Phi một cái, xoay người liền xông ra ngoài, hần muốn tìm Cốc Dương!

“Khụ khụ khụ.....” Đường Phi một bên ho khan một bên thở phì phò, hai mắt đỏ bừng nhìn theo hướng Phượng Thần Anh rời đi. Hần vẫn đều thanh tỉnh, hần đã sớm biết mình là ai, hần đang lừa mình, hần lại lừa mình!

Giãy dụa đứng lên, Đường Phi lao đảo đi ra cửa phòng. Nhị Bách Ngũ đã sớm bị động tĩnh trong phòng dọa đến, lúc này nhìn thấy chủ nhân đi ra, liền chạy tới hướng về phía Đường Phi vẫy cái đuôi.

“Làm sao vậy, Tiểu Phi Phi.” Chung Như Thủy cùng Phong Hàn Bích cũng từ khách gian đi ra, nhìn đến bộ dáng Đường Phi thì hoảng sợ. Chung Như Thủy nhanh chóng chạy tới giúp đỡ Đường Phi, kích động hỏi: “Tiểu Phi Phi, phát sinh chuyện gì? Người làm sao vậy? Bạch mao quái đâu?”

“Như Thủy,” Đường Phi gian nan bắt lấy tay Chung Như Thủy, cố nén ho khan nói: “Dẫn ta đi, đừng cho hần tìm được ta! Đi mau!”

Cái gì?! Chung Như Thủy cả kinh, theo bản năng nhìn về phía Phong Hàn Bích. Phong Hàn Bích chính là về mặt âm trầm nhìn Đường Phi, tỏ vẻ không cho phép.

Đường Phi cũng nhìn ra ý tứ Phong Hàn Bích, mạnh mẽ đẩy ra Chung Như Thủy, khó chịu khom thắt lưng, giấy dựa rời đi. Nhị Bách Ngũ một bên kêu một bên lo lắng theo chân chủ nhân.

“Tiểu Phi!” Chung Như Thủy xông lên giữ chặt hắn: “Người bị bệnh có phải hay không? Người như vậy đi như thế nào? Bạch mao quái chọc người sinh khí? Người trước đừng xúc động, chờ hắn trở lại tái khám rồi giải thích rõ ràng thì tốt rồi.”

Đường Phi bỏ ra tay Chung Như Thủy, tuyệt vọng quát: “Ta đời này cũng không muốn nhìn đến hắn!” Thời điểm Phượng Thần Anh si ngốc, hắn còn có thể lừa chính hắn Phượng Thần Anh ngày nay cùng trước kia không giống nhau, còn có thể lừa chính mình Hà Tịch chết cùng bản thân đã nhận hết thấy thương tổn đều cùng hắn không quan hệ, có thể không kiêng nể gì đi lo lắng hắn, chiếu cố hắn. Nhưng mà, hết thấy đều là giả! Phượng Thần Anh lại lừa hắn, bảo hắn có thể nào không hận! Hà Tịch chết, hết thấy mọi chuyện bản thân đã trải qua trong ba năm, ở thời điểm sáng nay nhìn thấy Phượng Thần Anh bộ dáng thanh tỉnh liền vô cùng rõ ràng hiện lên trong đầu. Vì cái gì chính mình luôn tiện như vậy, một lần lại một lần đưa tới trước cửa để cho người ta thương tổn lừa gạt!

Trong yết hầu đã cảm giác được vị ngọt, Đường Phi không chút nào để ý đem máu tươi tràn ra khóe miệng lau đi, xoay người rời khỏi.

“Đường Phi!” Chung Như Thủy cũng đã bắt chấp mọi thứ, tiến lên giúp đỡ Đường Phi: “Ta mang người đi, hắn sẽ không tìm được người!”

“Chung Như Thủy!” Phong Hàn Bích tiếng rống giận ở sau người truyền đến: “Người dám thử rời đi nơi này một bước xem?!” Hắn có thể nhẫn nại bởi Chung Như Thủy ở trong này nháo nhời ngày đã là nhường nhịn lớn nhất, nay còn muốn nhìn hắn mang nam nhân khác rời đi, hắn làm không được!

Chung Như Thủy cước bộ hơi ngừng, cắn răng thấp giọng nói: “Đường Phi tuyệt vọng ta cũng từng nếm thử qua, trừ bỏ ta, không ai có thể giúp hắn.” Nói xong, đỡ Đường Phi gian nan ra khỏi tiểu viện.

Phong Hàn Bích chấn động, hắn nhớ tới tám năm trước, vì cứu Đào Như Lý, hắn buông tha cho Chung Như Thủy, trở mắt nhìn hắn rơi vào giữa dòng Mị hà đang chảy xiết. Sau đó, chính là bảy năm cách biệt. Bản thân vẫn nhớ rõ, đêm đó khi nhìn thấy Chung Như Thủy, cũng là thời điểm hắn chuẩn bị trốn đi, hắn khóc hô cầu mình buông tha hắn.

Dưới chân như bị gánh nặng ngàn cân đè lại, Phong Hàn Bích trở mắt nhìn hai người biến mất ở trước mắt mình.

Phong Hàn Bích ngơ ngác đứng ở trước cửa, thẳng đến khi Phượng Thần Anh kéo Cốc Dương gấp gấp trở về.

Phượng Thần Anh tiến vào sân liền cảm giác được không thích hợp, quả nhiên, Đường Phi không thấy, thậm chí ngay cả Chung Như Thủy cũng không thấy!

“Phi nhi đâu?!” Phượng Thần Anh lãnh lệ nhìn Phong Hàn Bích hỏi, Cốc Dương lo lắng nhìn hai người, nếu hiện tại động thủ, Phượng Thần Anh nội thương nghiêm trọng rõ ràng không phải đối thủ Phong Hàn Bích.

Phong Hàn Bích giương mắt nhìn lại, lạnh lùng nói: “Đi rồi.”

“Đi rồi?” Phượng Thần Anh sững sốt, tiện đà ngoan thanh nói: “Là các người đem hắn mang đi? Hắn ở nơi nào, đem hắn trả lại cho ta!”

Cốc Dương kỳ quái nhìn Phượng Thần Anh liếc mắt một cái, thầm nghĩ thiếu chủ nói “Phi nhi” không phải là Đường lão bản kia đi? Vì cái gì thiếu chủ đang thanh tỉnh còn có thể nhận sai người?

Phong Hàn Bích lạnh lùng liếc Phượng Thần Anh, nói: “Là chính người diễn nghệ không tinh bị hắn nhìn thấu. Hắn hận người, cho nên phải đi, cùng ta có quan hệ gì đâu?”

Hắn hận ta..... Phượng Thần Anh bỗng dưng chấn động, Phi nhi hận ta, trong đầu xẹt qua trận đại hỏa ba năm trước đây, Đường Phi bị thiêu hoàn toàn thay đổi, há mồm nói hận hắn. Trong đầu lại là chột lóc, Đường Phi dung mạo bị hủy tuyệt vọng đối hắn nói hận! Hắn hận ta..... Hắn hận ta!

“A !! !” Phượng Thần Anh một tiếng thốt khổ rống to, hai mắt đỏ ngầu. Toàn thân nội lực không thể ức chế bùng nổ, chung quanh bên cạnh hết thấy đều bị ảnh hưởng. Cốc Dương không biết vô công bị nội lực bá đạo kia đánh bay ra xabốn thước, thẳng tắp ngã văng ra ngoài.

“Phốc!” Cốc Dương phun ra một ngụm tiên huyết, gian nan ngẩng đầu nói: “Thiếu chủ.....” Phượng Thần Anh lại lâm vào điên cuồng, nếu không ai đến ngăn cản hẳn, người trên đường chỉ sợ khó có thể may mắn thoát khỏi!

Phong Hàn Bích từ lúc phát hiện Phượng Thần Anh không thích hợp liền vận khí chân khí hộ thể, nhưng vẫn là bị Phượng Thần Anh nội lực bùng nổ đẩy lui nửa bước. Phong Hàn Bích nhíu mày, hẳn không nghĩ tới Phượng Thần Anh sẽ bị hắn kích thích thành như vậy.

Lúc này, Ưu nhi cùng Mặc Trúc đồng dạng từ khách điểm chạy tới nhìn đến tình trạng Phượng Thần Anh, cảm thấy rung mình. Mặc Trúc bảo Ưu nhi đi chiếu cố Cốc Dương, chính mình rút ra đoản kiếm hướng về phía Phượng Thần Anh đã lâm vào điên cuồng đánh tới.

Phượng Thần Anh mất phương màu đỏ trừng lớn nhìn Mặc Trúc đang vọt đến, lạnh lùng cười, vươn tay cầm trụ đoản kiếm của hắn. Mặc Trúc cả kinh, muốn rút thanh kiếm về đã không còn kịp nữa. Phượng Thần Anh nhẹ nhàng một chưởng chém ra, Mặc Trúc cảm thấy tựa như xương lồng ngực bị chấn đứt, đánh bay ra ngoài, máu tươi từ trong miệng phun ra, ý thức đã bắt đầu mơ hồ.

“Mặc Trúc!” Ưu nhi hô to một tiếng, quay đầu nhìn về phía Phượng Thần Anh. Phượng Thần Anh trong mắt tràn đầy dục vọng muốn hành hạ người khác đến chết, cười lạnh hướng Ưu nhi cùng Cốc Dương đi tới. Ưu nhi giúp đỡ Cốc Dương, đi từng bước một hoảng sợ lui về sau, Phượng Thần Anh đã hoàn toàn đánh mất thần trí!

“Người nào thương tổn Phi nhi đều phải chết, đều phải chết!” Phượng Thần Anh giơ thanh đoản kiếm của Mặc Trúc thẳng tắp hướng vào mặt Ưu nhi, Ưu nhi sớm sợ tới mức không thể nhúc nhích, trơ mắt nhìn thanh đoản kiếm đâm đến.

“Ưu nhi!” Cốc Dương hoảng sợ kêu to.

“Đình” một tiếng, đoản kiếm Phượng Thần Anh bị người đánh văng, đồng thời Ưu nhi cùng Cốc Dương đã bị hai hắc y nhân mang kéo ra xa năm thước. Phong Hàn Bích tay cầm nhuuyến kiếm đứng ở trước mặt Phượng Thần Anh, sắc mặt âm trầm. Mà chung quanh Phượng Thần Anh, đã vây đầy hắc y nhân, trong đó bốn người còn cầm một cái thiết liên khóa thô to.

Phong Hàn Bích vốn muốn ở thời cơ thích hợp giải quyết Phượng Thần Anh, thời điểm hắn tiến vào trụ trong tiểu viện Đường gia thì bốn phía đã che kín ám vệ cùng tử sĩ, thiết liên khóa kia chính là vì Phượng Thần Anh mà chế ra. Hắn không nghĩ tới muốn Phượng Thần Anh chết, bởi vì Chung Như Thủy sẽ không cho phép, hắn không tất yếu khiến hoàng hậu của mình không vui, bất sống hẳn nhốt chặt cả đời cũng giống nhau.

“Bất.” Phong Hàn Bích thanh âm lạnh lùng nói, sáu ám vệ cùng tử sĩ vây quanh Phượng Thần Anh nhất tề xông lên!

Phượng Thần Anh trong tay chỉ có một thanh đoản kiếm, không chút nào cảm thấy kinh hoảng, khóe miệng tiếu ý càng sâu, hai mắt đỏ bừng tràn đầy thị huyết điên cuồng, một đầu tóc bạc tán loạn, lấy một địch sáu thủy chung không rơi vào thế hạ phong.

Phong Hàn Bích tử sĩ cùng ám vệ đều là trăm người mới tìm được một, đối mặt Phượng Thần Anh lâm vào điên cuồng mà nội lực tăng vọt cũng phải cố hết sức, gia số vô công của Phượng Thần Anh chí âm chí thuận, thân hình thủ pháp cũng dị thường kỳ lạ, bốn gã tử sĩ cầm trong tay thiết liên khóa kia căn bản tìm không thấy sơ hở!

Không bao lâu, đã qua gần nửa giờ, Phượng Thần Anh còn đang cùng bọn họ kịch đấu. Phong Hàn Bích vẫn đứng ở một bên thờ ơ lạnh nhạt, bọn họ hơn mười ngày trước xem như giao thủ qua một lần, Phượng Thần Anh nội lực cùng võ công đều là chí âm chí thuận, cùng hắn vừa vận tương phản. Liên bởi vì dạng này, Phượng Thần Anh như thế không biết sống chết lạm dụng nội lực, nội lực kia âm tà phản phệ rất lợi hại, nhất định chống đỡ không tới nửa canh giờ, căn bản không cần hắn tự mình động thủ!

Quả nhiên, Phượng Thần Anh tuy rằng trên mặt điên cuồng chưa giảm, nhưng động tác đã chậm xuống, nội lực cũng không giống như vừa rồi sắc bén bá đạo như vậy. Rất nhanh, trong đó một người cầm thiết liên khóa nhắm ngay một chỗ sơ hở nhỏ của Phượng Thần Anh, thiết liên vung lên, dùng hết mười phần nội lực hung hăng khóa trúng đùi phải Phượng Thần Anh.

Phượng Thần Anh chân phải đau đớn, bộ pháp hơi hơi ngừng lại – chính là thoáng tạm dừng này, bốn gã hắc y nhân thiết liên khóa đều đã chém ra, chặt chẽ đem tứ chi Phượng Thần Anh khóa trụ! Mặt khác hai gã hắc y nhân giơ kiếm bay vọt lên, hai thanh kiếm giao nhau vắt ngang ở cổ Phượng Thần Anh.

“Thiếu chủ!” Ưu nhi kinh hô, muốn tiến lên cứu viện. Nhưng mà còn chưa động, đã bị một hắc y nhân vọt rồi cứu hấn điểm huyết, không thể động đậy. Cốc Dương cùng Mặc Trúc bị thương, đồng thời cũng bị một mạng hắc y nhân khác bắt, chỉ có thể vừa vội vừa tức nhìn Phượng Thần Anh bị khóa trụ.

Phượng Thần Anh nghiêng đầu, nghi hoặc nhìn thiết liên khóa trên tứ chi, sau đó ngẩng đầu cười, một đầu tóc bạc quỳ dệ phủ xuống. Hai đám mạnh nắm chặt, song chưởng hung hăng vung ra, hai hắc y nhân lôi kéo thiết khóa thể nhưng lại bị ném ra ngoài! Hai tay mất đi chế trụ, Phượng Thần Anh nâng tay bắt được hai thanh kiếm đặt trên cổ, mũi kiếm thật sâu nhập vào trong lòng bàn tay, máu tươi chảy ròng. Phượng Thần Anh lại không cảm giác đau đớn, cường ngạnh đem hai thanh kiếm chặt đứt! Hai gã hắc y nhân cầm kiếm rung mình, cảnh giác thối lui về sau.

Phượng Thần Anh “ô ô” nở nụ cười hai tiếng, cúi đầu nhìn hai chân bị khóa trụ, lại nhìn hai gã hắc y nhân lôi kéo thiết liên, cánh tay vung lên, dùng hai thiết liên khóa trên cổ tay hung hăng đem hai người kia đánh bay ra ngoài!

Phong Hàn Bích nhú mày, hấn thể nhưng thật ra không nghĩ tới Phượng Thần Anh khó chơi như vậy, lập tức không còn tái do dự, ở thời điểm Phượng Thần Anh còn chưa có động tác tiếp theo tiến lùi mình tiến đến, xuất thủ như điện điểm mười hai đại huyết quanh thân hấn, phong bế nội lực Phượng Thần Anh.

Phượng Thần Anh mắt phượng trừng to, máu tươi từ trong miệng phun mạnh mà ra, sau đó thẳng tắp ngã xuống đất.

“Thiếu chủ!”

Ưu nhi cùng Cốc Dương đồng thời hét lớn, thống khổ nhìn Phượng Thần Anh, hận chính mình bất lực.

“Người đến tốt cùng là ai! Vì cái gì muốn bắt thiếu chủ chúng ta, chẳng lẽ là Hoàng Diệp phái người tới?!” Ưu nhi bị điểm huyết đạo, chỉ có thể hung hăng trừng mắt Phong Hàn Bích hỏi.

Phong Hàn Bích giống như không có nghe đến, chỉ là đối một gã hắc y nhân trong đó nói: “Đem hấn nhốt vào địa lao hoàng cung, còn lại mang đến thiên lao Mị thành, nhất định phải nghiêm ngặt trông giữ.”

“Dạ!”

Phượng Thần Anh hôn mê bị mang đi, Ưu nhi, Cốc Dương cùng Mặc Trúc đồng dạng hôn mê bị đưa tới nơi khác.

Phong Hàn Bích ở tong sân nhìn vết máu trên mặt đất ngay gốc một hồi, sau đó mới trầm giọng nói: “Kính Ảnh.”

“Có thuộc hạ!” Kính Ảnh từ chỗ tối lùi mình mà ra, quỳ gối trước mặt Phong Hàn Bích.

“Bảo vệ tốt hoàng hậu.” Phong Hàn Bích thần nhiên nói.

“Thuộc hạ tuân mệnh!” Lại là chột lóe, Kính Ảnh đã không thấy bóng dáng.

Phong Hàn Bích lẩm bẩm nói: “Đi ra nhiều ngày như vậy, cũng là thời điểm nên trở về.....” Dứt lời, xoay người rời khỏi.

Đường gia tiểu viện thoáng chốc tĩnh dật dọa người, một chiếc lá vàng khô rụng rơi xuống bàn đá trên sân, trời đã vào thu, một mảnh sân trống rỗng có vẻ tiêu điều vô cùng.

114. Chương 114

Bởi vì thân thể Đường Phi tình trạng thật sự quá không xong, Chung Như Thủy cũng không có mang hấn đi thật xa, mà là tìm một nhà nhìn như khách điểm muốn một gian phòng thượng hạng. Sau đó ở Đường Phi căn dặn, lệnh điểm tiểu nhị đi Sát Đường thỉnh lão đại phu đến đây.

Nhị Bách Ngũ ghé vào bên giường, tội nghiệp nhìn chủ nhân suy yếu. Ở thời điểm Chung Như Thủy mang theo Đường Phi đi nó liền vẫn đi theo, tuy rằng cả điểm tâm cũng chưa có ăn nhưng nửa câu oán hận cũng không có.

Chung Như Thủy cẩn thận thay Đường Phi lau đi khóe miệng ho ra máu, mắt tràn đầy lo lắng. Tối hôm qua còn hoàn hảo, như thế nào sáng sớm liền biến thành như vậy? Chẳng lẽ thật là bạch mao quái kia đã thương Đường Phi? Chung Như Thủy rửa khăn, muốn cấp Đường Phi lau mặt, lại nghĩ tới hấn mang nhân bì diện cụ, sợ làm hỏng lớp dịch dung của hấn, chỉ có thể vắt thật khô chấm chấm mấy cái.

“Tiểu Phi Phi, người đến tột cùng xảy ra chuyện gì? Tổng cảm giác so với ta còn thê thảm hơn a.....” Chung Như Thủy một bên giúp Đường Phi vỗ ngực thuận khí một bên nhỏ giọng nói, Đường Phi một bên ho khan một bên gian nan hô hấp, ý thức đã không còn tỉnh táo lắm.

“Khách quan, tiểu nhân đem đại phu mời đến cho ngài!” Ngoài cửa, tiểu nhị dẫn lão đại phu vừa gõ cửa vừa nói.

Chung Như Thủy vội vàng chạy tới mở, cho tiểu nhị tiền thưởng, liền lôi kéo lão đại phu đi vào.

“Đại phu, ngài nhìn xem cho đại cata, hấn đây là làm sao vậy? Đang êm đẹp liền hora máu, thật làm ta sợ hãi!” Chung Như Thủy lôi kéo đại phu đến bên giường, lo lắng lại gấp gáp hỏi.

Lão đại phu nhìn đến Đường Phi nằm ở trên giường thì hoảng sợ, cả kinh nói: “Đường lão bản?! Ngài như thế nào ở chỗ này?” Thời điểm hấn bị điểm tiểu nhị gọi tới chẩn bệnh còn tưởng rằng là lũ khách nào bệnh bực phát nặng, ai ngờ lại thế này? Đường Phi như thế nào ở khách điểm?!

“A? Ngài nhận thức đại ca của ta?” Chung Như Thủy vẻ mặt kinh ngạc, bất quá đảo mắt suy nghĩ, vừa rồi Đường Phi thời điểm thanh tỉnh đã nói muốn thỉnh vị đại phu này, hiển nhiên là quen biết nhau đi.

“Trước mặt kẻ đã, ngài mau nhìn xem cho đại ca ta!” Chung Như Thủy nhanh chóng vỗ vỗ lão đại phu còn đang luống cuống, lão đại phu hoàn hồn, bận rộn không ngừng cấp Đường Phi bắt mạch.

Chung Như Thủy khấn trương nhìn lão đại phu sắc mặt càng ngày càng ngưng trọng, mày càng ngày càng nhíu chặt, thẳng đến khi lão đại phu buông tay, mới thật cẩn thận hỏi: “Đại ca của ta, không có việc gì chứ?”

Lão đại phu lắc đầu, thở dài nói: “Ai! Lão phu không nghĩ tới được kia mất đi hiệu lực nhanh như vậy. Đường lão bản hấn..... Lão phu vì hấn trị liệu ba năm, lại vẫn là bất lực, thật sự uống công hành y.”

“Không phải đâu đại phu?! Người đang cùng ta nói giỡn phải không? Cái gì kêu là bất lực? Đại ca của ta đến tột cùng là xảy ra chuyện gì?!” Chung Như Thủy ngữ khí khó nén kích động, hốc mắt hơi hơi đỏ.

“Lão phu.....” Lão đại phu ách ách nhìn Chung Như Thủy một cái, muốn giải thích lại như thế nào cũng nói không nên lời.

“Như Thủy.....” Đường Phi từ từ chuyển tỉnh mở mắt, vừa rồi mơ mơ màng màng hấn cũng đem lời lão đại phu nói nghe lọt.

Chung Như Thủy thấy Đường Phi tỉnh, nhanh chóng ghé vào trên giường, lo lắng hỏi: “Tiểu Phi Phi, người thế nào? Có chỗ nào không khỏe?”

Đường Phi đối hấn lộ ra một cái tươi cười mệt mỏi, sau đó đối lão đại phu nói: “Đại phu, phiền toái người. Tạm thời cứ theo được lúc trước khai cho ta đi, có thể tái chẩn đỡ thêm một trận ta cũng biết chừng.” Hấn

đã sớm biết thân thể của mình càng ngày càng kém, mấy tháng này tâm phé thường thường ần ần đau, ho khan cũng càng ngày càng lâu. Hắn đại khái, đại nạn sắp giáng xuống đi?

“Đường lão bản!” Lão đại phu nghẹn ngào, cúi đầu không đành lòng nhìn Đường Phisuy yếu.

“Tiểu Phi Phi!” Chung Như Thủymắt đỏ hồng khiển trách: “Người nói bậy bạ gì đó! Người yên tâm, đại tẩu ta y thuật cao minh, hẳn nhất định có thể cứu người! Không phải chỉ là ho khan hai ba tiếng sao? Rất nhanh sẽ tốt, người nhất định sẽ không có việc gì!”

Đường Phi chỉ đối hắn cười cười, lại đối lão đại phu nói: “Đại phu, phiền toái người giúp ta đem dược đưa tới. Còn có, chuyện ta ở nơi này, không cần nói với bất luận kẻ nào.”

Lão đại phu trầm trọng gật gật đầu, dẫn theo hòm thuốc rời đi.

Đợi lão đại phu đi khỏi, Đường Phi mới cùngChung Như Thủy nói: “Như Thủy, dìu ta ngồi dậy.”

Chung Như Thủyvội vàng giúp đỡ Đường Phi đứng lên, còn đem gối mềm đặt ở sau thắt lưnghắn, làm cho hắn thoải mái một chút.

Đường Phi lẳng lặng ngồi một hồi, bỗng nhiên đối Chung Như Thủy nói: “Phượng Thần Anh, là người duy nhất ta yêu trong đời này.”

Chung Như Thủy mạnh mẽ nhìn về phía Đường Phi, Đường Phi dặt khéo miệng cười tự giễu, nói: “Hắn cũng là một ngườiđuy nhất, tổn thương ta đến tận đây.”

Chung Như Thủyvươn tay ôm vaiĐường Phi, chỉ cảm thấy đau lòng. Thời điểmvừa nhận thức Đường Phi, hắn cảm thấy Đường Phi là người đang tin cậy lại hiền hoà, sau lại biết một mình hắn giúp đỡ mấy chục lão nhân cùng hải tặccó một cuộc sống mới, có được một chỗ trú thân, lại cảm thấy hắn là người kiên cường hơn nữa phi thường rất giỏi. Thẳng đến hôm nay, hắn mới biết được, Đường Phi mới là kẻ yếu ớt nhất, tới cần được bảo hộ.

Đường Phi đem mọi việc từ lúc bắt đầu kể ra, từthời hiện đại là một luật sưô lương tâm, đến bây giờ là một nam sủng lạc phách. Cùng Phượng Thần Anh ân oán dây dưa, đối Hà Tịch một đời áy náy, đến cuối cùng tuyệt vọng lao vào đám cháy. Kí ức ba năm trước đây, từng chút từng chút Đường Phi vẫn nhớ rõ ràng như tạc, hắn nghĩ thời gian trôi qua sẽ quên được, nhưng mà thời gian càng lâu, hắn lại càng nhớ rõ, vĩnh viễn không thể quên được.

Ba năm trước đây, Đường Phi bịNam Vũ hãm hại uy hiếp, lựa chọn tự thiêu trong nhà Hà Tịch. Một khắc trận đại hỏa kia bốc lên, hắn ôm linh vị Hà Tịch ngồi ở phòng chính, cầm trong tay Phượng Linh phù, lẳng lặng chờ chết. Căn phòng tràn ngập rượu cùng dầu rất nhanh liền cháy lên đại hỏahùng hực, Đường Phi nhìn hỏa thể lan tràn, khói đặc cuộn cuộn làm hắn dần dần mất đi ý thức. Chờ hắn nửa tỉnh lại, lại phát hiện có ngườicông hắn thoát khỏi đám cháy. Hắn thấy không rõ lắm diện mạongười nọ, ánh mắt bị khói đặc làm nghẹn chảy lệtrong ròng, sau đó lâm vào hôn mê. Khi hoàn toàn tỉnh lại, hắn đã ở Tiêu Tương Cư giữa sườn núithành Nam.

Nguyên lai, người cứu hắn là chủ nhânTiêu Tương Cư,Tiền Bán. Chính xác hơn mà nói, là Hà Tịch cứu hắn.

Thời điểm Hà Tịch quyết tâm phản bội Phượng Thần Anh cứu đi Đường Phi, liền vì bọn họ an bài tốt đường lui. Năm đó, Hà Tịch ở nhà cũ của mình xây dựng một đường hầm bí ẩn, thậm chí nổi thẳng đến dưới chânnúi thành Nam. Hắn đem toàn bộ tiền tài mà mình sở hữu đều giấu ở đó, tính cứu đi Đường Phi sau liền rời đi, trước tiên ở Tiêu Tương Cư ẩn thân một đoạn thời gian. ĐợiTần Nghicùng Tần Nhan, Phượng Thần Anh đánh xong, phong ba đều trôi qua mới mang theo Đường Phi rời khỏi Hoàng Diệp, đến địa phương khác một lần nữa bắt đầu. Đáng tiếc, Hà Tịch còn chưa kịp mang Đường Phi thoát hiểm, liền vì hắn mà chết.

Sau đó, Đường Phi vẫn là về tới gia hương Hà Tịch, đem hắn táng ở dưới gốc cây đào. Khi mà Hà Tịch còn chưa chết, hắn từng lo lắng nếu chính mình xảy ra chuyện, Đường Phi phải làm cái gì bây giờ, cho nên hắn trước tiên gửi thư trả thù lao cho Tiền Bán, thỉnh hắn nếu chính mình gặp phải bất trắc gì, liền cứu Đường Phi một mạng. Cho nên, đêm đó Đường Phi tự thiêu, là lúcTiền Bán đã theo đường hầm chạy tới, ở thời khắc mãnh chỉ treo chuông cứu đi Đường Phi, còn phân phó người của mình ở mấyngôi mộ trong thôn, tìm một khối thi thể thân hình cùng Đường Phi không sai biệt lắm để vào trong biển lửa, đến đây hoàn

thành một màn lừa dối. Khi đó, Tiền Bân tuy rằng cứu ra Đường Phi, nhưng lúc ấy Đường Phi hút vào quá nhiều khói đặc, hơn nữa hắt lại trúng kịch độc “Mệnh Huyền Nhất Lộ”, rất nhanh mệnh sẽ không còn bao lâu. Tiền Bân không dám thỉnh đại phu, liền đem hết thầy linh đan diệu dược Hà Tịch lưu lại một phen một phen dứt cho Đường Phi ăn, chính mình cấp Đường Phi phổi chế giải độc, cứ như vậy trôi qua hơn nửa năm, Đường Phi nhận hết độc bệnh tra tấn mới xem như miễn cưỡng bảo vệ được một cái mạng nhỏ. Nhưng mà, độc của hắt cũng chỉ tạm thời áp chế, ngày nào đó phát tác đòi mạng của hắt cũng không biết rõ. Còn có khi đó hút vào rất nhiều khói đặc, làm tổn hại phế bộ, dẫn đến tình trạng thường xuyên ho khan như hiện tại. Tiền Bân cùng Hà Tịch tương giao mười năm, Hà Tịch dạy cho hắt không ít chuyện. Năm đó Đường Phi rời đi Hoàng Diệp, Tiền Bân làm cho hắt một cái nhân bì diện cụ trông rất thật, hắt sợ chuyện Đường Phi không chết bị người biết, lại đưa tới đuổi giết. Đường Phi trước khi đi, Tiền Bân đem toàn bộ tiền tài của Hà Tịch đều giao cho hắt, còn đối hắt nói mạng của hắt là do Hà Tịch cấp, nhất định phải hảo hảo sống sót.

Đường Phi ly khai Tiêu Tương Cư, một đường từ Hoàng Diệp đi đến Quỷ Tà, cuối cùng ở trong này định cư lại, trụ một cái liên qua hơn ba năm. Chẳng đến khi, gặp lại Phượng Thần Anh.

“Ta cũng không biết hắt vì cái gì trở nên bộ dáng người không ra người, quý không ra quý, càng không biết hắt vì cái gì nhận ra ta.” Đường Phi thanh âm chua xót, càng nhiều là bất đắc dĩ cùng thống khổ: “Ta chỉ là nghĩ đi rất xa, an an ổn ổn thật yên lặng sống cho hết những ngày còn lại, chẳng lẽ lão thiên gia cả điểm hy vọng xa vời ấy cũng không cho ta sao?”

Lúc này, trời đã hoàn toàn tối đen. Trong khách phòng không có điểm một ngọn nến, trong bóng tối, Chung Như Thủy gắt gao ôm Đường Phi, trầm mặc không nói gì. Năm đó là Phong Hàn Bích lựa chọn buông tha mạng của hắt, mà Đường Phi, là bị Phượng Thần Anh buộc đi tìm cái chết. Hắt cũng không biết hai người này đến tột cùng là ai đáng thương hơn. Có lẽ, là bản thân có vẻ may mắn hơn một chút đi? Dù sao chính mình ở thời điểm tối tuyệt vọng còn có Tiểu Trùng cùng đại ca đại tẩu. Hơn nữa Phong Hàn Bích là thật yêu hắt, cũng chưa từng vũ nhục hoặc làm hại qua hắt. Mà Đường Phi.....

“Khẩu khẩu”, tiểu nhị đứng ở cửa nhẹ nhàng gõ, nói: “Hai vị khách quan, được vừa rồi vị đại phu kia đưa tới, tiểu nhân đã sắc tốt cho ngài.”

Chung Như Thủy sửng sốt, mới nhớ tới trời đã tối. Giúp đỡ Đường Phi một lần nữa nằm xuống, Chung Như Thủy đi mở cửa.

Tiếp nhận được, Chung Như Thủy cho tiểu nhị tiền thưởng, nói: “Đi lộng chút thức ăn nhẹ đến, tái hâm thêm một chén canh sâm gà.”

“Được được, ngài chờ, tiểu nhân lập tức phân phó phòng bếp làm, làm xong sẽ đưa tới cho ngài.” Tiểu nhị cầm tiền thưởng làm việc rất lưu loát, Chung Như Thủy phân phó xong hắt liền chạy xuống lầu.

Sờ soạn đi đến trước bàn, Chung Như Thủy đem được buồng ra, điểm một ngọn đèn. Vừa cầm lấy chén thuốc cấp Đường Phi đưa qua, mới phát hiện Đường Phi đã ngủ.

Hắt hôm nay nói nhiều như vậy, khẳng định đã muốn mệt chết đi. Chung Như Thủy đem được để lại, nghĩ chờ hắt tỉnh mới hâm nóng cho hắt uống.

“Ai!” Chung Như Thủy ngồi xuống nâng má nhìn Đường Phi thở dài, Đường Phi như thế nào liền thắm như vậy gặp được một kẻ tra (tra công) như thế? Còn hại chết tiểu thụ Hà Tịch si tình kia (bây giờ ta mới biết Hà Tịch là thụ =))). Không được, hắt muốn tìm đại tẩu, năm đó Phong Hàn Bích vì cứu hắt ngược bị xuyên qua một lỗ lớn, đại tẩu cũng có thể đem người cứu sống, huống chi chỉ làm một cái bệnh phổi cùng độc nhỏ? Chung Như Thủy đẩy cũi lòng tin tưởng, ghé vào trên bàn ngủ say.

Yến Tự mệt mỏi vỗ vỗ lưng, trong lòng rối như tơ vò. Sáng nay thám tử báo lại, Phượng Thần Anh bị “Đệ phu” Đường lão bản bắt giữ, đến nay tung tích không rõ. Ưu nghi, Cốc Dương, Mặc Trúc cũng bị bắt đi, nhốt tại thiên lao Mị thành. Nàng thật sự không nghĩ tới “Đệ phu” kia cư nhiên là hoàng đế Quỷ Tà! Một kẻ hảo hảo làm hoàng đế không lo, lại chạy đến cái sân kia ngoạn! Mà nay “Đường lão bản” đó cũng không rõ hành tung, không khỏi làm người hoài nghi Phượng Thần Anh bị bắt là do hắt để lộ tin tức! Cho nên, hắt là sợ bị người của Phượng Thần Anh trả thù, mới bỏ lại mọi thứ mà chạy ?

“Phu nhân!” Một gã thị vệ mặc thường phục đẩy cửa tiến vào, vẻ mặt nhăn nhó.

“Có tin tức không?” Yến Tự mệt mỏi nói.

“Dạ, các nhà tù trong Mị thành thuộc hạ đều đi tìm hiểu qua, đều không có tin tức thiếu chủ.” Thị vệ lo lắng nói.

“Tiếp tục tìm.” Yến Tự nói: “Đường lão bản kia thì sao? Hẳn có tin tức không?”

Thị vệ lắc đầu, nói: “Bây giờ còn chưa có tin tức, bắt quá chậm nhất là buổi sáng ngày mai, chúng ta có thể tìm ra chỗ hẩn.” Đường Phi khuôn mặt quý khùng bố, thực dễ dàng tìm.

“Hiện tại lập tức dùng bồ câu đưa tin thả về trên đảo, viết – chủ nhân, nếu người còn không đến liền chờ nhật xác thiếu chủ đi!” Nói xong câu cuối cùng, Yến Tự có chút nghiêng rằng nghiêng lợi.

“A ?” Thị vệ đại ra, lời đại nghịch bất đạo này thật sự muốn viết?

“Còn thất thần làm cái gì? Nhanh đi!” Yến Tự một tiếng mắng to, đem thị vệ tỉnh lại, nhanh chóng chạy xuống chuẩn bị.

“Đợi đã! Bồ câu đưa tin cấp Tiểu Hoán đã thả đi chưa?” Yến Tự bỗng nhiên đem người gọi lại.

“Đã thả đi, dự tính bốn ngày sau sẽ đến tay Thiết tổng quản.” Thị vệ nói.

“Được rồi, lui xuống đi.” Yến Tự phát tay, đợi thị vệ kia đi xuống, lại có một thị vệ mặc thường phục khác đi đến.

“Phu nhân! Mấy người Cốc Dương đại phu vị trí xác thực đã tìm được, ở tầng thứ ba thiên lao Mị thành.”

“Ân. Chúng ta lần này tổng cộng dẫn theo bao nhiêu tử sĩ?” Yến Tự trầm giọng hỏi.

“Tổng cộng mười tên tử sĩ, hai mươi thị vệ.”

“Tuyển năm tên tử sĩ, mười tên thị vệ, đi thiên lao đem người cứu ra. Nhớ kỹ, nhất định phải đem bọn họ bình yên vô sự cứu ra!” Yến Tự ánh mắt mềm mại đáng yêu nhiệm thượng một tia tàn nhẫn.

“Dạ! Thuộc hạ lập tức đi chuẩn bị!” Thị vệ kia nói xong, lại do dự một hồi, mới nói: “Phu nhân xin yên tâm, ngài thân mình không thể so với trước, nhất định phải hảo hảo bảo trọng mới phải.”

“Ân, ta hiểu được.” Yến Tự đau lòng vỗ về bụng mình còn chưa hiện hình, nói: “Đi thôi, các người cũng phải hảo hảo bảo trọng.”

“Dạ, phu nhân!” Thị vệ lĩnh mệnh mà đi.

Yến Tự không ngừng nhẹ vỗ về bụng, trong lòng ai thán, mới hai tháng, đã đi theo nương chịu khổ, hài tử đáng thương a.....

Hoàng Diệp, Thượng Tinh Lâu.

Thiết Hoán ra roi thúc ngựa chạy về Hoàng Diệp, lẳng lặng nghe xong Mộc Trạc tính toán quỷ tượng, sắc mặt thay đổi trong nháy mắt. Đường Phi công tử cư nhiên, thật sự không chết?! Chẳng lẽ, Thiết Hoán nhớ tới Đường lão bản kia, chẳng lẽ thật là hẩn?!

Mộc Trạc nhìn Thiết Hoán liếc mắt một cái, hơi hơi thở dài nói: “Năm đó ta cùng Phượng Các chủ đã nói qua, mệnh đồ Đường công tử bấp bênh, nhận hết đau khổ, đáng tiếc, lúc trước hẩn không khuyên bảo của ta nghe vào trong tai, rơi vào kết cục như hôm nay vậy.” Hẩn đối Phượng Thần Anh không một điểm đồng tình, rất nhiều chuyện nháo đến hôm nay đều là hẩn gieo gió gặt bão, tự làm tự chịu. Hẩn từng cấp Phượng Thần Anh cảnh cáo, đồng dạng cũng vẫn đi vào kết cục không thể vãn hồi. Giống như hai mươi sáu năm trước, người nọ mạo hiểm mọi thứ tiến vào tầng tháp thứ năm, buộc sự phụ hẩn thay hẩn xem xét Thiên Cơ, kết cục người nọ tuy là thấy được, lại vẫn không thể tránh khỏi cuối cùng kết quả. Con người, luôn luôn sau khi mất đi mới có thể triệt để hiểu ra.

Thiết Hoán đối Mộc Trạc ôm quyền, trầm giọng nói: “Tạ đạo trưởng hôm nay bói quỷ, ngày sau Thiết mạo nhất định báo đáp. Thiết mạo thân phận không tiện ở lại, không dám quấy rầy đạo trưởng, cáo từ!”

Mộc Trạc đối hần phẩy phát trần một cái, nói: “Đi thông thả.”

Sau khi Thiết Hoán đi rồi, Thiên Tinh mới từ trong thất bính đi ra, tò mò hỏi Mộc Trạc: “Sư huynh, người như thế nào không nói cho hần, mệnh tinh Đường Phi tuy rằng còn sáng, nhưng cũng rất mỏng manh, từ thời đều có thể tắt a. Cái này thuyết minh Đường Phi mệnh không lâu, người như thế nào không nhắc nhở hần?”

“Nhắc nhở sẽ hữu dụng sao?” Mộc Trạc tức giận ẩn cái trán Thiên Tinh, nói: “Năm đó sư phụ cũng nhắc nhở qua người nọ, lại vẫn tránh không được số mệnh. Ba năm trước đây ta cũng từng nhắc nhở qua Phượng Thần Anh, kết quả thế nào? Cái gì cũng không có cách nào khác tránh khỏi. Lần này cũng giống nhau. Thuận theo thiên mệnh đi, có một số việc, là không thể tránh được.”

“Nga.....” Thiên Tinh buồn bực vỗ cái trán, thiên mệnh sao? Giương mắt vọng trộm ngắm Mộc Trạc, thiên mệnh khó đoán, hần cùng sư huynh là không có khả năng cùng một chỗ đi?

Khi Đường Phi mở mắt ra, liền nhìn thấy Yến Tự một thân hoàng sắc ngồi ở trước bàn tròn, phía sau vây quanh một vòng thị vệ, phong tư chân thành uống một chén cháo tổ yến. Chung Như Thủy bị bắt ngồi ở bên người nàng, buồn bực nhìn nàng ăn cháo. Chung Như Thủy ngày hôm qua cơ hồ chưa ăn cái gì, hiện tại đã đói bụng kêu vang, xem ánh mắt Yến Tự hận không thể đem nàng đều nuốt vào!

Yến Tự chậm rì rì uống xong một chén cháo tổ yến, sau đó sờ sờ bụng, lẩm bẩm: “Hài nhi, khổ người, đợi nương đem sự tình làm xong, lại cho người ăn tiếp.”

Chung Như Thủy trừng lớn ánh mắt nhìn bụng Yến Tự, yêu phụ mỹ điểm này có hài tử?!

“Người có hài tử?” Đường Phi miễn cưỡng khởi động thân mình, nhìn Yến Tự nói.

“Tiểu Phi Phi, người tỉnh?!” Chung Như Thủy kinh hãi nhìn phía Đường Phi, đem tâm tình nâng dậy. Từ tối hôm qua Đường Phi ngủ, sau liền vẫn không tỉnh, nếu không phải hần thường thường khó chịu vài tiếng, Chung Như Thủy còn nghĩ rằng hần đã qua đời!

Yến Tự đánh giá Đường Phi, không rõ nam nhân này ánh mắt vì cái gì thân thiết như thế. Gật gật đầu, xem như đáp ứng.

Như vậy a, ngày xưa Yến lão bản phương hoa tuyệt đại nay cũng thành gia, có hài tử.

“Chúc mừng người.” Đường Phi tự đáy lòng nói, năm đó hần còn từng cùng Hà Tịch vọng trộm đoán qua, Yến Tự hoa lệ vô song như vậy sẽ gả cho một nam nhân như thế nào, ba năm đã qua, nàng lại sắp làm mẹ.

Yến Tự sững sốt, nam nhân này.....

“Tiểu Phi Phi, nữ nhân này hảo hung ác a! Ta vừa mới rời giường, nàng liền mang theo một đồng lớn người đập cửa tiến vào, làm ta sợ muốn chết!” Chung Như Thủy cảm thấy không khí cổ quái, cố ý nói chuyện đánh gãy bọn họ, nữ nhân này hần là Đường Phi trước kia nhận thức đi?

Yến Tự mày ngài nhíu chặt, tiểu tử này vừa rồi kêu Đường lão bản cái gì?

“Không có việc gì.” Đường Phi sờ sờ đầu Chung Như Thủy trấn an, sau đó đối Yến Tự nói: “Xin hỏi phu nhân đại giá quang lâm có gì chuyện quan trọng?”

Yến Tự áp chế nghi ngờ trong lòng, gương mặt xinh đẹp lạnh lẽo nói: “Cái này thì phải hỏi Đường lão bản, hôm qua người làm cái gì, chẳng lẽ người còn không rõ ràng sao?”

“Khụ khụ khụ,” Đường Phi áp chế vài tiếng ho khan, mới nói: “Tại hạ bất quá chỉ nghĩ đi ra thanh tĩnh vài ngày, có gì đắc tội?”

“Hừ!” Yến Tự hừ lạnh một tiếng, nói: “Thiếu chủ nhà ta cùng vài vị chất nhi hiện tại tung tích không rõ, nay ở nơi nào, Đường lão bản không phải tối rõ ràng sao? Làm gì còn phải tiếp tục giả bộ?!”

Đường Phi cả kinh, còn chưa kịp nói chuyện, Chung Như Thủy liền nhảy dựng lên, quát: “Cái gì giả bộ?! Chúng ta ngày hôm qua đã sớm rời đi Đường gia tiểu viện, thời điểm đi thiếu chủ rách nát gì kia của các

người còn đứng ở đó, làm gì có xảy ra chuyện gì!Hắn cũng không phải bảo mẫu của thiếu chủ các người, đến đi thế nào còn phải mang theo hắn sao!”

“Lớn mật!” Một gã thị vệ phía sau Yên Tự khẽ quát một tiếng, lắc mình tiến lên, mắt thấy định cho Chung Như Thủy một cái tát.

“Như Thủy!” Đường Phi vội vàng nâng tay kéo Chung Như Thủy một chút, ánh mắt lại hoa lên, không biết từ nơi nào nhảy ra một người mặc cẩm y màu đen, một chưởng liền đem thị vệ kia bức trở về.

“Kính Ảnh! Cũng may người ra kịp, nếu không ta lại bị một cái tát vào mặt!” Chung Như Thủy thở phì phì nói.

“Đạ, thuộc hạ cứu giá chậm trễ, thỉnh hoàng hậu trách phạt.” Kính Ảnh biết nghe lời phải, theo lời Chung Như Thủy nói xin lỗi.

“Hoàng cái đầu người, hậu cái đầu người a!” Chung Như Thủy tức giận gườm gườm: “Ai cho người bại lộ thân phận của ta!”

Yên Tự cùng các thị vệ liên can đều cả kinh, tiểu bắt điểm này là Nam hậu Quý Tà?!

“Người tới, đem hắn bắt! Bắt hắn cùng Phong Hàn Bích trao đổi người!” Yên Tự trước hết phản ứng lại, chỉ cần bắt Chung Như Thủy, không sợ Phong Hàn Bích không thỏa hiệp!

“Không phải đâu?!” Chung Như Thủy nhanh chóng nâng dậy Đường Phi muốn chạy, Kính Ảnh phản thủ từ sau lưng một trảo, trong tay liền cầm ra một cái lưu tinh chùy.

Chung Như Thủy ngạc nhiên nhìn lưng Kính Ảnh, vừa rồi rõ ràng cái gì đều không có a, đại gia hỏa kia từ nơi nào lấy ra?!

Kính Ảnh hộ ở trước người Chung Như Thủy cùng Đường Phi, bình tĩnh nói: “Nương nương chớ hoảng sợ, thuộc hạ tất bảo vệ ngài toàn thân trở ra.”

Chung Như Thủy khoe miệng co rút, thề đợi trở về cung hắn sẽ bảo Phong Hàn Bích phái tên này đi rửa bồn cầu!

Đường Phi một bên ho khan một bên ý bảo Chung Như Thủy an tĩnh, lướt qua phía trước Kính Ảnh, Đường Phi thở phì phò hỏi: “Người, khụ khụ, người nói cái gì? Khụ khụ khụ, Phượng Thần Anh làm sao vậy?”

Yên Tự trong đầu có cái gì chợt lóe qua, lại không thể bắt lấy, cảnh giác nhìn Đường Phi, nói: “Thiếu chủ buổi sáng ngày hôm qua bị Phong Hàn Bích bắt đi, còn có mấy người Cốc Dương. Nếu không phải người che giấu thân phận Phong Hàn Bích, bán đứng bọn họ, Phong Hàn Bích như thế nào bắt được thiếu chủ?!”

Cái gì?! Đường Phi bỗng dưng chấn động, Phượng Thần Anh bị bắt?!

Chung Như Thủy mở to hai mắt nhìn, thầm nghĩ Phong Hàn Bích xuống tay còn rất nhanh, hắn một phen mang Đường Phi đi liền động thủ. Đường Phi thân hình loạng choạng, Chung Như Thủy vội vàng đỡ lấy hắn, lo lắng hỏi: “Tiểu Phi Phi, người không sao chứ?”

Tiểu Phi Phi?! Yên Tự giống như bị điện giật cứng đờ, trong đầu đoạn ý nghĩ rời rạc không thể nắm bắt kia rốt cục đã nổi lên. Đường lão bản, tiểu Phi Phi – Đường Phi!

115. Chương 115

Yên Tự có chút hoảng hốt đứng lên, gât gao nhìn chằm chằm Đường Phi. Thiết Hoán từng ám chỉ qua nàng cùng Cốc Dương, nói Đường lão bản rất giống một người, một người sớm đã không còn tồn tại. Lúc ấy nàng tuy rằng nhìn thân hình hắn quen mắt, lại như thế nào cũng không dám hướng tới phương diện một người

đã chết nghĩ, thậm chí ngay cả khi Phượng Thần Anh thần trí không rõ gọi hần “Phi nhi”, nàng cũng chưa từng nghĩ đến phương diện!

Yến Tự có chút mờ mịt, khuôn mặt xấu như quỷ mỵ này, thật sự là Đường Phi sao? Không chỉ có thân hình tương tự, thậm chí ngay cả danh tự cũng giống nhau, đây là trùng hợp?

“Phu nhân, ta kính nhờ người! Ta thật sự không biết Phong Hàn Bích đem bạch mao quái đưa đi đâu, hần lại càng không biết! Đại ca của ta thân thể không tốt, cầu người không cần kích thích hần được hay không? Bạch mao quái sống hay chết cũng không phải chuyện của chúng ta!” Chung Như Thủy giúp đỡ Đường Phi tức giận đối Yến Tự nói, tiện đà lại lo lắng nhìn Đường Phi một cái. Hần biết Đường Phi đối với Phượng Thần Anh dư tình chưa dứt, không, phải nói là còn yêu Phượng Thần Anh, hiện tại hần biết chuyện này, trong lòng nhất định không dễ chịu đi.....

Đường Phi ngẩng đầu, trước mắt ai lạnh nhìn Yến Tự, hần muốn đối Yến Tự nói thật có lỗi, nói hần bất lực, hần thật sự không muốn tái cùng Phượng Thần Anh dây dưa không rõ, có lẽ kết cục như vậy, đối với bất luận kẻ nào đều tốt. Nhưng mà, ra đến bên miệng, hần một chữ cũng không nói nên lời.

Yến Tự chống lại ánh mắt Đường Phi sau chấn động, trong lòng có một suy đoán vừa lớn mật vừa sợ hãi. Bỗng nhiên, Yến Tự thẳng tắp đối Đường Phi quỳ xuống.

“Phu nhân!” Vài tên thị vệ phía sau Yến Tự muốn đi nâng nàng dậy, lại bị nàng phát tay ngăn cản, bọn họ đành phải quỳ theo xuống.

“Người.....” Đường Phi ánh mắt phức tạp nhìn Yến Tự, Chung Như Thủy muốn tiến lên đem người nâng dậy, lại bị Kính Ảnh chặn.

“Phu nhân, người làm cái gì vậy?! Người thân đang mang thai, ở trong này nếu xảy ra chuyện, chúng ta thật sự không gánh vác nổi!” Chung Như Thủy lo lắng vò đầu.

“Ta van cầu các người, cứu thiếu chủ nhà ta đi.” Yến Tự một đôi mắt đầm lệ thật sâu nhìn Đường Phi, thanh âm ai oán: “Thiếu chủ lúc trước không phải như thế, hần chỉ là, mất đi người yêu nhất cuộc đời này, mới đem chính mình biến thành bộ dáng đó.....”

“Người yêu nhất?” Chung Như Thủy trong lòng bối rối, theo bản năng nhìn Đường Phi liếc mắt một cái. Không đúng, chiếu theo Đường Phi nói, năm đó Phượng Thần Anh là vì kẻ kêu Tần Nhan kia mới rời đi Đường Phi, chẳng lẽ Tần Nhan đã chết?

Đường Phi bỗng dưng nắm chặt quyền, hiển nhiên hần cũng cùng Chung Như Thủy nghĩ đến chung một kết quả. Yết hầu có chút cay đắng, sáp thanh nói: “Cùng ta có quan hệ gì?”

Yến Tự réo rất thảm thiết cười, nói: “Đúng vậy, chuyện này quả thật cùng Đường lão bản không có quan hệ. Đường lão bản, người nguyện ý nghe ta kể một chuyện xưa không?”

Đường Phi không trả lời, chỉ là yên lặng nhìn nàng. Yến Tự hiểu là hần đồng ý, liền tự mình kể ra.

“Ba năm trước đây, có một gốc tử không cái gì là yêu, gặp được một thiếu niên [các đại gia chắc còn nhớ rõ, khối thân thể này của Đường Phi ở ba năm trước đây còn chưa đến hai mươi tuổi]. Thiếu niên bộ dáng đài danh phong, hấp dẫn gốc tử đó, gốc tử vẫn dùng hết mọi thủ đoạn cùng biện pháp vì muốn lấy được sự chú ý của thiếu niên. Dần dần, thiếu niên cũng bị gốc tử hấp dẫn. Hai người đã trải qua rất nhiều đau khổ, cuối cùng tới được với nhau. Nhưng có một ngày, thiếu niên phát hiện gốc tử cũng không phải đơn thuần như mặt ngoài vậy, hần làm rất nhiều chuyện lừa gạt y, y nghĩ đến thậm chí ngay cả việc gốc tử nói ‘yêu’ cũng là lừa mình. Thiếu niên thương tâm muốn chết, cuối cùng quyết định rời khỏi hần. Nhưng mà, gốc tử sau khi phát hiện ý đồ thiếu niên, vì muốn lưu lại thiếu niên, nhưng lại đem người nhốt chặt. Thiếu niên có một hảo bằng hữu, hần biết được thiếu niên gặp chuyện sau liền hạ quyết tâm đi cứu hần, thiếu niên tuy đã được cứu ra, nhưng vị bằng hữu kia vì hần mà chết.” Yến Tự bỗng nhiên tạm dừng, gương mặt nhìn Đường Phi, Đường Phi nhắm mắt lại, khóa chặt mọi thông khổ. Yến Tự cười cười, nước mắt rơi xuống dưới: “Nhưng là, gốc tử ở phía sau mới phát hiện chính mình thật sự rất yêu, rất yêu thiếu niên kia, vì hần buông tha hết thảy. Chỉ là khi đó thiếu niên đã không còn có thể tha thứ cho hần.”

“Cho nên sao? Vốn là gốc tử kia tự làm tự chịu, thiếu niên không tha thứ hần cũng là đương nhiên! Hần yêu thiếu niên kia? Đừng khiến người khác cười chết, nếu hần thật sự yêu như lời nói sẽ không vì người khác

mà để cho thiếu niên đó táng thân trong biển lửa!” Chung Như Thủy nghe đến đây thực là không thể nhin được nữa, dựa vào cái gì bạch mao quái kia ỷ vào người ta trân trọng hấn, liền không kiêng nể gì thương tổn người ta? Hấn nghĩ hấn là ai vậy? Bán chút đáng thương liền muốn người khắp thiên hạ đều tha thứ cho hấn?!

Yến Tự chấn động, nhìn về phía Chung Như Thủy. Chung Như Thủy hừ lạnh một tiếng, quay đầu không để ý tới nàng.

“Sau thế nào?” Đường Phi đột nhiên hỏi, sau đó, thì thế nào?

“Sau lại.....” Yến Tự tầm mắt chuyển hướng về Đường Phi, nói: “Sau lại, thiếu niên kia vẫn là cùng ngốc tử ở một chỗ, cho dù trong lòng không tha thứ hấn được, nhưng cũng không làm được chuyện không yêu hấn. Chỉ là, lão thiên gia giống như đặc biệt không chiếu cố thiếu niên kia. Thiếu niên thân trung kịch độc, ngốc tử rất thông khổ, luôn luôn muốn vì hấn tìm thuốc giải. Có một đêm, ngốc tử kia bị người hạ độc lấy giải được ra áp chế, dẫn ngốc tử ly khai khỏi thiếu niên. Người hạ độc tâm địa ác độc, phải người bức thiếu niên tự thiêu.....”

“Sau... đó?” Lúc này, Đường Phi thanh âm đã có chút run run, thậm chí ngay cả Chung Như Thủy cũng không tự giác ngừng lại hô hấp.

“Không có sau đó. Ngốc tử phát hiện chuyện có kỳ quái, khichạy về bên cạnh thiếu niên, thiếu niên đã chết. Ngốc tử ở trong đồng lửa đào ra thi thể thiếu niên, ngáy ngốc ôm một đêm.” Yến Tự nhìn Đường Phi run nhẹ, thấy được trong mắt hấn tang thương cùng thống khổ: “Thiếu chủ một đêm đầu bạc, tẩu hỏa nhập ma, huyết tẩy Hiền vương phủ, hủy đi hoàng lăng, đem Tần Nhan tươi sống nướng chết. Hấn giết người nhiều lắm, Hoàng Diệp liên hợp cùng Lang Hiền vây giết thiếu chủ. Sau lại, chủ nhân đem hấn mang về trên đảo. Thiếu chủ một ngày một đêm gọi “Phi nhi”, khi thì điên khùng khi thì si ngốc, chủ nhân cho hấn dùng Ô Hương, làm cho hấn đắm chìm ở trong ảo cảnh của mình không thể tự kèm chế. Chỉ có khi đó, thiếu chủ mới có thể xem là một người đầy đủ. Nửa năm trước, thiếu chủ lại lâm vào điên cuồng từ trên đảo chạy ra, vọt vào hoàng cung Hoàng Diệp đại khai sát giới. Bị Tần Nghị cùng Phó Tử Lưu bức đến Quỷ Tà, thẳng đến khi, gặp người.”

Chung Như Thủy nghe xong, một bộ dáng còn chưa có hoàn hồn, cho tới lúc Đường Phi tiếng cười vang lên.

“Ha ha ha..... Nguyên lai là như vậy.....” Đường Phi tiếng cười ai oán thê lương, trong mắt lệ lại không ngừng nhỏ xuống, dính ướt khuôn mặt vụn vỡ mơ hồ kia. “Nguyên lai là như vậy, hấn cho tới bây giờ cũng chưa từng bỏ talại, cho tới bây giờ cũng chưa từng!” Đường Phi mạnh mẽ ho ra một ngụm máu tươi, nói lý nhưng lại tràn ngập hận ý. Hấn là hận, hận lão thiên gia lại một lần nữa đùa giỡn hấn. Người khác thường thường nói, vận mệnh trên người, hấn hận chính là cái vận mệnh này!

Yến Tự chấn động, tay bưng kín môi, nức nở nói: “Công tử, thật là người.....”

“Tiểu Phi!” Chung Như Thủy lo lắng cầm khăn cấp Đường Phi lau đi máu ngoài miệng, lại như thế nào cũng lau không xong, hấn hiện tại sống mũi cay cay, thậm chí muốn ôm Phong Hàn Bích hỏ hỏ khóc một hồi! Nhân vật chính xuyên qua không phải đều có thể tay chất đầy vàng, ở thế giới khác sống vui vẻ vô lo, sau đó mỹ nữ thành đàn, có được một đồng lớn hậu cung sao?! Vì cái gì hấn cùng Đường Phi lại đều như vậy thảm a?!

“Như Thủy, ta cầu người, giúp ta cứu hấn đi, cứu hấn.....” Đường Phi suy yếu ỷ ở trên vai Chung Như Thủy, nắm chặt vạt áo hấn tựa như bắt được một cây được thảo cứu mạng: “Ta đã hại chết Hà Tịch, ta không thể tái mất đi Thần Anh!”

“Hảo! Ta nhất định sẽ giúp người, người không cần nói nữa, hảo hảo nghỉ ngơi một chút, chờ người tỉnh, ta liền đem bạch mao quái mang về đây.” Chung Như Thủy một bên vỗ về lưng Đường Phi một bên an ủi, sau đó quay đầu đối Yến Tự nói: “Phu nhân, người trước đứng lên, người có biết hấn hiện tại bị nhốt thế nào không?”

Yến Tự vội vàng đứng lên, quỳ đã lâu chân đau nhức vô cùng, thiếu chút nữa ngã quỵ, may mắn thị vệ bên cạnh nhanh chóng đỡ nàng.

“Ta biết, thiếu chủ bị hoàng đế Quỷ Tà nhốt tại địa lao hoàng cung, chúng ta không có biện pháp xông vào!”

Về phần chỗ Phượng Thần Anh bị nhốt là cấm cung đại nội được thủ vệ tối nghiêm mật của Quý Tà, Yến Tự cho dù biết chỗ cũng không xông vào cứu người được.

“Địa lao Hoàng cung?!” Chung Như Thủy cả kinh, chỗ đó thế nhưng là địa phương giam giữ siêu cấp trọng phạm trong triều đình, tỷ như Phiên vương cùng thần tử phản loạn, còn có chứa một ít nhân vật trọng yếu không thể đối bên ngoài công bố thân phận. Địa phương đó phòng thủ kiên cố, thủ vệ sâm nghiêm, ngừng không có phạm sự tuyệt đối không được vào, đừng nói là đến cứu người, cho dù một con ruồi lọt vào cũng khó!

Ánh mắt ngẩn ngẩn Kính Ảnh, Kính Ảnh là ám vệ kiêm tử sĩ một năm trước Phong Hàn Bích mới tuyển ra, Phong Hàn Bích có rất nhiều chuyện không thể quang minh chính đại đều phân phó hắn đi làm. Lệnh bài địa lao Hoàng cung, hẳn hẳn là sẽ có đi. “Úc, ta nghĩ muốn.....” Chung Như Thủy thì thào tự nói sờ sờ cằm, không có hảo ý nhìn chằm chằm Kính Ảnh.

Kính Ảnh đưa lưng về phía Chung Như Thủy, bị tầm mắt quá mức nóng rực kia dọa giật mình một cái, tựa hồ là đoán ra ý tưởng của Chung Như Thủy, Kính Ảnh chỉ có thể giả bộ bình tĩnh, dịch bất động ta bất động!

“Tốt lắm cứ như vậy đi, ta, Kính Ảnh, còn có người –” Chung Như Thủy chỉ vào phía bên tay phải Yến Tự, một thị vệ thoát nhìn có thể dùng nói: “Đừng nhìn nữa, chính là người a, đồ ngốc! Ba chúng ta đi địa lao cứu người, những người còn lại đều ở chỗ này chờ tin tức! Phu nhân, thỉnh hảo hảo chiếu cố Đường Phi.”

Kính Ảnh khước miệng co rút, ta cái gì cũng đều chưa đáp ứng, thỉnh không cần tự tiện đem ta tính vào được hay không!

“Này –” Yến Tự có chút khó xử nhìn Chung Như Thủy, Chung Như Thủy nghĩ đến Yến Tự sợ quá ít người sẽ cứu không được Phượng Thần Anh, liền nói: “Đừng lo lắng, cái loại địa phương này người càng ít ngược lại càng tốt, chúng ta chỉ cần đem bạch mao quái phóng xuất, sau đó giao cho bọn các người đem hắn mang về là đủ!”

“Không phải, ta không phải ý tứ này.” Yến Tự gian nan mở miệng nói: “Là thiếu chủ nhà chúng ta lại – phát bệnh, ngày hôm bị bắt, thực khủng bố.” Lúc ấy có một thị vệ ẩn ở chỗ tối tận mắt nhìn hết thấy, nhưng ngại Phong Hàn Bích nhân số đông, hắn đành phải ẩn mặt đợi đám người đi rồi mới trở về báo cáo. Yến Tự lo lắng nhìn thoáng qua Đường Phi rồi thực suy yếu, nói: “Nếu công tử không cùng đi, ta sợ cho dù đem người cứu ra, cũng sẽ đại khai sát giới, không người nào có thể ngăn được hắn.”

“A?!” Chung Như Thủy miệng mở lớn, cằm đều sắp rơi xuống đất, đây là tính cái gì? Hắn đi cứu người trái lại có khả năng sẽ bị giết! Sau đó lại cứng ngắc quay đầu nhìn Đường Phi cố gắng bảo trì thanh tĩnh, nói: “Tiểu Phi hiện tại cái dạng này cả đi đường đều khó khăn, như thế nào chạy đến hoàng cung cứu người?!”

Yến Tự trầm mặc, nàng cũng biết đây không có khả năng. Chung Như Thủy cũng trầm mặc, trong lòng nghĩ hẳn có thể hay không trở về cùng Phong Hàn Bích làm chút thương lượng, thả bạch mao quái một con đường sống? Nhiều nhất, chính mình không bao giờ chạy trốn nữa..... Ai, Chung Như Thủy thở dài một hơi, Phong Hàn Bích này tuyệt đối sẽ không đáp ứng, Phượng Thần Anh là nhân vật nguy hiểm, thời điểm si ngốc thì hoàn hảo, điên lên liền giết người lung tung..... Thật sự là đau đầu!

“Ta có thể!” Đường Phi mạnh mẽ cắn nát đầu lưỡi của mình, đau nhức làm cho hắn vẫn duy trì thanh tĩnh: “Từ nơi này đến hoàng cung chúng ta có thể ngồi xe ngựa, thời điểm tiến gần hoàng cung đem ta thả xuống, ta còn có thể tái chống đỡ một hồi!”

“Người không muốn sống nữa à?!” Chung Như Thủy vẻ mặt không đồng ý: “Không cần nói bạch mao quái còn chưa cứu ra, chính người đã không xong – phi phi phi! Thối miệng nói lung tung!” Chung Như Thủy một cái tát chụp ở ngoài miệng mình.

“Tóm lại, ta sẽ không cho người đi mạo hiểm!”

“Như Thủy,” Đường Phi cầm lấy tay Chung Như Thủy, ánh mắt kiên quyết: “Ta muốn đi cứu hắn!”

“Người!” Chung Như Thủy chán nản, cùng Đường Phi đối diện thật lâu, sau cuối cùng vẫn là bại trận, buông tha kêu lên: “Tốt lắm tốt lắm! Muốn đi thì đi, bất quá nếu người chống đỡ không nổi nữa thì cho dù bạch mao quái còn chưa cứu ra, ta cũng phải mang người đi, mạng của người so với ai khác đều trọng yếu hơn!”

Đường Phi cảm kích nhìn Chung Như Thủy một cái, trịnh trọng đối hần nói cảm tạ.

Kính Ảnhhạ mắt suy nghĩ, nếu như bị chủ tử nghe được câu cuối cùng kia, Đường Phi nhất định sống không qua ngày mai.....

Sau khi trời tối, Chung Như Thủy, Đường Phi còn có Kính Ảnh, cộng thêm một gã ám vệ củaPhượng Thần Anh, cùng nhau ngồi trên một chiếc xe ngựa, chậm rãi hướng về hoàng cung.

Thời điểm tới gần hoàng cung còn ba dặm, mọi người xuống ngựa. Đường Phi đổi tốt trang phục ám vệ, đượcChung Như Thủycũng đồng dạng thay đổi trang phục cùng tên ám vệ kia nâng xuống, trốn vào bóng đêmđi từng bước một. Mà Kính Ảnh dựa theo kế hoạch củaChung Như Thủy, để lại lệnh bàiđịa lao, hồi cung phục mệnhPhong Hàn Bích. Thuận tiện ở thời điểm Phong Hàn Bíchnếu có tâm huyết dâng trào muốn đến địa lao nhìn một cái, thì phải bám trụ cước bộPhong Hàn Bích, ba người bọn họ thì dùng tốc độ nhanh nhất cứu người rời đi.

Chung Như Thủy chiếu theo bản đồ giản dị Kính Ảnh cho hần tìm được vị tríđịa lao, khi sắp tiếp cận địa lao, Đường Phi liền không đểngườikhác nâng nữa, cùng tên ám vệ kia tách ra hai bên đứng ở phía sauChung Như Thủy.

Chung Như Thủy xưng phong, hùng hổ đi đến trước đại mônđịa lao, bàn tay to vung lên, tiêu sái xuất ra lệnh bài.

Thủ vệ không phải ngục tốtbình thường, mà là từ trong Ngự Lâm quân tinh tể tuyển ra hảo thủnhất đẳng.

Thị vệ cầm đầu lạnh lùng ở trên lệnh bài đảo qua, nói: “Ám vệ đại nhân tới muộn như vậy là có chuyện gì?”

Chung Như Thủycùng Đường Phi ba người đều mang theo mặt nạ sắt củaám vệ, người khác nhìn không thấy mặtbọn họ, những người kia chỉ theo phục sức phán đoán thân phận.

Chung Như Thủy khinh thường hừ một tiếng, nói: “Chúng ta phụng mệnh lệnh mà đến, thứ không thể nói.”

Thị vệ cầm đầu sắc mặt có chút khó coi, bất quá hần biết rõ trong triều có rất nhiều sự tình rắc rối phức tạp, cũng có rất nhiều chuyện phải dùng thủ đoạn phi thường giải quyết, hần đoán mấy người Chung Như Thủy hần là tới thu thập một ít người không thể công khai thu thập. Cho nên ngay cả đối với thái độ Chung Như Thủycó chứa nhiều bất mãn, hần cũng không dám khó xử bọn họ, đành phải khẽ phát tay, ý bảo cho đi.

Chung Như Thủy dẫn Đường Phi cùng tên ám vệkia, nghênh ngang vào địa lao.

Địa laoHoàng cung, so với thiên lao Mị thành còn sâm nghiêm chắc chắn hơn, bờ tường là thạch bíchấm thấp, nhà tù mỗi người một gian, cùng chỗ sâu nhất là tầng thứ chín!

Chung Như Thủy nhớ rõ Yến Tự nói, Phượng Thần Anh bị nhốt tại tầng thứ ba.

Đường Phi một bên áp chế hai tiếngho nhẹ, một bên quan sát hoàn cảnhđịa lao. Tầng thứ nhất nhốt đầy người, tổng cộng có hai mươi gian nhà tù. Nhìn thấy bọn họ tiến vào, mọi người trong lao ngồi ở trên mặt đất, đại ra nhìn bọn họ.

Địa lao ảm thấp, không khí càng kém, Đường Phi trên mặt mang theo một mặt nạ sắt càng khó chịu, võ về lồng ngực hỵ vọng có thể đem ho khan áp chế đi.

Thuận lợi đi tới tầng thứ hai, bọn họ không có đi vào xem, mà là trực tiếp xuống tầng thứ ba.

Còn chưa tiến vào nhà tù, ba người chợt nghe thấythanh âm “hừ hừ” thở hỗn hển khủng bố, còn có thanh âm “rồn rảng” của thiết khóa bị lay động. Chung Như Thủyluôn luôn sợ quỷ,tim đập thành thịch, lại vẫn là kiên trì đi về phía trước.

Hai ngục tốt canh giữ ở tầng thứ ba đang ngồi ở trên ghế uống rượu, nhìn đến có người tiến vào sau vội vàng đứng dậy, đợi thấy rõ người đến là ai thì lại hoảng sợ, vội hỏi: “Tham kiến ám vệ đại nhân!”

“Ân.” Chung Như Thủy nâng nâng tay xem như tiếp đón, sau đó trầm giọng nói: “Đưa chìa khóa phòng cho ta.”

“Cái này.....” Hai gã ngực tốt hai mặt nhìn nhau, bọn họ phụng mệnh đối tù phạm nơi này nghiêm ngặt trông giữ, nghe nói là một phạm nhân rất trọng yếu, nếu xảy ra sai lầm gì bọn họ có chín cái mạng cũng không đủ chết.

Mắt thấy bọn họ chần chờ, Đường Phi đã không kiềm chế được tiến lên một bước, nói: “Chúng ta phụng mệnh mà đến, nơi này có lệnh bài Hoàng Thượng.” Chung Như Thủy rất phối hợp giơ lên lệnh bài trong tay cho bọn hắn xem, Đường Phi nói tiếp: “Hoàng thượng muốn chúng ta chấp hành nhiệm vụ bí mật, các người lập tức đem chìa khóa giao cho chúng ta, xong việc chúng ta cũng báo cáo tốt kết quả công tác, các người cũng có công đạo hảo.” Nói tới đây, Đường Phi chuyển vừa chuyển, tiếng nói trầm thấp thoáng khàn khàn mang theo một cỗ ngoan độc, đôi mắt ưng sắc bén trừng to: “Nếu các người trì hoãn chúng ta chấp hành nhiệm vụ, gia gia ta sẽ cho các người sống không nổi!”

Hai gã tốt bị dọa giật mình một cái, một bên đem chìa khóa giao ra một bên lấy lòng nói: “Đại nhân thỉnh bớt giận, là chúng tiểu nhân không đúng, các ngài thỉnh, chúng ta ở bên ngoài chờ.” Nói xong, liền cúi đầu khom lưng lui ra ngoài.

Đường Phi cầm chìa khóa, mắt thấy hai gã tốt đi ra ngoài, sau mới nhẹ nhàng thở ra, ngay sau đó là một trận áp chế nhẹ.

“Tiểu Phi ngươi không sao chứ?” Chung Như Thủy nhỏ giọng nói, vỗ về lưng Đường Phi giúp hắn thuận khí. Tên ám vệ theo tới cũng thân thiết nhìn Đường Phi một cái.

Đường Phi lắc đầu, gương mặt quan sát hoàn cảnh bốn phía.

Tầng thứ ba thực âm u, chỉ có địa phương ngực tốt nghỉ ngơi mới đốt hai ngọn nến. Nơi này nhà tù chỉ có hai gian, một gian gần chỗ nghỉ ngơi, bên trong trống rỗng. Đối diện còn có một gian khác, đại khái Phụng Thần Anh chính là bị nhốt bên trong. Trên vách tường lao phòng treo đầy hình cùm kẹp, Đường Phi bỗng nhớ tới hắn cũng từng bị nhốt ở địa lao của Tần Phiền, nhận hết tra tấn. Thân thể có chút run nhè nhẹ, Phụng Thần Anh thế nào? Hắn sẽ bị ngược hình sao?

Chung Như Thủy cũng đánh giá gian nhà tù âm trầm trước mắt, gian nan nuốt nước miếng một cái, ngay tại khi hắn xoay người bảo Đường Phi đợi hắn đi xem xét một chút tình huống, Đường Phi đã lướt qua hắn lao đảo cước bộ đi qua.

Chung Như Thủy cùng ám vệ kham khổ chóng đuổi kịp.

“Thần Anh.....” Đường Phi ở trong gian nhà tù cơ hồ không có chút quang sờ soạng nhẹ giọng gọi, trong phòng giam thanh âm “hừ hừ” cùng thiết liên giây dựa thoáng chốc dừng lại.

Đường Phi run run bắt tay vào làm, cầm chìa khóa mở ra cửa nhà lao dùng thiết chế thành, thật cẩn thận đi tới.

Phụng Thần Anh tứ chi đều bị thiết liên khóa đặc chế khóa ở trên thạch bích, cơ hồ không thể động đậy. Một đầu tóc bạc lại hỗn độn không chịu nổi, cấm y trên người tràn đầy lầy lội cùng huyết ô. Nhìn đến Đường Phi tiến vào, hắn dừng lại giây dựa. Trong bóng đêm, một đôi mắt phượng đỏ bừng tràn đầy xa lạ, còn có sát khí điên cuồng lạnh như băng.

Đường Phi chấn động, run run đưa tay tháo mặt nạ sắt trên mặt, đi từng bước một tiến lên.

“Thần Anh.....” Thanh âm khàn khàn nghẹn ngào tràn ngập thống khổ, Đường Phi đứng ở trước mặt Phụng Thần Anh, tay run rẩy lau đi vết bẩn trên mặt hắn.

Phụng Thần Anh trong mắt điên cuồng lui không ít, hơi chút mê mang nhìn Đường Phi, khuôn mặt bị hỏa thiêu hủy kia tựa hồ có chút quen thuộc, lại có chút xa lạ. Cuối cùng, tầm mắt Phụng Thần Anh dừng ở hình ảnh phản chiếu trong mắt Đường Phi, nghiêng đầu hơi không xác định, nói: “Phi nhi?”

116. Chương 116

“Phi nhi ?”

Phượng Thần Anh nhẹ nhàng vừa gọi, Đường Phi đã vươn tay ôm chặt lấy hắn.

“Phi nhi, Phi nhi, Phi nhi.....” Cảm nhận được hơi thở quen thuộc, Phượng Thần Anh để sát vào cổ Đường Phi nhẹ giọng nỉ non, hai tay bị khóa kịch liệt giãy dụa, suy nghĩ muốn ôm lại Đường Phi, lại chỉ có thể phí công phát ra thanh âm kim loại va chạm.

Đường Phi gắt gao cắn môi, thật sâu hô hấp làm cho chính mình tỉnh táo lại, rồi sau đó buông ra Phượng Thần Anh, cầm chìa khóa giải khai xiềng xích tay chân cho hắn.

“Phi nhi.....” Hai tay rốt cục chiếm được tự do, nhưng Phượng Thần Anh bị thương lại bị khóa một ngày một đêm, mất đi chỗ dựa sau lưng tập đổ về phía trước.

Đường Phi một phen đón lấy Phượng Thần Anh, lão đảo lui về phía sau vài bước mới khó khăn đứng lại.

“Phi nhi,” Phượng Thần Anh nằm ở trên vai Đường Phi, vươn tay phải xoa mặt hắn, trong mắt hiện lên bộ mặt bị thiêu vụn vụn, ách thanh thống khổ nói: “Ta biết ngươi là Phi nhi của ta, ngươi là Phi nhi của ta. Phi nhi, thực xin lỗi, thực xin lỗi.....”

Đường Phi lắc đầu, thấy được miệng vết thương trên hai tay Phượng Thần Anh sâu đến có thể thấy được xương, vết thương chưa xử lý còn đang rỉ máu. Đường Phi nhìn trong lòng lại là đau xót, cả hô hấp đều khó chịu. Tên ám vệ gianhạnh chóng tiến lên, lấy ra thuốc trị thương qua loa thay Phượng Thần Anh thoa được.

Đường Phi không dám đụng vào tay Phượng Thần Anh, chỉ gắt gao đỡ thắt lưng hắn, nức nở nói: “Chúng ta đi, rời đi nơi này thì tốt rồi.....” Nói xong, liền dìu Phượng Thần Anh ra khỏi nhà tù.

“Đợi đã!” Chung Như Thủy một bên nhìn trong lòng cũng khó chịu, bỗng nhiên ngăn cản bọn họ, không đợi Đường Phi nghi hoặc, hắn liền lo lắng nói: “Ngươi đã quên, thời điểm chúng ta vào là ba người, cái này muốn như thế nào ra ngoài?! Đánh giết ra ngoài? Một đám thủ vệ trên tầng này, loạn vô lâm cao thủ liền có vô lâm cao thủ!” Bọn họ còn chưa đi ra đã bị chém thành nhiều mảnh nhỏ!

Đường Phi giật mình, đứng vậy, lúc trước thâm nghĩ như thế nào tiến vào địa lao cứu người, đã quên nghĩ biện pháp bình yên ra ngoài!

“Thuộc hạ nguyện ý thay thiếu chủ lưu lại!” Tên ám vệ theo tới bỗng nhiên quỳ một gối xuống: “Chỉ cần thiếu chủ thay quần áo thuộc hạ, liền vẫn là ba người, tuyệt đối không có người khả nghi.”

Chung Như Thủy cùng Đường Phi trầm mặc, bọn họ cũng đều biết đây là biện pháp tốt nhất. Chung Như Thủy xoay người nhìn tường, đem quyền quyết định giao cho bọn họ.

Kỳ thật, căn bản không cần quyết định. Tên ám vệ kia đã đem quần áo thoát xuống, hai tay cầm đưa tới trước mặt Phượng Thần Anh. Phượng Thần Anh đối hắn gật gật đầu, tiếp nhận. Đường Phi trầm mặc không lên tiếng giúp Phượng Thần Anh thay quần áo, trong lòng yên lặng đối tên ám vệ kia nói tiếng thực xin lỗi. Đường Phi đem Phượng Thần Anh một đầu tóc bạc cẩn thận giấu kín cũng thay đổi đầu vào đấy, xác định nhìn không ra bất luận khác thường mới nhẹ nhàng thả ra.

“Công tử, thỉnh chiếu cố hảo thiếu chủ!” Ám vệ đối Đường Phi trịnh trọng cúi đầu.

Đường Phi nắm chặt tay Phượng Thần Anh, đồng dạng trịnh trọng nói: “Ta nhất định.”

Ba người thuận lợi từ địa lao đi ra, Chung Như Thủy trấn định tự nhiên dẫn Đường Phi cùng Phượng Thần Anh, nghênh ngang ở trước hai mươi thị vệ không coi vào đâu rời đi. Bóng đêm đã trầm, cửa lao chỉ điểm có hai ngọn đèn lồng. Tuy rằng Phượng Thần Anh so với ám vệ kia cao hơn một chút, nhưng hơi hơi hạ thấp lưng cũng đã lừa gạt được thị vệ cửa lao. Chỉ cần đi ra khỏi cung này, bọn họ xem như chân chính an toàn!

Đáng tiếc, sự tình cũng không thuận lợi như trong tưởng tượng. Trên đường rộng lớn hôn ám, một đại đội nghi thức cùng hộ vệ thuộc về hoàng đế đã ở trước mắt, chậm rãi hướng bọn họ đi đến.

Không xong! Chung Như Thủy trừng mắt nhìn Phong Hàn Bích loan giá, sợ tới mức cả hô hấp đều đã quên!

Đường Phi cương trực thân thể đứng ở phía sau Chung Như Thủy, khẩn trương ngừng lại hô hấp. Phượng Thần Anh cảnh giác nhìn loan giá xa xa thì dừng lại, gắt gao cầm lấy tay Đường Phi.

“Các người là người nào! Dám quấy nhiễu thánh giá!” Một đội hộ vệ cầm đầu mở đường, đồng loạt rút ra bội đao bên hông, vẻ mặt sát phạt đem ba người vây quanh vào giữa!

Phượng Thần Anh một tay nắm cả thắt lưng Đường Phi, một tay dẫn theo cổ Chung Như Thủy lui về sau. Mà thủ vệ địa lao phía sau cũng thấy được nơi này khác thường, nhất tề chạy tới, chặn đường lui của ba người.

“Các người không phải ám vệ Thánh Thượng phái tới chấp hành nhiệm vụ!” Tên thủ vệ cầm đầu kia lên tiếng nói, hiện tại có đèn lồng thay loan giá mở đường, hắn rốt cục nhìn ra một người trong đó không phải người lúc này tiến vào!

“Người tới, hộ giá! Những người này là thích khách, bọn họ cướp địa lao!”

Chung Như Thủy âm thầm xem thường, kêu cái gì kêu, sợ Phong Hàn Bích không biết hay sao.

“Hộ giá! Hộ giá!” Ngự Lâm quân đang trực cũng chạy tới, một đồng lớn người đem ba người bao quanh ở giữa.

Phong Hàn Bích xóc lên sa liêm, từ trong loan giá đi ra, trên cao nhìn xuống ba người bọn họ. Hắn liếc mắt một cái đã nhìn ra hảo hoàng hậu của hắn!

“Người còn muốn nháo tới khi nào, mau tới đây!” Phong Hàn Bích thanh âm ở giữa đêm khuya có vẻ rõ ràng sắc bén, tất cả mọi người nhảy dựng, Hoàng Thượng đang nói ai?

Chung Như Thủy cúi bả mắt hạ sát xuống, xấu hổ đối Phong Hàn Bích cười cười, nâng tay tiếp đón: “Hi ~ Hoàng Thượng đã trở thể này còn ra đây à? Ngắm trăng sao? Như thế nào không gọi ta!”

Toàn bộ mọi người nhận ra đó là hoàng hậu liền hấp một ngụm khí lạnh, người cướp ngục cư nhiên là hoàng hậu nhà bọn hắn à!

“Lại đây!” Phong Hàn Bích trong thanh âm trầm thấp đã dẫn theo một tia tức giận, ánh mắt lại lạnh như băng.

Chung Như Thủy bị ngữ khí của hắn làm hoảng sợ, đi qua? Qua rồi Đường Phi cùng Phượng Thần Anh còn có mệnh sống sao? Cúi đầu, Chung Như Thủy hít sâu một hơi, dùng thanh âm chỉ có ba người nghe thấy nhỏ giọng nói: “Ta làm con tin.” Sau đó ngửa cổ, mạnh mẽ nâng lên trung khí, mười phần thể lương hô to: “Cứu mạng a! Ta là bị uy hiếp! Bọn họ nói nếu ta không giúp, bọn hắn sẽ giết ta! Các người không cần lại đây! Cứu mạng, ta sợ!”

Cái gì? “Chân tướng” làm cho tất cả mọi người sợ tới mức không dám nhúc nhích, thật cẩn thận nhìn “ngục phi” (người cướp ngục), sợ bọn họ sẽ làm bị thương hoàng hậu.

Phong Hàn Bích thái dương gân xanh nổi lên, Chung Như Thủy diễn trò hắn còn không biết! Nhảy lên một cái, Phong Hàn Bích cả xe ngựa đều chưa hạ xuống, trực tiếp bay vọt đến trước mặt ba người. Lạnh lùng nhìn Chung Như Thủy, vươn tay nói: “Trầm lại cho người một lần cơ hội, lại đây!”

Chung Như Thủy ngạc nhiên, đem hai chữ “cứu mạng” cường ngạnh nuốt trở về, bị nhìn ra!

Đúng lúc này, Phượng Thần Anh rút ra bội đao bên hông để ở trên cổ Chung Như Thủy, thanh âm lạnh lùng nói: “Cho tất cả mọi người thối lui!”

Chung Như Thủy mồ hôi lạnh đều rơi xuống dưới, bạch mao quái diễn trò không cần quá thật nga, cổ đã cảm nhận được lưỡi dao bạc lạnh lẽo!

Phong Hàn Bích màu sắc trầm xuống, sát khí tấn lộ. Chung Như Thủy này không có đầu óc, hắn chân tâm giúp người khác, người khác cũng là chân tâm tổn hại hắn!

“Đều lui ra!” Phong Hàn Bích trầm giọng hạ lệnh. Chỉ một thoáng, tất cả mọi người nghe lệnh rời khỏi một đám, khấn trương nhìn bọn họ, tùy thời chờ đem thích khách trầm xuống dưới đao.

“Còn có người, cũng thối lui.” Phượng Thần Anh cười lạnh nói. Đường Phi bất an nhìn Phượng Thần Anh một cái, Phượng Thần Anh cảm xúc còn chưa ổn định, hắn tùy thời có khả năng thật sự thương tổn Như Thủy.

Phong Hàn Bích lạnh lùng đối diện Phượng Thần Anh, nhưng không có lui về sau một bước.

Phượng Thần Anh buộc Chung Như Thủy ngẩng cổ, lưỡi dao dè nặng yết hầu trắng nõn yếu ớt. Phong Hàn Bích trong lòng run lên, bất động thanh sắc lui về sau mười bộ.

Đường Phi cầm lấy lưng Phượng Thần Anh, ý bảo hắn không được phép thương tổn Chung Như Thủy.

Phượng Thần Anh dùng dư quang nhìn Đường Phi lo lắng liếc mắt một cái, bỗng nhiên mạnh mẽ đem Chung Như Thủy đẩy về hướng Phong Hàn Bích, sau đó một phen nắm cả thắt lưng Đường Phi bay vọt lên tường, nhảy mất mất đi bóng dáng.

“Đuổi theo! Nếu phạm nhân chống cự, giết không tha!” Phong Hàn Bích gắt gao đem Chung Như Thủy ôm vào trước ngực, hạ lệnh nói. Vừa rồi bị màn mạo hiểm kia dọa, tim hắn đập mạnh còn chưa bình phục lại, trong giọng nói càng mang theo sát ý sắc bén.

“Người dám!” Chung Như Thủy từ trong lòng Phong Hàn Bích giẫy ra: “Người rõ ràng biết là ta cố ý phối hợp bọn họ diễn trò, vì cái gì còn muốn đối bọn họ như vậy?!”

Phong Hàn Bích mâu sắc trầm xuống, lạnh lùng nhìn chằm chằm Chung Như Thủy, Chung Như Thủy bị ánh mắt hắn xem trong lòng chột dạ, lại quật cường căn môi nhìn thẳng hắn.

“Người phối hợp bọn họ là thật, nhưng!” Phong Hàn Bích đông lạnh Chung Như Thủy, thanh âm lãnh khốc: “Bọn họ đã thương người, cũng là thật. Ai dám thương tổn người, kẻ đó phải chết.”

Chung Như Thủy bỗng dưng chấn động, nghe Phong Hàn Bích nói như vậy, hắn không cảm động là giả, nhưng cao hứng hoàn toàn không dậy nổi.

“Nhưng mà, người có nghĩ tới hay không, là người thương tổn bọn họ trước!” Chung Như Thủy không còn kích động vừa rồi, bình tĩnh nhìn Phong Hàn Bích nói: “Vô luận là Hoàng Diệp cũng tốt, Lang Hiên cũng tốt, thiên lý thế giới này theo ta nhận biết đều là các người, những kẻ gọi là người cầm quyền dựa vào tùy hứng tùy ý thương tổn người khác! Ta không dám nói Phượng Thần Anh vô tội, nhưng hắn giết người tuyệt đối đáng chết! Đám lưu manh ở thành Đông kia, bọn họ phóng hỏa thiêu đại viện mà Đường Phi thật vất vả mới dựng nên cho những người không có nhà để về, càng chết cháy mười mấy lão nhân. Nếu không phải bọn họ thương tổn Đường Phi, Phượng Thần Anh căn bản sẽ không giết bọn họ! Còn có những người Hoàng Diệp phái tới, bọn họ một đám đều là xứng đáng! Người nói, ai dám thương tổn ta, kẻ đó phải chết, bởi vì người yêu ta. Phượng Thần Anh cũng giống như vậy, hắn yêu Đường Phi, cho nên ai thương tổn Đường Phi cũng phải chết!” Chung Như Thủy thật sâu nhìn Phong Hàn Bích, mắt hạnh tròn to ướt át: “Bảy năm trước người và ta từng nhận quả đau khổ cùng thù hận, bọn họ cũng đang nhận lấy, thậm chí, so với chúng ta càng đáng thương hơn. Phong Hàn Bích, thả bọn họ một con đường sống đi.”

Phong Hàn Bích hai nắm đấm chặt dần dần buông ra, trong mắt hàn sương cũng dần dần tan rã. Làm như nhớ lại lúc trước, Phong Hàn Bích chậm rãi nhắm mắt rồi lại mở, trong mắt thanh minh tràn đầy đau lòng cùng nhu tình. Tiến lên một bước ôm lấy Chung Như Thủy đang run nhè nhẹ, nhẹ giọng nói: “Thực xin lỗi, nhiều năm như vậy, vẫn đều là ta thực xin lỗi người. Cho dù theo ta trở về, người cũng chưa từng vui vẻ qua. Ta cũng không xứng đáng làm một người yêu, nhưng mà, ta sẽ dùng cả đời để yêu người.”

Chung Như Thủy bả đầu chôn ở trước ngực Phong Hàn Bích, buồn thanh nói: “Vậy người còn muốn giết Đường Phi cùng Phượng Thần Anh không?”

Phong Hàn Bích bật cười, lớn tiếng nói: “Truyền lệnh xuống, không được thương tổn hai người kia, phải lông tóc vô thương đem người tìm về. Kính Ảnh, lần này trước hết tha tội khi quân của người, người cũng đi, mau chóng đem người mang trở lại.”

“Không thể cứ như vậy thả bọn họ sao? Có Đường Phi, Phượng Thần Anh sẽ không tái xứng bậy.” Chung Như Thủy ngẩng đầu rầu rĩ nhìn Phong Hàn Bích nói.

Phong Hàn Bích yêu thương nhéo nhéo hai má trắng nõn của Chung Như Thủy, giải thích: “Không phải ta không muốn thả bọn họ, mà là hiện tại để mặc bọn họ rời đi ngược lại chính là hại bọn họ. Người biết không? Tần Nghị cùng Phó Tử Lưu to gan lớn mật, dám đuổi tay đến tận Quỷ Tà của chúng ta. Phải một đồng lớn sát thủ thâm nhập Mị thành, muốn lấy mạng của Phượng Thần Anh kia. Ta vốn định trước nhốt lại Phượng Thần Anh, đợi đuổi đám người Tần Nghị đi, xem như bảo hộ hẩn một mạng, ai ngờ người lại gây họa. Hiện tại người bị người để cho chạy mất, đám sát thủ lại đang chờ ở phía sau, nếu ta không ra mặt, chỉ sợ cả Đường Phi kia cũng bị liên lụy.”

“Cái gì?!” Chung Như Thủy nghe xong lập tức xù lông mao, triệt khởi tay áo lộ ra hai cánh tay tinh tế trắng nõn, giận dữ nói: “Hảo cho người một Tần Nghị! Hảo cho người một Phó Tử Lưu! Dám đuổi tay đến tận nhà của ta, không hảo hảo giáo huấn một chút hai hỗn đản không biết sống chết các người, các người sẽ không biết trời cao đất rộng là gì!”

Phong Hàn Bích buồn cười ôm hẩn vuốt lại lông mao, nói: “Cho nên ta không phải bảo người đi cứu bọn họ sao?” Hẩn đều bỗng nhiên cảm thấy may mắn chính mình thực không giết Phượng Thần Anh thậm chí còn đi cứu người, nếu không chiếu tính tình Chung Như Thủy, hẩn đời này đều sống ở bên trong nước sôi lửa bỏng.

Chung Như Thủy vẫn chưa hết giận, nghiêng răng nghiêng lợi, thầm nghĩ trước kia Đường Phi không có người giúp thì thôi đi, hiện tại Đường Phi là người Chung Như Thủy hẩn nhận thức, liền nhất định giúp hẩn đem hết thảy khổ sở một lúc trước, từng chút từng chút đòi lại! Tần Nghị cùng Phó Tử Lưu, hai tiểu tử các người chờ đó cho bốn đại gia, xem ta có chinh chết các người hay không!

Phượng Thần Anh mang theo Đường Phi một đường hướng ngoài thành chạy, thẳng đến khi Đường Phi ho khan càng ngày càng không thích hợp mới bắt đầu dừng lại.

Đợi thấy rõ bên môi Đường Phi đỏ tươi, Phượng Thần Anh rùng mình, nhanh chóng đem Đường Phi ôm vào trong ngực, vội vàng hỏi: “Phi nhi, người làm sao vậy? Làm sao bị thương? Chúng ta đi tìm đại phu!” Trong lòng không ngừng tức giận chính mình vì sao vẫn không nhìn ra Đường Phi khác thường.

Đường Phi cầm lấy tay Phượng Thần Anh, lắc lắc đầu, gian nan nói: “Không sao cả, chúng ta nhanh chóng đi, ta cùng Yến Tự đã hẹn sẵn, một bên đi thiên lao đem bọn Cốc Dương cứu ra, một bên ta đi cứu người. Giờ Tý liền ở trên một tòa lương đình Vân Phong Nha thành Tây đợi, chúng ta phải đi suốt đêm!” Vân Phong Nha tuy rằng là nơi hiểm trở, nhưng Yến Tự nói nơi đó có một đường tắt có thể tránh đi truy binh ly khai Mị thành.

Phượng Thần Anh áp chế đau lòng, thay Đường Phi lau đi máu bên miệng, xoay người cõng Đường Phi lên lưng, tiếp tục đi tới.

Lúc này đã qua giờ Hợi, từ sớm đã đen thối. Mị thành chợ đêm náo nhiệt, đèn đuốc sáng như ban ngày, Phượng Thần Anh chỉ có thể cõng Đường Phi ở hẻm nhỏ hẻo lánh hắc ám len lỏi, hoặc ở trên nóc nhà bay đi.

Phía sau Đường Phi hơi thở suy yếu, Phượng Thần Anh lòng nóng như lửa đốt chỉ có thể một lần lại một lần khu động nội lực của mình hướng Vân Phong Nha chạy đi, bỏ mặc việc chân khí phản phệ cùng nội thương trầm tích làm cho hẩn thống khổ không chịu nổi. Nhưng mà Đường Phi tình huống so với trong tưởng tượng của hẩn còn nghiêm trọng hơn, hẩn phải mau chóng cùng Cốc Dương hội hợp!

Vân Phong Nha, ở một tòa lương đình duy nhất, đã có mười mấy người đang lặng lẽ chờ. Yến Tự lo lắng ở tại chỗ đi tới đi lui, thường thường nhìn phía trước, mắt tràn đầy chờ đợi. Cốc Dương, Ưu nhi cùng Mặc Trúc từ một canh giờ trước cũng đã được cứu ra, tuy rằng tổn thất vài thị vệ, nhưng cũng là bình yên vô sự đem người cứu về. Cốc Dương bị chân khí của Phượng Thần Anh chấn thương, sau khi uống được đã không có gì trở ngại, hiện tại dựa ở cột đá trong lương đình nhắm mắt dưỡng thần. Nhưng ngược lại Mặc Trúc rắn

chắc trúng một chưởng Phượng Thần Anh, được tụy rằng đã cho hấn uống, người đến nay lại vẫn chưa tỉnh. Ưu nhi một bên chiếu cổ Mặc Trúchôn mê bất tỉnh, một bên cũng nhìn phía trước. Hấn vừa mới biết được, nguyên lai công tử không có chết! Nhưng lại là Đường lão bản xấu như quỷ mị hấn từng chán ghét quakia! Thời điểm Yến Tự nói, hấn vẫn là không thể tin được, nhưng Thiết Hoán dùng bồ câu đưa tin đúng lúc này trở lại, nội dung phía trên làm cho mọi người khiếp sợ, trừ bỏ Yến Tự đã sớm biết chân tướng.

Nhìn Thiết Hoán tự tay viết tín, Ưu nhi mới chính thức tin, Đường lão bản chính là Đường Phi. Nghĩ đến gương mặt Đường Phi hiện tại, Ưu nhi liền khó chịu không thể hô hấp, tâm càng đau! Công tử không chết, lại bị hủy dung mạo, ba năm này, công tử nhất định rất thống khổ đi? Nhớ lại chính mình còn từng khinh thường dung mạo hấn, liền càng thêm áy náy thống khổ. Ánh mắt vội vàng nhìn phía trước, Ưu nhi âm thầm cầu nguyện, công tử, nhất định phải bình an trở về a!

Yến Tự ở trước đình lo lắng qua lại hai bước, nghĩ phía trên thư do Thiết Hoán dùng bồ câu đưa tới còn nói Hoàng Diệp Lang Hiên cư nhiên phải sát thủ lên vào, bảo bọn họ cẩn thận một chút, nàng liền càng thêm nóng lòng như lửa đốt, lo sợ bất an. Nếu thiếu chủ cùng công tử gặp phải đám sát thủ thì sao? Nên làm cái gì bây giờ? Lắc đầu, Yến Tự trầm nghĩ không được, cho dù tiết lộ hành tung hiện tại của bọn họ cũng phải đi tiếp ứng thiếu chủ cùng công tử!

Yến Tự xoay người, ngoắc tay gọi đám tử sĩ cùng bọn thị vệ tụ tập, thương nghị đối sách.

Vân Phong Nhai, một chỗ trong rừng sâu.

“A ! !” Phượng Thần Anh một tiếng gầm điên cuồng, một tay giơ lên kiếm phát tay chém đứt cánh tay một người, hấn đã giết đỏ cả mắt rồi. Kiếm trong tay đã cuộn cuộn nổi lên từng chỗ nứt gãy, Phượng Thần Anh tùy tay vứt bỏ, phản thủ hút lên thanh kiếm khác trong tay một khối thi thể trên đất, trên mặt cùng đầu bạc đã dính đầy máu tươi của địch nhân. Đường Phi được hấn văng vàng công ở trên lưng, không cho bất luận kẻ nào chạm tới hấn.

Mặt đất đã vây quanh một vòng thi thể, nhóm sát thủ đánh bất ngờ không dám tái tùy tiện tiến lên. Bọn họ ngày hôm trước cũng đã thâm nhập Quỷ Tà, luôn luôn thu thập tin tức Phượng Thần Anh, thẳng đến hôm nay bọn họ mới tìm được. Khi Phượng Thần Anh từ trong hoàng cung trốn ra, bọn họ cũng đã theo đuôi ở phía sau hấn. Chỉ là ngại trên đường cái nhiều người, bọn họ không dám tùy tiện động thủ, thẳng đến khi Phượng Thần Anh mang theo Đường Phi tiến nhập Vân Phong Nhai, bọn họ rốt cục mới xuống tay! Nhưng mà bọn họ lại không nghĩ tới, Phượng Thần Anh bị thương còn công trên lưng một người mà vẫn khó đối phó như thế! Đột kích bất ngờ không thành, ngược lại bị hấn giết bảy tám người!

Nhìn đầu bạc nhiễm huyết, Phượng Thần Anh quét qua những người chung quanh cười lạnh, hai mươi sát thủ còn lại không hiểu ràng mình một cái, trong mắt có chút sợ hãi. Lúc này Phượng Thần Anh không giống như người, lại như một Tu La tóc bạc từ địa ngục thị huyết tàn bạo!

Bỗng nhiên, một sát thủ trong đó đánh vỡ trầm mặc, trầm giọng quát: “Chủ thượng có lệnh, lấy không được mạng của Phượng Thần Anh đem đầu đi gặp! Giết!”

Lời này vừa nói ra, nhóm sát thủ không còn sợ hãi, ăn ý đem Phượng Thần Anh vây quanh thành một vòng tròn, huy kiếm mà lên!

Phượng Thần Anh bóng người chợt lóe, nhóm sát thủ thấy hoa mắt, Phượng Thần Anh đã không còn ở tại chỗ!

Trong đó một sát thủ đột nhiên ngẩng đầu, kinh hô một tiếng! Nguyên lai Phượng Thần Anh công Đường Phi phóng người lên giữa không trung!

Phượng Thần Anh thân hình nhanh như quỷ mị, tại thời điểm sát thủ kia ngẩng đầu đồng thời kiếm đã thẳng tắp đâm vào mắt phải hấn, xuyên não mà qua! Mà đúng lúc này, lại một gã thích khách khác huy kiếm bổ tới!

Phượng Thần Anh trong lòng rung mình, sát thủ kia là ở phía sau hấn! Quăng kiếm mạnh mẽ xoay người, nâng tay bắt được mũi kiếm, mũi kiếm cùng ngực Phượng Thần Anh chỉ kém một phần khoảng cách. Phượng Thần Anh nương theo tên sát thủ kia, công Đường Phi hướng phía sau lui lại, thoát ly vòng chiến.

Lúc này, lại có bốn gã cách Phượng Thần Anh gần nhất sắp tới gần, mắt thấy bốn thanh kiếm chuẩn bị đem Phượng Thần Anh cùng Đường Phi trên lưng hấn chém xuống! Đường Phi nhắm mắt lại, ôm sát cổ Phượng Thần Anh, có thể chết cùng một chỗ, cũng là một loại hạnh phúc đi?

Tại thời khắc mành chỉ treo chuông, có một hắc y nhân lẳng không đứng chống ngược phóng xuống !

“Loảng xoảng lang” mấy tiếng, kiếm của bốn gã sát thủ kia thế nhưng lại bị hắc y nhân bỗng nhiên xâm nhập đoạt đi!

Kính Ảnh một cái xoay người vững vàng rơi xuống đất, lưu tinh chùy trong tay ở bên người hấn chuyển hai vòng cũng vững vàng trở lại trên tay, đồng thời còn có bốn thanh kiếm kia! Nhóm sát thủ kinh ngạc nhìn Kính Ảnh bỗng nhiên xuất hiện, trên mặt hấn mang theo mặt nạt của ám vệ, đám sát thủ không rõ ràng lắm thân phận hấn, nhất thời không dám vọng động.

Đường Phi trợn mắt nhìn lại, mắt tràn đầy kinh hỉ, là Kính Ảnh!

“Thiết!” Kính Ảnh nhú nhú mày, tùy tay đem bốn thanh kiếm đoạt được vút trên mặt đất, không kiên nhẫn nhìn trước mắt đám sát thủ. Nhân số rất nhiều, mà người của hấn còn chưa tìm đến. Kính Ảnh là dựa vào năng lực điều tra nhiều năm mới ở thời khắc tối mấu chốt tìm được Phượng Thần Anh cùng Đường Phi, nếu hấn tái đến chậm một bước, phỏng chừng hoàng hậu nương nương sẽ vừa khóc vừa đem hấn bái tế đồng hương. Hoàng đế bệ hạ chủ tử phỏng chừng sẽ không ngăn cản, cũng có khả năng cùng giúp hoàng hậu nương nương đốt lửa thấp nhang.

Dù sao đều là chết, không bằng chết oanh oanh liệt liệt một chút, bị đem đi bái tế thật sự quá dọa người! Kính Ảnh tay phải dẫn theo lưu tinh chùy, tay trái ở sau lưng nhoáng lên một cái, trong tay liền nhiều hơn một thanh đoản kiếm. Đoản kiếm tinh quang lóe ra, trên thân phiếm hàn quang lạnh lẽo, vừa thấy liền biết là bảo kiếm chém sắt như chém bùn.

Phượng Thần Anh đứng ở phía sau Kính Ảnh lạnh lùng nhìn người bỗng nhiên xuất hiện, không biết hấn vì cái gì muốn cứu bọn họ. Chiều vừa rồi tình huống ở hoàng cung, Phong Hàn Bích đã muốn giết hấn mới đúng.

“Năng lực của ta có hạn, giữ không được bao lâu, các người thừa dịp hiện tại có bao xa thì chạy bấy nhiêu.” Kính Ảnh linh hoạt xoay chuyển thanh đoản kiếm này, hơi hơi nghiêng đầu nhìn Đường Phi trên lưng Phượng Thần Anh liếc mắt một cái, nói: “Nếu các người như vậy vẫn không sống được, hoàng hậu nương nương cũng không thể trách ta.”

“Đi!” Kính Ảnh hét lớn một tiếng, tay trái đoản kiếm tay phải lưu tinh chùy, nhắm về phía đám sát thủ! Kính Ảnh thân hình nhanh như thiểm điện, hữu công tả thủ, một công một thủ đã hạ sát xong ba người!

Phượng Thần Anh nắm thật chặt Đường Phi trên lưng, xoay người bỏ chạy. Đường Phi hồi đầu nhìn Kính Ảnh giữ chân cho bọn họ rời đi, vô thanh nói tiếng cảm tạ.

Kính Ảnh võ công dù cao, cũng không có khả năng bằng thực lực một mình ngăn trở mọi người. Nhóm sát thủ ăn ý để lại mười người cùng Kính Ảnh triển đấu, còn thừa bảy người toàn bộ hướng Phượng Thần Anh cùng Đường Phi đuổi theo.

Kính Ảnh liếc mắt một cái đám sát thủ truy qua, cười khổ, cái này thật sự không biết nên công đạo như thế nào. Bất quá, Kính Ảnh ngẩng đầu lên đến trước một gã sát thủ, giơ tay chém xuống, sạch sẽ lưu loát dùng đoản kiếm trong tay chặt rơi đầu đối phương! Trong mắt mang theo tiểu ý thị huyết, hấn thế nhưng thật ra muốn cảm kích chủ tử đã cho hấn một lần cơ hội đại khai sát giới!

Phượng Thần Anh công Đường Phi hướng lương đình đã hẹn sẵn chạy vội. Đường Phi nghe Phượng Thần Anh thở dốc càng ngày càng trầm trọng, hấn biết vừa rồi trận chiến kia đã hao hết nội lực cuối cùng của hấn, hiện tại Phượng Thần Anh đã là tên mạnh hết đà. Kính Ảnh năng lực hữu hạn, hấn không có khả năng đem toàn bộ sát thủ đều ngăn lại .

Quả nhiên, vừa chạy ra khỏi khu rừng kia, phía sau đã truyền đến rất nhiều tiếng bước chân dồn dập. Đường Phi lòng nóng như lửa đốt, đúng lúc này, Phượng Thần Anh cước bộ chậm lại.

Đường Phi đang lúc nghi hoặc, chợt nghe Phượng Thần Anh thanh âm bình tĩnh mà kiên quyết: “Phi nhi, đợi ta đem người giấu kỹ, sẽ đem những người đó dẫn dắt rời đi. Đợi xác định an toàn, người lập tức cùng bọn họ Yến Tự hội hợp, lập tức rời khỏi!”

Nói xong, liền muốn dừng lại đem Đường Phi buông xuống, vì hắn tìm một chốn toàn ẩn thân.

“Tiếp tục chạy!” Phát hiện ý đồ Phượng Thần Anh, Đường Phi gắt gao ôm lấy cổ hắn, toàn thân bám vào trên người, ngoan thanh nói: “Phượng Thần Anh, người nhớ kỹ, ba năm trước đây ta mặc kệ chân tướng như thế nào, cho tới nay đều là người nợ ta! Lần này nếu người thật sự đem ta buông xuống, người vĩnh viễn cũng không còn cơ hội, ta sẽ hận người cả đời!”

Phượng Thần Anh vừa định buông tay liền hơi hơi ngưng trệ, hốc mắt nóng rực, nắm thật chặt cánh tay, Phượng Thần Anh cước bộ nhanh hơn.

“Ta sẽ không buông người, ta vĩnh viễn cũng không buông người!” Phượng Thần Anh đem Đường Phi chặt chẽ công ở trên lưng, trong mắt là ý chí kiên quyết mạnh mẽ. Hắn cùng Đường Phi yêu nhau, thật sự không còn đủ khả năng dấy nổi một tia khúc chiết, mặc dù chết, bọn họ cũng muốn chết cùng một chỗ!

Phượng Thần Anh cùng Đường Phi đã chạy tới được vách đá Vân Phong Nhai, nơi này cách lương đình đã không còn xa! Nhưng mà, đúng lúc này truy binh đuổi tới!

Nhóm sát thủ dần dần tới gần hai người, Phượng Thần Anh đem Đường Phi buông xuống, ngược lại đem hắn ôm vào trong lòng, mắt phượng lãnh lệ nhìn chằm chằm bọn hắn.

“Giết!” Một người ra lệnh, bảy người nhất tề mà động, tay cầm binh khí đi lên phía trước!

Phượng Thần Anh nguyên bản sau khi tẩu hỏa nhập ma, nội lực so với trước kia chỉ còn lại bảy thành, sau lại mấy lần lạm dụng nội lực, hơn nữa vừa rồi không muốn sống loạn chém giết, nội lực đã sớm cạn kiệt. Hiện tại chỉ bằng võ công cùng bản năng né tránh, tận lực bảo hộ Đường Phi không bị thương tổn, mà trên người hắn đã tràn đầy đao thương lớn nhỏ!

Đường Phi được che chở chặt chẽ căn bản không cho nước mắt chảy xuống, ở khi một tên sát thủ huy đâm về phía ngực Phượng Thần Anh, Đường Phi mạnh mẽ ôm Phượng Thần Anh lui về sau một bước, sau đó thân thủ từ bên sườn của Phượng Thần Anh xuyên qua, bắt được một kiếm này! Vẫn đều là Phượng Thần Anh vì hắn lấy tay đỡ kiếm, lần này nên đến phiên hắn!

“Phi nhi! Ta giết người!” Phượng Thần Anh chợt quát một tiếng, xoay người dùng hết một tia nội lực cuối cùng đem tên sát thủ bị Đường Phi chế trụ một chưởng đánh bay!

Nhưng chính là một cái quay người này mà buông tay, Phượng Thần Anh cùng Đường Phi đã bị nhóm sát thủ tách ra!

Phượng Thần Anh quay đầu muốn đem Đường Phi mang về, nhưng kiếm của một tên sát thủ khác đã chặn đường hắn, một kiếm chém vào trên vai Phượng Thần Anh!

Hai mắt đỏ ngầu lạnh lùng nhìn chằm chằm sát thủ kia, sát thủ đó bị ánh mắt Phượng Thần Anh dọa, nhất thời động tác ngưng lại. Phượng Thần Anh tay đã kháp vào trên cổ hắn, sát thủ kia chỉ nghe thấy thanh âm “rắc rắc” làm hàm răng như nhũn, sau đó liền gãy cổ chậm rãi té trên mặt đất, hắn thậm chí cả nửa điểm kêu lên cũng chưa phát ra.

Đường Phi chặt vật tránh thoát một kiếm, còn chưa kịp phản ứng, lại bị một người làm cho lui về bờ vực phía sau. Mắt thấy kiếm tiêu đã tới gần trước mắt, Đường Phi dưới chân lại bỗng nhiên không còn chỗ đứng, ánh mắt mở to nhìn kiếm kia chợt rời xa ra, mà thân thể không tự chủ được ngã xuống.

“Thần Anh.....” Trước khi rơi xuống vực, Đường Phi thấy, chính là Phượng Thần Anh vẻ mặt thống khổ tuyệt vọng. Trái tim đột nhiên đau, ba năm trước đây, Phượng Thần Anh tìm được thi thể “chính mình”, có phải hay không cũng là bộ dạng này? Thần Anh, không cần thống khổ như vậy, ta không muốn nhìn thấy người thống khổ.....

Phượng Thần Anh há to miệng, đầu trống rỗng. Hắn muốn la lên, hắn muốn kêu “Phi nhi”, nhưng trừ bỏ hầu hức phát ra tiếng thống khổ tê rỗng, hắn cái gì cũng không nói nên lời. Hắn cái gì đều nghe không được, cước bộ không tự chủ được rất nhanh đi theo Đường Phi.

Phi nhi, người đã nói, nếu lần này ta tái buông người ra, người sẽ không tiếp tục cho ta cơ hội, người sẽ hận ta cả đời. Ta không cần, ta không cần người hận ta, ta sẽ không buông tha người.....

“A, Phi nhi, ta bắt lấy người, ta sẽ không tái buông người.....” Phượng Thần Anh trong mắt chỉ thấy có duy nhất Đường Phi rơi xuống núi, bởi vì hắn cũng nhảy xuống theo, vươn cánh tay, bắt được tay Đường Phi. Gắt gao nắm chặt, đến chết cũng sẽ không buông ra.

“Thiếu chủ! Công tử!” Ưu nhi trở mắt nhìn hai người rơi xuống vực, bi thương hô to. Hắn đã tới chậm, hắn đã tới chậm! Yên Tự vốn là sợ bọn họ gặp chuyện ngoài ý muốn, vốn định tự mình dẫn mười tên tử sĩ quay đầu tiếp ứng bọn họ. Nhưng Yên Tự thân đang mang thai, người duy nhất còn có khả năng hành động là Ưu nhi liền đảm nhiệm trọng trách này. Bọn họ đã mau chóng chạy đến, lại vẫn là chậm một bước!

“Giết bọn họ! Đem bọn họ toái thi vụn đoạn!” Trong mắt Ưu nhi, chỉ còn cừu hận xâm nhập cốt tủy.

117. Chương 117

Sau khi Phong Hàn Bích thu được tin tức Phượng Thần Anh cùng Đường Phi rơi xuống núi, liền lập tức tiến đến Phượng Nghi cung. Nhìn Chung Như Thủy ngồi xổm trước đại môn, ôm Chung Tiểu Trùng hoan hô tiếu ngữ không biết đang nói cái gì, Phong Hàn Bích giống như bất đắc dĩ cũng giống như áy náy thở dài một tiếng.

“Tiểu Trùng, chờ Đường thúc thúc của người trở lại, chúng ta phải đi đến quán ăn gà nướng, mỗi người một con, bảo hắn mời khách!” Chung Như Thủy ôm nhi tử cao hứng nói, tưởng tượng thấy về sau nếu ở trong cung buồn chán hoặc là Phong Hàn Bích chọc hắn sinh khí, sẽ bỏ chạy đến Đường gia tiểu viện ở vài ngày, sau đó mỗi ngày đều được ăn gà nướng! Nghĩ đến đây, Chung Như Thủy vừa hút nước miếng vừa cười.

“Cha, người không thể không có tiền đồ như vậy!” Chung Tiểu Trùng bộ dáng cực kỳ giống Phong Hàn Bích, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, lập tức dùng tiểu nhục quyền gõ cha hắn đang chảy nước miếng một cái, nghiêm túc giáo dục: “Quán ăn không phải chỉ có gà nướng, còn có rất nhiều đồ ăn rất ngon, hắn là bảo Đường thúc thúc mời chúng ta toàn bộ đồ ăn trong quán đều ăn một lần, tái sau đó mới làm mỗi người một con gà nướng!”

“Phải phải!” Chung Như Thủy dùng sức nhe cười xoa đầu nhi tử, hưng phấn hai mắt tỏa sáng: “Vẫn là nhi tử người thông minh! Không sai, chúng ta nên đem toàn bộ đồ ăn ăn một lần! Đem quán ăn gì đó ăn sạch, xem như để bạch mao quái thanh toán. Nghe Tiểu Phi Phi kể bạch mao quái kia là thiếu chủ đảo gì gì đó, nếu vậy nhất định có tiền!”

“So với phụ hoàng còn có tiền hơn sao?” Chung Tiểu Trùng nâng má vẽ mặt ngây thơ hỏi.

“Một quốc gia cùng một hòn đảo, người nói ai có tiền hơn a, bổn nhi tử!” Chung Như Thủy buồn cười lại nhu nhu tóc Tiểu Trùng.

Cách đó không xa Phong Hàn Bích thấy một màn như vậy, trong lòng ngũ vị tạp trần. Nhưng mà, cho dù không thể nói ra miệng như thế nào, cũng phải đem kết quả nói cho hắn không phải sao?

Chung Như Thủy hình như có linh tính, ngẩng đầu liền nhìn thấy Phong Hàn Bích cách đó không xa, lập tức lôi kéo Tiểu Trùng đứng lên chạy qua, kích động hỏi: “Người cứu trở về rồi? Đi nhìn một chút đi, ta đã theo tẩu tử nói rõ, đợi Tiểu Phi Phi trở lại trước hết chữa bệnh giải độc trên người hắn, những chuyện khác về sau hãy nói.”

Phong Hàn Bích không nhúc nhích, chỉ là vẽ mặt trầm trọng nhìn Chung Như Thủy. Chung Như Thủy trong lòng hiện lên bất an, nhưng vẫn cường ngạnh cười nói: “Làm sao vậy? Bạch mao quái lại giết người? Cho người thêm phiền toái?”

Phong Hàn Bích lắc đầu, tiến lên một bước đem Chung Như Thủy ôm vào trong ngực, Tiểu Trùng bắt an ngẩng đầu nhìn hai phụ thân của mình.

“Đường Phi cùng Phượng Thần Anh ở Vân Phong Nhai tao ngộ đám sát thủ Hoàng Diệp phái tới, tuy rằng Kính Anh cực lực nghĩ cách cứu viện, nhưng.....” Phong Hàn Bích cảm giác được Chung Như Thủy ở trước ngực mình chấn động, vẫn là chi tiết nói cho hắn: “Đường Phi rơi xuống núi, Phượng Thần Anh cũng nhảy theo xuống, đến nay sống chết chưa biết.”

Chung Tiểu Trùng vô thức nhìn nhìn Phong Hàn Bích, lại nhìn nhìn Chung Như Thủy, Đường thúc thúc chết? Chung Tiểu Trùng khổ sở trong lòng muốn khóc, sợ hãi kêu một tiếng: “Cha? Phụ hoàng?”

Phong Hàn Bích cúi đầu triu mến nhìn Chung Tiểu Trùng, vươn bàn tay to đem hắn ôm lại đây.

Qua thật lâu sau, Chung Như Thủy thanh âm hơi tối nghĩa truyền đến.

“Vân Phong Nhai, nếu vậy phía dưới chính là Mị hà.....” Chung Như Thủy từ trong lòng Phong Hàn Bích tránh ra, vội vàng nhìn Phong Hàn Bích nói: “Bọn họ nhất định đều rơi xuống sông đi! Mau phái người tìm bọn họ a! Năm đó ta rơi vào Mị hà lúc nước sông chảy xiết như vậy cũng có thể được đại ca cứu lên, hiện tại đã nhập thu, nước Mị hà càng chảy nhẹ, bọn họ nhất định sẽ không có việc gì!”

Nhớ tới trước kia, Phong Hàn Bích hốc mắt nóng lên, trầm giọng nói: “Ta đã phái thủy binh cùng thuyền dọc theo Mị hà tìm kiếm. Nhưng mà, Phượng Thần Anh cùng Đường Phi trước khi rơi xuống đã bị thương, chúng ta, phải tính tới tình huống xấu nhất.....”

“Đi mà tính tình huống xấu nhất của người đi!” Chung Như Thủy cắn răng trừng mắt nhìn Phong Hàn Bích, mắt hạnh đã tràn đầy nước mắt: “Ta thật vất vả tìm được Đường Phi cùng ta giống nhau, ta nhất định sẽ không cho hắn chết!” Chung Như Thủy nâng tay lau khô nước mắt rơi xuống, đẩy ra Phong Hàn Bích bước đi. “Ta đi tìm, ta nhất định có thể tìm được bọn họ!” Năm đó hắn cũng nghĩ đến chính mình chết chắc rồi, nhưng cuối cùng không phải là còn sống sao? Đường Phi cùng mình giống nhau, phúc thiên mệnh đại, nhất định sẽ không có việc gì!

“Như nhi!” Phong Hàn Bích lo lắng nhìn Chung Như Thủy rời đi, một phen ôm lấy Chung Tiểu Trùng theo lên.

Phượng Thần Anh một tay ôm Đường Phi đã hôn mê đi qua, gian nan trèo lên bờ. Ngồi ở bên sông, ôm Đường Phi không ngừng há mồm thở dốc, ngửa đầu nhìn ngọn núi cao không thấy đỉnh, Phượng Thần Anh bỗng nhiên có loại cảm giác không chân thật của việc sống sót sau tai nạn.

Nghỉ ngơi đủ, Phượng Thần Anh một phen lau nước trên mặt, công Đường Phi ly khai bờ sông. Nếu hắn cùng Đường Phi từ địa phương cao như vậy rơi xuống cũng không chết, đã nói lên Diêm vương gia còn chưa hoan nghênh bọn họ, lão thiên gia còn chiếu cố bọn họ. Cũng là phúc thiên mệnh đại, bọn họ phải tìm địa phương an toàn ẩn nấp trước. Tần Nghị người nọ trời sanh tính tình âm hiểm đa nghi, sống phải gặp người chết phải thấy xác, đám sát thủ này chưa tự mình xác định sinh tử của bọn họ, liền nhất định sẽ tìm lại đây, đợi khi hắn định bọn họ thật sự đã chết mới có thể trở về phục mệnh. Hắn còn chưa muốn chết, hắn cùng Đường Phi bỏ lỡ ba năm, hắn đang chờ mong những ngày tháng êm đẹp về sau. Lúc trước mấy loại tiểu thuyết đường phố hắn thích đều không phải viết như vậy sao? Một đôi tình nhân khổ tận cam lai, từ đó về sau nắm chặt tay nhau, cùng sống đến bạc đầu, trải qua sinh hoạt hạnh phúc mỹ mãn.

Phượng Thần Anh quan sát một chút hoàn cảnh bốn phía, vị trí hiện tại của bọn họ hẳn là hạ du Mị hà, tính lên đã ra khỏi Mị thành.

Nhưng mà, bốn phía này trừ bỏ con sông chính là núi rừng, Phượng Thần Anh một chút phương hướng đều không thấy. Nghĩ nghĩ, Phượng Thần Anh lựa chọn hướng thâm sơn rừng già đi đến, núi rừng rậm rạp, là che dấu rất tốt.

Tìm một sơn động có vẻ bí ẩn, Phượng Thần Anh đem Đường Phi cẩn thận buông xuống, sau đó thu thập chút củi lửa trở về, lại dùng đác cùng nhánh cây đem cửa động che lại.

Từ trên người lấy ra đá đánh lửa, tuy rằng tia lửa rất yếu, nhưng hiện nay trời đã nhập thu, củi khô ráo một chút liền bắt lửa. Thẳng đến khi đem hỏa thiêu vượng, Phượng Thần Anh mới thật cẩn thận đem Đường Phi ôm đến trước đồng lửa, cởi bỏ cho hắn quần áo ướt sũng. Bởi vì ở trong nước ngâm hồi lâu, Đường Phi thân thể tái nhợt gây yếu lạnh lẽo, đã bắt đầu vô ý thức phát run.

Phượng Thần Anh cũng đem quần áo chính mình thoát ra, cầm một cây gỗ lớn cắm xuống đất, treo lên quần áo đặt ở đồng lửa hong khô. Trên thân thể trần trụi tất cả đều là miệng vết thương lớn lớn nhỏ nhỏ, có chỗ đã đông máu, có chỗ vẫn còn chảy huyết. May mắn khi từ địa lao đi ra, tên ám vệ kia đã đem thuốc trị thương để lại cho hắn, Phượng Thần Anh trước cẩn thận cấp bàn tay Đường Phi thượng dược, lại xé chút quần áo băng bó tốt cho hắn, mới tùy ý xử lý một ít miệng vết thương có vẻ nghiêm trọng trên người mình. Sau đó mới đem Đường Phi lạnh run ôm vào trong lòng, tựa như ôm một khối kỳ trân dị bảo, trịnh trọng cẩn thận.

Ánh lửa màu trần bì chiếu lên người thực ấm áp, Phượng Thần Anh ôm lấy Đường Phi hôn mê bất tỉnh, hai tay ở trên người trên mặt hắn đồng loạt khẽ vuốt qua, mang theo mê luyến cùng yêu thương đến cực hạn. Khi dừng trên gương mặt bị thiêu vụn vẹo, Phượng Thần Anh ánh mắt vừa ôn nhu vừa đau khổ, ở trên mặt hắn mỗi một chỗ đều thật cẩn thận hôn qua, vô luận Đường Phi biến thành dạng gì, đều là thuộc về hắn, chỉ có thể thuộc về hắn!

Đôi môi mỏng áp lên bờ môi thô ráp của Đường Phi, cùng lúc đó, một tiếng khàn khàn “Thần Anh” từ trong miệng phát ra.

Phượng Thần Anh chấn động, nhưng không có rời đi môi Đường Phi, chỉ là hơi hơi kéo giãn một chút khoảng cách, nhìn cặp ánh mắt kia chậm rãi mở.

“Phi nhi của ta rốt cục tỉnh ngủ?” Phượng Thần Anh thanh âm trầm thấp ôn nhu mà lưu luyến, đôi mắt ở dưới ánh lửa chiếu rọi làm cho người ta có thể trầm sâu vào nhu tình trong đó.

Đường Phi có chút hoảng hốt, nhất thời nghĩ đến bản thân vẫn là ở trong Phượng Tê Các ba năm trước đây, mỗi ngày khi mở mắt ra, Phượng Thần Anh sẽ kề sát bên môi hắn, dùng thanh âm ôn nhu nhất trên thế giới này đối hắn nói “Phi nhi của ta rốt cục tỉnh ngủ.”

Trở mắt vươn tay xoa gương mặt tái nhợt của Phượng Thần Anh, là ấm, thực chân thật, hắn không có nằm mơ. Phượng Thần Anh lại đụng chạm môi Đường Phi, đầu tiên là nhợt nhạt hôn, sau đó là triển miên mà kịch liệt hôn sâu. Đường Phi cũng không thể điều khiển tự động ôm sát cổ Phượng Thần Anh, tham lam trao đổi hơi thở đối phương. Hắn còn sống, Phượng Thần Anh cũng còn sống, bọn họ đều còn sống!

Thẳng đến khi Đường Phi hô hấp đều hỗn loạn, bắt đầu ho khan, Phượng Thần Anh mới cuống quýt buông hắn ra.

“Phi nhi, Phi nhi..... Thực xin lỗi, là ta quá vội, có khó chịu không? Thực xin lỗi, thực xin lỗi.....” Một tiếng lại một tiếng lo lắng cùng đau lòng, Phượng Thần Anh vỗ tấm lưng trần trụi của Đường Phi, như là đang hồng tiểu hài tử, nhẹ nhàng cẩn thận.

“Không, khụ khụ khụ, không có việc gì.....” Đường Phi thanh âm so với trước kia càng khàn khàn, hơi hơi lắc đầu, đem ho khan nhin xuống. Trên mặt lại khó chịu không thôi, ướt ướt dính dính làm cho hắn cảm thấy cả hô hấp đều khó chịu.

“Mặt của ta,” Đường Phi khó chịu cau mũi: “Thực không thoải mái.....”

“Mặt không thoải mái?” Phượng Thần Anh trong lòng căng thẳng, tưởng vết bỏng trên mặt Đường Phi bị nước thấm vào bắt đầu đau, vội vàng nhìn kỹ mặt hắn nói: “Ta xem xem, có thể hay không là ngấm nước nên miệng vết thương chuyển biến xấu? Ta thoa dược cho người, thoa dược sẽ không đau!”

Đường Phi một phen lôi kéo tay Phượng Thần Anh đang muốn lấy dược, trong lòng có chút trầm trọng lại có chút cảm động, cố ý cười nói: “Ta bộ dạng đáng sợ như vậy, người thế nhưng dám hôn xuống, không sợ ghê tởm?”

“Nói bậy cái gì!” Phượng Thần Anh bỗng nhiên rống lên Đường Phi một tiếng, trong thanh âm ẩn hàm lửa giận cùng đau lòng dọa Đường Phi nhảy dựng, lẳng lặng nhìn hắn không nói lời nào.

Phượng Thần Anh trong lòng bỗng dưng đau xót, biết chính mình ngữ khí nghiêm trọng, nhanh chóng ôm sát Đường Phi nhẹ giọng nói: “Ta không phải cố ý dữ với ngươi..... Ta cho tới bây giờ cũng không để ý dung mạo của ngươi trở nên như thế nào, chỉ cần ngươi là Phi nhi của ta, ta cái gì cũng không bận tâm, chỉ cần ngươi còn sống, còn ở bên cạnh ta, ta cái gì cũng không để ý! Nếu ngươi để ý mặt mình biến thành như vậy, ta đây cũng hủy mặt cho giống ngươi, hai người quá đi sống quăm một đời, ngươi nói hảo hay không?”

Đường Phi không thể tự ức chế, nhếch lên khóe miệng, lại cố ý buồn thanh nói: “Không tốt, ta không thích người quá đi, nếu ngươi bị hủy dung, ta sẽ đem ngươi một cước đá rất xa, sau đó tìm một kẻ dễ nhìn về.”

Phượng Thần Anh cứng lại, gương mặt không biết nên nói cái gì. Đường Phi cười thầm, nâng tay từng chút từng chút đem khuôn mặt giả đã đeo ba năm này vạch trần. Phượng Thần Anh mở to hai mắt nhìn, không dám tin nhìn Đường Phi “biến sắc mặt”.

Mày kiếm, mắt ưng, cái mũi tuấn cử, môi mỏng tái nhợt, làn da không có chút máu. Phượng Thần Anh run run vươn tay, đầu ngón tay lạnh lẽo trên gương mặt kia mơn trớn, đây là Phi nhi của hắn, đây là mặt của Phi nhi, khuôn mặt chính mình vô cùng quen thuộc.

“Ta hiện tại mới phát hiện,” Đường Phi nhíu nhíu mày, nhìn nhìn chính mình, lại nhìn nhìn Phượng Thần Anh, nói: “Vì cái gì chúng ta đều không mặc quần áo?”

Vấn đề của Đường Phi đánh gãy Phượng Thần Anh kích động, Phượng Thần Anh cúi đầu liền thấy bờ ngực trắng nõn tiêm gầy của Đường Phi, bỗng nhiên cổ họng căng thẳng, sắp thanh nói: “Bởi vì quần áo đều ướt, ta sợ ngươi cảm lạnh.” Lúc này bởi vì lo lắng Đường Phi, cho nên cho dù hai người trần trụi ôm nhau cũng không có một chút ý niệm gây rối trong đầu. Nhưng hiện tại Đường Phi tỉnh, hơn nữa vừa rồi trải qua triển miên hôn nồng nhiệt, lại thấy Đường Phi khuôn mặt tanh tuấn như dĩ vãng, Phượng Thần Anh trong lòng biết rõ không nên nghĩ, nhưng một cố ý niệm xấu xa trong đầu toàn bộ xông ra, nhiệt độ cơ thể dần dần lên cao.....

Chỉ thấy Đường Phi mày càng nhíu chặt, sắc mặt càng ngày càng nghiêm túc cũng không nói chuyện, Phượng Thần Anh có chút lo sợ bất an hỏi: “Phi nhi, làm sao vậy?”

“Thương thế của ngươi.....” Đường Phi nằm ở trong khuỷu tay Phượng Thần Anh, vươn tay cũng không dám đụng chạm vết đao thương kiếm thương dữ tợn này, chỉ là cách một khoảng cách hơi hơi miêu tả, những vết thương đó đều là vì hắn mà nhận. Phượng Thần Anh đem hắn bảo hộ rất tốt, trừ bỏ tự mình chấn một kiếm kia, trên người hắn không có một miếng vết thương nào. Hắn chú ý tới bàn tay mình đã được cẩn thận băng bó qua, mà Phượng Thần Anh lại có thật nhiều miếng vết thương còn chưa xử lý.

“Ta không sao, vài năm này đem bản thân ép buộc thành da thô thịt hậu, một ít tiểu thương không sao cả.” Phượng Thần Anh cầm lấy tay Đường Phi, để ở môi hôn lên.

Đường Phi lại ngồi dậy, lấy qua được bình bắt đầu trầm mặc không lên tiếng cấp Phượng Thần Anh thượng dược. Phượng Thần Anh chấn động, không tự giác ngồi ngay ngắn, để tiện cho Đường Phi vì hắn thoa dược.

Vết thương trước người đều tinh tế xử lý xong, Đường Phi mới đến phía sau Phượng Thần Anh, vén lên mái tóc bạc của hắn lộ ra miếng vết thương, tỉ mỉ bôi thuốc bột.

Phượng Thần Anh không biết đau, ngược lại cảm thấy nóng hổi. Thân thể nhiệt, tâm cũng nhiệt. Địa phương bị tay Đường Phi chạm qua, không một chỗ nào không làm hắn nóng tâm. Thân thể dần dần cương trực, hô hấp cũng càng ngày càng trầm trọng nóng rực, Phượng Thần Anh thở lớn cũng không dám. Hắn sợ Đường Phi phát hiện phản ứng của mình, sau đó khinh bỉ hắn.....

Rốt cục, Đường Phi thu tay trở về, miếng vết thương hắn đều xử lý xong rồi. Bất quá không đợi Phượng Thần Anh thở dài nhẹ nhõm một hơi, Đường Phi liền dán tại phía sau hắn, tránh đi mấy vết thương, vươn tay ôm bờ vai của hắn.

“Tê –” Phượng Thần Anh cứng đờ, hô hấp bắt đầu dồn dập, “hảo huynh đệ” đã sớm thức tỉnh giờ phút này nguyên nhân vì người mình yêu chủ động mà ý chí chiến đấu sục sôi!

Đường Phi quỳ gối phía sau Phượng Thần Anh, nhẹ nhàng ôm hắn, hôn từ phía trên mái tóc bạc từng chút hạ xuống, cuối cùng dừng lại ghé vào lỗ tai hắn, thổi một hơi nói: “Phải khắc chế, ngươi có thương tích trong người.” Ngữ khí vừa khiêu khích vừa nghiêm túc, lại trắng trợn câu dẫn!

“Ta nhịn không được!” Phượng Thần Anh gầm nhẹ một tiếng, thân thủ đem Đường Phi phía sau kéo vào trong lòng, sau đó phong bế môi hắn!

Đường Phi khoe miệng mang theo tươi cườigiảo hoạt, trong mắt lại ẩn ẩn có chút tuyệt vọng, ở trước khi Phượng Thần Anh nhận thấy được liền nhắm hai mắt lại. Khiến cho hắn, tái vì Phượng Thần Anh điên cuồng một lần đi.....

Mà lúc này, trên bờ sông Mị hà bỏ neo mấy chục chiến thuyền cùng thuyềncôn. Có Phong Hàn Bích phái đi, cũng có Yến Tự phái ra. Từ một nơi bí mật gần đó, cũng có rất nhiều sát thủ Tần Nghị phái tới đang tìm kiếm bóng dángPhượng Thần Anh cùng Đường Phi.

Ngoài Mị thành, một chiếc xe ngựa đơn giản chậm rãi tiến vào, ngườiđánh xe rõ ràng chính là Thiết Hoán đây khai gần một tháng! Bên trong xe, Thiết Viêm ngồi ở bên phải nhắm mắt dưỡng thần, mà trên thủ tọa, Tần Diệpdang ôm một tuyệt sắc nam tử, trên mặt mang theo ôn nhiên tươi cười, ánh mắt sủng nịch nhìn nam tử đang ngủ. Tần Diệp lòng tràn đầy triu mến, Hoa nhi màhắn yêu nhất vừa tỉnh lại, biết chuyện Thần Anh sau liền một đường chạy tới Quỷ Tà, đường đi mệt nhọc làm hắn mệt mỏi không chịu nổi. Tần Diệpmuốn vượt lên đôi mày của hắn khi ngủ vẫn nhíu chặt, càng muốn tiến vào trong mộng nhìn xem có chuyện gì làm hắn phiền nãonhư thế.

“Chủ nhân, chúng ta đã tiến vào Mị thành, là trước tìm một địa phương ngủ lại, hay là trước liên lạc với mấy người di nương?” Xe ngựa ngừng lại, Thiết Hoán cách một tấm màn xe đối Tần Diệp nhỏ giọng nói.

“Trước tìm địa phương ngủ lại, Hoa nhi mệt mỏi, cần nghỉ ngơi.” Tần Diệp thấp giọng nói, sợ đánh thức ngườitrong lòng.

Thiết Hoán còn chưa trả lời, Phượng Giải Ngữ liền lên tiếng: “Trước liên hệ người nhà, mau chóng tìm được tiểu Thần quan trọng hơn.” Tiếng nói như ngọc bàn thanh nhuận làm cho Tần Diệp trong lòng không tự giác nhuễn một chút, liền nói: “Hoa nhi nói cái gì thì là cái đấy.”

Hai mắt nhắm chặt chậm rãi trợn to, trừng mắt nhìn Tần Diệp liếc một cái, Tần Diệp lập tức câm miệng, cười không thềm nhắc lại.

“Tần Diệp, nếu con ta có cái gì sơ xuất, ta muốn toàn bộ Hoàng Diệp củangười chôn cùng!” Phượng Giải Ngữ lạnh lùng nói xong, tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần.

Tần Diệp giật mìnhmột cái, ha ha cườikhổ, thề son sắt nói: “Nếu nhi tử xảy ra chuyện, không cần Hoa nhi động thủ, ta tự tay làm thịt tiểu tử Tần Nghĩkia!”

Thiết Viêm đem mặt xoay một bên, trong lòng ai thán, chủ tử lúc trước khí phách bá đạo, nói một không hai kia đã không còn nữa rồi.....

Thiết Hoán không có nghe đến hai chủ nhân đối thoại, lấy ra đạn tín hiệu liên lạc trong lòng hướng lên trời phóng một cái. Một lát sau, trên bầu trời lại tràn ra một đạo tín hiệuđỏ tươi, là tín hiệu khẩn cấp từYến Tự đáp lại!

“Chủ nhân, Phượng chủ nhân, cha, khả năng đã xảy ra chuyện!” Thiết Hoán nhìn phương hướng phát ra tín hiệu, trong lòng dâng lên dự cảm bất hảo.

Màn xe bị xóc lên, Thiết Viêm thò người đi ra, ngẩng đầu nhìn khói đỏ dần dần tiêu tán, sắc mặt dần dần ngưng trọng.

“Đó là địa phương nào.” Thiết Viêm trầm giọng hỏi.

Thiết Hoán đến Mị thành mới mấy tháng, còn chưa hoàn toàn nắm giữ địa hìnhMị thành. Nhìn phương hướng lửa khói biến mất, không xác định nói: “Tựa hồ là, hướng Mị hà?”

“Đi Mị hà.” Phượng Giải Ngữ thanh âm từ bên trong xe truyền đến, Thiết Viêm gật gật đầu, bảo Thiết Hoán ngồi vào bên phải, hắn tự mình đánh xe!

Bên trong xe, Phượng Giải Ngữ sắc mặt không có bất luận biến hóa gì, cũng không đi xem Tần Diệpbên cạnh lo lắng, ngồi ngay ngắn một đường chờtớiMị hà.

118. Chương 118

Ba năm có bao nhiêu dài ? Đường Phi ở trong lòng tính toán, tổng cộng có một ngàn không trăm chín mươi lăm ngày, hơn một ngàn ngày, cho dù hắn có bao nhiêu không muốn thừa nhận cũng vậy, trong lòng quả thật không có lúc nào không nghĩ tới Phượng Thần Anh. Đồng thời, cũng nghĩ tới Hà Tịch. Nghĩ Phượng Thần Anh đối hắn lừa gạt cùng yêu thương, nghĩ Hà Tịch đối hắn thâm mến cùng tình nghĩa. Hắn đối Phượng Thần Anh yêu cùng hận, đối Hà Tịch thua thiệt cùng áy náy, tình cảm với hai người kia không ngừng xé rách tâm hắn. Cho nên, cho dù hiểu lầm được cởi bỏ, hắn đối với Phượng Thần Anh vẫn là chùn bước, không biết nên như thế nào bước ra ngoài.

Ba năm, mỗi một đêm, hắn đều lặp lại đồng dạng hai giấc mộng. Một cái là Hà Tịch trước khi chết đối hắn nói, một cái khác là khi hắn từ trong ác mộng trốn mất tỉnh lại, Phượng Thần Anh ở ngay tại bên người hắn, dùng ánh mắt tình ý sâu nhất nhìn hắn, đối hắn nói một tiếng “Ta yêu ngươi”. Đợi cho bản thân chân chính thanh tỉnh, trời còn chưa sáng, hắn lại ở trong thống khổ trốn mất đến bình minh.

Ba năm sau, hắn lại ở trong ác mộng của Hà Tịch tỉnh lại, nhưng không còn tiếp tục nằm mộng về Phượng Thần Anh. Bởi vì mộng kia đã thành thật, khi hắn mở mắt, Phượng Thần Anh chính là đang một lần lại một lần hôn mặt hắn, không nề phiền hà nói “Ta yêu ngươi”, ánh mắt ôn nhu như nước. Trong nháy mắt, tâm mê mang liền bình phục.

Ngoài sơn động, ánh mặt trời xuyên thấu qua đá vụn cùng nhánh cây, loang lổ chiếu vào nhiều tia sáng. Hiện tại trời đã sáng, trong sơn động lại vẫn đang rất âm u, đồng lửa chậm rãi hôm qua đã sắp thiêu hết. Một cây củi lại bị ném vào trong đồng lửa: “Hầu” một tiếng, đồng lửa một lần nữa bùng lên.

Phượng Thần Anh ôm Đường Phi, nhẹ nhàng dùng môi miêu tả bộ dáng của hắn, thấp giọng nỉ non “Ta yêu ngươi”, thỉnh thoảng đối hắn nói chuyện ba năm trước đây.

“Đêm đó sau khi ta rời đi, trong lòng vẫn bất an. Tần Nhan luôn muốn mạng của ngươi, vì cái gì bỗng nhiên đáp ứng đem giải được cho ta? Ngay tại thời điểm ta muốn quay đầu, ta chợt nghe thấy thanh âm của ngươi, ở bên tai ta nói ‘Thần Anh, chúng ta – vĩnh bất tương phùng’. Lúc ấy ta chỉ cảm thấy lòng đau như đao cắt, cái gì cũng đều bất chấp, trở về tìm ngươi. Nhưng ai biết.....” Phượng Thần Anh nói tới đây cười khẽ một tiếng, nhìn Đường Phi trong lòng hắn, trong phượng mâu sâu thẳm là vui sướng mất đi lại có được cùng mê luyến không thể tự kiềm chế: “Ngươi cũng không biết, khi ta lấy khối tiêu thi kia, chỉ cảm thấy như trời đều sụp xuống dưới, cảm thấy sống cũng không còn ý nghĩa. Ta muốn chết, lại chết không thành. Tẩu hỏa nhập ma, một đêm đầu bạc, nếu ta còn sống, những người liên nhất định phải chết.”

“Ta biết, ngươi giết rất nhiều người, còn, tự tay giết Tần Nhan. Ta vẫn nghĩ đến đêm đó ngươi biết có người muốn tới giết ta, ta nghĩ ngươi cùng Tần Nhan ở một chỗ.” Đường Phi nằm ở trong khuỷu tay kiên cố của Phượng Thần Anh, trên người tất cả đều là ái muội hôn ngân. Đường Phi dừng ở mặt hắn, tay không tự giác vươn ra, thưởng thức mái tóc bạc đang phủ xuống. Sau khi hắn được Tiên Bàn cứu ra, liền vẫn ẩn cư ở Tiêu Tương Cư hơn nửa năm, cùng ngoại giới hết thấy chặt đứt liên hệ. Sau ly khai Hoàng Diệp, lại càng không muốn biết hết thấy mọi chuyện liên quan đến quốc thổ kia, cho nên Phượng Thần Anh làm ra chuyện này, hắn một chút đều không biết. Nếu lúc trước hắn không phải tâm như tro tàn, đối Phượng Thần Anh nhiều tín nhiệm hơn một chút, có lẽ hôm nay sẽ là một kết quả khác đi?

“Ta không nhớ rõ, ta chỉ biết chính mình giết rất nhiều người, khi đó ta chỉ có một ý niệm trong đầu, nếu ta sống, thì Tần Nhan, Tần Nghị, toàn bộ Hoàng Diệp phải chôn cùng ngươi!” Phượng Thần Anh thanh âm rất nhẹ, thời điểm nói chuyện vẫn lưu luyến gắn bó với Đường Phi. “Hừ,” Phượng Thần Anh nói xong cười tự giễu: “Ba năm này ta thật sự không biết chính mình như thế nào vượt qua, sống người không ra người quỷ không ra quỷ, điên điên khùng khùng, sự tình gì đều không nhớ rõ. Trừ ngươi ra, hết thấy của ngươi, cho dù chết đi đầu thai sang kiếp khác, ta cũng đều quên không được.”

Đường Phi tin tưởng Phượng Thần Anh nói hết thấy đều là thật sự, nếu không vì cái gì sau ba năm lần đầu tiên gặp mặt, Phượng Thần Anh si ngốc liền liếc mắt một cái nhận ra Đường Phi một bộ mặt quỷ chứ? Chỉ là, thời gian ôm nhau quá ngắn, hẳn một khắc cũng không muốn rời đi Phượng Thần Anh.

Mí mắt không chịu khép chế khép kín, Đường Phi nghĩ vẫn duy trì thanh tĩnh, nhưng khí lực toàn thân đều đang xói mòn, hẳn muốn bắt trụ cái gì đó, nhưng cái gì cũng bắt không được.

“Thần Anh, ta mệt nhọc.” Đường Phi ôm eo Phượng Thần Anh, mang theo nồng đậm ỉu rũ nói. Nếu lão thiên gia thật sự không muốn thương hại hắn, thì để cho hắn có được một khắc ấm áp cuối cùng đi. Nhưng mà, hẳn thật sự rất yêu rất yêu Phượng Thần Anh, hẳn không muốn buông tay, một chút cũng không muốn.....

“Ngủ đi, ta ôm ngươi.” Phượng Thần Anh cầm lấy quần áo đã hong khô, toàn bộ phủ ở trên thân hai người, sau đó đem người ôm chặt.

Đường Phi tựa hồ thật sự mệt mỏi, nhắm mắt lại rất nhanh liền ngủ. Phượng Thần Anh đau lòng ở trên mi tâm nhú chặt của hắn hạ xuống một cái hôn, có chút tự trách vừa rồi quá mức càn rỡ, đem bảo bối của hắn một muốn chết rồi. Bỗng dưng nhớ tới ngày ấy bị Phong Hàn Bích bắt đi, Đường Phi tựa hồ ho khan rất lợi hại, còn có phía trước cũng thế. Không phải là bị bệnh gì đi? Vỡ về thân thể Đường Phi cơ hồ không có thịt, Phượng Thần Anh bỗng nhiên có chút hoảng hốt cùng bất an, rõ ràng người mình yêu nhất đang nằm ở trong lòng, lại tổng cảm thấy giống như giữ lấy không được. Phượng Thần Anh gắt gao ôm Đường Phi, âm thầm cầu nguyện đám người Yến Tự nhất định phải chú ý tới ký hiệu hắn lưu lại, sau đó theo ký hiệu tìm đến. Nếu vào đêm sau bọn họ vẫn không có tin tức, hẳn liền mang theo Đường Phi rời đi trước, Đường Phi cần đại phu.

Chung Như Thủy không để ý hình tượng ngồi xổm ở đầu thuyền, Tiểu Trùng cũng ngồi bên cạnh. Một lớn một nhỏ trông mong ở dòng sông Mị hà to như vậy nhìn trái nhìn phải, tựa hồ ngay sau đó có thể nhìn thấy Đường Phi ở nơi nào.

Phong Hàn Bích đi đến phía sau bọn họ, vô thanh thở dài. Từ khi tin tức Đường Phi rơi xuống núi truyền đến, Chung Như Thủy liền đi theo đội ngũ tìm kiếm lên thuyền, tìm suốt một đêm. Trong đó bất quá chỉ nghỉ ngơi hai canh giờ, tỉnh lại sau tiếp tục chạy đến đầu thuyền chờ. Xem Chung Như Thủy khẩn trương vì một nam nhân khác như vậy, Phong Hàn Bích trong lòng không thoải mái nhưng cũng không dám biểu hiện ra ngoài, ở phía sau ăn giấm chua, sợ Chung Như Thủy sẽ mất hứng.

Cảnh sắc chung quanh đã từ vách đá đen biến thành núi rừng, đội tìm kiếm đã đến chỗ hạ du sông.

“Hành Chi, nơi này đã là hạ du đi?” Chung Như Thủy đột nhiên hỏi. Phong Hàn Bích nhân cơ hội tiến lên một bước đem một lớn một nhỏ ôm lấy, nói: “Đã là hạ du, hai người các ngươi tối hôm qua chưa nghỉ ngơi qua, không bằng tiến vào khoang thuyền ăn một chút gì, ngủ một giấc, dưỡng tốt tinh thần mới tìm người.”

“Ân.” Chung Như Thủy dựa ở trước ngực Phong Hàn Bích, thần sắc mệt mỏi gật đầu, nói: “Đội hoàn toàn thấy được bãi sông, liền chia binh làm hai đường, một bên tiếp tục ở trong sông tìm, một bên lên bờ đi tìm. Nơi này núi rừng nhiều, nếu tiểu Phi cùng bạch mao quái lên bờ, vì an toàn nhất định sẽ hướng thâm sơn trốn vào.”

Phong Hàn Bích gật gật đầu, một tay ôm Tiểu Trùng đã buồn ngủ, một tay ôm Chung Như Thủy mệt mỏi đi vào khoang thuyền.

Ở phía Đông, có hai chiến thuyền hỗn loạn. Thiết Hoán đứng ở đầu thuyền nhìn phương hướng hạ du, chau mày không biết suy nghĩ cái gì. Ưu nhi đứng ở phía sau hắn, vẻ mặt càng bi thảm. Hắn tận mắt thấy Đường Phi cùng Phượng Thần Anh rơi xuống vách núi, cái loại kích thích thị giác này làm cho hắn đến nay cũng chưa khôi phục lại, cho dù hắn đã đem vài sát thủ kia tóa thi vụn đoạn, lại vẫn là lâm vào thật sâu tự chán ghét. Nếu hắn mau thêm một bước, kết quả có phải hay không sẽ khác đi?

Thiết Hoán nhìn ra cảm xúc Ưu nhi, vỗ vỗ vai hắn, nói: “Đừng tự trách, thiếu chủ cùng công tử sẽ không có việc gì.”

Ưu nhi run lên, đón lấy bả vai từng trận kích thích, cúi đầu áp chế nức nở.

Thiết Hoán lại vỗ nhẹ nhẹ hần, vô thanh an ủi.

Trên một chiếc thuyền khác, Cốc Dương đang cấp Phượng Giải Ngữ nằm nghiêng ở nhuyển tháp bắt mạch, sắc mặt thật là kích động. Kỳ thật, từ sau tối hôm qua nhìn thấy Phượng Giải Ngữ, hần liền vẫn chưa bình tĩnh qua, kích động vui sướng sâu não, cảm giác gì cũng đều có.

“Chủ nhân, ngài không có gì trở ngại, chỉ là vừa mới thức tỉnh, thân mình còn có chút suy yếu, nghỉ ngơi một chút, lại dùng chút được đại bổ liền không có việc gì.” Cốc Dương mắt tràn đầy vui sướng nói, Phượng Giải Ngữ mê man bất tỉnh gần hai mươi năm, trừ bỏ có chút suy yếu, thậm chí ngay cả nội lực cũng chưa mất đi nửa phần, thậm chí so với trước kia càng dư thừa!

Phượng Giải Ngữ thản nhiên đối hần cười cười, nói: “Tiểu Dương nhi trưởng thành, so với lúc trước càng tuấn tú càng thành thực, y thuật cũng lợi hại hơn nhiều.” Nhớ rõ năm đó hần đem Cốc Dương cứu trở về, vẫn còn là một tiểu hài tử chưa tới mười hai tuổi, bị người khi dễ, toàn thân thương tích, thiếu chút nữa cứu không được. Không thể tưởng được được nháo một cái mười mấy năm, đều đã hoàn toàn thay đổi.

Phượng Giải Ngữ đối Cốc Dương cười, Cốc Dương hồn đều bị hút đi một nửa, một nửa còn lại nguyên nhân vì Phượng Giải Ngữ khen ngợi mà phiêu phiêu nhộn nhạo. Ngây ngốc hồ hồ cười: “Tạ chủ nhân khen ngợi!”

Tần Diệp ở một bên tuy rằng cũng bị Phượng Giải Ngữ tươi cười làm lung lay mắt, nhưng vẫn thực ăn chút giấm chua kéo kéo khóe miệng, không thanh sắc trừng mắt nhìn Cốc Dương, trong lòng oán thầm: Tiểu Dương nhi a tiểu Dương nhi, người cũng thật có cân lượng! Hoa nhi tỉnh lại lâu như vậy, cả con mắt cũng chưa nhìn ta một chút, hiện tại thể nhưng đối với thối tiểu quỷ này cười vui vẻ như thế!

“Tiểu Hoán cùng Ưu nhi đâu?” Phượng Giải Ngữ nhẹ giọng hỏi: “Đêm qua chỉ vội vàng thấy một mặt, cả nói đều không kịp nói, mấy năm nay đi theo tiểu Thần chạy ngược chạy xuôi, ăn không ít khổ đi?”

“Ai,” Nhớ tới chuyện đã xảy ra mấy năm nay, Cốc Dương tâm tình nhảy nhót lập tức ngừng lại, lắc lắc vai rầu rĩ nói: “Chủ nhân, mấy năm nay chúng ta đều thật quá không tốt. Đặc biệt thiếu chủ, từ khi ngài —” Cốc Dương cảm giận trừng mắt nhìn Tần Diệp một cái, nói tiếp: “Thiếu chủ liên thay đổi, trở nên tâm ngoan thủ lạt, lãnh khốc vô tình, tình tình cũng càng phát ra hỉ nộ thất thường, người chết ở trên tay hần vô số kể. Năm đó thiếu chủ tuổi còn nhỏ, thuộc hạ bởi vì chuyện của ngài cũng phần nộ rời đi, hần liền không còn người quản giáo, Thiết Hoán năm đó cũng chỉ là một hài tử, căn bản không giúp được thiếu chủ cái gì.....”

Nghe thế, Phượng Giải Ngữ bỗng dừng đỏ ánh mắt, năm đó một hài tử tám tuổi bất mãn, thấy sinh mẫu của mình bị một nam nhân đã gọi là “Phụ thân” bảy năm tự tay giết chết, tận mắt thấy phụ thân của mình bị tra tấn muốn sống không được, muốn chết không xong, hần thật sự không biết một hài tử như vậy đến tột cùng như thế nào trải qua.

“Hoa nhi.....” Tần Diệp nửa quỳ ở bên người Phượng Giải Ngữ, thân thủ bao vây lấy hai tay lạnh như băng của hần, mắt tràn đầy áy náy cùng đau lòng.

“Ta nghĩ đến, người cho dù đối với ta quá phạm, cũng nhất định sẽ hảo hảo đối tốt với hài tử của ta.” Phượng Giải Ngữ trong mắt rưng rưng, phân không rõ là oán hay là hận, cắn răng nức nở nói: “Hần gọi người bảy năm phụ thân, người chính là như vậy đối với hần?! Ta thật sự hận chính mình, năm đó phản bội gia môn, cô phụ Tiên nhi chỉ vì một nam nhân như người vậy!”

“Hoa nhi!” Tần Diệp bối rối đem Phượng Giải Ngữ ôm vào trong ngực, trong mắt tràn đầy sợ hãi cùng yếu ớt, cầu xin nói: “Hoa nhi, không phải như thế, ta năm đó chỉ là muốn cho Thần Anh có thể tự lập tự cường, không chịu người khác khi dễ cùng xem thường, ta chỉ nghĩ làm cho hần có thể một mình đảm đương mọi chuyện. Ta muốn đem Tần Phượng đảo giao cho hần, ta muốn hảo hảo cùng người, cho dù người cả đời cũng không tỉnh lại ta cũng sẽ cùng người cả đời. Khi đó ta, đã chia không được bất luận tình cảm cùng tình lực nào để lo cho Thần Anh, là ta thực xin lỗi hần, là ta thực xin lỗi người! Đều là do ta sai, van cầu người, đừng hận ta, đừng rời đi ta!”

Nhìn một màn trước mắt này, Cốc Dương trong lòng cũng thật không chịu nổi, yêu cực tất thương, Tần Diệp là như thế, Phượng Thần Anh cũng là như vậy.

Yến Tự cùng Thiết Viêm dắt tay tiến vào, liền nhìn đến ba người thần sắc bi thương, đều là ngẩn người. Yến Tự yên lặng thở dài, tiến lên thoải mái nói: “Hai vị chủ nhân làm cái gì vậy? Cốc Dương, người không phải vội tới giúp Phương chủ nhân bắt mạch sao? Như thế nào chần thành bộ dáng này?”

“Yến nhi.” Phương Giải Ngữ chớp chớp đi nước mắt, cố gắng cười nhìn nàng nói: “Nghe nói người cùng a Thiết thành thân, bây giờ còn có hài tử, chúc mừng người. Hiện nay đã mấy tháng?”

Yến Tự xoa bụng mình còn chưa hiện hình, khoe miệng hàm chứa hạnh phúc tươi cười, nói: “Hài tử đã hai tháng, đợi hài tử sinh ra, Phương chủ nhân cấp hài tử một cái danh tự đi, hẳn nhất định sẽ thích.”

Thiết Viêm tiến lên nắm tay Yến Tự, nhẹ nhàng đối Phương Giải Ngữ gật đầu, nói: “Chúng ta vẫn chờ Phương chủ nhân tỉnh lại, cùng chủ nhân tự mình dạy dỗ hài tử. Hài tử được Phương chủ nhân cùng chủ nhân dạy dỗ, đều là ưu tú nhất.”

Tần Diệp còn ôm Phương Giải Ngữ không buông, dùng ánh mắt chờ mong nhìn hắn, thật cẩn thận hỏi: “Được không?”

Phương Giải Ngữ thế nhưng không có minh xác trả lời hắn, chỉ là tránh ra Tần Diệp ôm ấp, thản nhiên nói “Để nói sau”. Sau đó liền hỏi Thiết Viêm có tin tức Phương Thần Anh hay không.

Tần Diệp tuy rằng mất mát, nhưng cũng không dám biểu hiện ra ngoài, chỉ là lẳng lặng ngồi ở bên người Phương Giải Ngữ, một khắc cũng không ngừng nhìn hắn.

Thiết Viêm biết hai người này yêu hận khúc mắc không phải nhất thời có thể cởi bỏ, cũng không nhắc lại chuyện này, nói: “Chúng ta hiện tại đã tới hạ du, một đường cũng không gặp bóng dáng thiếu chủ, nghĩ đến đã từ giữa sông thoát hiểm. Cho nên chúng ta tính lên bờ tìm, nhất định có thể tìm được thiếu chủ.”

“Không phải nhất định có thể tìm được Thần Anh, mà là ở trước khinh người khác tìm được Thần Anh.” Phương Giải Ngữ lo lắng nói: “Đám sát thủ này nhất định còn ẩn núp ở phụ cận, hoàng đế Quỷ Tà cũng không biết tin được hay không, chúng ta nhất định phải so với bất luận kẻ nào cũng phải tìm được nơi Thần Anh hạ lạc trước.”

Thiết Viêm gật đầu, nói “Dạ”, sau đó liền đi xuống an bài chuẩn bị cập bờ.

Đem Tiểu Trùng lưu tại trên thuyền, Chung Như Thủy sau khi hạ thuyền, tò mò hướng hai chiến thuyền khác nhìn lại, vừa vặn Phương Giải Ngữ lúc này cũng hạ thuyền.

Phương Giải Ngữ một thân áo trắng nhẹ nhàng, được Tần Diệp thật cẩn thận nâng đỡ bước xuống, gió thu thổi tung bay mái tóc đen như bọ, lộ ra một dung mạo hảo như nữ tử, da thịt trắng mịn nõn nà, mi mắt dài nhỏ, mắt phương long lánh, cái mũi cao thẳng, môi mỏng đỏ sẫm, chân chân thật thật là một bộ dáng khuynh quốc khuynh thành, nhật nguyệt không dám sánh.

Chung Như Thủy nhất thời mở to hai mắt nhìn, một bộ dáng đại ra, cả nước miếng đều sắp chảy xuống! Phương Giải Ngữ khí chất trong trẻo nhưng ánh mắt lạnh lùng dẫn theo một chút sâu ảo, có loại yên hỏa tiên tư không thuộc về nhân gian. Từ trước hắn vẫn nghĩ đến muội muội cùng đệ đệ của mình đã là siêu cấp mỹ nhân, nhưng hôm nay gặp được Phương Giải Ngữ, hắn mới biết được như thế nào thiên tiên hạ phàm a!

Không chỉ là Chung Như Thủy, mọi người ở đây đồng dạng hô hấp ngưng trệ, cả thở lớn một chút cũng không dám, chỉ sợ một cái hô hấp không cẩn thận liền dọa chạy mất vị tiên tử không cẩn thận rơi xuống nhân gian này.

Phong Hàn Bích cũng bị kinh diễm như vậy làm chú ý một chút, đợi thấy rõ Chung Như Thủy bộ dáng hoa si, sau trong lòng liền cực độ bất mãn, dám ở trước mặt hắn xem nam nhân khác! Vươn tay, một phen che ánh mắt hắn, Phong Hàn Bích cúi đầu ở bên tai Chung Như Thủy trầm giọng nói: “Còn nhìn nữa, ta liền hủy đi mặt người nọ.”

Chung Như Thủy từ bên trong sắc đẹp tỉnh lại, kéo ra tay Phong Hàn Bích xoay người, dùng mắt hạnh sáng trong suốt nhìn hắn, khoe miệng còn mang theo ẩn ẩn tiểu ý.

“Làm gì?” Phong Hàn Bích ngữ khí còn có chút bất mãn, hấn chán ghét Chung Như Thủy dùng cái loại ánh mắt si mê này nhìn người khác, nam nữ đều không được, hấn chỉ có thể như vậy nhìn một mình mình!

Chung Như Thủy cười tủm tỉm để sát vào Phong Hàn Bích, sau đó nhanh chóng ngẩng đầu hôn cằm hấn một cái, không đầu không đuôi nói một câu: “Biểu hiện của người ta thực vừa lòng, thưởng cho người!” Không bị sắc đẹp mê hoặc, toàn tâm toàn ý thâm nghĩ đến hấn, tốt lắm, trung khuyến chính là nên được thưởng!

Phong Hàn Bích nhú mày, mới hồi vị lại ý tứ của Chung Như Thủy, cũng giương lên khóe miệng cúi đầu nhìn Chung Như Thủy nói: “Nhưng mà biểu hiện của hoàng hậu làm cho trẫm thực không hài lòng, trẫm sẽ hảo hảo trừng phạt người.”

Chung Như Thủy mặt cực lực băng bó, cuối cùng vẫn là nhin không được bật cười, nhìn Phong Hàn Bích ánh mắt chuyển chú mà thâm tình, âm trầm trong lòng hai ngày qua quét đi không ít.

“Ta thật sự hâm mộ các người.”

Thanh âm trong sáng như ngọc vang lên, khiến Chung Như Thủy nhanh chóng quay đầu nhìn lại, Phượng Giải Ngữ không biết khi nào thì đã đứng ở bên người bọn họ. Mỉm cười nhìn bọn họ, ánh mắt có chút mê ly, càng nhiều là hâm mộ.

“A?” Chung Như Thủy ngây ngốc nhìn Phượng Giải Ngữ, không rõ thế nào. Cùng mỹ nhân tiếp xúc gần gũi, hoàn toàn toàn toàn thấy rõ ràng dung mạo đối phương, tổng cảm giác khuôn mặt này giống như đã ở nơi nào gặp qua.

“Các người thực xứng đôi.” Phượng Giải Ngữ điềm đạm cười.

“Cám ơn.” Phong Hàn Bích nắm cả vai Chung Như Thủy, sắc mặt hờ hững.

Phượng Giải Ngữ nhìn nhìn Phong Hàn Bích, lại nhìn nhìn Chung Như Thủy, mới xoay người đi vào trong rừng. Đám người Tần Diệp nhanh chóng đuổi kịp.

Đội đoàn người Phượng Giải Ngữ đều vào rừng, Chung Như Thủy mới mạnh mẽ “A” một tiếng, hấn rút cục nhớ tới ở nơi nào xem qua khuôn mặt này! Vừa rồi bộ dạng vị công tử kia cùng bạch mao quái giống nhau a! Bất quá hấn đẹp đến có vẻ không thuộc về nhân gian, còn bạch mao quái đẹp nhưng có vẻ có tục khí trần thế.” Chung Như Thủy sờ sờ cằm, nói: “Bọn họ niên kỷ không sai biệt lắm, chẳng lẽ là huynh đệ bạch mao quái? Cái này khí chất không cần kém nhiều như vậy nga!”

Phong Hàn Bích buồn cười vỗ vỗ đầu của hấn nói: “Không cần đoán, hấn không phải huynh đệ Phượng Thần Anh, mà là cha hấn, cha ruột, Phượng Giải Ngữ.”

“Phốc !” Chung Như Thủy làm bộ phun ra một ngụm tiên huyết, ôm ngực về mặt kinh hoàng nói: “Phụ tử?!” Phượng Thần Anh một đầu tóc bạc đó lại là nhi tử của Phượng Giải Ngữ thoát nhìn mới hai mươi bảy, hai tám tuổi? “Quái! Lão yêu quái, cả nhà đều là quái nhân.” Chung Như Thủy lòng còn sợ hãi: “Không được, Tiểu Phi Phi tuyệt đối không thể đi theo Phượng Thần Anh a, cả nhà thoát nhìn cũng không giống dạng thiện lương gì, hấn sẽ chịu thiệt!”

Phong Hàn Bích không bận tâm nhún vai, theo hấn hiểu biết, Tần Diệp cùng Phượng Giải Ngữ, một kẻ là thái tử đời trước của Hoàng Diệp, một kẻ là trưởng tử của một gia tộc thần bí nào đó, cũng không phải người tốt gì.

Phượng Thần Anh là bị lạnh nên tỉnh, mới đầu hấn tưởng củi lửa thiêu xong rồi, lại bị độ ẩm của người trong lòng dọa hôn phi phách tán.

Đường Phi toàn thân lạnh như băng, thần sắc hiện ra thần nhiên xanh tím, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, nằm ở trong lòng Phượng Thần Anh, không hề có chút tiếng động.

“Phi nhi? Người tỉnh tỉnh! Tỉnh tỉnh a!” Phượng Thần Anh run run ôm cái người toàn thân lạnh lẽo, liều mạng lay động nhưng không có phát hiện được nửa điểm tri giác. “Phi nhi, Phi nhi, tại sao có thể như vậy? Rõ ràng tối hôm qua còn hoàn hảo, Phi nhi, không cần làm ta sợ, người sẽ không có việc gì, nhất định sẽ không có việc gì ……” Phượng Thần Anh mới run rẩy một lần lại một lần hôn lên môi Đường Phi, sắc mặt

xanh trắng. Cảm thụ được Đường Phi cơ hồ tìm không đập, Phượng Thần Anh sợ hãi đến thậm chí không dám đi thăm dò hơi thở Đường Phi. Sợ hãi cùng tuyệt vọng bao phủ toàn thân, Phượng Thần Anh chỉ biết gất gao ôm người cơ hồ không còn biểu tình, muốn dùng nhiệt độ cơ thể chính mình làm ấm áp thân thể Đường Philạnh như băng, tâm lại sớm lạnh đến mất đi tri giác.

“Phi nhi, Phi nhi người phải kiên trì, ta mang người đi tìm Cốc Dương, cho hân cứu người, nhất định sẽ tốt, không có việc gì” Phượng Thần Anh lúc này chỉ có thể dựa vào bản năng làm việc, lòng bàn tay dán tại ngực Đường Phi, dùng hết một phần chân khí hộ thể cuối cùng đưa vào trong cơ thể Đường Phi, dùng mệnh của mình che chở tâm mạch của hân.

Đường Phi nguyên bản không hề hay biết thét lớn một tiếng, học ra một ngụm máu đen, ngay sau đó kịch liệt ho khan.

Hao hết chân khí cuối cùng, Phượng Thần Anh một trận chóng mặt, nghe được Đường Phi bắt đầu ho khan liên kích động ôm hân, vội vàng kêu lên: “Phi nhi, Phi nhi? Người tỉnh tỉnh, nhìn xem ta. Van cầu người nhìn ta.....”

Đường Phi suy yếu gian nan lặng lẽ nâng một chút ánh mắt, nỉ non một câu “Thần Anh” sau lại hôn mê. Lúc này đây, Phượng Thần Anh như thế nào gọi hân đều không tái tỉnh lại.

“Phi nhi, Phi nhi,” Phượng Thần Anh buộc chính mình trấn định, một bên thay Đường Phi mặc xong quần áo một bên lẩm bẩm nói: “Phi nhi, chúng ta khó như vậy mới có thể cùng một chỗ, ta nhất định sẽ không cho người chết, nhất định sẽ không!”

Phượng Thần Anh một phen ôm lấy Đường Phi, thất tha thất thểu chạy ra sơn động.

119. Chương 119

Phượng Thần Anh cảm giác được khí lực bản thân dần dần xói mòn, mất đi một tia chân khí hộ thể cuối cùng, toàn thân đau xót mỗi phân mỗi giây đều ăn mòn tra tấn hân, đau làm cho hân khó có thể hô hấp.

Trước mắt cảnh vật đã xuất hiện nhiều hình bóng chồng lên nhau, Phượng Thần Anh vầy vầy đầu óc không thanh tỉnh lắm, ôm Đường Phi không ngừng ở trong rừng núi xuyên qua. Hân còn chưa thể ngã xuống, Đường Phi còn chờ hân cứu, hân không thể ngã xuống được!

Hai tay đã muốn không còn chịu được sức nặng Đường Phi, Phượng Thần Anh gất gao cắn răng buộc chặt song chưởng của mình, cuối cùng dưới chân thoát lực thật mạnh ngã quỵ về phía trước!

Đường Phi thoát ly Phượng Thần Anh ôm ấp, vắng ra cách hân hơn năm bước. Phượng Thần Anh phun một ngụm máu tươi, cố gắng ngửa đầu nhìn Đường Phi, từng chút từng chút đi về phía trước.

Còn có ba bước, Phượng Thần Anh trong mắt xẹt qua một tia vui sướng, hân sắp bắt được Phi nhi !

Lúc này, bên cạnh Đường Phi đã xuất hiện rất nhiều người, Phượng Thần Anh cái gì cũng không có cảm giác, hân chỉ biết là còn kém một chút, hân có thể cầm được tay Đường Phi.

Đường Phi hôn mê bị người ôm lấy, tay gần trong gang tấc nháy mắt rời xa. Phượng Thần Anh sửng sốt, chợt cũng được người giúp đỡ đứng lên. Nhưng Phượng Thần Anh đã thấy không rõ lắm người tới, hân chỉ biết là Đường Phi bị người ôm đi, hồng mắt giãi dựa hồ to: “Phi nhi! Buông Phi nhi! Buông hân ra! Buông hân ra a!”

Tất cả mọi người sửng sốt, hai mặt nhìn nhau một trận, sau đó nhìn nhìn Đường Phi hôn mê, lại nhìn nhìn Phượng Thần Anh đã thần trí không rõ, trong mắt có đồng tình cùng thương hại.

Kính Ảnh ôm Đường Phi nhìn về phía Chung Như Thủy, Chung Như Thủy lo lắng nhìn Đường Phi đã muốn hấp hối, sau đó cắn chặt răng đối đảm người Tần Diệp nói: “Các người còn không đem hắc đánh ngất! Đều cùng nhau mang về!”

Thiết Hoán đang đỡ Phượng Thần Anh theo lời điểm thủy huyết của hắc, sau đó xoay người đem Phượng Thần Anh bế lên. Phượng Giải Ngừ từ lúc thấy Phượng Thần Anh đầy người huyết ô cũng đã gần như hồng mắt, cả người run run tay chân lạnh lẽo, nếu không phải Tần Diệp tiến lên truyền cho hắc chút nội lực, chỉ sợ cũng ngã xuống!

“Trước mang Thần Anh theo chân bọn họ trở về!” Tần Diệp cũng một phen ôm lấy Phượng Giải Ngừ rơi nước mắt liên tục, trầm giọng phân phó. Thiết Hoán gật gật đầu, bước nhanh đuổi kịp đám người Chung Như Thủy.

Hoàng cung.

Đường Phi cùng Phượng Thần Anh được an bài ở tại thiên điện Phượng Nghi cung trong hai phòng khác nhau, đám người Cốc Dương tự nhiên ở bên cạnh Phượng Thần Anh, Chung Như Thủy thì kéo đại tẩu hắc là Hồ Đồ cùng thủ lĩnh ngự y viện Đào Như Lý lại đây cấp Đường Phi chẩn trị.

Hồ Đồ đã sớm nghe nói Chung Như Thủy ở ngoài cung nhận thức một bằng hữu, nghe nói là đồng hương của hắc, về tình huống của vị đồng hương này, Chung Như Thủy vẫn đã nói qua với hắc một chút. Cho nên, khi hắc nhìn đến Đường Phi thực tại có chút trở mắt. Mà Đào Như Lý đã sớm cuốn lên ống tay áo, mở ra hòm thuốc chuẩn bị.

Chung Như Thủy xem Hồ Đồ nhìn chăm chăm mặt Đường Phi vẫn không nhúc nhích ngăn người, vội vỗ lưng hắc, nói: “Hồ Đồ thôi, người đang nhìn cái gì! Ta gọi người tới không phải cho người nhìn chăm chăm suất ca ngăn người, mà là bảo người xem bệnh cho người ta, cẩn thận đại ca ghen nga!”

Hồ Đồ bị Chung Như Thủy náo loạn khiến mặt đỏ bừng, cả giận: “Người đang nói bậy bạ gì đó! Ta là kỳ quái người rõ ràng nói người quái dị kêu Đường Phi này đã bị thiêu hủy diện mạo, còn nói ta có hay không cùng với người ra cùng một chuyến chữa trị cho hắc. Hiện tại chỉ chớp mắt liền thay đổi một dạng khác, ai không kỳ quái!”

Chung Như Thủy hơi què mắt, phản bác nói: “Ta cũng mới biết được không lâu a, cái này không thể trách ta!”

Hồ Đồ vừa nghe, vừa muốn cãi lại, chợt nghe Đào Như Lý khê quát một tiếng: “Đều câm miệng!”

Hai người đồng thời im bặt, Đào Như Lý sắc mặt ngưng trọng, tay từ trên mạch đập của Đường Phi thu hồi lại, sau đó nhìn Chung Như Thủy lắc lắc đầu.

Chung Như Thủy chấn động, thoáng chốc ánh mắt liền đỏ. Phong Hàn Bích tiến lên ôm Chung Như Thủy, mắt tràn đầy lo lắng.

Hồ Đồ xem bộ dáng Đào Như Lý cũng không náo loạn, nhanh chóng tiến lên lại cấp Đường Phi chẩn một lần. Mạch đập mỏng manh cơ hồ không có cảm giác, sắc mặt cũng ảm ảm tử khí, Hồ Đồ nhìn về phía Chung Như Thủy cũng hơi hơi lắc lắc đầu.

Chung Như Thủy đem hi vọng cuối cùng đều đặt ở trên người Hồ Đồ, không tự kìm hãm được tiến lên một bước, run giọng hỏi: “Thế nào?”

Hồ Đồ có chút khổ sở nhìn Chung Như Thủy, thanh âm trầm trọng: “Tâm phế tổn hại, thân trúng kịch độc, hắc đã là ngọn đèn trước gió. Thủy Thủy, nghĩ thoáng một chút.”

Chung Như Thủy lại chấn động, hướng về sau lão đảo một bước, Phong Hàn Bích đỡ hắc.

“Như nhi, đừng thương tâm, người đã cố hết sức.....” Phong Hàn Bích ôm hắc nhẹ giọng trấn an.

Đào Như Lý tiến lên vỗ vỗ vai Chung Như Thủy, an ủi nói: “Thủy Thủy, đừng tự trách. Hắc hắc là bị bệnh này cùng độc tra tấn mấy năm, nay như vậy, với hắc mà nói cũng là một loại giải thoát đi.”

Chung Như Thủy cúi đầu, nước mắt từng giọt tích ở dưới chân. Mấy người Phong Hàn Bích trong lòng cũng không dễ chịu, càng kinh ngạc Đường Phi kia đối với Chung Như Thủy mang đến ảnh hưởng lớn như thế.

Chung Như Thủy một phen xóa bỏ lệ trên mặt, ngẩng đầu nhìn Hồ Đồ nói: “Hồ Đồ, năm đó Phong Hàn Bích mệnh ở sớm tối, người dùng một con cổ trùng có thể cứu mạng của hân! Hôm nay người cũng có thể như vậy cứu Đường Phi a!”

Hồ Đồ bị Chung Như Thủy ánh mắt chờ mong nhìn đến không được tự nhiên, tuy rằng không hy vọng dă kích Chung Như Thủy, nhưng vẫn là chi tiết nói: “Năm đó cổ trùng cứu Hoàng Thượng kia cũng chỉ có một con, nếu muốn dưỡng một con khác cần phải ước chừng hai mươi năm, hơn nữa không nhất định dưỡng sống. Mặc khác cho dù đã có, người chạy đi đâu tìm người có quan hệ huyết thống với hân?”

Chung Như Thủy thoát lực ngã vào trong lòng Phong Hàn Bích, nước mắt làm ướt khuôn mặt, lẩm bẩm nói: “Thật sự một chút biện pháp đều không có sao? Chẳng lẽ thật sự muốn ta trở mắt nhìn hân chết?”

“Như nhi.....” Phong Hàn Bích đau lòng ôm sát hân.

Đào Như Lý có chút dăm chiêu một trận, lập tức ngẩng đầu nhìn Hồ Đồ, nói: “Không, người có, người còn có biện pháp cứu hân.”

Hồ Đồ bị Đào Như Lý dọa, giơ hai tay nói: “Tiểu Đào nhi, người đừng oan uổng ta, cổ kia thật sự chỉ có một con! Ta thật sự đã không còn!”

Nghe nói như thế Chung Như Thủy nhìn nhìn Đào Như Lý, lại nhìn nhìn Hồ Đồ, vội hỏi: “Người đến tết cùng có hay không a?”

“Ta thật sự –” Hồ Đồ hai chữ “không có” còn chưa nói xong, Đào Như Lý liền đánh gãy lời hân: “Để cổ song sinh, ta nhớ rõ nửa năm trước người cho ta xem qua, người còn nói đây là một loại cổ trùng tử mẫu (mẹ con) sống ký sinh.”

“A!” Bị Đào Như Lý nói như vậy, Hồ Đồ lập tức nghĩ tới, nửa năm trước hân là dưỡng thành một đôi cổ như thế, bất quá..... Hồ Đồ một bộ dáng buồn rầu khó xử nói: “Loại cổ này có hai cổ trùng, mẫu cổ sẽ ký sinh trên vật chủ, tử cổ sẽ ký sinh trên vật thứ. Nói là để cổ song sinh, kỳ thật chính là lấy sinh mệnh cường đại của vật chủ nuôi nấng mẫu cổ, chỉ cần mẫu cổ không chết, tử cổ liền nhất định không có việc gì, như vậy vật thứ cũng sẽ không phải chết. Nhưng mà cổ này nếu dùng không tốt, một cái không cẩn thận liền cả hai cùng chết.”

“Vì cái gì?” Chung Như Thủy hỏi, trên mặt còn mang theo nước mắt, nhưng trong mắt đã tràn ngập hy vọng: “Mỗi người nuốt một con là tốt rồi! Để cho ta nuốt mẫu cổ, lại cho tiểu Phi dùng tử cổ, tiểu Phi nhất định phải cứu!”

“Như nhi!” Phong Hàn Bích vẫn bảo trì trầm mặc quát khê một tiếng, sắc mặt âm trầm: “Người nếu còn dám có ý niệm này trong đầu, trăm lập tức đem Đường Phi hạ táng!” Vừa nghe tên loại cổ này đã biết không phải thứ gì tốt, muốn hoàng hậu của hân cùng nam nhân khác bảo trụ mạng lẫn nhau? Nếu vậy vẫn là nhanh chóng làm cho Đường Phi chết là xong!

Chung Như Thủy vừa định kháng nghị, Đào Như Lý liền bắt đắc dĩ thở dài, nói: “Thủy Thủy, tuy nói là để cổ song sinh, nhưng cổ này phải là hai người yêu nhau mới có thể dùng. Nếu không, sẽ bị cổ trùng phản phệ, chết không có chỗ chôn. Hơn nữa cổ này muốn hoạt động, phải dùng máu trong người vật chủ kích thích. Trong khi làm, nếu có một chút không cẩn thận liền đem người giết chết.”

“Đúng vậy,” Hồ Đồ cũng lắc đầu, nói: “Còn có Đường Phi công tử này không có người yêu a? Tóm lại, trước sau đều là một chữ chết, không bằng làm cho hân chết thống khoái một chút.”

Chung Như Thủy cúi đầu, trong mắt hạnh tròn to tràn đầy tính kế. Đào Như Lý cùng Hồ Đồ nghĩ đến hân đang thương tâm, đều thở dài, tính cấp Đường Phi một châm để hân nhanh giải thoát, miễn cho bị độc bệnh tra tấn.

Chỉ có Phong Hàn Bích nhìn ra tâm tư Chung Như Thủy, vừa định cảnh cáo hân không cần xằng bậy, đã thấy hân mạnh mẽ ngẩng đầu, đối Đào Như Lý cùng Hồ Đồ nói: “Hai các người nhất định phải bảo vệ một hơi thở cuối cùng tiểu Phi! Vô luận dùng biện pháp gì cũng được, nhất định không thể làm cho hân chết, ta đi tìm bạch mao quái!” Nói xong, liền chạy ra khỏi cửa phòng, nháy mắt không thấy bóng dáng.

“Ách.....” Đào Như Lý cùng Hồ Đồ nhìn cửa sổ sờ, Phong Hàn Bích giận tái mặt, đối hai người nói: “Chiều lời Như nhi nói đi làm.” Nói xong lập tức đi theo.

Đào Như Lý cùng Hồ Đồ hai mặt nhìn nhau, cuối cùng bất đắc dĩ nhún vai, nhận mệnh đi bảo trụ mệnh Đường Phi.

Bọn người Phượng Thần Anh được an bài ở Đông điện, tuy rằng cùng Tây điện của Đường Phi cách một bức tường, nhưng Chung Như Thủy vẫn là đi qua một vòng cung lớn mới đến.

“Uy..... Hô ~ hô ~” Cửa Đông điện, Chung Như Thủy chạy quá mau đỡ lấy cây cột đỡ thềm từng ngum từng ngum hít thở, phía sau còn đi theo vài thái giám cung nữ cùng thị vệ khăn trương hề hề.

Thiết Hoán, Yến Tự cùng Ưu nhi luôn luôn ở bên ngoài đợi, thấy Chung Như Thủy đến đây, không chút hoang mang đứng dậy cấp Chung Như Thủy hành lễ, nói: “Thảo dân kiến quá hoàng hậu nương nương.”

“Đi, được rồi.” Chung Như Thủy thở phà phò bảo bọn họ đứng lên, lúc này Phong Hàn Bích đã đến, đem người đỡ lấy sau lại đau lòng thuận khí cho hắt.

Đám người Thiết Hoán còn chưa đứng dậy, thấy Phong Hàn Bích lại hành lễ lần nữa, nói: “Thảo dân kiến quá Hoàng Thượng, Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.”

“Bình thân.” Phong Hàn Bích cũng không ngẩng đầu lên nói.

Chung Như Thủy hơi chút thuận khí, vừa đi về hướng bọn họ vừa hỏi: “Bạch – thiếu chủ nhà các người thế nào? Có khỏe không? Tỉnh hay chưa?”

Yến Tự cùng Thiết Hoán liếc nhau, không rõ Chung Như Thủy vì cái gì bỗng nhiên quan tâm Phượng Thần Anh như vậy. Yến Tự miễn cưỡng cười cười, nói: “Hồi hoàng hậu, thiếu chủ còn chưa tỉnh, hai vị chủ tử cùng phu quân ta đang cấp thiếu chủ trị liệu, Cốc Dương đại phu cũng còn ở bên trong chưa đi ra, ta cũng không biết thiếu chủ hiện nay như thế nào.”

Chung Như Thủy tâm trầm trầm, sẽ không phải cả bạch mao quái cũng không được đi? Phong Hàn Bích trong lòng lại rõ ràng, Phượng Thần Anh vốn là tẩu hỏa nhập ma, hơn nữa chân khí hao hết, không có nội gia cao thủ hiện tại chữa thương cho hắt, căn bản không có khả năng sống sót. Hiện tại Phượng Thần Anh sống hay chết, liền xem năng lực ba cao thủ cùng đại phu trong phòng kia.

Ưu nhi nhìn đến Chung Như Thủy khi đã sớm kiềm chế không được, do dự một hồi lâu, mới hoảng sợ hỏi: “Hoàng hậu nương nương, không biết công tử nhà ta như thế nào?”

Chung Như Thủy suy sụp một phen lau mặt, nói: “Nếu Phượng Thần Anh không được, tiểu Phi cũng liền xong rồi. Hiện tại tiểu Phi chết sống ra sao, phải xem Phượng Thần Anh.”

Ba người vừa nghe, tự nhiên đều biết mệnh Đường Phi đã ở sớm tối. Ưu nhi che miệng, thấp giọng nức nở. Yến Tự mệt mỏi ngồi ở trên ghế, vẻ mặt bi thương. Thiết Hoán nhìn cửa phòng đóng chặt liếc mắt một cái, trần mặt không lên tiếng.

Chung Như Thủy dựa ở trong lòng Phong Hàn Bích, nhẹ giọng nói: “Hành Chi, bạch mao quái sẽ không có việc gì đi? Chỉ cần hắt không chết, tiểu Phi còn có thể cứu, có phải hay không a?”

Phong Hàn Bích ôm Chung Như Thủy, không có trả lời, chỉ là nhẹ giọng thở dài.

Bỗng nhiên, Chung Như Thủy xoay người hướng về phía phòng trong hô to: “Phượng Thần Anh! Phượng Thần Anh người nghe rõ, người nhất định phải sống sót! Đường Phi còn đang chờ người! Nếu người chết, Đường Phi nhất định phải chết theo, hắt cũng không sống nổi, người có nghe thấy không! Người nhất định phải sống sót !”

Không ai ngăn lại Chung Như Thủy, bởi vì lời hắt cũng là hy vọng của mọi người.

Phòng trong, Phượng Thần Anh ngồi ở bên trong một cái dục dũng lớn, trong dũng là thuốc nước màu nâu đen, chung quanh bốc lên khói trắng. Cốc Dương chuẩn xác mà nhanh chóng ở trên các đại huyệt đỉnh đầu Phượng Thần Anh cắm đầy ngân châm. Phượng Giải Ngữ, Tần Diệp cùng Thiết Viêm, ba người vây quanh Phượng Thần Anh, đem nội lực bản thân cuộn cuộn không ngừng đưa vào trong cơ thể hắt, vì hắt chữa trị ngũ tạng lục phủ cùng gân mạch tổn thương. Nghe được ngoài phòng có người hô to, đều hơi hơi nhú nhú

mày, vận công chữa thương kiêng kị nhất chính là bị ngoại giới quấy nhiễu, một chút không cẩn thận sẽ lưỡng bại câu thương. Thiết Viêm vừa định kêu Cốc Dương ra ngoài đem người đuổi đi, chợt nghe Phương Giải Ngữ thấp giọng nói: “Thần Anh có phản ứng!”

Tần Diệp vui vẻ, hắn cũng cảm giác được! Vừa rồi bọn họ cấp Phương Thần Anh vận chuyển nội lực, Phương Thần Anh đều không hề phản ứng tiêu cực nhận. Nhưng mà hiện tại hắn thể nhưng đang tự tiếp thu nội lực, tự mình chữa trị!

Thiết Viêm hơi hơi nhếch lên khóe miệng, xem ra bên ngoài tiểu quỷ la to kia đã kích phát ý chí muốn sống của thiếu chủ!

Cốc Dương cũng sắc mặt vui mừng, Phương Thần Anh gân mạch bế tắc đã thông lạc, có thể đem ngân châm nhổ ra!

“Phương Thần Anh! Người phải sống, người nợ Đường Phi còn chưa trả đâu, người nếu không muốn hắn chết, liền cố gắng sống sót! Có nghe hay không! Đường Phi còn chờ người đi cứu!” Chung Như Thủy đem hai tay bịt quanh bên miệng làm thành một cái loa, vẫn hướng về phía phòng trong hô to.

Sau nửa canh giờ, Chung Như Thủy thanh âm đều khàn khàn, nước đều đã uống bảy tám bát, cửa phòng đóng chặt rồi cục mở ra.

Cốc Dương lau một phen mồ hôi trên đầu, trên mặt tái nhợt tràn đầy tiêu ý, nói: “Thiếu chủ phúc thiên mệnh đại, cuối cùng không có việc gì.”

Thiết Viêm cũng đi ra, sắc mặt đồng dạng không tốt lắm, khóe miệng lại hàm chứa cười. Cấp Phương Thần Anh hai canh giờ truyền nội lực, hắn nội lực có dư thừa thể nào cũng sắp không còn.

“Tiểu Hoán, Ưu nhi, đi vào hảo hảo chiếu cố thiếu chủ, đừng cho hai vị chủ nhân quá vất vả.” Thiết Viêm thanh âm có chút mệt mỏi nói.

“Dạ.” Thiết Hoán cùng Ưu nhi đáp, sau đó đối Phong Hàn Bích cùng Chung Như Thủy cung kính vái chào, mới đi vào trong phòng.

Yến Tự chân thành đón nhận, nắm tay Thiết Viêm, trong mắt là thần nhiên vui sướng cùng quan tâm. Thiết Viêm đáp lấy thần nhiên mỉm cười.

Chung Như Thủy nhìn bọn họ vẻ mặt vui sướng cùng thoải mái sống sót sau tai nạn, liền tức giận đập đập chân tại chỗ, Đường Phi nhà hắn một chân còn đang ở Quỷ Môn quan a! Lôi kéo Phong Hàn Bích, Chung Như Thủy hùng hổ liền hướng trong phòng chạy vào. Thiết Viêm ngại thân phận, cũng không đi ngăn trở, ý bảo Cốc Dương theo vào xem.

Phương Giải Ngữ ngồi ở đầu giường, thay Phương Thần Anh nhẹ nhàng lau mặt, sau đó đau lòng nhìn nhitừ một đầu tóc bạc. Tần Diệp ngồi ở cuối giường, vẻ mặt hạnh phúc lại chưa xốt nhìn lão bà cùng hài tử của mình.

Chung Như Thủy chậm rãi đi lên trước, nhìn đến Phương Thần Anh vẫn đang hôn mê, vẻ mặt tái nhợt suy yếu. Trong mắt xẹt qua một tia không đành lòng, nhưng sau nghĩ đến Đường Phi, lại vẫn là thanh âm lạnh lùng nói: “Hắn hiện tại không có việc gì, chúng ta cần hắn tới cứu Đường Phi.”

Mấy người nhìn Chung Như Thủy liếc mắt một cái, đều không có lên tiếng. Phong Hàn Bích khí tràng lãnh liệt cường thế toàn bộ khai hỏa, tiến lên một bước đem Chung Như Thủy che ở phía sau mình, nói: “Mặc kệ các người có nguyện ý hay không, Phương Thần Anh phải cứu Đường Phi.”

Phương Giải Ngữ thay Phương Thần Anh lau mặt tay khẽ ngừng lại, ngẩng đầu, thần nhiên quét Phong Hàn Bích liếc một cái, nói: “Khó trách Hoàng Diệp cùng Lang Hiên hai nước liên minh đều không thắng được Quỷ Tà, có hoàng đế như thế, xứng đáng cho bọn họ thua cả đời.”

Tiếp theo lại nhìn về phía Chung Như Thủy, nói: “Tiểu tử, vừa rồi cảm ơn người hô to, nếu không Thần Anh ý chí muốn sống sẽ không mãnh liệt như thế.”

Chung Như Thủy một chút cũng không muốn cùng bọn họ nói lời vô nghĩa, liền thần ngôn đáp: “Ta vừa rồi kêu lời kia là có mục đích, bởi vì Đường Phi hiện tại cần Phương Thần Anh cứu mạng, nếu Phương Thần

Anh chết Đường Phi cũng sẽ không sống được. Ta chỉ muốn cứu Đường Phi mà thôi.”

Tần Diệp nhíu mày, vừa muốn nói gì, Phượng Giải Ngữ liền đối hấn khoát tay chặn lại, nói: “Người nói, muốn như thế nào cứu Đường Phi.” Chuyện của Đường Phi, hấn tỉnh lại sau nghe người bên cạnh nói không ít, hấn biết nếu Đường Phi thật sự chết, Phượng Thần Anh nhất định sẽ không sống một mình, ở trong rừng một khắc tìm được bọn họ kia hấn đã biết.

Chung Như Thủy thích Phượng Giải Ngữ sắc khoái, liền cũng nói thẳng: “Muốn một giọt máu trong người hấn, sau đó ở trong thân thể hấn thả một con cổ trùng. Chuyện này phải nhanh, tốt nhất làm ngay hiện tại, Đường Phi chống đỡ không được bao lâu.”

Phượng Giải Ngữ còn chưa nói, Tần Diệp cũng đã lên tiếng.

“Ưu nhi, tiền khách.” Tần Diệp vẻ mặt hàn sương, một giọt huyết, không phải tương đương muốn mệnh người sao? Hấn như thế nào có khả năng đáp ứng?!

Phượng Giải Ngữ lạnh lùng nhìn Tần Diệp liếc mắt một cái, nhưng không có lên tiếng, bỏ qua là không muốn đáp ứng.

Phong Hàn Bích cũng trầm mặt, hấn không muốn theo chân bọn họ giải thích nguyên do trong đó, vỗ vỗ tay, lập tức có đại đội thị vệ đeo đao tiến vào. Ý tứ là, khách nhân không nghe lời, hấn có biện pháp làm cho bọn họ nghe lời!

Thiết Hoán cùng Ưu nhi cũng rút ra vũ khí bản thân che ở trước giường, vẻ mặt đề phòng.

Ngay tại thời điểm giường cung bật kiếm này, liền nghe được một thanh âm suy yếu vang lên.

“Mang ta đi gặp Phi nhi, ta muốn cứu hấn.” Phượng Thần Anh mở mắt, quay đầu nhìn về phía Chung Như Thủy cùng Phong Hàn Bích, ánh mắt kiên định. Hấn ở thời điểm hôn mê, không biết chính mình ở nơi nào, chỉ cảm thấy thân thể nhẹ nhàng lơ lửng trong bóng đêm du dương. Hấn muốn tìm Đường Phi, lại không biết đi nơi nào tìm. Ngay tại khi hấn mờ mịt hết sức, chợt nghe có người đang kêu hấn, nói cho hấn nếu hấn chết, Đường Phi cũng không sống nổi. Bỗng dưng, trước mắt hết thấy đều rõ ràng, hấn theo thanh âm đi tới đường ra. Hấn không thể chết được, hấn còn có Đường Phi, hấn không thể chết được!

“Thần Anh!” Phượng Giải Ngữ cùng Tần Diệp đồng thời cả kinh nói.

Phượng Thần Anh nhìn về phía phụ thân của mình, gương mặt trẻ tuổi, cùng mình có bảy tám phần giống nhau, trong mắt tràn đầy cảm xúc phức tạp. Cuối cùng, hấn vẫn là nhìn về phía Chung Như Thủy, nói: “Mang ta đi!”

Phượng Giải Ngữ đỏ hốc mắt, cắn chặt răng đứng dậy, nâng dậy nhi tử một phen đem hấn công ở trên lưng mình, nức nở nói: “Nhi tử trưởng thành, người muốn làm cái gì, cha đều chịu người.” Nói xong, liền công lên Phượng Thần Anh, đối Chung Như Thủy cùng Phong Hàn Bích nói: “Phiền toái dẫn đường.”

Chung Như Thủy cùng Phong Hàn Bích gật gật đầu, xoay người dẫn đường.

Xa cách mười lăm năm, Phượng Thần Anh lần đầu tiên nằm ở trên lưng phụ thân mình, tâm tình phức tạp, cái mũi chua xót, thiếu chút nữa khóc ra. Phượng Thần Anh nghẹn ngào, ở bên tai Phượng Giải Ngữ nói: “Cha, thực xin lỗi.....”

Phượng Giải Ngữ chịu đựng nước mắt, nhẹ giọng nói: “Không có việc gì, cho tới nay đều là phụ thân quá ích kỷ.” Là cha thực xin lỗi người a!

Tần Diệp suy sụp nhắm mắt lại, rồi sau đó lại mở, đi theo lên.

120. Chương 120: Chính Văn Kết Thúc

Phượng Thần Anh cùng Đường Phi song song nằm ở trên một cái giường, nghiêng đầu nhìn Đường Phi hơi thở mong manh, lòng đau như cắt.

“Phi nhi.....” Phượng Thần Anh nắm chặt tay Đường Phi, gần sát bên tai hắn nhẹ giọng kêu: “Ta nhất định sẽ cứu người, nhất định sẽ!” Dứt lời, liền hôn lên miệng hắn.

Phòng trong chỉ còn lại có Hồ Đồ, Đào Như Lý cùng Cốc Dương ba vị đại phu, còn lại mọi người bị khuyên ra ngoài, ở trong sân chờ.

Đào Như Lý lại giúp Đường Phi dò xét mạch, khoảng cách hồi lâu mới mỏng manh nhảy lên một lần. Hồ Đồ bài khai miệng Đường Phi, đem nhân sâm ngàn năm uy vào làm cho hắn ngậm, giữ lại một hơi cuối cùng của hắn.

“Các người nói thực đi, phương pháp này đến tột cùng có mấy thành nắm chắc.” Cốc Dương ôm hai cánh tay, dựa ở trụ giường hỏi hai người.

“Không có nắm chắc.” Hồ Đồ nói thực ra: “Cổ này cũng là ta nửa năm trước theo sách cổ dưỡng ra, còn chưa từng dùng qua, cho nên không biết hiệu quả thế nào.”

“Người!” Cốc Dương chán nản: “Người thế nhưng đem thứ gì đó căn bản không biết có hữu hiệu hay không dùng ở trên người thiếu chủ cùng công tử?!”

“Nếu không làm sao bây giờ?” Hồ Đồ pha nước ấm bắt tay vào việc, vẻ mặt chẳng hề để ý: “Trong truyền thuyết, cổ này có thể làm, mấy trăm năm trước quả thật có người dùng quanh vậy, hơn nữa còn thành công. Chúng ta hiện tại liền thử xem sao, dù sao Đường công tử hiện tại cũng đã như vậy, nếu không thử, hắn phải chết không thể nghi ngờ, nếu thử, ít nhất còn một phần hy vọng.”

Cốc Dương rầu rĩ không thèm nhắc lại. Kỳ thật nơi này bản không cần hắn, là Phượng Giải Ngữ lo lắng bảo hắn lưu lại. Hắn biết ý tứ Phượng Giải Ngữ, nếu cứu Đường Phi làm Phượng Thần Anh có nguy hiểm, liền buông tha Đường Phi mang đi Phượng Thần Anh.

Đào Như Lý cũng bắt đầu công việc, lấy qua vải bố lau khô, ngẩng đầu nhìn Cốc Dương liếc một cái, nói: “Đợi lát nữa vô luận xảy ra chuyện gì, người cũng không cần nhúng tay. Bởi vì chuyện thiếu chủ nhà người quyết định, không phải những người bên ngoài đó quyết định, hắn cho dù là đánh cược một mệnh đi cứu Đường Phi cũng là chuyện của hắn, người đừng vọng tưởng đem người mang đi.”

Cốc Dương cứng lại, sắc mặt có chút khó coi, vừa muốn nói cái gì, chợt nghe Phượng Thần Anh nói: “Cốc Dương, chiếu lời hắn nói đi làm. Mặc dù chết, ta cũng muốn cùng Phi nhi chết chung, ta thật sự, không muốn tái diên diên khùng khùng sống tiếp.....”

“Thiếu chủ.....” Cốc Dương trong lòng khó chịu, cuối cùng nhắm mắt gật gật đầu. Phượng Thần Anh si ngốc điên cuồng ba năm kia, hắn cũng không muốn lại nhìn thấy.

Đào Như Lý thở dài, đối Phượng Thần Anh nói: “Phượng Các chủ, ta hiện tại nói người nghe rõ. Đợi ta lát nữa sẽ dùng một cây ngân châm lấy máu trong người của người, nhưng khi châm nhập, trái tim sẽ đau nhức khó nhịn, người nhất định phải kiên trì không thể phát ra tiếng, càng không thể động. Nếu châm này chưa kịp lấy máu, mà quá mức đâm vào chỗ sâu nhất trong trái tim người, ở trong nháy mắt liền có thể mất mạng. Cho nên, người nhất định phải phối hợp với ta, biết không?”

Phượng Thần Anh gật gật đầu, nhắm mắt lại nắm chặt tay Đường Phi.

Đào Như Lý hít sâu một hơi, đối Hồ Đồ gật đầu. Hồ Đồ tiến lên giải khai quần áo Phượng Thần Anh, Đào Như Lý đưa tay ở bờ ngực hắn tìm kiếm chuẩn xác vị trí trái tim.

Tay trái dừng lại ở ngực Phượng Thần Anh hồi lâu, khi Đào Như Lý hoàn toàn xác định được tâm mạch hắn, gấp một cây ngân châm dài nhỏ bên tay phải trong nháy mắt hết sức đâm vào!

Phượng Thần Anh mạnh mẽ mở to hai mắt, hai mắt phủ kín tơ máu lộ vẻ thống khổ! Đau đớn làm mồ hôi lạnh ứa ra, Phượng Thần Anh cắn chặt răng không cho chính mình kêu lên, toàn thân lại căng cứng, động

cũng không dám động một chút. Hắn muốn hô hấp, nhưng chỉ hít một chút liền cảm thấy chỗ trái tim đau như vạn tiễn xuyên tâm!

Cốc Dương chấn động, trong lòng vạn phần khó chịu, không dám nhìn tiếp, xoay người ra đi ra ngoài thất.

Đào Như Lý mắt thấy Phượng Thần Anh đồng tử phóng đại, khẽ cắn môi lại đem ngân châm đẩy vào hai phân.

Khoang miệng tràn ngập hương vị huyết tinh, Phượng Thần Anh không ngừng hô khí đã đau đến toàn thân chết lặng, ý thức đã tan rã nhưng hắn lại còn nhớ rõ lời Đào Như Lý nói, không thể kêu, không thể động, hắn muốn cứu Phi nhi.....

Ngay tại thời điểm Phượng Thần Anh nghĩ đến mình sẽ như vậy mà chết, Đào Như Lý rút cục đem ngân châm lấy ra!

“Hồ Đồ, mau!” Đào Như Lý kẹp lấy ngân châm, trên ngân châm có một giọt máu đỏ tươi đang lung lay sắp nhỏ xuống.

Hồ Đồ sớm chuẩn bị tốt, xuất ra ống trúc nhỏ chứa cổ trùng mở nút. Đào Như Lý vội vàng đem ngân châm tham tiến vào trong ống trúc, bên trong, một đôi trùng nhỏ trắng như tuyết, tròn như trân châu ngửi được mùi máu tươi, rục rịch đứng lên, ở một khắc máu tươi tích nhập vào trên người một viên “trân châu” khá lớn trong đó, hai “trân châu” thoáng chốc đỏ như son, lại trong sáng vô cùng.

Cốc Dương biết một bước lấy máu kia đã hoàn thành cũng chạy tiến vào, nhìn đến cổ trùng biến ảo thần kỳ kinh ngạc mở to hai mắt nhìn.

Hồ Đồ đi đến bên giường dẫn theo viên “hồng trân châu” lớn kia, Đào Như Lý nhân cơ hội bài khai miệng Phượng Thần Anh đã nửa hôn mê, “hồng trân châu” chậm rãi mấp máy, tiến vào miệng Phượng Thần Anh sau liền biến mất không thấy dấu vết. Tiếp theo là Đường Phi, khi đem viên “Hồng trân châu” nhỏ kia đưa vào miệng Đường Phi xong, Đào Như Lý cùng Hồ Đồ rút cục thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhất tề ngồi ở bên giường, rồi sau đó đối diện cười, nâng tay vỗ tay hoan nghênh – thành công!

Cốc Dương ba bước cũng chỉ hai bước, chạy đến trước giường cấp Phượng Thần Anh cùng Đường Phi đồng loạt xem mạch, Phượng Thần Anh mạch tượng bình thường, Đường Phi cũng dần dần bắt đầu vững vàng, thể nhưng đều vô sự. “Này, này.....” Cốc Dương còn đang khiếp sợ, lắp bắp nói không ra lời.

Hồ Đồ nhìn hắn một cái, nói: “Được rồi, bọn họ không có việc gì. Đời này chỉ cần thiếu chủ nhà người có thể mệnh dài trăm tuổi, công tử nhà người tuyệt đối cũng sẽ không đoán mệnh.”

“Cái này quá thần kỳ!” Cốc Dương rút cục đem một câu đầy đủ nói ra: “Đây là cổ trong truyền thuyết? Thần diệu, ta cho tới bây giờ cũng chưa thấy qua, ta nhất định nghĩ cổ đều là thứ dùng hại người, không nghĩ tới còn có thể cứu người!”

Đào Như Lý khẽ cười một tiếng, nói: “Hại người hay là cứu người, nếu vậy phải xem là ai dùng.” Hồ Đồ đồng ý gật gật đầu.

“Đi đem bọn họ kêu vào đi, ở đây không còn chuyện của chúng ta.” Hồ Đồ lôi kéo Đào Như Lý đứng lên nói, Cốc Dương vui sướng gật gật đầu, chạy đi gọi người.

“Đường Phi, Đường Phi.”

Đường Phi mi phong khẽ nhúc nhích, sau đó chậm rãi mở mắt.

“Hà Tịch.....” Đường Phi kinh hãi nhìn người trước mắt, Hà Tịch vì cái gì ở trong này? Hắn không có chết! Đường Phi vươn tay muốn đem người ôm vào trong lòng, nhưng Hà Tịch lại lui về phía sau một bước né tránh.

“Hà Tịch?” Đường Phi khó hiểu nhìn Hà Tịch, Hà Tịch cười nhẹ, nói: “Đường Phi, người không nên tới đây.”

Đường Phi lại nghi hoặc, vì cái gì hắn không thể tới đây? Nơi này là chỗ nào? Đường Phi nhìn chung quanh bốn phía, phát hiện một mảnh tối đen, cái gì cũng nhìn không thấy, trừ bỏ Hà Tịch cùng đèn lồng màu xanh trên tay hắn.

“Nơi này là chỗ nào?” Đường Phi hỏi: “Người vì cái gì lại ở chỗ này?”

Hà Tịch vẫn đang duy trì lạnh lùng điềm đạm cười, ánh mắt có vẻ u sầu thản nhiên, nói: “Nơi này không phải địa phương người nên đến, trở về đi, có người đang chờ người.”

Đường Phi khó hiểu, tiến lên muốn bắt trụ tay Hà Tịch, nhưng Hà Tịch rõ ràng ngay tại trước mắt, hắn lại luôn bắt không được, giống như bọn họ cách một bước xa, vĩnh viễn không thể vượt qua.

“Hà Tịch, bắt lấy tay ta, ta mang người đi.” Nơi này hết thấy đều quá kỳ quái, Đường Phi không còn ý bắt trụ Hà Tịch, mà là vươn tay, chờ Hà Tịch tự mình đưa tay cho hắn.

Hà Tịch cười khê lắc đầu, nói: “Ta đi không được. Lòng ta tâm nguyện chưa xong, chỉ có thể vĩnh viễn ở Minh Hà vất vưởng. Đường Phi, đi thôi, theo ánh sáng kia đi, không cần trở lại, đi thôi, đi thôi.....”

Phía sau truyền đến một chùm tia sáng, như là có một đạo lốc xoáy cuốn thân xác này hút đi, Đường Phi không tự chủ được lui về sau, lo lắng nhìn Hà Tịch, vươn tay nói: “Hà Tịch, theo ta đi! Theo ta đi!”

Hà Tịch mỉm cười, khoảng cách với Đường Phi càng ngày càng xa, thanh âm cũng dần dần phiêu du: “Đi thôi, Đường Phi, đi thôi, trở lại bên cạnh người nọ đi, đi thôi.....”

“Hà Tịch!” Đường Phi hò hét, trong mắt tràn đầy thống khổ cùng áy náy, theo ta đi, cho ta cơ hội có thể bù đắp cho người!

“Phi nhi, Phi nhi, Phi nhi.....”

Thanh âm từ xa lại tới gần, trầm thấp mà vội vàng, mang theo quyền luyện thâm tình quen thuộc. Đường Phi đầu “oang” một tiếng, mạnh mẽ xoay người nhìn lại – “Thần Anh.....”

Đường Phi bỗng dưng mở to mắt, như con cá thiếu nước từng ngum từng ngum hô hấp, trên người đã bị mồ hôi lạnh thấm ướt.

“Phi nhi!” Phượng Thần Anh vội vàng nâng dậy Đường Phi, cho hắn nằm tựa vào trước ngực mình, tiếp nhận trà Ưu nhi truyền qua, cẩn thận uy hắn uống.

Đường Phi mê man năm ngày miệng lưỡi khô khốc, yết hầu đau đớn, một ly trà rất nhanh liền uống xong. Phượng Thần Anh đem cái chén không đưa cho Ưu nhi, Ưu nhi lập tức bưng đến một bát súp, Phượng Thần Anh tiếp nhận tiếp tục uy Đường Phi.

Thẳng đến khi Đường Phi uống đầy một bụng nước, sau mới thư thái khẩu khí. Đánh giá bốn phía, tất cả đều là cảnh vật mình quen thuộc, hắn đang trong phòng tiểu viện của mình, dưới sàn còn Nhị Bách Ngũ nằm úp sấp ngủ.

Ba ngày trước Phượng Thần Anh mang theo Đường Phi tình huống đã ổn định về tới Đường gia tiểu viện, lúc ấy Nhị Bách Ngũ đã đói bụng rất nhiều ngày lay lắt ở trong sân hấp hối, đối bọn họ gầm gừ một tiếng, nó đang cực kỳ đói, cho dù thấy được chủ nhân trở về, cũng không có khí lực chạy lên vẫy đuôi cao hứng. Phượng Thần Anh mấy ngày nay chỉ lo Đường Phi, hoàn toàn bỏ qua Nhị Bách Ngũ sắp đói chết, nếu không phải còn có Ưu nhi ở bên hầu hạ, nhân tiện chiếu cố một chút Nhị Bách Ngũ, Nhị Bách Ngũ đã sớm chết đói.

Đợi Ưu nhi sau khi rời khỏi phòng, Phượng Thần Anh thuận thực lấy qua khăn mặt cấp Đường Phi lau người, sau đó cho hắn thay đổi một thân quần áo khô mát. Đường Phi yên lặng để Phượng Thần Anh hầu hạ, thẳng đến khi thấy bên dưới đôi mắt của hắn thâm quầng, mới nhịn không được nói: “Người nghỉ ngơi một chút đi.”

Phượng Thần Anh sửng sốt, lập tức không bận tâm cười cười, thất hảo vật áo cho hắn mới nói: “Ta không sao, người vừa tỉnh lại, thân thể có thoải mái không? Ta đã phái người đem Cốc Dương gọi tới, còn có Chung Như Thủy kia, người vừa tỉnh, người của hắn hẳn là trở về hoàng cung phục mệnh.”

Phượng Thần Anh cấp Đường Phi đắp hảo chần, cầm lấy quần áo đã thay ra mang tới gian ngoài. Góc áo đột nhiên căng thẳng, Phượng Thần Anh xoay người nhìn lại, Đường Phi thân thủ bắt được ống tay áo hắn, đôi mắt ưng một mảnh sâu thẳm.

Phượng Thần Anh rút cuộc nhìn không được, bỏ lại quần áo trong tay xoay thân tiến lên gắt gao đem người ôm vào trong ngực.

“Thần Anh.....” Đường Phi ôm vai Phượng Thần Anh, vui sướng sống sót sau tai nạn hắn không phải không có, chỉ là đã xảy ra rất nhiều chuyện tình làm cho hắn cảm giác thực không chân thật, cũng không có cảm giác an toàn. Cho tới bây giờ Phượng Thần Anh ôm hắn giờ khắc này, tâm hắn rốt cục cũng thả xuống dưới.

“Phi nhi, Phi nhi của ta.....” Phượng Thần Anh nỉ non tên của Đường Phi, cúi đầu giống như sùng bái hôn lên môi hắn, không mang theo một tia tình dục.

Đường Phi rốt cục tỉnh, tất cả mọi người thở dài nhẹ nhõm một hơi. Đặc biệt Phượng Giải Ngữ, Đường Phi thức tỉnh, hắn có thể mang theo nhi tử về nhà. Nguyên bản ba ngày nay hắn muốn lôi kéo nhi tử mười mấy năm không gặp nói chút việc nhà, đáng tiếc Phượng Thần Anh cực nhọc cả ngày cả đêm ở bên giường Đường Phi chiếu cố, trong mắt trừ bỏ Đường Phi ai cũng nhìn không thấy. Phượng Giải Ngữ đau lòng, áy náy, lại tự trách. Mười mấy năm qua hắn bởi vì mình ích kỷ đã nợ hải tặc rất nhiều, hắn nghĩ ở cuộc sống về sau nhất định bồi thường. Hiện tại Đường Phi tỉnh, hắn tính đem hai người mang về trên đảo, trả quasinh hoạt hạnh phúc cùng thế vô tranh.

Lời này nhắc tới, Phượng Thần Anh trầm mặc sau một hồi mới nói, Đường Phi thân thể còn chưa hảo, dưỡng mấy ngày rồi hãy nói sau.

Phượng Giải Ngữ cảm thấy ảm đạm, lại vẫn kiên cường cười nói hảo, sau đó mang theo mọi người đến khách điểm trụ, chỉ để lại Ưu nhi ở tiểu viện chiếu cố bọn họ.

Mà Chung Như Thủy sau khi biết Đường Phi tỉnh lại, chỉ phái người đến truyền tin, bảo Đường Phi hảo hảo dưỡng bệnh, hắn có chút chuyện rất trọng yếu phải làm, đợi sự tình giải quyết xong liền tức khắc lại đây thăm hắn.

Cứ như vậy qua nửa tháng, Đường Phi thân thể đã tốt, nguyên bản sắc mặt bệnh trạng tái nhợt cũng có chút hồng nhuận, khiến Phượng Thần Anh cùng Ưu nhi cao hứng không khép miệng. Chỉ là, Đường Phi lời nói cũng dần dần thiếu, tươi cười cũng không có, suốt ngày ôm Nhị Bách Ngũ ngồi ở trong viện, ngơ ngác nhìn phương Bắc ngồi suốt một ngày.

Phượng Thần Anh vẫn đứng ở phía sau hắn, ánh sáng trong mắt cũng dần dần ảm đạm. Bởi vì phương hướng Đường Phi nhìn, là Hoàng Diệp. Hắn biết, mỗi đêm cùng Đường Phi đi vào giấc ngủ, đều có thể nghe thấy hắn ở mộng kêu tên Hà Tịch, một tiếng so với một tiếng càng thống khổ hơn, sau đó ở trong mộng lưu lại nước mắt ứa. Cái chết của Hà Tịch là vết thương gai người vĩnh viễn không thể vượt qua, ai cũng không dám đụng vào lỗ hổng luôn rỉ máu kia, chỉ có thể thật cẩn thận tránh đi, cho dù yêu nhau như vậy cũng bị điều đó làm cho không có khả năng khép lại miệng vết thương dây dưa một đời. Khoảng cách của bọn họ, không còn là khúc mắc ở ba năm trước đây, mà là cách nhau một Hà Tịch.

Phượng Thần Anh không có lúc nào không lo lắng sợ hãi, sợ hãi có một ngày Đường Phi sẽ đổi hắn nói muốn rời đi, lo lắng bọn họ thật sự cho dù đã trải qua sinh ly tử biệt, cũng không thể đến với nhau.

Vẫn lo sợ bất an như vậy, mỗi đêm đều tỉnh lại vài lần, xác định người trong lòng vẫn còn mới an tâm ngủ.

Thẳng đến khi mùa đông bắt đầu, mấy gốc lão thụ trong viện rơi xuống một chiếc lá cuối cùng, Đường Phi rốt cục nói hai chữ “rời đi”.

Ưu nhi không dám tin nhìn Đường Phi, trong mắt tràn đầy nước mắt, không xác định hỏi: “Công tử, ngài vừa mới nói..... cái gì?”

Đường Phi không trả lời, mà là nhìn Phượng Thần Anh, trong mắt tràn đầy thống khổ không thể nói.

“Ưu nhi, người ra ngoài trước đi.” Phượng Thần Anh đồng dạng nhìn Đường Phi, nói với Ưu nhi.

Ưu nhĩ nhìn nhìn Phượng Thần Anh, lại nhìn nhìn Đường Phi, cuối cùng lau nước mắt trên mặt xoay người đi ra.

Trong phòng chỉ còn lại có Phượng Thần Anh cùng Đường Phi hai người, Phượng Thần Anh đưa tay xoa khuôn mặt Đường Phi, dặt theo khoe miệng.

Một mỗi cười, nói: “Chuyện ta sợ hãi nhất, vẫn là đã xảy ra.”

Đường Phi hạ mi mắt, thấp giọng nói: “Người biết?”

“Biết, ta mỗi đêm đều ngủ ở bên cạnh người, như thế nào không biết? Ngày đó khi người tỉnh lại, vẫn kêu lên ‘Hà Tịch thực xin lỗi’, khi đó ta chỉ biết, một ngày này trước sau cũng sẽ đến.” Phượng Thần Anh nghiêng người về trước, dùng trán để lên trán Đường Phi, hai người hô hấp rành rành thân cận như thế, lại có cảm giác chia xa trời nam đất bắc.

Đường Phi giương mắt nhìn Phượng Thần Anh, cảm thụ được độ ấm trên trán Phượng Thần Anh, ai mặc nói: “Bởi vì ta không thể quên được, cho dù liều mạng muốn quên đi, ta cũng vẫn không thể quên được một khắc Hà Tịch chết ở trong lòng ta. Thần Anh, là ta hại chết Hà Tịch, là chúng ta hại chết Hà Tịch. Thần Anh, ta làm không được chuyện Hà Tịch vì chúng ta mà chết, còn có thể cùng người sinh hoạt hạnh phúc. Lúc trước ta vẫn nói là người nợ ta, kỳ thật ta cũng thiếu người rất nhiều. Để cho ta tái ích kỷ một lần, tái thiếu người thêm một lần, cho ta hồi Hoàng Diệp, thủ lĩnh vị Hà Tịch đi.....” Ba năm trước đây, nếu không phải tràng đại hỏa kia, hẳn vốn là quyết định cả đời ở lại thôn Tiên Hồ, ở lại nhà cũ của Hà Tịch, vì hẳn thủ lĩnh vị cả đời. Ba năm trôi qua, hẳn không có chết, hứa hẹn này, phải nên thực hiện.

“Hảo.” Phượng Thần Anh hôn nhẹ khoe miệng Đường Phi, mắt tràn đầy thống khổ: “Người thiếu ta, ta không cần người trả, ta nợ người cũng không trả nổi, chúng ta cứ như vậy nợ nhau, sau đó dây dưa đời đời kiếp kiếp đi. Vô luận người đi đến đâu, ta đều chờ người, vẫn luôn chờ người....”

Nước mắt đồng thời chảy xuống, Đường Phi vươn người hôn lên môi Phượng Thần Anh, Phượng Thần Anh một phen ôm lấy Đường Phi hướng về phòng ngủ.

Quần áo rơi xuống, đầu tóc giao triền. Một đêm xuân sắc kiều diễm này, lại tràn ngập bi thương.

Ngày Đường Phi rời đi, trên trời rơi xuống mưa tuyết nhỏ, người đi tiễn hẳn chỉ có Phượng Thần Anh, bởi vì không ai biết hôm nay hẳn rời đi.

Vẫn tiễn đến ra khỏi cửa thành, Đường Phi mới xoay người ý bảo Phượng Thần Anh không cần tiễn nữa, hai người ly biệt không có ôm ấp, cũng không có triền miên hôn nhau, càng không có hứa hẹn.

Hai người bọn họ trong thân thể có để cố song sinh, cho dù không nói, bọn họ cũng hiểu được tâm ý đối phương.

Phượng Thần Anh cầm trong tay cây dù đưa cho Đường Phi, Đường Phi tiếp nhận.

“Nhớ phải chiếu cố mình.” Đường Phi vác hành lý lên vai, giờ dù đối Phượng Thần Anh nhẹ nhàng cười, nói: “Tái kiến.”

“Tái kiến.” Phượng Thần Anh cũng cười nhẹ.

Đường Phi xoay người, đi từng bước một trời xa, không có quay đầu.

Phượng Thần Anh đứng ở trong tuyết, nhìn theo bóng dáng Đường Phi càng lúc càng xa, cho đến khi thân ảnh hẳn biến mất ở trong tuyết.

“Trở về đi.” Không biết khi nào, Phượng Giải Ngữ đứng ở phía sau Phượng Thần Anh, bung lên dù thay hẳn che tuyết càng lúc càng lớn.

Phượng Thần Anh nghe vậy xoay người, đi theo Phượng Giải Ngữ trở về.

“Cha, ta vẫn sẽ ở lại chỗ này, ở lại Đường gia tiểu viện, chờ hẳn trở về.”

“Cha biết, cho nên cha cũng không về trên đảo. Ở nơi này mua một tiểu viện, cùng người.”

“Cha, cảm ơn người.”

“A, hài tử ngốc.”

Ngày lại qua ngày, nháy mắt một năm đã đi qua, Đường gia tiểu viện thanh tĩnh thỉnh thoảng lại náo nhiệt một phen. Hoặc là Phượng Giải Ngữ kéo một cái đuôi kêu là “Tần Diệp” tới đây nhân tọa, cùng Phượng Thần Anh trò chuyện, tự mình xuống bếp nấu cho nhi tử mấy món ngon. Hoặc là Thiết Hoán ôm tiểu đệ đệ vừa đầy tháng của mình, mang theo Ưu nhi cùng Mặc Trúc lại đây giúp Phượng Thần Anh quét tước, giúp hần chiếu cố một chút quán ăncùng đại viện Đường Phi lưu lại. Còn có Chung Như Thủy, ba đến năm ngày lại mang cả nhà đến tiểu viện ồn ào một phen, đem thân thích bằng hữu toàn của mình toàn bộ giới thiệu cho Phượng Thần Anh, cái gì thống soái tam quân, thống lĩnh cấm cung thị vệ, cái gì Thượng Thư đại nhân, Thủ tọa Thái y viện, lâu ngày, chất cao lên thành một mảnh.

Chung Như Thủy chưa từng chất vấn qua Phượng Thần Anh vì cái gì để Đường Phi rời đi, mỗi lần từ tiểu viện hồi hoàng cung, hần đều thăm thía đối hần nói một câu “Năm đó Phong Hàn Bích đã đợi bảy năm”, sau đó tiêu sái rời khỏi.

Khách nhân khiến cho Phượng Thần Anh ngạc nhiên hơn, là quân vương hai nước lúc trước còn đối hần đòi đánh đòi giết, nay bộ dáng thật chật vật chạy đến trước mặt hần, khóc một phen nước mắt mũi lên án hoàng đế cùng hoàng hậu Quý Tà bỗng dẫ uyên ương, sau đó mỗi ngày thề thốt nói hết thảy mọi chuyện trước kia đều xóa bỏ, tuyệt sát lệnh cũng đồng dạng xóa bỏ không tính, chỉ cầu hần có thể ở trước mặt hoàng hậu nương nương cầu tình. Cầu cái gì? Một người cầu hoàng hậu nương nương giơ cao đánh khẽ, thả thê nhi của hần về nước, hần đã hai năm không gặp lão bà cùng hài tử của mình. Một người cầu hoàng hậu nương nương không nên ép đệ đệ thành thân nối dõi tông đường, Quốc cữu gia thật sự không hảo nữ sắc a, nếu muốn nối dõi tông đường gì đó, hần gả cho Quốc cữu gia, vì hần sinh hài tử cũng được a!

Đối mọi thứ như vậy, Phượng Thần Anh đều là cười trừ, sau đó đúng giờ Thìn mang theo Nhị Bách Ngũ xuất môn, thẳng đến khi giờ Dậu qua đi mới nắm Nhị Bách Ngũ trở về. Bởi vì giờ Thìn là giờ cửa thành mở ra, hần sẽ luôn đứng ở cửa thành, nhìn về phía trước, thẳng đến giờ Dậu một khắc cuối cùng cửa thành đóng lại, một người một cầu mới chậm rãi hướng về nhà.

Phượng Thần Anh diện mạo cực kì tuấn mỹ, tuổi còn trẻ lại một đầu ngân phát, mỗi ngày đều đứng ở cửa thành tự nhiên đưa tới mọi người hiếu kì cùng tìm hiểu. Mà mỗi khi gặp được người khác hỏi, Phượng Thần Anh chỉ là thản nhiên đáp một câu “đợi người” rồi không còn mở miệng. Tuy rằng Phượng Thần Anh không nói, nhưng mà phổ phường cái lợi hại nhất chính là nhân hạ buôn đủ thứ chuyện bát quái trên trời dưới đất, thời gian lâu dài, bọn họ cũng vẫn hiểu biết một ít. Biết hần là biểu huynh của Đường lão bản bỗng nhiên rời đi, biết hần hiện tại ở lại Đường gia tiểu viện, biết hần kế thừa mọi thứ Đường lão bản lưu lại, nhưng cũng không biết, người hần đang đợi rốt cuộc là ai.

Lại là một ngày tuyết lớn, Phượng Thần Anh đã ở cửa thành đứng bốn canh giờ, mùa đông ban đêm luôn tới sớm, vừa mới đến giờ Dậu trời cũng đã tối đen.

Đô thành úy từ thành lâu tuần tra xong xuống dưới, tiếp đón Phượng Thần Anh lại đây ngồi, uống chút rượu nóng làm ấm áp thân mình. Hần đối với Phượng Thần Anh vừa đứng ở cửa thành một cái liền đứng suốt năm năm này rất hảo cảm, hơn nữa đã được vị trong cung kia nhắc nhở, hần đối Phượng Thần Anh có chút chiếu cố. Thời tiết quá nóng sẽ sai người cho hần một bát trà lạnh, thời tiết lạnh lẽo sẽ tiếp đón hần lại đây uống miếng rượu nóng, còn có dư chút thịt xương đều cấp Nhị Bách Ngũ ăn.

Phượng Thần Anh không cự tuyệt hảo ý, nhưng mà chỉ uống một chén rượu liền tiếp tục đứng ở cửa thành, tay phải giơ cao dù, tay trái dẫn theo đèn lồng, nhìn về phương xa phía trước.

Đô thành úy lắc đầu thở dài, thật sự là ngốc tử tình. Cảm thán xong, tiếp tục tự rót tự uống.

Đã qua giờ Dậu canh ba, tiếp qua một khắc nữa, cửa thành sẽ đóng lại.

Phượng Thần Anh nhìn Nhị Bách Ngũ ngồi xổm bên cạnh hần, cười nhẹ, nói: “Người nói, hôm nay hần sẽ trở về sao?”

Nhị Bách Ngũ run thân lắc đi tuyết đọng trên người, sửa một cái. Phượng Thần Anh cười khê, quay đầu lăm lăm: “Phải, ta cảm giác được, hần hôm nay sẽ trở về.”

Đô thành úy uống xong một ngụm rượu cuối cùng trong bình, đã đi tới nói với Phương Thần Anh: “Lão đệ, trở về đi, người người đợi hôm nay sẽ không đến, cửa thành sắp đóng, trở về đi.”

Phương Thần Anh không để ý đến đô thành úy, chỉ là cố chấp nhìn về trước. Hai vệ binh phụ trách đóng cửa thành nhìn nhìn đô thành úy, đô thành úy bắt đầu dĩ ý bảo bọn họ đóng cửa, hắn đã cố ý phóng khoáng nửa canh giờ rồi.

Đại môn màu đỏ thắm chậm rãi di động, Phương Thần Anh phượng mâu dần dần ảm đạm, hắn rõ ràng cảm giác được, Phi nhi hôm nay sẽ về.

Bỗng nhiên, Nhị Bách Ngũ bên cạnh kêu một tiếng, Phương Thần Anh chấn động, giương mắt nhìn lên, ngoài thành, một thân ảnh cao gầy ở trong đêm tuyết chậm rãi mà đến.

“Phi nhi.....” Phương Thần Anh kinh hãi quên hết mọi thứ, ngơ ngác nhìn thân ảnh kia càng ngày càng gần.

Đô thành úy cũng thấy bóng dáng từ từ mà đến kia, nhắc tay ý bảo hai vệ binh tạm dừng động tác.

Càng ngày càng gần, Phương Thần Anh tâm kích liệt nhảy lên cũng dần dần bình tĩnh xuống, trên mặt tiêu ý càng sâu.

Đường Phi không có che dù, dù của hắn ở trên đường đã đưa cho một vị lão nhân. Một đường đi tới, trên đầu trên người đã tích một tầng bông tuyết thật dày.

Cửa thành, thân ảnh quen thuộc vô cùng kia, giờ tán dần theo đèn lồng, đang đợi hắn.

Hốc mắt không tự giác nóng lên, Đường Phi cước bộ nhanh hơn.

Càng ngày càng gần, mười bước, bảy bước, năm bước, ba bước, hai bước..... một bước.

“Phi nhi, chúng ta về nhà đi.” Phương Thần Anh dừng ở trước Đường Phi gần trong gang tấc, nhẹ giọng nói, trong thanh âm là run run không thể nhận ra.

“Ân, về nhà.” Đường Phi tiếp nhận dù trong tay Phương Thần Anh, nức nở nói.

Hai mắt nhìn nhau, lộ vẻ lưu luyến thâm tình.

Thay Đường Phi phải đi bông tuyết trên người, Phương Thần Anh một tay dẫn theo đèn lồng, một tay triển khai áo choàng của mình đem Đường Phi ôm vào trong lòng, mang theo người cả cuộc đời mình yêu nhất, từng bước một đạp tuyết trắng về nhà. Nhị Bách Ngũ hưng phấn mà vây quanh hai người vừa sửa vừa vẩy đuôi, đi theo phía sau bọn họ. Rốt cục, là hai người một cầu về nhà.

Đô thành úy ngốc lạng nhìn hai nam tử rúc vào nhau kia, bóng dáng càng lúc càng xa, cuối cùng mới phản ứng lại, nói: “Tốt lắm tốt lắm, đóng cửa thành!” Xoay người, lộ ra một chút tươi cười chúc phúc, rốt cục đã làm cho hắn đợi được.

121. Chương 121: Phiên Ngoại 1

Phương Giải Ngữ lần đầu tiên gặp được Tần Diệp, là vừa qua khỏi mười sáu tuổi. Ngày đó cha mẹ định cho hắn một hôn nhân đại sự, cô nương kia nghe nói là thiên kim của môn chủ một môn phái nào đó, bộ dạng bệ nguyệt tu hoa, chim sa cá lặn. Còn am hiểu cầm kì thư họa, thi từ ca phú, chính là những trù nghệ của nữ nhi, cái gì cũng không làm khó được nàng.

Phương Giải Ngữ nghe xong cha mẹ giới thiệu đã đánh một cái ngáp lớn, thầm nghĩ, thật là một thê tử lợi hại a, tương lai nếu thú nàng, không biết sẽ dẫn tới phong ba bão táp gì? Nhìn thấy cha mẹ vẻ mặt hưng phấn không thôi, hắn biết bản thân đào thoát không khỏi hôn sự này. Tuy nói không phải không muốn, nhưng hắn còn chưa biết đối phương bộ dạng gì, cũng không biết đối phương phẩm chất tính tình như thế nào, vạn nhất thú một con hổ cái trở về thì phải làm sao?

Ý niệm biết người biết ta, trăm trận trăm thắng xuất hiện trong đầu, Phụng Giải Ngữ đợi sau khi bầu trời tối đen, xuyên một thân y phục dạ hành trèo tường rời khỏi nhà.

Chỗ vị thiên kim môn chủ kia trụ là một tòa nhà lớn nhất trong thành Đông, Phụng Giải Ngữ thi triển khinh công một đường dễ dàng tới nơi.

Ghé vào chỗ tối ở trên tường cẩn thận quan sát một chút hoàn cảnh bên trong, phát hiện thủ vệ còn canh gác nghiêm ngặt. Chẳng qua, Phụng Giải Ngữ sờ sờ khăn bịt mặt màu đen mang ở trong người, gọi lên khoe miệng tự tin cười, cái này không làm khó được hắn!

Lặng yên không một tiếng động nhảy xuống một góc âm u, tại khi dám gia đình tuần tra đi tới thì xoay người núp sang một cây đại thụ bên cạnh, lá cây rậm rạp che chở thân hình hắn. Đợi đội tuần tra rời đi, sau Phụng Giải Ngữ mới từ trên cây nhảy xuống, tiến vào chỗ sâu nhất trong viện.

Khuê phòng của tiểu thư đó cũng không khó tìm, chỉ cần theo phương hướng mùi hương lan tỏa trong không khí liền nhất định tìm được chỗ của tiểu thư kia.

Quả nhiên, Phụng Giải Ngữ theo mùi mà đi, thực dụng đến lâu các cửa vị thiên kim tiểu thư. Nhẹ nhàng nhảy lên hành lang, khoét một lỗ trên cửa sổ, Phụng Giải Ngữ ổn định thân hình, giương mắt vọng theo khe hở vừa thấy, máu mũi thiếu chút nữa chảy ra!

Trời a, mỹ nữ nhập dục đồ (bức tranh mỹ nữ đang tắm)! Phụng Giải Ngữ cách một lớp che mặt bịt lại cái mũi đang muốn chảy ra nhiệt huyết, một đôi mắt phượng xinh đẹp nhìn chăm chăm thân thể tuyết trắng mê người đang bước vào trong dục dũng rải đầy hoa hồng. Ngay khi tiểu thư kia xoay người thì, Phụng Giải Ngữ tâm tựa như bị cái gì hung hăng đụng một chút, đập “thình thịch” dị thường mãnh liệt.

Đây là thê tử tương lai của hắn sao chứ? Giống như, hình dạng thật không tồi.....

Bỗng nhiên một tiếng xột xoạt nhẹ nhàng kéo trở về thần trí Phụng Giải Ngữ. Phụng Giải Ngữ một đôi mắt phượng mê mang khoảnh khắc trở nên sắc bén, theo thanh âm nhìn lại, một hắc y nhân đang đứng trên một nhánh cây, một đôi mắt hoa đào tinh lương mỉm cười nhìn hắn.

Dâm tặc, dám nhìn lên hôn thê của hắn! Phụng Giải Ngữ không chút suy nghĩ liền từ trong lòng ngực xuất ra một quả ám khí hình lông phượng, hướng về tên dâm tặc nhìn coi vị hôn thê của hắn phóng tới!

Tên hắc y nhân kia rõ ràng không dự đoán được Phụng Giải Ngữ sẽ bỗng nhiên đối hắn ra tay, không kịp đề phòng hắn thiếu chút nữa bị đánh trúng, chặt vật không chịu nổi né qua một cái, ám khí lông phượng bén nhọn găm thẳng vào trên cành cây cách đỉnh đầu hắn không tới hai tấc.

Hắc y nhân vẻ mặt nguy hiểm, rút ra ám khí lông phượng kia, đối Phụng Giải Ngữ ra dấu hiệu ngoắc ngoắc rời đi. Phụng Giải Ngữ phượng nhãn híp lại, trong lòng lửa giận khiến hắn tiếp tục đuổi theo.

Hai gã hắc y nhân thần không biết, quỷ không hay tiến vào tòa nhà lớn, nhìn lên mỹ nữ tắm rửa, sau lại quỷ không hay, thần không biết mà lộ khai.

“Dâm tặc! Đừng chạy!” Phụng Giải Ngữ truy theo hắc y nhân một đường ra khỏi thành giao, một bên truy một bên gọi.

Hắc y nhân kia buồn cười quay đầu lại xem Phụng Giải Ngữ liếc mắt một cái, châm biếm nói: “Ta là dâm tặc? Người thì là cái gì? Huống hồ vị trí của ta vừa rồi, cái gì cũng không thấy, tất cả đều bị người che hết.”

“Đi chết đi!” Phụng Giải Ngữ đầu ngón tay cầm năm cây ngân châm phóng về phía Hắc y nhân.

Hắc y nhân vừa né được đã nhìn thấy lam quang lờ lờ, đã biết ngân châm tầm cực độc, vồ về ngực nói: “Nguy hiểm thật, nguy hiểm thật!”

Phụng Giải Ngữ hai lần đều không đánh trúng mục tiêu, lửa giận bốc lên, hắn nhảy về phía trước ngăn lại đường đi Hắc y nhân, một trảo vươn ra, mắt thấy muốn khóa chặt yết hầu Hắc y nhân!

“Hắc!” Hắc y nhân né tránh một trảo của Phụng Giải Ngữ, ngạc nhiên nói: “Người, kẻ này như thế nào như vậy? Nàng kia là người chiếm tiện nghi trước, ta lại cái gì cũng không thấy, người như thế nào không buông tha ta?”

“Bởi vì ngươi là dâm tặc!” Phượng Giải Ngữ ngăn gọn súc tích giải thích, trên tay cùng Hắc y nhân so chiêu không chút hàm hồ.

Hắc y nhân khó khăn né qua một lưỡi dao sắc bén của Phượng Giải Ngữ, kinh ngạc nhìn tiểu tử mới cao đến cầm mình này, ra tay thế nhưng tàn nhẫn như vậy. Có điều – Hắc y nhân né tránh Phượng Giải Ngữ đang dây dưa không ngớt, nhảy ra ngoài năm bước, trong mắt tràn đầy ý cười, nói: “Ngươi cứ luôn nói ta là dâm tặc, vậy còn ngươi thì sao? Ngươi đem cô nương kia xem từ đầu đến chân.”

“Phi! Bốn thiếu gia xem so với ngươi xem làm sao có thể giống nhau?” Phượng Giải Ngữ cặp mắt khinh bỉ nhìn Hắc y nhân, ngoan thanh nói: “Nàng là vị hôn thê của bốn thiếu gia!”

“Úc!” Hắc y nhân nghĩ thấy thú vị, lại tiếc nuối lắc lắc đầu nói: “Nguyên lai vị mỹ nữ kia đã có hôn phối, ta đây tìm nàng cũng không có ý nghĩa.”

“Ngươi có ý tứ gì?” Phượng Giải Ngữ cắn răng nghiêng lợi chất vấn, cái gì tìm nàng cũng không có ý nghĩa?!

“Hi hi,” Hắc y nhân ngượng ngừng cười cười, nói: “Ta là tìm kiếm một thiên hạ đệ nhất mỹ nhân làm thê tử của ta. Nghe nói đại tiểu thư Tiêu gia là đệ nhất mỹ nhân hiếm thấy, tiện thể đến xem. Chẳng qua nàng thế nhưng đã có hôn phối, ta đây cũng sẽ không cùng người khác tranh giành.”

“Hừ!” Phượng Giải Ngữ cười lạnh: “Dựa vào tên dâm tặc đầu to mắt chuột như ngươi có tư cách gì mà đi tranh giành mỹ nhân?”

“Ta đầu to mắt chuột?” Hắc y nhân thiêu thiêu mi, nổi lên hứng thú nhìn cặp mắt phượng xinh đẹp của Phượng Giải Ngữ, nói: “Tin hay không ta so với ngươi anh tuấn tiêu sái hơn?”

“Dâm tặc chết đi!” Phượng Giải Ngữ rút cuộc không cùng hần lãng phí vô mồm, trực tiếp xông lên cùng hần quyền cước động thủ. Chẳng qua lúc này đây, hần đang có ý kéo xuống khăn che mặt của hắc y nhân!

Hắc y nhân cũng nhìn ra ý đồ Phượng Giải Ngữ, một bên trốn tránh một bên cũng ý đồ kéo khăn che mặt của hần xuống.

Phượng Giải Ngữ vừa muốn quơ được khăn che mặt Hắc y nhân kia, đã bị hần vươn tay đẩy ra, còn thiếu chút nữa bị hần xả hạ khăn che mặt của mình! Phượng Giải Ngữ cắn răng, nâng đầu gối hướng bụng hần đánh lên, nhưng người này phản ứng cũng thật mau lẹ, hai tay chấp lại dễ dàng ngăn chặn công kích của hần.

Phượng Giải Ngữ mất phương hướng quang chột lóe, hần đợi chính là cơ hội này! Một bàn tay thăm dò vươn ra, năm ngón tay kết thành một trảo – Phượng Giải Ngữ cầm lấy cái khăn che mặt màu đen tiêu sái hướng phía sau lui lại vài thước ra bên ngoài, ngẩng đầu nhìn lại, trong lúc đó trên tay người nọ cũng đồng dạng cầm một cái khăn che mặt, đối hần vậy vậy.

Phượng Giải Ngữ tức giận, đem hắc sa trên tay ném đi, quát: “Ngừng tay!”

Hắc y nhân khi đã thấy rõ bộ dạng Phượng Giải Ngữ liền đứng lặng tại chỗ, tay đang vẫy hắc sa cũng tạm dừng, vẻ mặt si ngốc nhìn Phượng Giải Ngữ.

Một mái tóc đen như bọc, phượng nhãn mị hoặc cong lên, mũi nhỏ nhắn thanh tú, một đôi môi anh đào bởi vì sinh khí mà có chút nhô lên, mang theo chút khí chất trẻ con, gương mặt phấn nộn, có một chút cảm giác bông bột tuổi trẻ.

Tần Diệp nhìn thấy thiếu niên xinh đẹp mười lăm, mười sáu tuổi trước mắt này, lần đầu tiên biết được cái gì là tim đập mạnh, trống ngực gia tốc, cái gì gọi là đỏ mặt nóng lên, cái gì gọi là – nhất kiến chung tình.

Phượng Giải Ngữ đánh giá Tần Diệp bỗng nhiên phát giác, bất mãn cau mũi một cái, dâm tặc thế nhưng thật ra bộ dáng rất được. Mi dài nhập tấn, một đôi mắt hoa đào đa tình, mũi thẳng thần, môi mỏng mà gợi cảm, trên mặt trời sinh những đường nét hoàn mỹ. Chẳng qua – dâm tặc chết tiệt này nhìn lên vị hôn thê của hần, hần không thể cứ như vậy bỏ qua!

“Uy!” Phượng Giải Ngữ sắc mặt không thiện nhìn Tần Diệp đang ngăn người, ngữ khí chèo kéo nói: “Chuyện giang hồ phải giải quyết theo kiểu giang hồ, ngươi nhìn lên vị hôn thê của ta tắm rửa, nhất định phải trả đại giới! Ba ngày sau tại nơi đây, ngươi và ta đường đường chính chính đánh một trận. Ta thắng, lưu lại

mạng của người. Người thắng, hôm nay việc xóa bỏ!” Dứt lời, đối Tần Diệp ngửa đầu, khoa trương nói: “Nhớ kỹ, ta là Phượng Giải Ngừ, đi không đổi tên, ngồi không đổi họ! Ba ngày sau nếu người trốn hoặc là không dám đến ứng chiến, ta sẽ khiến cho người những ngày về sau so với chết còn thảm hơn!”

Phượng Giải Ngừ tự tiện hạ chiến thư, cũng không quản Tần Diệp nghe hay không, để lại mấy lời này sau xoay người bước đi.

“Phượng- Giải Ngừ?” Tần Diệp phục hồi tinh thần lại, chần chờ gọi lại hắn. Phượng Giải Ngừ quay đầu, vẻ mặt không kiên nhẫn nói: “Có chuyện gì?”

Tần Diệp bị biểu tình sinh động của hắn làm lung lay mắt, băng bó trái tim đang kịch liệt nhảy lên cười nói: “Ta gọi là Tần Diệp.”

Phượng Giải Ngừ nghi hoặc nhứ mày, không rõ hắn vì cái gì bỗng nhiên tự giới thiệu, liền ném ra tiếp một câu “Ngốc tử”, dùng khinh công phóng đi rồi.

Tần Diệp chăm chú nhìn Phượng Giải Ngừ rời đi, một đôi mắt hoa đào đa tình dần dần si mê, gơ lên khăn che mặt trong tay chậm rãi đặt lên chóp mũi, thấp giọng nỉ non nói: “Phượng Giải Ngừ? Hoa giải ngừ, Hoa nhi? A.....” Ngang đầu nhìn phương hướng đối phương rời đi, Tần Diệp nhẹ giọng nói: “Hảo cho một đóa hoa giải ngừ.”

122. Chương 122: Phiên Ngoại 2

“Hoa nhi? Hoa nhi?”

Phượng Giải Ngừ nằm ở trên ghế xếp ngủ, lông mi dài khê nhúc nhích, nhưng không có mở mắt.

Tần Diệp tay chân nhẹ nhàng ngồi ở bên cạnh Phượng Giải Ngừ, thân thủ vuốt lên dung nhan đang cơ hồ không có biến hóa kia, thở dài một tiếng, thì thào lầm bầm: “Hoa nhi, người biết không? Hai ngày nay ta đang nhớ tới chuyện trước kia của chúng ta. Người nói, ta đã già hay chưa? Năm đó bởi vì không muốn phụ hoàng an bài hôn sự cho ta, tiện tay để lại thư rồi rời cung, hy vọng dựa vào bản thân tìm được người vừa lòng để làm bạn cả đời. Sau đó, ta vô tình gặp người, người có lẽ không biết, ở ngay một khắc nhìn thấy bóng dáng của người, ta đã xác định người chính là người ta đang tìm.” Nhớ tới lần đầu tiên bọn họ gặp nhau tại khuê phòng của người khác hơn hai mươi năm trước, Tần Diệp trên mặt dần theo nhân nhật thỏa mãn tiêu ý, hắn còn nhớ rõ cuộc hẹn ba ngày sau đó với Hoa nhi kia, biểu tình không cam lòng cùng phẫn hận của Hoa nhi khi bại dưới tay hắn. Khi đó hắn lại nghĩ đến, Hoa nhi lúc sinh khí cũng vẫn sinh động xinh đẹp như vậy, cho nên nhìn hắn đến gần người cuối cùng bị hắn đánh một roi cũng chưa phản ứng lại. Khi đó Hoa nhi đối với hắn không chút sắc thái hòa nhã, thậm chí biểu hiện cực độ chán ghét. Sau thì bắt đầu từ khi nào, Hoa nhi đối với hắn dần dần tâm buông phòng bị, cùng hắn xưng huynh gọi đệ đây?

Hai mắt đang nhắm chặt bỗng giật giật, Phượng Giải Ngừ chụp khai tay Tần Diệp đang ở trên mặt hắn, chậm rãi mở to mắt, lạnh lùng nói: “Thực trùng hợp, ta gần đây cũng thỉnh thoảng nhớ tới một sự tình nì.” Phượng Giải Ngừ giương mắt nhìn Tần Diệp: “Một ít chuyện phi thường không tốt đẹp.”

Tần Diệp cứng đờ, trên mặt vẻ hòa nhã mờ nhạt dần, theo bản năng bắt lấy tay Phượng Giải Ngừ, có chút sợ hãi nói: “Hoa nhi, sự tình lúc trước là ta không đúng, cầu cầu người tha thứ ta được không? Đừng rời đi ta, cầu người!”

Phượng Giải Ngừ nhìn nam nhân mình yêu cả đời rồi lại hại mình cả đời, chú ý tới mái tóc lốm đốm bạc của hắn thì trong lòng như bị gai đâm, muốn lấy tay rút nó ra cũng lực bất tòng tâm. Ngừ khí không còn bén nhọn lạnh như băng nữa rồi, Phượng Giải Ngừ thản nhiên nói: “Lúc trước ta yêu người, cho nên những chuyện người làm đối với ta, ta có thể buông nguyên tắc cùng điểm mấu chốt của chính mình để tha thứ cho người. Nhưng mà, người giết Nguyệt nhi, hủy hoại Thần Anh, ta cả đời này, cũng sẽ không tha thứ người.”

Phượng Giải Ngừ vừa mới tỉnh lại tiếp tục ngủ, Tần Diệp vẻ mặt suy sụp đi tới, Thiết Viêm đang ở trong viện chờ hắn.

“Chủ nhân.” Thiết Viêm tiến lên, thấy sắc mặt Tần Diệp cũng đoán được hắn cùng Phượng Giải Ngữ tiến triển không thuận lợi. Muốn nói chút lời an ủi rồi lại không biết như thế nào nói lên.

Tần Diệp nhẹ giọng thở dài, ngẩng đầu hỏi: “Thần anh đâu?”

Thiết Viêm nghĩ nghĩ: “Thiếu chủ hắn, lại ra cửa thành đợi.” Từ ngày Đường Phi ly khai, Phượng Thần Anh không có đi tìm hắn, mà là mỗi ngày đứng ở cửa thành chờ đợi.

Tần Diệp cúi đầu mà đứng, trong mắt tràn đầy áy náy, thấp giọng nói: “Hoa nhi nói rất đúng, là ta hủy đi Thần Anh. Nếu năm đó không phải ta sai lầm, cũng không khiến Thần Anh đến con đường ngày hôm nay, cùng âu yếm nhân mỗi người một phương.”

“Chủ nhân, kỳ thật cái này cũng không phải tất cả đều là người sai.” Thiết Viêm thanh âm trầm trọng, nhìn thấy Tần Diệp thì không đành lòng nói: “Năm đó nếu không phải nữ nhân kia.....”

“Im miệng!” Tần Diệp quát khê một tiếng đánh gãy Thiết Viêm, sắc mặt không tốt cảnh cáo Thiết Viêm: “Chuyện tình năm đó không được nhắc lại, ta không hy vọng Hoa nhi tái bởi vì chuyện năm xưa mà thống khổ. Sự tình đã là quá khứ, khiến cho nó trở thành quá khứ luôn đi.”

“..... Dạ.” Thiết Viêm nhẹ giọng đáp ứng, Tần Diệp trong lòng thở dài, xoay người đi rồi.

Thiết Viêm nhìn thấy bóng dáng Tần Diệp rời đi, lại xoay người nhìn xem cửa phòng đóng chặt, khó hiểu lắc đầu, lẩm bầm lầu bầu nói: “Vì cái gì chủ nhân không đem chân tướng năm đó nói cho Phượng chủ nhân, nữ nhân kia, căn bản không phải chủ nhân giết.....”

Tần Diệp một tay nắm kiếm, trên mũi kiếm đã dính máu đỏ hồng. Một tay dẫn theo một vạt áo một nữ tử thân mặc tử sam, thân mình nàng đã hoàn toàn chơi vơi giữa vách núi đen, dưới chân nhẹ nhàng. Nữ tử sắc mặt thê lương mà bất lực, một đôi mi nhân hoảng sợ nhìn Tần Diệp, van cầu hắn đừng buông tay. Nhưng mà, Tần Diệp lại vẽ mặt tàn nhẫn thả tay ra, tùy ý nàng rơi xuống vực sâu vạn trượng.

“Giải Ngữ!” Nữ tử rơi xuống, sau vẫn hô lên tên hắn.

Phượng Giải Ngữ chấn động, mở mắt. Giống như hoạt tử nhân ngủ say mười mấy năm, sau khi thanh tỉnh lại ngày ngày bị ác mộng quẩn thân, ánh mắt thê lương hoảng sợ của Liễu Nguyệt Mị trước khi chết kia không có lúc nào là không dấy dưng hắn, lên án hắn năm đó bạc tình cùng phụ tâm, còn có hận ý khắc cốt đối với Tần Diệp. Phượng Giải Ngữ vĩnh viễn không quên, hai mươi năm trước khi chính mình đuổi tới vách núi đen, Tần Diệp một tay giữ lấy Nguyệt nhi, một bên lạnh lùng nhìn hắn, sau đó đối diện hắn buông lỏng tay ra. Bên dưới vách núi đen vạn trượng là một con sông, khi tìm được thi thể Liễu Nguyệt Mị, thì đã là năm ngày sau, thân thể bị cá đói cắn xé toàn bộ khuôn mặt không thể nhận ra. Tuy đã như vậy, nhưng ánh mắt Liễu Nguyệt Mị vẫn đang trừng lớn, nàng, chết không nhắm mắt! Nàng thay chính mình hoài thai mười tháng sinh ra một đứa con, mà đứa nhỏ còn chưa đầy tháng đã bị mình mang theo hắn cùng Tần Diệp cao chạy xa bay. Bị trượng phu từ bỏ, cốt thịt chia lìa sáu năm, nàng lại cho tới bây giờ cũng không buông tha tìm kiếm. Phượng Giải Ngữ không dám tưởng tượng, Nguyệt nhi thân là một nữ tử yếu đuối như vậy, là ôm quyết tâm rất lớn, phí nhiều tinh lực, chịu đựng rất nhiều đau khổ, mới tìm được lên trên đảo, chỉ muốn lấy lại trượng phu cùng hài tử của mình. Kết quả, ôm hận mà chết. Có lẽ, bản thân nhiều năm qua ngủ say không tỉnh cùng Thần Anh chia lìa như vậy, đều là Nguyệt nhi trừng phạt hắn đi? Còn có năm đó, bản thân bị nam nhân mình yêu nhất vô tình cưỡng bạo.....

Môn “chi nha” một tiếng đẩy ra, đánh gãy Phượng Giải Ngữ nhớ lại. Phượng Giải Ngữ trong lòng dâng lên một trận ai lương, càng nhiều chính là không kiên nhẫn, đang muốn gọi người tới đi ra ngoài, ngẩng đầu nhìn lại, cũng ngạc nhiên.

“Thần Anh?” Phượng Giải Ngữ kích động ngồi xuống, ánh mắt hơi đỏ. Từ khi hắn thanh tỉnh đến bây giờ, số lần Phượng Thần Anh đến xem hắn có thể đếm trên đầu ngón tay. Hắn tưởng niệm duy nhất chính là đứa con này, lại rồi không dám gặp, hắn sợ nó sẽ hận mình.

“..... Ân.” Phượng Thần Anh đi vào trước giường, nhìn thấy phụ thân của mình đã nhiều năm cơ hồ cũng không có thay đổi, trong lòng có chút phức tạp, một tiếng “Cha” thủy chung nói không ra.

Phượng Giải Ngữ nhìn Phượng Thần Anh cùng mình có bảy tám phần giống nhau, rõ ràng chỉ có hơn hai mươi tuổi lại một đầu tóc bạc như lão nhân, trong lòng chua xót càng sâu.

“Tối đây.” Phượng Giải Ngữ thanh âm có chút nghẹn ngào, sợ dọa đến Phượng Thần Anhiên nhanh chóng điều chỉnh một chút hô hấp, nhẹ giọng nói: “Bồi cha tán gẫu một hồi.”

Phượng Thần Anh không có cự tuyệt, cúi đầu ngồi ở mép giường.

“Đã qua giờ Dậu?” Phượng Giải Ngữ biết, từ khi Đường Phi đi rồi, Phượng Thần Anhsẽ ngày ngày ở cửa thành chờ, đợi cửa thành đóng lại mới trở về.

” Ân.” Phượng Thần Anh nhẹ nhàng gật đầu, hạ mắt trầm mặc. Phượng Giải Ngữ có chút bi ai cười cười, chính mình cùng hài tử, thế nhưng xa cách đến tận đây, ngay cả nói chút lời khách sáo cũng khó khăn như thế.

Phượng Thần Anh không lên tiếng, Phượng Giải Ngữ cũng không biết nên nói cái gì, hai phụ tử cứ như vậy trầm mặc. Thật lâu sau, mới nghe Phượng Thần Anh mở miệng ra: “Ta, có thể hỏi người một sự tình không?”

Phượng Giải Ngữ kinh hỉ nhìn Phượng Thần Anh, vội vàng gật đầu nói:” Đương nhiên có thể, Thần Anh muốn biết cái gì?”

Có thể là nghe ra Phượng Giải Ngữkinh hỉ kích động, Phượng Thần Anh ngẩng đầu nhìn vào mắtPhượng Giải Ngữ, ánh mắt phức tạp, nói:” Ta..... các người năm đó vì cái gì ở cùng nhau? Năm đó, người rõ ràng đã thành thân, thậm chí đã có ta, vì cái gì, người, người còn có thể yêu thương một nam nhân?”

Phượng Giải Ngữ chấn động, chờ hần hồi xong, trong lòng lại không hiểu vì sao thoải mái đi không ít. Thần Anh hỏi hần sự tình năm đó, có phải đại biểu hần đã có điểm tha thứ cho mình không?

“Kỳ thật năm đó, ta cùng hần là bởi vì nương người nên mới nhận thức.” Phượng Giải Ngữ nhớ tới chuyện xưa, ngữ khí có chút trầm trọng, cũng có chút hoài niệm, suy nghĩ cũng dần dần bay xa. “Năm đó chúng ta còn bởi vì nương người mà đánh qua một trận, cuối cùng ta lại thua. Ta am hiểu ám khí độc thuật, võ công cũng không giỏi như hần, thua cũng hợp tình hợp lý.”

Phượng Giải Ngữthanh âm ngân nga mà trầm hoãn, Phượng Thần Anh cũng không thúc giục, lẳng lẳng lắng nghe.

Tự ngày đó hai người luận võ,Phượng Giải Ngữbại trận, Phượng Giải Ngữkhông phục tức giận muốn tỷ thí lại, chẳng qua lúc này hần không muốn đấu võ, mà là so tửu lượng! Ba ngày sau, bọn họ lại đi vào khu rừng kia, Phượng Giải Ngữđẩy một xe đựng rượu, bình nhỏ bình lớn tổng cộng có hơn hai mươi bình, tất cả rượu ủ lâu năm! Không cần hỏi, lần này là Tần Diệp thua.

“Kỳ thật tửu lượng của ta không bằng hần, chẳng qua là trước khi uống đã nuốt vài viên dược giải rượu, hần cái gì cũng không biết liền theo ta đối ẩm. Ta tức giận hần võ công cao hơn, liền thừa dịp hần uống hôn mê lấy hết quần áo của hần, đem người treo ở trên cây, chỉ chờ cho hần một cái tiết khó.” Nhớ tới chuyện sáng khoái năm đó, Phượng Giải Ngữ nhàn nhạt cười. “Năm xưa ta không hiểu chuyện, còn đem Long Văn ngọc bộitượng trưng cho thân phận hần mang đi.” Nói tới đây, Phượng Giải Ngữ dừng một chút, nhẹ nhàng nói: “Đến nay cũng chưa trả cho hần.”

“Ta nhớ rõ khối ngọc bộinày, mới trước đây, hầncòn lấy đến cho ta chơi đùa, thiếu chút nữa làm bể.” Phượng Thần Anhcúi đầu thấp giọng nói, khi đó hần chẳng qua mới năm tuổi, kỳ quái chính là lại có thể nhớ rất rõ ràng.

“Đúng vậy a.” Phượng Giải Ngữ cười cười, có chút lạc mịch: “Sau khi ta lấy ngọc bội của hần, liền bắt đầu những ngày cùng hần dây dưa không rõ.”

Tần Diệp cùng Phượng Giải Ngữhơn hai mươi năm trước chẳng qua là hai thiếu niênchẳng biết trời cao đất rộng, cái gọi là không đánh không quen nhau, hai người tuổi tác không sai biệt lắm, vừa nhiều có sở thíchgiống nhau, dần dần, hai người từ gặp mặt gây gỗ biến thành bằng hữu. Trong thành chỗ nào có rượu ngon,chỗ nào có mỹ nhân, bọn họ cơ hồ cùng đều đi thăm qua, đương nhiên rượu là cùng nhau đối ẩm, mỹ nhânlà cùng ở xa mà bình phẩm.

Như thế, hai người khoái hoạt trải qua hai tháng, Phượng Giải Ngữ quên luôn vị hôn thê của mình, cùng Tần Diệp hình bóng không rời. Mỗi ngày gặp mặt kết quả thành quen, có một ngày bỗng nhiên không thấy Tần Diệp, thời điểm tìm không thấy hắn còn khóc qua vài lần, tâm tình kém cỏi thẳng đến khi hắn thành thân cũng chưa khôi phục lại. Bởi vì Tần Diệp rõ ràng đáp ứng qua hắn, chờ thời điểm hắn thành thân, nhất định sẽ đến chúc mừng. Nhưng mà Tần Diệp lại nuốt lời, thậm chí không từ mà biệt.

“Khi đó ta thực thương tâm, có lẽ còn có cảm xúc khác, nhưng mà lúc ấy ta còn chưa biết, không hiểu rõ tâm ý của chính mình.” Phượng Giải Ngữ buồn bã nói: “Chúng ta quen biết chẳng qua chỉ hai tháng, hắn ở trong lòng ta lại có vị trí rất trọng yếu. Kỳ thật nay suy nghĩ kỹ, năm đó lúc hắn phải rời khỏi đã có dấu hiệu. Nửa tháng trước khi hắn rời đi, từng hôn qua ta, còn hỏi ta, nếu hắn không muốn ta thành thân, ta có thể hay không vì hắn buông tha như hoa mỹ quyến. Lúc ấy chúng ta đang uống rượu, ta chỉ nói hắn uống rượu say, lời nói không thể coi là thật. Đêm đó hắn ôm ta ngủ một đêm, từ sau đó hắn rốt cuộc không còn cùng ta có hành động thân mật gì nữa. Ta lúc ấy rất ngốc, cái gì cũng không chú ý tới.”

“Hắn năm đó, có phải thất vọng muốn buông tha người?” Phượng Thần Anh có chút không dám tin nhìn Phượng Giải Ngữ, Tần Diệp đối với hắn dùng tình cảm rất sâu đậm, thậm chí có thể nói là điên cuồng, hắn không dám tưởng tượng người nọ cũng có thời điểm buông tha.

“Có lẽ.” Phượng Giải Ngữ tự giễu cười, nói: “Cứ như vậy qua một năm, tại thời điểm ta nghĩ đến chính mình có thể quên hắn, hắn thế nhưng đã trở lại. Khi đó, nương người vừa mới hoài thai người.”

Phượng Thần Anh rung mình, cực lực hồi tưởng hình dáng mẫu thân mình. Đáng tiếc, đều là phí công, mẫu thân trong trí nhớ của hắn, chỉ có một khuôn mặt huyết nhục mơ hồ cuối cùng kia.

“Người không biết, thời điểm hắn lại xuất hiện ở trước mặt ta, nhìn thấy hắn gương mặt tươi cười, nghĩ cũng không nghĩ liền xông lên đánh hắn. Hắn cũng không đánh trả, tùy ý cho ta quyền đấm cước đá.” Phượng Giải Ngữ lại lâm vào nhớ lại, ánh mắt trở nên hòa nhã: “Cuối cùng ta đánh mệt, cũng không biết như thế nào liền khóc lên. Hắn ôm ta, thực ôn nhu nói với ta hắn vốn không nghĩ sẽ mang ta bước lên con đường sai trái, nhưng hắn không thể quên ta, nói hôm nay ta vì hắn rơi lệ, thuyết minh không chỉ một mình hắn là động tâm. Ta lúc ấy không rõ, chờ hắn hôn ta dần dần kéo xuống dưới, ta mới hiểu được. Ta biết bản thân nên cự tuyệt, ta đã thành gia lập thất, mười tháng sau cũng có một hài tử thuộc về mình, ta nên cự tuyệt. Nhưng mà, ta không thể làm được.....” Phượng Giải Ngữ nhìn về phía Phượng Thần Anh, nói: “Hắn nói, ta đã sớm động tâm, cho nên căn bản không thể cự tuyệt.”

Phượng Thần Anh cũng nhìn Phượng Giải Ngữ, nói: “Sau lại thế nào?”

“Sau lại? Sau lại cứ như vậy, hắn ở lại, mua một tòa tiểu viện. Ta gạt nương người cùng người trong nhà vụng trộm cùng hắn lui tới, thẳng đến một ngày hơn nửa năm sau, tại thời điểm ta trên đường đi tìm hắn thiếu chút nữa bị người ám sát, mới biết được thân phận của hắn là thái tử của Hoàng Diệp. Chúng ta gặp nhau một năm kia, là ngày đó hắn đi ra tìm thái tử phi cho mình. Đáng tiếc, người hắn yêu thương là ta, một nam tử, như thế nào có thể làm thái tử phi? Càng huống chi là một nam tử đã kết hôn. Lúc ấy đương kim Hoàng Thượng biết tiền nhân hậu quả, càng trách mắng hắn vì một nam nhân mà rời cung hơn nửa năm, tiện thể muốn giết ta tái bắt hắn trở về.” Phượng Giải Ngữ có chút mỗi một dựa vào đầu giường, từ từ nhắm hai mắt nói: “Ta nghĩ đến hắn sẽ đối với Hoàng Thượng thỏa hiệp, bởi vì hắn đã hồi cung. Nói thật, ta lúc ấy là tuyệt vọng, bởi vì sau khi hắn trở về cung ta mới phát hiện chính mình yêu không thể ít hơn hắn, ta sợ từ nay về sau rốt cuộc không còn được nhìn thấy hắn. Cho nên, chờ hắn một lần nữa xuất hiện trước mặt ta, nói muốn dẫn ta bỏ trốn, ta dứt khoát buông tha cho hết thảy, kể cả người.”

Phượng Giải Ngữ thân run rẩy, vươn tay nắm lấy tay Phượng Thần Anh, Phượng Thần Anh không có né tránh.

“Ta đời này người cần xin lỗi nhất, chính là hai mẫu tử các người.” Phượng Giải Ngữ thanh âm cũng đồng dạng run rẩy, mang theo thật sâu thống khổ cùng áy náy.

Khi đó Tần Diệp buông tha để vị, buông tha cho cái gọi là giang sơn vinh hoa phú quý, muốn cùng hắn ở chung cả đời. Cho nên, muốn hắn buông tha gia tộc, buông tha thê tử, hắn cũng nguyện ý, chỉ dành toàn bộ tình cảm thâm tình cho Tần Diệp. Có điều tất cả mọi người không có nghĩ đến chính là, Liễu Nguyệt Mị sinh non, Phượng Thần Anh đã xuất hiện trên thế giới này. Thời gian rời đi chậm trễ, Phượng Giải Ngữ nhìn thấy Liễu Nguyệt Mị suy yếu lại đối hắn cười hạnh phúc cùng với hài tử nhỏ yếu mới sinh ra, liền do

dự. Tần Diệp là người trên thế giới này tối lý giải được Phượng Giải Ngữ, hẳn đương nhiên nhìn ra Phượng Giải Ngữ chần chừ, cho nên hẳn chỉ có thể không chút do dự đem Phượng Giải Ngữ đánh ngất mang đi, còn cướp luôn tiểu Thần Anh mới sinh ra không lâu. Khi Phượng Giải Ngữ tỉnh lại thì, bọn họ đã giữa biển lớn hai bên mờ mịt, lùi không thể lùi, chỉ có thể tiếp tục tiến tới.

123. Chương 123: Phiên Ngoại 3

Những sự tình sau đó, Phượng Giải Ngữ một điểm cũng không biết. Bởi vì hòn đảo mà Tần Diệp dẫn hẳn tới gần cách với thế gian, quanh năm bị sương mù vờn quanh, hàng năm chỉ có thời điểm hạ chí tiến đến, mới có được vài ngày hiếm hoi sương trắng tản đi, cũng chỉ khi đó mới có thể xuất đảo. Mặc dù Tần Diệp không có ý ngăn trở, thế nhưng Phượng Giải Ngữ suốt năm năm đều không có tiếp xúc qua thế giới bên ngoài. Toàn bộ tin tức đều là Tần Diệp nói cho hẳn, người của Phượng gia dưới sự an bài của y đã thoái ẩn giang hồ, trốn tránh ở một địa phương rất an toàn, phụ hoàng của Tần Diệp không thể đối bọn họ xuống tay; Liễu Nguyệt Mịch cũng được gả vào nhà khác, đó là một gia tộc rất khá giả, cả nhà mọi người đều thực đau thương cho nàng, có lẽ qua không bao lâu, sẽ đem chuyện của Phượng Giải Ngữ cùng với đứa nhỏ mới sinh hoàn toàn quên. Phượng Giải Ngữ luôn tin tưởng, một điểm cũng không có hoài nghi, người mình yêu thương nhất cùng với đứa con ở tại bên người, hẳn trải qua những ngày tháng thực thỏa mãn, cũng thực hạnh phúc.

Nhưng mà, nói dối chung quy cũng có một ngày bị vạch trần, Phượng Giải Ngữ vĩnh viễn cũng không quên được ngày đó, Liễu Nguyệt Mịch quần áo lam lũ, khuôn mặt tiêu tụy, lại hạnh phúc mỉm cười đối hẳn nói: “Ta rốt cục tìm được người”. Hẳn thậm chí chưa kịp chân chân thật thật liếc nhìn nàng một cái, đã bị Tần Diệp thu được tin tức chạy tới, đánh ngất đi rồi giam lỏng.

Nghe đến đó, Phượng Thần Anh bỗng dừng nắm chặt tay, hô hấp trở nên trầm trọng. Hẳn nhớ rõ sự tình này, ngày đó là hẳn khóc nháo muốn đi tìm phụ thân, Tần Diệp mới mang theo hẳn tới gặp Phượng Giải Ngữ, cũng nhìn thấy nữ nhân chưa từng gặp mặt mà hẳn nên xưng là “Nương” kia.

“Sau khi ta tỉnh lại, hẳn ngồi ở đầu giường, vẫn như ngày xưa ôn nhu chăm chú nhìn ta. Ta chất vấn hẳn vì cái gì gạt ta, Nguyệt nhi không có được gả đi, có phải Phượng gia chúng ta cũng không có ẩn cư, bọn họ có phải đã bị Hoàng Thượng giết.” Phượng Giải Ngữ mỉm cười có chút ai lương: “Hẳn nói, trừ chuyện của Nguyệt nhi, những mặt khác đều không có gạt ta, hẳn chính là không muốn trong lòng ta còn chứa người khác. Nguyệt nhi yêu ta rất sâu, nàng không muốn gả đi, cũng không nguyện ý đi theo Phượng gia của ta rời khỏi. Ta không biết nàng là một nữ tử kiêu ngạo như vậy, làm như thế nào tìm được hòn đảo đó, nhưng mà nàng đã đến đây, tiêu phí hết thời gian năm năm, chỉ vì muốn tìm kiếm cho được trượng phu cùng hài tử của nàng.” Lời đến đây thì dứt, Phượng Giải Ngữ nước mắt không hề báo trước chậm rãi hạ xuống.

Phượng Thần Anh chấn động, nhưng cái gì cũng không có nói. Sự tình sau đó hẳn biết, thậm chí chính mắt nhìn thấy tình trạng phát sinh, chỉ là không ai biết hẳn biết mà thôi.

“Là ta hại chết nương người, làm hại nàng chết không toàn thân.” Phượng Giải Ngữ để nước mắt tùy ý rơi xuống, ngữ khí tử tịch: “Ta hối hận, thực hối hận. Lúc trước vì cái gì yêu thương hẳn, vì cái gì muốn cùng hẳn chạy trốn, vì cái gì ngoan tâm như vậy đối đãi với nương người, nàng là người tối vô tội nhất. Ta còn hại cả người! Từ sau khi tỉnh lại, ta vẫn thường thường suy nghĩ, nếu lúc trước không cùng Tần Diệp dây dưa không rõ, nghiêm khắc quản trị tâm mình, người cũng sẽ không đến mức không có nương, không cần tại lại hoàn cảnh như vậy lớn lên, cũng không rơi vào tình trạng ngày hôm nay. Thần Anh, là cha sai rồi, cha thực xin lỗi người…… Ta hận hẳn, càng hận chính mình!”

Phượng Giải Ngữ sắc mặt càng phát ra tái nhợt, khoe miệng lại chảy xuống một tia máu tươi đỏ sẫm, trong mắt ẩn ẩn có tử khí hiện ra.

“Cha!” Phượng Thần Anh kinh hô một tiếng, rốt cuộc bắt chấp nhiều chuyện, thân thủ điểm lấy huyệt ngũ của y.

“Hoa nhi!” Thằng đến khi Tần Diệp luôn hầu ở ngoài cửa nghe được tiếng hô của Phượng Thần Anh, một cước đá bay cửa vọt vào, liền hướng Phượng Thần Anh đang chẳng biết làm sao hô: “Mau đi tìm Cốc Dương mang đến!”

Phượng Thần Anh lão đảo chạy ra ngoài, Tần Diệp ôm Phượng Giải Ngữ, thống khổ nỉ non: “Hoa nhi, đừng rời đi ta, đừng rời đi ta.....”

Phượng Giải Ngữ bởi vì trong tâm có nút thắt không gỡ được, hơn nữa tại chiếc giường hàn băng ngủ gần hai mươi năm, thể chất suy yếu, so với lão nhân còn không bằng, cho nên mới rơi vào tình trạng hôn mê, Cốc Dương vận dụng hết tất cả khả năng, mới khó khăn lắm lưu trụ được một mạng của Phượng Giải Ngữ.

Tần Diệp ở lại phòng trong chiếu cổ Phượng Giải Ngữ, Cốc Dương không muốn gặp lại Tần Diệp, thu thập mọi thứ xong bỏ chạy ra ngoài. Phượng Thần Anh đang dựa vào hành lang, thấy Cốc Dương đi ra mới về mặt lo lắng nhìn hẩn.

“Chủ nhân hiện tại không có việc gì.” Cốc Dương mỗi một lấy tay xoa xoa mi tâm, nói: “Thiếu chủ, coi như ta cầu người, về sau không có việc gì không cần chọc chủ nhân sinh khí, hẩn hiện tại không thể chịu đựng nổi một chút sức ép. Người nếu không muốn trở thành cô nhichân chính, liền cẩn trọng một chút, có một số thứ, mất đi rồi sẽ không thể trở về, người còn không rõ sao chứ?”

Ta không có..... Phượng Thần Anh há miệng thở dốc định giải thích, cuối cùng cái gì cũng không nói, chính là nhẹ nhàng gật gật đầu, sau đó xoay người rời đi.

Cốc Dương nhìn bóng dáng tịch mịch của Phượng Thần Anh, nhắm mắt lại nhẹ giọng thở dài, lại là một người đợi cho mất đi rồi mới biết quý trọng. Nhưng mà đã mất đi mới hối hận, lại có tác dụng gì đâu?

“Thiếu chủ.” Phượng Thần Anh trở lại tiểu viện Đường gia đã bị Thiết Viêm đi theo mà đến.

“Thiết thúc.” Phượng Thần Anh cấp Thiết Viêm hành lễ hậu bối, Thiết Viêm thản nhiên gật gật đầu.

“Thiếu chủ, ta hôm nay tìm đến người, chính là muốn hỏi người một câu, chuyện tình năm đó người có biết ít nhiều?” Thiết Viêm trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

Phượng Thần Anh suy tư, ánh mắt nhìn Thiết Viêm có chút mờ mịt: “Lời của Thiết thúc, là có ý tứ gì?”

Thiết Viêm nhìn Phượng Thần Anh, trong mắt xẹt qua một tia yêu thương, thở dài mới nói: “Hoán nhiên nói với ta, người chính mắt nhìn thấy nương người.....”

“Đúng vậy.” Phượng Thần Anh thanh âm từng chút lạnh lên: “Ta chính mắt thấy hẩn giết nương ta.” Ta còn chính mắt thấy hẩn cưỡng bức phụ thân sau khi đem y giam lỏng!

“Ai!” Thiết Viêm thật mạnh thở dài, nói: “Thiếu chủ, chủ nhân hẩn chính là, không muốn giải thích mà thôi.”

Năm đó Liễu Nguyệt Mị thần không biết, quý không hay tiến vào Tần Phượng đảo, xuất hiện trước mặt Phượng Giải Ngữ, rồi sau đó là Tần Diệp mang theo Phượng Thần Anh mới năm tuổi xuất hiện. Tần Diệp đánh hôn mê Phượng Giải Ngữ, sau đó đem Liễu Nguyệt Mị đi. Dưới việc ép hỏi, mới biết được nàng có thể tìm tới nơi này, chính là nhờ phụ hoàng của Tần Diệp trợ giúp, nàng tới nơi này vì muốn đoạt trở về trượng phu cùng hài tử của chính mình. Nhưng mà, vừa gặp lại liền thấy ánh mắt kinh ngạc khủng hoảng của Phượng Giải Ngữ, còn có ánh mắt lạ lẫm khiếp sợ của hài tử thân sinh của chính mình, mấy cái này giống như ở trong lòng nàng cắt một dao lại một dao! Năm năm trước, Tần Diệp tìm được nàng, cấp cho nàng một phong thư của Phượng Giải Ngữ (thư từ hôn ấy), sau đó lưu lại một câu “Vĩnh viễn không cần xuất hiện trước mặt phụ tử bọn họ” liền đem nàng đưa đi nơi khác. Nàng thẳng nghĩ đến Phượng Giải Ngữ cùng Phượng Thần Anh là bị thái tử gia quyền thế ngấp trời kia cường ngạnh ép buộc, nàng luôn nghĩ đến Phượng Giải Ngữ là bị bắt đi! Nhưng mà cuối cùng, nàng chịu đựng nhiều thống khổ cùng những lời đồn đãi phỉ ngữ như vậy, đi khắp nơi tìm kiếm trượng phu cùng hài tử suốt năm năm, tìm được rồi lại là loại kết quả này! Nguyên lai trượng phu căn bản không thương nàng! Hẩn thậm chí cùng nam nhân kia mang đi cốt nhục của nàng! Cái này muốn nàng như thế nào có thể không hận?

Cho nên, đương khi đứa con mà nàng tưởng niệm đã lâu xuất hiện ở trước mặt, thì niệm muốn trả thù trong đầu nàng càng thêm mãnh liệt, thậm chí là đối với cốt nhục thân sinh. Phượng Thần Anh tìm được

địa phương giam cầm Liễu Nguyệt Mị thuần túy là xuất phát từ lòng hiếu kỳ của một hài tử, một nữ nhân có thể làm cho phụ thân mình kích động đến ngắt xỉu (Hắn không biết là Tần Diệp đánh hôn mê Phượng Giải Ngữ), có thể cho phụ thân mình đại động can hỏa, hắn có thể nào không tò mò? Hơn nữa nữ nhân này nói nàng là thân nương của hắn, còn đối hắn nói rất nhiều lời kỳ quái, Phượng Thần Anh còn nhỏ, phần lớn đều nghe không hiểu. Chính là đương khi thấy nàng khóc nói muốn gặp Phượng Giải Ngữ một lần, Phượng Thần Anh đơn thuần thiện lương trong lòng cảm động, tiện thể sẵn khoải đáp ứng.

Phượng Thần Anh chân trước vừa đi, Tần Diệp mang theo Thiết Viêm cùng mấy thị vệ chân sau đã tới. Hắn phải ở thời điểm trước khi Phượng Giải Ngữ sinh khí giải quyết Liễu Nguyệt Mị, hắn không thể làm nữ nhân này hủy đi cuộc sống hiện tại của hắn! Hắn không có nghĩ tới muốn giết nàng, hắn chỉ làm trước khi Phượng Giải Ngữ gặp nàng, đem nàng tống xuất khỏi đảo, sau đó phái người quản thúc. Nữ nhân này cũng rất phối hợp, không sao không nháo để mặc thị vệ áp giải rời đi. Nhưng mà, thời điểm đi tới một vách núi đá đen, thì nàng lại ngừng cước bộ. Mới đầu nàng chính là lạnh lùng trần thuật lại hết thấy khổ sở bản thân đã trải qua suốt năm năm, hắn tuy rằng đang rất sốt ruột, nhưng vẫn tiếp tục lắng nghe. Sau đó là tiếng cười lãnh liệt trào phúng cùng ác ý chửi mắng của nàng, hắn vẫn ép buộc chính mình đem cơn tức nhịn xuống. Nhưng khi hắn nghe thấy nữ nhân này nói tới đủ loại ngọt ngào của nàng cùng Phượng Giải Ngữ trong đêm tân hôn thì tất cả oán hận đều như không chế không được tràn tới, sát ý tấn hiện!

Đã bị lửa giận cùng ngọn lửa đố kỵ kích phát, Tần Diệp một tay kháp trụ cổ của nàng, Liễu Nguyệt Mị lại không có chút sợ hãi, thậm chí cười nhạo hắn cả giết một nữ nhân cũng không dám, sau đó nói hắn không dám động thủ là bởi vì trong lòng Phượng Giải Ngữ còn có nàng, hắn sợ nếu chính tay giết chết nữ nhân mà Phượng Giải Ngữ yêu nhất sẽ bị oán hận cả đời. Tần Diệp khi đó đã động sát niệm, nhưng lại không nghĩ rằng Liễu Nguyệt Mị cư nhiên có võ công, hơn nữa võ công cũng không thấp! Trong quá trình triển đấu, Tần Diệp một chưởng đem Liễu Nguyệt Mị đánh ra vách núi đen, mà Phượng Thần Anh mang theo Phượng Giải Ngữ đuổi tới trùng hợp nhìn thấy được một màn này!

Dưới chân Liễu Nguyệt Mị là kinh đào hải lãng có thể cắn nuốt hết thấy, may mắn Tần Diệp tại một khắc tối kinh hiểm đã giữ chặt lại tay nàng. Liễu Nguyệt Mị cũng gắt gao bắt lấy cổ tay Tần Diệp, một bên hướng Phượng Giải Ngữ vừa mới chạy tới cầu cứu, đồng thời một bên cầu xin Tần Diệp buông tay. Nhưng mà bàn tay Tần Diệp đang từng tắc từng tắc bầu chặt vào người Liễu Nguyệt Mị, Liễu Nguyệt Mị một bên cầu xin, một bên dùng ánh mắt oán độc nhìn Tần Diệp, trong lòng bàn tay nàng lúc chế trụ cổ tay Tần Diệp đã mang theo hai quả ám khí dài nhỏ! Tay Tần Diệp bắt đầu run rẩy, ám khí kia có độc, sẽ không làm hắn đổ máu, cũng sẽ không làm hắn trí mạng, nhưng sẽ làm cánh tay hắn dần dần tê dại, mất đi tri giác. Trong mắt người khác xem ra là Tần Diệp muốn buông tay, mà Liễu Nguyệt Mị thống khổ giãy dụa, nhưng ở Tần Diệp cùng Thiết Viêm bên cạnh đã sớm nhìn ra chân tướng, đang muốn đưa tay ra cứu viện, thì Tần Diệp rút cuộc cũng duy trì không được nữa, buông lỏng tay ra!

“Giải Ngữ!” Tiếng gọi tuyệt vọng mà thống khổ ảm ỉ biến mất bên trong sóng biển, mà Tần Diệp nhìn thấy, lại chính là ánh mắt điên cuồng mà oán độc, ánh mắt cuối cùng của Liễu Nguyệt Mị trước khi chết. Phượng Giải Ngữ thống khổ khóc thảm, ghé vào lỗ tai hắn oán hận, một lần lại một lần: “Vì cái gì phải buông tay, vì cái gì muốn giết nàng”, Tần Diệp vô vọng ôm chặt lấy Phượng Giải Ngữ đang cắn xé hắn, nữ nhân kia biết, nàng sẽ thành công hủy đi hết thấy!

Lúc sau đó là Phượng Giải Ngữ chấp ý quyết liệt rời đi, Tần Diệp cố chấp muốn giữ lại. Thương tổn lẫn nhau, tra tấn lẫn nhau, cuối cùng Phượng Giải Ngữ lấy độc tự tử. Nhưng cũng bởi vì Tần Diệp chấp niệm, dùng hết thấy linh đan diệu dược bảo trụ lại một hơi cuối cùng của Phượng Giải Ngữ, làm hắn biến thành hoạt tử nhân gần hai mươi năm.

“Năm đó là nương người cố ý không cần chủ nhân cứu, nàng cố ý làm chính mình chết trước mặt người cùng cha người, chính là vì muốn cho cha người nhớ kỹ nàng cả đời, sau đó làm chủ nhân cùng cha người vĩnh viễn sống ở trong hối hận, cũng cho người sống ở trong oán hận.” Thiết Viêm nhàn nhạt nói xong một câu cuối cùng, lưu lại một mình Phượng Thần Anh rồi ly khai.

Phượng Thần Anh có chút thoát lực ngồi ở trên ghế, đây mới là chân tướng? Nhưng cho dù biết chân tướng thì như thế nào? Thân sinh mẫu thân của hắn chết, bởi vì lòng ích kỷ của cha hắn cùng Tần Diệp, chết rất thảm thiết mà cũng rất đáng buồn. Chung quy, là bọn họ hại chết nàng..... Dây dưa đúng sai trong đó, ai có thể nói cho rõ ràng?

“Phi nhi, nhanh trở về đi, ta thực sự quá mệt mỏi.....” Phượng Thần Anh thống khổ nhắm mắt lại, có nước mắt, lại không biết nên như thế nào chảy ra.

Tần Diệp ôm Phượng Giải Ngữ đang ngủ say, một lần lại một lần nhẹ nhàng vuốt ve lưng hắn, mềm nhẹ mà lại tuyệt nhiên nỉ non: “Hoa nhi, cho dù người hận ta, ta cũng sẽ không buông tay. Cho dù người chết, linh hồn của người, hết thảy của người, chỉ có thể thuộc về ta.....”

Hắn không có nhìn thấy, trong mộng Phượng Giải Ngữ chảy xuống một giọt lệ.

124. Chương 124: Phiên Ngoại 4

Ngày nào đó, Chung Như Thủy tỉnh ngủ trợn to ánh mắt nhìn đỉnh giường, khoảnh khắc cảm thấy nhàm chán. Chuyển thân một cái, đưa tay gãi gãi móng, lại nhớ tới một sự tình nào đó mấy ngày nay bị mình quên sạch, nhanh chóng đứng lên đi rửa mặt.

Trong thư phòng, Chung Như Thủy dẫn theo bút lông lạng lẽ viết thư, dương dương sái sái viết đầy hai lá, sau đó gọi sứ giả đến dặn bọn họ nhất định phải đưa tín đến đúng nơi cần đến. Làm xong hết thảy, Chung Như Thủy chỉ cảm thấy cả người thư thái, thời gian sắp tới chắc sẽ không nhàm chán nữa!

Phong Hàn Bích trở lại, kinh ngạc phát hiện Chung Như Thủy không có giống như dĩ vãng, ôm hắn than nhàm chán, cũng không có đòi sống đòi chết nói muốn đi Hoàng Diệp tìm Đường Phi, mà là một mình ôm một mâm phục linh cao, vừa ăn vừa thần thần bí bí mỉm cười!

“Như nhi.” Phong Hàn Bích đưa tay bắt lấy đĩa bánh của Chung Như Thủy, đem cả người hắn ôm vào trong lòng chính mình, ngồi ở trên nhuyễn thấp, thuận tiện lấy qua khăn tay do thị nữ mang đến, chậm rãi lau mảnh vụn dính ở khóe miệng cho hắn. “Người lại đang ngoan cái gì?”

Chung Như Thủy thoải mái dựa vào trong lòng Phong Hàn Bích, đánh cái ngáp nói: “Qua vài ngày nữa người sẽ biết!”

Phong Hàn Bích thiêu thiêu mi không tiếp tục hỏi, chính là bàn tay ôm Chung Như Thủy càng lúc càng không có quy củ, từ bên hông chậm rãi chuyển qua trước ngực, rất lưu loát khẽ vuốt ve. Môi cũng từ bên tai chuyển qua bên miệng, Chung Như Thủy tâm tình rất tốt, thuận theo nâng đầu hướng môi của Phong Hàn Bích hôn lên. Trong phòng, bọn cung nữ thái giám đã sớm tập thành thói quen, rất có huấn luyện rời khỏi đại điện.

“Như nhi.....” Phong Hàn Bích thanh âm khàn khàn, hơi thở vi loạn, mỗi một lần lại một lần ở trong miệng Chung Như Thủy liếm mát. Chung Như Thủy hơi thở còn lưu lại hương vị ngọt ngào của phục linh cao, làm Phong Hàn Bích mê luyến không tự kiềm hãm được.

Cả đai lưng đều không có cỡi, Phong Hàn Bích trực tiếp xả khai vạt áo Chung Như Thủy lấy tay đi vào, vuốt veda thịt nhẵn nhụi nhuần hoạt của hắn, thuận thực khiêu khích hai điểm mẫn cảm trước ngực.

“Ân~” Chung Như Thủy cảm thụ nhiệt tình của Phong Hàn Bích, nhin không được thấp ngậm ra tiếng. Trong thời gian ngắn này, bởi vì chuyện của Đường Phi cùng Phượng Thần Anh, bọn họ đã thật lâu không có thân thiết, hơn nữa Tiểu Trùng cả ngày thích kề cận Chung Như Thủy, bọn họ ngay cả thời gian riêng tư đã ít lại càng thêm ít. Hiện tại Chung Như Thủy bị Phong Hàn Bích khiêu khích, thực dễ dàng dậy lên hứng thú.

Phong Hàn Bích sớm nhẫn nại rất nhiều ngày, hạ thân thời điểm vừa chạm vào Chung Như Thủy liền cứng như thép. Hôm nay Tiểu Trùng bị Thương Giác Trưng mang đi giáo trường luyện võ, cho nên hắn một chút cũng không chần chừ, trở về đem hoàng hậu của mình áp đảo, chuẩn bị thừa dịp trước khi đứa nhỏ kia trở về đem người ăn sạch sẽ.

Đang lúc hai người rơi vào giai cảnh, thời điểm đã thoát ngoại ý cho nhau, chuẩn bị thoát luôn nội ý, điện ngoại liền truyền đến một thanh âm hài đồng hét vang— “Cha, phụ hoàng, ta đã trở lại!”

Chung Như Thủy sợ tới mức theo bản năng đưa một bàn tay ra tát một cái vào đầu ai đó đang ở trước ngực hấn hân cần lệch sang một bên, sau đó đẩy ra người đang ở trên thân mà nhảy dựng dậy, trong vòng ba giây đem xiêm y tán loạn sửa sang lại. Vừa vặn, Chung Tiểu Trùng ở phía sau đã mở cửa tiến đến.

“Cha! Cha! Ta nói cho người a- ân?” Chung Tiểu Trùng ngừng lại động tác đang muốn bỏ nhào về phía Chung Như Thủy, nghiêng đầu nhìn gương mặt cha hấn đang đỏ bừng, nghi hoặc chất vấn: “Cha, người làm sao vậy? Mặt cùng mông khi đều đỏ như nhau.”

Chung Như Thủy một bộ mặt thâm trầm căng thẳng bị Chung Tiểu Trùng vừa hỏi, ngượng đến thiếu chút nữa nứt ra, đành phải hắng giọng nói: “Thời tiết rất nóng, mặt người không phải cũng đỏ giống như mông khi sao?”

“Nga!” Chung Tiểu Trùng vỗ vỗ khuôn mặt tươi cười nóng đến hồ đồ của mình, cười nói: “Là như vậy a! Hôm nay Thương thúc thúc dạy Tiểu Trùng kỹ mã, phơi dưới ánh mặt trời nên mới đỏ!” Nói xong, Chung Tiểu Trùng rất cục chú ý tới trên nhuyển thấp, Phong Hàn Bích vẫn đang duy trì tư thế nghiêng đầu, kinh hô: “Phụ hoàng, mặt của người làm sao vậy?!”

Phong Hàn Bích cứng đờ, rồi sau đó bình đạm đứng dậy vuốt quần áo, trên mặt còn lưu dấu một hình bàn tay, thâm trầm nói: “Vừa mới hạ triều đi tới đây, trên đường bị mặt trời chiếu đỏ.”

“A?!” Chung Tiểu Trùng kinh ngạc trừng lớn ánh mắt, hấn về sau không nên phơi dưới nắng nhiều như vậy, cư nhiên nóng tới mức đem mặt người xuất ra hình bàn tay!

Chung Như Thủy rút trườ khéo miệng, cười ha ha nói: “Tiểu Trùng đói không, người tới, chuẩn bị ngự thiện!”

Thừa dịp Tiểu Trùng đi theo cung nữ thay quần áo, Chung Như Thủy lặng lẽ đi đến trước mặt Phong Hàn Bích đang đầy hắc tuyến, thấp giọng nói: “Đừng làm về mặt đó, đêm nay còn dài a!”

Vừa mới nói xong, Phong Hàn Bích trong mắt tinh quang tỏa ra bốn phía.

Màn đêm, dưới việc Phong Hàn Bích ngàn chờ vạn ngắm rốt cục tiến đến. Sau nửa canh giờ dùng bữa tối, Phong Hàn Bích đem Tiểu Trùng cấp cho phu phu Chung Như Phong, sau đó nhanh chóng lôi kéo Chung Như Thủy tiến vào phù dung trường.

Bởi vì đêm đó Phong Hàn Bích biểu hiện quá mức dũng mãnh, Chung Như Thủy bị gây sức ép đến đổ bệnh, Phong Hàn Bích vừa là yêu thương vừa là tự trách, vất vả chiếu cố hấn vài ngày cơn sốt mới thối lui. Đợi sau khi Chung Như Thủy hoàn toàn khôi phục, liền nhận được tin tức hoàng hậu Lang Hiên cùng Thuần Vu đại tướng quân Hoàng Diệt tới chơi, Chung Như Thủy buồn bực đã lâu rốt cục lộ ra nụ cười gian tà!

Chung Như Thủy thành công đem đệ muội của mình ở lại Quý Tà, sự thật thì Thuần Vu Anh cùng Thuần Vu Quyết là do thấy được Chung Như Thủy bệnh nặng, sắc mặt tái nhợt cùng thân hình gầy yếu, nghĩ đến bởi vì Phong Hàn Bích ngược đãi hấn, mà kiên quyết muốn ở lại Quý Tà bảo hộ ca ca.

Ở một cái, liền trở thành diễn viên chính trong vở kịch. Trước tiên là Chung Như Thủy phái bốn hộ vệ cao lớn anh tuấn, võ công cao cường bảo hộ Thuần Vu Anh, thuận tiện bảo bọn họ mỗi ngày phải tìm những loại điểm tâm khác nhau hống nạng vui vẻ, đương nhiên tốt nhất là khiến cho nạng không nở rời đi, cuối cùng hứ luôn Lang Hiên hoàng đế kia, mang theo đứa con hời nường gia không trở lại. Tin tức truyền về Lang Hiên, Phó Tử Lưu sợ tới mức kinh hãi thất sắc, vội vàng bãi triều, ngựa không ngừng vó một đường chạy tới Quý Tà, muốn đoạt lại thê nhi, sau đó bị Chung Như Thủy một câu: muội muội còn chưa muốn trở về, đuổi trở lại Lang Hiên.

Chung Như Thủy tận lực bồi tiếp, đem toàn bộ tư liệu hôn khuê nữ nhi của các quan viên trên tam phẩm trong Quý Tà tất cả đều sưu tập về, sau đó hạ chiếu thư mời tất cả nữ quyền của đại quan trên tam phẩm tiến cung ngắm hoa, đợi cho ngự hoa viên oanh oanh yến yến đều đến đông đủ, Chung Như Thủy mới mang theo ấu đệ bước lên sân khấu! Thuần Vu Quyết từ khi còn nhỏ đã có danh xưng là “Kim Đồng”, anh tuấn có thể sánh với Phan An, tài năng có thể so với Hoan Nghị, gia thế hùng hậu (ca là hoàng hậu, tỷ là hoàng hậu, bản thân là tướng quân), là trượng phu và tình nhân hoàn mỹ trong mộng của vô số khuê phòng nhi

nữ! Thuần Vu Quyết sáng ngời vừa xuất hiện, liền thu được tâm của toàn bộ giống cái ở đây! Ách, đương nhiên còn có một ít giống đực....

Chung Như Thủy bên này cấp cho đệ đệ chính mình ngoạn đến bất diệc nhạc hồ, bên kia lại làm cho Tần Nghị phải lo lắng trầm tư. Vẫn còn muốn nhẫn nại một chút, báo cho chính mình phải tin tưởng Thuần Vu Quyết tuyệt đối sẽ không đối ngoại nhân động tâm, nhưng mà khi mẫu hậu mang đến đây một câu- “Chờ hẩn động tâm, hết thấy đã chậm”, liền leo lên khoái mã quát roi một đường chạy đến Quỷ Tà. Một tháng sau, Tần Nghị phong trần phơi tã đuổi tới Quỷ Tà, liền gặp lại Thuần Vu Quyết đang cùng một nữ tử mỹ mạo sóng vai dạo phố, thì một ngụm máu thiếu chút nữa phun ra!

Tần Nghị biết rõ Thuần Vu Quyết kia luyện huynh nghiêm trọng, trực tiếp tìm Chung Như Thủy đàm phán đó là không thể thực hiện được, đành phải đi tìm Phong Hàn Bích cáo trạng, buộc hẩn đi quản hoàng hậu của mình. Ai ngờ Phong Hàn Bích kia chỉ là lạnh lùng trừng mắt nhìn hẩn liếc mắt, sau đó trực tiếp chạy vội tới trước mặt Chung Như Thủy, đem biểu muội của mình giới thiệu cho Thuần Vu Quyết!

Chung Như Thủy đem Tần Nghị cùng Phó Tử Lưu bỏ trong lòng bàn tay ngoạn hết nửa năm, sau rốt cục đại phát từ bi, chỉ cho bọn hẩn một con đường sáng. Tại ngoài hoàng thành có một chỗ gọi là Đường gia tiểu viện, đợi chủ nhân nơi đó trở lại, nguyện ý đối với các người nói một tiếng “tha thứ”, thì hẩn liền đem thể nhi của bọn họ cấp trở về.

Đáng tiếc, hai người tính sai đối tượng. Thẳng đến khi Chung Như Thủy khai ân, buộc bọn họ ký vô số hiệp ước bất bình đẳng, mới có thể ôm được ái nhân của mình trở về nhà.

125. Chương 125: Phiên Ngoại 5

Trời còn chưa sáng, Đường Phi cũng đã tỉnh. Năm năm nay, hẩn đã dưỡng thành thói quen, ngủ không nhiều lắm, liền thức dậy sớm.

Rửa mặt qua đi, Đường Phi bắt đầu đốt lửa làm điểm tâm.

Từ Hoàng Diệp trở về Quỷ Tà cũng có nửa năm, hẩn ở tại mặt sau Đường gia tiểu viện mở một khu vườn nhỏ, bình thường trồng đủ loại cây trà, ngẫu nhiên dạo qua quán ăn cùng đại viện, ngày tháng trôi qua thoải mái mà nhàn tản. Lúc trước thời điểm trở về, hẩn kinh ngạc thấy Phượng Thần Anh đem quán ăn cùng đại viện chiếu cố rất tốt, cũng bớt lo lắng đi nhiều, giao do bọn họ tự mình quản lý.

“Phi nhi, người sao lại dậy sớm như vậy?” Nghe được động tĩnh, Phượng Thần Anh cũng sớm đứng lên, lại thấy Đường Phi đang khom người đốt lửa nấu cơm, trong lòng phát ra một trận yêu thương, đây hẩn là nên do mình đến chiếu cố hẩn mới đứng. Nhưng nửa năm này, Đường Phi luôn thức dậy trước hẩn.

“Không có việc gì, trước kia tại Hoàng Diệp cũng là như vậy, ngủ không được, dậy sớm một chút làm việc cũng không tệ.” Đường Phi đổ hai gáo nước vào trong nồi đất, sau đó đem mấy nắm gạo thả vào. “Ngày hôm qua nhìn người không có khẩu vị gì, nhất định là mấy ngày nay thời tiết rất nóng, nấu chút cháo cho người giải nhiệt.”

Phượng Thần Anh cười cười, nói: “Ta đi lấy một ít bắp cải muối đến.”

“Àn, nhớ rõ phải lấy phía dưới trước, mặt trên sợ là còn chưa thắm.” Đường Phi vừa nói, một bên lại nhét một cây củ vào lò bếp.

Phượng Thần Anh ứng thanh, phòng bếp nhỏ chỉ còn lại tiếng tia lửa “lách tách”. Đường Phi ngồi ở trước lò bếp, lửa đỏ chiếu vào trên mặt tái nhợt của hẩn, lộ ra chút lo lắng.

Từ sau khi trở về, hẩn cùng Phượng Thần Anh chính là hình thức ở chung như vậy, người bên ngoài xem ra tựa như là lão phu phụ đã sống với nhau mấy chục năm, hài hòa, ấm áp lại tự nhiên. Nhưng chỉ có bọn họ mới biết, ban ngày tương kính như tân, buổi tối cũng phân ra nằm ngủ, Đường Phi ngủ ở chủ ốc, Phượng

Thần Anh ngủ ở khách gian. Cách xa nhau chỉ một bức tường, lại như cách một ngọn núi cao, nhìn không thấy, càng không thể đụng vào.

Đường Phi đã trở lại, nhưng mà có một số vết thương, thời gian đích thực có thể chữa khỏi không.

Điểm tâm ở trong không khí trầm mặc mà chấm dứt, Phương Thần Anh như mọi ngày đi tới quán ăn, Đường Phi đi chăm sóc khu vườn.

Phương Thần Anh có chút mất mát tiến vào quán ăn, trời vẫn còn sớm, chưa có người nào tới cửa, bên trong chỉ có một khách nhân.

Phương Thần Anh nhìn người nào đó mới sáng sớm liền cầm một con gà nướng ăn vui vẻ, không lên tiếng đi qua ngồi xuống, tiếp nhận chén trà Mặc Trúc dâng lên – năm năm này, Mặc Trúc không muốn đi theo Phương Giải Ngữ cùng Tần Diệp, tự thân chạy tới quán ăn làm một gã sai vặt, không đến nửa năm liền thăng chức chủ quầy, Đường Phi sau khi trở về cũng không có ý kiến, liền tùy hỷ tiếp quản quán ăn.

Chung Như Thủy gương mặt nhìn gương mặt bất mãn của Phương Thần Anh, mới lau đi miệng dính đầy mỡ, tiện hề hề nói: “Như thế nào? Phương đại các chủ tới hôm qua vẫn không leo lên được giường của tiểu Phi Phi? Cũng đã nửa năm a, các người vẫn cứ như vậy ni!” Dứt lời, vẻ mặt tiếc hận rên rít không thành tiếng, lắc đầu.

“Người như thế nào rảnh rỗi như vậy, hoàng đế nhà người đồng ý cho người ra ngoài xuất đầu lộ diện? Cẩn thận trở về lại bị hấn làm cho không xuống giường được!” Phương Thần Anh vốn đối với Chung Như Thủy khoe khoang trước mặt hấn năm năm, giễu cợt hấn năm năm, đả kích đủ các loại hăm dọa ghen tị oán hận, hiện tại lại bị Chung Như Thủy vừa nói, liền nhẹn không được chàm chọc trở về.

“Thích.” Chung Như Thủy đem xương gà trong tay ném lên bàn, lại xé một miếng da cho vào miệng nói: “Túng dụng nhiều quá bây giờ phải cấm dụng ni! Nhịn lâu sẽ thương thân a, huống chi người đã nhịn gần sáu năm, tâm lý đã sớm biến thái.” Phương Thần Anh tức giận trừng mắt nhìn hấn liếc một cái, Chung Như Thủy không thèm để ý phóng qua, đưa ra một bàn tay dính đầy dầu mỡ bóng lưỡng đập lên trên vai Phương Thần Anh, không đợi Phương Thần Anh một chưởng đem hấn đánh văng ra, liền thần bí hề hề nói: “Bạch mao quái, người có muốn tiểu Phi Phi buông tâm phòng bị, chân chân chính chính cùng người một chỗ?”

Phương Thần Anh một chưởng đang định vung ra, liền dừng một chút, nhíu mày nói: “Người có ý tứ gì?”

“Sách!” Chung Như Thủy vẻ mặt khinh thường, nói: “Đương nhiên là tựa như ta cùng Phong Hàn Bích!”

Phương Thần Anh thần sắc cứng đờ, thu hồi tay không hề nhìn Chung Như Thủy, ngữ khí suy sụp nói: “Không cần, hôm nay hấn còn nguyện ý bồi ở bên cạnh ta, cũng đã thực thỏa mãn.”

Chung Như Thủy nhướn mày, trầm giọng nói: “Người thực chính là nghĩ như vậy? Chỉ cần hấn ở bên người người là đủ? Liền vừa lòng?”

” Ta.....” Phương Thần Anh âm trầm, “Ta không muốn tái thương tổn hấn, không muốn tái buộc hấn làm những chuyện hấn không muốn. Ta biết, hấn quay trở về, chính là bởi vì hấn yêu ta. Sự tình trước kia, ta tổn thương hấn quá sâu, thương tổn như vậy không có khả năng nói quên liền quên, hấn trở lại, ta đã không còn cầu gì hơn.”

Phương Thần Anh nói xong, Chung Như Thủy nâng bàn tay dính đầy mỡ đập một chưởng lên trên đầu hấn, ngoan thanh nói: “Ngu ngốc!”

Phương Thần Anh đau hô một tiếng, bảng bó đầu có chút ủy khuất trừng mắt nhìn Chung Như Thủy.

“Người nha, tốt xấu gì cũng là người đứng đầu một các, giết qua người, tạo qua phản, soán qua vị, có chuyện thập ác không tha gì mà người chưa từng làm qua! Hôm nay chẳng qua là một cái đường tình nhỏ nhỏ liền không thể bước qua?! Như vậy không được, đi ra ngoài đừng nói người nhận thức Chung Như Thủy ta a, mặt mũi ta còn biết để vào đâu!”

Phương Thần Anh ngốc lăng nhìn Chung Như Thủy, hiển nhiên là bị lời của hấn oanh tạc đến hồ đồ.

Chung Như Thủy nhảy dựng lên một cước đạp trên ghế, hai tay khoát lại, từ trên cao nhìn xuống Phương Thần Anh nói: “Nhớ lúc trước Phong Hàn Bích biết tin tức của ta, liền xuất động thiên quân vạn mã đem

ta ngăn cản lại, cái gì uy bức lợi dụng a, một khóc hai nháo ba thượng a, bán đứng nhan sắc a, thay nhau trình diễn, mới đem ta mang trở về hoàng cung! Người coi như cũng là nhân vật phong vân, cũng so với Phong Hàn Bích nhà ta không đến nỗi thua kém, chẳng lẽ ngay cả nam nhân của mình cũng không đoạt lại được hay sao chứ? Nói cái gì không muốn khó xử hần, không nghĩ ủy khuất hần, kia đều là người chính mình yếu đuối vô năng lấy cớ! Tiểu Phi Phi là ai, người nên so với ai khác đều rõ ràng, hần là người sẽ ủy khuất chính mình hay sao chứ? Phượng Thần Anh, là nam nhân thì đừng tái do dự, không dám bước về phía trước!” Chung Như Thủy nói xong, bỗng nhiên cúi người về phía trước, gương mặt nhìn Phượng Thần Anh, trầm giọng nói: “Là nam nhân liền trực tiếp tiến tới, hiểu không?”

Phượng Thần Anh cái trán hạ xuống một giọt mồ hôi cực lớn, gian nan gật đầu.

“Ở đây, chúng ta tốt xấu gì cũng nhận thức năm năm, đừng nói ta không giúp người. Ngày mai là hạ chí, Mị thành sẽ có một cái miếu hội thực náo nhiệt, trong cung còn có thể phóng pháo hoa, người đem tiểu Phi Phi hẹn ra ngoài tăng tiến tình cảm, nhớ lúc trước ta cùng Phong Hàn Bích cũng là bởi vì một hội nguyên tiêu mà tiêu trừ hết khoảng cách.” Chung Như Thủy đem chính mình làm một ví dụ rất sống động, dùng một bộ dáng của người từng trải nói: “Sau đó ta cùng Phong Hàn Bích tình cảm một ngày tiến xa ngàn dặm, người cũng đi thử một lần xem.”

Phượng Thần Anh nhíu mày nghĩ nghĩ, chậm rãi gật đầu. Có lẽ, đích thực có thể ni?

Vào đêm, Phượng Thần Anh từ phòng tắm đi ra, cầm một khối vải bố lung tung lau mái tóc ướt sũng của mình, một đầu ngân phát bị hần vò thành loạn thất bát tao.

Đường Phingồi ở trong viện xem động tác của hần có chút buồn cười, Phượng Thần Anh cho tới bây giờ cũng không học được cách như thế nào đem tóc lau khô, cho tới bây giờ đều là vò loạn xạ, liền cùng Nhị Bách Ngũ động tác lắc mình làm ráo nước giống y như nhau.

“Tới đây.” Đường Phi hướng về phía hần ngoắc tay. Phượng Thần Anh ngốc lạng, có chút ngượng ngùng bước qua, ngồi ở phía trước Đường Phi.

Đường Phi đứng dậy, cầm lấy vải bố trong tay hần, cẩn thận bắt đầu lau một đầu tóc bay rối.

Phượng Thần Anh trước tiên là cứng đờ, rồi sau đó dần dần thả lỏng thân thể, dựa vào người Đường Phi.

Đường Phitừng chút từng chút lau tóc, gặp được địa phương rối rắm không thôi, tiện thể dùng năm ngón tay chậm rãi thuận khai cho hần.

Phượng Thần Anh nhìn những ngọn đồi chìm trong màn đêm phía xa xa, trong lòng dần dần bình tĩnh, thoải mái cười, đem đề nghị của Chung Như Thủy bỏ qua sau đầu. Kỳ thật cái gì cũng không cần, chỉ cần Đường Phi có thể bồi ở bên người hần, mỗi ngày thay hần lau tóc, cùng hần lần lượt vượt qua từng cái xuân hạ thu đông, cái này đã đủ.

“Ngày mai là hạ chí.” Đường Phi bỗng nhiên mở miệng đánh vỡ giờ khắc yên lặng, thanh âm lạnh nhạt mà trôi xa: “Trong thành có miếu hội, chúng ta đến xem sao?”

Được Đường Phi hầu hạ vốn đang có chút buồn ngủ, Phượng Thần Anh nghe một câu như thế giật cả mình, đầu óc thanh tỉnh vô hạn tuần hoàn lặp lại một câu – thiên ý a!!

Ngày hạ chí là ngày có tiết khí nặng nhất trong một năm, hàng năm vào ngày này toàn dân hưu mộc, về nhà cùng thân nhân đoàn tụ ấm áp, còn có miếu hội náo nhiệt phi phàm.

Quý Tà vào đêm là thời điểm tối náo nhiệt, cho nên miếu hội phải chờ tới buổi tối mới hấp dẫn nhất. Phượng Thần Anh cùng Đường Phi vào lúc mặt trời xuống núi mới xuất môn, chậm rãi ung dung vào nội thành.

Trong thành khắp các ngã tư đường đều bày đầy đủ loại hàng quán lớn nhỏ, đám người nhộn nhịp nối gót nhau dạo phố, tiểu nhị của các lầu đều đứng trước cửa kêu gọi khách nhân.

Phượng Thần Anh nhìn thấy vậy có điểm khó chịu, hần không phải sợ hãi đông người, mà là sợ hãi người nhiều như vậy sẽ chen ép Đường Phi. Nhưng Đường Philại hoàn toàn không có ý tứ lùi bước, còn rất có hưng trí tiến nhập vào trong đám người. Phượng Thần Anh sợ Đường Phi bị đụng vào, nhanh chóng đi theo phía sau hần, bảo trì khoảng cách nửa bước chân, đồng thời khê giang hai tay bảo hộ hai bên sườn của Đường Phi, miễn cho bị người khác đụng trúng.

Có Phượng Thần Anhbảo hộ, Đường Phi đi một đường rất bình yên. Nhưng mà qua không bao lâu, người càng nhiều lên, Đường Phi bị mấy đại hán thân thể cường tráng đụng cho thiếu chút ngã nhào, Phượng Thần Anhbị người chen qua chen lại làm cho đầu đổ đầy mồ hôi, đành phải khẽ vận chút nội lực đem đám người đẩy ra.

“A—” Đường Phi bị người mạnh mẽ đụng một chút, mắt thấy liền sắp ngã nhào xuống, liền bỗng dưng bị người gắt gao ôm.

“Người có mắt hay không! Đi đứng kiểu gì vậy!” Phượng Thần Anh ôm Đường Phi, ác thanh hung hăng trừng mắt nhìn người vừa đụng vàoĐường Phi mắng.

“Ngượng ngùng ngượng ngùng!” Nam tử đụng phải Đường Phicười giải thích, Phượng Thần Anh còn muốn giáo huấn kẻ kia, Đường Phi nhẹ nhàng kéo kéo ống tay áo hắn, đối hắn lắc lắc đầu.

Phượng Thần Anh không tình nguyện từ bỏ, sau đó lại không cam lòng đối người nọ quát: “Đi đường cẩn thận một chút!”

Lúc sau, Phượng Thần Anhvươn tay liền ôm vào bên hông Đường Phi không có buông ra, Đường Phi cũng không có nói cái gì.

Phượng Thần Anh ngoại mạo tuấn mỹ, thân hình cao lớn, tuổi còn trẻ lại mang một đầu tóc bạc, còn ôm một nam tửanh tuấn, cho dù ở trên đường phố náo nhiệt cũng rất bắt mắt. Bởi vì vừa rồi chính mình không cẩn thận hại Đường Phi thiếu chút nữa bị người xô ngã, một thân lãnh khốc phát ra sát khí quả thực làm cho người ta không dám lại gần. Cho nên, xung quanh Phượng Thần Anh cùng Đường Phi mọi người đều tự động tự giác cùng bọn chúng bảo trì khoảng cáchnhất định, chỉ ở trong phạm vi an toàn vùngrộng nhìn lên. Đường Phi xem chỉ thẳm nhủ buồn cười, nhưng cũng không có nói cái gì, bởi vì hiện tại quả thật so với vừa rồi thoải mái hơn.

Miếu hội có rất hàng quán lớn nhỏ, nhưng mà hai người đều không có tiến lại xem, bởi vì người nhiều lắm, muốn xem cái gì cũng đều phải xếp hàng, còn là một hàng rất dài, rất lâu. Nhưng Đường Phi tâm tình cũng rất tốt, hắn lâu lắm không có tiếp xúc với thế giới bên ngoài, cho nên thấy cái gì cũng đều là mới lạ. ThấyĐường Phi tâm tình được, Phượng Thần Anh cũng dần dần có ý cười, cũng không tái phóng ra lãnh khí.

“Phi nhi, muốn ăn hay không?” Đi một hồi, Phượng Thần Anh bỗng nhiên lôi kéo Đường Phihỏi, ngón tay chỉ một quầy hàng bán dưa hấu cách đó không xa.

Đường Phi theo hướng chỉ tay nhìn qua, thời tiết nóng,người lại nhiều, hắn đã sớm khát, chính là dân người xếp hàng mua nước liếc mắt nhìn qua cũng không thấy được điểm kết thúc. Đường Phi do dự một chút, lắc đầu, nói:” Không cần, chúng ta trước tiên tìm một tửu quán ngồi xuống, gọi một ấm nước trà là đủ.”

Phượng Thần Anh nhìn nhìn xung quanh, liền mang theo Đường Phi đi tìm một gian tửu tứ, trong tửu tứ đã chật kín người hết chỗ, Phượng Thần Anh hào phóngtrả mười hai lượng bạc mua một vị trí tại nhả gian lầu hai.

“Người trước tiên ở trong này nghỉ ngơi một chút, ta đi rồi liền trở lại.” Phượng Thần Anh nói xong, cũng không đợiĐường Phi đáp lời liền bước đi.

Đường Phidợi một hồi, tiểu nhị đem nước trà đưa lên,Phượng Thần Anh liền ôm một quả dưa hấu trở lại.

“Người nhiềunhư vậy, người như thế nào mua được?” Đường Phi có chút ngạc nhiên nhìn thấy Phượng Thần Anh ôm quả dưa hấu kia, ít nhất có bảy tám cân trọng lượng đi?

“Trả thêm chút bạc là được.” Phượng Thần Anhtỏ vẻ không sao cả cười cười, vừa định gọi tiểu nhị đến đem dưa hấu cắt, Đường Phi liền ngăn trở hắn.

“Về nhà rồi ăn, thả vào trong giếng nước ướp lạnh, thanh thanh lương lương nhất định ăn rất tốt.”

“Ân, nghe lời người.” Phượng Thần Anh gật gật đầu, đem dưa hấu đặt xuống.

Ngày hạ chí, ăn nhiều nhất chính là các món ăn lạnh, tửu lâu này phá vỡ quan niệm, mở mộtlệ chi yển(lệ chi: trái vải), chính là giá tiền rất cao, người ăn cũng không nhiều. Phượng Thần Anh đặc biệt vào phòng

bếp xem bọn họ dùng lệ chi làm đồ ăn, tất cả đều là mới hái, mới đảm bảo được chất lượng của lệ chi yến. Đồ ăn được mang lên, hai người tương đối mà ngồi. Phượng Thần Anh ngồi dựa vào lan can, Đường Phi ngồi ở đối diện.

Phượng Thần Anh không ngừng cấp Đường Phigắp đồ ăn, chính mình lại ăn không nhiều lắm. Đồ ăn trong này đều có chút ngọt, Đường Phi thích, hẳn lại ăn không quen.

Một bữa cơm có chút im lặng, Phượng Thần Anh cũng không có ý đánh vỡ im lặng như vậy. Lúc trước thời điểm không có Đường Phi, hẳn thường nghĩ chờ y trở lại phải mỗi ngày cùng hẳn trò chuyện, nói cả đời. Thậm chí những ngày tưởng niệm quá nghiêm trọng, hẳn còn giả bộ như Đường Phi đã trở lại, đối với không khí nói chuyện suốt một ngày. Những ngày như vậy tịch mịch mà thống khổ. Nhưng đợi Đường Phi đích thực trở lại, hẳn cái gì cũng không muốn nói, không phải không muốn nói, mà là rất nhiều lời tưởng niệm suốt năm năm qua đều bị tiêu trừ sạch sẽ. Chờ đợi như vậy thực không dễ dàng, phảng phất như lời nói gì cũng đều là vô nghĩa. Yên lặng mà đậm bạc tương thủ cả đời, mới là cái hẳn chân chính muốn.

“Phanh hừ!”

Một tiếng nổ đánh vỡ yên lặng, Đường Phi nâng đầu lên, một đóa pháo hoa đỏ chói tại phía sau Phượng Thần Anhbung ra, một đầu ngân phát kia cũng bị nhuộm các màu sắc bắt mắt của nó. Trong thoáng chốc, Đường Phi chỉ cảm thấy hoa mắt thần mê.

Phượng Thần Anh tại thời điểm Đường Phi ngẩng đầu cũng chuyển thân nhìn về phía phía sau, từng đóa từng đóa pháo hoa liên tiếp bắn lên, đem bầu trời đêm mặc sắc trang điểm thành huyền lệ động lòng người.

Đó là pháo hoa mà Chung Như Thủy nói đi! Nhất định là Phong Hàn Bích đặc biệt vì hẳn mà bắn pháo hoa? Phượng Thần Anh nghĩ, trong lòng có chút hâm mộ. Bọn họ cũng là trải qua một đường mưa gió mới đi tới đích, hôm nay có thể ở bên nhau, còn có một hài tử đáng yêu, thực chính là viên mãn.

Đường Phichỉ mê ly trong nháy mắt, tiện đà lại ngẩng đầu cùng Phượng Thần Anhxem pháo hoa, thẳng đến khi tâm vốn tưởng đã chết lặng từ lâu, lại nổi lên một tia gợn sóng. Phượng Thần Anh là một nam nhân rất có mị lực, vô luận là ngoại hình hay là khí thế, trên đời ít người có thể cùng so sánh, cho nên lúc trước chính mình mới có thể trầm mê sâu như vậy. Trở về nửa năm, hẳn cùng Phượng Thần Anhdều là tương kính như tân, cũng không tái có hành động thân mật gì. Hẳn không biết Phượng Thần Anh có cảm tưởng thế nào, hẳn chỉ biết là cảm giác bản thân đối với Phượng Thần Anh không hề mãnh liệt như trước đây. Không phải bởi vì Hà Tịch, hẳn vì Hà Tịch thủ lĩnh vị năm năm, là thật buông xuống tất cả quá khứ mới có thể trở lại bên người Phượng Thần Anh. Chính là không biết vì cái gì sau khi trở về, đối với Phượng Thần Anhdã trở nên không muốn cũng không cầu cái gì. Hẳn đoán qua nguyên nhân, nghĩ đến tình yêu của chính mình đã ở bên trong thương tổn cùng tra tấn lẫn nhau trước kia mà mất đi, hẳn không hề yêu Phượng Thần Anh. Nhưng mà khi hẳn muốn rời đi, lại không thể buông tha tình cảm dục thường mãnh liệt. Không thương, lại như thế nào không hề buông xuống. Nhưng nếu là yêu, lại như thế nào không muốn?

Nhưng hiện tại, Đường Phi đem ánh mắt chuyển qua sườn mặt xinh đẹp của Phượng Thần Anh, âm thầm cười, hẳn rất cục biết. Nguyên lai, cái hẳn cần, chính là lại một lần nữa vì y mà động tâm.

“Thần Anh.” Đường Phi nhẹ nhàng gọi một tiếng, thanh âm mang theo khàn khàn lại ôn nhu trôi vào lỗ tai Phượng Thần Anh, Phượng Thần Anh chỉ cảm thấy trong lòng run lên, hốc mắt có chút nóng – Đường Phi đến tột cùng có bao nhiêu lâu không có gọi hẳn như vậy?

Phượng Thần Anh quay đầu lại, dừng ở ánh mắt Đường Phi. Trong đôi mắt kia rõ ràng phản chiếu ánh lửa của pháo hoa, còn có bóng dáng của chính mình. Trên môi, là chén rượu Đường Phi đưa qua. Phượng Thần Anhnướng theo chén rượu kia, chậm rãi ngẩng đầu.

Rượu cạn, Đường Phi thu hồi tay, bình đạm cười nói: “Chúng ta trở về đi.”

Phượng Thần Anhcảm thấy Đường Phitựa như quỷ mị, bằng không vì cái gì bản thân sẽ không thể khống chế, đi theo thân ảnh hẳn mà động? Nhưng mà chính mình rõ ràng còn có một tia thanh tỉnh, bởi vì thời điểm rời khỏi, hẳn còn nhớ rõ ôm lấy quả dưa hấu kia, cũng nhớ rõ trả tiền, không đến nỗi ăn chực.

Phượng Thần Anh không quá nhớ rõ bản thân như thế nào trở lại Đường gia tiểu viện, hết thấy đều rất không chân thật, phảng phất như đắm chìm trong huyền cảnh. Thẳng đến hẳn đem quả dưa hấu thả vào

trong giếng, nước lạnh bắn lên rơi vào trên mặt hắn, hắn mới tỉnh táo lại.

Là kết quả hắn luôn muốn hay sao chứ? Không phải hắn tự mình đa tình? Không phải hắn đang nằm mơ?!

Phượng Thần Anh xoay người chạy về trong phòng, theo phía sau Đường Phi đang ôm Nhị Bách Ngũ uy thức ăn. Cúi đầu tiếp cận vào bên tai hắn, thanh âm run rẩy hỏi: “Phi nhi, là sự thật phải không? Người, người nguyện ý.....”

Đường Phibình đạm vỗ vỗ tay, phía sau kéo theo một con trung khuyển to lớn đang kích động, nhìn thấy Nhị Bách Ngũ đang ăn vui vẻ, ôm lấy khoe miệng nói: “Là ta khiêu khích không đủ rõ ràng?”

Phượng Thần Anh chấn động! Đã bao lâu, đến tận cùng có bao nhiêu lâu Đường Phi không có trêu ghẹo hắn như vậy? Tám năm? Chín năm? Hắn đích thực không thể nói rõ! Giờ khắc này, hắn kích động chỉ thầm nghĩ ôm lấy Đường Phingừa lên trời hú một tiếng dài!

“Vì cái gì? Phi nhi, vì cái gì?” Phượng Thần Anh gắt gao ôm Đường Phi, chóp mũi đặt trên cổ hắn, tham lam hít lấy mùi hương thanh đạm tưởng nhớ đã lâu.

“Bởi vì,” Đường Phi tựa vào trước ngực Phượng Thần Anh, đưa tay nắm lên bàn tay phải của hắn, đặt ở vị trí trái tim mình, nhẹ giọng nói: “Nó lại bắt đầu vì người động.” Lúc trước nó bởi vì người mà chết, hiện tại, lại vì người động.

Khoảnh khắc này, Phượng Thần Anhphảng phất quên hết mọi thứ trên đời, chỉ còn hình bóng người trước mắt.

Đêm hạ chí, dài lâu mà ấm áp, tình yêu chia cách đã lâu này, rốt cục đã trở lại, dấy lên ngọn lửa bất diệt.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xuyen-viet-chi-quy-do>